

SAKA
ve

SANDI

Saka kuzu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakır

Maral Atmaca

1. [Giriş.](#)
2. [\(1\) Kiminle Evli?](#)
3. [\(2\) Aşkın En Çirkin Olanı.](#)
4. [\(3\) Karım Mı?](#)
5. [\(4\) İlk İzlenim İçin Berbat Bir Başlangıç.](#)
6. [\(5\) Metres!](#)
7. [\(6\) Masa Altı Oyunlar.](#)
8. [\(7\) Teklif Edilen Para.](#)
9. [\(8\) Babam Gibi...](#)
10. [\(9\) Bahis](#)
11. [\(10\) Sanrı'nın Karısı.](#)
12. [\(11\) Güzellikle Veya Zorla!](#)
13. [\(12\) Kalbini Ört Üşümesin.](#)
14. [\(13\) Öpmek Geldi İçimden.](#)
15. [\(14\) Çağırın Gelsin!](#)
16. [\(15\) Mahşerin Resmi.](#)
17. [\(16\) On Bir Milyonluk Öpücük.](#)
18. [\(17\) İlk Hediye.](#)
19. [\(18\) Gönül Suçu.](#)
20. [\(19\) Kırılmışsa Kanatları.](#)
21. [\(20\) 13 Haziran Etkisi.](#)
22. [\(21\) Gitme Üzerinde Eflatun Bir Elbise Var!](#)
23. [\(22\) Son Öpücük](#)
24. [\(23\) Kusursuz Kaos.](#)
25. [\(24\) Beni Nasıl Unutursun?](#)
26. [\(25\) İhtiras](#)
27. [\(26\) Denemedim Demeyeceğim.](#)
28. [\(27\) Kaçış Planı.](#)
29. [\(28\) Soğuk Savaş.](#)
30. [\(29\) Karım Ol!](#)
31. [\(30\) Beni Benimle Aldat.](#)
32. [\(31\) Kralın Tahtı Yıkıldı.](#)
33. [\(32\) Her Şeyi Benden İste.](#)
34. [\(33\) Erkek Dayanışması.](#)
35. [\(34\) Soğuk, Çok Soğuk.](#)
36. [\(35\) Bunu Bana Nasıl Yaptı?](#)

37. [\(36\) Bir Menekşe Kokusu. \(Sezon finali\)](#)
38. [Duyuru](#)
39. [\(37\) Nefesim Gidiyor](#)
40. [\(38\) Gözlerime Ağlamayı Öğretti.](#)
41. [\(39\) Ellerimle Gömdüm Seni](#)
42. [\(40\) Tüm Umutlar Tükendiğinde...](#)
43. [\(41\) Beni Affetmenin Bir Yolunu Bul](#)
44. [\(42\) Seni Tekrar Kaybedemem](#)
45. [\(43\) Sol Göğsümdeki Damga](#)
46. [\(44\) Masadaki Şüpheli Yemek](#)
47. [\(45\) Kal Dersen Kalırım](#)
48. [\(46\) Uyanmaktan Korktuğum Bir Rüyasın.](#)
49. [\(47\) Hamile Miyim?](#)
50. [\(48\) İstenmeyen Bebek](#)
51. [DUYURU](#)
52. [\(49\)Unutma Beni Çiçeği](#)
53. [\(50 Sezon Bölümü\) Öğretilmiş Çaresizlik](#)
54. [Alıntı](#)

Giriş.

**Başladığınız tarihi buraya bırakın.
06/5/2022 (yayınlanma tarihi)**

Önemli bir not: Bu bölüm erkek karakterin düşmanı olan Duha'yı konu alıyor. Herkesin kafası karıştığı için bu notu sonradan ekliyorum. Esas oğlan Karun ve esas kız Bige. Bu bölüm ise Karun'un düşmanının kurduğu tuzağı anlatıyor. Bu bölüm sayesinde Karun ve Bige'nin nasıl evlendiğini daha iyi anlıyorsunuz.

İkinci not: bölümdeki isimleri ilk kez duyduğunuz için size biraz karışık gelebilir ama zamanla alışıyorsunuz .

Saka ve Sanrı aslında Bige ve Karun.

Bu sabah aldığı haberle Duha Tunus ofisinin içinde sinirden dönüp duruyordu. Rengin, sevdiği kadın evleniyordu hem de ezeli düşmanıyla! Yıllardır âşık olduğu kadın onun yerine Karun'u seçmişti! Hayır, Duha bu evliliğe izin vermeyecekti. Bu evliliğin olmaması için gerekirse Karun'u bile mezara gönderebilirdi. Duha'ya ait bir kadınla evlenmeye kalkışmak bile kendi ölüm fermanını imzalamaktı. Rengin onundu, sadece onun. Odanın içinde şuursuzca dönüp dururken elinin tersiyle masanın üstündeki her şeyi yere itti. Rengin ondan başka kimseyle olamazdı! Ellerini masaya bastırıp hızlı hızlı nefesler aldığı için nefes sesleri odada duyulan tek şeydi.

Burnundan nefes aldıkça göğüs kafesi şişiyor ve yükselip alçalıyordu. Gerilen sırt kasları her an üzerindeki gömleği ikiye ayıracakmış gibi görünüyordu. Yaşadığı öfkenin adrenalinden olsa gerek terlemeye başlamıştı. Siyah saçlarının dipleri nemlenmiş, alnındaki ter damlacıkları camdan yansıyan günışığıyla parlıyordu. Rengin'in ihaneti kalbini ezdiği için kömür karası gözlerinde henüz dökmediği kanların intikamı vardı.

Rengin'i düşündükçe baş döndürücü çehresi öfkeyle kasılıyor, yanak kasları seğiriyordu. Daha birkaç gün önce onunla birlikte olan kadın onun

yatağından çıkmış ve Karun'un yüzüğünü parmağına takmaya gitmişti. Duha kendini hiç bu kadar aciz ve sefil hissetmemişti.

Rengin onu bitirmişti.

Omzuna giren şiddetli ağrıyla dişlerini sıkarak yerinde sendeledi. Birkaç adım arkaya atıp kendi sebep olduğu dağınıklığın içinde bocaladı. Sol kolunu tutarken güç bela iri bedenini bir koltuğa atmayı başarmıştı. Bileğini sıkıca tuttuğu sol eline bakınca parmaklarının hissizliğini gördü. Sol elini oynatmaya çalıştı ama başaramadı, parmakları hiç kıpırdamadı.

Acı acı tutulan sol eline bakarken gözleri dolarak güldü. "Ah ulan Rengin." Gözlerinin siyahı biriken yaşlarla ışıldadı. "Bana verdiğin zararın bir sonu yok!" Duha ona ne istediye hep vermiş, dünyayı onun ayaklarının altına sermişti. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmıştı ama Rengin için yeterli olmamıştı. Düşmanına gittiğine göre onun için yaptığı hiçbir şey Rengin için yeterli değildi.

Çalışma odasının kapısı açılınca içeri giren Kadem'i gördü. Sadık adamı kimse onu bu halde görmesin diye kapıyı hemen kapatmıştı. "Abi iyi misin?" dediğinde Duha gözleriyle köşedeki dolabı işaret etti. "İçecek bir şeyler ver bana." Hâlâ ara sıra sol elini kontrol ediyor, Kadem'e belli etmeden parmaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu. Kadem dolaba doğru yürüyünce felç geçirmiş gibi görünen elini dizinin üzerine koydu. Bu sık sık başına geldiği için birazdan geçeceğini iyi biliyordu. Belki de bu sefer geçmezdi. Son zamanlarda doktor kontrolünü çok ihmal ediyordu.

Kadem dolaptan viski şişesini aldı ama bardaklara uzanmıştı ki Duha, "Bardak kalsın," deyince başını sallayıp ona doğru yürüdü. Açtığı şişeyi Duha'ya uzattıktan sonra kendisine bir sandalye alıp onun karşısına oturdu. Duha'nın neden bu halde olduğunu ne yazık ki iyi biliyordu. Bugün Karun'a karşı kaybettiği bir gündü.

Duha şişeyi kafasına dikip nefessiz kalana kadar içti. Sabah aç karınla içtiği şey boğazını asit gibi yakıp geçmişti. İçkiyi dudaklarından uzaklaştırıp derin bir nefes aldı. "Neden?" diyerek cevabını bulamadığı bir soruyu ona sordu. "Karun'u neden bana tercih etti?" Bu sabah öğrendiği tek şey

Rengin'in evlilik haberi değildi. Son iki yıldır Rengin'in sadece onunla değil Karun'la da görüştüğünü öğrenmişti!

Meğerse iki yıldır iki adam arasında gidip geliyor ve en iyisini seçmeye çalışıyormuş! Duha sevdiği kadının sadakatinden şüphelenip onu hiç takip ettirmemişti. Üstelik Rengin'i düşmanlarından korumak için onu hep sır gibi saklamıştı. Rengin'i hedef haline getirmemek için onunla olan ilişkisini hep gizli tutmuştu. Böyle yaparak Rengin'in işini kolaylaştırdığını hiç anlamamıştı. Duha ile olan ilişkisini kimse bilmediği için bu âlemdeki başka bir adamla da rahatça düşüp kalkıyormuş! Onu aldatmıştı hem de iki yıl boyunca. Erkekler bu konuda kendilerini çabuk ele verirdi fakat kadınlar yıllar boyunca gizleyebilirdi. Tıpkı Rengin'in yaptığı gibi!

Ve görüştüğü adam Karun Kalender'di! Ondan ölesiye nefret ettiğini bildiği halde ona gitmişti!

"Kenan ile konuştum," diyen Kadem'in sesiyle içmeyi bırakıp ona baktı. "Duyunca şoke oldu çünkü ne o ne de Karun gerçeği bilmiyormuş. Abi Karun henüz Rengin'in seninle olan ilişkisini bilmiyor çünkü iki yıldır Rengin ile ciddi bir ilişkisi varmış." Bunları söylemek Kadem için hiç kolay değildi ama gerçek buydu. Bir kadının sadakatsizliğini hayretler içinde izliyordu.

Kadem, Duha'nın çaresizliğini görünce yenilgi içinde başını eğdi. Silah tutmaktan nasırlar oluşan parmaklarını saçlarına daldırdı ve kahverengi tutamlarının her birini dağıttı. Böyle bir rezilliğin içinde nasıl çıkacağını o da bilmiyordu. Rengin'in ne yapmaya çalıştığını çok düşünmüş ama mantıklı bir cevap bulamamıştı. Bu âlemdeki herkes Duha ve Karun'un arasındaki husumeti iyi biliyordu. Her an birbirlerinin gırtlığına çökecek iki adamın arasındaki düşmanlığı iyice hat safhaya taşımıştı. İkisiyle de iki yıl boyunca gizli bir ilişki yürütmesi ve içlerinden biriyle evlenmeye kalkışması akıl karı değildi. Bu alelade bir aldatma olamazdı. Karun'un can dostu Kenan ile görüşmüş ve Kenan'da onunla aynı fikirdeydi.

Rengin'in Duha'yı aldatması kabul edilemezdi ama o kadar adam varken onu can düşmanıya aldatması akıllara farklı bir soru getiriyordu. Rengin bunu planlı yapmış olabilir miydi? Kenan'ın da şüphelendiği gibi ikisiyle yaşadığı bu ilişki aslında bir planın parçası olabilir miydi? Rengin'in amacı

iki tarafı birbirine kırdırmak olabilir miydi? Kenan ve Kadem bu şüphelerinden henüz kimseye bahsetmemişti ama ikisi de Rengin'i araştırmaya başlamıştı. En baştaki gibi sıradan bir araştırma değil bu sefer kapsamlı bir araştırma başlatmışlardı.

İşin aslını öğrenene kadar Kenan'ın yapması gereken tek şey Karun'un Rengin ve Duha arasındaki ilişkiyi öğrenmemesiydi. Karun iki yıl boyunca Rengin'in onu aldattığını öğrenirse hiç acımaz onun işini bitirirdi. Rengin'in amacını ve bu işin arkasında birilerinin olup olmadığını anlamamanın tek yolu Rengin'in bir süre daha yaşamasıydı. Bu yüzden Kenan gereken cevaplar bulunana kadar Karun'dan gerçeği saklayıp o kadına tahammül etmek zorundaydı.

Kadem ise her şey açığa çıkana kadar Duha'yı dizginlemeliydi. Karun'a bir kez daha savaş açması iki taraf için de ağır kayıplara neden olurdu. Bu da o kadının işine gelirdi. Kadem ona istediğini vermemek için bu öfkeli adamı yatıştırmalıydı. Duha bu kadar öfkeliyken her an her şeyi yapabiliyordu. Kadem birkaç ay önce yirmi sekiz yaşına giren genç bir adamdı. Duha'dan sadece iki yaş küçük olmasına rağmen şu zamana kadar ona karşı hiç saygıdan kusur etmemişti.

Ona hayatını borçlu olduğunu hiç unutmaz, tüm kalbiyle ona minnet duyardı. Kendini ona adanmışken olası bir tuzağa düşmesine izin veremezdi. Karun ve Duha birbirleriyle her konuda yarışan iki güçlü adamlardı. Birileri onlara hiç bulaşmadan Rengin aracılığıyla ikisini birbirine kırdırmayı planlıyor olabilir. Duha bu kadar öfkeliyken ve Karun aşktan kör olmuşken bu işi çözmek onların en yakınlarına, yani Kadem ve Kenan'a düşüyordu.

Ortak çıkarlar söz konusu olduğu için Kadem bir süre Kenan'a tahammül edebilirdi.

"P*ç yediği yemeğin hesabını bile bana ödetti!" Kısık sesle Kenan'a küfrederken Duha onu duymadığı için şanslıydı. Karşı taraftan kimseyle görünmek istemiyordu.

Kadem, Duha'nın aklını ölümcül planlardan uzaklaştırmak için ona farklı alternatifler sunmaya başladı. "Abi istersen Rengin'in uygunsuz

fotoğraflarını ifşa ederek de Karun'u kızdırabiliriz. Öldürmek son seçeneğimiz olsa?" Zaten onu öldürmek de kolay değildi. Yıllardır denedikleri için bu konudaki başarısızlıkları bir hayli fazlaydı.

Kenan'a sorsan onun için de Duha ölümsüzdü çünkü onlar da yıllardır aynı şeyi deniyorlardı .

Duha duyduklarına inanamayarak Kadem'e bakmaya başladı. "Rengin'in uygunsuz fotoğraflarını paylaşmak mı dedin?" Elindeki içki şişesini sıkarken doğru duyup duymadığından emin değildi.

Kadem başını salladı. "Evet, elinde mutlaka birkaç fotoğrafı vardır." Emin olmak için kaşlarını kaldırdı. "Var değil mi?"

"Seviştiğim kadınların çıplak fotoğraflarını çeken biri gibi mi görünüyorum?"

"Evet."

"Kadem!" Duha sesini yükseltince hemen, "Affedersin abi," diyerek ciddi ifadesini korudu ama gözlerini kısarak, "Hiç mi yok?" dedi. Duha'nın fırlattığı şişeden son anda sandalyeden atlayarak kurtuldu. Bunun cevabı hayır olmalıydı.

Kadem ayağa kalkıp yerdeki kırık şişeye kısaca baktı. Odadaki dağınıklığa yenisi eklenmişti. Duha'nın öfkeden çıkmak gibi yanan siyahlarıyla karşılaşınca tekrar, "Affedersin abi," dedi ve ceketinin önünü düğmeleyip yeniden onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Sadece fotoğraf olayına atılırsak bizi parmaklarla ilgili kötü şöhretimizden kurtarır diye düşündüm." Onlara yanlış yapan insanların bir parmağını kesip koleksiyon yapıyordu. Kadem onun ilginç zevklerini sorun etmiyordu ama parmakları Kadem'le kestiriyordu. En azından akşam yemeğini iğrenerek yemek istemiyordu. Ya da parmaklarını kestiği insanlarla aynı ortama girince Duha'nın yanında kendisini cellat gibi hissetmek istemiyordu. Her düşmanın serçe parmağını koparmak yerine onları soyup çıplak fotoğraflarını çekmek daha az mide bulandırıcı olabilirdi.

Duha arkasına yaslanıp, "Karun'un tüm parmaklarını istiyorum," deyince Kadem irkilerek panikledi. "Abi Karun kafamı gövdemden ayırır," diyerek hızlıca konuşunca Duha dişlerini sıktı. "Benden korkmuyorsun ama o itin adı geçince bile titriyorsun!" dedi fakat Kadem sırtarak, "Kenan'da Karun'un karşısında çok rahat ama senin karşısında nefes bile alamaz," diyerek farklı bir bakış açısı sundu. Herkes en yakınındaki kişinin samimiyetine göre hareket ederdi.

"Kenan senin kuman mı Kadem?" Duha bunu ciddi ciddi merak ediyordu. "Her konuda onunla yarışyorsun."

"Sende Karun ile yarışyorsun."

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın sus artık!" diyerek sert bir ifadeyle onu uyardı. Çoğu zaman Kadem'in Karun'un adamı olmasını istiyordu. En azından onun yerine Karun denen p*çin sinirleriyle oynardı. Hâlâ kâbus görünce yastığını alıp Duha'nın odasına geliyordu! Neyse ki artık sabah uyandığında Kadem'i yatağında değil odadaki koltukta uyurken buluyordu.

Dışarıdan bakıldığında yirmi sekiz yaşında olgun biri gibi görünebilir ama Kadem'in çoğu davranışı hâlâ çocukcaydı. Biraz daha üzerine gelirse Rengin'in fotoğraflarını ifşa etmek yerine Kadem'in rezilliklerini ifşa edebilirdi. Sağ kolunun her gece yatmadan önce evdeki tüm ışıkları açtığını, gizli gizli çilekli süt içtiğini ve cebinde hâlâ şeker taşıdığını bilmek Rengin'in çıplak fotoğraflarından daha ilgi çekici olabilirdi.

Kadem'in atlatamadığı çocukluk travmalarının cezasını yıllardır o çekiyordu.

Duha tekrar sessizleşince suskunluğu Kadem'i endişelendirdiği için, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kaygılı bir ifadeyle. Konuşmayı bıraktığı an aklını Rengin ile meşgul ettiğini iyi biliyordu.

Duha kısık bir sesle, "Karun'u ortadan kaldırmayı," deyince Kadem güldü ve ofisin camından karşıdaki devasa binayı işaret etti. "Keşke bunu Karun gelip karşımıza holding dikmeden önce söyleseydin. Bir günde yok olacak gibi görünmüyor," dediğinde Duha'nın gazap dolu bakışlarıyla karşılaşınca başını eğdi ve suçlu çocuklar gibi kısık bir sesle, "Affedersin abi," dedi. Gün içinde Kadem'in en sık kullandığı cümle bu olmalıydı.

Tekrar bir sessizlik oluştuğunda bu sefer Kadem onu konuşturmaya çalışmadı. Tüm girişimleri başarısız olduğu için onun sessizliğine ortak olmaya karar verdi. Fakat bu seferde yaptıklarıyla Duha'yı kızdırmaya başlamıştı. Çünkü cebinden çıkardığı çilekli şekeri hışırtılar çıkartarak açmış ve ağzına atmıştı. Ceketinin cebini karıştırıp küçük bir krem kutusu çıkartınca Duha büyük bir sabırla onu izliyordu.

Kadem'in olduğu ve diğer herkese gösterdiği kişiyi birbiriyle kıyaslayarak onu izliyordu. Kahverengi saçları tarak yüzü görmemiş gibi dağınık görünürdü ama aslında onları her gün tarayıp özellikle dağınık bir hale getirirdi. Depoda işkence ettiği adamlar onun soğuk gözlerine bakmaya korkardı, lakin Duha'nın yanında gözleri hiç soğuk bakmazdı. Aksine her defasında ela gözleri küçük bir çocuğun haylazlığıyla ışıldardı. Onu tanımayan kimse Kadem'in gerçekte nasıl biri olduğunu anlayamazdı.

Kutunun kapağını açmasını izledi. İnsanların parmağını kopartan parmağı krem kutusuna daldı. Çıkardığı kremi parmağıyla yüzüne sürmeye başlamasını Duha şaşkınlık içinde izlemeye başladı. "Ne zamandır krem kullanıyorsun?" Karun'u nasıl öldüreceğini konuşmak yerine Kadem'in kullandığı kremi konuşuyorlardı!

Kadem büyük bir titizlikle parmağındaki kremi yüzüne sürerken, "Güneş kremi," dedi. Sakallarına değdirmeden kremi yüzüne sürmeye çalışıyordu. Zaten doğru düzgün tıraş olmasını bile beceremediği için hâlâ Duha onu tıraş ediyordu! "Son zamanlarda cildim çok tahriş olmuş. Güneş yanıklarından koruyor."

Duha hiçbir şey anlamadığı halde anlıyormuş gibi başını salladı. "Önemli bir şey olsa gerek."

Kadem yüzündeki pembe kremi işaret etti. "Çok işe yarıyor hem bu krem çilekli." Son kısmı söylerken fazla heyecanlanmıştı.

"Kadem onu yemeye kalkışırsan bu sefer beynini dağıtırım!"

"Abi kremi niye yiyeyim?" diyerek yanaklarındaki kremi tenine yedirmeye başladı. "Yüz kremi yenilmez."

"Sabunda yenilmez ama en son çilekli diye banyodaki sabunu yemeye kalkıştın," diyerek gözleriyle kucağındaki krem kutusunu işaret etti. "Tadına baktın değil mi?"

Kadem cevap vermekte tereddüt edince Duha sinirden güldü. "İyi miydi bari?" dediğinde Kadem yüzünü buruşturup, "İğrenç bir tadı var," deyince Duha bu haldeyken bile yüksek sesle güldü. İçinde çilek olan her şeyi yemeye kalkıştırdı.

Sırf bu yüzden alerjisi olmasına rağmen dolaptaki her şey çilekli şeylerden oluşuyordu.

Kadem ona zarar verecek şeyleri tüketmesin diye Duha, kendisine zarar veren bir meyveyle dolabı dolduruyordu.

Kadem avuç içleriyle yüzüne sürdüğü kremi cildine geçirdikten sonra krem kutusunun kapağını kapattı. Kutuyu cebine koyduktan sonra başını kaldırıp Duha'ya baktı. "Rengin seni Karun ile Karun'u ise seninle aldatmış. Karun henüz bunu bilmiyor." Karun'un da burada kurban olduğunu bilirse belki öfkesi biraz yatışır diye düşündü. Tekrar Kalender'lere bulaşmak iyi bir fikir değildi.

"Karun'un bilmediğini tahmin edebiliyorum," dedi tükürürcesine. "Başka bir adamın kadınına göz koyacak kadar haysiyetsiz değil." Ama burada bilmediği başka bir şey vardı: Rengin tam olarak kimin kadınıydı? İkisinin de Rengin ile iki yıllık bir ilişkisi varken bu kadın kimi kiminle aldatmıştı?

Kadem yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşırken, "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. Kadem'e kalsa çoktan Rengin'in infazını

gerçekleştirirdi çünkü bu adamlar için ihanet ölüm demekti. Fakat bu işin arkasında kimlerin olduğunu öğrenmeden bunu yapamazdı.

Duha'nın gözlerinde gördüğü öc duygusuyla kolay bir ölüm planlamadığını anladı. Duha strateji uzmanı olduğu için her zaman aklına hiç olmayacak planlar gelirdi. Zaten yaptıkları iş de tam olarak strateji üzerineydi. Karun'un güvenlik şirketinin karşısındaydı onların şirketi. Karun'un işi insanlara koruma sağlamaktı fakat Duha'nın işi tamamen manipüle üzerineydi. Özellikle seçimler zamanında ülkenin her yerinde insanlar onlara gelirdi.

Onlar için gereken tüm seçim kampanyalarını hazırlayıp insanları manipüle etmek onların işiydi. Hiçbir vasfı olmamasına rağmen bir adamı Meksika'nın başkanı yaparak isimlerini her yere duyurmuşlardı. Adam onlara hatırı sayılır bir para ödemişti ve karşılığında Duha'dan ona seçimleri kazandırmasını istemişti. Bu işlerde Duha ve ekibi en iyisiydi. Önce Roberto denen adamın hayatına çeki düzen vermişlerdi.

Roberto adaylığını koymadan önce onlara gelerek akıllılık yapmıştı. Böylece gazetecilerin hedefi olmadan Duha ona ait tüm skandal haberleri mahkeme kararıyla sildirtmişti. Sitelere düşen çirkin haberlerin hepsini ortadan kaldırması onun için zor olmamıştı. Gece hayatını ve kadınları ona yasaklamış ve seçimler başlamadan önce Roberto'yu birçok hayır işine zorlamıştı. Halkın gözünü boyamak için yapılan bağışlar, sevilen çocuklar ve korunan kadınların haberleri için Roberto'yu zorlamıştı. İsteddiği pozlarla medyayı doldurmuştu.

Roberto seçimler için adaylığını koyduğunda Duha'nın hackerlari rakiplerinin karanlık sırlarına erişim sağlamış ve sırasıyla her biri için yeni skandallar patlak vermişti. Böylece Roberto gibi işe yaramaz bir adamın şansını yarı yarıya çıkarmışlardı. Mikrofonlara konuşacağı şeyler bile Duha'nın ekibi tarafından önceden ona veriliyordu. Gereken anketler, afişler ve sloganlar bile onlar tarafından hazırlanmıştı. Hatta parayla satın aldıkları insanları kamera önüne çıkartıp Roberto lehine konuşturmuşlardı.

Duha Meksika halkının gözünü boyayıp uzun uğraşlar sonucu Roberto'yu onların başına getirmişti. Evet, Roberto gibi rezil bir insana o seçimi kazandırmışlardı. Onlar manipüle ve strateji uzmanlarıydılar. Roberto'ya

kazandırdıkları bu seçim onların adını her yere duyurmuştu. Bu yüzden Kadem, Duha'nın Rengin ve Karun için yeni planını merak ediyordu. Çünkü Karun gücünü Duha ise zekâsını konuştururdu. Zaten yaptıkları iş bile bunu ortaya koyuyordu çünkü birinin işi strateji taktikler, diğerinin işi ise güvenlik, yani güçtü.

Gözleri ağır ağır dizindeki elini izlerken Duha, "Bu evliliğe izin vermeyeceğim," dediğinde Kadem onun kararlı bakışlarından çoktan bir şeyler düşünmeye başladığını anladı. "İkisi de çok istemelerine rağmen asla evlenemeyecek. Evet, onlara bu mutluluğu yaşatmayacağım."

"Aklından ne geçiyor? Onlara nasıl engel olacaksın?"

"Ben değil aralarına giren bir kadın engel olacak." Dizindeki sol elini yavaşça sıkıp açmaya başladı. Nihayet elini yeniden kıpırdatmaya başlamıştı.

"Karun'a Rengin'in benimle olan ilişkisini söylemek onun için ödül olur." Bunu yapmayacaktı. Rengin'in nasıl bir kadın olduğunu gösterip ona iyilik yapmayacaktı. Bunu yaparsa Karun, Rengin'i siler ve yoluna devam ederdi. Rengin ile evlenmeyi düşündüğüne göre en az Duha kadar onu çok seviyor olmalıydı. İşte Duha onu büyük sevgisinden vuracaktı. Araya giren bir kadın ikisini birbirinden uzak tutacak ve bir araya gelmelerine engel olup onlara acı çektirecekti.

Kadem, "Bu nasıl olacak?" diye merakla sordu. "Karun'u sende iyi tanırısın hayatında bir kadın varken asla başka bir kadına yan gözle bakmaz."

Duha güldü. "Böyle biri olduğu için hayatına bir kadın girmeli. Eğer evlenirse karısından nefret etse bile ona ihanet edemez." Evlilik lafını duyunca Kadem kahverengi gözlerini irice açtı. Şaşkınlığı yüzünden okunurken Duha başını salladı. "Evet, Rengin'den önce davranıp Karun'u evlendireceğiz."

Duha çoktan her şeyi planlamıştı. Ne Karun ne de aralarına girecek olan kadın evlendiklerini bilmeyecekti. Hayır, bu öyle sahte bir evlilik olmayacaktı çünkü geçerliliği daim olsun diye nikah gerçek olmalıydı. Bu yapılabilirdi evet, bu mümkündü. Nikahta sahtekarlık yapılarak ortaya

gerçek bir evlilik çıkartılabılırdi. Böyle şeyler yapmak Duha'nın uzmanlık alanına girdiği için Karun'un evliliğini planlamak onun için çok basit bir işti.

Kafası karıştığı için Kadem hiçbir şey anlamamıştı. Başını omzuna doğru eğip, "Abi şu işi daha detaylı anlatsan?" dediğinde Duha az da olsa mutluydu. Kurduğu planın detayları birazda olsun ona rahat bir nefes aldırmişti.

Duha, "Bana para için anasını, bacasını hatta kendisini bile satacak birini bul," diyerek ayağa kalktı.

"Kendini bir kadına Karun Kalender olarak tanıtip kadını kendine âşık edecek. Kadın ona sıırıslıkam âşık olunca onunla evlenecek ama Karun Kalender ismiyle evlenecek." Bu plan kusursuz olmalıydı.

Parmaklarını açıp kapatarak egzersiz yaparken planından Kadem'e bahsetmeye devam etti. "Karun'un kimliğindeki fotoğrafı onun fotoğrafıyla değiştireceğiz. Bu şekilde nikah işlemlerini başlatacağız. Kadın bunu bilmeyecek çünkü nikâh kıyılarına kadar her şeyle biz ilgileneceğiz. Düğüne kadar adamlarımız kadının gölgesi gibi olacak. Evleneceği adamın bir sahtekar olduğunu biz isteyene kadar öğrenmeyecek. Bir sahtekardan her kadının hayalini süsleyen bir adam yaratacağız. İyimser, düşünceli, romantik ve ağzı iyi laf yapan birine dönüştüreceğiz." Başını çevirip onu şaşkınlık içinde izleyen Kadem'e baktı. "Bunlar hep yaptığımız şeyler." Kötü bir ürünü süsleyip onu değerinin iki katı fiyatına satmak onların işiydi. Bu iş için fazladan efor harcamalarına bile gerek yoktu. Kimlikteki fotoğrafı değiştirerek gerçek bir nikâh kıyılabılırdi.

Pencereye doğru yürürken ellerini pantolonun ceplerine koydu. "Kimlikte kullanılan fotoğraf dışında diğer her şey gerçek olduğu için nikâhın iptalini isteyemezler." Bunu ilk kez yapan kişi Duha olmayacaktı çünkü bunun benzerlerini daha önce duymuştu. Nikâhta hilekarlık gerçekten yapılabılırdi.

Zaten nikah kıyılır kıyılmaz nikah cüzdanındaki fotoğrafta dahil olmak üzere kayıtlardaki tüm fotoğrafları Karun'un fotoğrafıyla değiştireceklerdi. Buldukları adam düğüne kadar her gün Karun'un imzasını çalışacaktı. Nikah kıyılırken attığı imza bile Karun'a ait olmalıydı. Karun'un avukatları

bu nikâhtaki açıkları bulmasın diye çok temiz çalışmalılardı. Yasalar önünde Karun gerçekten onların seçtiği bir kadınla evli olmalıydı. Duha planladığı bu şeylerin hepsini yapacaktı fakat ortaya ne kadar kusursuz bir iş çıkartacağını henüz o da bilmiyordu.

Kadem ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Diyelim ki planladığın gibi onu evlendirdik ama kadını boşayabilir veya onu vurup bir saniyede dul kalabilir." Karun'un kadından kurtulması bu kadar kolayken neden onu evlendirmekle uğraştıklarını anlamamıştı.

Duha camdan dışarıyı izlerken, "Evet, bu söylediklerini yapabilir," diyerek başını salladı. "Bize Karun'a bunları yaptırmayacak bir kadın lazım." Seçecekleri kadın konusunda hata yapamazlardı çünkü zayıf bir kadın seçmek onun ölümüne neden olabilirdi.

Gözlerini Kadem'e dikip, "Her konuda Karun'a ters bir kadın bul," dedi. O piç kurusuna mutlu olacağı bir kadını bulacak değildi.

Duha hızlı bir şekilde istediği kadının özelliklerini saymaya başladı. "Dağınık bir kadın olsun ama nasıl giyindiğini bilecek kadar da özenli. Karun gibi bir adamı istediği an ters köşe yapacak kadar zeki, fakat onu sinirden deliye çevirecek kadar da aptal olsun. Mümkünse hiç ailesi olmasın." Tek başına yaşam savaşı veren insanlar en küçük rüzgârda sarsılmayacak kadar güçlü olurlardı.

"Rengin'in tam tersi bir kadın olsun ki Karun onda sevecek hiçbir şey bulamasın. Nefret ettiği bir kadınla evli kalmak onun cezası olmalı bu yüzden kadının Rengin'le hiçbir benzerliği olmamalı. İnatçı, kolay kolay geri adım atmayan ve gururlu biri olmalı. Karun'un çevresine girecekse düşmanları tarafından bir günde ortadan kaldırılması işime gelmez. Bu yüzden kendini korumayı bilen birisi olsun. Öyle bir kadın olsun ki hem Karun'a hem de Rengin'e cehennemi yaşatsın." O kadın farkında olmadan Duha için çalışacaktı çünkü Rengin'in yeniden Duha'ya dönmesini sağlayacaktı. İhaneti bile Duha'nın kalbinden onu söküp atamıyordu. Rengin sürünerek de olsa ona yeniden gelecek ve ondan af dileyecekti.

Evet, onu Karun'dan geri alacaktı!

Kadem homurdanarak, "Tarif ettiğin gibi bir kadın bulmak çok zor," deyince Duha'nın dudakları kıvrıldı. "Zor ama imkânsız değil. Bizimkilere haber ver araştırmaya başlasınlar. Bakalım Karun Kalender'in müstakbel eşi nereden çıkacak." Oysaki aradıkları kadın bu şehirde bile değildi.

Kadem başını sallayarak kapıya doğru yürüdüğünde, "Kadem," diyerek onu durdurdu. Camdan Karun'un ofisini izlerken derin bir nefes aldı. "Bulacağın adam kadına elini bile sürmeyecek. Unutma o kadın yakın bir zamanda Karun Kalender'in karısı olacak. Yaşamak istiyorsa ona elini sürmez." Karun'u evlendirmeye kalkışıyor olabilir ama duracağı yeri de iyi biliyordu. Karun onun adıyla bir adamın evlendiğine bile tahammül edebilirdi. Fakat onun adını kullanarak karısıyla düşüp kalkan bir adamın varlığını öğrenirse kan gövdeyi götürürdü. Duha bile bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdi.

Karun'un hassas olduğu konuları iyi bildiği için bu kadar ileri gidemezdi .

Karun görünürde bir güvenlik şirketini yönetiyordu. Ancak sadece müşterilerine koruma sağlamıyordu aynı zamanda onlara tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırıyordu. Çok temiz çalıştığı için asayiş bile işin karanlık boyutunu ortaya çıkartamıyordu. Fakat gerçek buydu, Karun Kalender her işini illegal yollarla halleden karanlık bir adamdı. Duha'da onlardan biri olduğu için yeraltı dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyordu. Bu adamlar mafya değildi çünkü mafyalar bile destursuz onların bölgesine girmeye cesaret edemezdi. Bu adamlar hepsinden daha öteydi. Saygın ama karanlık. Sahip oldukları mal varlıkları onları Türkiye'nin sayılı zenginlerinin içine dahil ediyordu. Ülke ekonomisine büyük bir katkıda bulunan milyon dolarlık adamlar olarak görünüyorlardı ve öyleydiler de. Fakat bu paranın kaynağı hayal dahi edemeyecekleri işlerden geliyordu.

Siyasetin içindeydiler lakin onlardan biri değillerdi. Yaptıkları işler bile birbirleriyle bağlantılıydı. Duha kimin koltuğa geçeceğine karar verir, Karun ise o kişiye koruma sağlardı. Fakat gazetelere poz veren o adamlar bile onların kuklasıydı. İstedikleri konum için Duha'ya, yaşamak için de Karun'a gelirlerdi. Bunun için onlara servet yağdırırlardı. Dünyanın her yerinde hatırı sayılır müşterileri vardı ve onlar değil, Duha ve Karun onları seçerdi. Bu şehir onlara aitti çünkü perde arkasında istedikleri gibi yönetiyorlardı. Bu yüzden ikisinden de kurtulmayı isteyen çok fazla kişi vardı. İşin komik tarafı onlar da birbirinden kurtulmayı istiyordu çünkü bir

ipte iki cambaz oynamazdı. Lakin tüm düşmanlarını kolayca saf dışı bırakan bu adamlar, bir tek birbirlerini alt edemiyordu.

Bugün Rengin'i ondan alarak Karun kazanmış gibi görünebilir.

Fakat yarına kazanan Duha olacaktı çünkü daha o, Rengin ile evlenmeden başka bir kadının kocası olacaktı.

İstanbul'da kurulan tuzaklardan bihaber Adana'da yaşayan bir kadın, bugün kaderinin değiştiğini henüz bilmiyordu. Bige dahil olacağı tüm tuzaklar ve kirli oyunlardan habersiz bir şekilde son huzurlu saatlerini yaşıyordu.

İşin trajik yanı yaptığı bu planla Duha'da başına geleceklerden bihaberdi çünkü oynadığı bu kirli oyunda bir değil iki kadın kurbandı.

Evet, Elay adında bir kadın kocasının onu aldatacağından habersiz bir şekilde mutfağında kurabiye yapmakla meşguldü. Kocasının para için başka bir kadını baştan çıkartacağını, sahte bir isimle o kadını kendisine âşık edeceğini henüz bilmiyordu. Elay henüz aldatılacağını, ihaneti tadacağını bilmiyordu. Ve en acısı Elay henüz karnındaki bebeği bile kaybedeceğini bilmiyordu.

Duha kimin ahını aldığını Elay ile karşılaşana kadar asla anlamayacaktı.

Bugün bu odada kurulan bir tuzak hepsinin hayatını kökünden sarsmaya gebeydi.

https://www.youtube.com/watch?v=3vJ_0zUdrtY

Tanıtım videomuza bakmadan geçmeyin. 😊

Ve yeni kurgumuzun tanıtım bölümünü de böylece okumuş oldunuz. Lütfen paragraf arası yorumları eksik etmeyin çünkü ilk kurgunun heyecanıyla hepsini okuyacağım. 🌸

Tanıtım esas adamın düşmanı olan Duha ile ilgiliydi. Normalde tanıtımda esas karakterleri konu alırdım fakat bu sefer öyle yapmadım. Karun ve Bige'nin evliliğinin hangi amaçla planlandığını öğrenmeniz için giriş bölümü Duha'yla ilgili olmalıydı.

Kısa bir tanıtımdı ama zaten giriş bölümleri hep bu kadar olur. Kurgu hakkında bir fikir edinmeniz için kısa tutulur. Sanırım artık Karun ve Bige'nin hangi şartlarda evleneceğini daha iyi anladınız.

Bu yapılamaz, bir başkasının kimliğiyle gizli bir evlilik mümkün değil demeyin çünkü gerçekte de bu yapılmış. Bunun birçok örneği var zaten bu konuyu kaleme almam gerçekten yapılmış olmasıydı. Evet, geçen yıl haber başlıklarını süsleyen bir haberden esinlenerek Saka ve Sanrı'yı yazmaya karar verdim.

Kurgudaki evlilik tamamen gerçek olaylardan esinlenilmiştir .

Doğrudan o haberin detaylarını vererek üçüncü şahısları hedef haline getirmek istemiyorum fakat sizlere o haberin benzerlerinden bahsedebilirim.

Mesela bir adam evli olduğu halde başka bir kadına âşık oluyor ve kadına kendisini abisinin ismiyle tanıtıyor. Abisinin adını kullanarak kadını kendisine âşık ediyor ve onunla da evleniyor. Abisinin kimliğindeki fotoğrafı kendi fotoğrafıyla değiştirerek evleniyor.

Abisi de bir kadın sevip evlenmeye kalkışıyor fakat nikâh işlemlerini yaparken ona zaten evli olduğunu söylüyorlar. Bunun mümkün olmadığını iddia ediyor lakin yasalar karşısında adam gerçekten evli hem de hiç tanımadığı bir kadınla. Tabii daha sonra küçük kardeşinin onu evlendirdiği ortaya çıkıyor. Zaten bu işin altında adamın kardeşi çıktığı için haber gazetelere düşüyor.

Yani gerçekten nikâhta bile sahtekarlık yapılabilirmiş. Bunu özellikle anlattım çünkü okuyanların zaten böyle şeyler ancak kitaplarda olur demesini istemiyorum. Nikah geçersiz olmalı, hak var hukuk var böyle bir evlilik mümkün değil. Hemen ortaya çıkar gibi şeyler söyleyip mantık hatası olarak görmelerini istemiyorum çünkü bu gerçekten daha önce yapılmış. Üstelik daha bu ne ki bir adam da yıllar sonra evli olduğunu hatta çocuklarının bile olduğunu öğreniyor. Bütün bunlar gerçekten yaşanmış olaylar olduğu için bu konuda kitap yazmaya karar verdim. Gerçek olaylardan esinlenerek bir şeyler yazmak benim için hep daha ilgi çekici olmuştur. Bu yolla sizlere bazı şeylerin sadece kitaplarda ve filmlerde sınırlı olmadığını göstermek istiyorum.

Burada bir türlü link paylaşamadığım için bahsettiğim haberlerin linklerini bırakamıyorum. Kopyala yapıştır yaptığım linkler bölümde

açılmıyor.

Fakat Instagram kullananlar bugün orada storylerimi takip etsin çünkü bu konuyla ilgili bazı haberlerin linklerini orada paylaşacağım.

En basitinden Google'da "Bir başkasının kimliğiyle evlenmek mümkün mü?" Yazın hemen benzer haberler çıkıyor. Ya da "Abisinin kimliğiyle evlenen adam," yazarsanız yukarıda bahsettiğim haber de hemen çıkıyor.

Şimdi gelelim bu bölüm tanıdığımız iki adama. Duha Tunus 30 yaşında genç bir iş insanı. Tabii yaptığı çoğu iş yasadışı ama konumuz bu değil çünkü Duha zaten kurgudaki kötü adamlarımızdan biri.

Evet, bu kurgumuz 25-30 yaş arasındaki karakterlerden oluşuyor.

B u kurguda iki kadını çok sık okuyacağız. Bunlardan biri Bige Efil Saka. Doğduğunda dedesi ona Bilge, babası da Efil ismini vermeyi istemiş. Fakat nüfus dairesindeki adamın yanlış anlamasıyla kimliğe Bige Efil olarak geçmiş ve böyle olmasına karar vermişler. Bir harf eksikliği onun adını belirledi diyebiliriz. Peki, neden mi bu iki ismi seçtim? Aslında öyle derin bir anlamı yok sadece kulağa hoş geliyor. 😊

Karun ismini ise Medusa'nın Ölü Kumları kurgumuzda yazdığımdan beri kullanmak istiyordum. Orada Elzem'in anlattığı o kısa hikâye, yani Prenses Ari ve General Karun öyküsünü okuyan biliyordur. İşte ta o zamanlar o kısmı yazarken Karun ismini bir kurgumda kullanmaya karar vermiştim.

Duha ismini ise teravihten sonra okuduğum Duha süresiyle aklıma geldi. Bu isimde olan insanlar var mı bilmiyorum ama hoşuma gitti.

Elay ismini ise CNR fuardaki imza günümde aklıma kazıdım. Orada kitabını imzalarken kıza doğru dönüp adını sorduğumda Elay demişti. Adı çok hoşuma gittiği için yeni kurgumda onun adını bir karaktere vereceğimi ona söylemiştim.

İlk kez bir kurgumda karakterler evli olarak başlangıç yapıyor. Bu benim için de çok yeni bir şey çünkü bu tür kurgularda giriş kısmı çok bellidir. Ya zorla evlenirler, ya görücü usulüyle, ya berdelle ya da evlenmeye mecbur kalırlar. Kitaplardan bahsetmiyorum çünkü genelde zoraki evliliklerin sebebi ülkenin her yerinde bu saydıklarımından biridir. Ben yeni bir şey denemek istedim ve çok az bilinen bir evlilik biçimini sizler için konu aldım. Üstelik bunu gerçek olaylardan esinlenerek yapmak istedim. Umarım ortaya hepimizin memnun kalacağı bir kurgu çıkar.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(1) Kiminle Evli?

Yazardan not: Bu bölümde Bige'nin Karun diye hitap ettiği kişi gerçek Karun değil, Karun'un adını kullanan biri.

İkinci not: Lütfen okuduğunuz bölüme oy verin ve sık sık satır arası yorumlarda bulunun. Bunlar beni motive eden şeyler.

Bige Saka.

"İnsan kimseyi tam bir teslimiyetle sevmemeliydi çünkü bugün uğruna ölmek istediğin kişi, yarına öldürmek istediğin kişi olabilirdi."

İnsan çok mutlu olunca mutluluğunun bozulmasından korkuyordu. Bende korkuyorum, içine daldığım bu masaldan bir anda sıçrayarak uyanmaktan korkuyorum. Hayır, hayatımda hep kötü şeyler olmadı ve ben çektiğim acılardan sonra daha yeni yeni mutluluğu yakalamadım. Benim hayatım ortalama bir insanın hayatından farklı değildi. Onlarla aynı çocukluğu yaşamış, aynı okullara gitmiş, aynı gençlik maceralarını tatmış ve aynı işlerin peşinden koşmuştum. Beni onlardan farklı kılan hiçbir şey yoktu. Hayatımda sıra dışı hiçbir şey yoktu. Zaten bu yüzden kendime seçtiğim meslek bir arkeologdu çünkü farklı bir şeyler arzuluyordum. Farklı yerlere gitmek, farklı kültürler tanımak ve farklı insanların arasına karışmak. Ben aslında maceraperest veya özgür ruhlu değildim çünkü benim istediğim hayatıma bir farklılık katmaktı. Belki de asıl istediğim bana farklı ve özel olduğumu hissettirecek bir şeyler veya biriydi.

Evet, benim asıl istediğim buydu, biri için özel olmak.

Karun ile tanışana kadar içten içe böyle bir şey istediğimi bile bilmiyordum. Ancak dört ay önce hayatıma giren bu adam en gizli tutkularımı benim için açığa çıkarmıştı. Oradan oraya sürüklenip seyahatler yapan bir kadın olmayı değil, bir adama ait olmayı istediğimi bana kanıtlamıştı. Onunla ilgili her şey o kadar mükemmeldi ki, çoğu zaman bu kadar kusursuz olması beni korkutuyordu. Bana yaşattığı bu güzel rüyanın bozulmasını istemiyorum, onunla ilgili olan hiçbir şeyin büyüğü bozulsun istemiyorum. Tanışalı sadece dört ay olabilir ama hayatım boyunca bir tek ona aitmiş gibi hissediyorum. Sanki yirmi altı yıl boyunca hep onu beklemiş gibiydim.

Aynadaki yansımama baktıkça yüzümdeki tebessüm daha da büyüyordu. Annemin gelinliği düşündüğümünden daha çok yakışmıştı. Birkaç tadilattan sonra kullanmaya hazır bir hale gelmişti. Doksanlardan kalan bir gelinliği fazla değiştirmeden günümüze uyarlamıştım. Gelinliğin karpuz büyüklüğündeki şişkin kollarını daraltmış ve kısaltmıştım. Şimdi yarım koldu ama bu haliyle daha güzeldi. Yakasındaki dantelleri sökmüş ve yakasını biraz açtırmıştım. Göğüs dekoltesi sevdiğim için fazla abartılı olmayacak bir şekilde küçük bir dekolte bırakmıştım. Bunun dışında belimi olduğundan daha ince gösterecek şekilde belimi sarıyordu. Uzun eteği yerde sürünüyordu ama ayakkabımın topuğu görünecek şekilde kısaltmıştım. Pekâlâ, sanırım gelinliğin üzerinde biraz fazla oynamıştım ama ortaya çıkan sonuçtan memnunum.

Saçlarımı dağınık topuz yaptırarak aralarına birkaç inci toka taktırmıştım. Kuaförün elinden çıkan saçlarımın rengi olduğundan daha koyu görünüyordu. Belki de odamdaki perdenin kapalı olması saçlarımın rengini gözlerimin kahvesiyle uyumlu bir hale getiriyordu. Yüzümde hafif bir makyaj ve dudaklarımda kırmızı bir ruj vardı. Bir bütün olarak fena görünmediğimi itiraf ediyorum. Birazdan evlenecektim, bunun düşüncesi bile aynanın karşısında daha uzun kalmama sebep oluyordu.

Bugün her zamankinden daha fazla Karun'a güzel görünmek istediğim için bir türlü aynanın karşısında ayrılamıyordum. Elimde fondöten ve fırçayla aynanın karşısında duruyor, ara ara yüzüme fondöten takviye ediyordum. Tek istediğim evlendiğimiz gün gördüğü en güzel kadın olmamdı. Yatak odasının kapısı çaldığında bile hâlâ aynaya bakıyordum. Karun'un, "Bige

çıkmayı düşünüyor musun?" diyen sesini duyunca tebessüm ettim. Son yarım saattir her beş dakikada bir kapımı çalıyordu.

"Bige," dedi tekrardan. "İçeri giriyorum."

Kapı açıldığında derin bir nefes aldım. Heyecandan dolayı aldığım hızlı nefesler yüzünden göğüs kafesim hareket ediyordu. Odaya girdiğini gösteren adım seslerini duyunca heyecanım daha da arttı. Boy aynasının karşısında öylece dururken adım adım bana yaklaştı. Arkamda durunca aynadaki yansımasını gördüm. O beni izliyordu bende onu. Aynadaki yansıma bana mest olmuş gibi bakarken, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Kollarını uzatıp belimi kavradı ve sırtımı göğsüne yasladı. "Hep bu günü beklemiş gibiyim," dediğinde onun kollarındayken adeta kuş gibi titriyordum. Omurgamdan başlayan bu soğuk ürperti bir tek onun yanındayken ortaya çıkıyordu.

Aynada göz göze geldiğimizde kahvelerim onun siyahlarını büyük bir aşkla kucakladı. Gözlerimde gördüğü ışıltı beni ele veriyordu. "Bige." Gözlerime bakarken kısık bir sesle, "Birazdan karım olacaksın," dediğinde kendini buna ikna etmek ister gibiydi. En az benim kadar bunun gerçekliğini sorguluyordu. "Benim olacaksın."

Parmakları belime sürününce nefes alışlarım hızlandı. Elleri karnımın üzerinde birleşince sesli bir şekilde nefesimi verdim. Başını eğip dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. Aynada her hareketini izliyordum. "Titriyorsun." Konuşurken dudakları kulağıma değiyor, sıcak nefesi henüz soyunmadan beni hazzın kollarına itiyordu. Dudakları kulağıma sürünerek boynuma kayınca yutkundum. Boğazım kuruyup düğüm olduğunda artık nefes almaktan bile güçlük çekiyordum.

Dudaklarını boynuma bastırdığında iniltim odada duyulan tek şeydi. Güldü. "Vücudun çok kolay bana tepki veriyor." Bundan memnunmuş gibi gülüşü keyifliydi. Haklıydı en küçük dokunuşuyla vücudum alev alev yanarak ona tepki veriyor, onu istediğini belli ediyordu.

Dudakları boynumda gezinmeye başlayınca elimde tuttuğum fondöten ve fırça yere düştü. Kollarımı güçlkle hareket ettirip karnımdaki ellerini sıkıca tuttum. Boynuma bıraktığı küçük öpücüklerin etkisiyle bacaklarım

titrediği için her an düşecek gibiydim. Karnımdaki ellerini sıkıca tutup onun desteğiyle ayakta durmaya çalışıyordum. Dudakları boynumda gezinirken boğuk bir sesle, "Nikâh memuru aşağıda bizi beklemeseydi-" dedi ve karnımdaki bir elini çekerek yukarı doğru kaydıldı. Eli yukarı kayıp sol göğsümü avuçladı. "Bu gelinlikten hemen şimdi kurtulabilirdim." Avuçlarının içindeki göğsümü sıkınca bu sefer iniltim daha yüksek ve tutkuluydu.

Yavaşça ona doğru dönerek ellerimi omuzlarına koydum. Titremelerimi fark ettiği için belimi tutarak bana destek oldu. Uzun boyundan dolayı başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin hedefinde dudaklarım vardı. Siyah hareleri şimdi eskisinden daha koyu bir renkteydi. "Bence nikah memuru biraz bekleyebilir," dediğimde sesim bile titrek çıkmıştı. Bu kadar heyecanlanmam normal değildi. Elimi uzatıp benimkilerin bir benzeri olan kahverengi saçlarına dokundum. Benim saçlarım daha koyuydu. Arkaya doğru taradığı saçlarını bozmamaya dikkat ederek onlara dokundum. Sadece saçlarına dokunmak bile bana cenneti yaşıatıyor, dünyanın en muhteşem duygusuymuş gibi hissettiriyordu. Onunla ilgili her şey fazla özeldi, benim özelim.

Parmaklarım kayarak alnına dokundu. Saçlarını arkaya doğru taradığı için geniş alnı gözlerimin hedefindeydi. Parmak uçlarımla alnındaki belli belirsiz düz çizgilere dokundum. Yirmi sekiz yaşında olduğu için aramızda sadece iki yaş vardı ama benden daha büyük gösteriyordu. "Çoğu zaman gerçek olduğuna inanamıyorum." Kısık çıkan sesim dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmasını sağladı. Farkında olmadan tebessüm ettim. Gülüşü her defasında dudaklarımda tebessüm bırakırdı. Onun mutlu olması beni mutlu ettiği için onu hep gülümseten biri olmak istiyorum.

Alnındaki parmaklarım kalın kaşlarından kayıp biraz aşağıya indi. Parmaklarımla altındaki gözlerini yumdu ve ben kirpiklerinin her bir teline dokundum. "Bu alışkanlığını hep garip bulmuşumdur," diyerek gülümsedi. "Dokunarak beni tanımak ister gibisin ama beni tanıyorsun." Hayır, dokunarak onunla ilgili her detayı aklıma kazıyor, sevdiğim yüzü belleğime kaydediyordum. Sevdiğim tüm insanlara bunu yaptığımı bilmesede olurdu. Bu engel olamadığım bir dürtüydü belki de bir takıntı. Ya da geçmişte kalan bir alışkanlık.

Bir zamanlar görme engelli biri olduğumu henüz ona söylememiştim.

Aynaya baktığımda gördüğüm bu gözlere hâlâ alışamadım.

Parmaklarım gözlerini özgür bırakınca yavaşça gözlerini açtı. Bu seferde burnuna dokundum. Parmağımı burnunda kaydırduğımda kaşlarını hafifçe çatması beni güldürdü. Kemerli bir burnu olduğu için aynaya bakarken bile rahatsız oluyordu. Yüzünde nefret ettiği tek şey burnuydu. Hafif eğilimli olması onu rahatsız ediyordu oysaki bu onu daha karizmatik gösteriyordu. Onun kendinde kusur olarak gördüğü şeyler bile bana fazla kusursuz geliyordu. İki elimi kaldırıp yanaklarına dokundum. Avuçlarımın içine sakalları batmıyordu çünkü daha bu sabah tıraş olmuştu.

Onu her şeyiyle hissetmek istediğimi bildiği için sabırlı olmaya çalışıyordu. Ancak huzursuzluğunu hissediyorum. "Bige yeter," dedi hep yaptığı gibi. Ne zaman onun yüzünü ellerimle tanımaya kalkışsam bir süre sonra sıkılıp bitirmeme izin vermiyordu. Bunu çok yavaş yapıyor olmalıyım ki beklemekten sıkılıyordu. Bir adım geriye atıp avuçlarımı yine boş bırakmasına üzüldüm ama belli etmedim. Artık görüyorsun vazgeç bu alışkanlıktan Bige.

Ama korkuyorum, kendimi tekrar o karanlık dünyanın içinde bulmaktan çok korkuyorum.

Çocukken geçirdiğim o kaza bende böyle bir korku bırakmıştı.

Suratımın asıldığını görünce, "Özür dilerim," diyerek tekrar bana yaklaştı. Elini uzatıp avuç içini yanağıma bastırdı. "Ama ne zaman bunu yapmaya kalkışsan on beş dakikayı buluyor. Süreyi azaltamıyor muyuz?" diye sorunca beni gülümsetmeyi başarmıştı.

Gözlerimiz tekrar birleşince, "Bige," diye fısıldayarak üzerime eğildi. "Seni seviyorum," dedi dudaklarına doğru eğilerek. "Seni çok seviyorum." Bunu söylemekten asla bıkmayacak gibiydi. Kollarımı boynuna dolayıp, "Bende seni seviyorum," dedim tüm kalbimle. Onu gerçekten çok seviyorum. Karun tam beni öpmek üzereydi ki, başını çevirip pencereyi kontrol edince ondan uzaklaştım. Bu yaptığı şeyle yine tüm keyfimi kaçırmıştı. Bunu hep yapıyordu.

Ondan uzaklaştığımı görünce endişelenerek, "Sorun ne?" diye sordu. Surat asmamı sevmiyordu özellikle böyle bir günde.

"Karun benden ne saklıyorsun?" Bir şeyler gizlediği gün gibi ortadaydı.

Gülmeye çalıştı. "Bir şey sakladığımı da nereden çıkardın?" Tabii ki hal ve hareketlerinden.

Kapalı perdeleri gösterdim. "Sen rahatsız oluyorsun diye artık gündüzleri bile evdeki perdeleri hiç açmıyorum." Evimin her köşesi artık gölgeli bir karanlıktı. Uzun süre karanlıkta kalan biri olarak benim ışığa ve canlı renklere ihtiyacım vardı. Fakat onun için karanlığı tekrar hayatıma almış gibiydim.

Günüşiğinin ışıltısını görmeye ihtiyacım vardı ama son günlerde bundan da vazgeçmiştim. Karun bundan hoşlanmıyor diye ihtiyacım olan canlı renkleri evime girince bulamıyordum. Ne zaman kapıdan içeri girsem kasvetli bir hava beni kucaklıyordu. Tüm hayatım boyunca defalarca geçici körlük yaşadım. Birçok kez ameliyat olup gözlerimi yabancı ellere teslim ettim. Her ameliyata bir umutla girdim ve gözlerimdeki bandajın çıkarılmasını aynı umutla bekledim. Fakat her defasında aynı görme bozukluklarıyla karşılaştım. Gözlerim tamamen işlevini kaybettiğinde ise üç yıl boyunca sonu gelmeyen bir karanlığı yaşadım.

Tam üç yıl boyunca ismim nakil sırasında kaldı. Üç yıl boyunca bana uygun bir donör bulunsun diye bekledim. Üniversiten mezun olduktan bir yıl sonra gözlerimi kaybetmem beni bir nevi şanslı kılıyordu. Çünkü bulanık gören gözlere rağmen bir şekilde mezun olmayı başarmıştım. Lakin hep istediğim işi artık yapamıyordum çünkü gözlerim beni yarı yolda bırakmıştı. Üniversiteyken bir şekilde fakülte'deki profesörlerle birlikte keşif turlarına katılıyordum. Lakin mezun olduktan bir yıl sonra bunların hiçbirini yapamadım. Bir arkeolog olarak sevdiğim işi üç yıl boyunca hiç yapamadım.

Üç yıl boyunca içine çekildiğim o karanlığa alışmak hiç kolay değildi. Bir süre sonra insan karanlığı bile kabulleniyordu. Alışmıyordu ama kabulleniyordu. Tam umudumu yitirmiştim ki hastaneden bir telefon gelmiş ve benim için uygun bir donör bulunduğunu söylemişlerdi. İstanbul'daki

hastanelerden birinde gelen bir telefonda. Nakil sırası sonunda bana da gelmişti ve artık görebilecektim. Babam çantamı hazırlayıp biletlerimizi almıştı. Birlikte İstanbul'a gitmiştik ve ameliyatım orada gerçekleşmişti. Kendi gözlerimi İstanbul'da bırakıp yeni gözlerle Adana'ya dönmüştüm. Bandajlarımı burada çıkartmışlardı. Çıkan bandajlarla gözlerimi sulandırıp yakan o ışığı ağlayarak karşılamıştım. Benim için unutulmaz bir andı. İnsan başına gelmedikçe engeli olan insanların ne hissettiğini asla tam olarak anlayamıyordu.

Yeniden ışığa kavuştuktan üç ay sonra Karun ile tanışmıştım. Her şeyiyle kusursuz olan adamın tek kusuru ışıktı. Oysaki onun kaçtığı ışığa kavuşmak için ne acılar çekmiştim. Karun evde perdeler açık olunca az önce de olduğu gibi bana hiç yaklaşmıyordu. Perdeler açık olunca öpmüyor, sarılmıyor veya fiziksel olarak bir yakınlık göstermiyordu. Sadece perdeler kapalı olunca bu saydıklarımı yapıyordu. Üstelik dışarıda vakit geçirdiğimizde de çok garip davranıyordu. Elimi tutmaktan bile çekiniyor ve sürekli etrafına bakıp duruyordu. Sanki biri bizi izliyormuş gibi evde ve dışarıda hep tetikteydi.

"Benden ne saklıyorsun?" Bunun cevabını almak ister gibi bakıyordum. "Neden evde ve dışarıda benimle görünmekten korkuyormuşsun gibi davranıyorsun. Her ne saklıyorsan bunu evlenmeden önce itiraf etmelisin." Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. "Karun senin karın olmadan önce aramızdaki her şey açığa çıkmalı. Benden ne saklıyorsun?" Bir şeyler sakladığını biliyorum çünkü çoğu zaman bunu hissettiriyordu.

Gerildiğini görebiliyorum ama gerginliğinin sebebini anlatmak yerine, "Bigce fazla film izliyor olmalısın," diyerek bana yaklaştı. Gözlerime uzun süre bakamıyordu.

Beni göğsüne çekip başımı sol göğsüne bastırarak gözlerini görmemi engelledi. "Sandığın gibi peşimde birileri yok." Saçlarımı öpüp sırtımı sıvazlayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Nikahtan önce gelinlerin çok tuhaf davrandığını duymuştum ama kendi gelinimle tanışana kadar bunun gerçek olduğuna inanmamıştım." Gülerek kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. "Rahatla huysuz gelin çünkü senden hiçbir şey saklamıyorum." Umarım o haklıdır ve yanılan benim hislerimdir.

"Bige." Çenemi tutup başımı kaldırıncı bu sefer gözlerime bakıyordu. "Benimle evlenmekten vazgeçtiğin için mi bu huysuzluklar?" Şakacı mizacını konuşturup üzgün bir ifadeye büründü. "Eğer öyle bir niyetin varsa pencereden atlayıp hayatıma son veririm." Başını çevirip pencereye baktı. "Kaçınıcı kattı burası?" dediğinde güldüm. "Altı." Bunu duyunca ürkmüş gibi yaptı. "Daha kolay bir intihar yöntemi bulabilirim," deyince kahkaha attım. Böyle anlarda hiç ciddi olamazdı.

Sonunda beni neşelendirdiğini görünce rahat bir nefes aldı. "İşte böyle gülümse çünkü senden hiçbir şey saklamıyorum." Uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutup kapıya doğru beni çekti. "Nikah memuru sıkılıp burayı terk etmeden önce karım olmanı istiyorum." Her ne kadar dört aylık bir ilişkimiz olsa da bunu bende çok istiyordum. İlk görüşte aşktı benimkisi.

Oturma odasına geçince evimde herhangi bir süsleme veya hazırlık yoktu. Nikahımız evde kıyılacaktı ama nikahtan hemen sonra düğünün olacağı otele geçeceğiz. Kutlamaların hepsi orada devam edecekti. Tüm arkadaşlarım ve tanıdıklarım şu anda otelde bizi bekliyordu. Nikahın evde kıyılmasını isteyen Karun'du çünkü fazla asosyal biriydi. İnsanların gözleri üzerindeyken deftere imza bile atamayacağını söylerken fazla ciddiydi. Bu yüzden onun bu küçük isteğini kıramadım. Masadaki yerlerimizi aldığımızda nikah memuru karşımıza oturup büyük defteri açtı. Benim şahidim her an uyuklamak üzere olan büyükbabamdı. Karun'un şahidi ise Doğan adında bir arkadaşıydı. Bugün eve gelene kadar bana bu arkadaşından hiç bahsetmemişti.

Kalbim göğsümde çıkacak gibi olunca masadaki elimin üzerinde bir el hissettim. Başımı çevirince Karun'un bana güven vermek ister gibi bakan gözlerini gördüm. Bakışlarındaki sıcaklığı görmek bile korkularımı alıp bana huzuru yaşıtıyordu. Dudaklarını oynatıp kısık bir sesle, "Söz veriyorum asla pişman olmayacaksın," deyince ona güvendiğim için tebessüm ederek başımı salladım. Onunla olan evliliğim asla bir hata olmayacaktı.

Bundan gerisi çok hızlı olmuştu. Nikah memuru alıştığımız soruları hızlıca sormuş ve ikimizden de evet cevabını almıştı. Benim şahidim bize biraz sorun çıkarmıştı çünkü büyükbabam alzheimer olduğu için uzun uzun

deftere bakıp durmuştu. Yine her şeyi unuttu diye endişe etmeye başlamıştım ki neyse ki şahidim olarak deftere imzasını atmıştı. Nikah memuru bizi karı koca ilan edip evlilik cüzdanını bana uzattığında mutluluktan gözlerim doldu.

Artık Bige Saka Kalender'dim. Aslında iki ismim vardı ama kimlikte sadece Bige ismi geçiyordu. Efil ismi benim göbek adımdı. Gerçi Bige ismini almamda küçük bir karışıklıkla olmuştu. Doğduğumda büyükbabam bana Bilge ismini vermek istemiş. Lakin nüfus müdürlüğündeki adam yanlış anlayıp kayıtlara Bige olarak geçirmiş. Kimlik bizimkilerin eline geçene kadar bu küçük yanlışlığı fark etmemişler. Adımı düzeltmek yerine büyükbabam bunu bir işaret olarak görmüş ve Bige olsun demiş. Böylece küçük bir yanlış anlaşılma benim adımla belirlenmişti.

Tabii o dönem babam ve büyükbabam sık sık ters düştüğü için babam kızına kendi seçtiği ismi koymak istemiş. Büyükbabam fazla inatçı olduğu için kimlikte ikinci bir isim daha yazmasına izin vermemiş. Lakin babam asla onun koyduğu ismi kabullenip bana Bige ismiyle hitap etmedi. Bunun yerine hep Efil dediği için bir süre sonra Efil ismi de göbek adım olarak kaldı. Evdekilerin bazıları Bige derken bazıları da Efil diyordu. Bu yüzden her iki ismimi de seviyorum. Evlenirken Karun'dan tek isteğim onun soyadını alırken babamın da soyadını taşımaktı. Bu isteğimi sorun etmediği için babamın soyadının yanına onun da soyadı eklenmişti. Az önce Bige Saka'ydım ama şimdi Bige Saka Kalender oldum.

"Ona bakmayı bırakacak mısın artık?" Karun'un sesiyle evlilik cüzdanına bakmayı bırakıp başımı kaldırdım. Büyükbabam yoktu ve nikah memuru toparlanıp gidiyordu. "Büyükbabam nerede?" O kadar dalmıştım ki artık masada olmadığını bile fark etmemiştim.

Karun'un arkadaşı nikah memurunu yolcu ederken Karun, "Büyükbaban tuvalete gitti," diyerek elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Artık gelinimi öpmek istiyorum." Üzerime eğilince soluğumu tutarak onu beklemeye başladım. Fakat tam beni öpecekti ki telefonu çalınca duraksadı. Homurdanarak telefonu çıkarmasına güldüm. Evlendiğimize göre artık beni öpmesi için bol bol vakti olacaktı.

Telefonu çıkartıp ekrana bakınca sertçe yutkunduğunu gördüm. Arayan kim, bilmiyorum fakat gözlerinde gördüğüm korkuyu iliklerime kadar hissettim. İstemeye istemeye telefonu açıp kulağına yasladı. Karşı tarafı dinlemek dışında hiç konuşmadı. Sustu ve onu olduğundan daha fazla korkmuş gibi gösteren şeyleri dinledi. Takım elbisenin içine sığmaz bir şekilde kıravatını gevşetirken verdiği garip tepkilerin farkında bile değildi. Ne alnında oluşan ter damlacıklarının farkındaydı ne de solmuş yüzünün. Ne duyuyorsa bu onu korkutuyordu. Gözleri kısa bir an beni bulunca korkusu çığ gibi büyüdü. "Yapamam." Gözlerime baktı ve telefondaki kişiye, "Yapamam," deyince sertçe yutkundum. Bu da neydi şimdi?

Bana bakmaya yüzü yokmuş gibi hızlı adımlarla dışarı çıkınca donup kaldım. Kiminle konuşuyordu ve neden onu duymamı istemiyormuş gibi dışarı çıkmıştı? Peşinden gideceğim esnada Doğan içeri girince durmak zorunda kaldım. Yirmi iki yaşında ya vardı ya da yoktu fakat bakışları rahatsız ediciydi. Yürüyüp köşedeki küçük masanın üzerinde duran atıştırmalıklardan bir tane aldı. Büyükbabam için yaptığım çörekten bir ısırik alınca tadını beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sen mi yaptın?" Bana doğru dönüp elindeki çöreği gösterdi. "Tadı berbat."

"Tuz ve şeker yok içinde." Küçük bir açıklama yapıp koltuğa oturdum. "Büyükbabam için yaptım." Yaşlı bir adamın sağlığını düşünerek bir şeyler yapmalıydım.

"Yani bir şeyler hazırlamayı biliyorsun?" Sesi alaycıydı fakat buradaki eşyalara olan bakışları alıcı gözüyleydi. Duvardaki büyük portreye, gümüşlüklere ve raftaki biblolara baktı. "Siz zenginlerin yemek yapmaktan anlamadığınızı sanıyordum." Beni küçümsüyordu ama fıldır fıldır dönen pörtlek gözleri eşyalarımın hayranlık içinde bakıyordu. Karun'un bu hırsız kılıklı çocukla ne işi olduğunu merak ediyorum.

Evet, yoksul biri değildim, hiç olmadım. Fakat öyle parmakla gösterilecek bir zenginliğimiz de yoktu. Babam hiçbir zaman maddi sıkıntılar yaşamamıza izin vermedi. Bizim için en iyi kıyafetleri, en kaliteli oyuncakları alan ve en iyi okullara gönderen biri olmuştur. Büyüyene kadar bu hep böyle devam etmiştir. Hatta büyüyüp mezun olduktan sonra bile her ay bana para göndermeye devam etti. Hâlâ öyle. Babam emekli maaşının neredeyse hepsini bana gönderiyordu. Kendisine oyalanmak için küçük bir

saatçi dükkânı açmıştı. Tek başına yaşadığı için orada kazandığı para ona fazlasıyla yetiyordu. İki kızı vardı ama içlerinden sadece biri hâlâ onun parasını yiyordu. Gözlerimdeki sorundan daha yeni kurtulduğum için henüz kendi işime başlayacak zamanım olmamıştı. Üstelik büyükbabamın da bakımını üstlendiğim için babam her ay bana para göndermeyi sorun etmiyordu.

Doğan büyükbabamın plak kutusuna doğru yürüyünce, "Dokunma," diyerek onu durdurdum. "Onlar senin ederinden daha pahalı." Sinirlenerek bana doğru dönünce dudaklarım kibirli bir şekilde kıvrıldı. Bakışlarıyla beni ezmeye çalışıyordu ama benim küstah bakışlarımın altında ezilen oydu. Şu anda düşündüğü gibi şımarık ve sahip olduklarıyla böbürlenlen bir kadın değilim. Fakat geldiğinden beri eşyalarımın olan bakışları beni böyle biri olmaya itmişti. Sanki hepsini inceleyip daha sonra aşırmaq için değer biçiyordu.

"Peki, senin ederin ne kadar?" Plakları bırakıp bana doğru yürüdü. İri, yeşil gözleri vücudumu küçümsercesine süzüyor, değerimi aşağılayıcı bakışlarıyla bana gösteriyordu.

Saçlarını kazıttığı için kafa derisi uçları görünen saçlar yüzünden yeşilimsi bir renkte görünüyordu. Gözlerinin altı bağımlılar gibi koyu halkalardan oluşuyordu. Sol kaşını ortasından ince bir çizgi halinde tıraş etmişti ve açtığı o boşluğu piercing takmıştı. Aynı zamanda dilinin ucuna da piercing takmıştı çünkü konuştuğunda görünüyordu. Uzun boyluydu fakat sıska biriydi. Dövecekmiş gibi karşımda durdu ve çelimsiz göğüs kafesini horoz gibi şişirdi. Aklınca beni korkutup sindirmeye çalışıyordu.

"Sahip olduğun bu zenginlik olmasaydı değerinde sadece yataktaki performansınla biçilirdi." Sırtarak bunları söylerken uzun boyuna ve erkek olmasına güveniyordu.

Sadece birkaç hareketle şişirdiği göğsündeki tüm kaburgaları kıracağını bilmiyordu.

"Ama söz konusu yatak senin yatağın olmazdı, değil mi?" Aynı alaycı üslubu takınıp aramızdaki son adımı kapattım. "Dikkat et çocuk," diyerek onu küçümsedim ve tıpkı onun gibi sırttım. "Çünkü bazı ablaların

cezalandırma yöntemi sadece kulak çekmekle sınırlı değil," dedikten sonra kaşlarını çatmasını umursamadım ve omzuna çarparak yanından geçtim.

Değil kocamın arkadaşı, kardeşi bile olsa gözünün yaşına bakmam.

Kocasının ailesine yaranmaya çalışan o gelinlerden biri değilim.

Doğan aptalına içimden küfürler ederek salondan çıktım. Gelinliğimin eteklerini tutarak dışarı çıktığımda mutfaktan, "Elay'ı bu işe karıştırma!" diyen Karun'un sinirli sesini duydum. Elay mı? O da kim?

Yürüyüp mutfak kapısına yaklaştım. Kapı kapalı olsa da sesi içeriden geliyordu. Hiç adedim olmasa da kulağımı kapıya yaslayıp onu dinlemeye başladım. "Elay'a söyleyemezsin!" diyordu. Sesi dışarıda duyulmasın diye kısık sesle konuşuyordu ama kapıya yapıştığım için onu duyuyordum.

"Anlamıyorsun Elay hamile! Daha önce iki kez düşük yaptı ve en uzun gebeliği bu. Doktor stresten ve üzüntüden uzak durmalı dedi. Çocuğumu kaybedersem bunu yanınıza bırakmam!" diyen sesini duyunca elim ayağım buz kesti. Çocuğu mu? Hayatında Elay adında bir kadın vardı ve o kadın onun çocuğunu mu taşıyordu?

Hayır, yanlış duymuş olmalıydım.

Kitlenip kalmıştım. Ne içeri girebiliyordum ne de kapıdan uzaklaşıp buradan gidebiliyordum. Kafamın içinde son söyledikleri dönüp dururken duyduklarımı anlamaya çalışıyordum. "Beni sorgulamayı bırak karımı seviyorum ama Bige'yi de seviyorum. İkisini de kaybedemem!" demesi ise aldığım en büyük darbeydi. Karısı ve ben mi? Burada bahsettiği karısı ben değildim, değil mi? Az önce evlenmiştik yani karısı ben olmalıydım ama az önce duyduklarım ben ve başka bir kadından bahseder gibiydi. Söylemeye dilim varmıyor ama karısı ve metresinden bahseder gibiydi. Ama evlenmiştik. Karısı bendim, ben olmalıydım. Anlayamıyorum.

Burada olanları anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum.

"Sen orada ne yapıyorsun?" Arkamda Doğan'ın sesini duyunca yavaşça ona doğru döndüğümde sarsılmış bir haldeydim. Kapı dinlediğim için utanmak

şu anda düşüneceğim son şey bile değildi. Daha bugün tanıştığım birine hesap verecek değildim aksine benim hesap sormam gerekiyordu.

Arkamdaki kapı açıldı ve Karun'un, "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diyen sesini duydum. Sadece birkaç saniyem vardı. Kendimi toparlamak için sadece birkaç saniyem vardı. Önümde ise sadece üç seçeneğim vardı. Bunlardan biri arkamı dönüp ondan hesap sormaktı fakat alacağım cevapların doğruluğundan şüphe duyuyorum. Eğer benden başka bir karısı daha varsa ve dört ay boyunca ikimizi de kandırmayı başarmışsa, usta bir yalancıdır demektir. Ona olan sevgimi kullanıp yeni yalanlarla beni kandırmasını istemiyorum.

İkinci seçeneğim ise koşarak evden çıkmak ve yalnız kalacağım bir yer bulup saatlerce ağlamaktı. Şu anda yapmayı en çok istediğim seçenek bu olabilirdi çünkü gözyaşlarım nöbet tutuyordu ve her an gözlerime akın edebilirdi. Fakat bunu da yapamam çünkü bu beni şu anda olduğumdan daha zayıf kılardı. Ben emekli bir Albayın kızıydım. Bu evden salya sümük ağlayarak kaçmak en çok babamı utandırırdı. Şu zamana kadar onu hep gururlandırmışken onun kızına yakışmayacak bir zayıflık gösteremem. Üçüncü seçeneğim ise babamın bana öğrettiği doğrultuda hareket etmektir. Yani kaçmak yerine beni korkutan, üzen ve zarar veren şeylerin üzerine gitmektir.

Önce ne olduğunu anlayacaktım ve bunu kendi yöntemlerimle yapacağım. Sonuç ne olursa olsun önce gerçekleri öğreneceğim. Daha sonra ağlayacağım bir şey varsa ağlarım.

Yüzüme mahçup olmuş bir ifade kondurup Karun'a doğru döndüm. "Sanırım az önce kapıyı dinlemeye çalışırken Doğan'a yakalandım," dediğimde tedirginlik içinde yutkundum. Konuştuğu her şeyi duyduğumu düşündüğü için soluğu kesilmişti. "Üzgünüm kiminle konuştuğunu merak etmiştim ama zaten kapı kapalı olduğu için hiçbir şey duymadım. Elay ismi dışında pek bir şey duymadım," dediğimde kaskatı kesildi. "Karun, Elay kim?"

Donmuş bir halde bana bakıyordu. Sadece onun değil arkamda duran Doğan'ın da gerginliğini hissediyordum. Elay ismini duymak bile Karun'un felç geçirir gibi donup kalmasına neden olmuştu. Suratı porselen gibi

solgun bir hale gelmiş, gözleri ne kadarını duyup duymadığımı sorguluyordu. Daha fazlasını duyma ihtimalim onu deli gibi korkutuyordu. Gözleri yüzümün her zerresini inceliyor ve beni ele verecek bir şeyler arıyordu. Ne kadar bakarsa baksın bende göreceği tek şey ifadesiz bir yüzdü.

Babam emekli olduktan sonra bile işini evine taşıyan bir adamdı. Ailesine bile askerleriymiş gibi muamele yaptığı için ben ve ablamı çok katı şartlarda büyötmüştü. Diktatör bir adamın ağır disiplini altında büyümüştük. Sabah saat altı oldu mu, evdeki herkes çoktan uyanmış ve hazırlanmış bir halde kahvaltı masasındaki yerini almalıydı. Okula bir dakika bile geç kalmayacak kadar dakik olmalıydık. Okul, ders, ödev, yemek, hatta banyo saatlerimiz bile belliydi. Banyoda bile on beş dakikadan fazla kalamazdık. Su israfı başta olmak üzere boşa harcanan her şeyden nefret ederdi. Tabağımızda yemek bırakmaya cesaret bile edemezdik.

Henüz ilkokuldayken bizi dövüş sanatları okuluna yazdırdığı için sıradanlıktan çok uzaktık. Okuldan sonra dövüş sanatları okuluna giderdik ve akşam eve yorgun argın dönerdik. Üstelik ne kadar yorulursak yorulalım akşam saat yediyi buldu mu evde olmalıydık. Ne bir dakika erken ne de geç, saat tam yedide kapının zilini çalıyor olmalıydık. Geç kalınca ablamla yol boyunca koşardık. Günün yorgunluğunu umursamadan zamanında evde olmak için koşardık. İşimiz erken bitince de evin yakınlarında oyalanır ve tam yedide kapıyı çalardık.

Evet, babamın katı kuralları vardı ama buna rağmen bize olan sevgisini hissettirmedığı tek bir gün bile olmadı. Sert bir adam olmasına rağmen her gece yatağa girdiğimizde bize masal okuyup öpen biriydi. Ve Allah kahretsın ki ben böyle bir adamdan Karun ile olan ilişkimi gizlemiştim. Şu zamana kadar ki erkek arkadaşlarımın canına okuduğu için bu sefer aynı şeyleri Karun'a da yapsın istemedim. Ne Karun'u biliyordu ne de gizlice evlendiğimi. Eğer şimdi evliliğimle ilgili bir sorun varsa babam önce benim daha sonra Karun'un canına okurdu. Herhangi bir sorun olmasa bile evlendiğimi duyunca yine canımıza okurdu.

Böyle bir adamın kızı olduğum için Karun ne kadar bakarsa baksın yüzümde beni ele verecek bir şeyler bulamazdı. Henüz ailemle bile tanışmamışken çocukken sıkı bir askeri eğitim aldığımı bilemezdi. Hâlâ

güne başlarken sabah koşuları yapıyor, birçok mekik çekip ip atlıyordum. Attığım yumrukların şiddetini bile bilmiyordu. Daha doğrusu yumruk atabildiğimi bile bilmiyordu. Karun son dört ayda ona gösterdiğim kadarıyla beni tanımıştı. Alımlı ve güzel bir kadın tanımıştı hepsi bu. Ailemle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Büyük patlamayı ve gözlerime sıçrayan cam parçalarını ona anlatmamıştım. O olayın tek mağduru olmanın nasıl bir şey olduğunu ona anlatmamıştım. Yıllar sonra annemi nasıl kaybettiğimi, ablamın evden kaçtığını ve babamın eskisinden daha sert biri olduğunu bilmiyordu. Peki, ben Karun hakkında neler bilmiyordum?

Benim sakladıklarımın ucu ona dokunmuyordu peki, onun sakladıkları için de aynı şeyler geçerli miydi?

Uzun süre yüzüme baktı ve nihayet tepkisizliğimden hiçbir şey duymadığıma ikna oldu. Rahatlayarak aldığı nefes bile artık fazla şüpheliydi. "Elay mı?" Gülümsemeye çalıştı. "Elay benim kız kardeşim," dediği an içimdeki iğreti duygusunu güçlkle gizledim. Hamile bıraktığı kadından kız kardeşim diye bahsedecek kadar midesiz miydi? Hep böyle biri miydi yoksa ben göremeyecek kadar fazla mı âşıktım?

Sakin ağlama Bige. Neler olduğunu öğrendikten sonra kırılan kalbin için ağlayacak çok vaktin olacak.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum." Ona inanmış gibi yapmaktan başka çarem yoktu. "Peki, onu neden benimle tanıştırmadın? Düğünümüze gelecek mi?" Her söylediğine inanmaya hazır aptal halim onu memnun ettiği için yanıma geldi. "Elay yurtdışında ama Türkiye'ye döndüğünde sizi tanıştıracam," diyerek üzerime eğilip beni öptü. Belki de ilk kez dudaklarıma değen dudakları canımı yakmıştı. Beni aldatıp aldatmadığını bilmeliydim. Kanıt olmadan kendimi beni aldattığına ikna edemezdim.

Doğan, "Benim artık gitmem gerekiyor," deyince Karun başını sallayıp, "Seni geçireyim," dedi. Az önce duyduklarım olmasaydı düğüne neden katılmadığını sorardım. Fakat şimdi bu haldeyken otele gidip gelen konukların arasına karışacağımı sanmıyorum. Şu anda düğünüm vardı ve herkes orada çok eğleniyordu fakat gelin ve damat hâlâ aralarına katılmamıştı.

Doğan ve Karun holü dönüp kapıya doğru yürüyünce bir süre bekledim. Dış kapının sesini duyunca ses çıkarmadan yürüyüp duvarın arkasına saklandım. Başımı uzatınca Doğan'ın dışarı çıktığını gördüm. Karun kapının önünde durmuş bir eliyle açık kapıyı tutuyordu. Doğan, "Seni duymuş olabilir," deyince Karun holü kontrol etmek için arkasını dönmeye yeltendi. Hemen kafamı çektim ve duvarın arkasına gizlendim.

"Duyduğunu sanmıyorum," dediğinde bu seferde sırtımı duvara yaslamış bir vaziyette onları dinliyordum. "Bige fazla düz ve duygusal biri. Eğer duysaydı şimdiye kadar yüzüme bir tokat geçirmiş ve ağlayarak evi terk etmiş olurdu." Tokat mı? Saniyeler içinde kolunu beş farklı yerinde kırabilecek kapasitem varken gerçekten bir tokatla kurtulacağımı mı sanıyordu?

Beni zerre kadar tanı mıydı, değil mi?

"Sen yine de dikkatli ol," dedi Doğan. "Kumar borcun almış başını gidiyor. Bige'ye bir bahane uydurup çık bu evden ve karına dön," deyince bu sefer gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Yani gerçekten evliydi. Peki, benimle olan evliliği ne anlama geliyordu?

Doğan, "Serhat bak-" deyince Karun'un, "Sessiz ol!" diyen uyarısını duydum. Serhat mı? Bu kahrolası yerde ne işler döndüğünü anlamıyorum!

Serhat kimdi? Adı Karun değil miydi?

Doğan, "Bu iş için aldığın para sana tüm hayatın boyunca yeter," dedi kısık bir sesle. "Kıza bir bahane uydurup evden çık ve tüm borçlarını kapat. Elay'ı da al git buradan. Bak bu adamların şakası yok. Nikah kıyıldıktan sonra seni bir daha kızın etrafında görmek istemiyorlar. Karını da al git buralardan," dediğinde daha fazla dinlemeye dayanamadığım için yatak odama doğru yürüdüm. Gözlerimden akan yaşlar her şeyi bulanık görmeme neden olurken ayakta zor duruyordum. Evliydi, gerçekten evliydi. Benimle evliyken bu nasıl mümkün olabilir, bilmiyorum ama evliydi. Belki Elay'da onun imam nikahlı karısıydı ama bu iki kadınla evli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Odamın kapısını içeriden kilitleyip hızlıca üzerimdeki gelinliği çıkarmaya başladım. Birkaç saat önce özenerek giydiğim gelinliği şimdi yırtarcasına kaba bir hareketle çıkartıyordum. Zaten annemin gelinliği de yakışmamıştı bana. Annemi dünyanın en mutlu kadını yapan bu gelinlik bana kefen gibi olmuştu. Doğan gitmiş olmalı ki Karun kapıyı açmaya çalıştı. Kilitli olduğunu görünce, "Bige?" dedi kapıyı açmak için zorlayarak. "Bu kapı neden kilitli?"

Üzerimdeki gelinliği çıkartıp yatağın üstüne atarken, "Çünkü sana küçük bir sürprizim var," dedim. Gözyaşlarım hızla akarken sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. "Gidip büyükbabamı kontrol eder misin? Yine banyodaki aynayla sıkı bir kavgaya tutuşmasını istemiyorum. Sürprizimi görmek istiyorsan sana seslendiğimde burada ol," dediğimde hıçkırığıma engel olmak için elimle dudaklarımı kapattım. İçin için ağlarken rol yapmak hiç kolay değildi.

Sürprizi duymak bile onu neşelendirdiği için, "Tamam, sevgilim," dedi. "Ama acele et daha katılmamız gereken bir düğünümüz var." Hangi düğünden bahsediyordu? İlk günden beni evlendiğime pişman etmişti. Bir de hiçbir şey olmamış gibi o düğüne katılmamı mı bekliyordu?

Uzaklaşan adım seslerini duyunca, "Kimi karşına aldığını zerre kadar bilmiyorsun," diye fısıldadım. Annem onu her kızdırdığında babamın çok sık söylediği bir sözü vardı. "Adana'lı bir kadının deli damarına basmayacaksınız!" derdi ve haklıydı. Akıllı olan gerçekten de Adanalı bir kadının deli damarına basmazdı.

Yas tutmayı daha sonraya bırakıp üzerimdeki iç çamaşırlarıyla banyoya girdim. Musluğu açıp özene bezene yaptığım makyajı yıkamaya başladım. Avucuma bol köpük sıktım ve yüzümü ovarak sabunlayıp tüm makyajı çıkardım. Ağladığımda gözlerimdeki boyanın yanaklarıma akmasını istemiyorum. Yüzüm tamamen makyajdan arınınca havluyla kurulayıp banyodan çıktım. Dolabı açıp kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü çıkardım. Hızlıca giyindikten sonra saçlarımdaki tüm tokaları çıkardım. Saçlarımı taramadım çünkü kuaförde sprey sıktıkları için sertleşip bir kalıba girmişti. Sıcak suyla yıkamadan onları taramam mümkün değildi. Bu yüzden elimle düzelterip sıkı bir at kuyruğu yaptım. Yıkanmadıkları için karışık duruyorlardı ama bunu umursamadım.

"Karun," diye seslenip gardrobun içindeki çekmeceyi açtım. İç çamaşırlarımın altına gizlediğim silahı alıp çekmeceyi kapattım. Babamın ruhsatlı silahlarından biriydi. Ayrıca eve çıkmak için onu ikna ettiğimde silahını almam için beni zorlamıştı. Bir gün buna ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Silahı belimin arkasına takıp tişörtü üzerine çektim. "Karun." Bu sefer daha yüksek sesle ona seslenip kapının kilidini açtım.

Yürüyüp odamdaki perdeleri açtım. Artık perdeler konusundaki düşünceleri bile umurumda değildi. Ayak sesleri duyunca kapıya doğru döndüm. Saniyeler içinde kapı açılınca yüzündeki kocaman gülümsemeye odaya girdi. Fakat gelinlik yerine üzerimdeki tişört ve pantolonu görünce gülüşü soldu. "Kusura bakma," dedim alay ederek. "Seni beklemeden gelinliğimi ben çıkardım." Oysaki düğünden sonra gelinliğimi kocam çıkarsın istemişim.

"Bige neler oluyor?" Bir terslik olduğunu sonunda anladı. "Henüz düğüne bile katılmamışken gelinliğin neden üzerinde değil?"

"Kapıyı kilitle," dediğimde başını çevirip arkasındaki kapıya baktı. "Bunu neden istiyorsun?" Korkmaya başlamıştı. Korkmalıydı da.

Belimdeki silahı çıkartıp, "Kilitle şu kapıyı," dedim. Elimdeki silahı görünce gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi irice açıldı. Beklediği sürpriz bir silah değildi. "Bige-" deyince, "Kilitle şu kapıyı!" diye bağırdım. Büyükbabamın odaya girmesini istemiyorum. Akli sürekli gelip giderken bir de ona açıklama yapmak istemiyorum.

Bu odadan çıkarken şimdiki halinden eser kalmayacaktı.

Adı Karun mu yoksa Serhat mı, bilemem ama onunla işim bittiğinde unutmayacağı tek isim benim adım olacaktı.

İlk bölümler kurguyu tanıma bölümleri olduğu için genelde sıkıcı oluyor. Asıl eğlence Saka'nın İstanbul'a gitmesiyle başlayacak.

Duha'nın bir önceki bölümde Kadem'e ailesi olmayan bir kız bulmasını istediğini hatırlıyor musunuz? Onlara ayak bağı olmayacak çöpsüz üzüm gibi birini istemişti.

Peki, Kadem'in bir Albayın kızını seçmesine ne demeli? Duha bunu duyunca Kadem ile olan diyaloglarını şimdiden duyar gibiyim.

Aslında Duha ve Kadem de kurgumuzda büyük rol oynuyor. Evet, kötüler ama bildiğimiz o kötülerden değil. MÖK'deki Meliz'in kötülüğündeler desem. Bu ikisini sevmek ve dövmek arasında sık sık gidip geleceğinize eminim.

Bu bölümde Bige'yi biraz tanıdık. Şu ana kadar edindiğimiz bilgiler çocukken geçirdiği bir kaza sonucu gözleriyle ilgili bir sıkıntı yaşaması. Uzun yıllar boyunca görme sorunu yaşamış ve yakın zamanda nakil olup bu sorundan kurtulmuş. Bige şu anda yeni gözleriyle hiçbir sağlık problemi olmayan biri. Bu seferki ana karakteri hastalıklarla sınamak istemiyorum. 😊

Bige hakkında öğrendiğimiz bir diğer bilgi ise disiplinli bir babanın sıkı eğitiminden geçen biri olması. Uzun süre orduda bulunan adamları az çok tanırıyorsunuzdur. Emekli olsalar bile orduda edindikleri alışkanlıkları uzun süre bırakamazlar . İşte Bige böyle bir adamın kızı olduğu için babası gibi soğukkanlı ve deneyimli.

Nikahtan kısa süre sonra Serhat hakkındaki gerçekleri öğrendi. Fakat hesap sormak yerine gelinliğini çıkartıp üzerine rahat bir şeyler girdi ve eline bir silah aldı. Sizce o odada tam olarak neler yaşanacak?

Aslında Bige'nin bu bölümde öğrendikleri ve öğrenecekleri hiç kolay şeyler değil. Kendini şu anda gerçekleri öğrenmeye şartladığı için vermesi gereken tepkilerin hiç birini vermiyor. Asıl yıkılışı her şeyi öğrendikten sonra olacak.

Zaten yeni bölümde gerçek Karun'u bulmak için yola çıkıyor.

Henüz ilk bölümlerde olduğumuz için sorulacak pek soru yok. Ama ileride telafi ederim. 😊

Bir an önce Karun ve Bige'nin olduğu sahnelere geçmek için sabırsızlanıyorum çünkü onların çekişmelerini yazmak çok eğlenceli.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.❤️

(2) Aşkın En Çirkin Olanı.

Bige.

"Bazen büyük mutluluklar büyük felaketlerin arkasına gizlenir. Birinin kahrını çekmeden diğerinin güzelliğini göremezsin."

Bir saat önce üzerimde bir gelinlik vardı, hayallerim vardı ve gelinlikle o hayallerin içinde mutluydum. Şimdi ise gelinliğim bir köşeye atılmıştı, hayallerim yıkılmıştı ve bir enkazın altında kalarak ne yapacağımı düşünüyordum. Ben şimdi ne yapacağım? Ne yapmalıyım? Her şey o kadar karışık ve anlamsızdı ki içine çekildiğim bu karmaşanın içinde çıkamıyorum. Ortada tek bir adam ama iki kadın vardı. İkisiyle de evli bir adam odamda, tam karşımdaydı. Gözlerimin içine yoğun bir aşkla bakıyor, elimdeki silahı sorguluyordu.

Benimde sorularım vardı hem de onun sorularından çok daha büyük ve ağır sorular. Alacağım cevaplar bugün kaderimizi belirleyip bize yön verecekti. Belki de istediğim cevaplar bugün yollarımızı ayıracaktı. Ya düşmanca bir ayrılık olacaktı ya da daha beteri. Fakat seçeneklerin arasında dostça veya medenice bir şeyler olmayacaktı. İki kişi arasında yaşanan bir ilişkinin içine üçüncü kişi dahil oluyorsa, o ilişkideki tüm saygı biterdi. Bugün bu odada çok şey yaşanacaktı, belki de bugün bu odada her şey bitecekti. Ağır kayıplar verilecek ve ikimizde kaybedecektik.

Oysaki ben çoktan kaybetmiştim değil mi?

Yaşayacağım şeylerin büyüklüğünden korkuyorum ama bunu yaşamam gerektiğini de biliyorum. Eğer ortada benim tarafımdan yapılmış bir yanlış varsa payıma düşen gözyaşını almalıyım. Evliliğim en büyük hatam olmaya başlamıştı. Çok mu hızlı karar verdim diye düşünüyorum. Evlenmek için fazla mı acele ettim? Kimse dört ayda tanıdığı biriyle evlenmezdi ama ben evlendim çünkü zamanlaması mükemmeldi. En son lisede erkek arkadaşım

olmuştı. Ondan sonra yaşadığım körlükler çoğaldığı için kimse beni sevmedi.

O kadar çok geçici körlük yaşadım ki, üniversiteyi bitirmek benim için hiç kolay olmadı. Bazıları birkaç gün sürüyordu ama bazıları da birkaç ayı buluyordu. O süre boyunca hep karanlığı yaşırdım. Kabartmalı harflere tutunur, koltuğumun altına sıkıştırdığım değneği açıp yolumu bulmaya çalışırdım. Taciz edilmişliğim de vardı akran zorbalığına uğramışlığım da. Hatta görmeyen gözlerim yüzünden çok daha fazlasını yaşamışlığım bile vardı. Anlatamayacağım kadar korkunç, atlatamayacağım kadar ağır şeyler. Şimdiki Bige'ye dönüşmem hiç kolay olmamıştı çünkü insanlar sizi en çok kusurlarınızdan vurur.

Kalıcı olarak kör olmadan da karanlığı yaşamaya başlamıştım aslında. Daha sonra gözlerimi tamamen yitirdim ve asırlar gibi gelen üç yıllık bir karanlıkta aralıksız kaldım. İşte bu adamın zamanlaması bu yüzden müthişti çünkü gözlerime yeni kavuştuğum bir dönemde çıkıp gelmişti. Koskoca bir yalnızlıktan sonra çıkıp gelmişti. Bana geldiğinde artık bir annem yoktu, ablam kayıptı, dedem hastaydı ve babam hayatla bağlarını koparmıştı. Yani birinin sevgisine en çok ihtiyacım olduğu bir dönemde çıkıp gelmişti. Bu yüzden çok kolay sevdim onu, bu yüzden çok kolay âşık oldum ve hiç düşünmeden evlilik teklifini kabul ettim. Ben aptal bir âşık değildim sadece onun zamanlaması fazla mükemmeldi.

Sanki bunun için seçilmiş gibiydim.

Silah tehdidiyle karşılaşmak Karun'u ya da Serhat'ı çaresiz bıraktığı için mecburen kapıyı kilitledi. Odanın içini işaret ettiğimde gösterdiğim yere doğru yürüyüp kapıdan uzaklaştı. Gözlerini elimdeki silahtan ayırmadan, "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. Soru soracak kişi değil cevap verecek kişi olduğunun henüz farkında değildi.

"Cüzdanını ve telefonunu çıkartıp yatağın üzerine at," diyerek ona baktım. Bakışlarıyla bunu yapmayacağını haykırırken, "Nedenini söyle?" dedi inatçı bir tavırla. "Hiçbir açıklama yapmadan eline bir silah alıp beni tehdit edemezsin." Kızmaya başladığı için dişlerini sıkıp, "Bige kendine gel!" diye bana bağırınca ateş ederek onu kolundan vurdum. Bana bağırarak konumda değildi.

Onun cüssesindeki bir adamdan beklemediğim bir yükseklikte bağırıp kanayan kolunu tuttu. Kurşun sadece kolunu sıyırmıştı çünkü gerçek anlamda onu vurup canını yakmak istemedim. Bunu hak etmesine rağmen yapamadım, kıyamadım ona. "Cüzdan ve telefon dedim." Buz gibi bir sesle konuşuyordum ama kanayan kolu en çok benim canımı yakıyordu. Seviyorum onu evet, seviyorum ve acısını kendi acımmış gibi sahipleniyorum.

Hak etmese bile seviyorum.

Biri size ihanet etti diye ölmezsiniz. Kalbiniz durur ama siz nefes almaya devam ederseniz. Ve biri size ihanet etti diye kolayca onu sevmeyi bırakmazsınız. Onu silseniz bile uzun süre onu sevmeye devam ederseniz. Ta ki acısı geçene kadar. Benim acım da geçer miydi? Hiç geçmeyecek gibi geliyordu.

Kanayan kolundan bakışlarını çekip hayretler içinde bana baktı. Bunu yapan kişinin ben olup olmadığını anlamak ister gibi bakıyordu. Parmağım ikinci kez tetiğe hafifçe baskı uygulamaya başlamıştı. "Karun telefon ve cüzdanını çıkar," dedim soğuk ifademi korumaya çalışarak. Gözlerinde gördüğüm bu kırgınlık benim kırıldığım kadar büyük olamazdı. Dügün günümde bana böyle bir şey yaşattığı için hıçkırıklarla ağlamak istiyordum. Şimdi olmaz, bugün ağlamayacağım. O buradayken olmazdı, odamdayken hiç olmazdı.

Gözlerine bakıp, "Serhat," diye fısıldadım içli bir sesle. "Telefon ve cüzdan." Yaralı kolunu tutan parmakları gevşedi ve yarasını sarmayı bıraktı. Artık canını yakan kolunda açtığım yara değildi bende bıraktığı yaraydı. Evet, her şeyi duyduğumu artık biliyordu. Bugün ilk kez benden gerçek adını duymuştu.

Şimdi odada olan tek şey içinde bulunduğumuz ihanetin sarsıcı kollarıydı. Bu kollar onun bedeninden yükselip bana doğru uzanıyordu. Göğüs kafesimi kırıp içeri sızıyor ve onun için çırpınan kalbimi sıkıyordu. Sıktıkça tırnaklarını daha derine batırıp daha çok kanatıyordu. Eğer bir doktor olsaydım belki de karşısında çaresiz kalacağım tek hasta kendim olurdu. Belki de kaybedeceğim ilk hasta ben olurum. Biliyorum atlatacağım ama çokça da öleceğim. Tıpkı annemin ölümünü atlatıp babamın gözlerinde

öldüğüm gibi atlatacağım ama öleceğim de. Yaşayacağım ama içten içe hep kanayacağım. Cennet ve cehennemi tek bir bedende bütünleştirecek ve ben o bedenim ta kendisi olacağım. Bir zamanlar yaşadığım şeylerin benzerini yine yaşayacağım.

Kendini savunmadı, beni aldatacak bir şeyler söylemesini bekledim ama bunu yapmadı. Bana yaptıklarıyla saygımı yitiren bu adam açıklama konusunda saygımı kazandı. "Çok borcum vardı." Kanlı elini pantolonuna sürterek elini cebine koydu. "Kadem diye biri gelip beni buldu." Telefonu cebinden çıkartıp yatağın üzerine attı. "Bana bir iş için çok fazla para teklif etti." Acı içinde güldü. "Reddedemeyeceğim bir paraydı tabii sen anlamazsın." Zengin olduğum için mi anlamayacaktım?

"Babamın emekli maaşıyla geçiniyorum," dediğimde alay edercesine güldü. "Hayır, harcadığın tek para babamın maaşı ama annenden kalanların da tek mirasçısısın. Elini bile sürmediğin, her ay hayır kurumlarına bağışladığın o paradan bahsediyorum," dediğinde buz kesmiş bir halde ona bakıyordum. Bunu nereden biliyordu? Ona daha önce bundan hiç bahsetmemiştim.

Bu kadarını bilmesi mümkün değildi.

Evet, ben babadan yana değil anneden yana zengindim. Annem zengin bir ailenin tek kızıydı ve ablam doğduğu sıralar ailesi vefat etmişti. Onlardan kalan tüm araziler ve gayrimenkuller anneme kalmıştı. Babam fazla gururlu bir adam olduğu için annemin parasına hiç dokunmadı ama bize harcamasına da hiç karışmadı. Annem öldüğünde ise onun mirası ben ve ablama kaldı. Fakat annemin ölümünden kısa süre sonra ablam evden kaçıp izini kaybettirdi. Daha sonra bir avukatla annemin mirasındaki haklarından feragat ettiğini bize bildirdi. İki vasiden biri çekilince her şey bana kalmıştı. Ablam annemden kalan hiçbir şeyi istemedi.

Ne paraya ne de diğer şeylere hiç dokunmadım. Hesabıma yatan tüm parayı görme engelliler vakfına bağışladım. Sitelerdeki tüm o evleri kiraya verdim evet, gayrimenkullerin hiç birini satmadım. Kiraya verdim ve her ay hesabıma yatan kira paralarını sürekli farklı hayır kurumlarına bağışlıyorum. Tek bir dairenin bir yıllık kirası bile azımsanamazdı ve burada elli yedi daireden bahsediyorduk. Evet, üzerime kayıtlı olan tam elli

yedi dairem vardı. Şu anda içinde bulunduğum dairede onlardan biriydi. Ve bu binadaki herkes bana kira ödüyordu.

Sanırım bu beni zengin yapardı ama milyon dolarlık bir kadın da değildim sonuçta.

Belki de ben sahip olduğum şeyleri fazla küçümsüyordum .

"Sahip olduğum şeylerin konumuzla ne ilgisi var?" Onu anlamaya çalışıyordum, bunun için gerçekten çaba gösteriyordum ama yeterince açık değildi.

Yüzündeki bu alaycı gülüşe yabancıydım zaten ona da yakışmıyordu. "Ne mi ilgisi var? Varlık içinde büyüyen biri yokluğu bilemez. Senin doğarken sahip olduğun bu parayı ben savaşıarak kazanmalıydım. Aramızdaki fark bu." Suçlayıcı bakışlarına inanamadım. Bunun zengin olmamla veya onun bir savaşçı olmasıyla bir ilgisi yok çünkü savaşıarak hedeflediği paraya ulaşmadı. Karısını benimle beni de onunla aldatarak ulaştı. Bu onurlu bir savaşçının yapacağı bir şey değildi.

Elini arka cebine atıp ondan istediğim gibi cüzdanını da çıkardı ve onu da yatağın üzerine attı. "Kadem'in evli olduğumu bilmediğini fark ettim," diyerek anlatmaya devam etti. Ara ara kolundaki küçük yarayı kontrol ediyordu. Ona o küçük yaranın onu öldürmeyeceğini söylemek istedim.

"Sanırım birileri bu konu hakkında ona eksik bilgi vermiş." Evliliğinden bahsederken yüzüme bakamadığı için başını eğdi. "Girdiğim ortamlarda kimse evli olduğumu bilmez çünkü Elay'ı kendi işlerimden hep uzak tutmaya çalıştım." Evliydi, gerçekten evliydi. Bunu ağzıyla itiraf etmesine rağmen bir türlü bu gerçeği kabul edemiyorum. Peki, ben ne olacağım? Benimle olan evliliği ne olacaktı? Benimle de evliydi, evlenmiştik. Hiçbir şey anlaşılır değil.

"Kadem'in bana sorduğu ilk soru evli misin olmuştu ve ben ona hayır dedim." Tıpkı dört ay önce bana da dediği gibi.

Başını kaldırıp yüzüme bakmak için kendini zorladı. "Duha Tunus ismini daha önce hiç duydun mu?" Evet, duydum. Konumuzla ne ilgisi var,

bilmiyorum ama onu duymayan birilerinin olduğunu sanmıyorum. Strateji uzmanı ve manipüle dehasıydı. Herkes tarafından bilinen bir reklam şirketinin genel müdürüydü. Karun Kalender ile olan sonu gelmez düşmanlığı yüzünden ikisi sık sık haber başlıklarını süslüyordu. Bir dakika, Karun Kalender mi?

Aman Allah'ım, Karun Kalender!

Gözlerimi irice açıp karşımdaki adama baktım. Korkutucu bir ihtimal aklıma geliyordu ama bu çılgınlığı düşünmek bile beni ürkütüyordu. "Yapmadın değil mi?" Korkudan nefesim kesilirken, "Beni o adamlara bulaştırmadın, değil mi?" dedim. "Allah kahretsin, bana kendini Karun Kalender ismiyle tanıttın sen!" diye bağırarak birkaç adım arkaya doğru sendeledim. "Duha Tunus'un içinde olduğu her işte Karun Kalender mutlaka vardır!" Eğer bana Duha'yı soruyorsa bu işin içinde Duha vardı. Duha varsa Karun kesin vardır. Zaten bana söylediği yalan ismi de bunu doğruluyordu. O adamlar mafyadan beterdı beni onların işlerine bulaştırmış olamazdı!

Uluslararası karanlık işler yapan iki adamın radarına takılmış olamam!

Adaletin A'sı bile onlara işlemezdi !

Karun Kalender görünürde bir güvenlik şirketini yönetiyordu. Ancak sadece müşterilerine koruma sağlamıyordu aynı zamanda onlara tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırıyordu. Çok temiz çalıştığı için asayiş bile işin karanlık boyutunu ortaya çıkartamıyordu. Fakat gerçek buydu, Karun Kalender her işini illegal yollarla halleden karanlık bir adamdı. Serhat öyle bir adamın adını kullanmaya nasıl cesaret etti, aklım almıyordu!

"Neden Karun Kalender ismini kullandın?" Korkum sesime yansırken güçlükle, "Neden?" dedim. Bana adını söylediğinde o an ilk aklıma gelen güvenlik sektöründe çığır açan bir adamla aynı ismi taşıdığıydı. Fakat buna farklı anlamlar yüklemek yerine tesadüf olduğunu düşündüm. Rengin Zorlu ile olan nişan haberleri gazeteleri süsleyen bir adamın adını kullanacağı aklımın ucundan dahi geçmedi. O adamın fotoğraflarını birçok yerde gördüğüm için Serhat'ın o olmadığını biliyordum. Ama isim ve soyadı benzerliği demiş ve Serhat'tan hiç şüphelenmemiştim. İsmi konusunda bana yalan söylediğine dair hiç şüphe etmemiştim. Belki etmeliydim,

sorgulamalıydım ama insan karşısına çıkan herkese bir dolandırıcı gözüyle bakmıyordu.

"Kadem, Duha'nın sağ kolu bunu bilmeyen yoktur," diyerek anlatmaya başlayınca bu işin neresinde olduğumu bilmek için sessizce dinlemeye başladım. "Eğer Kadem bir iş için bana bizzat geliyorsa bu iş Duha için gerçekten çok önemli olmalı. Bana bir servet ödeyip karşılığında bir kadını Karun Kalender ismiyle kendime âşık etmem istendi." Dolan gözlerimi görünce yenilgi içinde başını salladı. "Evet, Kadem'in bana uzattığı zarfta senin fotoğrafın vardı." Başını kaldırıp bana bakarken acı içinde nefesini koyuverdi. "Üzgünüm Bige."

"Üzgün müsün?" Dolan gözlerimle ona bakıyordum. "Gerçekten üzgün müsün?" Benim kadar üzölmüş olabilir miydi? Benim kadar üzölmüş ve yıkılmış olamazdı.

"Senin hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey bilmiyormuşum." Hâlâ onun karşısında ağlamamak için direniyordum. Fakat ağlamaklı çıkan cılız sesim beni ele veriyordu. "Bildiğimi sandığım her şey de yalanmış." Artık o da gülmüyordu. Acı dolu gülüşü bile bizi terk etmişti.

"Tanışmamız planlıydı, seninle birlikte yaşadığımız her şey planlıydı," dedi kederli bir sesle. Hızlıca her şeyi anlatıp dönen tüm oyunlara bu odada son vermek ister gibiydi. Sanki her şeyi anlatınca affedilemez olan günahları benim tarafımdan silinecekmiş gibi. Öyle davranıyordu.

Yüz ifadesi sertleşirken, "Seninleyken harcadığım her şeyin parasını onlar ödüyordu," dedi utangaç bir ifadeyle. Ses tonu yaptıkları için utanır gibi değildi.

"Benden zengin bir adam yaratmışlardı ama aslında giydiğim şeylerin parasını bile onlar karşılıyordu. Seni götürdüğüm yerlerin listesini bile onlar bana vermişti. Seni araştırdıkları için sevdiğin her şeyi biliyorlardı. Mümkün olduğundan daha kısa sürede bana âşık olman için her şey önceden planlanmıştı. Onlar benden senin âşık olacağın birini yarattılar." Gözlerime yoğun bir pişmanlıkla baktı. "Üzgünüm Bige ama ben sandığın kişi değilim. Sevdiğin her şeyin bende olması seni bana âşık etti." Bunu

söylerken benim daha güçlü olduğumu kabul eder gibi gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Ben daha ağlamamıştım. O daha benim gözyaşı akıttığımı görmemişti. Ama yalnız kalınca ağlayacağım. Kendimi buna şartlamıştım. Yalnız kalınca çok ağlayacağım.

"O zaman ben seni sevmedim." Silahı tutan elim titrerken her şey etrafımda dönmeye başladı. "Ben seni değil sevdiğim her şeyin tek bir bedende toplanmasını sevdim öyle mi?" O gerçek değildi. Onunla ilgili her şey sahteyken ben onu değil yalanlarını sevmiştim. Karun veya Serhat'ı değil süsleyip bana sundukları içi boş kabuğu sevmiştim. Serhat'ın beni aldatmasını bile bir yerden sonra kaldırabilirdim ama hiç var olmamasına nasıl dayanabilirim bilmiyorum. Benim âşık olduğum adam bir yanılgıdan ibaretti.

Çektiğim acı bile gerçek olmayan bir adam içindi.

Elimde tuttuğum silah yere düşerken artık onun için herhangi bir tehlike arz etmiyordum. Ama buna rağmen bana yaklaşmak için doğru bir an olmadığını biliyordu. Artık tüm sırları bitirmek istediği için, "Kadem kendi araştırmasını yapınca evli olduğumu öğrendi ama artık bu bir şeyi değiştirmezdi çünkü çoktan tanışmıştık. Nikah gerçek," diyerek suçlulukla gözlerini kaçırdı. Hayır, bu adam ne söylediğini bilmiyordu!

"Duha'nın istediği Karun'un onun seçtiği bir kadınla evlenmesiydi," diyerek aklımı başımdan alan şeyleri anlatmaya devam etti. "Sadece kimlikteki fotoğrafı değiştirerek onu az önce seninle evlendirdiler. Daha nikâh memuru uzaklaşmadan defterdeki fotoğrafımı Karun'un fotoğrafıyla değiştirmişlerdir. Üstelik bunu sıradan adamlar değil işinden profesyonel olanlar yapmıştır. Biz şu anda konuşurken nikah dairesindeki kayıtlarda bile fotoğraflar değişiyordur." Bir çıkmazın içine düşen oymuş gibi ne yapacağını bilmez bir halde yüzünü ovuşturdu. "Sen benim değil gerçek Karun Kalender'in karısısın artık." Bundan rahatsız olduğunu gizleyemiyordu. "Onun karısısın!"

Ne demek bir başkasının karısıyım?

Onunla evlendim bir başkasıyla değil.

Artık duyduklarımı kaldıramaz bir hale gelmiştim. Ona olan bakışlarım şaşkınlık doluydu. Beynim durma noktasına gelmişken hangi şeyi sorgulayacağımı bilemedim. Evli olduğumu söylüyordu ama onunla evli değildim. Onunla evlenmiştim ama kocan ben değilim diyordu. Bana hiç tanımadığım, bir kere bile yüz yüze gelmediğim bir adamın karısı olduğumu söylüyordu. Bunun imkânsız olduğunu bile bile bana bunu söylüyordu. Bir imkânsız benim için mümkün kılmış gibi davranıyordu. Olmadığını bildiğim bir şeyi olmuş gibi gösteriyordu. Bu adam gerçekten ne söylediğini biliyor muydu?

"Onunla evli olamam." Bir aptaldan farkım yok gibiydi. Hiçbir şeyi idrak edemeyen bakışlarım beni bir aptal gibi gösteriyor olmalıydı. "Seninle evlendim." Burnumun direği sızladı, gözyaşları gözlerimin çukuruna akın etti ve titredi dudaklarım. "Seninle evlendim onunla değil. Bu odada giydim gelinliğimi, bu evde evlendik. Burada öptün beni. O değil sen öptün, ona değil sana giydim annemin gelinliğini." Bana karısı olmadığımı söyleyemezdi. Buna hakkı yoktu, kimsenin hakkı yoktu.

Bocaladığımı görünce göz bebekleri titreşirken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Benim değil onun eşisin. Gerçek olan bu." Son kısmı söylerken tam tersi olmasını ister gibiydi.

Hangi gerçekten bahsediyordu? Onun tüm gerçekleri bir yalandan ibaretken hangi söylediğine inanmalıydım? Gözlerinde gördüğüm o sarsıcı ifadeyle başımı iki yana salladım. Hayır, bana gerçekten bunu yapmış olamazdı. Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum. "Yani sattın beni." Yaşadığım şey tam olarak buydu, satmıştı beni.

Yaşadığım hayal kırıklığını gizleyemiyordum. "Beni başka bir adamın karısı yaparak sattın, karını ve bebeğini de para için sattın. Bugün seni duymasaydım belki de beni metresin yapacaktın." Zaten yapmamış mıydı? Dört ay boyunca beni metresi yapmamış mıydı? Beni hep nefret ettiğim o kadınlardan biri yapmıştı.

Metres kelimesini duyunca şiddetle itiraz etmeye hazırlanıyordu ki elimi kaldırarak onu susturdum. "Karını zerre kadar düşünmeden benimle o düğüne gidecektin. Doğmamış bebeğini umursamadan orada benimle gülüp eğlenecektin. Nasıl hissedeceğimi umursamadan gece beni koynuna alıp

sevişecektin. Karın seni evde beklerken beni gerçek anlamda metresin yapacaktın. Kendime olan tüm saygımı senin kollarında bir yatakta bırakmama neden olacaktın." Hayretler içinde ona bakıyordum. "Sen gerçekten karaktersiz birisin!" Bugün öğrendiğim gerçeklerle iğrenerek ona bakıyordum. Belki de ilk kez ona bakarken midem bulanıyordu.

Bu aşk değildi çünkü bu aşkın en kirli olanıydı. En kirli ve çirkin olanıydı. Kirli olan oydu ve kirli elleriyle dokunup çirkinleştirdiği benim ona duyduğum aşkımdı. Ben bunca zamandır evli bir adamla düşüp kalkan bir kadınmışım. Hep iğrendiğim o kadınlardan birine beni dönüştürmüştü.

Şu anda kimin karısı olduğum en son düşündüğüm şeydi çünkü şu anda tek düşündüğüm Serhat'ın karısıydı. Elay denen o kadın kiminle evli olduğunu bilmiyordu. Bugün para için onu aldatan adam yarın daha fazla para için belki de onu satardı. Para için beni satıp başka bir adamın karısı yapmışsa Elay'ı da yapardı. Serhat para için her şeyi yapacak biriydi ve ben bunu çok geç fark ettim. "Bige biliyorum yaptığım affedilemez," dediğinde işte nihayet gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Timsah gözyaşlarını akıtmaya devam ederek, "Ama seni sevdim," dedi bana doğru bir adım atarak. "Çok sevdim Bige." Acı çekiyormuş gibi bana bakıyordu. "Sevmeseydim sana her şeyi tüm gerçekleriyle anlatmazdım."

"Başka çaren kalmadığı için anlattın!" diye bağırarak yerdeki silahı aldım ve tekrar ona doğrulttum. "Dört ay Serhat," dedim üzerine basa basa. "Dört ay boyunca bana anlatacak çok fazla vaktin vardı ama yapmadın. Bugün bile anlatmak için vaktin vardı ama yine yapmadın!" Bana karşı hiç dürüst olmamıştı.

Silahın ucunu boy aynasına doğru çevirip aynayı gösterdim. "Tam orada sordum sana! Tam orada benden gizlediğin bir şey var mı diye sordum ama sen hayır dedin!" Sinirden zangır zangır titrerken başımı çevirip ona baktım. "Gerçekleri anlatmak için çok fazla vaktin vardı ama sen yakalanana kadar susmayı tercih ettin. Az önce itiraf ettiğin şeyler seni dürüst yapmaz çünkü bir sahtekarın dürüstlikle işi olmaz!" Oynadığı oyunu asıl şimdi görüyordum. Yalansız bir şekilde bana her şeyi anlatmaya başladığı için ona saygı duymuştum ama saygımı hak etmiyordu. Çünkü anlatmaktan başka bir çaresi yoktu! Burada suçlu olan taraf olduğu için

itiraf etmekten başka şansı yoktu. Bunun saygı duyulacak bir yanı olamazdı.

"Defol evimden!" Hızlıca yürüyüp kapının kilidini açtım. "Elimden bir kaza çıkmadan git evimden ve bir daha karşıma sakın çıkma!" Ona şiddet uygulayabilirdim veya silahla vurup zarar verebilirdim. Ama bu işleri daha da çıkmaza sokardı çünkü karakolluk olursam bu babamın kulağına giderdi. Sırf o duymasın diye düğünüm bile sadece yakın arkadaşlarımı ve tanıdıklarımı çağırmışken bu riski göze alamazdım. Babamla olan ortak tanıdıklarımızı bu yüzden düğüne çağırmamışken babamın öğrenmesini göze alamam. Babam duymadan bu işi bir şekilde halledeceğim ama önce bu aşâğılık adamdan kurtulmalıyım.

Kapıyı onun için açtığım halde gitmek için hiçbir şey yapmadı. Aksine bu rezil ilişkiyi hâlâ kurtarma şansı varmış gibi ıslak gözlerle bana bakıp, "Yapamam," diyordu. "Seni kaybedemem. İzin ver her şeyi telafi edeyim." Pişmanlıkla kıvranan ruhu yüzüne yansiyordu. Fark ettiğim şeylerle dehşete düşerek ona bakıyordum. Bana âşık olmuştu! Oynadığı bu kirli oyunda mağdur ettiği kişiye âşık olmuş gibi bakıyordu. Beni gerçekten sevmiş gibi bakıyordu.

"Telafi mi?" Sinirden yatağı doğru yürüdüm. "Elay'ı boşayıp beni mi alacaksın?"

"Elay'ı seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden.

Başka bir kadını sevdiğini bana söylememeli. Ben bu haldeyken bunu yapmamalıydı. Hâlâ yıkılmamak için direnirken, "O zaman beni bırakıp onunla olacaksın?" diye fısıldadım. Olması gereken buydu ama canımı yakıyordu.

"Hayır!" diyerek şiddetle karşı çıktı. "Seni de seviyorum."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" Sinir krizleri geçirerek ona baktım. "Aynı anda iki kadını sevemezsin! Bir kalbe iki kadın sığmaz! Daha fazla alçalmadan defol bu evden!" İkimizi de sevdiğini söylerken yüzü bile kızarmıyordu. Sanki bu normalmiş gibi davranıyor, benim için de bunu

meşrulaştırmaya çalışıyordu. Bu normal değildi, bu odada olan hiçbir şey normal değildi.

Cüzdanını alıp hızlıca içinden kimliğini çıkardım. Kimlikte yazan Serhat Yılgin ismiyle karşılaşınca derin bir nefes aldım. Demek gerçek adı buydu. Kimliği hızlıca cüzdanına geri koyup cüzdanı ve telefonu alıp onun yanına gittim. Karşısında durup eşyalarını eline tutuşturdum. Belki de elimin son kez eline değdiği an buydu. Bir adım geriye çekilerek aramıza belli bir mesafe koydum. "Git bu evden Serhat," diyerek onu son kez uyardım. Soğukkanlılığımı yitirip bir çılgınlık yapmadan hemen gitmeliydi.

"Karına dön ve sana kazandırdığım paranın keyfini çıkar. Eğer bir daha karşıma çıkarsan inancın olsun ki hayatını bitiririm. Karun'u bulur ve ona oynadığın tüm oyunu anlatırım. Ben elimi seninle kirletmem ama kocam yapar." Son kısmı söylediğim anda kaşlarını çatınca sinirden güldüm. "Evet, o benim kocam. Sen kendi evliliğine ihanet eden biri olabilirsin ama ben değilim. Eğer Karun hakkında duyduklarımın biri bile gerçekse sadece senin değil seninle bağlantısı olan herkesin canını yakar." Gözlerinin içine bakıp, "Karın ve doğmamış çocuğunda buna dahil," dediğimde yutkunamadı bile.

"Benim kocam fena yalnız," diyerek bundan memnunmuş gibi rol yapmaya başladım. Sırf peşimi bıraksın diye tanımadığım bir adamın karısı olmaya hemen uyum sağlamıştım. "Gerçekten buna degeceğini mi sanıyorsun?" dedim alay ederek.

Hıçkırıklarla ağlayıp avaz avaz bağırmak isterken güldüm. Bu durumdan mutluymuş gibi güldüm. "Milyon dolarlık bir adamın karısı olmak varken neden seninle olayım?" Yine para için her şeyi yapacak bir kadın rolüne bürünmüştüm. Bundan hiç memnun değilim.

"Karun Kalender'in karısı olmak varken neden bir sahtekarın metresi olayım? Bana ne verebilirsin ki? Üzerindeki takım elbise bile kocamın düşmanları tarafından alındı. Aslında sana teşekkür etmeliyim." Kıkırdayarak başımı salladım. "Senin sayende onunla evlendim. Sanırım hayattaki tüm şansımı bu evlilikte kullandım," dediğim an rengi attı, suratı bembeyaz oldu ve hayal kırıklığına uğrayarak bana bakmaya başladı.

Ne bekliyordu? Onun aşkı için ağlamamı ve karısını bırakıp beni alması için yalvarmamı mı? Hayır, bu asla olmayacak.

İnanmıyordu, daha doğrusu inanmak istemiyordu. "Sen böyle biri değilsin," derken buna tüm kalbiyle inanıyordu çünkü gerçekten böyle biri değildim. Nasıl biri olduğumu iyi biliyordu. "Kes şunu Bige çünkü seni tanıyorum."

"Ama o adamları tanımıyorsun!" dedim. Burada olan biten şeylerin sadece bizi ilgilendirmediğini anlamıyordu.

"Karun dört ay önce Rengin Zorlu ile nişanlandı. Daha dün bir haber başlığında ikisinin yaklaşan düğünlerini okudum. İki hafta içinde evlenmeyi planlıyorlar, yani kaçmak için sadece iki haftan var. Eğer söylediklerin doğruysa ve gerçekten benimle evliyse başın büyük belada. Nikah için gün almaya gittiklerinde Karun'un evli olduğu ortaya çıkacak. Bu işin peşine düşecek bir adam olduğunu sende iyi biliyorsun. İlk ulaşacağı kişi ben olacağım. Ben senin adını vermesem bile bir yolunu bulup öğrenir. Sen umurumda bile değilsin ama Elay'ın benim yüzümden daha fazla zarar görmesini istemiyorum!" Onu düşündüğümü mü sanıyordu? Hayır, artık ona olacaklarla zerre kadar ilgilenmiyorum ama karısı masumdu. O kadın en az hasarla bu işten sıyrılmalıydı.

Söylediklerimi ciddi ciddi düşünmeye başladığını korku dolu yüzünden anladım. "Bunu yanına bırakmaz. Seni bulursa her şey ortaya çıkar. Üstelik Elay yaptığın rezilliği mutlaka öğrenir." Canım yana yana sevdiğim adamın hayatındaki kadını korumaya çalışıyordum çünkü dört ay boyunca ona fazlasıyla zarar vermiştim. "Seni duydum, onun gebeliği hakkında söylediklerini duydum. Bunu ona yaşatmaya hakkın yok. Elay'ı da al git buralardan." Yürüyüp odanın kapısını açarak çıkmasını bekledim. "Onun hak ettiği gibi bir eş ol çünkü bundan sonra ikimizin arasında bir şey olamaz." Bilmeyerek sebep olduğum şeylerden ben sorumlu olamazdım. Fakat içine düştüğüm yanlış öğrendikten sonra o yanlış sürdürmek beni yaşanan her şeyin tek suçlusu yapardı. Bunu sürdürmeyeceğim.

Artık o da yolun sonuna geldiğimizin farkındaydı. Önceliğinin karısı ve bebeği olduğunu nihayet fark etmişti. Buna rağmen beni de bırakmak istemiyormuş gibi bakıyordu. İkimizin bakışlarında çok fazla acı yüklüydü. Ben veda eder gibi son kez âşık olduğum yüzüne bakarken o, bu vedaya

henüz hazır değildi. Bana böyle baktıkça ona veda etmem daha katlanılmaz bir boyuta ulaşıyordu. Tüm vedalar hep böyle sancılı mıydı? Giden mi yoksa geride kalan mı daha çok kanıyordu? Gitti, istemeye istemeye olsa da gitti. Çok şey söylemek istedi ama söyleyeceği hiçbir şey bizi bu durumdan kurtaramazdı.

Bunu bildiği için yanımdan geçerken başını çevirip son kez yüzüme baktı ve odamdan çıkıp gitti. Dış kapının sesini duyana kadar gözlerim dolu dolu bekledim. Tamamen gittiğine emin olunca odamdaki kapıyı kapattım. Bir ilişkiden çıkıp diğerine gitmişti. Kal dememek için kendimi ne çok zorlamıştım çünkü geride kalan taraf olmak istemedim. Bir erkeğin arkasında bıraktığı kadın olmak istememiştim.

Ama başından beri olduğum tek şey başka bir kadının kocasını alan bir kadındı.

Bilmiyordum, bende bilmiyordum.

Sarsak adımlarla odanın içine doğru yürüdüm. Bacaklarım titrerken dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Parmaklarım gevşedi ve elimde tuttuğum silah zemine düştü. Önce silah yere düştü daha sonra ben. Dizlerimin üzerine düşünce artık daha fazla dayanamadım. Bununla nasıl yaşanır bilmiyorum. "Gi-gitti," diye sayıklayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Evliymiş." Gözyaşları içinde ellerimi yere bastırdım ve başımı eğerek omuzlarım sarsılarak ağladım. İçimdeki tüm zehri bağırarak özgür bırakmak istedim ama içime çöreklenen acıya bir etkisi yoktu. Hiçbir kadın beyaz gelinliğiyle vurulmamalıydı. En mutlu günüm en büyük kâbusum olmamalıydı.

Odamın kapısı açılınca başımı çevirdim ve ıslak gözlerle büyükbabama baktım. "Beni yalnız bırak," dedim ama, "Acıktım," diye sızlandı. Ne halde olduğumu anlayacak durumda değildi.

Üzerindeki takım elbiseyi görmek bile sinirlerimi bozuyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacım varken onunla uğraşamazdım. "Daha sonra yersin." Yarım aklı bana olanları bile idrak edemiyordu. Artık bir çocuktan farkı yoktu.

Suratını astı. "Sabah da bana yemek vermeyi unuttun." Karnının gurultusunu buradan bile duyabiliyorum.

"Kendin bir şeyler hazırla." İstedğim tek şey uzun süre yalnız kalmaktı. "Odamdan çık büyükbaba."

Titreyen ellerine büyük bir kayıpmış gibi baktığında, "Yapamıyorum," deyince bunu zaten denemişti değil mi? Kendine bir şeyler hazırlayamadığı için bana geldiğini anlayınca daha çok ağlamaya başladım.

"Bende yapamıyorum! Bu haldeyken bile sana bakmak zorunda değilim," diye hayıflandığımda belki de ilk kez aklı ne söylediğimi algıladı. Gri gözleri incinmiş gibi bana bakarken yutkunmuştu. Bana yük olma fikri onu kırmıştı. Sus pus olup başını eğdi ve "Senin kendine bakamadığın zamanlarda ben sana bakıyordum," deyince sözlerinin ağırlığı altında ezildim. Beni istediğim gibi yalnız bırakıp gidince hıçkırdım. Doğru söylüyordu, göremediğim tüm o yıllarda beceremese bile bana bakmaya çalışmıştı. Onu incittim.

Büyükbabam uzun yıllardır tek yoldaşımdı. Ayrı eve çıkmaya karar verdiğimde bile babamı bırakıp benimle gelmişti. "*Bige göremiyor,*" demişti o dönem. Gözlerim yeni açılmıştı ama o, hâlâ göremediğimi sandığı için babama, "*Bige göremiyor, yanında olup ona bakmalıyım,*" demişti.

Ağlamayı bırakıp ayağa kalktım. Canım yanıyor olabilir ama şimdi onunla ilgilenmeliydim. Hani derler ya sen ne yaparsan evladında sana yapar diye. Büyükbabam için Allah'ın adaletini hep yerine getirmeye çalıştım çünkü o, zamanında yatalak annesine uzun süre bakan biriydi. Oğlundan veya torunundan aynı muameleyi görmeyi hak ediyordu. İnsanların ektiği şeyleri biçmesi gerektiğine körü körüne inanan biriydim.

Gözyaşlarımı silip odadan çıktım. Mutfağa girdiğimde gördüklerim ise beni daha çok ağlatabilirdi. Tezgâhın üzerine bir tane domates ve yarım ekmek koymuştu. Sabah düğün heyecanıyla kahvaltı yapmamıştım ve onun için de hazırlamayı unutmuştum. Şu saate kadar çok acıkmış olmalı ki domates doğrayıp ekmekle yemeyi düşünüyordu.

Bıçağı tutan eli ara ara titrediği için domatesi yamuk doğruyordu. Yaşlanmıştı, eski halinden eser kalmamıştı. Bazen ona baktıkça elimde sihirli bir değnek olsun istiyordum. Dökülen saçlarını geri getirmek ve ona eskisi gibi kahverengi, gür saçlar vermek isterdim. Çünkü artık şakaklarındaki saçlar dışında hiç saçı kalmamıştı. Yüzündeki benleri ve kırışıklıkları yok etmek, ferî sönmüş gözlerine yeniden canlılık katmak isterdim. Zayıf ve bükülmüş bedenine dinginlik ve güç verip takım elbisenin içinde dik durmasını isterdim. Elimde sihirli bir değnek olsaydı onu baştan yarattırdım ama yoktu, elimde onu kurtaracak sihirli bir değnek yoktu. Şimdilerde fazla hassas ve fazla zayıftı. Bir gün beni bırakıp annemin yanına gidecek diye ödüm kopuyordu.

Yanında durup bıçağı tutan elini tuttuğumda başını çevirip bana baktı. İçin için ağlarken ona gülümsemeye çalıştım. "Domates ve ekmek beslenme planımıza uymuyor." Bıçağı elinden alıp kenara bıraktım. "Hadi sen otur bende senin için bir şeyler hazırlayayım," dedim ama aynı kırgın bir ifadeyle bana bakmaya başlayınca, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Ağlamaktan çatallaşan sesim kulak tırmalarken, "Çok özür dilerim," dedim ve tekrar ağlamaya başladım. "Özür dilerim büyükbaba."

Ellerimi tezgâhın soğuk mermerine bastırıp öne doğru büküldüm ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Her şeyi mahvettim." Gözyaşlarım yağmur olup yüzüme yağarken kolumu tuttu ve beni göğsüne çekti. Başımı göğsüne bastırıp ağlarken saçlarımı okşuyordu. "Bir şeyleri bozuyorsan bir tek sen düzeltebilirsin," diye fısıldayıp saçlarımla tepesini öptü. "Ben babana söylemem," deyince daha çok ağlayarak ona sarıldım. Aslında her şeyin farkındaydı değil mi?

Haklıydı, bir şeyleri bozduysam düzeltmeliyim .

Dün büyükbabamla konuştuktan sonra hemen bir avukatı aramıştım. Olan biten her şeyi ona anlatıp böyle bir durumda ne yapmam gerektiğini sormuştum. Avukat araştıracağını söylemişti. Telefonu kapattıktan sonra sabaha kadar gözyaşlarına boğulmaya devam etmiştim. Karun ile olanları düşündükçe kendime daha fazla işkence ediyordum. Biliyorum adı Serhat'tı ama dört ay boyunca onu Karun adıyla tanıdığım için ara sıra adını unutup

Karun diyordum. Gerçek Karun Kalender ise hayatıma bir kâbus gibi çökmüştü. Benden haberi bile olmayan biriyle gerçekten evli olup olmadığımı bilmiyordum. Bilmek beni daha çok korkutuyordu çünkü onunla çok farklı bulvarlardaydık. Mafyaların bile önünde eğildiği, destur vermeden geçmediği bir adamın karısı olmaya korkuyorum. Adam sanrı gibi hayatıma çökmüştü. Benim için korkutucu ve gerçekliği sorgulanan bir sanrıdan başka bir şey değildi.

Düğüne katılmadığım için endişelenen arkadaşlarım defalarca arayıp durmuştu. Hiçbir açıklama yapmadan hepsine düğünün iptal olduğunu söyleyip durmuştum. Onca sorunun içinde bir de onlarla konuşmak zorunda kalmıştım. Sabaha kadar gözüme uyku girmemişken avukat arayıp beni ofisine çağırmıştı. Telefonda konuşulmayacak kadar hassas bir konu olduğunu söylemişti. Araştırmaları bir sonuca ulaşmış olmalı ki benimle görüşmek istemişti.

Büyükbabamı karşı dairedaki komşuma emanet ederek evden çıkmıştım. Avukatın ofisine gelene kadar diken üstündeydim. Güzel bir haber almanın ümidiyle buraya gelmişim. Serhat'ın yalan söylediğini, başka bir adamın kimliği kullanarak yapılan bir nikâhın geçersiz olduğunu duymak için buraya gelmişim. Ama duyduklarım tam tersi şeylerdi. "Ne demek nikâh geçerli?" Şaşkına dönmüş bir halde avukata bakıyordum. Benden haberi bile olmayan bir adamın karısı olduğumu mu savunuyordu? Duha denen adam gerçekten böyle bir şeyi başardı mı?

"Üzgünüm Bige Hanım," dediğinde olağan bir şeyden bahseder gibi sakindi. "Nikâh memuruna kadar her şey gerçek. Eski sevgiliniz Serhat Bey ile o masaya oturduğunuzu doğrulayacak hiç görgü tanığınız yok. Bu nikâhın başka bir adamın kimliğini kullanarak kıyıldığına dair hiçbir kanıtınız yok. Böyle bir durumda yapılacak en mantıklı şey Karun Bey'i bulmak ve ona olanları anlatıp boşanma evraklarını imzalatmak." Bu adam ne dediğinin farkında mı? Bahsi geçen adamın benden haberi bile yoktu.

Karşısına geçip ona ne diyeceğim? Senin ruhun bile duymadan evlendik hadi şimdi de boşanalım mı?

Bu koskoca bir saçmalıktı!

Zafer Bey masadaki evraklardan birini alıp bana uzattı. "Nikâh defterindeki fotoğraf bile Karun Bey'e ait. Defterin fotoğrafını çekmem de hiç kolay olmadı." Uzattığı fotokopiyi alıp bakmadım çünkü o fotoğrafın değişeceğini Serhat zaten bana söylemişti. Tüm açıkları kapatmak için bir gün bile beklememişlerdi.

Aklıma gelenlerle hemen çantamı karıştırmaya başladım. "Evlilik cüzdanı," dedim ve onu çıkartıp avukata uzattım. "Burada Serhat'ın fotoğrafı var. Bununla evliliğin sahte olduğunu kanıtlayamaz mıyız?" Bu nikâhın gerçek olmadığını bir şekilde doğrulamalıyım.

Zafer Bey parmak uçlarıyla evlilik cüzdanını alıp açtı. Ne gördü bilmiyorum ama yüz ifadesi sıkıntılıydı. Başını kaldırıp, "Bige Hanım," dedi ve benden aldığı evlilik cüzdanını geri uzattı. "Buradaki fotoğraf Karun Bey'e ait." Ne?

Aceleyle hemen geri alıp kontrol ettiğimde fotoğrafımın yanındaki fotoğrafı görünce sertçe yutkundum. Karşılaştığım mavi gözler fotoğrafta bile aklıma başımdan almaya yetmişti. Onun vesikalık fotoğrafına bakıyor, bunun nasıl olduğunu sorguluyordum. Dün nikâhtan hemen sonra buna baktığımda Serhat'ın fotoğrafı vardı. Hatta fazla uzun baktığım için Serhat benimle alay etmişti. İmzalar atıldıktan hemen sonra bakmıştım. Buradaki fotoğrafın değişmiş olması beni korkuttu çünkü evime kadar girmişlerdi.

Sabaha kadar ağlayıp sızlandığım için gece girmiş olamazlardı. Uyanık olduğum için bunu anlardım. Buraya gelmeden önce sabah karşı dairemdeki komşuma uğramıştım. Büyükbabam da benimleydi. Komşuma büyükbabamla ilgili bir şeyler anlatırken on beş dakikaya yakın oyalanmıştım. O esnada eve girmiş olabilirler mi? Çünkü komşudan çıkıp kendi daireme girmiştim ve hazırlanıp buraya gelmiştim. Evime bile bu kadar kolay giriyorlarsa bunlar düşündüğümünden daha tehlikeliydi. Kendimden çok büyükbabam için endişeleniyorum çünkü artık evde bile güvende değildik.

"Büyükbabam benim nikâh şahidimdi," diyerek evlilik cüzdanını çantama attım. "O her şeyi anlatabilir." Bir şeyler olmalıydı, beni bu evlilikten kurtaracak bir şeyler olmalıydı.

Avukatın karamsar yüz ifadesini görmek bile umutlarımı tüketiyordu. "Mahkemede alzheimer hastası birinin tanıklığı kabul edilemez," dediğinde bana hiç yardımcı olmuyordu. Olumsuz şeylerden bahsediyor lakin bir çıkar yol sunmuyordu.

Duha'nın adamları her yerdeydi. Karun'dan boşanmadıkça bu adamlar peşimi bırakmazdı çünkü beni kendi pis işlerinden kullanmaya kararlılar. Karun'un karısı olmamı onlar planladığına göre evli kalmam işlerine gelirdi. Boşanırsam bir işlerine yaramayacağıma göre beni rahat bırakırlardı. Tanımadığım bir adamın karısı olacak değilim. Karun denen adamı bulup ilk celsede boşanmalıyım. Zaten avukatta hep aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Bu evlilikte herhangi bir açık olmadığını, her şeyin yasal olduğunu söyleyip duruyordu. İhanet acısını bile doğru düzgün yaşamadan bir de gidip Karun denen adamı bulmalıyım!

Avukatın ofisinden çıktığımda arabama doğru yürürken babamı aradım. Babam, "Efil," diyerek telefonu açınca derin bir nefes aldım. Sesini duymak bile hazır ol pozisyonuna geçmeme neden olabilirdi.

"Merhaba baba." Arabaya binip kemerimi taktım. "Nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"Aynı şeyler," diyerek kestirip attı. Kendi hakkında uzun uzun konuşmayı sevmiyordu. "Sen nasılsın?"

"Teşekkür ederim bende iyiyim." Kısa bir an aynada şişen gözlerime baktım. Bu halde onun karşısına çıkarsam bir terslik olduğunu hemen anlardı. "Bir süreliğine büyükbabamı sana bırakmamın bir sakıncası var mı?"

"Bana mı bırakacaksın?" Sesi bir anda buz gibi olmuştu. "Neden?"

"Baba benim bir seyahate çıkmam gerekiyor. Mısır'a gideceğim." İstanbul'a gidip asla tasvir etmeyeceği damadından boşanacağımı söyleyemezdim.

"Mısır'a mı?" Sesindeki huzursuzluğu hissettim. "Efil senin o saçma işe ihtiyacın yok. Çürümüş cesetleri incelemekten daha iyi şeyler yapabilirsin. Senin çalışmaya bile ihtiyacın yok." Neden? Çünkü ben zenginim değil mi?

Zenginsen çalışmaya ihtiyacın yoktu. Babamın tek istediği güvenli evimde yaşamaya devam etmemdi.

"Arkeoloji çürümüş cesetleri incelemekten ibaret değil baba. Lütfen bir süreliğine büyükbabama bakacağını söyle." Başıma gelenlerden sonra hasta bir adamla yeteri kadar ilgilenemiyordum. Kendimi toparlayana kadar babamda kalmalıydı.

"Onun için bir bakıcı tutabilirsin. Eminim yokluğunda ona iyi bakacaktır." Zaten bir bakıcısı vardı. Evde olmadığım zamanlarda o büyükbabamla ilgileniyordu. Fakat günün sonunda büyükbabam etrafında aileden birilerini görmeyi hak ediyordu.

"Baba sadece bir süreliğine. Hem bakıcısı da onunla birlikte gelecek. Evinde kalmaları dışında sen herhangi bir şey yapmayacaksın."

Israr etmem hoşuna gitmediği için, "Efil o hasta," dedi. "Hasta biriyle ilgilenecek kadar genç değilim artık. Seyahatlerine engel olup seni kısıtlıyorsa, uzun zaman önce yapman gerekeni yap ve onun için iyi bir huzurevi bak. Huzurevleri sandığın kadar kötü değil," deyince kaşlarımı çattım. Bunu bana daha önce de teklif etmişti ama şimdi olduğu gibi o zaman da kabul etmemiştim.

"Baba," dedim derin bir nefes alarak. "İnsan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Senin baban için istediğin sonu ben sana yaşatabilirim. O kendi anne ve babasını hiç bırakmadı. Rabbim onun evladına vermese bile torununa ondan yana merhamet verdi. Benim ona olan sevgim onun emeğinin karşılığı. Sen ise kendi babasından kurtulmak isteyen birisin. Bir gün elden ayaktan düşecek kadar yaşlanırsan seni huzurevine bırakacağım," dediğimde sertçe yutkunuşunu duydum. İlk kez ona karşı bu kadar açık sözlü olmuşum.

Bir süre sessizlik olduktan sonra, "Tamam!" dedi isteksiz bir sesle. "Onu bana gönder."

"Teşekkür ederim," diye tebessüm ederek telefonu kapattım. Büyükbabamın bakıcısına eve gelmesi için hızlı bir mesaj atıp telefonu çantama koydum. Büyükbabamı babama ben götüremem çünkü babam bana baktığı an bir

şeyler olduğunu hemen anlardı. Eve gidip ona bu ayrılığın neden gerekli olduğunu anlatacağım. Bana çok sorun çıkartacaktır fakat onu yanımda İstanbul'a götüremem. Orada ne kadar kalacağımı bilmediğim için bunu yapamam. Hasta ve yaşlı bir adamı peşimden sürükleyip perişan etmek istemiyorum.

Umarım babamda kaldığı süre boyunca ağzından Serhat ile ilgili bir şeyler kaçırmazdı .

Bir hafta sonra.

Her yolu denemiştım ama bu evliliğın sahte olduğunu bir türlü kanıtlayamadım. Bir hafta önce büyükbabamı babama göndererek kendimi bir kanıt bulmaya adanmıştım. Şu bir haftada bir türlü evliliğı iptal edip geçersiz kılacak bir şeyler bulamadım. Gündüzleri bu işlerin peşinden koşarken geceleri sabaha kadar aşk acısı çekip duruyordum. Ona kızgın ve kırgın olmama rağmen bir türlü Serhat'ı aklımdan çıkartamıyorum.

Aşk denen duygu gerçekten kötü huylu bir kanser gibiydi. İçinde olduğunu, sana zarar verdiğini bilirsin ama onu oradan çekip alamazsın. Ondan kurtulmaya çalıştıkça etkisi daha yıkıcı ve sarsıcı olurdu. Çektiğın acıyı zamana yaymak istersin ama her geçen gün onu daha fazla özlediğın için canını biraz daha yakardı. Aradan geçen zaman onu oradan söküp atmak yerine daha güçlü kılardı. Vücudunun her yerine dağılır, işgal eder ve hem ruhsal olarak hem de fiziksel olarak seni bitirirdi. Aşk gerçekten kanserli bir duyguydu.

Düğün gününden sonra Serhat beni hiç aramadı. İçler acısı olan bir diğer şey hep aramasını bekledim. Ona dönmek gibi bir niyetim yok fakat buna rağmen aramasını bekledim. Telefonlarını açmasam bile beni aramasını, bu kadar kolay unutmamasını istedim. Bana çektiirdiğı gibi acı çektiğini görmek istedim. Belki de asıl istediğım biri tarafından bu kadar kolay unutulacak bir kadın olmadığımı kendime kanıtlamaktı. Biliyorum evliydi ama onu aklımdan çıkartamıyorum. Bunu yapmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Bir hafta boyunca uğraşmama rağmen evliliğimi geçersiz kılamadığım için bugün bavulumu topladım. Akşam üzeri İstanbul için uçak bileti almıştım. İki saat sonra uçağım kalkacaktı bu yüzden toparlanıp evden çıktım. Şimdi arabayla havaalanına doğru gidiyordum. İstanbul'a gidecek ve avukattan aldığım boşanma evraklarını Karun'a imzalatacaktım. Beni teselli eden tek şey Karun'un bu hafta içinde evleniyor olmasıydı. Düğününde herhangi bir sorunun yaşanmasını istemeyecektir. Bu yüzden nişanlısının kulağına gitmeden hemen boşanma evraklarını imzalayacaktır.

Bu konuda bana sorun çıkartacağını sanmıyorum.

Kayıp giden yolu izlerken kaldırımda yürüyen bir kadın gördüm. Onu görünce bir terslik olduğunu hemen anladığım için hızımı düşürdüm. Üzerinde hastane önlüğü vardı evet, sadece hastane önlüğü vardı. Önlüğün kolları kısaydı ve uzunluğu dizlerine kadardı. Üstelik kadında çıplak ayaklarla kaldırımda dalgınca yürüyordu. Kırmızı ışık yüzünden durmak zorunda kaldım ama kadın hâlâ kaldırımda yürüyor, gittikçe uzaklaşıyordu. Yürüyordu ama çıplak ayakları yere basmıyor gibiydi. Sanki şu anda ne yaptığını, nereye gittiğini bilmiyor veya farkında değil gibiydi.

Omuzları tüm dünyanın yükünü üstlenmiş gibi çökmüştü. Omuzları kırılgan bir kadının kırılan kanatları gibiydi. Bir daha hiç uçmayacakmış gibi bükülmüştü. Bana sırtı dönük olduğu için sadece arkadan onu görebiliyordum. Bu yüzden beline doğru uzanan kızıl saçları önlüğün üzerinde adeta parlıyordu. İnsan onun saçlarını görünce ister istemez yüzünü de görmek istiyordu. Bu dalgın adımların, çökmüş omuzların ve bir elinde bebek ayakkabısı tutan kadının yüzünü merak ettim. Evet, elinde teki olmayan bir bebek ayakkabısı tutuyordu. Ayakkabının bağcığını parmağına doladığı için ayakkabı her adımıyla sallanıyordu.

Yeşil ışık yandığı için arabayı yeniden sürmeye başladım. Gittikçe onunla aramdaki mesafeyi kapatırken düştü. Bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine sertçe düştü. O kadar sert düştü ki çıplak dizleri kaldırım taşına çarpınca içim acıdı. Benim içim acıdı ama o, bunu hissetmiyor gibiydi. Sanki çektiği acı fiziksel acıdan daha büyükmüş gibi düştüğü yerden hiç kıpırdamadı. Arkamdaki arabalardan dolayı yanında öylece geçmek zorunda kaldım. Acısını yoğun bir şekilde hissettiğim kadının yanından

öylece geçtim. Durup neyi olduğunu sormayı çok istemiştim ama yapamadım.

Aynadan arkaya baktığımda elindeki ayakkabıyı göğsüne bastırıldığını gördüm. Bir eli göğsündeyken diğer elini karnına bastırdı ve boğazı yırtılırcasına haykırdı. Attığı çığlığı iliklerime kadar işlediği için gözlerim doldu. Hiç tanımadığım bir kadının feryadı beni ağlatmıştı. Kaldırıma çökerek öne doğru bükülen ve çocuk gibi ağlayan bir kadını orada bırakıp yoluma devam ettim. Çok durmak istedim lakin yapamadım çünkü şu anda kimseye ihtiyacı olmadığını biliyorum.

Düğün günü başıma gelenlerden sonra kimse acıma dokunmasın istedim.

O da acısını sahiplenmişti.

Kim bilir onun canını kimler yakmış ve onu bu hale getirmişti.

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Bölüm sonunda Elay'ı da okuduk. Evet, Bige'nin kaldırımında gördüğü o kızıl saçlı kadın Elay'dı . Bebeğini kaybeden bir kadının yanında geçtiğini, hayatına dokunduğunu ve farkında olmadan onu o hale getiren kişilerden biri olduğunu henüz bilmiyor.

Bige nihayet bu bölümde her şeyi öğrendi. En azından İstanbul'a gidince Duha veya Kadem'in kim olduğunu ve ona ne yaptıklarını bilecek. Hiçbir şey bilmeden onlara güvenip yakınlık kursaydı daha sonra yine çok üzülürdü .

Peki, Serhat'ın yüzsüzce her iki kadını sevdiğini iddia etmesine ne demeli? Volkan çık aklımdan hkbhjhhjn

Bu bölümden sonra artık Karun ve Bige ikilisini okuyacağız çünkü Bige nihayet Karun'un şehrine doğru yola çıktı.

Yeni bölüm ise Karun'un anlatımında olacak. Instagram'da attığım ilk alıntıyı hatırlayan var mı? İşte o alıntının içinde olduğu bölümü okuyacağız, yani Karun'un Bige'yle evli olduğunu öğrendiği bölümü.

Bu arada o alıntı hâlâ Instagram sayfamda duruyor.

Lütfen okuduğunuz bölüme oy vermeyi ve bolca satır arası yorumlar yapmayı unutmayın. Eğer yapmadıysanız dönüp yapın çünkü ne kadar çok oy ve yorum olursa kurgunun sevildiğini düşünüp daha istekli bir şekilde yazarım. Unutmayın hiçbir yazar sevilmediğini düşündüğü bir kurguya bölüm yazmaya hevesli olmaz.

Aynı şeyleri Saka ve Sanrı'da da yaşamak istemiyorum. Bu yüzden lütfen emeğe saygı olarak okuduğunuz bölüme oy verip sık sık yorum

**yapın. Bunlar zor istekler değil fakat bir yazarı motive eden şeyler.
Çünkü sevildiğini düşününce daha fazla ama daha fazla bölüm yazıp
paylaşmak istiyorum.**

Yeni bölümde bakalım Karun cephesinde neler olacak?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.❤

(3) Karım Mı?

Karun.

Ŗu zamana kadar bize birçok mŖteri gelmiŖtir fakat çok azıyla doğrudan muhatap olmuŖumdur. KarŖımdaki adam da bahsi geçen azınlıkların içindeydi. Korunma talebini oldukça ilginç bulduğum için benimle yüz yüze grŖme Ŗansını elde etmiŖti. Dosyasını benim için ilginç kılan Ŗey koruma talebindeki gariplikti. İnsanlar bize sık sık gelirdi ama kime güvenlik sağlayacağımıza biz karar verirdik. Onlara sadece iŖinde en iyi korumaları tahsis etmez aynı zamanda onlar için tehlike arz eden Ŗeyleri ortadan kaldırırdık. Ömer denen bu herifin dosyasına baktıkça gözüm tek bir isimde oyalanıp duruyordu. Sağımda dikilen Kenan'da aynı isme bakıyor, gülmek ve ŖaŖırmak arasında gidip geliyordu. Bu daha önce baŖımıza gelmeyen bir olaydı. Onu korumamızı istediği kiŖinin adı sık sık grŖ aıma giriyordu. Gerçekten büyük cesaret.

BaŖımı kaldırıp mer'in yüzüne baktığımda yutkunarak bakıŖlarını kaçırdı. Odadaki sessizlik daha çok ecel terleri dökmesine neden oluyordu. Fiziksel olarak da çok terlemiŖti çünkü elinde buruŖturduđu mendili sık sık alına veya boynuna bastırıyordu. Benim karŖımda olmak onu geriuyordu. "Evet, Ömer Bey," diyerek arkama yaslandım. "Tam olarak benden ne istiyorsunuz?"

Avucundaki mendili sıkarken sakinleŖmek için birkaç kez derin derin nefes almaya baŖladı. "Be-ben..." Kekeliyordu ama normalde bir kekeme değildi. Kendini zorlayarak baŖını kaldırdı. "Hayatım tehlikede," demeyi baŖardı. "Beni korumanızı istiyorum."

"Kimden?" Gözlerimle masadaki dosyayı iŖaret ettim. "Burada yazan isimden mi?"

Benimle göz kontağı kurmaktan kaçınarak baŖını salladı. ŖiŖman bedeni oturduğu koltuğa sığmazken gerginlik içinde oturuŖunu düzeltti. Ofisimin

kapısından içeri girdiği andan beri diken üstündeydi. Saygıdan kusur etmemeye çalışıyor, kelimelerini tartarak konuşmaya çalışıyordu. Çalışıyor diyorum çünkü şu son on dakika boyunca doğru düzgün tek bir cümle bile kuramadı. Terlemekten saç dipleri nemlenmiş, alnında biriken terleri ara sıra elindeki mendille siliyordu. Güçlkle konuşup, "Evet," dedi. "Orada yazan isimden beni korumanızı istiyorum." Odanın içine buram buram soğuk hava sızarken onun terleyip durması normal değildi. Üstelik ben burada üşümeye başlamıştım. Nisandaydık. Onun terlemesi normaldi fakat benim üşümem normal değildi.

Masadaki kumandayı alıp klimayı biraz daha açtım. "Kenan," diyerek elimdeki kumandayı işaret ettim. "Soğutma sistemimizde bir sıkıntı mı var?" Burası fazlasıyla serindi.

Koltuğumun yanında dikilen Kenan, "Çok iyi çalışıyor abi," deyince Ömer'i işaret ettim. "Peki, o niye bu kadar terliyor?" Gözlerimi artık titremeye başlayan adama diktiğim Kenan'ın, "Dosyasında yazan isimden kaynaklanıyor olabilir," diyen sesini duydum. Evet, şu malum isim.

Dosyayı kapatıp omzumdan arkaya uzatınca Kenan onu aldı. Gözlerimi karşımda kıvranan adamdan ayırmazken Kenan dosyayı ona götürüp uzattı. Uzun zamandır benimle çalıştığı için artık sözlü komutlar olmadan da ne istediğini anlıyordu. Ömer dosyayı titreyen parmaklarla alınca, "Aç," dedim. Artık sıradan bir müşterimle konuşurken olduğum gibi resmi değildim.

Göz bebeği titreşirken dosyayı açtı ama ürkek bakışları sık sık tepesinde dikilen Kenan'a kayıyordu. Korkuyordu. "Orada yazan ismi oku," dediğimde alnındaki bir ter damlası yanağına doğru süzüldü.

Kısa bir an bana bakma cesareti gösterdi. Göz göze geldiğimiz ilk saniyede başını hemen eğdi. Yasaklı bir şeye bakmış gibi davranıyordu. Göğüs kafesi aldığı hızlı nefeslerle yükselip alçalırken, "Ka-Karun," diyerek dosyada yazan ismi okumaya başladı. "Karun Kalender." Evet, onun bizzat benimle görüşmesini sağlayan şey buydu. Onu kendimden korumamı istiyordu. Adamlarım her yerde işini bitirmek için onu ararken müşteri olarak karşıma çıkmıştı.

"Kenan," diyerek ellerimi masaya bastırıp öne doğru eğildim. "Sence böyle bir durumda ne yapmamız gerekiyor?" Bu adam onu korumamı istiyordu ama bir başkasından değil kendimden. "Hangisi daha cazip?" Alay ettiğim çok belliydi.

Kenan alay dolu sözlerim karşısında belindeki silahı çıkardı. "Bitirelim işini abi," dediğinde güldüm ama her an kalp krizi geçirecekmiş gibi duran adam pek eğlenmiyordu.

Ömer'in kıvranmaları zevk verse de yapacak daha önemli işlerim vardı. "Müşterilerim için güvenliği ne pahasına olursa olsun sağlarım," diyerek ayağa kalktığımda oturduğu koltuğa sindi. "Sen müşterim değilsin ama karın öyle. Eğer bugünden sonra karın senden yana bana tek bir şikâyetle bulunursa bu konuşmayı farklı şartlarda yapıyor oluruz." Kapıyı işaret ettim. "Şimdi git," dediğim an hızlıca başını salladı ve şişman vücuduna rağmen adeta koşarak dışarı çıktı.

Onun arkasında bakan Kenan güldü. "Bu ödleğin gerçekten karısına şiddet uyguladığına emin miyiz?"

"Meydan ucuz adamlarla dolu," diyerek kalçamı masaya yasladım. "Dışarıda kuzu kesilen genelde evdekine kurt olur."

Ömer zengin bir iş adamıydı fakat aynı zamanda ahlâksız biriydi. Sonradan görme olduğu için parayı bulunca azıtanlardandı. Her gün farklı bir kadınla gününü gün etmeye başlayınca karısı ondan boşanmaya karar vermişti. Ömer denen herif boşanmayı sorun etmedi fakat karısı ondan yüklü miktarda tazminat isteyince işin boyutu değişti. Karısının elinde çok sağlam kanıtlar vardı yani mahkeme büyük ihtimalle kadının lehine sonuçlanacak. Ömer'de bunu biliyordu. Bu yüzden adam tutup kadını hastanelik ettirmişti. Bu şekilde gözünü korkutacaktı. Fakat kadının bana geleceğini tahmin bile etmemişti.

Karısı henüz istediği tazminata kavuşmadığı için bana gelse bile onu kabul etmeyeceğimden çok emindi. Çünkü biz peşin parayla çalışırdık. Bu işi tamamen keyfi olarak almıştım. Kadının yanına iki koruma verdiğim an Ömer'in etekleri tutuştu çünkü işi kabul ettiğimi anladı. Karısının artık müşterim olduğunu anladı ve bu olunca sonraki adımı tahmin etmek zor

değildi. Sonraki adım müşterimi her anlamda korumak için ona tehlike arz eden şeyi ortadan kaldırmaktı. Uzun süre saklanamayacağını bildiği için bugün buraya gelmişti.

Bir daha o kadının yanına bile yaklaşmaya cesaret edemez.

Kenan çıkardığı ceketini koltuğun üzerine bırakırken ben askıdaki ceketimi giyiyordum. Yaz olması üşümeme engel değil. Terasa çıktığımda peşimden geldi. "Yakında evleniyorsun ama hiç heyecanlı görünmüyorsun." Yanımda durup bana baktı. "Bir sorun mu var?" Sıkıntılı yüz ifadesi benimle ilgili şeyleri sorgular gibiydi. Bende değil ama son zamanlarda onun davranışlarında bir sorun vardı. Sürekli konuyu evliliğime getiriyor, bir sorun bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Duygularımı dışarıya vurmamam bu evliliği istemediğim anlamına gelmez." Ellerimi terasın korkuluklarına bastırıp derin bir nefes aldım. "Sana bir sorun olduğunu düşündüren sebep nedir?" Onu tanımasam evlenmemi istemediğini düşünürdüm.

"Her şeyden önce ben senin yakın arkadaşınım," dediğinde içini kemiren şeyi anlamak ister gibi bakıyordum. "Yanlış bir karar vermeni istemiyorum. Rengin'i gerçekten seviyor musun?" Son zamanlarda hep yaptığı gibi yine Rengin'e olan duygularımı sorgulamaya başlamıştı.

"Sevmediğim bir kadınla neden evlenmeye kalkışayım?" Rengin'i sevdiğimi çok iyi biliyordu. İki yıldır sır gibi sakladığım kadını seviyorum. Son dört ayı saymazsak kimse onun hayatımda olduğunu bile bilmiyordu. Onu gölgesinden bile korumak isterken ona olan sevgim sorgulanmaya açık değildi.

Bana sıradan bir bahane sunarak, "Şu zamana kadar onu bir kez bile kıskandığımı görmedim," dedi. Bu sevgimi sorgulayacak bir bahane olamazdı. Kıskançlık denen duyguyu hep fazla basit bulmuşumdur. Birine her konuda güveniyorsan kıskanmana gerek kalmıyor. Sevmenin kıskançlıkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Şu zamana kadar ki ilişkilerimde hiçbir zaman kıskanan taraf olmadım.

Kenan, "Seven kıskanır," derken düşünceliydi. Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu çok açıktı. "Rengin'e olan duygularını aşk sanıyor olabilir misin?" Kehribar gözleri yine haddinden fazla durgun bakıyordu. Sakin olduğu anlarda genelde çok fazla düşünürdü. "İki yıl öncesine kadar ona karşı bir şeyler hissetmiyordun. Yine etrafındaydı ve dikkatini çekmeye çalışıyordu fakat onu görmezden geliyordun." Derin bir nefes alıp sıkıntılı bakışlarını bana dikti. "Ne zamanki hayatını kurtardı işte o zaman ona ilgi duymaya başladın." Gözlerini kısarak üzerime gelmeye devam etti. "Acaba minnet duygusunu aşk sanıyor olabilir misin?"

Hayır, sanmıyorum. Aşk zaten hayatındaki kişiye değer vermek değil miydi? Rengin'e değer veriyorsam ona zaten âşığımdır. "Onu seviyorum," diyerek aşağıdaki insanları izlemeye başladım. Bu yükseklikte bakınca hepsi fazla küçük görünüyordu. "Rahatla artık Kenan, sevmediğim bir kadınla evlenecek değilim." Birkaç gün içinde düğünüm olacağını iyi biliyordu. Sevmeseydim evlenmeye kalkışmazdım.

"Bilemiyorum Karun," diyerek o da benim gibi manzarayı izlemeye başladı. "Kafamı kurcalayan çok fazla şey var. Gün içinde onun nerede olduğunu ve ne yaptığını hiç merak etmiyorsun. Aklına bile gelmiyor. Evleniyorsun ama zerre kadar heyecanlı değilsin. Bu ilişkiyi fazla düz yaşıyorsun. Sanki ona olan can borcunu ona soyadını ve servetini vererek ödemeye çalışıyorsun. O bile ısıtmıyor seni, onun yanında da üşüyorsun," dediğinde güldüm. Her şeyi fazla abartmaya bayılıyordu.

"Doktorun kansızlıktan üşüdüğümü söylediğini sende duydun," dediğimde dalgın bir sesle, "Ama psikolok da geçmişe dayanan bir olaydan kaynaklı olabileceğini söyledi," diyerek her zamanki gibi yine kendine sıkıntı yapacak bir şeyler buldu. "Her şey kafada bitiyor dedi. Psikolojin ne boyuttaysa vücut ona göre reaksiyon gösterebilir dediğini duydum." Bu zıvalıklara inanabilirdi ama benim için aynı şeyler geçerli değildi. Onun ısrarı üzerine sadece bir kere psikoloğa gitmişim. Orada uydurduğu şeyleri tekrar duymamak için ikinci kez gitmedim. Geçmişî kendimle yaşattığımı düşünmüyorum.

Karşımızdaki ofisin açılan kapısını gördüm. Duha ve Kadem'de terasa çıkmıştı. İki şirket karşı karşıya olduğu için cam duvarların ardında çoğu zaman birbirimizin ofisini görürdük. Başını kaldırınca bu uzaklıkta bile

kaşlarını çattığını görebiliyorum. Yanımdaki Kenan başını hafifçe öne doğru eğerek Duha'ya saygı dolu bir selam verdi. Aynı şekilde Duha'nın yanında duran Kadem'de ceketinin önünü düğmeleyip bana başıyla selam vermişti.

Eminim Kenan'ın üzerinde ceket olsaydı aynı şeyi o da çoktan yapmıştı. Yakın korumalarımızın ezeli düşmanımıza karşı bu kadar saygılı olması zamanında hem Duha'yı hem de beni çok fazla çileden çıkarmıştı. Fakat ne yaptıysak bu iki serseriye dize getiremedik. Kenan ve Kadem bir tek bu konuda başına buyruk davranıyordu. Kahretsin ki onları öldürerek bu kepezeliği de son veremiyorduk çünkü ikimizde kendi adamımıza fazla değer veriyorduk.

Adamlarımın içinde bir tek Kenan, Duha'ya saygıdan kusur etmezdi.

Aynı şekilde Duha'nın adamlarının içinde de bir tek Kadem bana karşı hep saygılı davranırdı.

Baktık bir türlü olmuyor bizde bir süre sonra bu ikisini kendi haline bıraktık.

Kenan karşımadaki iki adamı izlerken, "Sence bu tarafa doğru her baktığında ne hissediyorlar?" deyince güldüm. "Adamların karşısına koskoca bir şirket diktik. Sence nasıl hissediyor olabilirler?" Üstelik özellikle kat sayısını arttırarak onu gölgede bırakmışım. Duha uzun süre bunun öfkesini yaşamıştı.

"Onlarda bizim malikânenin karşısına koskoca bir malikâne diktiler," diyerek güldü. "Üstelik Duha kat sayısını arttırarak karşılık verdi."

"Bu komik mi Kenan?" Kaşlarımı çattığımı görünce gülüşü büyüdü. "Kabul et pek normal bir durum değil. Yıllardır gündemde olan tek şey sizin aranızdaki bu rekabet. Biriniz bir şey yaptırsa diğeri de karşısına daha büyük bir şey yaptırıyor. Biriniz bir şey alsa diğeri daha büyük bir şey alıyor. Yıllardır yapmadığınız tek şey bu kavgaya son vermek." Duha öldüğünde neden olmasın? O ölürse ortada herhangi bir sorun kalmazdı.

"Duha'yla yarıştığım yok," diyerek önüme döndüm. "Sandığın gibi onunla rekabet etmiyorum çünkü benimle yarışacak kriterlere sahip değil."

"Özel jeti var diye kalktın uçak aldın."

"İhtiyaçtan."

"Yunanistan'da madenleri var diye gittin madenlerin içinde olduğu adayı satın aldın."

"Keyfi bir şeydi. Bilirsin ben rahatıma düşkün biriyim."

"Kendimize ait bir bankamız var artık farkında mısın? Yani bunun Duha'nın kentsel dönüşüm projesiyle hiçbir ilgisi yok öyle mi?"

"Etrafındaki her şeyi satın alıp dönüştürebilir," deyip sııttım. "Ama banka hep onun projesinin tam ortasında olacak."

Kenan yüksek sesle güldü. "Tam olarak bundan bahsediyorum. İkinizde de b*k gibi para olduğu için nereye harcayacağınızı bilmiyorsunuz."

"Adam kalktı kitap okuduğum kütüphaneyi satın aldı bana neyden bahsediyorsun?" Bu sürtüşmeyi tek taraflı yürütüyormuşum gibi davranıyordu.

"Uçak aldıysam o da havaalanı yaptırdı," dedim. "Ada aldım diye okyanusu satın almaya kalkıştı." Sinirden güldüm. "Ama neyse ki o kadarını satmıyorlarmış." Aksi takdirde karadaki her su parçasını satın almak zorunda kalırdım.

Hatırladıklarım la güldüm. "Ama madenleri hâlâ benim adamın içinde." Üstelik kütüphaneyi satın aldı diye artık onun yüzünden bir yayınevım var. Ne işe yaradığını bile bilmiyorum ama bilen birilerini işe aldım.

Birbirimizi kızdırmak için sürekli bir şeyler alıyor veya yaptırıyorduk fakat bunların hiçbir i ölü yatırım değildi. Aksine farklı sektörlerde de iş yapmamızı sağlıyordu. Hepsi bu da değildi işsizlik oranını da farkında olmadan düşürüyorduk. Çünkü bu holding, banka ve daha birçok gayrimenkulün yapımında çok fazla kişi çalışmıştı. Çok fazla kişi bu sayede

evine ekmek götürme şansı elde etmişti. Aynı şekilde Duha'nın beni kızdırmak için yaptırdığı malikâne, havaalanı ve daha birçok şey de buna dahildi. İnşaatında çalışacak işçilerden tutun elaman alımına kadar birçok kişiyi iş sahibi yapmıştık. İnşaatların bitiminden sonra bile işsizlik oranını düşürüyordu çünkü bankada, havaalanında, şirkette, kütüphanede ve yayınevinde de işini bilen insanlara ihtiyacımız oluyordu. Yaptırdığımız şeyler hem ülke ekonomisine katkıda bulunuyor hem de işe ihtiyacı olanları iş sahibi yapıyordu. Uluslararası çalışıyor olabilirdik ama genelde tüm yatırımlarımız kendi ülkemizde olurdu.

Evet, bunu iyi insanlar olduğumuz için yapmıyorduk çünkü her yatırımımızın önceliği bize olan getirisiydi. Bize kazandırmayacak hiçbir işe kalkışmıyorduk. Fakat sonuç odaklı düşünersek bu durumda hem biz kazanıyorduk hem de sokaklarda boş boş gezen insanlar. Tabii biz daha çok kazanıyorduk çünkü bizler işveren onlar ise çalışanlardı. Daha fazla kazanıyor olmamız bu ülkeye faydamız dokunduğu gerçeğini değiştirmezdi. En azından çoğu kişinin yaptığı gibi kendi ülkemizi satmak yerine ekonomiye büyük bir katkıda bulunuyorduk.

Ödediğimiz vergiler bile dudak uçuklatan türdendi lakin buna rağmen vergilerimizi düzenli bir şekilde ödüyorduk. Ödemeyenler çoğunluktaydı ama biz bunu yapmıyorduk. Zaten bu bile bizi bu ülke için kolay kolay gözden çıkaramayacakları adamlar yapardı. Ödediğimiz vergiler bile mal varlığımızı ortaya koyuyordu çünkü sahip olduğun şeylerin küçük bir kısmı kadar vergi alınıyordu. Ve bir yıllık vergimizle bir şehir satın alınırdı.

Aramızdaki mesafeye rağmen Duha'nın delici bakışlarını üzerimde hissedince dudaklarım kıvrıldı. "Son zamanlarda fazla sessiz," dedim Duha'ya bakarken. "Hiç bu kadar sessiz kaldığı olmamıştı. Sence yine başımıza ne gibi işler açacak?"

Onun tüm hamlelerini bertaraf etmek benim için zor değildi.

Kenan onu izlerken yine fazla düşünceliydi. "Belki de bir sıkıntısı vardır," diye mırıldandı. Bir sorunu olduğuna eminmiş gibi bakıyordu. "Kendini toparlayınca yine saldırıya geçecektir."

"Onun doktor raporlarına hâlâ ulaşamadınız mı?" Duha sır gibi saklıyordu ama ciddi bir rahatsızlığı olduğunu seziyorum. Zoraki bir şekilde aynı ortamlarda bulunduğumuz oluyordu. Bir seferinde tüm gece boyunca soğuk terler dökmüş daha sonra hiç adedi olmamasına rağmen erken ayrılmıştı. Başka bir davette ise onu burnu kanarken görmüştüm. Herkese bir şeyler uydurmuştu ama pek inandırıcı değildi. Tiryakisi olduğu sigarayı bırakması ve içkiyi azaltması da onun hakkında aldığım duyumlardan biriydi. Bir rahatsızlığı olduğu çok açık ama bunu iyi gizliyordu.

Onunla ilgili her sır işime yarayabilirdi.

Kenan, "Hayır," dedi. "Hastane kayıtları fazla temiz. Grip bile olmamış." Bu bile bir şeyler sakladığını gösteriyordu çünkü kayıtlardaki en küçük rahatsızlıklarını bile sildirmişti.

"Kadem'in ağzını ara bakalım bir şeyler çıkacak mı?" dediğimde yüzünü buruşturdu. "Kimse beni onunla muhatap edemez. Çok değişik biri," diye homurdanınca güldüm. Kadem'e tahammül edemiyordu.

"Ne kadar kötü olabilir ki?"

Gözleriyle karşı binadaki çocuğu işaret etti. "Yüzüne çilek maskesi uyguluyor!" dediğinde geçen yılki olayı hâlâ atlatamadığını bir kez daha anladım. Geçen yıl bir iş için Kenan'ı görevlendirmiştim. Duha'da aynı işin peşinde olduğu için o da bu işi Kadem'e vermişti. Bu iki aptal işi berbat ettikleri yetmezmiş gibi geceyi birlikte geçirmişlerdi. Otelde sadece bir tane boş oda kaldığı için aynı odayı paylaşmak zorunda kaldılar. O gece ne yaşandıysa Kenan, Kadem'den köşe bucak kaçıyordu.

"Cilt bakımı sadece kadınlara özgü bir şey olmasa gerek," dediğimde kaşlarını çatı. "Ben yapmıyorum, sende yapmıyorsun, tanıdığım hiçbir erkek yapmıyor ama o yapıyor." Suratında iğreti dolu bir ifade oluştu. "O vıcık vıcık olan pembe şeyi yüzüne sürdüğü yetmezmiş gibi kalanını yemeye kalkıştı." Şoke olmuş gibi bana bakıyordu. "Bir saat boyunca ona yenilecek bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım ama hepsini yedi!" dediğinde kahkaha attım.

Uzun süre bunun etkisinden çıkacağını sanmıyorum.

Şimdi ise Kadem'in olduğu tarafa ters ters bakıyordu. "Çilekli süt içmeden uyumadığını biliyor musun? Otelde çilekli süt yok diye yüzündeki o maskeyle rezillik çıkardı. Tüm gece onun için açık bir market bakıp çilekli süt aradım!" dediğinde hatırladıkça tekrar sinirleniyordu. "Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum sadece artık rahat durmasını istedim!"

"Farklı biri olduğunu kabul ediyorum."

"Farklı mı?" İnanamaz gözlerle bana bakıyordu. "Adam türünün son örneği!"

"Abartma Kenan."

"Karanlıkta uyuyamıyor," dediğinde sinir krizleri geçirir gibiydi. "Sütünü içti ama bu seferde ışığı sorun etmeye başladı. Üstelik süt için bana teşekkür bile etmedi."

Gülüşümü durdurmaya çalışırken, "Çok ayıp etmiş," dedim.

"Dalga geçme çünkü gerçekten sorunlu biri." O gecenin etkisinden çıkmak için derin bir nefes aldı. "Beni hiç uyutmadı. O koltukta uyuyacaktı bende yatakta." Yüzü kızarınca utanmış gibi kısık bir sesle, "Ama gece uyanınca onu yatağında buldum," diye homurdanınca yüksek sesle gülmeye başladım.

"Neden senin yatağına gelmiş?"

"Çünkü kâbus görmüş! İnanabiliyor musun, kâbus gördüğü için korkmuş!"

"Parmak kesen Kadem mi? Uydurmadığına emin misin?" Kadem'in bir şeylerden korktuğunu düşünmek çok güç.

"Göründüğü gibi biri değil." Yalan söyler gibi bir hali yoktu. "Keşke kâbus gördüğü için yatağıma işgal etmekle kalsaydı."

"Bundan daha berbat bir şey düşünemiyorum."

"Ona ninni söylememi istedi," deyince artık sesli gülüyordum. "Paşamızın canı ninniyle uyumak istedi! Abi ben ne anlarım ninni söylemekten? Hayır,

türkü de kabul etmiyor ki illa ninni olacak!" diye dert yandı. "Mini mini bir kuşu bile kabul etmedi!"

"Ha kabul etseydi söyleyecektin yani?" dediğimde gözlerinde resmen ateşler çıkartıyordu. "Ona maruz kalan sen değildin. Beni rahat bırakması için her şeyi yapabilirdim. Kırmızı balık şarkısıyla uyudu. Sabah uyandığımda çilekli kız mı, yoksa çilek kız mı, bilmiyorum ama öyle garip bir çizgi film izliyordu. Ayaklarını yatağa uzatmış, bir elinde kumanda diğer elinde bir tabak çilek vardı. Sanki tüm gece bana sorun çıkartan o değilmiş gibi rahattı!" dediğinde o odada bir kamera olmasını ne çok isterdim. Tüm gece ikisini izlemek tam bir komedi olabilirdi.

"Bunları başka birine anlatmadın değil mi?" Duha'dan nefret ediyor olabilirim ama Kadem ile herhangi bir sorunum yoktu. Bu alemde bir ağırlığı bir adı vardı. Kendine özel garip alışkanlıkları var diye insanların maskarası olmasını istemem.

Kenan, "Hayır," diyerek ofise doğru yürüdü. "Her ne kadar hak ediyor olsa da kimseyi kallesçe vuracak biri değilim. Gündüz parmak kesen biri ama gece tam bir çocuğa dönüşüyor! Buna rağmen saygınlığına gölge düşsün istemem." Zaten böyle biri olduğu için Kenan hem sadık adamım hem de yakın arkadaşımdı. Kenan tanıdığım en dürüst adamlardan biriydi.

İlkeleri olan insanlar düşmanlarına karşı bile ölçülü olurdu.

Malikâneyi bir tek kardeşlerim evde olmadığı zamanlarda seviyordum. Bu ev bir tek onları içinde barındırmadığı zamanlarda daha çekilir oluyordu. Çalışma odamdayken dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışıp duruyordum. Fakat Çağıl ve Levent'in çıkardıkları gürültü göz ardı edilecek gibi değildi. Okuduğum evraklara yeteri kadar konsantre olamadığım için, "Kenan," diyerek başımı çevirdim ve köşedeki koltukta gazetesini okuduğunu gördüm. Gözlerini gazeteden ayırıp bana bakınca, "Dışarıdaki serserilerin derdi ne?" diye sordum. Bugün her zamankinden daha ses çıkartıyorlardı.

Kenan gazeteyi katlayıp kenara koyarken gülüyordu. "Fransa'ya taşıyorlar. Daha oraya gitmeden güney kanadındaki oda için tartışıyorlar," dediğinde her an gür bir kahkaha atacakmış gibi bakıyordu.

"Fransa'da babamın kardeşi olacak p*ç yaşamıyor mu? Bildiğim kadarıyla güney kanadındaki odada o kalıyor." Sırf babamın kardeşi orada yaşıyor diye yıllardır hiç birimiz Fransa'ya gitmiyorduk.

Kenan yönünü bana doğru çevirdiğinde gözlerinde muzır bir ifade vardı. "Amcan buraya yerleşmeye karar verdiği için kardeşlerin bavullarını topluyor."

Güldüm. "Tüm yargara bunun için mi? Babamın kardeşi her yıl Türkiye'ye dönmeye çalışıyor." Bunu sürekli deniyordu ama bir türlü benim radarımdan geçip buraya ulaşamıyordu. O iti yakınımnda istemiyorum.

"Onu fazla hafife alıyorsun," dedi eğlenen bir sesle. "O da bir Kalender ve eninde sonunda buraya gelecek. Önüne çıkardığın tüm engelleri er veya geç aşacak." Kapıdaki adamlara uzun zaman önce verdiğim emir hâlâ geçerliydi. Türkiye sınırları içine girdiği an onu yakalayıp tekrar Fransa'ya postalayacaklar. Üstelik sorun çıkarırsa adamlarıma onu öldürmeyi serbest kıldım.

Masadaki telefonumu kontrol edip, "Rengin hangi cehennemde kaldı?" dedim. Eve geldiğimde yoktu, telefonunu da açmıyordu. Düşünle ilgili her şeyle bizzat kendi ilgilenmek istediği için fazla yoruluyordu. Bugün nikâh dairesine gidip gün alacaktı. Bunun için birilerini görevlendirmek varken kendisi yapmak istemişti.

Endişelenmeye başladığım için ayağa kalktım. "Rengin'in yanındaki adamları ara," diyerek kapıya doğru yürüdüm. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Çalışma odasından dışarı çıktığımda Çağıl ve Levent'in sesi kesilmişti. Sanki benim çalışma saatlerimde özellikle ses çıkarıyorlardı! Rengin'in odasına doğru yürürken telefonla hâlâ onu arıyordum. Telefonlarıma bakmaması her defasında beni kızdırıyordu. Bunu bilmesine rağmen açmıyordu! Belki eve dönmüştür diye kapıyı açıp odasına baktım. Kokusu

buram buram burnuma gelirken burada olmadığını anladım. Odaya kısaca göz atıp kapıyı kapatacaktım ki yatağın üstündeki zarf dikkatimi çekti. Kapının önünde dikilmeyi bırakıp odanın içine girdim. Zarfı alıp açtığımda Rengin'in el yazısını hemen tanıdım. Zaten zarfın üstünde de benim adım yazıyordu. Ne bu? Mektup mu? Açıp okumaya başladığımda bile bu mektubun amacını sorguluyordum.

" Seninle konuşmayı istedim ama ne yüzünü görmeye tahammülüm var ne de sesini duymaya. Bugün nikâh dairesinde öğrendiklerimden sonra sana karşı olan tüm tahammülümü ve saygımı yitirmiş durumdayım. Başka bir kadınla evli olmana rağmen beni oyalayacak kadar aşâğılık birisin! Seninle ilgili çok fazla şey duydum, çok fazla şey öğrendim ve gördüm. Fakat hiçbir zaman karaktersiz biri olduğunu düşünmedim. Bugün öğrendiklerimden sonra artık çok daha fazlasını düşünüyorum. Sen beni hak etmiyorsun. Benim aşkıımı, saygımı ve benimle ilgili hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Gidiyorum ben, daha fazla bu rezilliğin bir parçası olmayacağım. Beni aldatan, sevgime ihanet eden bir adamın yanında kalacak kadar gurursuz bir kadın değilim!"

Mektubun sonuna geldiğimde ilk birkaç dakika tepki veremedim. Burada yazanları anlamaya çalışıyordum ama hiçbir şey anlaşılır değildi. Yatağın kenarına oturup tekrar okumaya başladım. Burada yazdıklarının mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Beni terk mi etmişti? Hem de bir mektupla mı? Bu ne tür bir zırvalıktı! Evli olmadığım halde evli olduğumu iddia ediyor, yüzüme karşı asla söylemeye cesaret edemeyeceği hakaretleri hiç gocunmadan yazıyordu! "Kenan!" diye bağırıp bir hışımla odadan çıktım. Onu bana hemen bulmalıydı ama öncesinde bu mektupta yazanlara bir cevap vermeliydi! Evli olmam mümkün değildi.

Kenan çalışma odasından çıkıp elindeki telefonu gösterdi. "Rengin bu sabah eve uğrayıp dışarı çıktıktan sonra sahile gitmiş," diyerek hızlı bir açıklama yaptı. "Şu saate kadar orada tek başına denizi izlediğini söylediler. Fakat on dakika önce sahilden ayrılıp izini kaybettirmiş. Bizim çocuklar eve döndüğünü düşündükleri için seni aramamışlar." Ortaklıktan kaybolmasının üzerinde sadece on dakika geçmişken aramamaları normaldi. Rengin daha önce de çok sık izini kaybettirir ve bir süre sonra ortaya çıkardı. Etrafindaki

tüm korumalardan bunaldığı için onaylamasam bile bunu yapardı. Fakat hiçbir zaman arkasında saçma bir mektup bırakmazdı.

Yanına gidip mektubu ona uzattım. "Oku şunu!" Neler olduğunu anlamadığım için sinirden sesim yüksek çıkmıştı.

Kenan mektuba garip bakışlar atarak onu benden aldı. Hızlıca okumaya başlayınca bitirmesini bekledim. Mektubun sonuna gelince başını kaldırıp anlamaz gözlerle bana baktı. "Evli olduğunu mu iddia ediyor?" O da buna olanak vermiyordu çünkü yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmediği için attığım her adımı biliyordu.

"Bu mümkün değil," dediğinde kaşlarımı çattım. "Biliyorum ama Rengin'de böyle bir şeyi kafasında uyduracak bir kadın değil!" Evli olduğumu düşünüyorsa geçerli bir sebebi olmalıydı.

Kenan, "Şimdi gerçeği anlıyoruz," diyerek çalışma odasına doğru yürüyünce hızlı adımlarla onu takip ettim. Biri bana burada neler döndüğünü açıklamalıydı. Evli olmam mümkün değildi çünkü Rengin dışında hayatımda hiç kadın yoktu. Onun dışında şu zamana kadar hiçbir kadın evliliğe sıcak bakmamı sağlayamadı. Kadını dururken başka bir kadınla evlenmek şöyle dursun yan gözle bile bakmam. Bu kadar karaktersiz bir adam değildim.

Tahammül edemediğim tek şey ihanetti. Rengin dışında başka bir kadından hoşlansam bile ikisini aynı anda idare etmek bana yakışmazdı. Öyle bir durumda Rengin'den ayrılırdım çünkü ikinci bir kadın devreye giriyorsa zaten ilkinin karşı olan duygularım bitmiş demektir.

Kenan'da en az benim kadar kafası karışmış bir halde burada olanları sorguluyordu. Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü bende burada olanları anlayamıyorum. Çalışma odasına tekrar girdiğimizde Kenan sorularını daha sonraya saklayıp masaya doğru yürüdü. Dizüstü bilgisayarını açıp üzerine eğildikten sonra hızlı bir şekilde bilgilerimi girmeye başladı. Ona doğru yürüyüp yanında durdum. Kimlik numarama kadar her şeyi ezbere bildiği için gereken tüm bilgilerimi hızlıca girdi. Neyi beklediğim hakkında en ufak bir bilgim yok lakin birkaç dakika beklemiştim.

Kenan'ın girdiği bilgileri sorgulatması birkaç dakikamızı almıştı. Bilgilerimin içinde olduğu tablo ekranda belirince Kenan'ın, "Bu da ne?" diyen şaşkın sesi benim yaşadığım şaşkınlıktan daha büyük olamazdı. Medeni durumuma baktıkça orada yazan tek bir kelime yüzünden donup kaldım. Evli evet, orada evli olduğum yazıyordu!

"Evli miyim?" Kelimenin tam anlamıyla afallamıştım. "Sikt*r evli değilim!" Burada yazan şey mümkün değildi çünkü kimseyle evlenmedim!

Bir imkânsızı yaşarken Kenan şaşkın gözlerini irice açıp, "Karun," dedi ve başını çevirip bana baktı. "Evlendin mi?"

"Hayır."

"Evlendin ve benim haberim yok mu?" Beni duyduğuna emin değilim.

"Hayır, Kenan."

"Nikâh şahidin kim oldu?" Yüzünde oluşan küskün ifadeye hayretler içinde bakıyordum. "Ben olacağım sanıyordum."

"Hayır dedim ya lan!" diye bağırıp masadaki bilgisayarı yere fırlattım. Sinirden zangır zangır titrerken dişlerimin arasından, "Bana bu işin nasıl mümkün olduğunu bul!" dedim. "Derhal neler olduğunu öğren!"

Haberim olmadan evlenmem mümkün değildi!

Çalışma odasının içinde çılgına dönmüş bir şekilde dönüp duruyordum. Bu gerçekten olmuştu, gerçekten evliydim! Üç saatimi bu zırvalığı araştırmakla harcamıştım lakin sonuç hiç değişmiyordu; evliydim! Şu zamana kadar bana karşı kurulan birçok komplo ve suikastla karşılaştım ama otuz yıllık hayatımda böylesini görmedim! Evlenmişim ama haberim bile yoktu! Bu tezgâhı bana kuranı bulduğumda ölmek için yalvaracak hale gelecekti. Çalışma odasındaki adamlarıma baktığımda Kenan başta olmak üzere hiçbiri tek kelime etmiyordu. Hepsi de korkudan dilini yutmuş bir halde tir tir titriyordu. "Birileri beni evlendirirken siz ne halt ediyordunuz?"

diyerek onlara doğru döndüm. "Bu s*ktiğim yerinde nasıl kimsenin haberi olmaz!" diye bağırdığımda susmaları beni daha fazla çıldırtıyordu. Yanımda işe yaramaz adamlar çalıştırdığıma inanamıyorum!

Başlarını öne eğmekten başka hiçbir işe yaramayan bu adamlar beni daha fazla kızdırdığı için, "Dışarı!" dedim dişlerimin arasından. "Kimin işi olduğunu bulmazsanız mezarlıkta kendinize yer arayın!" Bunu yaparı bulacağım, bulacak ve ceddini s*keceğim! Kimi karşılarına aldıklarını bilmiyorlarsa öğretirim. Bu alemde Sanrı lakabını aldıysam beni bilenler zaten neler yapacağımı bilirdi. Kimler bu işin içindeyse onları bulup hepsinin eceli olacağım!

Odadaki adamlar hemen dışarı çıkarken sadece Kenan kalmıştı. Onun bile gözleri ara ara kapıyı yokluyor, kaçmak için uygun bahane arıyordu. Suçun en büyüğü ona aitti çünkü asıl işi benimle ilgili her türlü gelişmeyi takip etmektir. Bir hafta önce evlenmişim ama biz daha bunu şimdi öğreniyoruz! "Kapat kapıyı!" dediğimde o kadar sinirliydim ki yüksek çıkan sesimi kontrol edemiyordum.

Kenan kapıyı kapatıp suçluluk duyan gözlerle bana bakarken masaya doğru yürüdüm. Koltuğa oturup masanın üzerinde duran dosyayı elime aldım. Hiç tanımadığım karıma aitti bu dosya. Adamlarım üç saat içinde onun hakkında kaba bir araştırma yapıp hepsini bu dosyaya toplamıştı. Asıl dosyası birkaç gün içinde elime ulaşmıştı çünkü burada yazanlar genelde herkesin kolayca ulaşacağı bilgileri idi. Onun hakkında kapsamlı bir araştırma başlatmıştım. Birkaç gün içinde ilk adımlarına kadar onunla ilgili her şeyi öğrenmiş olacağım. "Bakalım kimmiş bu Saka," diyerek dosyayı açtım.

Kenan, "Adı Bige," deyince, "Ama soyadı Saka," diyerek onu tersledim.

"Soyadı Saka olunca ne oluyor?"

"Güzel demek oluyor Kenan!" diyerek kaşlarımı çattım. "Kızın soyadı çok güzel! Oldu mu?" dediğimde şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyordu. Bunda şaşılacak ne var anlamıyorum sinirli olabilirim ama Saka ismi hoşuma gitmişti.

Dosyayı açar açmaz onun fotoğrafıyla karşılaştım. "Karım bu mu?" derken şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Bu kadın güzel," dedim afallayarak. Sahiden güzeldi.

"Kenan bu ne tür bir oyun?" Hayretler içinde kalarak onun fotoğrafına bakıyordum. Bu evlilik hasımlarımın işiydi bu bariz bir şekilde ortadaydı. Ama beni kızdırmak için çirkin bir kadınla falan evlendirdiklerini düşünmüştüm. Güzellik takıntım yoktu ama bu işler genelde böyle olmaz mıydı? Kimse düşmanını güzel bir kadınla gizlice evlendirmezdi. Evet, kız güzeldi. Fazla güzeldi. Gamzeleri de var. Karımın yanaklarında gamzeleri vardı. Gülümsüyordu. Kahretsin, neler düşünüyorum ben!

Kısa bir an gözlerinin kahvesine dalıp gittim. Sanki bir fotoğrafa değil de ona bakıyor gibiydim çünkü gözleri fazla canlı ve ışıltılıydı. Gülümsediği için gözleri biraz kısılmıştı. Kalemle özenerek çizilmiş gibi görünen kaşlarının bir bölümü görünmüyordu. Kakülü kaşlarını gizliyordu. Yanaklarındaki belli belirsiz çilleri fotoğrafta bile belli oluyordu. Tek tek sayılacak kadar azdı. Kahverengi saçlarını sıkıca bağlamıştı ama saçlarına garip bir toka takmıştı. Küçük, siyah bir fiyonk. On santim büyüklüğünde olan sade ve küçük bir tokaydı. Bu kurdele toka onu şirin veya sevimli göstermiyordu. Daha çok ona kasvetli bir şeyler katıyordu. İnce askılı, siyah bir elbise giymişti. Göğüs dekoltesi olan ve kalçasını saran dar ve kısa bir elbiseydi. Sol göğsünün üstünde gördüğüm dövmeyle gözlerimi kısıtım. Fotoğrafi elime alıp yakından bakmak istedim. Dövmesinin ne olduğunu fark edince dudaklarım kıvrıldı. Bu bir saka kuşuydu. Evet, dövmesi kelebek büyüklüğündeydi ama bir kelebek değil kuştı. Kanatlarını yukarı doğru açan bir kuştı. Saka kuşu.

Dövmeye bakarken tebessüm ettiğimin farkında değildim. Bunu fark edince yüzümdeki tebessüm hızla kayboldu. Ne idüğü belli olmayan bir kadının yaptırdığı dövmenin ona yakışması umurumda bile değildi. Bu kadın da büyük ihtimalle bana oynanan oyunun bir parçasıydı. Yakında gazabımdan payını alacak insanlardan biriydi. Bu masum yüzün arkasında kim bilir ne tür şeytanlıklar yatıyordu.

Fotoğrafına bakmayı bırakıp hızlıca onun hakkında yazanları okumaya başladım. Adana doğumluydu ve yirmi altı yaşındaydı. Fotoğrafta daha küçük gösteriyordu. Bir albayın kızı olduğunu öğrendiğimde itiraf

ediyorum biraz şaşırdım. O tür adamlar bizim gibilerden uzak durur ve nefret ederdi. Eğer ilkeleri olan bir babanın kızıysa büyük ihtimalle babası bu işin içinde değildi. Fakat para için mesleğini hiçe sayan insanlardansa belki de babası bu işin tam ortasındaaydı. Şimdi cevaplanması gereken iki soru vardı. Babası kendi hırsları için kızını bu oyuna dahil mi etti? Yoksa kız babasından gizli kendini hasımlarımın maşası mı etti? Cevap bunlardan biriydi.

Okumaya devam edince ikinci bir adı daha olduğunu öğrendim. Kimliğinde geçmiyordu ama Efil onun göbek adıymış. Bige bilge kişi anlamlarına geliyordu peki, Efil'in anlamı neydi? Sert ve şiddetli rüzgâr mıydı? Daha şimdiden hayatımdan esip geçmişken ister istemez adının hakkını ne kadar verdiğini merak ettim. Okumaya devam edince onun görme bozukluklarıyla karşılaştım. Adamlarımın düştüğü notlara göre gözlerinde kalan cam parçaları ameliyatla çıkartılamamıştı. Küçük bir kısmı kızın gözlerinde kalmış çünkü çok derine batmış ve ameliyatla alınmayacak kadar küçük, görülmeyecek kadar şeffafmış. Gözlerine aldığı hasarlar ve teleskopla bile zor görünen cam parçaları onun gözlerinde ciddi bir görme sorunu yaratmış. Bir patlamadan kaynaklandığı yazıyordu fakat patlamanın detayları henüz burada yazmıyordu. Her şeyin eksiksiz yazacağı asıl dosya birkaç gün içinde elime ulaşırđı.

Sıradan insanların hayatında herhangi bir patlama olmazdı.

Burada pek bir şey yazmadığı için ölen annesini ve firari ablasını hızlıca okudum. Annesinin ölüm şekli de pek sıradan değildi. Bu ailenin yaşadıkları sıradanlıktan çok uzaktı. Bu yılın başında olduğu nakil ameliyatını okudum. Bunun dışında pek bir şey yazmıyordu. Arkeolog olması dışında kayda değer pek bir şey yoktu. Dosyayı kapatıp Kenan'a baktım. Belki sakinleşirim diye bir bardak brendi doldurup bana getirdi. Uzattığı bardağı alırken, "Kim bu kadın Kenan?" dedim. Onun yüzünden nişanlım izini kaybettirmişti. Başıma bela olan bu kadın kimdi?

Kenan geriye çekilerek derin bir nefes aldı. "Bilemiyorum," diye kısık bir sesle konuştuğunda sesi şömideki cılız ateşle yarışır gibiydi. "Kim olduğunu bende bilmiyorum." Başını çevirip bana baktığında en az benim kadar kafası karışmış gibiydi. "Onu biraz araştırdık sicili temiz."

Sinirden elimdeki kadehi kırarmış gibi sıkmaya başlamıştım. "Senin o sicili temiz dediğin kadın haberim bile olmadan benimle evlenmiş," dedim alay ederek. "Bu nasıl mümkün oldu?" Kadehi sertçe masaya bırakarak ayağa kalktım. "Bana bunun cevabını bul!" Daha bir hafta öncesine kadar bekar biriydim. Daha bir hafta öncesine kadar başka bir kadın hayatımda, yanımda ve yatağımdaydı. Bugün ise arkasında bir mektup bırakarak beni terk etmişti. Peki, neden? Çünkü evli olduğumu öğrenmişti!

Kimseden değil, evlenmek istediğim kadından öğrenmiştim evli olduğumu.

Hem de bir mektupla!

Kenan, "Avukatlar bu evliliğin gerçek olduğunu savunuyor," dediğinde zaten bildiğim bir şeyi bana hatırlatması hiçbir işe yaramıyordu. Yarım saat önce avukatla bizzat bende konuşmuştum. Hiç tanımadığım, daha önce yüzünü bile görmediğim bir kadınla bir hafta önce Adana'da evlenmişim. Üstelik son bir aydır İstanbul dışına hiç çıkmadığım halde. Adını bile ilk kez duyduğum bir kadının kocası olmam mümkün değildi.

Bana döndüğünde doğru düzgün gözlerime bakmaya bile cesareti yoktu. "İstanbul'a bilet almış," dediğinde yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Buraya geliyor." İllegal yollarla benimle evlendiği yetmezmiş gibi bir de benim şehrim mi geliyordu? Bu kadındaki büyük cesaret.

Kenan ne yapacağını bilmez bir halde bana bakmaya başlayınca, "Dokunmayın," dedim pencereye doğru yürürken. Camdan dışarıya bakıp hafif çiseleyen yağmuru izlemeye başladım. "Bakalım sonraki adımı ne olacak?" Yaşadığı yerden kanatlanıp benim cehennemime uçuyorsa bir amacı olmalıydı.

Kimdi bu Saka?

Biliyorum herkes bu bölümde Bige ve Karun'un karşılaşmasını bekliyordu. Ama bölüm burada bitmek zorundaydı çünkü karşılaşma sahnesini buraya eklediğimde bölüm haddinden uzun oluyordu. İkisinin karşılaştıkları yerden kesip de sizi daha fazla meraklandırmak istemedim. Bu bölüm tamamen Karun'un gerçekleri öğrendiği kısımlardan ibaret olmalıydı.

Merak etmeyin yeni bölümde ikisi de sonunda yüz yüze geliyor. Bu üç bölüm aslında karakterleri bu evliliğe hazırlamak için yazıldı.

Panoya bir alıntı atmıştım hatırlıyor musunuz? O alıntıyı bu bölümde kullanacaktım ama sonra düşününce Karun'un daha ilk günden karım diye sahiplenmesinin fazla hızlı olacağına karar verdim. Hayır, o alıntı hâlâ taslağımda duruyor ve alıntının içinde olduğu bölümü mutlaka okuyacaksınız. Sadece bu bölümde değil Karun'un sıradaki anlatımında.

Şimdi gelelim okuduğumuz bu bölüme. Rengin'in bıraktığı kısa mektuba ne diyorsunuz? Sanki iki adamı aynı anda idare eden o değilmiş gibi ihanetten bahsediyordu.

Peki, ya Kenan'ın Kadem'den uzak durma sebebine ne demeli? Kenan'ı gecenin bir yarısı Kadem için çilekli süt ararken düşünebiliyor musunuz?

Ya Kadem'e ne demeli? Yüzündeki maskeyle otelde çilekli süt için rezalet çıkartmışlığı bile varmış. Üstelik bunlar daha okuyacaklarımızın yanında hiçbir şey.

Kurguda bence Kenan, Kadem ve Bige üçlüsü sizi bir hayli şaşırtacak çünkü bu üçünü sıra dışı bir ilişki bekliyor. Evet, Bige'nin yakın arkadaşları bu ikisi olacak. Bu da benden küçük bir spoi olsun.

Şimdi gelelim Karun ve Duha arasındaki rekabete. Gördüğünüz gibi aralarında bir güç yarışı var. Biri ne zaman bir şey alsa diğeri daha büyüğünü alarak karşılık veriyor. Ne yazık ki ikisinin arasındaki çekişmeyi sık sık okuyacağız.

Tabii daha Karun bu evliliğin Duha'nın başının altında çıktığını bilmiyor. Öğrendiğinde neler olacak tahmin bile edemiyorum.

Şu zamana kadar attığım bu üç bölüm aslında bir nevi kurguya giriş bölümüydü. Giriş kısımlarını neyse ki atlattık bundan sonraki bölümde asıl kurgumuz başlıyor.

Yeni bölüm gerçekten çok komik ve eğlenceli. Spoiler vermemek için zor tutuyorum kendimi. Paylaştığım zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.💙

(4) İlk İzlenim İçin Berbat Bir Başlangıç.

Medya: Bige için seçtiğim model Paola Cossentino. Onu görür görmez Bige için doğru kişi olduğunu anladım. Benim için Bige'nin modeli artık bu kadın ama tekrar söylüyorum aklındakilerle uyuşmayan kişiler kendi hayal gücüyle devam edebilir. Bana bu modeli tavsiye eden de sizden biri olduğu için ona teşekkür ederim. 🌸

Not: Bige için doğru modeli bulduğumu düşündüğüm için modeli artık değiştirmeyecek.

Lütfen okuduğunuz bölüme oy vermeyi ve bol bol yorum yapmayı unutmayın.

Bige.

" Kaderin işleyişi çok farklıydı. Bazen beklediğiniz kişi sizden kilometrelerce uzakta ve farklı bir şehirde sizin ona gitmenizi bekliyor olabilirdi."

Gündüz vakti sarhoş olmak istemediğim için elimdeki kokteyli küçük yudumlarla içiyordum. Zaten beni sarhoş etmesin diye alkolünün az olmasını istemiştim. İstanbul'a geleli beş saat olmuştu ve henüz sabah bile olmamıştı. İyi bir otelde oda kiralamıştım. Bir kişi için fazla büyük bir odaydı. Tek kişilik odalar varken iki kişilik odalardan istemiştim. Ben ve yalnızlığımın içine sığabileceği kadar büyük olsun istemiştim. Belki de hiçbir yere sığamadığım için beni boğmayacak bir oda istemiştim.

Odaya yerleştikten sonra yol yorgunluğumu atmak için güzel bir banyo yapmıştım. Daha sonra bir davete gider gibi özenle hazırlanıp otelin barına gelmişim. Tek başıma bir şeyler içerken aşağıdaki insanları izliyordum. Bu tür yerlerde paran olduğu sürece saygı görürsün. Harcadığı paranın hesabını tutan biri değildim. Bu gece için barda özel bir loca kiraladım. Aşağıda dans

edip sarhoş olan insanların kolayca bana ulaşacakları bir yerde olmak istemedim. Eğer burada uzun süre kalacak olsaydım belki VIP üyelerinden biri olabilirdim. Bulduğum ortamlarda bana saygı duyulmasını seviyorum. Her ne kadar çoğu saygıyı parayla satın alıyor olsam da.

Yarın sabah Karun Kalender ile konuşmaya gitmeden önce bu gece biraz kendimden geçmeliyim .

Garson yanıma gelip masama bir kadeh beyaz şampanya bırakınca şaşırdım. Elimdeki kokteyli gösterdim. "Zaten içiyorum yenisini istemedim." Burayı seçkin bir yer diye seçmiştim ama istemeden masaya gelen içecek fazla abes kaçıyordu.

"Güven Bey'in size ikramı efendim," diyen çocuk karşımdaki locayı işaret etti. Başımı küçük bir açıyla kaldırıncı orada beni izleyen birini gördüm. Garson üzerine düşen işi yaptığı için gitmişti. Buranın ışıklandırması biraz loş olduğu için hafif gölgedeydik. Fakat bu onu iyi görmeme engel değildi. Çok rahat elli yaşında vardı. Siyah, şık bir takım elbise giyen adam kendi locasında beni izliyordu. Arkaya doğru taradığı gür saçlarının neredeyse tamamı beyazdı. Saçlarındaki aklar onu fena göstermiyordu. Dik bir açıdan dikdörtgen bir yüz yapısı olduğunu söyleyebilirim. Biliyorum kaba bir tabir fakat çene yapısı köşeli olan herkes için bu terimi kullanırdım.

Beni izlerken elindeki kadehi hafifçe bana doğru kaldırdı ve bir yudum içti. Bunu yaparken gözlerini benden ayırmamıştı. Senin şerefine der gibi içkisini içmişti. Bana gönderdiği kadehi aldım ve gözlerinin içine bakarak kadehi ona doğru kaldırdım. Tıpkı onun gibi kadehi hafifçe kaldırdım fakat içmek yerine bileğimi büktüm ve kadehin içindeki tüm şampanyayı masaya döktüm. Masaya dökülen şampanya üzerimdeki beyaz elbiseye sıçramıştı ama bunu umursamadım. Yeni bir elbise almak benim için zor değildi.

Yaptığım şeyi sadece izlemekle yetinmişti. Ne kaşlarını çatmıştı ne de en küçük bir tepki vermişti. Hayır, bu adam genç kızları parasıyla büyülemeye çalışan biri olamazdı. Eğer öyle olsaydı şampanyayı dökmeme bozulurdu. Farklı bir amaç için burada olduğunu anlayacak kadar iyi analiz yaparım. Gözlerinde bana yönelik herhangi bir beğeni yoktu. Genç kadınlarla takılıp kendini genç hissetmek isteyen o çapkın adamlardan biri olmadığı çok açıktı. Asıl amacı neydi?

Gözleri saçlarımdaki siyah kurdeleli tokadan oyalanınca derin bir nefes aldım. Kafamda taşıdığım bu uğursuz tokaya kim bakarsa baksın hep rahatsız oluyordum. Evlendiğim gün bile bu tokayı çıkarmamıştım. Hatta Serhat'ın evli olduğunu öğrendiğimde bile bir tek bu tokayı çıkarmamıştım. Üzerimdeki gelinliği ve saçlarımdaki diğer tokaları hırsla çıkarmıştım fakat saçlarımın sol tarafına taktığım bu tokayı çıkarmamıştım. O an ki öfkem ve kırgınlığım bile bana bu tokayı çıkartamamıştı. Sevdığım birinin hediyesi falan değildi ama takıyordum.

Tokaya bakması tüm keyfimi kaçırdığı için ayağa kalktım. Büyük ihtimalle bu kadar şık bir kadının neden böyle eski bir toka taktığını merak etmişti. Evet, yıllardır taktığım için siyah rengi canlılığını yitirmişti. Garsonu çağırıp bu sefer daha sert bir şeyler istedim. Sanırım sarhoş olmak istiyordum. Kısa sürede garson bir şişe viski açarak masama geldi. Onu gönderip kadehimi kendim doldurdum. Viski kadehini kafama dikip hepsini içtim. Tekrar doldurdum ve hızlı bir şekilde tekrar tüm kadehi bitirdim. Serhat ile olan anılarım aklıma geldikçe beynimi içkiyle uyuşturmak istedim. İkinci de seviyorum nedir ya? Bir insan aynı anda iki kadını sevemezdi ki!

Hem beni hem karısını sevdiğini söylerken ne kadar da rahattı.

"Adi herif!" Bu sefer kadehi doldurmakla üşendiğim için şişeyi kafama diktim. Çatlayana kadar içerken viskinin bir kısmı dudaklarımdan boynuma akmıştı. "Evliymiş ya evliymiş!" Babam bunu bir duysa beni evlatlıktan reddederdi.

"Koskoca Albay Asım Saka'nın kızı dört ay boyunca evli bir adamın metresi olmuş," diyerek gülmeye başladım. "Ne büyük rezillik ama." Gülüşüm dudaklarımda solarken bu seferde ağlamaya başladım. "Ablam gibi beni de hayatından çıkaracak." Babam öğrenince benden utanacak, yüzüme bile bakmayacaktı.

Onu utandırmak istememiştim.

Benimle gurur duymasını isterken onun için bir utanç kaynağına dönüşmüştüm .

Şişenin dibini bulmuşken baygın gözlerle başımı kaldırdım. Karşımdaki locada oturan adamın hâlâ beni izlediğini gördüm. Gözlerini benden ayırmadan ayağa kalkıp bana doğru geldiğini bulanık gözlerle gördüm. "Bir sen eksiktin." Sessizce söylenip ayağa kalktım. Çantamı alıp masaya para bıraktıktan sonra ona sırtımı döndüm. Bu kadar sarhoşken kimseyle uğraşamam. Bu yüzden buradan ayrılmak için onun bana yaklaşmasını beklemedim.

Bardan ayrıldıktan sonra sarhoş bir halde asansöre bindiğimde peşimden geliyordu. Neyse ki daha o içeri girmeden kapılar kapanmıştı. "Manyak!" diye söylenip sırtımı duvara yasladım. Normalde bu kadar korkmazdım ama her şeyi bulanık görürken olası bir tehlike anında kendimi koruyacağımı sanmıyorum. Bunun için önce ayılmam gerekiyordu.

Asansörden inip odama doğru yürürken dönüp arkamı kontrol ettim. Kimseyi göremeyince rahat bir nefes alarak önüme döndüm. İstanbul'a gelir gelmez herhangi bir belaya bulaşmak istemiyorum. Zaten belanın en büyüğü başımdaydı. Daha yarın Karun'un şirketine gidip bu boşanma işini konuşacağım!

Umarım babamın kulağına gitmeden hızlıca boşanırdım .

Taksiden inince yolun tam ortasında durmuş birbirinin karşısında olan iki holdinge bakıyordum. Evet, Tunus Reklam Ajansı ve Kalender Güvenlik şirketleri birbirinin tam karşısındaydı. Kırmızı ışık yandığı için yolun ortasında durmuş sağında ve solunda duran devasa cam kulelere bakıyordum. Anlaşılan bu iki adamın hakkında çıkan söylentiler asılsız değildi. Bu iki adam gerçekten her konuda birbiriyle yarışıyor olmalıydı. Sanki koskoca şehirde başka yer yokmuş gibi birbirinin karşısına iş yeri kurmuşlardı. Karun'un şirketi Duha'nın iş yerine göre biraz daha büyüktü. Sinirden güldüm. Okuduğum haberlere göre Karun özellikle kat sayısını arttırmıştı. Koskoca adamlar çocuk gibi yarışıyorlardı. "İnanılır gibi değil."

Şu anda bulunduğum nokta ikisinin arasındaydı. Kendimi bu konuma nasıl düşürdüğümü hâlâ anlamış değilim. Korna sesleri duyunca yavaşça arkama doğru döndüm. Siyah camlı iki araba bana korna çalmıştı. İkisi de yan yana

duruyordu ve arkalarında konvoy gibi bir sürü araba daha vardı. Bu iki arabayı takip eden konvoyu görünce kendimi ister istemez Cumhurbaşkanı'nın geçeceği yolun tam ortasında duruyormuş gibi hissettim. Öndeki lüks arabalardan tekrar korna sesi gelince kaşlarımı çatarak kırmızı ışığı işaret ettim. "Kör müsünüz, hâlâ kırmızı ışık yanıyor!" Şu anda geçit hakkı onların olmadığı için istediğim kadar burada durabilirim.

İki arabanın da arka kapısı açıldı. İki kişi aynı anda arabadan inmişti. Birbirine kısaca bakan adamların birbirine attığı ters bakışları gördüm. Daha sonra ikisi de hızlıca bana doğru yürüdü. Sinirli bir şekilde bana doğru gelen adamları boş gözlerle izledim. Gözlerimdeki güneş gözlüğünü çıkartıp beklemeye başladığımda ikisi de adım atmayı bırakmıştı. Gözlerimi gizleyen gözlüğü çıkardığım için yüzüm tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Tanıdık mı geldim, bilmiyorum ama kısa bir an duraksadılar. Karun'un şirketinin tarafındaki sarışın adam başını çevirip arabaya baktı. Aynı şekilde kahverengi saçlı adam da diğer arabaya bakmıştı. O arabaların içinde kimler var bilmiyorum fakat bu iki adam, 'şimdi ne yapacağız,' der gibi onlara bakmıştı.

İkisi tekrar bana doğru dönüp yürümeye başladı. Yüzümü gördükleri an o sinirli tavırları bir anda kaybolmuş yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Öyle bir yerde duruyordum ki kendimi ister istemez araba yarışını birazdan başlatacak kadın gibi hissettim. Tabii benim üzerimde ince askılı bir atlet ve kot şort yoktu. Bunun yerine içime giydiğim siyah sütyeni gösteren beyaz, ince bir bluz ve siyah kalem eteğim vardı. Siyah stiletto ayakkabılarım sivri uçluydu ve küçük çantam elimde duruyordu.

Biliyorum bir iş görüşmesine gider gibi resmi ve birazda iddialı giyinmişim. Ama ilk izlenim daima çok önemli olduğu için boşanmayı konuşurken iyi bir etki bırakmak istedim. Tamam, belki kırmızı rujum biraz abartılı olabilir ama kırmızı ruj seviyordum.

Bu iki adam tam karşımda durunca sarışın olan, "Hanımefendi yolun tam ortasında durduğunuzun farkında mısınız?" dedi kibar bir sesle. Yeşil gözleri bana karşı sabırlı olmaya çalışır gibi bakarken kaldırımı işaret etti. "Duracağınız yer orası."

Benden birkaç yaş büyük gösteren adama bakıp, "Geçince ne olacak?" dedim düz bir ifadeyle. "Siz geçebilecek misiniz? Kırmızı ışık yandığı sürece siz bir yere hareket edemezsiniz ve ben burada durmaya devam edebilirim."

"Çattık iyi mi," diyerek derin bir nefes aldığında yumuşak yüz hatları dikkatimi çekti. Evet, sesini kibar çıkarmaya çalışsa da aslında sert bir ses tonu vardı.

Fakat buna tezat oluşturacak şekilde yüz hatları oval ve yuvarlaktı. Renkli göz sevmediğim için çoğu kişiye güzel gelecek yeşil gözleri bana fazla sıradan geliyordu. Üstelik saçları güneşte daha parlak görünecek kadar sarıydı. Aynı şekilde sarışın veya kumral da pek sevmezdim. Fakat yumuşak yüz hatları onu sevimli gösterdiği kadar ilgi çekici biri de yapıyordu. Lakin içimden bir ses görüldüğünün tam tersi olduğunu söylüyordu. Çünkü kibar yaklaşımına rağmen cebindeki elinin yumruk olduğunu görebiliyorum. Her an suratıma yumruğunu geçirecekmiş gibiydi. Kendi iyiliği için buna kalkışmasın yoksa arabaya bir kolu kırık dönerdi.

"Yeşil yanıyor," dedi kahverengi gözlü olan. Aslında saçları da gözleriyle aynı renkteydi. "Yoldan çekilsen mi artık?" dediğinde yanındakinin aksine resmi bir şekilde konuşmuyordu. Tanıdığı biriyle konuşur gibi çok rahattı.

Yeşil yandığı için tek kelime etmeden kaldırıma çıktım. Geçiş hakkı artık onlarını. Kaldırıma çıktığımda iki adam da arabalara bindiler fakat yoldan çekilmeme rağmen iki arabada hareket etmedi. Bilemiyorum sanki o arabadakiler beni izliyor gibiydi. Siyah filmlerin ötesinde kim veya kimler var, bilmiyorum ama üzerimde hissettiğim bakışlar azımsanamazdı. Bir süre sonra arabalar hareket etti ve konvoy ikiye ayrıldı. Bir kısmı Karun'un şirketine girerken diğer kısım da Duha'nın şirketine girdi. Arabalar gözden kaybolduğu sırada telefonum çaldı. Babamın aradığını görünce korkuyla irkilirken yürümeyi bıraktım. Sanki karşımdaymış gibi çantayı tutan elim yanımda düz bir şekilde durmuştu. Evet, farkında olmadan yine omuzlarımı dikleştirip hazır ol pozisyonu almıştım. Bu adamın üzerimdeki etkisi müthişti.

"Merhaba baba," dediğimde bir kez daha burada olmadığına kendimi ikna ettim ve şirkete doğru yürümeye başladım. "Nasılsın? Büyükbabam nasıl?"

Sıkıntılı sesini duydum. "Bırak şimdi onu sen neler yapıyorsun?" Doğrudan sadede gelmek onun yapacağı bir şeydi.

"Bu sabah Mısır'a geldim." Yalan söylemeye devam ettim. Güvenlik bariyerinden geçerek şirkete girdim. "Şu anda bir oteldeyim yarın sabah ekiple birlikte turumuz başlayacak."

Hiçbir zaman büyüdüğümü kabul etmediği için, "Yanına gerekli şeyleri aldın mı?" diye sorunca güldüm. "Albayım eğer bana ait olmayan bir silahla uçağa binmeye kalkışırsam yakalanıp kodese atılırım." Evet, babamın bahsettiği gerekli şeyler tehlikeli şeylerden oluşuyordu.

Sinirli sesini duydum. "O zaman inadı bırak ve sana üzerine ruhsatlı bir silah alalım."

"Yumruklarımda bir silah sayılır. Ayrıca metal dedektöründen geçerken de hiç ötmüyorlar."

"Kiminle konuştuğunu sana hatırlatırım Efil," deyince yutkunarak durdum. "Karşında laobali hareketlere tahammül etmeyen biri var," diyerek bana haddimi bildirdi. Babama karşı şaka içeren cümleler kuramazdık.

"Üzgünüm haddimi aştım," dedim ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Şimdi kapatmam gerekiyor lütfen büyükbabamla ilgilen," dedikten sonra telefonu kapattım. Keşke arada emireli yerine kızıyla konuştuğunu hatırlasa.

Resepsiyona doğru yürüyüp, "Merhaba," dedim. "Karun Bey ile görüşmek istiyorum."

Adam kısaca bana bakıp başını salladı. "Randevunuz var mıydı?" Kayıt defterini açınca, "Randevum yok ama onu görmeliyim," diyerek ondan anlayış göstermesini istedim. "Lütfen bana yardımcı olun uçağım akşam kalkıyor. Bir an önce onunla görüşüp buradaki işlerimi halletmeliyim." Boşanma evraklarını imzalattıktan sonra adliyeye uğrayıp davayı açacağım. Boşanma davasını açtıktan sonra toparlanıp yeniden Adana'ya döneceğim. Uçak biletimi bile almışken her şeyi bugün halletmek istiyorum.

Resepsiyondaki adam başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama randevunuz yoksa Karun Bey ile görüşemezsiniz." Kimliğim yenilenseydi çıkartıp Bige Saka Kalender yazan kimliği gözüne sokardım. Fakat kayıtlarda onun soyadını almama rağmen nüfus müdürlüğüne gidip kimliğimi yenilemek için herhangi bir başvuru yapmadım. Yakın zamanda boşanacağımız için gerek de yoktu.

"En azından onu arar mısınız?" Buraya kadar gelmişken elim boş bir şekilde dönmek istemiyorum. "Onu arayıp Bige Saka Kalender'in geldiğini söyleyin belki benimle görüşmek ister," dediğimde Kalender ismini duyan adam şimdi daha dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Karşısındaki kadının Karun'un bir akrabası olup olmadığını anlamak istediğine eminim.

"Kimliğinizi görebilir miyim Bige Hanım?" dediğimde gülümsedim. "Bende daha iyisi var," dedikten sonra çantada evlilik cüzdanını çıkartıp ona uzattım. Her ihtimali düşünerek otelden çıktığım için memnunum.

Evlilik cüzdanını açınca Karun ve benim yan yana duran fotoğraflarımızı görmek onu afallattı. Gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi irice açılırken, "Bu nasıl olur?" diyerek önce bana sonra evlilik cüzdanına bakıp bakıp durdu. Bizde bilmiyoruz nasıl olduğunu.

"Beyefendi, kocamın iş yerinde beni haddinden fazla beklettiğinizin farkında mısınız?" Burnu havada bir kadına bürünüp, "Karun bu durumdan hiç hoşlanmayacaktır," dediğimde yutkunuşunu gördüm. "Be-ben," derken şoku üzerinde hâlâ atamamıştı. Rengin Zorlu ile bir düğün beklerken Bige Saka'yla evli olduğunu öğreniyordu. Eğer çenesi düşük biriyse yarına şirketteki herkes Karun'un benimle evli olduğunu öğrenirdi.

Hemen telefonu kulağına yaslayıp birkaç tuşa bastı. Bunu yaparken meraklı gözleri üzerimdeydi. Sadece o değil resepsiyona bakan diğer çalışanlar da konuşmalarımızı duyduğu için gizli gizli bana bakıyorlardı. Onları fark ettiğime göre pek de gizli değildi. İki kadın çalışanın fısıltılarını bile duyabiliyorum. Karun'a büyük geçmiş olsun çünkü yarına kalmadan gün içindeki herkes evli olduğunu öğrenmiş olacaktı. Böyle olmasını istemezdim ama onunla görüşmek için nikah cüzdanını göstermeye mecbur kaldım.

"Fusun Hanım," diyen adam gözlerini üzerimden çekmeden telefonla konuşmaya başladı. "Karun Bey'in eşi Bige Hanım'ı size yönlendiriyorum lütfen ilgilenin," dedikten sonra telefonu kapatıp hızlıca bir şeyler yazdı. Yazdığı notu kopartıp bir kartla birlikte bana uzattı. "Dışarıda gelen misafirlerimizin yukarı çıkması için tek kullanımlık kartlarımız," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Burada güvenlik hat safhada olduğu için bu kart olmadan ne asansörler çalışır ne de ofislerin kapısı açılır." Gözleriyle notu işaret etti. "Hangi kata çıkacağınız yazıyor." Tamamen kart sistemiyle çalışan bir şirket mi? Gerçi uluslararası bir şirketten daha azını da beklemiyordum.

Ona teşekkür ettikten sonra asansöre doğru yürüdüm. Resepsiyondakilerin arkamdan bakıp dedikodu için fazla beklemediklerini tahmin edebiliyorum. Kartı asansöre okutunca kapılar açılmıştı. El taraması da vardı ama neyseki benden böyle bir şey istemedi. Asansöre bindikten sonra on dördüncü kata bastım çünkü notta böyle yazıyordu. Kapanan kapılarla asansör yukarı çıkarken aynadan kendime baktım. Saçlarım gayet düzgün görüldüğü için bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Yüzümdeki makyaj orantılı olduğu için çok fazla göze çarpmıyordu. Bluzumun uçlarını eteğin altına koyduğum için kalem eteğim göğsümün altından başlayıp dizlerimin üstünde bitiyordu. Belimi sıkıca saran etek belimi daha ince ve kalçamı daha dolgun gösteriyordu. İnce bluzun yakası açık olduğu için sütyenin siyah rengi görünecek kadar göğüs dekoltem vardı. Fena görünmüyordum. Çantamdaki kırmızı rujı çıkartıp rujumu yeniledikten sonra gülümsedim. Saçlarımdaki siyah, kurdeleli toka bile bu sefer kötü durmuyordu.

Boynumdaki kızarıklığı saçlarımı önüme çekerek gizledim. Bu izi gören insanlar yanlış anlayabilirdi. Bu tür izler çok fazla tenimde kalırdı çünkü ben tam bir dövme aşığıyım. Fakat kalıcı dövmeler beni korkuttuğu için kalemle tenime bir şeyler çizdim. Tabii sıkılınca sildiğim için bir süre kalemin tenimde bıraktığı izi kalırdı. Bazen boynuma, bazen göğsüme, bazense bacağıma bir şeyler çizer sonra fotoğrafını çekip sosyal medyada paylaşırdım.

Çok iyi çizim yaptığım için takipçilerim çoğu zaman dövmelerimi gerçek sanıyordu. Oysaki yumruk yemekten bile korkmayan kadın dövme

iğnesinden deli gibi korkuyordu. Bir gün cesaretimi toplarsam kendime gerçek bir dövme yaptıracağım. Tabii önce babamdan izin almalıyım çünkü buna şiddetle karşı çıkıyordu. Hatta bir seferinde boynuma çizdiğim şeyi gerçek sanıp çok kızmıştı. Ayrı eve taşınısam bile babam hâlâ hayatımın her yerindeydi.

Kapılar açılınca ruju çantama koyarak asansörden indim. Kendimi gri renklerin hakim olduğu ferahlatıcı bir yerde bulmuştum. Şimdi sırada Karun ile görüşmek vardı. Burada çok fazla koridor ve ofis görüldüğü için hangisi olduğunu bilemedim. Elimdeki kâğıda bakınca bir şeyler okudum ama okuduklarımdan hiçbir şey anlamadım. Daha önce bir şirkette hiç bulunmadığım için burada yazan bölüm isimlerini anlamıyorum. Karşımdaki resepsiyona doğru yürüyüp kadına elimdeki kâğıdı uzattım. "Lütfen yardımcı olur musunuz? Genel Güvenlik Yönetim bölümünden 7.ofisi arıyorum," dediğimde kadın notu kontrol edip, "Üçüncü koridor beşinci kapı," deyince kendimi ciddi anlamda bir aptal gibi hissetmeye başladım. Tam olarak ne diyor?

"Üçüncü koridor nerede?"

Başını eğip bilgisayardaki işleriyle ilgilenirken kısaca, "Bu katta," dedi. Ama tam olarak neresinde?

"Hanımefendi bu şirket tıpkı hastane veya hamile bir kadın gibi enine genişliyor. Tam olarak hangi tarafta bu koridor?" Burada nereye baksam çok rahat bir koridor bulabilirdim. Tam olarak hangisinden bahsediyordu?

İlgisiz bir sesle, "Sol tarafta," dedi. "Duvardaki işaretleri takip edin bulursunuz."

"Sonunda bir sandık altın da bulacak mıyım?" Hazine avına çıkmışım gibi hissetmeye başladım.

Başını kaldırıp, "Anlamadım?" deyince daha fazla onunla uğraşmak istemediğim için soldaki koridora doğru yürüdüm. Fakat solumdaki koridorun tam zıt yönünde de bir koridor olduğunu görünce, "Bari bunlardan hangisi onu söyleyin!" diyerek kadına doğru döndüm. Labirent gibi bir yerdi burası.

Bıkkın gözlerle bana bakıp, "Soldaki," dedi.

"Sizin mi yoksa benim mi solum?" Hayır, aptal değilim sadece anlamaya çalışıyorum.

Artık o da sıkılmış gibi bana bakıyordu. "Düz bir şekilde ilerleyin lütfen," deyince çıldırmak üzereydim. "İki koridorun tam ortasında durduğumun farkında mısınız? Düz bir şekilde ilerledikten sonra hangisine gireceğim?" diye sorduğumda kadın her an imdat diyerek yardım çağrısından bulunabilirdi.

Arkamda gülen bir ses duydum. "Onunla ben ilgilenirim," diyen sese doğru dönünce soldaki koridorda bana doğru gelen adamı gördüm. Onu hemen tanımıştım. Evet, yolda gördüğüm o sarışın adamdı. Takım elbisenin içinde her anlamda burada çalıştığını gösteriyordu.

Yanıma geldiğinde bugün yolda yaptıklarımı bana hatırlatmak ister gibi yüzünde alaycı bir ifade vardı. Herhangi bir rezillik falan çıkarmadım çünkü onları hiç uğraştırmadan yoldan çekilmiştim. "Sanırım iki yolun tam ortasında durmak hep yaptığınız bir şey," dediğinde iki koridorun ortasında bulunduğuma değinmişti ama asıl değindiği şey yolda olanlardı.

"Yön duygum zayıf diyelim," dedim. Yolda olanları uzatmak istemediğim için konuyu kapatmak istedim. Fakat büyük bir kinaye barındıran gözlerini bana dikip, "O vakit her zamankinden daha dikkatli olun," diyerek beni uyardı. "Zira yanlış bir yola saparsanız bir daha çıkamayabilirsiniz çünkü bazı yollar saf karanlıktan oluşuyor." Nedense artık dışarıda olanları konuşmadığımızı düşünmeye başladım. Gözlerinin yeşiline çöken bu uyarı basit bir kırmızı ışık sorunu değil gibiydi.

Bana karşı büyük bir önyargı barındıran gözlerine bakıp, "Siz beni hiç merak etmeyin," dedim soğuk bir sesle. "Karanlığı herkesten daha iyi bildiğim için ben her şekilde yolumu bulurum."

Sözlerimiz kibardı fakat her an birbirimizin yakasına yapışacak kadar birbirimize düşman gözlerle bakıyorduk. Bu adamın bana karşı olan sinir bozucu tavırlarının bir açıklaması olmalıydı. Eliyle yolu gösterip,

"Buyurun," deyince onu takip etmeye başladım. Bu küstah adamdan hiç hoşlanmadım.

Onu takip ederek bir ofise girdik. Masasında çalışan kadına, "Hanemefendiyle ilgilenin," dedikten sonra bu ofisin içinde olan kapıyı yaklaştı. Parmak izini sensöre okuttuktan sonra açılan kapıdan başka bir yere girdi. Kapı arkasında kapanınca camdan duvara bakıp, "Orada ne var?" diye sordum. Tamamı camdı ama içinde ne olduğu görünmüyordu. Sarışın adam bu camın arkasında bir yerdeydi.

"Karun Bey'in ofisi," diyen kadın bana küçük bir açıklama yaptı. Acaba camın diğer tarafındakiler bizi görüyor mu? Bu taraftan bakınca hiçbir şey görünmüyordu.

Cam duvara bakmayı bırakıp kadının masasının önündeki koltuğa oturdum. "Karun Bey ile görüşmek istiyorum," dediğimde kimsin sen dercesine yüzüme bakmaya başladı. Sarışın adamın beni buraya kadar getirmesi merakını cezp etmiş olmalıydı.

"Kenan Bey size bizzat eşlik ettiğine göre önemli bir şeyler olmalı," dedi meraklı bir ifadeyle. "Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?" Bu şirkete girdiğimden beri kendimi sorguya girmiş gibi hissetmeye başladım. Kimle karşılaştım ona hesap veriyordum.

"Ben onun karısıyım," diyerek bu sefer doğrudan konuya girdim. "Onunla görüşmem gerek." Eğer Kenan denen adamın parmak iziyle onun ofisine girdiğini görmeseydim bir dakika beklemez kapıyı açıp içeri girerdim. Ama kapının kolu bile yoktu çünkü tamamen kart veya parmak izine programlanmıştı. Büyük ihtimalle bendeki tek kullanımlık kart o kapıda işe yaramazdı.

Karısı olduğumu söyleyince kadın saklamaya çalışsa da yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm. Bana inanmıyordu. Uzun kirpiklerinden adeta ciddiyetsizlik akıyor ve kahverengi gözlerine yerleşiyordu. Tıpkı benim gibi kaküllü bir kadındı fakat onun saçları sarıydı. Doğal bir sarışın olmadığı kısa saçlarının diplerinden belli oluyordu. Saçları çenesinin hizasında olduğu için yüz yapısı olduğundan daha yuvarlak görünüyordu. Dudaklarındaki bordo ruj dışında yüzünde hiç makyaj yoktu. Otuzlu

yaşların ortasında güzel bir kadındı. Masasının üzerinde duran isimlikte Füsun yazdığına göre bu onun adıydı. "Rengin Hanım ile evlenmek üzereyken onun eşi siz olamazsınız," deyince beni yalancı olmakla suçladığı için ona kızamazdım çünkü bu evlilik benim bile planlarımın arasında yoktu.

"Lütfen onu arayıp Bige Hanım'ın geldiğini söyler misiniz?" Artık birilerine bir şeyler kanıtlamadan onunla görüşmek istiyorum.

Füsun Hanım beni hiç uğraştırmadan masadaki telefonu alıp onu aradı. "Karun Bey burada eşiniz olduğunu iddia eden bir hanım var," dediğinde sesindeki bir şeyler sinirime dokunuyordu. "Bige Hanım ısrarla sizinle görüşmek istiyor," dedikten sonra yüzüme bakarken sesi özellikle dışarı vermişti. Çünkü Karun'un öyle bir kadını tanımıyorum diyen sesini bana dinletmek istemişti. Yüzündeki gizli sırıtmanın sebebi buydu.

Fakat telefonun diğer ucunda gelen ses, "Toplantım olduğunu biliyorsunuz Füsun Hanım," dedi. "Karımla bir süre sen ilgilen. Onu bekleme salonuna alıp bir şeyler ikram edin," deyince az kalsın telefon Füsun Hanım'ın elinden düşecekti. Bunları duymayı beklemediği için şaşkıındı. İşin komik tarafı ben de en az onun kadar şaşkıındım çünkü bende bunları duymayı beklemiyordum. Karımla ilgilen mi dedi o?

Evli olduğumuzu öğrenmiş!

Telefonu kapatan kadın şaşkıınlığını korurken oturuşunu düzelitti. Şimdi karşımda az önceki gibi rahat değildi. Bir sürü soru sormak istiyor fakat buna cesaret edemiyormuş gibi bana bakıyordu. Ayağa kalkıp, "Benimle gelin Bige Hanım," dedi ama, "Burada beklemek istiyorum," dedim. Bekleme salonuna falan gitmek istemiyorum. Füsun Hanım tekrar yerine oturup, "Bir şey içer misiniz?" dediğinde şimdi bana karşı saygılı bir yaklaşım sergiliyordu.

"Kahve ama şeker olmasın lütfen," dedim. Bizim ailede kimse ne çayı ne de kahveyi şekerli içmezdi. Babam şeker sevmiyor.

Füsun Hanım kahvemi isterken bende gözümü cam duvara dikip beklemeye başladım. Umarım toplantısı bir an önce biterdi.

Ne kadar uzun sürebilir ki? En fazla bir saat beklerim.

Yedi saat sonra.

"Şaka mı bu!" diye bağırdım sinirden. Bu tam olarak ne tür bir toplantı bir türlü bitmedi! Yedi saat süren toplantı mı oluşmuş.

Artık sıkıntıdan patlamak üzereydim. Sabah saat sekizde buraya gelmiştim ama saat üç olmuştu. Yedi saattir beni burada bekletiyordu! Adliyeler kapanacak diye endişe ediyorum üstelik üç saat sonra uçağım kalkacaktı. Boşanma evraklarını imzalatmam, adliyeye gidip boşanma dilekçemi vermem ve otele gidip çıkışımı yapmam için çok az vaktim kalmıştı. Uçağı kaçırmak istemediğim için check-in işlemlerimi bile burada yapmışım. Havaalanında bununla uğraşmak istemediğim için telefon üzerinden hızlıca hallettim. Yedi saat boyunca beni burada bekleterek sabrımı sınıyorsa son raddeye gelmek üzereyim! Üstelik Füsün denen kadın da aşağıda bir işi olduğunu söyleyip gitmişti. Yalnız kalınca daha çok sıkılmaya başladım. Bu adamın beni bu kadar bekletmeye hakkı yoktu. Yedi saat nedir ya!

Ofisin kapısı çalınca içeri giren aynı elamanı gördüm. "Tekrardan merhaba Bige Hanım," diyen bu çocuk yedi saat boyunca tam yedi kez buraya geldi. Her saat başı bana ya yiyecek ya da içecek bir şeyler getiriyordu.

Elinde tuttuğu paketi masanın üzerine bıraktı. "Öğle yemeğinizi yememişsiniz," dediğinde gözleri öğle bana getirdiği yemekte oyalandı. Masanın bir ucunda öylece duruyordu. "Karun Bey sevmediğiniz için yemediğinizi düşündüğü için sizin için bunları getirmemi istedi," diyerek yeni getirdiği paketi gösterdi ve beni yalnız bırakıp dışarı çıktı. Yine tek başıma kaldım.

Camın olduğu tarafa ters ters bakıyordum. Sürekli benim için bir şeyler istemek yerine beni içeri almalıydı! Karton paketi açtığımda bu sefer içinde çıkan şeyi görünce sinirden güldüm. Adana'lı olduğum için bana bol acılı lahmacun mu sipariş etti? Yanında şalgam suyu ve ayran vardı. Hangisini seçeceğimden emin değilmiş gibi iki içecek birden istemişti. Normalde olsa bu son gönderdiğini yerdim ama beni yedi saat boyunca bekleten birinin gönderdiği şeyleri yemeyecek kadar sinirliyim. Uyuşan vücudumu koltukta

kaldırıp cam duvara doğru yürüdüm. "Hey!" diye bağırıp avuç içimi cama vurdum. "Beni bu kadar bekletmeye hakkın yok!"

"Sürekli bana bir şeyler göndermek yerine beni içeri al!" Ben camın diğer tarafında olanları görüp duymuyorsam, aynı şeyler içerdekiler için de geçerli olmalıydı. Bu yüzden sinirimi çıkarırken rahattım. En azından o görmese de içindeki bu öfkeyi o görüyormuş gibi camdan çıkartabilirim.

"Bilerek beni beklettiğini düşünmeye başladım!" Cama son kez vurup ofisin içinde sinirden dönüp durmaya başladım. "Yarım saat daha beklerim ama daha fazla değil. Yarım saat sonra artık sen boşanmak için bana gelmek zorunda kalırsın!" Daha önce kimseyi bu kadar uzun beklemedim. Üstelik ben dakik biriydim. Babamın sert kurallarına doğduğum günden beri maruz kaldım. Bu yüzden hiçbir yere ne bir dakika geç giderdim ne de bir dakika erken. Alıştığım düzenin bozulması beni çılgına çevirirdi. Planlı ve programlı biri olduğum için bugün planladığım her şeye geç kalma düşüncesi beni deli ediyordu. İçeride aslında bir toplantı gerçekleşmediğine adım gibi eminim çünkü hiçbir toplantı yedi saat sürmezdi!

Masanın üzerinde duran fosforlu kalemleri görünce hepsini kutusuyla aldım. Büyük cam duvarın önünde durup kalem kutusunu yere koydum. Buradaki sandalyelerden birini alıp camın önüne çektim ve kalemleri sandalyenin üzerine koydum. Yedi saat boyunca ayaklarıma işkence eden stiletto ayakkabıları çıkartınca nasıl rahatladım anlatamam. Ayaklarımdaki kan dolaşımı adeta durmuştu. Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluşunca sesli bir şekilde iç çektim. Sandalyenin üzerine dikkatli bir şekilde çıktım ve eğilip kalem kutusunun içindeki siyah fosforlu kalem aldım. Canım sıkıldığı için kalemin kapağını açıp siyah kalemle bir kuş çizmeye başladım. Devasa bir kuş çizmek istediğim için sandalyenin üzerine çıkmıştım. Kanatları camın büyük bir bölümünü kaplamalıydı. Akşama kadar beni burada bekletecekse kendime oyalanacak bir şeyler bulmalıyım.

Camında bıraktığım hasarı artık temizletirken bir kadını bu kadar bekletmemesi gerektiğini daha iyi anlardı.

Bir saat sonra.

Sekizinci saatimi geride bırakırken yüzüme gelen saçlarımı elimin tersiyle çektim. Elimdeki fosforlu kalemle saka kuşunun kafasının ön kısmını kırmızıya boyayınca işim bitmişti. Biraz geriye çekilip yaptığım resme tebessüm ederek baktım. Neredeyse üç kutu fosforlu kalem tüketmiştim ama ortaya çıkan sonuçtan memnunum. Evet, bendeki kalemler bitince çekmeceleri karıştırınca yenilerini bulmuştum. Çizdiğim saka kuşu devasa boyuttaydı. İki yana açtığı kanatları camın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Kuşu siyah kalemle çizmiştim daha sonra kanatlarındaki her tüyü kahverengi kalemle boyamıştım. Tüylerinin aralarını ve uçlarını siyah kalemle gölgelendirmiştim. Kendime yaptığım dövmelerden daha güzel olmuştu.

Alnını kırmızı boyayla boyamıştım çünkü saka kuşlarının kafasının ön tarafı kırmızı olurdu. Bununla ilgili birçok rivayet vardı ama ne kadar gerçek olduğu sorgulanmalıydı. Gözlerini kahverengi, gagasını ise gri kalemle boyamıştım. Tamamen kendi zevklerimi konuşturarak çizdiğim kuşun üç boyutlu görüntüsü onu fazla gerçekçi gösteriyordu. Bir zamanlar Arkeoloji ve ressamlık arasında çok kararsız kalmıştım yani evet, iyi resim çizerim. Eğer bir arkeolog olmasaydım büyük ihtimalle ya ressam olurdum ya da bir grafiker.

Resmimi daha yeni bitirip altına imzamı atmıştım ki Karun'un kapısı bir anda açıldı. Dışarı çıkan adamı görünce bir elimde kalem kutusu diğer elimde siyah kalemle donup kaldım. Üstelik sandalyenin üzerinde çıplak ayakla duruyordum. İlk izlenim için berbat bir görüntü. Planladığım ilk izlenim bu değildi!

Şu anda aklımdaki o müthiş etkiden çok uzağım çünkü onda bıraktığım en büyük etki bir fiyaskodan ibaretti!

Ama o da dışarı çıkmak için duvarını boyamamı bekliyormuş!

Bir anda onu karşımda bulunca donup kalmıştım. Korkudan kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha önce fotoğraflarını görmüş hatta çoğu zaman onu kamera karşısında görmüştüm. Orada görüldüğü gibi değildi çok daha fazlasıydı. Evet, onu baktıkça fotoğraflarından çok daha fazlası olduğunu görüyorum. Kumral saçlarının koyu rengi fotoğraflarda bu kadar çok belli olmuyordu. Saçları fotoğraflarda bu kadar düz, parlak ve canlı

görünmüyordu. Favorileri kısa ve saçlarının üstü biraz daha uzundu. Renkli göz sevmezdim ama gözlerinin mavisi ilgi çekiciydi. Bu gözler baştan ayağa her zerreme kadar beni inceliyordu. Kaşları hafif çatık duruyor, mavi gözleri ne halt ediyorsun der gibi bana bakıyordu. Ne yaptığımı bende bilmiyorum herhalde.

Gözleri hırçın bir okyanusu andırıyordu ve her an beni içine çekip boğulmama neden olabilirdi. Gözlerinin bana bu kadar düz bakması endişelenmeme neden oluyordu. Dudağının üstündeki bıyıkları rahatsız edici şekilde gür değildi aksine ona çok yakışıyordu. Kirli sakalıyla muhteşem bir uyum içindeydi. Dudakları orantılı bir dolgunlukta ve aralıklı duran dudakları böyle çok daha dikkatimi çekiyordu. Belki de birazdan o dudaklardan ölüm emrim dökülecekti ama o, şu an için sadece beni izliyordu. Boğazında göze çarpan adem elmasını görünce yutkunuşunu görmek istedim. Yutkunduğunda boğazındaki o belirgin çıkıntının nasıl hareket edeceğini sebpsiz yere merak ettim. Düz, siyah yelekli bir takım elbise giymişti. Üzerine tam uyan takımın içinde her anlamda bir iş insanı profili oluşturunuyordu. Beyaz gömleğin üzerine altı düğmeli kruvaze yelek giymişti. Terletmeyen viskon kumaştan olduğu çok açıktı fakat yeleğin üzerine takım elbisenin ceketini giydiğine göre pek terliyor gibi görünmüyordu. Nisan ayının sıcaklığını ince kıyafetimin içinde bile hissederken o, bu sığığı hissetmiyor gibiydi.

Olması gerekenden daha uzun ona baktığımı farkındayım fakat bunu sorun etmedi çünkü o da haddinden uzun bir şekilde beni inceliyordu. Sürpriz bir şekilde evlendiğimiz kişiyi en ince ayrıntısına kadar izlerken ikimiz de bunu sorun etmedik. Çünkü buna hakkımız vardı, kiminle evlendiğimizi görmeye hakkımız vardı. Bu yüzden tek kelime etmeden karşımızdaki kişinin gözlerinin üzerimizde olmasına izin verdik. Kocamın bu kadar yakışıklı ve karizmatik olması ne yazık ki beni şanslı kılmıyordu çünkü bu adam bana ait değildi. Onunla ilgili hiçbir şey bana ait değildi ama gerçekten tapılası biriydi. Ona baktıkça Rengin denen kadının ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha anlıyordum. Bu kadar baş döndürücü biriyle evli çıkmak zorunda değildim. Hayat resmen bana ne kaybedeceğini gör diyordu.

Lakin kalbimde başka bir erkeğin aşkını taşıırken buna üzölmüyordum. Ben kendi aşkımı kaybetmişken başka bir kadının aşkıyla ilgilenmiyorum. Birinin kocasıyla bir ilişki yaşamışken başka birinin nişanlısıyla herhangi bir şey yaşamayacağım. İyice rezil bir kadına dönüşmeyeceğim. Metres konumuna düşmüşken sanki bundan daha rezil bir şeye dönüşebilirmişim gibi.

Çizdiğim resme bakıp ilk konuşan o olmuştu. "İlginç bir çizim," dediğinde yüz ifadesi o kadar düzdü ki alay mı ediyor yoksa ciddi mi anlamadım.

Bir şeyler söylemek istedim ama kekeleyeceğimi fark edince kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Üzgünüm," dedim. Böyle bir durumda ne denilebilir ki.

"Üzgün müsün?" Eleştiren bakışlarını bana dikti. "Tam olarak hangisi için?" dediğinde ölümcül derecede soğuk bir tavrı vardı. "Önemli bir toplantının ortasındaiken cama vurup bağırarak söylediklerin için mi, yoksa bir sandalyenin üzerine çıkıp çizdiğin bu resim için mi? Kurul üyeleriyle önemli bir karar alırken karımın bir kaçık gibi davranmasını tam olarak neye borçluyum?" diye benden hesap sorunca dilimi yutmuş gibi tek kelime edemedim. Gözlerimin içine bakarak karım derken hiç gocunmuyordu.

"Ne toplantısından bahsediyorsunuz?" diyerek üste çıkmaya çalıştım. "Beni bilerek beklettiğinizi biliyorum çünkü içerde kimse yok," demiştim ki odadan çıkan sekiz adamla ikinci kez donup kaldım. Aman Allah'ım içerde gerçekten birileri varmış! Ama hiç oluyor mu bu.

Ne yani şu zamana kadar gerçekten toplantıda mıydı?

Ya ben niye bir saat daha koltuğumda uslu uslu oturmadım ki!

Dışarı çıkan adamlarla Karun, ne diyordun der gibi bana bakınca utanç içinde kıvrandım. Sekiz saat sürecek kadar uzun olan toplantıları nereden bilebilirdim ki. İçeriden çıkan adamlar garip bir yaratık görmüş gibi gözlerini dikip bana bakınca utanç seviyem arşa çıktı. Üstelik hâlâ çıplak ayakla sandalyenin üzerinde duruyordum. Yardım hiç ummadığım birinden yani Karun'dan geldi. Yanıma gelip kollarını kaldırdı ve belimi tutup beni

yere indirdi. Bir elini belime koyunca ürperdim. Tepki veremiyordum ama için için bunu neden yaptığını sorguluyordum.

Bakışlarını gözlerini bana diken adamlara çıkardı ve büyük bir soğukkanlılıkla, "Karımın kusuruna bakmayın beyler," dedi düz bir ifadeyle. "Arada böyle çılgınlıkları var ama bunun için onu suçlayamayız, değil mi? Sekiz saat boyunca beklemek her kadına bu tür şeyler yaptırabilir," dediğinde durumu kurtarmasına hayran kaldığım için afallayarak ona bakıyordum. Bu insanların karşısında beni küçük düşürmedi. Bunları söylemesini beklemiyordum.

Karşımızdaki adamlardan biri gülerek, "Karımı sekiz saat bekletseydim şimdiye camı kırmıştı. Bu konuda siz daha şanslısınız," diye dert yanınca diğerleri de güldü.

Hepsi bu ani evliliği sorgulasa da hiçbiri doğrudan sormaya cesaret edemedi. Karun hâlâ belimi tutarken sarışın adama bakıp, "Kenan," dedi. "Misafirlerimize yemeğe kadar eşlik et. Toplantıyla ilgili detayları yemekte konuşuruz," deyince Kenan başını sallayarak onlarla birlikte dışarı çıktı. Kahretsin, beni bu adamla yalnız bıraktılar. Herkes gittiğine göre artık rahat rahat canıma okurdu.

Yalnız kaldığımız an elini belimden çekerek benden uzaklaştı. Dokunuşundan kurtulduğum için rahat bir nefes aldığımı inkâr edemem. Elimdeki kalemleri masanın üzerine bıraktıktan sonra çantamı aldım. Doğru düzgün onun yüzüne bile bakmadan, "Geç oldu ben daha sonra gelirim," deyip hemen kapıya doğru yürüdüm. Evet, kaçıyorum.

Kapıya yetişmiştim ki, "Kaçmaya çalışmıyorsun değil mi?" diyen sesini duyunca ağlamak istedim. Tabii ki kaçıyorum!

Ona doğru dönüp boş bulunduğum için, "Çok mu belli oluyor?" dediğimde ne söylediğimi fark edince hemen, "Hayır," dedim panikleyerek. "Ben biraz hava alacaktım."

"Neden?" diye sordu düz bir ifadeyle. Kaçmaya çalıştığımı iyi biliyordu.

Aklıma gelen tek bahaneye sığındım. "Kabul edersiniz ki sekiz saat boyunca buradayım. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım var."

Boş gözlerle beni izleyen adam, "Şimdi mi?" diyerek bir aptala bakar gibi bana bakmaya başladı. "Temiz hava almandan daha önemli bir konu olduğunu düşünüyorum."

Aynı alaycı ifadeyi takınıp ona baktım. "Sekiz saat boyunca ertelediğinize göre o kadar da önemli bir konu olmasa gerek," dediğimde bu konudaki kızgınlığımı gizleyemedim.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Zamanlaman bu kadar kötü olduğu için beni suçlayamazsın," dedikten sonra masadaki yiyecek ve içecekleri işaret etti. "Buna rağmen seninle ilgilenmeye çalıştığımı inkâr edemezsin. Karımı sekiz saat boyunca aç susuz bırakmak sence beni nasıl bir koca yapardı?" diyerek alay ettiğinde afalladım. Karım derken zerre kadar rahatsızlık duymuyordu. Aslında karım diyerek bana aramızdaki sıra dışı evliliği hatırlatıyor, cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. En acısı da haklıydı. Ciddi bir toplantının içindeyken bile her saat başı birilerini arayıp benim için bir şeyler sipariş etmişti.

Bu adam tahmin edilemez çıkışlarıyla ilk günden beni ters köşe yapmıştı.

Yakama yapışıp kafama silah dayamasını beklerken tam tersi şeylerle aklımı karıştırıyordu .

Gözlerinin mavisinde gördüğüm meydan okumaya kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Evliliğimizi hatırlatıp beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını anlamıştım. Karım diyerek öyle bir şey söylemişti ki karşılık olarak ne söylemem gerektiğini bilemedim. "Sağ ol," dedim kuru bir sesle.

Kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırdı. "Sağ mı olayım?"

"Evet, sağ ol," dedim onda gördüğüm aynı küstah tavrı takınarak. "Kocamın ölmesini istemek beni nasıl bir eş yapardı?" diyerek durumu eşitlediğimde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştuğuna yemin edebilirim.

Verdiğim karşılık beklenmedikti ama hoşuna gitmişti.

Ofisinin kapısını açıp emir veren bir sesle, "İçeri geç," deyince gerildim. Kapı açık kalmaya devam etsin diye elini bastırdığı el taraması kısmından çekmemişti. Ona doğru yürüdükçe arkaya doğru adım atmamak için kendimi zor tutuyordum. Her hareketimi izlediği için beni korkuttuğunu iyi biliyordu. Yanından geçip onun ofisine girdim. Peşimden gelince çelik kapı otomatik olarak kapandı. Arkamda olduğunun bilincinde korkumu yatıştırmaya çalışıyordum. Ferah ve güzel kokan bir odaydı. Gümüş renklerle bezenmiş çok temiz bir ofisti. Neredeyse dört yanı camlardan oluştuğu için sıcaklığı içeriye çekmeliydi fakat soğuk hava üfleyen klima sayesinde burası serindi.

Masanın etrafından dönüp koltuğuna oturdu ve masanın önünde duran deri koltuğu işaret etti. "Otur," dediğinde konuşurken rahatsız edici derecede emir kipleri kullanıyordu.

Onunla gereksiz bir tartışmanın içine girip boşanma işini riske atmak istemiyorum. Bu yüzden şimdilik uysal kadını oynamaya karar verdim. İstedğim imzayı alana kadar suyuna gitmeliydim. Gösterdiği koltuğa oturunca alnımdaki teri elimin tersiyle sildim. Nedendir bilmem ama onun karşısında olmak soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Her hareketimi izlediği için terlememi farklı bir şeye yordu. "Burası çok mu sıcak?" Masanın üzerinde duran kumandayı aldı. "Klimayı biraz daha açmamı ister misin?" dediğinde sanki bunu istemiyormuş ama beni memnun etmek için yapacaktı gibiydi. Ceketıyla durduğuna göre klimanın soğuğu onu rahatsız ediyor olmalıydı. Belki de hasta olduğu için sıcaklığı yeteri kadar hissetmiyordu çünkü ceketle bu havada durulmazdı.

Neden yaptım bilmiyorum ama, "Soğuk," dedim. Eğer üşüttüğü için yeteri kadar ısınmıyorsa benim için klimayı biraz daha açmasını istemedim. "Dereceyi biraz düşürebilir misiniz? Grip olduğum için soğuk terler döküyorum bu yüzden üşüyorum," diyerek yalan söylediğimde kaskatı kesilerek bana baktı. Sanki yalan söylediğimi ve bu yalanı onun için söylediğimi anlamış gibi gerilmişti.

Elindeki kumandayı bırakıp ayağa kalkınca bu sefer gerilen taraf ben oldum. Korkudan aldığım hızlı nefesleri gizlemeye çalıştım. Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Şunu daha normal bir hale getirelim," diyerek bana elini uzattı. "Karun Kalender," deyince ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

En azından normal bir tanışmayı hak ediyorduk değil mi? Ama sol elini uzatmıştı. Sağ elimde boya lekeleri var diye mi yoksa solak mı, bilmiyorum ama bana sol elini uzattı. Normal bir tanışmayı ters ellerle yapacaktık.

Bende ayağa kalkıp sol elimi kaldırdım ve elini tuttum. Eli soğuktu. Tuttuğum elini hafifçe sıktım. "Bige Saka Kalender," dedim gözlerine bakarak.

Onun soyadını kullandığım için kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırmıştı ki, avuçlarının içindeki elime dikkati kaydı. Başımı eğince parmağımdaki yüzüğe baktığını gördüm. Alyansım sol elimdeydi. Başımı hafifçe çevirdim ve yanında duran eline baktım. Alyansı sağ elindeydi. Nişanlı olduğu için yüzüğü sağ elindeydi ve evli olduğum için Serhat'ın yüzüğü sol elimdeydi. Normal bir tanışmada olmaması gereken her şeye sahiptik. Ters ellerle tanışma faslına başlamıştık ve evli olmamıza rağmen başka insanların yüzüğünü taşıyorduk. Bu normal bir tanışma değildi. Burada olan hiçbir şey normal değildi.

Burada olan şeyler olmaması gereken her şeydi.

Elimi hafifçe sıkmasına rağmen gücünü iliklerime kadar hissetmiştim. Tanışma faslını bitirerek elini çekti ve tekrar yerine oturdu. Onu taklit ederek bende oturdum. Artık evliliği konuşmanın zamanı gelmişti. Bu konuşmadan uzun süre kaçamazdım. "Şimdi beni iyi dinlemenı istiyorum Saka," dediğinde adımlı kullanmak yerine soyadımla seslenmişti.

"Adım Bige," diyerek belki unuttu veya bilmiyordur diye adımlı ona söyledim. "Adım Bige Efil. İkisinden birini kullanabilirsiniz." Daha ben buraya gelmeden beni araştırdığına eminim.

Başını ağır ağır salladı. "Adını biliyorum Saka."

"O zaman neden soyadımlı kullanıyorsunuz?"

Basit bir şeyden bahseder gibi omuz silkti. "Çünkü soyadın güzel," deyince afalladım. Bu adam ya fazla rahattı ya da fazla açık sözlüydü. Yüz yüze geldiğimizden beri bazı şeyleri çok rahat söylüyordu.

Yine ne diyeceğimi ne tepki vereceğimi bilemediğim için, "Sağ ol," dedim.

Sabırlı olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Uzun süre sağ olacağımdan emin olabilirsin," diyerek tehlikeli bir şekilde gözlerime baktı. "Ama senin ne olacağın tamamen söyleyeceklerine bağlı," dediğinde korkudan ürperdim. Sanırım tehdit ediliyordum.

Kollarını masaya bastırarak hafif öne doğru eğildi ve soğuk bakışlarını bana dikti. "Bugün senin için bir yabancı mı yoksa düşman mı olacağıma sen karar vereceksin." Seçeneklerin içinde dostluk yoktu. Ya bugünden sonra beni hiç görmezsin ya da düşmanın olarak her yerde karşında bulursun demek istiyordu.

Sesimi çıkarmadan onu dinlediğimi görünce bundan memnun kalmış gibi konuşmaya devam etti. "Bana bu evliliğin nasıl mümkün olduğunu tüm gerçekleriyle anlatırsan-" dedikten sonra masanın çekmecesinde pembe bir dosya çıkartıp bana doğru itti. "Boşanma evraklarını imzalayıp kendi yolumuza bakarız," dediğinde masadaki dosyaya kısaca baktım. Tıpkı benim gibi bu evliliği istemediği için boşanma evraklarını çoktan hazırlatmıştı.

"Ama gerçekleri gizlersen-" diyerek tehlikeli bir şekilde gözlerime baktı. "Beni düşmanın yaparsın ve emin ol düşmanın olmamı istemezsin," diye beni tehdit edince yine yutkundum. Gözünü bile kırpmadan beni öldüreceğinden en ufak bir kuşku yoktu. Zira bunu yapacakmış gibi bakıyordu.

"Ben zaten er veya geç kimlerin bu işin içinde olduğunu öğreneceğim," derken bu konuda kendinden yana hiç şüphesi yoktu. Öğreneceğini biliyorum. "Sana kendini kurtarman için bir şans veriyorum. Eğer şimdi her şeyi anlatırsan bana verdiğin zarara rağmen seni incitmeyeceğim." Bu konuda söz veriyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Hiç karşılaşmamışsınız gibi hayatına devam edersin," dediğinde itiraf ediyorum bana karşı bu kadar iyi niyet göstermesini beklemiyordum. Bir an önce benden kurtulmak istemesine rağmen gerçekleri anlatırsam bana zarar vermeyecekti. Bu adamlar bulaşmak istediğim insanlar değildi.

"Bu bana da kurulmuş bir tuzak," diyerek ona karşı dürüst oldum. Onun gibi tehlikeli birini karşıma alacak kadar aptal değilim. Üstelik bugün bana karşı haddinden fazla sabırlı olduğu için gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Benim yüzümden daha fazla sorun yaşamasını istemiyorum. Evet, bilmesi gereken kısımları ona yalansız bir şekilde anlatacağım.

Az önce benim yaptığım gibi hiç konuşmadan beni dinliyor ve devam etmemi bekliyordu. "Âşık olduğum biri vardı ve evlenmek üzereyken zaten evli olduğumu öğrendim," dedim. Ona muhtemelen onun hikâyesini anlattım. Rengin ile evlenmek üzereyken evli olduğunu öğrendiğine eminim. Aynı şeyin benimde başıma geldiğini düşünmeliydi. Biliyorum er veya geç gerçekleri öğrenecekti ama o zamana kadar Serhat'a zaman kazandırmalıyım. Hak etmiyordu ama zarar görmesini istemiyorum. Karun, Serhat'ı şimdilik bilmemeliydi. Serhat çok uzaklara kaçmadan önce onu bilmemeliydi. Duha'dan bahsedebilirdim ama Duha'yı öğrenince bir şekilde onu konuşturup Serhat'ı öğrenmesini göze alamadım.

Yüz ifadesi o kadar boştu ki yalan söyleyip söylemediğimi anladığını bilmiyorum. Bir süre sadece boş boş yüzüme baktı daha sonra, "Hepsi bu mu?" diyerek dürüstlüğümlü sorguladı. "Son kez soruyorum gerçekler bundan ibaret mi?" Sanki gerçekleri ona anlatmam için bana son bir şans daha veriyordu.

Keskin bakışları ok gibi beni delip geçerken, "Evet," demek için kendimi zorladım. "Hepsi bu."

Daha fazla üstelemedi ve uzanıp evrakları aldı. Hızlıca imzaladıktan sonra bana uzattı. "İmzala," dedi benden kurtulmak istercesine. "Mümkün olduğunca kısa sürede boşanmamız için ne gerekiyorsa yapacağım. En fazla bir hafta içinde boşanmış oluruz," deyince aceleyle uzattığı evrakları aldım. Biraz fazla hızlı almış olmalıyım ki bu onun dikkatinden kaçmamıştı. Büyük ihtimalle boşanma konusunda ona sorun çıkaracağımı düşünmüştü.

Anlaşmalı bir boşanma olacağı için mahkemeye bile gitmemize gerek kalmadan boşanmış olurduk. Bir arkadaşımın başına geldiği için biliyorum. Arkadaşım ve eski kocası anlaşmalı olarak boşanmaya karar vermişlerdi. Fakat bir süre sonra arkadaşım boşanmaktan vazgeçtiği için dilekçesini geri çekmek için adliyeye gitmişti. Ancak adliyede hakimin onları boşadığını

öğrenmişti. Boşandığını öğrenen kadın çok sinirlenmişti çünkü boşanmak için tarafların mahkeme salonunda olması gerektiğini düşünüyordu. Oysaki bu durum çekişmeli boşanmalarda yaşanırdı. Eğer anlaşmalı boşanma söz konusuysa çoğu zaman çiftler mahkemeye bile gitmeden hakim onları boşardı.

Evlendikten iki gün sonra da boşananlar vardı yıllar sonra da. Karun'un bunu düşündüğünden daha kısa sürede halledeceğine eminim.

Hızlıca imzalayıp ona uzattığımda, "Kocan olarak benden sana ilk ve son bir tavsiye," diyerek evrakları benden alıp ayağa kalktı. "Bir daha okumadığın hiçbir şeyi imzalama," dedi eleştiren bir ifadeyle. Adı gibi zengindi benden nafaka isteyecek değil ya. Boşanma şartlarını okumama gerek yoktu.

Çantamı alıp ayağa kalktığımda vedalaşmak için ona elimi uzattım. "Bu konuda bana zorluk çıkarmadığınız için teşekkür ederim," dedim büyük bir minnetle. Bana sorun çıkarmadığına sevinmişim.

Uzattığım elimi iri parmaklarıyla sardı ve büyük bir imayla bana bakıp, "Hoşçakal Bige Saka Kalender," dedi. Tanışırken kendimi onun soyadıyla tanıttığım için buna karşılık olarak veda ederken kendi soyadını adımın yanında kullanmıştı. Alay edişi bile bir anlam içerecek kadar ölçülüydü.

Buradaki işim bittiği için daha fazla oyalanmadan kapıya doğru yürüdüm. Fakat gördüğüm şeyle daha ilk adımında yutkunarak durdum. Füsün Hanım'ın ofisi tam karşımdaydı çünkü camdan oradaki her şey görünüyordu. Aman Allah'ım cam tek taraflı görüntü kalitesine sahipti. Orada bakanlar buradaki hiç bir şeyi göremiyordu ama buradan bakınca o ofisteki her şey görünüyordu. Yedi saat boyunca o ofiste yanaklarımı şişireyek yaptığım tüm isyanları görmüş olmalı. Üstelik Füsün Hanım ofisine döndüğü için telefonla görüşüyordu.

Sesi buraya geldiğine göre aynı zamanda bu lanet cam sesleri de tek taraflı yansıtıyordu! Yedi saat boyunca sıkıntıdan kadını darladığım kısımlar görülmüş ve duyulmuştu. En sonunda dayanamayıp bir bahaneyle benden kaçmıştı zaten. Geriye kalan bir saatte de cama vurup söylediklerim çok rahat görülmüş ve duyulmuştu. Sandalyenin üzerine çıkıp resim yapmaya

başladığımda nasıl göründüğümü düşünmek bile istemiyorum. Tam bir kaçık gibi davranmıştım.

Saka kuşunun resmi buradan bakınca çok daha güzel görünüyordu.

O işgüzar asistan bu camın özelliklerini bana anlatabilirdi !

Gülüştünü duyana kadar yanımda durduğunu fark etmemiştim. Yüzündeki eğlenen ifadeyi gizlemeden camı işaret etti. "Aynı zamanda kurşun geçirmez." Başını çevirip utançtan renkten renge giren yüzüme keyifli bir şekilde baktı. "Diğer özelliklerini çoktan fark ettiğini umuyorum."

"Lütfen hatırlatmayın," diye homurdandım. "Orada izlenmediğimi sandığım için bir ara üzerimdeki bluzu çıkartmayı ve sütyenimin askısını düzeltmeyi düşünmüştüm," dedim kısık bir sesle. Bu konuda yeterince rezil olduğum için benimle alay edecek bir şeyler söylemesin diye hemen kapıya doğru yürüdüm. İyi ki sütyenin askısını düzeltmekten vazgeçmiştim.

Kapı içeriden harekete duyarlı olmalı ki kendiliğinden açıldı. Dışarıya çıktığımda, "Saka," diyen sesini duyunca ona doğru döndüm. Gözlerinin mavisi son kez bakar gibi üzerimde oyalanırken, "Seni izliyordum," dedi düşünceli bir sesle. "Kendini zor durumda bırakacak bir şey yapmana izin vermezdim," dediğinde kapı kapanmadan hemen önce yüzümdeki tebessümü görüp görmediğini bilmiyorum. Bluzumu çıkarmaya kalkışsam bile buna izin vermeyeceğini, müdahale edeceğini söylemek istemişti. Kapı kapandığı için artık onu göremiyorum.

İlk karşılaşmada ben onun üzerinde iyi bir etki bırakmak istemişim. Ama ben onun üzerinde berbat bir etki bırakırken o, benim üzerimde iyi bir etki bırakmıştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapatınca rahat bir nefes aldım. Düşündüğümden daha hızlı kurtulmuştum bu evlilik işinden. "Şükürler olsun," diye gülümsedim. Özgürlüğümü yeniden kazanıyordum.

Babam duymadan bu işten kurtulduğum için mutluyum.

Bavulumu peşimden çekerek havaalanına doğru yürüdüm. Evet, Adana'ya geri dönüyordum. Boşanma evraklarını imzaladığımız için buradaki işim bitmişti. Gerekli davayı otele uğramadan önce adliyeye giderek açmıştım. Yakında boşandığımızı gösteren mahkeme tebligatı evime gelirdi. Şirketten çıktıktan sonra adliyeye gitmiş oradan da otele geçmiştim. Otelde hızlı bir banyo yaptıktan sonra yemek yiyecek vaktim kaldığı için çok şanslıydım. Daha sonra eşyalarımı toplayıp hiç vakit kaybetmeden havaalanına geldim. Uçağımın kalkmasına daha bir saat vardı ama uçağı kaçırmak istemediğim için erkenden buraya geldim. Karun ona anlattığım hikâyeye ne kadar inandı, bilmiyorum fakat şu ana kadar bana çok yardımcı olmuştu.

Her şey düşündüğümde daha iyi geçmişti. Serhat'ın başıma açtığı sorunlardan bu kadar kolay kurtulacağımı sanmıyordum. Ama kurtulduğum için mutluyum. Havaalanına doğru yürürken biri, "Benimle geliyorsun," diyerek kolumu tutunca irkilerek arkamı döndüm. Bu da kimdi şimdi!

Kolumu çekerek karşımdaki adama baktım. "Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. "Neden seninle geliyormuşum?" Burnuma gelen bu çilek kokusu da neyin nesi idi?

Kahverengi gözleri sabırsızca bana bakarken, "Tam olarak nesini anlamadın?" dedi etrafını kontrol ederek. "Benimle geliyorsun işte." Birinin bizi izleyip izlemediğini anlamak ister gibi etrafına bakıp duruyordu.

Bavulu bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çilek kokan bir palyaçoyla hiçbir yere gitmiyorum ayrıca palyaçolardan da korkarım." Evet, palyaçoya benziyordu.

"Palyaço mu?" diye sordu afallayarak. "Bende onlardan korkarken neden palyaço kıyafeti giyeyim?" diyerek beni azarladı ve giydiği şeyleri işaret etti. "Tanınmamak için bu benim tedbili kıyafetim." Bir şey hoşuna gitmemiş gibi homurdanarak, "Pembe rengini bulamadım," dedi. Bu adamı sanki daha önce bir yerden görmüştüm ama üzerindeki komik kostümden dolayı çıkaramıyorum.

"Rengi sarı," dedim.

Başını salladı. "Dedim ya pembesi yokmuş."

"Cırtlak bir sarı."

"Deme öyle."

"Bayağı bayağı cırtlak bir sarı hiç mi pembe yoktu?"

"İnan ki yoktu," diye iç çekti.

Şu anda yaptığımız konuşmanın saçmalığı üzerinde durmadan onu izliyordum. Kahverengi saçlarının üzerine kocaman bir kovboy şapkası takmıştı. Şapkanın üzerindeki renkli tüylerle çok rahat bir yelpaze yapıldı. Saçlarıyla aynı renkte olan gözlerinde bir çocuk masumluluğu gördüğüme eminim. İsteddiği pembe rengi bulamayan bir çocuğun küskünlüğü vardı gözlerinde. Sert yüzü büyük şapkanın gölgesi altında çok komik görünüyordu. Yakışıklı ve komik evet, tüyler onu komik gösterirken alındaki çizgiler ve yeni çıkan sakallarının çenesinde bıraktığı iz onu yakışıklı gösteriyordu. En fazla benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Şapkasındaki aynı türler boynuna doladığı garip atkıda da vardı. Bazıları çenesine bazıları da burnuna doğru uzanıyordu. Hapşıracakmış gibi oldukça o tüyleri aşağıya doğru itiyordu. Üzerinde ise yağmurluğu andıran sarı, naylon bir tulum vardı. Tulumun kolları ve bacakları uzun olduğu için bu sıcakta tulumun içinde adeta pişmiş gibi görünüyordu. Ayağındaki kocaman çizimleri saymıyorum bile. Çizmeleri de sarıydı. Çok garip ve değişik bir canlı türüne bakar gibiydim.

Ona bakarken yüzümde artık nasıl bir ifade varsa, "O kadar kötü mü?" dedi bozularak.

"Şey," dedim şaşkına dönmüş bir halde. "Bilemiyorum." Ben şu anda ne yaşadığımı bile bilmiyordum.

Giydiği şeyler onu kaşındırıyor olmalı ki, "Artık gidelim mi?" diyerek sırtını kaşımaya çalıştı. "Seni kaçırdıktan sonra bu şeylerden kurtulmak istiyorum." Beni kaçırmak mı? Bunu da bu kadar kolay söylemezsin ama!

Kaşlarımı çatarak geriye doğru bir adım attım. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum." Etrafımızdaki insanları gösterdim. "Bana yaklaşırsan bağırırım ve kendini hapiste bulursun!" Küçümseyerek baştan ayağa onu

süzdüm. "Gerçi bağırmana gerek kalmadan tüm kemiklerini kırarım." Teke tek olan bir kavgada kazanma ihtimalim büyüktü.

Sanki beni hiç duymuyormuş gibi kostümün içinde rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. Sürekli elini sırtına doğru uzatıp sırtını kaşımaya çalışıyordu. Yanıma gelip bana sırtını döndü. "Ölmüşlerinin hatırına sırtımı bir kaşısana," deyince şaşkınlıktan level atlayarak onun sırtıyla bakiştım. Bu adam ciddi miydi?

Komik bir kıyafetle karşıma çıkıp önce beni kaçıracakını söyledi şimdi de sırtını kaşımamı istiyordu. Allah aşkına bu neyin kafasıydı? "Sen ne?" Beni şoke etmeyi başardı.

"Bige," dediğinde adımı nereden bildiğini sorguladım ama o, sırtını iyice yüzüme yapıştırdı. "Hadi be kızım iki kaşı işte."

"Acaba tımarhaneden kaçmış olabilir misin?" Bu davranışının başka bir açıklaması olamazdı. Bu adam normal değil.

Elini arkaya doğru atmaya çalışınca gerçekten zor durumda olduğunu gördüm. "Bunu birine anlatsam hayatta bana inanmaz!" Söylenerek elinin ulaşmaya çalıştığı yeri kaşımaya başladım. "Kaçırmak istediğin birine sırtını kaşıttırmazsın!" diye ona kızıp sırtının sol tarafına elimi bastırdım. "Burası mı?"

Heyecanlı bir sesle, "Evet, evet, orası," deyince sinirden gülererek istediği noktayı kaşımaya başladım.

"Bige biraz daha sol," dediğinde sesi rahatlıyor gibi çıkıyordu.

"Bir dakika." Elimi tarif ettiği yere doğru kaydırdım. "Burası mı?"

"Evet, devam et."

"İnsanlar bize bakıp duruyor. Bu şeyi gerçekten giymek zorunda mıydın?"

"Dedim ya pembe olanı yoktu."

"Sorunun renkten kaynaklandığını sanmıyorum," diye homurdandım.

Sırtını nihayet rahat ettirmiş olmalı ki bana doğru gülümsedi. "Teşekkür ede-" demişti ki daha cümlesini tamamlamadan gözleri arkamdan bir yerde oyalandı. Kaşlarını çatarak, "Sakın!" dediği sırada ensemdede hissettiğim şiddetli acıyla dizlerim titredi. Her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Düşmek üzereyken beni tuttuğunu ve kucağına aldığını baygın gözlerle izledim. Gözlerim tamamen kapandığında ise, "Ulan it bu kadar sert vurmak zorunda değildin!" diyen kızgın sesini duymuştum.

Neler olduğunu anlayamıyorum ama bilincim kapanırken bile aklımda olan son şey uçağı kaçırarak olmamdı .

Artık Adana'ya geri dönmek istiyorum.

Gereksiz bir detay ama sanırım onun kim olduğunu hatırladım. Bu sabah yoldayken Kenan'ın yanında olan adam değil miydi?

Bölümünden sonra alıntılar için şöyle bir şey düşündüm bakalım size de uyacak mı? Bildiğiniz gibi her bölümden sonra bazen sıradaki bölümle ilgili küçük bir alıntı atıyorum. Fakat beni takip etmeyenler panodaki alıntıyı göremiyor. Takip edenlerin bazıları da geç girdiği için alıntı çok aşağıda kalıyor.

Bende alıntıları buradan, yani bölümden bir kesit olarak atmaya karar verdim. Fakat kurgunun alıntı, bölüm, alıntı, bölüm diye gitmesini istemediğim için attığım alıntıyı bölümü yayınlayacağım zaman kaldıracağım. Yani burada attığım alıntı sadece yeni bölüm gelene kadar kalacak. Böylece hem herkes okumuş olur hem de panodaki gibi maksimum kelime sayısına ulaşma sorunu yaşamam.

Panoda attığım alıntı belli bir kelime aralığında olmak zorunda aksi takdirde biraz uzun olunca yayınlamıyor . Buradan alıntıları atıp daha sonra kaldırırsam her açıdan daha kolaylık olacakmış gibi geliyor. Tabii bu konuda sizin düşünceniz de çok önemli.

Peki, bu şekilde sizce nasıl olur?

Şimdi gelelim okuduğumuz bu bölüme. Sizce Bige planladığı gibi Adana'ya dönmeyi başaracak mı?

Duha neden Bige'yi görmek istemiş olabilir? Kadem'in Bige'yi Duha'ya götürmek için kaçırdığını zaten anlamışsınızdır diye düşünüyorum.

Gelelim diğerkonuya. Karun hiç sorun çıkarmadan boşanma evraklarını imzaladı. Akli nişanlısındayken hiç tanımadığı bir kadınla evli olması zaten biraz garip olurdu, değil mi?

Peki, Bige ve Karun'un düşündüğü gibi gerçekten bir hafta içinde boşanırlar mı? Çünkü Kadem'i gönderdiğine göre Duha'da öylece onların boşanmasını izleyecek biri gibi görünmüyor.

Sizce Duha'nın bu konuda aklında neler var?

Yeni bölümde Bige onu Karun ile evlendiren kişileri yani Kadem ve Duha'yı görecek. Bakalım kaçırıldığı yerde tam olarak neler yaşayacak?

Henüz olaylara gerçek anlamda başlamadığı için şimdilik bu kadar.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(5) Metres!

"Sıradan dediğim hayatım aslında hep sıra dışı olaylara ev sahipliği yapıyordu. Bunu biliyorum ama kendimi kandırıyorum . Bazen en çok ihtiyaç duyduğumuz şey kendimize borçlu olduğumuz birkaç yalandan ibaret."

Hıçkırık sesleri duyuyorum, belki de duyduğum tek şey kesik kesik çıkan hıçkırık sesleriydi. Bu ses benden mi geliyordu yoksa yanımdaki çocuklardan mı emin değilim. Zaten doğru düzgün yüzlerini de göremiyorum. Aslına bakarsan ben kimsenin yüzünü doğru şekilde seçemiyorum. Gözlerim her zamankinden daha çok ağrıyor, sulanıyor ve kaşınıyordu. Böyle durumlarda annem bana kızar, gözlerinle oynama derdi. Küçük yumruklarım gözlerimi kaşıyor ama annem bana kızmıyordu. Annem yoktu burada. Ablamın ağlayan sesini duyuyorum. O kadar gözyaşının içinde ablamın ağlayan sesini ayırt edebiliyorum.

Az önce, "Bige sen ne yaptın!" diye bağırın sesi kesilmiş yerini hıçkırıklara bırakmıştı. Ablam bağırmayı bırakıp ağlıyorsa birazdan tekrar bağırarak demekti. Evet, henüz bitmemişti çünkü her şey yeni başlıyordu. Daha kendi çığlıklarımı duymamıştım. Ablamın hıçkırıklarını duyuyorum ama henüz kendi çığlıklarımı duymuyorum. Annem ölecekti hayır, annem ölmüştü. Annem bu gece ölmüştü. Annem bu gece gözlerimin önünde ölmüştü ve ablam cenazeden hemen sonra evden kaçacaktı.

Bu anı yaşadım, bu anı her gece rüyalarımnda yaşıyorum. Uyanmalıyım hemen şimdi uyanmalıyım! Evet, bu bir rüya hatta bir kâbus. Artık bu kadarını anlayabiliyorum. Uyan Bige, daha fazlasını görmeden bu sefer uyan! Uyanmalısın Bige, uyan artık! "Bilmiyordum!" diye bağırarak gözlerimi açtım. Tavanla bakışırken hızlı hızlı nefes alıyordum. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesim alçalıp yükselirken, "Rüyaydı," diye fısıldadım. "Hepsi geçmişte kaldı." Hayır, aslında hiçbir şey geçmişte kalmamıştı çünkü geçmiş hayatımın her anındaydı.

"Bazı şeyleri hâlâ rüyanda görüyorsan hepsi geçmişte kaldı diyemezsin," diyen bir ses duyduğumda yattığım rahatsız yerde kalkmaya çalıştım. Her yanım tutulmuş gibi kıpırdayınca acıyordu.

Oturmayı başardığımda ensemden şiddetli bir ağrı vardı. Öne doğru büküldüm ve başımı ellerinin arasına aldım. Ensemdeki acı yüzünden inleyerek, "Sende kimsin?" diye sordum. Bana ne olmuştu ve neredeyim? Başımdaki bu ağrı gecede kalmışım gibi hissettiriyordu.

Güç bela ayağa kalkmayı başarmıştım. Ayakkabılarım yerde duruyordu. Sersemlemiş bir halde yerdeki ayakkabıları giydim. "Henüz tanışmadık değil mi?" diyen sesini duyarken ayakkabıları daha yeni giymiştim. Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktığımda ürkerek yutkundum. Bana baktı ve "Ben Duha Tunus," dedi. Onu zaten fotoğraflarından tanıyordum. Aşağılık herif.

Başımı çevirip etrafıma bakınca depo gibi bir yerde olduğumu gördüm. Bir köşeye eski eşyaları yığıldıkları bir depo veya bodrum katı gibiydi. Tavanda sarkan örümcekler hoşuma gitmedi. Örümcekler beni korkutmazdı ama onlarla iç içe yaşamakta pek tercih ettiğim bir şey değildi. Duvar diplerindeki döküntüler ve yoğun rutubet kokusu mide bulandırıcıydı. Tam olarak neredeydim ben? Bu çöplüğün içinde şıklığıyla duran adam fazla göze çarpıyordu. Ben zorla getirildiğim rezil yeri izliyordum o da beni. Henüz konuşacak durumda değildim bu yüzden bana uydu ve susarak beni izlemeye başladı. Aklımı toparlamadan bir şeyler söyleyeceğimi sanmıyorum.

Benden ne istediğini öğrenmek istiyorum. Bu deponun içinde dikilmeye devam ederek konuşmasını bekledim. Tıpkı fotoğraflarda görüldüğü gibiydi. Fotoğraflarda bile sert çehresi insanın içine korku tohumları ekerdi. Ona yakından bakmak ise daha da ürkütücüydü. Hayır, fiziksel olarak ürkütücü değildi ama yaydığı soğuk enerji insanı ürkütüyordu. Yakışıklı olduğunu inkâr edemem çünkü gerçekten fena görünmüyordu.

Şaka gibi ama bir erkekte istediğim her şey onda mevcut görünüyordu. Renkli saç sevmediğim için siyah saçlarının her bir teli dikkatimi çekmişti. Deponun kasvetli havası yüzünden saçlarının siyahı daha da koyu görünüyordu. Hele o gözleri, geceden daha karanlık görünen gözlerinin

siyahı çok güzeldi. Eğer beni kaçırmıyorsa onu tanımak isterdim. Keskin yüz hatlarındaki o belirgin çizgiler bile iç çektirecek türdendi. Üstelik sadece istediğim gibi siyah saçlı ve siyah gözlü olmakla yetinmemişti. Boyunun uzunluğu ve gömleğin altında bile belli olan sıkı kasları insanın aklını başından alırdı. Fena bir şeydi bu çok bariz ortada.

Aynı şekilde bende onun tarafından izleniliyordum. Yeteri kadar bana baktığı için bakışlarıyla beni daha fazla rahatsız etmedi. Gelip karşımda dikildiğinde ellerini cebine koyup, "Sanrı'nın Saka'sı olmak için fazla güzelsin," dedi rahatsız olmuş bir sesle. Gördüklerinden memnun kalmadığını anladım. Güzel olmam hoşuna gitmemiş gibi bir ifadesi vardı.

Sanrı kim ya? Ben öyle birini tanımıyorum.

"Sanrı kim?" Hep söylediğim gibi ben aptal bir kadın değilim, sadece anlamaya çalışıyorum.

Şaşkın suratıma bakıp bir süre beni izlemeye başladı. Yine haddinden fazla bana baktığı için biraz gerildim. Bakışları eleştirel değildi çünkü o da bir şeyleri anlamak ister gibi beni izliyordu. Bana bakarken ne gördüğünü bilmiyorum ama, "Zerre kadar korkmuyorsun değil mi?" diye sordu bunu yadırgayan bir ifadeyle. Keşke zamanında birileri korkmanın utanılacak bir şey olmadığını bana öğretseydi.

Tanımadığı insanlar tarafından kaçırılan bir kadının neden hiç korkmadığını merak etmeye başlamıştı. Evet, gözlerimi dikip ona bakmak dışında en küçük bir korku belirtisi göstermiyordum. Bu tür şeyleri ilk kez yaşamadığım için bir nevi alışkınım. Gözlerimi sebepsiz yere kaybetmemiştim, annemi de öyle. Bir Albayın kızıysan hayatının her anında mutlaka belalı adamlar olurdu. Ama korkuyorum, o bunu bilmiyor ama gerçekten çok korkuyorum. Bende ki sorun çok korktuğum anlar aslında en cesur görüldüğüm anlar olurdu.

Bana sırtını döndü ve deponun ortasında duran sandalyeye doğru yürüyünce derin bir nefes aldım. Korkusuz biri gibi görünmeye çalışıyordum ama aslında öyle değildim. Soğukkanlı görüntümün altında kırılgan ve ürkek biri vardı. Özellikle bir erkekle küçük bir depoda olmak beni daha fazla korkutuyordu. Sandalyeye oturduğunda, "Benden ne istiyorsun?" dedim

kaşlarını çatarak. "Beni rezil bir oyunun içine dahil etmenin sebebi neydi?" Onu daha önce hiç görmemiş ve düşmanlığını kazanacak hiçbir şey yapmamıştım. Ara sıra haber başlıklarını süsleyen bu adamın benimle sorunu neydi?

"Seni tanımıyorum," diyerek bacak bacak üstüne attı. "Daha bu sabaha kadar ne senin ne de babanın kim olduğunu bilmiyordum." Son kısmı söylerken yüzü gerilmişti. Kurbanının bir Albayın kızı çıkmasını beklemediği çok açıktı. "Seni benim için özel kılacak herhangi bir şey yok çünkü seni seçen Kadem'di." Bu konuda en az benim kadar rahatsız olduğunu gizleyemiyordu. Büyük ihtimalle onun istediği gibi bir kurban değildim. Dikkatli bir şekilde ona bakan herkes bunu anlardı.

"Ama olan oldu artık," dediğinde sesinde boş vermişlik vardı. "Buradan geri dönemeyiz bu yüzden seninle devam edeceğiz. Senden istediğim şey çok basit, Karun ile evli kalmaya devam edeceksin," dediğinde eğer kapının yanında duran silahlı adamlar olmasaydı suratını dağıtabilirdim. Beni olmayacak birine âşık edip başka biriyle evlendirdiği yetmezmiş gibi boşanma diyordu. Bu adam kendini dünyanın sahibi sanıyor olabilirdi ama benim sahibim değildi. Gücünü kötüye kullanıp insanların hayatına müdahale etmeye hakkı yoktu. Ne yaparsa yapsın bu boşanma olacaktı.

Yüzümdeki yıkılmaz ifadeyi görünce, "Ona ait olan her şey senin olabilir," diyerek bana Karun'un servetini vaadetti. "Aklını kullanırsan bu ülkenin sayılı zenginlerinden birinin karısı olmaya devam edersin." Zekâmı küçümsercesine yüzüme baktı. "Eğer aklın yetersizse benim yönlendirmemle onun sahip olduğu her şeye sahip olabilirsin." Ne de olsa karşımda manipüle ve strateji dehası biri vardı, değil mi? İstedikinde beni her şeyin sahibi yapabileceğini çok iyi biliyorum. Bu adam işe yaramaz birini Meksika'nın başkanı yapmıştı. Kim bilir daha neler yapardı.

Yüz ifademdeki bıkkın tavır onu güldürdü. "Ama sen bunlarla ilgilenmiyorsun, değil mi?" dediğinde bundan çok eminmiş gibiydi. "Aylık gelirin bir milyon olduğu için paraya yönelik hırsların yok," dediğinde sesinde aylık kazancımı küçümseyen bir şeyler vardı. Evet, konutların bir aylık kirası bir milyonu buluyordu. Bir kuruşuna bile elimi sürmediğim bir paradan bahsediyorduk.

"Peki, benim veya Karun'un aylık geliri sence ne kadar?" dediğinde bir bilinmez kapısını aralıyormuş gibi yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Bilmiyorum ve o da bilmiyordur," diyerek başını salladı. "Senin bir yılda kazandığın parayı biz bazen bir saatte bazense birkaç saatte kazanıyoruz. Bu yüzden sen hesabındaki paranın tutarını bilirsin ama her saat başı kazanmaya devam ettiğimiz için bizim gibi adamlar bunu bilmez." Beni küçümsemiyordu sadece aramızdaki farkı bana gösteriyordu. İnsan kendinden daha zenginiyle karşılaşmadan gerçekten de kendisini zengin sanıyordu. Duha ile konuşurken aslında bir fakir olduğumu hissettim. Buradan çıkıp uzaklaşmak istiyorum çünkü ancak o zaman yeniden kendimi zengin hissedebilirim.

"Kimsenin parasıyla ilgilenmiyorum," diyerek kestirip attım. Benim olmayan şeylerde gözüm yoktu.

Beni ikna etmek için farklı bir yol denedi. "Ablanı senin için bulabilirim."

"Hayır," diyerek kaşlarımı çattım. "Her neredeyse rahat bırakın onu." Bana yaptıkları gibi ablamı da kendi kavgalarının içine çekmelerini istemiyorum.

Beni izlemeyi bıraktığında arkamdaki boşluğa kaydı gözleri. "Daha bu sabah dosyan elime ulaştı." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Dosyanı okuyunca Kadem'i öldürebilirdim çünkü ondan istediğim kişinin tam tersi bir kadını seçmişti. Ama dosyadaki küçük bir detay bu iş için biçilmiş bir kaftan olduğunu gösteriyor." O detay her neyse onu bulup yok etmek istiyorum. Bahsi geçen kahrolası detay yüzünden bir yabancıyla evliydim.

Duha, "13 Haziran çocuklarından birisin," dediğinde kaskatı kesildim. Bana hatırlattıkları hoşuma gitmemiştii ama bunu ona yansıtmamaya çalışıyordum. Değişen yüz ifademi adım adım izlerken doğru iz peşinde olduğunu biliyordu. "13 Haziran'da Albay Asım Saka'nın gerçekleştirdiği Vuslat operasyonunda koskoca bir terör örgütü çökertildi. Aynı günün gecesinde Albay ve silah arkadaşlarının ailesine büyük bir saldırı yapıldı. Eşleri farklı bir yerde tutuluyordu çocukları farklı. Çocuklar bir depoyu havaya uçurarak o gün yirmi iki kişinin ölümüne sebep oldu," dediğinde buz kesmiş bir halde ona bakıyordum. Gerilen suratımı görünce güldü. "Kurdun çocuğu da kendi gibi kurt olur değil mi?" Gözlerimin içine alayla bakıp, "Armut dibine düşermiş sonuçta," dedi.

O patlama kimsenin sandığı gibi değildi.

Benden gözlerimi alan bir patlamaydı .

Ve arkadaşlarımı.

"Yüzbaşı Cemil'in üç oğlu, Yüzbaşı Nazım'ın iki kızı, General Yusuf'un oğlu ve beşikteki kızı ve Astsubay Mahir'in oğulları o patlamada hayatını kaybeden çocuklardan sadece birileriydi. Hepsi ama hepsi öldü. Tek bir çocuk kurtulmayı başardı," diyerek gözlerimin içine baktı. "Albay Asım Saka'nın küçük kızı Bige Saka," dediğinde boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Belki fiziksel şiddet uygulamıyordu ama bana hatırlattıklarıyla psikolojik şiddetin en büyüğünü yaşıtıyordu.

Tepki vermemi bekliyordu ama bunu yapmadım. Aklımdaki anılarla boğuşurken ellerimi sıkarak düz bir şekilde ona baktım. "Görgü tanıklarının verdiği ifadeler dehşet verici," diyerek sınırlarımı zorlamaya devam etti. "Patlamadan sonrasını nasıl tarif ediyorlar, biliyor musun? Her yer yıkılmış ve bir enkazdan ibaretmiş. Kan ve barut kokusu dumanlı havaya karıştığı için soluyan herkesi zehirliyormuş. Küçük bir çocuk gördüklerini iddia ediyorlar. Yaşam belirtisi göstermeyen ama yaşayan küçük bir çocuk. Cesetlerin içinde öylece ayakta duruyormuş," dediğinde sanki deponun içi bir anda buz gibi olmuştu. Üşüyorum. Anıların soğukluğu dört bir yanıma sardığı için sert kabuğumda küçük bir çatlak oluştu. Tıpkı yıllar önce 13 Haziran'da olduğu gibi dimdik bir şekilde karşısında duruyordum. Ama o gün olduğu gibi bu günde burada değildim. O gün olanları anlamaya çalışıyordum bugün de anladıklarımın içinde boğuluyordum.

Babamın acı çeken ama bir o kadar da soğuk sesi aklıma gelince burnumun direği sızladı, Duha'nın karşısında ağlamaya utandım. Görevi için beni gözden çıkarıp küçücük omuzlarıma büyük bir yük yüklediğinde henüz çocuktum. Onun için hep önce vatan sonra evlat olmuştu.

"Ba-ba ölüm ne demek?" diyen sesim kulağıma gelince titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir depo dolusu bombayla bakışırken kulağımdaki telefonda sesini duymayı bekledim. O güne kadar babam sorduğum tüm sorulara cevap vermişti ama o gün susmuştu. Bu soru babamın cevap veremediği tek soruydu. Küçük bir çocuğun anlamayacağı bir şey olduğunu

o zamanlarda bilmiyordum. Ama öğrenmiştim. Babam bana söylemedi ben kendim öğrendim. Babam söylemedi ama öğretti. Babam o gece bana ölümü öğretti. Babam bana çok fazla şey öğretmişti ama hiçbiri o kadar ağır ve sarsıcı değildi.

"Öl veya öldür Efil..."

O gece belki de ilk kez babamın kızı olmaktan nefret etmiştim.

13 Haziran Vuslat operasyonu bizden her şeyimizi almıştı. Babamlar kimin damarına bastı, bilmiyorum ama o adamlar resmen soykırım yapmışlardı. Asker ailelerden kimseyi hayatta bırakmayacaklarına yemin etmiş gibiydiler. O dönem üst üste gerçekleşen saldırıların ardı arkası hiç kesilmemişti. Özellikle o gecenin çocuk kahramanları onların kara listesindeydi çünkü o patlamayı biz çıkarmıştık. Arkadaşlarım ölmüştü ama içlerinden biri hâlâ yaşıyordu, yani ben. Babam hiçbir zaman detay vermedi ama patlamada ölenlerin içinde çok tehlikeli bir adamın oğlu da varmış. Liderlerinin oğlunu o patlamada biz öldürmüştük. Bu yüzden uzun süre boyunca yana döne bana ulaşmaya çalıştılar. Evet, ben onlar için açık hedefim. Kurtulmayı başaran tek çocuk olduğum için tüm oklar üzerimdeydi. Babam bu yüzden bana bir silah almak konusunda fazla ısrarcıydı.

Babamın bile bilmediği şeyler vardı.

Aradan yıllar geçtiği için artık geçmişteki çoğu yüzü hatırlamıyorum. Çocukluk anılarım zamanla puslu bir hale gelmişti. Bendeki fotoğrafları olmasaydı ölen arkadaşlarımın yüzünü bile unutmuş olurdum. "Hayır," diyerek iç çektim. "O kıyımı yapan kişileri bulmak için senin yardımına ihtiyacım yok." Bana bunu teklif etmek için bu konuyu açtığını iyi biliyorum. Beni kullanmak için bulduğu her boşluğu değerlendirmek istiyordu.

Teklifini bir kez daha reddetmem Duha'nın hoşuna gitmedi ama beni ölümle de tehdit edemezdi. 13 Haziran'ı bilen biri ölümünden korkmadığımı zaten anlardı. Kolay kolay beni ikna edemeyeceğini iyi biliyordu. Kapının açılmasına sevindim çünkü bu tatsız konunun daha fazla irdelenmesini istemiyordum. Havaalanındaki o palyaço içeri girince kaşlarımı çattım.

Bana olan bakışlarında mahcubiyet vardı ama bununla ilgilenmiyorum. Çatık kaşlarla ona bakarken ilgilendiğim tek şey beni kaçırmış olmasıydı. Duha, "Gel Kadem," diyerek ayağa kalktı. Böylelikle onun adını da öğrenmiş oldum.

Duha ona doğru yürüyerek beni işaret etti. "Bu gece misafirimiz olsun. Belki sabaha kadar düşünme fırsatı olursa kendi için en doğru kararı verir." Bu bir tehditti. Evet, bu bariz bir tehditti.

Duha dışarı çıkınca kapı tekrar üzerimize kilitlendi. Diğer adamlarda Duha ile birlikte dışarı çıktığı için depoda bu palyaçoyla tek başına kalmıştım. Gerçi şu anda pek de palyaçoya benzemiyordu. Havaalanındaki o komik kıyafetlerden kurtulduğu için yakışıklı bile görünüyordu. Yeni banyo yapmış olmalı ki kahverengi saçları nemliydi. O rezalet kostümün içinde kim kalsa banyo ihtiyacı duyardı. Siyah bir tişört ve kot pantolonla çok daha iyi görünüyordu. En azından artık bir palyaçoyu andırmıyordu. Gözlerinin kahvesine bakmak beni rahatsız ediyordu çünkü gözlerini oymak istiyordum. "Bige," dediğinde, "Kapat çenenin ucube," diyerek onu tersledim. Adımı bile anmaya hakkı yoktu.

Bozulmuş olmalı ki değişen suratını gördüm. Bozulmalıydı da çünkü daha fazlasını hak ediyordu. Derin bir nefes alıp yanıma geldi. "Bu evlilik sandığın gibi kötü değil," dediği an daha fazla dayanamayıp suratına yumruğumu geçirdim. "Sakın bana dokunma ucube!"

Sürekli ona ucube demem attığım yumruktan daha çok onu kızdırmış olmalı ki dişlerinin arasından, "Bana böyle seslenme!" dediğinde çenesine aldığı darbeyi yok saymaya çalışıyordu. "Bir ucube değilim!"

"Evet, öylesin!" Bağırarak üzerine yürüdüm. "Beni tüm bu pisliğin içine çeken o ucube sensin!" Bu sefer dizine sert bir tekme attığımda inleyerek dizlerinin üzerine düştü. Yüzü acıyla kasılırken, "Bu böyle olmayacak!" dedi ve ayağımı tuttuğu gibi çekince sırtüstü yere düştüm. Kafamın arkası tak diye sert zemine çarptığı için gözlerimin önünde yanıp sönen yıldızları gördüm. Çok acımişti. "İyi misin?" diye endişelenerek üzerime eğildi. Dizlerinin üzerinde dururken nasıl olduğumu kontrol ediyordu. "Sana ne be!" Sinirden küplere binmiş bir halde ellerimi yere bastırdım ve bir anda kendimi öne doğru iterek yüzüne kafa attım.

Kalçasının üzerine düşünce bana kızarak burnunu tuttu. Burnu kanıyordu. Bunu fırsat bilerek üzerine atlayıp onu sırtüstü yere devirdim. Karnının üzerine oturup tekrar yumruk atacağım esnada çevik bir hareketle beni altına aldı. Şimdi karnımın üzerine oturan oydu. "Ulan iki dakika rahat dur!" diye bana kızıp saçlarıma yapışınca, yolunan saçlarım yüzünden çılgılık attım. Saçlarımı mı çekiyordu? Gerçekten saçlarımı çekiyordu. Daha önce hiçbir erkek kavga esnasında saçlarımı çekmemişti.

Saçlarım yolunurken bende onun saçlarına yapışıp çektim. Bunu ilk başlatan oydu. "Sen beni seçmeseydin Karun'un karısı olmayacaktım!"

Birbirimizin saçlarına yapışıp çektiğimiz için bu hengamenin içinde, "Seni bir tek o koruyabilir!" diye bana bağırıp yüzünü boynuma gömdü ve kulağımı ısırıldı! Çılgılığım depoyu doldururken kafasını güçlkle ittim. "Hayvan!" diye veryansın ettim ve acıyan kulağım yüzünden parmağımı gözüne soktum. Bu değişik canlı türü beni ısırmıştı!

Oymak istediğim gözüne tuttuğu an ona doğru atılıp kolunu yakaladım ve tüm gücümle ısırıldım. Dişimi etine geçirdiğimde bağırarak yüzüme bir tokat atarak beni yere yapıştırdı. Bana tokat atmıştı! Üzerimde oturduğu için avantajlı olan oydu. "Şimdi kimmiş hayvan!" diyerek diğer yanağıma da bir tokat geçirdi. Sağlı sollu bana tokat atmaya başlamıştı. Yüzümü artık hissetmiyorum!

Bacaklarımı beline doladım ve boşluğunu yakaladığım an ani bir hareketle onu yere serdim. Üste çıktığım an tüm gücümle yanağına sert bir tokat attım. Onun attığı tokatlar canımı çok yakmamıştı ama benim attığım tokadın çınlaması deponun içinde duyulurdu. "Bana vurmayı bırak!" deyip kulaklarına yapıştım ve kafasını üst üste zemine vurdum. Burnumun kanadığını hissedince sinirden, "Beni seçtiğine seni pişman edeceğim!" diye bağırıp yüzümü boynuna gömdüm ve boynuna dişlerimi geçirdim. Onunda burnu kanamıştı ve hâlâ kanıyordu. Ama burnumun kanaması beni deliye çevirmişti. Burnuma bir şey olursa onun yüzünden estetik cerrahlarının kapısını çalmam gerekiyordu!

Boynunu koparmak ister gibi ısırıldığında, "Yamyam kopardın, kopardın!" diye bana bağırıp saçlarıma asıldı. Ama sürekli saçlarımı çekiyor bu.

Kafamı sertçe çekip beni üzerinden fırlatınca ondan uzak bir yere düştüm. İkimizde hemen ayağa kalktığımızda birbirimize öldürecekmişiz gibi bakıyorduk. Yakınında duran demir sopayı alınca gözlerimi irice açtım. "Bak sakın," diye onu uyardığımda demir sopayı avucunun içine yavaşça vurup duruyordu. Bunu özellikle gözlerime bakarak yapıyordu. Korkutucu bir ortam yaratmaya başladığı için sırtıttı ve "Dizlerini kıracağım," diyerek küçük adımlarla üzerime yürümeye başladı.

Gözlerimi sopadan ayırmadan arkaya doğru adımlar atmaya başladım. "Peki, o sopa benim elime geçince ne olacak dersin? Kafanı kırarım senin!"

Sopayı bana doğru sallarken, "Ama bende," dedi sinsice gülerken.

"Şimdilik," dediğim an elindeki sopayı kaldırıp bana doğru koşunca bağırarak kaçmaya başladım. Adam resmen sopayı kılıç gibi havaya kaldırıp bana saldırıyor. Bir tek Allah Allah nidaları eksikti!

Deponun içinde çok rahat iki tur koştuk. Sürekli daireler çizirken bir türlü beni yakalayamadı. "Bige iki dakika durur musun?" diye peşimden koşarken bana seslendi. "Kafanı kırmam gereken konular var." Bunu da bu kadar sakın söyleyemezsin ama!

Diğer köşeye doğru koşarken, "Allah'ım neyin cezası bu?" diye ağlamaklı bir sesle mırıldandım. "Bu ayarsız şempanzeyle sınıanacak kadar ne yapmış olabilirim?" Ben çok kaliteli bir insanım hiç alışık olmadığım şeylerdi bunlar. Sebepsiz yere çok utanıyorum. Bu rezil adam yerine ben burada utanıyorum.

İkimizde yorulana kadar kovalamaca bitmemişti. Neyse ki bu süreçte yakalanmadım. Yerde yuvarlanmaktan zemindeki tüm tozlar kıyafetlerimize yapışmıştı. Saçlarımız savaştan çıkmış gibi darmadağın, burunlarımız kanıyor ve hızlı hızlı nefesler alıyorduk. Yediğim tokatlar yüzünden yanaklarım kıpkırmızı olmuştur çünkü yüzümdeki yanma hissi geçecek gibi değildi. O da yumruklarım yüzünden renk değiştirmişti, üstelik bir eli boynundaydı çünkü boynunda diş izlerim vardı. Bana ters ters bakıp, "Vahşi!" dedi omzuma çarparak kapıya doğru yürürken. "Ben seni evlendirmeseydim zor evlenirdin kız kurusu!"

"Yirmi altı yaşındayım hayvan herif!" diye arkasından bağırdım. "Evde kalmadım, bana iyilik yapmış gibi konuşma!"

Dışarı çıktığında kapıyı kapatmadan önce, "Evde kalmış kız kurusu!" diye bana bağırdı ve kapıyı yüzüme çarparcasına kapattı. Bu şey niye böyle!

Kapıyı üzerime kitlerken ayağımdaki ayakkabıyı çıkartıp kapıya fırlattım. "Çilek kokan palyaço!" Beni evlendirmek sanki ona düşmüştü!

Çekip gitmesinden memnunum çünkü onu gördükçe kan beynime sırıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp yere oturduğumda vücudumun farklı yerlerinde çok fazla sızı vardı. Elimi burnuma bastırıp burnumu sıktım. Kanamayı bir şekilde durdurmalıyım. "Sakın karşıma çıkma Serhat!" O pisliğe kızarak burnumu daha sert sıktım. Başıma ne geldiyse o ve Kadem yüzünden gelmişti. Düştüğüm şu hale bak! Saç baş kavga etmek nedir ya! Bu çok utanç verici bir durum.

Aradan daha on dakika bile geçmemişti ki kapı tekrar açıldı. Yine Kadem içeri girince sinirden avaz avaz bağırmak istedim. Kapıyı ayağıyla kapatınca dışarıdaki adamlar yine kilitlemişti. En az benim kadar perişan görünen bu rezil insanın elindeki şeyler de neyin nesiydi? Burnunun kanaması durmuştu hatta yüzünü silmişti ama yüzünü yıkamamıştı. Kanın çenesinde bıraktığı renk hâlâ orada duruyordu. Bir elinde büyük bir çilek kâsesi vardı, diğer elinde bir kutu kâğıt mendil ve koltuğunun altına dizüstü bilgisayarını sıkıştırmıştı. Bana doğru gelip yüzüsüzce yanıma oturdu. Çilek ve mendil kutusunu ikimizin arasına koydu. Dizüstü bilgisayarını açıp başını çevirdi ve bana baktı. Sanki hiçbir şey olmamış ve hiçbir şey yaşanmamış gibi bana bakıp, "Film izleyelim mi?" dedi. Şaka mı bu?

Ben bu yerde çılgın çıkacağım!

Hemen ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Her hareketimi izleyen değişik canlı türüne bir kez bile bakmadan kapının önünde durdum. "Çıkarın beni buradan!" diye bağırarak kapıyı yumruklamaya başladım. Tüm sinirimi kapıdan çıkarmak ister gibi vuruyordum. "Bu değişik yaratıkla beni aynı yerde tutmaya hakkınız yok!" Adam normal değil!

Aklımı tamamen yitirmeden önce biri beni kurtarmalıydı .

Şu anda ne yaşadığımı bilmiyorum ama bir yerden sonra sorgulamayı da bıraktım. Söz konusu Kadem olunca her şeyin ters işlediğini kabul ettim ve olanları sorgulamayı bıraktım. Beni kaçırdıktan sonra saç baş birbirimize girmiştik. En son hatırladığım kulağımı ısırıldığı için parmağımı gözüne soktuğumdu. Saçlarıma yapıştığında ise bende şarteller atmıştı. Hayatımın en ilginç kavgasını onunla yapmıştım çünkü ben genelde kavgada yumruk yumruğa dövüşmeye alıştım.

Fakat Kadem'le birbirimizi deli ettiğimiz için bir süre sonra kendimizi çok garip bir kavganın içinde bulmuştuk. Bir ara yerde yuvarlandığımızı falan hatırlıyorum. Kulaklarına asılıp kafasını yere vurduğumu çok iyi hatırlıyorum. Aynı zamanda karnımın üzerine oturup beni tokatladığını da iyi hatırlıyorum! Bilemiyorum belki de ilk kez kendimi sıradışı bir kız kavgasına girmişim gibi hissetmişim. Kolumu ısırmasına karşılık boynunu ısırdım diye adam deponun içinde beni demir sopayla kovaladı! Aklıma geldikçe daha fazla utanıyorum.

Peki, şimdi ne mi yapıyorduk? Film izliyorduk! Evet, gerçekten film izliyorduk! Tüm enerjimizi birbirimizin üzerinde attığımız için fazlasıyla yorgun düşmüştük. Bu akıl hastası adam dışarı çıkınca kurtuldum diye rahat bir nefes almıştım. Fakat kısa süre sonra bir elinde büyük bir kâse çilek, diğer elinde bir kutu kâğıt mendil ve koltuğunun altına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayarla geri dönmüştü. Yanıma oturup çilekleri ve kâğıt mendilleri ikimizin arasına koymuştu. Dizüstü bilgisayarı açıp hadi film izleyelim deyince neye uğradığımı anlamamıştım. Ama bir saatin sonunda salya sümük ağlayarak gerçekten film izliyorduk. Bu adam benim tüm dengelerimi bir gecede altüst etmişti.

Ondan nefret ediyorum.

Değişik olan her şeyden nefret ediyorum.

"Titanic izlemek zorunda mıydık?" Yeni bir mendil alıp burnumu sildim. "Sana Jack ölecek diyorum. Ya ben zaten izledim bunu." İlk izlediğimde de bu kadar çok ağlamıştım.

Burnunu ekerken, "Sonunu anlatmak zorunda mıydın?" dedi içli bir sesle. "Ben daha önce izlememiştim." Yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı çünkü sürekli filmde olanları ona anlatıp duruyordum.

"Komedi izleyelim demiştim sana." Aynı suçlayan bakışlar bende de vardı. "Ama sen tutturdun illa dram olsun diye."

Başını çevirdi ve ağlamaktan kızaran gözlerini bana çıkardı. "Bahsettiğim dram aslında çizgi filmlerden biriydi." Yerdeki buruşturup attığımız mendilleri gösterdi. "Bunları o çizgi film için getirmiştim. Tavuğun finalde ölmesi çok dramatikti ama sen illa da bu film olsun dedin!" Bana çizgi film izlettireceğini sanıyorsa büyük yanılıyordu. Onun gibi bir tavuğun ölümünü fazla dramatik bulmuyordum.

Sonuçta ben tam bir etoburum .

Kapı açılınca Duha'nın içeri girdiğini gördük ama filmin en heyecanlı sahnesi olduğu için ikimiz de onu görmezden geldik. Duha önce ilk birkaç dakika afallayarak bize baktı ama daha sonra dışarıdakiler bu halimizi görsün istemedi. Kısık sesle bir küfür savurup hemen kapıyı kapattı. Evet, diğerlerini içeri almamıştı. "Burada neler oldu?" Hızlı adımlarla yanımıza gelip tepemize dikildi. Yırtık kıyafetlerimiz, dağınık saçlarımız ve kan revan içindeki halimiz onu şoke etmişti. Sırasıyla nce Kadem'e daha sonra bana bakıp duruyordu. Yerdeki buruşturulmuş mendillere bakınca şaşkınlığı biraz daha arttı. Ağlamaktan kızaran gözlerimiz ve filme olan yoğun ilgimiz onu şoktan şoka sokuyordu.

"Kadem," dedi tepemizde dikilmeye devam ederek. "Kim seni bu hale getirdi?"

Kadem ağzına bir ilek atarken komşu çocuğunu babasına şikâyet eder gibi beni gösterdi. "Bige yaptı," dedikten sonra başını eğerek boynundaki diş izlerini gösterdi. "Boynumu da ısırđı."

Duha sinirden alt dudağını ısırarak kızgın bakışlarını bana dikti. "Peki, seni kim bu hale getirdi?" Tabii en son bıraktığında böyle değildim.

Kadem hepsini bitirmeden tabaktan bir çilek alıp, "Kadem yaptı," diyerek çileği ısırđım. Ona bakıp tavus kuşu gibi kabarmış saçlarımı gösterdim. "Saçlarımı çekti sonra da üzerine çıkıp beni ısırđı. Alnındaki o yara var ya beni tokatladığı için oldu," dedim çileğin kalan kısmını yiyerek.

Duha karşısında iki uzaylı varmış gibi bize bakarken, "Anlıyorum," dedi ama burada olanları hiç anlamadığı gün gibi ortadaydı. Ben bile hâlâ anlamış değildim o nasıl anlasın.

"Peki, niye ağlıyorsunuz?" diye sorduğunda alacağı cevaptan korkarcasına sesi kısık çıkmıştı. Yüz ifadesi bu soruyu sorduğuna daha şimdiden pişman olduğunu gösteriyordu.

Kadem hatırladıklarıyla gözyaşlarını tutamayıp, "Abi Jack ölüyormuş," diyerek burnunu sesli bir şekilde çekti.

Şaşkına dönen Duha, "Jack kim?" dedi.

Filmi gösterdim. "Batan geminin en değerli hazinesi," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Jack hazinenin adı mı?" diye sordu Duha.

Kadem başını kaldırdı ve kınar gibi bir ifadeyle tepemizde dikilen adama baktı. "Abi Jack filmdeki erkek oyuncu." Duha'da hiçbir şey bilmiyor canım.

"Ama bir hazine değerinde yakışıklı," diyerek ekledim.

Kadem bana katıldığını göstermek için başını hızlıca salladı. "Ölmek için fazla yakışıklı."

Duha artık hayatı sorgularken, "Öldü mü bari?" dedi.

"Henüz değil," diyerek mendille gözyaşlarımı sildim.

"Ama ölecek," dedi Kadem her an hıçkırarak ağlayacakmış gibi dururken.

Çıldırmanın eşiğine gelen Duha, "Bütün bu tantana henüz ölmemiş biri için mi?" deyince Kadem ile aynı anda, "Ama ölecek!" diye sesimizi yükseltince irkilerek bir adım arkaya çekildi. Karşısında iki tane sıra dışı yaratık varmış gibi ürkmüş gözlerle bize bakıyordu. Ölecek dediysek ölecek herhalde. Biz burada boşuna ağlamıyoruz.

Duha'nın bize olan şaşkın bakışları kelimelerle anlatılamazdı. İlk birkaç dakika şu anda ne yaşadığını sorgulayıp durdu. Aradığı cevapları bir türlü bulamayınca, "S*keceğim ama ben böyle işi!" diye söylenerek Kadem'e ters ters baktı. "Ulan ayarsız hormon! Koskoca ülkede bu plan için bula bula kendinin dişi versiyonunu mu buldun?" Sinirden yüz kasları seğirirken film izlediğimiz dizüstü bilgisayara tekme atarak onu duvara doğru savurdu. "Birdiniz şimdi iki oldunuz lan başıma!" diye bize bağırarak üzerimize yürüdü. "Ne halt edeceğim ben sizinle!" diyen adam çıldırılmış bir şekilde çilek kâsesine tekme attı ve kalan çilekleri yere döktü. Kadem'in çileklerini yere dökmüştü.

Kadem'in üzgün gözlerle yere saçılan çileklere baktığını görünce kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve Duha'nın karşısına dikildim. "Bizimle bir şeyler yapmak sana kalmamış!" dedim korkusuz görünmeye çalışarak. "Hele benimle bir şeyler yapmak kimsenin haddine değil!" diyerek aramızdaki son adımı kapattım ve çatık kaşlarla ona baktım. "Eğer benimle uğraşmak istemiyorsan bırak gideyim çünkü benden istediğin hiçbir şeyi yapmayacağım!" O boşanma olacaktı.

Sinirden zangır zangır titrerken, "O zaman bir işime yaramazsın!" dedi ve belinden çıkardığı silahı alnıma dayadı. "Madem bana çalışmayacaksın o zaman yaşaman da gerekmiyor," diyen adamın gözlerinde gördüğüm ölüm bile bana geri adım attıramazdı. Onların parmağında oynattığı bir kukla olmayacağım.

"Öldür o vakit," diyerek rahat bir şekilde omuz silktim ama her an korkudan kalp krizi geçirebilirim. "Babam birilerinin maşası olacağına öl daha iyi derdi," dediğim an gözünü bile kırpmadan tetiğe bastı. Fakat Kadem onu çok iyi tanıdığı için gerçekten beni öldüreceğini anlamıştı. Bu yüzden daha ben cümlemi bitirmeden Kadem oturduğu yerden ayağa fırlamıştı. Duha tetiğe basmak üzereyken bileğini tutup yukarı kaldırdığı için kurşun kafam yerine tavanı bulmuştu. Kadem engel olmasaydı gerçekten beni öldürecekti.

Kadem ona engel olduğu için Duha tüm öfkesini ondan çıkarmak ister gibi onu hedef aldı. "Ne zamandır işlerime karışır oldun Kadem!" diye ona sesini yükseltti ve yakasına yapıştığı gibi onun sırtını sertçe duvara vurdu. "Seni de onunla birlikte öldürürüm!" diye gürleyip elindeki silahı Kadem'in boynuna bastırdı. Şu anda tamamen öfkesiyle hareket ediyor, mantıklı düşünemiyordu. Fakat Kadem yakasındaki ellere bakıp, "Beni öldürürsen onun gitmesine izin verecek misin?" deyince Duha donup kaldı. Evet, Kadem'in gözlerindeki korku kendine yönelik değildi.

Duha şaşkınca, "Bu kız senin için neden bu kadar önemli?" diye sorduğunda Kadem'in verdiği cevap iç yakardı. "Abi," dedi hüzünlü bir ifadeyle. Duha'nın gözlerine acı çekercesine baktı ve kısık bir sesle, "Bige beni yadırgamıyor," deyince Duha'nın elleri Kadem'in yakasında gevşedi ve yanına düştü. Kadem'in gözlerinde gördüğü kedere yutkunarak bakan adam, "Bende seni yadırgamıyorum be oğlum," dediğinde kırılmış gibiydi.

Aralarında çok az yaş farkı olmasına rağmen Duha'nın ona karşı olan yaklaşımı bir baba sıcaklığı taşıyordu.

"Kadem eşcinsel veya gay mi?" diye sorduğumda hüzünlü havayı bir anda dağıtmıştım. Böyle anlara limon sıkmakta üstüme yoktur. İkişi kaşlarını çatarak bana dönünce, "Ne?" dedim ilgisiz bir tavırla. "Beni yadırgamıyor deyince ilk aklıma gelen bu oldu." Bence kim olsa böyle bir durumda ilk bunu düşünürdü. Hayatıma burnunu sokmadığı sürece öyle bile olsa bu beni ilgilendirmezdi.

Kadem sinirli bir ifadeyle bana ters ters bakmaya başlamıştı. Bakışları suçlayıcıydı. "Hiçbiri değilim," dediğinde kendini ifade etmek için fazla beklemedi. "Etrafımdaki insanlar gibi olmamam beni farklı biri yapmaz. Erkeklere dayatılan belli kalıplara sığamıyorum. Neden erkekler ağlayamaz diye bir algı var? Aynı canı bende taşıyorum üzülünce pekâlâ da ağlayabilirim. Erkeğim diye ben neden koyu renkleri sevmek zorundayım? Ben siyah sevmiyorum ki pembe seviyorum," dediğinde Duha ile kısa bir an göz göze geldik. İkimizde gülmek ve duvarları yumruklamak arasında bir yerde dolanıp duruyorduk. Bu konuşmanın bir parçası olmak istemediğimizi çok belli ediyorduk.

Kadem onu desteklememiz için gözlerini dikip bize bakınca Duha hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Tamam, be oğlum kimsenin sana bir şey dediği yok," diyerek onun adına utanmış gibi ensesini kaşıdı. "Pembe yerine mor mu olsa Kadem? Bak bu da açık bir renk," deyince kahkaha attım.

"Ben eflatun severim," diyerek elimle baştan ayağa kendimi gösterdim. "Bana çok yakışıyor hem beni zayıf gösteriyor."

Duha tekrar hayatı sorgulamaya başladığında ağır ağır başını salladı. "Bu önemli bilgiyi bizimle paylaştığın için sana teşekkür etmek ve küfretmek arasında kararsızım," diye sitem ederek boynundaki kırıvatı çekiştirirdi. "Siz bana aldırmayın devam edin beynimden geri kalınları s*kmeye. Nasıl olsa sizin yanınızda pek işe yaramıyor," dedi.

Beni öldürmeye çalıştığını hatırlayınca komik atmosfer benim için bir anda dağılmıştı. "Buradan çıkınca Karun'a gidip yaptığın her şeyi anlatacağım!" Az önce Kadem engel olmasaydı gerçekten beni öldürecek. O kurşun alnıma girseydi yaşama ihtimalim yoktu. Kadem olmasaydı o kurşunun hedefi bendim. Namluyu kafama doğrultarak tetiğe basmıştı.

Duha elindeki silahı sıkarken başını yavaşça kaldırıp bıkkın gözlerle bana baktı. "Seni öldürmem için fazla uğraşıyorsun," diyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Karşımda dikildiğinde eğer bakışlarla birilerini öldürebilseydik ben şu anda yaşamıyor olurdum. Bana karşı hiç tahammülü olmadığını görebiliyorum. "Gitmekte özgürsün ama teklifim hâlâ geçerli," dedikten sonra cüzdanını çıkartıp kartını bana uzattı. "Fikrini değiştirirsen beni ara. Sen kabul etmek istemesen de bu evlilikte ortak çıkarlarımız var." Hayır, bu evlilikte onun çıkarları vardı ama benim yoktu.

Sırf onu daha fazla kızdırmamak için uzattığı kartı aldım. Dışarı çıkar çıkmaz yırtıp atacaktım ama önce buradan çıkmalıyım. Daha fazla oyalanmadan bir an önce gitmek istiyorum. "İkinizi de bir daha görmek istemiyorum," dedikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Fikrini değiştirip beni sırtımdan vuracak diye ödüm kopuyordu. Sonunda bu cehennemden kurtuluyordum.

Adana'ya dönünce uzun süre güzel şehrimden dışarı çıkmayacağım.

Bu sefer kazasız belasız havaalanına geldiğim için gerçekten çok mutluyum. Kendi uçağımın kapısının önünde bekliyor, uçağa alımların bir an önce başlamasını istiyordum. Dün sabah Duha şaşırtıcı bir şekilde beni bırakmış ve günün geri kalanında hiç rahatsız etmemişti. Gitmeden önce bavulumu da bana vermişlerdi. O depodan çıkınca izbe bir mahallede olduğumu görmüştüm. Hemen bir taksi bulup daha önce kaldığım otele geri dönmüştüm. Üzerimdeki her şeyi çöpe atarak uzun süre küvette dinlenmişim. Ilık su o depodaki tüm kiri vücudumdan söküp atana kadar banyodan çıkmamıştım. Daha sonra oda servisinden yiyecek bir şeyler istemiştim. Tekrar kaçırılmaktan korktuğum için odamdan dışarı çıkmaya cesaretim yoktu. Yemekten sonra yorgun argın yola çıkmak yerine tüm gün uyumuştum. Depoda sabaha kadar uykusuz kaldığım için çok fazla uyumuştum. Gereken enerjiye sahip olmadan yola çıkmayı doğru bulmadım. Bu öğle Adana'ya bilet buldum ve şimdi buradayım. Birazdan uçağa binip burada yaşadığım her şeyi arkamda bırakacağım.

Adana'ya döner dönmez kurban kesebilirim.

Beklemekten sıkıldığım için telefonla oyalanırken bir arkadaşımın mesaj geldi. Bana bir link atıp, **"Bige hemen bu haber sitesine bakmalısın. Burada yazanlar doğru mu?"** diye sorup bu konuyla ilgili üst üste mesajlar atmaya başladı. Hangi habere bahsediyordu?

Attığı linke tıklayınca herkes tarafından bilinen çok popüler bir haber sitesinde kendimi buldum. Kocaman yazılarla yazan haber başlığını okuyunca gözlerim yuvalarında fırlayacakmış gibi büyüdü. Aman Allah'ım. **"BİR EŞ Mİ YOKSA METRES Mİ? YASAK İLİŞKİNİN DETAYLARI YÜZ KIZARTIYOR! KİM BU BİGE SAKA?"** Okuduğum haber başlığıyla kalbim hızlı hızlı atarken az kalsın elimdeki telefon yere düşecekti. Bu da neydi şimdi?

Ellerim titrerken manşetlere konu olan fotoğrafımı gördüm. Büyüttükleri fotoğrafım sayfanın yarısını kaplıyordu. Ben ve Serhat vardık bu fotoğrafta. Dışarıdaydık ve Serhat'ı yanağından öpüyordum. Montaj değildi çünkü pikniğe gittiğimizde o gün ona sarılıp yanağından öpmüştüm. Bu fotoğraf o

güne aitti ama onların nasıl eline geçmişti? Ben onu öperken Serhat gülerek bunu çekmişti. Onun telefonunda olan bir fotoğraf nasıl basına sızdırıldı?

Fotoğrafın altında yazanlar ise kanımı dondurdu. **"13 Haziran kahramanlarından biri olan Albay Asım Saka'nın kızıdan akıllara durgunluk veren bir skandal. İş hayatındaki başarısıyla tanıdığımız ünlü iş insanı Karun Kalender'in geçtiğimiz günlerde gizlice evlendiği haberlerini aldık. Bu şüpheli evliliği Karun Kalender'in eski nişanlısı Rengin Zorlu bizzat onayladı. İhanete uğrayan bir kadının çarpıcı itirafları haberimizin detaylarında yer alıyor,"** diyordu. Ne itirafı ya, ne itirafı! O kadın beni ne kadar tanıyordu ki muhabirleri çağırıp bir şeyler itiraf ediyordu!

Sayfayı biraz kaydırınca Rengin'in fotoğrafının yanında yazan röportajını okumaya başladım. **"Böyle bir skandalın içinde yer alarak karşınızda bulunmakta büyük utanç duyuyorum. Fakat ne yazık ki iddia edilen her şey doğrudur. Bahsi geçen kadının Karun'dan önce de evli bir adamla ilişki yaşadığına dair duyumlar almaya başladım. Bir kadın nasıl bu kadar alçalabilir şaşkınlık içinde izliyorum ama ne yazık ki gerçek bunlardan ibaret. Evli ve nişanlı erkeklerle düşüp kalkan bir kadının son kurbanı olmaktan derin bir keder duyuyorum. Bir kadının gururu ve kendisine saygısı olmalı ama ne yazık ki bazılarında kadın demeye utanır olduk. Alimden zalim doğar diyenler ne kadar da haklıymış. Öyle bir babanın böyle bir kızı olması babası için büyük bir utanç kaynağı olmalı. Yazık bizler ailelerimizin gurur kaynağı olmalıyız yüz karası değil,"** diyen sözlerini okuyunca gözlerim doldu. Ne diyor ya bu, ne diyor. Anlayıp dinlemeden oraya çıkıp bunları nasıl söyler. Babam öğrenmesin diye çırpınıırken beni nasıl bir çıkmazın içine soktu bunlar.

"Birkaç ay öncesine kadar evli olan Serhat Yılğın ile yaşadığı yasak aşktan sonra Karun Kalender ile gizlice evlemesi-" diye devam eden haberleri daha fazla okumaya dayanamadığım için siteden çıktım. Ben ne yapacağım, ben şimdi ne yapacağım? Babamın öğrenmesi an meselesiydi.

Beni ne kadar zor durumda bırakacaklarını umursamadan herkes kafasına göre yazıp çizmişti. Haber bu sabah paylaşılmıştı yani tüm tüm sitelerdeki yerini almıştı. Arkadaşım ısrarla arıyor, bir açıklama bekliyordu. Ama ben

telefona bakmayıp ne yapacağımı kara kara düşünüyordum. Yaşadığım çaresizlik yüzünden gözlerim sık sık doluyordu. Bahsettikleri gibi bir kadın değildim ama başta babam olmak üzere kimse bana inanmayacaktı. Bu haber salgın gibi her yere yayılmadan bir an önce yayından kaldırılmalıydı. Bu site gazetelere konu olan bir şeyi paylaşmıştı. Sitedeki haberi kaldırtacak ve bugünün tüm gazetelelerini toplatacak güçte değildim. Keşke olsaydım ama değildim işte!

Biri vardı, biri tüm bu skandal haberleri kaldırtacak güçteydi .

Karun'un numarasını bilmediğim için hemen Google'da şirketini arattım. Şirketin iletişim bilgileri çıkınca hiç vakit kaybetmeden aradım. Tek umudum babamın kulağına gitmeden önce Karun'un bu konuda bir şeyler yapmasıydı. Ondan böyle bir şey istemeye hakkım yoktu ama böyle bir durumda ondan başka yardım isteyeceğim kimse yoktu. Müşteri hizmetlerine bağlanmışım gibi sistem sürekli beni bir yerlere yönlendirip durdu. Çok uğraştırmıştı ama nihayet onun şahsî asistanı olan Füsun Hanım'a bağlanmayı başardım. Kim olduğumu söyleyince, "Bige Hanım?" diyen şaşkın sesini duydum ama şimdi onun şaşkınlığıyla vakit kaybedemezdim. "Füsun Hanım beni hemen Karun Bey'e bağlayın," dedim aceleyle. Stresten ileri geri yürürken çılgına dönmüş bir haldeydim.

"Üzgünüm Bige Hanım," dedi ilgisiz bir sesle. "Karun Bey şu anda toplantıda olduğu için telefon kabul etmiyor."

"O zaman ofisine gir ve onunla çok acil görüşmek istediğimi söyle!" diye bağırdığımda uçağı bekleyen insanlar dönüp bana bakmaya başlamıştı. Daha ciddi sorunlarım olduğu için hiçbirini umursamadım. "Yap hadi şunu!" diye aklımı kaçırmış gibi ona kızmaya devam ettim. O kahrolası toplantıdan daha ciddi şeyler vardı.

"Bir dakika sizi bekleteceğim," deyince rahat bir nefes aldım. En azından ona gidip görüşmek istediğimi söyleyecekti.

Lütfen benimle görüşmeyi kabul etsin.

Ojeli tırnaklarımı sinirden kemirmeye başlayarak beklemeye devam ettim. Hızlı hızlı ileriye yürüyüp başladığım noktaya geri dönüyordum.

Bekledikçe babama yönelik korkum daha çok büyüdüğü için kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oluyordu. Duyduğum tek ses yürüdükçe topuklu ayakkabılarımın zeminde bıraktığı tıkırtı sesleri ve kalbimin sesiydi. Birkaç dakika süren ama bana saatler gibi gelen bir bekleyişten sonra nihayet Füsun Hanım'ın sesini duydum. "Üzgünüm Bige Hanım ama Karun Bey sizinle görüşmek istemiyor." Hayır ya, hayır, hayır. Ondan başka yardım alacağım kimse yoktu.

"Lütfen Füsun Hanım," diyerek adeta ona yalvardım. Bu çok sık yaptığım bir şey değildi. "Çok önemli olduğunu söyleyin."

"Bige Hanım sizinle görüşmek istemediğini kati suretle bana ilettiler. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ama onunla görüşmem gerekiyor. Tekrar konuşun!"

"Bige Hanım," dedikten sonra sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Karun Bey bir metresle konuşacak hiçbir şeyim olamaz dedi," deyince yürümeyi bıraktım. Bir anda her şey durmuş gibi durdum.

İçime çektiğim havayı sesli bir şekilde verdiğimde bunu birkaç kez tekrarladım. Hayır, alıp verdiğim soluklar yeteri kadar bana nefes aldırmiyordu. Duyduğum metres kelimesi bende sarsıcı bir yara açmış gibi nefes alamıyordum. Etrafımdaki tüm sesler birer uğultuya dönüşmüş ve ben gözlerim dolu dolu duyduğum şeyi sindirmeye çalışıyordum. Metres demişti ve bu haberi okuyan herkes metres demeye devam edecekti. Benim için yabancı olan bir adam tarafından metres diye anılmak bile bu kadar kanıma dokunuyorsa, bu kelimeyi babamdan duymak ölüm sebebim olurdu. Tek bir hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Serhat'ı sevmem kara bir leke gibi adımın yanında yer almıştı. Metres.

Füsun Hanım'ın, "Bige Hanım orada mısınız?" diyen sesiyle güç bela telefonu kapattım. Koridordaki banklardan birine oturduğumda ağladığımı bile daha yeni fark ediyordum. İçimi çekerken hiç gocunmadan insanların içinde ağlıyordum. Kendi lanet yazgıma gözyaşı dökmekten başka elimden hiçbir şey gelmiyordu. Telefonun ekranını bulanık gözlerle görürken kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Aradı, meşgule atıp açmadım. Tekrar aradı yine meşgule atıp açmadım. Ben açana kadar pes etmeyip ısrarla aradı. "Ne

var, ne?" Bir sinirle telefonu açtığımda Duha'nın sesini duydum. "Olanları duydum, iyi misin?" Bu adam benim numaramı nereden öğrenmişti? Gerçi niye şaşıyorum ki her şeyden haberi oluyordu.

Önce, "İyiyim," dedim ama dudaklarımdan firar eden hıçkırık beni ele verince, "Değilim," diye fısıldadım. Sinirlerim harap olduğu için daha fazla kendimi tutamayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Metres diyorlar bana, senin yüzünden herkes metres diyor bana. Ama bilmiyordum, onu severken evli olduğunu bilmiyordum. Ya sen bana neler yaptın!" diyerek gözyaşlarına boğuldum. İnsanların hayatını böyle karartmaya hakları yoktu. Kurulu düzenimin içine etmişlerdi.

Bir daha bir erkeğe güveneceğimi sanmıyorum.

Bir daha bir erkeği seveceğimi sanmıyorum.

Ve en acısı bir daha âşık olacağımı sanmıyorum.

Bir anda herkes için ahlâksız bir kadın olup çıkmıştım. Yasak aşk nedir ya? Ne zamandır zinanın adı yasak aşk diyerek meşrulaşmıştı? Evli bir adamla birlikteysen onun yasak aşkı değil metresi olursun. Bu aşkın yasaklı olanı değildi bu zinaydı. Ahlâksızlık hatta rezillikti. Şimdilerde herkes karısını kocasını aldatıyor ve insanlar buna yasak aşk diyorlardı. Yaptıkları zinayı, ahlâksızlığı böyle adlandırıp göğsünü gere gere bunu savunuyorlardı. En tiksindiğim insanlardı bunlar ve şimdi beni de onlardan biri yapmışlardı. Ben böyle biri değildim ki.

Hıçkırıklarımı duyan Duha bir süre sessiz kalmıştı fakat daha sonra, "Haberi basına sızdıran Rengin," dedi. "Dün Karun onu bulup eve dönmeye ikna etti. Karun'un evindeyken, yanındayken onun haberi olmadan bu haberi çıkartacağını sanmıyorsun, değil mi? Karun'dan habersiz böyle bir şey yapmaya cesaret edemez. Umarım ne demek istediğimi anlayacak kadar aklın hâlâ çalışıyordur," dediğinde önce birkaç saniye hiç kıpırdamadım. Duyduklarımı sindirmek için birkaç saniyeden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bütün bunları başıma açan Karun ve Rengin miydi? Rengin'in röportajı aklıma gelince kaşlarımı çattım. Karun'un metres diyerek benimle

görüşmeyi kabul etmediğini hatırlamak ise kanımı dondurmıştu. Sinirden zangır zangır titrerken Duha'nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Her şey o ikisini işaret ediyordu. Beni bu müşkül durumda bırakıp ağlatan onlardı. Onların yüzünden babamın yüzüne bakamayacak hale gelmiştim. Bana nasıl büyük bir kötülük yaptıklarının farkında bile değillerdi.

Yaptıkları yanlarına kalmayacak.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Uçağa alımlar başlamıştı ama uçağa binmek yerine geldiğim yolu geri yürümeye başladım. "Bu haberi tüm sitelerden kaldırıp gazeteleri toplatabilir misin?" diyerek derin bir nefes aldım. "Bugünün gazetelerini piyasadan kaldırman mümkün mü?"

Sonunda beni istediği noktaya çektiği için keyifli çıkan sesini duydum. "Ben Karun'u bile evlendirmiş biriym bu iş benim için fazla kolay," diyerek böbürlendi it herif. Bir insanın hiç mi yüzü kızarmazdı? Başıma bütün bu sorunları açan oydu ama şu anda kurtarıcım konumunda olan da ondan başkası değildi!

"Tamam, teklifini kabul ediyorum. Sen beni bu sorundan kurtar bende boşanmayacağım. Şimdi adliyeye gidip boşanma davamı geri çekeceğim. Ah, bu arada bana Karun'un yaşadığı evin adresini at," diyerek havaalanında çıktım. Sinirlerimi bozdukları için bavulumu bile alma gereğinde bulunmadım. Yeni kıyafetler alabilirim.

Ben bugün geri dönüp onların hayatından tamamen çıkacaktım ama onlar kaşındı .

Rengin Hanım bana açtığı bu savaşın karşılığını almalıydı .

"Karun'un adresini ne yapacaksın?"

Havaalanının önünde bekleyen taksilerden birine doğru yürümeye başladım. "Kocamın evine taşınacağım, asıl o zaman kim metres kim değil ortaya çıkacak. Rengin'in unuttuğu bir şey var," diyerek taksiye bindim. "Karun şu anda benimle evli ve Rengin, evli bir adamın evinde kalıyor. Ben değil asıl o metres konumunda!" diyerek telefonu kapattım. Okuduğum o

haberlerden sonra bu şehirden boynumu büküp kaderimi kabullenerek gitmeyeceğim.

Ben üzerime düşeni yapıp hiç zorluk çıkarmadan boşanma davasını açmıştım. Kimseyi sıkıntıya sokmadan, kimsenin ilişkisini bozmadan üzerime düşeni yapmıştım. Duha kafama bir silah dayayıp beni öldürmeye çalıştığında bile boşanmaktan vazgeçmemiştim. Hatta Kadem engel olmasaydı beni öldürecekti de. Ölüm pahasına boşanmaya kararlıyım. Anlaşmalı bir şekilde davamı açmış, bugün ise geri dönüyordum. Fakat o kadın bugün beni aşağılamış, gurursuz ve ahlâksız biri olmakla suçlamıştı. Röportajında söylediği şeyleri ona ödetmeden hiçbir yere gitmiyorum. Sanki bana gelip nişanlımdan boşan dedi de ben hayır dedim! İnsan gibi benimle konuşmak yerine sinsice saldırmayı tercih etmişti! Uyuyan devi uyandırmak neymiş ona göstereceğim. Bunu başlatan ben değilim ama gerektiği gibi karşılık veren ben olacağım.

Yaptıklarını telafi edip tüm bu haberleri yalanlamadan benden kurtulamazlar. Sonuçta Serhat ile hiç açık seçik fotoğrafım yoktu. Evin dışında öpüşmüyorduk bile ve biz öpüşürken tüm perdeler hep kapalı olurdu. O küçük dokunuşlardan hiçbirini ne o ne de ben kameraya çekmedik veya o esnada fotoğraf çekmedik. Evli bir adamla birlikte olduğumu delillerle kanıtlayacak hiçbir şey ortada yoktu. Yanağa konulmuş birkaç masumane buse beni metres yapmak için kanıt niteliği taşımıyordu.

Arkadaşımdı diyerek kendimi bu rezil olaydan kurtaracağım. Sonuçta insanlar arkadaşına sarılabilir ve onları yanağından öpebilirdi. Birileri bana bir mikrofon uzatırsa onlara söyleyeceğim tek şey kocamın eski nişanlısının bana iftira attığı ve Serhat'ın arkadaşım olduğu yalanıydı. Rengin kolay kolay aksini kanıtlayamazdı. O kadın yeni bir röportaj ayarlayıp her şeyi yanlış anladığını itiraf etmeliydi. Bu itirafı ona yaptırmak için geri dönüyorum. Çünkü bir gün bu olay patlak verdiğinde ve babamın kulağına gittiğinde en azından bana iftira atıldığını, evli bir adamla ilişkim olmadığına inanmalıydı. Babam gizlice evlenmemi bile bir yerden sonra anlardı ama kızının bir metres olduğunu kaldıramazdı. Adımı temizlemeden bu evliliği bitirmeyeceğim.

Ben değil Rengin bugünden itibaren metres olacaktı.

Karun ise bugün metres dediği kadınla uzun süre soyadını paylaşacaktı .

Benden kurtulmak istiyorlarsa bugün çıkardıkları tüm o haberleri yalanlam alılar !

Evet, gördüğünüz gibi Bige yine Adana'ya dönemedi. Kız ikinci kez havaalanında dönüyor.

Aslında Rengin'in Bige'den kurtulma şansı vardı. Eğer bir gün daha sabretseydi Bige tamamen onların hayatından çıkacaktı. Rengin farkında olmadan kendi kuyusunu kazmış olabilir.

Peki, Duha'nın yine her şekilde kârlı çıkmasına ne demeli? Bige'yi zorlayarak onu işbirliği yapmaya ikna edemeyeceğini anladığı an onu serbest bıraktı. Çıkan haberler patlak verince de doğru anda arayıp onu kendi safına çekmeyi başardı. Evet, Duha tüm stratejilerini gerçekten de zekice yapıyor.

Kadem ve Bige'nin anlaşma şekline ne diyorsunuz? Bige onun yanında anormal biri olup çıkıyor.

Orada geçen eşcinsel veya gay misin, diyalogunu sırf bu konuda çok fazla şey yazıldığı için ekleme mecburiyeti hissettim. En azından bize garip gelen davranışlarını farklı şeylere bağlamayız . Kimsenin aklında soru işareti kalmasın istedim. 🌸

Şimdi gelelim diğer konuya. Bige, sırf çıkan haberleri yalanlatmak için Karun'un evine taşınmayı düşünüyor. Sizce bu çılgınlığı gerçekten yapacak mı?

Hadi yaptı diyelim peki, Karun'un tepkisi ne olur dersiniz? Bu kadarını sadece Karun değil emin olun Duha bile beklemiyordu.

Bakalım yeni bölümde bizleri neler bekliyor. Peki, tahminleri olan var mı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. 💙

(6) Masa Altı Oyunlar.

"Eskiden gözlerim görmüyorken insanlar daha iyi ve dünya daha aydınlıktı . Şimdi görüyorum ki ışık sandığım şey aslında koskoca bir yanılgıdan ibaretti."

Parasını ödediğim için taksi giderken karşımdaki devasa yapıt akıllara durgunluk veriyordu. Hayretler içinde kalarak malikânenin görkemini izliyordum. Bu yüksek duvarların ötesinde bile uzun kuleleri görünüyordu. Beşiktaş'ta her şey ateş pahasıyken ister istemez malikânenin değerini merak ettim. Duvarlardan dolayı hepsini göremiyorum çünkü tıpkı cezaevi gibi dört tarafı boyum kadar olan uzun duvarlarla çevriliydi. Başımı çevirince Duha'nın malikânesini de gördüm. İkisi gerçekten karşı karşıyaydı. Onun da etrafı büyük duvarlarla çevriliydi. Böyle tam karşısına denk getirmek için acaba kaç tane ev yıktılar?

Etraflarındaki evlerin doğru düzgün bahçesi bile yoktu çünkü hepsi uzun binalardan oluşuyordu. O binadaki dairelerde insanlar üst üste yaşıyor ve bir avuç toprağa hasret kalıyorlardı. Fakat Karun ve Duha sanki iki kepçeye binmişler ve bu merkezi yere dalıp çoğu binayı yıkarak kendilerine kocaman, bahçeli bir yaşam alanı oluşturmuşlardı. Komşularını çok kıskandırdıkları apaçık ortadaydı. Duvarlardan ötürü Karun'un malikânesinin sadece üstü görünüyordu. Ancak Duha'nın malikânesi daha büyük olmalı ki en üst katı duvarlara rağmen görünüyordu. Şirketin intikamını böyle almış olmalıydı çünkü şirketleri kıyaslayınca da Karun öndeydi.

Her konuda yarışıyorlar ya, acaba aynı kadına âşık olsalar ne yaparlardı?

Büyük ihtimalle o zamanda en iyi kim diye yarışıyorlardı .

Kapının yanındaki güvenlik kulübesine yaklaştım. Anlaşılan eve girmek için bile güvenlikten geçmeliyiz. Cama tıklatıp, "Merhaba," dedim. Adam camı indirince, "Karun Bey'i görmek istiyorum," dedim onun bakışlarının

hedefi olurken. İri kıyım biri olduğu için bana olan sert bakışlarından biraz korktum. Muhatap olduğum herkese karşı yüzde kaç gibi bir şansım olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Sanki beynim tamamen dövüşmeye programlanmış gibi ne zaman korksam hemen kazanma ve kaybetme şansımı analiz ediyordum. Babam hep derdi ki bu doğuştan savaşçı olan insanlara özgü bir düşünce tarzı. O kadar eğitime kimi zorlarsa ondan da bir savaşçı yaratırdı.

Her an kör bir kurşunun hedefi olacağım diye tetikte yaşamak çok zordu.

Biri bana sesini bile yükseltse hemen onu bir tehdit olarak görüyordum.

İri kalıbına rağmen adamın, "Kimsiniz?" diyen sesi oldukça kibar çıkmıştı. "Karun Bey'in geleceğinizden haberi var mıydı?" Anlaşılan yine soru cevap kısmı başlamıştı.

"Şey aslında evime gelmek için onun iznine ihtiyacım yok," diyerek sevimli olduğunu düşündüğüm bir şekilde ona gülümsedim. "Bilirsiniz bir kadının yeri kocasının yanındır." Açık pencereden kolumu soktum ve tanışmak için ona elimi uzattım. "Bu arada ben Bige Saka Kalender," dedim.

Son kısmı söylediğim an gözlerini irice açarak, "Şu meşhur Saka mı?" dedi şaşkın bir sesle. Anlaşılan burada pek bir ünlüyüm.

Gülümseyerek başımı salladım. "Ta kendisi," dediğim an oturduğu sandalyeden telaşla ayağa kalktı. Sanırım elimi sıkmayacaktı. Zaten küçük pencereye eğilip elimi uzatmam da biraz garip görünüyordu. Elim çekerek bir adım arkaya doğru attım.

İri adam ondan beklemediğim bir saygıyla hemen ceketinin önünü düğmeledi. "Hoş geldiniz Efil Hanım," dedikten sonra aceleyle küçük masasında duran telsizi aldı. Telsizi dudaklarına yapıştırıp, "Efil Hanım geldi kapıları açın," dedi. Efil mi? Kendimi tanıtırken ona göbek adımı söylediğimi hatırlamıyorum. Anlaşılan benim hakkımda çok fazla bilgiye sahipti.

Demir kapı otomatik olarak açılırken, "Karun Bey evde mi?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Kenan Bey ile çıktılar ve hâlâ dönmediler."

Gözlerimin içine manidar bir şekilde bakıp, "Ama Rengin Hanım evde," deyince ne anlatmak istediğini anladım. Seni neyin beklediğini bil diyordu.

Başında siyah bir şapka olan bu koca adama içten bir şekilde tebessüm ettim. Kafam kadar şişkin kasları vardı. Ona baktıkça aklıma Hulk geliyordu. Badem gibi olan siyah gözleri çekikti ve tıknaz bir yüzü vardı. Kaşındaki dikiş izleri ve boğazında boylu boyunca görünen yara izi insanı korkutuyordu. Ama aynı zamanda bu yaraların sebebini sorgulatıyordu. Otuzlu yaşların ortasında gösteriyordu ama korkutucu, iri vücuduna rağmen bana dost canlısı biri gibi geldi. İnsanları görünüşünden dolayı yargılamayı bıraktığımızda belki de dünya daha yaşanabilir bir hale gelecekti. Onu görür görmez hemen kafamda bir saldırgan profili oluşturduğum için kendimden utandım. Yaka kartındaki ismine bakıp, "Teşekkür ederim Celil," dedim.

Daha fazla oyalanmadan derin bir nefes alıp bahçe kapısından içeri girdim. Kapıdan adımımı içeriye atar atmaz kendimi harikalar diyarına girmişim gibi hissettim. Büyülenmiş gözlerle etrafıma bakarken, "Vay canına," diye fısıldadım. "Muhteşem."

Bir sanat eserine bakar gibi karşımdaki malikâneye bakıyordum. Alt katındaki uzun kolonları göze çarpan iki katlı bir yapıtı. Üst kattaki çoğu pencerenin bir balkonu olması iç açıcıydı. Fakat hiçbir çatı katındaki teras kadar merak uyandırmıyordu. Küçük bir sarayı andıran malikânenin kubbeli çatısının tam ortasında büyük bir pencere vardı. O gördüğüm şey pencere mi yoksa kapı mı, emin değilim ama terasa açılıyordu. Terasın korkuluklarını saran sarmaşıklar büyüleyici görünüyordu. Adım attıkça gördüğüm şeyler beni daha fazla etkisi altına alıyordu. Yürüdüğüm bu yol özel dekoratif taşlardan oluşuyordu. Dümdüzdü fakat taşların üçgen şeklinde bir kesimi vardı.

Malikâneye giden yolun sağında ve solunda sığ süs çalıları vardı. Hepsi de sanki cetvelle kesilmiş gibi bir düzlükteydi. Birinin bile tek bir yaprağı diğerini geçmiyordu. Aynı boyda ve aynı hizadaydılar. Çalıların oluşturduğu desen x işaretini andırıyordu. Bahçedeki yeşillik alan bir golf sahasına benziyordu. Tek bir çimin bile diğerlerini geçemediği yemyeşil bir düzlükteydi. Duvar boyunca uzanan ağaçların gölgesinde piknik yapmak çok güzel olabilir. Bahçede bir kamelya bile görmüştüm lakin tek bir çiçek bile yoktu. Etrafıma hayran gözlerle bakıp yürüyor, beni izleyen ürkütücü

korumaları görmezden geliyordum. Evet, siyah giyen adamlar bahçenin farklı yerlerinde ciddi bir suratla nöbet tutuyordu. Hepsinin bana attığı kaçamak bakışları üzerimde hissediyorum.

Malikânenin kapısı açılınca durdum çünkü Rengin dışarı çıkmıştı. Geldiğimi haber almış gibi dışarı çıkmıştı. Fakat yalnız değildi sağında ve solunda bir adam vardı, üstelik arkasında da dört adam vardı. Beni onlarla yaka paça dışarı attıracakmış gibi yolun tam karşısında duruyordu. Aramızda on metre varken ikimizde durmuş birbirimize bakıyorduk. Arkasına aldığı adamlarla gözümü korkutmaya çalıştığını biliyorum. Bu duvarların arasında beni öldürse buradaki adamların sessiz kalacağını tahmin etmek zor değil. Büyük ihtimalle Karun'da arkada hiç kanıt bırakmadan cesedimi ortadan kaldırırdı. Eğer yaptığı iğrenç röportajı okumasaydım buradan hemen kaçıp gidebilirdim. Fakat o röportajın öfkesini taşıırken korku bile beni buradan gönderemezdi. Evet, ona doğru yürümeye başladım.

Attığım her adımla birbirimizi daha iyi görüyorduk. Onun bakışları rakibine bakar gibi eleştireldi fakat benim bakışlarım öylesine bakıyordu. Benden bir veya iki yaş büyük diye biliyorum ama tam emin değilim. Okuduğum bir dergide onun yirmi sekiz yaşında olduğundan bahsediyordu. Aynı zamanda bir moda ikonu olduğu için sık sık dergi kapaklarını süslerdi. Zaten ona baktıkça bunu daha iyi anlıyordum. Siyah saçları düzdü ve çenesinin hizasında kestirdiği için yüzü daha yuvarlak, boynu daha ince görünüyordu. Bir saç kesimiyle istediği hatları nasıl ortaya çıkaracağını iyi biliyordu.

Aramızdaki mesafe azaldıkça gözlerinin üstüne far bile sürmediğini görebiliyorum. Bal sarısı iri gözleri yeteri kadar dikkat çekiyordu zaten, bu yüzden gözleri için ekstra bir şeyler yapmasına gerek yoktu. Fakat kirpiklerinin bu kadar uzun olduğunu sanmıyorum. Takma kirpik kullandığına eminim çünkü arada bende kullandığım için normal bir kirpikle arasındaki farkı biliyorum. Dolgun yanaklarında şeftali çiçeği tonlarında hafif bir allık vardı. Bu bile çok belli olmuyordu. Dudaklarına pembe bir ruj sürmüştü bunun dışında hiç makyaj yapmamıştı. Benim aksime fazla doğaldı. Makyaj yapmayı sevdiğimi inkar edemem. Bunun güzel veya çirkin olmakla bir ilgisi yoktu çünkü evdeyken bile makyajsız mutfağa bile girmezdim. Sanırım kendimle ilgilenmeyi seviyorum.

Yalnız başına evde yemek yerken bile bir davete katılacakmış gibi özenle hazırlanan bir deliydim .

Rengin bir malikânededen çıkmasına rağmen üzerinde salaş bir tişört ve pantolon vardı. Fakat ben havaalanında dönen birine göre fazla şıktım. Üzerimde yarım kol, bisiklet yaka siyah bir elbise vardı. Elbise vücut hatlarımı ortaya çıkartacak kadar dardı ve dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu. Diz kapaklarımın hizasına kadar gelen siyah çizmelerimin topuğu zeminde tok sesler çıkartıyordu. Çizmeler yumuşak deriden yapıldığı için bir çorap gibi bacaklarımı sarmıştı. Saçlarım açık olduğu için her adımım dalgalanıyordu. Bu yüzden kulağımdaki uzun küpelerin ucundaki elmaslar sallanıyordu. Bir şeyleri güzel taşıyabiliyorsan bence istediğin her şeyi istediğin yerde giyebilirsin.

Aramızda birkaç adım kala durduğumda sanırım yeteri kadar beni izleme fırsatı olmuştu. "Senin burada ne işin var?" diyerek ilk konuşan o oldu. Yakından bakınca daha da güzel bir kadındı. Fakat bıkkın gözlerle bana bakıp, "Hiç gururun yok değil mi?" demesi pek de güzel değildi.

Düz bir şekilde ona bakıp, "Gurur mu?" dedim alaycı bir ifadeyle. "Gururum olduğu için bu evdeyim." İnsanların onuruyla bu şekilde oynanmayacağını göstermek için buradayım.

Karşısında bir sokak kadını varmış gibi bakıyordu. İğreti dolu bakışları beni zerre kadar etkilemiyordu çünkü ben umursamaz tavrımı korudukça daha fazla sinirleniyordu. Eğer rahat dursaydı zaten şimdiye Adana'da olurdum. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığı esnada bahçe kapısından giren arabalarla susmak zorunda kaldı. Başımı çevirerek arabadan inen kişiye baktım. "Hadi bakalım," diye mırıldandığımda sesim kimseler tarafından duyulmasın istedim. "Başlıyoruz."

Neyse ki sevgili nişanlısının eve dönme zamanı mükemmeldi.

Karun'un arabadan inişini ruhsuz gözlerle izledim. Arabanın kapısını eliyle ittiğinde kolu kısa bir anlığına arkaya doğru uzanmıştı. Gözlerinin değdiği ilk kişi karşımdaki kadındı. Rengin'e bakınca gözleri aradığı kişiyi burada bulmanın huzuruyla doldu. Onun gitmesini istemiyordu. Kafasını küçük bir açıyla çevirince istenmeyen misafiriyle karşılaştı ve o gözlerdeki huzur

kayboldu. Gözlerinin mavisine yerleşen soru işareti *neden buradasın?* der gibiydi. Onu ilk gördüğümde boyu bir doksan gibi gelmişti lakin korktuğum için midir bilemem, ama her adımıyla gittikçe büyüyor gibiydi. Korkum sanki aramızda doğaüstü bir şeyler başlatıyor ve korktukça o, büyüyor ve ben küçülüyordum. Oysaki benim boyum da bir yetmiş dördtü. Fakat zoraki bir şekilde göz göze geldikçe o bir deve dönüşüyor, ben ise birazdan ayakları altında ezilecek olan parmak kız oluyordum. Korkum beni her yönden zayıflatmaya başlamıştı. Bu iyi değildi, hiç iyi değildi.

Gelip nişanlısının yanındaki yerini aldı ve o da karşımda durdu. Kısa bir an başını eğip Rengin'e baktı. Onun tüm endişelerini söküp almak ister gibi elini onun beline koydu. Parmakları Rengin'in ince belini sarmıştı. Yanındaki kadını cesaretlendirirken karşıdaki kadını korkutuyordu. Rengin başını kaldırıp ona belli belirsiz gülümseyene kadar onun iyi olduğuna ikna olmadı. Rengin'i üzecek hiçbir şey söylemediğime ikna olunca nihayet başını usulca benden tarafa çevirdi. Bana olan bakışları Rengin'e bakarken olduğu gibi aynı düzlükteydi. Biliyorum garip ama Rengin'e olan bakışlarında huzur görmüştüm ama daha fazlası yok gibiydi. Ona baktığı gibi bana da bakıyordu. Nasıl mı? Bir boşluğa bakar gibi. Karşısındaki kadın ona yabancı ama yanındaki nişanlısıydı. İkimize de aynı hissizlikle baktığının farkında mıydı? Yanındakine hissiz bakamazsın.

Düşünce seline dalıp gittiğimi onun asabi sesini duyana kadar fark etmedim. "Evimde ne işin var?" dediğinde sinirli bakışlarıyla adeta insanın içini delip geçiyordu.

Korkuyorum, ürküyorum ve acayip derecede tırsıyorum. Fakat buna rağmen öfkeme sarılıp korkumu gizlemeye çalıştım. "Seninle evli çıktığımdan beri başıma gelmeyen kalmadı," diyerek beni çoktan terk eden cesaretime eve dönüş çağrısı yolladım. "Dışarıda can güvenliğim olmadığı için burada yaşamaya karar verdim." Umarım nankör cesaretim çağrıma cevap verirdi aksi takdirde ruhumu teslim etmek üzereyim.

Duyduklarından sonra sinirden adeta zangır zangır titrerken dişlerinin arasından, "Karar verdin ve buraya geldin öyle mi?" dediğinde tıpkı cesaretim gibi onun da sabrının onu terk etmek üzere olduğunu anladım.

"Evet." Masumca başımı salladım. "Karar verdim ve geldim." Yürek mi yedim diye düşünmüyor değilim ama zaten böyle anlarda hep fazla korkusuz korkak olurdum.

Başını küçük bir açıyla Kenan'a doğru çevirdi ve "Vur şunu!" dedi. Ne? Vursun mu beni? Göğüs kafesimin içinde kanatlarını çırpıp saka kuşu, her an uçup gökyüzüne süzülebilirdi. Evet, kalbim bir kuşa dönüşmüş gibi kafesine sığmıyordu. Neden sürekli bunu yaşıyordum?

Karşıma çıkan herkes beni vurmaya çalışıyordu!

Kenan bile duyduklarına şaşırıp, "Karun," dedi ona yanlış yaptığını anlatmak ister gibi bakarken. "Bu iyi bir fikir olmayabilir."

"Avukatı sende duydun," dediğinde Kenan'a bakıyordu ama sözleri banaydı. "Davayı geri çekmiş ve tekrar bir dava açmak için belli bir zaman geçmesi gerekiyormuş," dedikten sonra başını yavaşça çevirdi ve iğrenircesine yüzüme baktı. "Bir metresle evli kalacağıma onu öldürür dul kalırım daha iyi!" dediği an havada bir tokat sesi yankılandı. Tokadın şiddeti öylesine yüksekti ki bahçedeki tüm korumaların yutkunuşunu duyabiliyorum. Rengin gözlerini irice açmış, Kenan ne yaptın sen der gibi tokadın sahibine bakıyordu. Evet, Kenan bana bakıyordu.

Ona tokat atmıştım.

Ona vurmak planlarımın arasında yoktu ama her şey bir anda olup bitti.

Avucumun içinde soğuk teninin ısısı kalırken soluğumu tutarak başıma gelecekleri beklemeye başladım. Attığım tokadın şiddetiyle başı omzuna doğru savrulmuştu. Ağır ağır başını bana doğru çevirmeye başladığında nefes alamadığımı hissettim. Yüzündeki kaslar korkutucu bir şekilde seğirirken bana doğru dönünce arkaya doğru yavaşça bir adım attım. Boynundaki damarların belirgin bir hale gelmesi bana hayal ettiğimin çok üstünde dehşet korkular yaşatıyordu.

Göz göze geldiğimizde gözlerinin mavisinde gördüğüm ölü ruhlarla bir adım daha arkaya doğru attım. Evet, kanına girdiği kurbanlarının ruhlarını gözlerinde taşıyormuş gibi gözlerinin mavisine ölümün kasveti sinmişti.

Yumruklarını sıkmaktan yanındaki ellerinin parmak boğumları gerilirken, "Sen!" dedi bana doğru yürürken. "Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun!" dedikten sonra belindeki silahı çıkardığı gibi kalbime bastırdı. Kahretsin ki bunu da ilk kez yaşamıyorum!

Parmağı tetiğe baskı uygulayacağı esnada gözleri arkamda bir yere kayınca durdu. Ne oldu bilmiyorum fakat silahını indirerek çatık kaşlarla arkama bakmaya başlamıştı. Başımı çevirince bahçeye giren bir araba gördüm. Karun bu yüzden silahını indirmişti çünkü gelen kişinin bunu görmesini istememişti. Araba bahçeye girdikten sonra durdu. İçinde Duha ve Kadem çıkınca gözlerimi irice açtım. Bu ikisinin burada ne işi vardı?

Kadem'in aksine Duha'nın üzerinde ceketi yoktu. Ütülü beyaz gömleği ve tek çizgili pantolonun içinde oldukça şık görünüyordu. Gözlerindeki güneş gözlüğünü çıkartarak bize doğru yürüdü. Onu görmek bile Karun'un sınırlarını tepesine çıkardığı için, "Eceli gelen herkes kapımda bitiyor!" dedi küfreder gibi.

Yanında Kadem dışında hiç koruması olmayan Duha, o kadar rahattı ki sanki babasının evine geliyordu. Bana bir kez bile bakmadan gelip yanımda durduğunda şimdi Karun'un karşısında olan oydu. Kenan ceketinin önünü düğmeleyip, "Hoş geldin abi," dediğinde Karun dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. Kenan, Duha'ya hoş geldin mi dedi?

Duha başıyla Kenan'a selam verdi. "Hoş buldum koçum," dediğinde hayretler içinde onlara bakıyordum. Bunlar düşman değil miydi?

Kadem'de beni iyice şaşırtarak ellerini önünde birleştirip Karun'a baktı. "Kusura bakma abi destursuz geldik," diyerek büyük bir saygıyla konuşunca şimdi de Duha sinirden yumruklarını sıkıyordu. Beynim yanmış olabilir.

Karun, Kadem'e babacan bir tavırla bakıp, "Senden ötürü bir kusur yok koçum," dediğinde ikinci şokumu yaşıyorum. Biri beni aydınlatabilir mi, bu tam olarak ne biçim bir düşmanlık?

Kafam karıştı birbirlerini sevmiyorlar ama birbirlerinin adamını seviyorlar mı?

Duha ve Karun karşı karşıya durmuş buz gibi gözlerle birbirine bakarken Karun, "Hayırdır, Tunus?" dedi soğuk bir sesle. "Seni kapıma getiren nedir?"

Duha'nın gözleri kısa bir an Rengin'e kaydığında Rengin'in gerildiğine yemin edebilirim. Bir suçlu gibi bakışlarını hızla Duha'dan kaçırmıştı. Duha derin bir nefes alıp yeniden Karun'a döndü. Çok ciddi bir açıklama beklediğimi itiraf ediyorum fakat Duha, Karun'a bakarken gayet ciddi bir ifadeyle, "Son zamanlarda bahçeme dadanan tilkiyle bir ilgin var mı?" dediğinde Karun'un yüzünün aldığı ifadeye kahkaha atabilirdim. Ne dedi? Tilki mi?

Duha bunu hayati bir meseleymiş gibi sormuştu.

Karun'un kaşları yavaşça çatılırken, "O s*ktiğim beynindeki tilkilerden biri kaçmış olmasın!" dedi ne saçmalıyorsun der gibi ona bakarken.

Duha durum kontrolü yapar gibi birkaç saniye sustuktan sonra, "Hayır," dedi bir konuda eminmiş gibi. "Kafamdakilerin sayısında bir eksilme yok," dedikten sonra suçlarcasına Karun'a baktı. "Senin tilkin değil mi o?"

Herkes şaşkınlık içinde bu ilginç konuşmaya tanıklık ederken Karun başını eğerek elindeki silahı işaret etti. "Sayısının tam olduğuna emin misin?" Başını kaldırdı ve tehditkâr gözlerle Duha'ya baktı. "Kafanı dağıttıktan sonra senin için onları sayabilirim!" Benim yüzümden zaten yeterince sinirliyken Duha onu daha çok kızdırıyordu.

Karun'un aksine Duha öfkesiyle hareket etmediği için sakinliğini koruyup düz bir şekilde ona bakıyordu. "Hiç yakışıyor mu sana bu tür oyunlar? Tilki sana aitse sorumluluğunu üstlenmelisin," dediğinde sinirden delirttiği adama kınar gibi bakıyordu. "Cami avlusuna çocuk bırakır gibi insanların bahçesine tilki bırakamazsın, Kalender."

"Senin kapına bırakacağım tek şey silahımdan çıkan kurşunlar olur," diyen Karun bahçe kapısını işaret etti. "Şimdi terk et evimi."

Duha tam olarak neyin peşinde, anlamadım ta ki gözleri beni bulana kadar. "Çıkan haberler doğru mu?" derken güya Karun ile konuşuyordu ama

gözleri açık bir şekilde üzerimdeydi. "Demek gerçekten gizlice evlendin?" dediğinde sanki bütün bunlar onun başının altında çıkmamış gibi hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. "Şunun şurasında komşuyuz beni düğününe davet etmediğine inanamıyorum." Özellikle Karun görsün diye haddinden uzun bana baktığını biliyorum. Baştan ayağa en ince ayrıntısına kadar beni izlerken gözlerinde beliren beğeni bile planlı olmalıydı. "Beni karınla tanıştırmayacak mısın Kalender?" derken sesinde hissettirdiği hayranlığın bile bir sebebi olmalıydı. Neyin peşinde?

"Ben Bige." Karun'u beklemeden ona ben kendimi tanıttım. Sanırım Duha'nın ne yapmak istediğini sonunda anlamıştım. "Üzgünüm kalıp sohbet etmek isterdim ama gitmem gerekiyor. Bu evlilik yüzünden çok fazla kişi tarafından aranıyorum," diyerek suratımı astım. "Kendime kalacak daha güvenli bir yer bulmalıyım," dedikten sonra başımı çevirip Karun'a baktım. "Burada kalmaktan vazgeçtim." Elinde tuttuğu silaha baktım. "Burası da benim için yeteri kadar güvenli değil," dediğimde son derece ciddi bir suratla bana bakıyordu.

Gitmek üzereyken Duha, "Bir dakika," diyerek beni durdurdu. Sanki Karun burada hiç yokmuş gibi bana yaklaşip kendi malikanesini gösterdi. "Karun'un karısını ağırlamaktan şeref duyarım. Güvenli bir yer arıyorsan kapım sana her zaman açık," dedikten sonra başını çevirip Karun'un yüzüne baktı. "Karını ağırlamamı sorun etmezsin, değil mi?" dediğinde tamamen iyi niyetinden yapıyormuş gibi bir duruş sergiliyordu ama Karun'a tam tersi şeyler hissettirdiğini iyi biliyordu.

"Sonuçta bugünden itibaren o senin karın olarak anılacak. Onunla ilgili her şey Karun'un karısı olarak bilinecek," derken sinsice ona bakarak sırtıttı. "Burada tamamen komşumun itibarını düşünüyorum. İyi niyetimi göstermek için karını ağırlayabilirim," dediğinde Karun'un kan beynine sıçramış gibi kaskatı kesildiğini gördüm. Düşmanlarından birinin evinde kalmam büyük bir dedikodu malzemesi olabilirdi.

Heyecanlı görünmeye çalışarak, "Çok sevinirim," dedim Duha'ya. "İstanbul hakkında hiç bilgim yok bir süre sizi rahatsız etmek zorundayım," dediğimde Duha benimle flört eder gibi yumuşak bir sesle, "Beni her zaman rahatsız edebilirsin," dediği an dişlerini sıkan Karun, ona doğru bir adım attı fakat Kenan hemen kolunu tutarak onu durdurdu. Kenan ona bunu

yapmaması gerektiğini söyler gibi bakınca Karun kolunu sertçe çekti. Gözlerinin mavisi hiddetli bir şekilde Duha'ya bakarken, "Karımı ağırlamak senin haddine değil!" dedikten sonra başını çevirip sinirli gözlerle bana baktı. "İçeri geç!" dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

Duha'nın da istediği tam olarak buydu ama bunu ona belli etmedi. Karun'un evine geleceğimi söyleyince büyük ihtimalle Karun'un beni öldürmeye çalışacağını tahmin etmişti. Bu yüzden apar topar buraya gelerek onu kışkırtmıştı. Duha gerçekten istediği şeyleri almasını iyi biliyordu. Aklım bunlarla meşgul olduğu için içeri geçmek yerine hiç kıpırdamadım. Karun bunu yanlış anlayıp Duha'nın teklifini düşünüyorum sandı. Sinirden çenesi seğirirken, "Saka," dedi son kez uyarır gibi. "Eve geç!"

Duha'nın yanında benimle tartışmak istemediğini anladığım için onları bırakıp eve doğru yürüdüm. Arkamda her an birbirinin gırtlığına çökecek olan iki adam bırakarak malikaneye girdim. Tüm hizmetçiler meraktan hole toplandığı için beni görünce hepsi çil yavrusu gibi bir yere dağıldı. Tam olarak hangi odaya gideceğimi bilmediğim için etrafıma bakarak holde oyalandım. Burayı bana satsınlar çünkü çok güzel. Acaba fiyatı ne kadardı?

Yabancı gözlerle etrafıma bakarken giriş katın zemini dikkatimi çekti. İtalyan mermeriyle yapılmıştı evet, bu tür şeyleri tahmin etmeyi seviyorum. Başımı çevirip bakınca elle boyanmış kanvas duvarları gördüm ve gülümsedim. Üstelik giriş katı 19.yüzyıl Versace panellerinin yanı sıra Sistine Şapeli'nin tozunu andıran bir tavana sahipti. Kesinlikle bana satmalılar.

Yukarıyı merak ettiğim için merdiveni tırmanmaya başladım. Her basamakla Yunan anahtar desenli, bordülü merdiveni biraz daha inceliyordum. Tek bir toz dahi yoktu. Malikâne fazla ferah ve temiz görünüyordu. Üst kata çıkınca buradaki koridorda karşılıklı duran oda kapılarını gördüm. Çok fazla oda vardı ama ben çatı katındaki terası merak ediyorum. Cam gibi olan zemin daha yeni dikkatimi çekiyordu. Avusturya parkesiyle yapıldığı çok açıktı. Mozaik tavanlar boyalı duvarlarla uyum içindeydi. Her katın farklı bir temaya sahip olduğunu görebiliyorum çünkü bu kat İngiliz neoklasik malikanesinden esinlenilmiş gibiydi. Çatı katına çıkmak için tekrar merdivene yönelmiştim ki durdum. Ne yapıyorum ben? Zoraki bir şekilde girdiğim bir evin çatı katına çıkamazdım. Birazdan içeri

girdiklerinde evin içinde gizlice dolaştığımı görmek kimsenin hoşuna gitmezdi. Sonuçta ben burada istenmeyen misafirdim.

Hemen aşağıya inip giriş katın holünde beklemeye başladım. Bari birileri beni oturma odasına falan buyur etseydi. Dışarıda araba sesi duyunca Duha'nın gittiğini anladım. Bu beni daha çok korkuttu çünkü Duha gittiğine göre Karun artık rahat rahat işimi bitirebilirdi. Bir yanında Rengin diğer yanında Kenan dururken hızlı adımlarla içeri girdiğinde burnunda soluyordu. "Çiçek!" diye bağırırken sinirden yeri göğü inletir gibiydi. Sağ taraftaki holden hizmetçi önlüğüyle bir kız koşarak gelince Karun, "Şunu al gözümün önünde!" diyerek beni gösterince kaşlarımı çattım. Şu dediği kişinin bir adı vardı.

Yüzüme bile bakmayan hayvan herif hizmetçiye beni göstererek, "Bundan sonra sizinle kalacak," dedi buz gibi bir sesle. "Kendi şahsi işlerini kendi yapacak. Biriniz bile ona yardım ederseniz kendinizi kapıda bulursunuz!" dediğinde zavallı kız korkarak başını hızla salladı.

Çiçek'li rahat bırakıp bana doğru yürüdü ve karşımda durdu. Siniri yüzünden hızlı hızlı nefesler alırken, "Müştemilatta kalacaksın!" dedi üzerine basa basa. "Benim iznim olmadan dışarı bile çıkmayacaksın. Daha fazla senin yüzünden sorun yaşamak istemiyorum. Boşanma gerçekleşene kadar attığın her adımdan haberim olacak. Malikaneye girmen yasak, özellikle Rengin'in canını sıkacak bir şey yapmayacaksın!" dediğinde bu benim için ölümcül bir uyarıydı. Zaten cevabımı bile beklemeden hızlı adımlarla yukarı çıktı. Yüzündeki o iğreti ifadeyi hak edecek hiçbir şey yapmadım!

Evi de onun olsun nişanlısı da! Buraya bunun için gelmedim ki.

Çiçek yanıma gelip mesafeli bir sesle, "Benimle gelin Bige Hanım," deyince ona zorluk çıkarmadan onu takip ettim. Rengin'in yanından geçerken en az nişanlısı kadar kötü bakıyordu.

Dışarı çıktığımızda bahçenin batı tarafına doğru yürüdük. Çalışanların kaldığı müstemilatlar malikânedan iki kilometre uzaklıktaydı. Evet, hepsi aynı bahçenin içinde olmasına rağmen çalışanların kaldığı yer bir hayli uzaktı. Çiftlik evi gibi enine doğru uzanan iki katlı bir eve doğru yürüyorduk. Çiçek önde yürürken beni bilgilendiriyordu. "Toplamda on

yedi odası var, üst katta evli olanlar kalıyor alt katta bekar olanlar. Güvenlikte sorumlu olan korumaların kaldığı yer malikânenin diğer tarafında," dedikten sonra başını çevirip bana gülümsedi.

"Hiç boş odamız yok ama benimle kalabilirsiniz," dediğinde bunu çekingen bir sesle sormuştu. Yirmi üç yaşlarında sevimli bir kız gibi görünüyordu. Özellikle iri gözlerini kırıpıştırarak benden cevap beklemesi onu daha da sevimli gösteriyordu. Küçücük yüzü olan ve sarı saçlarını sıkı bir topuz yapan zayıf bir kızdı. Saçlarını çok sıkı bağladığı için gözleri kısılmıştı. Yeşil gözleri hâlâ aynı merakla bana bakıyor, sormak istediği bütün soruları güçlükle dizginlemeye çalışıyordu.

Kibirli biri olarak görünmemeye çalıştığım için tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Seninle aynı odayı paylaşmak beni mutlu eder," dedim ama içten içe çıldırıyordum. Müştemilatta kalmak nedir ya! Evsiz değilim ki böyle bir yerde kalayım. Benim zaten bir sürü evim vardı!

Bugün yaptığı her şey o adama misliyle dönecekti ama henüz haberi yoktu!

Akşam olduğu için malikânedeki çalışanların işi bitmişti. Hepsi müştemilata dönünce Çiçek beni onlarla tanıştırmıştı fakat hepsi düşman gözlerle bana bakıp durmuştu. Rengin'i çok seviyor olmaları ki onun üzerine kuma gelmişim gibi davranıyorlardı. Zaten Çiçek ile paylaştığım oda da yeteri kadar büyük değildi. Canımı asıl sıkan şey akşam yemeğini sadece kendileri kadar hazırlamış olmalarıydı. Beni yemeğe bile çağırmamışlardı. En azından davet edebilirlerdi. Düşman gözlerle bana bakan o insanlara tahammül edemediğim için bahçeye çıktım. Akşam olduğu için en azından bahçede kimse yoktu. Malikâneye ait bölgeden itinayla uzak durduğum için bahçenin o tarafına geçmiyordum. Aman Karun Bey'i kızdırmayalım!

"Bana burada köle hayatı yaşatacağını düşünüyorsa büyük yanılıyor!" diyerek telefonda Duha'ya dert yandım. "Daha ilk günden hizmetçilerden bile kötü muamele görüyorum."

Duha son yarım saattir yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Aklını kullanırsan o evin hanımı bile olabilirsin. Çalışanlar Rengin'i sevdikleri için sana cephe almıyorlar çünkü güçlü olanın yanındalar." Karun'un Rengin'e verdiği değerden dolayı Rengin'i tutuklarını savunuyordu. Sonuçta evin beyi kimi severse gelecekteki hanımları o olacağı için doğru kişiye yaranmaya çalışıyor olabilirlerdi.

"Bir avuç çalışanın ne düşündüğü umurumda değil," diyerek hamağa doğru yürüdüm. "Benim istediğim bu eve hanım olmak değil bana yapılan haksızlığı ödetmek."

"Onun da sırası gelecek," dedi Duha. "Bir süre oradakilerin sana alışmasını bekle daha sonra hepsini avucumuza alacağız. O eve girmen bizim için büyük avantaj şu anda." Yani evdeki düşman bendim öyle mi? Duha şu haber işini halledene kadar bekleyeceğim ama daha sonra onun için de çalışmadığımı görecekti. En büyük zararı bana Duha vermişken ona casusluk yapacak değilim. Duha'nın günahı Karun'un yaptıklarından daha büyüktü. Zamanı var, Duha'dan alacağım intikamın da zamanı vardı.

Bu adamlar henüz neler yapabileceğimi bilmiyordu.

İki taraflı oynayıp ikisinin de canına okuyacağım.

Telefonu kapatıp hamağa uzandım. Gökyüzündeki yıldızları izlemek rahatlatıcıydı. Elimi kaldırıp yıldızlardan birine doğru tuttum ve daha sonra işaret parmağımı başka bir yıldıza kaydırdım. Bu hareketi birkaç yıldız doğru yapınca gözlerim doldu. "13 Haziran yaklaşıyor çocuklar," diye fısıldadım. "Orada bana da yer var mı?" Diğer elimin parmakları saçlarımdaki siyah, kurdeleli tokenin üzerinde oyalanırken iç çektim. Bu yas hiç bitmeyecek gibiydi.

"Ablam da vardı," diye mırıldandım yıldızları izlerken. "Babamın iki kızı vardı peki, neden ben?" Ablam annemlerin tutulduğu depodaydı ama onlar bir beni arabaya koyup başka bir depoya götürmüşlerdi. O adamın, "*Küçük olan kızı al,*" dediğini iyi hatırlıyorum. Sanki birini anneme bırakmışlardı birini öldürmek için seçmişlerdi.

Küçük bir bebekte vardı aramızda. Her anneye sadece bir çocuk bırakmışlardı.

"Bitmiyor," diyerek iç çektim. 13 Haziran'ın üzerimdeki etkisi asla bitmiyordu.

Hamakta oturup çantamdaki sigara paketini çıkardım. Bırakmaya çalıştığım için biraz tereddüt ederek pakete bakıyordum. Nefsim irademden daha baskın çıktığı için paketin içinden bir dal çıkartıp yaktım. Serhat veya başıma gelen rezil evlilik yüzünden değil 13 Haziran'ın stresıyla dumanı içime çektim. Annem de içerdi. Babam sigara içtiğimi bile bilmiyordu, babam neyi biliyor ki? Duman aralıklı dudaklarımın arasından havaya karışırken güldüm. Babamın hiçbir şey bildiği yoktu. Tek kötü alışkanlığım belki içtiğim sigara olabilirdi ama zihnim fazla kirliydi. Babam kirletti orayı. Önce kirletti sonra da temizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Bir uzmandan yardım almam gerektiğini ona söylediklerinde, *"O bir asker kızı atlatacak!"* dedi. Atlatmak için beni zorladı ve bir süre sonra ona görmek istediği kişiyi verdim. Her şeyi atlatmış, geçmişte bırakmış küçük kızı. Babamın görmek istediği buydu. Bazen ablamın kaçıp gitmekle en doğru kararı verdiğini düşünüyorum. Babam zor biriydi.

"Beni de götür," diye o gün az yalvarmamıştım ona.

Suçlayıcı gözleri üzerindeyken o gün ondan duyduğum son sözü asla unutamıyorum. *"Burada yollarımız ayrılıyor babasının kızı,"* demişti bana. Son olanlardan sonra onun için artık babamdan bir farkım yoktu.

Ablam benim aksime asi ve cesaretliydi. Normalde de babamın kuralları altında yaşamaktan hiç hoşlanmazdı. Son olanlar onun için bardağı taşıran son damlaydı. O gün ben kalan olmuştum o ise giden. Şimdilerde yirmi dokuz yaşına basmış olmalıydı. Onu en son çocukken gördüğüm için bir gün es kaza karşılaşırsak ablamı tanıyamamaktan korkuyorum. Acaba arada da olsa bende onun aklına geliyor muyum? Gözlerime akın eden yaşlarla burukça gülümsedim. Aklına bile getirmiyordur. Benimle ilgili iyi anıları yoktu.

Derin bir nefes alıp, "Bilmiyordum," diye mırıldandım. "Bir şeyleri bilecek yaşta değildim." Bazen düşünüyorum onu evden kaçırın sebep tam olarak neydi? Babamın yaptıkları mı yoksa benim yaptıklarım mı?

İçtiğim sigaranın sonuna gelince izmaritini yere atarak ayağa kalktım. Çizmemin ucuyla sigara izmaritini söndürerek çantamdaki naneli sakızlardan birini ağzıma attım. Nefesimin sigara kokmasını engellerdi. Parfümü çıkartıp üzerime sıktıktan sonra müştemilata doğru yürümeye başladım. Karnım çok acıktı. O suratsız hizmetçileri görmezden gelerek kendime bir şeyler hazırlayacağım.

Ağaçların arasından çıkıp bu geceyi geçireceğim eve gelince Çiçek beni kapının önünde bekliyordu. Beni görünce, "Bige Hanım," diyerek bana doğru yürüdü. "Kenan Bey az önce buraya geldi. Karun Bey sizi görmek istiyormuş," dediğinde gözlerindeki soru işareti neredeydin der gibiydi.

"Tabii," dedim alaylı bir ifadeyle. "Karun Bey emretmişse gitmemek olmaz," diye söylenerek malikânenin olduğu yöne doğru yürümeye başladım. İki kilometre mesafede nedir yahu? Anladık geceleri çalışanlar ayak altında dolaşsın istememişler ama bu kadar yolu topuklu çizmelerle gitmek de hiç kolay değil. Ayrıca ben gece neyle uyuyacağım? Üzerimdeki elbiseyle mi? Çırılçıplak uyurum daha iyi!

Yarın dışarı çıkıp ciddi bir alışveriş yapacağım.

Mesafelere söve söve malikânenin önüne geldim. Korumalar dışarıda nöbet tutuyor ve Kenan arabanın yanında duruyordu. Beni görünce elindeki telefonu cebine koydu. "Arabaya geç Karun birazdan gelir," dedi mesafeli bir sesle. Kısacası eve sakın girme diyordu.

"Çağır gelsin," dedim aynı soğuk ifadeyle. "Beni buraya çağırdıysa bekletemez."

Beni duymuyormuş gibi gözleriyle yanında durduğu arabayı işaret etti. "Arabaya geç bekle."

Dişlerimin arasından, "Çağır gelsin," diyerek onu uyardım.

"Bana bak-" demişti ki, "Çağırın gelsin!" diye sesimi yükseltince böyle bir çıkış beklemediği için irkildi. Ben ne birini bekletirim ne de beklerim. Dakik biri olduğum için bu benim süregelen bir alışkanlığımdı. O adam zaten daha önce sınırlarımı bir kez kırıp beni sekiz saat bekletmişti. Tüm haklarını tek bir seferde kullandığı için artık bir dakika bile beni bekletemezdi.

Kenan'a bakıp, "On üçe kadar sayarım," dedim küçük bir çocuğun haylaz inadını ödünç alarak. "Daha sonra giderim ve tekrar gelmem. Bir, iki, üç," diye saymaya başladım.

"On üç mü?" Şaşırdığını gizleyemedi. "Genelde üç olmuyor muydu?"

"Bendeki farklı," dedikten sonra, "Dört, beş, altı, yedi," dedim.

"Saymayı bırak!" diyerek beni tersledi. "Gelir birazdan."

"Sekiz, dokuz, on."

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"On bir, on iki ve" diyerek gözlerine baktım. "On üç." Arkamı dönüp geldiğim yola doğru yürüdüğüm esnada Kenan arkamdan, "Bak geldi işte!" diye seslendi ama dönüp ne ona baktım ne de yeni dışarı çıkan Karun'a. Neden gittiğimi Kenan ona açıklar artık.

Hızlı adımlarla malikâneden uzaklaşıp tekrar müştemilata geri dönmüştüm. İçeri girmek için tam kapıya yönelmiştim ki duyduğum araba sesiyle arkamı döndüm. Karun'un arabası evin önünde durmuştu. Arka kapı açılınca dışarıya Karun çıktı. Onu buraya getirtmemden memnun olmadığı için kaşları hafif çatıktı. Bu sefer üzerinde lacivert bir takım vardı ve her zamanki gibi fazla karizmatik görünüyordu. Sakallarını biraz kısaltmıştı ama çok fazla değil. Arabanın açık kapısını işaret etti. "Geç." Bana bir daha emir verirse bu sefer bir tokattan daha fazlasını yapacağım.

Onu zerre kadar umursamadan merdivenin basamağına oturarak ayaklarımı rahatça uzattım. Ne yaptığımı sinir haliyle izleyen adama bileğimdeki saati gösterdim. "Malikâneye gitmem yedi dakikamı dönmek ise beş dakikamı

aldı. On iki dakikanın telafisini almadan hiçbir yere gitmiyorum." Kenan'da arabadan inince ikisi kısa bir an göz göze geldiler. Birbirlerine olan bakışları *ne diyor bu* der gibiydi.

"Telafî mi?" diyen buz gibi sesi kulaklarıma ulaştığında mavilerini bana dikmişti. "Ne istiyorsun?"

"On iki dakika bekleme dışında hiçbir şey," diyerek omuz silktim. Her şekilde onu bekleteceğim için çantamda sigara paketini çıkardım. Bir dal sigarayı dudaklarıma yerleştirdiğimde dudaklarımın arasındaki sigaraya baktı ve kaşlarını garip bir ifadeyle yukarı kaldırdı. Gözlerinin içine bakarak sigarayı yakıp büyük bir nefes içime çektiğimde, "İsa!" dedi ters bir sesle. "Bige Hanım'ı arabaya bindir."

O öyle sanıyordu.

Şoförü arabadan inince, "Bence denemesin," dedim sakın bir sesle ve sigaramı içmeye devam ettim. Arabayı kendi sürmek zorunda kalmak istemiyorsa üzerime adamlarını salmasın.

İsa denen adam kısa bir an ona baktı fakat Karun beni işaret edince adam bana doğru yürüdü. Sigaradan son bir nefes çektim ciğerlerime ve kalanını yere bastırıp söndürdüm. İsa denen adam üzerime eğilip kolumu tutmak için elini uzattığı an ellerimi iki yanıma yere bastırdım. Ağırlığımanın küçük bir bölümünü yere bastırdığım ellerime verdikten sonra bacağımı kendime doğru çektim ve tüm gücümle üzerime eğilen adamın karnına tekme attım. Tekmenin şiddetiyle arkaya doğru sendeleyince, son basamaktan dolayı ayağı boşluğa geldiği için yere düştü.

İsa ayağa kalkıp ceketinin tozlarını silerek Karun'a döndü. Sonuçta patronunun karısıydım bu yüzden karşılık verip vermeyeceğini bilmiyordu. Karun'un gözleri üzerimde oyalanırken ayaklarımı yeniden basamaklara uzattım. Onun gözlerine bakıp dudaklarımı araladım ve ciğerlerime hapsedtiğim dumanı usulca havaya bıraktım. Duman yüzümde süzülürken yüzümü yalıyor, kirpiklerimin arasına sızıyordu. Karun beni şeffaf bir dumanın arkasında izlerken ne oldu, bilmiyorum ama yutkundu. Sanki o ciddi kabuğu kısa bir anlığına çatlamış gibi yüzünde anlam veremediğim bir

ifade oluşmuştu. "Kenan," dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. "Kaç dakika kaldı?"

Evet, telafi süresini bekleyecekti .

Kenan bileğindeki saati kontrol edip, "Daha on dakika var," derken Karun'a bakıyor, *gerçekten bekleyecek miyiz?* der gibi gözleriyle ona soru soruyordu.

Beklediler evet, gerçekten geriye kalan on dakika dolana kadar beklediler. Bu ilk kez yaptığım bir şey değildi çünkü beni bekletme cüretini gösteren herkese bunu yapıyordum. Böylelikle bir daha benimle ilgili şeylerde dakik olmayı öğreniyorlardı. Süre dolduğunda Kenan sabırsız bir sesle, "On iki dakika doldu işte," dedi kızgınlığını gizleyemedi. "Kalk artık ayağa."

Başımı sallayarak onu onayladım ama ayağa kalkmadım. Elimle malikânenin olduğu yönü gösterdim. "Oraya gidince on üçe kadar saymıştım o da süreye dahil," dediğimde Kenan çıldırırken Karun'un dudakları iki yana doğru kayar gibi oldu. Yüz kasları gevşedi ve gözlerinin etrafındaki çizgiler belirgin bir hale geldi. Bir şeyi görmemi istemiyormuş gibi başını yavaşça eğdi ve ayakkabılarına bakmaya başladı. Sanki gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi.

Ayakkabılarına bakmaya devam ederken, "Kenan söyle şu kadına saymaya başlasın," dediğinde sesinin eğleniyormuş gibi çıktığına yemin edebilirim.

Kenan daha bir şey demeden ben kendim saymaya başladım. "Bir, iki, üç," deyip duraksadığımda neden saymayı bıraktığımı merak ettiği için ayakkabılarına bakmayı bıraktı ve başını kaldırdı. Elimi kaldırıp Kenan'ı gösterdim. "Ben sayarken araya girmişti, tekrar girsin." Adil bir şekilde bunu yapmalıyım.

Bu sefer dudaklarının içini ısırarak, "Kenan," dedi sanki her an gür bir kahkaha patlatacakmış gibi. "Dediğini yap."

Kenan'ın yüzünde derin bir afallama oluştuğunda, "Karın manyağın teki farkında mısın?" dediğinde her an beni bir tımarhaneye yatırmayı teklif edecek gibiydi.

"Dört, beş, altı, yedi," diyerek tekrar sustum. Kenan az önce konuştuğu için saymaya devam ettim ama şimdi tekrar sıra ondaydı. Evet, biliyorum bazı garip takıntılarım vardı işte.

Karun'un bakışları tekrar Kenan'ı bulunca Kenan, "Kime diyorum ki ben," diye homurdanarak sırasını savuşturmuş oldu.

"Sekiz, dokuz, on."

"Her an kafanı dağıtarak mutlu son yapabilirim," dedi Kenan.

"On bir, on iki ve on üç," diyerek gülümsedim. Ayağa kalkıp iki adamın yanından geçerek arabaya bindim. "Artık gidebiliriz," dediğimde Kenan'ın içinden ettiği küfürleri duyar gibiydim.

İkisi arabaya binip karşıma geçince İsa arabayı çalıştırdı. Birkaç dakikada malikânedan çıkınca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama Karun arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Bana cevap vermek yerine gazetesini alıp okumaya başladı. Neyse ki Kenan dil ucuyla, "Gidince görürsün," deme zahmetini gösterdi . Aman ne açıklayıcı bir cevaptı.

Arkama yaslandığımda Kenan bana elini uzattı. "Telefonunu ver numaralarımızı kaydedeceğim." Her ihtimale karşı numaralarının bende olması iyiydi ama telefonumu kimseye vermek istemiyorum. Bilmiyorum bu sadece bana özgü mü, ama birileri telefonumu alınca geri verene kadar ecel terleri döküyordum.

Rehbere girip, "Söyle ben kaydedirim," dediğimde yine huysuzluk yapacak bir şey bulmuştu ama uzatmak yerine numarasını söylemeye başladı.

Telefonum benim kutsalımdı , mümkünse kimse onu eline almasın.

Araba büyük bir villanın bahçesinden içeri girdiğinde bile hâlâ nereye geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. Bahçenin tüm ışıkları yanıyordu ve burada birçok araba vardı. Arabadan inince hâlâ bazı arabalar buraya geliyordu. Kenan arabayı park ederken Karun yanıma geldi. "Bizim

camiadaki piçin birinin verdiği bir davete geldik," dediğinde burada olmaktan memnun olmadığını görebiliyorum. "Herkes bizi konuşurken bu davete Rengin ile gelemezdim." Sıkıntısı sesine yansıdığına göre Rengin yerine benimle gelmekten hoşlanmamıştı.

Suratındaki hoşnutsuzluk beni rahatsız ettiği için mesafemi korudum. "Ben kimsenin yedeği değilim hemen gidiyorum buradan," diyerek ona sırtımı döndüğüm an kolumu tutarak beni durdurdu. "Ama herkes için karımsın!" dedi dişlerinin arasından. Sert bir hareketle kolumu sıkarak beni karşısında durmaya zorladı. "Tüm gün ikimiz hakkında çıkan haberleri kaldırmakla uğraşmışken daha fazla canımı sıkma benim!" diyerek kısık bir sesle beni uyardığında aynı zamanda birileri bize bakıyor mu diye etrafını kontrol ediyordu.

O değil Duha kaldırmıştı tüm o haberleri. Akşam üstü beni aradığında söylemişti. Beni metres olmakla suçlayan birinin o haberleri kaldırdığına inanacak değilim. Tekrar başını bana doğru çevirdi ve tahammülsüz gözlerini bana dikti. "Her ne kadar öyle olsa da bu akşam tüm o haberlerin asılsız olduğunu yanımda durarak göstereceksin," dediği an sertçe yutkundum. Her ne kadar öyle olsa da mı?

Omurgamdan aşağıya ılık ılık kan ve terim akarken hiç kıpırdamadan yüzüne bakmaya devam ettim. Söylemek istediğim o kadar şey vardı ki ama tek kelime etmeden hepsini yuttum. Boğazımı tırmalayan, yukarı çıkmak için tırnaklarını boğazıma geçiren tüm o kelimeleri yutarak boş gözlerle ona baktım. "Biliyor musun ben babama çok benzerim," dedim tuttuğu kolumu sertçe çekerek. "Onun gibi her şeyi içime atar atar biriktiririm."

Komik değildi ama gülerek başımı salladım. "Onlar bile unuttur bana yaptıklarını çünkü ben unutmuş gibi davranırım onlara. Ama ben unutmam, hiç unutmam." Elim kaldırıp işaret parmağımı sol göğsüme bastırdım. "Buraya değil," dedim ve işaret parmağımı sol göğsümden çekip kafama bastırdım. "Buraya atarım her şeyi. Benim kalbim değil aklım acır ve kalbin bile unuttuğu şeyi akıl unutmaz."

"Akıl acımaz," dedi bundan eminmiş gibi.

"Aklını acıtan çıkmadığındadır," dediğimde ikimizin arasında sessiz bir bakışma geçti.

Akıl öyle bir acıtır ki yaşamayan bilmezdi.

Kenan yanımıza gelince ikimizde kendimizi toparlayıp yürümeye başladık. Söylediklerimi düşünüp durduğunu biliyorum. Ne kadar düşünürse düşünsün ne demek istediğimi yaşamadan anlamayacaktı. Herkes kalp kırıp acıttırdı ama çok az kişi akıl acıttırdı. 13 Haziran bana akla alan darbenin hiç unutulmadığını, öldürmediğini ama yaşatmadığını da göstermişti. Benim aklım hâlâ acıyordu. Aldığım her solukta, gözlerimi kapatınca uyku esnasında ve baktığım her yer yerde hep acıyordu. Onlar benim kadar acımadıkları için kendilerini güçlü sanıyorlardı. Oysa ki güç eli silah tutan kaslı erkeklerin bedeninde değildi. Güç öylesine efsunlu bir sırdı ki, çoğu zaman narin ve zarif bedenlerin içinde keşfedilmeyi beklerdi.

Villanın kapıları bizim için açıldığında eli elime uzandı ve parmakları elimi sardı. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda bana hiç bakmıyordu. Dümdüz bir şekilde karşısına bakıp yürürken sanki şu anda elimi tutmuyormuş gibi davranıyordu. Herkese kendi isteğiyle evlendiğini göstermeye çalıştığını bildiğim için elimi çekmedim. Hafif bir müzik kulağıma ulaştığında bir hizmetçi bize eşlik ediyordu. Holde yürüyüp hizmetçinin açtığı kapıdan içeri girdiğimizde burada birçok kişi gördüm.

Balo salonunu andıran bu yerde erkekler cilet gibi giyinmişti ve kadınlar rengarenk kıyafetlerin içinde adeta bir kelebeği andırıyordu. Kadın erkek karışık hepsi gruplaşmıştı. Kimisi tek başına bir kenarda duruyor, kalabalığı bir röntgenci edasıyla izliyordu. Kadehlerindeki içkiyi içerken bir gazeteci gibi bu geceden nasıl bir malzeme çıkartacaklarını düşünür gibilerdi. Bazıları da birkaç kişilik gruplar halinde takılıyor, her söylenene sahte kahkahalar atıyordu. Samimiyetten uzak bir ortam olduğu o kadar belliydi ki.

Önce birkaç kişi bizi fark etti fakat bizi gören yanındakini dürttüğü için kısa sürede herkesin bakışları üzerimizdeydi. Fısıltıyla bile bizimle ilgili bir şeyler konuşmaya cesaret edemiyorlardı ama soru dolu meraklı bakışları çok şey anlatıyordu. Özellikle bana olan yoğun bakışlar daha fazlaydı. Karun'un elimi hafifçe sıktığını hissettim. Sanki bu gerginliğimi almak için

yaptığı bir şeydi. "Karun," diyen bir ses kalabalıkta varlığını belli eder gibi ortaya çıktı. Kısa boylu, tıknaz bir adam kocaman gülümseyerek bize doğru yürümeye başladı. Şişkin göbeğinden dolayı gömleğinin düğmeleri gergin bir şekilde duruyordu. Her an birkaç düğmesi kopup oradaki varlığından firar edecekmiş gibi görünüyordu.

Adam karşımızda durduğunda Karun'a, "Hoş geldin," derken adeta onun önünde eğilir gibi heyecanlıydı. "Davetime katılman beni ne kadar mutlu etti anlatamam," dediğinde sesini bilerek yüksek çıkartıyor, fanı olduğu bir ünlünün onun mekânına geldiğini herkese göstermek ister gibi davranıyordu. Omurgasız bir yalaka olduğunu fazla belli ediyordu.

Karun bu abartılı karşılamadan hoşlanmamış gibi kuru bir sesle, "Uzatma Ragıp," dediğinde gösteriş amaçlı yapılan şeylere tahammül edemediğini anladım. "Çağırdın geldik işte." Nezaket nedir bilmez yontulmamış kalas.

Ben olsaydım bozulurdum ama Ragıp denen adam Karun ona küfretse bile bunu bir iltifat olarak görecekmış gibi davranıyordu. Beni görünce, "Bu hanım kim?" dedi. Bu daha çok bildiği bir şeyi onaylatmak için sorulan absürt bir şeydi. "Karın mı?" dediğinde fırça gibi olan bıyıklarını kıvrıp beni alıcı gözüyle süzecek bir çapkının kıvranımları vardı yüzünde. Karun'dan korktuğu için birkaç saniyeden uzun bakamıyor, ama dönüp dönüp bakmak istediğini gizleyemiyordu.

Karun elimi yavaşça bıraktı fakat avucunda oluşan boşluğu belimle kapatmak ister gibi elini belime koydu. "Karım Bige," dediğinde Ragıp bana tebessüm ederek, "Ziyaretinizle şeref verdiniz," dedi ama asıl demek istediği *Rengin'e oldu?*

Ragıp bize bir masanın yanına kadar eşlik ettiğinde tam ondan kurtulduk diye sevinirken başkaları sırasıyla benimle tanışmak için geliyordu. Küçük bir masanın etrafında ayakta dururken ne içecek ikramı eksik oldu ne de Karun'un beni tanıştırdığı dostları. Eğer birine hafifçe tebessüm ediyorsa o kişiyle yakın olduklarını anlıyordum. Fakat boş gözlerle bakıp dil ucuyla isteksizce beni tanıştırıyorsa, bu karşımdaki kişiden hoşlanmadığını gösteriyordu.

Bir süre yanımda kalıp bana eşlik etti fakat daha sonra bir çift gelip onun için bir masa ayırdıklarını söylemişti. Gardiyanlığımı Kenan'a devredip onlarla birlikte buradan çıkmıştı. Nereye gittiğini Kenan'a sorduğumda verdiği cevap biraz oyun oynamaya olmuştu. Sanırım bahsettiği şey bir kumar masasıydı. Bu insanların eğlence anlayışı çok farklıydı. Tek bir gecede bir masaya servet bırakıp kalkıyorlardı. Kaybettikleri parayı çok kolay kazandıkları için bunu sorun etmiyorlardı. Şimdi Kenan'ın suratsız tavırlarını çekmek zorundaydım.

Buradaki insanların bana olan meraklı bakışlarını umursamadan etrafıma göz gezdirdim. Biraz ileride Kadem'i görünce Duha'nın da burada olduğunu tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle Duha'da Karun gibi bir masada kumar oynadığı için görünürde yoktu. Kadem pencerenin yanında bir adamla ayaküstü sohbet ediyordu. Ürkütücü bir şekilde ciddiydi ve ara sıra başını sallayarak karşısındaki adamı onaylıyordu. Onu doğal ortamında, yani o depoda yaptıklarıyla görmeseydim gerçekten çok sert biri olduğunu düşünürdüm. Şu anda görüldüğü kişi ve benim yanımda olduğu kişi arasında dağlar kadar fark vardı. Onu izlediğimi hissetmiş gibi başını çevirince beni gördü. Kontrol amaçlı yanımdaki Kenan'a attığı kısa bakışı yüzünü buruşturmakla sonuçlandı. Tekrar bana bakınca dudağının köşesi usulca kıvrıldı ve çapkınca göz kırptı. Ayarsız piç!

Kenan'a baktığımda telefonuna gömüldüğünü gördüm. Adam beni zerre kadar takmadığı için burada yokmuşum gibi davranıyordu. Telefona o kadar dalmıştı ki çekip gitsem ruhu bile duymayacaktı. Sırf bunu denemek için yavaşça arkaya doğru bir adım attım. Kadem tarafından izlenilmek umurumda bile değildi. Kenan'a bakarak bir adım daha arkaya atmıştım ki başı telefona eğik bir haldeyken, "Deneme bile," deyince homurdanarak tekrar masaya yaklaştım. Kafasının üstünde gözü vardı sanki.

Kadem'e doğru başımı kaldırdığımda gözleriyle kapıyı işaret etti. Buradan çıkmamı mı istiyordu? Hayır anlamında kaşlarımı çattığımda Kenan'ı işaret edip, *oraya gelirim* dercesine bana baktı. Buraya gelip ne halt edecekti! Bize doğru bir adım atınca telaşa kapılarak, "Lavaboya gitmeliyim," dedim aceleyle.

Kenan telefondan başını kaldırıp kısa bir anlığına bana baktı ve daha sonra yeniden telefona doğru başını eğdi. "Beş dakika içinde burada ol,"

dediğinde Kadem'den dolayı gergin olduğum için itiraz etmeden masadan ayrıldım.

Salondan ayrılıp hemen üst katın merdivenine tırmandım. Kadem denen o ayarsız hormon beni bulmadan bir yerlere saklanmalıyım. Evet, Duha ona böyle seslenmekte çok haklıydı. Daha yeni yukarıyı çıkmıştım ki biri arkadan kolumu tutunca irkilerek geriye döndüm ve yumruğumu kolumu tutan kişinin suratına geçirdim. Çenesini tutan Kadem, "S*ktir lan manyak karı!" diyerek acı içinde inledi. Evet, ona vurmuştum.

Yüzü kaskatı kesilerek çenesindeki acının geçmesini bekledi. Tabii bunu yaparken bir elini çenesinin altına bastırmıştı. "Merak etme çenen düşmeyecek," diyerek geriye çekildim. "Seni uyarıyorum bir daha habersiz bir şekilde bana dokunma çünkü ani reaksiyonlar gösterebilirim." Tehdit altında hissettiğim an saldırıya geçiyordum.

Sanki onu hiç uyarmamışım gibi elimi tutarak beni bir kapının önüne çekti. Kapıyı açıp aceleyle beni içeri ittikten sonra peşimden içeri girdi. Birileri bizi burada görmesin diye kapıyı kapatmıştı. "Ne yapıyorsun?" Hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirdiğimde hâlâ ara sıra çenesini kontrol ediyordu.

Tam konuşacaktı ki dışarıda ev sahibinin, yani Ragıp'ın, "Yemekte devam edelim beyler," diyen sesini duyunca donup kaldık. Adım sesleri buraya doğru mu geliyor?

Yavaşça arkamı dönünce üzeri yemeklerle dolu upuzun bir masa gördüm. En az otuz kişilik bir masaydı. Altın sarısı masa örtüsü yerlere kadar uzanıyor, yanan şamdanlar yemekleri göz kamaştırıcı gösteriyordu. Ragıp yemek mi demişti? "Kadem!" diye kısık sesle konuşarak hemen ona doğru döndüm. "Yemek burada yenilecek!"

Kümeşe tilki girmiş tavuklar gibi sağa sola doğru koşturup saklanacak bir yer aradık. Burada içine girecek bir dolap bile yoktu. Eğer beni burada Kadem ile tek başına görürlerse yanlış bir fikre kapılabilirler. Zaten hakkımdaki metres haberleri herkes için daha çok yeniyken bu skandal olurdu. Adım sesleri kapıya yaklaşınca Kadem koşarak yanıma geldi ve

masayı işaret etti. "Buraya saklanalım," derken her an kapı açılacak diye ödü kopuyordu.

Afalladım. "Masanın üstüne mi?"

"Hayır, salak masanın altına!" dedi.

Kaşlarımı çatarak elimle kendimi gösterdim. "Ben birinci sınıf bir kadınıam. Sence masanın altına girecek birine mi benziyorum?"

Hayvan herif fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Evet," deyince hızlıca başımı salladım. "Haklısın hadi yapalım şunu!"

Koşarak ipek örtüyü kaldırıp altına girdiğimiz an kapı açıldı. Neyse ki tam zamanında masanın altına girmeyi başarmıştık. İnsanlar sırasıyla sandalyelere oturdukça biz Kadem ile kedi görmüş fare gibi oradan oraya emekliyorduk. "Bu rezillik," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Bir tek ayaklar altına düşmediğim kalmıştı. Yakında kötü yola da düşerim ben!"

"Tövbe de lan!" Kadem arkamdan kısık sesle beni azarladıktan sonra, "Bige," diye fısıldadı. "Ben mi öne geçsem?" Ne?

Dizlerim ve ellerim üzerinde dururken başımı çevirip arkamdaki dengesize baktım. Kalçamla burun buruna olduğunu görünce hemen öne doğru biraz emekledim. Masanın altı iki kişinin yan yana hareket edeceği kadar geniş olmadığı için maalesef o arkamda durmaya devam edecekti. Burası tek kişilik düz bir tünel gibiydi. Neyse ki masa örtüsü yerlere kadar uzandığı için kimse bizi görmüyordu.

Bir süre hiç ses çıkarmadan masadakilerin yemeğe başlamasını bekledik. Daha sonra sesleri takip ederek, pardon Karun'un sesini takip ederek hangi sandalyede oturduğunu bulmaya çalıştım. Çantamı koltuğumun altına sıkıştırıp en güçlü tahminim olan sandalyeye doğru emekledim. Masa örtüsünü yavaşça kaldırıp baktım. Siyah, çift çizgili pantolon, cilalı ayakkabılar evet, bu Karun olabilirdi. Üstelik az önce konuşurken de sesi buradan gelmişti. Pantolonun paçasını tutup birkaç kez hafifçe çektim. Ayakları kıpırdanınca belki o değildir diye hemen Kadem'e doğru geri geri emeklemeye başladım. Masanın altında resmen saklambaç oynuyorduk!

Masa örtüsünü yukarı kaldıran ellerini görünce yutkunarak beklemeye başladım. Ve nihayetinde masanın altına eğilen kafa ondan başkasına ait değildi. Evet, ce-e!

Karun başını masanın altına doğru eğdiğinde beni görünce kısa bir an donup kaldı. Masanın altında ne görmeyi bekliyordu, bilmiyorum ama beni görmeyi beklemediği çok açıktı. Eminim şu anda zoraki bir şekilde katıldığımız davette masanın altında ne işim olduğunu sorguluyordu. Bu masanın altına neden ve nasıl girdiğimizi anlatsam bile inanmazdı. Ben bile hâlâ anlamış değilim o nasıl anlasın? Mavi gözlerinde oluşan şaşkınlığı istese bile gizleyemiyordu. Orada ne halt ediyorsunuz der gibi bize bakıyordu. Çatık kaşlarını Kadem'e çıkardığında Kadem homurdanarak beni gösterdi. Bu niye ben *kader mahkûmuyum* der gibi beni işaret ediyordu? Bende keyfimden bu masanın altına girmedim herhalde. Ona rastladığımdan beri başım beladan kurtulmuyordu!

Dizlerimin üzerinde iki büküm durmaktan elbisem kırılacaktı!

Masadaki adamlardan biri ona seslenince Karun son kez bize öldürecekmiş gibi baktı ve başını kaldırdı. Bir nevi buna mecburdu çünkü biraz daha masanın altına eğilseydi dikkat çekerdi. Uzun masanın altında insanlar karşılıklı oturduğu için burada birçok bacak vardı. Yukarıdakiler kendi aralarında konuşurken biz aşağıdakiler birinin bacağına degeceğiz diye diken üstündeydik. Zaten yeteri kadar alan olmadığı için düz çizgi halinde birbirimizin arkasında duruyorduk. Sanki trencilik oynuyorduk ve birazdan çuf çuf diye sesler çıkartacaktık.

Karun'un, "Bu konudaki son kararımı söyledim fikrim değişmeyecek," diyen otoriter sesini duydum. İş konuştukları için hiçbir şey anlamıyorum. Yavaşça masa örtüsünü çekip örtüyü dizlerinin üzerine topladı. Bu şekilde masanın altındaki dizlerini açığa çıkarmıştı. Elini dizine koyduğunu gördüm. Parmakları usulca açıldı ve yaklaş dercesine bir hareket yaptı. Ses çıkarmadan ona doğru emeklediğimde bacaklarını usulca araladı. Karşısında duran adama temas etmemi istemiyor olabilir mi? Bir kedi yavrusu gibi emekleyip bacaklarının arasına girdim. Yavaşça hareket ettim ve sırtım ona dönük bir şekilde oturdum. Bacakları sağımda ve solumda olduğu için kendime güvenli bir alan oluşturmuştum.

Kadem'e sırtarak baktığımda kendini işaret edip kısık bir sesle, "Ben ne olacağım?" dedi. Takım elbisenin içindeydi, üstelik masanın altında rahatsız edici bir pozisyonda olduğu için ecel terleri döküyordu. Karşımdaki yeri işaret ettim. Duha ve Karun her konuda karşı karşıya gelmeyi sevdikleri için büyük ihtimalle masada da karşılıklı oturuyorlardı. Bu yüzden Duha'nın ayaklarının olduğu yeri işaret ettim. "Sende oraya git," diye dudaklarımı oynattığımda Kadem kaşlarını çatınca kahkaha atabilirdim. O da Duha'nın bacaklarının arasına girsin işte.

Karun'un bacakları omuzlarıma sürtününce kaskatı kesildim. Sürekli kıpırdadığım için rahat dur diyen bir uyarı gibiydi. Elimde sıkıca tuttuğum çantanın içindeki telefonu çıkardım ve Karun'a mesaj attım. Neyse ki arabada onların numaralarını almıştım. **"Tavuk kokusu mu alıyorum? Sabahtan beri hiçbir şey yemedim,"** diye yazdıktan sonra üzgün bir emoji koyup mesajı gönderdim. Onun evine taşındığımdan beri doğru düzgün bir şey yiyememiştim.

Masanın üstünde telefonundan gelen mesaj sesini duydum. Benim gönderdiğim mesajdı. Karun'un, "Kimi arkasına aldığı umurumda değil," diyen ciddi sesini duydum. "Güven denen it beni karşısına alıyorsa başına geleceklere hazırlıklı olmalı!" dediğinde ürktüm. Masada gerçekten çok tehlikeli bir konuşma dönüyordu. Sert tavrından ödün vermeden, "Limandaki haklarımdan vazgeçmeyeceğim!" dedikten sonra, "Ragıp şu tavuğu uzat!" deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Bunu da çok ciddi bir sesle söylemişti.

Önemli bir toplantının ortasındaiken onu zorladığım şey yüzünden daha sonra canıma okuyacaktı.

"Son zamanlarda Güven fazla güç topladı," diyen başka bir ses daha duydum. "Rusları arkasına aldığından beri sınırlarımızı zorluyor. Onu hafife almak aptallık olur," diyen kişi bu konudaki rahatsızlığını gizleyemiyordu. "Necip'in kızına yaptıklarını duydunuz mu? Artık hanemizdeki kadınları hedef alıyor. Dikkat etmelisin Karun çünkü artık senin hanende de bir kadın var." Kahretsin, bu işin ucu bana da dokunacak gibiydi.

Karun'un elini omuzumda hissedince kaskatı kesildim. Soğuk eli omzumda durmuştu. Parmaklarının hafif baskısını hissediyorum. "Gölgesi bile karıma

yaklaşırsa onun ceddini s*kerim!" diyen kararlı sesini duyunca afallayarak başımı çevirdim. Sesi beni korumak ister gibi çıkmıştı. Omzumdaki eli de sanki her şeyi duyduğum için korkumu yatıştırmak için oradaydı. Üstelik karım derken fazla sahipleniciydi. Buna farklı anlamlar yüklemedim çünkü benimle ilgili her şey artık Karun'un karısı olarak adlanırlacaktı. Burada koruduğu asıl şey kendi itibarıydı.

Yalnız kalınca metres başkalarının yanında karım!

Elini çekince tuttuğum nefesimi rahatlatarak verdim. Eli gerçekten çok soğuktu. Bacağıyla kolumu dürtünce başımı omzumun üzerinde çevirdim. Peçetenin içine sarılı bir şeyi gizlice masanın altında uzatıyordu. Onu alıp önüme dönerek peçeteyi açtım. Tavuk butu olduğunu görünce gülümsedim. Eminim daha önce kimse ciddi bir ortamda ona böyle bir şey yaptırmamıştır. Kadem'e bakıp eti gösterdim. "İster misin?" diye sessizce dudaklarımı oynattım.

Birini öldürmüşüm gibi ayıplayan gözlerle bana bakıyordu. "Ben vejetaryenim canı," dedi kısık bir sesle. Elimdeki tavuk etine kederli gözlerle bakıyordu. "Onun da bir ailesi ve çocukları vardı." Şaka yapıyor olmalı.

Elimde tuttuğum tavuk butunu ona gösterdim. "Kendisini her gün farklı bir tavukla aldatan kocası olduğu için ölmek istemiş olabilir. Ruhu gökyüzüne ulaşırken bedenini insanlara sunmuş olabilir," diye fısıldadım. "Bu adağı geri çeviremem çünkü insanlar tarafından yenilmek onun kutsal vasiyeti olabilir," dedikten sonra kocaman bir ısırık aldım. Bir insanı gözlerinin önünde canlı canlı yiyormuşum gibi Kadem bana bakıyordu. Yüzündeki dehşet ifadesi çok komikti.

Ona göre şu anda bir insanlık suçu işlediğim için daha fazla bakmaya dayanamadı. Karun'un bana verdiği tüm eti yiyerek kemiği yere koydum. Peçeteyle ellerimdeki yağı sildikten sonra peçeteyi buruşturup yere attım. Kadem'in çok rahatsız bir şekilde durduğunu gördüm. Heybetli vücudu yüzünden masanın altında emekleyen pozisyonunda duruyordu. Bense Karun'un bacaklarının arasında rahatça oturuyordum. Sonuçta ona göre daha kibar ve esnek bir vücudum vardı. Masanın altında yan yana oturan bir kadın ve erkeğin yaptıkları gözümüze çarptı. Kadının eli masanın örtüsünü

yukarı kaldırıp kucağında topladı. Daha sonra elini uzatıp masanın altında adamın bacaklarını okşamaya başlamıştı. Bekle, bu Duha'nın bacağı değil miydi? Kadem ile göz göze geldiğimizde ikimizde içinde bulunduğumuz duruma küfürler ediyorduk. Bunu görmek istediğimizi sanmıyorum.

Kadının eli edepsizce Duha'nın bacağına gezinmeye başlayınca hemen kucağımdaki telefonu elime aldım. **"O kadın eğer fermuarını açarsa göreceğim şeyin fotoğrafını çekip her yerde paylaşıyorum. Kadem ile bu anı ölümsüzleştirmek için elimizde telefonla bekliyoruz haberin olsun,"** diye yazıp Duha'ya gönderdim. Burada rehin kaldık diye kimsenin şeyini görmeye hevesli değiliz herhalde.

Kadının eli arsızca Duha'nın bacaklarının arasına ulaştı. Parmakları gerçekten de fermuarı aramaya koyulunca Kadem gözlerini irice açacak, "Bunu görmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı. "Bige kapat gözlerini."

"Bekle halledeceğim," diye fısıldayıp hemen Karun'a mesaj yazdım. Anlaşılan Duha henüz mesajımı görmemişti. **"Duha ve yanındaki kadın masanın altında erotizm yaşıyorlar. Bilmem ilgini çeker mi, ama Duha bize şeyini göstermek üzere!"** Hızlıca yazıp hemen gönderdim.

İkisinden biri mesajımı görmek zorunda!

Kadının eli fermuara ulaşınca panikleyerek, "Kadem," diye fısıldadım. "Derhal bir şey yap!" Kadın fermuarı aşağıya kadar çekmişti. Umarım Duha altına boxer giymiştir.

Kadem benden daha zor durumda olduğu için bana ters ters bakıp, "Sende gözlerini dikip bakıyorsun ama!" diye bana kızdığına yüzünde ayıplayan bir ifade vardı. İsteyerek bakmıyorum herhalde ama insanın gözü kayıyordu!

Kadem onlara doğru emekleyip Duha'nın bacaklarının önünde durdu. Uzanıp kadının elini tutunca afalladım. Ne yaptı şimdi bu? Kendisi de ne yaptığını yeni fark etmiş gibi başını çevirdi ve irice açtığı gözlerini bana çıkardı. Şimdi ne yapacağım der gibi bana bakıyordu. Ben nereden bileyim! Bir işi de doğru düzgün yapmasın zaten!

Neyse ki kadın onun elini tutan kişinin Duha olduğunu düşündü. Başını eğip masanın altına bakmadığı için Kadem'i Duha sandı. Kadem onun elini Duha'nın şeyinin tam üzerinde tuttuğu için kadın diğer elini de masanın altına soktu. Havalanan eli Duha'nın bacaklarına uzanmak için ilerledi. Eli Kadem'in elinin üzerinde durup onu okşayınca Kadem yardım isteyen gözlerle bana bakıyordu. "Beni taciz ediyor," diye fısıldadı. Bir şey yap der gibi bana bakıyordu.

Ya ben böyle bir durumda ne yapabilirim ki? Duha bacağıının arasındaki ellerin farkında değil mi?

Sonuçta bu kadın üç kollu değil ya!

Karun'un bacaklarının arasından çıkıp onlara doğru emekledim. Kadem'in yanında durup Duha'nın bacak arasını işaret ettim. Son durum ne miydi? Kadının eli Duha'nın açık fermuarının üzerindeydi ve Kadem'in eli kadının elinin üstündeydi. Kadının diğer eli de Kadem'in elini okşuyordu. Kadem'in eli kadının iki elinin tam ortasındaydı ve bütün bunlar Duha'nın şeyinin üzerinde olup bitiyordu. Durum hiç iç açıcı değildi.

Biz bu duruma nasıl düştük aklım almıyor!

Duha gerçekten şeyinin üzerinde olup biteni hiç fark etmiyor mu?

Adamdaki rahatlık kimsede yok!

Evet, bir bölümü daha geride bıraktık. Bu bölüm diğerlerine göre biraz daha uzundu.

Gördüğünüz gibi bölümün sonunda Kadem yüzünden Bige yine kendini müşkül bir durumda gördü. Tüm gün koruduğu ciddiyeti Kadem'in haylazlıkları yüzünden yerle bir oluyor.

Peki, Kadem ve Bige o masanın altında kimseye yakalanmadan kurtulmayı başaracak mı?

Gerçi Karun'a çoktan yakalandılar bile. Eminim Karun kiminle evli olduğunu sorguluyordur .

Şimdi geelim bir diğer konuya. Eminim Karun, Bige'ye metres imaları yaptıkça çoğu kişi çok kızılıyordur fakat aslında Karun'da böyle düşünmekte kendince haklı.

Sonuçta ofisinde herhangi bir ithamda bulunmadan Bige'ye her şeyi anlatması için bir şans verdi. Fakat Bige onu aldatan bir adamı, yani Serhat'ı korumak için tüm gerçekleri anlatmadı.

Karun ile empati yapınca kendince haklı olduğunu görüyorum. Sonuçta bu adam bir kahin değil ki olayın iç yüzünü görsün. Adamları araştırınca bile ortaya çıkan tek sonuç Bige'nin evli bir adamla dört ay boyunca bir ilişkisi olduğu.

Üstelik bunları daha yeni öğrenmişken bir de Bige'nin davayı geri çektiğini öğrendi. Böyle düşününce aslında Bige, Karun tarafından gördüğü bu muameliye bir nevi kendi sebep olmuş.

Bence bütün bunlara rağmen Karun yine de ölçülü davranıyor.

Şimdilik bu kadar bakalım yeni bölümde neler olacak?

**Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun
canlarım.❤️**

(7) Teklif Edilen Para.

"Tek nefeste unutulacak o kadar çok şey vardı ki, hepsi unutmayacağım şeylerin arasındaydı."

Üzücü gibi görünüyordu ama trajikomikti aslında. Bilemiyorum Kadem'in elinin bir kadının ellerinin arasında olması ve bütün bunların bir erkeğin bacaklarının arasında yaşanması biraz komikti aslında. Buradan çıkınca buna kahkahalarla gülebilirim ama şimdi doğrudan konuyla ilgim olduğu için pek gülecek durumda değilim. Özellikle bir masanın altında rehin kalmışken gülme işini sonraya saklayabilirim. Kadem bu kadar panik yapmışken her an kadından kurtulmak için ayağa kalkıp masada küçük bir yıkım başlatabilirdi. Bu yüzden bir şekilde Kadem'i sakinleştirip elini çekmesine yardım etmeliyim. Artık bu işin nasıl sonuçlanacağı tamamen şansa kalmıştı. Umarım şans konusunda Kadem bana göre daha iyidir çünkü benim şansım bana işlemiyordu.

Kadının ellerinin arasında sıkışan Kadem'in elini bir şekilde orada çekmeliydim. Elimi uzatarak Kadem'in bileğini tuttum. Başını çevirip ürkmüş gözlerle bana bakınca, "Sakin ol," diye fısıldadım. "On üç kadar sayıp yavaşça bitiriyoruz bu işi."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade oluştu. "On üç çok değil mi?" O kadar beklemek istemiyordu.

"Daha azı yok bende," diyerek omuz silktim. "İşine gelirse."

Kadem bir şeyler söylemek üzereyken Karun'un, "Ragıp!" diyen kızgın sesini duydum. "Kalk lan ayağa puşt!" dediği an Duha'nın bacakları hareket edince kadın hemen elini çekti.

Kadın elini çekince bende hemen Kadem'in elini çektim. Duha ayağa kalktığı an biz Kadem ile arkaya doğru hızlıca emekliyorduk. Ragıp yerine Duha niye ayağa kalkıyordu?

Ragıp'ın, "Bir sorun mu var?" diyen ürkmüş sesini duyunca Kadem ile

afallayarak yutkunduk. Ragıp'ın sesi Duha'nın olduğu yerde geliyordu. Ne yani o Duha değil miydi?

Allah kahretsin o Duha değilse ben Duha'ya attığım mesajı ona şimdi nasıl açıklayacağım!

Başımı çevirip arkamdaki Kadem'e baktım. "Duha yerine Ragıp'ın şeyini ellemişsin," diye fısıldadığımda kaşlarını çatarak, "Düzgün konuş," diyerek önünde duran kalçamı işaret etti. "Kıçını ısıtırım bak!" deyince hemen Karun'a doğru emekledim. Ne diyor yahu bu? Yapar mı yapar bu hayvan!

Beni neyle tehdit ettiğine bak!

Karun az önce ben ve Kadem'i görmüş olmalı. Büyük ihtimalle mesajımı görünce hiçbir şey anlamadığı için masanın altına baktı. Ben ve Kadem'i Ragıp'ın önünde diz çökerken görünce hemen başını kaldırıp Ragıp'ı ayağa kaldırmıştı. Geri döndüğümü göstermek için pantolonunun paçasını çekiştirince sinirli bir sesle, "Otur Ragıp!" dediğini duyunca gülümsedim. Zavallı adamın aklını almıştı.

Ani çıkışından dolayı gözler şu anda onun üzerinde olduğu için başını eğip masanın altına bakamıyordu. Bunun için arada zaman geçmesi gerekiyordu. Fakat tekrar başka adamların yanına gitmeyeyim diye beni bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Bacakları belimin iki yanına sertçe baskı uygulayarak hareketlerimi kısıtlıyordu. İşin kötü tarafı bacaklarının arasına girdiğim an bunu yaptığı için sırtımı ona dönmeye vaktim kalmamıştı. Dizlerimin üzerinde duruyordum ve yönüm Karun'a dönüktü. Çok ters ve fesat bir pozisyondaydım. Yavaşça başımı çevirip Kadem'e baktım. "Sence şu anda tacize uğruyor olabilir miyim?" diye fısıldadığımda sinirden gülererek Karun'un bacak arasını işaret etti. "O fermuarı açmadığın sürece katlanabilir bir görüntü," dedi hayvan herif.

Hayır, bu rezil bir görüntüydü !

Belime baskı uyguladığı için nefesimi kesen bacaklarına ağlamaklı gözlerle bakıyordum. Hayır, derhal bir şeyler yapmalıydım. Bacaklarına sürtünerek iyice bacaklarının arasına girdim. Kucağındaki masa örtüsünü kavrayıp yukarı kaldırdım ve kafamı dışarı çıkardım. Evet, artık bacağının arasında

dışarı fırlayan bir kafa vardı. Benim kafam. Kadehini yudumlarken başını yavaşça eğdi ve bacaklarının arasındaki kafayı görünce önce donup kaldı fakat daha sonra, "S*ktir!" diye kısık sesle küfretti. Kaskatı kesilmişti.

Kalkmaya çalışınca hemen ellerimi bacaklarının iki yanına bastırdım. Dudaklarımı oynatıp kısık bir sesle, "Hiç rahat bir pozisyonda değilim," dediğimde donmuş bir şekilde başını eğmiş bana bakıyordu. Güç bela, "Sen orada ne halt ediyorsun?" demeyi başardığında şaşkınlığı sesine yansıtıyordu.

Masadan biri, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Karun?" dediğinde gözlerinin mavisi koyu bir renge bürünmeye başlamıştı. Kaşlarının kavisi birleşip alnında çizikler oluştururken dudaklarını aralayıp sertçe nefesini verdi. Nefes alışları hızlanmıştı. Bana bakarken ona yöneltilen soruya boş bulunup, "Yetişkin içerikli şeyler," dediğinde gözlerimi irice açtım. Ne dedi şimdi bu?

Neyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı. Kirpiklerimin altından gözlerimi aşağıya süzünce çenemin yaslı olduğu yeri yeni fark ettim. Çenem adamın malum uzvunun üzerindeydi! Utançtan yerin dibine girerek ona baktığımda yüz ifadesi usulca yumuşadı. O hep gergin surati adım adım gevşerken dudağının köşesi kıvrılır gibi olmuştu. Daha sonra elini uzattı ve işaret parmağını alnıma bastırarak kafamı masanın altına itti.

Beni sıkıştırmayı bırakıp bacağını yavaşça aralayınca hemen yerimden kıpırdanıp ona sırtımı döndüm. Böyle daha iyiydi. Biri ona, "Karun sen iyi misin? Garip davranıyorsun?" dediğinde kulağa hoş gelen gülüşünü duydum. "İşine bak Halil." Eğleniyor muydu?

Bir süre bekledikten sonra masadakiler tekrar kendi aralarında konuşmaya başlayınca yine pantolonunun paçasını çekiştirdim. İşaretimi aldığı için başımı arkaya doğru çevirip buraya bakmasını bekledim. Yere düşen çatalı gördüm. Daha sonra çatalı almak bahanesiyle eğilince onu beklediğimi gördü. Dudaklarımı oynatıp sessizce, "Biraz daha tavuk istiyorum," dediğimde karşısında asla doymayan bir yemek canavarı varmış gibi bakıyordu. Kısık sesle bir şeyler homurdanarak başını yukarı kaldırdı. Henüz doymadım ben.

Aslında çok yemek yemezdim ve yediğim şeyler için de diyet yapardım. Ama bugün çok açım.

İkinci kez bana tavuk vermedi. Beş dakika boyunca beklememe rağmen sanki ben burada yokmuşum gibi yukarıdakilerle iş konuşmaya başlamıştı. Başımı çevirdim ve iki yanımda duran bacaklarına baktım. Sırtarak ellerimi sağ bacağına koyunca anında gerildi. Bacağını sıkıca kavradım ve başımı eğip sertçe ısırdım. Çok sert ısırduğım için acı dolu inleyişini ta buradan duyabiliyordum. Adeta bir pitbull cinsi köpek gibi dişlerimi pantolonun üstünde etine geçirmiştim. Sinirli bir sesle, "Ragıp biraz daha tavuk uzat!" dediğini duyana kadar bacağını bırakmamıştım.

Bacağını ısırmayı bırakıp başımı kaldırdığımda Kadem kireç gibi bir suratla bana bakıyordu. "Ne yaptın?" diye fısıldadı hâlâ komik bir pozisyonda dururken. Elleri ve dizleri üzerinde eğilmekten felç geçirecekti. Arkamı işaret edip, "İkimizi de si-" demişti ki kaşlarımı çatınca, "Silkeleyecek!" diyerek hemen değiştirdi. Gitsin Rengin'e yapsın ne yapacaksa.

Kadem'i umursamadan ciğerci kedisi gibi Karun'a doğru bakıyor, etimi vermesini bekliyordum. Peçeteye sarılmış ikinci bir but masanın altına uzanınca kaparcasına elinden aldım. Biraz hızlı almış olmalıyım ki kısık sesle küfreder gibi bir şeyler söyledi. Sinirli homurtusunu kafaya takmadan önüme dönüp etten kocaman bir ısırık aldım. Ağzımdaki büyük parçayı ısırırken Kadem'in sinirli bakışlarını görünce, "Saygı göster," diye mırıldandım. "Sen vejetaryen olabilirsin ama ben değilim. Senin aksine ben yenilecek hayvanları midemde seviyorum."

Az yemek yedim ama yediklerim hep et olurdu.

Daha ben çocukken annem, ablam ve beni bir petshopa götürmüştü. Bizim için evde bakacağımız küçük bir hayvan sahiplenmek istemişti. Henüz yemek yememiştik ve ben çok açtım. Bu yüzden elimi akvaryumu daldırıp akvaryumun içindeki balığı yakalamıştım. Yanlış hatırlamıyorsam balığın lacivert ve sarı çizgileri vardı. Balığı ısırduğımda orada büyük bir yargara kopmuştu. Dükkân sahibi ısırduğım balığı kurtarmaya çalışıyor, annem kafamı arkaya çekip balığı bırakmam için beni ikna etme girişimlerinde bulunuyordu. Hayatta kalma iç güdülerim bu kadar güçlü diye kimse beni suçlayamazdı. Sonuçta karnım acıkmıştı ve etrafımda o kadar hayvan

görünce kendimi ormanda sanmışım. Bu hayvanat bahçesindeki maymuna saldırıp onunla boğuşmaktan çok farklıydı. Her şey o maymun dondurmamı yere düşürmesiyle başlamıştı.

Süt dişlerim ısırđığım balığa ciddi bir hasar bırakacak kadar sağlam olmadığı için balık kurtulmayı başarmıştı. Zaten annem o balığı satın almıştı. Hayvan sevgisini bana aşılamağ için balığı bana hediye etmişti. Ama ne zaman yemek gecikse elimi akvaryumun içine soktuğum için bir süre sonra annem balığı benden geri almıştı. Balığın akvaryumunu özellikle boyumun ulaşamayacağı bir yere koyar, küçücük balığı evdeki yamyamdan köşe bucak kaçırdı.

Hayır, o balığı bana yedirmedi .

Geçmişe dalıp gittiğim için yemeğin sonuna geldiklerini daha yeni yeni fark ediyordum. Masadakiler sırasıyla ayağa kalkıp dışarı çıkarken Karun hiç kıpırdamadı. Bir süre sonra burada kimse kalmayınca iki yanımda duran bacakları hareket etti. Ayağa kalkınca kucağında topladığı uzun masa örtüsü yere düşmüşüdü. Artık bacaklarını görmüyorum. "Saka," diyen donuk sesini duydum. "Çık dışarı."

Bende zaten burada sabahlamayı düşünmüyorum.

Emekleyerek masanın altından çıktığımda dizlerim yere sürtünmekten acımaya başlamıştı. Ayağa kalkınca onu tam karşımda buldum ve yine kaşları hafif çatıktı. "Yeteri kadar doydun mu?" dediğinde yüzünde sinirli bir ifade vardı ama sesi alaycıydı.

"Evet," dediğimde başını ağır ağır salladı. "O zaman bana masanın altında ne işin olduğunu anlatabilirsin?" dedi ve dişlerini sıktı. "Kadem ile orada ne halt ediyordun?" Sesi genizden gelen bir kalınlıkta çıkmıştı.

Bunu nasıl başarıyor, bilmiyorum ama her defasında karşımda babam varmış gibi hissettiriyordu. Onun gibi dik bir duruşu ve sert bakışları vardı. Belki de bu yüzden her defasında beni korkutmayı başarıyordu. Göz kontağını kesersem bunu bile yanlış anlayacak diye kendimi ona bakmaya zorladım. "Seni arıyordum," diyerek yalan söylediğimde yanımda duran elim hareket etti. Baş parmağımla yavaşça serçe parmağımın ucuna yavaşça

dokundum. "Kadem'i burada gördüm, bir şeyler atıştırıyordu. Sonra sesler duyunca masanın altına saklandık çünkü insanların yanlış anlayacağından korktuk." Bu anlattıklarım aslında yalan değildi çünkü her şey hemen hemen böyle gelişmişti.

Anlattıklarımı yeterli bulmamış olmalı ki başını kaldırıp arkamda bir yere baktı. "Bu doğru mu?" deyince kiminle konuştuğunu görmek için başımı çevirdim. Kadem olacak ödlele masanın diğer tarafında çıkarak Karun'dan uzak ama kapıya yakın bir yerde duruyordu. Karun'un yüzüne bile bakmaya cesaret edemezken en azından, "Doğru söylüyor abi," demeyi başardı. "Onunla burada karşılaştık devamı anlattığı gibi oldu."

Kadem'in açıklamasına başını sallayınca bu beni biraz üzdü. Ben metresim ya benim açıklamamı yeterli bulmamıştı ama Kadem onaylayınca ona inandı. Çünkü Kadem'i tanıdığı için ona göre Kadem onun karısına bakacak biri değildi. Kadem'e, "Sen çıkabilirsin," deyince Kadem olacak hain bana ne olacağını hiç düşünmeden hemen dışarı çıktı. Beni bu gaddar adamla tek başına bırakmıştı.

Tekrar göz göze geldiğimizde aramızda gergin bir sessizlik yaşandığı için ikimizde konuşmak için acele etmedik. Gözleri bu kadar güzelken düz bir şekilde bana bakması dayanılır gibi değildi. Göz temasını kesmeden bana doğru bir adım atınca irkilerek, "Ben bir Kenan'a bakayım!" dedim ve hemen ona sırtımı dönüp koşarak odadan çıktım. Dışarı çıkınca elimi çırpınan kalbime bastırdım. "Ay çok korktum ya ben." Bu adam çok ürkütücü.

Dışarı çıktığını arkamdaki adım seslerinden duydum. Sessizce yanımda geçip gitmesini beklerken duvardaki desenleri inceler gibi yapıyordum. Duvarda herhangi bir desen yoktu. Düz bir boya. Yanımda geçip birkaç adım atarak beni geride bıraktı. Tam rahatlayarak nefesimi vermişim ki bunu hissetmiş gibi durdu. Başını omzunun üzerinden çevirdi ve "Gelmiyor musun?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

"Geleyim mi?" Gelmek istemediğimi o kadar çok belli ediyordum ki.

Gözleriyle çıktığımız kapıyı işaret etti. "Tekrar masanın altına girmek gibi bir planın yoksa gel."

"Anlamadım?"

"Buraya gel, Saka," dedi sıkkın bir ifadeyle. Karşısında bir aptal varmış gibi bakıyordu.

"Gelmesem?" Kaşlarını uyarı anlamında biraz çatınca, "İyi be," diye söylenerek ona doğru yürüdüm. Aşağıdaki o röntgenci insanların arasına karışmayı istemediğimi çok iyi biliyordu.

Alt kata inince tekrar başladığımız noktaya geri dönmüştük. Kenan'ın olduğu masaya geldiğimizde Kenan sorgularcasına bana bakıyordu. "Neredeydin?" Ceketinin kolunu biraz yukarı doğru sıyırdı ve bana bileğindeki saati gösterdi. "Kırk dakika oldu."

"Biz kadınların hazırlığı biraz uzun sürüyor," diye yalan söylediğimde Kenan başını omzuna doğru eğdi ve gözlerini kıstı. "Tuvalette mi?"

"Yok masanın altında," diye ona çıkıştığımda Karun'un ima dolu bakışları üzerimde oyalanıyor, karınca ısırığı gibi tenimde yakıcı bir etki bırakıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp içe doğru kıvırdığımda, "Bence de sus," dedi masadaki çerezlere uzanarak. Birkaç tane fındığı aynı anda ağzına atmıştı.

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı fındıkları çiğnerken çıkardığı seslere odaklandım. Piyanodan çıkan notalara çok tezat bir sestti. Yanımızda geçen garsonun tepsisindeki kadehler birbirine çarptıkça çin çin diye ince bir ses çıkıyordu. Müzik sesine kadehleri eklediğim esnada garson yanımızda hızlıca geçerek bestemdeki en güzel notayı benden uzaklaştırdı. Hâlâ duyuyorum kadeh seslerini ama az önceki gibi yoğun bir şekilde değil. Arkamdaki masadan içkinin içine atılan buzun çıkardığı köpüklü sesle dudaklarımda bir tebessüm oluştu.

Başımı yavaşça eğerek masanın örtüsünü inceler gibi yaptım ama tamamen kendi hayali besteme odaklanmıştım. Kadınların kahkahası besteme sofistike bir hava katarken erkeklerin alçalan ve yükselen sesleri darbukaya vurur gibiydi. Çin çin sesler tekrar ulaştı kulaklarıma. Sanırım yan taraftaki masada kadehler tokuşturuluyordu. Sonra kalemin kâğıda sürtünürken çıkardığı o büyümlü sesi andıran bir ses karıştı sıra dışı bestemin içine.

Hayır, kâğıt ve kalemin sürtüşmesi değildi bu. Daha çok kâğıdın parçalanırken çıkardığı o tok ağıt gibiydi. Kalın ama cızırtılı. Tekrar piyano sesi ve tekrar kadın kahkalarıyla bezenmiş kadehlerin çıkardığı tiz ama hoş ses çalındı kulaklarıma. Hepsi birbirine karıştığında kafamın içinde çalan melodi muazzamdı.

Kenan'ın, "Neyi var?" diyen sesi beni içine çekildiğim büyülu evrenden çıkartırken Karun'un, "Müzik kulağı," dediğini duyunca başımı kaldırdım ve ona doğru bakınca beni izlediğini gördüm. "Seslere karşı aşırı duyarlısın, değil mi?" Elindeki kadehi aralıklı dudaklarına yaklaştırırken mavi gözleri kişilik analizi yapıyordu. "İyi resim yapıyorsun, müziğe karşı hassasiyetin var ve aynı zamanda bir arkeologsun. Sanatçı ruhlu entelektüel kadınlardan olmalısın," dediğinde iyileşme belirtisi gösteren bir hastaya katlettiği yolları hatırlatan bir doktor gibiydi.

Aynı şekilde gözlerimi dikip ona baktığımda viskiden bir yudum alarak dudaklarını ıslattı. Kaşları usulca yukarı kalkarak alnındaki çizgileri ortaya çıkardığında, "Dinliyorum," diyerek elindeki hayali topu bana attı. Pası bana atarak benim onun hakkımdaki analizimi dinlemek için bana meydan okudu. Bir anda yine rakip takımlardaki yerimizi almıştık.

Onun hakkında bir şeyler söyleyecek kadar onu tanı mıyordum.

Zaman kazanmak için elimi uzatıp gözlerimin üzerine gelen kaküllerimi düzeltmeye başladığımda bana istediğim süreyi verdi. Hiç acelesi yokmuş gibi içkisini yudumlarken bu sakin halleriyle beni daha fazla tedirgin ettiğini iyi biliyordu. Kum saatteki tüm kumlar aşağıya akmış gibi bir anda, "Dans edelim mi?" deyiverdim. Kaçış olarak dilimin ucuna gelen tek cümleyi dişlerimin kafesinde tutamadım, artık hepsi firariydi. Peki, o firari cümle neydi? Dans edelim mi? Cidden mi Bige?

Kendi söylediğime yine kendim şaşırmıştım. Yüzümde far görmüş bir geyiğin şaşkınlığı varken Kenan başını yan tarafa çevirerek gülüşünü saklamaya çalıştı. Beni utandırmamak için yaptığı hareket beni daha çok utandırıyordu. Dişlerimin arasından inler gibi bir ses çıkartıp Karun'a baktım. "Seninle değil," dediğimde kendimi daha ne kadar batıracağımı yüzündeki alaycı ifadeyle izliyordu.

"Kiminle?" dedi tek kaşını havaya kaldırıp benden bir cevap bekleyerek. Evet, kiminle Bige?

"Şununla," diyerek kolumu uzatarak elimle Kenan ve onun arasındaki boşluğu gösterdim. İkisi aynı anda işaret ettiğim yere bakınca orada bir kadın olduğunu gördüm. Harika! "Yani şununla." Kolumu küçük bir açıyla hareket ettirip sola doğru kaydırınca orada da yaşlı bir adam vardı. "Ay yok şununla." Kolumu sertçe sola doğru savurunca üzerine değnek gelmiş gibi Kenan kafasını eğdi ve kolum kafasının üstünden geçti. Eğdiği başını yavaşça kaldıran Kenan, "Karar verdin mi bari," dedi.

Kolum onun sağındayken, "Hayır," diyerek tekrar hızlı bir şekilde kolumu sağa doğru oynattım. Kenan yine eğilerek kolumun kafasının üstünden geçmesini sağladı. Bir anda bileğimi havada yakalayan soğuk parmaklar bu trajediye son verdi. Başımı çevirip bileğimi tutan Karun'a baktığımda yüzüne çarpmak üzereyken tuttuğunu gördüm. En azından Kenan gibi eğilmemişti. Bileğimi yavaşça yere doğru eğerken ciddi bir suratla, "Bu tür ortamlarda elini kaldırıp insanlara doğru tutman hoş karşılanmaz," diyerek beni uyarınca suçlu çocuklar gibi sessizce onu onaylayıp başımı eğdim. Çok utandım.

Kendimi onun yanında fazla yetersiz hissetmeye başladım. Bunu sadece bakışlarıyla bile hissettiriyordu.

Üzüldüm, sebebini bilmiyorum ama üzüldüm.

Bileğimdeki eli yavaşça kayarak elimin üstünde durdu. İri parmakları elimi sarıp avuç içinde hapsedince başımı kaldırıp küskün bir suratla ona baktım. Surat astığımı görünce yüzündeki ciddiyet usulca dağıldı ve bakışları yumuşadı. "Dans edelim." Sesi elimi tutan soğuk eline nazaran daha sıcak çıkmıştı. Sanki bir şeyleri telafi ediyordu veya bunun için kendini zorluyordu.

"Gerek yok," diyerek fevri bir hareketle elimi çektim. "Ben biraz hava alacağım," der demez hızlı adımlarla masadan ayrıldım. Onun bana lütfedeceği zorlama bir dansı istemiyorum. Zaten birileriyle dans etmekte değildi maksadım.

Çok garip biri.

Kalabalıktan sıyrılıp bahçeye çıkınca rahat bir nefes aldım. Bahçede de insanlar olduğu için villanın arka bahçesine doğru yürüdüm. Beni gören herkes Rengin'in kuması gibi baktığı için hepsinden uzaklaşmak istedim. Bahçenin arka tarafında ışıklar daha az olduğu için kimse yoktu. Çantamdaki paketten bir dal sigara çıkardığım esnada gözlerim kapıyı buldu. Bahçenin arka kapısında Karun'un adamları yoktu. Sigaramı yakarak kapıya doğru yürüdüm.

Yapamıyorum, ne kadar intikam almak istesem de bu insanların arasında yapamıyorum. Onların dünyasına ait olmadığım için ne yaptıklarını anlıyordum ne de konuştukları dili. Onlar gibi içi boş süslü bir aksesuara dönüşmek istemiyorum. Adana'ya döneceğim çünkü ait olduğum, nefes alabildiğim tek yer orasıydı. Babamı ve büyükbabamı özlemiştim. Belki gerçekleri anlatınca babam bana çok kızmazdı. Benden duyunca belki de bir süre sonra affederdi.

Kararımı vererek kapıdan geçtim. Daha fazla birilerinin entrikalarına ortak olmadan çekip gideceğim bu şehirden. Döner dönmez babama her şeyi anlatmanın bir yolunu bulacağım. Saklamaya çalıştıkça daha fazla dibi buluyordum.

Kaldırımında hızlı adımlarla yürüyor, etrafıma bakarak bir taksi arıyordum. Bu şekilde beş dakika falan yürüdüm. Bir sokak lambasının altına gelince inleyerek durdum. Başımı eğip ayaklarıma iç çekerek baktım. Tüm gün bu topuklu çizmeleri hiç çıkarmadığım için ayaklarımı artık hissetmiyorum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre topuklu ayakkabının içinde kalmamıştım. Neredeyse on iki saatten fazladır ayaklarım bu işkenceye maruz kalmıştı. Çizmelerin içindeki ayaklarım şiştiği için attığım her adımla beni ağlatacak raddeye getiriyordu. Çıkarmak istiyorum ama nasıl göründüğüme ciddi bir şekilde önem verdiğim için çıkartamıyorum. Ama delice bir tutkuyla çıkarmak da istiyorum.

Çektiğim acı daha baskın geldiği için bir seferliğine onları çıkarmaya karar verdim. Eğilip çizmenin fermuarını aşağıya doğru çekecektim ki, ensemde türlerimi ürperten sarsıcı bir akıma maruz kaldım. Daha bana ne olduğunu anlamadan gözlerim karardığı için yere düştüğümü hayal meyal gördüm.

Çarpılmışım gibi hissediyorum. Zaten daha vücudumdaki akımı sindirmeden gözlerim kapanmıştı. Eğer üç harflilerin saldırısına uğramadıysam birileri bana elektrik vermiş olmalıydı. Umarım ilk seçenek ihtimal dahilinde değildir.

Gözlerimi açtığımda her şeyi bulanık görüyordum. Ayılmaya çalışan bir bilinç, ensedeki bir acı ve bir sandalyeye bağlı olmak. Ben bu anı sanki daha önce yaşamıştım hatta yakın zamanda yaşamıştım. Hass*ktir, daha bir gün önce yaşamıştım! Yine Duha mı beni kaçırdı? Evet, yine kaçırılmıştım ve yine bir depoda sandalyeye bağlıydım! Tek fark bu sefer ağzım da bağlıydı ve bulunduğum yer ilkinde göre daha pisti.

Köşede birikmiş içki şişeleri, sarı rengine dönmüş yırtık gazeteler ve her yerde olan sigara izmaritleri burayı olduğundan daha berbat gösteriyordu. Benliğimin aptal olan yönü kara kara kimin beni kaçırdığını düşünüyordu. Elindeki listeyi açınca padişah fermanı gibi olan sarılı liste bir anda yere doğru sarktı. Kırmızı halı gibi açıldıkça açılan listeye bakan aptal tarafım, gözlerini irice açarak pes etti. Düşmanlarımin listesi o kadar uzundu ki hepsini tek tek kontrol etmek kırk gün kırk geceyi bulurdu. Belki de daha fazlasını.

Kim bilir kimin canı bugün beni kaçırmak istemişti.

Yalnız hep kafama vurarak bayıltıyorlar . Biri de doğrudan karşıma çıkmıyordu!

Bekledim, elim kolum bağlı bir şekilde uzun süre birilerinin gelmesini bekledim. Çok rahat bir saate yakın beklemişimdir. Nihayet kapı açılınca içeriye bir grup genç adam girdi. Hayır, bunlar Karun veya Duha'nın adamları gibi ütülü takım elbise giymiyordu. Ya da hepsi spor salonundan fırlamış gibi iri yarı ve kaslı değildi. Bunlar bildiğin pantolon ve tişört giymiş bir avuç sokak serserisi gibilerdi.

Sanki yoksulluk canlarına tak ettiği için hadi bir zengini kaçırap fidye isteyelim demiş gibilerdi. Dokuz kişiden oluşuyorlardı ve birkaçı benim yaşımda gösteriyordu. Diğerleri daha küçüktü. Hepsi etrafımı sarınca

onlardan aldığım sigara, içki ve tiner kokusuyla yüzümü buruşturdum. Yaşları on yedi ve yirmi arasındaki çocuklarda bir bağımlı tipi vardı. Sürekli burunlarını çekmeleri, göz çevresindeki morluklar ve gözlerinin uyuşuk bakması yanılmadığımı gösteriyordu.

Yaşça en büyük olanları beni gösterip, "Sanrı'nın karısı bu mu?" dediğinde ikinci kez bu ismi duyunca Sanrı diye Karun'dan bahsettiklerini anladım. Daha önce Duha'da buna benzer bir şey söylemişti.

Yanıdakiler onu onaylayınca içlerinden biri, "Bizim çocuklardan biri Ragıp'ın davetinde garsonluk yapıyormuş bu gece," dedi. "O da orada öğrenmiş, arayınca gidip beklemeye başladık. O kızı dışarı çıkarmanın yollarını ararken kız kendi dışarı çıktı." Son kısmı gülerek söylerken gözleri aptallığıma değiniyordu. Onların dışarıda pusuda beklediğini bilseydim dışarı çıkmazdım herhalde.

Duyduklarından sonra karşımda duran adamın gözlerine yerleşen nefreti izlemeye başladım. İçlerinde en düzgünü bu görünüyordu ama bunun da kaşında yara bandı vardı. Daha yeni bir kavgada çıkmış gibi kaşındaki yara çok yeni görünüyordu. Saçlarını kısa kestirmiş olabilir ama saçının ön tarafını uzun bırakmıştı. Üstelik uzun bıraktığı kısımları koyu kırmızıya boyatmıştı. Üzerinde bir telefon markasının logosu olan mavi bir tişört ve kot pantolon vardı. Pantolonun dizleri yırtıktı büyük ihtimalle bunun modasının geçtiğini henüz kimse ona söylememişti. Artık dizleri yırtık pantolonlar eskisi gibi rağbet görmüyordu. Rahatsız edici bir sesle, "Açın şunun ağzını!" diyene kadar küçümseyen bakışlarımın onu sinirlendirdiğini fark etmemiştim.

Biri ağızıma sardıkları iğrenç bez parçasını çenemden aşağıya çekince iğrenerek yere tükürdüm. "Bunun-" diyerek derin bir nefes alıp başımı kaldırdım ve karşımdaki adama baktım. "Bunun hesabını vereceksiniz!"

Nemli sakallarını kaşırken, "Kime?" diyerek sigara içmekten sararmış dişlerini göstererek güldü. "Kocana mı hesap vereceğiz?"

"Hayır, aptal gereken hesabı ben soracağım sizden!" diyerek ellerimi çözmek için çırpındım. Karşımdaki it, "Bak sen şuna-" diye konuşup bana yaklaşıncaya daha o, cümlesini bitirmeden ayağımı kaldırıp bacak arasını sert

bir tekme attım. Ayaklarımı bağlamamışlardı. Bana ağız dolusu küfrederek dizlerimin önüne düşmüştü. Ellerini bacaklarının arasına bastırıp kısık sesle inliyordu. Bir saniye bile beklemeden ayağımı kaldırdım ve çizmemin ucunu yüzüne geçirerek onu sırtüstü yere serdim.

Yerde iki büklüm kıvranırken kıpkırmızı olmuş bir suratla, "Şu fahişeye haddini bildirin!" deyince on sekiz yaşlarındaki bir çocuk yerdeki sopayı alıp yanıma geldi. Ellerim arkadan plastik kelepçeyle bağlıydı ve bir halatla beni sandalyeye bağlamışlardı. Bu yüzden ona engel olamadım. Çocuk elindeki kalın sopayı kaldırıp tüm gücüyle karnıma geçirince hiçbir şey yapamadım. Acı dolu çığlığım havaya karışırken tekrar ve tekrar vurdu. Her vurduğunda sanki iç organlarım eziliyor, karnımın içinde sarsıcı bir deprem oluyordu. Dördüncü darbeden sonra yerdeki adam ayağa kalkıp öfkeyle, "Ver şunu!" dedi ve sopayı çocuğun elinden alıp havaya kaldırdı. Diğer çocuktan daha güçlü olduğu için sopayla karnıma öyle bir vurdu ki, boğazımı yırtarcasına haykırdım.

Çok acıdı.

Gözlerimden yaşlar gelirken bu sefer eskisine göre daha şiddetli vurdu. Üstelik bu sefer karnıma değil göğüs kafesime vurdu. Öylesine bir acı hissettim ki azap dolu çığlığım kulaklarımda çınladı. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama yaşlar yanaklarımda süzöldükçe süzülüyordu. Burnumun direği sızlarken dudaklarımda çıkan hıçkırığa engel olamadım. Kaburgalarım kırılmış gibi nefes almaya çalıştıkça canım daha çok yanıyordu. Aldığım her nefesle bir şeyler göğüs kafesime batıyor, boğazımda hırıltıyla birlikte garip sesler çıkıyordu. Öksürmeye başlayınca ağız dolusu kan kustum. Şiddetli bir öksürük krizine girmiştım ve nefes almak için kendi kanımı yutmak zorunda kalıyordum. Daha kötüsünü de yaşadım ama her defasında acıtıyordu işte.

Attığım tekmenin intikamını misliyle benden almıştı.

Ama ellerim bağlıyken bunu yapmıştı.

Kan kusup acıdan gözyaşları dökmem öfkesini bir nebze olsun dindirmiş olmalı ki rahatlayarak sopayı yere attı. Ağlamaktan bulanık gören gözlerle geriye çekildiğini gördüm. Telefonu çıkartıp birini aradı. Çektiğim acı

yüzünden dişlerimi sıkıp hızlı hızlı nefesler alırken, "Bil bakalım karşımda kim var, Sanrı?" dedi sırtarak beni izlerken. Karun'u mu aramıştı?

Karun beni kurtarmazdı ki.

Duha belki ama Karun benim için parmağını bile kıpırdatmazdı .

Karun'u sinirlendireceğini düşündüğü için keyfine diyecek yoktu. Bu yüzden, "Karın elimde, onu kurtarmak istiyorsan yalnız gel," derken çok eğleniyordu. Amma ve lakin Karun ne dediyse otuz iki diş sırtırken gülüşü yavaş yavaş solmaya başladı.

Kaşları birbirine yaklaştı ve alnındaki kırışıklar belirgin bir hale geldi. Sinirlenmişti. "Karını istemiyor musun?" derken telefonu kulağında uzaklaştırdı ve hoparlörü açarak telefonu ikimizin arasına doğru tuttu.

Karun'un, "Onu öldürmeyi başarırsan seni paraya boğarım!" diyen sesini özellikle bana dinletti. Dudaklarımda kendi kanım süzülürken onu duydum. Beni öldürmelerini istiyordu. Öldürmeleri için para teklif ediyordu. Karun benim için bir anda 13 Haziran'da ölen o adamın babasına dönüşmüştü. Sanki o da saçıma siyah bir kurdele takmış ve ölüm tarihimi bana bildirmişti. Tıpkı o adamın yaptığını yapmıştı. Tıpkı onun gibi davranıyor, onun gibi hissettiriyordu.

"Oğlumun öldüğü yaşa kadar yaşamaya devam et. 13 Haziran bu sefer senin kanınla tekerrür edecek, Bige Efil Saka."

Oğlu yirmi altı yaşında 13 Haziran gecesi ölmüştü.

Yirmi altı yaşındayım ama gerçekte yirmi altı olmama bir buçuk ay vardı.

16 Nisan'da evlenmiştim ve şimdi 26 Nisan'dı. Haziran'a çok az kalmıştı.

Karşımdaki adam gereken şeyi bana dinlettiği için telefonu kapattı. Evet, daha fazlasını bana dinletmeden telefonu kapatmıştı. Üzülmedim ki. Bilemiyorum belki biraz.

Sonuçta benden kurtulmayı her şeyden çok istiyordu. Ölmem onu kısa yoldan dul bırakırdı. Ama karnım ve kaburgalarım bu kadar acırken

söyledikleri de iyi gelmemiştir. Telefonu cebine koyup neler olduğunu anlamak ister gibi bana bakınca ağzımdaki kanı yere tükürdüm. "Ölmem onun işine gelir," dedim nefes nefese.

"Benim yerime nişanlısı Rengin'i kaçırsaydınız şimdiye burada olurdu." Vücudumdaki acı göz kapaklarıma baskı uyguladığı için gözlerimi zor açık tutuyordum.

"Be-benden nefret ediyor," diye fısıldadığımda artık titremeye başlamıştım. "Rengin ile evlenmesine engelim," diye mırıldandığımda yanlış kadını kaçırmış olmanın huzursuzluğunu yaşamaya başlamıştı. Ama onun öfkesini görmek zorunda kalmadım çünkü boynum öne doğru büküldü ve başım göğsüme doğru düştü. Çok fazla acı vardı hem de çok fazla.

Uyumak istemiyorum çünkü uyuyunca daha fazla acıyorum.

Sesler duyuyorum evet, yine ağlayan sesler duyuyorum. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım ama her yer çok karanlıktı. Karanlıkta yönümü bulmaya çalışarak yürümeye başladım. Nerede olduğumu bilmiyordum ama aslında biliyorum. Evet, duvarlarda buram buram yükselen gözyaşları bana nerede olduğumun sinyallerini veriyordu. Düz bir şekilde yürümeye başladıkça sesler daha yoğun bir hale gelmeye başladı. Düz bir şekilde yürürken bana doğru yaklaşan adım seslerini duydum. Sanki bu karanlığın içinde birbirimize doğru yürüyorduk. Adım atmayı bırakarak beklemeye başladım. Kimin bana yaklaştığını biliyorum. Göremiyorum ama hissediyorum. Onun yaydığı korkunun kafamda bir şekli vardı. Tarif bile edemeyeceğim bir şekli.

Aslında şu anda göremediğimi o yanımda durana kadar fark etmemiştim. Tam yanımda durdu. Onun beni gördüğünü ama benim onu göremediğimi anladım. Ben hâlâ kördüm. Uyan Bige, uyan!

Sıçrayarak gözlerimi açtığımda kan ter içinde kalmıştım. Burada yalnız olduğumu görünce gözyaşları içinde haykırdım. Tüm bu kâbuslara son vermek istercesine ağlayarak bağırdım. Kurtulamıyorum, ya bir hatanın

bedeli bu kadar ağır olmamalıydı. Çocuktum, çocuk! Bazı günahlar en çok çocukların küçük omuzlarında büyümeyi seviyordu.

"Öl veya öldür Efil. Ben bir baba olarak bu gece kızımın vazgeçiyorum."

"Korkuyorum baba yanıma gelemez misin?"

"O teçhizat asla dışarı çıkmamalı, Efil! Ağlamayı bırak ve sana söylediklerimi yap."

"Bunu yapınca ne olacak? Arkadaşlarıma ne olacak? Baba bana ne olacak?"

"..."

"Ba-baba ölüm ne demek?"

Omuzlarım sarsıla sarsıla bağlı olduğum sandalyede ağlamaya başladım. Ağlamam yükseldikçe göğüs kafesimdeki acı biraz daha şiddetlendi. Babamın kızı olmak hiç kolay olmamıştı. O gece zaten benden vazgeçmişti. En kötü ihtimalle bende ölecektim ama ona göre iyi bana göre daha kötü bir ihtimal yaşandı ve hayatta kaldım. Eğer son soruma cevap verseydi koşarak arkadaşlarıma yanına gider ve onlarla aynı sonu yaşardım. Babam bana ölümün sonsuz bir veda olduğunu söylememişti. Ben bilmiyordum babam da söylememişti.

Babam o gece tüm hayatımı etkileyecek bir şeyi benden saklamıştı. Bu yüzden bende babamdan hayatımı etkileyecek her şeyi saklamaya başladım. Bana nasıl bir ters psikoloji yaşattığını bilmiyordu. Sigaraya başlamam, gizlice yaptığım evlilik ve saçımdaki kurdeleli toka. Aslında her şey önüme koyduğu katı kurallar için bir başkaldırıydı.

Kapıdan gelen sesleri duyunca güçlkle gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Acısa da ağlama. İçeriye Apaçi kılıklı iki çocuk girdi. Doğrudan yüzüme bile bakmadılar. Biri beni çözerken diğeri aşağılamak ister gibi sırtarak bir şeyler söylüyordu. "Abimiz seni bırakmamıza karar verdi. Kocana verilecek en büyük ceza seninle evli kalmasıymış." Daha yeni günlük zehir dozunu almış gibi gevrekçe gülümsedi. "Aklın varsa boşanmazsın çünkü Sanrı'ya

istediğini verirsen seni buluruz." Ürkütücü göründüğünü mü sanıyordu? Beni bayıltarak kaçırmasalardı belki de şu anda sırtarak gösterdiği tüm o dişlerini yerde topluyor olurdu.

Beni çözdükleri için ayağa kalkınca eskisinden daha beter bir acı hissettim. Sandalyede iki büküm oturunca bir süre sonra acımın büyük bir kısmı uyuşmuştu. Ama ayağa kalkınca karnım gerilince acısı daha da çoğaldı ve kaburgalarımın acısıyla birleşince ortaya dayanılmaz bir şey çıktı. Üstelik vücudumdaki tüm kaslar oturmaktan tutulmuştu ve çizmenin içindeki ayaklarım kangren olmuş gibi artık onları hissetmiyordum. Bu insanlara karşılık vermek şöyle dursun ayakta bile duramıyordum.

Buna rağmen kolumu tutarak beni dışarı çıkarmak için sürüklediler. Kaç defa düştüm ama kimsenin umurunda olmadı. Terk edilmiş, yıkık dökük ve eski bir evden çıkınca sabah olduğunu anladım. Sabah güneşi gözlerimi yakınca bunu anladım. Değersiz bir eşyayı fırlatır gibi beni arabanın içine attıklarında arka koltuğa düştüm. Elimini karnıma bastırarak acımı yatıştırmaya çalıştım ama her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Ben hiç iyi değilim.

Yol boyunca başımı cama yaslayıp için için ağlayarak direnmeye çalıştım. Çok fazla terliyor ve titriyordum. Ara ara öksürüyordum ve her öksürükle biraz daha kendi kanımı tadıyordum. Yarım saat sonra malikâneye yaklaşıncı ön koltukta oturan biri dilenciye sadaka verir gibi bir paket ıslak mendili arkaya doğru attı. Ayaklarımın önüne düşen mendili alırken bile çok zorlanmıştım. Kendime çeki düzen vermek için yüzümü silmeye başladım. Göz kalemin suya dayanıklı olduğu için büyük ihtimalle ağlayınca bile akmamıştır.

Rimel de aynı şekilde suya dayanıklı ve özel makyaj ürünleriyle çıkacak kadar kaliteliydi. Bu yüzden gözlerime hiç dokunmadan dudaklarımı silmeye başladım. Çeneme ve boynuma akan tüm kanları temizledim. Ara ara arabanın aynasından bakıp tenimdeki lekeleri siliyordum. Paketten bir mendil daha çıkartıp fazla bastırmadan alnımdaki terleri sildim. Malikânedeki insanlara beni getirdikleri son durumu göstermek istemiyordum. Ama siyah elbisemin beyaz yakasındaki kanlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Araba durunca kakülümü düzelterek indim. Arkamda o pislikler boşanırsam bundan daha kötüsünü yaşayacağımı hatırlatıyorlardı. Ama onları dinlemeden kapıyı sertçe kapattım. Arkamdaki araba hızla gözden kaybolurken düz bir şekilde yürümeye başladım. Bunu Duha'nın yanına bırakmayacağım! Evet, bu şerefsizlere beni kaçırtan oydu. Garson görmüş kızı yalanına inanacağımı mı sanıyorlardı? O gösteri tamamen Duha'ya yönelik şüpheleri ortadan kaldırmak için kurulmuş bir tezgahtı.

Karun'un diğer düşmanları beni kaçırsa gerçekten kocandan boşanma diyerek beni bırakırlar mı sanıyordu? Şimdiye ölmüş olurdum! Duha o sokak serserilerine para verip beni kaçırttı. Karun'un benim için gelmeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Amacı bunu görüp Karun'dan daha çok nefret edip onun hayatını zehir etmemdi. Bu yüzden oradakiler Karun'un sesini hoparlörden bana dinletti. Duha için evli kalmam yeterli değildi çünkü onun asıl istediği bu evlilikle Karun'u süründürmemdi!

Bu işin arkasında Duha'nın olduğunu anlamayacak kadar aptal değilim.

Yemin ederim fırsatını bulduğumda o adamı can evinde vuracağım. Artık eskisine göre ona daha çok yakın olup önce güvenini kazanacağım daha sonra da onu köşeye sıkıştıracak şeyleri bulacağım. Bana ne kadar çok güvenirse o kadar çok sırlarını açık ederdi. O sinsî adamın yaptığı gibi zekice adımlarımı atacağım.

Tabii Duha'nın kuyusunu kazarken Karun'u da es geçmeyeceğim çünkü tüm gece beni kurtarmak için hiçbir şey yapmadı! Yardım etmesini zaten beklemiyordum ama beni asıl çileden çıkaran şey telefonda söyledikleriydi!

Bu adamlara kendi karmamı yaşatacağım!

Büyük duvarların ötesindeki devasa malikânenin tüten bacasını görebiliyordum. Yazın ortasında dumanı tüten baca mı? O odalarda kalan herkes fazlasıyla ısınırdı ama içlerinde öyle bir mağara adamı vardı ki, peteklerin sağladığı ısı onun için yeterli olmadığı için şömineyi de yaktırırdı. İçinin soğukluğu katı vücudunu da etkiliyor olmalıydı.

Güvenlik kulübesine yaklaşıp bilgisayarla meşgul olan Celil'e, "Bana bir taksi çağır," dedikten sonra doğru düzgün bana bakmasına fırsat vermeden

kapıya doğru yürüdüm. Hastaneye gitmeliyim ama öncesinde Karun denen adama bir çift sözüm vardı!

Bahçe kapısından içeri girdiğimde nöbet tutan korumaların bana olan bakışlarını üzerimde hissediyordum. Zoraki bir saygı ve gülmemek için kasılan yanakların varlığını attığım her adımda hissediyordum. Kaçırılmışım ama iyiydim, işte onları gülmeye iten buydu. Hiçbiri beni kurtarmak için herhangi bir emir almamıştı lakin buna rağmen kurtulmuştum. Hepsi o adamların beni bırakacağını çok iyi biliyordu. İşte onları asıl eğlendiren buydu.

Kocamın beni kaçırın adamları arayıp ne dediğini hepsi çok iyi biliyordu. Adamlar fidye için beni kaçırmamıştı onun canını yakmak için kaçırmıştı. Karısını kaçırarak ona pusu kurmak istemişlerdi. Peki, kocam ne mi yapmıştı? Adamlara, "*Onu öldürmeyi başarırsanız sizi paraya boğarım,*" demişti! Beni kurtarmak şöyle dursun ölümüm için para bile teklif etmişti!

Kurtulduğuma seviniyorum ama keşke böyle aşağılanmasaydım.

İçeri girmek yerine avlunun ortasında durdum. "Çağırın gelsin," dedim düz bir şekilde karşıma bakarken. Bahçedeki adamlar beni ciddiye almayınca, "Çağırın gelsin!" diye bağırdım. O aşağılık adam dışarı çıkacaktı. Son zamanlarda bu cümleyi de çok kullanır oldum zaten. İçeri girmem yasak olduğu için sürekli burada durup çağırın gelsin demek de hoşuma gitmiyordu.

Boşanırsam düşmanları beni öldürecekti!

Boşanmazsam da bu adam beni öldürecekti!

Ben neyin içine düştüğümü anlayamıyorum!

Adamlardan biri telefonu çıkartıp onun sağ kolu, yani Kenan'ı aradı. Doğrudan onu aramaya cesaret edemedikleri için büyük her şeyi önce Kenan'a bildiriyorlardı. Ayakta zor durmama rağmen avlunun ortasında durup beklemeye başladım. Korumalardan birinin kısık sesle, "Gerçekten onu kendi ayağına getirebileceğini mi sanıyor?" dediğini duydum ama dönüp ona bakmadım. "Şu zamana kadar babasının ayağına bile

gitmemiştir." Bu adamların hepsine bana saygı duymayı öğreteceğim. Ayrıca çağırırsam gelmek zorunda çünkü hâlâ yaşayıp yaşamadığımı bizzat görmek isteyecektir.

Birkaç dakika bekledikten sonra malikânenin devasa kapısı açıldı ve peşinde Kenan ve Rengin ile dışarı çıkınca az da olsa keyfim yerine geldi. Başımı çevirip o hadsiz korumanın surat ifadesini görmemek için kendimi zor tutuyordum. Bana doğru yürürken mavileri baştan ayağa beni inceliyordu. Bakışları umursamaz ve düzdü fakat gözleri en küçük bir ayrıntıyı kaçırmaksızın beni inceliyordu. Sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu. Elbisemdeki kanları görünce kısa bir an kaşlarını çatmıştı ama bu kanların bana ait olmadığını düşündü. Böyle düşünmekte haklıydı çünkü için için acıdan geberirken dimdik bir şekilde karşısında duruyordum. Çektiğim acıyı saklamak için olağanüstü bir çaba harcıyordum. Bana baktıkça iyi olduğuma daha çok ikna oluyordu. Dudaklarının arasında sızan nefesini görür gibi oldum. Sanki rahatlayarak nefesini vermişti.

Karşımda durunca beni gördüğüne sevinmemiş gibi bir duruşu vardı. "Daha fazla para teklif etmeliydim," dediğinde arkasında duran Kenan'ın gülüşünü duydum. Beni öldürmeleri için bence de daha fazla para teklif etmeliydi. Çünkü bu günden sonra bir tek beni öldürerek benden kurtulabilirdi.

Oysaki kaçırılmasaydım ve bu adam ölümüm için para teklif etmesiydi ben zaten yine gidiyordum! O da gitmemi istediği için peşime düşmemişti. Ama hep olduğu gibi yine kalmam için bir sebep daha yarattılar! Ne zaman gitmek istesem hep bir şeyler çıkıyordu!

"Peki, nişanlın için ne kadar teklif edeceksin?" diyerek gözlerine baktım. Rengin'in beni duyması umurumda değil o röportajdan sonra o da masum değildi. "Sen bir kadını kurtarmak için para teklif etmiyordun, değil mi?" Hızlıca başımı salladım. "Pekâlâ, o zaman aynı adamları ara ve Rengin'in ölümü için de onlara para teklif et." Evet, bu oyunu onun kurallarıyla oynayacağım.

Ne demek istediğimi anlamadığı için sorgularcasına bana bakıyordu. Vücudum gittikçe güçten düşerken oyalanacak vaktimin olmadığını biliyorum. Bu yüzden o sormadan ben konuştum. "Onlara Rengin'in adını verdim. Nişanlına olan düşkünlüğünden biraz bahsettim." Dönen başım

yüzünden nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Nişanlını iyi sakla çünkü onu da kaçırmayı başarırlarsa paradan daha fazlasını teklif etmek zorunda kalırsın!" dediğimde ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden bana bakmaya başladı. Ne benim ne de dışarıdakilerin onu geçip Rengin'e ulaşacaklarına ihtimal vermiyordu. Her şeyin bir ilki mutlaka vardır.

Ö lümüm için teklif ettiği o parayı ona hiç unutturmayacağım .

Benim için yarattığı her kâbus bumerang gibi ona döndükçe, yanlış Saka'ya Sanrı olduğunu anlayacaktı .

"Şimdi," diyerek arkaya doğru bir adım attım. "Fırsatın varken nişanlına bol bol vakit geçir çünkü senden boşanmayacağım." Kaşları usulca çatıldığında başımı hızla salladım. "Boşanmıyorum! Mahkemenin belirlediği süre dolsa bile yeni bir dava açmayacağım ve sen açsan bile boşanmayacağım!" O kadar sinirliydim ki ayağımı kaldırıp çizmemin ucuyla bacağına sertçe vurdum. "Ahmak herif!"

Ne kadar şiddetli vurduğumu düşünsem de bitik bir vücutla attığım tekme en fazla çizmemin ucuyla ayağına dokunmak gibi olurdu. Başını eğdi ve siyah pantolonunda bıraktığım ize baktı. Başını tekrar kaldırıp bana baktığında o kadar sakindi ki, insana sinir krizleri geçirtebilirdi. Dudaklarını aralayıp, "Bu pantolonu sen yıkayacaksın," deyince, "Ruh hastası!" diye sinirden bağırdım. Tek derdimiz kirlenen pantolonu değildi!

Başımın dönmesi çoğaldığı için yerimde sendeledim. Güçlkle dengemi koruyup, "Se-sen," diye fısıldadım onu çift görmeye başlarken. "Senden neden iki tane var?" diye mırıldandığımda dudaklarımda sızan kanla birlikte dizlerim büküldü. Fakat daha ben düşmeden öne doğru atılıp beni kollarının arasına almıştı. Vücudum bir anda havalanıp kendimi onun kollarında bulmuştum. "Arabayı getir!" diyen sesi kulaklarıma uğultuyla geliyordu.

Başım onun göğsüne düşerken, "Sanrı," diye mırıldandım kapanan gözlerime direnmeden. "Sen gerçekten Sanrı'sın." Hayatıma kâbus gibi çökmüştü. Varlığı ve yokluğu koskoca bir belirsizlikten ibaretti. Evet, ona verilen korkutucu ünü sonuna kadar hak ediyordu.

"Biliyorum," diyen sesi ondan duyduğum son şeydi. "Ve sende inatla bir Sanrı'nın hayatında kalmaya çalışan aptal bir Saka'sın!"

O adamlara para teklif etmeyecekti.

Yine aynı kâbusun içinde kendimi bulunca uyanmaya çalıştım. Benzer şeyleri o kadar sık görüyordum ki artık rüya olduğunu anlayabiliyordum. Yıllardır hep bunu görüyorum rüyalarımnda tekrar tekrar yaşıyorum. Sadece iki tür rüya görüyordum. Bunlardan biri 13 Haziran gecesi diğeri ise annemin öldüğü gece. Bir insan ne zaman gözlerini kapatsa hep aynı şeyleri görür mü? Ben görüyordum. Yıllar oldu huzurlu bir uyku çekmeyeli. Uyusam da bayılsam da hep aynı şeyleri görüyordum. Bilincim kapandığı an geçmişim dört bir yanıma sarıyordu. Bu hep aynı gecede takılıp kalmak gibiydi. İçine çekildiğim kısır döngü sürekli kendini tekrarlıyordu.

Bilincim yavaş yavaş açılınca bir hastane odasında olduğumu görmek beni şaşırtmadı. Tüm günü uykuda geçirmiş olmalıyım ki odanın içi hafif karanlıktı. Akşam olmuştu, değil mi? Yattığım yatakta başımı yavaşça çevirince tekli koltukta oturan adamı gördüm. Odamda ondan başka kimse yoktu. Kitap mı okuyordu o? Evet, gerçekten kitap okuyordu. Koltukta arkasına rahatça yaslanmıştı ve bacak bacak üstüne atmıştı. Gözlerindeki beyaz gözlük mavi gözlerine ışık tutarken muazzam görünüyordu. Önündeki sehpanın üzerinde bir fincan kahve vardı ve kitabını okurken ara sıra fincana uzanıp kahvesini yudumluyordu.

Refakatçim o mu?

Belki de ölüp ölmeyeceğime bizzat tanık olmak istiyordur.

Dünya klasiklerinden birini okuduğunu gördüm. Platon'un Devlet adındaki kitabıydı bu. Bu tür kitapları okurken çok sıkıldığımı itiraf ediyorum. Aslında itiraf etmek gerekirse ben kitap okumayı sevmiyorum. Gözlerimdeki sorun hiçbir zaman kitaplarla aramızda yakın bir ilişki kurmama izin vermemişti. Onu kitap okurken görmek çok garip bir duyguuydu. Bilemiyorum silah tutan ellerinde kitap farklı ama bir o kadar da hoş görünüyordu.

Okuduđu kitap hakkında hiç bilgim yok ama adından yola çıkınca siyasi bir kurgu olduđunu dűřündüm. Kahve fınanına uzanınca onu izlediđimi gűrdű. "Nasıl hissediyorsun?" dediđinde elindeki kitabı kapatıp sehpanın űzerine bıraktı.

Konuşmadım, bir şeyler sűylememi bekledi ama hiç konuşmadım. O bekledi fakat ben tek kelime etmedim. Biliyorum hakkım yoktu tanımadığım birine kırılmaya ama kırıgın hissediyorum.

Ona bakmayı bırakıp bakışlarımı kapıya çevirdiğimde, "Benimle konuşmayacak mısın?" diyen sıkkın sesini duydum. Evet, tam olarak bunu yapacağım.

Onunla muhatap bile olmak istemiyorum.

Odanın kapısı açılınca elinde pořetlerle Kenan içeri girdi. Beni gűrűnce, "Uyanmıřsın," dedi hafıf memnun bir ifadeyle. Elinde tuttuđu pořetleri gűsterdi. "Giymen için sana bir řeyler aldım," dediđinde ikisini gűrmeyeceđim bir yűne bařımı çevirdim. Onunla da konuřmak istemiyorum.

Kenan elindeki poşetleri masanın űzerine bırakıyor olmalı ki poşetlerin hışırtısı kulağıma geldi. "Neyi var?" dediğinde bu sorunun muhatabı Karun'du.

"Ona sor," dedi Karun agresif bir sesle. "Benimle konuşmuyor." Bu hoşuna gitmemiş gibiydi.

Kenan'ın içten gelmeyen gűlűřűnű duydum. "Haklı olarak," dediđinde ona imada bulunur gibiydi. "Kaburgaları altı yerinde çatlamıř, űstelik neredeyse i kanama geçiriyormuř." Sesinin Karun'u suçlarcasına çıktıđına yemin edebilirim. Bu sefer susan Karun olmuřtu.

Guinness rekorlar kitabına en çok kaçırılan insan olarak adımı yazdırmak űzereyim.

Kenan yatağın etrafında dolanarak yanımda durdu. "O adamlara para teklif etmesiydi belki de seni bırakmayacaklardı," diyerek onu daha iyi gűrmem

için üzerime eğildi çünkü dümdüz bir şekilde duvara bakıyordum. "Bu alemde kimi kurtarmayı istersen onu senden alırlar," dedikten sonra doğruldu ve kapıya doğru yürüyerek odadan çıktı.

Olabilir ama ben onların dünyasının bir parçası değilim.

Yatakta Karun'a sırtım dönük bir şekilde gözlerimi kapattım. Uyumak istiyordum. Onların cehenneminden çıkıp kâbuslarımda kendi cehennemimi yaşamak için uyumak istiyorum. Sırtımda onun bakışlarını hissederken kendimi yeniden uykuya teslim ettim.

Gece yarısı yine sıçrayarak gözlerimi aralayınca tavana bakıp derin bir nefes aldım. Yine soluk soluğa kalmıştım ve terlemiştim. Ve evet, yine aynı kâbus. "Rüyanda ne gördün?" diyen bir ses duyunca irkilerek başımı çevirdim. Karun'un hâlâ aynı koltukta oturduğunu gördüm. Odanın ışığını kapattığı için gece lambası bize gereken ışığı sağlıyordu. Ellerini koltuğun kenarına koyan adam bir şeyi öğrenmek ister gibi bana bakıyordu. "Sayıklıyordun." Mavilerine yerleşen merak hissi dört bir yanını kuşatmış görünüyordu. Gözlerini biraz eğdi ve kirpiklerinin altından yanımda duran sağ elimi işaret etti. "Ve tüm gece uyurken baş parmağın serçe parmağının ucuna dokundu."

Elime bakmayı bırakıp bakışlarını yüzüme çıkardı. "Asistanımın ofisinde seni o sandalyenin üstünde gördüğümde de baş parmağınla serçe parmağının ucuna dokunuyordun." Ellerini sandalyenin kenarına bastırarak yavaşça ayağa kalktı. "Evime ilk kez geldiğinde, Ragıp'ın evinde o masanın altında çıktığında ve kollarımda bayılmadan hemen önce de baş parmağınla serçe parmağının ucuna dokunuyordun." Bana doğru küçük adımlar atarken ciddi yüzü kafasını kurcalayan bu küçük detayın sırrıyla gerilmişti. "Saka," dedi yatağımın yanında durarak. "Bu hareketin anlamı nedir?"

Rehin aldığı gözlerimi ondan kurtarmak için başımı eğerek sağ elime baktım. Baş parmağımın amaçsızca serçe parmağımın ucuna dokunduğunu görünce gözlerim doldu. Uykudayken bile kendimi güvende hissetmiyordum. Bu hareketin tek anlamı tehlikeydi.

Babamın silah arkadaşı olan Cemal amca biz çocuklara yıllar önce parmaklarla ilgili küçük bir oyun öğretmişti. Daha doğrusu o yıllarda hepimiz bir çocuk olduğumuz için bunu bir oyun sanıyorduk. Çocukken de hayatımızda tehlike eksilmediği için Cemal amcanın aslında ne yapmak istediğini geç anlamıştık. Bir gün hepimizi karşısına toplamıştı ve "*Konuşamayacağınız bir durumla karşı karşıya kalırsanız parmaklarınızı kullanın,*" demişti. Sağ elimizin dört parmağına farklı anlamlar yüklemişti ve baş parmağımızla hangisinin ucuna dokunursak o parmağın anlattığı şeyi karşı tarafa bildirecektik.

Korkuyorsan işaret parmağının ucuna dokun.

Yalnız değilsen orta parmağının ucuna dokun.

Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.

Ve tehlikede hissediyorsan serçe parmağının ucuna dokun.

Artık parmakların dilini anlayacak kimse kalmamıştı. Bunu anlayacak tüm arkadaşlarım ölmüştü. Ama ben hâlâ ara sıra ruh halime göre bazen baş parmağımla diğer parmaklarımın ucuna dokunurdum. Çocukluktan kalan bir alışkanlık işte.

Ben çoğunlukla hep serçe parmağımın ucuna dokunurdum.

Üzerimdeki örtüyü çekip çıplak bacaklarımı dikkatli bir şekilde yataktan sarkıttım. Üzerimdeki hastane önlüğünü görmezden gelerek ellerimi iki yanımdan yatağa bastırdım ve ayağa kalktım. Bir anda ayağa kalktığım için başım dönünce hafif sendeler gibi olmuştum. Fakat Karun düşeceğimden endişe eder gibi belimi tutunca kendimi onun kollarının hapsinde bulmuştum. Onu itmek için ellerimi onun göğsüne bastırmıştım ki, "Konuş artık benimle!" diyerek beni daha sert tuttu. Ciddi bir sesle, "Susman için henüz son gözyaşını akıtmadın," dediğinde buz kesilerek başımı kaldırıp nemli saçlarımın arasından yüzüne baktım. Henüz ölmedin diyordu.

Saka kuşu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakırdı.

Ölürdü.

Beni kolları arasında tutarken, "Saka," dedi kısık bir sesle. Bakışlarındaki suçluluk muydu yoksa vicdan azabı mı, emin değilim. Canını sıkan bir şeyler olmalı ki kaşları hafif çatıktı. "Benimle konuş!" dediğinde tersler gibi çıkan sesi emir niteliğindeydi. Yanlış bir yolda ilerlediğini fark edince burnunda sinirli bir şekilde nefesini verip, "Yani benimle konuşur musun?" dedi gergin bir sesle.

Düz bir şekilde ona bakarken cevabımı onun kollarının arasında çıkmaya çalışarak verdim. Kendimi geriye çekerek ondan kurtulup kapıya doğru yürüdüm. "Saka," dedi arkamdan. "Uzun süre kocana küs kalamazsın."

Boyu devrilsin böyle kocanın!

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüğümde beni kızdırmak hoşuna gitmiş gibi keyfi biraz yerine gelmişti. Gözleri muzip bir şekilde bakarken şimdi o kadar da ürkütücü görünmüyordu. "Kuşlar uzun süre ötmeden duramaz, nereye kadar susabileceğini sanıyorsun?" derken benimle eğlendiği apaçık ortadaydı.

Acaba o depoda yediğim dayaklar yüzünden on üç gün onunla konuşmayacağımı ona söylesem mi?

Bakalım on üç gün boyunca onun dışındaki herkesle konuştuğumda yine böyle eğlenecek miydi?

**Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Bu sefer bölümü erken attım
umarım bol bol yorum yapmayı unutmamışsınızdır . 🙄**

Bige yine on üçle ilgili bir telafi süresi koydu. Sizce gerçekten on üç gün boyunca Karun ile hiç konuşmadan durabilecek mi?

Peki, Karun ne yapacak dersiniz? Sizce Bige'yi görmezden mi gelir yoksa onu konuşturmaya mı çalışır?

Karun'un o adamlara para teklif etmesi yanlış olabilir ama burada en büyük yanlış Duha yaptı. Evet, Bige tahminlerinden yanılmıyor çünkü o adamlara Bige'yi kaçırtan gerçekten Duha'ydı .

Bunu hem Karun'un Bige'ye olan tutumunu öğrenmek hem de Bige'yi Karun'a karşı biraz daha doldurmak için yaptı.

Fakat Duha'nın da ön göremediği bir şey yaşandı, yani Bige'nin o adamlardan birine attığı tekmeler. Duha onlara sadece Bige'yi korkutmalarını ve Karun'un sesini Bige'ye dinletmelerini söylemişti.

Lakin Bige onlardan birine tekme atınca sonu hastaneyle bitti. Bu kadarını Duha'da beklemiyordu ama sonuç olarak her şey yine bu adamın başının altında çıkmış oluyor.

Bu arada henüz kurgunun başlarında olduğumuz için ilk bölümlerde fazla aksiyon beklemeyin. Şu an için karakterlerin birbirine alışma ve onları tanıma sürecini okuyoruz. Her şeyi hızlandırırsam emin olun hiçbir tadı kalmaz ve karakterlerin ilişkileri konusunda sağlam bir temeli olmaz.

Şimdilik bu kadar, yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.❤️

(8) Babam Gibi...

"Zamanında saçımızı okşamayan bir elin yokluğunu, değmeyecek insanlara saçımızı süpürge ederek dindirmeye çalışıyorduk."

Yine sabah saat altı olunca gözlerim kendiliğinden açılmıştı. Fazla disiplinli biri olduğum için sabahları hep bu saatte uyanırdım. Güne şekersiz bir kahveyle başlar daha sonra bir saat boyunca koşardım. Son yaşadığım olaydan sonra bir süre sabah sporu yapamam çünkü vücudum henüz tam olarak iyileşmedi. Karnımda göze çarpan morluklar vardı ve hâlâ dokununca çok acıyordu. Kaburgalarındaki çatlaklar da her eğilip kalktığımda veya ani hareketlerimde canımı yakıyordu.

Sadece bir gün hastanede kalmıştım ertesi güne doktorlar beni taburcu etmişti. Hastanede kaldığım o bir gün boyunca Karun ile ne konuşmuş ne de yüzüne bakmıştım. Suskunluğumun ilk gününü ona fazlasıyla hissettirmiştim. Zaten hastaneden çıktıktan sonra ikimizde birbirimizi görmekten kurtulmuştuk. Yeniden malikâneye döneli üç gün olmuştu, yani sessizliğimin beşinci günündeyim. Buraya dönünce müştemilat ve malikâne arasında iki kilometre mesafe olduğu için birbirimizi görmek zorunda kalmıyorduk. O kendi bölgesinden bu tarafa gelmiyordu bende ona ait olan tarafa geçmiyordum.

Açıkçası onunla konuşup konuşmamam pek de umurunda değildi. Neden olsun ki zaten sesini duymak ve görmek istemediği biri idim. Bende zaten bana yalvarsın diye susmaya karar vermemiştim çünkü tanımadığı bir kadının konuşmasını umursamayacağını zaten biliyordum. Benim ortaya koyduğum bu on üç günlük sessizlik kendimi şartlamam içindi. Ölmemi isteyen biriyle hiçbir şey olmamış gibi konuşarak kendime olan saygımı yitirmek istemiyordum. Bu yüzden açık açık tavrımı ortaya koymak için kendimi sessizlikle şartlamıştım.

Bir tek sabahları ve akşamları Karun'a ait olan bölgeye giriyordum o da yürüyüş yapmak için. Bunu da kimse ortalıkta yokken yapıyordum. Sabahın altısında ve herkes akşam yemeğindeyken. Bu saatlerde bahçenin bu

tarafına geçip dışarı çıkıyordum ve malikânenin dışında bir saat yürüyüp geri dönüyordum. Böyle anlarda Celil bana hep eşlik ediyordu. Zaten bu yerde bir tek Celil ve iek beni insan yerine koyuyordu. Biri güvenlik kulübesinde nöbet tutan korumaydı diğeri ise hizmetçi ama buradakilerden daha dost canlısydı ikisi de.

Elimdeki su matarasını g s zce tutarken yorulduğumu fazla belli ediyordum. Yanımda yürüyen Celil, "Yine çok yoruldunuz, değil mi?" dediğinde Karun'dan korkmasa beni kuağında taşıyacaktış gibi görünüyordu.

Başımı kaldırıp bana eşlik eden dev adama gülümsedim. "Normalde bu kadar çok yorulmam ama henüz iyileşmediğim için biraz güçsüzüm." Y r y şlerimde bana eşlik eden bu koca adam gerçekten iyi biriydi.

Her an d şecekmişim gibi tetikte olarak adımlarını bana uydururken derin bir nefes aldı. "Bunu söylemeye iznim yok ama Karun Bey sizi aramıştı," dedi bir anda.

Malikâneye yaklaşmışken durup iri vücudunu bana doğru çevirdi. "O gün davette eve çok sinirli bir şekilde döndü. Kendi rızanızla oradan ayrıldığınızı düşündüğü için peşinize düşmedi ama çok sinirliydi. Sabaha karşı saat beşte gelen telefonla kaırıldığınızı öğrendik," dediğinde farkında olmadığım detaylarla donup kaldım. Saat beş mi? Ben o depoda uyandığımda daha akşam sanıyordum. Tabii ya zaten biz o davete akşam gitmiştik ve ben orada saatlerce kalmıştım. Zamanın oğunu Kenan ile bir masada sıkıntıyla etrafıma bakarak geçirmiştim. Gece on iki gibi oradan ayrılıp kaırıldıysam beş saate yakın o sandalyede uykudaydım. Karun sabaha karşı saat beşte kaırıldığımı öğrenmişti ama yine de benim için gelmedi.

Celil ne düşündüğümü anlamış gibi başını iki yana salladı. "Haberı alır almaz adamları toplayıp evden ayrıldı. İki saat boyunca dışarıda nerelere baktılar veya kimleri soruşturdular, bilmiyorum. Ama sizden yarım saat önce eve döndüler. Geri dönmelerinin sebebi bizim çocuklardan birinin bir iz bulmasıydı. Kaırıldığınız sokaktaki kameraları izleyince sizi kaçıran bir kişinin eşkâline ulaştılar. Furkan onu yakalayıp depoya götürmek yerine buraya getirdi çünkü malikâneye çok yakınımtış. Karun Bey bunu öğrenince

adamları toplayıp eve geri döndü. Siz gelmeden önce bodrum katında onu konuşturmaya çalışıyorlardı. Karun Bey sizden yarım saat önce eve geri dönmüştü," dediğinde donup kaldım. Doğru muydu bunlar? O gaddar adam gerçekten beni bulmaya çalıştı mı? Bu ondan beklemediğim bir davranıştı.

Celil uzun boyundan dolayı benimle konuşurken başını bayağı bir eğiyordu. "Kimlerin sizi kaçırdığını bilmediği için amaçlarını tahmin edemezdi. Bu yüzden telefonda sizi önemsiz biri gibi gösterdi," dediğinde sesi bir gizemin kapılarını aralar gibi kısık ve tüyler ürpertici çıkıyordu. "Onun için önemsiz biri olsanız dahi her şeyden önce onun karısı olarak biliniyorsunuz. Karun Kalender karısını bir avuç serserinin elinde bırakmış dedirtmemek için bile olsa sizi günlerce arayabilirdi," deyince işte şimdi beni aradığına ikna oldum. Gerçekten aramıştı çünkü Celil haklıydı sırf kendi itibarı için bile beni arayacak biriydi.

"Ama buraya gelince dedi ki-"

"Daha fazla para teklif etmeliydim, değil mi?" dediğinde kaşlarını bilmişçesine yukarı kaldırıncı, korumaların da kendi aralarında çok dedikodu yaptığını anladım. Çünkü Karun bunları söylerken Celil orada değildi. Celil şaşkın suratıma bakarak güldü. "İçeride bir adamı yumrukluyordum diyemezdi, değil mi?"

Sinirden gülererek malikâneye doğru yürüdüm. "Bundan sonra günlük dedikodu dozumu sizinle gidereceğim," dedim malikânenin bahçe kapısına yaklaşıarak. "Her şeyden haberin oluyor."

Celil ile birlikte bahçe kapısından içeri girdiğimizde Karun'u gördüm. Odasının balkonunda oturuyordu ve yine kahvesini içerken kitap okuyordu. "Hep bu kadar erken mi kalkar," dedim onu izlerken. İşe saat sekizde gittiğini biliyorum ama saat altıda uyanıyordu. Bende güne saat altıda başlardım ama ben babamın sıkı disipliniyle büyüdüğüm için böyle alışmıştım. Zaten bu yüzden evde bile pijamayla dolaşmazdım. Fazlasıyla sıkı bir disiplinle yontulmuştum.

Celil başını kaldırıp balkonda kitabını okuyan adama baktı. "Aslında saat yediden önce uyanmazdı." Başını eğip bana baktığında yüzünde manidar bir bakış vardı. "Birkaç gündür sizinle aynı saatlerde uyanıyor ve siz bahçeye

girmeden içeri girmiyor," dediğinde tüm keyfim kaçmıştı. Ne yani beni kontrol mü ediyordu? Yine başına bir iş açmayayım diye eve döndüğüme emin olmak istiyordu. Bu adam tıpkı babam gibi fazla kontrolcüydü.

Celil onu bekleyen arkadaşının yanına, yani güvenlik kulübesine girince bende düz bir şekilde yürümeye başladım. İkinci kez başımı kaldırıp Karun'un olduğu balkona hiç bakmadım. Bir saatlik yürüyüş hasta bedenimi çok yorduğu için yine başım dönmeye başlamıştı. Kafamı çevirip bahçedeki kamelyaya kısa bir an baktım. O kamelyanın içinde biraz oturup dinlenmeyi ne çok isterdim. Yorgun bedenime iyi gelebilirdi ama kamelya malikânenin görüş açısında olduğu için bunu yapamam. Mecburen kahrolası iki kilometrelik yolu yorgun bir halde çekmeliydim.

Birkaç adım atınca başım tekrar döndüğü için durup kendime gelmeyi bekledim. İç kanama tehlikesini atlatmış olsam da hâlâ iç organlarımdaki hasar tam olarak iyileşmemişti. Ayaklarımin altında kayıp giden zeminin sarsıntısını hissediyordum. Bu küçük çaplı sarsıntının geçmesini bekledim. Zemin hareket etmezse tekrar yürüyebilirim.

Böyle durduğum yerde kendime gelmeyi ne kadar bekledim, bilmiyorum. Fakat arkamda adım sesleri duyunca burada çok fazla oyalandığım için dikkat çektiğimi anladım. Derin bir nefes alıp yürümek için kendimi zorlamıştım ki, daha ilk adımında gözlerimin önü karardı. "Hass*ktir!" Kısık bir sesle zayıf bedenime kızıp ikinci adım için kendimi zorladım. Amma ve lakin yere doğru süzıldüm. İşte tam o anda belimdeki yabancı ellerin varlığıyla düşmekten son anda kurtuldum. Biri peşimden gelerek beni tutmuştu.

Başımı eğip önce belimin iki yanında duran parmaklara baktım. Daha sonra başımı kaldırıp omzumun üzerinden sağa doğru bakınca arkamda tüm heybetiyle duran yabancı birini gördüm. Sağ omzum boşluktayken sol omzum onun göğsüne yaslıydı ve elleri belimin iki yanındaydı. Başımı kaldırıp ona bakarken o da başını eğmiş bana bakıyordu. "İyi misin?" diyen gözlüklü bir çocuk beni tutuyordu. Bana göre yaşça daha küçük fakat boyu benden daha uzun bir çocuktü.

İyi olmadığım halde, "Daha iyiyim," dediğimde yavaşça ellerini belimden çekti. Fakat düşerim diye temkinli bir şekilde bana bakıyordu. Yönümü ona

doğru çevirdiğimde baştan ayağa beni süzdü. "Sen abime şaka gibi bir evlilik yaşatan o Saka'sın, değil mi?" dediğinde anlamaz bir halde, "Abi mi?" dedim.

Gülerek başını salladı. "Ben namı diyar Sanrı'nın en küçük kardeşi Levent," deyince afallayarak ona baktım. Kardeşi mi vardı? Bu kadarını bilmiyordum.

Kardeşi olduğunu öğrenince şimdi daha detaylı bir şekilde Levent'e bakıyordum. Yirmili yaşların başında gösterdiğine göre büyük ihtimalle ya yirmi yaşındaydı ya da yirmi bir. Karun'un aksine saçları kumral değildi çünkü Levent'in kahverengi, uzun saçları vardı. Evet, saçları omzunun üzerine gelecek kadar uzundu. Ela gözlerini saran siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Büyük ihtimalle gözlerinde bir sorun yoktu çünkü numaralı bir gözlük olmadığını anlayacak kadar çok gözlük eskitmiştim. İnce bir yüzü ve yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla üniversiteli bir çocuk izlenimini fazlasıyla yaratıyordu. Karun gibi tüm gün takım elbiseyle dolaşmak yerine üzerinde beyaz bir tişört ve siyah bir eşofman altı vardı. Uzun ve zayıf biriydi. Evet, abisi gibi kaslı bir vücudu yoktu. Bana bakıp bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Bige Saka adım," diyerek ona elimi uzattığımda elime kısa bir an bakıp tebessüm etti. "Tanıştığımıza memnun oldum Bige," dedi ve elimi sıktı. En azından abisi gibi suratsız değildi.

Hani derler ya iti an çomağı hazırla diye, işte tam da böyle bir şey oldu. Karun ve kardeşini kıyasladığım an, "Levent!" diyen sert sesini duydum. "İçeri geç." Yedik sanki kardeşini.

Levent ile aynı anda başımızı çevirdiğimizde malikânenin kapısının önünde dikilen adamı gördük. Kardeşiyle birleşen elimize baktıkça öfkesi daha çok büyüyordu. Hayır, hayır, hayır, sakın bunu yapma. Bakışlarında gördüğüm şeyi dile döküp kelimelerin zehriyle kanatmasın beni. Evli adamlarla düşüp kalkan bir kadın olduğumu düşünebilirdi ama onun kardeşini ayartmaya çalışacak kadar iğrenç bir kadın değilim. Yukarıda beni izlerken Levent'in arkadan gelip belimi tuttuğunu görmüştü. Ona göre erkekler için çok tehlikeli bir kadın olmalıyım ki Levent'i hedefime alacağımı düşünmüş olmalıydı. Bu yüzden alelacele aşağıya inmişti. Sadece bakışlarıyla bunu o

kadar net hissettiriyordu ki. Yine de bana hissettirdiği şeyleri sesli söylemesin istedim.

Hemen elimi Levent'in elinden çektim ve ikisine sırtımı dönerek müştemilata doğru yürümeye başladım. Arkamdan Levent'in, "Bunu yapmak zorunda mıydın?" diyen sesini duydum. Hemen sonrasında ise Karun'un sinirli sesi kulağıma geldi. "Sen karışma!" Bu adamdan nefret ediyorum.

Hamakta sallanırken kucağımdaki çantaya can simidi gibi sarılıyordum. Beni kaçırdıklarında çantam orada kalmıştı ama Celil az önce çantamı bana geri getirdi. Söylediğine göre kuryeci bir çocuk çantamı getirip ona teslim etmiş. Anlaşılan Duha şerefsizi çantamı geri gönderme zahmetinde bulunmuştu. Çantanın içinde cüzdanım, kredi kartlarım falan vardı ama hiçbirisi umurumda değildi. Çantanın geri gelmesine sevinmemin tek nedeni içindeki telefondur. Annemin telefonu. Onun eski telefonunun yanında benim pahalı telefonumun bile bir anlamı yoktu.

Gökyüzündeki yıldızları izlerken aynı zamanda telefonla üniversitedeki hocalarımdan biriyle konuşuyordum. Kamil Bey yanında stajımı ve bir zamanlar asistanlığını yaptığım profesördü. "Bige uzun zamandır telefonlara neden bakmıyorsun?" dediğinde bu huysuz ihtiyar belli etmezdi ama telefonlarını açmayınca endişelendiğini biliyorum. "Sana gönderdiğim maile hâlâ dönüş yapmadın," deyince sinirden güldüm. Sesimi duyunca iyi olduğuma kanaat getirdiğı için iş konuşmak için fazla beklememişti.

"Henüz görmedim neyle ilgili?" Kafamı kaldıracak halim yokken bilgisayar kurcalayacağımı sanmıyorum. Zaten bilgisayarımda yanımda değildi.

Kamil Bey, "Belize mağaralarına bir keşif turu planlıyoruz," dediğinde lafı dolandırmak sabırsız mizacına tersti.

"Oraya gidecek ekibin içinde senin de olmanı istiyorum. Kazı alanları için yaptığımız planın çizelgesini sana gönderdim. En geç yarına kadar kontrol edip bana geri dönüş yapmalısın." Belize mi? Orta Amerika'nın kuzeydoğu

kıyısında bir Karayıp ülkesiydi. Bir arkeolog olduğum için daha önce birkaç kez farklı ülkelere seyahat edip bu tür çalışmaların içinde yer aldım. Gözlerim yüzünden yaptığım üç seyahatte benim açımdan pek verimli geçmemişti. Zaten o yıllarda henüz kalıcı körlüğüm başlamadığı için sadece bir asistandım. Berbat bir haldeyken bu kadar uzağa gideceğimi sanmıyorum.

"Ben katılamam." Bu sefer onlara eşlik edemeyeceğim. Kendim bir fosile dönüşmüşken gidip yerin altında bir şeyler çıkartıp inceleyecek halde değildim.

Bu tür seyahatlerin beni fazlasıyla heyecanlandırıldığını bildiği için hayır cevabım onu şaşırtmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" Olumsuz geri dönüşler onu genelde olduğundan daha çekilmez kılıyordu.

"Belize'nin balta girmemiş ormanlarına gideceğiz diyorum. Gerekli yerlerle iletişime geçip araştırmamız için izin almak kolay mıydı sanıyorsun? Eğer şimdi bize katılmazsan tekrar oraları görme şansın olmayacak." Bunun farkındayım ama gerçekten bu haldeyken seyahat edemezdim. Oraya gitsem bile aklımı yeteri kadar araştırmama veremezdim. Üstelik her ormanın kendine göre bir yaşam alanı vardı ve bazıları bizim için ölümcül boyutlarda olabilirdi.

Çoğu zaman biz arkeologlar gittiğimiz ülkenin yerel insanlarıyla sorunlar yaşıyorduk. En son gittiğim yer Kenya'ydı ve oradaki insanlar ruhları rahatsız ettiğimizi söyleyip bize çok sorun çıkarmıştı. Kabile hayatı yaşayan insanlardı ve atalarının ruhlarını rahatsız ettiğimizi savunup durmuşlardı. Her ülkenin kültürü ve inancı farklı olduğu için bu tür sorunlarla çok sık karşılaştığımız oluyordu.

"Ne zaman gideceksiniz?" diye sorduğumda, "Bir ay sonra," cevabıyla başımı salladım. "Bir ay düşünmek için yeterli bir zaman profesör," dedim bu konudaki kararsızlığımı ona belli ederek. "Uçuş zamanına kadar cevabımı mutlaka size bildireceğim. Gönderdiğiniz maile bakıp birkaç gün içinde bu konuda da size geri dönüş yapacağım," dedikten sonra nihayet rahat bir nefes alıp telefonu kapattı. Belki de o zamana kadar boşanıp giderim.

Ben genelde ekipte araştırılacak noktaları belirleyen kişilerden biriydim. Üstelik yedi dil bildiğim için gittiğimiz çoğu yerde tercüman ihtiyacını hissettirmiyordum. Yaptığımız çalışmalara katılacak ekibin içinde genelde bize yararlı olacak kişiler olmalıydı. Ekiptekilerin genel bilgisi tam donanımlı olmazsa bizim için tatmin edici bir araştırma olmazdı. Hepimizin uzmanlık alanları farklı olduğu için orada birbirimizin eksiklerini kapatmalıydık. Öğrenci hayatımın ilk yılında Kamil Bey'in gözleri önünde mayalara ait bir lahitti kazayla kırdığımı hatırlayınca güldüm. Çıldırılmıştı.

Hamaktan kalkıp yürümeye başladım. Burada çok sıkılıyordum ve sıkıldıkça daha çok efkarlanıyordum. **"Uğurlar olsun, uğurlar olsun."** diye kısık sesle bir türkü söylemeye başladım. **"Uğurlar olsun, uğurlar olsun. Hüzünlü bulutlar yoldaşın olsun. Bir keskin kalem, bir kırık gözlük, yürekli yiğitlere hatıran olsun,"** dediğimde gözlerim doldu. Bu türkü bana da kaybettiğim arkadaşlarımdan birini hatırlatıyordu. Onun da adı Uğur'du.

Ya ben kendi kardeşlerime nasıl kıydım. Ben kendimi nasıl böylesine bir azabın içinde bıraktım? Ölürken bile babamı affetmeyeceğim. Son nefesimi verirken bile bir yanımda babama küs bir şekilde ayrılacaktı bu dünyadan.

Başımı eğdim ve titreyen parmaklarla dokundum saçlarımdaki tokaya. Bir gün ölmeyi isteyecek kadar canım çok yanarsa işte o zaman bu tokayı çıkartacağım. Yaralı yüreğime şimdi olduğundan daha büyük bir yara açtıklarında bu tokayı çıkartacağım. İşte o zaman dayanma gücümün sonuna geldiğim bir gün olacaktı ve bir saka kuşu süzülecekti gökyüzüne. Kimse bilmiyor ama hayatım pamuk ipliğine değil bu tokenin saçlarımda kalmasına bağlıydı.

Çoğu zaman babamın gözlerinin içine bakarak bu tokayı çıkartıp avuçlarına bırakmak istiyordum. Onun bana arkadaşlarımdan ölümünü izlettiği gibi bende ona kızının ölümünü izletmek istiyordum. Nasıl olsa babam zaten patlamanın olduğu gece kızından vazgeçmişti.

Derin düşüncelere daldığım için müştemilat yerine malikânenin avlusuna kadar yürüdüğümü yeni fark ediyorum. Hemen arkamı dönüp gidecektim ki avlunun ortasında dikilen Karun'u gördüm. Onu yan profilinden görüyordum ama canı sıkılmış gibi görünüyordu. Elindeki tesbihin

üzerinde parmakları hareket ederken başını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu. Ben geceleri gökyüzüne bakınca yıldızlarda arkadaşlarımı görüyordum. Acaba o bakınca kimleri görüyordu?

Bir süre sonra içeriden Rengin çıktı. Üzerinde siyah bir crop ve gri bir eşofman altı vardı. Bu kadına baktıkça dergilerde verdiği pozlardan çok uzak olduğunu görüyorum. Evde fazla rahat takılıyordu. Belki de herkes evde onun gibiydi ama ben evde bile özenli olduğum için bana garip geliyordu. Çünkü benim şu anda bile üzerimde beyaz, kısa kollu, ütülü bir gömlek ve siyah, kısa bir etek vardı. Ayakkabı olarak beyaz spor ayakkabı tercih etmiştim. Makyajım yine yüzümdeki yerini koyuyordu. Evdeki rahat halim en fazla bu kadar oluyordu.

Burada sığıntı hayatı yaşıyor olabilirim ama günlerdir tüm kuryeler bana çalışıyordu. Evet, olur olmadık her şeyi sipariş ederek aynı odayı paylaştığım Çiçek'i deli etmiştim. Bence bana daha büyük bir oda verilmeliydi.

Rengin'in arkadan Karun'a yaklaştığını gördüm. Onun arkasında durdu ve arkadan ona sarılarak ellerini onun karnında birleştirdi. Karun'un kaskatı kesildiğini gördüm. Önce ona sarılan kişiyi göremediği için gerildiğini sandım ama Rengin'in, "Seni özledim," diyen sesini duyunca bile gerginliğinden bir şey kaybetmemişti.

Ta ki ona doğru dönene kadar. Şimdi Karun ona değer veriyormuş gibi bakıyordu, Rengin ise sırılsıklam âşık bir kadın gibi ona bakıyordu. Karun nişanlısına tebessüm edip, "Son günlerde seni çok ihmal ettim, değil mi?" dediğinde sesinde suçluluk vardı. Bu adamdaki aşk değil gibiydi. Bilemiyorum belki de bana öyle geliyor ama Serhat bile bana bakarken ona göre daha duyguluydu. Karun, Rengin'in yanındayken bile fazla kasıntı ve gergindi.

Rengin ona nazlanarak, "Biraz," dedi ve kollarını onun boynuna dolayıp gülümsedi. "Ama telafi edebilirsin," diyerek parmak uçlarından yükseldi ve Karun'un dudaklarına bakınca afalladım. Onu öpecek miydi? Hey, ben hâlâ buradayım.

Rengin onun dudaklarına uzandığı an elimdeki telefonu kulağıma yaslayıp, "Bende seni özledim," diyerek onlara doğru yürümeye başladıım. Hakkımda onca haberi çıkartan bu kadına huzur vermeyeceğim.

Sesimi duyunca ikisinin de birbirinden ayrıldığına eminim, ama başımı kaldırıp onlara bakmadım. "Merak etme ben çok iyiyim," diyerek gülümsedim. Bu arada kiminle konuşuyorum ben?

Tamam, sorarlarsa büyükbabam derim.

Telefonla konuşarak tek taraflı bir sohbet başlatarak başımı kaldırdım. Bana bakan ikiliyi görünce onları yeni görmüş gibi yapıp, "Şimdi kapatmam gerekiyor," diyerek telefonu kulağımdan çektim ve kapatmış gibi yaptım.

Rengin baştan ayağa beni inceleyip, "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsun?" deyince başımı eğip kendime bakmamak için kendimi zor tuttum. Hazırlanmak mı? İyi de bu benim hazırlanmamış halimdi. Bir yere gidecek olsam böyle mi giyinirdim? Sanırım ona göre daha özenli olan kıyafetim ve makyaj yapmam ona böyle düşündürmüştü. Tabii daha yeni bulunduğu için yanımda ayırmaya korktuğuım çantam da ona dışarı çıktığımı düşündürtmüş olabilir.

Tam Rengin'e dışarı çıkmadığımı söyleyecektim ki Karun, "Kiminle konuşuyordun?" dedi buz gibi bir sesle.

Gözlerini bana dikip cevap bekleyen adamla konuşmadığım için hiçbir şey söylemedim. Sessizliğime karşı kaşlarını usulca çatarak yönünü bana doğru çevirdi. "Serhat denen o itle mi konuşuyordun?" dediğinde sesi genizden gelen bir kalınlıkta çıkmıştı. Bunu hırlar gibi sormuştu. Serhat'a kadar her şeyi biliyordu.

Onunla konuşmadığım için cevap vermedim ama o, sessizliğimi bir kabulleniş olarak gördüğu için burnunda sertçe nefesini verdi. "Senin hiç kadınlık onurun yok, değil mi?" dediğinde sesi iğreti dolu çıkmıştı. Bakışlarında ise iğrenç bir mahlukata bakarken olan o küçümseme vardı. Karşısında bir afişte varmış gibi bakıyordu.

Bana doğru yürüyüp karşımda durarak iri bedeniyle gözümü korkuttu. "Evli adamlarla düşüp kalkmak için önce benimle boşanmayı bekleyeceksin!" diyerek öldürecekmiş gibi bana bakmaya başladı. Yüzündeki kaslar seğirmeye başlamıştı ve bana baktıkça daha çok sinirleniyordu. Boyum uzun olsa da onun kadar uzun değildi. Bu yüzden başını küçük bir açıyla bana doğru eğdi ve "Elay Zemheri," dedi gözlerimin içine tüm nefretiyle bakarak. "Onu tanıdın mı? Sevgilinin karısı," diyerek alaycı bir şekilde bana baktı. "Üçüncü kez bebeğini kaybetti ve sonuncusu senin yüzünden oldu!" dediğinde buz kestim fakat o durmadı.

Canımı yakmaya devam etti. "O kadının artık bir daha asla anne olamayacağını biliyor musun? Doktor raporlarına baktın mı? Sen kocasının yatağını süslerken sizin yüzünüzden bir kadın anne olma şansını sonsuza kadar yitirdi! Seni öğrendiği gün düşük yapmış!" diye bana sesini yükseltince duyduklarım karşısında içimden bir şeyler bir daha bir araya gelmemek üzere koptu. Elay bebeğini mi kaybetti?

Ne demek bir daha asla anne olamayacak?

Sebebi bendim. Karun haklıydı Elay'a olan her şeyin sebebi bendim. Ama bilmiyordum, bu bir şeyleri değiştirir mi bilmem, ama gerçekten bilmiyordum. Bir kadının kocasını onunla paylaştığımı, rahmindeki bebeği daha doğmadan söküp aldığımı bilmiyordum. Allah beni kahretsin ki böyle bir vebalin altına girmiş bulunuyorum! Bir annenin kucağını boş bırakan o kadın ben olmak istemezdim ama bendim işte. Beni çektikleri bu bataklıkta her gün ışığa çıkmayı arzularken öğrendiğim her yeni bilgiyle biraz daha karanlığın dibine çekiliyordum. Ben ne yaptıysam bilmeden yaptım ama bilenlerde konuşup beni bu yanıltan döndürmedi. Elay'a olanların sebebi bendim. Sanki ben kendime bunu unutturabilecekmişim gibi Karun tüm nefretiyle bana bakıyordu. Sanki böyle bir şeyi unutmam mümkünmüş gibi bakıyordu.

Ağlamak istiyorum, bu gece tek istediğim daha fazla ağlamak.

Bir şeyler söylememi bekledi. Bir şeyler söyleyip kendimi savunmamı bekledi. Belki de asıl beklediği bir şeyler söyleyerek ona düşündüğü gibi bir kadınla evli olmadığını kanıtlamaktı. Evet, Karun'un asıl istediği buydu çünkü onursuz bir kadınla evli olmaya dayanamıyordu. "Susma," derken

karşısında gözleri bile dolmadan dimdik duran bir kadını görmek istemiyordu.

Onun istediği en azından pişman olmuş bir kadın görmektir. Dişlerini sıkarak, "Susma!" diye bana bağırdı ne yapacağını bilmez bir halde. "Bana bir şeyler söyle ki utanarak sana bakmayayım!" dediğinde bir açıklamaya benden daha çok ihtiyacı olduğunu gördüm. Sustum, suçumu kabul ederek sustum ve öylece yanından geçtim. Çıkış kapısına doğru yürürken o arkamdan geri dönüp bir şeyler söylememi bekledi ama ben dönmedim.

Ben bile kendimden utanırken bir başkasının bana yönelik olan utancını onun için ortadan kaldıramazdım .

Malikâneden çıkarken kimse beni durdurmaya kalkışmadı. Ben bu kadar kötüyken durduramazlardı da. Orada nasıl çıktım bilmiyorum çünkü kafam tamamen Elay ve bebeğiyle meşguldü. Celil benim için bir taksi çağırınca kendimi bulduğum ilk bara atmıştım. Bir saate yakın şuursuzca içiyordum. O kadar çok içtim ki kaçınıcı bardağı devirdiğimi bilmiyorum. Ağlamak istedikçe daha fazla içiyor, gözyaşlarımı gözlerimin çukurunda hapsediyordum. Dans eden insanları tek başıma oturduğum masada izliyor ve içkimi yudumluyordum. Hiçbiri masama yaklaşmaya cesaret edemiyordu çünkü Kenan gardiyan gibi tepeme dikilmişti. Evet, burada bile peşimi bırakmamışlardı! O alçak adam evden çıkmama izin verdi ama peşime kendi adamını taktı! Kenan hemen yan masamda oturuyor, buraya doğru yaklaşan herkesi ürkütüp kaçırıyordu.

Neyse ki içmeme karışmıyordu .

Garsondan istediğim brendi şişesini alıp bardağımı doldurdum. Bu gece için en sert içkileri isteyip duruyordum. Zaten çoktan sarhoş olmuştum ama bazı şeyler hâlâ canımı yakıyorsa, demek ki bu yeterli değildi.

İçmeye devam ederken içeri giren takım elbiseli adamları gördüm. Kimin adamları bilmiyorum ama düğün magandası gibi bir anda havaya ateş etmeye başlayınca insanlar çil yavrusu gibi kaçmaya başlamıştı. Müzik yerine çığlıklar her yeri sarınca Kenan hemen masasından kalkıp yanıma

geldi. "Bige gidelim!" dediğinde gözlerinin yeşiline sinen korkunun sebebi kendi hayatı için olmadığını gördüm. Bana bir şey olursa Karun'a hesap verecek oydu.

Belindeki silahı çıkartıp beni ayağa kaldırdığında artık buradan gitmek için çok geçti çünkü içeri doluşan adamların hedefinde biz vardık. Kalabalık o kadar hızlı dışarı çıkmıştı ki, buradaki adamlarla yalnız kalmamız sadece birkaç dakikayı bulmuştu. Adamlar aramızda beş adım bırakarak karşımızda durunca Kenan kolumu tutarak beni arkasına çekti. Adamlar tek kelime etmedi, hatta ellerindeki silahı bize doğru tutmadılar bile. Karşımızda çok rahat yirmiye yakın adam vardı ama onlar henüz bize hiçbir şey yapmıyordu. Hepsi siyah takım elbiseliydi ve ceketlerinin ön cebinin hemen altında siyah kurdeleden oluşan bir bronz takıyorlardı.

"Kenan," dedim hiç kıpırdamadan onun arkasında dururken. "Bu adamların kim olduğunu biliyor musun?" Ben biliyordum bakalım o da biliyor muydu?

Gözlerini karşımızda duran adamlardan bir an bile ayırmadan, "Uluslararası bir tarikatın tetikçileri," dedi tükürürcesine. "Carlos denen bir Ermeni itinin tetikçileri." Demek o şerefsizin adı Carlos'tu.

"Peki, bu adamların Azap tetikçileri olduğunu nasıl anlıyorsunuz?" dedim.

Kaskatı kesilerek başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bige," dedi gergin bir suratla. "Ben sana tarikatın ismini söylemedim."

Düz bir şekilde ona bakarken, "Cevap ver," dedim bir ölüm soğukluğuyla. "Azap tarikatının üyeleri olduklarını nasıl anlıyorsunuz?"

Gittikçe merak duygusu artarken, "Erkekleri ceketine siyah kurdeleyi takar kadınları ise-" dedi ve saçlarımdaki tokayı fark edince kaskatı kesildi. Evet, kadınları ise kurdeleyi saçlarına takardı.

Kenan'ın suratı bembeyaz olurken donmuş bir şekilde saçlarımdaki kurdeleye bakıyordu. Konuşmak için dudaklarını birkaç kez araladı fakat öylesine afallamıştı ki diyecek tek bir kelime bulamadı. "Onlara karşı hiç şansın yok," diyerek burukça gülümsedim. "Ben değil sen arkamda dur,"

dediğimde başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibiydi. Evet, ben alalede biri değildim.

Ve hayır, o tarikatın bir üyesi değilim.

Ben daha çok örgüt karşıtıyım çünkü Carlos'un oğlunu öldürdüm.

13 Haziran katliamında büyük bir rol oynayan o adamın kölesi değilim.

Kenan'ın arkasından çıkıp adamlara doğru bir adım atmıştım ki Kenan kolumu sertçe tuttu. Kaşlarını çatarak bana baktı ve "Onlarla gitmiyorsun!" dedi kararlı bir sesle. Karşısında yirmi adam olması zerre kadar umurunda değildi çünkü beni onlara vermemeye kararlıydı. "Bige," diyerek kan donduran bakışlarını bana dikti. "Beni öldürmeden yanımdaki kadını alamazlar!"

Tıpkı Kenan gibi bende bu adamlardan korkmuyorum, beni korkutan tek şey vücudumdaki alkol miktarıydı. Aslında korkmamız gerekiyordu, hem de her şey çok. Sanırım biraz aptalız.

İçlerinden biri tehdit eder gibi, "Saka öne çık," dediğinde, **"Güle baykuş kondurmayın,"** diye şarkı söyleyen birinin sesi bu tehlikeli havayı bıçak gibi kesti. Bu kimdi şimdi?

Önce adamlar sese doğru arkasını döndü sonra da ben ve Kenan'ın gözleri kapıyı buldu. Kadem adeta ıslık çalarcasına ellerini cebine koymuş şarkı söylüyordu. **"Güle baykuş kondurmayın.**

Küstürüp soldurmayın," diyerek adamlara baktı ve gözleriyle beni işaret etti. **"Yare bir şeyler söyleyip, kafamı bozdurmayın,"** dediğinde sinirden güldüm. Şarkı da söylermiş.

Eli silahlı onca adamı zerre kadar korkmadan geçip yanımıza geldi. Kenan sağımdayken Kadem bir kez olsun bana bakmadan solumdaki yerini aldı. Yönünü adamlara doğru çevirerek, "Hayırdır?" diyerek ellerini cebine koydu ve göğüs kafesini belirgin bir hale getirdi. "Siz kimden kız alıyorsunuz?" Adamların sinirini bozmak istercesine güldü. "Kenan'ı bilmem ama benden kız alacak adamı s*kerim," demişti ki varlığımı fark edince yine, "Silkelerim!" diyerek değiştirdi. Şapşal.

Adamlar sırasıyla bize bakınca hepsinin yüzünde gevrekçe bir sırıtma oluştu çünkü sadece üç kişiydik, yani sayıca çok azdık. En önde duran esmer adam diğerlerine yönelik konuştu. "Silah yok," dedi adamlarına. "Biri Kalender'in sağ kolu diğeri Tunus'un. Ama işimize karışmak neymiş tüm kemiklerini kırarak öğretin," dedikten sonra kahverengi gözlerini bize dikti. "Silah yok," derken aynı koşullara uyup uymayacağımızı bilmek istiyordu.

Aramızda belli bir mesafe olduğu için Kenan öksürür gibi yapıp eliyle ağzını kapattı ve kısık bir sesle, "Silah işin içine girerse s*kerler bizi," dedi. Neden bu erkeklerin ağzı bu kadar bozuk!

Esner gibi yapıp bende ağzımı kapattım ve elimin altında, "Silahsız da bizi silkeleyecekler gibi," diye fısıldadım. Kadem'in taktiğine uyup argo kelimeyi sansürlemiştim. "Kişi başına kaç kişi düşüyor haberiniz var mı?" diyerek hayatımın en uzun esnemesini yaşamaya başladım. "Kadem buraya tek gelmediğini söyle?"

Kadem aptalı ne öksürür gibi yaptı ne de esner gibi. Doğrudan bana bakıp, "Ne adamı kızım?" dedi gereksiz bir kibirle. "Geceleri tek gezen asi bir kurdum ben. Yeriz dayağımızı gideriz ne olacak," dediğinde Kenan ile ikimiz çıldırarak bu Ayarsız Hormon'a bakıyorduk. Dayak mı yiyeceğiz?

"Yahu benim zaten kırılmadık kemiğim yok ki!" diye ona çıkıştım. "Artistik yapmak için önce iyileşmemi bekleseydin!" Ya benim bu ayarsızdan çektiğim nedir arkadaş!

Adamlar bir an önce beni alıp gitmek istedikleri için, "Başlayalım mı artık," deyince kaşlarımı çattım. Sanki başlamamak gibi bir şansımız var da.

Tamam ya, alt tarafı k işi başına altı buçuk adam düşüyor.

"Tamam," dedi Kenan ceketini çıkartarak.

"Benden de tamam," dedi Kadem sabırsızca.

"Ben pek emin değilim," diye homurdandım. "Ama benden de tamam." İkisini rahat alır, üçüncüyü zorlar, dördüncü beni döver, beşinci üzerimde tır

gibi geçer, altında üstümde horon bile teperdi. Buçuk olan artık bana ne yapar, orası tamamen onun keyfine kalırdı.

Hadi ama kurt kızıyım ben. Dayak yiyeceğimi bilsem bile hiçbir kavgadan kaçmam.

Keşke kaburgalarım ve karnımdaki hasar iyileştiğinde gelselerdi .

Birbirimize doğru yürümeye başladığımızda kurşun sesi duyduğumuz an en öndeki adam yere devrildi. Patlayan tek bir silah ortalığı karıştırdı. Adamlar silahlarını hemen bize doğru tutunca Karun'un, "Hepinizin leşini onun ayakları altına sererim!" diyen buz gibi sesini arkamda duydum. Karşımızdaki adamlar üçümüzün arkasına bakıp kaskatı kesilirken devam edip durmak arasında kararsız olduklarını gördüm. Yavaşça başımı arkaya doğru doğru çevirdiğimde Karun'un arkasındaki adamlarla bize doğru geldiğini gördüm. Arka kapıdan içeri girmiş olmalılar. Kaşlarını çatarak tam karşısına bakarken elindeki silahı gördüm. Az önce ateş eden oydu. Bana doğru yürüyen adamı indirmişti.

Yanıma gelip tam karşımda durduğunda başını hafifçe eğerek bana baktı. "İyi misin?" dediğinde yine çok ciddi görünüyordu. Başımı salladığımda kaşlarını biraz daha çatınca gözlerinin mavisi tehlikeli bir karanlığa büründü. "Sesli söyle," deyince ürkerek, "İyiyim," dedim. Bunu duymak istemesine şaşırdım.

İyi olduğumu onaylatınca başını ağır ağır salladı. "Kenan," dedi hâlâ gözleriyle beni kontrol ederken. "Karımı çıkar buradan!" Her defasında karım derken nasıl bu kadar sahiplenici söylüyordu, anlamıyorum.

Kenan yanıma gelip kolumu tutarak beni Karun'un geldiği yöne doğru çekmeye başladı. Başımı çevirip baktığımda Karun'un o adamların karşısında durduğunu gördüm. Bir şeyler yapmadan önce Kenan'ın beni buradan çıkarmasını bekliyordu. Birazdan içerinin kan gölüne döneceğini tahmin etmek zor değildi. Tam zamanında gelerek bizi kurtarmıştı. Peki, ona ne olacaktı?

Kenan beni barın arka kapısından dışarı çıkarmıştı. Arabalara doğru yürürken barın etrafını Karun'un adamlarının sardığını gördüm. Yarısı barın

etrafını sarmıştı kalan yarısı da hâlâ içeri giriyordu. Kenan benim için Karun'un arabasının kapısını açmıştı ki, içeride gelen silah seslerini duydum. Korkudan yutkunurken üst üste silahlar patlamaya başlamıştı. Kenan, "Kahretsin!" dedi sinirli bir ifadeyle. "Carlos'u da artık karşısına aldı!" Ve bunu benim yüzümden yaptı.

Arabaya geçip beklemeye başladım. Kenan arabanın yanında sabırsızlık içinde duruyordu. Karun içerideyken ne arabaya girebiliyordu ne de beni bırakıp gidebiliyordu. Silah sesleri hiç kesilmiyordu, içerideki arbede kolay kolay bitmeyecek gibiydi. Kenan'ın aklı içerideki adamlarda kaldığı için daha fazla dayanamayıp arabanın kapısını açtı. "Bige," dedi kafasını içeriye uzatarak. "Ben bir bakıp geliyorum kapıları kilitle," dediğinde ona başımı salladım. Kapıyı kapatıp bara doğru koşunca sürücü koltuğuna geçtim. Arabanın kapılarını kilitlediğim esnada anahtarın üzerinde olduğunu gördüm. Biliyorum bu yaptığım yanlış ama buradan gitmek istiyorum.

Polis falan gelirse burada olmamalıyım .

Arabayı çalıştırdığımda çoktan kararımı vermiştim. Evet, onları bırakıp gidiyorum. Bu gece için yeterince sorun yaşadım daha fazlasını istemiyorum.

Karun delirecekti .

İnsanları çift görmeye başladığıma göre bu sefer gerçekten sarhoş olmuştum. Bir bardan kaçıp başka bir bara gelmek tam benim yapacağım bir şeydi. Bu gece her şeyden çok içmeye ihtiyacım olduğu için bu yaptığımı yanlış bulmuyorum. Karun'un Rengin'in yanında bana onursuz demesi, Elay'ın başına gelenler ve Carlos'un hâlâ peşimde olması beni içmeye iten şeylerdi. Bir saate yakın burada olduğuma eminim. Alkol komasına girmeden hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum.

Bardağı dudaklarıma yaklaştırmıştım ki kalabalığı yarıp gelen adamı gördüm. Evet, kocam olacak adi herif buraya da gelmişti! İzimi nasıl buldu bilmiyorum ama buraya da gelmişti. Yanında bir tek Kenan vardı ama diğer adamlarının dışarıda olduğunu biliyorum. Gözlerimi kısarak onu izlemeye

başladığımda gördüklerim beni daha da korkutmuştu. Kumral saçları dağılmıştı çünkü ciddi bir çatışmadan çıkıp gelmişti. Çenesindeki sakallarına sıçrayan birkaç damla kanı yaklaştıkça daha iyi görüyordum. Beyaz gömleğinde kan lekeleri vardı ve sağ elinin parmak boğumları soyulmuştu. Sanki yumruk atmaktan elinin üstü tahriş olmuştu. Kenan ona göre daha iyi durumda görünüyordu.

Yaklaştıkça bana bakıp daha çok sinirleniyordu çünkü onu orada bırakıp buraya kaçmışım. En önemlisi baygın bakan bakışlarım ona sarhoş olduğumu gösteriyordu. Bir gecede başına çok fazla sorun açtığım için kızgındı. Adeta yumruklarını sıkarak bana doğru geliyordu. Canıma okuyacaktı.

Şaşırtıcı ama onu gören herkes kenara çekilerek ona yol veriyordu. Sanki buradaki herkes onu tanıyormuş gibi insanlar onu görünce ürküp hemen onun yolundan çekiliyordu. Ben tam olarak hangi bara gelmişim? Garsonlar bile onu tanıyormuş gibi büyük bir saygıyla bakıyordu. Çoğu kişi onu burada görmenin şaşkınlığıyla bakıyordu. Sanki olmaması gereken bir yere sırf benim için gelmişti. Yine bir şeyler oluyordu ve ben yine buna sebep oluyordum. Üstelik yanındaki Kenan'da olası bir tehlikeye karşı tetikteydi. Fakat onun aksine Karun fazla korkusuz görünüyordu.

Karun masama gelip gelişigüzel bana bakarak kaşlarını çatı. "Gidelim!" dedi soğuk bir sesle. İçmekten kendimden geçtiğimi görmek onu kızdırmıştı. Buna rağmen etrafımızdaki meraklı bakışlara malzeme vermemek için sakın olmaya çalışıyordu. "Olmaman gereken bir yerdesin. Yarın bir de Duha itiyle uğraşmak istemiyorum!" diye beni uyarınca yerimden hiç kıpırdamadım. Gitmek istiyorsa tek başına gidebilirdi.

Demek burası Duha'nın mekânıydı .

Hiç hareket etmediğimi görünce uyarırcasına, "Saka!" dedi sert bir sesle. Yanımda durduğu için ellerini masaya bastırdı ve başını sol omzuna doğru çevirip bana baktı. "Yeterince içmiş görünüyorsun!" Hayır, yeteri kadar değil. Bana söylediklerini hâlâ hatırlıyorsam yeteri kadar değildi. Elay'a bilmeden zarar verdiğim halde bunu aşamıyorum. Suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Ne demek bir daha asla anne olamayacak!

Elimdeki brendi bardağındaki içkiyi içeceğim esnada kolumu tutarak beni durdurdu. Masaya eğilmekten vazgeçip doğruldu ve kolumu sıkarak, "Gidelim artık!" dediğinde kaşları yine çatıktı. Karısını böyle bir yerde zil zurna sarhoş görmekten hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Ama ben onunla konuşmuyorum ki.

Kolumu sertçe çekerek masadaki telefonuma uzandım. Tepemde dikilmiş ne yapacağımı izliyordu. Rehber girip annem yazan ismin üzerine bastım. Annemin öldüğünü biliyor olmalı ki yanımdaki bedeni gerilmişti. Ölen birini aramaktaki amacımı sorguluyordu. Annem bana cevap veremezdi ki. Bunu biliyorum. Keşke verse ama veremezdi.

Çantamda farklı bir müzik sesi yükseldi. Öyle bir sesteki ki benim için buradaki tüm sesleri bastırıyordu. Fikrimin İnce Gülü diye naif bir şarkı çalıyordu annemi her aradığımda. Annemin camı çatlamış eski telefonunu çıkartıp onu da telefonumun yanına koydum. Karun her hareketimi izlerken annemin telefonundan aramamı kabul ettim. Daha sonra kendi telefonumu alıp kulağıma yasladım ve annemin masadaki telefonuna bakıp, "Merhaba anne," diye fısıldadım. Ne zaman biriyle konuşma ihtiyacı hissetsem ve kimsecikleri bulamazsam bunu hep yapıyordum. Annemi hep arıyordum. Bana cevap vermesine gerek yok ki, beni dinlesin yeterdi. Annem beni dinliyordu. Hep dinliyordu. Konuşmasını istediğim anlarda bile dinliyordu. Annem bana hiç cevap vermiyordu.

Bazen sadece, "Merhaba kızım," demesini istiyordum.

"Anne," dedim kısık bir sesle. "Benim sana bir şey anlatmam gerekiyor." Sesim titrerken ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Babama anlatamam çünkü ondan korkuyorum. Anne ben bir hata yaptım," dediğimde telefonu kulağıma yaslayan elim sesimin titremesine eşlik etti. "Anne bana yardım et canım çok yanıyor," dediğimde Karun'un yanımda dikilen vücudunun buz kestiğini hissettim.

Anne bu insanlar kızına acımıyor.

"Bende senin gibi bir hata yaptım ve tüm hayatımı bitiren birini çok sevdim," diye fısıldadım. Annemin babama olan aşkı bana göre bir hataydı

Çünkü babam işini hep eve taşıyarak hepimizin sonunu getirmişti.

"Adı Serhat," diyerek iç çektim. "Serhat Yılgın." Eğer beynim içkiyle uyuşmasaydı büyük ihtimalle bunları asla anlatmaz, anlatamazdım.

"Parayla satın alınmış evli bir adam." Acı acı gülerek başımı salladım. "Evet, evliymiş ama ben bunu hiç bilmedim. Onun işi başka bir adamın adını kullanarak bir kadını kendisine âşık etmekmiş. Öyle de yaptı, anne o kadın bendim," dediğimde dolan gözlerimden süzölen yaşlar yüzünden telefonu bulanık gözlerle görüyordum.

"Gözlerim açılalı çok olmamıştı," diye hıçkırdım. "Körken her şey çok zordu bu yüzden kimseler sevmek istemedi beni. Babam var ama o da belli etmiyor sevdiğini. Büyük babam desen sürekli unutuyor beni. Ablam zaten uzun zamandır yok." Çenem titrerken ağlayarak, "Anne boşluktaydım, bir yerlere sürekli savruluyordum. Serhat doğru zamanda gelen yanlış insandı," dedim için için ağlayarak. Beni en zayıf olduğum bir anda kısıkvrak yakalamıştı. Ben ayran gönüllü biri değildim o, doğru anda gelmesini bilen biriydi.

Çok fazla içtiğim için midem bulanmaya ve başım dönmeye başlamıştı. Biraz daha dayanmalıyım, bugün anneme ve ona her şeyi anlatmalıyım. Şimdi yapamazsam bir daha asla yapamam. "Onu tanıyalı daha dört ay olmuştu ama ben evlenme teklifini kabul ettim." Bir kez olsun başımı kaldırıp tepemde dikilen adama bakmıyordum. "Biliyorum çok erkendi ama ona güveniyordum ve en önemlisi beni seviyordu." İkinci kez hıçkırdım. "Yani sevdiğini söylüyordu." İnandım anne, inandım.

Babamdan görmediğim sevgiyi yanlış kollarda aradım.

"Daha evleneli bir saat bile olmadan zaten evli olduğunu ve adının Karun Kalender olmadığını öğrendim." Yanımdaki adamın soluğunu tutarak dinlediğini bize doğru gelen bir garsonun durmasıyla anladım. Yanımda gelen kıpırtıdan yola çıkarak elini kaldırıp garsonu durdurduğunu anladım. Kimsenin bu konuşmayı bölmesine izin vermeyecekti.

"Anne üzerimde senin gelinliğin vardı," diyerek daha fazla ağlamaya başladım. "Her şeyin yalan olduğunu kapının arkasında dinlerken üzerimde

senin gelinliğin vardı." Telefonu tutan elim yorgunlukla yere doğru kayıp düşecekti ki elimin üzerinde onun soğuk elini hissettim. Yorgun düşen elime kendi gücünü vererek devam etmeme yardımcı oldu.

Devam et diyordu bana, her şeyi annene ve günlerdir yüzüne bile bakmadığın kocana anlat diyordu.

"Anne kocam sandığım adam içeride biriyle konuşuyordu," dedim kısık bir sesle. "Onlara karım ve bebeğime dokunmayın diyordu ama ben hamile değildim çünkü aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı." Evet, devam ettim anlatmaya. "Sarılmak ve birkaç küçük öpücükle hamile kalamazdım," dediğimde Karun'un gerilen bedeninin gevşediğine ve rahatlayarak nefesini sesli bir şekilde verdiğine yemin edebilirdim.

Karısı sandığı gibi bir fahişe değildi.

"Anne ben her şeyi evlendiğim gün öğrendim," dedim kesik kesik ağlarken. "Serhat bana çok yalvardı, beni sevdiğini çok söyledi ama onu kovdum." Boştaki elimi acıyan kalbimin üzerine bastırarak başımı salladım. "Gitmesini hiç istemedim ama karısına gitsin diye onu evimden kovdum." Artık yüzüm kendi gözyaşlarımla ıslandığı için durmak istedim ama yapamadım, devam etmek için kendimi zorladım.

"Gerçekleri öğrendiğim an onunla olan ilişkiyi bitirdim çünkü evli olmasına rağmen başka bir adamın adını kullanarak benimle evlendi. Daha doğrusu beni bir başkasıyla evlendirdi ama evlendiğimizi bana düşündürüp beni metresi yapmaya çalıştı," dediğimde Karun yanımda buz keserken birkaç adım uzağımızda duran Kenan, sinir krizleri geçirerek beni dinliyordu.

Karun'un, "Boşaltın mekânı," diyen sesini duydum. "Şu s*ktiğim insanların hepsini dışarı çıkartın ve kapatın şu müziği!" diye bağırıldığında Kenan gerekeni çoktan yapmaya başlamıştı. Bu konuşmanın uzayacağını bildiği için dikkatimi dağıtacak her şeyi benim için yolumdan çekiyordu.

Duha mekânında Karun'un terör estirdiğini duyunca delirecekti.

Sadece beş dakika içinde bardaki tüm insanları buradan göndermişlerdi. Burada tek bir insan bile bırakmadılar ve artık kulaklarıma işkence eden gürültülü bir müzik yoktu. Adamları dışarıda nöbet tutarak içeriye garsonları dahi almamaya başlamıştı. Şimdi koskoca barda sadece Kenan ve o kalmıştı. Eli ise hâlâ telefonu kulağımda tutuyor, hâlâ yanımda ayakta dikiliyordu. Midemin bulanması daha fazla artınca artık bitirmem gerektiğini anladım.

"Sevdim anne, sevdim," dedim acı acı gülümserken. "Değmeyecek birini gerçekten sevdim." Elimi göğsümden çekip masaya koydum ve parmağımdaki alyansa baktım. "O kadar çok sevdim ki hâlâ yüzüğünü parmağımda taşıyacak kadar." Evet, ben değmeyecek birini gerçekten çok sevdim. Ona olan sevgim öylesine bir şey değildi ki.

"Ama evli," diyerek sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Ve karısı bebeğini benim yüzümden kaybetmiş. Bilmiyordum ki Serhat aynı anda ikimizi de kandırdı. Anne bir kadın benim yüzümden bebeğini kaybetti." Malikânede bana Elay'dan bahsederken görmek istediği pişmanlık gözyaşlarını şimdi fazlasıyla görüyordu.

"Anne," diye mırıldandım içli bir sesle. "Şimdilerde herkes canımı çok yakıyor. Karnıma vuruyorlar, kaburgalarımı kırıyorlar ama en çokta kalbimi kırıyorlar," dediğimde karşımda duran Kenan'ın başını eğdiğini gördüm. Karun ne alemde diye başımı kaldırıp ona bakmıyordum bile.

"Uyan Begüm Hanım, uyan," diye ağlayarak ıslak gözlerle sesi gelmeyen telefonuna baktım. "Uyan ve kızını çek al bu adamların elinde. Anne senin kızına onursuz diyorlar," diyerek hıçkırdım. "Metres diyorlar be anne, metres," deyip daha fazla ağlamaya başladım. "Anne canım çok yanıyor, acıyor anne, çok acıyor," diye fısıldadım. Uyan artık anne, uyan.

Karun daha fazlasını duymaya dayanamamış olacak ki telefonu kulağımdan çekti. Başımı kaldırıp ağlamaktan kızaran gözlerle ona baktığımda telefonumu kulağına yasladı. Önce bana baktı daha sonra başını çevirip masada duran annemin telefona baktı. Ciddi bir suratla, "Begüm Hanım," dedi ve içini yakan nefesini aralıklı dudaklarının arasında özgür bıraktı. "Gözün arkada kalmasın," diyerek başını çevirip gözlerime baktı.

Mavilerinde artık ne kin vardı ne de nefret. Aksine gözlerinde yer edinen merhamet durgusuyla sarsılmış gibiydi. Telefon kulağındayken gözlerime bakıp, "Kızın bana emanet," dediğinde yaşlar süzüldü gözlerimden. Bunun bir söz, bir yemin olduğunu idrak edecek kadar ayık değildim. En önemlisi bunun bir özür olduğunu anlayacak kadar kendimde değildim.

Telefonu kapattı ve iki telefonu çantama koydu. Bana uzattığı çantamı aldığımda onun yardımıyla ayağa kalktım ama her an yere düşebilirdim. Zaten o da bu haldeyken yürümemi istemedi. Karşımda durdu ve eğilerek beni kucağına aldı. Kendimi bir anda onun kollarında bulunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. O da başını eğmiş bana bakıyordu. Şimdi tıpkı babam gibi bakıyordu. Babam da önce tersler, incitirdi ama daha sonra pişman olurdu. Telafi etmek için biz uyurken odamıza gelir, bize masal okur ve saçlarımızdan öperdi. Karun babama çok benziyordu. Ona ne zaman baksam babamdan bir şeyler görüyordum. Serhat bile bana babamı hissettirmemişti ama Karun öyle değildi. Karun babamın kopyası gibiydi.

Annemin kaderi kızının çeyizi olacak diye korkuyorum.

"O tarikattan biri mi? Konuş Kenan!" diyen sinirli bir ses duyduğumda inleyerek gözlerimi açmaya çalıştım. Başım çatlayacak gibiydi.

"Sanmıyorum," diyen bu ses Kenan'ın sesine çok benziyordu. "Kız 13 Haziran katliamında hayatta kalan tek çocuk. Carlos'un oğlunu öldürmüşken ona çalışacağını sanmıyorum. Örgüt kızın peşinde," dediğinde sertçe yutkundum. Düşündüğümünden daha çok şey biliyorlardı.

"O halde neden Carlos'un armasını saçında taşıyor!" dedi Karun. "Ben tam olarak kiminle evliyim ve Kadem neden oradaydı!"

"Sende duydun tesadüfen oradaymış," diyen Kenan bu söylediğine kendi bile inanmıyor gibiydi.

Gözlerimi nihayet açtığımda devam eden seslerle yüzümü buruşturdum. Onlar konuştukça sesleri adeta kulaklarımda çınılıyordu. Allah aşkına bana

ne olmuştu? Yataktan çıkmaya çalışırken Karun'un, "Carlos piçi nerede saklanıyor bul bana," dediğini duydum. "Karımın üzerine adam salmak neymiş ceddini s*kerek göstereceğim!" deyince başımı çevirip kapalı kapıya baktım. Bu adam hiçbir şeyden korkmaz mı?

Yataktan çıkıp kafama masaj yaparak kapıya doğru yürüdüm. Of başım gerçekten çok ağrıyor. "Bir gecede düşmanlarımıza yenisi eklendi," dedi Kenan. "Karun bu âlemdeki her köpeğe tasma takamazsın. Güven zaten rahat durmuyor bir de Carlos'u karşımıza almayalım."

"Alayı gelsin koymaz bana, hepsi haddini bilecek!" diyen sesi iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. "Carlos ikinci kez soyadımı taşıyan bir kadına bulaşırsa asıl soykırımı ben ona yaparım. O kadından boşanana kadar ona yapılan her şey bana yapılır! Şu Serhat piçi nerede saklanıyor hâlâ bulamadınız mı?" dediğinde adım atmayı bıraktım. Serhat mı? Onu nasıl öğrenmişti? Kahretsin, ben tam olarak ne kaçırdım? En son başka bir bara gidip içtiğimi hatırlıyorum. Bunun dışındaki anılar belleğimde yoktu. Sekizinci kadehten sonrasını hatırlamıyorum. Buraya kimin beni getirdiğini veya beni nasıl bulduklarını bile hatırlamıyorum.

Kapıyı açınca ikisini holde konuşurken gördüm. Çıplak ayaklarımı yere sürterek onlara doğru yürüdüm. Karun'un bakışlarını üzerimde hissetsem de onun olduğu tarafa hiç bakmadım. Kenan hâlâ onlara tripli olduğumu görünce, "Yüzünü yıkayıp gel kahvaltı yapacağız," deyince U dönüşü yaparak uyuşuk adımlarla tekrar odaya geri döndüm. Resmen ayaklarımı yere vura vura gidiyordum. Çok üşengecim bugün.

Makyaj temizleyiciler yanımda olmadığı için sabunla yüzümdeki makyajı çıkarmak için çok uğraşmıştım. Banyonun kapısını sıkıca kapattıktan sonra saçımdaki tokayı çıkartıp saçlarımı taramaya başladım. Leş gibi içki kokuyordum ama banyo yapacak zamanım yoktu. Kakülümü de düzelttikten sonra kurdeleli tokayı yeniden kafamın sol tarafına taktım. Kıyafetlerimi düzelterek banyodan çıktıktan sonra koltuğun üzerinde duran çantamı aldım. Odadan çıkarken içki kokusunu bastırsın diye çantamda çıkardığım parfümü sıktım. Ayakkabılarım hangi cehennemdeydi?

Odadan çıkınca burası ne müstemilattı ne de malikâne. Ben neredeydim? Sesleri takip ederek holden düz bir şekilde ilerleyip sağa döndüm. Mutfakta

sesler geldiği için mutfağa girdim. Kenan ve Karun karşılıklı oturmuş kahvaltı yapıyordu. Burada bizden başka kimse yok gibiydi. Kendime bir sandalye çekip ikisinden biraz uzağa oturdum. Karun küçük bir tabağın içindeki ağrı kesicileri bir bardak suyla bana doğru uzattı. Ama ne aldım ne de başımı kaldırıp ona baktım. Onu geri çevirdiğim için agresif bir sesle, "Kenan!" dedi. "Sor şuna derdi neymiş?" Onunla konuşmadığımı iyi biliyordu.

Kenan çayından bir yudum alarak başını çevirip bana baktı. "Kocan ne derdin olduğunu soruyor," dediğinde dik dik ona bakıyordum. Sağır değilim herhalde.

"Konuşmuyorum ben onunla," diyerek masa örtüsünün beyaz rengini incelemeye başladım. "Boşanmayacağım da zaten."

Kenan son söylediklerimle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdıkça gözleri kısılıyordu. Karun'a bakıp eğlenen bir ifadeyle, "Karın sana küsmüş kardeşim," dedi.

Derin bir nefes alan Karun'un, "En azından bu suskunluğunun ne kadar süreceğini söyleyin," diyen sesini duydum. Başımı çevirip inatla onun olduğu tarafa bakmıyordum. Benden hiç karşılık alamamak canını sıkmaya başlamış gibiydi. Bugün suskunluğumun altıncı günüydü.

Kenan, "Duydun," dedi zeytine uzanarak. "Kaç gün devam edecek bu?"

"On üç gün devam edecek ve bugün altıncı gün," dediğimde Kenan'ın çatalı zeytinin üzerinde hareketsizce dururken Karun'un ettiği küfürleri duydum. Kırılan kaburgalarımı unutmadım herhalde. Nasıl unutabilirim ki hâlâ acıyordu. Karnım zaten dünya haritasına dönmüş gibi rengarenkti. Morluklar, kırmızılılar almış başını gidiyordu.

Onu görmezden gelerek masa örtüsünü incelemeye devam edince, "Saka!" dedi sinirli bir sesle. "Kaldır şu kafanı ve bana bak!" Sabırsız biri olduğu çok açık.

Zerre kadar onu umursamadan örtüyü incelemeye devam ettim. Naylon bezden miydi? Bekliyordu ama başımı kaldırıp yüzüne bakmıyordum bile.

Benden rahatsız oluyorsa çekip gidebilir. Ayrıca benim burada ne işim var ki? Daha nerede olduğumu bile bilmiyorum!

Karun'un, "Göğsünde dövmen yok muydu senin?" diyen sesini duyunca az kalsın kahkaha atacaktım. Beni konuşturmak için farklı bir yol deniyordu. Hayır, yoktu. Yaptığım o geçici dövmele kalıcı değildi. Kafamı kaldırıp ona cevap vermemi istediği için beni konuşturacak bir şeyler arıyordu. Sanki ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum.

Kafamı eğmiş masa örtüsüne bakarken yine sesini duydum. "Kocana trip atıyor olamazsın, değil mi?" Bilerek kocan diyordu çünkü beni kızdırmaya çalışıyordu!

"Pekâlâ, malikâneye taşınabilirsin." Umurumda değil. Kesse bile onun evine taşınmam.

"İlgini çekmiyor mu?" Çekmediğini o kadar çok belli ediyordum ki.

"Sence de bu dekolte fazla değil mi?" Bluzumun açık yakasından bahsediyorsa bu onu ilgilendirmezdi.

"İyice asabımı bozmadan artık bana bakacak mısın?" Hayır.

"Saka!" diyen kızgın sesini duydum. "Sabrım tükeniyor." Bu bir uyarıydı.

"Kenan!" dediğinde boğazında hırlar gibi bir ses çıkartıp, "Bizi yalnız bırak!" dedi.

Kenan yarım kalan kahvaltısı yüzünden homurdanarak mutfaktan çıkınca ayağa kalktı. "Bakalım nereye kadar susacaksın!" diye bana kızarak yanıma geldi ve kolumu tuttuğu gibi beni zorla ayağa kaldırdı. Ne yapıyor bu?

Ona bakmamak için başımı eğdiğim için sert bir hareketle çenemi tuttu ve başımı kaldırdı. Fakat bu seferde gözlerimi sımsıkı kapattım. İnadım inat yüzüne bakmayacağım ve onunla konuşmayacağım. Sabrını haddinden fazla zorladığım için burnundan solurken, "La havle!" diyen kızgın sesini duydum. "Kızım senin bu garezin bir tek bana mı!" İsteddiği kadar zorlasın ne yüzüne bakarım ne de onunla konuşurum.

Karşımda duruyordu ama bir eli kaçmayayım diye kolumu tutuyor, diğer eli de ona bakayım diye çenemi sıkıp başımı kaldırıyordu. Bense hiç kıpırdamadan gözlerim kapalı bir şekilde duruyordum. Gözlerimi açıp buradan gitmek için beni bırakmasını bekliyordum. Bir anda sessizleşti. Sanki gözleri kapalı karısını izlemek onu da susturmuştu. Yüzümün her zerresinde onun bakışlarını hissediyorum, hatta her tel kirpiklerimde bile. "Saka," dediğinde sesi daha sakın ve kısık çıkmıştı. "Tam şu anda hem bana bakmanı hem de benimle konuşmanı sağlayabilirim," dediğinde çenemdeki eli şimdi daha yumuşak tutuyordu. "Seni son kez uyarıyorum inadı bırak ve gözlerini açıp benimle konuş. Bu son uyarım," dediğinde eğer gözlerim açık olsaydı ona göz devirirdim. Yapacağı hiçbir şey inadımı kıramazdı.

"Açmıyor musun?" diyen keyifli sesini duydum. "Benden günah gitti," dediğinde önce sesini duydum daha sonra da yanağımda sıcak dudaklarını hissettim. Beni öpmüştü.

Afallayarak gözlerimi açıp, "Sen beni öptün mü?" dediğimde sakalları yanağıma sürtünerek başını geriye çekti ama hâlâ yüzü çok yakınımdaydı. Gözleri kısa bir an öptüğü yanağıma kaydı, yutkundu. Boğazındaki o çıkıntının sertçe aşağıya kayıp tekrar yukarı çıkışını izledim. Sanki bunu yapmayı o da beklemiyormuş gibi gerilmişti. Hayatında bir kadın varken başka bir kadını yanağında bile öpecek bir adama benzemiyordu. Kaskatı kesilerek öptüğü yanağıma bakıyordu. İlk kez sınırlarının dışına çıkmış gibi gergindi bakışları. Bir günahı benim tenimle işlemiş gibiydi. Yanağa konulan küçük bir buse onu gerçekten sarsmış görünüyordu.

Yanağımda bir delik açmak ister gibi bakınca kaşlarımı çattım. "Diğer yanağımı da öp," dedim ona kızarak. "Bunu hiç istemiyorum ama bir yanağımda öpünce diğerinde de öpmek zorundasın." Bazı inançlarım vardı benim. Tüm gün başıma gelecek felaketler yüzünden onu suçlamamı istemiyorsa öpmek zorundaydı.

Beklemediği bu taleple başını omzuna doğru eğip alay edercesine, "Batıl inançların mı var senin?" dedi artık bundan eminmiş gibi. "On üç sayısına takılı kalman ve şimdi de bu," diyerek kaşlarını hafifçe çattı. "Öpmeyince ne olacak?" İkinci kez öpmek istemiyordu ve ikinci kez öpmesini istemiyordum ama yapmak zorundaydı.

"On üç gün dolmadan beni konuşturduğun için zaten geride kalan yedi gün boyunca tüm uğursuzlukları üzerime çekeceğim," dedim onu suçlarcasına. "Daha fazla tek sayıların gazabına uğramak istemiyorum." Ona yaklaşıp diğer yanağını uzattım. "Eşitle öpücüğünü."

Burnundan garip bir ses çıkartarak güldü. "Sen ciddi misin?"

"Eğer şimdi beni öpmezsen on üç gün boyunca gördüğüm her erkeğin iki yanağını öperim!" dediğimde sinirli bir şekilde bana bakıp dişlerinin arasından, "Tımarhaneye yatırmak gerek seni!" dedi küfreder gibi ve hiç istememesine rağmen bana doğru uzandı. Evet, öpücüğünü eşitleyecekti.

Yüzü yüzüme yaklaştığında göz göze gelince ikimizde yutkunduk. İkinci bir günahın izini yanağıma bırakmak istemiyordu ama gözlerime baktıkça bir yandan da ister gibiydi. Beklenti dolu bakışlarım bunu istemesine neden oluyordu. Başını biraz daha eğdi ve sakalları yanağıma sürtünecek şekilde yüzünü yüzümün yanına kaydırды. Araladığı dudaklarının ısısını hissedince ürperdim. Dudaklarını yanağıma bastırınca istemsizce gözlerimi kapatmak istedim ama bunu yapmadım. Sadece bitmesini bekledim. Sanki bu öpücüğü diğerinden daha uzun sürmüştü. İçimdeki bu lanet kıpırtıda neyin nesiydi?

Dudaklarının yanağımdaki teması kopunca başını küçük bir açıyla çekip tekrar bana baktı. Şimdi bakışları daha yumuşaktı. "Oldu mu?" dediğinde beni öpen dudaklarına bakmamak için kendimi zorlayıp başımı salladım. Neden utanmış hissediyorum?

Dağılmış gibi hissettiğim için kendimi toparlamak için hemen geriye çekildim. Aramıza belli bir mesafe koyunca daha iyi hissetmiştim. "Biz neredeyiz?" dediğimde onun dışında her yere bakıyor, ısındığını düşündüğüm yanaklarımı gizlemeye çalışıyordum.

"Bana ait evlerden biri," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Kimse bizi rahatsız etsin istemedim çünkü dün gece duyduklarım ve gördüklerim hakkında bana söylemen gereken çok şey var," dedikten sonra bir süre duraksadı. Ben ocağı inceler gibi yaparken, "Saka," dedi muzip bir sesle. "Kocan tarafından öpülmek seni bu kadar utandırmamalı," deyince gözlerimi irice açarak ona baktım. Ne diyor yahu bu?

Artık ona nasıl bakıyorsam bu onu daha fazla eğlendirmiş olmalı ki yüz hatları gevşedi. Mavilerindeki ürkütücü karanlık bir sis gibi dağılmaya başlayınca gözlerindeki berraklık ortaya çıktı. Kısılan gözleriyle gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar belirgin hale geldi. Evet, gülmemek için direndiğini anladım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gülüşünü görmeyeyim diye başını yere doğru eğerek kapıya yürüdü. Bana sırtını dönerek yüzünü gizlemişti ama sırtıyla bakışırken aslında yüzünde bir gülümseme olduğuna eminim.

Dün gece ne yaşandıysa bana karşı olan tutumu değişmişti.

Asıl garip olan kapıdan çıkarken ceketini çıkarıyordu. Donuyormuş gibi her zaman ceketle dolaşan adamın ceketini çıkardığını ilk kez görüyordum.

Peki, bu evde kaç gün kalacağız ve benden öğrenmek istediği şeyler neydi?

Kahretsin, Azap tarikatı ve Serhat hakkında sorular soracaktı , değil mi?

Serhat'ı nasıl öğrendi, bunu bile bi lmiyorum !

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Karun'un bu bölümde her şeyi öğrenmesini bekliyor muydunuz? (Alıntıyı okuyunca tabii evet dersiniz)

Fazla uzamadan Karun'un öğrenmesini özellikle kurguladım çünkü aradaki bu yanlış anlama kalkmadıkça Bige, Karun için hep metres olarak kalacaktı. Aralarında bir şeyler başlaması için önce bu açığa çıkmalıydı .

Bir de Karun'un aklında herhangi bir soru kalmaması için bunu konunun muhatabı olan kişiden duyması gerekiyordu. Bige'nin sarhoş

olması ise onun avantajı oldu çünkü çocuklar ve sarhoşlar yalan söyleyemez.

Şimdi gelelim bir diğer konuya. Bige sizce neden Azap tarikatını simgeleyen bir şeyi saçında taşıyor olabilir?

O kurdelenin hikâyesi gerçekten çok şaşırtıcı. Zamanı geldiğinde zaten okuyacağız.

Aynı zamanda zamanı geldiğinde Bige'nin çocukluğuna yolculuk yapıp 13 Haziran gecesini de okuyacağız.

Henüz kurgunun çok başında olduğumuz için daha işlenecek çok konu var.

Henüz Bige'nin ablası bile kurguya dahil olmadı.

Özellikle Bige'nin ablasının dönüşü çok ses getirecek ama daha zamanı var.

Bige yüzünden Karun bir gecede hem Carlos'u karşısına aldı hem de Duha'nın bam teline bastı. Rengin'in ihanetinden sonra bu Duha'nın hoşuna gitmeyecektir çünkü rakibi resmen onun mekânındaki herkesi dışarı attı.

Diğer yandan Karun'un da etrafını düşmanları sarıyor gibi. Bakalım o neler yapacak?

Peki, Karun'un on üç gün dolmadan Bige'yi konuşturmasına ne demeli? Bu kadarını bekliyor muydunuz?

Ve Kadem? Sizce Kadem neden tek başınaydı ?

Pekâlâ, bu da benden küçük bir spoî olsun. Kadem, Duha'nın Bige'yi kaçırttığını öğrenince evden ayrıldı.

Yeni bölüm ilahi bakış açısından olacak. Böylelikle Karun'un aklından neler geçiyor, Duha'nın Kadem'i eve döndürme çabalarını falan daha iyi olursunuz.

Erkeklerin cephesinde neler olduğunu anlamak için ara ara ilahi bakış açısından yazarım böyle.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.❤️

(9) Bahis

"Bazen her şey yanağa konulan küçük bir buseyle başlar."

İlahi bakış açısı.

Duha arabanın içinde otururken dalgın gözlerle karşısındaki gecekonduya bakıyordu. Kadem yine buraya gelmişti. İkisinin tüm çocukluğunun geçtiği yer bu izbe sokak ve gecekonduydu. Sefilliğin içinde birbirlerini bulduklarında ikisi de henüz çocuktı. Duha sokaklarda yatıp kalkarken çok fazla çocuk tanıdı ama hiçbiri Kadem gibi içine dokunmamıştı. Kadem on yaşındaydı, Duha onu bulduğunda Kadem sadece on yaşındaydı. O yıllarda Duha'da henüz on iki yaşındaydı. O zamanlar bu gecekonduyu terk edilmiş bir yerdi, ama daha sonra Duha ve Kadem'in satın aldığı ilk yer olmuştu. Kadem'i ilk kez burada görmüştü. Yüzü gözü dağılmıştı ve sırtında sigara izmaritlerinin bıraktığı yaralar vardı. Morarmış gözleri kapalıydı ve dudaklarında sızan kanın içinde nefes almıyor gibiydi. Birileri öldü diye ona işkence etmeyi bırakıp onu buraya atmıştı. Evet, Kadem günlerce ağır işkencelere maruz kalmış gibiydi. Ve Kadem daha on yaşındaydı o zamanlar.

Duha bile onu öldü sanmıştı.

Yanında diz çöküp kontrol edene kadar Kadem'in aldığı cılız nefesleri fark etmemişti. Yalan yok Duha onun yaşadığını anlayınca onu bırakıp gitmeyi düşünmüştü çünkü Duha'da henüz çocuktı ve belki de Kadem'den daha kimsesizdi. Çöplerde topladığı yemek atıklarıyla hayatta kalmaya çalışırken Kadem için ne yapabilirdi ki? O zamanlarda Duha belki de herkesten daha aciz ve kimsesizdi.

O yıllarda sırf Kadem'e olan sevgisi için ikisini en yukarılara taşıyacağını bilemezdi.

Kadem'i orada bırakıp gitmeyi düşündüğü esnada elinde sıkıca tuttuğu şeyi görmüştü. Boş bir kibrit kutusu. Evet, Kadem'in elinde boş bir kibrit kutusu vardı ve yaktığı tüm kibrit çöpleri yüzünün yakınında duruyordu. Sanki karanlıktan korkmuştu ve elindeki kısa ömürlü kibritlerin hepsini sırasıyla yakmıştı. Son kibrit çöpüyle de hayata veda eder gibi gözlerini yummuştu. Son kibrit çöpüne kadar dayanmıştı. İşte Duha'yı etkileyen bu olmuştu, son ana kadar savaşıması.

O gün Duha koşarak dışarı çıkmıştı ve yolda geçen insanlara Kadem'e yardım etsin diye yalvarmıştı. Çoğu kişi üstü başı kir pas içindeki çocuğu iterek görmezden gelmişti. Ama içlerinden biri Duha'nın yakarışlarına kayıtsız kalamamıştı. Ona acımış ve onu takip etmişti. Kadem'i o halde görünce yaşlı kadın hemen ambulansı aramıştı. Günler sonra Kadem hastanede gözlerini açmıştı.

Kadem uyandıktan sonra Duha kendi yoluna gitmek istemişti. Onun için üzerine düşeni yaptığı için artık sefil hayatına geri dönebilirdi. Fakat Kadem yüz­süzce yapışmıştı ona. Duha sadece kimsesizliği bildiği için etrafında birilerini istemiyordu. Lakin dövse de kızsada Kadem bir türlü onun peşini bırakmıyor, ördek yavrusu gibi her yerde onu takip ediyordu. İt herif istediğinde gerçekten de tam bir yüz­süz olabiliyordu!

Bir süre sonra Duha etrafında Kadem'i görmeye alışmıştı. Önce ona alışmış daha sonra benimsemiş ve en sonunda da kardeş yerine koyacak kadar çok sevmişti. Zaten ne olduysa hep Kadem'i sevmeye başladıktan sonra olmuştu. Bir anda Duha on iki yaşındaki bir çocuğun saflığından çıkıp büyümüştü çünkü Kadem için büyümek zorundaydı. Onu korumak, onu hayatta tutmak ve en önemlisi ona daha iyi bir hayat sunmak için Duha büyümeliydi. On iki yaşındaki bir çocuğun zihninden çıkıp olgunlaşmalıydı. Neden mi? Çünkü Kadem, Duha'yı sevmişti. Oysa ki daha önce kimseler Duha'yı hiç sevmemişti.

Kadem ona sevlmeyi öğretmişti ve o sevginin gücü Duha'yı en tepelere kadar taşımıştı. Artık hayatında onu seven, ona güvenen ve ona değer veren biri vardı. Sırf onu hayal kırıklığına uğratmamak için aylaklığı bırakıp envai

çeşit işte çalışmıştı. Çocuk yaşlarda atılmışlardı kurtlar sofrasına ve Duha'nın zekâsı onları hayatta tutmuştu. Bir ayakkabı dükkânında kazandıkları bir yıllık birikimlerini tek bir gecede kumar masasında beşe katlamışlardı. Daha sonra o parayı değerlendirerek küçük işlere atılmışlardı. Her defasında daha fazla kâr elde ederek işleri büyütüp karanlık adamların dünyasına sızmışlardı. Kendi imparatorluklarını kurana kadar ikisi de hiç durmamıştı. Yıllarca döktükleri kan ve ter onları şuan ki konuma getirmişti.

Duha daha fazla dayanamayıp arabadan indiği sırada Kadem'in evden dışarı çıktığını gördü. Daha özür konuşmasını kafasında kurgulamadan evden çıkması hiç iyi olmamıştı. "Ulan ben şimdi bu Ayarsız Hormon'a ne diyeceğim?" diye homurdanarak etrafına bakmaya başladı. Görmemiş gibi mi yapsa?

Duha tam arabaya geri dönmeyi düşünmüştü ki Kadem onu gördü. Kahverengi gözleri Duha'yı bulduğu an kaşlarını çatınca Duha mecburen ona doğru yürüdü. Anlaşılan Kadem'in çocuk inadından çekeceği vardı. Keşke arabadan hiç inmeseydi.

Kadem'e doğru yürüdükçe kafasında onu ikna etme senaryoları kuruyordu. Zayıflamış gibi mi görünüyor? Hayır, it herif gayet sağlıklı görünüyordu. Onun yüzünden Duha günlerdir doğru düzgün yemek yiyemezken Kadem çok iyi görünüyordu!

Kadem'in karşısında durduğunda Kadem elindeki çöp poşetini yere koydu ve doğrulup hafif tripli bir sesle, "Burada ne işin var?" diyerek kolay kolay dönmeyeceğinin sinyallerini daha ilk dakikada vermeye başladı.

Duha onun arkasındaki gecekondunu işaret etti. "İçeride konuşalım," diyerek yanından geçip eve doğru bir adım atmıştı ki, Kadem onun yolunu kesti. Kollarını göğsünde birleştirince kol kasları belirgin bir hale gelmişti. "Abi ne istiyorsun?" dedi buz gibi bir sesle. Kızgındı.

Artık çıldırmanın eşiğine gelen Duha kaşlarını hafifçe çattı. "Kadem kızmaya başlıyorum artık!" diyerek onu tersledi. Sırf Bige'yi kaçırttı diye evden ayrılmak neydi! Dik dik Kadem'e bakarken, "Karun'un karısında gözün mü var lan senin?" dedi sinirli bir ifadeyle. "Oğlum kaç gündür bu neyin tavrı!"

Duha o itlere kızı sadece korkutun demişti ama onlar Bige'ye vuracak kadar ileri gitmişti!

Kadem'in kahverengi gözleri bir süre boş boş Duha'ya baktı. Daha sonra yere eğildi ve çöp poşetini alıp onun yanından geçti. Duha başını çevirip ona bakınca çöpü kaldırımın kenarındaki konteynerin içine attığını gördü. Daha sonra ona sırtı dönük bir şekilde yürüyüp gitmeye başlamıştı. Derin bir nefes alan Duha, "Kadem," diyerek arkasında seslendi. "Burada çok sık elektrik gider." Kadem karanlıktan korkardı.

Kadem durdu ama ona doğru dönmedi. "Evde mum var."

Duha onun sırtıyla bakışırken, "Sakalların da uzamış," dedi iç çekerek. Kadem kendisine bakmayı da bilmezdi ki.

"Berbere giderim," dedi ona doğru hiç dönmeden.

"Gece kâbus görüp korkunca da berbere mi gideceksin?" Kâbus görmeden uyuduğu tek bir gecesi bile yoktu.

Kadem'in verdiği cevap ise Duha'nın soluğunu kesmişti. "Efil'e giderim abi," dedi. "Tıpkı benim gibi ona da uykular haram," dediğinde Duha sertçe yutkundu. Efil mi?

Efil, Bige'nin göbek adı değil miydi? Kadem ona neden bu isimle seslenmişti? Sadece aileden olanlar ona Efil diyor diye biliyordu. Kadem ona doğru döndü ve gücenmiş bakışlarını ona çıkardı. "Yanlış yaptın abi," derken kırılgan olmasına rağmen ona saygıdan kusur etmiyordu. "Efil benim kırmızı çizgim ve sen o çizgiyi geçtin," dediğinde Duha buz kesti. Kırmızı çizgim mi? Kırmızı çizgisi Karun'un karısı mıydı? Ona âşık olmuş olamaz, değil mi? Bir bu eksikti!

Şimdi ne yapacaktı? Karun'a gidip karısını Kadem'e mi isteyecekti!

"Lan oğlum senin dilin neler diyor?" diyerek ona doğru yürüdü. Paniklediğinin farkında bile değildi. "Senin tek kırmızı çizgin çilek, bana sormadan yeni bir çizgi daha mı çektin?" Karşısında durup onaylamaz bir

şekilde başını iki yana salladı. "Kız istiyorsan sana bir sürü bulurum ama Karun'un karısı olmaz!" Bir başkasının karısına bakmak onlara yakışmazdı.

Kadem ona baktığında gözleri ıslanır gibi olunca Duha'nın içi acıdı, nefes alamadığını hissetti. Böyle anlarda Duha kendini savunmasız hissettiği kadar hiçbir yerde hissedemezdi. Aralarındaki şey gönül bağıydı ve Kadem'in tek bir damla gözyaşına yakardı tüm gemileri. "Abi," dedi içli bir sesle. "Efil'e olan hislerim aşk değil, aşktan daha güçlü bir duygu," dedi ve Duha'ya sırtını dönüp gitti.

Aşk bile değilse neydi aralarındaki şey? Çünkü Bige'de başına gelen onca şeye rağmen bir tek Kadem'e doğru düzgün kızamıyor gibiydi.

Duha telefonu çıkartarak birini aradı ve telefonu kulağına yasladı. "Orhan," dedi Kadem'in gidişini izlerken. "Bana Uğur Aktan'ın kim olduğunu, ailesini ve nereli olduğunu araştır," dedi dalgın bir sesle. Evet, şimdilerde Kadem Aktan diye bilinen adam, o yıllarda Uğur Aktan adında bir çocuktü.

Duha'nın yanında olduğu dönem adını değiştirmişti.

Aslında sonradan aldığı isim bile ilk ismiyle aynıydı çünkü Kadem'in anlamı uğur demektir.

Duha daha önce onun geçmişini hiç merak etmemişti.

Telefonu kapatıp arabaya bindi. Araba kullanırken ilk on dakikası sorunsuz geçmişti. Yaklaşık on dakika boyunca vücudunda herhangi bir sorun yoktu. Fakat daha sonra sol göğsünde bir anda bastıran bir sızı ona ecel terleri döktürmeye başlamıştı. Evet, göğüs kafesine ince ince işleyen bir sızı nefesini kesmeye başlamıştı. Şirkete doğru yol almışken nefes alışları hızlanmaya başlamıştı. Sanki bir kriz geçiriyormuş gibi hızlı hızlı nefesler alıyor, hiç olmadığı kadar çok terliyordu. Birkaç dakika sonra çektiği acı dozunu arttırınca inleyerek başını hafifçe öne doğru eğdi. Sürücü koltuğunda hafif kambur bir duruş sergilemeye başlamıştı. Elini kaldırıp kalbine bastırmak istedi lakin sol kolunda meydana gelen uyuşma buna izin vermedi. Sol tarafı felç geçirmiş gibiydi. Direksiyonu tutan parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı, yapamadı. Yine aynı şeyler oluyordu ama bu sefer çok daha şiddetliydi.

Direksiyon kontrolünü kaybetmemek için sağ elini kaldırıp direksiyonu sıkıca tuttu. Sol eli ise cansız bir şekilde direksiyonun üzerinde öylece duruyordu. Vücudu alarm vermeye başlayınca kontrolünü yitirdi ve panik yapmaya başladı. Arabayı durdurmalıydı, arabayı hemen şimdi durdurmalıydı! Ama nasıl? Bacaklarını bile hissetmiyordu. Frene bile basamıyordu. Sol göğsüne üst üste yediğı şiddetli darbelerle nefesi kesilince gözlerinin önü karardı. Kulaklarında oluşan şiddetli basınç katlanılmaz bir çınlamaya dönüşürken arabanın içinde duyduğu tek ses kendi soluklarıydı. Başı gittikçe önüne düşerken dudaklarında acıyla karışık, "Ka-Kadem," ismi döküldü. Evet, öleceğini düşündüğü anda bile onu sayıklamıştı çünkü Duha olmayınca Kadem'i uzun süre yaşatmazlardı.

Evden ayrıldığında bile Duha onu koruması için adamlarını Kadem'in peşine takmıştı. Ölümünden korkmuyordu ama ya Kadem, Kadem'e ne olacaktı?

Kırmızı ışık yanıyordu ama Duha frene bile basamıyordu. Kendini zorladı ve kalan son gücüyle frene yüklendi. Bacaklarındaki hafif kıpırtıyı heba etmedi ve frene bastı.

Araba ani bir frenle yolun ortasında durunca başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini yumdu. Nefes nefese kalmıştı. Göğsüne çöreklenip yer edinen acı yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı. Diğer arabaların çaldığı kornaları umursamadan kendine gelmeyi bekledi. Son zamanlarda bu ağrılar çok sık olmaya başlamıştı.

Vücudundaki uyuşma nihayet geçmeye başlayınca rahat bir nefes aldı. Kendini toparlaması beş dakikadan fazla zamanını almıştı ve bu sürede arkasındaki arabaların çaldığı kornalar hiç susmamıştı. Gözlerini usulca açınca derin bir nefes aldı. Biraz daha iyi hissettiğı için bekleyen arabaları daha fazla meşgul etmedi. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda bile hâlâ tam olarak kendine gelebilmiş değildi. Kararını vermişti hastaneye gidecek ve gereken testleri yaptıracaktı.

Duha özel bir hastanenin koridorunda düz bir şekilde ilerlemeye başlamıştı. Sadece tek bir doktora güvenirdi ve o doktor burada çalışıyordu. Yoldayken

doktoru arayıp geleceğini ona bildirmişti. Bugün burada yaptıracığı testlerin hiçbirisi dışarı sızmamalıydı. Bir kadın çığlığı duyduğunda başını çevirip koridordaki kapılara baktı. Bir kadının acı dolu çığlığı kapalı kapıların arkasında duyulmuştu. Koridorun karşısında ona doğru yürüyen iki hemşirenin söylediklerini duydu. Birbirlerine doğru yürüdükçe onların kendi aralarında konuştuklarını daha iyi duyuyordu. "Nereden nereye," diyordu hemşirelerden biri. Az önce çıktıkları odayı işaret edip, "Bir doktorun bu hallere düşmesi çok trajik," diyor ve üzgünce iç çekiyordu.

Yanında yürüyen diğer hemşire, "Yaşadıkları kolay değil," dedi içli bir sesle. "Elay Hanım'ın başhekimin yeğeni olduğunu biliyor muydun? Geçen yıla kadar o da bir zamanlar doktordu ama daha sonra mesleğini bıraktı."

Hemşire sır verir gibi yanındaki kadına yaklaştı ama sesi kısık değildi. "Duyduğuma göre on yedi yaşında âşık olup evlenmiş. On yıllık evliliğinde sadece üç kez hamile kalabilmiş. İlk iki gebeliği çok kısa sürmüş fakat birçok tedavinin ardından üçüncü kez hamile kalmayı başarmış. Üçüncü gebeliği çok riskliymiş ama gebeliğin sekizinci ayına kadar bebeği korumayı başarmış. Fakat kocasının ihanetini duyunca olanlar olmuş ve o gece anne karnında bebeğin kalbi durmuş. Elay Hanım bu olaylarda hep kendini suçladığı için bu halde. Üstelik sekiz aylık ölü bir bebeği kürtajla rahminde alırken de işler onun için iyiye gitmemiş. Kürtaj esnasında yaşanan bir komplikasyon sonucu rahminde ciddi bir hasar oluştuğunu söylüyorlar. Kaybettiği bebeğinden sonra bir daha asla anne olamayacağı ihtimali Elay Hanım'ın aklını kaçırmasına neden oldu. Rıfat Bey yarın sabah onu bir kliniğe sevk edecek," diyen hemşirenin söylediklerine Duha üzüldü. Empati yapınca tanımadığı bir kadına bile üzölmüştü.

Hemşireler onun yanından geçip giderken Duha'nın gözleri hemşirelerin çıktığı kapıyı buldu. Kadının hıçkırıkları kulağına geliyordu. Fazla üzerinde durmadan yoluna devam edecekti ki odada bir şeylerin kırılma sesleri geldi. Normalde asla yapmayacağı bir şey yaptı ve merak duygusuna yenik düşüp kapıyı açtı. Odaya girince önce komodinin yanında kırılan vazoyu gördü, hemen sonra da yere diz çöken bir kadın gördü. Üzerinde hasta önlüğü olan kadın hıçkırarak vazonun kırık parçalarını aceleyle toplamaya çalışıyordu. Başını eğdiği için kızıl saçları yere doğru sarkıyordu.

Duha onun kesik kesik hıçkırıklarını dinlerken dayanamayıp, "İyi misin?" diye sordu. İyi olmadığı çok belliydi.

Kadın diz çöktüğü yerde başını kaldırmadan daha fazla ağlayıp, "Ev-evet," dedi titrek bir sesle. Bir eline cam vazonun parçalarını biriktirirken yerdeki karanfillere uzandı. "Kocam göndermiş bana bunları. Karanfilleri sevdiğimi iyi biliyor." Kadının sesi yumuşak bir melodi gibiydi. Yağmurlu havanın dingin şırıltısı gibi insanın içine huzur dolduruyordu. Duha onun sesini sevmiştii çünkü naif sesi içindeki kasveti dindirmeye başlamıştı.

Bir elinde cam parçaları diğer elinde karanfilleri tutarak ayağa kalktı. "Şşş korkma," diye fısıldadı titreyerek. Bunları söylerken Duha'ya değil karnına bakıyordu. "Lütfen korkma," diye yalvardı. "Yoksa kalbin durur," diye ağladığında Duha sertçe yutkundu. Hemşireler bebeği için öldü demişti.

Kadın hızlı adımlarla çöp kutusuna doğru yürüdü ve elindeki şeyleri çöpe attı. Ellerini önlüğünün yanlarına silerek başını karnına doğru eğdi. "Her şey yolunda, anne iyi," dedi ve ağlarken gülmeye çalıştı. "Bak anne çok iyi lütfen sende iyi ol. N'olur sende iyi ol," diyerek elini düz karnına bastırınca Duha bu odadan çıkmak istedi. Bebeğinin artık onunla olmadığını farkında bile değildi.

Kadın ölen bebeğini bir şeylere ikna etmiş gibi derin bir nefes alıp başını kaldırıncaya, nihayet Duha onun yüzünü görebildi. Duha'ya bakarken korkusu gözlerinin mavisine yansıyordu fakat o, bunun farkında değil gibiydi. Kadın bir şeyler söylemek istiyordu lakin söylemekten çekiniyordu. Donmuş gibiydi. Evet, Duha'ya olan bakışları fazla garipti. Ürkerek kırıştırdığı mavi gözleri bir mücevher değerinde gibiydi. Saklı bir hüznün mavi kıyılarına çarpması gibiydi gözleri. Biraz çekimser biraz da buruk.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar günlerdir doğru düzgün uyuyamadığını gösteriyordu. Solmuş bir ten ve o solgunlukta göze çarpan çiller. Kadın genel olarak güzeldi fakat Duha'yı etkileyen nasıl görüldüğü değildi çünkü ondan daha güzel kadınlar da görmüştü. Rengin bile daha güzeldi. Fakat kadının sesi güzelliğini bile gölgede bırakıyordu. Az önce ölen bebeğiyle konuşurken Duha bir tek onun sesine konsantre olmuştu. Sesi rahatlatıcıydı. Sadece biraz daha konuşmaya devam etmesini istiyordu. Evet, garip bir istekti onunkisi.

Duha kadının bir kez daha konuşup bir şeyler söylemesini beklerken kadındaki değişikliğin de farkındaydı. Islak gözleri irice açılmış, yüzü bembeyaz olmuştu. Korkmuş gibiydi. Dudaklarını aralayıp içine büyük bir nefes çektikten sonra Duha'ya baktı ve "Abi," diye fısıldadı yarı şaşkın yarı korku dolu bir sesle. Gözlerini kırptırdı ve ikinci kez, "Abi," deyince Duha afalladı. Abi mi?

Ne diyor yahu bu kadın?

Kızıl kadın ona baktıkça gözlerindeki korku yerini mutluluğa bırakıyordu. "Yaşıyorsun," dediğinde bir mucize gerçekleşmiş gibi Duha'ya bakıyordu. "Ölmüştün ama yaşıyorsun." Dolu dolu gözlerle Duha'ya ellerini gösterdi. Ellerin öne doğru uzattı ve avuç içlerini gösterdi. "Sana dokundum fazla soğuktun, evet, öldüğünü görmüştüm," diyerek hıçkırdı. Duha'ya doğru sarsakça bir adım attı. "Benim yüzümden öldüğünü görmüştüm," dediğinde sesi kendisini suçlar gibi çıkmıştı.

Duha artık kadının gerçekten aklını yitirdiğine ikna olmaya başlamıştı. Kadının söylediği şeyler onu rahatsız ettiği için artık bu odadan çıkmak istiyordu. Kadına göz ucuyla bakıp, "Abin değilim!" diyerek kapıya doğru yürüdü. Bir deliyle uğraşmaktan daha önemli işleri vardı.

Odadan çıkmak üzereydi ki kadın hemen onun yolunu kesti. Naif bedeni duvar gibi önünde dikilirken kollarını kaldırıp iki yana doğru açtı. Gözlerinin mavisi titreşirken, "Abi," dedi yumuşak bir sesle. "Beni tanımadın mı? Benim Elay, Elay Zemheri." Yolunu kestiği yetmezmiş gibi bir de onu akrabası olmaya zorluyordu!

Duha bir akıl hastasıyla uğraşmak istemediği için, "Abin değilim diyorum!" diyerek Elay'ı tersledi ve kolunu sertçe tuttu. Onu yolundan kabaca çektikten sonra hemen kapıyı açıp dışarı çıktı. Bu kadın çıldırmıştı!

Kapının arkasından açıldığını duyunca asansöre doğru adımlarını hızlandırdı. Elay onun arkasından, "Abi beni bekle!" diye bağırınca adeta koşarcasına asansöre yetişip düğmeye bastı. İnatla abisi olduğunu savunuyordu!

Asansörün kapısı açıldığı an hemen içeri girip kapıları kapatmak için düğmeye bastı. Elay'ın çıplak ayakla ona doğru gelmeye çalıştığını gördü. Çok fazla ilaç almış olmalı ki istese bile uyuşuk bacaklarına söz geçirip koşamıyordu. Kapılar kapanırken Elay'ın ağlayarak, "Abi!" diyen feryadını duydu. Başını iki yana sallayarak, "Abi gitme!" dedi. "Beni hiç bırakmayacağına söz vermiştin!" diyen kadının acı dolu çığlığını duyduğunda kapılar kapanmıştı.

Onun abisi değildi.

Bir daha asla görmeyeceği bir kadına abilik yapacak değildi.

Üstelik aralarında da fazla yaş yok gibiydi, ne abisi!

Karun masaya doğru eğilip yeni tesisin projesini incelemeye başlamıştı fakat akli iş dışında her şeyle meşguldü. Bige'nin Azap tarikatının bir üyesi olup olmadığına emin değildi. Şeytanın elçileri olan o tarikatın karısıyla ne gibi bir bağı vardı? Carlos itinin simgesi olan bir kurdeleyi neden saçıında taşıyordu? Bu kadınla ilgili cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Dün o kadar baskı yapmasına rağmen o lanet kadın cevapların hiçbirini ona vermemişti! Şu anda müştemilatta Karun'u nasıl aptal yerine koyduğunu düşünüp eğleniyor olmalıydı! Birçok şey saklıyordu fakat sorulan sorulara asla cevap vermiyordu!

Kenan'ın, "Hâlâ Azap tarikatını mı düşünüyorsun?" diyen sesini duyunca masadaki projeye bakmayı bırakıp başını kaldırdı. "Düşündüğüm tarikat değil," diyerek masadan uzaklaştı. "Asıl düşündüğüm Carlos. O piç hayalet gibidir adı var ama kendisi yok. Tarikatın üyelerinden başka kimse onu görmedi, biz bile neye benzediğini bilmiyoruz. Testleri geçen tüm üyelere siyah kurdeleyi bizzat kendisi takıyor." Gözleri Kenan'ın dalgın gözleriyle kesişti. "Saka şu anda içimizde onu gören tek kişi."

Kızı zorla kendi tetikçilerinden biri mi yaptı yoksa ona mı çalışıyor, işte bunu bilmeliydi.

Her iki durumda da o tarikattan sadece ölererek çıkabilirdi.

"Kenan," diyerek ona doğru yürüdü. "13 Haziran'da tam olarak ne yaşandı?" Adamlarının ona sunduğu bilgiler aradığı cevaplar için yeterli değildi.

Kenan oturduğu koltuktan kalkıp derin bir nefes aldı. "Soykırım," dedi kederli bir sesle. "Asker ailelerine yönelik başlatılan bir soykırımın ilk tohumları 13 Haziran'da atıldı." Bu kadarını Karun zaten biliyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Karun'un gözleri pencereden dışarıya oyalandı. "Peki, Saka o katliamda nasıl kurtulmayı başardı?" Patlamanın büyüklüğü devasaydı. Karun yaşanan bu olayı o dönem duymuştu. Uzun süre gazete başlıklarını ve haberleri süsleyen sarsıcı bir olaydı. Adana'da yaşanan bu olay Türkiye'nin bağına düşen bir ateş gibiydi.

Depodaki cephanenin büyüklüğü ve ele geçirilen patlama noktaları akıllara durgunluk veren türdendi. O patlayıcıların rotasını gösteren planı askeri kuvvetler ele geçirmeyi başarmıştı. Hastaneler, karakollar ve camilerde patlatılacak birçok mühimmatı küçük bir kız çocuğu tek başına durdurmuştu. Yıllar önce Karun ileride o kız çocuğuyla evleneceğinden habersiz onun haberlerini okumuştı. Gazetelere konu olan fotoğrafına bakmış ve **13 HAZİRAN'IN ÇOCUK KAHRAMANI!** başlığı altındaki haberleri okumuştı. Okuduğu haber küçük bir kız çocuğuna aitti ve kendisi de o yıllarda henüz bir çocuktur. Devasa bir patlamada hayatta kalan tek çocuğun fotoğrafına hayranlıkla baktığını hatırladı. Büyük bir suikastı önlediği için herkes gibi Karun'da o dönem onunla gurur duymuştu. Ve şimdi o çocuk büyüyüp onun karısı olmuştu.

Kenan bu tatsız konuyu kapatmak istedi fakat aklını kurcalayan bir diğer konu da fazla can sıkıcıydı. "Serhat Yılğın'ı hiçbir yerde bulamıyoruz," dediğinde Karun'un kaşlarını çatıldığını gördü. "Er veya geç ortaya çıkacaktır," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Karısıyla bile doğru düzgün iletişim kurmuyor. Zaten kadının da akıl sağlığı pek iyi durumda değil. Olanlardan sonra kadının amcası onu buraya getirtmiş ama Elay denen kadın kocasına açtığı boşanma davasını bile unutacak kadar şuurunu yitirdi." Kenan, Serhat'ın yerini öğrenmek için Elay'ı hastanede ziyaret etmişti fakat Elay, yaşadığı ihanete kadar kocasıyla ilgili çoğu şeyi hatırlamıyordu.

Karun er veya geç Serhat'ı bulacağını biliyordu ama geç bulacak olması onu deli ediyordu. Adını kullanarak onu evlendiren o adamı bulup ölümlerden ölüm yaşatmak istiyordu. Bugün olmasa bile başka bir gün mutlaka onu bulacaktı! Başına sorunlu bir kadını bela etmenin hesabını ona verecekti!

Çalışma odasının kapısı destursuzca açılınca içeriye Rengin girdi. Ona glmseyyen kadın, "Selam," deyince verdiği selamı başını hafifçe sallayarak aldı. Bugün her zamankinden daha neşeli görünüyordu.

Normalde pek makyaj yapan biri değildi çünkü zaten doğal bir güzelliği vardı ama bugün makyaj yapmıştı. Güzelliğine güzellik katmış gibiydi. Kısa saçlarını sa kremiyle arkaya doğru tarayarak güzel yüzünü ortaya çıkardığını gördü. Kulaklarındaki kocaman halkalı küpeler dışında hiç aksesuar takmamıştı. Beyaz, mini straplez elbisenin içinde bir melekten farklı değildi. Ateşli bir melek. Karun onu çok az böylesine bakımlı görürdü çünkü Rengin genelde rahat giyinmeyi severdi. İtiraf etmek gerekirse rahatından ödün vermeyen doğal kadınları daha ilgi çekici bulurdu. Rengin onun baş belası karısı gibi değildi fakat şu anda ondan farkı yoktu. Üstelik henüz öğle saatleriydi yani birlikte akşam yemeğine veya herhangi bir davete katılmayacaklardı.

Kenan'ın Rengin'i görünce yine suratının değiştiğini fark etti. Rengin içeri girdiği an tüm keyfi kaçmış gibi suratı asılmıştı. Rengin'e bir kez bile bakmadan Karun'a dönüp, "İnşaatın mimarlarıyla görüşeceğim," diyerek dışarı çıkmak için gereken bahaneyi ona sundu. "Akşam yemeğine iş ortaklarımızdan İnanç Bey'in karısıyla geleceğini unutma," dedikten sonra başını çevirdi ve kindar bakışlarını Rengin'e dikti. "Karınla tanışmak istediğini özellikle belirtti," deyince Rengin'in çattığı kaşları bir nebze olsun keyfini yerine getirmişti.

Kenan odadan çıkınca Rengin onun arkasından bakıp, "Bunun nesi var?" dedi sinirli bir sesle. "Son zamanlarda bana karşı olan tutumunu hiç beğenmiyorum!"

Karun omuz silkerek koltuğuna oturdu. "Bu aralar işler yoğun ondandır," dedi Rengin'i avutmak için ama son zamanlarda Kenan'ın Rengin'e olan soğuk tavrının farkındaydı.

Karun açık bir şekilde gözleriyle Rengin'i süzdü. Saçlarından başlayıp ayağındaki ince topuklu ayakkabıya kadar onu izledi. "Bugün neden bu kadar güzelsin?" dediğinde Rengin güldü. Başka bir kadın olsaydı başka günlerde güzel değil miyim? derdi ama Rengin, Karun'un kendince ona iltifat ettiğini biliyordu.

Karun'a doğru yürüyüp, "Senin için hazırlandım," dedi. "Belki işlerine ara verip benimle dışarıda biraz zaman geçirirsin." Elbisenin dar eteğini kalçasının altına kadar toplayıp Karun'un kucağına oturdu. Çıplak bacaklarını iki yana açarak Karun'un kucağında kendine yer edinmişti. Karun'un omuzlarına ellerini koydu ve gözlerine bakarken şuh bir sesle, "Belki de dışarı çıkmak yerine burada biraz eğlenebiliriz," dedi. Kışkırtıcıydı.

Karun düz bir şekilde ona bakıyordu ve bakışları bu konudaki isteksizliğini gizleyemiyordu. "Katılmam gereken önemli bir toplantı olduğu için şirkete gitmeliyim," dedi onu gücendirmemeye çalışarak. "Başka zaman olsa?"

Rengin sinirlenmeye başlamıştı ama bunu ona yansıtmak istemedi. Kışkırtıcı bir elbiseyle onun kucağına oturmuş ve omuzlarını tutup yavaşça ona masaj yapıyordu. Fakat Karun'un elleri olması gerektiği gibi Rengin'in kalçasında veya belinde değildi. Elleri iki yanında koltuğun kenarlarında öylece duruyordu. Yine ve yine ona dokunmaktan kaçınıyordu!

Kırılmış gibi Karun'a bakıp, "Neden sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun," dedi küskün bir suratla. Onun omuzlarındaki ellerini işaret etti. "Ne zaman dokunsam kaskatı kesiliyorsun." Rengin bu tatsız tepkinin kendine özel olmadığını iyi biliyordu çünkü onu çok uzun zamandır tanıyordu. Rengin'den önceki sevgilisiyle de böyle donuk bir ilişkisi vardı. O yıllarda ikisini uzaktan izler ve ilişkilerini sorgulardı. Çünkü Karun o kadının yanında da fazla ciddi ve soğuk olurdu. Onu asla aldatmaz fakat gereken ilgiyi de yeteri kadar göstermezdi. Aynı şeyler Rengin ile de yaşanmaya başlayınca Karun'un kendi ilişkilerinde fazla mesafeli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de karakteri böyleydi.

Rengin onun kucağından kalkacağı esnada Karun onun belini tutarak durdurdu. Nişanlısının güzel gözlerine bakarken, "Sorun sen değilsin," dedi sikkın bir sesle. "Her zamanki gibi kafam işlerle meşgul." Onu gücendirmek

istemediği için bir elini kaldırıp Rengin'in çıplak bacağına koydu. Onu izleyen kadına gülümsemeye çalışarak, "Ama yanımda olman aklımı işlerden uzaklaştırıyor," dedi ve nişanlısına istediğini vererek elini eteğinin altına kaydıldı.

Daha Rengin yeni yeni gevşemeye başlamışken, "Bu akşam malikanede olmamalısın," deyince Rengin tekrar gerildi. Onu sakinleştirmek istercesine parmaklarını bacağının iç tarafına usulca sürttü. "İnanç yatırımcılarımızdan biri olabilir ama bir kadından daha fazla dedikoducu." Rengin'e doğru uzanıp ince boynuna küçük bir öpücük kondurdu. "Hem karımla hem de nişanlımla aynı masaya oturamam ve İnanç'ın gelmesinin nedeni karımla tanışmak," dediği an Rengin onu iterek kucağından atladı. "Karın mı?" dedi hayretler içerisinde kalarak. İnce kaşlarını çatarken sinirden alt dudağını ısıırıyordu. "Onu sahiplenir gibi karım deme çünkü aynı anda hem bir karın hem de nişanlın olamaz!" Bige denen o afişteden nefret etmeye başlamıştı.

Karun ayağa kalkıp onun karşısında durdu. Rengin'in çenesini tutup başımı kaldırarak sinirli yüzüne baktı. "Rengin ben evliyim," deyiverdi birdenbire. "Saka'ya karşı içimde zerre kadar sevgi yok ama bu onunla evli olduğum gerçeğini değiştirmez. Sevmediğim bir kadınla evli olduğum için sevdiğim kadına doğru düzgün dokunamıyorum." Yaşadığı bu saçmalığın öfkesi damarlarında dolaşırken, "Bu evlilikten kurtulana kadar bana yardımcı olmalısın," dedi. Bige yüzünden Rengin'i kaybetmek istemiyordu. Alıştığı düzenin bozulmasını istemiyordu.

Fakat Rengin'de artık sabrı tükenmek üzereydi. "Bu çarpık ilişkiden sıkılmaya başladım, Karun," diyerek onun çenesindeki elini itti ve ondan uzaklaştı. Gözlerindeki kırgınlığı gizlemeden Karun'a son kez baktı ve "Son zamanlarda beni kaybedecek çok fazla şey yapıyorsun!" dedikten sonra daha fazla konuşmadan hızlı adımlarla çalışma odasından çıktı. Onun arkasında bakan Karun, Rengin'in haklı olduğunu biliyordu. Bir kadının kolay kolay kabul etmeyeceği şeyleri Karun yüzünden yaşıyordu.

O baş belası kadın bir an önce hayatından çıkmalıydı !

Hava karardığında malikanede akşam yemeği için gereken her şey hazırlanmıştı. Kardeşi Çağıl her zamanki gibi bu geceyi de malikânenin dışında geçirecekti. Diğer kardeşi Levent ise arkadaşlarıyla bir partideydi. En azından bu gece ona sorun çıkarmak için burada değillerdi. Şu an tek sorunu inatçı karısıydı. İnanç ve karısı birazdan gelirdi fakat haber göndermesine rağmen Bige hâlâ müştemilattan çıkıp malikâneye gelmemişti. Onu akşam yemeği için ikna edecek olmasından nefret ediyordu ama iş ortakları tarafından küçük düşmek de istemiyordu. Bu yüzden müştemilata doğru yürürken oldukça sinirliydi. Onu kendi ayağına getirmekten hoşlanır gibiydi!

Karun müştemilata yaklaşmıştı ki Bige'yi gördü. Ağaçların içinden çıkan kadın akşam yürüyüşünü tamamlamış olmalı ki bu tarafa doğru geliyordu. Tuhaf bir kadındı. Sabah erken saatlerde uyanır bir saati geçkin yürürdü. Aynı zamanda akşam yürüyüşlerini de aksatmazdı. Yemeklerini dakikası dakikasına aynı saatlerde yer, düzenli bir programa bağlı yaşırdı. 13 Haziran'dan dolayı 13 sayısını takıntı haline getirmişti ve bazı tuhaf batıl inançları vardı. Öpmesi için Karun'a diğer yanağını uzatacak kadar çılgın bir kadındı. Orada ona küçük çaplı bir şok yaşattığını kabul ediyordu ama eğlendiğini de inkar edemezdi.

Öte yandan şu anda olduğu gibi hep fazla iddialı ve cüretkar giyinirdi. Güzel görünmek için kendi rahatından ödün veren kadınlardan olduğu çok açıktı. Üzerinde derin yırtmacı olan kırmızı bir elbise vardı. Elbise kısa kollu ve bisiklet yaka olduğu için bu kez göğüs dekoltesi yoktu. Fakat bu seferde derin yırtmacından dolayı bacağına açıkta bırakmıştı. Saçları bağlıydı ve hep olduğu gibi makyajı yine yüzündeki yerini koruyordu. Boynundaki yakut bir mücevheri çok güzel taşıyordu. Bu sabah dışarı çıkıp kendine birkaç mücevher aldığını adamları ona rapor etmişti. Bige bu tür gösterişli şeyleri seviyordu.

Karun onun ayağındaki yüksek topuklu ayakkabıları görünce yüzünü buruşturdu. En azından bahçede yürüyüş yaparken daha rahat bir şeyler giyebilirdi. Evdeyken bile önemli bir davete katılacakmış gibi hazırlanması can sıkıcıydı. Rengin'in doğallığının yanına bile yaklaşamazdı.

Bige sinir bozucu kocası tarafından eleştirel bir şekilde izlenildiğini görünce, "Karun Bey," dedi bir çocuğun yaramazlığıyla. "Sizi sarayınızdan

ıkartıp bu köhne yere getiren sebep nedir?" diyerek ona doğru yürüdü. "Dört kilometrelik yolu aşmak kolay olmasa gerek."

Karun başını çevirip geldiği yönü işaret etti. "Malikâne ve müştemilat arasında iki kilometre mesafe var," diyerek bu konuya bir açıklık getirdi çünkü daha önce de Bige'yi birkaç kez bu konuda şikayet ederken görmüştü.

Bige başını çevirdi ve ona çok uzakta gibi görünen malikâneye baktı. Aradaki mesafe artık gözünü nasıl korkutmuşsa dört kilometre olduğuna emindi. "Yine de çok uzak," diyerek Karun'a doğru döndü. "Neden buradasın?" Neden burada olduğunu çok iyi biliyordu.

Karun, "Akşam yemeğinde bana eşlik etmelisin," dedikten sonra onun yırtmacında görünen bacağını işaret etti. "Gerçekten bu gerekli miydi?" Biraz daha mütevazi giyinebilirdi.

Bige başını eğdi ve bacağına baktı. Bu dekolte onun için yeterli değildi ama bunu Karun'a söylemedi. Başını kaldırıp umursamaz bir tavır takınarak, " zg n m," dedi onu kıvrandırmaktan zevk alır gibi. "Akşam yemeğinde sana eşlik etmek isterdim ama programım fazla dolu."

Karun'un kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırmasını izledi. "Yoğun olan programınız hakkında aydınlatın beni Bige Hanım," derken mavi gözleri tüm gün aylaklık yapmak dışında ne işi olduğunu sorguluyordu.

Bige'nin d ş n rcesine ona baktığını görünce hiç konuşmadan sunacağı bahaneyi beklemeye başladı. Gözlerinin kahvesi yine haylazca ona bakıyor, bir bahane bulamadıkça kırmızı rujlu alt dudağını beyaz dişlerinin arasına alıp eziyordu. Derin yırtmaçlı bir elbisenin içindeyken dudaklarını ısırması fazla müstehcen bir görüntü sunuyordu. Karun terlemeye başlamış gibi kravatını çekiştirip gevşetti ve Bige'ye ters ters bakmaya başladı. Bunu bilinçli mi yapıyordu?

 nce masanın altına girip yaptıkları şimdi de ısırdığı dudakları. Bu kadın hiç rahat durmuyordu!

Bige'nin, "İyi misin?" diyen sesini duyunca gözlerini onun dudaklarından çekti. Karısı neyi olduğunu anlamak ister gibi uzun kirpiklerini kırıştıtararak ona bakıyordu. "Kalp krizi falan mı geçiriyorsun?" dedi paniklemiş gibi. "Nefes alışların bir anda hızlandı sanki." Bunu ciddi bir ifadeyle sorunca Karun onun zeki mi yoksa tam bir aptal mı olduğunu sorguladı.

Dışarıdan bakıldığında Bige hafif meşrep bir kadın izlenimi oluştuyordu ama gerçekte bazı konularda çok saf gibiydi. Daha birkaç gün öncesine kadar Karun onun erkeklerin yatağını süsleyen bir kadın olduğuna emindi. Böyle düşünmesine bir nevi Bige sebep olmuştu çünkü hem giyim kuşamıyla hem de Serhat hakkındaki suskunluğuyla Karun'a böyle düşündürmüştü. Fakat Bige'nin sarhoş olduğu gece onun hakkındaki tüm önyargıları kırılmıştı. Bir yanı onu ağır bir şekilde itham ettiği için ona karşı suçluluk duyuyordu, fakat diğer yanı susarak bütün bunları hak ettiğini düşünüyordu. Çünkü Karun onun hakkında herhangi bir yargıda bulunmadan önce ona kendini ifade etmesi ve gerçekleri anlatması için bir şans vermişti.

Bige'nin sarhoşken anlattığı şeyleri hatırlamadığını biliyordu ama artık Karun gerçekleri öğrenmişti.

"İyiyim," diyerek homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Bu gece için yemekte bana eşlik etmelisin," dedi ikinci kez.

Bige rahatça omuz silkti. "Rengin eşlik etsin."

"Yemekte karım bana eşlik etmeli ve Rengin karım değil!" dedi dişlerinin arasından. Bilerek ona zorluk çıkartıyordu.

Bige at kuyruğu yaptığı saçını önüne çekerek saçlarının ucuyla oynamaya başladı. Bunu yaparken Karun'a özellikle bakmıyordu. "Bilemiyorum belki beni ikna edersen yemeğe katılabilirim," diyerek şımarık kız çocukları gibi davranmaya başlayınca Karun biraz daha dişlerini sıktı. Her an vahşi hayvanlar gibi hırlayıp bu kaçık kadına saldırabilirdi.

Birkaç kez derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştı. "Ne istiyorsun?"

Big e saçların n ucuy la oynamayı bırakıp başını kald ırdı ve kafasını omzuna doğru eğdi. "On üç gün boyunca her sabah bir boya kalemini alıp bana getireceksin. Tam saat altıda burada olacak ve boya kalemini bana vereceksin. Her sabah kalem farklı bir renkte olacak ve tam saat altıda burada olacaks ın," dediğ inde Karun afalladı. Boya kalemi mi? Bu ne garip bir istekti böyle. İstese kutusuyla sipariş edebilirdi. Ayrıca yine kahrolası on üç sayısı karş ısına çıkmış tı!

"Bizim çocuklara söy lerim senin için kolisiyle getirir," dedi ilgisiz bir sesle.

Big e kaş larını çatarak küçük bir çocuk gibi inat etti. "Ya sen getireceksin ya da akşam yemeğ ine gelmem!"

"Bağ ırd ığ ını sand ığ ında bile aslında yeteri kadar bağ ırmad ığ ının farkında m ısn?" Karun'un bir anda söyledikleri yle Big e susup onun yüzüne aval aval baktı. Kocas ı baş ını usulca sallayıp, "Bağ ırd ığ ını sand ığ ın zamanlarda bile aslında sesin sadece birkaç oktav yüksek çık ıyor," dediğ inde karısının ş aşkın yüzü onu güldürebilirdi. Gözlerini irice açmış ona bak ıyordu. Büyük ihtimalle durduk yere neden böyle bir şeyden bahsettiğ ini sorguluyordu.

Karun aralarındaki son adımı da kapatıp onun üzerine eğildi. Bu yakınlıkta bile Big e'nin bahar çiçeklerini and ıran sofistike kokusu burnuna geliyordu. Baş ını biraz daha eğdi ve "Ç ığ lık atmayı öğren," diye fısıldadı onun gözlerinin içine bakarak. "Sesin yüksek çıkt ığ ı sürece birileri seni duyar," dediğ inde Big e'nin hipnotize olmuş gibi baş ını sallamas ı tebessüm etmesini sağladı. En azından arada söz dinliyordu.

Karun tekrar ondan uzaklaş ıp malikânenin olduğ u taraf ı işaret etti. "İnanç çoktan gelmiştir. Benimle gel yarın sabah saat tam altıda ilk boya kalemini getirmek için burada olacağ ım," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. Bu inatçı kad ını ikna etmek için on üç gün boyunca sabah saat altıda uyanabilirdi.

Big e istediğ ini almanın sevinciyle onun yanına gitti. İki si tam yürüyecekti ki Big e, "Bekle," diyerek onu durdurdu. Sağ ındayken yürüyüp Karun'un sol tarafına geçti ve baş ını kaldırıp ona baktı. "Artık gidebiliriz."

"Soluma geçince ne oluyor?" dedi Karun.

Bige bir gizemin kapılarını onun için aralar gibi kısık bir sesle, "Solda kalbin var," dedi.

Karun ona uydu ve burada yalnız olmalarına rağmen tıpkı onun gibi kısık bir sesle, "Bana biraz daha bilgi verebilir misin?" dedi. Kendini küçük bir çocukla muhabbet eder gibi hissetmeye başlamıştı. Karşısında yaramaz bir kadın vardı ve onu konuşturmak için ona uyuyordu.

Bige onun sol göğsünü işaret parmağıyla gösterip, "Solda kalbin var," dedi tekrardan. "Evli bir kadın kocasının solunda yürümeli yoksa uğursuzluk getirir," dediğinde Karun onun gerçekten bu tür şeylere körü körüne inandığını anladı. Karısı kocakarı saçmalıklarını fazla ciddiye alıyordu.

"Öyle olsun bakalım," diyerek yürümeye başladığında Bige'de onun solunda yürüyordu. En azından onu yemeğe ikna etmişti. Bu akşam için başka bir şey düşünmek istemiyordu.

"Başka var mı böyle garip inançların?" diye sordu. Hepsini önceden bilirse kalabalık bir ortamda Bige onu rezil etmeden gereken önlemleri alırdı.

"Var ama sana söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü senin yüzünden beni dövdüler," diyen kadının sesiyle başını çevirip omuzunun üzerinden ona baktı. Bige dümdüz bir şekilde tam karşısına bakarken somurtkan bir suratla, "O adamlar karnıma karnıma vurdu!" deyip adımlarını hızlandırarak Karun'u geçince Karun, az kalsın kahkaha atacaktı. Karnına karnına mı?

Tamam, ona vuranların hepsini bulup ecdadını bellemişti ama Bige'nin olayları anlatış tarzı da fazla komikti. "Saka," dedi arkasında onu takip ederken. "Kocanın solunda yürümen gerekmiyor muydu?" Sesi eğlenir gibi çıkmıştı.

Bige arkasını dönmeden hızlı adımlarla önde yürürken, "Zaten solunda yürüyorum!" dedi. "Önümdeyim ama solunda ilerliyorum!"

Karun'un gözleri hınzırca giden karısını izlerken adımlarını yana doğru, yani sağına doğru kaydırdı. Şimdi karısı onun sağ tarafında ilerliyordu. Arkasından yine, "Saka," diye seslendi. "Bence benim sağımdasın," dedi. "Bir kontrol eder misin?"

Bige durup başını arkaya doğru çevirince sinirden kaşlarını çatı. Artık onun sağındaydı! "Rahat dur!" diyerek onu deli eden kocasını azarlardı. "Senin yüzünden gecenin sonuna kadar tüm felaketleri üzerime çekmek istemiyorum!" Hemen adımlarını kaydırarak tekrar Karun'un soluna geçti.

Fakat Karun'da ikinci kez onu sağına alacak şekilde yana kaydı. Aralarında on adım varken ve karşı karşıya dururken Karun'un bu son yaptığıyla Bige yumruklarını sıkarak, "Sanrı!" dedi küfreder gibi. "Sen canımı sıkın bir kâbustan başka bir şey değilsin!"

Karun gülmemeye çalışarak, "Bitti mi?" dedi düz bir ifadeyle. Başıyla sol yanındaki boşluğu işaret etti. "Şimdi uslu bir Saka ol ve kocanın solunda yürü," dedi. Bige'yi taklit ederek sesine biraz gizem katıp, "Gece yarısına kadar uğursuzluk getirmek istemeyiz, değil mi?" dediğinde Bige'nin küplere binmiş sinirli suratı ona yüksek sesle kahkahalar attırabilirdi. Onunla uğraşırken eğlendiğini inkâr edemezdi.

Bige küçük bir çocuk gibi adeta ayaklarını yere vura vura onun yanına geldi ve sol tarafında durdu. Başını kaldırıp Karun'a ters ters bakınca Karun, gülüşünü ona göstermemek için başını diğer tarafa doğru çevirdi. Huysuz kadın.

Somurtkan karısıyla birlikte malikâneye doğru yürürken yüzündeki gülümsemenin farkında bile değildi.

Bahçeye kurulmuş yemek masasında akşam yemeği yenilmişti. Yemek Bige için keyifli geçmişti ama yemek boyunca Karun'un öfkeli bakışlarının hedefi olup durmuştu. Bige ona yasaklanan malikâneye girmeyeceği konusunda ısrar edince Karun mecburen yemeği bahçeye hazırlatmıştı. Bige'nin son dakikada ona yaptığı bu emrivakiyle tüm gece burnunda

soluyup durmuştu. Rengin şaşırtıcı bir derecede ortalarda görünmüyordu. Karun'un bu gece için onu yemekten muaf tuttuğunu anlamak zor değildi. Rengin'in şu anda bir yerlerde sinirden deliye döndüğünü düşündükçe Bige'nin keyfi daha çok yerine geliyordu. Eğer o kadın Bige hakkında o röportajı yapmasaydı Bige'de ona karşı bu kadar bilenmezdi.

Şimdi bahçedeki harika ışıkların altında rahatça akşam yemeğini yiyordu. Karun'un misafirleri umduğu gibi çıkmamıştı çünkü İnanç Bey altmışlı yaşlarında yaşlı bir adamdı. Genç görünmek için kafasındaki tüm beyaz saçları tıraş eden çapkın bir adamdı. Zayıf biri olmasına rağmen takım elbisenin içinde oldukça şık görünüyordu. Bige'yi asıl şaşırtan şey İnanç Bey'in genç karısıydı. Kadın Bige'den bile daha gençti. Bige onun on dokuz veya yirmi yaşında olduğuna emindi. Tuğçe denen kadın esmer güzeliydi fakat yanlış bir eş seçiminde bulunmuştu çünkü kocası onun babası yaşındaydı. Yemek boyunca yaşlı kocasıyla flört edip iğrenç imalarda bulundukça Bige'nin midesi bulanmıştı. Aralarında bu kadar yaş farkı varken evlenmiş olmalarının nedeni aşk olamazdı. İnanç Bey'in parası için onunla evlendiğine yemin edebilirdi. Bige'ye göre aşkın da bir yaşı olmalıydı. Bir ayağı çukurda yaşlı bir adamın on dokuzluk çıtır karısı olmasının nedeni aşk olamazdı.

Herkes yemeğini yiyip sandalyeden arkasına yaslanırken Bige çatal ve bıçakla tabağındaki inatçı eti kesmeye çalışıyordu. Karşısında duran adamın onu izlediğinin farkında bile değildi. İnanç Bey, "Karın hep böyle sessiz midir, Karun?" diyerek Bige'nin yanında oturan adama baktı. "Anlaşılan masadaki etleri bizden daha ilgi çekici buluyor." İnanç hayatında görmemişti böylesine bir et canavarını. Kadın üçüncü tabağı istemişti.

Karun tabaktaki et dışında masadaki herkesle iletişimini koparan kadına baktı. Acaba onu utandırdığının farkında mıydı? Daha sonra da istediği kadar yiyebilirdi ama şimdi karısı olarak misafirlerine gereken ilgiyi göstermeliydi. "Saka," dedi kibar ama soğuk bir sesle. "Henüz doymadın mı?" Eğer düzenli olarak spor yapan biri olmasaydı şu ana dek çoktan şişman bir kadına dönüşmüştü. İşin sinir bozucu tarafı masada bu kadar çeşit yemek varken bir tek et yiyordu. Tıpkı kahvaltıda etli ekmek veya kıymalı börek yemesi gibi. Evet, adamları onunla ilgili her şeyi ona rapor ediyordu. Bu kadın üst üste üç öğün et yiyen bir etoburdu.

Bige çatal ve bıçağı zarifçe masaya bıraktı. Uzanıp masadaki peçetelerden birini aldı ve dudaklarındaki ruju taşırmadan yavaşça dudaklarını sildi. Daha sonra başını kaldırdı ve karşısında oturan İnanç Bey'e baktı. "Affedersiniz," dedi gururlu ama mağdur bir ifadeyle. "Kocam beni cezalandırmak için birkaç gün boyunca aç bıraktığı için biraz ölçüyü kaçırdım," dediği an Tuğçe Hanım afallarken İnanç'ın şaşkın gözleri Karun'u bulmuştu. Karısını aç mı bırakıyordu?

Lanet kadın yine yapmıştı yapacağını!

Karun içten içe delirirken Kenan keyifli bir şekilde içkisini yudumlayıp bu konunun nereye gideceğini izlemeye başladı. Karun elindeki kadehi sıkarken öfkesini misafirlerinden gizlemeye çalıştı. "Karım şaka yapmayı çok sever," dedikten sonra başını çevirdi ve tehditkâr bakışlarını Bige'ye dikti. "Anlaşılan yine haylazlığı üzerinde."

Bige ondan korkmuş gibi yaparak irkildi. "Kızdın mı?" dedi ürkmüş bir ifadeyle. "Çok özür dilerim bunu onlara söylememem gerekiyordu. Masada konuşmayı da yasaklamıştın, değil mi?" Sesi kısık çıkarken gözleri doldu. "Yine bana vuracak mısın?" dediğinde Karun hayretler içinde kalarak bu akıl hastasına bakıyordu. Gözlerine biriken bu yaşlarda neyin nesiydi!

Tuğçe Hanım bembeyaz olmuş bir suratla, "Size vuruyor mu?" deyince Bige, "Sadece görünmeyecek yerlerime vuruyor," dedi. Daha sonra pot kırmış gibi hemen eliyle ağzını kapatıp, "Hayır, hayır, bana vurmuyor," dedi ağzından bir gerçeği kaçırmış gibi. Karun onu şaşkınlık içinde izliyordu. Rol yapma yeteneği müthişti!

Masada gözle görülen bir gerginlik oluştuğunda İnanç Bey genç karısını bu trajediden kurtarmak ister gibi, "Geç oldu biz artık kalkalım," dedi ama gözleri kınarcasına Karun'un üzerinde oyalanıyordu.

Bige iyice paniklemiş gibi yaparak, "Lütfen gitmeyin," diye onlara yalvardı. "Biraz daha kalın. Şimdi giderseniz gece istediği gibi sonlanmadı diye kocam hazretleri beni bir sandalyeye bağlar ve yine eline bir sopa alıp bana vurur." Gözlerinden bir damla yaş akarken dudakları titredi ve yardım ister gibi İnanç Bey'e baktı. "Karnıma karnıma vuruyor."

Kenan gülüşünü saklamak için başını eğerken Karun çıldırıyordu. Sinirli bakan gözleriyle adeta Bige'yi öldürüp mezarına toprak atıyordu. O depoda yaşadıklarının intikamını ondan alıyordu!

Herhangi bir açıklama yapmak yerine İnanç'a bakıp, "Neden biraz atış talimi yapmıyoruz?" dedi soğuk bir sesle. "Uzun zamandır eline silah almadığına eminim." Dikkatleri lanet karısından uzaklaştırmalıydı.

Bige dehşete kapılarak gözlerini kocaman açtı ve ona baktı. "Bizi vuracak mısın?"

Karun dişlerinin arasından kısık bir sesle, "Biraz daha bunu sürdürürsen sadece seni!" deyince Bige başını ona doğru uzattı. "Ben ne yaptım şimdi?" dedi masumu oynayarak.

Karun her an onun boğazını sıkıp onu boğacakmış gibi bakıyordu. Sakin görünebilir ama içten içe çıldırıyordu. "Her ne yapıyorsan kes şunu!" diye onu uyardı. Diğerleri duymasın diye kısık bir sesle konuşuyorlardı.

Bige biraz daha ona yaklaşıp sinsice sırtarak Karun'un gözlerine baktı. "Bir şartla," dedi.

Masadakileri kontrol eden adam tekrar ona doğru döndü ve sinirden çenesi seğirirken, "Yine ne istiyorsun?" dedi.

Bige gülümsedi. "On üç gün boyunca her gece saat tam onda müştemilata benim için bir avuç toprak getireceksin," deyince Karun artık ciddi ciddi onu bir deli olarak görmeye başlamıştı. İstekleri akıl almaz şeylerden ibaretti!

"Bahçenin her yeri toprak dolu!" dedi sinirden masadaki elini sıkarken. "İstedğin kadar alabilirsin!"

Bige masadakilere dönüp, "Size kocamın beni nasıl aşağıladığını anlatmış mıydım?" dedi. "Bir seferinde bana metres-" demişti ki Karun dişlerinin arasından, "Tamam!" diyerek onun şartını kabul etti. Sırf rahat dursun diye Bige şu anda ne istese yapacak gibiydi!

Bige istediğini alınca keyifle gülümseyip konuklarına baktı. "Hadi o zaman gidip atış talimi yapalım." Gözleri Tuğçe'yi buldu. "Daha iyi bir fikrim var eşlerimiz bizi izlesin biz ikimiz yapalım. Hatta ortaya bir bahis de koyalım ne dersiniz?" deyince ortaya attığı bu fikir karşısındaki çifti heyecanlandırmıştı. İnanç Bey'in gözleri karısını bulduğunda gözlerindeki keyifli ifade Tuğçe Hanım'ın bu konuda oldukça iyi olduğunu gösteriyordu. Kırıksıklarla dolu yüzü genç karısına sırtarak baktıkça Bige bunu daha iyi anlıyordu.

Tuğçe Hanım, "Tabii," diyerek kabul etti. "Bu gece bu masadaki erkeklere hafife alınacak kadınlar olmadığımızı göstermek için harika bir fırsat," deyince Bige ona gülümsedi. Yemeğin başından beri Tuğçe hep ona karşı fazla kibar olmuştu.

İnanç Bey, "Tamam o zaman," diyerek Karun'a baktı. "On şişe koyulsun ve hedefi en çok vuran kazansın." Tuğçe'nin elini tuttu ve elinin üstüne küçük bir öpücük kondurarak, "Tuğçe için arabamı ortaya koyuyorum," deyince Tuğçe şımarıkça gülümserken Bige afalladı. Araba mı? Küçük bir oyun için fazla büyük bir bahis değil miydi? Bige en fazla birkaç bin gibi bir rakam düşünmüştü.

Gözler Karun'a dönünce Karun masadaki içki kadehini aldı ve başını biraz geriye atıp tek dikişte kadehdeki tüm içkiyi bitirdi. Boş kadehi masaya sertçe bırakıp ayağa kalktı. "Karım için Bodrum'da ki yazlık evimi koyuyorum," deyince masadaki herkes afalladı. Bige henüz bilmiyordu ama Karun'un bodrumdaki evi herkes tarafından bilinirdi. Geniş arazisi olan ev milyon dolarlık bir değereydi.

Şimdi İnanç'ın gözleri kazanacağı evin heyecanı ile ışıldamıştı ve Tuğçe daha şimdiden o yazlık evde tatil yapmanın planlarını kurmaya başlamıştı. Bige ise nutku tutulmuş bir halde tepesinde dikilen ve boş gözlerle ona bakan Karun'a bakıyordu. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu?

Masada çıkardığı rezaletten sonra Karun'un onu küçük düşürmek için ortaya bir kuruş koymasını falan bekliyordu.

Kocası gerçekten beklenmedik hamleler yaparak onu şaşırtmayı iyi biliyordu.

Big e ıskaladıkça İnanç sırtarak içkisini yudumluyor, daha şimdiden yazlık evi kazanmış gibi böbürleniyordu. Karun'un adamları bahçeyi atış talimi için hazırladıktan sonra yemek masasından kalkmışlardı. Hedef olarak on şişe dikmişlerdi ve kadınlar belli bir mesafede durarak boş şişelere ateş edeceklerdi. Bahçenin ı ışık gören bir yerine gereken hazırlıkları yapmışlardı. Karun, Kenan ve İnanç sandalyesinde oturarak ayakta atış yapan kadınları izliyorlardı. Şu ana kadar her ikisi de dört kez elindeki silahı ateşlemişti. Bige dördünü de ıskalarken Tuğçe dörtte iki yapmıştı. İnanç'ın karısı silah kullanmaktan anlıyordu.

Karun'un yanında oturan Kenan, İnanç'ı kontrol ederek kafasını arkadaşına doğru uzattı. "Senden nefret eden bir karın var ve sen onun üzerine bahis mi oynuyorsun?" dediğinde kısık çıkan sesi onu aptal olmakla suçluyordu. "Bige'nin kaybedeceğini bile bile yazlık evi ortaya koyman büyük cesaret," dedi fısıltıyla.

Karun'un kaybedeceği ev zerre kadar umurunda değildi. Bu bahis eşleri üzerine açılmıştı. İnanç kendi karısı için bir araba ortaya koymuşken Bige için daha azını ortaya koyamazdı. Bu onu aşağılamak olurdu. O Sanrı'nın Saka'sıydı, kaybı bile herkesten daha büyük olmalıydı. Bu kumarı oynamak isteyen Saka'ydı, kazancı da kaybı da rakibinden daha büyük olmalıydı. Huysuz karısı bilerek yenilip ona zarar mı vermek istiyordu? Yenilsin, giden bir ev onun için hiç mühim değildi.

Karun yenilgiyi çoktan kabullenmiş bir şekilde sırasıyla atış yapan iki kadını izlerken İnanç, "Karın daha silah tutmasını bile bilmiyor, Sanrı," diyerek güldü. "Bizim gibi adamların yanında daha güçlü kadınlar olmalı," diyerek onu küçümseme cesaretinde bulununca Karun, kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Onun karısı istese buranın tozunu attırabilirdi ama bunu yapmıyordu çünkü fazla inatçıydı!

Bir Albayın kızı boş biri olamazdı.

"Karımın biraz teşvik edilmeye ihtiyacı var," diyerek bardağındaki viskiyi içti ve derin bir nefes aldı. İnatçı kuş bu adama daha fazla malzeme vermeden artık silkelenip kanatlarını açmalıydı.

Karun yavaşça ayağa kalkıp karısına doğru yürüdü. Şu ana kadar zaten dört kez ıskalamıştı, eğer biraz daha ıskalarsa kazanma şansı kalmayacaktı. En azından birkaç farkla hâlâ kazanabilirdi. Tabii şu anda durum pek iç açıcı değildi çünkü Bige'nin skoru dört sıfırdan oluşuyordu. Karun arkadan Bige'ye yavaşça yaklaştı. Bige beşinci kez kaybetmeye hazırlandığı için onun gelişini fark etmemişti. Bu yüzden Bige'nin arkasında durdu ve başını uzatıp sol yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Bunu tekrar yapmak planlarının arasında yoktu ama bu kadını tetikleyecek tek şey buydu.

Onu öptüğü an Bige ona doğru o kadar hızlı bir şekilde döndü ki, Karun bu kadarını beklemiyordu. Dönüş hızı müthişti. Elindeki silahı sıkıca tutan kadın, her an silahın namlusunu ona doğrultup tetiğe basabilirdi. Kahverengi gözleri öfkeli bir şekilde çakmak çakmak ona bakarken Karun'a kızmak istiyor, ama yalnız olmadıkları için bunu yapamıyordu. Bu gece için yeteri kadar rezillik çıkardığı için daha fazlasından kaçınıyordu. Bige'nin öfkesini nasıl bastırmaya çalıştığını adım adım izledi. İçinde esip gürlerken yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu ve dişlerinin arasından, "Öpücüğünü eşitle!" dedi kısık bir sesle. Gözleri onu neden öptüğünü sorgularken aklı batıl inançlarıyla meşguldü.

Karun ellerini cebine koyarak rahat bir tavır takındı. Bu rahatlığının onu daha fazla kızdırdığını iyi biliyordu. "Seni öpmemi istiyor musun?" diyerek gözleriyle karşısında duran şişeleri işaret etti. "Hepsini vuruyorsun."

Bige sinirden dişlerini gıcirtatırken, "Hiç öpmeyeydin o zaman!" diye kısık bir sesle onu azarladı. İnanç'ın karısını kontrol etmek için ona baktı ve kadına zorlama bir gülümseme gönderip tekrar Karun'a doğru döndü. "Derhal diğer yanağımdan da öp!" Bunu öyle bir yüz ifadesiyle söyledi ki Karun ciddi duruşunu bozmamak için kendini zor tutuyordu. Şeker için ısrar eden çocuklardan bir farkı yoktu.

Karun tekrar şişeleri işaret etti. "Payına düşen tüm şişeleri indirmezsene seni öpmem," dedi. Batıl inançlarını kullanarak onu köşeye sıkıştırmak Karun'un sevdiği bir eylem olmaya başlamıştı.

İstediginde tüm şişeleri devireceğini iyi biliyordu.

Sinirden yerinde zor duran kadın, Karun'a sırtını dönerek silahı şişelerden birine doğru tuttu. Tuğçe gibi uzun uzun hedef almadan tetiğe bastığı an şişe parçalanarak kırıldı. Daha sonra sıra Tuğçe'de olmasına rağmen ondan önce davranıp kalan diğer şişelere hızlı bir şekilde ateş ederek hepsini kırdı. Tuğçe ve İnanç afallarken arkasında duran Karun'un gülümsediğini görmemişti. Dudaklarındaki gülümseme bir erkeğin karısıyla duyduğu gururun simgesi idi.

Bige tüm şişeleri kırdığı için yavaşça Karun'a doğru döndü ve onun öpmediği yanağını ona uzattı. "Öp şimdi beni!" dedi öfkesinden hiçbir şey kaybetmeden. "Hepsini vurursan öpeceğim dedin şimdi sözünde dur!"

İnanç Bey afallayarak ayağa kalktı. "Tüm o şişeleri küçük bir öpücük için mi kırdın?" derken bunun Bige için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezdi.

Karun gururlu bir ifadeyle başını çevirip omuzunun üzerinden İnanç Bey'e baktı. "Başından beri rol yapıyordu isteseydi hepsini vurabilirdi. Karının karıma karşı hiç şansı yoktu," diyerek kendi karısını savunurken İnanç'ın sinirleriyle oynamaya başladı. "Ama Saka kural ihlali yaparak Tuğçe Hanım'ın sırasında da ateş etti. Bu yüzden eğer dilersen ikisi en başında başlayabilir," dediğinde İnanç'ın kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttuğunu gördü. Bunu keyifli bir ifadeyle izledi. Bahsi iptal etmekten başka şansı yoktu çünkü gördüklerinden sonra ikinci kez karısını Bige'yle yarıştıramazdı. Tuğçe Hanım Bige'den daha iyi değilken o evi kazanmış sayılmazdı. Ev umurunda bile değildi ama burada Kalender çiftinin itibarı söz konusuydu.

İnanç kendini sakinleştirerek, "Hanımlar yeteri kadar yoruldu," diyerek mecburen Karun'a istediğini verdi. "Bahis iptal." Bunu söylerken yüzünde acı bir şey yemiş gibi kıvranan bir ifade vardı. Karun'a ait bir evi alarak iyi bir sükse yapabilirdi. Bunun kaybı onu hem üzmüş hem de kızdırmıştı.

Bige'nin, "Benim öpücüğüm ne olacak?" diyen sesiyle Karun gülmemeye çalışarak ona doğru döndü. Bige'nin beklenti dolu bakışlarını gördükçe içinde ona karşı garip bir duygu filizleniyordu. Bu gece fazla haylazdı.

Karun onun üzerine eğilirken Bige'nin soluğunu tutması sebepsiz yere onun da nefesini kesiyordu. Kahverengi gözleri alacağı öpücüğün beklentisiyle ona baktıkça Karun'un vücudu ısınıyor, uzun zamandır hissetmediği ısıyı birdenbire hissetmeye başlıyordu. İkinci kez Karun'a sıcak hissettirmeyi başarmıştı. Aynı durum merkezdeki dairesinin mutfağında da başına gelmişti. Bu garip duygudan kurtulmak için acele etti ve Bige'nin istediği öpücüğü ona verdi. Amacı onu hızlı bir şekilde öpüp aralarına mesafe koymaktı. Fakat dudakları Bige'nin yumuşak ve pürüzsüz yanağıyla bir kez daha buluşunca soluğu kesildi. Nedendir bilinmez ama dudaklarını karısının yanağından çekmek istemedi. Kontrol edemediği bir dürtüyle dudakları haddinden uzun süre onun yanağında kalmıştı. Saçlarının kokusu burnuna geldikçe biraz daha öyle kalmak istedi. Ona neler olduğunu anlayamıyordu ama bu garip dürtü onu rahatsız ettiği kadar huzurlu da hissettiriyordu.

Küçük bir öpücükle kendini bir çıkmazda bulan adam hemen Bige'den uzaklaştı. Sinirli hissediyordu bu yüzden bir kez olsun Bige'nin yüzüne bakmadan ona arkasını döndü ve hızlı adımlarla Kenan'a doğru yürüdü. Bige ise şaşkınlık içinde küçük bir öpücükle sinirlenen adama bakıyordu. Durduk yere şimdi ne olmuştu?

Karun Kalender'i anlamak onun için imkânsız bir şeydi.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik ve bu bölüm aynı zamanda taslağımdaki son yazılmış bölümdü.

Ama merak etmeyin yine fazla geciktirmeden haftada bir bölüm atmaya çalışacağım tabii tatilden döndükten sonra. Bayramın ikinci günü İstanbul'dan ayrılacağım için bir süre bölümlerde küçük bir aksaklık olabilir.

Bir ay falan İstanbul'da olmayacağım ve bu bir aylık sürede ihtiyacım olan molayı kendime vermek istiyorum. Buna gerçekten çok ihtiyacım var.

Şu sıralar gerçekten hayatımda hiç iyi şeyler olmuyor. Emin olun bu bölümü düzenlerken bile çok zorlandım. Sanırım bir ay her şeyden

uzaklaşp kendime gelmeye ihtiyacım var.

Ama merak etmeyin canım sıkıldıkça yine bölüm yazarım çünkü yazmadan duramam. Bazen paylaşıyorum bazen de sizin için taslakta biriktirmeye çalışırım.

Şimdi gelelim okuduğumuz bölüme. Bige'nin yemekte bu kadar sorun çıkartacağını bekliyor muydunuz? Karun'u kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor gibi.

Peki, Bige'nin Karun'dan istediği garip istekleri sizce ne anlama geliyor. On üç gün boyunca boya kalemlerini ve bir avuç toprağı neden istemiş olabilir?

Bu bölümde Kadem ile ilgili bazı bilgiler vardı. Peki verdiğim o bilgilerle tam olarak ne anladınız? Bölümün başlarında Kadem'in kim olduğuyla ilgili küçük bir detay vardı kimler bunu fark etti?

Bu bölümde aynı zamanda Elay'ı da okudunuz. Elay'ın yaşadıklarından sonra bu hale gelmesini bekliyor muydunuz?

Duha, Elay'ı tekrar görmeyeceğinden çok emin bir şekilde o asansöre bindi ama tabii ki yanılıyor. Elay onu ölen abisi sanıyor ve Duha'nın en büyük cezası bu olacak. Çünkü ileride hoşlanacağı kadın artık bir akıl hastası ve ondan sık sık abi kelimesini duyacak. Bu da benden küçük bir spoii olsun.

Yeni bölümden görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(10) Sanrı'nın Karısı.

"Kimi kaybettiysem benim için değerli hep o oldu. Keşke kaybettiğimde değil yanımdayken verseydim hak ettikleri değeri. Şimdilerde elimde kalan birkaç keşke, bolca özlem ve sızlayan bir vicdan."

Bahçedeki kamelyada bacak bacak üstüne atarak oturuyordum ve elimde bir moda dergisi vardı. Üzerimde ince, askılı beyaz bir atlet olduğu için sutyenimin askıları görünüyordu. Aynı zamanda mini bir kot şort giydiğim için çıplak bacaklarım da ortadaydı. Bu sıcak havada neden çizme giydim, bilmiyorum ama kahverengi çizmeler bugün hoşuma gitmişti. Masanın üstünde az önce tırnaklarıma sürdüğüm kırmızı oje duruyordu. Nöbet tutan birkaç korumanın bakışları altında ojeyi sürmek biraz rahatsız ediciydi. Dar atletimden dolayı dik göğüslerim dikkat çekiyor, atletin açık yakası göğüslerimin arasını gözler önüne seriyordu. Ayağa kalktığımda ise şorttan dolayı sıkı kalçam göze çarpıyordu. Yüzümdeki makyajı ve dudaklarımdaki kırmızı rujı saymıyorum bile. Bütün bunlar hep sevdiğim şeylerdi.

Evet, kendimi teşhir etmeyi seviyorum ama dışarıdan bakanlar için hafif meşrep bir kadın veya bir sürtükten farkım yoktu. Ne yazık ki içinde bulunduğum toplum açık giyinen kadınlara bu sıfatları yakıştırıyordu. Oysa ki namus kavramının kılık kıyafetle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey insanın karakteriyle ilgiliydi. Ne yani tüm kapalı kadınlar namuslu tüm açık kadınlar da namussuz mu? Gülerek başımı iki yana salladım. Bazen bunun tam tersi yaşanırdı ama kimse fazla üzerinde durmazdı.

"Ne okuyorsun?" diyen bir ses duyunca başımı kaldırdım ve tepemde dikilen Rengin'i gördüm. Yeni uyanmış gibi uykulu gözlerle bana bakan kadını bahçenin bu tarafında görmeyi beklemiyordum. Yine bir tişört ve eşofman altıyla duruyordu. Elimdeki dergiyi kapatıp derginin adını ona gösterdim. Derginin adını sesli okuyup, "Şanslı sürtükler mi?" deyince başımı salladım. Bir moda dergisi için ilginç bir isimdi.

Karşıma oturup ağzını biraz açarak esnedi. Hâlâ uykusu varmış gibi görünüyordu, oysa ki ben Sabah altıda uyanmıştım. Saçları kısa olduğu için gece uyurken kabarmıştı ama onları tarayıp düzleştirmek yerine bu halde dışarı çıkmıştı. Asla yapmayacağım şeylerden birini büyük bir özgüvenle yapıyordu. En azından gözlerinin altındaki koyu halkaları kapatıcı yardımıyla gizleyebilirdi. Bu kadın nasıl göründüğünü zerre kadar umursamıyordu. Kendiyle barışık insanlara hep gıpta etmişimdir.

Aslında bende kendimle barışığım tek fark ben kendime bakmayı, kendimle uğraşmayı seviyorum. Estetiğe de karşı değilim. Zaten burnum da daha önce bir estetik işleminden geçmişti.

Rengin'in burada ne işi olduğunu sorgularken, "Buradan gitmeni istiyorum," deyiverdi birdenbire. "Geldiğin yere dön." Anlaşılan gece rüyasında beni görmüş olmalı ki sabah uyanır uyanmaz soluğu benim yanımda almıştı.

"Gidecektim zaten," dedim küstah bir tavırla. "Hatta bavulumu toplayıp havaalanına kadar gittim." İntikam isteyen gözlerim onun üzerinde oyalandı. "Ama yaptığın iğrenç röportaj kalmam için bana iyi bir neden verdi." Eğer rahat dursaydı ben çoktan onların hayatından çıkmış olurdum.

"Bige," dediğinde dudaklarındaki bu tehlikeli gülüş de neyin nesiydi? "Kendi iyiliğin için defolup git hayatımızdan," dedi buz gibi bir sesle. O istedi diye bende gideceğim öyle mi?

"Seni korkutan nedir Rengin?" Arkama yaslanıp boş bakışlarımı ona diktim. "Sorun Karun değil mi? Bana ilgi duymasından korkuyorsun." Beni kendine bir rakip, ilişkisi için bir tehlike olarak gördüğünü biliyorum.

"Karun mu?" Başını iki yana sallayarak güldü. "Benim için bir tehdit değilsin çünkü Karun'un bir kadından nefret ettiği her şeye sahipsin." Bunları söylerken gözleri makyajlı yüzümde, açık vücudumda oyalanıyordu. "Karun gibi adamlar metreslere ilgi duymaz." Bam telime basıp beni kızdırmaya çalışıyordu.

Masanın üzerinde duran sigara paketine uzandım. "O halde senin hiç şansın yok Rengin," deyip gayet sakin bir halde sigaramı yaktım. Dumanı içime

çekmeden önce gözlerine sırtarak bakıp, "Çünkü buradaki tek metres sensin," dedim. "Kocamla yatıp kalkarken aksini iddia edebilir misin?"

Ellerini masaya vurup, "O senin kocan değil!" diye bağırınca çok kolay sinirlendiğini fark ettim. "Tuzağına düşürüp zorla evlendiğin biri senin kocan olamaz!" Bal sarısı gözleri tiksinti içinde bana bakıyordu. "Sana bakınca bile midesi bulanıyor."

"Emin misin?" dedim masumca. "Dün gece ikinci kez beni öperken midesi bulanmıyor gibiydi," dediğim an yemin ederim bir an üzerime atlayıp bana bir tokat geçirecek sandım. Sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu ama bana inanmamıştı. Büyük ihtimalle onu kışkırtmak için yalan söylediğimi sanıyordu. Fakat yalan olduğunu düşündüğü şey bile onu deliye çevirmişti. Gerçek olduğuna emin olsa kim bilir neler yapardı. Yalan değildi çünkü yanağımdan da olsa beni gerçekten öpmüştü. O öpücüklerin benim için hiçbir anlamı yoktu çünkü Karun'dan hoşlanmıyorum. Ama ondan hoşlanmamam onu kullanıp adi nişanlısıyla uğraşmayacağım anlamına gelmiyordu.

Gözleri saçlarımdaki tokayı bulunca bal sarısı gözlerinde meydana gelen sinsiliği ruhumun derinliklerinde hissettim. "Seni son kez uyarıyorum git buradan, aksi takdirde senin için iyi şeyler olmaz," dediğinde saçlarımdaki tokaya bakmaya devam ediyordu.

Gerildim ama bunu ona yansıtmak istemediğim için rahat bir tavır takındım. Yeni oje sürdüğüm tırnaklarıma bakarken onu ciddiye almadığımı göstermeye çalışıyordum. "Ne var biliyor musun, ben pek korkmayı bilmem." Tırnaklarımla ilgilenmeyi bırakıp başımı kaldırdım ve boş gözlerle ona baktım. "Hem de hiç," diyerek üzgünce dudaklarımı büzdüm. "Neler yapacağını görmek istiyorum." Dudaklarım usulca kıvrıldı. "Şaşırt beni Rengin," diyerek ona meydan okudum. Bakalım tam olarak ne kadar ileri gidebiliyordu?

Sakinliğinden zerre kadar bir şey kaybetmeden ayağa kalktı ve ellerini masaya bastırarak bana doğru eğildi. Göz kontağını kesmeden, "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Dikkat et Bige çünkü bu sefer yaş tahtaya basmış olabilirsin."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bende ayağa kalktım. Sigaramı söndürüp yere attım. Tıpkı onun gibi ellerimi masanın benden tarafına bastırıp ona doğru uzandım. Yüzlerimizin arasında çok az mesafe bırakarak, "Bekliyor olacağım," diyerek gülümsedim. "Ama şunu sakın unutma," dedim ve başımı omzuma doğru az bir şey eğdim. "Hamleni yaptıktan sonra saldırı sırası rakibine geçer. Bu yüzden ilk darbe daima ölümcül olmalıdır aksi takdirde ölümcül darbe rakibinden gelir," diyerek ona göz kırptım.

Bozuldu ama tıpkı benim gibi bunu ustaca gizleyip geriye çekildi. Tek kelime etmeden arkasını dönüp giden kadına baktım. Gözden kaybolana kadar arkasından uzun uzun baktım. Sanırım bu güllerin savaşı olacaktı fakat bazı güllerin çok sert dikenleri vardı. Bakalım hangimizin dikenleri daha keskindi?

Telefonu çıkartıp Kadem'i aradım. Kadem bende Çilek Adam diye kayıtlıydı. Tıpkı Duha'nın Yakışıklı Piç diye kayıtlı olması gibi. Onları kendi ismiyle kaydedip başıma bela almak istemediğim için böyle kaydetmiştim. Karun'un evindeyken fazla temkinliydim. Telefonu açan Kadem, "Tıraş yapmayı bilmiyorsan kapat!" diye daha ilk dakikada beni azarlayınca afallayarak telefona baktım. Kulağımda uzaklaştırdığım telefona şaşkın bir halde bakıyordum. Ne tıraşı?

"Anlamadım?" diyerek telefonu tekrar kulağıma yasladığımda, "Bende anlamıyorum herhalde!" diyen kızgın sesini duydum. "Bir ustura kullanmak ne kadar zor olabilir ki!" Tıraş olmayı bilmiyorsa bana niye kızıyor?

Su sesleri geliyordu daha sonra Kadem'in acı dolu iniltisini duydum. "Lan yeter!" diye bağırdığında bir şeylerin kırılma sesi geldi. "S*keceğim böyle bıçağı! Epilasyona gidip yüzümdeki tüm kılları yaktıracağım. Neden kadın olarak doğmadım ki!" diyen sesini duyunca kahkaha attım. Sanırım tıraş oluyordu ya da olmaya çalışıyordu.

"Yardım ister misin?"

"Sonra da kocan beni silkelesin, değil mi?" dediğinde kıkırdadım. Karun'dan ödü kopuyordu.

"Ben sana Rengin'i soracaktım," diyerek telefonu kulağıma ve omzum arasına sıkıştırdım. Masanın üstündeki eşyaları çantama koymaya başladım. "Az önce gelip evden gitmem için beni tehdit etti. Bu kadın hakkında bir şeyler biliyor musun? En azından ondan korkmalı mıyım?" Kadına resti çektim ama onun hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmiyorum.

Çantamı koluma taktıktan sonra telefonu tekrar kulağıma tutmaya başladım. Telefonu omzumla kulağıma sıkıştırınca boynum yamulmuştu. Kadem, Rengin'i duyunca gergin bir sesle, "Buluşalım," dedi. "O kadın hakkında bildiklerim telefonda anlatılacak kadar basit şeyler değil. Takip edilmediğinden emin ol ve hastaneye gel."

"Hastane mi?" Neden hastanede buluşuyorduk?

"Yüzüm kan revan içinde lan!" diyerek bana kızdı. "Kan kaybından öleyim mi? Az insafli ol ve hastaneye gel. Hem sana kantinde çilekli süt de ısmarlarım," dediğinde aklına ne geldiyse, "Ya da sen bana ısmarlarsın hiç param yok. Duha'dan artık zındık almam gururlu bir erkeğim ben! Bu arada hastane masrafları da sana ait," deyince kıkırdayarak başımı salladım. Kızdırmayalım gururlu erkeği.

Duha'dan para almayacak kadar gururluydu ama benden alacak kadar değil.

"Özel hastane mi?" Kadem'e küfrederek geldiğim hastaneye bakıyordum. Tıraş olurken yaralandı diye burada mı tedavi olmayı düşünüyordu? Resmen soyguncu!

Eczaneden alacağım birkaç yara bandıyla tedavisini ben yapardım!

Taksicinin parasını ödeyip hastaneye doğru yürümeye başladım. Kendime bir araba alsam iyi olacaktı çünkü benimki Adana'da kalmıştı. "Kocana gidiyoruz dedim ya!" Sinirli bir ses duyunca cüzdanımı çantama koyup başımı kaldırdım. Taksicinin parasını vermek için cüzdanımı çıkarmak zorunda kalmıştım. Karşımda gelen bir çift gördüm. Kızıl kadın fazla

ürkekti adam ise birileri onları izliyor mu diye etrafını süzüyor, şüpheli hareketlerde bulunuyordu.

Dikkatli baktığımda adamın kadının kolunu fazla sıkıldığını gördüm. Reflekslerim anında devreye girdiği için ister istemez adamı inceleyip ona karşı kazanma şansımı hesaplamaya başladım. Evet, bunu yapmaya başladım çünkü kadının yardıma ihtiyacı varsa ben bu adama dalarım. Yaşı kırk falan vardı bu da bana avantaj sağlardı çünkü daha genç ve daha esneğim. Üstelik üzerindeki takım elbise de onun hareketlerini kısıtlardı ama ben, atlet ve kot şortla duruyorum. Böyle anlarda spor giyinmek hayat kurtarırdı. Kısa saçlı, kumral adamın delici yeşil gözleri etrafını şüpheyle süzdükçe daha fazla dikkatimi çekiyordu.

Bakışlarımı adamdan çekip kadına baktığımda hasta gibiydi. Eğer adam onun kolunu tutmazsa her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Kızıl saçları fazla sönüktü. Bir süredir banyo yapmıyormuş gibi saçları yağlanmıştı. Yüzü hastalıklı bir derecede solgun olduğu için yüzündeki çiller daha belirgindi. Mavi gözleri korkuyla kolunu tutan adama bakıyor, kolunu çekmeye çalıştıkça adam daha çok sıkıldığı için gözleri doluyordu. Canı yanıyordu. Üzerindekileri kendi mi giydi yoksa birileri mi ona giydirdi, bilmiyorum ama ters giymişti. Evet, sarı tişörtünün arkaya gelecek kısmını ön tarafa giymişti. Tişörtün altına giydiği pantolon ise onun için fazla boldu. Kendi beden ölçülerini bilmeyen bir kadın yoktur, büyük ihtimalle giydiklerini başka biri ona almıştı.

İkisi tam yanımdan geçiyordu ki kadının kolunu tuttum. Şimdi kadın o adamla benim aramdaydı ve her ikimizde onun kolunu tutmuştuk. Kadın irkilerek başını kaldırıp bana bakınca, "İyi misiniz?" diye sordum. Neden onu durdurdum, bilmiyorum ama içimden bir ses şimdi onu bırakırsam başına bir şeyler geleceğini söylüyordu. En azından kendi isteğiyle bu adamla gittiğini bilmeliyim.

Daha kadın konuşmadan yanındaki adam kaba bir sesle, "Sana ne be!" diye beni tersledi. "Kendi işine bak!"

"Sen kapat çenenini," diyerek hastaneyi gösterdim. "Tabii burada birkaç gün yatmak istemiyorsan!" Ona kızıp tekrar kadına döndüm. Kadının korkan

bakışlarını görünce yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Bu adam sizi zorla mı götürüyor?" Eğer öyleyse adamı döverim, gerçekten yaparım bunu.

Kadın başını çevirip kolunu tutan adama bakınca adamın tehditkâr bakışlarıyla karşılaştı. Yutkundum. "Beni kocama götürdüğünü söyledi. Serhat beni görmek istemiş," deyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Kocasının adı Serhat olmak zorunda mıydı?

Yalnız kadının sesi çok güzel, müzik gibi.

Kadının söyledikleriyle adam onu sertçe kendine doğru çekip, "Duydun!" dedi kadını benim temasımdan kurtararak. "Kocasının arkadaşayım şimdi işine bak!" dedikten sonra kadını götürmeye başladı.

Başımı çevirip giden ikilinin arkasından baktım. Kadın da kocasına gittiğini onayladığına göre ortada herhangi bir sorun yoktu. "Adam haklı işine bak Bige," diye homurdanıp önüme döndüm. Olur olmadık her şeyde bir tehlike aramayı bırakmalıyım.

Yürüyüp hastaneye girdim. Acaba Kadem gelmiş midir? Girişteki banklardan birine oturup telefonu çıkardım. Kadem'i arayacağım sırada Karun'un beni aradığını gördüm. Telefonum sessizde kalmış olmalı ki beş kere aramıştı ve şu anda altıncı kez arıyordu. Telefonu açtığımda daha ilk saniyede, "Neredesin Saka?" dediğini duydum. Kimseye haber vermeden malikâneneden çıkmamı beklemiyordu sanırım.

"Hayırdır?" diyerek alayla güldüm. "Beni merak mı ettin?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır," deyince biraz bozuldum. Böyle de dan diye söylemezsin ama.

Ayaklarımı uzatarak banka rahatça yayıldım. "Tüh ya bende beni merak ettiğin için aradın sandım." Her ne kadar görmeyeceğini bilsem de dudaklarımı üzölmüş gibi büzdüm. "Bence beni fazla ihmal ediyorsun. Yanlış Sanrı'nın dalına konduğumu düşünüyorum. Gidip kendime beni arada sırada merak edecek bir koca bulacağım," diye ona takıldığımda beklenmedik bir halde gülüşünü duydum. Eğleniyor muydu?

Gülüşünü duyduğuma eminim ama her ne olduysa hafif öksüren sesini duydum daha sonra da, "Nerede olduğunu hâlâ söylemedin," dedi soğuk bir sesle. Dudaklarımdaki gülüşüm yavaşça soldu. Neden bana karşı sert davranmak için kendini kastığını bir türlü anlamıyorum. O zincirlerini bir kırsa aslında boşanana kadar ona iyi bir arkadaş olabilirim. Kazayla evlendik diye düşman olmadık ya. Boşanma gerçekleşene kadar birbirinin yanında eğlenen iki arkadaş olabilirdik.

"Karun ben artık evine dönmeyeceğim," dedim birdenbire. Evet, gerçekten oraya dönmek istemiyorum. Beni her gördüğünde kaşlarını çatın bir adamın gözüne daha fazla görünmek istemiyorum. Hem orada yaşamazsam nişanlısıyla da daha fazla sorun yaşamazdı. Gitmesi gereken Rengin değil bendim çünkü sonradan gelen benim.

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedi gergin bir sesle. Hayır, konuşmadık çünkü onunla konuşulmuyordu. Genelde o bir şeyler söylüyordu ve karşısındaki kişinin ona itaat etmesini bekliyordu.

"Bugün saat altıda bana bir tane boya kalemi getirmen gerekiyordu," dedim küskün bir sesle.

"Getirdim."

"Evet, ama kalemi verirken yüzüme bile bakmadın. Günaydın bile demedin." Yeşil bir boya kalemini sabah saat tam altıda bana verip tek kelime etmeden gitmişti. Bana kötü hissettiriyordu.

Sorunun bu olduğunu düşünüp, "Aynı zamanda on üç gün boyunca her akşam sana bir avuç toprak getirmem gerekmiyor mu?" dedi isteksiz bir sesle. "Akşam yüzüne bakar, birkaç şey söylerim oldu mu?" Bu adam şaka gibi bir şey!

"Boşanacağım senden!" diye sesimi yükselttiğimde etrafta birkaç kişi dönüp bana bakmıştı. "Mahkemenin belirlediği gün dolar dolmaz açacağım davayı." Bu adamın soyadını fazladan bir gün bile taşımak istemiyorum.

"Avukatlarım hazırda bekliyor," dedi gayet rahat bir sesle. "Bu sefer davayı açıp senden kurtulan ben olacağım."

"O mahkemeye gelmezsem zor kurtulursun benden. Boşanmıyorum işte!"

"O zaman kalan hayatını karım olarak geçirmeye kendini alıştı!" diyerek bana kızdı. "Davayı açtığımda eğer mahkemeye gelmezsen daha sonra asıl ben boşamam seni!"

"Benim için sorun değil boşanamazsak nişanlıyla asla evlenemezsin," diyerek sırtıttım. "Evlenemezsin, çocuk da yapamazsın, tüm hayatın boyunca böyle sap gibi kalırsın."

"Sende öyle," diyerek benimle inatlaştı. "Ne sanıyorsun, benim soyadımı taşıırken başka bir adamla görüşeceğini mi? Sence buna izin verir miyim?"

"Sen karın varken aynı zamanda nişanlı olabiliyorsun ama," diyerek kaşlarımı çattım. "Gece yatağına Rengin'i al ertesi gün beni öp. Oh ne güzel hem ayranım dökülmesin hem de yoğurdum ekşimesin," dedim yüzümü buruşturarak.

Haklı olduğumu bildiği için bir süre hiç cevap vermedi. Daha sonra aldığı sıkıntılı nefesleri duydum ve en sonunda, "Saka," dedi düşünceli bir sesle. "Beni içine çektiğin durum hiç kolay değil. Bu konuyu konuşmalıyız ama şimdi kapatmam gerekiyor," deyince başımı salladım. Telefonu kapattığında iç çekerek telefona bakıyordum.

Onun açısından düşününce aslında bana göre daha müşkül durumda olduğunu anlıyordum. Tam evlenmek üzereyken başka bir kadın dan diye hayatına giriyordu. Belki böyle bir adam değildi ama bir anda kendini çarpık bir ilişkinin içinde buluyordu. Bir anda hem nişanlı hem de evli bir adam oluyordu. Böyle bir durumda nişanlısından ayrılmasını kimse bekleyemezdi. Hiçbir erkek tanımadığı bir kadın için iki yıllık bir ilişkisini bitirmezdi.

Üstelik Karun bana söylemişti, ofisinde tüm gerçekleri benden duymak istediğini bana söylemişti. Zaten her şeyi er veya geç öğreneceğini bile bile ona yalan söylemiştim. Sırf Serhat'a zaman kazandırıp onu korumak için kendimi yalancı durumuna düşürmüştüm. Karun kendi çabalarıyla gerçeği öğrendiğinde ise onun için evli bir adamı ayartan bir metrestim. Sonuçta Serhat ile olan ilişkimin detaylarını sadece Duha ve Kadem biliyordu ama

Karun bilmiyordu. Kabul etmek istemiyorum ama Karun'un konumunda hangi erkek olsa benim bir metres olduğumu düşünürdü. Dışarıda görünenler ve sakladıklarım benim aleyhimeydi. Bunu bile bile susmak ise en büyük hatamdı. Aslında Karun'da kendince çoğu konuda haklıydı.

Üstelik hâlâ Serhat'ı düşündüğüm için Karun'a bütün bunların Duha ve Kadem'in tezgahı olduğunu söylemedim. Belki de şu an için içimizdeki tek masum Karun'du.

Serhat Yılğın'ı hayatım boyunca affetmeyeceğim. Ona olan sevgim onunla ilgili birçok şeyi gizlememe neden oluyordu. Yaşadığım ihanetin anılarına kapılmak üzereyken Kadem'in aradığını gördüm. Derin bir nefes alıp telefonu açtığımda, "Lan hâlâ kocam diyor!" diyen sesini duydum. "Kızım anla artık senin bir kocan falan yok! Bundan sonra da zor yaklaşır yanına. Ah, şu vicdanımın gözü kör olmuyor ki her birinizle tek tek uğraşmak zorunda kalıyorum. Boşanacaksın ondan!" diyerek birine kızıyordu. Sanırım telefonu açtığımdan bile haberi yoktu.

"Onu neden dövdün ki," diyen ince bir kadın sesi duydum. "Beni kocama götürcekti!" Bu sesi sanki yakın zamanlarda duymuş gibiydim.

"He götürürdü salak!" dedi Kadem.

"Ama götürceğini söyledi!" diye bağırdı kadın. "Sen ortaya çıkmasaydın beni kocama götürcekti!"

"Çemkirip durma bana tüm o saçlarını yolarım! Sana artık koca falan yok!" diyen sesini duyunca orada olanları daha çok merak ettim. Saçlar konusunda şaka yapmadığını daha önce yolduğı saçlarımdan biliyorum.

Kadem, "Dua et bugün tıraş oldum yoksa buraya gelmez, seninle hiç karşılaşmazdım," diyerek kızmaya devam etti. "Kim bilir o piç seni kime götürcekti. Umarım gecekondur seviyorsundur çünkü aklın tekrar başına gelene kadar benimle yaşayacaksın. Arabamı karıştırma diyorum sana. Bana bak o çilekler benim, bir tane bile yersen atarım aşağıya! Ne kadara aldım haberin var mı senin? Şu sıralar fakir ama gururlu bir erkeğim ben! Bu arada hesabında hiç para var mı?" diyen sesini duyunca kıkırdadım.

Gururlu olduğunu söyledikten hemen sonra kadının parasını soruyordu. Allah'tan gururlu biri ya olmasaydı ne yapardık.

"Kadem," dedim daha fazla dayanamayıp. "Neler oluyor?"

Sesimi duyunca sonunda hattın diğer ucunda olduğumu anladı. "Bige buluşmayı iptal edelim," dedi sıkıntılı bir sesle. "Hastaneye geldim ama bir tanıdığa rastladım. Şimdi onunla ilgilenmeliyim seninle daha sonra konuşuruz. Sana yeme şunları diyorum!" diye bağırıp telefonu kapatınca şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemedim. Buraya kadar gelip geri mi dönmüştü? O zaman beni niye buraya getirtti!

"Hayvan!" Ona kızarak ayağa kalktım. Onun çetrefilli işleri yüzünden bir türlü sıra bana gelmiyordu. Ta buraya kadar boşuna gelmişim!

Sinema salonunda tek başına film izliyordum. Kadem ile konuştuktan sonra müstemilata tekrar dönmek istemediğim için alışveriş merkezine gelmişim. Alışveriş yaparak can sıkıntımı gidermek istemişim ama hiçbir işe yaramamıştı. Daha sonra önce büyükbabamı daha sonra da babamı arayıp onlarla konuşmuştum. Onların sesini duyunca içimdeki özlem duygusu iyice arttığı için daha da kötü hissetmeye başladım. Bu yüzden film izleyerek kafamı dağıtmaya çalıştım ama seçtiğim film de hiç iç açıcı değildi. Bu filmin bu kadar duygusal olduğunu bilseydim asla izlemezdim. Filmin sonlarına yaklaşıyordum umarım sonu iyi biterdi. "Ama hiç kavuşamadılar," diyerek burnumu elimde tuttuğum mendile sildim. "Kadın da çok yaşlandı şimdi ne olacak?" diye hıçkırdım. "Hangi ara kavuşacak bunlar?"

Acaba sinema salonunda sigara içmek serbest mi? Acım büyük içmeliyim.

Kendimi filme o kadar çok kaptırmışım ki birinin yanıma oturduğunu bile fark etmemiştim. Ta ki, "Seni ağlatacak kadar ne var bu filmde?" diyen bir ses duyana kadar.

İrkilerek başımı çevirdiğimde yanımda oturan adamı görünce rahat bir nefes aldım. Elim kalbime bastırırken, "Beni korkuttun," dedim. Evet, gelen

Karun'du.

Karanlık salonda bizden başka kimse yoktu. Karanlık bir yerde olduğumuz için yüzü gölgeliydi. Elindeki suyu bana uzattığını gördüm. "İçmek ister misin?" dediğinde bakışları yine mesafeli ve sesi soğuktu. Fakat hareketleri kibardı. Sanki bu sert duruş, bu soğuk ses karakterinin bir parçası gibiydi. Pek mutlu olduğunu görmüyordum ama sanki mutlu olduğunda bile yine böyle bakacak, yine böyle konuşacaktı.

Uzattığı suyu aldım. "Beni nasıl buldun?" diyerek suyun kapağını açmaya çalıştım. Güçsüz biri değildim ama çoğunlukla bu tür şeylerin kapağını açarken zorlanıyordum.

"İyi bir dinleyiciyimdir," dedi sakın bir sesle. Gözleri elimdeki su şişesine kaydı. Elime nemlendirici krem sürdüğüm için kapak parmaklarımın arasında kayıyor, onu açmama izin vermiyordu. "Telefonda seninle konuşurken arkadan bir doktorun adı anons ediliyordu. Hastanede olduğunu anlayınca malikâneye yakın olan tek hastane geldi aklıma." Uzanıp elimdeki şişeyi aldı. "Hastanenin güvenlik kameralarına ulaşmak biraz uğraştırdı ama hangi taksiye bindiğini öğrendim." Su şişesinin kapağını hiç zorlanmadan açıp bana uzattı. "Taksiciye ulaşınca seni buraya bıraktığını söyledi." Başını kaldırdı ve gözlerime büyük bir kibirle baktı. "Bana ait bir yerde senin hangi bölümde olduğunu bulmak daha kolaydı," dediğinde afallayarak gözlerimi irice açtım. Bu alışveriş merkezi ona mı aitti?

"Sana mı ait?" dediğimde ağzım bir karış açık ona bakıyor olmalıyım ki dudakları kıvrıldı. "Beşiktaş'ta gördüğün çoğu şey ya bana aittir ya da Duha piçine," dedikten sonra elini uzattı ve çenemin altına soğuk parmaklarını bastırarak yukarı itti. Çenemi kapatmıştı.

Vay canına kocam gerçekten Karun kadar zengindi.

Bu adama daha iyi bir isim konulamazdı.

"Boşanmamam için bana o kadar çok sebep veriyorsun ki," diye homurdanıp zenginliğinden dem vurduğumda gözlerinin çevresi kısıldı, yine gülecek gibi oldu. Fakat başını ekrana doğru çevirdi ve hep olduğu gibi küçük bir tebessümü bana çok gördü.

Sudan bir yudum aldığımda filmi işaret etti. "Adı ne?"

"Türkçe adı Okuyucu," dedim iç çekerek. "Kadın bir gardiyanın kendinden yirmi bir yaş küçük bir erkekle ilişkisini konu alıyor." Başımı çevirip filme baktığımda iç çektim. "Birbirlerini gerçekten seviyorlar ama kadın her şeyi zorlaştırıyor," diyerek suratımı astım.

Düz bir şekilde filme bakarken, "Şu ana kadar kolaylaştıran bir kadın görmedim," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Karmaşık yaratıklarsınız. Biz erkeklerden sizi anlamamızı bekliyorsunuz ama aslında siz bile kendinizi anlamıyorsunuz," dediğinde belki haklıydı belki de değildi.

"Bu çocuk kadını anladı," diye fısıldadım. Kadın bir gardiyanı ama okuma yazması yoktu. Bunu herkesten sır gibi saklamıştı çünkü aksi takdirde işini kaybedebilirdi. Dönem filmi olduğu için o zamanlarda okuma yazması olmayan bir gardiyan olamazdı. İmzalayacağı evrakları bile okuyamadığı için hemen işine son verirlerdi. Kadın işine âşık olduğu için bunu herkesten saklıyordu, hatta sevdiği çocuktan bile. Çocuk liseli bir ergendi ama kendisinden yirmi bir yaş büyük kadını gerçekten sevmişti. Kadına sürekli kitap okuduğu için filmin adı Okuyucu'ydu. Çocuk sanki onun okuma bilmediğini içten içe biliyordu.

Fakat bir sabah çocuk kadının evine geldiğinde onu bulamıyordu. Evet, kadın gitmişti. Uzun yıllar boyunca kadını aradı ama bulamadı. Avukatlık okuyan çocuk bir gün kadını hiç beklemediği bir yerde, yani bir mahkeme salonunda bulmuştu. Evet, yargılanan kadındı. Şu anda filmdeki mahkeme sahnesini izliyordum. Çocuk en arkada kendisini göstermeden kadının davasını izliyordu. Belki de savunmak istediği tek dava kadının davasıydı.

Ağlamaya başladım. Kadının uğradığı haksızlığa ama en çokta çocuğun çabalarına ağladım. "Ya bu haksızlık," diye ağlayarak burnumu çektim. "Önce Titanic şimdi de Okuyucu," dedim salya sümük ağlayarak. "Bu kadının bana garezi mi var? Oynadığı her filmde beni perişan ediyor. Bir daha izlemem ben bu kadını!" dediğimde başını çevirip bana bakan Karun'un yüzündeki dehşet ifade de neyin nesiydi? Şaşkına dönmüş bir halde ıslak yüzüme bakıyordu. "Filmlerde ölen oyuncuların aslında gerçekten ölmediğini bilmiyor olamazsın, değil mi?" dediğinde ses tonu afallamış gibi çıkmıştı.

Burnumu sesli bir şekilde mendile sildim. "Biliyorum herhalde," diye somurttum. "Bana ne ya ondan ben burada kendime ağlıyorum," dedim kesik kesik hıçkırırken. "Asla romantik bir ölümüm olmayacak." Ağlamaktan dudaklarım titrerken, "Ben kesin kurşuna dizilirim ve bu hiç romantik değil!" dedim akan burnumu içime çekerken. Ağlarken bile romantik değilim ki!

Karun duyduklarıyla küçük çaplı bir şok geçirmeye başlamıştı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama verdiği tepkiler karşısında öylesine bozguna uğramıştı ki, ne diyeceğini bilemiyordu. Dudakları hafif aralıktı ve gözleri biraz açılmıştı. Şoke olduğunu görebiliyorum. Bu sefer öncekine göre daha gürültülü bir şekilde burnumu silince, kendine gelmek için başını iki yana salladı ve güldü. Beni neşelendirmek için, "Bu konuda sana yardımcı olabilirim," diyerek bana takıldı. "Şu romantik ölümün hakkında aklında bir şeyler var mı?"

Hızlıca başımı salladım. "Ölürken üzerimde eflatun bir elbise olsun istiyorum."

"Neden eflatun?" dedi meraklı bir ifadeyle.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. "Eflatun rengini çok seviyorum. Üzerimde etekleri yerlerde sürünen eflatun bir elbise olsun istiyorum. O gün herkese en güzel gülümsememi sunmak istiyorum ve sonra," dedikten işaret parmağımı kalbime bastırdım. Ona bakıp sol göğsümü gösterdim. "Tam kalbimden vurularak hızlı bir ölüm istiyorum. Yanımda kimse olmamalı," diyerek iç çektim. "Bir uçurumun kenarında tam kalbimden vurularak veda etmeliyim."

"Neden uçurum?" diye sorduğunda artık pek keyifli görünmüyordu.

Gülümsedim. "Gökyüzüne en yakın yer orası ve saka kuşları gökyüzünü sever," dediğimde sertçe yutkunuşunu gördüm. Gerilmişti.

"Eğer ölümümü planlayacak olsaydım böyle yapardım," diyerek gözlerimdeki yaşı sildim. "Sevdiğim tüm insanlara önceden bir mektup bıraktırdım. Daha sonra eflatun elbiseyi giyer ve uçurumun kenarına

giderdim." Komik değildi ama gülümsedim. "İşte bu romantik bir ölüm olurdu. Biraz buruk biraz da yorgun ama en çokta kırgın."

"Kırgın?" dedi beni anlamaya çalışarak.

Başımı salladım. "Kırmayalım kimseleri çünkü gerçek anlamda kırdığımız insanlar kısa ömürlü olur." Başımı eğerek gözlerinin ta içine baktım. "Bence beni çok kırma çünkü bir gün ölürsem belki üzülürsün." Duraksadım. "Ölürsem üzülür müsün?" dediğimde kaskatı kesildi, tek kelime edemedi. Gözlerime bakarken hiçbir şey söyleyemedi. Havada buram buram yükselen gerginlik salonu buz kesmişti. Artık üşüyen sadece o değildi.

Onun için henüz cevabı belli olmayan bir soruydu

Bir süre sonra birlikte sinema salonundan ayrılmıştık. Otoparka inene kadar Karun'u gören çalışanların nasıl kendilerine çeki düzen verdiklerini gördüm. Onu gören mağaza veya stant elamanları saygıyla selam veriyordu. Adamın Beşiktaş gibi zengin bir muhitte devasa bir alışveriş merkezi vardı. "Bilerek bunu yapıyorsun, değil mi?" dedim etrafımdaki tüm bu lüksü gözlerimle işaret ederken. "Asansörü kullanarak zemin katına inebilirdik ama sen oraya kadar gezmemizi istedin. Sahip olduğun şeyleri görmemi istiyorsun," diyerek ona kızıyormuş gibi yaptım ama aslında çok eğleniyordum. En azından asansörle hemen aşağıya inip benden kurtulmak yerine benimle vakit geçiriyordu. Benden kaçmasını sevmiyorum.

Vitrinlerin önünden geçerken dümdüz bir şekilde karşısına bakıyor, etrafındaki insanların ona attığı hayranlık bakışları yok sayıyordu. "Neden bilerek böyle bir şey yaptığımı düşünüyorsun?" dediğinde en az yüz ifadesi kadar ses tonu da düzdü. Üzerindeki tüm bu bakışlara alışıkmiş gibi hiçbirini umursamıyordu. Sağdaki liseli kız telefonunu çıkartıp onu mu çekiyordu?

Kendimi ünlü birinin yanında yürüyormuş gibi hissetmiyorum çünkü adam zaten ünlüydü!

"Bilmem," diyerek sorusuna yanıt verdim. "Belki de sahip olduklarını bana göstererek beni etkilemeye çalışıyordur," diye dalga geçtim. Önde yürüdüğü için yüzünü göremiyorum ama güler gibi bir ses çıkarmıştı.

"Sahip olduklarım sadece bu yerle mi sınırlı sanıyorsun?" Sesi keyifli geliyordu. Ona yetişmem için adımlarını yavaşlatmıştı.

"Ne yani gerçekten beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" dedim yalancı bir şaşkınlıkla.

Ona yetiştiğim için başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı.
"İhtiyacım var mı?"

Mavi gözlerinin güzelliğine bakıp, "Hiç şansın yok," dediğimde bu sefer gülüşünü benden saklama gereğinde bulunmadı. Dudakları iki yanına kıvrıldı ve güldü. "Benim için büyük bir kayıp olmalı," dediğinde alay ediyordu ama eğlendiğini de inkar edemezdi.

Otoparka inip arabasına bindikten sonra kısa süre içinde yola çıkmıştık. Bu sefer arabayı şoför kullanmıyordu veya peşimizde bizi takip eden bir konvoy yoktu. Buraya tek başına gelmişti ama bu onun için ne kadar güvenli bilmiyorum. Karun gibi adamların düşmanı çok olurdu ve tüm o düşmanlar onun tek gezmesini kollardı. Buraya yalnız başına gelmesi bence büyük bir riskti. Akşama kadar dışarıda oyalandığım için hava çoktan kararmıştı. Başımı cama yaslayıp biraz kestirmek için gözlerimi yumdum. Tüm gün aylaklık yapmak bile insanı yoruyormuş.

Umarım uykumda beni öldürüp kısa yoldan dul kalmaya çalışmaz.

Bu adama hiç güvenmiyorum.

"Sen ne yaptın Efil?" diyen ablamın sesini duyuyorum ama hiç kıpırdamıyorum. Ablam ağlayarak onu tutan adamların elinden kurtulmaya çalışıyordu. O adamlar onu bıraksa üzerime atlayacak, beni parçalayacaktı. Sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu, "Sen ne yaptın Efil?" diyordu. Aynı soruyu bende kendime sorup duruyordum. Elimdeki silaha bakıyor ve ne yaptığımı sorguluyordum. Ben ne yapmışım? Söyle babasının kızı, sen ne yaptın?

Sadece ablamın çığlıkları ve ablamın sesi vardı.

Annemin sesi yoktu, annem artık konuşamazdı.

Sen ne yaptın Efil?

"Bilmiyordum!" diye bağırarak gözlerimi açtığımda nefes nefeseydim. Elimi kuş gibi çırpınan kalbime bastırıp, "Kâbus," diye fısıldadım kendimi sakinleştirmek için. "Sadece bir kâbus." Hep olduğu gibi yine gözlerimi yumunca peşimi asla bırakmayan iki kâbustan birini görmüştüm. Genelde ya 13 Haziran gecesini görürdüm ya da annemin ölümünü. O kadar uzun zaman oldu ki huzurlu bir uyku çekmeyeli. Uykular haramdı bana.

"İyi misin?" Sol yanımda duyduğum bir sesle sıçrayarak sese doğru döndüm. Karun'u araba kullanırken görünce bir an afalladım fakat daha sonra uyku halinden çıkıp olanları anladım. Beni eve o götürüyordu.

Hâlâ gördüğüm kâbusun etkisinde olduğum için tek kelime etmeden başımı salladım. Uykudayken fazla terlediğim için alnımdaki teri silerek önüme döndüm. Bileğimdeki saati kontrol edince saatin dokuz olduğunu gördüm. Biz en son akşam saat yedide yola çıkmamış mıydık? İki saattir araba neden hareket halindeydi ve hâlâ neden malikanede değiliz?

Arabanın hareket halindeki trafiğin içinde adeta makas atarak ilerlediğini görünce irkildim. Fazla mı hızlı gidiyoruz? Allah kahretsin, son sürat arabaların arasından geçip gidiyorduk! Başımı çevirip Karun'a baktığımda gözlerini yoldan ayırmadan arabayı ustaca kullandığını gördüm. "Her şey yolunda mı?" dediğimde dikkati dağılmasın diye bana doğru hiç dönmeden başını salladı. "Sorun yok biraz daha uyu," dedi sakın bir sesle. Beni korkutmamak için ses tonuna kadar her şeye dikkat ediyordu ama dizindeki eli sinirden yumruk olmuştu.

"Aslında başımız şu anda belada, değil mi?" dedim.

Soğukkanlılığını koruyup, "Belki biraz," dedi. Hâlâ beni ürkütmemeye çalışıyordu.

"Sevgili kocam acaba bana *birazın* içeriğini anlatacak mı?"

Derin bir nefes alıp, "Arabanın frenleri tutmuyor!" dedi sıkıntıyla. Şimdi neden hâlâ hareket halinde olduğumuzu anlıyordum çünkü frenler tutmuyordu. Duramıyorduk ki!

"Ve?" diye ısrar ettiğimde sinirden güldü. "İki saattir peşimizdeler." Hadi ama ya!

Son sürat giderken başını çevirip kısa bir an bana baktı. Direksiyon hakimiyetini kaybetmek istemediği için bu çok kısa sürdü. "Her yerdeler, ne yaptıysam onları atlatamıyorum. Bir türlü geçiş vermedikleri için ne Kenan bana ulaşabiliyor ne de ben bu çıkmazdan kurtulabiliyorum!" dediği an elim ayağım buz kesti. Bu taktiği biliyorum, Allah kahretsin ki bu taktiği çok iyi biliyorum! Böl ve saldır!

Tüm yolları tuttukları için ne Karun'un adamlarını bu tarafa geçirirlerdi ne de Karun'u o tarafa. Yıllar önce 13 Haziran'da yaşamıştım bunu. O günde tıpkı bugün olduğu gibi kuşatmışlardı tüm yolları. Çocuklar ve annelerini ikiye bölüp farklı yerlerde tutmuşlardı. Tıpkı bu akşam olduğu gibi o gece de ne babamların bize ulaşmasına izin vermişlerdi ne de bizim onlara. Evet, bu saldırıyı çok iyi biliyordum. Carlos'tan başkası bunu yapmaya cesaret edemezdi.

Hayır, tıpkı 13 Haziran'da olduğu gibi bu akşam da kazanmasına izin vermeyeceğim.

Karun'un soğukkanlı duruşu bana da cesaret verdiği için panik yapmamaya çalıştım. "Avantajlı olduğumuz bir şeyler var mı?" diye sordum arabanın aynasından arkayı kontrol ederek. Siyah arabalar bizi takip ediyordu ama Karun her defasında gaza biraz daha yüklenerek onların bize yetişmesine engel oluyordu.

"Arabanın yakıtı bitmek üzere," dedi keyifsiz bir sesle. "Frenler tutmuyor olabilir ama birazdan kendiliğinden durur. Amacım zaten buydu fakat araba durana kadar onları atlatmış olmayı umuyordum!" dediğinde kaşlarımı çattım. Eğer beni zamanında uyandırsaydı bu konuda çoktan ona yardım etmiş olurum. Neyse hâlâ geç değil.

"Silahını bana verirsen sana biraz zaman kazandırabilirim."

"Hayır!" diyerek şiddetle karşı çıktı. "Yanımdaki kadını riske atmayacağım!"

"Peki, arabanın benzini bittiğinde güvende olacağımızı düşünüyor musun?"

O kadar hızlı gidiyorduk ki adeta arabaların içinden uçarak geçiyorduk. Arkamızdakilerin bize yetişmek üzere olduğunu görünce, "Seni güvende tutacak bir yol arıyorum!" dediğinde benim tarafımdaki cama çarpan kurşunla dişlerini sıktı. Eğer kurşun geçirmez bir cam olmasaydı şu anda ölüyor olurdum. Cama çarpan kurşunu duyunca yumruğunu direksiyona geçirip, "Hepsinin ceddini s*keceğim!" dedi yemin eder gibi. Beni koruyamazdı, kimse koruyamazdı.

Yanımızda hareket eden arabadan biri kafasını uzatmış, üst üste camıma ateş ediyordu. Camı yavaşça aşağıya indirmeye başladığımda sinirden nevre dönerek, "Ne yapıyorsun?" diye bana bağırdı. "Bunu bir daha yapma!" diye bana kızınca korkudan irkildim.

Hemen hızlanıp yanımızdaki arabayı geçti ve düğmeye basıp camı kapatmaya çalıştı. Fakat elimi camın aralığından uzatarak ona engel oldum. Camı kapatmayı durdurdu aksi takdirde parmaklarımı sıkıştırırdı. Kaza yapma pahasına başını çevirip bana baktığında yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. Mavi gözlerine akın eden gölgeler korkudan kalp atışlarımı yavaşlatıyordu. Sıkıdığı dişlerini gıcırdatarak, "Sakın!" dedi buz gibi bir sesle. "Sakın sabrımı daha fazla zorlama! Yemin ederim onlara gerek kalmadan ben senin işini bitiririm!" diye beni tehdit edince hemen elimi içeri çektim. Yapardı, bunu görebiliyorum gerçekten yapardı.

Eğer camı açarsam bana silahını verir diye düşünmüştüm. Böylelikle birkaç arabanın tekerine ateş edebilirdim.

Ama o, bu konuda bana hiç güvenmiyordu.

Susup önüme döndüm. Suratımı asarak koltuğa sindim ve onun işine daha fazla karışmadım. Sanırım artık onu biraz tanımaya başlamıştım. Baskın bir karakteri olduğu için benden yardım almayı kendine yediremiyordu. Şu zamana kadar her şeyi tek başına yapmaya alışmış gibiydi. Bu yüzden birinden, özellikle bir kadından yardım almayı doğru bulmuyordu. Onu

daha fazla kızdıracak şeyler yapmak istemedim. Yakıtın bitmek üzere olduğunu gösteren ışık yanıp sönmeye başlayınca arabayı yoğun trafikten çıkarmayı başarmıştı. Sessizliğimi koruyarak beklemeye başladım. İkimizi ölüme sürüklediğini bilmeme rağmen tek kelime etmedim.

Yaklaşık beş dakika sonra arabaların üzerinde hareket ettiği işlek yollardan çıkıp daha kırsal bir bölgeye girmiştik. Üzerinde geçtiğimiz engebeli yollar yüzünden araba sürekli sallanıyordu. Peşimizdeki dört araba hâlâ bizi takip ediyordu. Araba artık yavaşlamaya başlamıştı çünkü benzin bitmişti. Karun gözleriyle karşımızda duran ve bizden yarım kilometre uzaklıkta olan büyük binayı gösterdi. "Eski bir süt fabrikası," dedi hızlıca. "Torpido gözünde yedek silahım var. Onu al ve araba durduğu an oraya doğru koş!" deyince itiraz istemeyen sesine başımı salladım. Bu تنها yerde bizden başka bir Allah'ın kulu yok gibiydi.

Fabrikayla aramızda az mesafe kalmıştı ki araba durdu. Yakıtı bittiği için bizi daha fazla götüremezdi. Eğilip hemen torpido gözündeki silahı çıkardım. Karun'da bu esnada belindeki silahı çıkarmıştı. Arabadan inmek üzereyken kolumu tuttu. Ona doğru döndüğümde derin bir nefes alıp bana baktı. "Sakin durmak veya arkayı dönmek gibi bir hata yapma," diyerek beni uyardı. Gözlerinin mavisinde yer edinen korkunun tek sebebi bendim.

"Saka," dedi sert bir yüz ifadesiyle. "Fabrikaya gir ve bizim çocuklar gelene kadar güvenli bir yere saklan." Bunu hiç istemiyordum ama beni dinlemeyeceğini biliyorum. Yardımımı almamaya kararlıydı. Bu konuda en az onun kadar iyi olduğumu kabul etmek istemiyordu.

Aynı anda arabadan indik. Karun arabanın ön tarafına geçip arabayı kendisine siper etti ve bu şekilde arkamızda duran arabalara ateş etmeye başladı. Bende fabrikaya doğru koşmaya başladım. Karanlıktan yararlanıp tüm gücümle koşmaya başladım. Karanlıkta beni göremedikleri için arkamda ateş etmeleri işe yaramıyordu. Karun onları yavaşlatıyordu.

Çiftlerden atlayıp fabrikanın bahçesine girdiğimde dönüp arkama baktım. Bunu yapmamam gerektiğini söylemişti ama dayanamadım. Onlar beni göremiyordu ama arabaların yanan farları sayesinde ben onları iyi görüyordum. İki tarafta arabaları kendilerine siper ederek birbirlerine ateş ediyordu. Karun'un bir adamı vurduğunu gördüm. Hemen sonrasında

arabanın önüne diz çökerek üzerine yağın kurşun yağmurundan kendini kurtardı. Şimdilik iyi gidiyordu ama mermileri bitince onlara karşı hiç şansı kalmazdı. Bir şeyler yapmalıyım!

Telefonu çıkartıp hemen Kadem'i aradım. Carlos'un planına ağır bir darbe vurmanın tek yolu Kadem'di. Carlos bu akşam Karun ve adamlarına pusu kurmuştu ama Kadem'e değil. Kadem'in geçeceği tüm yollar açıktı bu yüzden bize yardım edebilirdi. Telefonu açtığı an, "Yardıma ihtiyacım var," diyerek Karun'un sağ tarafında ateş eden adamı indirdim. Evet, onu tam alnından vurdum. Ben burada karanlıkta saklandığım için onlar beni göremezdi ama ben hepsini kuş gibi avlayabilirdim. Ateş eden kişinin ben olduğumu bildiği için Karun başını çevirip kısa bir an arkasına bakmıştı. Evet, arkanı kolluyorum.

Çatışmada çıkan silah seslerini duyan Kadem, "Bu sesler de neyin nesi? Efil her şey yolunda mı?" dedi endişeli bir sesle. Efil mi?

Gözlerimi kısıp ortadaki arabadan kafasını çıkaran adamı da alnından vurdum. "Azap tarikatı peşimde," dedikten sonra kapının arkasına saklanıp ateş eden adamı omzundan vurdum. "Kadem bu adamlar sayıca bizden çok üstün. Karun ile ikimiz pusuya düştük ve Carlos'un adamları diğerlerinin bize ulaşmasını engelliyor. Çiftlik yolunun orada eski bir süt fabrikası var oradayız!" dedim.

Söylediklerimden sonra telefonun diğer tarafında hemen bir hareketlenme duydum. "Ulan ben şimdi o piçleri s*kmez miyim!" diye sesini yükseltince bu kadar çok kızacağını beklemiyordum. Bana değer veriyor gibi davranıyordu.

"Efil sakın ben gelene kadar gebereyim deme!" diyerek bana da kızdı. "Birazdan oradayım güzelim, bela olup yağacağım hepsinin üzerine!" deyip telefonu yüzüme kapatınca sinirden güldüm. Bu adamı sevmeye başlamıştım.

Daha fazla oyalanmadan telefonu cebime koyup önüme döndüm. Karun'un mermileri az kalmış olmalı ki artık saklandığı yerden daha az ateş ediyordu. Adamlar bunun farkında olduğu için tüm kurşunlarının bitmesini bekliyordu. "Koş," diye fısıldadım. "Ben seni korurum buraya gel."

Beni duymadığı için buraya gelmek yerine hâlâ direniyordu. "Koş!" diye bağırdım. Beni duysun diye normalde hep kısık çıkan sesime yüklenip, "Karun buraya gel!" diye boğazımı yırtarcasına haykırdım. "Bir kez olsun bana güven ve buraya gel!"

Sesimi duydu. Genelde bağırdığımı sandığım zamanlarda bile sesim yeterince yüksek çıkmazdı. Ama bu sefer beni duydu. Başını çevirip arkasındaki karanlığa baktı. Diz çöktüğü yerde arkasını kontrol ederken tereddüt ettiğini biliyorum. Saklandığı araba onu uzun süre koruyamazdı, üstelik üzerine kurşun yağıyordu. Ayağa kalktığı an onu indirirlerdi. Fakat bana güvenmeyi seçti. Beni görmemesine rağmen bu tarafa bakıp başını sallayınca rahat bir nefes aldım. Kalktığı an arkasındaki adamlara ateş etmeliydim. Aynı anda hareket etmeliydik. Baş parmağını kaldırınca, "Bir," dedim. Daha sonra elini indirdi ama ben saymaya devam ettim çünkü sayacağımı biliyordu. Umarım üçe kadar sayıp bir anda ayağa kalkmaz çünkü ben on üçe kadar sayarım. "İki, üç, dört," diye fısıldayarak saymaya başladığımda hiç ayağa kalkmayınca gözlerim dolu dolu gülümsedim. On üçe kadar saydığımı tahmin ettiği için içinden sayarak beni bekliyordu. On üçe olan takıntımı artık biliyordu.

"On bir, on iki ve on üç!" dediğim an ayağa kalkıp bana doğru koşmaya başlayınca ona silah doğrultan herkese ateş etmeye başladım. Evet, bu işi birlikte yapacaktık.

Şaşırtıcı ama kendimden beklemediğim bir performansla ona ateş eden herkesi geri püskürtmeyi başarmıştım. Karun karanlığın içine girene kadar dört kişiyi vurmuş ve diğerlerinin saklanmalarını sağlamıştım. Karşı taraftan biri kafasını çıkardığı an ona ateş ediyordum. Tıpkı bir keskin nişancı gibi kocamı ateş hattından çıkarana kadar onlara soluk aldırmadım. Karun karanlığın yoğun olduğu bölgeye girince artık onların görüş açısından çıkmıştı. Son kurşunumla bir adamı daha vurarak elimdeki silahı yere attım. Ateş etmeyi bıraktığım an saklandıkları yerden çıkıp bu tarafa doğru koşmaya başladılar. Bizi göremedikleri için artık ateş edemezlerdi.

Karun çitleri geçince ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başladım. Ona yetişince burada olmasının sevinciyle boynuna atladığımı çok sonradan fark etmiştim. Ona doğru koşup boynuna atladığımda güler gibi bir ses çıkartıp

bana sımsıkı sarıldı. "Nesin sen? Bir tetikçi mi?" derken tıpkı benim gibi o da olayın adrenaliyle bana sarıldığını henüz fark etmemişti.

"Olağanüstüydün," derken karanlıkta yüzünü göremiyorum ama sesinde benimle gurur duyduğunu gösteren bir şeyler vardı. Bu kadarını yapacağımı beklemiyordu.

Birbirimize sarıldığımızı fark ettiğimizde ise birbirimizin kollarında kaskatı kesildik. O kadar hızlı bir şekilde birbirimizden ayrılmıştık ki yok böyle bir şey. Benden uzaklaşıp gergin bir sesle, "Geliyorlar gidelim hadi," deyince başımı salladım. Aramızdaki bu mesafeleri bir türlü aşamıyorduk. Yalnız kokusu güzeldi. Ona sarılınca ilk kez kokusunu bu yakınlıkta solumuştum. Tam olarak ne kokuyordu, işte bunu bilmiyorum.

Fabrikanın asma kilidine ateş ederek içeri girmiştik. Karanlıkta pek bir şey göremiyorduk ama Karun beni peşinden çekip arka taraflarda bir yere getirdi. Yerimizi gizlemek için ışıkları açmıyorduk fakat ters giden bir şeyler var gibiydi. İlerledikçe Karun'un kısık iniltilerini duyuyordum üstelik hareketleri gittikçe daha çok yavaşlıyordu. Birkaç yerden dönüp en arkalara geldik. Karanlıkta hareket etmek gerçekten çok zordu. Bir kapıyı açıp içeri girince kapının sürgüsünü çekti. Işığı açınca küçük bir depoda olduğumuzu gördüm. Burada süt sağımında kullanılan birkaç makine ve yere düşmüş boş bidonlar vardı. Karun'un iniltisini duyunca başımı çevirip ona baktım ve gördüklerimle donup kaldım. Beyaz gömleğinin karın kısmı kanlar içindeydi. Kahretsin, yaralanmıştı!

Sırtını duvara yaslayıp kendini yere bırakınca hemen ona doğru koştum. Yanına diz çöktüğümde dışarıdaki sesleri duydu. "Kaç!" diye bana emretti kızgın bir sesle. Karnındaki yaraya elini bastırırken acı çektiğini gizlemeye çalışıyordu. Fakat yüzü acıdan seğirirken yeteri kadar gizleyemiyordu. "Saka!" dedi dişlerinin arasından. "Bir kez olsun söz dinle ve git buradan!" Peşimizdeki adamların beni ele geçirmesini istemiyordu. Carlos'un itleri yüzünden bu haldeydi, yani hepsi benim suçumdu.

Dışarıdaki sesleri duyarken diz çöktüğüm yerde üzerimdeki atleti çıkardım. Mavi gözleri huzursuz bir şekilde ne yaptığımı sorguluyordu. Üzerimde sadece kısa bir şort ve ince, askılı bir atlet vardı. Atleti çıkartınca şimdi onun karşısında siyah bir sutyen ve kot şortla kalmıştım. Uzun çizmelerim

dizlerime kadar bacaklarımı sardığı için bu pozisyonda biraz rahatsız ediyordu. Diz çökünce çizmeler rahatsız edici bir his bırakıyordu. Atletimi top haline getirip Karun'un yarasına bastırdım. Kanlı elini tuttum ve atletin üzerine koydum. Başımı kaldırıp acı çeken yüzüne güven vermek ister gibi baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum anla artık ben seni koruyabilirim," dedim. Evet, bunu gerçekten yapabilirim çünkü gereken donanıma sahibim. Tabii Karun bunu yeteri kadar bilmiyordu. Beni silah kullanırken görmüştü ama dövüşürken hiç görmemişti.

Çok fazla kan kaybetmeye başladığı için artık terlemeye başlamıştı. Acısına direnmeye çalışırken, "Hâlâ kaçmak için şansın var," diye fısıldadı yalvaran bir sesle. Ter damlacıkları şakaklarında süzülürken, "Ben başımın çaresine bakarım git hadi!" dedi hükmedici bir sesle. İkimizi koruyacağıma dair hiç inancı yoktu.

Elimi gerilen yüzüne doğru uzattım ve işaret parmağımı çatık kaşlarının tam ortasına bastırdım. "Biraz rahatla," diyerek işi muzurluğa vurdum. Benim için endişelendiğini biliyorum çünkü bugün bana yapılan her şey onun karısına yapılmış olacaktı. Bu şekilde anılacaktı. Koyu mavi gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım. "Ben Sanrı'nın Saka'sıyım," diye yalandan böbürlendim onu rahatlatmak için. "Kalender çiftini hafife almak neymiş onlara göstereceğim."

Son söylediklerimle başını iki yana sallayıp yorgunca nefesini verdi. Yaşlı olduğu soğuk duvar bile canını yakar gibiydi. Ayağının birini yere uzatırken diğer bacağı dizinde bükük bir şekilde duruyordu. Atletimi yarasına biraz daha bastırıırken, "Seni küçümsemiyorum ama bir kadının yetenekleri sınırlıdır," diyerek kesik kesik nefes almaya başladı. "Kenan ve bizim çocuklar buraya gelene kadar bir yerlere saklan." İnatla savaşmak yerine kaçmamı veya saklanmamı söyleyip duruyordu. Artık sesi bile acı çekiyordu. Nasıl mümkün, bilmiyorum ama sesinde bile çok fazla acı vardı.

Babamın bana öğretilmediği nadir şeylerden biri de korkup kaçmaktır .

Yerdeki silahı alıp yanında güçsüzce duran eline tutuşturdum. "İhtiyacın olabilir," diyerek ayağa kalktım. Evet, onu dinleyip kaçmayacağım!

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüğümde, "Saka," diyen fısıltısını duydum. Adım atmayı bırakıp ona doğru döndüğümde, "Yaklaş," dedi kısık bir sesle. Solgun yüzü beni endişelendirirken gözlerime yorgunlukla bakıyordu. "Yaklaş," demek için kendini zorladı. Artık konuşurken bile acı çekiyordu.

Adamlar bizi bulmak için fabrikanın her yerini didik didik ararken ona doğru yürüdüm. Yanında durduğumda başını kaldırıp bana bakmak için kendini zorladı. Yüzündeki her kas acıdan seğirirken, "Biraz daha," diye fısıldadı. Allah kahretsin canı çok yanıyordu!

Yanında diz çöktüğümde kendini zorlayarak silahı tutan elini kaldırdı. Diğer eli yarasına pansuman yapıyordu. Kirpikleri ısıdırıp içinde titreşirken, "Bunu sen al," deyince gözlerim dolu dolu başımı salladım. Silahı alıp onu hem yaralı hem de savunmasız bir halde burada bırakmak istemiyorum. Ama almayınca da aklı bende kalacak, belki de daha fazla acı çekecekti.

Parmaklarım elinin üzerinde kayarak silahı kavradığımda, "Yaklaş," diye fısıldadı bir kez daha. Yorgun yüzüne bakınca aramızdaki bu mesafenin kapanmasını istediğini anladım. Daha fazla yaklaşmamı istiyordu.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdığımda kalan son gücüyle bana doğru uzandı. Başını yaslı olduğu duvardan ayırıp bana doğru uzandı. Kafasını yüzümün yanına doğru kaydırıp ve sakalları yüzüme sürtünürken beni öptü. Yanağımda onun dudaklarını hissedince buz kesmiştim. Sıcak dudakları yanağıma tüy gibi bir öpücük bırakmıştı. Donmuş bir şekilde hareket etmeden dururken başını geriye çekip bana baktı. Gözlerim onun mavisiiyle kesişince içli bir ifadeyle, "Öpücüğümü eşitlememi istiyorsan bana geri dön," dedi ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Bunun ikimiz için anlamı büyüktü.

Beni hayatta tutmak için bana karşı elinde kalan son kozu oynamıştı.

Gözlerimdeki yaş hızla silip başımı salladım. Ayağa kalkıp kapının sürgüsünü açtım. Elim duvardaki düğmenin üzerinde durunca, "Sanrı," dedim ona lakabıyla seslenerek. Başını yorgunca çevirip bana bakınca, "Öpücüğünü eşitlemeden sakın ölme," diye fısıldadım. "Senin yüzünden kalan hayatımda tüm uğursuzlukları üzerime çekmek istemiyorum,"

dedikten sonra ışığı kapattım. Yerini bulmasınlar diye bunu yapmalıydım. Daha sonra eğilip elimdeki silahı yavaşça yere bıraktım. Çizmemin yan tarafıyla silaha hafifçe vurunca silah yerden kayıp ona doğru gitmişti. Büyük ihtimalle çok yakınında durmuştu. Eğer biri buraya gelip ışığı açarsa hemen yanındaki silahı görüp kendini koruyabilirdi. Silahın yerde kayarken çıkardığı sesi duydu ama göremediği için silahı ona bıraktığımı şimdilik anlamadı. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda kendi hayatım pahasına onun için elimden gelen son şeyi de yapmıştım.

Dışarı çıktığımda buradaki tüm ışıkları yaktıklarını gördüm. Tek bir düğmeyle otomatik ışıkları birden yakmış olmalılar. En azından küçük depoların ışıkları otomatik değildi. Böylece Karun'un hangi depoda olduğunu bulmaları biraz zaman alırdı. Yerdeki uzun demiri alıp etrafımı kontrol ederek yürümeye başladım. Bir zamanlar sığırları tuttukları bölmeleri kontrol ederek ilerliyordum. Adım sesleri duyunca hemen duvarın arkasına saklanıp beklemeye başladım. Çoğunu Karun ile ikimiz vurmuştuk geriye en fazla dokuz adam kalmıştı. Evet, dışarıdayken fabrikaya doğru koşan adamları saymıştım. Lakin herhangi bir takviye kuvvet çağırılsa burada cesedimiz çıkardı.

Adım sesleri yaklaştıkça daha fazla soluğumu tutuyordum. Saklandığım yerden ses çıkarmamaya dikkat ediyordum. Birinin gölgesini görünce kalbim korkudan durma noktasına gelmişti. Adam saklandığım duvarın arkasından çıktığı an elimdeki demiri kaldırıp suratına geçirdim. Neye uğradığını anlamayan adam yere düştüğü an yüzü parçalanana kadar demirle suratına üst üste vurdum. Bilincini kaybedince hemen elinden düşen silahı aldım. Silahın ucuna susturucu takılıydı. Kafasına ateş ederek onu öldürdükten sonra üzerini aradım. Bulduğum ikinci silahı da aldığım an kulağımın yanından geçen bir kurşunla hemen kendimi duvarın arkasına attım. "Burada!" diye bağırdı biri. Yerimi bulmuşlardı!

Adamın kemerinden çıkardığım silahı belimin arkasına sıkıştırıp doğruldum. Bu tarafa doğru birden çok adım sesi duyduğum için hemen koşmaya başladım. Bir anda biri karşıma çıkınca ikimizde birbirimizi görmeyi beklemiyorduk. Aynı anda silahımıza davrandığımızda ben ondan önce tetiğe bastım. Alnının ortasında bir delik açtığımda sırt üstü yere düşmüştü. Silaha susturucu takılı olduğu için ateş edince yerimi belli

edecek kadar çok ses çıkmıyordu. "Resmen seri ölümlere başladım!" diye kızıp yerdeki cesedin yanından geçtim.

İkisi gitti geriye kaldı yedi adam.

Diğer koridora doğru koşup onları mümkün olduğunca çok Karun'un olduğu kısımdan uzak tutmaya çalıştım. Fakat koridordan sol tarafa doğru dönünce iki adamla karşılaştım ve daha ben bir şey yapmadan silahlarını bana doğrulttular. "Kıpırdama!" diye bağırdı birisi. Elimdeki silahı işaret edip, "At yere!" deyince derin bir nefes alıp silahı yere attım. En küçük bir hareketimde beni vuracaklarını iyi biliyorum.

Biri bana silah doğrulturken diğeri bana doğru yürüyüp, "Geri çekil!" deyince mecburen arkaya doğru birkaç adım atarak silahtan uzaklaştım. Her şey aleyhime işliyordu.

Esmer adam yerdeki silahı alıp beline taktı. Telefonu çalınca çıkarıp açtı. Üzerime doğrultulan silah yüzünden onlar için savunmasız bir haldeydim. Bu yüzden gözlerini benden ayırmadan, "Evet, efendim," dedi her hareketimi izlerken. "Saka elimizde." Yapacağım en küçük hatada elindeki silahı kaldırıp beni vuracak gibiydi.

Kiminle konuşuyor, bilmiyorum ama bana doğru yürüdü. Tehlikeli biri olduğumu düşündüğü için bana çok yaklaşımdan telefonu bana uzattı. "Patron seninle konuşmak istiyor."

Alay edercesine ona baktım. "Patronun kim senin?" diyerek onu küçümsedim. "Sizin gibi itlerin tek bir sahibi olmaz," dediğim an bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzüme attığı tokatla yere savruldum. Hayvan herif o kadar sert vurmuştu ki kafam yamulmuştu. Saçlarım yüzüme savrulurken patlayan dudağım yüzünden ağzımın içinde kan tadı vardı.

Üzerime yürüyüp tam karşımda durdu. Daha sonra eğilip ensemdeki saçlarımı sertçe çekerek başımı kaldırdı. Sinirli bir şekilde bana bakarken, "Senden sıkılmaya başladım kaltak!" diyerek elindeki telefonu zorla kulağıma bastırdı. "Konuş şimdi!"

Boynum arkaya doğru gerilirken, "Kiminle?" diyerek güldüm. Saçlarımı öyle bir çekiyordu ki acıdan kıvranıyordum ama buna rağmen kendimden taviz vermeye niyetim yoktu. Elimi yavaşça belime doğru kaydırırken saçlarıma asılan adamın yüzüne baktım. "Hâlâ bana tasmanı tutan piçin adını vermedin," dediğimde telefonu yere atıp tekrar bana vurmak için elini kaldırdı. Fakat belimdeki silahı çıkardığım gibi silahı kalbine bastırıp ateş ettim. Tetiğe bastığım an hemen ceketinden tutup onu üzerime çektim. Böylelikle arkasındaki diğer adam ateş edince cesedi beni kurşundan korumuştı. Adamın ikinci kez ateş etmesiyle mermi sol kolumu sıyırdı fakat bende onu vurdum. O bana ateş ederken bende silahı üzerimdeki cesedin koltuk altından çıkartıp onu boğazından vurmuştum. Evet, şu ana kadar tamamen öldürmeye yönelik ateş ediyordum çünkü bana 13 Haziran'ı yaşatan bu Ermeni piçlerine acımam yoktu!

Dördü gitti geriye kaldı beş adam.

Üzerimdeki cesedi iterek ayağa kalktığımda göğüs kafesim hep kan içinde kalmıştı. Vurduğum adamın kanı göğüslerime bulaşmış, sutyenden karnıma doğru akıyordu. Başımı çevirip sol koluma bakınca kurşunun sıyırdığı kolumdan da kan akıyordu. Ama bu yara hareketlerimi kısıtlayacak kadar büyük veya beni etkisiz hale getirecek kadar ölümcül değildi. Yerdeki adamın silahını alıp tekrar belimin arkasına taktım. Yedek silahım olması hayatımı kurtarırdı.

Yerdeki telefonda, "Nazım cevap ver!" diye bir ses geliyordu. "Orada her şey yolunda mı?"

Eğilip telefonu aldığımda konuşan kişiyi **Büyük Patron** olarak kaydettiğini gördüm. Onun kim olduğunu biliyorum çünkü bu sesi mih gibi aklıma kazınmışım. Ne sesini unutturdum ne de bana yaşattıklarını. "Merhaba Carlos," dedim ve etrafımı kontrol ederek yürümeye başladım. Her an bir yerlerde yeni birileri fırlayabilirdi.

Sesimi duyunca bir an duraksadı fakat daha sonra, "Saka!" dedi genizden çıkan bir hırıltıyla. "Bu geceyi sağ çıkaracağından emin misin?" Keyifli sesini duydum. "Avcının inindesi küçük kuş, tuzaklarımdan kurtulamazsın."

Sinirliydim ama sesimi olabildiğince neşeli çıkarmaya çalıştım. "İt pusu kurar kurt bozar, Carlos," diyerek kafamı uzatıp koridoru kontrol ettim. "Bunu henüz çocukken sana kanıtladığımı sanıyordum."

Saklandığım yerden çıkıp hemen diğer bölüme girdim. "Evet, bana öğrettiğin bazı şeyler var ama benden de çok şey öğrendiğini inkar edemezsin." Dalga geçtiği o kadar çok belli oluyordu ki.

"Ah, bunu nasıl inkar edebilirim," diyerek kafamı uzatıp tekrar etrafımı kontrol ettim. "Bana bir yıkımın nasıl yapıldığını öğrettiğin için sana minnettarım. Bu arada bu gece katlettiğim adamların için üzgünüm." Yüzümü buruşturdum. "Ya da üzgün değilim."

Attığı kahkahayı duydum. "Bende onlardan çok var. Bu arada hâlâ kâbus görüyor musun?" diyerek sesimi taklit etti. "Annen için baş sağlığı dilemediğimi hatırladım. Ah, Tanrım ne kadar da kabayım." Allah'ın cezası it!

"Lütfen kendini mahcup hissetme," diyerek zoraki bir şekilde güldüm. "Bu konuda en az senin kadar kabayım. Oğlunu parçalarına ayırmak beni ne kadar bedbaht etti anlatamam." Sesimi üzülmüş gibi çıkarıp iyice onu delirttim. "Bir mezarının bile olmaması ne acı. Söylesene her 13 Haziran'da onun için bir mum yakıyor musun?" Adım sesleri bu tarafa doğru yaklaşıyordu.

Sırtımı duvara yaslayıp beklemeye başladığımda Carlos'un, "İki mum yakıyorum," diyen sesini duydum. "Biri oğlum için biri de doğun günün için." Bir şeyi yeni hatırlamış gibi garip bir ses çıkardı. "Ne kadar da unutkanım sen doğum günü kutlamıyordun, değil mi?" 13 Haziran'da doğmuştum yani patlamanın yapıldığı o gece. Doğum günümde bana ve arkadaşlarıma yaptığı şeyi bana hatırlatıyordu.

"Doğduğum gün oğlunun öldüğü gün, Carlos," dedim. "Sırf bunun için bile bir kutlama yapabilirim."

"Bu gece ölme küçük kuş," dedi. "13 Haziran'a sayılı günler kaldı. Senin için hazırlayacağım doğum gününü görmeden ölmeni istemiyorum. Adamlarıma Kalender'i verirsen senin kılına bile zarar vermeden gitmene

izin verecekler." 13 Haziran geldiğinde bana ulaşması için Karun onun önündeki en büyük engeldi. Bu yüzden Karun onu bulmadan o Karun'dan kurtulmak istiyordu.

Adım sesleri gittikçe yaklaşırken kısık bir sesle, "Bu gece itlerin beni geçmeden kocama ulaşamaz!" dedim. "Şimdi kapatmam gerekiyor malum dökmem gereken kanlar var," deyip telefonu kapattım. Karun'un arkasında benim gibi bir karısı varken bu gece kimse ona yaklaşamazdı!

Adım sesleri dibime kadar gelince bir anda ortaya çıkıp tetiğe bastım ama silah ateş almamıştı. Lanet olsun kurşun bitmişti! Hemen belimdeki silahı çıkardım ama çok vakit kaybettiğim için karşımdaki adam elime tekme atarak silahı yere düşürdü. Acıyan elime konsantre olmadan karnıma attığı yumrukla geriye doğru sendeledim. Kaburgalarımındaki hasar henüz tam olarak iyileşmeden karnıma aldığım bu darbe beni mahvetmişti. Öne doğru büküldüğümde hızlıca aramızdaki mesafeyi kapattı. Lakin son anda başımı kaldırıp suratıma gelen yumruğunu tutabilmişim. Yumruğunu avucuma hapsettiğim gibi başımı geriye çekip yüzüne kafa attım.

Birkaç adım geriye çekilip kanayan burnuna tutunca sııttım. "Merak etme tanıdığım çok iyi bir estetik cerrahı var," dediğimde adeta kükreyerek bana saldırdı. Seri bir şekilde savurduğu tüm yumruklarından kurtulmayı başardım. Bir anda cebinden bir bıçak çıkartıp boynuma savurunca, belimi arkaya yay gibi bükerek bıçaktan kurtuldum. Bıçak yüzümü santim farkıyla es geçince bir anda doğrulup tüm gücümle çenesinin altından yukarıya doğru yumruk attım. Dişleri birbirine çarpıp zangırdalayacak kadar sert bir yumruktu. Sersemleyince ona doğru koştum ve kendi etrafımdan dönerek boynunun sağ tarafına tekme attım. Tekmenin hızı ve şiddetiyle çizmemin ince topuğu boynunda sağlam bir yara açmıştı. Boynuna tutup gözlerime bakarken gözleri kaydı ve bir anda sırf üstü yere yığıldı. Bayılmıştı.

Çizmemin topukları zeminde ses çıkartırken eğilip yerdeki silahı aldım. Bayılan adamın yanında durup silahı yüzüne doğrulttum. "Tatlı uykular," dedikten sonra tetiğe basarak beynini dağıttım. Yaralamak yetmezdi, hiçbirini yaşatmayacağım!

İlerlemek için tam bir adım atmıştım ki büyük bir gürültü duydum. Sanki küçük çaplı bir deprem olmuş gibi her yer zangırdamıştı. Neler olduğunu

anlamak için etrafıma baktığımda hoparlörden gelen müzik sesiyle afalladım. Şarkı mı çalıyor?

"Geldim işte dostum yüzün gülsün be. Yaralarım ağır varsın olsun be. Halimizi bir tek Allah bilsin be.

Ben varım yanında yalnız değilsin." Şarkının sözlerini duyunca kahkaha atarak sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Kadem gelmişti!

Evet, o geldi çünkü böyle manyakça bir girişi sadece o yapabilir!

Tehlikeyi benden uzaklaştırıp dikkatleri kendi üzerine çekmek için bunu yaptı.

Silah sesleri geliyordu. Üst üste kurşun sesleri gelince artık bundan emin oldum. Bilerek müziği son ses açmıştı, böylelikle geriye kalan adamlar çakal sürüsü gibi sesin geldiği yere doluşacaktı. Neyse ki ona pek adam bırakmadım. Aksi takdirde hepsiyle tek başına uğraşmak zorunda kalacaktı.

Bir süre sonra kurşun sesleri kesilince içimi bir korku sardı. İki taraftan birileri etkisiz hale gelmiş olmalı ki kurşun sesleri durmuştu. Ama şarkı hâlâ çalıyordu.

Koşarak koridoru geçtim ve makinelerin olduğu kısma gelince gördüklerimle afalladım. Bu ruh hastası resmen arabayla fabrikanın duvarının içinden geçmişti. Kapıdan girmek varken arabayla duvara dalmıştı. Arabanın ön kısmı içerideyken arka kısmı dışarıdaydı. Kadem olacak manyağın arabada açtığı şarkı bangır bangır çalıyordu. Kadem ise iki elinde iki silah tutarak arabanın önünde duruyordu. İyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Anlaşılan kalan adamların icabına bakmıştı. Tıpkı benim gibi o da beni görünce rahat bir nefes almıştı. İkimizde hâlâ yaşıyorduk. Ona bakınca gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü yüzünün farklı yerlerinde tam yedi yara bandı vardı. Boynunda, çenesinin altında, yanaklarında ve çenesinin farklı yerlerinde çok fazla yara bandı vardı. Tıraş olmayı gerçekten bilmiyor, değil mi?

Yüksek sesle çalan şarkının eşliğinde birbirimize doğru yürümeye başladık. Tam zamanında gelmişti. Ona doğru yürürken şarkıya eşlik etti ve o da yüksek sesle şarkıyı söylemeye başladı. Gözlerimin içine bakıp şarkıyla birlikte, **"Kurşunlar yağarken önündeyim söz,"** diyerek bulunduğu yeri

gözleriyle işaret etti.

"Hapiste mezarda yanıdayım söz.

Hem başında hem de sonundayım söz. Ben varım yanında yalnız değilsin," dediğinde ben ona doğru koşarken o, kollarını kaldırdı ve arkamdan bir yerlere üst üste ateş etmeye başladı. Sanırım geriye kalan son kişiyi de vurmuştu.

Ateş etmeyi bıraktığı an ona yetişip boynuna atladım. Burada tek başıma Carlos'un adamlarının eline düşeceğim diye o kadar çok korkmuştum ki, Kadem'i görmek mutluluktan ayaklarımı yerden kesti. "Geldin," dedim ona sınıksıkı sarılırken. Çilek kokuyordu.

Elindeki silahlarla birlikte bana sarılırken güldü. "Sen yeter ki çağırmasını bil ben hep gelirim," deyince içim sıcacık olmuştu. Bana yaptıklarından sonra ondan nefret etmem gerekiyordu ama nedense bir tek ondan nefret edemiyordum.

Beni bu evliliğe mahkûm etmesi bile ondan nefret etmem için yeterli değildi.

Bu çilek kokulu adam da bir şeyler vardı.

Karun aklıma gelince gözlerimi korkuyla açıp, "Kadem o yaralı," deyip hemen ondan ayrıldım. "Karun vuruldu!"

Elindeki silahları hemen beline takıp etrafını kontrol etti. "Beni ona götür," deyince başımı sallayıp Karun'un olduğu tarafa doğru koşmaya başladım.

Peşimden koşarken, "Üzerindeki o şey sutyen mi?" dedi şaşkın bir sesle. Bunu yeni fark etmiş gibiydi.

Duvarın yanında dönerken, "Kadınlar genelde göğüsleri için takar bunu," dedim.

Arkamdan, "Biliyorum salak!" diye bana kızdı. "Ama kadınlar genelde sutyenin üzerine bir şeyler giyerler, sen niye giymedin?"

"Giydim herhalde!" diye ona bağırarak koşmaya başladım. "Ama daha sonra çıkarmak zorunda kaldım."

"Neden ıkardın? Dvüşürken adamlara göğüslerini göstermek bir çeşit taktik mi?"

"Karun'un yarasına tampon yapmak için atletimi çıkardım!"

"Karun'un üzerindeki şeyi çıkarmak aklına gelmedi mi? Ulan sen niye soyunuyorsun?" dediğinde sinirden çığlık atabilirdim! Tek sorunumuz yarı çıplak olmam değildi! Karun ne halde henüz bilmiyoruz!

Umarım öpücüğünü eşitlemeden ölmek gibi bir hata yapmamıştır!

Evet, bu bölümün de sonuna geldik. Gördüğünüz gibi Kadem, Bige'ye tam vaktinde yetişti. Peki, tehlike anında Bige'nin yardım için sadece Kadem'i aramasına ne demeli?

Öte yandan Karun'un durumu pek iyi değildi. Sizce onu zamanında hastaneye yetiştirmeyi başaracaklar mı?

Peki, Karun için bundan sonra neler olur dersiniz? Bige bu gece sadece onun hayatını kurtarmakla kalmadı, sırf onu yaşatmak için adeta tek başına bir savaş verdi. Bu olay ikisinin arasındaki buzları eritir mi dersiniz?

Carlos istediğini almadan durmayacak gibi. Üstelik Bige'yi 13 Haziran'a saklıyor ama Karun'u yolundan çekmeye kararlı gibi. Sizce bundan sonra neler olacak?

Şimdi gelelim bir diğer konuya. Bige, Elay'ı hastanede gördü ama onu tanımadı. Fakat Kadem tam zamanında oraya geldi. Elay'ı alıp kendi evine götürmesini bekliyor muydunuz?

Şimdilik inat ediyor ama Kadem'in er veya geç yeniden Duha'nın yanına döneceğini tahmin etmek zor değil. Kadem yeniden Duha'nın evine taşınınca Elay'ı da yanında götürecektir. Bakalım Duha bu durumda ne yapacak?

İşin komik tarafı Serhat'ın sevdiği iki kadında bundan sonra karşı karşıya duran iki malikanede yaşayacak gibi. Biri Duha'nın yanında diğeri Karun'un. Bu iki adamı geçip kızlara ulaşmak Serhat için kolay olmasa gerek.

Şimdilik bu kadar. Tatildeyken arayı çok açmamak için ancak bu kadar yazabildim.

Son bir şey hızlıca okuyup geçenler şimdi başa dönsün ve tüm o satır aralarına birkaç yorum yapsın. Hayır, bunu sürekli hatırlatmaktan asla bıkmam. 🤔

Bu arada panodaki tüm yorumları okuduğumu bilmeyen yoktur. Sanırım bugün sınav sonuçlarınız açıklanmış. Peki, sonuç ne?

Eğer istediğiniz puanı tutturamadıysanız lütfen çok üzülmeyin. Sonuçta siz elinizden geleni fazlasıyla yaptınız, eğer bir şeyler olmamışsa bu sizin suçunuz değildir. Ne yazık ki zorlu bir eğitim sistemimiz var ve içinde bulunduğumuz şartlar öğrencilerin hayatını daha da güçleştiriyor. Çalışmak için aldığınız kaynak kitapların fiyatlarını bile ikiye katlamışlarken bazı şeyler sizin suçunuz olamaz. Sakın unutmayın yetersiz değilsiniz veya daha az çalışmadınız. Sizler elinizden geleni fazlasıyla yaptınız. Seviliyorsunuz ama lütfen önce siz kendinizi sevmeyi öğrenin. 🌹

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. 💙

(11) Güzellikle Veya Zorla!

"Şu anda bende nefret ettiği şeyler ileride sevdiği her şey olacaktı, haberi yok."

Hastanenin çatısına çıkıp ayaklarımı boşluğa uzatarak oturdum. Bir sigara yaktığımda bahçeye baktım. Karun'un adamları bahçenin dört bir yanını sarmış adeta kuş uçurtmuyorlardı. Gazeteciler hastanenin bahçesindeki koruma engelini aşmak için çırpındıkları için kafamda bir şapka vardı. Yüzümü gösterecek her şeyden kaçıyordum. Karun'u bu hastaneye getirdiğimizden beri haberi alan gazeteciler buraya doluşmuştu. Tabii onlara da malzeme çıkmıştı ne de olsa büyük iş insanı Karun Kalender vurularak hastaneye kaldırılmıştı. Karun'a ulaşamıyorlardı ama bahçede durup onu ziyarete gelen tüm insanları çekiyorlardı. Şu zamana kadar hep önemli ve tehlikeli insanlar onu ziyarete gelmişti. Üstelik her gelen tıpkı Karun gibi büyük bir konvoyla geliyordu. Sanki Cumhurbaşkanı hastane yatıyormuş gibi ülkenin her yerinde seçkin insanlar çıkıp geliyordu.

Ciddi ciddi kocamın bir çeşit aşiretten falan geldiğini düşünmeye başladım. Nerede mafya veya tehlikeli insan varsa adamlarıyla hastaneye gelip ona geçmiş olsun dileklerini sunuyordu. Her gelen kişinin arkasında ordu gibi adam vardı. Hastane yönetimi bile güvenliği hat safhaya çıkarmıştı. Karun Kalender gibi biri onların hastanesinde kaldığı için ona bir şey olacak diye diken üstündeydiler. Sanırım kocam düşündüğünden daha tehlikeli ve önemli biriydi.

Sigaramı içtiğim için ayağa kalktım. Neredeyse akşam olacaktı ama dün gecedan beri Karun'u hiç görmedim. Bu sabah uyandığını duydum ama o kadar çok gelen giden vardı ki bir türlü onu görmeye fırsatım olmuyordu. Onun için endişelenen çok fazla dostu vardı. Belki bugün bile sıra bana gelmezdi.

Karun'un odasının olduğu koridora gelince gördüğüm korumalar beni ürküttü. Bu katın tüm koridorlarında onlarca koruma olduğu için burada kalan hastalar da çok tedirgin olmalı. Koridorun sağında ve solunda duran

korumaların arasında yürürken şaşkınlığımı gizlemek için kendimi zor tuttum. Önünde geçtiğim her koruma hemen ceketinin önünü düğmeliyor, başlarını eğerek büyük bir saygıyla bana selam veriyordu. İlk günlerde beni zerre kadar ciddiye almayan tüm bu adamların değişimleri müthişti. Sanırım patronlarının hayatını kurtararak nihayet onların saygısını kazanmıştım.

Bu lanet adamların bana saygı duyması için illa birilerini öldürmem mi gerekiyormuş? Sanırım onlara Sanrı'nın karısı olduğumu kanıtlamıştım. Ne de olsa bu adamlar yanlarında kendi gibi gözü kara kadınlar istiyordu. Süslü bir kokona olarak gördükleri bir kadın tek bir gecede hepsini ters köşe yapmıştı.

Karun'un kaldığı odaya yetişmeme az kalmıştı ki Rengin odadan çıktı. Beni görünce hemen kapıyı kapatıp bana doğru yürüdü. Yanıma gelen kadın kaşlarını çatarak, "Ne işin var senin burada, Karun seni görmek istemiyor derhal git!" deyince afalladım. Nişanlısını kurtaran kişinin ben olduğumun farkında mı? Ne demek ne işim var burada? Karun'u buraya getiren zaten benim! Ben olmasaydım şimdiye ölmüş olurdu.

"Demek beni görmek istemiyor öyle mi?" dedikten sonra burada duran korumalardan birine döndüm. "Çağırın gelsin!" dedim. Bakalım yüzüme karşı da beni görmek istemediğini söyleyebilecek miydi?

Rengin telaşa kapılarak hemen kolumu tutup sıktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyerek beni buradan uzaklaştırmaya çalıştı. "Burası rezalet çıkartacağın bir yer değil!"

Kolumu sertçe çekerek ondan uzaklaştım ve tekrar korumalara döndüm. "Size çağırın gelsin dedim!"

Korumalar ne yapacağını bilmez bir halde birbirine bakarken içlerinden biri kısık bir sesle, "Bu repliği çok seviyor olmalı," deyince diğerleri gülüşünü saklamak için başını hemen önlerine eğmişti.

Tam o esnada koridorda Karun'un sert sesi bir bıçak gibi herkesin neşesini kesti. "Karım size çağırın dediyse çağıracaksınız!" deyince herkes irkilerek

kendine çeki düzen vermeye başlamıştı. Vay canına işte bunu beklemiyordum.

Yalnız Rengin'in rengi attı.

Yavaşça Karun'a doğru döndüğümde odanın önünde güçlkle ayakta durduğunu gördüm. Kenan onun koluna girdiği için ondan destek alarak ayakta duruyordu. Üzerinde sadece siyah bir eşofman altı olduğu için onun kaslarıyla bakışıyordum. Ne sargılı karnı umurumdaydı ne de zorlu bir ameliyattan çıktığı için solgun yüzü. İlgimi çeken tek şey sıkı ve muhtemelen taş gibi sert olan kaslarıydı. Acaba onu sağ salim görünce çok mutlu olduğum için farkında olmadan sarılmışım gibi yapsam mı? Hormonlarım uçuşta o kasları hissetmek istiyorum. Tamam, Bige dünyaya dön artık çok fazla dikkat çekiyorsun!

Başımı kaldırıp sonunda onun yüzüne baktığımda çok utandım çünkü az önce haddinden fazla dikkat çektiğimi görüyorum. Artık gözlerimi kaslarına dikip nasıl baktıysam Rengin kırmızı görmüş boğalar gibi bana bakıyordu. Kenan gülmek için yanaklarının içini ısırırken Karun, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Her an gür bir kahkaha atacakmış gibi duruyordu. Ne? Vücudunu beğenmem hoşuna mı gitti?

Kimse bana bu konuda tek kelime etmemesine rağmen, "Ne var ya?" diye onlara çıkıştım. "Üzerimdekileri çıkarsam ağzınızın suyunu akıtarak bakarsanız ama ben bakınca olay olsun. Bende bir insanım herhalde!" dediğimde korumalar bıyık altından gülerken Karun, "Kenan," dediğinde yine gülüşünü saklamak için başını eğmişti ama sesi onu ele veriyordu. "Daha fazla konuşturmadan karımı odaya sok," dedi keyifli bir sesle.

Kenan onun kolunu bırakmadı çünkü Karun'un ondan destek alarak ayakta durduğunu biliyordu. Bu yüzden gözleriyle bana odayı işaret edince, "Kocama bakmak da suç!" diye homurdanıp odaya doğru yürüdüm. Kızgın olduğum için kafamı kaldırmamıştım ama odaya girdiğimde Karun'un gülüşünü duymuştum. Bence koridordaki herkes duydu ve gördü. Evet, Rengin bile.

Odaya girdiğimde Karun tek başına peşimden geldi ama içeri girerken, "Rengin bize az müsaade et," deyip odanın kapısını kapattı. Bu son

yaptığıyla Rengin beni çiğ çiğ yiyecekti.

Kapının önünde dikilen adama bakıp fısıltıyla, "Nişanlın şu anda beni nasıl öldüreceğini düşünüyor olabilir," dediğimde odada yalnız olmamıza rağmen beni taklit edip o da fısıltıyla, "Dün gece gördüklerimden sonra bence üstesinden gelebilirsin," deyince gülerек başımı salladım. Bazen bana uyması çok hoşuma gidiyordu.

Yürüyüp yatağın yanına geldikten sonra yarasına dikkat ederek yatağın üstüne oturdu. Gözleri en ince ayrıntısına kadar beni incelerken bir şeyi yeni fark etmiş gibi kaşlarını hafifçe çattı. "Üzerindeki gömlek kime ait?" deyince başımı eğip üzerime baktım. Kadem'in buz mavisi gömleği vardı üzerimde. Bir erkeğin gömleği olduğu çok açıktı ve nedense bu Karun'u huzursuz etmiş gibiydi.

Dün gece Karun'u bulduğumuzda bilinci kapalı bir haldeydi. Bıraktığım depoda sırtını duvara yaslamış bir halde oturduğu için kendinden geçmişti. Fakat deponun kapısı ve ışıkları açıktı. Deponun içinde yerde yatan bir ceset vardı ve Karun elinde tuttuğu silahla bilincini kaybetmişti. Tam da düşündüğüm gibi biri onun yerini bulmuştu ve bıraktığım silah onun hayatını kurtarmıştı.

Nabızı çok yavaş olduğu için onu hemen hastaneye getirmiştik. Fakat Duha'ya çalıştığı için Kadem hastanenin yakınlarında inmişti. İletişim halinde olduğumuz bilinsin istemedi. Araba onun değil çalıntıydı, yani Karun arabayı araştırırsa bile Kadem'e ulaşamazdı. Büyük ihtimalle dün geceki adamlardan birinin çalıntı araba kullandığını ve onu o arabayla buraya getirdiğimi düşünecekti. Kenan gelene kadar polislerе ifade vermekten kaçınmışım. Daha sonra tıpkı Kenan'ın istediği gibi yolda yüzü maskeli adamlar tarafından saldırıya uğradığımızı söylemişim. Onlara süt fabrikasından veya çıkan çatışmadan hiç bahsetmemişim. Kenan tüm cesetlerden kurtulup geriye hiç delil bırakmayacağını söylemişti. Bu tür şeyleri ilk kez yapmadıkları çok belliydi. Kadem arabadan inmeden hemen önce gömleğini çıkartıp bana verdiği için şu anda üzerimde onun gömleği vardı.

Kadem'in iri vücuduyla kıyaslayınca gömlek bana çok uzun ve boldu. Kollarını toplayarak içinde kaybolan ellerimi kurtarmışım. Gömleğin

uzunluğu kalçamın altına geldiği için şortum hiç görünmüyordu. Sanki seviştikten sonra sevgilimin gömleğini giymişim gibi görünüyordum. Üstelik ayaklarımda çizmelerim yerine Kenan'ın benim için getirttiği spor ayakkabılar vardı. Evet, çizmemin topuğu kırılmıştı!

"Arabada buldum," diyerek ona yalan söyledim. Tanıdđı bir erkeğin gömleğini giymemiş olmam onu rahatlattığı için başını salladı.

Komodinin üzerinde duran telefonu çalınca odayı dolduran müziği dinlemeye başladım. "Karadeniz yöresinin müziği değil mi bu?" dedim. Evet, telefon çalınca odayı kemeñçe sesi doldurmuştu.

Başını sallayarak telefonu alıp kapattı. "Levent'in işidir," dedikten sonra telefonu aldığı yere koydu. "Ne zaman bizim oraları özele telefonumun müziğini değiştiriyor."

"Sizin oralar?" dedim anlamayan gözlerle.

"Ordu," deyince gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya başladım. "Ama hiç şiven yok." Türkçe'yi benden daha iyi konuşuyordu ve şu zamana kadar bir kez bile Karadeniz şivesiyle konuştuğunu görmemiştim. Ordu'lu muydu?

Düz bir şekilde bana bakıp, "Olmadığını nereden biliyorsun?" dedi kuru bir sesle. "Ceddini inkar etmediğin sürece hangi dili konuştuğunun bir önemi yok." Doğru söylüyordu ama istemsizce onu Karadeniz şivesiyle konuşurken görmeyi istedim.

Kısa bir sessizlik olduktan sonra aklımı kurcalayan şeyi daha fazla erteleyemedim. "Şimdi gelelim bir diğer konuya," dediğimde öpücüğünü eşitlemesi için beklenti dolu gözlerle ona bakıyor, yanağımı işaret ediyordum.

Ne demek istediğimi çok iyi anlamasına rağmen aptalı oynadı. Yavaşça ayağa kalkıp karşımda durdu ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hangi konu?" dedi düz bir ifadeyle ama muzurca bakan gözleri ne istediğimi çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Sence de bir şey unutmadın mı?"

Hiç düşünmeden, "Hayır," deyince dişlerimi sıkıp, "Beni öpmelisin!" dedim kızgın bir sesle.

Her defasında bunu bana sesli söyletmekten sadistçe bir zevk alıyormuş gibi bakıyordu. "Dün gecedен beri başıma gelmeyen kalmadı," diyerek ne kadar zor durumda olduğumu ona anlatmak istedim. "Seni hastaneye getirdiğimde arabanın kapısını kapatırken parmaklarımı sıkıştırdım." Elimini kaldırıp sol elimdeki zedelenmeyi ona gösterdim. "Bir saat sonra çizmemin topuğu kırıldığı için onları çıkarmak zorunda kaldım," diyerek ayağımdaki spor ayakları ona gösterdim. "Kenan bana bunları bulana kadar çıplak ayakla gezmek zorunda kaldım. Serçe parmağımı merdivene çarptığım için çok acıdı." Hatırlayınca bile acısını tekrar hissedip somurttum. "Öpücüğünü eşitlemedin diye çekmediğim uğursuzluk kalmadı. Ve bunlar daha başlangıç," dedim ve ağlamaklı gözlerle ona bakmaya başladım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım. Artık öp beni," diyerek kendimi ona acındırmaya çalıştım ama bu hayvan herif bana üzölmek yerine bunu komik bulmuş gibi bakıyordu!

Gözleri kısıldığında gülecek gibi olmuştu. Başını hafifçe sol omzuna doğru eğerek bana bakmamaya çalıştı ya da tebessüm eden yüzünü benden gizlemeye çalışıyordu. Yanağının içini dişlerken ciddi durmak için kendini zorladığını görebiliyorum. İçler acısı halim onu eğlendiriyor mu?

"Hayatını kurtardım!" diyerek kaşlarını çatıttım. "Bana bir can borçlusun bu yüzden borcunu ödemek için beni öp!" Hayır, onu kurtardığım için alçakgönüllölük yapıp bu konuyu hızlıca kapatmayacağım. Aksine onu canından bezdirene kadar bunu ona hatırlatabilirim.

Yüzünde gizleyemediğı bir tebessümle bana doğru yürüdü. "Evet, senin sayende yaşıyorum," dediğinde sesi sıcak, bakışları daha yumuşaktı. Karşımda durup gözlerimin içine bakarak, "Teşekkür ederim," dediğinde bana teşekkür etmesini beklemediğim için afalladım. Bu suratsız teşekkür mü etti?

"Orada bana sesini duyurduğun için de teşekkür ederim," dediğinde bunu yaptığım için benimle gurur duyduğunu gizleyemiyordu. "Çağırın gelsin demek işe yaramaz Saka," dediğinde az önce dışarıda söylediklerime değinmişti. "Sesine gelmemi istiyorsan tıpkı dün gece olduğu gibi bana

sesini duyur." Mavi gözleri anlam veremediğim bir sıcaklıkla bana bakarken, "Sesini duyduğum sürece sana gelirim," dediğinde boğazım kurudu, yutkunamadım. Dün gece benden istediği gibi çılgılık atmıştım ve bunu daha önce o benden istediği için yaptığımı anlamıştı. Bu yüzden dün gece bana güvenmeyi seçmişti. Tıpkı buna karşılık olarak o da benim için on üçe kadar saydığı gibi.

Aslında şimdi düşününce mükemmel bir uyum içinde dün geceyi atlattığımızı anlıyordum. Karun iki saat boyunca frenleri tutmayan bir arabayı yoğun bir trafikte kullanmayı başarmıştı. Üstelik bunu yaparken hiç kaza yapmamıştı. Benzinin biteceğini anlayınca arabayı daha تنها bir yere götürmeyi başarmıştı. İkimiz arabadan inip fabrikaya doğru koşsaydık arkamızdaki adamlar bizi sırtımızdan vururdu. Bu yüzden o beni korurken ben kaçmıştım. Daha sonra ben onu korurken Karun kaçmayı başarmıştı. O yaralanınca da ben onu güvende tutarak tüm sorumluluğu üzerime almıştım. İtiraf etmek istemiyorum ama dün gece gerçekten iyi bir çift olmuştuk.

O da aynı şeyleri düşünüyor olmalı ki artık bana olan bakışları daha dost canlısıydı. En azından hep olduğu gibi artık bana bakarken kaşlarını çatmıyordu. Üzerime eğilmeye başlayınca soluğumu tuttum. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmadığı için kalbim hızlanıyordu. Sanki beni yanağımdan değil dudaklarımdan öpecekmiş gibi yakıcı bir gerginlik vuku bulmuştu. Tam yüzlerimiz arasındaki mesafe azalmıştı ki duraksadı. "Seni öperim ama bir şartla," dediğinde sesi boğuk çıkıyor, gözleri sürekli dudaklarıma kayıyordu.

"Ne?" Çıldırıldım. "Tek şartın hayatta kalmamdı ve yaptım bunu!" diye ona çıkıştım. "Bana yeni bir şart sunamazsın!"

Yüzünü geriye çekerek benden uzaklaştı. "Malikaneye taşınmazsan öpmem seni," dediğinde şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Bu ne tür bir fırsatçılıktı!

"Kovulduğum yere asla gitmem!"

Kaşlarını çatı. "Evimde yaşamayan bir kadını da ben öpmem!"

"Öyle mi?" dedikten sonra yumruklarımı sıkarak üzerine yürüdüm. "Zorla öptürürüm o zaman! Madem güzellikle olmuyor bende zorla öptürürüm!" Onun yüzünden daha fazla üzerime uğursuzluk çekip bir yerlerimi kırmayacağım! İnançlarımı hafife alamazdı!

Şaşkın bir suratla geriye doğru bir adım attı, irkildi. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi çünkü küçük bir öpücük için üzerine yürüyeceğimi beklemiyordu.

"Hı hı şaka yapıyorum!" diyerek üzerine yürümeye devam ettim. "Birazdan seni dövüp yanağımı dudaklarına bastırdığımda da şaka yapıyor olacağım!"

Ben onun üzerine yürürken o, arkaya doğru adımlar atarak benden kaçıyordu. "Kocaya el kalkmaz manyak karı!" diyerek karnındaki yarayı gösterdi. "İyileştiğimde gel."

"Sevgili kocam eğer hemen şimdi beni öpmezse iyileşmek gibi bir şans olmayacak!"

Arkaya doğru attığı son adımıyla sırtı kapıya değmişti. Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp karşısında durdum. Kaçmak için sağa doğru hareket edince elimi kapıyı bastırarak buna izin vermedim. Sol taraftan kaçmaya çalıştı ama hemen diğer elimi de kulağının yanından kapıya bastırdım. Şimdi ben ve kapı arasında kapana sıkışmıştı. Başımı kaldırıp sinsice sırtarak yüzüne baktım. "Şimdi öp beni yoksa," deyip dizimi yukarı doğru kaldırdım ve diz kapağımı yarasının üzerine hafifçe bastırdım. "Kan çıkar!"

Kollarımın kapanına sıkışmışken başını küçük bir açıyla eğip karnındaki yaraya baktı. Daha sonra iki yanında duran kollarıma ve en sonunda da bana baktı. Bana kızmasını beklerken beni afallatacak bir şey yaptı. Başını kapıya yasladı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Evet, bunu gerçekten yaptı. Üzerine atlayıp onu tehdit etmem hoşuna gitmiş gibi gülmeye başlamıştı. Donup kaldım. Kızması gerekmiyor muydu?

Onu ilk kez böyle dolu dolu gülerken gördüğüm için büyülenmiş gibi ona bakıyordum. Gülünce sert çehresinde herhangi bir değişiklik olmuyordu ama yüz hatları daha yumuşak, gözleri daha içten ve sıcak görünüyordu. Gözlerine yer edinen sanrıların gölgesi gülüşüyle dağılmıştı. Artık mavi

gözleri daha berrak ve daha güzeldi. Gülüşlerinin arasında, "Sen neden böylesin?" dediğinde böyle olmamdan memnunmuş gibi bakıyordu. Sanki böyle olmamı sevmiştir.

Soluksuz bir şekilde onu izlediğimi görünce gülüşü hızla soldu. Güneşli bir havayı gasp eden bulutlar gibi yüzü bir anda karardı ve yüz ifadesi eskisine göre daha sert bir hale geldi. Bana güldüğünü fark etmesi kanını dondurmuş gibi bir anda buz gibi birine dönüşmüştü. Kaşlarını çatıldığını gördüm, artık gözleri beni ürkütecek kadar kızgın bakıyordu. Bir şeyler onu kızdırıyor veya rahatsız ediyor gibiydi. Hızlı bir şekilde yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve kolumu iterek yatağına doğru yürüdü. Döver gibi bana istediğimi vermişti. Afallamış bir şekilde başımı çevirip sırtıyla bakışırken, "Dışarı çık!" deyince korkuyla ürperdim. Bunu gerçekten hak ediyor muydum?

İncindiğimi hissediyorum.

Nedendir bilmiyorum ama gördüğüm bu muamele karşısında gözlerim doldu. "On üç gün boyunca sana hiç gülmem görürsün!" dedim ağlamaklı bir sesle. "Sürekli bana kızılıyorsun bende artık bir tek sana gülmem! Zaten boşanacağım da senden, bir daha görmeyeceğim seni!" diye ona bağırdığımda, "Senden daha çok istiyorum boşanmayı!" diye kızarak bana doğru döndü. Fakat ıslak gözlerimi ve titreyen dudaklarımı görünce yutkundum. Bu kadar incineğimi beklemiyordu, ben bile beklemiyordum. Ama ondan gördüğüm muamele çoğı zaman beni üzüyordu.

Gözlerine pişmanlık akın ederken kısık bir sesle kendisine küfrederek bana doğru yürüdü. "Tamam, biraz ileri gittim," dedi sıkıntılı bir sesle. Bunu kabul etmekten bile zorlanıyordu. Biraz mı? Bana kendimi berbat hissettiriyordu.

Karşımda durup daha yumuşak bir sesle, "Yemek yedin mi?" diyerek gönlümü almaya çalıştı. "Senin için et söyleyebilirim."

Somurtarak başımı onun olmadığı bir tarafa çevirdim. "İstemiyorum senin yemeğini."

Yan tarafa doğru birkaç adım atarak baktığım yöne geçti. "Sen küstün mü bana?" dediğinde yine gülecekmiş gibi duruyordu.

"Ne küsecekmişim," diyerek burnumu çektim. "Boşanacağım işte senden!"

Beni daha fazla kızdırmamak için gülüşünü dizginlemeye çalıştı. "Tamam, sakinleştikten sonra boşanırsın," dediğinde küçük bir çocukla konuşur gibiydi. "Et istemediğine emin misin?"

"Beni bir tabak etle kandıramazsın!"

Düşünüyormuş gibi başını ağır ağır salladı. "Bakalım neler yapabiliyoruz," dedikten sonra somurtkan yüzüne baktı. "Yeni çizmelere ne dersin?"

Beni avutmaya mı çalışıyordu?

"Benim param var ki," diyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kendim alırım."

"Tam olarak ne istiyorsun, Saka?"

"Bir Sanrı'dan hiçbir şey istemiyorum."

"Üzgün olduğumu görmüyor musun?" diyerek kaşlarını çatınca, "Yoo hiç belli olmuyor," dedim. Gerçekten hiç üzgünmüş gibi görünmüyordu. Aksine ikinci kez kahkahalarla gülecekmiş gibi duruyordu.

"Üzgünsen özür dile," diyerek ona elimi uzattım. Başını eğip uzattığım elime baktı. Hiçbir şey anlamadığını görünce, "Birini kırarsan onun avucunun içini öperek özür dilediğini göstermelisin. Sözle olan kuru bir özrün iyileştirici gücü yoktur ama avucunun içini öpersen kalp daha hızlı iyileşir ve affeder," dediğimde sinirden dişlerini sıkarak, "S*ktir yine mi!" diye söylendi kısık bir sesle. İnançlarım onu deli ediyordu.

Dolu dolu gözlerle ona bakarken, "Tamam," dedim dokunsan ağlayacakmış gibi bir ifadeyle. "Özür dileme benden."

Sinirden burun kemerini sıkarken, "Yahu normal insanlar gibi özür kabul etmiyorsun ki!" diyerek beni azarladıktan sonra başını kaldırdı ve bana

tersçe baktı. "Bitmiyor batıl inançların!"

"Ama hayatını kurtardım." Duygu sömürüsü yaparak ona doğru uzattığım elimi gösterdim. "Sen bir özü çok gör bana. Neyse gidiyorum ben. Keşke seni hiç kurtarmasaydım, elalemin kocaları en azından karılarından özür diliyor." Eğilip yere bağdaş kurarak oturdum. Sinirlerim bozulduğu için kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Biraz ağlayayım sonra giderim ben."

Normalde ağlamam gereken şeylere kolay kolay ağlamazdım ama en saçma şeylere hep akıttırdım gözyaşlarımı. Mesela Serhat'ın evli olduğunu öğrenince o an ağlamam gerekiyordu ama onun yanında hiç ağlamamıştım. Tabii daha sonra çok ağlamıştım. Bu hep böyle olmuştur. Çocukken bile okulda birileri beni dövse hiç ağlamaz ama parmağıma diken batsa kimseyi umursamadan oturup ağlardım.

Karun.

Başımı eğmiş yerde bağdaş kurarak oturan ve ağlayan kadına bakıyordum. Bir insan ne kadar şaşırabilirse şu anda on katı daha şaşkındım. Anlayamıyordum bu kadını, anlamak için elimden geleni yapıyorum ama bir türlü onu anlamıyorum. Sanki tek bir bedene toplanan binlerce karakteri vardı ve ben, tam birini çözerken karşıma farklı biri çıkıyordu. Her erkeğin aklını başından alacak kadar seksi ve ateşliydi fakat bir o kadar da utangaç bir yanı da var gibiydi. Çoğu kadının yüzü kızarmadan yapmayacağı veya söylemeyeceği şeyleri yapacak kadar arsız, lakin bir kaş çatmasına alınacak kadar da hassastı. Dün gece silahlarla oynayacak kadar cesaretli ama şimdi birdenbire ağlayacak kadar da ürkekti.

Hem okumuş ve bilgiliydi hem de olmayacak şeylere inanacak kadar bilgisiz. Gittiği yerlerde nasıl davranacağını bilecek kadar yetişkin ama bir anda yere oturup ağlayacak kadar da çocuktı. Sanki dünyadaki tüm kadınlar tek bir bedende toplanmış gibi bu kadın bambaşka bir şeydi. Ne anlatılırdı ne de yaşanırdı. Bige Efil Saka cevabı olmayan bir bulmaca gibiydi.

Ceza mı yoksa ödül mü hâlâ anlamış değilim.

Sanki bir yüzü cennet bir yüzü de cehennemdi. Hem fazla kolay hem de imkânsız derecesinde fazla zor gibiydi.

Anormal sayılacak her şey gibiydi!

Bir dizimin üzerine diz çökerek karşısında durdum. Diz çöktüğüm için karnımdaki dikişler acıyordu fakat bunu ona yansıtmamaya çalıştım. Elini tutup parmaklarını açtım. İrkilerek beni soluksuz izlerken elini biraz yukarı kaldırdım ve başımı eğerek dudaklarımı avucunun içine bastırdım. "Oldu mu şimdi?" dediğimde bunu yapmamı beklemediği için şaşırđı. Ağlamayı bırakıp şaşkın ve ıslak gözlerle bana bakıyordu. Küçük bir kız çocuğı gibi bakıyordu. Yirmi altı yaşındaydı, çocuk değildi ama çoğı hareketi fazla çocukcaydı. Nihayet kendine gelince *oldu* der gibi hızlıca başını salladı. Birkaç saniye önce ağlarken şimdi bana gamzelerini gösterecek kadar gülümsüyordu. Nesin sen?

"Karun," dediğinde gülüşü dudaklarındaki yerini koruyordu ama çekingen gözlerle bana bakıyordu. "Şey," dedi alt dudağını dişleyerek. "Öpücüğünü yani özrünü eşitlemelisin." Bu kadın elimde kalırdı!

"Saçlarından tavana asarım seni!" diye ona kızdığımda başını kaldırıp şaşkınca tavana baktı. "Çok yüksek görünüyor," dedi tavanı kontrol ederken. Ciddi ciddi bunu düşünmesi yok mu!

Normal kadınlar kocasından pahalı mücevherler veya kıyafetler isterdi ama benim karım boya kalemi veya bir avuç toprak isterdi! Başka kadınlar evinde oturup kocasına yemek falan yapardı ama benim karım sabahın altısında uyanan, tüm günü süslenerek geçiren ve benimle çatışmalara giren bir manyaktı! Bunlar da yetmezmiş gibi tek sayılara takıntısı olan, hurafelere körü körüne inanan bir kaçıktı! Hayatında kabul ettiğı tek sayılı şey yalnızca 13 Haziran'dı. Bunun dışındaki her şey onun için eşitlenmeliydi!

Diğer elini de sertçe tutup avuç içini öptüğümde hoşuna gitmiş gibi kıkırdadı. Sanki beni buna zorlayan o değilmiş gibi sevimlice gülümseyip, "Özrünü kabul ediyorum," dedi. Ya sabır!

Keyfi yerine geldiği için gözlerindeki yaşı silip ayağa kalkınca bende nihayet kalkabildim. Karnıma bakıp beyaz sargıya sızan kanı görünce, "Kanımı böyle heba edemezsin!" diye bana kızmaya başladı. Sanki onun yüzünden eğılmek zorunda kalmamışım gibi davranıyordu. Kanım mı dedi?

"Kanım mı?" dediğimde gözlerini karnımdaki sargıdan ayırmadan başını hızlıca salladı. "Seni buraya getirdiğimde çok fazla kan kaybetmiştin. Henüz Kenan'ı arayıp burada olduğunu söylemeye vaktim olmamıştı. Neyse ki aynı kan grubundaymısz." Gömleğın kolunu yukarı topladı ve bana kolundaki serum iğnesinin bıraktığı izi gösterdi. "Karun," dedi ıslak gözlerle. Yine dokunsan ağlayacakmış gibi bakıyordu. "Hemşire damar yolunu bulamadığı için çok acıttı," diye fısıldayınca kaşlarımı çattım. Nedendir bilmiyorum ama o hemşireyi bulup ecdadını s*kmek geliyor içimden! Saka küçük bir çocuk gibi bana böyle içli baktıkça daha fazlasını yapma ihtimalim vardı.

Kolunu tuttuğumda ürkerek bana bakmaya başladı. Başımı eğip hassas tenindeki morluğun üzerine dudaklarımı bastırdım. Titreyerek yutkundı. Başımı kaldırıp şaşkın yüzüne baktım. "Öpünce geçer derler," dediğimde yanakları kızarak gülümsedi. Gülme şöyle. "Ama şimdi diğer kolumu da öpmek zorundasın," dedi. Öperiz sıkıntı değil. Nasıl olsa bu saçma döngüye alıştık artık.

Diğer kolunu da sıyırıp bana doğru uzatınca bu sefer ona zorluk çıkarmadan onu da öptüm. Avuç içleri, kolları ve yanakları, acaba bana öptürmediği bir yeri kalmış mıydı? Gözlerim dudaklarını bulunca kendime gelmek için başımı iki yana salladım. "Saka çık artık şu odadan," diyerek ona kapıyı gösterdim. Aklıma deli deli şeyler gelip duruyordu!

"Tamam, sende biraz uyu," dedikten sonra bu sefer beni hiç uğraştırmadan dışarı çıkınca rahat bir nefes aldım. Bu Allah'ın cezası oda neden bu kadar sıcak!

Yatağa uzandığımda bu seferde Kenan içeri girdi. Gelen gidenler hiç eksilmiyordu. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturmak zorunda kaldım. Kenan kapıyı kapatıp daha ben sormadan, "Rengin'i bizim çocuklardan biriyle kahve içmeye gönderdim ama çok kızgın haberin olsun," diyerek

yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bige ile nasıl gitti?" Bir anlasam! Kadın bana aynı anda birçok şey yaşıtıyordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum!" diyerek sinirli bir şekilde yüzümü ovuşturdum. "Gülüyor, beni tehdit ediyor, üzerime yürüyor, ağlıyor, kızıyor, trip atıyor, çocuklaşıyor ve daha birçok şey yapıyor!" Başımı çevirip akıl ister gibi Kenan'a baktım. "İnanabiliyor musun, bütün bunları ve daha fazlasını aynı anda yapıyor!" Kördüğüm gibi bir şeydi bu kadın, neresinden tutsam ucu elimde kalıyordu.

Kenan kısa bir an Bige'nin çıktığı kapıya baktı. "Değişik biri olduğunu kabul ediyorum," dediğinde bundan daha fazlası olduğunu benden iyi biliyordu.

"Akıl hastası olabilir," dedim.

"Bir ihtimal," dedi.

"Şüphesiz bir kaçık."

"Belki biraz."

"Ama cesaretli." Dün geceki performansını hiçbir kadında görmedim.

Başını sallayan Kenan, "Senden benden daha fazla gibi," dedi.

"Bir tetikçi gibi o silahı nasıl kullandığını görmeliydin." Gözlerimi ne zaman kapatsam beni kurşunların içinden nasıl çıkardığını görüyordum.

Kenan güldü. "Uyandığın beri anlattığın için görmüş kadar oldum." Gülüşü fazla manidardı.

"Hazırlıkları başlat," diyerek kararlı bir şekilde ona baktım. "İyileştiğimde harekete geçiyoruz. Carlos'u bu dünya üzerinden sileceğim!" Girdiği delikte saklanmaya devam edebilirdi ama karınca yuvasına çomak sokarak onu

oradan çıkarmasını iyi bilirim. Azat tarikatındaki tüm üyeleri tek tek bulup leşini ibreti alem olsun diye ayaklar altına sereceğim. Kolunu kanadını kırdığımda bakalım nereye kadar saklanacaktı!

Carlos tarikattaki üyeleri çocukluktan alıp bir tetikçi olarak eğitiyordu, yani benimle benzer bir işi yapıyordu. Ülkenin her yerine açtığım güvenlik şirketlerine bağlı olan tesislerde de çocuklar koruma olarak eğitim görüyordu. Kimsesiz çocukları sokaklardan toplayıp sıkı bir eğitimle büyütüyorduk. Her biri büyüdüğünde Kenan gibi adamlara dönüşüyordu. Önemli mevkilerdeki adamların güvenliğini sağlıyor olabilirler ama doğrudan bağlı oldukları tek aile Kalender'lerdi. Carlos'un eğittikleri bizimkilerle kıyaslanamazdı bile.

Azap tarikatındakiler sadece öldürme üzerine eğitildikleri için silah kullanmakta ustalar ama savunma sanatlarında zayıflardı. Fakat bizde işler öyle yürümüyordu, her türlü eğitimde tam puan almak zorundalar. Tıpkı Bige gibi her biri tam donanımlıydı. Bige bile dün gece tek başına birçok adamın üstesinden gelmeyi başardıysa, Carlos'un bana ve adamlarıma karşı zerre kadar şansı yoktu. O piçe asıl saldırının nasıl yapıldığını göstereceğim! Onun kellesini Saka'nın ayaklarının önüne attığımda ona olan can borcumu ödemiş olacağım. Evet, o kızı Carlos'tan koruyabilecek bir adam varsa bu benden başkası değildi. O it de bunu bildiği için dün gece kalleşçe bir tuzakla beni pusuya düşürmüştü. Fakat ne Carlos'un ne de benim beklemediğim bir kişi tüm dengeleri dün gece kökünden sarsmıştı. Evet, bu kişi Saka'ydı. Dün gece adı gibi resmen efil efil esmişti.

Kendi canını hiçe sayarak bıraktığı o silah sayesinde hâlâ hayattayım. İşte bunu kimse bana unutturamazdı.

Bige.

Bugün yaşadığım o aksiyonlu gecenin dördüncü günüydü ve Karun bu sabah taburcu olmuştu. Onu en son hastanedeki odasında görmüştüm onun dışında görmeye hiç fırsatım olmadı. Çünkü tekrar ziyaretine gitmedim. Öğle sıcağında hamaktan uzanmaktan sıkıldığım için müştemilata gidiyordum fakat Çiçek yanıma gelmiş ve Karun'un beni çağırdığını

söylemişti. Malikaneye doğru yürürken burnumdan soluyordum çünkü daha bugün taburcu olmuştu ama eve gelir gelmez beni ayağına çağırıyordu! Kaç gündür beni görmediği için mutlu olması gerekiyordu ama o, mutluluğu benimle uğraşmaktan bulmuş gibi beni çağırıyordu! Kendi bölgemden çıkıp onun olduğu tarafa gelmek istemediğimi anlamıyordu!

Malikaneye geldiğimde avludaki kalabalığı görünce şaşırdım. Karun beyaz bir tişört ve eşofman altıyla duruyordu ama bu sıcakta bile üzerinde siyah bir kapüşonlu ceket vardı. Belki de onu ilk kez spor kıyafetleri içinde görüyordum. Hastanede olduğundan daha iyi görünüyordu. Yanında Kenan, Rengin, Levent ve ilk kez gördüğüm kumral bir adam daha vardı. Evet, onun da saçları Karun gibi kumraldı. Aslında birbirlerine de biraz benziyorlardı. Beni asıl şaşırtan şey bunların baktığı kişilerdi. Peki, onlar kim mi? Kadem! Evet, Kadem yanında kızıl bir kadınla onların karşısında duruyordu. Bir dakika bu kadın hastanede gördüğüm kadın değil mi? Evet, ta kendisi! Hani şu kocasına giden tuhaf kadın. Pekâlâ, burada neler oluyor?

Onlara doğru yürüdüğümde beni gören Karun eskisinden daha sinirli bir yüz ifadesiyle, "Bir ziyaretçin var!" diyerek gözleriyle karşısında duran kadını gösterdi. Bunun için mi beni çağırmıştı? İyi ama ben bu kadını tanımıyorum ki.

Başımı çevirip kadına baktığımda pembe bir elbisenin içinde olan kadın ürkererek Kadem'in arkasına saklandı. Ona o elbiseyi Kadem'in giydirdiğine yemin edebilirim ama kanıtlayamam. Neden mi? Çünkü rengi pembe!

Kadem'e bakıp, "Arkana saklanan kadın kim?" dediğimde Kadem canından bezmiş gibi başını çevirdi ve omzunun üzerinden arkasındaki kadına baktı. "Şu yabaniliğin bir türlü geçmedi!" diyerek ona kızdı. "Ortaya çıkıp doğru düzgün bir selam ver bari," dedi ama mümkünatı yok kadın ortaya çıkmadı. Aksine arkadan Kadem'in tişörtünü daha sıkı tutup yüzünü onun sırtına gömdü.

Kadem onu ikna edemeyeceğini anlayınca pes ederek bana doğru döndü. "Bu arkamdaki kadınla bu sabah tesadüfen tanıştım," derken bu konuda ikna edici olmak için kendini zorlar gibiydi. "Kadının akıl sağlığı yerinde değil. Bana kim olduğunu söyleyince onu kime emanet edeceğimi bilemedim," diyerek derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı. "Bu kadın Elay

Yılgın, yani Elay Zemheri," dediği an başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Yılgın Serhat'ın soyadı değil miydi? Serhat'ın karısının adı Elay'dı ve kadın hastanede kocasının adının Serhat olduğunu söylemişti. Yani bu kadın Serhat'ın karısı mıydı?

Kadem bana Serhat'ın karısını mı getirdi?

Donup kaldım, herkes bir şeyler söylememi bekliyordu ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Gözlerimi yaşlar zorlarken başımı iki yana salladım. Hayır, bunu yaşamayacağım, onunla tanışmayacağım. Kocasına deli gibi âşıkken onun yüzüne nasıl bakarım? Bebeğini kaybetmişti ve bir daha asla anne olamayacaktı, değil mi? Bunu bilirken ben bu kadının yüzüne nasıl bakarım? Kendime bu kadarını nasıl yaparım? Ben bu kadının yuvasını yıkmış, dört ay boyunca kocasıyla gezip tozmuştum. Elay evde kocasını beklerken ben onun kocasıyla düğün hazırlıkları yapıyordum. Ya ben daha bunu atlatamamışken Elay'ın yüzüne nasıl bakarım! Kadem bana bunu yapamazdı, bu kadarını yapmamalıydı! Çektiğim vicdan azabının adı Elay iken onu kolundan tutup buraya getiremezdi.

Bana bu kadarını yaşatmaya hakkı yoktu.

Kadem onunla bu sabah tanışmadı değil mi? O gün hastanede karşılaştığı kadın Elay'dı. Telefondaki konuşmaları artık bir anlam kazanmıştı. Karun, "Götür onu buradan!" dedi sert bir sesle. Nemli gözlerime baktıkça daha çok sinirleniyordu. Elay'ın beni ağlattığını düşündüğü için kızgındı. Oysa ki ben zamanında bilmeden yaptığım hatalar için üzgündüm.

Kadem'in Karun'dan ödü koptuğu için onun sözünün üzerine söz söylemeye cesareti yoktu. Ama yardım ister gibi bana bakıyordu. Levent'e dönüp, "Ona biraz bahçeyi gezdirir misin?" diye sordu. Konuştuklarını Elay duysun istemiyordu.

Levent izin ister gibi Karun'a bakınca Karun, sırf Kadem'in söyleyeceklerini duymak için başını isteksizce salladı. Levent yürüyüp Kadem'in arkasına geçerek Elay'a baktı. "Bu takım elbiseli adamlar biraz fazla ürkütücü, değil mi?" diyerek Elay ile konuşmaya çalıştı ama Elay başını gömdüğü yerden kaldırmıyordu.

Levent farklı bir taktik kullanıp, "Beni de zorla buraya getirmişlerdi," dediğinde nihayet Elay'ın ilgisini çekmiş olmalı ki Elay kafasını yavaşça kaldırdı. Kadem bunu fırsat bilip hemen ikisinin arasından çekildi.

Elay korku dolu mavilerini Levent'e dikip, "Seni de mi zorla getirdiler?" diye sordu kısık bir sesle. Sesi o kadar güzeldi ki insanın sinirlerini yatıştırıyordu.

Levent elini kaldırıp Karun'un yanında duran kumral adamı gösterdi. "Orada gördüğün hayvan beni annemin eteklerinden koparıp buraya getirdi. Yıllardır bizimkilerin yanına gitmeme izin vermiyor," dediğinde Karun'un yanında duran adam, "Hayvan mı dedi bu velet bana?" diye homurdanınca Kenan gülerек başını salladı. Kenan ile aynı yaşlarda, yani yirmi sekiz yaşında gösterdiği için Levent'e velet demişti. Çünkü Levent buradaki erkeklerden en küçük olanıydı. Levent en fazla yirmi veya yirmi bir yaşında olmalıydı.

Levent sadece Elay'a odaklanarak, "Devamında başıma neler geldiğini öğrenmek ister misin?" dedi iç ısıtan bir sesle. "En küçük kardeş olmanın bence zorluklarını bilmek istersin. Âşık olduğum kızın Çağıl'a âşık olduğunu bilmek bence ilgini çeker. Ya ortaokuldayken Karun'un okulu basıp beni döven çocukları ağaca astığını?" dediğinde Elay merakla gözlerini irice açınca Levent gülerек ağaçların olduğu yeri işaret etti. "Hadi gel sana hepsini anlatayım." Elay onu takip edince tebessüm ettim. Yaşı küçük olabilirdi ama Levent'te tipik ergen kompleksleri hiç yok gibiydi. Hasta biriyle nasıl iletişime geçeceğini iyi biliyordu.

Levent, Elay'ı götürünce Kadem başını çevirip Karun'a baktı. "Abi her yerde Serhat'ı aradığını bilmeyen yok," diyerek giden kadını gösterdi. "Bige'den sonra karısı da senin yanında olursa ikisinden birine ulaşmak için mutlaka ortaya çıkacaktır," dediğinde Karun ve Kenan göz göze geldi. Bu oldukça akla yatkın bir taktikti. Kadem alçağı yıllarca Duha'nın yanında dura dura insanları nasıl manipüle edeceğini iyi öğrenmişti.

Karun ona Serhat'ı nereden bildiğini sormadı çünkü bunların dünyasında her şeyi öğrenmek çok kolaydı. Karun Kadem'in önerdiği şeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Ama hâlâ bu konuda kararsızdı. Kadem onun karar vermekte güçlük çektiğini görünce bana bakıp vicdanıyla oynamayı

denedi. "Elay'ın kimliğine baktım senden bir yaş büyük ama şu anda on yaşındaki bir çocuktan farkı yok," dediğinde ona ters ters bakıyordum. Kimliğine bakmış! Serhat'ın evli olduğunu öğrenince kadının kütüğüne kadar her şeyi araştırdığını biliyorum. Karun burada diye yalanlarını ustaca söylüyordu.

"Bir abisi bir de amcası olduğunu söyledi bana. Onu yakınlarına teslim etmek için onları biraz araştırdım ama onlar da Elay'a bakamaz." Hüzünlü gözlerle bana bakıp yardım istedi. "Abisi bir yıl önce Elay'ın girdiği bir ameliyatta hayatını kaybetmiş. Bu yüzden Elay işinden istifa etmiş. Abisinin ameliyatına girmesi kurallara aykırıymış fakat ameliyata girecek doktor çok gecikmiş ve abisinin durumu kritikmiş. Elay prosedürü çiğneyip o ameliyata girmiş ama abisini kurtaramayınca kendisini suçlayıp işinden istifa etmiş," dediğinde elim ayağım buz kesti. Kendi kanında olan birinin ölümüne sebep olmak işkencelerin en büyüğüydü. Bu öylesine ağır bir yükü ki ne öldürürdü ne de yaşatırdı.

Allah kahretsin, beni en hassas olduğum yerden vurdu!

Kadem değişen yüzümü görünce büyük bir kederle iç çekti. "Abisinin kaybından sonra bir daha toparlayamamış. Gittiği psikologlar falan hiç işe yaramamış. İntihara kalkıştığında hastanede üçüncü kez hamile olduğunu öğrenmiş," diyerek sustuğunda devamında olanları buradaki herkes iyi biliyordu. O bebek onun hayata tutunmasını sağlamıştı fakat benim yüzümden onu da kaybedince aklını yitirmişti. Abisine olanlardan sonra kaybettiği bebeğiyle tamamen şuurunu yitirmişti.

Ben hâlâ nasıl aklımı yitirmedim, hiçbir fikrim yok.

"Amcası onu bir kliniğe yatırmak için her yerde Elay'ı arıyor," dedi Kadem. "Eğer onu kabul etmezseniz amcasına götürmekten başka seçeneğim yok," diyerek beni iyice köşeye sıkıştırdı. Bir klinikte toparlayıp iyileşebilirdi ama durumu daha kötüye de gidebilirdi. Dolaylı yoldan da olsa onun bu halde olmasında benim de payım büyüktü. Beni affetmesine, ama en çokta benim kendimi affetmeye ihtiyacım vardı. Şimdi önümde sadece iki seçenek vardı: ya ona sırtımı dönüp nefret ettiğim bir insana dönüşecektim, ya da onunla ilgilenip iyileşmesi için elimden geleni yapacaktım.

İyileştikten sonra isterse yüzüme tükürebilirdi ama ona sırtımı dönerek vicdanımın sesini susturamazdım.

Başımı çevirip Karun'a baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Son kararı bana bıraktığını görebiliyorum. "Onunla ben ilgilenirim," diyerek bu konudaki kararımı belirttim. "Kalmasına izin ver." Bu kararı vermek benim için hiç kolay değildi. Serhat'ı bana hatırlatan birini her gün görmek zorunda kalacağım. Karun, "Emin misin?" deyince onu ikna etmek için başımı salladım. Emin değilim ama doğru olan buydu.

Kadem alçağı Elay'ı başımıza kakaladıktan sonra da rahat durmadı. Karun'a bakıp çekingen bir ifadeyle başını eğerek, "Abi bende bir süre burada kalabilir miyim?" deyince bu sefer hepimizi şoke etti. Duha'nın malikanesi hemen yolun karşısında nereye kalıyor bu!

Karun'dan çok Kenan bu fikre çıldırdı. "Ulan kızı attın başımıza kendin nereye geliyorsun!" Yeşil gözlerine çöreklenen nefreti gizleyemezken karşımızdaki malikaneyi işaret etti. "Git Duha uğraşsın seninle!"

Kadem, Kenan'ı zerre kadar bir yerlerine takmayarak Karun'a bakıyordu. "Duha'nın yanında ayrıldım," dediğinde en büyük afallamayı ben yaşadım. Duha ile et ve tırnak gibilerdi ne oldu da araları açıldı?

Kadem, "Ama sen olmaz dersin kendime kalacak başka bir yer bulurum," diyerek öksüz çocuklar gibi başını eğince, "Duygu sömürüsü yapıyor inanma buna!" dedim. Kimse sana ne oluyor demesin çünkü bu eve yerleşirse en çok beni deli ederdi.

Kenan hemen beni destekledi. "Bariz bir şeylerin peşinde bu!" diyerek bana katıldı. "Gitsin bir otelde kalsın." Kadem burada kalamazdı çünkü burada kalırsa en çok benimle uğraşıp dururdu.

Fakat Karun her ikimizi de dinlemeden, "Rengin, Kadem'e odasını göster," deyince hepimizi çok pis ters köşe yaptı.

Kadem'e korku dolu gözlerle bakan Rengin, "Bu da Duha'nın tuzaklarından biri olabilir," diyerek şiddetle karşı çıktı. "Bunu içimize sokamazsın."

"Bende burada kalmasını istemiyorum," dedim.

"Ben kalmasını hiç istemiyorum!" dedi Kenan.

Lakin Karun gözlerini Kadem'e dikip, "Kapıma gelen birini geri çevirmek yakışmaz bana," diyerek hepimizi susturdu. "Kimin adamı olduğu umurumda değil kapımdan içeri girdiği an tarafsız biri olmak zorunda. Buna rağmen bana karşı yanlışı olursa bu onun ayıbı olur," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Kadem'in bana bir yanlışı olmaz," dediğinde Kadem hızla başını kaldırıp sertçe yutkunmuştu. Onu benimle evlendirerek zaten yapmıştı en büyük yanlışı. Bu yüzden Karun'un ılımlı tutumu karşısında bu kadar çok yüzü kızarmıştı.

Eve nasıl bir belayı aldığının farkında bile değildi.

Kenan, "Onu gerçekten eve alacak mısın?" dediğinde Karun'un gözleri karşımızdaki malikaneyi buldu, dudakları kıvrıldı. "Duha'yı kızdıracak bir fırsatı asla kaçırmam," dediğinde sinir krizleri geçiriyordum. Biliyordum! Onun derdi kapısına gelen bir adamı geri çevirmemek değildi, asıl derdi Duha'ydı! Duha'yı sinirlendirecek her şeyi yapardı bu adam!

Ama bu işte kendisinin de zararlı çıkacağını bilmiyordu çünkü Kadem ve ben yan yana gelince ortaya felaket bir ikili çıkıyordu!

İnsanlığın iyiliği için bizi birbirimizden uzak tutmalılardı.

Kadem konusunu netliğe kavuşturan Karun, "Şimdi gelelim sana," diyerek başını çevirip bana baktı. "O akıl hastası kadının evi birbirine katmasını istemiyorum," dediğinde mavi gözleri intikam alır gibi sinsice bana bakıyordu. "Malikaneye taşınıp ona sen bakacaksın," dediğinde sinirden yumruklarımı sıkmaya başladım. Öyle ya da böyle beni malikâneye koymayı aklına kazınmıştı!

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, "Aksi takdirde Elay'ı amcasına veririm," diyerek beni susturdu.

Rengin'in iki yanında duran elleri fazla sıkmaktan yumruk olurken yönünü hemen Karun'a doğru çevirdi. "Beni böyle aşağılayamazsın!" dedi sinirden

onu öldürecekmiş gibi bakarken. "Boşanmanı beklerken bu kadını eve alamazsın!"

Karun normalde de Rengin'e körkütük âşık gibi bakan bir adam değildi fakat şimdi bakışları eskisine göre daha mesafeliydi. Nasıl anlatsam, bilmiyorum ama Rengin'e olan bakışlarında sanki bir tahammülsüzlük vardı. Bilemiyorum ona yakın olmak için kendini zorluyor gibiydi. Kendine gelmek veya sinirlerini yatıştırmak için birkaç kez burnundan nefesini alıp vermişti. "Saka bundan sonra malikanede yaşayacak," dediğinde bu konuda itiraz istemediğini sert bakışlarıyla çok iyi hissettiriyordu. Rengin'in gözlerinin içine bakıp, "Hayatımı kurtaran birini kolay kolay görmezden gelmeyeceğimi en iyi sen bilirsin" dediğinde alttan alta gizli bir mesaj vermiş gibi Rengin'in yüzü bembeyaz olmuştu. Bu sıradan cümle ne anlama geliyorsa Rengin kaskatı kesilmişti.

Karun'un bu çıkışıyla Rengin neye uğradığını bilmez bir halde ona bakıyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı fakat sudan çıkmış bir balık gibi dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Bir şeyler söylemek için önce duyduğu şeyleri sindirmesi gerekiyordu. Karun'un sözleri ne anlama geliyor, bilmiyorum ama sarsılmış gibiydi. Karun başını çevirip sinirli bakışlarını bana çıkardı. "Eğer hemen şimdi eve geçmezsen kolundan sürükleyip seni zorla bu eve sokarım!" deyince herkes Karun'un bu değişimi karşısında şoke olmuştu. Hele ben şaşkınlıktan boyut atlamış durumdayım! Şimdi durduk yere ne olmuştu ya.

Onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle, "Bak teklifin çok ilgi çekici," dedim. "Ama ben kovulduğum bir yere asla gitme-"

"Saka!" diye bana bağırınca korkudan yerimden sıçrayarak, "Tamam, bir seferliğine prensiplerimden ödün verebilirim," diye homurdandım. Adam hayır cevabını kabul etmiyor ki!

İki kadınla aynı evde yaşayıp harem kuracak sanki!

Asıl ben ne yapacağım Elay ve Rengin ile aynı evin içinde? Biri evlendiğimi sandığım adamın karısı, diğeri evlendiğim adamın nişanlısıydı!

Bu bölümle ilgili akşam panoda bir duyuru paylaştım ama takipçilerime duyur butonuna basmayı unuttuğum için büyük ihtimalle panoya girmeyen kimseye duyuru gitmemiştir. Bu yüzden hızlıca buradan da açıklayayım.

Bölümü daha yeni paylaştım sayılır ama bu bölümü çerezlik paylaşıyorum. Bunun sebebi taslağımda hiç bölüm kalmadığı için bazen alıntıları önceden atıyor, bölümü yazarken alıntıyı bölümün içine dahil ediyorum. Fakat son günlerde alıntılar hep bölüm sonuna denk geldiği için sizleri de mağdur etmeye başladım. Bu seferde öyle oldu üstelik bölüm haddinden fazla uzun oldu. Bende bölümü ikiye böldüm. İlk part biraz kısa oldu beş bin kelime niteliğinde çerezlik bir bölüm.

Alıntının içinde olduğu bölüm daha uzun, üstelik attığım o alıntı da bölümün başlarında oluyor böyle yapınca. Yeni bölümü yeni paylaştığım için aslında henüz bölümün zamanı bile gelmemiştir. Alıntının içinde olduğu bölümü her şekilde çarşamba veya perşembe günü okuyacaktınız. O yüzden ilk partı şimdi atıp asıl bölümü çarşamba veya perşembe günü atacağım. Anlayacağınız sizin için değişen hiçbir şey olmayacak aksine kısa aralıklarla (bu bölümü) fazladan bir bölüm daha okumuş oldunuz.

Sırf alıntının devamını da okuyun diye yazdıkça yazdım sonra da ortaya upuzun bir bölüm çıkınca bende mecburen ikiye böldüm.

Şimdi gelelim okuduğunuz bu bölüme. Bu sefer küçük bir değişiklik yapıp Karun'dan da yazdım kısa bir yeri. Peki, Karun'un anlatımında olan kısmı nasıl buldunuz?

Karun'un düşüncelerine sızınca Bige'yi bir kaçık olarak gördüğünü anladım. Aslında böyle düşünmekte haksız da sayılmaz çünkü Bige çok değişken bir karakter.

Bige'nin sırf Karun öpücüğünü eşitlesin diye onun üzerine yürüyeceğini bekliyor muydunuz? Batıl inançlarına körü körüne bağlanan biri.

Karun ona kızıyor ama bence Bige'nin bu garip inançları en çok onu eğlendiriyor. Çünkü Bige, Rengin gibi düz bir karakter değil sürprizlerle dolu biri. Öyle insanların yanında kolay kolay sıkılmayız.

Peki, Bige'nin bir anda yere oturup ağlamasını bekliyor muydunuz? Sanırım Karun'un en çok afallattığı yer orasıydı.

Ve Kadem, gördüğünüz gibi Çilek Adam önce Elay'ı Karun'un evine koydu sonra da kendini. Kadem'den böylesine son dakika golünü bekliyor muydunuz?

Yeni bölümden sinirden çıldırarak Karun'un evine gelip Kadem'i isteyen bir Duha okuyacaksınız. Üstelik zil zurna sarhoş olduğu için ortaya çıkan diyaloglar bir hayli komik.

Karun sırf Duha'yı kızdırmak için Kadem'i evine aldı ama o da başına nasıl bir bela aldığını henüz bilmiyor. Çünkü Kadem ve Bige yan yana gelince herkesi çıldırtan bir iki ortaya çıkıyor.

Bütün bunlar ve daha fazlası yeni bölümde. Tatilde bile sizler için yeni bölümleri aksatmıyorum lütfen sizde buna karşılık olarak okuduğunuz bölümlere oy verin ve satır aralarına bol bol yorum yapın.♥

Lütfen bu bölüm çok olaysızdı falan demeyin çünkü bu bölüm normalde gelecek olan diğer bölümün başıydı. Bölümün ilk yarısında genelde pek bir şey olmaz.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.💙

(12) Kalbini Ört Üşümesin.

"İnsan bugününden şikâyet ederken her defasında düne nasıl özlem duyabiliyordu?"

Malikanedeki günlerim düşündüğümünden de sıkıcı geçiyordu. Dün Karun'un ısrarı yüzünden buraya taşınmışım ama şu saate kadar odamdan hiç çıkmamışım. Çok fazla kişi geçmiş olsuna geldikleri için ayak altında dolaşmak istemiyorum. Evde ziyaretçi eksik olmadığı için hizmetçilerin işi hiç kolay değildi. İnsan kalabalığı yüzünden malikânenin içini gezme fırsatım da henüz olmamıştı. İşin kötü kısmı Karun'un odası malikanede en çok merak ettiğim yerdeydi, yani çatı katında. Buraya ilk geldiğimde geniş camları ve büyük terası yüzünden en çok çatı katından etkilenmişim. Fakat Karun'un odası orada olduğu için artık hayatta en üst kata çıkamazdım. Elay ile kısaca tanışmıştık ama onunla tanışma faslı bile benim için çok gergin geçmişti. Mümkün olduğunca az Elay ile diyaloga girmeye çalışıyordum.

Nihayet tüm misafirler gidince odamda yemek yerine akşam yemeğine katılma fırsatım olmuştu. Malikâneye taşındım diye Karun ve Rengin tartışmış olmalı ki yemek hepimiz için çok gergin geçmişti. Karun o kadar sinirliydi ki masadaki ev halkı tek kelime etmeye çekinmişti.

Yemekten sonra hepimiz salona geçmiştik. Biz malikâneye geldik diye mi, bilmiyorum ama herkes çok sessizdi. Salon büyük olduğu için herkes bir köşeye geçmiş sessizce ya telefonuyla uğraşıyordu ya da somurtmakla meşguldü. Karun ise buradaki herkesin babası gibi salonun en başındaki tekli koltukta oturuyordu. Bir yandan kahvesini yudumluyor bir yandan da elindeki sıkıcı kitabı okuyordu. Rengin'in ona attığı tripli bakışları görmüyordu bile.

Üçlü koltukta ben, Elay ve Kadem oturuyorduk. Elay ikimizin arasında oturuyordu. Üçümüz sürüye yeni katılmış yadırgı koyunlar gibi sessizlik içinde karşımızdaki duvara boş boş bakıyorduk. Karun buradaki herkesi bir şekilde sindirmiş olmalı ki kimseden çıt çıkmıyordu. Elay gözlerini duvardan ayırmadan, "Sebepsiz yere çok korkuyorum," diye fısıldadı.

"Konuşmaktan da korkuyorum, ben niye korktuğumu bilmiyorum ama korkmak geliyor içimden." Bunları söylerken Karun sesini duyacak diye diken üstündeydi.

"Bende korkuyorum," dedim kısık bir sesle. "Kendimi sınıfta ses çıkarmaktan çekinen öğrenci gibi hissediyorum."

Elay'ın diğer tarafında oturan Kadem, "Sen yine iyisin," diye fısıldadı. "Ben kendimi Nazi kampına düşmüşüm gibi hissediyorum."

"Biz niye duvara bakıyoruz?" dedi Elay.

"Bilmiyorum bak işte!" diyen kişi Kadem'di.

"Biri kontrol etsin eğer Karun bu tarafa bakmıyorsa salondan çıkmak istiyorum," diye fısıldadım. "Tuvalete gitmeliyim."

Elay, "Benim de uyumam gerekiyor," diyerek sızlandı. "Hamile kadınlar erken uyumalı." Hâlâ hamile olduğunu sanıyordu.

Kadem, "Benim de yüzüme krem sürüp gece maskemi yapmam gerekiyor," deyince Elay ile ikimiz başımızı çevirip ona baktık. Artık ona nasıl bakıyorsak Kadem huylanıp, "Karun bu tarafa bakıyor!" deyince hemen önümüze dönüp duvara bakmaya devam ettik. Ya ben bu hapishaneden firar etmek istiyorum!

Göz ucuyla yavaşça buradakileri kontrol ettiğimde odanın diğer ucunda oturan adamla göz göze geldik. Dün avluda Karun'un yanında gördüğüm adamdı. Gelen misafirlerin yoğunluğundan dolayı bir türlü tanışma fırsatımız olmamıştı. Dudaklarını oynatıp bir şey söyledi ama hiç sesi çıkmadığı için ne dediğini anlamadım. Karun artık buradakilere nasıl terör estirmişse gözleriyle Karun'u kontrol ettikten sonra tekrar bana baktı. İşaret parmağıyla kendisini gösterip yine dudaklarını sessizce oynattı. "Çağıl," dediğini bu sefer anladım. Karun yüzünden resmen burada sessiz sinema oynuyorduk!

Dikkat çekmemeye çalışarak tıpkı onun gibi sessizce dudaklarımı oynatıp, "Bige," dedim. Adımı zaten biliyor olmalı ki benim ne dediğimi hemen

anladı.

Gözleriyle önce Karun'u, daha sonra da kendini ve en sonunda bir köşede sessizce ders çalışan Levent'i gösterince afalladım. "Kardeşi misin?" diyerek dudaklarımı oynattım. Karun ve Levent'i aynı anda işaret edince aklıma gelen tek şey bu olmuştu.

Çağıl beni anlamış olmalı ki tebessüm ederek başını salladı. Karun'un Levent dışında bir kardeşi daha mı vardı? Şaşkınlık içinde ona bakıyordum çünkü üçüncü kez bir Kalender daha görmeyi beklemiyordum. Karun ile aralarında pek yaş yok gibiydi, yirmi yedi veya yirmi sekiz yaşında olmalıydı. Levent en küçükleri olmalı çünkü Levent'in yaşı en fazla yirmi birdi. Levent'in aksine Çağıl daha çok Karun'a benziyordu. Tıpkı Karun gibi kumral saçlara sahipti ama Çağıl'ın saçları açık kumraldı. Göz rengi ise ela gibiydi. Sanırım kardeşlerin içinde tek renkli göze sahip Karun'du çünkü Karun'un gözleri koyu maviydi. Karun boylu poslu heybetli biriydi ve Çağıl'ın da ondan altta kalır bir yanı yoktu. Beyaz tişörtünü geren kaslarını buradan bile görebiliyorum. Sıkı kasları ve ince bir beli vardı. Açıktaki kol kasları fazlasıyla dikkat çekiyordu. Saç kesimi kısa olduğu için sol kulağının hemen altındaki bıçak kesiği dövmesini görebiliyordum. Belki de dövmeyi görmek için gözlerimi kıstığımı gördüğü için başını hafifçe çevirerek onu bana göstermişti. En az abisi gibi sert yüz hatlara sahipti ama abisine göre daha içten ve samimi bakıyordu. Karun ve Çağıl bu kadar yakışıklıyken, gözlüklü bir şirin olan Levent nasıl bu kadar zayıf ve daha az bakılasıydı anlamıyorum.

İçimden Levent'i yermiştim ki Levent, "Abi," diyerek ilk konuşma cesareti gösteren kişi olmayı başardı. Şöminenin yanındaki koltukta ders çalışan çocuk Karun'a bakıp, "Burada kafamı karıştıran bir soru var," dediğinde Karun başını kitaptan kaldırıp ona baktı. "Soru ne?"

Levent kafasını eğerek kitaptaki soruya okumaya başladı. "Dünya yüzeyi bir ağacın gövdesi gibi gittikçe kalınlaşıyor mu?" dediğinde Karun'un kaşlarının kavisi biraz çatılınca gülmemek için alt dudağımı dişledim. Böyle bir soru beklemiyordu. Sanırım cevabı o da bilmiyordu.

Karun cevabı bilmediğini saklamak için tekrar başını eğip, "Kitap okuyorum Levent beni meşgul etme," deyince az kalsın kahkaha atacaktım.

Neden doğrudan bilmiyorum demiyor ki.

Levent başını çevirip, "Çağıl abi?" deyince Çağıl'da bilmiyor olacak ki kafasını kaldırıp tavanı incelemeye başladı. "Bu tavanların boyası mı geldi?" deyince kıkırdadım. Bu erkekler için bilmiyorum demek neden bu kadar zor anlamıyorum.

Levent yanaklarının içini havayla doldurup ofladı. Daha sonra Rengin'e bakıp, "Yenge sen biliyor musun cevabı?" diye sordu. Bu çocuk gerçekten derslerine ağırlık veren bir üniversite öğrencisi olmalıydı.

Yenge mi? Bu evde her şey ters işliyordu.

Rengin elindeki telefonu koltuğun yanına bırakıp, "Soru neydi canım?" dedi ilgili bir sesle.

Levent kitabı gösterip soruyu tekrarladı. "Dünya yüzeyi bir ağacın gövdesi gibi gittikçe kalınlaşıyor mu?"

Rengin bir süre düşündükten sonra kendinden emin bir şekilde, "Hayır," dedi. "Eğer öyle olsaydı bu mutlaka bilim adamlarının dikkatini çekerdi. Böyle olduğuna dair hiçbir söylenti yok," dediğinde söylediklerinin doğruluğuna çok emin gibiydi.

Levent doğru cevabı bulmuş gibi ona teşekkür etti ama tam hayır cevabını işaretleyecekti ki, "Aslında bir açıdan baktığımızda gerçekten de dünyanın her sene biraz kalınlaştığını söylemek yanlış olmaz," dedim.

Onun verdiği cevabın tam tersini söylemem Rengin'in hoşuna gitmediği için, "Neye dayanarak genişlediğini söylüyorsun?" diyerek ilk fırsatta beni yanıltmanın peşine düştü.

Başımı çevirip düz bir şekilde ona baktım. "Ben bir arkeologum ve bu tür sorular uzmanlık alanıma giriyor," diyerek arkama yaslandım. "Yılda 10.000 ton meteorit tozu dünya üzerine indiği için dünya kalınlaşıyor ama dikkat çekmeyecek kadar yavaş," dediğimde verdiğim cevap hoşuna gitmediği için homurdanarak önüne döndü.

Levent bana teşekkür edip doğru cevabı işaretlerken Karun dikkatimi çekti. Elinde tuttuğu kitaba konsantre olmuş gibi görünüyordu ama gözleri kitaptayken dudakları kıvrılmıştı. Okuduğu siyasi kitapta onu gülümsetecek ne olduğunu merak ettim.

Malikanedeki ikinci gecem olduğu için bir türlü uykum gelmiyordu. Saat gecenin ikisi ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü uyuyamıyorum. Odam malikanenin güney kanadındaydı yani Elay'ın odasının tam karşısındaydı. Bir türlü uyuyamayınca bende can sıkıntısından kalkıp yapacak bir şeyler aramıştım. Resim yapmak istedim ama burada tuvalim veya fırçalarım yoktu. Resim de yapamayınca can sıkıntım iyice artmıştı. Bu yüzden karışımı hazırlayıp yüzüme yosun maskesi sürmüştüm. Boş boş odada gezmek yerine en azından cildime bakım yapabilirdim.

Yüzümdeki yeşil maskenin kurumasını beklerken dışarıda Elay'ın çığlığını duydum. Ona bir şey olacak korkusuyla nasıl dışarı çıktım bilmiyorum. Olası bir tehlike ararken koridorda Elay ve Kadem'in karşı karşıya durduğunu gördüm. Elay ona bakarak korkuyla çığlık atıyordu. Sanırım onu korkutan Kadem'in yüzündeki pembe maskeydi. Evet, Kadem'de benim gibi maske yapmıştı. Elinde bir bardak su tutan adam sanırım mutfaktan gelirken Elay'a yakalanmıştı. Üzerinde uzun kollu, önü düğmeli, pembe ve ipek bir pijama vardı. Komik görünüyordu ama daha komik olan şeyse benim de üzerimde pembe bir pijama olmasıydı. Benim pijamam pamuklu ve kısa kolluydu. Onun pijaması takım olduğu için altı da pembe ipektendi. Lakin benim altıma giydiğim pijamanın siyah çizgileri vardı ve ipek değil pamuktandı.

Onlara doğru yürürken Elay hâlâ bağırdığı için Kadem, "Herkesi uyandıracaksın benim lan, ben!" diyerek elindeki suyun bir kısmını Elay'ın yüzüne çarptı. Elay sonunda sustu.

Yüzündeki suyu silen kızın yanına gittim. "İyi misin?" dediğimde yüzünü ovuştururken hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Kadem beni korkuttu," deyip tam ellerini yüzünden çekmişti ki, beni görünce tekrar bağırmaya başladı. Hemen Kadem'in elindeki bardağı alıp suyun kalanını Elay'ın yüzüne attım.

"Ne bağıırıyorsun, herkesi uyandıracaksın!" diyerek bende ona kızdım. Elay yine sustu.

İkinci kez yüzünü silen kız önce Kadem'e daha sonra bana baktı. Bunu birkaç kez tekrarlayıp, "Siz birbirinize bakınca hiç korkmuyor musunuz?" diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Neden korkalım ki?

Aynı anda Kadem ile birbirimize baktık. Önce birbirimizin yüzündeki maskeye daha sonra giydiğimiz pijamalara baktık ama karşı taraftan korkacak hiçbir şey bulamadık. Kadem sırtarak, "Tarzını sevdim," deyince bende gülerek onun giydiklerini gösterdim. "Çok yakışmış." Keşke bende çilek maskesi yapsaydım o zaman daha uyumlu olurduk.

Bir de dönüp Elay'ın giydiklerine baktık. Askılı bir atlet ve siyah bir şort giymişti. Bu gece uyurken giymesi için Çiçek ona bunları vermişti. Evde sevdiğim tek hizmetçi Çiçek'ti çünkü fazla iyi bir kızdı. Kadem bir moda ikonu gibi Elay'ı süzerken, "Umarım bu zevksizliği kaçırdığı keçileri yüzündendir," deyince güldüm. Bu gece için seçimi pembeden yana yapmasaydım büyük ihtimalle beni de zevksiz olmakla suçlardı.

Elay nihayet sakinleşince dudaklarını sarkıtıp, "Uykum gelmiyor," diye mırıldandı. Sanırım bu konuda muzdarip olan bir tek ben değildim.

Kadem, "Film mi izlesek acaba?" deyince hemen başımı salladım. Odada boş boş dolanmaktan daha iyiydi. Elay film izlemek istememişti ama Kadem ile ikimiz onu kollarından çekerek aşağıya indirdik. Akli zaten yerinde değildi odasına gidip kendini camdan falan atmasını istemiyorum.

Karun en üst katta kaldığı için hiç korkmadan mutfakta kendimize bir şeyler hazırladık. Üstelik saat çok geç olduğu için herkes uyuyordu yani bizi rahatsız edecek kimseler ortalıkta yoktu. Kadem'e bir kâse dolusu çilek, Elay'a cips ve kendim için de koca bir kâse mısır patlatmışım. Hepimiz kendi yiyeceğimiz şeyi alarak salona geçmiştik. Büyük ekran televizyonu açtıktan sonra ne izleyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Daha doğrusu Kadem ile kumandayı çekiştirip tartışıyorduk. Aramızda oturan Elay cips kâsesini sıkıca kucağında tutuyor, aramızda ezilmemeye çalışıyordu. İkimizin arasına oturduğuna şimdiden pişman olmaya başlamıştı.

Kumandanın bir ucundan tutan Kadem, kumandayı kendisine doğru çekerek, "Çizgi film sevmiyorsan anime izleyelim bari!" diye tısladı.

"O da çizgi film sayılır!" Kaşlarımı çatarak kumandanın diğer ucunu sıkıca tuttum. "Dram izleyelim diyorum!" Kumandayı ona asla vermem.

Elay aramızda ezilmemeye çalışarak, "Dram yüklü bir çizgi film izleseک olmaz mı?" diyerek orta yolu bulmaya çalıştı.

"Çizgi filmde dram olmaz!" diye karşı çıkarak kumandayı Kadem'den kurtarmaya çalıştım.

"Bana bak ağlamak istiyorsan yolarım tüm saçlarını ağlarsın!" dedi hayvan herif. "Dram sevmiyorum ben!"

"Hele dokun saçlarıma bak ne yapıyorum sana!" demiştim ki kumandayı bir anda bırakıp saçlarıma yapışınca bağırdım. "Sana şunu yapma diyorum!" Acıyan saçlarımı ondan kurtarmaya çalıştım. Koltuğun hemen önünde duran orta masaya doğru elimi uzattım. Kola bardağını aldığım gibi saçımdaki eline vurmaya başladım ama hiç işe yaramıyordu. Tıpkı bir kartal pençesi gibi saçlarıma ellerini geçirdiği için kafamı bile kaldıramıyordum. Yüzüm Elay'ın dizlerine doğru eğikti ve Elay cipslerini kurtarmak için kâseyi yukarı kaldırmıştı.

Hepimizin önceliği başkaydı!

"Ulan ne yapıyorsun kıza!" Kenan'ın sesini duyunca Elay'ın dizleriyle bakışırken daha çok bağırdım. "Kenan al şu şeyi kafamdan!"

"Abi bıraksana kıızı!" Levent'in sesi miydi o?

Kadem, "Siz karışmayın!" diyerek daha çok saçlarıma asıldı. "Çizgi film izletmiyor bana!"

"Git odanda izle hayvan!" Küçük bir boşluğunu yakaladığım an saçlarımı kurtardım. Elay'ın üstünden Kadem'e doğru atlayıp kucağına çıktım. "Sana saçlarıma dokunma demiştim!" Kucağına oturduğum gibi yüzümü boynuna

gömüp sertçe ısırđım. Kadem beni itmeye alıřtıķa daha sert ısırıyordum. "Alın şu maymunu üzerimden!" diye bağırdı acı dolu bir sesle.

"İki dakika insan olun be!" Kenan kızarak arkama geçti. Belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırarak Kadem'in üzerinden çekince Kadem, "Köpek!" diye bana kızıp dişlediğim boynuna tuttu. Yüzümdeki maskenin bir kısmı boynuna geçtiği için öğürerek, "İğrenç köpek!" diye bana bağırdı.

Kenan beni sıkıca tuttuğu için ayaklarımı havada çırpıyor, yakalayıp parçalamak için ellerimi Kadem'e doğru uzatıyordum. "Bırak beni!" diye bağırip daha çok ırpındım. "Kimmiş köpek göstereceğim bu hayvana!"

Kenan beni alıp Elay'ın yanına fırlatınca koltuktan yere düştüm. Canım çok yanmamıştı ama koltuktan yere düşmem Kadem'i kızdırmıştı. Eğlenen yüzü bir anda değişip korkutucu bir hale gelince Kenan'a bakıp, "Ne yapıyorsun lan it!" diye sesini yükseltip Kenan'ın karşısına dikildi. Kendim düşsem bu kadar kızmazdı.

Karşısına dikilen Kadem'e düşman gözlerle bakan Kenan, "Sen kime dikleniyorsun!" diyerek dişlerini sıktı, ona kalktığı yeri gösterdi. "Geç yerine!"

"Sen hayırdır ya!" Ayağa kalkıp Kadem'in yanında durarak Kenan'ın karşısına geçtim. "Sen kimsin ki beni yere atıp ona sesini yükseltiyorsun?" dedikten sonra yumruklarımı sıkmaya başladım. "Döverim bak seni!" diye ona kızıp üzerine atılmıştım ki Kadem hemen belimi yakaladı. Belimdeki ellerden kurtulmaya çalışırken bu seferde Kenan'a vurmak için ellerimi uzatıyordum. Kadem ise beni arkaya doğru çekmeye çalışırken gülererek, "Kızım iki dakika bir rahat dur," dedi. Bir de gülüyor hayvan.

Az önce birbirimize girmişken şimdi Kenan'a karşı birlik olmamız onu afallatmıştı. Evet, Kenan çokta. Dilini yutmuş gibi bize bakarken, "Ne haliniz varsa görün manyaklar!" dedi küfreder gibi. Yeşil gözlerine sinen şaşkınlık uzun süre orada kalacak gibiydi.

Kadem nihayet beni sakinleştirince kalktığımız yerlere geri oturduk. Dağılan saçlarımı düzeltirken, "Hayvan nasıl da attı beni aşağıya!" diyerek Kenan'a kızmaya devam ettim.

Kadem peçeteyle boynuna bulaşan yosun maskesini silerken, "Nasıl olsa tenhada sıkıştırırız," deyince gülerek başımı salladım. Kesin yaparız.

Şaşkına dönen Kenan kendine gelmek için derin derin nefesler almaya başladı. "Ulan az önce birbirinize saç baş giren siz değil miydiniz?" dediğinde burada olanları anlamaya çalışıyordu. "Sorunu kendiniz dışında herkeste aramayı bırakın." Bizlik bir sorun yoktu ki, o karışmasıydı biz aramızdaki şeyi çok güzel hallediyorduk.

Levent yere düşen kumandayı aldı ve o kadar yer varken gelip benim yanıma oturdu. Tişört ve şortla duran çocuk üçlü koltuğa dördüncü misafir olarak gelince bizi iyice sıkıştırdı. Başını çevirip dağınık saçlarıma bakarak güldü. "Beni de uyku tutmadı, korku filmi izleyelim mi?" Çizgi film izlemekten daha iyi olduğu için başımı salladım. Kadem biraz homurdandı ama tekrar benimle kumanda kavgasına tutuşmak istemediği için mecburen o da kabul etti.

Kenan tepemizde dikilip, "Daha fazla sorun çıkarmadan yatın zıbarın," diyerek Levent'in elindeki kumandaya uzandı. Fakat dişlerimin arasından hırlar gibi bir ses çıkartınca hemen elini çekti. O kumandaya dokunduğu an üzerine atlayacağımı iyi biliyordu.

İzlemek istemiyorsa gidebilir ama biz bir süre daha buradayız.

Yüzümdeki yosun maskesi kurumaya başlarken kucağımdaki mısırdan bir avuç aldım. "Ya öleceksin geri zekalı, kaçsana!" dedim gözlerimi dev ekrandan ayırmadan. Kadın tam bir maldı.

Benim aksime yüzünde çilekli bir maske olan Kadem, "Çizgi film izleyelim dedim sana!" diye bana kızdı ve kucağındaki büyük kâseden birkaç çilek alıp hepsini sapıyla ağzına bastı. Ağzı doluyken kocaman gözlerle televizyona bakıp, "Bu film psikolojimi silkeledi!" dedi. Sansürsüz de küfür etmezmiş.

Elay ikimizin arasında korkudan tir tir titrerken, "Kendi bebeğini öldürdü," diye ağlamaya başladı. Elini karnına bastırıp, "Kapatın şunu bebeğim

korkuyor," dediğinde asıl korkutucu olanın kendisi olduğunu fark etmiyordu. Bebeği zaten çoktan ölmüştü! Vicdan azabından geberiyorum şu anda.

Kenan Allah'tan sabır dileyerek, "Yahu gecenin üçü, üçü!" diye isyan etti bize kızarak. "Kapatın şunu da uyuyalım artık!" Sanki biz ona dedik bekçi gibi tepemizde dikil diye.

Bence en büyük öfkesi Karun içindi çünkü Karun ondan bize göz kulak olmasını istemişti. Hayatını kurtardığımdan beri Karun'un bana karşı tutumu çok değişti dersem yalan olurdu. Beni zorla buraya getirmek dışında aynı adamdı. Tabii Elay'ın burada kalmasına izin vererek küçük bir insanlık belirtisi göstermişti. Bunun dışında tüm gün etrafına buz saçarak kaldığı yerden hayatına devam ediyordu. Kadem'in burada kalmasına izin vermesi de tamamen kendi çıkarları içindi. Duha'nın canını yakacak her şeyi yapacağını artık bilmeyen yoktu. Kadem'de zaten bunu bildiği için Karun'un ona izin vereceğinden çok emindi. Beklediği gibi olmuştu çünkü Karun onu evine almıştı. Her ne kadar bunun için kendini biraz acındırmış olsa da... Duha şu anda çıldırıyor olmalıydı.

Durum böyle olunca Kenan üçümüze göz kulak olmak zorundaydı çünkü Karun ondan bunu istemişti. Bu yüzden biz uyumadan uyuyamadığı için kızgındı. Kadem ve ben doğal ortamımıza kavuşmuşuz gibi rahattık. Önce pembe pijamalarımızı giymiştik, daha sonra güzellik maskelerimizi yaparak ekran başına geçmiştik.

Diğer yanımda oturan Levent elini uzatıp mısırimdan bir avuç alırken, "Bige hemen yanında oturduğumu sakın unutma," diyerek beni uyardı. "Bu yüzden korkunca asla çılgılık atma zaten ödüm kopuyor!" deyince gülerek başımı salladım. Kenan dışında hepimiz korkudan tir tir titriyorduk.

Filmdeki kadın etrafına bakarak mezarlıkta yürürken arka fonda çalan gerilim müziği aklımızı başımızdan alıyordu. Bir anda ekran kararıp tüm ışıklar kesilince hepimiz çılgılık çılgılığa bir yerlere kaçmaya başladık. O kadar çok bağıryorduk ki sesimiz ta dışarıya kadar gidiyordur. Karanlık salonda büyük bir gürültü vardı. Kaçmaya çalışırken ya birbirimize çarpıyorduk ya da bir şeyleri yere düşürüp kırıyorduk.

Karanlıkta deli gibi bağıarak yönümü bulmaya çalışırken Kadem'in, "Bir şey koluma yapıştı!" diyen feryadını duydum. "Vuruyorum, vuruyorum gitmiyor!"

Elay'ın ağlayarak, "Vurmuyorsun saçlarını yoluyorsun!" diyen bağırtısını duydum. "Kadem bırak saçlarımı!"

Kenan, "Bir şey benim üzerimde tepiniyor!" diye bağırdı. "Üzerimdeki derhal bıraksın beni!"

"Abi o benim," dedi Levent. "İtmesene korkuyorum zaten!"

"Lan o nasıl korkmadır, ırzıma geçiyorsun piç!" dedi Kenan.

"Hepiniz madem birbirinizi buldunuz peki, ben kime sarılıyorum?" dedim ağlamaklı bir sesle. Evet, Levent sandığım için yakaladığım ilk bedene sarılmıştım. "Salonda biri daha var ve ben şu anda ona sarılıyorum!" dediğimde Kadem daha çok bağırp, "Evi cinler bastı!" deyince belimde hissettiğim ellerle ağlamaya başladım. Bir şeyin elleri belimdeydi!

Çılgılık atarak, "O da bana sarılıyor ama!" diye bağırdım. "Üç harfliler güzel ve masum olanlara musallat olurmuş," diyerek salya sümük ağlamaya başladım. "Hepinizden güzel olduğum için beni seçtiler!" dediğimde birinin gülen sesini duydum. Bu ses çok yakınımdan gelmişti. Allah kahretsin sarıldığım şeyden geliyordu bu ses!

Biri şu ışıkları derhal açsın!

Odadaki koşuşturma devam ederken tekrar bir şeylerin kırılma sesini duydum. "Bir şey sırtımda!" diye bağırdı Kadem. "Biri Nas veya Felak falan okusun, cinler cirit atıyor evde!"

"Abi o benim, altımda ne işin var?" dedi Levent.

"Herkesi elden geçiriyor it!" diye küfretti Kenan.

"Bir şeyi ısıırıyorum ama ne olduğunu bilmiyorum," diyen Elay'ın ağlayan sesini duydum.

"Ah!" diye bağırdı Kenan. "Elay bacağımı ısırmayı bırak!"

"Ama bu şey hâlâ belimi tutuyor!" diye ağlamaya devam ettim. "Cinlere vurunca çarpılır mıyız?"

"Kızım vur gitsin!" diye bağırdı Kadem. "Levent çek elini lan oradan!"

"Abi ben masanın üstündeyim!"

"Ulan mabadımı kim dürtüyor o zaman!"

"O senin kışın mıydı?" dedi Elay. "Bulduğum bir şeyi savuruyorum işte sağa sola," dediği an Kenan'ın, "Ananı!" diyen bağırışını duydum. "Elinde ne varsa hemen yere bırak kısır ettin beni!"

Bunlar resmen ateş hızıyla yer değiştiriyordu!

Benim durumum daha vahim olduğu için onların bağırışlarına kulak tıkayıp hıçkırdım. Çarpılmaktan korktuğum için ne kıpırdayabiliyorum ne de bana sarılan şeyi itebiliyorum. Belimi biraz daha sıkınca ağlayarak, "Ama beni hiç camiye göndermediler ki," dedim akan burnumu içime çekerek. "Eğer gitseydim birkaç dua öğrenirdim. Ya ben kelime-i şehadeti bile unuttum korkudan."

"Elin cinine ellerini belimden çek de diyemem ki çok pis çarpar beni," dedim korkudan kalp krizi geçirerek. "Ayak üstü götürüyor beni, bir şey yapın!"

"Kim götürüyor kızım seni?" diyen Kadem'in sesini duydum.

"Cin, şeytan veya iblis, ya ne bileyim görmüyorum ki!" diye bağırdım.

Kadem, "Bekle geliyorum!" demişti ki karanlığın içinde tekrar bir kırıma sesi duyulunca, "Gelemiyorum herkes başının çaresine baksın!" dedi.

Bir anda ışıklar tekrar yanınca birinin göğsüyle bakiştığımı gördüm. Başımı yavaşça yukarı kaldırıncı Karun'u görüp sertçe yutkundum. O da beni görür görmez kısa bir an irkilmişti. Yüzüme garip bakışlar atıp duruyordu. Yüzümdeki yosun maskesini bir anda görmek onu korkutmuş gibi hemen

belimdeki ellerini çekti ve benden uzaklaştı. "Bu yüzündeki iğrenç şey de neyin nesi?" derken yüzünü buruşturmuştu.

Bense hâlâ az önce yaşadığım olayın şaşkınlığını yaşıyordum. Yerimi biliyormuş gibi onca insanın içinde ilk beni yakalamıştı. Diğerlerine doğru döndüğümde gördüklerimle kıkırdadım. Hepsi birbirine karışmış durumdaydı. Kendimize hazırladığımız atıştırmalıklar yere saçılmıştı ve Levent masanın üstünde ayakta duruyordu. Salondaki hengameden kendini bu şekilde kurtarmış olmalıydı. Kenan televizyonun önünde duruyor, kanayan kafasına küçük bir biblo bastırıyordu. Diğer elinde kendini korumak için bir vazo tutuyordu. Elay elinde şömineyi karıştıran demiri tutuyordu ve yerde sırt üstü yatıyordu. Kadem ise bacaklarını ikiye ayırarak Elay'ın sırtına çıkmıştı ve elindeki yastığı üst üste Elay'ın kafasına vuruyordu. Ona vurmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki ışıkların geldiğini bile fark etmemişti.

Cinlere gerek yoktu ki bunlar zaten birbirini halletmişti .

Karun zamanında beni tutmasaydı şimdiye bende onlar gibi dayak yiyecektim .

Kenan, "Kadem," diyerek onun altında can çekişen Elay'ı gösterdi. "Işıklar geldi bırak lan artık kızı."

Kadem elindeki yastığı bırakmadan başını kaldırıp etrafına baktı. Işıkların geldiğini ama en önemlisi ona baktığımızı gördü. Peki, o ne mi yaptı? Elindeki yastığı son bir kez Elay'ın kafasına geçirip kızın üstünden kalktı. Manyak.

"Şu hale bak ilk günden tımarhaneye döndü burası!" Rengin'in sesini duyunca hepimiz başımızı sesin geldiği yöne doğru çevirdik. Üzerindeki kısa geceliğiyle kapının önünde duruyordu. Belki de onu ilk kez daha kadınsı gösteren bir şeyin içinde görüyordum. Üzerindeki beyaz sabahlığın önü açık olduğu için giydiği geceliği herkes görüyordu. Kalçasının biraz altına gelecek uzunlukta olduğu için bacaklarının büyük bir bölümü görünüyordu. Ayakları çıplaktı ve geceliğin açık yakasından göğüslerinin kıvrımı görünüyordu. Hep salaş veya spor takılmak yerine bu tarz bir elbise giyse ona gerçekten yakışır.

Buradaki erkekler şu anda onu kışkırtıcı bir geceliğın içinde görüyordu. Karun kesin kıskançlıktan çıldırmıştır diye düşünüp onun tepkisini görmek için başımı çevirdim. Fakat düz bir şekilde Rengin'e bakmak yerine en küçük bir yaşam belirtisi vermiyordu. Sanki nişanlısı kısa ve ateşli bir gecelikle buradaki erkeklerin aklını başından almamış gibi davranıyordu. Hani seven kıskanırdı?

Sanırım Karun kıskanç erkeklerden değildi.

Karun bana ve Kadem'e bakıp, "Yüzünüzdeki şu şeyden kurtulup gelin," diyerek otoriter tavrını konuşurmak için fazla beklemedi. "Bu dağınıklığı siz toplayacaksınız," dedikten sonra odada duran diğerlerine baktı. "Sizler de."

Korktuk ağladık şimdi temizlik zamanı!

Kadem ile üst kattaki odalarımıza çıkıp hızlıca yüzümüzdeki maskelerden kurtulduk. Maskeden sonra yüzüme nemlendirici krem sürdüm. Kırmızı rujum olmadan asla dışarı çıkmadığım için gece olmasını umursamadan rujumu sürdüm. Saçlarımı toplayarak odadan çıktığımda Kadem'de dışarı çıkmıştı. O da yüzünü yıkayıp üzerini değiştirmişti. Herkes uyandığı için ortalıkta pembe pijamasıyla dolaşmak istemediğı için siyah bir tişört ve eşofman altı giymişti. Birlikte aşağıya inerken, "Burayı hiç sevmedim," diye sızlandı. "Karun fazla diktatör biri." Ne yazık ki haklıydı.

"Ve sen beni o diktatörle evlendirdin," diyerek ona ters ters baktım. "Senin yüzünden öyle bir adamın karısıyım!"

"Bir duyan olacak kısık sesle konuş!" diyerek beni azarladı. "Seni onunla evlendirdiysem vardır bir sebebi." Nasıl bir sebep beni gaddar bir adamın karısı yapmaya yeterdi ki?

"Karun!" diyen bir ses duyduğumuzda ikimizde merdivenin üzerinde durduk. "Çık dışarı piç kurusu!" Kadem ile afallayarak birbirimize baktık. Duha'nın sesi değil miydi?

Karun ve diğerleri salondan çıkınca hemen bizde onların peşine takıldık. Dışarı çıktığımızda Duha'nın adamlarıyla burayı bastığını gördüm. Şoke

oldum. Bir ordu dolusu adamla buraya geldiği için Karun'un adamları da bahçenin ön tarafına toplanmıştı. Tek bir kurşun patladığı an iki tarafı da kimse tutamaz, kan gövdeyi götürürdü. Gördüğü manzara karşısında sinirlerini kontrol edemeyen Karun, "Bu ne cesaret Tunus!" diyerek öne çıktı. "Baskın yapar gibi adamlarınla haneme gelmek hangi kitapta yazıyor!" diye sesini yükselttiğinde tek bir hareketiyle adamları ateş edecekmiş gibi hazırda bekliyordu. Aynı şekilde Duha'nın da adamları Duha'dan gelecek en küçük işareti bekliyordu. Kahretsin, bahçede iki tarafın toplamı yüze yakın adam vardı!

Duha öne doğru birkaç adım atınca sarhoş olduğu o kadar belli oluyordu ki. Her zaman cilet gibi giyinen adamın ceketi üzerinde yoktu. Gömleğinin yakası açık, kravatı boynunda gevşekçe duruyor ve gömleğinin etekleri pantolonun üzerindeydi. Sarhoştı, kahretsin sarhoştı! İşte bu herkesi endişelendirmeye başladı çünkü aklını kullanacak halde değildi. Tamamen alkolün etkisiyle hareket ettiği için bu gece verdiği tek aptalca bir karar burayı mahşer yerine çevirebilirdi. Karun onun sarhoş olduğuna falan bakmaz, karşılık vermekten çekinmezdi.

Duha'nın gözleri Kadem'i bulduğunda hepimiz bu kadar içmesinin sebebini anladık. "Neden lan!" dediğinde ihanete uğramış gibi Kadem'e bakıyordu. "Kalacak başka yer mi yoktu neden bunu yaptın? Cevap ver!" diye bağırdığında yaşadığı hayal kırıklığını iliklerime kadar hissettim. Can yoldaşı ondan kaçıp ezeli düşmanına sığınmıştı.

Onun bu kadar dağılacağını Kadem'de beklemediği için serseme dönmüş bir halde Duha'ya bakıyordu. Üzülüyordu ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordu. Duha ona bakarken, "Bu son yaptığın yakışmadı," dedi. Yaşadığı ihanet duygusundan dolayı sesi şimdi daha kısık geliyordu.

Kimden bahsettiğini bilmiyorum ama, "Şimdi ondan ne farkın kaldı?" diyerek acı içinde güldü. "Benim evimden çıkıp Karun'a gelmişken aynı şey değil diyebilir misin?" Sustu ve suskunluğunun içindeki azabı soludum. Kömür karası gözleri Kadem'in üzerinde oyalanırken, "Yakışmadı Kadem, bu sana hiç yakışmadı," dediğinde Kadem kaskatı kesildi, tek kelime edemedi. Nedendir bilmiyorum, ama gözlerim doldu. Duha'nın Kadem'e olan düşkünlüğü gıpta edilesi bir şeydi. Eşi benzeri olmayan bir duyguydu. Bir zamanlar bende tıpkı onun gibi arkadaşlarımı ölesiye severdim ve hepsi

ölmüştü. Belki de Duha'da kısa bir an kendimi gördüğüm için gözlerim dolmuştu.

Duha'nın gözleri yanımda duran Rengin'i bulunca iç çekti. İkisi göz göze gelince aralarındaki sessiz bakışma birçok şey söylüyordu ama duymasını bilene. Rengin'i baştan ayağa süzdü. Onu kısa bir geceliğin içinde bulunca Karun'un bile yapmadığı bir şeyi yaparak kaşlarını çattı. Rengin'in bunca erkeğin içinde yarı çıplak dolaşması hoşuna gitmemiş gibi bakıyordu. Allah kahretsin, Duha kıskanç bir erkeğin bakışlarıyla Rengin'e bakıyordu! Seven bir erkeğin sahiplenici bakışlarıydı bunlar. Bu da ne demekti şimdi? Beni asıl şaşırtan şey ise Rengin'in Duha'nın bakışları karşısında çıplaklığından utanması olmuştu. Hemen sabahlığının kuşağını sıkıca bağlarken gözleri üzgün bir şekilde Duha'ya bakıyordu. Rengin üzgün hatta acı çekiyor gibiydi. Bal sarısı gözleri Duha'ya pişmanlıkla bakıyor, sanki bıraksan onun kollarına atılacakmış gibi duruyordu. Neler oluyor?

Bu ikisinin arasında bilmediğim ne vardı?

Rengin, Duha'ya baktığı gibi şu zamana kadar Karun'a bile bakmamıştı.

Duha'ya olan bakışlarını görene kadar bunu hiç fark etmemiştim.

Duha, Rengin'in gözlerinin içine bakarken, "Daha kaç kez sırtımdan vurulacağım?" dediğinde bazıları onun Kadem'e yönelik konuştuğunu sandı ama bence bu sözler Rengin içindi. Çünkü Rengin'in gözleri doldu, *sus dercesine* yalvarır gibi ona bakmaya başladı. İkisinin arasında bir şeyler vardı, değil mi?

Burası iyice kördüğüm olmuştu.

Ben ve Rengin en arkada duruyorduk. Evet, hepsinin arkasında olduğumuz için diğerleri bizi göremiyordu. Bu yüzden yanlış anlaşılma oldu. Duha uzun süre Rengin'e yani bu tarafa bakınca Karun başını çevirdi. Omzunun üzerinden başını arkaya doğru çevirince gözleri doğrudan benim üzerimde oyalandı. Duha'nın Rengin'e bakıyor olacağını aklına bile getirmediği için bana bakıyor sandı. Böyle bir durumda insan ilk sevdiği kadına bakar, onu kıskanırdı ama Karun'un bakışları Rengin'e değmiyordu bile. Bana bakıyor ve Duha'yla aramda bir şeyler olabileceğini düşünüp iyice çıldırıyordu.

Yahu bana niye bakıyorsun nişanlına baksana! Sonuçta Duha bana değil ona bakıyor!

Az önce Duha'ya üzüldüğüm için nemli gözlerimi de görünce iyice çığrından çıktı. Duha bana bakınca onun için gözlerimin dolduğunu falan düşünmüş olmalı. Sinirden zangır zangır titrerken önüne döndü ve "Gözlerine sahip çık!" diye kükreyip Duha'nın üzerine yürüdü ve yumruğunu onun yüzüne geçirdi. S*ktir!

Her şeyi yanlış anladı işte! Gerçi doğrusunu anlarsa da sonuç değişmezdi çünkü diğeri de onun nişanlısıydı.

Sarhoş olmasına rağmen Duha yediği yumrukla sendeledi ama yere yıkılmadı. Elini kaldırıp dudağına dokundu. Parmağına bulaşan kanı görünce ağzındaki kanı yere tükürdü. En az Karun kadar sinirli olduğu için dişlerini sıkarak, "Hiçbir şey bildiğin yok!" diye bağırıp o da Karun'un yüzüne yumruk atınca hemen onlara doğru koştuk. Koştuk diyorum çünkü Rengin ile aynı anda öne doğru atılmıştık. Karun yaralı olduğu için yumruk yumruğa bir kavgaya girecek durumda değildi!

İkisi adeta hırslayarak tekrar birbirine saldırdıkları an ben hemen Karun'un kolunu tuttum Rengin'de Duha'nın. Bu kadının Duha yerine Karun'un yanındaki yerini alması gerekmiyor muydu? Buradaki her şey ters işliyordu!

Rengin, Duha'nın patlayan dudağına bakınca iç çekmemek için kendini zor tutuyordu. Duha'ya, "Evine git," dediğinde kaşlarımı çatarak Karun'un önünde durdum. "Bence de evine gitsin çünkü biraz daha kalırsa kötü şeyler olacak," diyerek öne çıktığımda Rengin karşıma dikilerek Duha'nın önüne geçti. Şu zamana kadar görmediğim korkutucu bir yüz ifadesiyle bana bakıp, "Kapat çeneni!" diyerek bana sesini yükseltti. "İkisi de fazla sinirli yangına körükle gitmeyi bırak!" Yine tek suçlu nasıl ben oldum anlamıyorum.

"Asıl sen kapat çeneni!" diyerek aramızdaki son adımı da kapattım. Duha yüzünden başıma gelen onca şeyden sonra kimse bana onu savunamazdı. Özellikle beni kaçırıp dövdürdükten sonra. Karun'u korumaya çalışmıyorum çünkü benim korumama ihtiyacı yoktu. Benim asıl meselem

bana yapılanların hesabını bir şekilde sormaktı. Rengin'e bakıp, "Buraya adamlarıyla destursuzca gelen o," dedikten sonra gözlerimi kısarak onu işaret ettim. "Yanlış tarafta duruyorsun dikkat et," diyerek ona küçük bir detayı hatırlatmış oldum. Durması gereken yer Duha'nın yanı değil nişanlısının yanındı. Daha sonra kararlı bir şekilde Karun'un korumalarına döndüm ve "Duha Tunus ikinci kez haddini aşarsa hepsini vurun!" dedim. Evet, bunu gerçekten yaptım. Duha'dan kurtulmak için bu fırsatı asla kaçırmam.

Sözler dudaklarımdan çıktığı an korumaların hepsi silahlarını çıkartınca başta Duha ve Karun olmak üzere buradaki herkes afallamıştı. Evet, Karun'un adamları emrime itaat ederek silahlarına davranmıştı. Rengin bile bu kadarını beklemiyordu. Hadi ama, ben bile beni dinleyeceklerini beklemiyordum! Acaba silahlar yere desem fazla mı absürt olurdu? Ama bu adamlar da hiç olmayacak bir zamanda beni dinlemeye kalkışmışlardı.

Aynı şekilde Duha'nın adamları da silahlara davranınca işin boyutu çok tehlikeli bir yere gitmeye başladı. Rengin'in gözleri arkamda duran Karun'u bulunca sertçe yutkundü. Başımı çevirip bakamıyorum ama artık Karun ona nasıl bakıyorsa korkudan rengi atmıştı. Yanlış tarafta durduğunu sonunda idrak edip, "Ben sadece sizi ayırmaya çalışıyordum," diyerek gözlerimi kaçırdı, hemen Duha'nın önünden çekildi. Eminim öyledir.

Duha önce en küçük bir kaş çatmasından onun önünde çekilen kadına baktı, daha sonra da çekilen tüm silahlara rağmen Karun'un önünde dimdik duran bana baktı. Bu durum zoruna gitmiş gibi hoşnutsuz bakışları arkamda duran Karun'a buldu. "Bir gün sana iyilik yaptığımı anlarsam o iyiliği senden çekip alırım," dedi yemin eder gibi. Bu onun için bir söz hatta yerine getirmesi gereken bir amaçmış gibi bakıyordu. Karun belki onun ne demek istediğini anlamamıştı ama ben çok iyi anladım.

Bu evliliğin Karun için bir ceza olması gerekiyordu. Eğer ödüle dönüşürse başlattığım şeyi bitiririm diyordu.

Karun'un arkadan bana yaklaştığını hissettim. Daha sonra eli belime sürtünerek karnımın üzerinde durup nefesimi kesti. Karnıma hafif baskı uygulayarak beni göğsüne çektiğinde ise taş kesildim. Sırtımı göğsüne yaslamıştı. "Evine git Tunus," dediğinde kontrollü davranmaya çalışıyordu.

Aynı zamanda beni göğsüne çekerek bana sahip çıktığını buradaki herkese gösteriyordu.

"Sarhoş olduğun için bu gece olanları unutacağım ama biraz daha burada kalırsan hiçbiriniz burada sağ çıkamazsınız! Ben sana tolerans göstersem karım göstermez," dediğinde karnımdaki eli sahiplenir gibi biraz daha karnıma baskı uyguladı. "Ve bilirsin kadınların sağı solu hiç belli olmaz," diyen adamın sesi kulağıma fazla sakin ve huzurlu geldi. Az önce Duha'yla aramda bir şeyler olduğunu düşündüğü için çıldıran o adamdan eser yoktu. Önüne atılıp korumaları harekete geçirmem hoşuna gitmiş gibi sesi keyifli bile sayılabilirdi.

Duha elini kaldırıncı adamları silahlarını indirdi ama Karun'un adamları hâlâ onlara silah çekiyordu. Karun başını boynuma doğru uzatıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Başladığın şeyi sonlandırman gerekiyor," diye fısıldadığında ılık nefesi içimi titretiyordu. "Bize silah çekmeyenlere silah doğrultmak yakışmaz bize. Şimdi adamlarına söyle indirsin silahlarını," dediğinde son kısmı söylerken sesi güler gibi çıkmıştı. Adamların kısmına özellikle vurgu yapmıştı.

O da adamlara silahlarını indirmelerini söyleyebilirdi ama bunu yapmadı. Benim emrimle silah çeken adamların kontrolünü bana bırakmayı tercih etti. Engel olacağını düşünmüştüm hatta işine karıştığım için kızacağını. Ama o, bana bu işin nasıl yapıldığını öğretmek ister gibi gereken komutları kısık bir sesle kulağıma söylemişti. Karun başkalarının yanında beni asla ezmiyordu.

Başımı kaldırıp adamlara baktım. Başım la küçük bir işaret yaptığında hepsi hemen silahını indirince gülümsedim. "Oldu mu?" diye fısıldadığımda Karun'un arkamdan gülen sesini duydum. "Çok iyi gidiyorsun." Karısına racon kesmeyi öğreten bir deliydi.

Rengin'in kızgın bakışlarını görünce gülüşüm hızla soldu. Karun'un karnımdaki eline baktıkça daha çok sinirleniyordu ama bakışlarında kıskançlıktan çok öte bir şey vardı. Hayır, Rengin kıskanmıyordu çünkü Rengin yakınlığımızı görünce kendini aşağılanmış hissediyordu. Herkesin içinde samimi bir şekilde durmamız onu küçük düşürüyordu. Karun'dan önce kendi saygınlığını düşünüyor gibiydi. Bu evde kimse kimseyi yeteri

kadar sevmiyor gibiydi. Duha gelene kadar bunu hiç fark etmemiştim. Üstelik Duha, Rengin'in sinir küpüne dönmüş halini gördükçe tatmin oluyordu. Benim Karun'un göğsüne yastık olmam Rengin'e kötü hissettiriyordu. Bu da Duha'nın ekmeğine yağ sürüyor gibiydi. Duha sanki benim üzerimden Rengin'den bir şeylerin intikamını alıyordu.

Neden kendimi Duha tarafından kullanılmış hissediyorum?

Karun elini karnımdan çekene kadar ondan uzaklaşmadım çünkü bu onu yok saymak olurdu. Yalnız kaldığımızda ne halimiz varsa görebiliriz ama insanların içinde birbirimizi küçük düşürmemiz doğru olmazdı. Neyse ki Karun elini çekerek beni azat etmişti. Yanımda durup Duha'ya kapıyı gösterdiği esnada Elay'ın, "Sizler çok kötüsünüz!" diyen kızgın sesini duyduk. Hepimiz başımızı çevirip Kadem'in yanında duran kadına baktık. Elay'ın sinirli bakışları Karun ve benim üzerimdeydi. Tam buna ne oluyor diye düşünürken Elay, Duha'nın patlayan dudağını işaret edip, "Abime vurdunuz!" deyince şimdi komple şoke olduk. Abisi mi?

Karun, Elay'ı gösterip Duha'dan hesap sordu. "Evimde kız kardeşini mi besliyorum?" derken şaşkın suratı çok komikti.

Duha afallamış gözlerle Elay'a bakarken yüz kızartıcı bir küfür savurdu. Onu burada görmeyi beklemiyor gibiydi. "Kız kardeşim olsa sence senin evine gelmesine izin verir miyim?" dediğinde delici bakışları Elay'ın üzerinde oyalanıyordu. "Bu akıl hastası kadının abisi değilim!"

Karun, "Neden sana abi diyor?" diye sordu.

"Nereden bileyim ben!" dedi Duha. "Bu s*ktiğimin yerinde olanları anlayacak durumda değilim!" demişti ki Elay ona doğru yürüyüp Duha'nın karşısında durdu. "Ben burada yaşamak istemiyorum," dedikten sonra şikayet eder gibi Karun'u gösterdi. "Bu adam çok korkutucu," diye sızlanıp Duha'nın elini tuttu. Mavi gözleri yalvarırcasına Duha'ya bakarken, "Abi evimize gidelim," deyince Duha'nın ikinci kez küfür ettiğine şahit olduk.

Duha elini o kadar hızlı bir şekilde çekmişti ki sanki Elay vebalıymış gibi davranıyordu. Çatık kaşlarla zavallı kıza bakıp, "Benim hiç kız kardeşim yok!" diye ona sesini yükseltince Elay irkildi ama geri adım atmadı. Eliyle

kendini işaret edip, "Ben varım ya!" deyince Duha sinirden adamlarına dönüp, "Vurun şu deliyi!" dedi. Neyse ki Kadem tam zamanında müdahale edip, "Abi," diyerek onun bir çılgınlık yapmasını engelledi. Derin bir nefes alan Kadem, "O Serhat'ın karısı," dedi. "Kocasının ihanetini öğrendiği gün bebeğini kaybetmiş. Bu yüzden şuurunu yitirmiş," dediği an Duha'nın gözleri hızlı bir şekilde Elay'ı buldu. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi gözlerini büyütmüştü. Evet, sonunda onun kim olduğunu öğrenmişti.

Serhat'ın karısı olduğunu öğrendiği an yüzü bembeyaz olmuştu ama şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Sonuçta Karun hâlâ Duha'nın oynadığı oyunu bilmiyordu. Bu kadarını idrak edip bazı şeyleri saklamaya çalıştığına göre yavaş yavaş alkolün etkisinden çıkıyordu. Elay'a olan bakışları o kadar hissizdi ki şu anda en küçük bir vicdan azabı çekiyor mu diye merak ettim. İçinde yaşadıklarını bilemem ama her ne yaşıyorsa bunu çok iyi gizliyordu. Onun oynadığı oyun yüzünden Elay bir daha anne olamayacaktı. Umarım bu kadarını anlayıp yaptıkları için biraz da olsun pişman olurdu. İnsanların hayatıyla oynayan oydu ama bedel ödeyen sadece biz kadınlardık. Erkeklerin savaşında her defasında ağır kayıplar veren sadece kadınlar oluyordu.

Kendine gelmek için birkaç kez derin derin nefesler alan Duha, gözlerini Elay'dan ayırmadan, "Gidelim Kadem," dedi buz gibi bir sesle. "Burada yapacak bir işimiz kalmadı."

Kadem onun Elay'a olan soğuk bakışlarını görünce kaşlarını hafifçe çatı. Kadem yaptıkları için pişmandı ama aynı pişmanlığı Duha'dan göremiyordu. "Bir şartla eve geri dönerim," diyerek Elay'ı gösterdi. "O da bizimle gelecek."

Karun ve Duha aynı anda, "Hayır!" diyerek şiddetle karşı çıktı. Karun, Serhat'ı yakalamak için onun karısını yanında tutmak istiyordu, bu yüzden Elay'ın gitmesine izin vermeyecekti. Duha ise bir deliyi evine götürüp onunla uğraşmak istemiyordu. Kadem'e gelince o, vicdan azabı çektiği için Elay'ı iyileşene kadar yanından ayırmak istemiyordu. Bu yüzden gittiği her yere onu da yanında götürmek istiyordu.

Duha'nın yaptıklarının sonucuyla yüzleşmesi için Elay'ı her gün görmesi gerekiyordu. Ona sırtını dönüp hayatına kaldığı yerden devam etmek yerine Elay'ın sorumluluğunu almalıydı. Böylelikle bende her gün bana Serhat'ı hatırlatan bir kadını görmek zorunda kalmazdım. Karun'a yaklaşıp kısık bir sesle, "İzin ver gitsin," dedim. Durumu biraz daha dramatize bir hale getirip, "Onu görmeye dayanabilirim sandım ama bu gerçekten çok zor," dediğimde sesimi özellikle ağlamaklı çıkarmaya çalıştım. Kendimi biraz daha zorlarsam ağlayabilirdim de çünkü çok kolay ağlayan biriydim.

Dün kalmasını isterken bu gece gitsin demem onu kızdırmış gibi bana ters ters bakıyordu. Elay'ı göndermek planlarının arasında olmadığı için tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Hayatını kurtardım," dedim hızlıca. "Hayatını kurtaran birine en azından bu kadarını yapmalısın."

Hayatını kurtardığımı hatırlatıp bunu ona karşı kullandığımda öfkesinin boyutu tahmin bile edilemezdi. Sıkıdığı dişlerini gıcırdatarak, "Tamam!" dedi sakın olmak için üstün bir çaba harcayarak. "Gitsin."

"Ben kabul etmiyorum," dedi Duha. "Evim toplama kampı değil, senin evinden çıkan benim evime giremez."

Karun onun gözlerinin içine bakarak, "Duydun Kadem," dedi. "Şimdi geç içeri."

"Hiçbir yere gidemez o," dedi Duha. "Benimle geliyor."

"Ben göndermezsem zor gelir," diyen Karun çok rahattı. "Ya ikisini de alırsın ya da ikisi de burada kalır."

"Sabrım taşıyor Kalender."

"Benimkinin taşmadığını nereden biliyorsun, Tunus?"

İkisi tekrar birbirine saldırmaya hazırlanıyordu ki Kenan, "Kadem," diyerek sinirli bakışlarını ona çıkardı. "Paylaşılamayan erkek olmak hoşuna mı gidiyor? Gitsene lan evine!" diyerek ona kızınca gülmek için kendimi zor tuttum.

Bu durum gerçekten Kadem'in hoşuna gidiyor olmalı ki kaygısızca omuz silkti. "Elay'ı kabul etmezse gitmem," diyerek inat etti.

"Tamam, sen git Elay'ı daha sonra peşinden göndeririz," diyen Kenan onun inadını kırmaya çalıştı.

"Olmaz öyle," diyerek inatçı tutumunu sürdürdü. "Elay'ı almadan gitmem."

Kenan, "Sana ne be Serhat'ın karısından!" diyerek onu tersledi. "Git artık uykum var benim."

"Git uyu, uyuma mı diyorum sana."

"Yahu evine dönsen ben zaten uyuyacağım."

"Elay olmadan zor giderim."

"Kadem bak sabrım taşıyor!"

"Benimkinin taşmadığını nereden biliyorsun?" dediği an Karun ve Duha'nın ettiği küfürleri duyduk. Evet, roller tamamen değişmiş gibiydi.

"Levent bana bir sandalye getirsene," diyerek uykulu bir şekilde esnedim. "Bu konu sabaha kadar uzayacak gibi." Ayakta durmaktan yorulmuştum.

Levent başını sallayarak içeri girerken Rengin, "Kızı istemiyor işte," diyerek buna bir son vermesi için Karun'a baktı. "Burada kalmaya devam etsin." Elay güzel bir kadındı üstelik sesi de büyüleyiciydi. Rengin ben yetmezmişim gibi eve ikinci bir kadını almayı hiç sorun etmiyor gibi davranıyordu. Sanki Elay'ın Duha'nın evinden kalmasındansa burada kalması onun için daha iyiydi.

Duha'da bunu fark etmiş gibi, "İkisi de benimle geliyor," diyerek Rengin'i dumura uğrattı. Yutkunan Rengin'e bir kez bile bakmadan herkese sırtını döndü ve arabaya doğru yürüdü. "Kadem kızı da al gel, sizi arabada bekliyorum," deyince Rengin'in gözlerine yerleşen kıskançlığı sadece ben gördüm. Kadını yakın takibe aldığım için benden başka kimse onun hareketlerini takip etmiyordu. Bu kadın acaba ölümle dans ettiğinin farkında mı?

Kadem, Elay'ın kolunu tutarak Duha'nın arabasına bindi. Bir dakikanın içinde Duha ve adamları malikâneden ayrılmıştı. Korumalar işinin başına dönerken Karun ve Kenan'da içeri girdi. Karun henüz tam olarak iyileşmediği için bu kadar uzun süre ayakta durmak onu yormuştu. Bu yüzden Duha gider gitmez içeri girip dinlenmek için daha fazla beklemedi. Sadece Rengin ve ben kalmıştık. Yönümü Rengin'e doğru çevirip düşünüyormuş gibi elimi çeneme koydum. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyerek olan biteni kafamda bir yerlere oturtmaya çalıştım. "Duha seni seviyordu ama sen onun yerine Karun ile evlenmeye kalkıştın. Bunun için sana kızıp intikam planları yapmaya başladı," dedim. Evet, nihayet her şeyi anlamıştım. Başından beri Duha'nın bu evlilikteki çıkarını merak edip duruyordum, sonunda tüm taşlar yerine oturmuştu.

Rengin'i Karun'dan uzak tutmak için beni Karun ile evlendirmişti!

Yemin ederim şeytanın bile aklına böyle bir plan gelmezdi!

Duyduklarıyla panikleyen kadın üzerime yürümek için fazla beklemedi. "Şimdi ki planın bu mu?" diyerek söylediklerimi anlamamış gibi aptalı oynadı. "Yersiz sözlerinle ortalığı karıştırmak yeni taktiğin olmalı."

"Hayır, sadece anlamaya çalışıyorum çünkü beni Karun ile evlendiren kişi Duha," dedim ona karşı dürüst olarak. Bu gece Duha'ya olan bakışlarını görmeseydim bunu ona asla söylemezdim çünkü hemen gidip Karun'a yetiştirmesinden korkardım. Fakat bu gece Karun ve Duha karşı karşıya geldiğinde koşup Duha'yı korumaya çalışmıştı. Karun gerçekleri öğrenince Duha'yı yaşatmazdı. Sırf bunun için bile bu sırrı saklayacağını artık biliyorum.

Bu evliliğin altında Duha'nın olduğunu öğrendiği anda donup kaldı. Adım atmak şöyle dursun nefes bile almıyordu. Bal sarısı gözleri nemlenince gözyaşlarını bana göstermemek için tırnaklarını avuç içlerine bastırıyordu. Üzgündü ama en çokta korkmuş. Peki, Rengin kim için korkuyordu? Ona olacaklar için mi yoksa Duha'ya olacaklar için mi? "Birbirimizden hoşlanmıyor olabiliriz ama en azından bu konuda birbirimize dürüst olalım," dediğimde ona olan nefretimden herhangi bir şey kaybetmemiştim ama deli gibi merak ettiğim bir şey vardı. "Hangisini bir diğeriyle aldattın? Karun'u mu yoksa Duha'yı mı? Önce hangisiyle ilişkin vardı?" Hayatına ilk

aldığı kişi asıl aldatılandı. Aslında ikisini de birbiriyle aldatmış olabilirdi ama asıl ihaneti tadan hayatına aldığı ilk adamdı.

Buna cevap vermekte tereddüt ettiğini görüyorum. Hemen gidip Karun'a yetiştireceğimden ödü kopuyordu. "Sence Karun senin bu yalanlarına inanır mı?" diyerek inkar etmeye devam edince daha fazla uzatmanın gereği yoktu.

"Umurumda mısınız sanıyorsun?" İğrenircesine ona bakmaya başladım. "Sen iki adamı birden idare ettiğin için Duha senden intikam almak için beni kullandı. Onu Karun'a tercih ettiğini düşünüyorum, o da adi bir oyunla senin de amacına ulaşmanı engelledi. Şimdi geldiğimiz son duruma bak." Tikinti içinde yüzümü buruşturdum. "Ben ve Elay, Serhat'ı seviyoruz, Serhat ikimizi birden seviyor. Sen ise seni sevmeyen bir adamla birlikte olmak için seni asıl seven kişiyi harcamış olabilirsin." Sinirden güldüm. "Gerçi artık senin de Karun'u sevdiğinden şüpheliyim. Duha seninle birlikte olmak istiyor, sen Karun ile ama Karun'da benimle evli ve bende Serhat'ı seviyorum. Bu ne ya kimin eli kimin cebinde belli değil!" diye söylenerek malikâneye doğru yürüdüm. İçimizdeki tek masum Elay'dı. Yemin ederim şu birkaç ayda yaşadığım entrikayı kimse yaşamamıştır.

Nasıl bir şeyin içine düştüğümü bir türlü anlamıyorum.

"Ah, bu arada," diyerek başımı çevirip omzumun üzerinden arkamdaki kadına baktım. "Hak etmiyorsun ama benden sana bir tavsiye," dedim kindar gözlerine bakarak. "Kendi yaptıklarına bakmadan başkalarını yargılamayı bırak. Kendi kusurlarına kör olan biri daima kendi ayağına takılıp düşer," dedikten sonra önüme dönüp yoluma devam ettim. Yemediği halt kalmamıştı ama başından beri bana metres deyip duruyordu.

Acaba ortada gerçekten bir ihanet var mıydı, yoksa Duha'dan ayrıldıktan sonra mı Karun ile birlikte oldu? Eğer Duha'dan ayrıldıktan sonra Karun onun hayatına girmişse o zaman Rengin'in günahını aldım. Ama aynı anda ikisiyle birlikte olduysa o zaman az bile söylemiştim.

Sabah erkenden uyanıp koşu için hazırlanmıştım. Siyah bir yarım atlet ve şort giymiştim. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlandıktan sonra odadan çıktım. Hızlı bir şekilde merdiveni inerken bir yandan da bileğimdeki lastikli tokayla saçlarımı yukarıdan sıkıca bağlıyordum. Evdeki herkes hâlâ uyuduğı için malikâne fazla sessizdi. Fakat dışarı çıkınca Karun'u avluda tek başına dikilirken buldum. Kuşluk vakti burada ne yapıyor, bilmiyorum ama tüm gece hiç uyumamış gibiydi. Elinde küçük bir kutu tutan adam dalgın gözlerle bahçedeki ağaçları izliyordu. Üzerinde gri bir tişört ve siyah bir eşofman altı vardı. Henüz gün bile ağarmadığı için sabah ayazı esiyordu. Ben üşümüyorum ama Karun normalde de çok fazla üşüyen biriydi. Üzerinde ceket olmaması onun daha çok üşümesine neden oluyordu. Titriyordu. Neden ceketini giymemişti?

Kafasını eğerek bileğindeki saati kontrol etti. Başımı eğip bende kendi saatime baktım. Saatin altı olmasına iki dakika vardı. Yönünü kapıya doğru çevirince beni gördü, hiç şaşırmadı. Bu saatlerde dışarı çıktığımı artık biliyormuş gibiydi. Sanki beni bekliyordu. Gözleri vücudumda oyalanınca yarım atlet ve şortu fazla açık bulmuş olmalı ki kaşları hafifçe çatıldı. Bu konuda bana bir şeyler söylememek için derin bir nefes aldı. "Hava soğuk," dedi fazla soğuk olmamasına rağmen. "Hasta olacaksın git üzerine bir şeyler giy." Giydiklerini değiştir demenin farklı bir yolu mu?

"Ben üşümüyorum ki," dedim inadına.

"Belli," diye homurdanıp yanıma geldi. Elindeki kutunun kapağını açınca kutunun içinde farklı renklerde olan birçok boya kalemi gördüm. Elini kutuya daldırıp rastgele beş boyayı bana uzatınca şaşırdım. Daha önce ondan bunları ben istemiştim. İlk gün bana yeşil bir boya vermişti fakat o günün akşamında saldırıya uğradığımız için kalan günlerde boyaları bana vermeye fırsatı olmamıştı. Şimdi kaçırdığı günlerin boyasını da veriyordu.

Hâlâ saat altı olmasına bir dakika olduğu için boyaları almadım. Sonuçta saat tam altıda demiştim. Sikkın bir ifadeyle bana bakıp, "Birkaç dakika geç veya erken olması bir şeyi değıştirmez," dediğinde dakikliğime söver gibiydi.

Güldüm. "Her şey ilk söylediğın saate göre olmalı. Hiçbir şey benim için erken veya geç olamaz."

Kalan son dakikanın dolmasını beklerken, "Ya olursa?" dedi.

"Olmaz," dedim kendimden emin bir şekilde.

Israrcı bir şekilde ikinci kez, "Ya olursa?" deyince bir süre sustuktan sonra gözlerine baktım. "Ya ağır yaralanmışımdır ya da ölmüşümdür çünkü bu iki durum gerçekleşmediği sürece bazı şeyler benim için ne erken olur ne de geç," dediğimde tek kelime edemedi. Evet, dakikliğim takıntı derecesindeydi.

Saat tam altı olunca boya kalemlerini ondan aldım. Elimdeki boyaları şortumun kemerine sıkıştırdım çünkü yanımda çantam yoktu. Sözünü yerine getirip istediğim boyaları bana verdikten sonra ağaçlara doğru yürüdü. Arkasından seslenip, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Bana sırtı dönük bir şekilde ilerlerken, "Biraz yürüyeceğim," diyerek beni geçiştirdi. Canı sıkın gibiydi.

"Sana eşlik edebilir miyim?" dediğimde durdu ve başını bana doğru çevirdi. "Koşacak durumda değilim," diyerek ikinci kez benden kurtulmaya çalıştı. Bu saatlerde koştuğumu iyi biliyordu ve o, yaralı olduğu için bana uyamazdı.

"Seninle yürüyebilirim tabii sende bunu istersen." Bir süre kararsız bir şekilde bana baktı. Benden uzak durmak ister gibiydi ama beklenti dolu bakışlarımı görünce derin bir nefes aldı. Yanını gösterip, "Gel hadi," deyince tebessüm ederek hemen ona doğru yürüdüm.

Ona yetiştiğimde ağaçlara doğru birlikte yürümeye başladık. Bugün her zamankinden daha fazla suskundu. İçini kemiren şeyler diline prangalar vuruyormuş gibiydi. Öte yandan vücut ısısı çok düşük olduğu için titremelerini benden gizlemeye çalışıyordu. Onun sağında yürüyordum bu yüzden sol elimi uzattım ve sağ elini tuttum. Eli çok soğuktu. Düz bir şekilde karşısına bakarak yürürken durdu, başını eğdi ve elini tutan elime baktı. Başını kaldırıp soru dolu bakışlarını bana yöneltince, "Bazen yalnızlık hissi de üşümene neden olabilir," dedim. "Başka birinin varlığı seni ısıtabilir."

Ona dokunmamdan hoşlanmamış gibi elini hemen çekti. "Kan değerlerim düşük," dediğinde bakışları düz, sesi gergin çıkıyordu. "Bundandır üşümem."

Üşümeyi düşününce aklıma gelenleri ona söylemeden duramadım. "Tıpta mümkün değil ama psikolojik olarak insanlar bazı reaksiyonlar gösterebilir," dedim birdenbire. "Üşümek gibi."

Konuyu bir anda ona getirdiğim için huzursuz bir şekilde beni bıraktı ve yürümeye devam etti. "Bu mümkün değil," diyen bilmiş sesi kulaklarıma ulaştı. "Bir rahatsızlığın yoksa psikolojik olarak fiziksel herhangi bir belirti gösteremezsin." Her şeyi bildiğini sanıyordu, değil mi?

Ona yetişip tekrar elini tuttum. Elini çekmeye çalışınca, "Söyleyeceklerim bitene kadar elini tutacağım," diyerek inat ettim. Kaşlarını çatı ama elini de çekmedi.

"Psikolojik olarak yaşadığımız ruhsal şeylerin etkisini bazen fiziksel olarak gösterebiliriz," dediğimde düz bir ifadeyle bana bakıyor, onu yanıltmam için bana meydan okuyordu.

"Amerika'da idam cezası alan bir mahkûm varmış," dedim aynı düzlükte ona bakarken. "Doktorlar bir deneyle idamını gerçekleştirmek için ona bir teklif sunmuşlar. Ya asılarak idam edilecekmiş ya da bahsi geçen deneyle. Fakat ikinci seçeneği kabul ederse aynı zamanda ailesine yüklü miktarda para ödenecekmiş." Burukça gülümsedim. "Tabii ki mahkûm ikinci seçeneği kabul etmiş."

Birlikte yürürken başını omzuna doğru hafifçe eğerek devam etmemi bekledi. Konuşurken beni hiç bölmüyordu. "İnfaz günü geldiğinde mahkûm bir yatağa yatırılmış ve bir serum bağlanmış," dediğimde bunu ilgi çekici bulmuş olmalı ki kaşları yavaşça yukarı kalktı. Hâlâ onu yanıltmamı bekliyordu.

"Doktor infazın detaylarını mahkûma anlatmış; '*Gördüğünüz gibi bağladığımız serumda kademe kademe renkli sıvı mevcut*' demiş. '*En üstteki yeşil, renkli sıvı bittiğinde elleriniz ve ayaklarınız uyuşacak. Ortadaki mavi sıvı bittiğinde kollarınız ve bacaklarınız uyuşacak. En alttaki kırmızı sıvı*

bittiğinde ise kalp ritminiz yavaşlayacak, nabzınız düşecek ve infaz gerçekleşmiş olacak...' demiş. Evet, doktor ona tam olarak bunları söylemiş," diyerek sustuğumda o da hiç konuşmadı. Sessizliğini koruyarak anlatmaya devam etmemi bekledi.

"Her şey doktorun söylediği gibi gelişmiş," diyerek anlatmaya devam ettim. "Önce eller ve ayaklar, sonra bacaklar ve kollar uyuşmuş. En sonunda ise kalbi durmuş ve mahkûm ölmüş."

"Ne bekliyordun?" dedi keyifsiz bir sesle. "Doktor zaten bunların olacağını söylemişti ve ona zehir verdiler." Tahmin edilebilir bir son olduğunu düşündüğü için anlattığım şeyler bir anda cazibesini kaybetmişti.

Başımı küçük bir açıyla yukarı kaldırdım ve bilmişlik taslayan yüzüne baktım. "Karun," dedim kibrini ondan ödünç alarak. Gözlerine baktım ve yumuşak bir sesle, "Üzerinde deney yapılan mahkûmun ölüm sebebi kalp kriziymiş," diyerek onu afallattım. "Serumda bulunan sıvı aslında zehir değil sadece suymuş," dediğim an böyle bir son beklemediği için afallayarak yutkundu. Boğazındaki çıkıntı yutkununca hızlı bir şekilde aşağıya inip tekrar yukarı çıkmıştı. Benim gamzelerim kadar onun adem elması dikkat çekiyordu.

"İnançları küçümseme çünkü insan inanarak bir serum suyla bile kendini öldürebilir." Sağ elimi kaldırıp şakaklarıma bastırdım. "Her şey burada başlıyor. Beyin inanırsa vücut o doğrultuda tepki verir. Mahkûm suyu zehir sandığı için vücudu doktorun saydığı tüm belirtileri gösterdi." Elim şakaklarımdan çekip gözlerimle onu işaret ettim. "Neden yazın ortasında bile üşüyorsun? Bunu hiç düşündün mü?" dediğimde taş kesildi. Her şey kafadan başladığı için onun da vücudu üşümek gibi bazı reaksiyonlar gösteriyor olabilirdi. Farklı belirtileri o da gösterirken anlattıklarına inanmamak gibi bir şansı yoktu. Tıpkı o mahkûm gibi Karun'da körü körüne inandığı şeyin kurbanı olabilirdi. Üşüdüğünü düşündüğü için üşüyor olabilirdi. Her şey inandığımız şeylerin vücudumuzdaki tepkileşmesiyle başlıyordu.

Haklı olduğumu bildiği için hiçbir şey söylemedi. Buz gibi gözlerle bana bakınca ürperdim. Konuyu ona bağlamam hoşuna gitmemişti. Ondan konuşulmasını sevmiyordu. Hoşnutsuz bir suratla, "Sus artık," dedi. "Sana

müdahale edilmeyince fazla gereksiz ötüyorsun." Ötmekmiş! Ciddi ciddi kuş sanıyor bu beni!

"Haklı olduğumu biliyorsun ama," dedim.

"Haklı olmak dışında her şey olduğunu biliyorum," diye homurdanınca güldüm. Bugün her zamankinden daha fazla huysuzdu.

"Canını sıkan şeyi söyle bana."

Bana hiç bakmadan, "Canımı sıkan bir şey yok," dedi.

Başımı kaldırıp yanımda yürüyen adama baktım. "Kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz ama bu arkadaş olmamıza engel değil. Bazı şeyleri bana anlatabilirsin," dediğimde kısa bir an durup bana baktı. "Arkadaş mı?" Mavileri alaycıydı. "Karım olduğunun farkında mısın?"

"Evli olmamız arkadaşın olmayacağım anlamına gelmiyor," dedim.

Kaşlarının kavisi birleşerek çatıldı. "Evli olmamız arkadaş dışında her şey olabileceğimiz anlamına geliyor!" diyerek beni susturdu.

Kafam karıştı ne demek istedi şimdi bu?

"Merak etme başına kalmam," dedim kendimden emin bir sesle. "Boşanır boşanmaz gideceğim buralardan."

"O günü dört gözle bekliyorum," dediğinde bu konuda samimiydi. "Buna daha fazla devam edemiyorum," diyerek bana baktığında bu sefer bana karşı dürüst olmayı tercih etti. "Bir yandan nişanlıyım bir yandan da evli." Kapana kısılmış gibi bakıyordu. "Bir erkekte nefret ettiğim ne varsa ona dönüşmeye başladığımı hissediyorum." Benim varlığım Rengin'in saygınlığına gölge düşürüyordu. Benimle evli olduğu sürece Rengin daima metresi konumunda olacaktı. Karun ise aynı anda iki kadını idare eden bir adam olarak görülecekti. Başkalarının ne düşündüğünü umursayan birine benzemiyordu ama kendi içinde bu durumu hazmedemiyordu. İşte canını sıkan tam olarak bunlardı.

Oysa ki onun dūřündūđu kadar Rengin bazı řeyleri dūřünmüyordu. Karun'un bazı anlarda bana iyi davranması Rengin'i aldattıđını gösterir mi, bilmem ama Rengin'in onu Duha'yla aldatmıř olma ihtimali çok gūçlüydü. Emin olmak için elimde somut kanıtlar yoktu ama bu konuda çok gūçlü řüphelerim vardı. İkiisi birbiriyle kıyaslanınca Rengin'in kabahati daha büyüktü. Sonuçta ne yařatırsan onu yařarsın demiřler. Belki de Rengin řu anda ektiklerini biçiyordu.

"Yanlış yolda olduğunu hiç dūřündün mü?" dedim. "Rengin'e iyi bana da kötü davranmak için kendini zorluyorsun. Birini evde tutmaya diğerini de dışarı atmaya çalışıyorsun. Peki, evde tuttuğunun dışarıya attığından daha kötü olmadığını nereden biliyorsun?" Başımı eğdim ve birleşen ellerimize baktım. Evet, elini ikinci kez tuttuğumdan beri elini tekrar çekmeyi unutmuştu. Birbirimizle konuşarak yürürken, parmaklarını parmaklarımin arasından geçirip sıkıca tuttuğunun farkında bile değildi.

Nereye baktığımı anlamak için o da başını eğdi. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi görünce donup kaldı. Afallamıştı. Mavi gözlerine bakıp, "Bir süredir titremiyorsun," dediğimde sertçe yutkunduğu için boğazındaki adem elmasının hareket edişini izledim. "Sanrı," diyerek ona gülümsemeye çalıştım. "Belki de içinin soğukluğu dışına yansıyordur. Vücudunu değil kalbinin üstünü ört ki üşümesin," dedikten sonra yavaşça elimi elinden çektim. Önce bana baktı daha sonra da avucunun içinde kalan boşluğa. Ne o konuştu ne de ben. Ona sırtımı dönüp malikaneye doğru yürüdüğümde de ne o, arkamdan bakmayı bıraktı ne de ben başımı çevirip arkamda bıraktığım adama baktım.

Başka insanların yüzüğünü taşıdığımız ellerimizde büyük bir boşluk var gibiydi.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Gördüğünüz gibi Karun artık Rengin ve Bige arasında gittikçe daha fazla bocalamaya başladı. Sizce de öyle değil mi?

Peki, Bige hâlâ Serhat'ı seviyor mu? Çünkü kendi duygularını doğru düzgün tartmadan içinden düşünürken her defasında Serhat'ı sevdiğine yönelik şeyler söylüyor. Sizce Bige'nin duygularında da bir değişiklik olmaya başladı mı?

Bige bu bölümde Rengin hakkındaki gerçeği kendiliğinden keşfetti. Duha ile ikisinin bakışmalarından her şeyi anlayacağını bekliyor muydunuz?

Evet, sonunda Rengin'in de gerçek yüzünü gördü ama elinde somut bir kanıt olmadığı için şimdilik bunu kendine saklıyor. Peki, böyle bir şeyi Karun'dan gizlemesi sizce ne kadar doğru?

Duha'nın sarhoş bir şekilde Kadem için Karun'un evini basacağını bekliyor muydunuz? Ne yaptı etti Kadem'i bir şekilde eve geri götürdü.

Şimdi gelelim bir diğer konuya. Giriş bölümünde Duha ve Elay'ın birlikte olacağına dair sinyaller vermiştim ve daha sonraki bölümlerde bundan bahsetmiştim. Ama doğaçlama gittiğim için karakterlerin arasındaki uyumu yeteri kadar güçlü bulmazsam bu durum değişebilirdi. Yani şu anda her şey yüzde elli ihtimal dahilinde. Onları yazarken aralarında gereken enerjiyi yakalarsam ikisini yaparım, ama yeteri kadar uyumlu olmadıklarını hissedersen ikisi için farklı bir senaryo yazabilirim. Çünkü kurgudaki karakterlerin enerjileri bana geçtiği sürece iki karakterin arasındaki ilişkiyi yazabiliyorum. Yani Duha ve Elay'ın akıbeti henüz belli değil.

Onları çift olarak da okuma ihtimalimiz var tek tabanca bir halde de.

Ve bir soru daha: Sizce Rengin'in asıl sevdiği kim? Duha mı yoksa Karun mu?

Duha, Elay ile olur mu şu anda bilemem ama Duha'yla yapmayacağım tek kişi Rengin. Çünkü kötü falan da olsa Duha'yı seviyorum.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(13) Öpmek Geldi İçimden.

"Hiç zamanım kalmamışken ısrarla yarınlara ertelediğim bir şeyler vardı. Biliyorum bir gün her şey için çok geç olduğunda ertelediklerimin burukluğu var olacaktı üzerimde."

Günler hızlı geçiyordu ve geçen her günle babamı oyalamak gittikçe daha da zor oluyordu. Sürekli nerede olduğumla ilgili yalanlar söylemek zorunda kalıyordum. Karun vurulalı neredeyse bir ay olmuştu hatta yarası iyileşmeye bile başlamıştı. Aradan geçen bu günlerde söz verdiği gibi on üç gün dolana kadar sabahları bana boya kalem, akşamları ise şeffaf poşette bir avuç toprak getirmeyi ihmal etmemişti. Belki de benimle en samimi olduğu anlar bunları getirirken ki anlardı. Ne yazık ki on üç günlük süre çoktan dolduğu için artık sabah erken saatlerde kalkınca onu avluda beni beklerken görmüyordum. Veya akşamları saat tam onda istediğim toprağı vermek için avluda olmuyordu artık. Boyalar ve kalemler sayesinde en azından bahçede onunla biraz yürüyebiliyordum.

Artık bunlar da yoktu çünkü on üç günlük süre dolduğu için onun da evdeki günleri dolmuştu. Kendini biraz toparlayınca hemen işlerinin başına geri dönmüştü. Onu sadece sabah kahvaltıda ve akşam yemeğinde görüyorduk.

Yemek saatleri dışında ya büyük salona geçip kahvesini içene kadar kitap okuyordu, ya da gece geç saatlere kadar çalışma odasında oluyordu. Rengin bu duruma iyi dayanıyordu çünkü Rengin yerine ben Karun'un sevgilisi olsaydım, beni çok ihmal ediyor diye ona sorun çıkartırdım.

Bu kadar işkolik olması can sıkıcıydı.

Aradan geçen bu bir ayda en azından malikaneyi keşfetme fırsatım olmuştu. İçi dışından daha eğlenceli olduğu için sıkıldıkça malikanedeki bir kapıyı aralıyordum. Malikanede spor salonu olduğu için günlük egzersizlerimin büyük bir bölümünü burada yapıyordum. Sadece sabahları ve akşamları koşmak için bahçeyi veya malikânenin dışını kullanıyordum. Salondaki

koşu bandında koşmak istemiyorum çünkü koşarken açık havada olmayı seviyorum. Rüzgârı yüzümde hissetmeliyim.

Spor salonunun dışında sinema salonu da vardı ama spor salonu kadar büyük değildi. Üstelik hamam, içki mahzeni ve bahçedeki havuzun biraz küçüğü kapalı bir havuz da vardı. Levent için özel hazırlanmış bir oyun salonu bile vardı. İsteyeceğim her şey fazlasıyla vardı ama buna rağmen sıkılıyordum. Kafese girmiş bir kuş gibi hissediyorum kendimi.

Beni altın kafese koysalar ne fayda, illa da Adana, illa da Adana.

Güzel şehrimi özlemiştim.

Sabah koşusundan sonra duş alıp kahvaltı saatine kadar odamda yine hazırlanmıştım. Her sabah saat tam yedide masadaki yerimi alıyordum. Genelde ev halkı hep benden sonra masaya oturuyordu. Karun yedi buçuk gibi gelir ve on dakikalık hızlı bir kahvaltıdan sonra evden çıkardı. Saat sekizde de şirkette oluyordu. Kahvaltısının uzunluğu bir bardak açık çay bitene kadardı.

Çay zevkimiz bile çok farklıydı çünkü o, açık ve şekerli içerdi. Bense demli ve şekersiz.

Tıpkı onun aksine kahveyi de sade sevdiğim gibi. Her konuda birbirimize çok terstik.

Burada hiç yemek disiplini yoktu çünkü masa hazır olmasına rağmen kimse aynı anda masada olmuyordu. Mesela kahvaltıda ben eksiksiz bir şekilde hep saat yedide masadaki yerimi alırdım. Karun bazen yedide, bazen yedi buçuk, bazense hiç kahvaltı yapmadan doğrudan işe giderdi.

Rengin saat dokuz gibi uyanırdı. Bu yüzden onun için tekrar yeni bir kahvaltı masası hazırlanırdı.

Çağl öğleden önce hayatta uyanmazdı. Başımı iki yana sallayarak güldüm. Onun kahvaltı yaptığından bile şüpheliyim.

Levent ise Rengin ile aynı saatlerde uyanırdı. Tabii yataktan çıkması biraz zaman aldığı için saat on gibi odadan çıkardı.

Bunlar bir tek akşam yemeğinde hep birlikte masaya oturuyordu. Babamın sıkı yönetimiyle büyüdüğüm için bu evdeki çoğu şey beni rahatsız ediyordu. Çatalı tabağımdaki köfteye batırdığım esnada Karun geldi. Ütülü beyaz gömlekle ve siyah pantolonla yine çok şık görünüyordu. Kravat iğnesi dikkatimi çekti çünkü tıpkı kravatı gibi siyahtı. Farklı bir rengin nasıl olacağını düşündüm. Kol düğmeleri gözüme ilişti. Gömleğinin manşetlerini süsleyen bu gümüş kol düğmeleri belki de bir servet değerindeydi. Her zaman fazla şık ve özenliydi. Belki de benzer olduğumuz tek konu buydu.

"Günaydın," dedim. Kulağındaki kablosuz kulaklıkla bir telefon görüşmesi yaptığı için başını hafifçe salladı.

"Kaç ceset var?" dediğinde bana bakmadığı için benimle konuşmadığını anladım. Ne? Ceset mi dedi o?

Her zaman uzun masanın en başındaki yerine oturduğu için ben genelde onun sol tarafındaki sandalyeye oturuyordum. Yine öyle yapmıştım. Fakat bu sefer sandalyesini çekmişti ki duraksadı. Aklına ne geldiyse başını kaldırıp bana baktı. "Hayır," dedi beni izlerken. "Cesetlerden kurtulmayın, hepsini yerinde bırakın. Bırakın ortalığı o it temizlesin siz sadece polisler malzeme vermeyin. Onun anlayacağı şekilde oraya Sanrı'nın uğradığını gösteren deliller bırakıp çıkın," dediğinde kurcalamamam gereken karanlık işlerle meşgul olduğunu anladım. Soru sormak yok Bige.

Ne iş yaptığından bana ne ya, ben zaten boşanacağım için ucu bana dokunmazdı.

Çektiği sandalyeyi masaya doğru iterek karşımdaki sandalyeyi çekti. Bunu neden yaptığını anlamadım. Bakışlarını benden çekip, "Bu daha başlangıç," diyerek karşımdaki sandalyeye oturdu. "Carlos denen piçe saklanacak bir delik bırakmayacağım!" Carlos mu? Allah kahretsin, iyileşir iyileşmez onun peşine düşmüştü!

O itin damarına bastıkça o da benim peşime düşecekti.

"Tamam, Kenan," diyerek başını salladı. "Şirkette görüşürüz." Kulağındaki kulaklığa dokunup görüşmeyi sonlandırdı ama kulaklığı çıkarmadı.

Hizmetçilerden biri geldi ve onun için bir servis açıp çayını doldurdu. Telefonu çıkartıp masanın üzerine koyduktan sonra birini daha aradı. "Şahin Muğla'daki işler nasıl gidiyor?" dediğinde uzanıp çayına iki şeker attı.

Güzel haber almış gibi rahat bir nefes alarak başını ağır ağır salladı. "Güzel, tesisteki tüm adamları çıkar. Muğla'da o itin ne kadar adamı varsa indirsınlar. Tüm mekanları basılacak, evleri kurşuna dizilecek!" dediğinde o çayını keyifli bir şekilde yudumluyordu ama benim burada korkudan aklım çıkıyordu. Her yerden Carlos'a saldırıyor, darbe üstüne darbe vuruyordu.

Çatalı eline alıp beyaz peynire uzanırken, "İzmir, Ankara, Adana, Hatay, Ordu ve diğer şehirlerdeki tüm tesislerimiz şu anda hareket halinde," dedi ve dudakları sadistçe bir ifadeyle kıvrıldı. "Bir haftadır yoğun bir temizlik var, İstanbul'u ise o piçten bizzat ben temizleyeceğim!" diye kararlı bir şekilde konuştu. Acaba şu anda ne kadar korkutucu olduğunun farkında mıydı? Bahsettiği temizliğin bildiğimiz temizlik olduğunu sanmıyorum.

Peyniri ağzına attıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Ne olmuş Güven'e?" diyerek ekmeğe uzandı. "O Rus kuklasına da sıra gelecek ama önceliğim şu piç! Ruslarla yaptığı yeni anlaşma s*kimde değil gerekirse o çok güvendiği dağları da yıkarız. Haddini bilmeyen herkesi kendi ülkesine def etmek için fazla beklemem!" diyerek telefon görüşmesini sonlandırınca hemen önüme döndüm. Sağı solu belli olmuyordu şimdi bir de ona bakıyorum diye bana patlamasın.

İçimdeki şeytan dürtüyordu beni. Onun solunda oturmamak üzere üzerime çekeceğim uğursuzlukları hatırlatıyordu. Yürürken veya otururken onun hep solunda olmam gerekiyordu! Ama Karun bu kadar değişken biriyken ona kalk yerine geç diyemem ki. Bir anda sinirlenebilirdi.

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp durduğum için, "Bir sorun mu var?" diyen sesini duydum.

Başımı kaldırdığımda elinde çay fincanını tutarak beni izlediğini gördüm. Başımı iki yana salladım ama daha fazla dayanamayıp, "Aslında var,"

diyerek ayağa kalktım. "Neden yerine oturmadin?"

Başını çevirip göz ucuyla masanın başındaki yere baktı, daha sonra mavilerini yeniden bana çıkardı. "Neden?"

"Solunda değilim."

Bunu söylememi bekler gibi bana bakmaya başladı. "Bunu sorun etmediğini sanıyordum?"

"Sorun ettiğimi iyi biliyorsun."

Öyle mi dercesine bana bakarken elindeki fincanı yavaşça masaya bıraktı. Bir peçete alıp dudaklarını sildikten sonra başını kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Bahçedeyken uzun süre sağımda yürüdün." Elindeki peçeteyi masaya bırakıp eleştiren gözlerini bana dikti. "Kalp krizinden ölen o mahkûmu bana anlatırken o gün sağımda yürüyordun ve bundan rahatsızmış gibi görünmüyordun," dediğinde boğazımda bir yumru oluştu, yutkunamadım. Buna olan kızgınlığı yüzünden mi karşıma oturarak beni solundan men etti?

Ve bu manyak adam aradan geçen bir aydan sonra mı bunu hatırlayıp kızdı?

O söyleyene kadar o gün sağında yürüdüğümü fark etmemiştim bile. Sonuçta insan bazen unutup iki kez bir yemeğe tuz atabiliyor. Arada bende unutkanlık gösterebilirim. "O gün söylemeliydin," dedim.

Alay edercesine bana bakmaya başladı. "O gün bunu sorun etmiyordun."

Onunla yarışır bir alaycı ifadeyi yüzüme kondurdum. "Ama sen sorun etmiş gibisin."

"Saçmalık!" diyerek beni tersledi.

"Sevgili kocam benimle ilgili her şeyi önemsiyor mu yoksa?" diye alay ettiğimde başını omzuna doğru hafifçe eğerek beni süzdü. "Belki de sevgili karım benim tarafımdan önemsenmek istiyordur," diyerek bana cevap verdi. Hayvan herif.

Tabağımı alıp masanın etrafından döndüm ve onun solundaki sandalyeye oturdum. Beni umursamıyormuş gibi kahvaltısına devam edince yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Bu evde canım çok sıkılıyor, beni çok ihmal ediyorsun."

Fincanına uzanırken hiç düşünmeden, "Karımmış gibi şikayet etmeye bırak," deyince eli havada kaldı, kıkırdadım. Zaten karısıydım.

Güya kocasına dırdır yapan kadınlara beni benzetecekti ama zaten öyleydim. Çay fincanını alıp tekrar kahvaltısına odaklandı ve yine beni yok saymaya başladı. "Benimle arada zaman geçirebilirsin," diye sızlanmaya devam ettim. "Burada hiç arkadaşım yok."

Çaydan bir yudum aldıktan sonra, "İşlerim var," dedi sıkkın bir sesle. "Öncesinde de seninle çok ilgileniyordum gibi davranmayı bırak." Konuşurken yüzüme bile bakmıyordu. Şu bir ayda aklı fikri Carlos'u bulmaktaydı.

"Öncesinde ilgilenmemen şimdi de ilgilenmeyeceğin anlamına gelmiyor," diyerek onunla konuşmaya çalıştım. Bahçede elini tuttuğum o günden beri kendini geriye çekmiş ve aramıza eskisinden daha beter bir mesafe koymuştu.

Benden kaçtığını düşünmeye başladım.

Cevap vermeden küçük bir parça domates ağzına atınca, "Bu evde çok sıkılıyorum," diyerek üstelemeye devam ettim. "Ne zaman dışarı çıksam korumaların peşimde. Evde her gün Rengin ve senin suratsız yüzünüzü görmek de hoşuma gitmiyor. Çağıl hep dışarıda, Levent ise ya okulda ya da arkadaşlarıyla." Kolunu tutarak bana bakması için onu zorladım. "Mahkemenin belirlediği gün doldu şu davayı açar mısın artık?" Boşanıp bir an önce evime dönmek istiyorum. Bende açabilirdim ama ilkinde ben açtığım için bu sefer önceliği ona tanıdım.

Başını bana doğru çevirdi, elimi tutup masaya indirerek kolunu çekti ve boş gözlerle yüzüme bakmaya başladı. "Sürenin dolduğunu nereden biliyorsun?" dediğinde sesi şimdi daha sinirli çıkıyordu. "İşin gücün yok sürekli davanın açılacağı günü mü takip ediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, seninle evli kalmanın ne kadar sıkıcı olduğunu bilmiyorsun tabii."

Mavilerinde yer edinen ürkütücü karanlığı iliklerime kadar bana hissettirirken, "Kiminle evli olmak seni eğlendirirdi?" dedi. "Serhat ile mi?"

Onu bana hatırlatmasıyla tüm iştahım bir anda kaçmıştı. Bunu söylemesine gerek yoktu. "Serhat ile olan ilişkimde bilmediğin çok şey var," dedim ama detayları ona anlatmadım. Anlatmayı da düşünmüyorum.

Fincanını usulca masaya bıraktı ve delici bakan mavi gözlerini bana dikti. "Benden gizlediğini sandığın her şeyi biliyorum," dediğinde öfkesini benden gizlemeye çalışıyordu ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. "Barda sarhoş olduğun gece fazla konuştuk." Hadi be!

"Neler anlattım?" Bunu sorarken nasıl bir cevap alacağımı bilmediğim için biraz endişeliydim.

Gözleri kısa bir an parmağımdaki yüzüğe kaydı, Serhat'ın yüzüğü. Yüzündeki tiksinti duygusunu benden gizlemedi çünkü bunu görmemi istiyordu. "Bilmem gereken her şeyi anlattın," dediğinde buz kestim. Her şeyi mi?

"Onun evli olduğunu imzalar atıldıktan sonra öğrendiğini anlattın ve daha onunla ilgili birçok şeyi." Şimdi neden o günden sonra bana karşı değiştiğini anlıyordum. O kahrolası gecede ona tüm gerçekleri anlattığım için bana olan kini geçmişti.

"Anlattıysam ne olmuş." Rahat bir şekilde omuz silktim. "Sonuçta Serhat hâlâ güvende." Başından beri tek yapmaya çalıştığım buydu ve bunu ondan saklayacak değilim.

"Uzun sürmeyecek," diyerek büyük bir iştahla karnını doyurmaya devam etti. "Onu bulup leşini ayaklarının önüne attığımda da bakalım yine böyle eğlenebilecek misin?"

"Serhat aptal bir adam değil. Onu hafife alma çünkü para için her şeyini satacak biri, insanı nasıl sırtından vuracağını iyi bilir."

Elini dudaklarına yaklaştırıp ağızındaki zeytin çekirdeğini çıkardı ve tabağı koydu. "Kimse kolay kolay beni sırtımdan vuramaz çünkü sırtımı yasladığım kişiler çok sağlam," diyerek ekmeğe uzandı ama ekmek ondan çok uzaktaydı.

Ayağı kalkıp masanın üzerine eğilerek onun için bir dilim ekmek aldım. "Kendine ve adamlarına çok fazla güveniyorsun." Geri yerime oturdum ama ekmeğı ona vermek yerine kahvaltı bıçağını alıp reçele daldırdım. Kayısı reçelini ekmeğe sürüp ona uzattım. "Arkam sağlam demen için kimseyi arkada bırakmaman gerekiyor."

Önce bana baktı daha sonra uzattığım reçelli ekmeğe. Daha sonra tekrar bana baktı ve "Öyle yapıyorum," dedi gözlerimin en derinine bakarak. "Sırtımı yaslayacağım kişileri arkamda bırakmak yerine solumda tutuyorum," diyerek uzattığım reçelli ekmeğı aldı. Kalbim gereksiz yere hızlanmaya başlamıştı. Onun solunda oturuyordum.

Ve solunda durmak konusunda takıntılıydım . Bunu bildiğı için öyle söylemiş olabilir mi?

Yine kafamı karıştırdığı için homurdanarak önüme döndüm. Ekmeğinden bir ısırık aldıktan sonra uzanıp eski yerimde bıraktığım çay bardağını aldı. Çayımı tam sevdiğim gibi demli doldurarak önüme bırakınca tebessüm ettim. Bunu yapmasını beklemiyordum. Reçelli ekmeğe karşılık olarak küçük bir jest gibiydi. Başımı çevirip ona baktığımda sanki çayımı dolduran o değilmiş gibi bana hiç bakmadan kahvaltısını yapıyordu. Onun için hazırladığım ekmeğı birkaç lokmada bitirmişti.

Yeni bir ekmek daha alarak yerime oturdum. Ekmekleri neden bu kadar uzağı koyduklarını anlamıyorum. Bu sefer ekmeğe önce tereyağı, daha sonra üzerine kaymak ve bal sürdüm. Ekmeğı ona uzattığım esnada masadaki poğaçalardan birini almak üzereydi. Ama ben ona ballı ekmeğı uzatınca eli poğaçaların üzerinde hareketsizce kaldı. Durdu ve başını çevirip kısa bir an bana baktı. Tek kelime etmeden elini poğaçaların üzerinden çekti ve uzattığım ekmeğı aldı. Önüne dönüp ballı ekmekten bir ısırık alınca içim sıcacık olmuştu. Kahvaltıda neyi sevip sevmediğini bilmiyorum, ama onun için hazırladığım şeyleri yiyordu.

Neden yaptım, bilmiyorum ama uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım. Onu neden öptüğümü bile bilmiyorum ama öpmek istemiştim. Belki de hazırladığım ekmekleri yediği için bunu yapmıştım. Dudaklarımı yanağına bastırdığım an buz tutmuş gibi kaskatı kesilmişti. Nefes dahi almıyordu. Dudaklarım yanağında olduğu sürece hiç kıpırdamıyordu. Sanki bunu yapsa kendimi geriye çekeceğimi biliyordu. Biliyorum uçuk bir düşünce ama bir an böyle hissetmişim.

Yavaşça dudaklarımı yanağından ayırıp geriye çekildim. Önce birkaç saniye dümdüz karşısına bakmaya devam etti. Bu birkaç saniyede aklından neler geçtiğini merak ettim. Daha sonra elinde tuttuğu ballı ekmeği usulca masaya bıraktı. Başını çevirip bana döndüğünde ise tüm sinirlerinden arınmış gibi bakıyordu. Bugün canını sıkan ne varsa küçük bir öpücükle yok olmuş, üzerindeki tüm kara bulutlar dağılmış gibi bakıyordu. Şimdi gözlerinin mavisi daha berrak ve daha güzel görünüyordu. Sanki daldığı güzel bir rüyadan uyanmak ister gibi başını iki yana salladı. Kaşlarını çatmak için kendini zorladı ve "Bunu neden yaptın?" diye bana hesap sordu.

Asıl o bunu neden yapıyordu? Sürekli bana kaşlarını çatmasından hoşlanmıyorum.

"Bir sebebi yok," diyerek suratımı astım. "Öpmek geldi içimden." Kızır gibi kaşlarını çatması neşemi kaçırmış, cesaretimi kırmıştı.

"Öpmek geldi içinden ve sende öptün öyle mi?"

"Evet dedim ya!" diye ona çıkıştım. "Merak etme bir daha seni öpmem."

Somurtkan suratıma bakmak onu eğlendiriyor olmalı ki muzur bakışları üzerimdeydi. "İğrenç hissettirdi mümkünse bir daha beni öpme." Yalan söylediği o kadar belliydi ki.

"Hoşuna gitse de gitmese de şimdi tekrar öpmek zorundayım." O öpücüğü eşitlemeliydim. Evet, bir daha öpmem dedikten sonra ben. Lanet olası ikizler burcu!

Bunu çok iyi bildiği için masadaki peçeteyle dudaklarını silip ayağa kalktı. "İşe geç kaldım."

Kapıya doğru yürümüştü ki hemen ayağa kalkıp koşarak yolunu kestim.
"Diğer yanağını öptükten sonra gidersin."

Kıvranan halimi gördükçe dudaklarındaki çarpık gülüşü büyüyordu.
"Döndüğümde öpersin." Tüm gün evde deliye döndüğümü bilmek
şirketteyken onu çok eğlendirirdi!

"Hayır, şimdi öpmeliyim," diye inat ettim.

Adi herif zor erkeği oynayarak, "Hiç öpülecek havamda değilim," diyerek
işi yokuşa sürdü.

"O zaman ilkinde öptürmeseydin."

"Öpmeseydin."

"Ya alt tarafı küçük bir öpücük şimdiye çoktan öpmüştüm."

"Bunu istemiyorum," diyerek yanımdan geçip kapıya doğru yürüyünce
kaşlarımı çattım. Kafa göz dalacağım onu istiyor!

Hele ki bir öptük, ne değerli bir yüzü varmış!

Hızlı bir şekilde arkasından yürüdüm. Tam kapıyı açacaktı ki kolundan
tutarak onu sertçe kendime doğru çevirdim. Daha o ne olduğunu anlamadan
göğsünden bastırarak sırtını kapıya çarptım. Kaşlarını çatarak dişlerinin
arasından, "Sen!" demişti ki, "Kıpırdama öpmem lazım," deyip ellerimi
omuzlarına bastırdım.

Başımı ona doğru uzattığımda sinirden gülerek, "İnanılır gibi değilsin," dedi
ve işaret parmağını iki kaşımın ortasına bastırıp başımı arkaya doğru itti.
Bana hiç yardımcı olmuyordu!

Böyle olmayacak farklı bir taktik uygulamalıyım.

Omuzlarındaki elimi boynuna doğru kaydırđım. "Karun," dediğimde sesimi
bilerek kısık ve kışkırtıcı çıkarmaya çalışıyordum. Vücudumu göğüslerim
göğüs kafesine değecek kadar onun vücuduna yaklaştırdım. Yanağında
kırmızı rujdan dolayı dudaklarımda izi vardı. "Kocamı öpmemin nesi

yanlış?" diye fısıldadım. Boynundaki elimi masaj yapar gibi ensesine kaydurdım ve gözlerinin içine bakarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Boğazındaki çıkıntı sertçe aşağıya inip tekrar yukarı çıkınca doğru yolda olduğumu anladım. Yutkunmuştu.

Dudaklarımı izleyen mavileri gittikçe koyu bir renge bürünürken, "Hâlâ istemiyor musun?" dedim. Ojeli tırnaklarımı ensesine sertçe bastırduğımnda nefes alışları hızlandı. Yüzümü yüzünün hizasına getirme bahanesiyle parmaklarımın ucuna bastım ve ona doğru yükselirken bilerek dik göğüslerimi onun göğüs kafesine sürttüm. Dudaklarının arasında boğuk bir nefes fîrar ederken taş kesilmişti. Vücudu göğüslerimin temasıyla kasılmıştı. Başını eğip bluzumun açık yakasında görünen göğüslerime bakmamak için kendini zor tuttuğunu fazla belli ediyordu.

Yüzümü yüzünün çok yakınına getirdiğimde ise artık nefes aldığından şüpheliyim. Ilık nefesimi bilerek dudaklarına verip, "İstemiyor musun?" dedim şuh bir sesle. Uzun kirpiklerimin altından koyulaşan gözlerine baktım. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim vardı. "Tamam, istemiyorsan seni zorlayamam."

Ona yaşattığım arzuyu bir anda kesip, "Neyse ya ben kahvaltımı yapacağım," demiştim ki belimi yakaladığı gibi çevik bir hareketle beni kapıya doğru çevirdi. İntikam alır gibi sırtımı sertçe kapıya bastırduğında şimdi önde olan oydu. Az önce ben onu kapıyla aramda sıkıştırmışken şimdi aynısını o yapmıştı.

Burnundan hızlı hızlı nefesler alırken dişlerinin arasından, "Dikkat et ateşle oynuyorsun!" dedi. Sinirliydi ve neden kızdığını o da bilmiyordu. Belki de devamını getirmediğim için kızgındı.

Aptalı oynayıp, "Ama işe geç kalıyorsun," dedim.

"Kapat çeneni!" diyerek beni tersledi. Gözlerini bir türlü dudaklarımdan çekemiyordu. Kendini zorlayarak bana baktı ve "Bunu başlatan ben değilim!" dedi ve hemen sonrasında beni öpmek için üzerime eğildi.

Bana âşık değildi veya benden hoşlanmıyordu. Bu tamamen hormonal bir şeydi. Az önce benim tarafımdan uyarıldığı için tatmin edilmek istiyordu.

Bu yüzden beni öpmeye yeltenmişti. Fakat dudaklarımızın arasındaki mesafe kapanmak üzereyken son anda kendini frenledi. Bunun geri dönülmez bir hata olacağını son anda idrak etmişti. Kendine gelmek için başını hafifçe eğerek gözlerini yumdu. Aldığı hızlı nefeslerin arasında sakinleşmeye çalışıyordu. Bu fırsatı kaçırmadım ve uzanıp diğer yanağına da küçük bir öpücük kondurdum.

Kaşlarını çatarak gözlerini açınca gülerek omuz silktim. "Öperim dediysem öperim."

Bana yakın olmak onu daha fazla çıldırttığı için ellerini belimden çekerek benden uzaklaştı. Ona yol vermek için kapının önünde çekildiğimde bana ters ters bakıyordu. "Bir gün gerçekten katilin olacağım!" diye söylenerek kapıyı açıp dışarı çıktı. Ben şimdi ne yaptım ya? İlk seferinde öptürseydi işler bu noktaya gelmezdi.

Peşinden bende yemek salonunda çıktığımda merdivenleri inen Çiçek, "Karun Bey," diyerek ona seslendi. Hızlı adımlarla çıkış kapısına doğru yürüyen adamın arkasından baktı. Elindeki ceketı sıkıca tutan kız, "Ceketinizi unuttunuz," dedi.

Karun, "Kalsın!" diye bağırıp dışarı çıkınca kahkaha attım. Bugün üşüyeceğini hiç sanmıyorum.

Üstelik yanaklarındaki ruj izini hâlâ fark etmemişti. Gördüğünde çıldıracaktı .

Yanaklarımın içini havayla doldurup Levent'e test kitabında yardım ediyordum. Okulların kapanmasına çok az kalmıştı yani artık doğru düzgün ders bile işlenmiyordur. Yakında üniversiteden mezun olacaktı ama hâlâ boş vakitlerinde derslerle meşguldü. Üstelik mimarlık okuyordu ama test kitaplarında gerekli gereksiz her türlü soru vardı. Gidip bir şeyler çizmesi gerekmiyor muydu? "Çek elini A'dan!" diyerek onu azarladım. "Doğru cevap D ahmak. Sandığın gibi otopsi raporunda her şey çıkmıyor." Bu tıp sorusu değil miydi? Allah aşkına ne tür bir test kitabıydı bu?

Kitabı onun elinden alıp doğru cevabı işaretlediğimde bir köşede sessizce telefonuyla oynayan Çağıl, "Bilmediğin bir soru var mı senin?" diyerek başını kaldırdı. Bir saattir Levent'e derslerinde yardımcı olmam dikkatini çekmiş gibiydi.

Levent kitabı işaret edip, "Verdiği her cevabı telefonda kontrol ediyorum," diyerek elinde tuttuğu telefonu gösterdi. "Birkaç soru dışında diğer hepsini bildi."

"Şaşırtıcı," dedi Çağıl. "Gözleri uzun uzun üzerimde oyalandı. Yeni fön çektiğim saçlarıma, makyajlı yüzüme ve bir bluz ve mini etekten oluşan kıyafetime baktı. Gözleri çıplak bacaklarımdan ayağımdaki stiletto ayakkabılara kadar her detayı incelemişti. "Aklı bir karış havada bir süs bebeğinden farklı görünmüyor ama derine indiğinde fazla zeki," dedi. Acaba onu duyduğumun farkında mı?

Levent gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Abi," dedi. "Sesli düşünüyorsun."

Çağıl bunu fark edince utanmış gibi başını hafifçe eğdi ve elini ensesine koydu. "Affedersin abimin karısı," derken çok komikti.

"Bige desen yeterli," dedim.

"Tüm gün evde kös kös oturmaktan sıkılmıyor musun?" Rengin'in sesini duyunca üçümüz sesin geldiği yöne döndük. Hazırlanmış bir şekilde kapının yanında dikiliyordu. Bana baktığına göre az önceki sözleri benim içindi. Kendisi de tüm gün evde oturuyordu.

"Yakında bitecek benim esaretim," dedikten sonra ona gülümsemeye çalıştım. "Karun ile evlenecek olan sensin sen düşün gerisini." Bugün yarın davayı açarız nasıl olsa.

Rengin şaşırtıcı bir şekilde ılımlı bir yaklaşım gösterip, "Vakıfta küçük bir işim var, istersen bana eşlik edebilirsin," deyince Çağıl ve Levent göz göze geldi. Burada olanları anlamaya çalışıyorlardı. Rengin bana karşı beyaz bayrak mı kaldırıyor? Bu kadının barış imzalayacağını hiç sanmıyorum.

Yine neyin peşindeydi?

Beni dışarı çıkarmak istemesinin altında ne gibi şeyler saklı olduğunu merak ettim. Belki tamamen iyi niyetliydi bu yüzden birlikte dışarı çıkmayı teklif etmişti. Belki de ben fazla şüpheliydim ama ona güvenmem çok zordu. "Teşekkür ederim ama Levent'in bana ihtiyacı var," dedikten sonra Levent'e baktım. "Değil mi Levent?"

Neyse ki Levent dışarı çıkmak istemediğimi anladığı için, "Evet," dedi Rengin'e bakarak. "Bige bana sorularda yardım ediyor, sen yalnız git yenge," dediği an elimdeki kitapla ağzına bir tane geçirdim. Sürekli ona yenge demesine gerek yoktu.

Levent neye uğradığını bilmez bir halde bana bakınca, "Pardon," dedim. "Kucağına bırakacaktım ama elimin bir ayarı yok işte," diye küçük bir açıklama yaptığımda Levent homurdanarak gözlüğünü düzeltti.

Gülen Çağıl, "Oğlum kimse sana ateş hattında kalmamayı öğretmedi mi?" diyerek kardeşiyle alay etti.

Rengin onunla gitmeyeceğimi anlayınca, "Çağıl," deyip ona gülümsedi. "Sen bana eşlik etmek ister misin?"

"İzindeyim Rengin bırak tadını çıkartayım," diyerek koltuğa yaslandı. "Her gün kaç kişiyle uğraştığımı tahmin bile edemezsin." Tam olarak ne iş yapıyor ki?

Rengin ondan da olumsuz cevap alınca Levent'e bakmıştı ki, "Allah aşkına tek git işte," dedim daha fazla dayanamayarak.

"Üçümüzden birini yanında götürmekte neden bu kadar ısrarcısın?" Gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım. "Bunun altından bir şeyler aramalıyım?" dediğimde onu kızdırmak için dalga geçiyordum ama bir anda panikleyince afalladım. Gözlerini irice açmış, ne söyleyeceğini düşünen telaşlı hali fazla şüpheliydi.

Levent, "Ben seninle gelirim," diyerek ayağa kalkmaya yeltenince, "Otur yerine!" dedim sert bir sesle. Sesimin kızgın çıktığını fark edince hemen

gölümseyip, "Daha sorular bitmedi," dedim bu sefer daha yumuşak bir sesle. İçimden bir ses bu odadaki hiç kimseyi Rengin ile göndermemem gerektiğini söylüyordu.

Rengin bir süre sadece buz gibi gözlerle bana bakmakla yetindi. Bal sarısı gözlerine yerleşen kızgınlığı donuk bakışları çok iyi gizliyordu. Daha sonra tek kelime etmeden çekip gitti. Levent'i veya bu odadaki başka birini yanında götürmek için ısrar etseydi benim de tam tersi için ısrar edeceğimi iyi biliyordu. Neyse ki fazla uzatmadan çekip gitmişti ama dışarı çıkmaktan da vazgeçmişti. Üçümüzden biri onunla gitmeyince dışarı çıkmaktan vazgeçtiğini söyleyip salondan çıkmıştı.

Rengin gittikten sonra merak ettiğim bir diğer soruyu sormak için Çağl'a döndüm. "Sen tam olarak ne iş yapıyorsun?" İzinliyim dediğine göre çalıştığı bir iş olmalıydı.

"Tahmin et," diyerek kendisini gösterdi. "Sence işim ne olabilir?"

"Aslında tüm gün aylaklık yapıp aile parasıyla sefa sürüyormuşsun gibi görünüyor," dediğimde güldü. "Bir nevi doğru," dedi.

"Kendine ait bir gece mekânı olan ve oraya gelen kızların aklını başından alan o çapkınlardan mısın?"

"Kulağa ilgi çekici geliyor ama hayır," dedi.

"Doktor, avukat, polis, hangisi?" diyerek tahmin yürütmeye devam ettim.

"Yanına bile yaklaşmadın."

"Bence senin bir işin yok."

"Bence benim dağlarda çok işim var."

"Tabii ya sen kamp yapıp dünyayı gezenlerdensin," dedim cevabımdan emin olarak.

Beni izlerken dudağının köşesi kıvrıldı. "Kamp yaptığımız oluyor," dediğinde aklıma hiç olmayacak uçuk bir teori geldi. "Askeri orduda görev

yapıyor olamazsın, değil mi?" Bu çok düşük bir ihtimaldi.

Bana baktı, baktı ve "Kıdemli Üsteğmen Çağıl Kalender," dediği an donup kaldım. Ne?

Çağıl'da babam gibi asker miydi?

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedim şaşkın bir sesle. "Abin birçok kanunsuz iş yapıyor olmalı. Karun bir gangster gibi ortalığın anasını ağlatırken senin bir asker olman hiç mantıklı değil." İki kardeşin kendilerini adadıkları iş birbirine çok tersti. Üstelik Çağıl'da babam gibi bir askerdı ama babamın tam tersiydi. Onun gibi disiplinli ve sert kuralları yoktu.

"Karun'un yaptığı işin ucu masumlara dokunmadığı sürece bazı şeyleri görmezden gelebilirim," dediğinde beni bazı şeylerin görüldüğü gibi olmadığına ikna etmek ister gibi bakıyordu. "Birileri dağları temizlerken birileri de şehri temizlemeli," dedi. "Çakallar artık sadece dağlarda değil. Bazıları takım elbise giyip kravat takarak aramızda geziyor. Karun'un yaptığı birçok şeyi onaylamıyorum ama benden daha iyi bir vatansever olduğunu da biliyorum." Güldü. "Ülkeyi satmadığı sürece birkaç iti vurmasını görmezden gelebilirim."

Birkaç mı? Yahu adam günlerdir ülkenin her yerinde yoğun bir temizlik yapıyordu.

Çiçek elindeki tepsiyle içeri girince bu konuyu kapatmak zorunda kaldık. Levent için buzlu limonata ve benim için de soğuk bir soda getirmişti. Çağıl gündüz vakti alkol tüketmeyi sorun etmediği için viski istemişti. Çiçek bizim içeceklerimizi masaya koyarken Çağıl göz ucuyla onu izliyordu. Beyaz önlük ve siyah kalem eteğinden oluşan hizmetçi kıyafetine öylesine bakıp, "Çiçek," dedi. "Evde böyle giyinmen zorunlu mu? Hep aynı kıyafetin içindesin."

Çiçek doğrulup elindeki tepsiyle ona doğru yürürken başını salladı. "Evet, efendim."

Çağıl onun sıkıca bağladığı sarı saçlarını işaret etti. "Saçlarının hep bağlı olması da zorunlu mu?"

Çiçek ikinci kez başını salladı. "Evet, efendim," diyerek tepsideki kadehi ona uzattı. "Karun Bey'in kesin emri var, çalışanlar evde daima tertipli ve düzenli olmak zorunda."

Çağl viskiyi aldıktan sonra başını kaldırıp ona baktı. "Kaç yıldır Karun için çalışıyorsun?" diye sordu.

Çiçek kısa bir an duraksayıp, "On sekiz yaşından beri, sanırım beş yıl oldu," dediğinde bu da yanılmadığını gösteriyordu, gerçekten yirmi üç yaşındaydı.

"Ne mezunusun?" diye sordu Çağl.

Çiçek bu soruların nedenini anlayamıyordu ama ona sorulan tüm sorulara büyük bir saygıyla cevap veriyordu. "Lise," diyerek birkaç adım geriye çekildi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Çağl başını olumsuz anlamda sallayınca buradaki işi bittiği için Çiçek dışarı çıktı. Arkasından bakarken, "Çok iyi bir kız," dedim. Şu zamana kadar bana çok yardımcı olmuştu.

"Öyle," dedi Çağl. "Tek eksisi fazla ürkek olması." Aklına ne geldiyse güldü. "Bu sabah odamı topladığını bilmiyordum. Banyodan sadece bir havluyla çıktığımda attığı çığlık hâlâ kulaklarımda," dediğinde o an çok eğlenmiş gibi gülüyordu.

Korkudan zavallı kızın aklını almış olmalı. Sonuçta o havlunun düşme ihtimali de vardı.

Telefonum çalınca uzanıp sehpanın üzerinde duran telefonu aldım. Kadem arıyordu. Sıkıntıyla yüzümü buruşturup, "Ne var Kadem?" dediğimde Çağl ve Levent'in bakışları anında beni buldu. S*ktir! Karşı taraftan biriyle konuşmam yasaktı, değil mi?

Telefonu kendimden uzaklaştırıp, "Evde kaldığı zaman numarasını almıştım," diyerek onlara küçük bir açıklama yaptım. "Zararsız birine benziyordu."

"Zararsız mı?" Çağıl çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Parmak kesen biri zararsız olamaz. Onu hiç iş başında görmediysen ona zararsız diyemezsin." Elimde tuttuğu telefonu işaret etti. "Telefonu kapat, numarasını engelle ve sil!" dedi itiraz istemeyen bir ifadeyle. Şimdi tıpkı abisi gibi ürkütücü ve sert bakıyordu.

"Karun'un tersini henüz görmedin," diyerek beni uyardı. "Onun düşmanlarından biriyle görüştüğünü öğrenirse onun için sende o düşmanlardan birine dönüşürsün." Soluğumu kesecek bir şekilde gözlerime baktı. "Ve emin ol Karun'un düşmanı olmak istemezsin. Bu tür konularda kendi kanında olanlara bile acımaz." İçimden bir ses bu uyarıyı hafife almamam gerektiğini söylüyordu.

Parmak kesmek mi dedi o? Kadem mi? Yok daha neler. O şapşal sebze bile kesemezdi .

"Ne istediğini öğrendikten sonra numarasını sileceğim," diye yalan söyleyip telefonu kulağıma yasladım. "Ne vardı Kadem?" dediğimde Çağıl ve Levent'in göz hapsindeydim.

Kadem, "Bugün işe gitmediğim için evde çok sıkıldım. Top oynayalım mı?" diyen sesi nedense yine beni hiç yanıltmadı. Rahat durmak kanında yoktu.

"Bahsettiğin şey basketbol veya golf mü?" dedim çünkü bu tür şeyleri severdim.

"Futbol maçı lan," deyince yüzümü buruşturdum. Benim oyun zevkime uymuyordu.

"Saçlarımı daha yeni yaptım, tırnaklarımın ojesi çizilsin istemiyorum. Kıyafetlerimi ise temiz ve ütülü bir şekilde üzerimde görmekten hoşlanıyorum," diyerek itiraz etmek için fazla beklemedim. "Barbarca bir topun peşinden koşup narin vücuduma zarar vererek bir insanlık suçu işleyemem."

"Yenilmekten korkuyorum demenin yeni adı mı bu?" diyerek beni kışkırtmaya çalıştı. "Gerçi sen ne anlarsın ki futbol maçından. Tek yaptığın

süslenip ortalıkta bir kokoş gibi sürtmek." Bu hayvan herif lafını hiç esirgemiyordu!

"Sana ne be!" diye ona sesimi yükselttim. "Sen önce bir kadınla nasıl konuşacağını öğren sonra gel bana oyun oynayalım de. Ayrıca hiç bilgim olmayan bir oyunda bile gömerim ben seni. Karşında Efil Bige Saka Kalender var hayvan!"

"Bu ne lan reklam markası gibi bir türlü bitmiyor," diyerek güldü. "Sahip olduğun tüm isimlerle birlikte seni yeneceğimi iyi biliyorsun."

"Benimle oyun oynamak saç çekmeye benzemez canım," diyerek kendimle övündüm. "Birinci sınıf bir kadın var karşında elit olduğum kadar-"

"Şirretsin de," diyerek sözümü kesti uyuz.

"Yetenekliyim diyecektim!"

"Sen mi?" Kahkaha attı. "Saka yapıyorsun."

Sırf beni kızdırmak için şakayı saka diye söylediğini iyi biliyorum!

"Tamam," diyerek hızlıca başımı salladım. "Kur takımını geliyorum!" diyerek telefonu yüzüne kapattım. Onu oyun sahasına gömdüğümde saka yapmak neymiş görecekt.

Başımı kaldırdığımda konuşmalardan az çok konuyu anlayan Çağıl ve Levent kaşlarını çatarak, "Hayır!" diyerek daha ben konuşmadan beni susturdular.

Tam o esnada, "Neye hayır?" diyen Kenan yorgun argın içeri girdi. Dün gecedan beri dışarıdaki koşuşturmadan canı çıkmış olmalı ki dinlenmek için eve erken gelmişti. Gömleğinin yakası açıktı, kravatı gevşekçe boynunda sarkıyordu. Beyaz gömleğindeki kan lekesi ise büyük bir katliamdan çıkıp geldiğini gösteriyordu. Sorsak bile bize o kanların nasıl gömleğine bulaştığını açıklamayacağını iyi biliyorduk. Bu evdeki kimse Karun ve Kenan'a yaptığı işler hakkında soru soramazdı.

Sırasıyla üçüne bakıp sırtıttığımda Kenan, "Neden hoşuma gitmeyecek bir şeyler söyleyeceğini düşünüyorum?" deyince daha çok sırttım. Hoşuna gitmeyecekti ki.

Bakalım ikna kabiliyetim ne kadar yüksekmış?

Kenan tuttuğu topu bir elinden diğerine kaydırırken gözleriyle karşı takımı tartıyordu. Bize karşı Duha'nın adamları. Herkes ceketlerini çıkarmış, gömleğinin kollarını toplayarak karşı takıma haddini bildirmenin peşindeydi. İşin komik tarafı Duha ve Karun işteydi, yani burada oyun oynadığımızdan haberleri bile yoktu. Kadem hayvanı beni kışkırtmasaydı bende kendi takımımı kurmazdım. Adam resmen karşıdaki evden bana laf atıyordu. Ama kendi takımımı en iyi adamlarla kurdum. Güvenlik kulübesindeki Celil, malikanede hizmetçilik yapan Çiçek, Karun'un iki kardeşi ve Kenan. Evet, hepsini top oynamaya bir şekilde ikna etmiştim. Takımdaki eksikler için korumalardan birkaç kişi daha seçmiştim.

Kenan ve Çağıl'ı ikna etmek hiç kolay olmamıştı.

Kadem ise yanına Elay'ı ve Duha'nın malikanedeki en iyi adamlarını alarak kendi takımını kurmuştu. Şimdi iki malikânenin tam arasındaki yolun üstünde durmuş, birbirimize ölümcül bakışlar atıp duruyorduk. Takım kaptanları Kenan ve Kadem'di. İkisini bıraksak oyuna gerek kalmadan birbirine kafa göz dalacakmış gibilerdi. Bu maç çok hareketli geçecek gibiydi. Adil bir oyun olması için her iki taraftan bir kişiyi de hakem olarak seçmiştik. Bence birbirimize dalmaktan futbol dışında her şeye benzeyecekti bu oyun.

Kenan düşman gözlerle Kadem'e bakarken, "Umarım iyi top oynuyorsunuzdur," diyerek bizi uyardı. "Bu ayarsıza karşı kaybedersem hepinizin ebesini bellerim."

Dinlenmek yerine burada olmaktan hiç memnun değildi.

Çağıl sırtarak karşı takımı gözlerinin merceğinden geçirdi. "Biraz paslanmış olabilirim ama hâlâ bu oyunda çok iyiyim," diyerek kibirli bir

ifade takındı.

Övünerek göğsümü kabarttım. "Pek tarzım olan bir oyun değil ama üstesinden geleceğimi düşünüyorum." Başımı uzatıp Levent'in kulağına, "Olmadı hepsini döverim," diye fısıldadığımda gülerek başını iki yana salladı. "Sen yine de sakın olmaya çalış."

Denerim ama söz veremem.

Çiçek malikanede temizlik yapmak yerine burada olmaktan hiç memnun değilmiş gibi ürkek bakıyordu. "Çağıl Bey ben daha önce hiç top oynamadım," dediğinde beni azat edin dercesine Çağıl'a bakıyordu. "Benim yerime başka birini seçseniz olmaz mı?"

Çağıl elini onun omuzuna koyup ona tebessüm etti. "Hallederiz sıkıntı değil. Yemek yapmaktan daha kolay ve keyifli bir oyun," diyerek onu rahatlatmak için göz kırpınca Çiçek, isteksiz bir şekilde başını salladı. Bıraksan hemen mutfağa kaçacaktı.

Kadem kollarını sağa sola sallayarak ısınma hareketleri yaparken, "Hazır mısın Elay," dedi yanındaki kadına. "Hepsini buraya gömüyoruz."

Elay sinir krizleri geçirirken, "Hiç hazır değilim!" diyerek düz karnını gösterdi. "Bugün yarın doğum yapacağım, hamile kadınlar top oynayamaz." Acaba karnına bakınca kocaman bir şişkinlik falan mı görüyordu? Yahu ne bugün yarın doğumu, karnı dümdüzdü!

"Merak etme," dedi Kadem. "Hele bir kaybet ben zaten sana dokuz doğurtacağım."

"Zaten kaybedeceksiniz." Şımarık bir kız çocuğu gibi güldüm. "Asfaltta kazıyacağız sizi."

Belini arkaya doğru esneten Kadem, "Ulan top niyetine kaleye şutlarım seni," diyerek beni tersledi. "Gevrek gevrek gülme karşımda o ağzına şoklarım!" Bu arsız herif sokarım lafını şoklarım diyerek sansürledi mi? Kimin ağzını şokluyormuş bu!

"Düzgün konuş hayvan!" diyerek yerdeki taşı alıp kafasına fırlattım. "Sen kimin ağzına sokuyorsun!"

Kafasını eğerek attığım taştan kurtuldu. Daha sonra başını kaldırıp nezh biriymiş gibi bana baktı ve omuzlarında olmayan tozu parmak uçlarıyla silkeledi. "Şununla muhatap etmeyin beni," diyerek bana üstünlük taslamaya başladı. "Ağzı çok bozuk." Kınar gibi bana bakıyordu. "Herkesin içinde sokarım falan demek çok ayıp oluyor." Bu ne biçim bir manyaktı aklım almıyor! Sanki o söylerken sansürleyince küfür olmuyordu.

"Kıt beyinli gerzek!" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bana bak düzgün konuş ağzına sıçarım!" dedi hayvan herif.

Hemen diğerlerine onu gösterip, "Şimdi de ağzına sıçarım diyor bu bana!" diye sesimi yükselttim.

Sürekli küfür edip sansür kullanıyordu!

Levent önce ikimize daha sonra da iki takıma bakıp isyan etti. "Benim dışımda buradaki herkesin yaş ortalamasının yirmi beş ve otuz olmasına ne demeli?" diyerek sitem etti. "Çocuk gibisiniz, umarım Karun ve Duha bugün eve erken gelmez." Gelirlerse bittiğimiz resmidir.

Mümkünse bugün fazladan mesai yapsınlar. İki evin ortasındaki yolda top oynadığımızı görmek ikisini de delirtirdi.

Kenan'ın attığı golle gülerek Çağıl ile beşlik çaktık. Çağıl gülmeyi bana çok görmüş olmalı ki, "Ama hâlâ 6-8 yeniliyoruz," deyince suratımı astım. Kadem gerçekten çok iyi top oynuyordu. Sanki hayatının büyük bir bölümü sokaklarda geçmiş gibi yolda oynadığımız bu oyuna yabancı değildi. Gollerin dördünü tek başına o atmıştı.

Takımındaki adamlar da bizi çok terlettiği için, "Bu hayvan koruma diye dünyanın en iyi futbolcularını bizi yutturuyor olmasın?" diyerek karşı

takımdaki esmer çocuğu işaret ettim. "Ne bu? Messi falan mı?" Üst üste iki gol attığından beri nefretimi kazanmıştı.

Çağıl kalede korkudan adeta tir tir titreyen Çiçek'i işaret etti. "Belki de kaleci seçimini yanlış kişiden yana kullandık." Haklıydı çünkü Çiçek şu ana kadar ona gelen bir tane topu bile tutamamıştı.

Başımı çevirip karşı takımın kalecisine baktım. Maçın başında ağlayıp sızlayan Elay, şimdi takımının attığı her golle tezahürat yapıp eğleniyordu. Üstelik çok iyi bir top tutucuydu. Kızıl saçlarını sıkıca bağlamış yerinde zıplayıp duruyordu. "Doktor değil miydi bu kadın?" dedim. "Boş zamanlarında neşteri bırakıp top peşinde mi koşuyormuş?"

"En azından sahanın ortasında durup mankenlik yapmıyor!" diyen Kenan beni azarladı. "Bir gol atmazsan atarım seni oyundan."

"Bağırma bana," diyerek duygu sömürüsü yapmaya başladım. "Nezih biriyim ben ne anlarım top oynamaktan. Podyumda yürüyelim dediler de ben mi hayır dedim?"

"Ulan hâlâ podyum demiyor mu elimde kalacak!" diye bana kızınca Çağıl, "Tamam," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Yüklenme kıza, daha yeni oyunu çözdü." Güldü. "Her ne kadar oyunun sonlarında bunu yapsa da."

Buradaki kimse beni anlamıyordu.

Oyun tekrar başlayınca mecburen yerimi aldım. İlk biz başladığımız için Kenan ayağındaki topla ilerlemeye başladı. Önüne çıkan bir kişiye topu kaptırmadı ama iki kişi birden ona doğru koşunca topu Çağıl'a attı. Çağıl topu biraz ilerletmeyi başarmıştı fakat rakip takımlar onun da etrafını sarınca o da mecburen bana şut çekti. Allah kahretsin bu top yine bana gelmişti. Kenan, "Bige!" diye bana bağırdı. "Kızım hareket etsene!" Bu adam Kadem'e yenilecek diye tüm öfkesini benden çıkartıyordu!

Kenan bana kızınca boş boş durmak yerine rakip kaleye doğru topu götürmeye başladım. Ama bir anda karşıma Kadem'den sonra en iyi oynayan o esmer çocuk çıkınca, "Messi'nin çakması beyefendi lütfen önümden çekilir misiniz?" dedim son derece kibar bir sesle. "Eğer bir gol

atmazsam Kenan beni oyundan atar. Anlamıyor musunuz çok müşkül bir durumdayım," dediğimde çok güzel gözleri olan yakışıklı ve atletik koruma tebessüm etti. "Geç bakalım," dedi ve gerçekten kenara çekilerek bana yol verdi. Hadi canım.

"Uraz oraya gelir belanı silkelerim lan!" diyen Kadem ona bağırdı. "Oğlum ne aldanıyorsun o şeytanın güzel yüzüne. Al çabuk o topu!" dedi ama adının Uraz olduğunu öğrendiğim çocuk, "Abi duyamıyorum seni," diyerek sağırı oynayınca gülerек yanından geçtim.

Bu da kapak olsun Kadem eşkiyasına .

Biraz ilerlemiştim ki biri daha yoluma çıkınca topu hemen diğer tarafta benimle birlikte koşan Levent'e çektim. Levent topu alır almaz kaleye doğru koşunca bende bu tarafta onunla birlikte koştum. Levent önündeki adamı atlattığında kaleye yetişmiştim. "Bige sende!" deyip topu bana fırlatınca top karnıma çarparak ayaklarımın önüne düştü.

Kaleyle aramda çok az mesafe vardı ama kalede Elay vardı. Diğer adamlar topu benden almak için bana doğru koştuğu için, "Elay bak abin geldi!" diye bağıırıp arkasındaki bir yeri işaret ettim. Elay heyecanlanarak arkasını döndüğü an tüm gücümle topa vurdum.

İki taştan yaptığımız kalenin içine top girince bağıırarak yerimde tepinmeye başladım. "S*ktir gerçekten gol attım!" diye sevinç naraları attığımda Kenan gülerек, "Tarihe geçmeli bu an," dedi. Oyunun başından beri attığım ilk goldü.

Araba sesi duyunca hepimiz sesin geldiğı yöne doğru döndük. Bu tarafa doğru gelen arabaları görünce herkes sessizleşti. Hepimiz korku içinde ne yapacağımızı bilmez bir halde birbirimize bakıyorduk. Duha ve Karun'un arabası çoktan görüş açımıza girmişti ve anlaşılan onlar da bizi görmüşti. Her zaman geldikleri saatten çok daha erken eve gelmişlerdi. Normalde bu saatlerde hâlâ işte olurlardı. Kahretsin, başımız büyük beladaydı!

"Sıçtık!" diyen Kadem belki de ilk kez haklıydı.

En öndeki iki araba durunca diğerkleri de durdu. İki arabanın kapısı aynı anda açıldı ve iki şoför inip hemen arabaların arka kapısını açtı. Cilet gibi takım elbiselerin içinde inen Karun ve Duha önce birbirlerine daha sonra da bize baktılar. Birbirimize karışmış bir halde duruyorduk ama onlar arabadan inince her iki tarafta hemen birbirinden ayrıldı. Biz yolun bu tarafından dururken Duha'nın adamları da yolun karşı tarafındaki yerini almıştı. Korkmuyorum ama bir o kadar da korkuyorum. Karmaşık duygular içindeyim!

İkisi aralarında belli bir mesafe bırakarak bu tarafa doğru yürümeye başladı. Diğer korumalar arabalardan inip neler olacağını izlemeye başlamıştı. Komik bir şekilde her iki tarafta komutanına selam verir gibi tek çizgi halinde duruyordu. Hatta ben bile!

Duha onların karşısında Karun'da bizim karşıımızda durdu. İkisinin sırtı birbirine dönüktü ve her ikisi de karşısında ip gibi dizilen ekibine bakıyordu.

Karun'un gözleri sırasıyla herkesin üzerinde oyalanırken oldukça kızgın görünüyordu. Kıracaktı gibi dişlerini sıktıkça çıkan sesi duyuyordum. Şakaklarında belirgin bir hale gelen damarlar nabız gibi attıkça saklanacak delik arıyordum. "Burada neler olduğunu biri bana açıklamak ister mi?" dediğinde fırtına öncesi sessizlik yaşadığımızı biliyorduk.

Hepimiz suspus olmuş bir şekilde dururken dişlerinin arasından, "Kenan!" diyerek onun karşısında durdu. "Bu rezaleti açıkla bana!" Biraz ileride duran topu gösterdi. "Duha piçinin adamlarıyla top oynamak da neyin nesi!" diyen dengesiz adam Duha'nın onu duymasını zerre kadar umursamıyordu.

Aynı şekilde Kadem'in karşısında durup ondan hesap soran Duha, "Arkamdaki şu itin adamlarından başka top oynayacak adam mı kalmadı?" dediğinde bilerek Karun duysun diye sesini yükseltince az kalsın kahkaha atacaktım. Çocuk gibiydi bu ikisi.

Duha yüzünden Karun daha da sinirlenip Kenan'a ölümcül gözlerle baktı. Boğazından çıkan hırıltılı bir sesle, "Kimin başının altından çıktı bu?" dediğinde Kenan dahil takımımızdaki herkesin gözleri beni bulunca Karun,

"Hiç şaşırmadım!" dedi yumruklarını sıkarak. İki yanında duran ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları gerilmişti. Bana baktıkça kaşlarını biraz daha çattığı için korkudan saklanacak yer arıyordum. Bu adam ödümü koparıyordu.

Sıradaki herkesin önünde geçerek karşımda durunca süt dökmüş kediye döndüm. Dik dik bana bakarken, "Sen hiç rahat durmaz mısın?" dediğinde sesi buz gibiydi. Bakışlarıyla beni yerden yere vururken, "Saka," dedi canından bezmiş bir halde. "O kanatlarını kesersem hasımlarımla top oynamak şöyle dursun evden dışarı çıkamazsın!" deyince korkuyla irkildim. Bunları söylerken diğerleri bana kızdığını duymasın diye kısık bir sesle konuşmuştu.

Tek kelime etmedim. Karun bu kadar sinirliyken konuşamazdım. Karşılık verirsem altta kalmayıp herkesin içinde kırıcı olacağını bildiğim için hiçbir şey söylemedim. O da bir şeyler söylememi istemiyordu, en azından yalnız kalana kadar.

Duha'nın, "Kadem sen hasta değil miydin?" diyen sesini duyunca onlara baktım. Kadem'in karşısında durmuş, ellerini pantolonunun ceplerine koyarak ona bakıyordu. "Bakıyorum da top oynayacak kadar iyileşmişsin."

Kadem suçlu çocuklar gibi başını öne eğip, "Affedersin abi," deyince Duha sinirli bir nefes alıp, "Hangi birini Kadem, hangi birini!" dedi.

"Ama yeniyorduk," dedi Elay. Duha'nın takdirini almak ister gibi heyecanlı bir şekilde gözlerini kırıpıştırdı. "Biz kazanıyorduk."

Bunu söylemek zorunda mıydı?

Karun sinirden buz keserken, "Bir de yeniliyor muydunuz?" dediğinde her an hepimizi kurşuna dizebilirdi. Yenildiğimizi duymak Duha'nın adamlarıyla top oynamaktan daha çok onu kızdırmış görünüyordu.

"On olan kazanacaktı ve daha oyun bitmemişti," dedim kısık bir sesle. "Skor 7-8." Hakem düdüğü çalmadan kaybetmiş sayılmayız. Gerçi bir düdüğümüz de yoktu.

Elay'ın söyledikleri Duha'nın sinirlerini yatıştırdığı için sırtıttı. "Demek yeniydunuz?" Bilerek Karun duysun diye sesini yüksek çıkarıyordu. "Aksini beklemiyordum bizler kaybetmeyi bilmeyiz." Kaç yaşında bu adam? On iki mi?

Duydukları karşısında soğukkanlılığını korumak için derin derin nefesler alan Karun, yavaşça ona doğru döndü. "Bitmemiş bir oyunun zaferini kutlamayı bırak, Tunus," dedi oldukça sakin bir sesle. "Devam etselerdi benimkilerin alacağını en iyi sen biliyorsun." Gördüğüm kadarıyla Karun'un da Duha'dan altta kalır bir yanı yoktu.

Yönünü Karun'a doğru çeviren Duha, "Yenilen pehlivan güreşe doymazmış, Kalender," diyerek onun sinirleriyle oynamaya devam etti. "Devam etselerdi de sonuç değişmezdi."

İçten içe sinirden delirse de Duha'nın karşısında sakinliğini korudu. "Devam etmedikleri sürece bundan emin olamazsın."

"Emin olalım o zaman," dedi Duha. "Ne dersin?"

Karun, "Çenenin kapatma fırsatını kaçırmamı bekleyemezsin," diyerek kabul edince afallayarak karşı takımla göz göze geldik. Bu ikisi önce bize kızdılar daha sonra da devam etme kararı mı aldılar? İşlerin bu noktaya geleceğini hiçbirimiz beklemiyorduk.

Karun ceketini çıkartarak bize doğru yürüyünce Duha'da ceketini çıkartmaya başlamıştı. Şimdi şaşkınlığımız iki kat büyümüştü. Onlar da mı oynayacaktı?

Ceketini çıkartarak korumalardan birine veren Karun'a bakıyordum. Pahalı kol düğmelerini sırasıyla çıkardı ve onları da korumaya verdi. Gerçekten oynayacaktı!

Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. Suçumu kabul etmiş bir halde ona bakıp, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle.

Boş gözlerle bana bakarken, "S*ktir et," diyerek elini bana doğru uzatınca gömleğin kollarını toplamamı istediğini anladım.

Gömleğin manşetlerini düzgün bir şekilde kıvrırmaya başladım. Bunu yaparken başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum ama onun tarafından izlendiğimi biliyordum. Aynı işlemi gömleğin diğer koluna da yapınca işim bitmişti. Başımı kaldırıp donuk yüzüne baktım. Hâlâ kızgın gibiydi. Ellerimi uzatıp boynundaki kravatı gevşettim. Kravatı çıkardıktan sonra gömleğin ilk iki düğmesini açtım. Oyun oynarken fazla terleyeceği için iki düğmeyi açmıştım. Bunu yapacağımı beklemediği için biraz gerilmişti. Yakasını düzeltirken parmaklarım boynuna sürtününce, "Yeterli bu kadar," deyip hızla benden uzaklaştı. Yine çok garip tepkiler veriyordu.

Duha'da kıyafetlerini daha rahat bir hale getirince ikisi karşı karşıya durdu. Biz ise bu ikisiyle bu işin nasıl olacağını bilmez bir halde yerimizi aldık. Hadi bakalım başlıyoruz.

İçimden bir ses onlar yüzünden bu maçın çok zor geçeceğini söylüyordu.

Karun'un maça dahil olmasıyla skoru 9-9 yapmayı başarmıştık. Hayır, o iki golü Karun atmadı ama Çiçek'i kaleden çıkartıp Levent'i kaleye koyan oydu. Levent'in kaleye geçmesiyle aradaki farkı çok hızlı kapatmıştık. En son yediydik fakat Celil ve korumalardan birinin attığı golle dokuz olmayı başarmıştık. Karşı takımdan gelen gol ise yine Uraz'dan gelmişti. Çocuk gerçekten çok iyi oynadığı için attığı son golle takımına eşitlik kazandırmıştı. Bunun dışında Elay'da kaleden çıkıp yerini bir korumaya vermişti. Sadece kalede değil defansda da çok iyi olması can sıkıcıydı. Karşı takımdan Elay, Kadem ve Uraz tek başına takımın tüm yükünü sırtlanmış gibilerdi. Üçünden birini oyun dışı bıraksaydık belki de şimdiye kadar çoktan kazanmıştık.

Ayağımdaki topa hızlı bir şekilde ilerlerken bir anda Duha önüme çıktı. Tek bir hareketle topu ayağımdan alan adam yanımdan geçerken koluma sertçe çarptı. "Hey!" diye kolumu tutarak bağırdığımda, "Pardon," deyip doğru düzgün özür dilemeden oyuna devam etti. Kaba herif!

Kenan topu Duha'dan almak için öne atılmıştı ki, "Bana bırak," diyen Karun Duha'ya doğru atıldı. Hızlı bir şekilde Duha'ya doğru koştu ve omzuna sertçe çarparak onu yere düşürdü. Düştüğü yerden kaşlarını çatan Duha,

"Ne halt ediyorsun piç kurusu!" deyince Karun'un dudakları usulca kıvrıldı. Duha'nın gözlerinin içine baktı ve "Pardon," deyince kıkırdadım. Bu adam bambaşka bir şeydi.

Duha küfrederek ayağa kalkınca oyun kaldığı yerden devam etti. İki dakika içinde top tekrar Elay'a geçmişti. Çıtı pıtı bir kadın olmasına rağmen önüne çıkan Celil'den hiç zorlanmadan topu kurtardı. Kadem onunla aynı hizada koşarken, "Elay!" deyince Elay topu bizim takıma kaptırmadan Kadem'e şut çekti. Elay'ı izleyen Duha'nın dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme eminim. Bu kadar iyi oynamasını beklemiyordu.

Kenan topu Kadem'den almayı başardı ve Çağıl'a attı. Çağıl biraz ilerledikten sonra topu bana fırlatınca, "Yine mi ya," diye sızlandım ama havaya sıçrayıp topu göğsümle durdurmayı başarmıştım. Top göğsüme çok sert çarptığı için inledim. "İyi misin?" diyen bir ses duyunca yan tarafa doğru başımı çevirdim. Uraz yakınımnda duruyordu. Göğüslerimi işaret edip, "Top çok sert geldi," deyince ona tebessüm ettim. Tatlı çocuktü.

Onun kehribar gözlerine bakıp başımı salladım. "Biraz acıttı ama iyiyim," dediğimde Uraz bana tebessüm etmişti ki, gözleri arkamda bir yere kayınca korku içinde yutkundu. Hemen başını eğerek benden uzaklaşınca kafamı çevirip arkaya baktım. Karun'un sert bakışlarıyla karşılaşınca neye uğradığımı anlamadım. Sinirliydi ama onu sinirlendirecek ne yaptığımı anlamadım.

Ben bunları düşünürken Elay haini ayağımdaki topu kaptığı gibi orta sahadan kaleye doğru çok sert bir şut çekti. O kadar güçlü ve sert bir şut çekmişti ki top Levent'i geçip kaleyi bulunca Elay çığlık attı. Alkış tutar gibi ellerini birbirine vurup, "Abi gol attım!" diye bağırınca Duha gülerek başını salladı. "Sürprizlerle dolusun."

Evet, benim yüzümden kaybettik.

Oyunun başından beri hiçbir işe yaramamıştım. Bir de dikkatsizliğim yüzünden takıma yenilgi getirdiğim için herkes bana kötü kötü bakıyordu. Kenan her an boğazıma yapışacakmış gibi bakarken, "Maçın başından beri tırnağım kırıldı, saçım bozuldu, ayakkabım çizildi diye diye sonunda yaptın

yapacağını!" deyince somurtmaya başladım. Sanki ben istedim oynamayı, her şey Kadem'in suçuydu.

Maç bittiği için burada yapacak pek bir işimiz kalmamıştı. Karun, Duha'ya düz bir şekilde bakıp, "Tebrik ederim," diyerek beni şaşırtmayı başardı. Yenilgiyi asla kabul etmez, olay çıkartır diyordum ama o, oldukça soğukkanlı bir şekilde bunu karşılamıştı.

Duha'da onu kışkırtmak yerine, "Eyvallah," diyerek beni şaşırtan ikinci kişi olmayı başardı. Kazandığı için övünüp Karun'u kızdıracağından çok emindim. Bazı anlarda bu iki adam beklenmedik hareketlerde bulunuyordu.

Ama maç bitimine kadar ikisi de eğlendiğini inkar edemezdi. Evet, ben Uraz ile konuşana kadar Karun'da oldukça eğlenmiş ve işteki tüm stresini atmış gibiydi. Tabii daha sonra olanlar ve benim yüzümden kaybettiğimiz oyun her şeyi mahvetmişti.

Oyun bittiği için her iki tarafta kendi evine girdi. Bahçe kapısının önünde dikilen Rengin'i gördüm. Bozuk bir suratla bize bakıyor, hırsından sinir krizi geçiriyor gibiydi. Ne zamandır orada durup bizi izliyordu? Öfkesini gizlemeye çalışan kadına baktıkça aklımdaki bir şüphe gittikçe güçleniyordu. Karun ve Duha'ya bir şekilde haber sızdırıp burada oyun oynadığımızı söyleyen oydu, değil mi? Bu yüzden ikisi de baskın yapar gibi erkenden eve gelmişlerdi. Bu oyun için evdekileri ikna eden bendim ve bunu yaparken Rengin'de oradaydı.

Hiç karşı çıkmadan sessizce izlemişti. O an Rengin'in itiraz etmemesine çok şaşırmıştım çünkü genelde benimle ilgili her şeye itiraz ederdi. Ama aslında onun amacı farklıydı. Biz oyun oynayken Karun ve Duha'ya bizi yakalatmaktı amacı. Karun burada olanları görünce bana kızacak, belki de herkesin içinde beni küçük düşürecekti. Evet, Rengin'in istediği buydu ama hiçbir şey umduğu gibi olmamıştı. İşte onu kızdıran da tam olarak buydu.

Yanından geçerken gözlerine bakıp, "Her ne yapıyorsan yapmaya devam et çünkü başarılı olmana izin vermeyeceğim," dedim. Bana ters ters bakan kadını umursamadan içeri girdim. Sinsi!

Malikaneye girdiğimizde merdiveni çıkan Karun, "Kenan benimle gel," dedikten sonra yoluna devam etti ama hemen ardından, "Saka sende!" deyince dudaklarımı sarkıttım. Canıma okuyacaktı.

Levent omzuma dokunup yalandan acıklı bir ifadeyle, "Allah kurtarsın," deyince başımı salladım. "Boşandığımda inşallah o dediğinde olacak."

Karun'un peşinden üst kata çıktık. Çalışma odasına giren adamı takip edip içeri geçtik. Kapıyı arkamdan kapatıp döndüğümde masanın önünde duruyordu. Gözleri doğrudan bana bakarken, "Duha'nın adamlarıyla bir oyun planlaman için içlerinden biriyle konuşmuş olman lazım," dediğinde kaşlarının kavisi yine çatıktı. "İletişim halinde olduğun kimdi? Uraz mı?" Neden doğrudan aklına Uraz geldi ki?

"Hayır, Kadem," dedim.

Şaşırdı. "Kadem mi?"

"Evet, Kadem," dedim ikinci kez. "Evde kalmasına izin verdiğinde numarasını almıştım. Sana evde çok sıkıldığımı söylemiştim, bende onu arayıp küçük bir maç düzenledim." Kadem'in beni aradığını söylemedim çünkü bu onu daha fazla kızdırabilirdi.

Kalçasını masaya yaslayıp ellerini masanın iki yanına bastırdı. Donuk bir şekilde bana bakarken, "Kadem'in numarasını neden aldın?" diye sordu.

"Almamam gerektiğini bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Evet."

"Ve?"

"Siliyorum numarayı."

"Başka?"

"Bir daha Duha ve adamlarıyla konuşmak yok."

"Hayırdır?" diyerek kaşlarını sorgular gibi yukarı kaldırdı. "Fazla uysalsın bunun altından da bir şey çıkacak mı?"

"Bugün için hayır."

"Yarın için?"

"Söz veremem."

"Saka!"

"Tamam ya, yapmayacağım hiçbir şey!" dedim.

Şimdilik benimle işi bittiği için kapıyı gösterince hemen dışarı çıktım. Kapıyı kapatıp gitmek için birkaç adım atmıştım ki Kenan'ın, "Hepsi bu mu?" diyen gülen sesini duydum. "Ona daha fazla kızacağını düşünüyordum." Karun bana kızınca o da Rengin ile birlikte bir yerlerine kına yakardı artık.

"Benim dünyama çok yabancı," diyen Karun'un sesini duydum. "Gereken kuralları öğrenene kadar biraz anlayışı hak ediyor."

"Öğrenecek kadar uzun süre kalmayacak ki," dedi Kenan. "Ne de olsa yakında boşanacaksınız. Davayı açmak için mahkemenin belirlediği gün doldu. Bunun farkındasın değil mi?"

"Evet."

"Peki, davayı açtın mı?" diye sordu Kenan.

Karun'un, "Henüz değil," diyen sıkkın sesini duydum. "Carlos ile uğraşmaktan sıra gelmedi."

"Adliyeye gidip bizzat davayı sen açmayacaksın kardeşim," diyen Kenan'ın sesi kinayeliydi. "Avukatlar bunun için var. Tek bir telefonla her şeyi senin için hallederler."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum?" Sesi sinirli geliyordu. "Ben açmasam zaten Saka açar. Yarın avukatla görüşüp hallederim bu işi," dediğinde rahat

bir nefes aldım çünkü bu sefer davayı o açsın istediğim için ben açmamıştım.

Kapıdan tam uzaklaşacaktım ki Karun'un söyledikleri beni durdurdu. "Casuslarımızdan biri Carlos'un bu akşam bir açık arttırmada olacağını bildirdi. Seçkin insanların davet edildiği bir açık arttırma ve bizde davetliyiz. Maskeli bir davet olması canımı sıkıyor. Herifin yüzünü zaten bilmiyoruz bir de maskeyle gelecek oraya!" dediğini duyunca dudaklarım kıvrıldı. Onun canını sıkıyan maske benim için iyi bir kamuflaj olabilirdi. Evet, o davete bende katılacağım. Tabii Karun bunu hiç bilmeyecek.

Ses çıkarmadan kapıdan uzaklaşıp odama doğru yürürken elim saçımdaki kurdeleli tokada oyalandı. Carlos benim peşimdeyken Karun onun olduğu bir yere gitmeme asla izin vermezdi. Fakat iyi bir maskeyle yüzümü gizlersem orada olduğumu bile anlamazdı. Biliyorum orada Karun ve Carlos gibi çok fazla tehlikeli insan vardı ama kim olduğumu gizlediğim sürece güvende olurum. Oraya gitmem çok tehlikeli olabilir ama 13 Haziran'a bu kadar az kalmışken kaybedecek zamanım yoktu. Belki de Karun'dan önce ben Carlos'u bulurdum. Bu yüzden riske girip oraya gideceğim.

Odama girip hemen telefonumu aldım. Kadem'i arayıp açmasını beklemeye başladım. Davetin yapıldığı yeri Kadem kesin biliyordur çünkü ortada bir açık arttırma varsa genelde en zengin insanlar davet edilirdi. Ve Duha'da zenginlikte Karun ile yarıştırdı. Duha'nın da davet edildiğine eminim. Kadem'de Duha'yla birlikte katılacağına göre beni gizlice mekâna sokabilirdi.

Kadem bu kadar işime yararken onun numarasını asla silmem.

Gerçi silsem bile numarası ezberimdeydi.

"Benden uzak duramıyorsun, değil mi?" diyen keyifli sesini duyunca o görmese de ona göz devirdim. Egosundan da hiç geçilmiyor.

"Bu akşam bir açık arttırma varmış?"

"Evet, var sana ne bundan," deyince yüzümü buruşturdum. İnsan gibi konuşmayı gerçekten bilmiyor.

"Bende katılmak istiyorum."

"Katıl bana ne bundan." Burada çıldırıyorum!

"Carlos'ta orada olacakmış Karun katılmama izin vermez," dediğimde Carlos'un adını duyunca, "O şerefsizin olduğu bir yerde ne işin var?" dedi sert bir sesle. "Kocanı dinle, kır dizini ve otur evinde!"

Yatağa doğru yürüyüp derin bir nefes aldım. "Arkadaşlarımın intikamını almalıyım," dediğimde telefonun diğer ucunda bir kırım sesi duydum. Sanki elinde bir şey tutuyordu ve bir anda elinde düşüp paramparça olmuştu.

Yutkunuşunu duyduğumda kısık bir sesle, "Ne?" dedi.

"Arkadaşlarımı unutamıyorum," diyerek yatağın üstüne oturdum. "Hepsi 13 Haziran gecesi öldü. Hepsini çok özliyorum ama-" dediğimde gözlerim doldu, dudaklarım titredi. "İçlerinden birinin o geceki yüzü çıkmıyor aklımdan," dedim kısık bir sesle. "Korkmuş, çaresiz ve ıslak yüzü."

Bir sessizlik oluştuğunda duyduğum tek ses Kadem'in yutkunan sesiydi. Bunları şu zamana kadar kimseye anlatmamıştım hatta babama bile. "Bende öleceğim çünkü Carlos 13 Haziran'da yaşatmayacak beni." Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. "Ama ölmeden önce Carlos'u da sağ bırakmamalıyım. Kadem ben kendi arkadaşlarıma kıydım, en azından bu kadarını onlar için yapmalıyım," diyerek hıçkırdım. "Beni asla affetmeyecekler hatta öldüğümde bile..."

"Kim demiş onu," diyen sesi üzgün hatta ağlamaklı çıkmıştı. "Onlar seçim şansın olmadığını biliyordur," dediğinde başımı iki yana sallayıp daha çok ağladım. Yapmayabilirdim de. Bir seçim şansım daha vardı ama ben babamı dinlemeyi seçmiştim.

"Kes artık ağlamayı," diyerek beni azarladı. "Bu gece katılman gereken bir davet varken ağlamak yerine gece için hazırlan!" dedi ve telefonu kapattı.

Bana yardım edecekti.

Islak gözlerle elimdeki telefona bakıp burukça gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim o duymasa da. Kadem beni anlıyordu.

Bu gece ne olursa olsun o davete katılıp Carlos'u bulmaya çalışacağım.

Gördüğünüz gibi Bige, Karun'a rahat duracağına dair söz verdikten hemen sonra yine bir işler karıştırmaya başladı.

Bige planladığı gibi bahsi geçen davete katılmayı başaracak mı?

Peki, yardıma her ihtiyacı olduğunda Kadem'i aramasına ne demeli? Bir bakıyoruz saç baş birbirlerine girmişler bir de bakıyoruz entrika peşine düşmüşler. Bu ikiliyi anlamak çok güç.

Bige'nin davette olduğunu Karun anlar mı dersiniz?

Oynadıkları maçta Duha'nın adamlarının kazanacağını bekliyor muydunuz?

Peki, ya Karun ve Duha'nın da oyuna dahil olacağını?

Bige'nin Rengin hakkındaki şüpheleri doğru olabilir mi? Rengin gerçekten bir işler karıştırıyor olabilir miydi?

Bu bölüme kadar olan bölümler güldük eğlendik dedirten bölümlerdi ama bundan sonraki bölümlerde yoğun bir aksiyon bizi bekliyor. Bakalım onları neler bekliyor?

Bu arada kurgudaki karakter sayısı da bununla sınırlı değil. Bige'nin ablası başta olmak üzere kurguya yeni dahil olacak karakterler de sırasıyla hikayedeki yerini almış olacak.

Son bir şey bol bol yorum yapmayı unutmayın çünkü çoğunlukla bölümü atacağım zaman 20k yorum sınırı koyuyorum. İster şimdi isterseniz de zamana yayabilirsiniz yorumları. Ama her şekilde 20k yorumdan sonra günü gelince bölümü atacağım.♥

Şimdilik benden bu kadar yeni bölümde görüşmek dileğiyle Allah'a emanet olun canlarım.♥

(14) Çağırın Gelsin!

"Son zamanlarda yaptığım hataların bile cezbedici bir tarafı vardı. Günaha âşık olmak gibiydi bu durum. Baş döndürücü, akıl almaz ve sarsıcı."

Karun ve Kenan malikaneden çıktıktan sonra evden kaçmam hiç kolay olmamıştı. Gece elbisesiyle evde dolaşıp herkesin dikkatini çekmek istemediğim için sadece makyajımı yapmıştım. Zaten normalde de hep makyajlı gezdiğim için kimse şüphelenmemişti. Fakat bu sefer elbiseye uygun bir makyaj yapmıştım. Üzerime şort ve tişörtten oluşan rahat bir şeyler giydim. Dışarıda üzerimi değiştireceğim için çıkardıklarım çöpe gidecekti. Diğer ayakkabılarımı atmaya kıyamadığım için dolapta duran babetleri giymiştim.

Daha sonra elbiseyi, ayakkabıları ve küçük el çantamı karton torbaya koymuştum. Bahçeye çıkıp yürüyüş yapar gibi biraz gezdikten sonra güvenlik kulübesinde duran Celil'in yanına uğramıştım. Planımı Celil'e anlatıp yalvar yakar onu ikna etmiştim. Karun'a yakalanmadan döneceğimi söylemiştim. Ama en önemlisi sağ salim eve döneceğime söz verdikten sonra bana yardım etmeye ikna olmuştu. Celil kapıdaki korumaları uzaklaştırıp onları oyalarken ben gizlice bahçeden çıkmıştım. Rengin başta olmak üzere ev halkı şu anda beni odamda uyuyor sanıyordu. Ama ben çoktan evden firar etmiştim.

Celil'in başı belaya girmesin diye dışarı çıktığım gibi gizlice yine eve dönmeliydim. En azından Celil'i işinden etmemeye çalışacağım.

Malikaneden çıktıktan sonra koşarak hemen oradan uzaklaşmıştım. Daha sonra bir taksi çağırıp Kadem'in verdiği adrese doğru yola çıkmıştım. Ama yol üstünde bir butiğe girip kabinde üzerimi değiştirerek oradan çıktım. Kendi elbisemle butiğe gitmem ve hiçbir şey almadan dışarı çıkmam haliyle hoş karşılanmadı. Tişörtüm, şortum ve babetlerimi kabinde bırakmıştım. Hepsi de en iyi markaların ürünüydü. Neyse sonuçta ilk kez arkamda kıyafetlerimi bırakmıyordum.

Taksinin parasını ödedikten sonra elbisemin eteklerini tutarak taksiden indim. Boğazda bir yalının önünde duruyordum ve anlaşılan haddinden fazla geç kalmıştım. Burası malikâneden çok uzaktaydı. Karun'un evden çıkmasını beklemek ve evden çıkmak çok fazla zamanımı almıştı. Yolda durup üzerimi değiştirmek ise beni çok oyalamıştı. En son ben gelmiş olmalıyım. Yalının bahçe kapısının önünde dikilen korumalar bana bakıp, "Davetiyeniz var mı?" deyince bu gece için ilk engelikle karşı karşıya kaldım.

"Bir dakika lütfen," dedikten sonra küçük el çantamı açtım. Telefonu çıkartıp Kadem'i aradım. O da aramamı bekliyormuş gibi anında telefonu açıp, "Neredesin sen?" dedi gergin bir sesle. "Açık artırma birazdan başlayacak." Buraya bir şey almaya gelmişim gibi konuşması yok mu.

"Geldim, kapıdayım ama davetiyem olmadığı için içeri giremiyorum," dedim.

Kadem, "Bekle geliyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra Kadem dışarı çıktı. Tam korumalara bir şey söyleyecekti ki beni görünce donup kaldı. Nefesi kesilmiş gibi bana bakıyordu. Benimkilerin bir eşi olan kahverengi gözleri önce topladığım saçlarımda oyalandı. Daha sonra siyah göz makyajıyla ön plana çıkardığım gözlerime baktı bir süre. Gözlerimin yan tarafına siyah kalemle yaptığım dövmelede uzun uzun oyalandı. Büyük ihtimalle taktığım maske yüzünden görünmeyecekti ama eyeliner kuyruğu gibi küçük yıldızlar yapmıştım. Onun da hoşuna gitmiş olmalı ki gözlerinde oluşan beğeniyle geçici dövmeleime bakıyordu. Aslında bu çok sık yaptığım bir şeydi. Böyle önemli davetlere katılacağım zaman mutlaka vücudumun farklı yerlerine elbiseye uygun geçici dövmeleler yapardım. Bu konuda gerçekten çok iyiydim.

Kadem'in gözleri kırmızı rujla dolgunlaştırdığım dudaklarımdan ince boynuma kaydı. Saçlarımı topladığım için kuğu gibi bir boynum varmış gibi görünüyordu. Gözlerini biraz daha aşağıya kaydırınca açık yakamı gördü, kaşlarını biraz çattı. Elbisenin yaka kısmı bir kelebeğin kanatlarını açması gibiydi. V şeklini aldığı için yakası genişti. Uzun kollu bir elbiseydi

fakat kolları dahil büyük bir bölümü ten rengi astardan oluşuyordu. Omuzlarında ve bileklerinde sarmaşığı andıran dantelleri vardı.

Eğer o danteller olmasaydı uzun kollu olduğu bile anlaşılmazdı çünkü tül den olan astarı kollarımla aynı renkteydi. Evet, elbise tenimle çok uyumluydu. Elbisenin siyah kumaşı bacaklarımın iki tarafında derin bir yırtmaç oluşturunuyordu. Fakat altındaki ten rengi astarda olan sarmaşık dantelleri bacaklarımın üstünü çok iyi gizliyordu. Yerlere kadar uzanan elbise cüretkar ve taşıması zor bir elbiseydi. Fakat bana çok yakışmıştı. Sanırım bu tür elbiseler için doğmuştum.

Kadem birkaç kez baştan ayağa beni süzdüğü için güzel bir iltifatı hak ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Fakat şaşırtıcı bir hızla gözlerindeki beğeniye yok eden hayvan, "Çıplak gelseydin bari!" diyerek yine beni yanıltmadı. "Bu ne lan," dedi elbisenin açıkta bıraktığı yerlerimi işaret ederek. "Her yerin ortada."

"Bana bak şimdi soyunurum görürsün çıplak gelmeyi!" dedim sabırsız bir sesle. "Sen ne anlarsın modadan zevksiz. Benimle uğraşmayı bırak da beni içeri al!" Geç kaldığım için yeterince sinirliydim bir de o, sinirlerimle oynuyordu.

Elinde tuttuğu maskeyi yüzüme atarak kapıdaki adamlara, "Hanımefendi benimle birlikte," deme lüftunda bulundu. Neyse ki alnıma çarpan maske yere düşmeden yakalamıştım.

Korumalar geçmeme izin verince homurdanarak bahçeye girdim. Kadem'in benim için aldığı maske siyah dantelden bir maskeydi. Elbisemdeki detaylarla uyum içinde olduğu için gülümsedim. "Çok zarif bir seçim," dedim. Elbisenin fotoğrafını ona attığım için elbiseye uygun bir maske bulmayı başarmıştı.

Maskeyi takıp iplerini bağlaması için ona sırtımı döndüm. Bir yandan ipleri bağlarken bir yandan da, "Bana attığın fotoğrafta bu kadar açık değildi," diye hâlâ bana söyleniyordu.

Kadem ipleri bağlayınca yüzümün büyük bir bölümünü gizleyen maskeyi düzelttim ve ona doğru döndüm. "Nasıl oldu?"

Göz ucuyla yüzüme kısaca bakıp, "Fena olmamış işte," deyince güldüm. İltifat etmeyi bilmiyordu.

Yalıya girmek için bir adım atmıştım ki kolumu tutarak beni durdurdu. Saçlarımdaki siyah kurdeleli tokaya bakıyordu. "Kocan içeride," diyerek elini tokaya doğru uzattı. "Bunu çıkarmazsan kesin seni tanır."

Daha tokaya dokunmadan hemen kendimi geriye çekerek ondan uzaklaştım. "Hayır, toka kalsın." Bunu çıkartamam.

"Kızım sen beni anlamıyor musun?" Kızarak tokayı çıkartmak için üzerime yürüdü. "Karun içeride diyorum. Seni buraya getirdiğimi anlarsa beni silkeler!"

"Kadem uzak dur benden." Üzerime yürüdüğü için ondan kaçmak için arkaya doğru adımlar atıyordum. "Bu toka çıkmayacak."

"Kes şunu Efil!" İkinci adımı kullandığında yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Carlos buradaysa seni tokadan tanır ve Karun'a gerek kalmadan o senin leşini çıkartır!"

"Yapamam, mecburum takmaya!" diye bağırdım birdenbire bire. Çok gerildiğim için boş bulunup ağzımdan kaçırarak sustum, Kadem sustu. Şimdi koskoca bir sessizlik vardı aramızda.

Duyduklarıyla hiç kıpırdamadan tekrar tokaya baktı ve bakışlarını güçlkle gözlerime kaydırıldı. "Ne demek mecburum?" dediğinde gerildiğini gizleyemiyordu. "Benden ne saklıyorsun?" Çok fazla şey.

Bu toka yıllardır beni hayatta tutan tek şeydi.

"Tokanın mazisi derin," diye fısıldadım. Geçmişin kapıları bir kez daha benim için aralanınca iç çektim. "Bir gün çıkartacağım ama şimdi değil. Önce tokayı çıkarmam için ikna edilmeliyim," diye ona gülümsemeye

çalıştım. "Beni tokayı çıkarmaya ikna eden kişi sen olma. İnan bana beni eflatun bir elbisenin içinde görmek istemezsin," diye kıkırdadığımda o gülmedi. Neyden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bir terslik olduğunu hissetmiş gibi hiç gülmemişti.

Kafasını iyice karıştırdığım için bana ters ters bakarken, "Bari saçlarınla gizle görünmesin," dedi.

"Hayır, yapmayacağım çünkü bu çıkarmakla aynı şey," diyerek bir kez daha onu kızdırdım. Tokayı taktığım görüldüğü sürece güvendeydim. Biliyorum Karun ve Carlos'un olduğu bir yerde bu toka beni ele verirdi ama bu riski almalıyım. Tokayı takmaya ve herkese göstermeye mecburdum. Çıkartmak veya gizlemek gibi bir şans tanımadılar bana. Saçlarımı tararken veya banyo yaparken bir tek çıkartıyordum. O anlarda bile kapıyı kilitleyip tüm perdeleri çekiyordum.

Kadem bana kızsda da inadımı kıramayacağını bildiği için ısrar etmekten vazgeçti. Birlikte merdiveni çıkarken, "Senin masken nerede?" dedim. Smokinin içinde çok şık duruyordu ama maskesi eksikti.

Yüzünde küskün bir ifade oluştu. "Duha takmama izin vermiyor."

"Maskenin rengi pembe miydi?"

"Evet."

"Anladım sus."

Gülerek bana yetişince birlikte kapıdan içeri girdik. Kadem bana geniş holü işaret edince onu takip etmeye başladım. Tarihin tüm yükünü sırtında taşıyan eski bir yalı olduğu o kadar belliydi ki. Duvarlardaki Osmanlı motifleri zamanla silinmişti ama hâlâ belli ediyordu. Sağ tarafa doğru dönünce kapısı açık kapıyla derin bir nefes aldım. Yalıdaki çalışanlar ellerinde tuttıkları içki tepsileriyle bu kapıdan girip çıktıklarına göre herkes buradaydı. Kadem bana kolunu uzatınca elimi onun kolundan geçirdim. Bir kez daha gözleriyle saçlarımdaki tokayı işaret etti. "Karun'a göstermemeye çalış," deyince başımı salladım. Bunun için uğraşacağım.

İkimiz derin bir nefes aldık ve kapıdan içeri girdik. Büyük salonda herkes masaların etrafında grup halinde ayakta duruyordu. Erkekler takım elbisenin içinde fazla karizmatik, kadınlar fazla güzel görünüyordu. Bazıları maskeliydi bazıları da Kadem gibi maske takmamıştı. Hepsinin elinde bir kadeh içki vardı ve hepsi de sessizlik içinde orkestranın çaldığı müziği dinliyordu. Tüm gözler sahnede çello çalan balık etli bir kadındaydı. Büyük ihtimalle kadın ya ev sahiplerinden biriydi ya da davetlilerin içinde önemli biriydi. Çünkü salondaki tüm bu kalabalık ona saygısızlık etmemek için sessizlik içinde onu dinliyordu.

Müzik bitince herkes sahnedeki kadını alkışlarken, "Acaba nerede?" diye fısıldadım kalabalığı göz hapsine alarak.

Kadem, "Kimden bahsediyorsun?" deyince ona inanamadım. "Carlos'tan tabii ki. Buraya eğlenmek için gelmedim."

Gülerek sahnedeki şişko kadını işaret etti. "Bende onu dinlemek için gelmedim." Utanmasa kulaklarını kapatacak gibiydi. "Açık arttırma bahanesiyle çaldığı iğrenç müziği bize dinletmesi çok ayıp." Haklıydı, kadın gerçekten çello çalmaktan anlamıyordu. Neyse ki sahneden inmişti.

Kapının önünde durduğumuz için dikkat çekmek istemedik. Bu yüzden boş bir masa bulup masanın etrafında dikilmeye başladık. "Mayısın son haftasındayız," diye iç çektim. "Bir hafta sonra hazirana giriyoruz."

Haziranın benim için anlamını iyi bildiği için tüm keyfi kaçmıştı. "Geçmiş artık yaşamayı bırak," diyerek beni neşelendirmeye çalıştı. "Haziran'da yeni yaşına girmeyecek misin? Güzel bir kutlama yapabiliriz."

"Aslında yirmi altı olacağım," diyerek küçük bir detayı ona hatırlattım.

"Zaten yirmi altı değil misin?" deyince başımı salladım. "Evet, ama tam olarak 13 Haziran'da yirmi altı olacağım." İçime çöreklenen hüznü ondan saklamadım. "Kutlama yapacağım bir gün değil." Sesim kısıldı, ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Her 13 Haziran'da Adana'da mezarlığa giderim. Arkadaşlarımı ziyaret ederim ama-" dedim lakin boğazımda oluşan düğüm yüzünden devam edemedim. Konuşmam için bana bakınca dolu dolu gözlerle, "İçlerinden birinin mezarı bile yok," dedim. Parçalanmış onca

cesedin içinde bir tek onu teşhis edememiştik. Uğur'un cansız bedeni bir enkazın altında çürüyüp gitmişti.

Kadem'in bedeni gerginlik içinde kasılırken, "Adı neydi onun?" diye sordu.

"Uğur," dediğimde başını yavaşça öne ve arkaya doğru sallayıp, "Uğur," diye tekrarladı kederli bir sesle.

Uğur mazideki kanayan yaralarımın biriydi.

Kadem tam bir şey söyleyecekti bu tarafa doğru gelen Duha'yı gördük. Yutkunarak Kadem ile birbirimize baktık, daha sonra tekrar bize yaklaşan Duha'ya doğru döndük. "Anlayacak," diye korkuyla fısıldadım.

Tıpkı benim gibi kısık bir sesle, "Konuşmadığın sürece hayatta anlayamaz," dedi. "Merak etme o kadar da zeki değildir."

Duha bizim masaya gelip karşımızda durduğunda, "Yahu yapışık ikiz misiniz siz? Bir ayrılamadınız gitti!" dedi sinirli bir sesle. Kömür karası gözleri öfkeli bir şekilde sırasıyla Kadem ve benim üzerimde oyalanıp duruyordu. Canından bezmiş gibi bize bakarken dişlerinin arasından, "Kurşuna dizmek gerek sizi!" deyince afalladık. Tanıdı mı?

Duha'ya bakmayı bırakıp yavaşça Kadem ile birbirimize doğru döndük. Şaşkındık. "Anlamış," dedi Kadem.

"Hani o kadar zeki değildi?" diye ona çıkıştım.

"Benden aptal diye mi bahsettin?" diyen Duha şimdi daha sinirli görünüyordu.

Kadem hemen önüne dönüp başını eğdi ve mahcup olmuş bir sesle, "Affedersin abi," deyince Duha bir küfür savurup ters ters ona bakmaya başladı. "Affetmeyeceğim bir andasın sus Kadem!" derken sinirden her an masayı kafamıza geçirebilirdi. Sadece bu gecelik affetse yeterdi bize.

Ellerimi masaya bastırarak ona doğru eğildim. "Peki, nasıl anladın?" Yüzümde maske vardı ve hiç konuşmamıştım. Daha sesimi duymadan hemen ben olduğumu anlamıştı.

Kızgın bakışlarıyla Kadem'i işaret etti. "Bu Ayarsız Hormon'a beş dakikadan daha fazla katlanan tek kadın olduğun için," deyince kıkırdadım. Sanırım ben İstanbul'a gelene kadar Kadem'in yanında hiç kadın görmemişti. Son zamanlarda Kadem ile çok sık bir araya geliyorduk. Bu gece de onun yanında bir kadın görünce hemen ben olduğumu anlamıştı.

"Şimdi-" diyen Duha ellerini masaya bastırarak ikimizi göz hapsine aldı. "Yine ne işler karıştırıyorsunuz?" Gözlerini kısmış bize bakıyordu.

"Bige'nin evde canı sıkılmış abi," dedi Kadem.

Hızlıca başımı salladım. "Sıkılan canımı partiye getirdim abisi."

Duha öldürecekmiş gibi bana bakınca gülerek, "Affedersin," dedim iyice çıldırdı.

Bence affetmeyi sevmiyor.

Böyle olmayacak der gibi bize bakan adam, belindeki silahı çıkartıp sertçe masaya koydu. "Konuşun!"

"Konuş Bige," diyen Kadem pası hemen bana attı.

Masumca omuz silktim. "Yalnız ben tehdit altında pek konuşmam. Tabiatıma ters bir kere."

"Kızım konuş şimdi ikimizi birden silkeleyecek!"

"Sıkar o biraz!" diye çirkefleştim. "Boyuna posuna bakmadan döverim ki ben onu," demiştim ki Karun'un yanındaki iki adamla bu tarafa doğru geldiğini görünce yutkundum. O da beni tanırsa buradan cesedim çıkardı artık.

Karun yanındaki adamlarla konuştuğu için henüz bizim olduğumuz masaya bakmamıştı. "Duha," dedim telaşla. "Karun'u oyalar mısın?"

"Hayır!"

"Teşekkür ederim."

"Hayır dediğimi algılamıyorsun, değil mi?"

"İşime gelen şeyleri kabul ediyorum," dedim ve tek kelime etmesine izin vermeden hemen ona sırtımı döndüm. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken arkamdan Duha'nın, "Böyle eş düşman başına!" dediğini duymuştum. Adi herif zaten beni düşmanın başına sardı ya, daha ne istiyor!

Salondan çıkınca etrafıma bakmaya başladım. İçeriden çıkan herkesin üst katın merdivenine tırmandığını görünce onların arasına karıştım. Sürü psikolojisi daima hayat kurtarırdı. Bu kalabalıkta Karun kolay kolay beni bulamazdı. En arkalarda onları takip ediyordum ama arkamda da iki kişi olmalı ki onların kısık sesle konuştuklarını duyuyordum. Aslında Carlos'un adı geçene kadar onların sohbetlerine kulak kabartmamıştım. "Carlos günlerdir bu açık arttırmayı bekliyor," demişti içlerinden biri. Yukarı çıkan herkes yanındakiyle konuştuğu için kimse onları dinlemiyor sanıyorlardı. Bu yüzden sesleri kısık olsa da yeterince değildi.

"Haldun'un bir zamanlar onun yanında çalıştığını bilmiyor musun?" diyen kişi bir kadındı. "Haldun ondan çok değerli bir şey çaldı. Carlos bu gece onu geri almaya kararlı," dediğini duyunca afallayarak gözlerimi büyüttüm. Neyse ki onlar arkada yürüdükleri için yüz ifademi görmüyorlardı.

O şey her neyse Carlos'tan önce onu almanın bir yolunu bulmalıyım.

Adam, "Farklı yollarla da onu Haldun'dan geri alabilirdi," dediğinde bahsettiği şeyin ölüm olduğunu tahmin etmek zor değildi. "Bir açık arttırmayla almak pek onun yapacağı bir şey değil."

Kadın güldü. "Haldun için kafasında farklı bir ceza yöntemi var," deyince az kalsın tökezleyip düşecektim. Ama neyse ki son anda kontrolümü sağlayıp basamakları çıkmaya devam ettim. Carlos'un adamlarıydı bunlar.

Üst kata çıkınca konuşmayı bırakmışlardı çünkü açık arttırmanın yapılacağı salona gelmiştik. Onlar hâlâ arkamda geliyor mu diye başımı çevirip bakmaya korkuyordum. Yüzümde maske olsa da saçımdaki tokadan beni tanıyabilirlerdi. Bu yüzden bir kere bile arkama dönmedim. Kapıdan içeri girerken bir görevli isim ve soyisim gibi bazı bilgileri bizden alıp kayda

geçirmişti. Daha sonra oturacağımız masanın numarasını vermişti. Her masada açık arttırmalarda kullanılan sayılardan vardı. İçi sert kartondan olan özel, yuvarlak kartonun ince bir çubuğu vardı. Hepsinin üzerinde farklı bir sayı vardı. Benim masamdakinin üzerinde yirmi beş yazıyordu. On üç olmasını isterdim.

On üç sayısı bazı kültürlerde uğursuz bir sayı olarak bilinirdi. Bazıları ise ölüm gibi farklı anlamlar katardı on üçe.

Benim için ise her ikisi ve kötü olan her şey demektir.

Elimdeki fişe bakarak kendi masamı buldum. Yerde sürüklenen elbisemin eteklerine dikkat ederek sandalyeme zarıfça oturdum. İnsanlar yavaş yavaş masadaki yerini alırken sessizlik içinde kırmızı perdenin önündeki sahneye baktım. Birazdan başlayacaktı, bakalım zenginlerin alışveriş zevki nasıl bir şeydi. Gerçi onlar kadar olmasa da bende onlardan biriydim.

Sırf diğerlerine gösteriş olsun diye sahneye konulan her şeyi almak için birbirleriyle kapışan insanlar uykumu getirmişti. Tamam, bazı şeyler almaya değerdi ama çoğu şey gerçekten işe yaramayacak şeylerdi. Biri masamdaki sandalyeyi çekince irkilerek başımı kaldırdım. Neyse ki gelen Kadem'di. Kaba ve gürültücü bir şekilde sandalyeye oturup gözleriyle sahneyi işaret etti. "Ne kaçırdım?"

"Az önce tahta kurusu bir kadın bir tane ibrikliği sekiz milyona aldı," dediğimde yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı işe yarar pek bir şey kaçırmamışım."

"Bu insanlar çıldırmış olmalı," derken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Saçma sapan şeylere para yağıdırıyorlar. Bir tane ninenin eski bir seyis kırbacına verdiği paraya inanamazsın."

Bu seferde güldü. "Neler geçiyor aklımdan tövbe," deyince kıkırdadım. Aklımdan geçenleri tahmin edebiliyorum ama muhtemelen o yaşlı kadın sıkı bir koleksiyoncuymuş. Bazı insanların antika eşyalara ilgisi olurdu.

"Karun burada değil, değil mi?" dediğimde başını sallayarak elini kaldırdı ve garsonu buraya çağırdı. Garson masamıza doğru gelirken, "Kocan aşağıda," dedi. "Duha'yla uğraşmakla meşgul. Sırf Karun salondan çıkmasın diye Duha ona bahçesine giren tilkilerden bahsediyor," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Yine mi bahçe ve tilki? Sanırım Duha başka yalan bilmiyordu.

Garson yanımıza gelince Kadem ondan bizim için iki kadeh içki aldı. şu zamana kadar zaten dört kadeh içmiştim ama beşinciye de hayır demem. İçkiye uzanırken, "Buraya gelirken iki kişinin konuşmalarını duy-" demiştim ki, "Seni burada gördüğüme neden hiç şaşırmadım?" diyen Kenan'ın kızgın sesini duyunca endişe içinde yutkundum. Kenan mı?

Kadehteki elimi yavaşça çektim ve başımı kaldırdım. Tepemde dikilen adamın sinirli gözleriyle karşılaşınca güçlkle, "Aaa, sende mi buradaydın?" dedim yalancı bir şaşkınlıkla. "Ne güzel bir tesadüf."

Üzerime eğilerek ellerini masaya bastırdı ve delici bakan yeşil gözlerini bana dikti. "Ne işin var senin burada?" dedikten sonra başını küçük bir açıyla çevirip Kadem'i işaret etti. "Bununla mı geldin?"

"Onunla gelmedim," dedim hızlıca. "Burada karşılaştık." Onun bana hesap sorması gerekirken ben ondan hesap sordum. "Burada olduğumu nasıl anladın?"

Kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Duha'nın aşağıdaki garip hareketlerinden," diyerek zoraki bir şekilde bana cevap verdi. "Fazla tuhaf davranınca bunun Kadem ile bir ilgisi olduğunu tahmin etmek zor değildi," dedikten sonra kolumu hafifçe sıktı. "Onu ararken seni bulmak bana da sürpriz oldu!" dedi ve kapıyı işaret etti. "Karun anlamadan seni bizim çocuklarla eve göndereceğim!" Ama henüz buradaki işim bitmemişti ki.

Tam ona Carlos'un çok istediği şeyden bahsedecektim ki, sahneye getirdikleri yeni doğa harikasını görünce, "Aman Allah'ım," diye fısıldadım. Büyülenmiş gibi cansız mankenin üzerindeki elbiseye bakarken, "Bu benim olsun mu?" dedim erimiş bir halde. Bu nasıl bir güzelliktir böyle.

Mini elbisenin tamamı kâğıttandı. Müzik notalarını içinde barındıran sayfaları kesip eteği kabarık bir elbise yapmışlardı. Sağ omzundaki kâğıttan çiçekleri falan muazzamdı. "Onu istiyorum," dediğimde ne kadar etkilendiğim sesime yansiyordu. Elbiseyle resmen aşk yaşadığım için kalktığım sandalyeye geri oturup iç çektim. "Neden bu kadar güzel?"

Kadem ve Kenan verdiğim tepkilerden sonra aynı anda sahneye baktılar. Mankenin üzerindeki kâğıttan elbiseyi görünce aynı anda küfredip bana döndüler. "Kâğıt lan bu!" Evet, bunu da aynı anda söylemişlerdi.

"Bu kâğıt parçasını güzel mi görüyor?" diyen Kadem'in sesi şaşkındı.

"Geçmişinde çok fazla görme bozukluğu var üzerine gitme," dedi Kenan. "Belli ki gözleri tam iyileşmemiş."

Buradaki konuklar elbiseye fiyat biçerken, "Benim olmalı," diyerek masamdaki sayıya doğru elimi uzattım. Fakat, "Hayır!" diyen Kenan fiyat arttıracakım şeyi benden uzağa kaçırdı.

"Onu istiyorum," diye inat ettim.

"Kızım saka yapmayı bırak!" dedi Kadem hayvanı. "Giyilmez bu."

"Seni kademe kademe döverim bak!" diye onu tehdit ettim. "Derinde kendime kıyafet yaptığımda görürsün saka yapmayı hayvan herif! Bu elbiseyi istiyorum dedim!"

Kenan, "Başka elbise alırım sana," dediğinde bana elbiseyi aldırmamaya kararlıydı. "Bu olmaz."

"Hayır, bunu istiyorum!"

"Bana bak giyemezsin bunu diyorum!" Kızgın bakan yeşilleri sabrının sonuna gelmek üzereydi. "Kâğıt da mı giyilirmiş? Yağmur yağsa üzerinde erir!"

"Umurumda değil onu istiyorum."

"Onu giyersen kibrit akıp üzerine atar ve yakarım seni!"

"Görmüyor musun, gözlerimin önünde onu alıyorlar." Burnumun direği sızladı, gözlerim doldu. "Bir başkasının olacak."

"Az dayan bitecek birazdan."

"Yapamam Kenan, çok müşkül bir durumdayım."

"Hay ben senin müşküliyetine!" diye kızdığında nemli gözlerimi görünce, "S*ktir!" diye küfredip hemen Kadem'e döndü. "ok ciddi bu, bir şey yap!"

"Gözlerini kapat," dedi Kadem. "Grmezse daha az acı eker."

"Herkesin içinde mi?" diyen Kenan ıldırmanın eşiğindeydi.

Kadem bilmiş bakışlarını ona çıkardı. "Herkesin içinde ağlamasından daha iyi değil mi?"

"Haklısın!" dedi ve maskenin üzerinde ellerini gözlerime bastırdı. "Bakma, bakma, birazdan bitecek." Bu ikisinden nefret ediyorum!

"ek elini!" diyerek ellerine vurdum. "Dayanabilirim."

Ellerini tuttum ve burnumun üzerine doğru kaydırıp elbiseye bakınca, "Beni etkisi altına alıyor dayanamam!" deyip tuttuğum ellerini yeniden gözlerimin üstüne çekince ikisinin gülüşünü duydum. Komik değildi burada acı çekiyorum.

Güzelim elbise satılıp sahneden kaldırılana kadar Kenan ellerini gözlerimden çekmemişti. Gergin bir sesle, "Nihayet bitti," dedi ve ellerini gözlerimden çekti. Çok fazla strese girmiş olmalı ki iri bedenini sandalyeye bıraktı ve rahat bir nefes almak için kravatını çekiştirdi.

Boş sahneye dolu dolu gözlerle baktığımı görünce gülmemek için yanaklarının iini ısırmaya başladı. "İyi misin?"

İçli bir şekilde başımı sallayıp, "İyi olacağım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ben şimdi biraz ağlayayım sonra iyi olacağım, tamam mı?"

"Hayır!" diyerek ikisi yine aynı anda karşı çıktı. "Evde ağlarsın."

Ne kadar bedbaht bir durumda olduğumu görmüyorlardı.

Derin kaybımın ardından yasımı tutmama bile izin vermiyorlardı.

Birkaç dakika sonra cam bir fanusun içinde muhafaza edilen bir tarak getirdiler sahneye. Görevliler tarağı masanın üzerine koyduktan sonra kenara çekildi. Camın içindeydi ve çok değerli bir şeymiş gibi kırmızı kadife kumaşın üstünde duruyordu. Bildiğimiz ince uçlu taraktı işte. Gümüş tarağın ince sapının ucu anahtar şeklindeydi. Tarağın ne taşları vardı ne de göz kamaştıran motifleri. Eski, sıradan bir taraktı. Daha güzellerini görmüştüm. Bu çirkin şeyi bir de bize satmaya çalışıyorlardı. Sapının uç kısmının bir anahtar kafası olmasının dışında hiçbir özelliği yoktu.

Sahnedeki görevli kadın kürsüdeki mikrofona yaklaşıp tarağın ne kadar eskiye dayandığına dair birçok şey söyledi. Basit bir tarağı bize pazarlamak için tarak hakkında doğru veya yanlış birçok şey anlattı. Osmanlı zamanında bir çeribaşının zevcesine kendi elleriyle yaptığı bir tarak olduğundan çok emindi. Bu konuda bize sağlam kanıtlar sunmadığı için yeterince ikna olmuş değilim. Tarağın fiyatını yüz binden başlatıp salondaki insanlardan teklifler almaya başladı.

Sessizlik içinde beş dakika boyunca tarak için fiyat veren insanlara bakıyordum. Lakin aklım hâlâ ellerimde kayıp giden elbisedeydi. Başlarda küçük bir rakamla başlamıştı tarağın fiyatı. İnsanlar birbirini geçmek için elli bin gibi küçük rakamlarla sayıyı arttırmaya çalışıyordu. Fakat tarağın fiyatı iki yüz bini bulmuşken salonun diğer ucunda oturan bir adam birdenbire, "Bir milyon," diyerek rakamı kimsenin alamayacağı kadar çok arttırdı. Evet, adam an itibariyle hedefime girmişti çünkü o, Carlos'tu. Sesinden tanıdım.

Süt fabrikasındaiken onunla telefonda görüşmüştüm .

Gözlerimi kısarak tarağa bir milyon teklif eden adamın olduğu yere baktım. Yüzünde Batman maskesi olan garip bir adam gibi görünüyordu ama aslında aradığımız kişiydi. Bu gece buradaki çok az erkek maske takmıştı ve o da onlardan biriydi. Suskunluğumu koruyup izlemeye başladım. Genç bir kadınla tarak için nasıl kapıştıklarını sessizlik içinde izledim. Fiyat gittikçe daha da artıyordu.

Maskeli adam elindeki sayıyı kaldırıp, "Beş milyon," deyince salonda bir sessizlik olmuştu. Küçük bir tarak için değerinin çok üstünde bir fiyat biçmişti. Bir anda fiyatı dört katı arttırarak tüm bakışları üzerine çekmişti.

Sunucu kadın şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Evet, son rakam beş milyonu buldu," dedi salonu gözleriyle tarayarak. "Yok mu yeni bir teklif sunan?" derken o da şaşkındı. Yüz binden arttırdığı küçük bir tarağın beş milyonu bulmasını beklemiyordu.

Yanımda oturan Kadem kısık bir sesle güldü. "Bu zenginler kahvaltıda yemek diye kendi beyinlerini yiyor olmalı," diye fısıldadı. Gözleriyle cam fanusun içinde muhafaza edilen tarağı işaret etti. "Aynısının tıpkısı pazarda 10 TL'ye satılıyordur." Güldü. "Bazı insanlar çok geri zekâlı oluyor." Haklıydı.

Salondaki herkese bakan kadın başka teklif gelmediğini görünce, "Satıyorum, satıyorum ve sat-" demişti ki elimde tuttuğum sayıyı havaya kaldırdım. "Altı milyon!" dediğim an ışık hızıyla bana doğru dönen Kadem, "Beynini kahvaltıda yemeyi bırak geri zekâlı!" dedi.

Almayı düşünmüyorum ki. Fiyatı iyice arttırıp Carlos'u kızdırmak varken neden alayım?

Teklifi bir milyon birden arttırmamla şimdi herkes bana doğru dönmüştü. Bir anda meraklı bakışların hedefi olmak beni germişti ama bunu büyük bir ustalıkla savuşturdum. Başımı çevirdim ve tarağı çok isteyen adamın gözlerine baktım. Yüzündeki maske onu gizliyor olabilir ama kahverengi gözlerindeki o meydan okumayı çok iyi görebiliyorum. Gözlerimin içine bakarken elindeki sayıyı havaya kaldırdı ve "Yedi milyon!" dedi. İşler kızışıyordu.

Kırmızı rujun süslediği dudaklarım kıvrıldı ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Sekiz milyon!" diyerek yelpaze gibi elimde duran sayıyı kaldırdım. Onu ne kadar zarara sokarsam yanıma kâr kalırdı.

Daha sunucu kadın konuşmadan, "On!" deyince kaşlarımı biraz çatarak, "13!" dedim ve kıvrıldı dudakları. Gözleri önce saçlarımdaki tokaya kayd, daha sonra gözlerimde oyalandı bakışları. Daha fazla yükseltmeyeceğimi bilir gibi bakıyordu bana. Sanki on için sınırim olduğunu ve bu sayıyı asla geçmeyeceğimi biliyormuş gibi bakıyordu. Evet, on üç son teklifimdi.

Ve evet, bu sayının kırmızı çizgim olduğunu ondan başka kimse bilemezdi.

Kadem yanımda çıldırırken salonun diğer ucunda oturan adam sınırlarımı zorlamak ister gibi, "On beş!" deyince sinirlenmeye başladım ama yüzümdeki maske bunu gizlememe yardımcı oluyordu. Adam gözlerimin içine baka baka beni düelloya davet ediyordu ama ben, on üçü geçemiyordum!

"Arttır," diye fısıldadım Kadem'e. "Benim yerime sen arttır." Nasıl olsa satın almayacağız o yüzden istediğimiz gibi arttırabiliriz.

Hayretler içinde bana bakarken, "Silkeleseler yapmam!" diye kısık bir sesle beni azarladı. "Kahvaltıda menemen yiyorum ben!"

Bizde beyin yemiyoruz herhalde!

Sunucu kadın ezbere bildiğimiz kışkırtıcı sözleri söylerken dişlerimin arasından, "Ben ödeyeceğim!" dedim onu ikna etmek için. Hayır, ödemeyi düşünmüyorum. "Arttır şu fiyatı." On üç takıntım olmasaydı ben zaten çoktan bunu yapmıştım.

Küçük çocuklar gibi inat ederek omuz silkti. "Kimse bana iki kuruşluk bir tarağa milyonlar verdiremez," diyerek işi yokuşa sürdü. "Kahvaltıda menemen yiyorum ben." Başlayacağım ama bunun kahvaltısına!

Kadın, "Evet, yok mu arttıran?" diyerek geri sayımı başlatınca, "Kadem!" dedim bacağına tırnaklarımı sertçe geçirerek. "Bir şey yap çok müşkül bir durumdayım!"

"On kuruşluk bir tarağa on beş milyon teklif etmek bir müşküliyet olamaz!"

Kimse duymasın diye kısık bir sesle, "On altı teklif et, ben vereceğim parasını!" dedim.

"Hayır, kahvaltıda menemen yiyorum ben." Taktı kahvaltıya!

"Lütfen," diye ona yalvardım. Elini tutup, "Çok müşkül bir durumdayım," diye fısıldadım. "Ya bir tarak istiyorum, çok mu şey istiyorum?"

"Ulan on beş milyonluk bir tarak istiyorsun," dedi şaşkın bir sesle. "Bunun neresi az?"

"Ya hiç mi hatırım yok?"

"Yok." Bu kadar dürüst olmasın!

Kadın yine tokmağı kaldırıp, "Satıyorum, satıyorum ve-" demişti ki Kadem ısrarlarına dayanamayıp, "On beş milyon, doksan dokuz kuruş!" deyince ağzım bir karış açık bir şekilde donup kaldım. Bu rezil o kadar insanın içinde sadece doksan dokuz kuruş mu arttırdı? 1 TL bile değil!

Herkes bize bakınca yüzüm kıpkırmızı olmuştu. İnsanların bakışlarından kaçmak için başımı eğip, "Rezil!" diye fısıldadım saklanacak yer ararken. "Kalk yanımda utanıyorum senden!"

Doksan dokuz kuruş nedir ya!

Carlos olduğundan şüphelendiğim adam küçümser gibi bizim olduğumuz tarafa baktı. Alay eden bakışları bana kötü hissettiriyordu çünkü herkes öyle bakıyordu. Carlos gözlerimin içine baktı ve tam yeni teklifini sunacaktı ki, "Sattım!" diyen sunucu kadın tokmağı kürsüye vurdu. Ne? Sattı mı?

İki kuruşluk şeyi bana on beş milyon doksan dokuz kuruşa sattı mı?

Niye acele etti ki belki almayacaktım !

Başımı çevirip şaşkın gözlerle kadına baktığımda sanki bana büyük bir iyilik yapmış gibi belli belirsiz gülümsedi. Tarağı çok istediğimi düşünmüş

olmalı ki kadın dayanışması göstermişti. Oysa ki benim tek amacım fiyatı iyice yükseltip Carlos'a ucuz bir şeyi pahalıya aldırmaktı. Kendi kazdığım tuzağa düştüğüm için kendimi enayi gibi hissediyorum. Bir tarak için on beş milyon ödemek nedir ya! Pardon ek olarak doksan dokuz kuruş daha vardı, değil mi?

Tüm birikimimi ucuz bir tarağa verdiğime göre kalan hayatımda ay sonunu bekleyecektim. Her ay artık kiralarda gelecek olan paranın gözüne bakarım. Neyse bundan sonra kiralardan gelen parayı farklı kurumlarına bağışlamak yerine kendime harcarım. Kiralarda aylık gelen bir milyonla bir ay boyunca idare etmesini öğrenirim. Zaten babamdan da hâlâ her ay para alıyorum. Tamam ya, endişelenecek bir durum yok.

Carlos'un ayağa kalkıp hızlı adımlarla salondan ayrıldığını görmek az da olsa keyfimi yerine getirmişti. Kenan'a bakıp elimi uzattım. "1 TL var mı?" Şimdi gelelim bir diğer mevzuya.

Kenan neden istediğimi anlamasa da ceplerini karıştırmaya başladı. Bunu yaparken hâlâ şaşkın gözlerle bana bakıyor, o tarağa verdiğim parayı sorguluyordu. Nihayet avucumun içine bozuk parayı bırakınca Kadem'e doğru döndüm. Elini tutup dilenciye sadaka verir gibi, "Al," dedim ve bozuk parayı sertçe avucuna koydum. Gözlerinin içine bakarak, "Üstü kalsın canım," dedim.

Sonuçta bir kuruş kalıyordu.

Başını eğip avucundaki bozuk paraya baktı ve daha sonra başını kaldırıp sinirli bakışlarını bana dikti. "Benim doksan dokuz kuruşum olmasaydı zor alırdın o tarağı!" diye bana kızınca sinirden dudaklarımı birbirine bastırdım. Hâlâ doksan dokuz kuruş demiyor mu, çıldırma sebebim!

Carlos'un maskesini artık aklıma kazıdığım için onu bulmak istiyorum. Bu yüzden ayağa kalktım fakat Kadem ve Kenan'ın sorgulayan bakışlarını görünce, "Lavaboya gidiyorum," dedim.

Kenan'a bakıp, "Birazdan hemen dönerim sonra beni eve gönderirsin olur mu?" dedim ama bu ikisi bana hiç güvenmediği için ayağa kalktılar. "Sende

onunla git," dedi Kadem ve Kenan, "Öyle yapacağım zaten," deyince sinirden her an çılgılık atabilirdim.

"Söz konusu benim canımı sıkmak olunca bakıyorum da ne güzel anlaşıyorsunuz!" Çantamı sertçe masadan alıp uyarırcasına ikisine baktım. "Lavaboya giderken yanımda bir erkek istemiyorum. Beni takip ederseniz üzerinizde kontrolsüz güç uygularım." Kolumu kaldırıp olmayan pazılarımı onlara gösterdim. "İstediğimde bir Hulk'a dönüşebilirim. Daha güzel, daha seksi ve yeşil olmayanından."

Kenan sıkıntıyla yüzünü ovuşturarak, "Bazen harbi saçmalıyorsun," dedi yorulmuş gibi. Bana dayanamıyordu.

"Aynen," diyen Kadem onunla aynı fikirde gibiydi. "Hulk yerine çilek kadına dönüşmediği için çok kırıldım."

"Çilek kadın diye bir şey yok ki," dedim.

Bedbaht bir şekilde başını salladı. "Kedinin bile kadınını yaptılar ama çileğinkini yapmıyorlar. Kadını geçtim çilek adam bile yok." Senaristleri kınar gibi bir ifade vardı yüzünde. "Artık sahnelerde Strawberry adam görmek istiyorum," dediğinde kahkaha attım. O neydi ya, çilek adam mı?

Var bir hayalimiz.

Ben gülerken Kenan'ın yüzü şekilden şekile giriyordu. Bu konuşmanın ana konusunu anlamaya çalışıyordu ama anladıkları onu iyice kızdırıyordu. "İçmeden sarhoş olmuş gibisiniz, kafanız hep güzel!" dediğinde söver gibiydi.

Kenan bana bakıp kapıyı işaret etti. "Lavaboya mı gidiyorsun yoksa cehennemin dibine ne mi, bilemem ama iki dakika içinde burada oluyorsun," dedikten sonra başını çevirip kızgın gözlerle Kadem'e baktı. "Sende kaybol yanımda. Uzun süre sana maruz kalmak bana iyi gelmiyor!" Ona maruz kalmak aslında bana da iyi gelmiyordu.

Kenan izin vermişken tekrar vazgeçmeden hemen kapıya doğru yürüdüm. İkisinden uzaklaşıp salondan çıkınca rahat bir nefes almıştım. Bir an peşimi

hiç bırakmayacaklar diye ödüm kopmuştu. Carlos'u bulmak istiyorum ama öncesinde bir sigara içmeliydim. Bu gece hiç içmemiştim. Bu yüzden önceliği kendi nefsim verdim. Sigara içeceğim uygun bir alan ararken tam karşımda gelen adamı görünce donup kaldım. Kahretsin, Karun değil miydi o?

Smokinin içinde o kadar göz kamaştırıcı görünüyordu ki bakan herkesin nefesini kesiyordu. Tabii benim nefesimi kesen şey birazdan beni öldürme ihtimaliydi. Gözlerinin rengini hırçın bir gökyüzünde alan adam ödümü kopartıyordu. Diğer anlamlarını bilemem ama sanrı demek bana hep korku ve kâbus kelimesini çağırıyordu. Şimdi ise Sanrı tüm korkutuculuğuyla tam karşımdaydı. Dudak ısırtacak kadar karizmatik ama ürkütecek kadar da korkunç. Evet, garip bir çelişki. Elindeki telefonu cebine koyup başını kaldırıncı beni gördü. Bana baktıktan bir saniye sonra başını hafifçe eğmişti. Ancak ne olduysa başını hızla kaldırıp tekrar bana baktı. Gözleri anında saçlarımdaki tokayı bulunca hemen ona sırtımı döndüm. Kahretsin, az kalsın yakalanıyordum! Belki de yakalandım emin değilim.

Acaba ben olduğumu anladı mı?

Ona sırtımı döner dönmez merdivenden aşağıya inmeye başladım. Dikkat çekmeyecek kadar yavaş ama bana yetişmesine izin vermeyecek kadar da hızlı iniyordum. Hatta takılıp düşmeyeyim diye elbisemin eteklerini tutuyordum. Peşimden gelmediğine göre ben olduğumu anlamadı, değil mi? Göğüs kafesimi şişirecek kadar rahat bir nefes alıp verdim. Anlamamıştı.

Alt kata inip konukların olduğu salona girdim. Kendi aralarında gülüp eğlenen insanları umursamadan bir kadeh içki aldım. Terasa çıktığımda kapı açık olduğu için salondakilerin kahkahaları kulağıma geliyordu. Birbirinin her dediğine gülen yapmacık insanlarla doluydu burası. Kadehimi mermer korkulukların üstüne bırakıp çantamda sigara paketini çıkardım. İçinden bir dal aldıktan sonra paketi tekrar çantaya koydum. Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp çantadan çakmağı çıkartacaktım ki bir el yüzüme doğru uzandı. Biri çakmağını yakıp bana doğru uzatmıştı. "Teşekkür ederim," dedim ve ateş sönmesin diye elimle çakmağa gölge yapıp sigaramı yaktım.

Bir nefes içime çekip başımı kaldırıncı karşımda beyaz saçlı bir adam gördüm. Yüzünde maske olmadığı için ellili yaşların başında olduğunu

söyleyebilirim. Boyu benden kısaydı, büyük ihtimalle omzumun hizasına gelirdi. Topuklu ayakkabılarım ise beni ondan daha da uzun gösteriyordu. Hafif kilolu tıknaz bir adamdı. İyi giyinmiş kibar bir beyefendiye benziyordu ama gerçek kişiliğini bilemem. Zümrüt yeşili gözleri hissiz bir şekilde bana bakarken, "Sizinle daha önce karşılaşmış olabilir miyiz?" diye sordum. "Sanki sizi daha önce gördüm." Evet, yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Sanmıyorum," dediğinde nedense yalan söylediğini düşündüm çünkü bu yüzü daha önce görmüş gibiydim. Acaba nerede gördüm onu?

Bana bakarken ne düşündüğünü anlayamıyordum çünkü hislerini çok iyi gizliyordu. Gözleri saçlarımdaki tokayı bulunca gerildim, ama ona yansıtmamaya çalıştım. "Eski bir tokaya benziyor," dedi. "Böyle şık bir elbisenin üzerine taktığınıza göre sizin için derin bir hatırası olmalı," dediğinde nedendir bilmem ama sanki ağzımdan laf almaya çalışıyor gibi geldi.

Kibarlığımdan ödün vermeden tebessüm ettim. "Eski şeyler daima değerlidir." Mermerin üzerine koyduğum kadehimi alıp hafifçe salladım. İçinde çalkalanan beyaz şarabı işaret ettim. "Bazı şeyler yıllandıkça değer kazanır, farklı bir anlam katmaya gerek yok." Alıştığım insanların yanında çoğu zaman çirkef biri olabilirim ama böyle nezih ortamlarda nasıl davranacağımı iyi biliyorum.

Açtığı konuyu kapatmaya çalıştım ama o, ısrarla bu konuyu deşmek istiyordu. "Bazı şeyler de yıllandıkça değerini kaybedip bozulur," dedi. "Et gibi mesela." Gözlerimin içine baktı. "Ya da ceset gibi." Derdi neydi bunun?

Tam o esnada, "Bozulmak istemiyorsan sana tavsiyem karımdan uzak durman!" diye bir ses duyduk. Karun'un sesi miydi o?

Hadi ama ya!

Karşımdaki adamla aynı anda sesin geldiği yöne doğru dönünce onu gördüm. Terasa açılan kapının önünde duruyordu ve düz bir şekilde karşımdaki adama bakıyordu. Bakıldığında ne kadar da sakın görünüyordu

ama insanın kanını donduracak tehlikeli bir enerji yayıyordu. Düz bakışları kim bilir ne tür tehlikelere gebe idi. Sakin gibi görünebilir ama gerginliğini soluyorum. Bir şeyler ters gidiyor olmalı ki sinirden aldığı hızlı nefeslerin sesini duyuyordum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu, değil mi? Ortada benim anlamadığım bir pürüz vardı ve bu, karşımdaki adamla ilgili olmalıydı. Belki de benimle ilgiliydi, emin değilim. Sonuçta beni tanımişti.

Acaba tam olarak nerede açık verdim? Peşimden geldiğine göre bir yerlerde hata yapmış olmalıyım.

Karşımdaki adam onu görünce kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. "Karın mıydı? Buraya yalnız geldiğini sanıyordum," dediğinde sanki bunu yeni öğrenmiş gibi davranıyordu ama içimden bir ses benim kim olduğumu zaten biliyordu diyor. Taktığım toka beni ele veriyordu.

Karun'un düz bakışlarını gördükçe iyice gerildiği için, "Beni karınla tanıştırmayacak mısın?" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Peki, Karun ne mi yaptı? Bana doğru yürüyerek yanımda durdu ve sahiplenir gibi elini belime koydu. Daha sonra adama baktı ve dudaklarını oynatıp, "Hayır," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Yaşlı adam çok pis bozuldu.

Adamın sinirden renkten renge giren yüzüne bakıp yumuşak bir sesle, "Kocamı duydunuz, sanırım tanışmamızın lüzumu yok," dedim. Terasın kapısını işaret ettim. "Bizi yalnız bırakma nezaketini gösterir misiniz?" dediğimde Karun'un belimdeki parmakları tutuşunu sertleştirmişti. Yanlış bir şey mi söyledim acaba?

Adam homurdanarak terastan çıkınca hemen Karun'dan uzaklaştım. Panik halinde tam ona açıklama yapacaktım ki, "O s*ktiğim piçine karşı bu kadar kibar olmak zorunda değildin!" deyince donup kaldım. Ne?

Böyle bir çıkışa ne denir bilemedim. Zaten o da bir şey söylememi beklemeden, "Burada ne halt ediyorsun, Saka?" diyerek benden hesap sordu. Gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirgin hale gelecek kadar kaşlarını çatmıştı. "Rahat duracağını söylemenin üzerinde bir gün bile geçmedi!"

"Ama açıklayabilirim."

"Açıkla!"

"Bağırma bana," diye somurtup ondan uzaklaşmak için arkaya doğru birkaç adım attım. "Çalışma odanda çıktığımda Kenan ile konuşmalarınızı duydum. Hayır, sizi dinlemedim siz çok yüksek sesle konuşuyordunuz. Ne yapmamı bekliyordun, kulaklarımı tıkayamazdım ki," diyerek kendimi savundum.

Yanında duran elini sinirden sıkıp açarken, "Sende çıkıp geldin, öyle mi?" dediğinde her an beni terastan aşağıya atacakmış gibi bakıyordu.

İyi bir halt yemişim gibi hızlıca başımı salladım. "Biraz öyle oldu."

Kontrolünü yitirip öfkeyle üzerime yürüdü ve dişlerinin arasından, "Sürekli bana sorun çıkarmandan bıktım!" diye sesini yükseltince korkuyu iliklerime kadar hissettim. Zaten tam olarak gerçek anlamda korkunca cesaretli biri gibi rol yapardım. Şimdi de öyle oldu, çok korkunca geriye çekilmek yerine hareketsizce durdum. "Babam gibisin," dedim birdenbire. Ona bakarken bir anda karşımda babamın gençliğini görür gibi olmuşum.

Durdu, söylediğim tek bir cümle onu durdurmuştu. "Anlamadım?" dediğinde benden böyle bir şey duymayı beklemediğini görebiliyorum.

"Babam gibisin," dedim ikinci kez. "O da böyle kızınca annemin üzerine yürürdü. Annemi severdi ama kızınca kontrolünü kaybedip sert çıkardı. Benim annem babam yüzünden öldü," dediğimde boğazındaki çıkıntı hareket etti, yutkundu. Beklemediği şeyler duyuyordu.

Burnumun direği sızlayınca acıyla kıvranan vücudumu dizginlemeye çalıştım. "Çoğu hareketin bana babamı hatırlatıyor. Söylesene annemin kaderi kızının çeyizi olur mu?" Gözlerinin içine bakıp burukça tebessüm ettim. "Bende senin yüzünden ölür müyüm?" dediğimde donup kaldı.

Bir sessizlik yaşandığında artık ikimizde içeride çalan müziği duymuyorduk. Mavi gözleri üzerimde donup kalmışken uzun süre konuşmadı. Bunun için önce söylediklerimle yüzleşmeliydi. Annesinin

kaderini kızına yaşatacak o adam olup olmadığını anlamalıydı. "Seni korumaya çalışıyorum," diyerek yorgunca nefesini verdi. "Ama bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Beni koruyamazdı, kimse koruyamazdı. Bunu henüz bilmiyordu.

Doğum gününe sadece üç hafta kalmıştı.

Çantamdan yeni bir sigara çıkartıp yaktım. Bu tatsız konuyu kapatmak istediğim için ona bakıp sigarayı işaret ettim. "İster misin?"

Tiksinerek parmaklarımın arasındaki sigaraya bakıyordu. "Hayır." Sigara içmiyordu.

Tebessüm ettim. "Buna sevindim." Elimdeki sigaranın dumanını içime çekip sırtımı korkuluklara yasladım. Ciğerlerime hapsettiğim sigarayı havaya üflerken hoşnutsuz bir suratla beni izliyordu. Sigara içmemden hoşlanmadığımı biliyorum.

"Sence ben kötü biri miyim?" diye sordum birdenbire. Açık giyiniyordum, sigara içiyor ve ara sıra alkol tüketiyordum. Belki de bunlar onun gözünde beni kötü biri yapıyordu. "Bana bakınca ne görüyorsun?"

Düşünceli gözlerle beni izlerken, "Kaybolmuş birini," dedi durgun bir sesle. Bu birçok şeyin cevabıydı.

"Hepimiz biraz kayıp değil miyiz?"

"Ben değil," dedi. Bunu söylerken fazla emin gibiydi.

"Belki de en çok sen," dediğimde soru sorar gibi kaşlarını yukarı kaldırıncı birçok şey söylemek istedim ama sustum. Herkes arkasında bir şeyler karıştırırken belki de hepimizden daha savunmasızdı. Rengin'in çevirdiği işler gibi mesela.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sorduğumda saçlarımdaki tokayı işaret etmişti ki giydiğim elbiseyi fark etti. Sanki ne giydiğime daha yeni bakıyordu. Gözleri baştan ayağa beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi çok istedim.

Soğuk bakan bu gözlerde onu ele verecek bir şeyler aradım fakat bu konuda fazla ketumdu. Duygularını benden gizlemeyi iyi biliyordu.

"Beğendin mi?" dedim.

"Beğenmemimi mi isterdin?" diyerek beni susturdu.

Küçük bir iltifatı bile benden esirgeyecek kadar bana karşı fazla temkinliydi. Neden bilmiyorum ama beni kendisine karşı bir tehdit olarak gördüğünü düşünmeye başladım. Kendini benden korumak ister gibi sert kalkanlarını hep çekiyordu. Oysa ki ben Rengin değildim, onu kandıran ben değilim. Biliyorum bir gün Rengin'in yaptıklarını da öğrenecek ve öğrendiğinde belki o da kaybolacak. "Ben seni korurum biliyorsun, değil mi?" dedim. En azından bir süreliğine.

Yüzünde alay dolu bir ifade oluştu. "Korunmaya mı ihtiyacım var?"

"Olursa eğer benden yardım istemekten çekinme," diyerek ona göz kırptım. "Seni korkutan bir şey olursa bana söyle ben seni korurum."

Beni zerre kadar ciddiye almıyordu ama gönlüm olsun diye gülerek başını salladı. "Öyle olsun bakalım."

Bana güldüğünü fark edince yine eski haline dönüp ciddileşince iç çektim. Artık gülmüyordu. Sanırım bunu kolay kolay aşamayacağız. "Bu gece bilmem gereken başka bir şey var mı?" Yine sorgulayıcı birine dönüşmüştü.

"Açık artırmada on beş milyon, doksan dokuz kuruşa bir tarak satın almış olabilirim."

"Doksan dokuz kuruş mu?" On beş milyona hiç takılmamıştı. Zengin adamın hali başka oluyor tabii.

"Açık artırmaya katıldığım için kızmadın mı?" Sinirlenir diye düşünmüştüm.

Komik bir şeyden bahsetmişim gibi bana bakıyordu. "İstedğini alabilirsin sıkıntı değil."

Sanırım beni yanlış anladı. "Hayır, kendi paramla aldım." Bunu duyar duymaz kaşlarını çatınca, "Karun senin paranı istemiyorum," dedim hızlıca. "Yasalar önünde karı koca olabiliriz ama gerçek bir çift değiliz," dediğimde bu gerçeği ikimize de hatırlatmak istiyordum. Ama en çokta kendime.

"Sakin ödemeyi sen yapma," dediğimde hoşuna gitmese de bu konuda kararlıyım. "Bu kendime kalan son saygımı da yitirmeme neden olur." Zaten yeteri kadar kendimden utanacak şeyler yapmışım. Daha fazlasına lüzum yoktu.

"Bundan sonra beni öpme de," dediğimde utanç duygusunu günün sonunda ve tam şu anda yaşamaya başlamışım. Sabah kahvaltıda onu öpmek için yaptıklarımın boyutunu sanki daha yeni yeni idrak ediyordum.

"Özür dilerim," dedim kısık bir sesle. "Sabah olanlar için özür dilerim. Tekrar aynı şeyler yaşanmayacağına söz veriyorum," dediğimde nedense bu onu kızdırmış gibi bakıyordu. "Özrünü istemiyorum," dediğinde sesi bakışlarından daha soğuktu. "Geç bunları!"

Bunlar kolayca üstünden geçeceğim şeyler değildi. Beni anladığını sanmıyorum. Ona baktıkça şu zamana kadar görmezden geldiğim her şey dirilip karşıma çıkmaya başlamıştı. Gün geçtikçe onlara benziyordum, artık onlardan farklı değildim. Belki eskiden öyleydim ama şimdilerde hiçbirinden bir farkım kalmamıştı. Sahi ben buraya neden gelmişim? Şehrimi terk edip İstanbul'a neden gelmişim? Boşanmak için değil mi? O zaman neden hâlâ evliyim? Neden hâlâ açmadım o davayı? Neden Karun'u beklemek yerine ben açmıyorum davayı? Hangi ara amacımdan bu kadar şaşmışım? Burada olan şeylerin hiçbirisi doğru değildi, yaşananlar gerçek değildi. Uyanmalıyım artık. Onu gerçeklere uyandırırken kendim de uyanmalıyım.

Gururuma ne olmuştu benim? Hangi ara bu kadar alçalmışım?

Kendimi hangi ara bu kadar düşürdüm?

Elay bir gün kalıp gitmişti, o halde hâlâ Karun'un evinde ne işim vardı? Allah kahretsin, tüm seçeneklerim hangi ara müstemilat ve malikâne olmuştu? Kalacak başka yer mi yoktu, ben neden bu iki seçeneği bu kadar

kolay kabul etmişim? Beni evinde barındırmayıp müstemilata atan bir adamın evinde kalacak kadar gurursuz birine dönüşmüştüm. Bana metres dediğini ne çabuk unutmuştum. Ben kendime neler yapmışım böyle. Bütün bunları daha yeni fark ettiğime inanamıyorum.

Gerçekten onlardan bir farkım kalmamıştı. Rengin aynı anda iki adamı idare etmişti. Karun'da hem onu hem de beni idare ediyordu. Tıpkı Serhat'ın da hem beni hem de Elay'ı aynı anda idare ettiği gibi. Ve bende farkında olmadan artık bunu yapmaya başlamışım. Evli bir adama âşıktım ama daha bu sabah Karun'u öpmüş, onu tahrik etmişim. Lanet olsun, benim onlardan ne farkım kalmıştı! Onlar gibi olmadığımı söyleyemiyordum. Artık kendime bir çeki düzen vermeliydim.

Sürekli hata yapıp duruyordum.

Her bir hata bir diğerini doğuruyordu. Serhat'ın başlattığı bir hatanın üzerine yenilerini ekler olmuştum. İstanbul'a geldiğimden beri belki de ilk kez kendimle yüzleşiyordum. Kaçtığım tüm gerçekler hiç olmayacak bir yerde ve olmayacak insanların içinde beni yakalamıştı.

Kendimi toparlamalıyım, bunu hemen şimdi yapmalıyım. Sonuçta hatanın neresinden dönersek kârdır. Göz ardı ettiğim gerçeklerle yüzleşince artık nasıl görünüyorsam Karun, "İyi misin?" dedi. "Titriyorsun."

Elimdeki bitmek üzere olan sigarayı terastan aşağıya attım. Elimi uzatıp saçlarımın arkasındaki maskenin iplerini çözdüm. Maskeyi çıkartıp mermer korkulukların üstüne bırakınca artık yüzümü daha iyi görüyordu. Gözlerimin çevresine yaptığım minik yıldızlar dikkatini çekmiş olmalı ki uzun uzun onlara bakıyordu.

"Karun ben ciddiyim," dediğimde kendi içimde aldığım karara sadık kalmak istiyordum. "Yarın sabah evden ayrılıp davayı açacağım ve bir daha evine dönmeyeceğim. Bence artık aramızdaki mesafeyi korumanın zamanı geldi." Yarın sabah erkenden onun evinden ayrılıp kendi yoluma bakacağım.

Bu konuda kararlı olduğumu görünce kızarak beni vazgeçiremeyeceğini anladı. Bu yüzden derin bir nefes alıp, "Bu iyi bir fikir değil," dedi daha ılımlı bir sesle. "Günlerdir Carlos'un damarına basıp duruyorum. İntikam

almak için seni yalnız yakaladığı an işini bitirir." Beni mantıklı düşünmeye zorlar gibi soğukkanlı bir şekilde bakıyordu. "Boşanmak için yarın davayı açabilirsin ama Carlos ölmeden evden ayrılman iyi bir fikir değil," deyince hatırladıklarımıyla gözlerimi irice açtım. Tabii ya Carlos! Ben bunu nasıl unuttum!

"Carlos burada," dedim aceleyle. "Batman maskesine benzer siyah ve kulaklı bir maske takıyor. Tarağı çok isteyen oydu, ben ondan aldım," dediğimde duyduklarıyla nevre döndü. Yüzündeki her kas seğirmeye başlayınca saklanacak yer aradım. Sıktığı dişlerini gıcırdatan adam, sinirden deliye dönerek, "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye bana bağırınca irkilerek geriye doğru bir adım attım. Biliyorum büyük aptallık ettim ama söylemeyi unutmuşum.

Sıktığı yumruklarını her an yüzümde patlatmak ister gibi bakarken, "Ben yanına birkaç adam göndereceğim, burada kal!" dediğinde itiraz istemeyecek kadar buyurgandı. "Sakın bir yere ayrılma!" dedi ve hızlı adımlarla terastan çıktı. Tamam, hatalıydım ama bende keyfimden unutmadım herhalde. Sanırım bu sefer kızmakta haklıydı.

Onu dinlemeyip peşinden gittiğimde içeri girip, "Kenan!" diye sesini yükseltince müzik durdu, herkes ona bakmaya başladı. Kenan kalabalığın içinde sıyrılınca çatık kaşlarla ona bakıp, "Tüm kapıları kapatın kimse içeri girmeyecek ve dışarı çıkmayacak!" dedi. "Burada ne kadar erkek varsa hepsini dizin buraya!" diye bağırınca insanlar korku içinde birbirine bakmaya başladı, özellikle erkekler.

Kenan hiç sorgulamadan cebindeki telefonu çıkartıp bir yeri aradı. "Furkan kapıları tutun koçum," dedikten sonra telefonu kapattı. Daha sonra kalabalığın içindeki dört adama bakıp, "Evi arayın ne kadar erkek varsa hepsini toplayıp buraya getirin," dedi. Sanki sürekli bu tür komutlar veriyormuş gibi sakindi. Gözleriyle küçük bir işaret yapıp bir tane korumayı da benim yanıma göndermişti. Birazdan burası karışacak gibiydi.

Korumalar hızlı adımlarla salondan çıkınca terasta sigaramı yakan adam, "Sen iyice haddini aştın Kalender!" diyerek öne çıktı. Arkasında beş koruma vardı ve onu korumak için tetikte duruyorlardı.

Onları izlerken yanımdaki korumaya doğru elimi uzattım. "Silahını ver, ihtiyacım olabilir," diye kısık bir sesle konuştuğumda hiç zorluk çıkarmadan elini beline attı. Belindeki iki silahtan birini çıkartıp masanın altında bana verdi. Evet, önümüzde bir masa vardı.

Terasta canımı sıkan yaşlı adam Karun'a bakıp hadsiz bir şekilde, "Her ne yapıyorsan buna bir son ver, çünkü veletten emir alacak değilim!" dediği an Karun belindeki silahı çıkardığı gibi onu bacağından vurdu. Bunu yaparken bir an bile tereddüt etmemişti.

Silah sesiyle salondaki kadınlar çığlık atarak geriye doğru çekilirken yaşlı adam dizlerinin üzerine düşmüştü. Acı içinde kısık sesle inleyip kanayan bacağını tutuyordu. Karun onu vurduğu an yaşlı adamın arkasındaki korumalar silahlarını çıkartıp ona doğrulttu. Ateş edecekleri an, "Bunu tavsiye etmem!" diyen Kenan onların sağında durmuş bir halde onlara silah çekmişti.

"Bende tavsiye etmem!" diyen bir ses adamların tam arkasında geliyordu. Evet, Kadem'de onların arkasında durmuş, silahının namlusunu adamlara doğrultmuştu. Duha'nın yüz ifadesini merak ediyorum.

"Akıllı olun beyler," dediğimde bu sefer tüm gözler bana dönmüştü. Evet, Karun o adamı vurduğu an bende silahımı çekmiştim. Şaka gibi ama bende adamların sol tarafında duruyorum. Karşılarında da Karun olduğuna göre dördümüz farkında olmadan onları çemberin içine almıştık.

Karun kısa bir an bana bakınca masumca omuz silktim. "Sen bana aldırma, devam et lütfen," dediğimde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu, önüne döndü.

Karun elindeki silahı yan tarafında tutarak yerdeki adama doğru yürüdü. Adamın korumaları mecbur kaldıkları için silahlarını indirmek zorunda kaldılar. Çünkü salonda Karun'un diğer adamları da vardı ve hepsi bulundukları yerde silahlarını bu beş korumaya doğrultmuştu. Karun yerde acı çeken yaşlı adamın tepesinde dikilip başını eğerek ona baktı. "Eceli gelmiş it gibisin Güven!" dedi buz gibi bir sesle. "İlla da cami duvarı diyorsun ama dikkat et sabrım kalmadı!" diyerek onun üzerine eğildi.

Silahın ucunu onun çenesinin altına bastırdı ve Güven denen adamın başını sertçe yukarı kaldırdı. "Unutma bazı şeyler yıllandıkça bozulur," dedi ve onun acı çeken gözlerine baktı. "Ceset gibi mesela!" deyince Güven'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Karun onun bana balkonda söylediklerine bir atıfta bulunmuştu.

Bu adam bana söylenilen ve yapılan her şeyin hesabını mutlaka soruyordu.

Üzerine kan bulaşmasını istemez bir halde geriye çekildi ve Güven'in adamlarına baktı. "Götürün onu."

Güven'in adamları patronlarını sırtlayıp hemen dışarı çıkarmışlardı. Duha'nın, "Kadem!" diyen kızgın sesini duyunca başımı çevirip onun olduğu tarafa baktım. Buradaki konuklar korkudan çıt çıkaramazken Duha, bacak bacak üstüne atarak tekli koltukta oturuyordu. Bir elinde içki kadehi tutan adamın sinirli bakışları Kadem'in üzerindeydi. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim?" dedi sakince.

Güven'in adamları gittiği için çoktan silahını indiren Kadem, "Ayakta duruyorum abi," diyerek aptalı oynadı.

Başını ağır ağır sallayan Duha, "Az önce ne yapıyordun?" diye sordu.

Kadem, "Az önce de ayakta duruyordum abi," deyince kıkırdadım.

"Peki, ben ne görmüş olabilirim?"

"Halüsinasyon olabilir abi."

"Kadem!" diye bağırınca Kadem hemen kendine çeki düzen verip, "Affedersin abi," deyince Duha artık sinirden zangır zangır titriyordu. Elindeki kadehi tüm gücüyle kıracakmış gibi sıkarken, "Affetmeyeceğim Kadem, affetmeyeceğim!" diye burnunda soludu.

Ama hep affediyordu.

Belki de bir tek Kadem'e karşı bu kadar bağışlayıcıydı .

Bir süre sonra Karun'un adamları diğer odalarda ne kadar erkek varsa hepsini buraya getirdi. İnsanları yaka paça toplayıp buraya getirdikleri için içlerinden biri boxerla duruyordu. Zavallı adam utanmış gibi kucağındaki gömlek ve pantolonu göğüslerine bastırıyordu. Duha onu görünce, "Kalender," dedi yine sakince. "Haldun neden donla duruyor?"

Başını çevirip dik dik ona bakan Karun, "Sence?" dediğinde kapat artık çeneni der gibi ona bakıyordu.

Karun'un sinirli çıkışı Duha'nın keyfini yerine getirmiş gibi dudakları kıvrıldı. "İnsanların yatak odasına kadar sızar oldun. Söylesene uyumadan önce yatak odamın kapısını kilitlemeli miyim?"

Karun sakinliğini korumak için derin derin nefesler alırken, "Yatak odanda ne işim var piç kurusu!" dediğinde Duha güldü. "Ben yine de kapımı kilitleyeceğim," deyince kahkaha attım. Adi herifin tekiydi.

Haldun'da içlerinde olmak üzere Karun'un adamları buradaki tüm erkekleri salonun ortasına toplamıştı. Duha dışında tüm adamlar salonun ortasında ayakta duruyordu. Duha'yı zaten tanıdığımız için Carlos o olamazdı. Karun onlara bakıp, "Maske takanlar maskesini çıkarsın ve sırasıyla konuşmaya başlayın," dedi. Buradaki davetlilerden biriydi ama ev sahibine bile emir veriyordu.

Kendi aralarında kızgın homurtular çıkartan erkekler, Karun'un istediği şeyleri yaptılar. Karun hepsinin sesini bana dinlettikten sonra başını çevirip bana baktı. "Burada mı?" Hayır, hiçbir Carlos'un sesi değildi.

Başımı olumsuz anlamda salladığımda canı sıkkın bir halde buraya topladığı insanları rahat bıraktı. "Gidelim," deyince ona doğru yürüdüm. "Tarağı aldıktan sonra gideriz." O tarağa dünyanın parasını vermiştim, burada bırakacak değilim.

Sadece on dakika içinde tarağın satış işlemlerini üzerime almıştım. Bugün bir açık arttırma olduğu için noter dahil her şey hazır. Bu yüzden ödemeyi yapıp tarağı satın aldım. Yalıdan çıktığımızda Karun'un ödemesine izin vermediğim için hâlâ çok kızgındı. Ama ısrar etse de buna izin vermemiştim. Ondan para alamam.

Korumalar hızlıca arabalarına binerken Kenan benim için Karun'un arabasının kapısını açtı. Elimdeki tarak kutusuyla arka koltuğa geçtiğimde Karun yanıma oturdu. Kenan ise tam karşımıza oturmuştu. Şoför arabayı sürmeye başlayınca Kenan aradaki paravanı çekti. Artık şoför bizi göremiyordu. Dizlerimin üstüne koyduğum kutuya bakan Kenan, "Bu şeye verecek o kadar parayı nereden getirdin?" diye sordu. "Babanın her ay emekli maaşından sana gönderdiği para üç bin," dediğinde gözlerini sorgular gibi kısmıştı. "Çalışmıyorsun ve kiralardan gelen parayı şu zamana kadar hep bağışlamışsın. O halde nasıl on beş milyonun oldu?" Bazı şeyleri Karun'dan daha çok sorguluyordu. Üstelik benim hakkımda bilmedikleri şey yoktu!

"Daha biz çocukken annem, ablam ve bana ortak bir hesap açmıştı." Bu yalan değildi.

Kenan, "O hesaptan kalan para mı?" diye sorunca başımı salladım. Paranın neredeyse hepsi tarağa gittiği için hesabımda sadece birkaç milyon kalmış olmalı.

"Peki, ablan?" dedi Kenan.

Gerildim. "Ne olmuş ablama?"

"Nerede olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Karun başını çevirip bana baktığında düşünceli görünüyordu. "Gazel'i bulmam bir günümü almaz, bunu biliyorsun, değil mi?" dediğinde istediğimde ablamı benim için bulacağını söylemek istiyordu. Ama bunu istemiyorum. Benden uzakta olduğu sürece mutlu olma şansı vardı. Zoraki bir şekilde onun hayatına dahil olup onu kendi bataklığıma çekmek istemiyorum.

Karun, ablamın adını bilecek kadar beni araştırmıştı.

"İstemiyorum," diye fısıldayıp başımı cama yasladım. "Üç hafta sonra doğum günümde Gazel zaten bana gelecek." O gün depoda o da vardı. Carlos'un söylediklerini duymuştu. Yirmi altıncı doğum günümde öleceğimi bildiği için belki veda etmek için beni görmeye gelirdi. Böyle umuyorum.

Ölmeden önce son bir kez onu görmek istiyorum.

Bavulumu kapatıp kapının arkasına indirdim. Evet, dün geceki kararımın arkasındayım. Bugün ne olursa olsun bu evden ayrılacağım. Daha fazla bir yanlışı sürdüremem, bu kadarını kendime borçluyum. Biraz geç olmuştu ama sonunda aklım başıma gelmişti. Karun evdeyken buradan çıkmama izin vermezdi. Bu yüzden ayrılmak için onun işe gitmesini bekleyeceğim. Dün gece beni pek ciddiye almamıştı ama bugün evden ayrıldığımda ne kadar kararlı olduğumu görecekti.

Aynadan kendime bakıp tebessüm ettim. Bugün için askılı, beyaz bir elbise giymiştim. Aksesuar olarak küçük bir inci kolye takmıştım ve bir işe yarasın diye saçlarımı dün gece satın aldığım tarakla taramıştım. On beş milyon doksan dokuz kuruşluk bir tarakla saçlarımı taramıştım. "Allah'ın belası Kadem!" diye söylendim. Doksan dokuz kuruşu atlatacağımı sanmıyorum!

Rezil herif!

Saçlarımdaki siyah kurdeleli tokaya bakıp iç çektim. "Senden nefret ediyorum." Eminim Carlos dün gece çok istediği tarağı çalmayı düşünmüştü ama bunun için ekstradan bir planı olmadığı için gafil avlanmıştı. Ne de olsa tarağı alacağına çok emindi. Bu yüzden parasına güvenip yedek bir plan yapmamıştı. Orada plan yapmaya da vakti yoktu çünkü onu tanıdığımı anladığı için ben Karun'a söylemeden hemen kaçmalıydı. Bu tarağın hiçbir meziyeti yoktu ama Carlos bu kadar çok istediğine göre onun için anlamı büyüktü. Bu yüzden ne olursa olsun tarağı ona vermeyeceğim.

Saat yedi olmasına iki dakika kalmıştı. Bu yüzden kahvaltı masasında olmak için odamdan çıktım. Aşağıya indiğimde hâlâ otuz saniyem vardı. Yemek salonuna girdiğimde afalladım çünkü herkes masadaki yerini almıştı. Çağıl bile buradaydı ve Çağıl normalde hep öğlenleri kalkardı. Ev halkını saat yedide kahvaltı masasında görünce küçük çaplı bir şok geçirdiğimi itiraf ediyorum. Masadaki herkes uykulu gözlerle esneyerek kahvaltısını yapıyordu. Fakat masanın en başında oturan Karun, henüz

kahvaltıya başlamamıştı. Sessizlik içinde gazetesini okuyordu. Kolunu kaldırıp bileğindeki saati kontrol ettiğini görünce sertçe yutkundum. Tam yedide kahvaltıda olacağımı biliyordu. Başlamak için beni bekliyor olabilir miydi?

"Günaydın," dedim şaşkın bir sesle ve Karun'un sol tarafındaki sandalyeye oturdum. Masadaki uykulu ev halkına bakıp, "Hayırdır?" dedim. "Bugün erkencisiniz. Korkmalı mıyım? Salgın falan mı var? Virüs mü kaptınız? Evlerden ırak savaş falan mı çıktı? Ülke kırmızı alarmla geçti de benden mi saklıyorsunuz?" Telaşlanarak gözlerimi irice açtım. "Ay darbe oldu dimi?"

Çağıl'ın içindeki asker hemen kendini belli etti. "Sıkar o biraz, kimin ne haddine benim ülkeme darbe yapmak!" dedikten sonra sinirli bir şekilde Karun'u işaret etti. "Bir darbe olacaksa bu gidişle ben yapacağım ama ülkeye değil kocana!" diye kızdı ve o sinirle sıcak çaydan büyük bir yudum aldı. Ağzı yandığı için çayı püskürterek dışarı çıkartırken, "Çiçek!" diye bağırdı. "Bu çay neden bu kadar sıcak?" Neyse ki Çiçek burada değil.

"Çağıl abime aldırma," dedi Levent. "İzindeyken öğlenden önce kalkmaktan nefret ediyor." Ağzını kocaman açarak esnedi. "Karun abim bundan sonra saat tam yedide hepimizi kahvaltı masasında göreceğini söyledi." Yok artık.

Afallayarak Karun'a doğru döndüğümde masadaki isyanları zerre kadar takmadan elindeki gazeteyi katladı. Gazeteyi kenara koydu ve benim gelişimle kahvaltısına başladı. Bunu gören Kenan'ın dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Bige erken kahvaltı yapıyordu, değil mi?" dedi manidar bir ifadeyle. "Belki de karısının düzenine uymamızı istiyordur," dediği an Çağıl, Rengin ve Levent'in kızgın bakışları beni buldu. Kenan'dan nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Masadakilerin kızgın bakışlarını görünce, "Karun," diye fısıldayıp kolunu dürttüm. "Masadakiler beni öldürmeden bir şey söylemeyi düşünüyor musun?"

Çayına şeker atıp karıştırdıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. "Ne söylememi istiyorsun?" dediğinde her zamanki gibi fazla ciddiye.

"Benimle bir ilgisi olmadığını söyle."

Düz bir şekilde yüzüme baktı ve son derece sakın bir sesle, "Benden onlara yalan söylememi mi istiyorsun?" dedi.

Ne?

Şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyordum. Kenan haklı mıydı? Yani herkesi benim için mi erkenden masaya topladı? Dün gece ona bugün evden ayrılacağımı söylemişim ve o, sabah herkesin kahvaltı masasında olmasını sağladı. Acaba alışık olduğum düzeni burada bulamadığım için gitmek istediğimi düşünmüş olabilir miydi? Sırf ben gitmeyeyim diye böyle bir şey yapmış olamaz, değil mi? Burayı benim seveceğim bir hale getirmeye çalıştığını düşünmek istemiyorum.

Neyi neden yaptığını artık anlamakta güçlük çekiyorum.

Başımı çevirince Rengin'in buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca kalan keyfim de kaçtı. Sorunun ben olduğumu sanıyordu, değil mi? Gerçeği görmek istemediği için suçlayacak birini bulmak en kolayıydı. Evet, benim bir suçum vardı, bunu kabul ediyorum. Suçum da dün sabah bu salonda Karun'u öpmem ve öpücüğümü eşitlemek için onu kışkırtmam. Fakat o olayın üzerinden bir gün bile geçmeden hatamı anladım ve gitme kararı aldım.

Ben kendi yaptıklarımı fark edince hatalarımdan ders almayı biliyordum. Hata olarak gördüğüm bir şeyi sürdürmeye yanaşmıyordum. Fakat Rengin aynı şeyleri yapamıyordu. Tek suçlu olarak beni görmesi bir hataydı ve o, bunu anlamak istemiyordu. Karun'un yaptıklarından ben sorumlu tutulamam. Gün geçtikçe Rengin'i istemediğini daha çok belli ediyordu lakin Rengin, bunu görmek istemiyordu. Bilmediğim bir nedenle gururunu ayaklar altına alıyor ve ısrarla onun yanında kalmaya çalışıyordu.

Önüme döneceğim esnada Çağıl'ın karşısında oturan Levent'e bir şeyler anlatmaya çalıştığını gördüm. Elindeki telefonla bir şeyler yaptı daha sonra telefonu masaya koydu. Başını çevirip kahvaltısını yapan Karun'u kontrol ettikten sonra yeniden Levent'e döndü. Sağ elini kaldırıp boynunu kaşır gibi yaptıktan sonra ortadaki üç parmağını kapattı. Baş ve serçe parmağını açık

tutarak elini bir telefon gibi yaptı ve kulağının yakınına tuttu. Levent'e bakıp *ara beni* der gibi dudaklarını oynatmıştı. Yine ne işler karıştırıyor bu?

Levent kısa bir an her şeyden habersiz bir şekilde kahvaltısını yapan Karun'a baktı. Çağıl'ın ne işler karıştırdığını bilmediği için Karun'un gazabına uğramak istemiyordu. Bu yüzden Çağıl'a bakıp başını iki yana salladı. Fakat Levent'ten olumlu cevap gelmeyince Çağıl masadaki ekmek bıçağını aldı. Levent'in gözlerinin içine bakıp bıçağı boynuna yaklaştırdı ve Levent'i işaret edip boynunu keser gibi yaptı. Mesaj çok açıktı eğer Levent onu aramazsa bıçakla gösterdiği şeyi Levent'in üzerinde deneyecekti.

Tehdit edilince Levent homurdanarak masadaki telefonunu alıp masanın altına koydu. Daha sonra bir kez daha Karun'u kontrol ettikten sonra masanın altında telefonuyla bir şeyler yaptı. Aramayı yapınca Çağıl'ın telefonundan yükselen şarkı masaya bomba gibi düşmüştü. Karadeniz yöresine ait bir şarkıydı ve şarkının sözleri resmen ateş ediyordu.

"Uzaktan sevda etmek,

girsin yerun dibina.

Yakından seven yarum,

gelsin girsin koynuma," diyen şarkıyla tüm gözler Çağıl'a döndü. Çağıl telefona kısaca bakıp ekranı ters çevirerek masaya koydu. Ne yapmaya çalışıyordu?

Başını kaldırıp gözlerini kardeşine diken Karun, "Açmayacak mısın?" deyince Çağıl omuz silkerek ağzına bir tane zeytin attı. "Masada telefonla konuşup karının canını sıkmayı istemem," dedi. "Onun kurallarına uymalıyız, değil mi?" Karun benim yüzümden onu uykusundan ettiği için bizden intikam aldığını o kadar belli ediyordu ki. Ben ne yaptım ya.

"Açmıyorsan sesi kıs!" dedi Karun.

"Kısamam çünkü kahvaltı yapıyorum," dedi Çağıl. "Sabahın köründe uyandım ve kahvaltı yapıyorum. Kahvaltımla o kadar meşgulüm ki elimi uzatıp telefonun sesini kısamam. Neden? Çünkü kahvaltı yapmak için uyandım. Kenan ekmek uzat," deyince Karun sinirden deliye dönerken Kenan, gülmek için yanaklarının içini dişliyordu.

Kendime not: Sakın Çağıl'ın izin günlerinde onu uykuyla sınama.

Karun sabah sabah Çağıl'ın huysuzluklarıyla uğraşmak istemediği için kısık sesle söylenip önüne döndü. Tabii akabinde Levent hâlâ aradığı için şarkı çalmaya devam ediyordu.

**"Kar yağar sine sine,
yarun elbisesine.**

Eski yarun ömrünü

ver Allah yenisine," dediğinde Karun'un çay fincanına uzanan eli hareketsizce kaldı, gerildi. Başını benim olduğum tarafa çevirince göz göze geldik. Bu da neydi şimdi? Şarkının tam bu kısmında bana bakması fazla dikkat çekiyordu ama o, bunu umursamıyor gibiydi.

Rengin renk değiştirip dururken bana bakmayı bırakmalı.

**"Aha koy sevdiğim,
başını omuzuma.**

Olmasa demezuk

denemedik boşına," diyen şarkı devam ediyordu ve Karun, düşüncelere dalmış gibi beni izliyordu. Sanki bu şarkıyla masadaki herkesin varlığını unutup gözlerime dalıp gitmiş gibiydi. Şarkının sözlerine bir anlam katmalı mıyım?

Ama çok pis huylandım ben şimdi!

**" Gözler şelale olmuş,
akar akar durulmaz
Bi insan bi yürekten,
iki defa vurulmaz. "**

**"Dere akar aşağı,
suyu vurmasun sana.**

Yar eder miyim seni,

benden başka aşağı," diyen şarkıyla gözlerinde oluşan o meydan okuma da neyin nesiydi? Pekâlâ, sanırım korkmaya başladım. Derhal kaç buradan Bige!

Bir anda masadan kalkıp, "Doydum ben," dediğimde tabağımı işaret etti. "Hiçbir şey yemedin," dedi.

Vücuduma bir sıcaklık bastığı için telaşla, "Yemiş kadar oldum Allah razı olsun!" deyip hemen masadan uzaklaştım. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. Hoşuna mı gitti?

Adi herif!

Yemek salonundan çıktığımda elimle kendimi serinletmeye çalıştım. "Başlayacağım şimdi Çağıl'ın uykusuna da o şarkıya da!" diye söylendim. "Bana niye bakıyorsun ki, bakma bana, dön önüne işte!" Ya ben niye bu kadar utandım, onu bile bilmiyorum.

Karun benim yüzümden onu erken uyandırdı diye Çağıl'da beni kahvaltımdan etmişti!

Odama girdikten sonra saat dokuza kadar iki saat boyunca resim yapmakla kendimi oyalamıştım. Büyük boy resim defterine bir şeyler çizerek zamanın geçmesini beklemiştim. Karun her zaman saat sekizde iş yerinde olurdu. Çoktan gitmiş olmalıydı. Yeteri kadar odada beklediğim için artık gitmenin zamanı gelmişti. Malikaneden ayrılıp hemen adliyeye gideceğim. Boşanma davasını açtıktan sonra da hiç vakit kaybetmeden Adana'ya döneceğim. Duruşma gününe kadar bir daha bu belalı şehre gelmeyi düşünmüyorum!

Çantamı koluma taktıktan sonra kapının arkasında duran bavulumu aldım. Bavulu peşimden çekerek odadan çıkmıştım. Bavulu merdivenden indirmek beni biraz uğraştırdı ama alt kata inmeyi başardım. Koridorda elindeki kahve fincanıyla bu tarafa doğru gelen Rengin'i görünce durdum. Beni bavulla görünce yanıma gelip, "Gidiyor musun?" diye sordu. Bu çok açık değil miydi?

"Evet," dediğimde kahvaltıdaki suratsızlığı bir anda dağıldı, yüzü mutlulukla aydınlandı. Gidişime ne kadar çok sevindiğini istese de gizleyemiyordu. Gün içinde aldığı en güzel haber bu olabilirdi. "Nihayet," dedi pişkin bir ifadeyle. "Zamanı gelmişti."

"Rengin senin olayın ne?" dedim agresif bir sesle. "Ne işler karıştırdığın zerre kadar umurumda değil. Eğer öyle olsaydı çoktan Karun'a Duha'yla ilgili olan şüphelerimden bahsederdim. Bunu yapmamış olmam bile Karun ile ilgilenmediğimin bir kanıtı," dedim canımdan bezmiş bir halde. "Anlamıyor musun, sorun hiçbir zaman ben değildim. Eminim ben yokken de Karun sana karşı ilgisizdi."

Artık bazı şeyleri anlamasını istediğim için büyük bir sabırla ona baktım. "Kabul et Rengin, o seni sevmiyor, belki de hiç sevmemi. Duha belki ama Karun seni sevemedi," dediğimde sertçe yutkunan kadının elindeki fincan az kalsın yere düşecekti. Evet, fincanı tutan eli titremeye başlamıştı.

Kaskatı olan kadına iç çekerek baktım. "Ben kendim için en doğru olanı yapmak için gidiyorum. Umarım bir gün sende kendin için doğru olanı yaparsın." Bavulumun sapını sıkıca tutarak son kez ona baktım. "Bu eve tekrar dönüp başına bela olmamı istemiyorsan canımı sıkacak şeyler yapma," diyerek onu uyardım. "Her ne planlıyorsan beni planlarının dışında tut çünkü daha fazla sizinle uğraşmak istemiyorum," dedikten sonra bavulumu çekerek yanından ayrıldım. Gidiyorum diye istediği kadar mutlu olup kutlama yapabilir ama kendimle ilgili ikinci bir skandal istemiyorum.

Mümkünse bu sefer o uçağa binmek istiyorum.

Dışarı çıktığımda karşımda gördüğüm korumaların sayısıyla afalladım. Avlunun ön tarafında her zamankinden daha fazla koruma vardı. Neredeyse normalin iki katı adam vardı burada. Tüm bu adamlar ne için?

Bavulumu çekerek birkaç adım atmıştım ki korumalar önüme geçti. Daha ben konuşmadan içlerinden biri, "İçeri girin Bige Hanım," dedi. "Karun Bey'in kesin emri var, dışarı çıkamazsınız," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başladı. Ne demek dışarı çıkamam?

Bu adam ciddi miydi?

Allah'ın cezası kocam canımı sıkamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Dün gece ona gideceğimi söyledim peki, o ne yaptı? Gitmeme izin vermek yerine korumaların sayısını ikiye çıkardı! Beni burada zorla tutacağını

sanıyorsa büyük yanılıyordu.

"Çağırın gelsin!" dedim sinirden duvarları yumruklamak isterken. İşte olup olmaması umurumda değil, buraya gelip bana bir açıklama yapacaktı!

Korumalar bunu söylememi bekler gibi birbirine bakıp bıyık altından gülünce, "Size çağırın gelsin dedim!" diye bağırdım. Her defasında beni bu kahrolası cümleyi söylemeye mecbur bırakıp sonra da gülüyorlardı!

Kocam olacak diktatör buraya gelecek ve bana doğru düzgün bir açıklama yapacaktı!

Üzgünüm saat onda bölümü atarım demiştim ama gördüğünüz gibi bölüm çok uzun olduğu için düzenlemesi üç saatimi aldı.

Şimdi gelelim okuduğumuz bölüme. Bige ne zaman gitmek istese önüne hep bir engel çıkıyor. Bu seferde Karun engeliyle karşılaşacağını bekliyor muydunuz?

Peki, ya Karun'un ona engel olacağını? Sizce neden Bige'nin gitmesine izin vermiyor? Onu Carlos'tan korumak için bunu yapıyor olabilir mi?

Bige'nin unutkanlığı yüzünden yine Carlos'u elinden kaçırdılar. Eminim bu bölümde büyük bir olay beklemişsinizdir ama 13 Haziran'a bu kadar az kalmışken olayın en büyüğünü 13 Haziran'a saklıyorum. Bige'nin doğum gününe en fazla iki bölüm kaldı.

Bige'nin düşündüğü gibi Gazel 13 Haziran'da kardeşi için gelir mi dersiniz?

Peki, ya Bige'nin aldığı tarağa ne demeli? On beş milyonu bir tarağa vermesini bekliyor muydunuz?

O tarak Carlos için neden bu kadar önemli dersiniz? Tahminleri olan var mı?

Bölüm çok geciktiği için bu seferlik soruları kısa tutup hemen bölümü atıyorum.

Şimdilik bu kadar. Lütfen sınırimiz olan 20k yorum yapmayı unutmayın.♥

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.💙

(15) Mahşerin Resmi.

"Kudretimin bir sınırı yoktu. Lakin onun geçmişini değiştiremeyeceğimi fark ettiğimde ne kadar güçsüz olduğumu anladım."

Karun, önemli bir toplantının ortasındaiken bile aklı evde bıraktığı kadındaydı. Dün gece gideceğini söylerken fazla kararlıydı. Sabah korumaları karşısında görünce çok kızmış olmalı. Karun onu zorla yanında tutmak istemiyordu ama karısı ona başka çare bırakmamıştı. Carlos'u bulmaya bu kadar yaklaşıpken Saka'yı ele geçirmesi tüm planlarının sonu olabilirdi. Gitmeye kalkıştığında korumaların engeline takılınca verdiği tepkileri tahmin edebiliyordu. Önce şaşırmıştır, sonra Karun'un ne yapmaya çalıştığını anlamak için uğraşmıştır. Ve en sonunda da o meşhur repliğini söyleyip, "*Çağırın gelsin!*" diye bağırarak korumalara kızmıştır. Evet, Karun artık onu tanımaya başlamıştı.

Ona doğru düzgün bir açıklama yapmadan evden çıkmak istememişti. Lakin Güven piçi yüzünden son dakikada gelişen bir toplantıya katılmak zorundaydı. Uzun masanın etrafında tıpkı onun gibi tehlikeli ve güçlü adamlar vardı. Hepsi de mal varlığı büyük ve hatırı sayılı insanlardı. Hepsi birbirini tanırdı çünkü bu alemde kendi imparatorluklarını kurarken müttefiklere ihtiyaçları vardı. Bu masadaki tüm adamların kendi bölgesi vardı ve başka birinin onların bölgesinde kazanç sağlaması kolay değildi. Hepsinin bir diğerinin bölgesinde gözü vardı ama kan dökmeden belirli bölgeleri elde etmek hiç kolay değildi. Asla çiğnememeleri gereken bazı kuralları vardı ve herkes bu kurallara uymak zorundaydı.

Tarafsız bir bölgede buluştukları için korumalarını evin dışında bırakarak içeri girmişlerdi. Yanlarına aldıkları tek şey silahları ve sağ kollarıydı. Onlar otururken sağ kolları hemen arkalarında duruyor, olası bir tehlikeye karşı gözünü dört açıyordu. Bu tür buluşmalarda nabızlar çok hızlı yükseldiği için her an her şey olabilirdi. Tartışma konusu Karun'du ama Karun dışında herkes fazla gergindi.

Güven'in boş koltuğunu görmek Karun'un keyfini yerine getirirken masadaki çoğu kişinin canını sıkıyordu. "Son yaptığın olmadı Kalender," dedi Tayfun Bey. "Kuralları sende iyi biliyorsun," diyerek ona küçük bir hatırlatmada bulundu. "Karına kızına dokunmadıkları sürece masadakilerden birine silah çekemezsin."

"Dokunmadığını nereden biliyorsun?" diyen kişi Ragıp'tı. Evet, Karun'un daha önce Bige için tavuk istediği kişiden başkası değildi. "Güven'i balkonda onun karısıyla konuşurken gördüm. Bir şeylerin peşinde olduğu çok açık."

Güven'in dalkavukluğunu yapan Korhan Bey, "Ne var bunda?" dedi. "Belki de sadece selam verdi, bunda yanlış bir şey yok."

"Ben dururken neden karıma selam verilsin, Korhan?" diyen Karun'un çıkışı sertti. "Vermeyecek!"

Korhan Bey nasihat veriyormuş gibi bir tutum içine girerek, "Evlendiğinden beri yanlış işler yapmaya başladın," dediğinde kimin safında olduğunu o kadar iyi belli ediyordu ki. Delici bakan pörtlek gözleri akbabalar gibi saldırmaya yer arıyordu. "Tıpkı yanlış eş seçimi yaptığın gibi," dedi.

Karun'un rahat tavırlarıyla masadaki çoğu kişiyi sinirlendirirken bir tek bacak bacak üstüne atmadığı kalmıştı. "Doğrusunu sana mı sormalıydım?" diyerek alay etti. "Ani evliliğimi öğrenince pek bir mutlu olduğumu duydum," derken sesinde büyük bir kinaye vardı çünkü tam tersi şeyler duymuştu.

Evlilik haberini alınca Korhan'ın etrafında ne var ne yok kırıp döktüğünü duymuştu. Kaşlarını yukarı kaldırarak yaşlı adamın solgun yüzüne baktı. "Kızın olsaydı beni damat olarak istiyor derdim."

Karşısında oturan Duha kendini tutamayıp güldü. "Eğer sende istiyorsan bu ayarlanabilir bir istek," dedi. Duha masadaki herkesin sinirleriyle oynayan tek insandı.

Siyah gözleri Korhan'ın üzerinde oyalanırken sırttı. "Korhan'ın herkesten gizlediği gayrimeşru bir kızı olduğuyla ilgili çıkan söylentileri duymamış

olamazsın." Sonuçta Duha, Karun'u evlendirmeye alışmıştı. Bige, Duha'nın istediği gibi hareket etmeyecek kadar asi ve hırçındı. Onu Korhan'ın kızıyla değiştirmek Duha için zor olmasa gerek.

Acaba önceki hayatında nikâh memuru falan mıydı?

Korhan sinirlendiğini gizlemek için derin bir nefes aldı fakat masanın altındaki bacağı sinirden ritim tutuyordu. "Konu benim asla sahip olmadığım kızım değil," diyerek üstü kapalı bir şekilde bir kızı olmadığını doğruladı. "Konumuz Karun'un sorunlu karısı yüzünden sebep oldukları."

"Ağır gel Korhan," diyen Karun oturuşunu dikleştirdi. "Bu masada benim karım konuşulmayacak." Buz gibi gözlerle Korhan'ın renksiz yüzüne baktı. "Karımı tartışma konusu yapacak bir adam daha doğmadı ve-" dedikten sonra silahını çıkartıp masanın üzerine sertçe koydu. "Doğmasına da izin vermem!"

Karun'un sert çıkışıyla salonda soğuk rüzgârlar esmeye başlayınca Duha içinden Karun'a küfretti. Burada tek bir silah patladığında her yer kan gölüne dönerdi çünkü buradaki kimse boş adamlar değildi. "Ne zamandır kadınlardan konuşur olduk?" diyen Duha, masadakilere Karun'un bu sert çıkışında haklı olduğunu göstermek istedi. "Yeni racon bu mu? Birbirimizin damarına kadınlarla basmak mı?" Masadaki içki kadehini alarak arkasına rahatça yaslandı. "Eğer öyleyse size uymam gerekiyor değil mi?" diyerek sırtıttı. "Kadem başla koçum. Eminim bu masadakiler kadınları ve kızları hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanacaktır." Siktir, Karun'u savunduğuna inanamıyordu!

Duha manipüle ve strateji uzmanıydı, istediğinde insanlara kendi penceresinden baktırmayı çok iyi bilirdi. Son söyledikleriyle Korhan dışında masadaki çoğu kişi Karun'a hak verdi. Kimse böyle bir ortamda karısının veya kızının konuşulmasını istemezdi. Görünürde diplomatik bir toplantı gerçekleştiriyor olabiliyorlardı ama masadaki herkes bir diğerinin kuyusunu kazmayı iyi bilirdi. Dost gibi görünen düşmandı onlar ve hanelerindeki bir kadını düşmanlarının yanında konuşmak hoşlarına gitmezdi.

Ümit Bey, "Herkes sakın olsun buraya birbirimizle tartışmak için toplanmadık," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Daha sonra Karun'a dönüp, "Carlos'u karşına aldın ve onun adamlarını öldürüyorsun. Dün gece masadakilerden birine ateş ettin. Tehlikeli sularda yüzüyorsun evlat," dedi. "Amcanı geçmeye başladın, dikkat et."

Karun onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Zaten onu sinirlendiren de anladıklarıydı. Amcasını indirip ona bu masada yer verirken onu kuklaları yapacaklarını sanmışlardı. Fakat gelen gideni aratmıştı çünkü ilk günden beri Karun hepsine kök söktürüyordu. Kendi bildiği doğrulardan şaşacak değildi. Yaptığı şeylerin ucu masadaki bu on bir adama dokunmuyordu fakat hepsi onu durdurmak istiyordu. Çünkü Karun büyüdükçe onlar küçülen taraf oluyordu. Birbirlerinin ayağını kaydırmayı iyi bilirlerdi.

Onların istediği Gurur Bey veya Karun değildi. Onlar eski düzeni, yani babasının olduğu dönemleri istiyorlardı. Babası olacak aşağılık adam daha fazla güç için herkesle anlaşıp biriydi. Amcası Gurur kendi kardeşini tahtından ederek liderliği almıştı. Amcasından nefret ediyor olabilirdi ama kabul etmek istemese de Gurur'un konseyde olduğu zamanlar işleri daha kolaydı. Lakin Gurur ondan daha beter deli fişkti. Masadaki herkesin damarına basınca hakkında infaz kararı çıkarmışlardı. O piç masadaki en azılı adamlardan birinin kızını kaçırmıştı. Bu da yetmezmiş gibi kıza zorla nikâh kıymıştı!

Ümit Bey bunu öğrenince boş durmayıp Gurur için ölüm kararı çıkarmıştı. Çünkü kaçırılan kız onun kızıydı. Karun onu korumak için amcasını ilaçla uyutup yurtdışına kaçtırmıştı. Tüm yolculuk boyunca gemilerden birinde uzun süre uyumuştı. Uyandığında kendini bulduğu evde kolay kolay çıkıp Türkiye'ye gelememişti. Çünkü Karun'un adamları ona hep engel olmuştu. Ümit Bey'e olan kini yüzünden düşmanın kızıyla evlenmesi çılgınlıktı. Kızına işkence edip aklınca babasının canını yakacaktı. Fakat Karun olaya çabuk uyanıp kızını babasına vermiş ve amcasını yurtdışına çıkarmıştı.

Lakin amcası silah zoruyla tehdit ederek evlendiği o kızıdan hâlâ boşanmamıştı. Piç kurusu büyük yemin etmişti. "*Oraya gelip ya babasının canını ya da kızını alacağım!*" derken şaka yapmıyordu. Tekrar ortalığı

birbirine karıştırmasın diye Gurur'u yurtdışında tutmaya çalışıyordu. Gurur Kalender asla Türkiye'ye gelmemeliydi.

Bir gün tekrar karşısına çıkacak diye kızın ödü kopuyordu. Duyduğuna göre kız korkudan odasından hiç çıkmıyordu. Gurur'un yanında kaldığı o bir haftada ne yaşıdıysa hâlâ atlatabilmiş değildi.

"Amcam bir hata yaptı ve cezasını çekiyor," dedi Karun. "Bana gelirsek-" diyerek masadakilere sırasıyla baktı. "Carlos'u bulup ecdadını sikeceğim!" diyerek ayağa kalktı. "Güven veya bir başkasının eli de karıma uzanırsa," dedikten sonra ellerini masaya bastırıp öne doğru eğildi. "Önce hadım eder, sonra dansöz yapıp masamda oynatırım. En sonunda ise tüm adamlarımın altına atarım! Herkes haddini bildiği sürece bende bilirim!" dedikten sonra buradaki işi bittiği için kapıya doğru yürüdü. Söylemesi gereken her şeyi söylemişti, aklı olan onu dinlerdi.

Karun ve Kenan salonu terk edince herkes gerginlik içinde birbirine bakarken Duha, "Acaba dansözlere bir ilgisi olabilir mi?" diyerek güldü. O kadar rahattı ki bir tek elindeki içkisini höpürdeterek içmediği kalmıştı.

Korhan Bey, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diyerek Duha'ya baktı. Duha ve Karun'un arasındaki düşmanlığı çok iyi bildiği için Duha'ya oynamaya başlamıştı. "Kontrolden çıkmaya başladığını görüyorsun."

Duha sıkıldığını belli ederek esnedi. "Sorun Karun değil, sorun Güven," dedikten sonra kafasını kaldırıp Korhan'a baktı. "Ruslarla anlaşma yaptığından beri bize ait olan mıntikalara dadandı. Bana ait bir araziye bile satın almak istedi. Böyle devam ederse Karun'a gerek kalmadan ben sıkacağım kafasına. Henüz size ait olan şeylere göz koymadığı için onu savunanlar var ama yarın aynı şeyleri sizlere de yapmaya başlayınca ne olacak? Bence düşünmeniz gereken asıl şey tam olarak bu," dedikten sonra ayağa kalkıp o da kapıya doğru yürüdü. Şimdilik onun da buradaki işi bitmişti.

Karun daha yeni yola çıkmıştı ki Kenan'ın telefonu çaldı. Telefonun ekranına bakıp, "Celil arıyor," deyince Karun'un tüm dikkati ona yöneldi. Malikanede ciddi bir şeyler olmadıkça Celil aramazdı. Arama sebebinin Saka olduğuna o kadar emindi ki.

Kenan telefonu açıp birkaç saniye karşı tarafı dinledi. Celil ne söylediyse, "Onca adamı atlatıp kaçmayı nasıl başardı?" diye sorunca Karun'un bedeni gerildi. Bahsettikleri kaçak Bige'ydi, değil mi?

Başına bela almadan duramıyordu!

Kenan, "Hayır, şu an için sadece takipte kalın," dedi. "Bu kadar öfkeliyken kıza yaklaşmasınlar, bir de onları hastaneden toplamak istemiyorum!" dediğinde Karun sinirden güldü. Daha önce onu dövüşürken hiç görmemişti ama karısının tersi fena olabilirdi. Bu kadarını tahmin edebiliyordu.

Kenan telefonu kapatıp Karun'a doğru döndü. "Bige elini kesip kan kaybindan öleceğim diye evi birbirine katmış. O kadar iyi rol yapmış ki hatta ağlamış," dediğinde Karun buna hiç şaşırmadı. İstedığında çok kolay ağlayan biriydi. İşkence etsen bile kolay kolay ağlamayacak bir kadına benziyordu ama olmayacak şeylere gözyaşı dökmeye çekinmiyordu.

"Bizim çocukları onu hastaneye götürmeye ikna etmeyi başarmış," dedi Kenan. "Yolda tuvalet bahanesiyle bir benzincide durup kaçmış. Merak etme fazla uzaklaşmadan bizimkiler onun izini bulmuşlar. Uzaktan onu takip ediyorlar." Duraksayıp Karun'un yüzüne dikkatlice baktı. "Bige kaçır kaçmaz en yakın adliyeye gidip boşanma davasını açmış," dediğinde Karun'un vereceği her tepkiyi görmek ister gibi bakıyordu. Bige'nin yanında çoğu zaman mutlu gibiydi ama Kenan, hislerinin boyutunu kestiremiyordu. Şu anda bile ifadesiz bir şekilde ona bakan adamın ne hissettiğini anlamak çok zordu.

Kenan ona Rengin'in ihanetinden bahsetmek istiyordu ama bunu yapmadan önce bir şeylerin olmasını bekliyordu. Karun'un Rengin'e aslında âşık olmadığını anlamasını bekliyordu. Kenan hiçbir zaman Karun'un ona âşık olduğunu düşünmedi çünkü Rengin daha önce de hep onun etrafında dolanıyordu. Fakat hayatını kurtarana kadar Karun onu hep görmezden gelmişti. Daha sonra Rengin'i hayatına almış, ona ilgi göstermek için kendini zorlamaya başlamıştı.

Bu aşk değildi.

Karun duygularının gerçek olmadığını anlarsa Rengin'in ihanetini öğrenince belki daha az acı ekerci. En azından Duha'yı da karışısına alacak kadar ileri gitmez ve aralarındaki düşmanlığı lümöl boyuta taşımazdı. Carlos ve Güven'den sonra biri daha ona cephe alsın istemiyordu. En yakını olarak Karun'dan böylesine büyük bir sırrı saklamak ona berbat hissettiriyordu. Ama şu anda gerçekleri söylemek için hiç doğru bir zaman değildi. Bige'yle birlikte onun da düşmanları Karun'un hayatına girmişti. Karun'un etrafı ateşle sarılmışken en azından şimdilik Duha cephesinden de ona karşı bir savaş açılmamalıydı. Çünkü Karun gerçekleri öğrenince ilk saldıracağı kişi Duha olacaktı ve Duha'da köşesine çekilecek biri değildi.

Kenan her şeyi söylemeden önce bazı şeylerin olmasını bekliyordu. Eskiden ihtimal dahi vermezdi ama şimdi Karun'un Bige'den hoşlanmasını bekliyordu. Ondan karım diye bahsederken fazla sahipleniciydi. Üstelik son zamanlarda eskisine göre daha az boşanmayı istiyor gibiydi. Bige'ye karşı bir şeyler hissetmeye başlamış olabilir miydi? Eğer bu olursa Rengin'in ihanetini öğrenince daha az acı ekerci. Pusuda bekleyen bu kadar çok düşmanı varken Karun'un dağılmak gibi bir lüksü yoktu. Karısına olan sevgisi onu toparlayabilirdi.

"Davayı açmak için geç bile kaldık," diyen Karun önüne döndü. Saka doğru olanı yapmıştı ama ondan kaçır kaçmaz davayı açması kötü hissettirmişti. Evden kaçmadan da o davayı açabilirdi. Acaba o aptal kadın boşanmamak için Karun'un onu zorla yanında tuttuğunu mu sanıyordu? Karun ondan daha fazla boşanmayı istiyordu! Onu yanında tutmak istemesinin tek sebebi güvenliğiydi!

Kenan, "Yani sevindin davayı açmasına?" dediğinde Karun'a biraz yüklenip ağzından laf almaya çalıştı. "Bu yüzden mi kendini evinde hissetsin diye uğraşıyorsun?" Sabah hepsini erkenden uyandırır kahvaltı masasına topladığını unutmamıştı.

"Onun için değildi," dedi Karun huysuz bir sesle.

Kenan güldü. "Onun için olmadığını sabah onun yanında söyleyemedin."

Karun sinirlenir nefes almak için kravatını ekiştirince, "Rengin'den bahsedince hiç gerilmiyorsun," diyen Kenan onun üzerine gelmeye devam

etti. "Ama konu Bige'den açılınca çok hızlı sinirleniyorsun." Yönünü tamamen arkadaşına doğru çevirdi. "Neler oluyor Karun?"

Karun artık Kenan'ı arabadan atmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamışken, "Bir şey olduğu yok!" dedi ters bir sesle. "Susmayı dene Kenan."

"Onu koruyorsun."

"Rengin'i de koruyorum!"

"Evet, ama biri omzuna çarptı diye Rengin için birilerine haddini bildirmiyorsun," dediğinde top oynarken Duha'ya yaptıklarını hatırlatmıştı. "Rengin için Azap gibi büyük ve köklü bir tarikatı karşına almadın. Bugün masada savunduğun kadın da Rengin değildi." Bütün bunların hepsini Bige için yapmıştı.

"Çünkü Rengin karım değil!" Kaşlarını çatığında artık kızgın olduğunu saklayamıyordu. "Soyadımı taşıyan Rengin değil!"

Kenan daha fazla onun sinirleriyle oynamak istemediği için, "Kendine karşı dürüst ol kardeşim," diyerek önüne döndü. "Geç olmadan öfkeni dindir ve asıl istediğinin ne olduğunu sorgula," dediğinde bazı şeylerin değişmeye başladığını hissediyordu.

Kenan nihayet susunca Karun rahat bir nefes alıp camdan dışarıya bakmaya başladı. Alacağı cevaplar hoşuna gitmeyecekse kendine sorular sormanın lüzumu yoktu.

İşe gitmek yerine Karun eve gelmişti. Bugün Kenan onun yerine dışarıdaki işleri yürütebilirdi. Sinirlerini bozan bir gün olduğu için biraz dinlenmek istiyordu. Yukarı çıkmak için Bige'nin odasının önünde geçerken durdu. Neden durduğunu o da bilmiyordu ama adımları kendiliğinden durmuştu. Başını çevirip omzunun üzerinde bir süre kapıya baktı. Burada bir kadının isteyebileceği her şey vardı, burada her şeye sahipti. O halde neden gitmişti? Onu memnun etmeyen şey neydi?

Kapıyı açıp Bige'nin odasına girdi. Daha odaya adımını atar atmaz Bige'nin kokusu onu karşıladı. Parfümünün kokusu tüm odaya işlemişti. Bir çiçekten alınan polenler gibi yumuşak ama afrodizyak etkisi yaratacak kadar da sert bir koku.

Bavulu yatağın yanında duruyordu. Hastaneye gitmek için herkesi kandırırken bavulunu yanına alamazdı. Hizmetçiler odayı toplamıştı ama köşede duran masanın üstündeki dağınıklığa dokunmamışlardı. Oda'nın içinde sessiz adımlarla yürüyüp masanın yanında durdu. Masanın üstüne saçılmış boyalar ve çizimleri dağınık bir şekilde duruyordu. Onun resim defterini alıp ilk sayfayı açtığında bunun bir karakalem çalışması olduğunu gördü.

İki çocuklu bir ailenin kahvaltı masasındaki halini çizmişti. Baba masanın en başındaki yerini almıştı ve sert bakışlarla masadaki iki küçük çocuğa bakıyordu. Babanın yüz hatlarındaki sertliği tüm detaylarıyla çizecek kadar resim yapmakta iyiydi. İki kız çocuğu masada oturuyor, babanın bakışlarından kaçmak için başlarını yerden kaldırmıyorlardı. Anne elindeki tabakla masanın yanında ayakta duruyordu ve duvardaki saat yediyi gösteriyordu. Resimdeki kasvet ve gerginlik büyük bir ustalıkla çizilmişti. Evet, mutlu bir aile tablosundan çok uzak bir görüntüydü. Öyle gibi görünüyordu ama detaylardaki sertlik tam tersi olduğunu gösteriyordu. Üstelik duvardaki saate dikkat çekmek ister gibi saati kocaman çizmişti.

Resmin en altına ise inci gibi güzel el yazısıyla, **"Sessiz ol, babam duyacak,"** yazmıştı. Sanki o güne ait aklından kalan bir diyalogu buraya yazmıştı. Geçmişinden küçük bir kareyi çizmiş olabilir miydi?

Sayfayı çevirip diğer sayfaya geçince iki çocuğun zamana karşı koştuğunu gördü. Bu resimde sadece iki kız çocuğu vardı. Dağılan saçları ve terleyen yüzleri çok iyi resmedilmişti. Bir eve doğru koşuyorlardı fakat evin önünde evden daha büyük bir saat çizilmişti. Saat akşam yediyi gösteriyordu çünkü batan güneşi bile çizmişti. En arkadaki kızın dizi kanıyordu. Tamamı karakalem çalışması olduğu için dizindeki kanın rengi de siyahtı. Ve kızın arkasındaki sivri taşın üstü de siyahla boyanmıştı. O taşa takılıp düştüğünü ama sızlanmak yerine ayağa kalkıp koşmaya devam ettiğini çok iyi çizmişti. Sanki durup dinlenmek gibi bir şansları yoktu.

Sayfanın altında yine o güne ait bir diyalog görünce Karun artık bu resimdeki her şeyin yaşandığını anladı. Bu defterdeki insanların Saka'nın ailesi olduğunu anladı çünkü resmin altına, **"Geç kaldık Gazel, babam çok kızacak,"** yazıyordu ve saat yediyi sadece iki dakika geçmişti.

Bu çocuklar Saka ve ablasıydı, değil mi?

Karısının günlüğüne geçiş yapmış gibi hissedince rahatsız oldu. Belki diğer insanlar gibi yaşadıklarını uzun uzun yazmamıştı ama o, en iyi bildiği şeyi yapıp hepsini çizmişti. Satırlardaki hiçbir ıstırap resimlerdeki gibi daha gerçekçi hissedilemezdi. O günlere ait aklında ne kaldıysa hepsini çizmiş gibiydi. Hem de en küçük detayıyla. Bu onun mahremiydi, devam etmesi doğru değildi. Fakat karısının geçmişi hakkında herkesin bildiği şeyler dışında hiçbir şey bilmiyordu. Onu tanımıyordu.

Diğer sayfaya geçti çünkü onu tanımak isteyen yanı daha baskın çıkmıştı. Bu sayfada annesinin çocuklarını arkasına saklayıp babasına karşı çıkması resmedilmişti. Yerde birçok kırık eşya vardı ve kadın çocuklarını korumak ister gibi onları arkasına çekmişti. Kadının karşısındaki adamın elleri yumruk olmuş ve kaşları çatılmıştı. Tüm bu dağınıklığın sebebi oymuş gibi resmedilmişti. Çünkü kadın korkuyordu, çocukları korkuyordu ama adam korkmuyor, korkutuyordu. Resmin altında ise, **"Özür dilerim baba, tabağımdakileri bitirmeliydim,"** yazıyordu. Karun fark ettikleriyle sertçe yutkunmuştu. Bige tabağındaki son kırıntı bitmeden asla masadan kalkmıyordu.

Yiyeceği kadar yemeği tabağına koyar ve onlar bitmeden masadan kalkmazdı.

Resimdeki saat onun dakikliğinin nedeniydi, değil mi? Tıpkı tabağında biten yemekler gibi. Saka farkında olarak veya olmayarak bir döngüyü tekrarlıyor olabilir miydi? Babasının başlattığı ve onun sürdürdüğü kısır bir döngü.

Diğer sayfalara da hızlıca baktı. Her sayfada babasının baskısı daha fazla büyüyor, resimler gittikçe daha iç karartıcı bir hale geliyordu. Arada güzel resimler de görmüştü. Onlar uyurken babasının onlara masal kitabı okuması gibi. Ya da babalarını kızdırmadıklarında birlikte film izledikleri gibi. Tüm

çocukluk anılarını buraya resmedemezdi ama aklında en çok yer alan anılarını sayfalara geçirmişti.

Kötü anılarının olduğu kadar iyi anıları da görmek Karun'u memnun etmişti. Ailecek gittikleri pikniği, babasının iki kızını parka götürmesi ve anneleri yemek pişirirken Saka'nın elini balık akvaryumuna daldırması gibi. Bu resim defterinde toplamda on üç sayfa vardı. Diğer tüm sayfalar koparıldığı için sadece on üç sayfa kalmıştı. Bunlardan altısına canını yakan anılarını, diğer altısına da onu mutlu eden anıları çizmişti. Şimdi geriye bakmadığı son sayfa, yani on üçüncü sayfa kalmıştı. Evet, karısı on üçe takıktı. Resim defterinde bile sadece on üç sayfa bırakmıştı.

Son sayfada onu neyin beklediğini bilmiyordu.

Bakıp bakmamak konusunda emin değildi.

Derin bir nefes aldı ve son sayfayı da açtı. 13 Haziran'ı resmettiğini görünce boğazı düğümlendi, yutkunamadı. Her detayıyla o kadar gerçekçi çizmişti ki Karun sanki oradaymış gibi iliklerine kadar titredi. Küçük bir çocuğun acısını her zerresinde hissederken ayakta durmakta güçlük çektiği için sandalyeye oturdu. Başını öne doğru eğdi ve dizlerinin üzerine koyduğu resim defterine baktı. Dudaklarında kısık bir sesle, "Sen ne yaşadın?" diye bir cümle döküldüğünde sesi boğuktu.

Bir mahşerin resmini göster deseler Karun hiç şüphesiz onlara bu resmi gösterirdi.

Deprem kalıntılarını gösteren bir resimdi, ya da kıyametten sonrasını anlatıyordu. O gün sadece yaşadıklarını değil aynı zamanda nasıl hissettiğini de resmetmişti. Patlama tek bir noktada yaşanmıştı fakat Bige, yıkılan koskoca bir şehri çizmişti. Belki de bir dünyayı. Yollarda büyük bir göçük vardı, binalar yıkılmış, evler molozlar ve toprak yığınları altında kalmıştı. Arabalar ters dönmüş veya camları kırılmıştı. Arabaların içinde olan, yıkılan evlerin altında kalan ve binalarda olan insanların bile cesedini çizmişti. Siyah dumanlar çıkartarak yere doğru düşen uçağı, gökyüzünün çıkardığı şimşekleri ve kökünden yanan ağaçları bile çizmişti.

Bunların hiçbirini yaşanmamıştı ama hepsini çizmişti. Çünkü bunlar küçük bir çocuğun hissettikleriydi. Patlamada tam olarak bunları hissetmişti, bir kıyameti. Herkes ölmüştü, dünya ölmüştü, onun için insanlık ölmüştü. 13 Haziran'da yaşadıkları ve hissettikleri tam olarak bunlardı.

Ve tüm bu ölümlerin içinde tek başına bir çocuk ayakta duruyordu. Kahverengi saçları darmadağın, yüzü gözü yara bere içinde küçük bir çocuk vardı bu yıkımın içinde. Gözlerindeki şoke olmuş ifadeyi o kadar iyi çizmişti ki, Karun'un nefesi kesildi. Kız çocuğu donup kalmış gibiydi, sanki neler olduğunu anlayamıyordu. Etrafı cesetlerle ve kopmuş uzuvlarla doluydu. Kucağında ölü bir bebek tutan küçük bir kız çocuğuna yaşattıkları tam olarak buydu. Evet, kollarında ölü bir bebek tutuyordu. O gün annesinin bağrından kopardıkları küçük bir bebek. Saka için 13 Haziran'da tüm insanlık ölmüştü ve geriye bir tek o kalmıştı. Korkuyu ve yalnızlığı bundan daha iyi anlatamazdı. Üzerinde eflatun rengi bir elbise vardı. Resimdeki tek renk üzerindeki elbisesinin rengiydi. Bir tek elbisesinin rengi için boya kullanmıştı.

Onun için ölümün rengi eflatundu, değil mi?

Çünkü daha önce Karun'a, "Bir gün ölürsem üzerimde eflatun rengi bir elbise olsun istiyorum," demişti.

13 Haziran'da giydiği elbisenin rengiydi eflatun.

Resmin en altında, "**Baba ölüm ne demek?**" Yazıyordu. Daha sonra bir köşeye sıkıştırılmış gibi küçük harflerle, "**Artık biliyorum...**" yazıyordu.

Ona yaşattıkları koskoca bir utanç, bir insanlık suçuydu .

"Karun," diyen Rengin'in sesini duyunca hemen resim defterini kapatıp masanın üzerine koydu. Ayağa kalkınca Rengin'i kapının önünde dikilirken gördü. "Onun odasında ne işin var?" diyen kadın hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

"Bilmiyorum," diyerek derin bir nefes aldı. "Burada ne işim olduğunu bende bilmiyorum."

Ama Rengin biliyordu, onu özlediğini biliyordu. Kabul etmek istemiyordu ama çoğu şeyi görüyor ve biliyordu. "Biraz konuşalım mı?" dediğinde Karun başını sallayarak ona doğru yürüdü.

İkisi birlikte dışarı çıkıp koridorun sonundaki çalışma odasına girdiler. Karun deri koltuğa oturduğunda Rengin onun yanındaki yerini aldı. Karun'un elini tutup ona gülümsemeye çalıştı. "Seninle uzun zamandır konuşmak istediğim bir şey var," dediğinde elini tutar tutmaz Karun'un gerginliğini hissetti. İki yıldır hep böyleydi, fazla soğuk ve zorlama bir ilgiydi aralarındaki şey. Artık onunla sevişmiyordu bile, gerçi eskiden de aralarındaki cinsel ilişkide hiç tutku yoktu. O anlarda bile Karun ona yakın olmak için kendini zorluyordu. Rengin ise yerine getirmesi gereken bir görev olarak görüyordu aralarındaki şeyi. Karun farkında değildi ama bu ilişkide kendini bir şeyler için zorlayan sadece o değildi. Aralarındaki tek fark Rengin'in daha iyi rol yapmasıydı.

Rengin, Karun'u hiç sevememişti çünkü planlarının içinde aşk yoktu. Ondan Duha ve Karun ile bir ilişki yaşamasını istemişlerdi. İki düşmanı birbirine kırdırmayı düşünmüşlerdi ve Rengin bunu yapmaya mecbur kalmıştı. Fakat her ikisini birbiriyle aldatırken ona söylenilen her şeyi doğru şekilde yapmamıştı. Karun'un tüm sırlarını rapor ederken Duha'nın sırlarının derinine inmemişti. Duha'nın nasıl bu kadar yükseldiğini, çevirdiği yasadışı işleri veya hasta olduğunu onlara söylememişti. Rengin iki düşmanı birbirine öldürtmek için çıktığı bu yolda bir tek Duha'yı korumaya çalışmıştı. Çünkü ona âşık olmuştu.

Belki de bir zamanlar onu çıkarsızca seven tek insan Duha'ydı.

Şimdi ise planlarının sonuna gelmişlerdi. Onu bu işe alet edenler artık Karun'un her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Güven, Carlos ve karısı onu bu kadar uğraştırırken Karun'a Duha cephesinden de bir saldırı gelmeliydi. Bunun için de Rengin'in ihaneti ortaya çıkmalıydı. Karun'un etrafını sarıp onu bitirmek için bu harika bir fırsattı. Bu yüzden ondan ayrılıp evden gidecekti. Uzun zamandır bunu bekliyordu ve nihayetinde beklediği telefon gelmişti. Onu terk edip Karun'un onu asla bulamayacağı bir yere saklanacaktı. Karun'un işini bitirdiklerinde ise geri dönüp Duha'ya kendini affettirmeye çalışacaktı.

Duha'da ona âşıktı, uzun süre Rengin'e karşı koyamazdı.

Karun, "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" dediğinde yine elini çekti ama Rengin bu sefer bunu sorun etmedi. Nasıl olsa çok yakında bu kibri de onunla birlikte mezara girecekti.

Rengin bu kararı verirken çok üzölmüş gibi rol yapıp içli bir ifadeyle, "Karun ben çok düşündüm ve daha fazla bu şekilde devam edemeyeceğime karar verdim," dedi. Gitmeden önce bile mağduru oynamaktan vazgeçmiyordu. Derin bir nefes aldı ve Karun'un gözlerine uzun uzun bakıp, "Ayrılmak istiyorum," dedi.

Karısının gidişinden sonra Rengin tarafından da terk edilmek onun için çok sağlam bir darbe olacaktı. Çünkü bir anda yalnızlaşacaktı. Zaten yakın zamanda da gerçek ihanetin görüntüleriyle sarsılacaktı.

Ayrılmak istediğini söylediği halde Karun'un hiç tepki vermediğini görünce onun üzüldüğünü düşündü, gururu okşandı. Karun şaşkın hatta afallamış bir halde Rengin'e bakıyordu. Ama Rengin'in düşündüğü sebeplerden dolayı bu durumda değildi. Karun kendi içinde fark ettikleriyle afallamıştı. Üzülmemişti evet, Rengin ayrılmak istediğini söylediğinde zerre kadar üzülmemişti. Üzülmek şöyle dursun hep bu günü beklemiş gibi Karun rahatlamıştı. İşte onu şaşırtan bunlardı, üzgün hissetmemesiydi. Mutsuz olması gerekmiyor muydu?

İki yıllık bir ilişkinin son bulması onu kahretmeliydi. O halde neden omuzlarında büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu?

Daha önce Rengin arkasında bir mektup bırakıp gittiğinde de üzgün hissetmemişti. Bir mektupla onu terk ettiği için kızmıştı, hatta gururuna yedirememişti ama üzüntü değildi hissettikleri. Bunu da daha yeni fark ediyordu. Şimdi ayrılmak istediğini söylüyordu ve Karun yine yeterince üzgün hissedemiyordu. Belki de bu kararı vermek için ikiside fazlasıyla geç kalmıştı. Belki de ilk kez kendine karşı bu kadar dürüsttü. Daha önce hiç fark etmemişti ama tam şu anda birçok şeyin farkına varıyordu. Rengin'i düşündüğü gibi hiç sevmemiş, sevememiş olabilir miydi?

Kenan haklı olabilir miydi? Minnet duygusunu aşk sanmış olabilir miydi?

Ya aşk çok basit ve kolayca biten bir duyguydu, ya da Karun aşkı hiç bilmiyordu. Canını sıkan tek şey Rengin'in ayrılık kararına yeteri kadar üzülmemiş olmasıydı. Bu ona normal gelmiyordu.

"Tamam," derken bile şaşkıındı. Bunu da çok kolay söylemişti. Başını ağır ağır salladı ve "Ayrılalım," diyerek ayağa kalktı. Onun yüzüğünü parmağında çıkardı ve Rengin'in elini tutup yüzüğü avucuna koydu. Bunu yaparken hiç zorlanmamıştı. Neler oluyordu?

Avucundaki yüzüğe bakan kadın bu ayrılığı dramatize bir hale getirmek için üzgün bir sesle, "Birazdan evden ayrılacağım," dedi. Gitmek için can atarken gidişiyile bile ona vicdan azabı çektirmeye çalışıyordu.

Karun ne onu kalması için ikna etmeye çalıştı ne de ayrılık sebebini sordu. "Anladım," dedikten sonra hızlı adımlarla dışarı çıktı. Karun kendinde fark ettiği şeylerin sarsıntısını yaşadığı için daha fazla konuşamamıştı. Bu yüzden başka bir şey söylemeden gitmeyi seçmişti çünkü yalnız kalıp bu odada olanları düşünmeliydi. Fakat Rengin her şeyi yanlış anladığı için sırtarak onun arkasında bakıyordu. Ayrılık kararının Karun'u şaşkıına çevirdiğini düşündükçe daha çok tatmin oluyordu. Oysa ki gerçekler bunun tam tersiydi.

Rengin çalışma odasından çıkıp hızlı bir şekilde odasına girdi. Yatağın altındaki bavulunu çıkartıp hemen toparlanmaya başladı. Nihayet bu evden kurtuluyordu. Rengin evden ayrılır ayrılmaz ihanetin görüntüleri Karun'a ulaşacaktı. Karun öfkesine yenilip Duha'ya saldırdığında ise hayatının en büyük hatasını yapacaktı. Çünkü Karun ve Duha'yı onlardan başka kimse yıkamazdı. Her konuda eşit güçteydiler fakat Duha daha zekiydi. Karun'un sonunu getirecek tek adamdı. Duha, Güven ve Bige'nin düşmanları aynı aralıklarla saldırı yaparsa Karun'u yıkarlardı. Karun Kalender'in imparatorluğu bugün son bulacaktı.

Dolaptan elbiselerini çıkartırken telefonu çaldı. Kimin aradığını görünce keyfi yerine geldi. "Konuştuğumuz gibi ondan ayrıldım," diyerek güldü. "Bugün onun işini bitiriyoruz, birazdan evden ayrılacağım."

Keyifli bir şekilde gülerken, "Planda bir değişiklik oldu," diyen sesle gülüşü soldu. "Evden ayrılmıyorsun."

"Ne demek ayrılmıyorum!" Sesinin yüksek çıktığını anlayınca kimse duymasın diye daha kısık bir sesle, "Böyle konuşmamıştık," dedi.

"Karun'un açığını ararken Carlos neyin peşinde olduğumuzu öğrenmiş," diyen ses Rengin'in hoşuna gitmeyecek şeyler söylemeye başladı.

"Carlos az önce benimle iletişime geçti, 13 Haziran'a kadar beklemek için beni ikna etti. 13 Haziran'da Carlos onun karısını öldürmeyi planlıyor. 13 Haziran'da önce senin ihanetini öğrenecek, daha sonra Saka ölecek. İkisi eş zamanlı olacağı için öfkesini bir yerlerden çıkarmayı isteyecektir. Şuursuzca Duha'ya saldırınca hemen sonrasında biz, Güven ve Carlos ona saldıracağız. Bu saldırıya Duha gibi güçlü bir adam da katılırsa Kalender'in kurtulma şansı kalmaz. Rengin sende çok iyi biliyorsun ki Karun Kalender'i yıkmak kolay değil. Yıllardır bizde dahil çoğu kişi bunu deniyor! O adamın karşısına tek tek çıkarsak hiçbir işe yaramaz. Aynı gün içinde hepimiz aynı anda saldırmalıyız! Karun'un tüm planlarından haberdar olmamız için senin bir süre daha orada kalıp bizi bilgilendirmen gerekiyor," dediğinde planının tüm detayları Rengin'e anlatınca Rengin sırtıttı. Bu kazanma oranı daha yüksek bir plandı.

Ayrılmış olabilirlerdi ama iki yıllık bir geçmişleri vardı. Karun bir süre daha Rengin'in evinde kalmasına izin verecektir. Bunun için ona iyi bir bahane uydurabilirdi. İki yıldır büyük günü ipe çekiyordu, bir süre daha bekleyebilirdi.

Koca bir çınarı yıkmak için önce dallarını kırmalıydı .

Öte yandan her şeyden habersiz olan Karun, üst kata çıkıp odasına girdiğinde bir süre tekli koltukta boş boş oturdu. Rengin ile biten ilişkisine üzüldüğünü düşünmek istedi, bunun için kendini ikna etmeye çalıştı. Lakin hiçbir koşulda istediği sonuca ulaşamıyordu. Üzgün değildi ama üzgün olması gerekiyordu. Kahretsin, sikik duygularında bir terslik vardı! Neden üzgün değildi? Değmeyecek bir kadın için endişelendiğini bilmiyordu. Bige'nin sözlerinde ne kadar haklı olduğunu henüz bilmiyordu. Yanında tuttuğu kişinin kurtulmak istediği kişiden daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Celil arayınca derin bir nefes aldı. Bige'yi takip edenlerin arasında olduğunu bildiği için, "Söyle Celil," diyerek telefonu açtı. "Yine ne yaptı?" Nasıl olsa

kaçık karısı mutlaka onun canını sıkacak bir şeyler yapmıştır.

Celil, "Efendim, Bige Hanım muhtemelen kiraladığı otelin kime ait olduğunu bilmiyor," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Öğrenince hemen ayrılacağına eminim."

Bir otele mi yerleşmişti?

"Kimin otelinde kalıyor?" dediğinde sesi gergin çıkmıştı.

Bir süre sessizliğini koruyan Celil, "Duha Bey'e ait olan otellerden birinde oda kiraladı," deyince Karun oturduğu koltukta ok gibi ayağa fırladı. "Koskoca İstanbul'da o piçin otelinde ne işi var, Celil?" diye bağırduğunda sesi gök gürültüsüyle yarışır bir şiddetteydi. Hızlı adımlarla odadan çıkarken, "Hangi otel?" dedi burnundan soluyarak. "Duha'nın birden fazla oteli var, bana hangisi olduğunu söyle!"

"Şey efendim bizim otelin tam karşısındaki otel," deyince Karun yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Hangisi Celil, hangisi!" diye bağırdı. Duha'yla çoğu şeyi karşılıklıydı ve ülkenin çoğu yerinde otelleri ya yan yanaydı ya da karşı karşıya! Hangisinden bahsediyordu?

"Şehir merkezindeki otel," dedi Celil. "Özel jetini havada düşürdüğümüz için sinirlenip karşımıza diktiği otel." Sonuçta o olayda kimse ölmemişti, bunun için bir otel yaptırmasına gerek yoktu. Otelin çatısında bir pist olduğunu duymuştu. Arada küçük bir helikopterle Karun'un otelinin üstünden dönüyor, daha sonra kendi otelinin çatısına konuyordu. Bilerek onu kışkırtıyordu!

Bir gün kafası atacak ve o helikopteri de havada vurduracaktı! Ama bu sefer içinde Duha'nın olduğuna emin olacaktı!

Dışarı çıkıp arabaya bindikten sonra hemen yola koyuldu. Yolun tam karşısında kocasının oteli varken Saka gidip Duha'nın otelinde kalıyordu! Celil'in telefonunu kapattıktan sonra Duha'yı arayıp konuşmayı kulaklığa bağladı. Duha çoktan haberi almış olmalı ki, "Sen beni arar mıydın, Kalender?" diyerek güldü. "Söylesene bunu neye borçluyum?" Arama sebebini çok iyi biliyordu!

Arabayı süratle kullandığı için arkasındaki adamları onun hızına yetişmek zorundaydılar. "Ara otelin müdürünü karımın çıkışını yapsınlar!" diyerek lafı hiç uzatmadan konuya girdi.

"Koskoca Karun Kalender'in karısını kovmamızı mı istiyorsun?" Duha'nın gülen sesini duydu. "Bu kadar alçak biri değilim."

"Ulan it daha kötüsünü yapmışlığın var!" diyerek gaza biraz daha yüklendi. "Orayı kurşuna dizdiğimde de böyle gülmeyi dene! Karımı orada barındırmayacağımı tahmin etmeliydin!"

Duha kahkaha attı. "İçinde karın varken hiçbir şey yapamazsın."

"Karımı aldıktan sonra yıkarım lan!" dedi. Karısının üzerine kurşun yağdıracak değildi.

"Adamlarım tetikte bekliyor haberin olsun," dedi Duha. "Mekânıma tek bir kurşun sıkarsan sana ait olan otelde yıkılır," dedikten sonra tekrar güldü. "Şimdi bizi yeni bir otel yaptırmakla uğraştırma."

Karun tüm küfürlerini ona sıraladıktan sonra telefonu kapattı. O düşüncesiz kuş yüzünden kimlerle uğraşıyordu! "Katil edecek beni!" diye Bige'ye kızmaya başladı. "En sonunda ölümü benim elimde olacak!" Allah şahidiydi eğer bilerek Duha'nın oteline gittiyse bu sefer tatlı dili bile onu kurtaramazdı! Manyak karı iki dakika rahat durmayı bilmiyordu!

Bu sefer boşayacaktı onu, boşayacak ve ondan kurtulacaktı !

Karun peşindeki adamlarıyla mekân basar gibi otele giriş yapınca, onu gören tüm otel çalışanları korkudan saklanacak yer arar olmuştu. Bu adam patronlarının ezeli düşmanlarından biri olduğu için buraya gelişi iyiye işaret değildi. Hepsi birbirine bakıyor, ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Celil ve yanındaki birkaç koruma resepsiyonun yanında onu bekliyordu. Karun'u görür görmez Celil hemen ona doğru yürüdü. Daha Celil konuşmadan Karun dişlerinin arasından, "Hangi oda?" dedi. "Hangi odada kalıyor?"

Celil, "13 numaralı odaya beş katı para ödeyerek kendi için hazırlatmış," deyince Karun bir kez daha küfrederek hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Tabii ya on üç!

Asansöre binen Karun kısa sürede odanın olduğu koridora çıktı. Mavi gözleri sabırsızca kapıların üzerindeki numaraları kontrol ediyordu. On üç numaralı odanın önünde durunca üst üste zile basmaya başladı. Birkaç dakika sonra kapı açılınca gördüğü görüntü onu daha da kızdırdı. Banyo yapıyor olmalıydı ki üzerinde vücuduna sardığı kısa bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Göğüslerinin üzerine doladığı havlu kalçasını zor kapatıyordu. Saçları ıslak olduğu için omuzlarına su damlıyordu. Boynundan süzülen su göğüslerinin arasına sızdıkça ortaya kışkırtıcı bir görüntü çıkıyordu. Göğüslerine doğru kayan su damlaları teninde ince bir yol oluşturdukça dikkati oraya kayıyordu. Karısı karşısında yarı çıplak dururken kısa bir an için buraya neden geldiğini unutmuştu. Gözleri biraz daha aşağıya kaydı ve pürüzsüz, çıplak bacaklarında oyalandı. Kahretsin, vücut ısısı yine artmaya başlamıştı! Bu halde mi kapıyı açıyordu?

Yoğun bakışları Bige'ye kendisini çıplak hissettirdiği için bir eliyle göğüslerinin üzerindeki havluyu tuttu. Onunla evli olabilirdi ama bu havlunun düşmesini istemiyordu. "Ne bakıyorsun, aynısı nişanlında da var," dedi huysuz bir sesle. O böyle bakınca utanmıştı.

Adamlarının koridorda belirmediğini görünce Karun onu odaya iterek içeri girdi. Kapıyı kapatmak için fazla beklememişti. Adamların karşısında küçük bir havluyla durmasını istemiyordu. "Odama böyle giremezsin!" diyen kadına doğru dönerek kaşlarını çatı. "Bu yerin Duha'ya ait olduğunu biliyor muydun?" Bir çılgınlık yapmadan önce onun neyi bilip bilmediğinden emin olmalıydı.

Saka'nın irice açtığı kahverengi gözleri ve aralıklı duran dudakları aradığı cevabı ona vermişti. Bilmiyordu. "Duha'nın mı?" derken şaşkınlığı sesine yansıyor. Aptal kadın kimin yerinde olduğundan bile haberdar değildi.

Karun'un gözleri onun ellerine kaydı. Herhangi bir yara izi görmeyince rahat bir nefes aldı. Anlaşılan elini kesmesi de yalandı. Biraz makyaj ve biraz da boyayla avucunda istediği yarayı yapabiliirdi. Makyaj konusunda çok iyiydi.

Bilmeden yaptığı bir hata olduğunu anlayınca biraz sakinleşti. "Toparlan gidiyoruz." Gözleriyle onun çıplak vücudunu işaret etti. "Önce giyin!"

Bige inatçı bir tutum sergileyerek birkaç adım geriye çekildi. "Kimin yeri olduğu umurumda değil, hiçbir yere gitmiyorum. Senin düşmanların ama benim değil," dedikten sonra saçlarının suyunu almak için yatağın üzerinde duran havluyu aldı.

"Sen beni anlamıyor musun?" Karun aralarındaki mesafeyi kapatıp onun karşısında durdu. "Evli olduğumuz sürece benim düşmanlarımın ilk hedef alacağı kişi sensin!" diye ona sesini yükseltti.

"Boşanacağız biz," dedi Bige. "Açtım davayı."

"Ama henüz boşanmadık! Burada kalamazsın, zorlama Saka!"

"Ya ben çok kalmayacağım ki zaten," dediğinde havluyla saçlarının ucunu kuruluyordu. "Giyindikten sonra uçak biletimi alıp Adana'ya döneceğim. O yüzden lütfen bir süre beni rahat bırak," dediğinde Karun'un yüzünde alay dolu bir ifade oluştu. Ondan boşanmadan gerçekten Adana'ya geri döneceğini mi düşünüyordu? Ya da Karun'un buna izin vereceğini? Hayal kuruyordu!

Şaşırtıcı bir şekilde Karun bu sefer karşı çıkacak hiçbir şey söylemedi. Üzerine gittikçe kalmak için daha fazla inat edeceğini anladığı için sessizliğe bürünmüştü. Aklında farklı planlar olduğu için tek kelime etmeden odadan çıktı. Kapıyı arkasında sertçe kapatarak koridorda onu bekleyen adamlarına doğru yürüdü. "Kuş uçmayacak burada Celil!" dediğinde Celil'in gözleri Bige'nin kapısını bulunca, "Karım olan kuştan bahsetmiyorum," diyerek Celil'i tersledi. "Kimse ona üç adımdan fazla yaklaşmayacak. Otele girip çıkan herkesi kontrol edin, hatta yediği yemekleri bile!" dediğinde Celil nihayet onun ne demek istediğini anlamıştı.

Karun, Bige'nin hemen yan tarafındaki odayı işaret etti. "Bu odayı benim için hazırlatın, buralarda olacağım!" dedikten sonra asansöre doğru yürüdü. Madem ki Duha onu kovmuyordu o halde Duha'nın onu kovmasını sağlardı. Karısı buradan ayrılmadan hiçbir yere gitmeyi düşünmüyordu.

Asansöre binmeden hemen önce Kenan'ı arayıp, "Bugün için Adana'ya giden tüm uçakların biletlerini al," dedi. "Bir tane bile boş yer kalmayacak!" dedikten sonra telefonu kapattı. Demek gidecekti ha? Gidebiliyorsa gitsin bakalım!

Korumalar şaşkın bir şekilde onun arkasından bakarken içlerinden biri, "Duha'nın oteline mi kalacak?" dedi afallamış bir sesle.

Bir diğeri, "Kadınlar gerçekten çok korkunç," dedi. "İnsana yapmam dediği her şeyi yaptırıyorlar."

"Kalender çifti şimdi Duha'nın oteline farklı odalarda mı kalacak?" diyen başka bir koruma hepsinin gözden kaçırdığı küçük bir detayı onlara hatırlattı. Bu kişinin adı Furkan'dı ve genelde küçük detaylara çok takılırdı. "Bu dışarıya sızarsa herkes aralarındaki evliliğin iç yüzünü öğrenir. En başta da Duha," dediğinde hepsi gerginlik içinde birbirine bakmaya başlamıştı. Şimdi ne yapacaklardı?

Karun bu kadar sinirliyken bunu düşünecek durumda değildi. Ama ayrı odalarda kalmaları medyaya sızarsa uzun süre konuşulurdu. Sinek küçük ama mide bulandırırdı. Bu konuda bir şeyler yapılmalıydı. Celil'de onlar gibi düşündüğü için telefonu çıkartıp olan biteni hızlıca Kenan'a anlatmaya başladı. Karun ile ilgili çoğu kararı vermekten çekinmeyen tek kişi Kenan'dı. O ne yapılması gerektiğini bildirdi.

Celil her şeyi anlattıktan sonra sessizliğini koruyarak Kenan'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Küçük bir sessizlikten sonra Kenan, "Karun için oda tutmayın karısının odasında kalsın," dediğinde sesi keyifli geliyordu. "Merak etmeyin ben onu arayıp durumu izah ederim. İkna olacaktır," dedikten sonra Celil rahat bir nefes alıp telefonu kapattı.

Hoparlörden Kenan'ın söylediklerini hepsi duymuştu. Bu yüzden içlerinden biri, "Aynı odada mı kalacaklar?" dediğinde hâlâ endişesi dinmemişti. "Odada katliam çıkar. Ateş ve barut gibiler."

Furkan sırtıttı. "Tam tersi şeylerde olabilir," dedi. "Sonuçta ateş ve barut yan yana gelince alev alır."

"Zevzekliği bırakıp işinizin başına dönün!" Celil onları azarlayınca koridordaki on yedi adam gülererek aldıkları son komutu yerine getirmek için dağıldı. Patronları için Duha'nın mekânında güvenliği sağlamalıydı. Son zamanlarda hiç olmayacak şeyler yapmaya başlamışlardı.

Son aldığı haberlerden sonra Duha'nın keyfine diyecek yoktu. Ta ki Karun'un da otele yerleştiiğini duyana kadar. Bige otelden ayrılmayı kabul etmemiş olacak ki o da kalmaya karar vermişti. Kalmasında sorun yoktu ama dakika başı Duha'yı arayıp canını sıkmayı bırakmalıydı. Bir saattir onun otelindeydi ve bu bir saatte onu tam üç kez aramıştı! Önemli bir toplantının ortasındaiken masanın üstünde duran telefonu tekrar çalınca tüm gözler ona döndü. Duha artık sinirden duvarları yumruklayacak raddeye gelmişti. Kadem kimin aradığını bildiğı için gülmemeye çalışarak, "Ben devam ederim," dedi ve telefonu işaret etti. "Sen bak istersen."

Sinirli bir şekilde masadaki telefonu alıp ofisten dışarı çıktı. Telefonu açarak boş bir ofise geçti. "Seni engellemem için şansını fazla zorluyorsun!" dediğinde kapıyı sertçe kapatmıştı.

Elay'ın irkilerek ayağı kalktığını görünce içinden Karun'a küfretti. Onu korkutmuştu. Bakışlarını yumuşatmaya çalışarak, "Yemeğini yemeye devam et," dedi. Evde çok sıkıldığını söylediğı için onu yanında şirkete getirmek zorunda kalmıştı. Aksi takdirde psikoloğuyla olan randevulara katılmayacağını söylemişti. Birkaç terapiden sonra onu tehdit edecek kadar toparlamaya başlamıştı.

Elay başını sallayıp önündeki yemeğe dönmüştü ki Karun'un, "Bu yemeği yiyemem," diyen sesini duydu. "Fazla pişmiş." O da mı yemek yiyordu?

"Söyle adamlara sana yenisini getirsinler," diyerek Elay'ın karşısındaki koltuğı oturdu. "Oranın yemeklerini beğenmiyorsan kaldır kışını ve gidip kendi yerinde ye!"

Elay, "Hayır, yemek çok güzel," dedi şaşkınca. "Beğenmediğimi söylemedim."

Elay'ın neyden bahsettiğini anlamamıştı ki telefonu cebine koyduğunu hatırladı. Şu anda kulağındaki kablosuz kulaklıkla görüşmeye devam ediyordu. Elay'a kulağını işaret edip, "Karnını doyur daha şantiyeye uğrayacağız," dedi.

"Şantiye mi?" diyen Karun'un sesini duydu. "Bildiğim kadarıyla ortak bir iş yapmıyoruz."

"Sana söylemedim!"

Başını kaldırıp şaşkınca ona bakan Elay, "Duha sen iyi misin?" dedi o yumuşak sesiyle. "Bana ne söylemedin?"

Hatlar karıştığı için sinirlenen Duha, "Güzelim sen artık şu yemeğini zıkkımlanır mısın?" diyerek ona önüne dönmesi gerektiğini söylemeye çalıştı.

Fakat üzerine alınan Karun'un, "Oraya gelir senin ecdadını sikerim!" diyen sesini duydu. "Sen kime güzelim diyorsun!"

"Oğlum sana demedim lan!" dedi Duha.

"Oğlun mu?" Elay kaşlarını çatı. "Önce güzelim diyorsun sonra da oğlum mu?" Ellerini kaldırıp kendisini gösterdi. "İyi bak erkek miyim ben?"

Duha hızlıca başını iki yana salladı. "Erkek değilsin."

Bu seferde Karun'un kükreyen sesini duydu. "Senin ağzın ne diyor lan! Kimin erkekliğini sorguluyorsun piç kurusu! Celil topla adamları şu itin mekânını basmaya gidiyoruz!"

"Lan zaten benim mekânımdasın!" diye bağırdı Duha.

"Celil kurşuna dizin burayı!" diyen Karun'un kızgın sesini duydu. "Önce karımı dışarı çıkartın!"

"Yemedik şirketini!" diye bağırarak Elay, elindeki kaşığı Duha'nın kafasına fırlattı. "Anladık senin mekânın, ne bağıırıyorsun bana!"

Duha çıldırarak ayağa kalktı ve başını çevirerek kulağındaki kulaklığı Elay'a gösterdi. "Telefonla konuşuyorum Elay, telefonla!" diye ona bağırarak ellerini sinirle saçlarından geçirdi. "Sana söylediklerimi Karun üzerine alıyor, ona söylediklerimi de sen!" dedikten sonra telefonu çıkartıp görüşmeyi sonlandırdı. Bu açıklama her ikisi için de yeterli olmalıydı!

Elay önce olanları anlamadı ama burada dönenleri idrak edince kıkırdadı. "Bunu önceden söylemeliydin."

Kulağını işaret ederek zaten söylemişti!

Çok fazla strese girdiği için sol göğsünde bir anda nefesini kesecek bir sızı oluştu. Yeni bir krizin yolda olduğunu anlayınca Elay'a yansıtmadan dışarı çıkmak istedi. Lakin attığı ilk adımıyla bacaklarındaki uyuşma yüzünden sendeledi. Elay'a sırtını dönüp kendini zorlayarak masaya doğru bir adım atmaya başladı. Sol göğsüne elini bastırırken acıdan inlememek için dişlerini sıkıyordu. Hemen arkasında Elay'ın ağlamaklı sesini duydu. "Yeni bir kriz daha mı?" dediğinde Duha güçlükle yutkundu. Yeni derken? Öncekileri ne zaman gördü ki?

Elay onun yanına gelip acıdan kasılan yüzüne baktı, gözleri doldu. "Bir aydır aynı evin içinde yaşıyoruz," diye fısıldadı. "Kadem'den saklayabilirsin ama benden değil. Bir doktor hasta birini verdiği tepkilerden anlar. O gün hastane odasında karşılaştığımızda aslında doktora gelmiştin, değil mi?" Nemli gözleri Duha'nın göğsünde oyalandı. "Kalp krizi belirtileri bunlar," dediğinde Duha yakalandığı için başını salladı. Bir doktordan böylesine ciddi bir şeyi uzun süre saklayamazdı.

Acının dinmesini beklerken, "Oturmama yardım et ve mümkünse konuşmaya devam et," dediğinde hızlı hızlı nefesler alıyordu.

Elay'ın sesinin sakinleştirici bir etkisi vardı.

Elay, Duha'nın kolunu omzuna koyarak ondan destek almasını sağladı. Duha ona tutununca Elay'ın yardımıyla kendini en yakın koltuğa atmaya başladı. "Derin derin nefes almaya çalış." Elay bir yandan ona komutlar veriyor, bir yandan da Duha'nın boynundaki kravatı açıyordu. Bunu

yaparken gerekli gereksiz birçok şey söyleyip Duha'nın istediği gibi konuşmaya devam ediyordu.

Narin parmakları Duha'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Çektiği acının içinde bile Duha'nın kaşlarını çattığını görünce, "Daha rahat nefes alman için," diyerek ona küçük bir açıklama yaptı. "Ben senin kız kardeşinim benden çekinmeyi bırak," dediğinde Duha artık kardeş olmadıklarını ona anlatmaktan vazgeçmişti. Çünkü ne kadar anlattırsa anlatsın girmiyordu kafasına!

Gömleğin ilk üç düğmesini açtıktan sonra Elay ondan uzaklaşıp hızlı adımlarla masaya doğru yürüdü. Bir bardak su doldurup onun yanına geldi. Duha'nın titremeleri hâlâ devam ettiği için Elay onun üzerine eğilerek su içmesine yardım etti. Suyu içince bardağı Duha'nın dudaklarından çekerek, "Doktorlar ne teşhis koydu?" diye sordu.

Duha parmaklarının ucunu su bardağına batıran kadını yorgun gözlerle izledi. "Kalp yetmezliği," dediğinde komik olmamasına rağmen gülmeye çalıştı. "Kalp nakli için ismim listede." Kim bilir ne zaman sıra ona gelirdi. Tabii o zamana kadar yaşıyor olursa.

Bardakta kalan suyla parmaklarını ıslatan Elay, "Bu kadar umutsuz olma," dedi. Islattığı parmaklarını Duha'nın boynuna sürüp onu rahatlatmaya çalıştı. "Hayat mucizelerle dolu."

"Kendi mucizeni kendin yaratırsın," diyen Duha boynuna temas eden parmakların sahibini izliyordu. "Bir şeyleri istiyorsan almayı bileceksin ama sana göre boş işler bunlar." Rengin'den sonra yaşamının bile eski tadı yoktu. Bir erkeğin sevebileceğinden daha fazla onu sevmiştir. Ama elinde kalan koskoca bir hayal kırıklığı ve derin bir kalp ağrısı.

Rengin yüzünden bir daha ne bir kadını sevebilirdi ne de ona güvenebilirdi.

Bazen Bige'yi o kadar iyi anlıyordu ki. Serhat ve Rengin aynıydı. İşin trajik tarafı kendi başına gelen acının aynısını Bige'ye yaşatan da Duha'dan başkası değildi. Elay'a ise daha fazlasını yaşatmıştı. Duha aşağılık herifin tekiydi. Belki de iflas etmek üzere olan kalbi canını yaktığı iki kadının ahıydı.

İç çekerek Elay'ın boynundaki elini tuttu. Onun gözlerine bakıp, "Bana yardım etme," dedi. "Bunu hak etmiyorum," dedikten sonra ayağa kalkmak için kendini zorladı. Biraz daha iyi hissettiği için kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktı. Elay ve Bige'yi tanımaya başladıkça kahrolası vicdanının sesini daha çok duymaya başlamıştı.

İkisinden de kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki!

Duha genelde hep sakin bir adam olmuştur, öfkeli olan çoğunlukla Karun'dan başkası değildi. Fakat sabahtan beri Karun yüzünden sinir krizleri geçirir olmuştur. Bige evden ayrılıp o kadar yer varken kalmak için Duha'nın otellerinden birine gitmişti. Karun'un oteli hemen Duha'nın otelinin karşısındaydı ama o, Duha'nın oteline gitmişti. İtiraf ediyordu bunu ilk duyduğunda sevinmişti çünkü Karun'un sinirden köpüreceğini çok iyi biliyordu. Fakat o piç kurusu sadece kızmakla kalmamış, bir de Duha'nın oteline yerleşmişti. Otele yerleştiğinden beri istekleri hiç bitmiyordu. Puşt herif otel çalışanları yerine onu arayıp sürekli isteklerini sıralıyordu!

Araba otelin otoparkına girince yine Karun'un aradığını gördü, çıldırdı. "Ne var lan it!" diyerek arabadan indi. "Yine yemeğin suyu mu fazla?"

Kadem ile birlikte asansöre girdiklerinde Karun'un, "Viskimin içinde kıl çıktı, içemem ben bunu," dediğini duyunca, yanına sakinleştirici ilaçlarını almadığı için o kadar pişman oldu ki.

"Kendini viskinin içine mi attın?" dedi sinirli bir sesle. "Senden başka kıl herif tanımıyorum!"

"Lobideyim ve bu viskiyi içmeyeceğim. Ara çalışanlarını yenisini getirsinler," dediğinde telefonu Karun'un suratına kapatıp asansörün düğmesine bastı. Dişlerinin arasından, "Kadem!" diyerek yanındaki adama döndü. "Bu piç kurusunu otelimde istemiyorum!"

Kadem gülmemek için kendisiyle cebelleşirken, "Abi koskoca Karun Kalender'i otelden kovamayız ya," dedi.

"Kovdum zaten ama gitmiyor! Karısı gitmedikçe de gitmez. Bige'yi evine göndermenin bir yolunu bulmalıyız." O inatçı kadın daha fazla Duha'nın sinirleriyle oynamadan evine dönmeliydi.

Onu Karun'un başına bela olsun diye bulmuştu ama o, sadece kocasına değil Duha'ya da kök söktürüyordu!

Asansörün kapısı açılınca hızlı adımlarla lobiye doğru yürüdü. Karun özel localardan birinde içecek kadar rahatına düşküdü. Geldiğinden beri otelin her yerinde sorun çıkardığı için şimdi de sıra lobiye gelmiş olmalıydı. "Bu oteli Karun gelip yiyip içsin diye yaptırmadım!" dediğinde Kadem güldü. "Haklısın çünkü bu oteli yolun hemen karşısında Karun'un oteli var diye yaptırmıştık."

"Uçağımı düşürmüşlerdi Kadem!"

"Ama öncesinde biz onların gemisini batırmıştık, değil mi abi?"

"Ulan inşaat halindeki binayı patlatan kimdi?" dedi Duha.

Kadem kafası karışmış bir halde ona baktı. "Biz onların su vanaları patlattıktan sonra olmamış mıydı o olay?"

"Ama öncesinde onlar da bizim depodaki mallarımızı sabote etmişti," diyen Duha haklılığını kanıtlamaya kararlıydı.

Kadem güldü. "Tabii onun öncesinde biz onların gümrükteki tırlarını sabote etmiştik."

"Katıldığım ihaleyi kazanan kimdi lan!"

"Sende adamın kullandığı saatin aynısı alıp takmasaydın."

"Kadem!" diye bağıırıp yanında yürüyen adama ters ters bakınca Kadem, gülüşünü saklamak için başını eğdi. "Affedersin abi," deyince Duha, "Affetmeyeceğim bir andasın sus Kadem!" diyerek elinde tuttuğu telefonu kırmak ister gibi sıktı. Dostu mu düşmanı mı, hiç belli olmuyordu!

Nerede kafadan çatlak insan varsa hepsi onun başındaydı!

Lobiye girdiklerinde Karun'u gördü. Koltuğuna rahatça yaslanıp gazetesini okuyordu. O kadar rahattı ki sanki kendi otelinde sefa sürüyordu. Duha yürüyüp onun karşısındaki koltuğa oturur oturmaz, "Seni kovuyorum, git otelimden!" dedi.

Kadem'e olan sinirini birinden  ıkarmalıydı .

Karun rahatından hiç ödün vermeden başını yavaşça kaldırıp boş gözlerle Duha'ya baktı. "Sen beni kovamazsın, Tunus," dedi sakince. "Kimse beni kovamaz, geç bunları."

"Ulan it, otel benim değil mi?" diyerek kaşlarını çattı. "Seni kovma hakkına sahibim."

Karun elindeki gazeteyi katlayıp ortadaki küçük masanın üzerine koydu. Ayaklarını masanın üstüne uzatıp arkaya iyice yaslandı ve kollarını ensesinde birleştirdi. "Burada kovacağın tek kişi benim karım," dediğinde zerre kadar keyfinden ödün vermiyordu. "Onu buradan g ndermeyeceksen sesinle başımı ađrıتما."

"Bana posta koymayı bırak it herif!" diyen Duha ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. "Karının ne kadar inatçı olduğunu biliyor olmalısın. Sana rağmen otelde ayrılmadığına göre onu kızdıracak bir şeyler yapmış olmalısın."

Karun, "Bu benim sorunum değil," diyerek bacaklarını iyice masaya uzattı. "Onu göndermenin bir yolunu bul."

"Seni göndermenin bir yolunu bulduktan sonra neden olmasın."

"Sızlanmayı bırak Tunus," diyen Karun sinir bozucu bir şekilde güldü. "Otelinde kalmam bile senin için büyük bir onur olmalı."

Verdiği onuru da alıp gitmeliydi!

Tüm gün Karun ile uğraşmak Duha'nın sinirlerini bozduğu için gülerek başını iki yana salladı. Akşama kadar olur olmadık şeyler yüzünden kırk

defa aramıştı. "Kadem bize iki viski söyle," dedi. Karun'u sağlam bir kafayla çekemezdi.

Karun'u evlendirdiği yetmezmiş gibi bir de onun ailevi sorunlarıyla uğraşıyordu!

Akşamın erken saatleri olmasına rağmen içmeye başladılar. İçkilerin biri gelip biri giderken iki tarafında adamları şaşkınlık içindeydi. Lobi tamamen ikisi için kapatılmıştı. İçki getiren garsonlar dışında korumalar bu alana kimseyi almıyordu. Şu zamana kadar iş dışında bir kez bile aynı masaya oturmayan iki adam bugün karşılıklı kafayı buluyordu. Kiminle içtikleri onlar için önemli değil gibiydi, sanki ikisinin de biraz dağıtmaya ihtiyacı vardı. Aslında aynı masada bu kadar uzun kalmalarının bir sebebi de yine yarışacak bir şey bulmuş olmalarıydı. Çünkü bu seferde ilk kimin yıkılacağını merak ettikleri için içiyorlardı. Her konuda yarışacak bir şeyler mutlaka buluyorlardı.

Karun viskisini yudumlarken kadehini dolduran Duha'ya, "Zorlama istersen," dediğinde sesi sarhoş çıkıyordu. "Bana karşı bir şansın olmadığını biliyorsun."

Duha kadehini doldurup arkasına yaslandı. "Bunu birazdan yığılacak adam mı söylüyor?" Tıpkı Karun gibi Duha'nın da sesi onun ne kadar sarhoş olduğunu ele veriyordu.

Çok fazla içtiklerinde olsa gerek gece uzadıkça yavaş yavaş bir sohbetin içine çekilmeye başlamışlardı. Ayık olsalar birbirlerine selam dahi vermezlerdi ama içkinin uyuşturduğu beyinleri kısa bir süreliğine aralarındaki düşmanlığı unutturmuştu. Duha esneyerek, "Çok geç oldu," diye mırıldandı uykulu gözlerle. "Seni bekleyen bir karın yok mu?"

"Var mı?" diyen Karun'un mavileri durgunlaştı. "Boktan bir evliliğim var." Bir an önce boşanmak ve tüm bu karmaşadan kurtulmak istiyordu. Ama boşanmayı istemeyen bir yanı da var gibiydi. Artık ne istediğini bilmiyordu.

"Daha önce bir kadın sana seni koruyacağını hiç söyledi mi?" Karun'un düşünceli bakan gözleri onun üzerinde oyalanınca Duha sessizliğini korudu. "Saka bana bunu söyledi." Güldü. "Güzel ve naif bir kadın beni nasıl

koruyabilir ki? Kuş gibi bir sıkımlık canı var ama karşıma geçip beni koruyacağını söylüyor." Gülüşü büyüdü. "Bir de bakıyorsun beş dakika sonra elinde bir silah ve o silahı düşmanlarından birine doğru tutmuş." Açık arttırmanın olduğu geceyi hatırlayınca gülerek başını salladı. "Çeyrek mafya her dediğini de yapıyor."

Duha, Karun'un gülüşündeki derinliği görünce sertçe yutkundu. Ondan bahsederken adeta gözlerinin içi gülüyordu. Karun'u daha önce de gülerken görmüştü ama böylesini ilk kez görüyordu. "Rengin ne olacak?" dedi birdenbire. "Onun ne düşündüğü hiç mi umurunda değil?" Bu planı Rengin, Karun ile evlenmesin ve yaşattığı kadar acı çeksin diye yapmıştı. Fakat aldığı yüksek doz alkol direndiği tüm duyguları tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Bir yanı hâlâ Rengin'i düşünüyor, acı çekmesini istemiyordu.

Karun boş kalan parmağını gösterdi. "Ayrıldık." Artık parmağında onun yüzüğünü taşııyordu.

Karun'un parmağına bakan Duha'nın nihayet istediği olmuştu, ikisi ayrılmıştı. Ama yeterince mutlu değildi. Ona tüm yaşattıklarından sonra gerçekten Rengin'i affedebilir miydi? Bu plana başlarken geri dönse affederim diyordu. Peki, Duha gerçekten onu affedebilir miydi? Hadi affetti diyelim, yine eskisi gibi güvenebilir miydi? Ona sırtını dönünce tekrar onu aldatmayacağından nasıl emin olacaktı?

"Zor," diye mırıldanıp elindeki kadehi kafasına dikip hepsini içti. Kadehi sert bir hareketle masaya koyarken, "Çok zor," dedi acı çeken bir sesle.

Bir zamanlar onlar için her şey çok kolayken şimdilerde Rengin imkânsız bir hale getirmişti.

"Zor olan nedir?" diye soran Karun'un merak dolu bakışları onun üzerindeydi.

"Her şey," dediğinde içinden sürekli konuşmak geliyordu. Alkolün etkisiyle iyice sersemlediği için başını kaldırmak için kendini zorladı. "Onu benden çalan sensin" dediğinde lobideki herkes buz kesti, Kenan ve Kadem korkuyla göz göze geldi. "Planlarımın içinde senin mutluluğun yok."

Karun kaşlarını belli belirsiz çattı. "Ne planı?" dedi soğuk bir sesle. "Kimi senden çaldım?"

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Bu bölüm ilahi bakış açısıyla yazıldığı için Bige ve Karun'u okumaya pek fırsatımız olmadı. Arada bu tür bölümler olmalı çünkü diğer karakterlerin aklından geçenleri ancak bu şekilde okuyabiliriz.

Merak etmeyin diğer bölümün küçük bir kısmı Karun'dan kalanı ise Bige'den olacak. Bu şekilde Karun'un düşüncelerini de okumuş oluruz.

Sizce alkolün etkisiyle Duha her şeyi anlatır mı yoksa onu susturmak için dışarıdan bir müdahale gelir mi?

Karun'a bir oda ayarlamadıkları için gecenin sonunda Kenan ve diğer korumalar onu sarhoş bir halde Bige'nin odasına bırakacak. Bu da benden küçük bir spoiler olsun.

Belki de ilk kez ikisi aynı odada kalmış olacak. Sizce birlikte geçirdikleri gecede o odada neler olur?

Rengin ise gördüğünüz gibi kimsenin bile aklına gelmeyecek kadar korkunç şeylerin peşinde. Sizce Rengin kime çalışıyor olabilir?

Nişanı bozan kişinin Rengin olmasını bekliyor muydunuz? Karun yerine Duha'yı sevdiğini zaten önceki bölümlerde anlamıştınız, değil mi?

Rengin'in planladığı gibi her şey bittiğinde sizce Duha onu affeder mi?

Ve Karun için hazırlanan büyük tuzağa gelem. Anlaşılan 13 Haziran sadece Bige için zor geçmeyecek. Gördüğünüz gibi Karun'u bitirmeye çalışan birden fazla insan var. Bunlardan biri de ne yazık ki hâlâ onun evinde.

Neyse ki Rengin ayrılık kararını Karun'a açıkladıktan sonra o telefon geldi. Yoksa bir süre daha nişanlı olurlardı.

Yalnız Karun'da buna dünden hazırmış gibi hemen ayrılmayı kabul etti.

Bu bölümde aynı zamanda Karun'un amcası hakkında da bir şeyler öğrendik. Evet, çok yakında kurguya dahil olacak bir karakterimiz de Gurur Kalender olacak. Bakalım o nasıl biri?

Bu kurgumuzda ara ara küfürlere yer verdiğimi sizde fark etmişsinizdir. Küfürden hoşlanmadığım için o kısımları sansürlüyorum ama öyle de çok garip duruyor çünkü zaten sansürlesem bile herkes ne demek istendiğini anlıyor. Bu yüzden artık sansürleri kaldırıyorum. Hiç argo kelime olmamasını tercih ederdim ama fark ettiğiniz gibi SVS erkeklerin çoğunlukta olduğu bir kurgu. Bu yüzden ister istemez bazı kısımlarda küfür gibi şeyler olmalı.

Ben yine de dozunda yazmaya çalışacağım.

MUTLAKA OKUYUN!!

Lütfen bu kısmı okumadan geçmeyin çünkü uzun zamandır kafamı kurcalayan bir konuyu sizinle konuşmak istiyorum.

Bildiğiniz gibi Karun, Kenan ve Kadem isimleri aynı harfle başlıyor ve küçük bir kesim bu üç ismi sık sık karıştırıyor.

Bende Kenan'ın ismini değiştirmeye karar verdim. Bunu yapacaksam henüz kurgunun başlarında yapmalıyım çünkü ileride daha büyük bir kitleye sahip olunca daha büyük bir karışıklığa neden olabilir.

Neden mi üçünden Kenan'ın ismini değiştirmeyi düşündüm? Çünkü Karun ve Kadem nadiren aynı karenin içinde yer alıyor. Fakat Kenan her ikisiyle bağlantılı. Hangisiyle bir diyalogu olsa ortaya iki K çıkacak.

Tabii bu benim aklımdan geçenler ama son kararı yine siz vereceksiniz. Bildiğiniz gibi okuduğunuz kitaplarla ilgili bir karar vermeden önce mutlaka sizin de fikrinizi alıyorum. Bu şekilde ortak bir karar aldığımız için her iki tarafta memnun kalıyor.

Şimdi aşağıya seçenekleri yazacağım ve siz hangisi olmasını istiyorsanız oraya yorum yazın. Sizden ricam lütfen şıklara birden fazla yorum yapmayın. Bakın yorumların sayısına göre çoğunluğun olduğu şıkkı kabul edeceğim. Bu yüzden lütfen hile yapmayın ve istediğiniz şıkka tek bir yorum yapın. Bu benim için çok önemli, bu yüzden beni kırmayın ve dürüst olun. 🙏

#Kenan'ın adı değişsin diyenler buraya.

#Aynı kalsın diyenler de buraya yorum yapsın.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. 💙

(16) On Bir Milyonluk Öpücük.

"Kanatların kırık ama sen hâlâ uçmaya çalışıyorsun. Bir merhem yok ama bir düşüş kaçınılmaz."

Odamın balkonuna kendim için küçük bir çilingir masası kurarak içiyordum. Görünürde tek başıma içiyordum ama yalnız değildim. Gökyüzünün simsiyah bağrından beni uzaklaştıran tek şey balkonun ışıklarıydı. Tam karşımda yakında boşayacağım kocamın oteli duruyordu ve ikinci katta tıpkı benim gibi balkonda tek başıma içen bir kadın vardı. Alt katlar tamamen eğlence aktiviteleriyle dolu olduğu için kaldığım otelde oda numaraları ikinci katta başlıyordu. Bu yüzden on üç numaralı odada olmama rağmen ikinci katta kalıyordum. Karun'un otelinde de aynı sistem var mı, bilmiyorum ama tam karşımdaki odada da bu saatte içen biri vardı. Balkonun şeffaf camları ikimizin de ne yaptığını karşıımızdakine gösteriyordu. Ben muhtemelen beni çok kötü çarpacak içkilerden biri olan brendi içiyordum. O ise çoğunlukla erkeklerin parmaklarında güzel duran rakı. Bu uzaklıkta bile bardağındaki kireç beyazlığındaki içkiden bunu anlıyordum. Babamın çoğunlukta içtiği bir içkiyi karşı balkondaki bir kadın tek başıma içiyordu.

Hava karanlıktı ve onun balkonundaki ışık daha kısıktı. Bu yüzden yüzünü çok iyi göremiyorum ama gece rüzgârının dağıttığı saçlarının rengini seçebiliyorum. Siyahtı. Farkında değildi ama bu gece içerken bana eşlik ediyordu. Yolun karşıındaki balkonda oturan yabancı bir kadını bu gece dertlerime ortak kılmıştım.

Yoldan geçen arabaların çıkardığı korna sesleri suskunluğumu yarıp geçiyor, zihnimdeki siren sesleriyle örtüşüyordu. Masadaki telefonda çalan Fikrimin İnce Gülü şarkısı sustukça yeniden başa sarıp çalıyordu. Arayan kişi telefonun sahibinden bir ses duymak ister gibi tekrar ve tekrar arıyordu. Arayan kişi iflah olmaz bir deliydi.

Evet, arayan kişi bendim ve evet, telefonumu kulağıma tutuyordum. Bir kulağımda açılmayan bir telefonun çıkardığı bilindik ses, diğer kulağımda

Fikrimin İnce Gülü şarkısı.

Rüzgârın nemli havayla karıştığı kuru ayazı içime çekip, "Olmuyor Begüm Hanım," dedim sitemli bir iç çekişle. Masada ışığı yanan annemin telefonuna bakıp, "Bu yaptığın hiç olmuyor," dedim. Telefonu açmana o kadar hasretim ki.

Kalbimin odacıklarına ılık ılık aktı kaybımın yası, gözlerim bir kez daha doldu. Uzanıp tek bir düğmeyle annemin telefonundan çağrıma cevap verdim. "Merhaba anne," derken sessim her zamankinden daha cılız ve zayıftı.

"İki hafta sonra kızın yirmi altı olacak," diyerek güldüm. "Yirmi yediyi görüp görmeyeceğim bile meçhul."

Annemin açmadığı telefon yüzünden sağ kolum uyuştugu için telefonu sol koluma aldım. Sağ elimi masanın üstüne koyarak kolumu dinlendirmeye başladım. "Şimdilerde seni çok özlüyorum," diye mırıldandım içimi burkan bir acıyla. "Seninleyken her şey fazla kolaydı." Hayatımdaki tüm zorlukları benim için kolaylaştıracak sihirli bir yanı yok değildi.

"Babam bilmiyor, ona söylemedim, Gazel'de söylemedi." Rüzgâr fısıltımı babamın kulağına götürecekmiş gibi korkuyordum. "Öğrenecek diye hep korktum ama hiç öğrenmedi," dediğimde gözlerimden dudaklarıma süzülen tuzlu gözyaşının tadını alıyordum. "Katilini doğurduğunu hiç bilmedi."

Annemin beni affetmesine ihtiyacım vardı. Sanki yaptığım şeyin bir affı varmış gibi...

"Doğum günüm yaklaşıyor ama mutlu değilim," dedim kederli bir sesle. "Sekizinci yaş günümde bir patlamayla tüm arkadaşlarımı katlettim. On üçüncü yaş günümde ise seni." Ağlamaklı gözlerle masadaki telefona bakarken, "Peki, yirmi altıncı yaş günümde kimlerin kanına gireceğim?" dedim korkuyla. Bu seferki 13 Haziran benden kimleri alacaktı ya da kimlerden beni?

Her 13 Haziran için Carlos'un benim için unutulmaz planları olurdu.

Beni doğduğum güne pişman etmeyi her defasında iyi biliyordu.

Odamın kapısında üst üste gelen gürültülerle annemle olan konuşmama son vermek zorunda kaldım. İki telefonu da boş sandalyenin üstünde duran çantanın içine koydum. Daha sonra masamdaki yarım kadehi alıp ayağa kalktım. Balkondan çıkacağım esnada karşı oteldeki balkondan gelen köpek havlama sesleri duydum. Başımı kaldırıncı kadının masasının üstüne çıkan köpeği gördüm, sertçe yutkundum. Bir köpeği mi vardı?

Kadeh parmaklarımın arasında süzülüp yere düşerken kırılma sesleri kulağıma geldi. Bana doğru havlayan köpeğe bakarken gözlerimden bir damla yaş daha süzüldü. Aralanan dudaklarımda kendi köpeğimin, "Kıtmır," adı kısık sesle dökülmüştü. Benim olduğum yöne bakıp havlaması bana yıllar önce yitirdiğim köpeğimi hatırlatmıştı.

Sekiz yaşında yaşanan patlama yüzünden sık sık geçici körlükler yaşıyordum. Öyle anlarda tamamen kör oluyordum. Babam benim için bir köpek alıp eğitmişti. Kırmızı ışıklarda falan beni uyarıyordu. Elimde bir değnekle dışarı çıktığımda önümde bir şey varsa veya bana doğru yaklaşan bir tehlike varsa o köpek havlayıp beni uyarıyordu. Çok uysal bir kurt köpeğiydi. Beş yıl boyunca yani ben on üç yaşına gelene kadar benim en yakın arkadaşım olmuştu. Ama çok yaşlandığı için o yıl doğum yaptıktan sonra ölmüştü. Onun ölümüne çok ağlamıştım çünkü benim için aileden biri gibiydi.

Babam sepetteki dört yavrusuna bakıp annesine en çok benzeyen yavruyu benim için seçmişti. Diğer yavruları komşularımıza dağıtmıştı. Fakat benim için seçtiği erkek köpek annesi gibi değildi, fazla inatçıydı. Babam onu eğitirken gerçekten çok zorlanmıştı çünkü hiç söz dinlemiyordu. Üstelik Kıtmır adı verdiğim küçük yavruya bende hiç alışmamıştım. O dönem onu gördüğüm her yerde tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zaten o da beni gördüğü her yerde bana hırılıyordu. Kahverengi tüylerinden tutup duvara fırlatmak istediğim çok oluyordu.

Ne zaman onunla birlikte dışarı çıksam ya beni bir şeylerin üzerine çekiyordu ya da arabaların geçtiği yola çekiyordu. Baş belası köpek sanki bana suikast planlıyordu. Bir seferinde akşam yemeğinde beni bacağımdan ısırılmıştı. Üzerime atlayıp bende onu ısırduğımdayla annem ve babam bizi zor

ayırmıştı. O gecenin sonunda ben hastaneye o da veterinere gitmek zorunda kalmıştı. Ertesi sabah ikimizde bacağımızda bir sargıyla eve döndüğümüzde hâlâ birbirimize hırlıyorduk.

Güya benim köpeğimdi ama benim dışımda evdeki herkesle iyi anlaşıyordu!

Ben on üç yaşındaydım ama o, daha bir yaşında bile değildi. Küçük boyuyla felaket ötesi bir yaratıktı. O yıl annem öldü, Gazel hepimizden vazgeçti ve bir gece gizlice evden kaçtı. Fakat ablam giderken yanında Kıtmir'i de götürmüştü. Bunu ne için yaptığını hiç anlayamadım. Canımı yakmak için mi yoksa yavru köpeği benden korumak için mi? Kıtmir ile anlaşıyor olabilirdim ama ablam onu ne kadar çok sevdiğimi iyi biliyordu. Hatta bir seferinde sokakta bir pitbull ona saldırmıştı ve ben onu korumak için az kalsın ölüyordum. Onu kucağıma alıp kaçarken bir motor bana çarpmıştı. Evet, çoğu zaman onu tekmelemek istiyordum ama bu, onu sevmediğim anlamına gelmiyordu.

Şu anda on üç yaşında olmalıydı ve beni korkutan da tam olarak buydu çünkü kurt köpekleri ortalama on üç yaşına kadar yaşardı. On üç sayısı duvara çakılmış paslı bir çivi gibi hayatımın merkezindeydi. Tıpkı saka kuşlarının da on üç santim büyüklüğünde olduğu gibi. 13 Haziran'da arkadaşlarımı kaybettim ve on üç yaşına girdiğimde annem öldü. Bu sayının tüm uğursuzluklarını mıknaş gibi üzerime çekiyordum.

Kapım yumruklanmaya devam ediyor, karşı balkondaki köpek bana havlıyor ve ben, öylece duruyordum. Kadın ise beni izler gibi rakısını içmeye devam ediyordu. Onun olduğu kısım bu kadar karanlık olmasaydı belki yüzünü görürdüm. Bu uzaklıkta yüz hatlarımı görmeyeceğini bile bile gözlerimle bana havlayan köpeği işaret ettim. "Ona iyi bak," diye iç çektikten sonra çantamı alıp balkondan çıktım.

Acaba ablam Kıtmir ile ne yaptı? Köpeğim belki de şimdiye çoktan ölmüştü.

Kırılan kadehin üzerine basmamaya çalışarak balkondan çıktım. Bunu yaparken duvardan destek falan almadım çünkü körkütük sarhoş değildim. Odaya girince çantamı koltuğun üzerine attım. Zamansız gelen misafirlerden nefret ediyorum.

Kapım hâlâ yumruklanmaya devam ediyordu. Kısık sesle kapıdakine söylenerek kapıya doğru yürüdüm.

Üşengeç adımlarla yürüdüm ve kapıyı açtım. Lakin kapıyı açar açmaz rotasını şaşırان bir yumruk yüzüme doğru geldi. Tek yaptığım elimi kaldırmak ve yüzüme değmek üzere olan yumruğu tutmaktı.

Evet, hızlı bir şekilde elimi kaldırmıştım. Yüzümün önünde parmaklarımı açmış ve benim için bir tehdit olan yumruğu avuçlarımın içine hapsetmiştim. Biraz sarhoş olabilirim ama reflekslerim her durumda çalışırdı.

Bir tehdit sezdiğim için savunma mekanizması beni dürttü. Avucuma hapsettiğim yumruğu sertçe çevirip bileğinden kıracaktım ki Karun'un mırıltısını duydum. Yapmadım. Başımı kaldırıncı tam karşımda onu gördüm. "Bana vurmayı mı düşünüyordun?" dediğimde şaşkınlığım sesime yansıyordu. Eğer öyleyse kırarım ben bu eli, yaparım yani.

Tuttuğum yumruğa bakarken benden daha çok afallamış durumdaydı. Mavi gözleri donuk ve şaşkıındı. Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Gerçek anlamda şaşkıındı. Kapıya atılan bir yumruğu son anda yakaladığımı anlayınca elini bıraktım. Bana vurmayı istememişti. "Sorun değil bu tür kazaları önleme becerisine sahibim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Şu anda benden daha çok sarsılmış gibiydi. O yumruğun yüzüme gelme ihtimali onu şaşkıına çevirmişti.

Kendine gelmek için derin derin nefesler alıp alına biriken terleri sildi. "Teşekkür ederim," dediğinde minneti sesinde hissediliyordu. "Zamanında engellediğin için." Başını eğip yan tarafında öylece duran eline baktığında sıkıntısı arttı. "Sana vurmak istediğim son şey bile değil." Bunu biliyorum.

Konuşurken kelimeleri ağzından yuvarlaması onun da içtiğini gösteriyordu. Zaten ne kadar dağıttığını ona bakınca hemen anlaşılıyordu. Kumral saçları her zamanki gibi özenli görünmüyordu, ara sıra parmaklarını saçlarına daldırılmış gibi hoyrat bir asilikteydi. Saçlarını ilk kez bu kadar dağınık görüyordum. Yüzü hafiften solmuştu ve saunaya girmiş gibi terlemişti. Gözleri uyuşuk ve uykulu bakıyordu. Şu anda benden birkaç tane gördüğüne dair şüphelerim vardı çünkü mavilerini belli bir noktada tutamıyordu. Bir elini kapı kirişine bastırıp destek aldığına göre ayakta zor

duruyordu. Gömleğinin ilk    düğmesi   ıktı ve kravatı bir atkı gibi boynunun iki yanında salınıyordu. Artık benden daha fazla içtiğini biliyorum.

Tam ona malikane yerine neden burada olduğunu soracaktım ki yüzünü buruşturdu. "Midem bulanıyor," dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırıp izin almadan içeri girdi. "Banyo nerede?" dediğinde arkasından    kınca bakıp, "Duvardaki o çirkin tabloya doğru dümdüz yürüyüp sağa d n," dedim. Benim banyomu mu kullanacaktı?

Kapı sesi duyunca banyoya girdiğini anladım. Hâlâ kapının önünde dikilirken kafamı çevirip koridorda nöbet tutan korumalara baktım. "Onun burada ne i i var?"

Hepsi tek çizgi halinde ayakta durup burayı korurken içlerinden biri, "Tüm gün buradaydı," deyince    kınlığım irice   tığım gözlerimde yer edindi.

"Neden?" dediğimde kısık ve içmekten pütürlü çıkan sesim kulağıma yabancıydı.

Ne zaman çağırın gelsin desem ilk gülen o sarı ın koruma, "Size sormak gerek efendim," dedi ama sesindeki saygı bakı larındaki kinayeyle  rt  m yordu. "Sayenizde Duha'nın otelini koruyoruz." Bir isyan seziyorum.

Sitem etmesiyle huysuzluk içinde kaşlarını çattım. "Benimle ne ilgisi var? Karun odamda kalamaz," dedikten sonra elimle odanın i ini gösterip tam konu acaktım ki aynı küstah koruma, " ağıralım gelsin mi?" deyince bu sefer diğerleri de kendini tutamadı ve hepsi kahkahayı patlattı.

Bunların içi gücü benimle uğra maktı!

  aret parmağımı tehdit eder gibi sarı ın korumaya doğru sallayıp, "Bakalım sabah alkolün etkisinden çıktığımda da böyle konu abilecek misin? Furkan'dı değil mi adın? Kendine yeni bir i  aramaya ba lasan iyi olur hadsiz!" dedikten sonra içeri girip kapıyı hepsinin suratına kapattım. Tek eğlenceleri bendim sanki!

O biletler tükenmeseydi bir daha zor bulurlardı beni!

Koskoca İstanbul'da insan bir tane bile uçak bileti bulamaz mı!

Otobüsle gitmek vardı ama fazla keyfime düşkün biriyim.

Odaya girdiğimde Karun banyodan çıkıyordu. Midesindekileri çıkardığı için biraz rahatlamış görünüyordu. Yıkadığı yüzünü siliyordu. "Umarım kusmak için klozeti tercih etmişsindir?" dediğimde hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

Sakallarındaki suyu silerken başını yavaşça salladı. "Öyle yaptım."

"Sifona da bastın mı? Hassas bir midem var."

"Evet."

"Kustuktan sonra ağzını da suyla çalkaladın mı?"

"Evet," demişti ki aklına ne geldiyse biçimli kaşları yavaşça yukarı kalktı, yüzünde alayın emaresi kol gezdi. "Sen hayırdır?" dediğinde gözleri dalga geçercesine kısılmıştı. "Beni öpmeyi düşünmüyorsan ne bu sorular?" Edepsiz herif!

Erkek akli işte hep işine geldiği gibi anlıyordu. Boynundaki suyu kurulamak için kullandığı şeyi işaret ettim. "Geceliğimi kapının arkasına asmamın amacı onu havlu olarak kullanman değildi." Evet, elinde tuttuğu şey benim siyah geceliğimdi. Bavulum yanımda olmadığı için burada giyecek hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden otelin mağazasında kendime aldığım şeylerin içinde o gecelikte vardı.

Gittiğim her yerde arkamda bavulumu bırakmam hiç olmuyordu.

Onun az önce yaptığı gibi kaşlarımı alay eder gibi yukarı kaldırdım. "Sen hayırdır?" diyerek onu taklit edip gözlerimi kısıtım. "Beni koynuna almayı düşünmüyorsan ne bu geceliğimle özlem gidermeler?" Şimdi kimmiş bakalım edepsiz olan?

Kafası güzel olduğu için ne demek istediğimi anlamadı. Ancak başını eğip elinde tuttuğu şeye bakınca söylediklerimi idrak etti. Havlu yerine askıdaki geceliğimi aldığını anlaması birkaç saniyesini almıştı. Geceliğin askılarını tutup havaya kaldırdı ve bir bütün olarak ona baktı. Peki, daha sonra ne mi yaptı? "Bu şeyi kocana giymediğine göre kime giyiyorsun?" dedi sinirli bir sesle. Yine aklına ne geldiyse gözlerinde gazap rüzgârları esiyordu.

Bir insan sarhoşken bile bu kadar kendi olabilir miydi?

Bu adamın normal hali zaten bir felaketti, şimdi işin yoksa sarhoş haline katlan. "Kendim için giyiyorum." Gecelik giymenin tek amacı bir erkeğe seksi görünmek değildi.

Elinde tuttuğu kısa ve tamamı dantellerden oluşan geceliği işaret etti. "Neden kendini baştan çıkardığınızı anlatmak ister misin?" diye sorduğunda kafası karışmış şaşkın bir Karun çok komikti.

"Kendimi baştan çıkardığım yok." Ona doğru yürüyüp çamaşır asar gibi hâlâ askılarında tuttuğu geceliği elinden aldım. "Kadınlar genelde gecelikte uyur," dedikten sonra geceliğimi yatağın üzerine bıraktım. "Rengin'i daha önce bunlardan birinin içinde mutlaka görmüşsündür."

Bana hiç cevap vermeden duvara doğru yürüdü ve yönünü bana doğru çevirerek sırtını duvara yasladı. Elleri ceplerindeydi ve ayakları hafif öndeydi. Ayakta durmak onu zorladığı için duvardan destek alıyordu. Beni izlerken bakışlarındaki dalıp dalıp gitmelerin sebebini anlamadım. "Rengin'den hiç hoşlanmıyordum, hatta olur olmadık anlarda etrafımda olmasından nefret ediyordum," dedi birdenbire. Yoğun bir alkolün etkisinde olmasaydı bunları bana anlatmayacağına emindim. Çok içtiği için yanlış kişiye içini döküyor, yanlış kişinin yanında ve odasında bunları anlatıyordu.

"Üç yıl önce ekonomi bölümünde şirkette işe başlamıştı," dediğinde ondan Rengin'i dinlemek hoşuma gitmedi. Bana Rengin'i anlatmasından ne kadar rahatsız olduğumu tam şu anda anlıyordum. Beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Sanki onun dudaklarından Rengin adı dökülmesi hoşuma gitmiyordu.

Yürüyüp çantamdaki paketten bir dal sigara çıkartıp yaktım. Bir yere oturmak yerine onun tam karşısındaki duvarın önünde durdum ve sigaradan bir nefes çektim içime. Sırtımı duvara yasladığımda gözleri parmaklarımın arasındaki sigaradaydı. İçmem hoşuna gitmiyordu ama bana karışacak hakkı da kendinden bulmuyordu. "Daha onu ilk gördüğümde bana olan ilgisini fark ettim ama zerre kadar umurumda değildi," diyerek anlatmaya başladığında bakışları donuktu. O kadından konuşmak zorunda mıyız?

"Bir yıl boyunca beni etkilemek için sergilediği tüm çabaların hiçbirisi işe yaramadı. Artık bıkkınlık boyutuna geldiği için onu kovmayı düşünüyordum," dediğinde nişanlısından öylesine birinden bahseder gibi konuşuyordu. Gözleri fazla ruhsuz, sesinde hiç duygu yoktu.

"Şirketten çıkışını vermeyi düşünüyordum ki o gece bir saldırıya uğradım," dediğinde bunu duymayı beklemediğim için afalladım. Şaşkınlığımı görünce güldü. "İlk kez o süt fabrikasında ölüm tehlikesi atlatmadım. Bizim gibi adamlar Azrail ile kol kola gezer." Tehlikeli bir hayatı olduğunu zaten biliyorum. Onun gibi adamların yarınları meçhuldü. Çok kolay yükseldikleri gibi çok kolay da düşerlerdi.

Neden söyledim bilmiyorum ama, "Kırık benim kanatlarım," dedim buruk bir sesle. "Yanımdayken düşme çünkü tutamam, taşıyamam seni."

Beni izlerken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu, iç çekti. "Tutmana da gerek yok," dedi içten bir sesle. "Yakınımda uçsan yeter," diyerek bana göz kırptı. "Rüzgâr bana kanatlarının uğultusunu getirsin yeter," deyince kalbim şaha kalkmış gibi dörtmala koşmaya başlamıştı. Kaburgalarımın arasında sessizce kan pompalayan kalbim, onun dudaklarından dökülen birkaç cümleyi bekliyormuş gibi şiddetini arttırmıştı.

Gülümsedim. "O zaman korurum bende seni," dedim küçük bir çocuğun haylaz neşesini ondan ödünç alarak. Gözlerine baktım ve "Dalından bana yer veren bir ağacı taşlamam," dediğimde duydukları hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi kıvrıldı.

Keşke hep içse çünkü içince daha insancıl birine dönüşüyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi bana bahsettiği gibi ansızın çekip aldı. Dudaklarındaki tebessümü silindi, dudakları düz bir çizgi haline geldi ve "O gece saldırıya uğradığımda Rengin'de oradaydı," deyince homurdanarak sigaramı içmeye devam ettim. Ne Rengin'miş anlat anlat bitiremedi.

Keyfimin kaçtığını anladı ama bu konuda bir şeyler söylemedi. "Sık sık gittiğim bir gece kulübünde ne işi vardı, bilmiyorum ama hayatımı kurtarmak için kurşunların önüne atladı," dediğinde az kalsın içime çektiğim sigara dumanından boğulacaktım. Rengin mi onu kurtardı? Mümkün değil çünkü o kadın Karun'u değil Duha'yı seviyordu. Acaba önceleri Karun'a âşıktı da sonradan mı sevmeyi bıraktı? Bu kadınla ilgili her şey çok karıştı.

Hikâyenin en can sıkıcı yerine gelmiş gibi sanrıları yüzüne yerleşti, karamsar bir mutsuzluk üzerine çöktü. "O günden sonra ona yakın olmak için kendimi zorladığımı bu sabaha kadar hiç fark etmemiştim," dediğinde sanki bu son söylediklerinin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi.

Cebindeki elini çıkardı ve bana sağ elini gösterdi. "Bugün ayrılmak istediğini söylediğinde hiç üzülmediğimi fark ettim." Parmağında artık bir yüzük yoktu. "Yüzüğü çıkarırken hiç zorlanmadım." Anlam veremediği sorularına cevap vermemi ister gibi bana bakıyordu. Kafası gerçekten çok karışmıştı, değil mi? Üzülmesi gerektiğini düşünüyordu ama üzülmeyince bunu sorun ediyordu.

"Onu sevmediğini kabul etmek neden bu kadar zor?" dediğimde sesimin kızar gibi çıkmasına engel olamadım. "Minnet duygusunu aşk sanmışsın işte, bunun nesini anlamıyorsun?" Elimdeki sigarayı yere atıp ayakkabımın ucuyla ezdim. Duha'nın fayanslarına verdiği hasar neden umurumda olsun ki. "O kadını sevmiyorsun."

Dikkatli bir şekilde yüzüme bakarken neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sen yine niye efil efil esiyorsun?" dediğinde sorgulayıcıydı. "Kızmış gibisin." Kızmadım sadece Rengin'den bahsetmesi hoşuma gitmiyordu.

Bu kadar çabuk ayrılımlarını beklemiyordum ama bence zamanı da gelmişti. İkisinin birbirini sevdiğini sanmıyorum. Evden ayrıldığım gün

nişanı bozmaları sinirlerimi bozmaya yetiyordu. "Benim yüzümden senden ayrıldığını düşünmüyorsun, değil mi?" Umarım bunun için de beni suçlamıyordur.

Sıkıntılı bir şekilde burnundan nefesini verirken çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Neden senin yüzünden olduğunu düşünüyorsun?" dediğinde bakışları fazla ciddiye. Bu adamın bakışlarının bile bir otoritesi vardı.

Omuz silktim. "Uzun süre evinde kaldım haliyle kıskanmış olabilir."

Düz bakışları üzerimde oyalanırken, "Evimde uzun süre kalmadın," dedi asabiyet içeren bir sesle. Takıldığı tek şeyin bu olmasına ne demeli?

"Ayrıca," diye ekledi. "Rengin kıskanç bir kadın değil tıpkı benim de olmadığım gibi." Kendini kıskanmayan bir erkek olarak mı adlandırıyordu? Duha'yla aramda bir şeyler olduğunu düşündüğü için Duha'ya yumruk atan kimdi? Ya da Serhat konusu her açıldığında gerilen o adam kimdi? Biri bana yaklaşıncaya bile *karım* diyerek ortalığın anasını ağlatıyordu ama sorsan hiç kıskanç değildi. Aslında kıskanıyordu ama yanlış kadını.

Derin bir nefes alıp, "Rengin'e dikkat et," diyerek onu uyardım. Her şeyi ona ötecek kadar sarhoş değildim ama küçük bir uyarıyı hak ediyordu. "Onun da seni sevdiğini hiç sanmıyorum. Sen anlamazsın ama biz kadınlar birbirimizi gözünden tanırız. Âşık bir kadın gibi sana bakmıyordu." Gittikçe daha ciddileşen yüzüne endişeyle baktım. "Bak Rengin'i kıskandığımı falan düşünme ama o kadında bir şeyler var gibi. Hissediyorum altında çok büyük şeyler çıkacak. Evinde tuttuğun kadını bence detaylı bir şekilde araştır." Rengin'in bir işler karıştırdığına eminim ama kanıtlayamam.

Benden her zaman böyle bir uyarı görmediği için düşündüğümünden daha çok beni ciddiye aldı. Gerildi. "Bana böyle bir şey söylüyorsan bildiğin bir şeyler olmalı." Soğuk bakışları şimdi de beni sorgulamaya başlamıştı. "Bunlar çok ciddi ithamlar."

Duha'yla ilişkisi olduğundan şüphelenmeme rağmen, "Bildiğim somut bir şeyler yok," diyerek ona yalan söyledim. "Bendeki sadece bir önsezi." Rengin'in onu aldattığını benden öğrensin istemiyorum. Bunu ona söyleyen ben olamam. "Sadece onun davranış şekli bana fazla beklenmedik geliyor.

Nasıl bir kadın sevdiğini kıskanmaz ki? Malikaneye geldiğimde beni istemediğini belli etti ama ne bana ne de sana bu konuda fazla sorun çıkarmadı. Bu seven bir kadının yapacağı bir şey değil. Benimle aynı masada oturmayı bile sorun etmiyordu. Sevmek şöyle dursun bunlar gururlu bir kadının tahammül edeceği şeyler değil," dediğimde artık bende fazla ciddi dim.

"Gururunu bile yok sayacak kadar oradaki varlığını görmezden geliyor. Lakin benden kurtulduğu gün kalkıp senden ayrılıyor. Sence de bunlar fazla şüpheli hareketler değil mi?" Bütün bu saydıklarım öylesine görmezden gelinecek şeyler değildi.

Beni sadece dinledi, herhangi bir yorumda bulunmadan dinledi. Ondan istediğim gibi Rengin'i araştırıp araştırmayacağını merak ederken, "Canımı sıkmaya başladın," dediğinde ne düşündüğünü anlamayacak kadar bakışları düzdü. "Yeni uğraşın bu mu? İnsanları strese sokmak mı?" Sorunu benim dışımda kimseden aramayan adam, "Günlük et dozunu almadın mı, neyin var senin?" dediğinde bu sakinliği canımı sıkıyordu. Ben burada ciddi bir şeyden bahsediyordum.

"Odamda bir senim var daha ne olsun!" dediğimde dudağının bir köşesi kıvrıldı. Burada olmaktan memnun olduğunu bu kadar belli edemezdi bir insan. "Senim," diye tekrarlayarak başını salladı. "Sevdim bu cümleyi." Kim bilir o hınzır aklında yine neler geçiyordu.

"Ne o?" diye alay etmeye başladım. "Sevgili kocam benim olmayı mı isterdi?"

O kahrolası meydan okuma hızlı bir şekilde yüzünde yer aldı, dudağındaki kıvrılma büyüdü. "Belki de sevgili karım benim olmayı arzuluyordur?" diyerek çapkınca bana göz kırpınca yine durumu eşitlemeyi başarmıştı.

Sarhoşken bile altta kalmıyordu beyimiz.

"Ancak rüyanda," dedim.

"Çokta emin olma," dedi.

Aramızda küçük bir sessizlik yaşandığında ikimizde yaslandığımız duvarda birbirimize bakıyorduk. Tam karşımdaki duvardaydı. O körkütük sarhoştur benimde kafam hafiften güzeldi çünkü o, odama gelmeden önce biraz içmiştim. Gözlerinin mavisi üzerime kenetlenmişken, "Sıkıldım küçük bir oyun oynayalım mı?" dedim ve aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Kim bir diğerine öne doğru en çok adımı attırırsa kazansın." Böyle anlarda eğlenceli oyunlar bulmakta üstüme yoktu.

Teklif ettiğim oyun gözlerine merak tohumları ekerken, "Boş sözlerle beni kendine doğru yürütmen mümkün değil," dediğinde aslında haklıydı. Bir iş insanı olduğu için küçük bir oyunu bile ciddi bir anlaşma olarak görüyordu. Bu yüzden hemen oyunun eksilerini fark etmişti.

Bir süre oyunu nasıl daha sağlam bir hâle getireceğimi düşündüm. O beni izlerken ben sıkıntımı dindirecek bir oyunun açıklarını kapatmayı düşünüyordum. Aklıma gelenlerle, "Buldum!" diyerek parmaklarımı şıklattım. "Adım atmamız için oyunun temelinde heyecan olmalı. Sırasıyla birbirimize bir şeyler anlatabiliriz veya bir şeyler yapabiliriz. Heyecanın büyüklüğüne göre adımlar atarız," dedikten sonra tüm dişlerimi gösterecek bir şekilde güldüm. "Ama bir ödül de olmalı, değil mi? Eğer kazanırsam sana attırdığım her adım için bir milyon bana ödeyeceksin." Karşımda ülkenin sayılı zenginlerinden biri vardı. Neden işin ticari boyutunu düşünmeyeyim ki? Özellikle o, bu kadar sarhoşken.

O tarağa verdiği parayı bir yerden çıkarmalıydım.

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırınca çok sempatik görünmeye başlamıştı. "Çok içtiğim için benden faydalanmıyorsun, değil mi?" dediğinde sesi kulağa çok yumuşak geliyordu. Uykulu birinin başını yastığa koyduğunda hissettiği o huzur gibi yumuşak bir his.

"Hayır, çünkü bana attırdığın her adım için bende sana bir milyon ödeyeceğim. Tabii oyunun sonunda kazanırsan. Yani bu adil bir oyun olacak," dedim. Evet, gerçekten bana adım attırmayı başarırsa bende ona ödeme yapacağım. Hesabımdaki paradan bir kuruş bile eksilmeyecekti çünkü sarhoştur. Bu kadar sarhoşken bana adım attıracak kadar büyük şeyler düşünemezdi. Kalp atışlarımı hızlandıracak bir şeyler bulacağını sanmıyorum.

Ben şimdiden kendimi oyunun kazananı ilan etmişken onun aklında farklı şeyler vardı. "Paranı istemiyorum ama attığın her adımı bir milyondan hesaplayacağım," dediğinde sesi kısık, gözleri fazla gizemliydi. Aklında olan şeyleri merak ediyorum.

Sırtı duvara yaslıyken bir ayağını diğerinin üzerine attı ve başını omzuna doğru eğdi. Serseri bir duruş sergileyen adamın mavileri dudaklarımın üzerinde oyalanmaya başladı. "Attığın her adımı bir milyondan hesaplayacağım," dedi bir kez daha ve oldukça ciddi bir sesle, "O paranın büyüklüğünde beni öpeceksin," dedi. Gözlerime baktı ve başını ağır ağır salladı. "Evet, senden öpücüğünü satın alacağım."

Ve ikinci kez o gergin sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Öpücüğümü satın almak mı?

Kendimi küçük düşmüş gibi hissettiğim için tüm keyfim kaçmıştı. "Bu çok aşağılayıcı," dedim.

"Neden?" dedi ve gözleriyle dudaklarımı işaret etti. "Öpücüğüne milyonlar teklif etmem ona verdiğim değeri göstermez mi?" Başını hafifçe kaldırdı ve gözlerime baktı. "Daha önce hiçbir kadının öpücüğünü satın almak istemedim."

"Ama benimkini istiyorsun."

Ciddi bir şekilde bana bakarken başını salladı. "Evet," dedi. "Şu anda tek istediğim bu." Duraksadı ve tekrar dudaklarıma baktı. "Öpücüğünü satın almak istiyorum."

Sarhoş olmak onu her zamankinden daha açık sözlü yapıyordu.

Kabul etmekte tereddüt ettiğimi görünce beni ikna etmek için farklı bir yol denedi. "Senden daha fazla içtiğim bir gerçek," diyerek aklımla oynamaya başladı. "Zihnim sana göre daha bulanık, burada avantajlı olan sensin. Zekice taktiklerle beni yeneceğini biliyorsun." Yorgun bir şekilde başını da duvara yasladı. Uzattığı ayakları ve vücudu hafif öndeydi ama başı duvara yaslıydı. "Üstelik kaybetsen de tek kaybın bir öpücükten fazlası olmayacak

ama kazanırsan bu geceyi milyonlarla sonlandırabilirsin." Aslında haklıydı burada avantajlı olan bendim. Kazanma şansım ona göre daha yüksekti.

Ona attırdığım her adım için bana bir milyon ödeyecekti. Tabii oyunun sonunda kazanırsam bu geçerli olacaktı.

Kaybedersem de attığım her adımı bir milyondan hesaplayacaktı. Fakat benden para almak yerine o paranın değerinde bir öpücük alacaktı.

İlk öpücüğüm de değildi ki buna duygusal bir açıdan bakayım. İlk öpücüğüm bile öğrenci yıllarımda benim için fazla değersizdi. Küçük bir öpücüğe gereksiz anlamlar katacak biri değildim. Yaş yirmi altı olunca her şeye bir anlam katmayı bırakıyordun. Evli olabiliriz ama küçük bir oyundan kaynaklı bir öpücük bizi ne yakınlaştırırdı ne de uzaklaştırırdı. Bir anlaşmaya bağlı küçük bir öpücük, hepsi bu. Üstelik artık Rengin ile de birlikte değildi, yani bunu yapmamız yanlış değildi. Başka bir açıdan bakarsak Karun yasalar önünde benim kocamdı ve kocamı öpmem yanlış bir şey değildi. Hangi açıdan bakarsam bakayım bu yanlış gelmiyordu. Söz konusu çıkarlarım olunca kendimi ikna etmeyi iyi biliyordum. Özellikle bu oyunun sonunda milyonlar varken.

Hadi ama, dürüst olalım kim olsa ucunda milyonlar varken Karun gibi birini öpmeyi kabul ederdi. Para şöyle dursun adamın karizması bile bunun için yeterdi. Genç, yakışıklı ve başarılı bir iş insanı. Sadece bunlar bile çoğu kadının onu öpmeyi istemesini sağlardı. Kazanırsam onu öpmeden daha fazlasını alma ihtimalim vardı. Bu oyunun sonunda zararlı çıkmayacaktım. Kabul etmemek delilik olurdu. Böyle bir anlaşmaya hayır diyecek bir kadın tanımıyorum.

Sessizliğimi yanlış anlamış olmalı ki, "Çok fazla düşündün," dedi huzursuz bir ifadeyle. "Suskunluğun sinirlerimi bozuyor." Peki, bu onu neden bu kadar rahatsız etmişti?

"Bilemiyorum," dediğimde kendi içimde çoktan kabul etmeme rağmen işi biraz yokuşa sürdüm. "Para sadece oyunun eğlencesi yoksa parayla işim yok," diyerek umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Ama tamam, kabul ediyorum o da sırf can sıkıntısından," dediğimde sesimi isteksiz çıkarmaya çalışmışım.

Kabul ettiğimde göğsünü şişiren bir nefesi usulca koyuverdi. Rahatladı mı? "Hile yok, heyecanının büyüklüğüne göre adım atıyoruz," dediğinde bu oyunu çok ciddiye aldığını her haliyle gösteriyordu. Sebebi satın almak istediği öpücüktü, değil mi?

"İlk ben başlıyorum," dediğimde başını sallayarak beni bekledi. Bakalım onu heyecanlandıracak neler bulabilirim?

"Patlama olduğunda henüz sekiz yaşındaydım, yani gözlerimle ilgili hasar sekiz yaşında başladı," dediğimde ciddi bakışları üzerimdeydi ve o, sessizliğini koruyarak beni dinliyordu. "Biliyor musun, insan en çok neyi kaybetmekten korkarsa onu kaybediyor. O yıl hep kör olmaktan korkuyordum, sanki başıma gelecekleri hissediyordum. Ne zaman Gazel ile açık havada dövüşsek hep o kazanıyordu," dedim.

"Aranızda üç yaş var," diyerek farklı bir pencereden bakmamı istedi. "Sen sekiz yaşlarındayken o, on bir yaşındaydı. Kazanması olağan bir durum."

"Hayır, aslında evde veya spor salonunda hep sırtını yere seriyordum. Evet, aramızdaki üç yaşa rağmen bunu yapıyordum," diyerek güldüm. "Ama açık havalarda hep kaybediyordum çünkü ne zaman onu yenecek gibi olsam Gazel, yerdeki toprağı avuçlayıp gözlerime atıyordu." Şimdilerde nasıldı, bilmiyorum ama çocukken ablam yenilgiyi kolay kolay kabul etmediği için hep hileye başvururdu.

O yıllarda bana karşı kazanmak için her yolu denerdi.

Gülüşüm yavaş yavaş solmaya başladı. "O anlarda o kadar savunmasız kalıyordum ki Gazel'e kolayca yenildiğim her an içimdeki korku büyüyordu. Gözlerim görmeyince dönüştüğüm aciz insan her geçen gün korkularımı besliyordu." Bir süre duraksayıp onu seyrettim. Sözlerimle keyfi kaçan adamı izledim. "Sonra bir patlama oldu ve en büyük korkuma mahkûm oldum," diyerek iç çektim. "Her şeyi buğulu camların arkasında görür gibi hep bulanık görmeye başladım." Ona baktım ve burukça gülümsedim. "O günden sonra Gazel'e hep yenildim, kapalı ortamlarda bile."

Düz bakışları ifadesizdi lakin yanındaki elini tüm gücüyle sıkıyordu. Parmak boğumlarını gelecek kadar güçlü sıkıyordu. Hiç kıpırdamadığını görünce, "Hey!" dedim bozularak. "Bu insanı heyecanlandıran anılardan biri. En az bir adımı hak ediyor." Ve onun atacağı tek bir adım bana bir milyon kazandıracaktı.

Karşısında bir aptal varmış gibi boş gözlerle bana baktı. "Senden gözlerini alan bir anı beni neden heyecanlandırsın?" diyerek tüm keyfimi kaçırdı. Anlaşılan oyunu kazanmak için sonuna kadar zorlayacaktı.

Sıra ona geçtiği için bir şeyler anlatması için beklemeye başladım. Fakat bana bir hikâye anlatmak yerine ceketini çıkardı. Ceketini yakınındaki koltuğun üzerine attıktan sonra boynundaki kravatı çıkardı. Kravatı da koltuğun üzerine atınca, "Ne yapıyorsun?" dedim. Ne yapıyordu?

Kol düğmelerini çıkartırken kısa bir an durdu ve başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde kışkırtıcı bir ifade varken gözlerime baktı ve "Soyunuyorum," deyince kalp atışlarım hızlanmaya başladı, yutkundum. Kahretsin, düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı ve o, bunu anladı! Kaşlarını kibirli bir şekilde yukarı kaldırınca, "Tamam ya!" diye somurtup öne doğru bir adım attım. Söylediği tek bir kelimeyle kalp atışlarımı değiştirmeyi başarmıştı. Sonuçta hile yok demiştik.

Skor: 0-1

Kol düğmelerini cebine koyduktan sonra sıra bana geçtiği için beklemeye başladı. Bu şekilde oynamak istiyorsa o zaman bende ona uyarım. Gözlerinin içine bakarak tişörtümün eteklerini tuttum ve yukarı doğru çekip tişörtü çıkartım. Çıkardığım tişörtü yere attığımda onun karşısında sadece siyah bir sutyen ve siyah mini etekle kalmıştım. Gözleri sutyenden taşan göğüslerime kayınca nefesi kesildi. Bakışlarını ince belime kaydırıp ve göbeğimdeki piercingi görünce, "Siktir!" diye söylenip öne doğru iki adım atınca kıkırdadım. Tişörtümü çıkarmam ona iki milyon kaybettirmişti.

Skor: 2-1

Sıra ona geçtiği için tişörtünün düğmelerini açmaya başladı. Bunu yaparken özellikle gözlerime bakıyordu. Her düğmeyi sinir bozucu bir yavaşlıkta

açıyor, beklentimi yükseltiyordu. O kadar ağırdan alıyordu ki kaşlarımı çattığımı görmek keyfini daha da yerine getiriyordu. Gözlerim parmaklarının arasında küçüldükçe küçülen düğmelerden oyalanıyor, açtığı her düğmeyle biraz daha nefesim hızlanıyordu. Evet, onu üstsüz görmeyi istiyorum. Daha önce vurulduğunda yarım yamalak gördüğüm vücudunu şimdi doyasıya izlemek istiyorum. O günde saklamamıştım hoşuma gittiğini şimdi de saklayacak değildim.

Nihayet tüm düğmeleri açınca gömleği kollarında sıyırdı. Çıkartıp koltuğun üzerine attığı gömlekle soluğumu tutarak onu izliyordum. Ellerini pantolonun ceplerine koydu ve başını hafifçe eğerek bana yandan bir bakış attı. Bu adil değildi, hem de hiç adil değildi. Güçlü kol kasları beni sarsa şüphesiz kollarının arasında kaybolurdum. Üçgen vücudu ve ince beli libidomu şahlandırıyordu. Kahretsin, karın kasları taş gibi görünüyordu! Ya dört veya altı neyine yetmiyordu, sekizli baklavaları artık sınırları zorlamaktı. Özellikle pantolonun kemerinde görünen adonis kasları dudak ısırtıyordu. Bence çok içtiğim için onun üzerine atlamak istiyorum, yoksa normalde yapmam böyle şeyler.

Öne doğru üç adım attım. Evet, onu üstsüz görmek bana üç adıma mâl olmuştu. Hile yapmayı düşünmeyecek kadar içkinin tesirindeydim. Ben ona iki adım zor attırmıştım ama o, şimdiden bana dört adım attırmıştı. Ya sandığım kadar çok sarhoş değildi ya da oyunun sonundaki ödülü her şeyden çok istiyordu.

Kusarak içkinin ne kadarını çıkardı acaba?

Evet, kaybettikçe aklımda deli sorular.

Skor: 2-4 olmuştu.

Sıra bana geçtiği için gözlerinin içine baktım ve "Ben çok güzel dans ederim," dedim. Bakışlarına gizem katarken alt dudağımı dişleyip, "Direk dansı," dediğimde vücudunun kaskatı kesildiğine yemin edebilirim. Gözleri şimdi hiç olmadığı kadar şehvetli bakışlarla bana bakıyordu.

Evet, direk dansında çok iyiyim. Ne amaçla o dansı öğrendim, hiçbir fikrim yok ama libidosu yüksek her şeye balıklama atladığım doğruydum. Sanırım

toplumun beni bir sürtük olarak adlandıracağı her Şeye ilgi duyuyordum. Bu bendeki başkaldırış mı yoksa babamın bana yasakladığı her Şeyi yapma isteği mi, bilmiyorum. Ama bildiğim bir Şey varsa o da aşırı baskının ters tepkilerinin olduğu ydu.

Bir yanım babamın kurallarına ölesiye bağlıyken bir yanım ona karşı isyankrdı.

Karun hâlâ söylediğim Şeyin etkisinden çıkamamıştı? İçine çektiği solukları ciğerlerine hapsederken beni bir direğin etrafında düşünmeye başlamış olmalı ki gözleri koyulaşmıştı. Mavileri birkaç kez baştan ayağa beni süzerken bahsettiğim dansı görmek için buraya bir direk akabilirdi. Dansımı hayal ettikçe daha fazla terliyordu. Düz alnında biriken terleri elinin tersiyle kabaca silerken gözleri üst üste vücudumu yokluyor, kıvraklığımı ölçüyordu. Kendine gelmek için başını iki yana sallayarak öne doğru iki adım atınca güldüm. Nihayet ona adım attırabilmiştim. şimdi sıra ona geçmişti.

şimdi skor: 4-4 olmuştu, yani eşitlik vardı.

Karun.

Gözlerimin içine baka baka direk dansı yapabildiğini söyledi. İlk söylediğinde bu saçma bir şekilde onu bir direğin etrafında dans ederken dşlememe neden oldu. Ta ki aklıma düşen bir şüpheye kadar. Edeceğim ve etmek istediğim tüm küfürler az kalırdı duyduklarıma. Karım direk dansı yapabildiğini söylüyordu! Siktir, kime yapıyordu o dansları? Serhat piçine striptiz yapmış olamazdı, değil mi? Mümkün değildi çünkü onunla yatmadığını söylemişti. Bunu bana sarhoşken söylemişti, sarhoşken yalan söyleyemezdi. Söyleyemezdi değil mi? Ya söylemişse? Her konuda bu kadar iyi yken ya sarhoşken de yalan konusunda çok iyi yse? Bundan nasıl emin olabilirim? Ağzından çıkan tek bir cümleyle düşüncelerimin ırzına geçmişti!

Sıra bana geçtiği için ona adım attırarak bir Şeyler söylememi bekliyordu. Ancak dudaklarımda sinir haliyle çıkan Şeyleri ne o duymayı bekliyordu ne de ben söylemeyi. "Serhat ile aranızdaki ilişkinin boyutu neydi?" dediğimde onu ürkütecek kadar sesim sertti. "Onunla yattın mı?"

İçime bir kez şüphe düşmüştü.

Az önce bana attırdığı adımların sevinci sorduğum soruyla son buldu. Gecenin keyifli dokusu rengini değiştirip soğuk bir havaya dönüşürken gülüşü soldu. Dudaklarındaki tebessüm arkasında hiçbir iz bırakmadan yok olduğu için kızgın gözlerini bana dikmişti. Gözlerinin kahvesine yer edinen öfke onda eğreti duruyor, az önce gülen halini aratıyordu. Nasıl baktığıyla ilgilenmiyordum. Aklımdaki şüphe sinsi bir yılan gibi boğazımdan akıp yüreğimi zehirlediği için onun ne düşündüğünü umursamıyordum. İstedğim tek şey soruma bir cevap almaktı. Odadaki yatağa gözüm kaydıkça buna benzer bir yatağın üstünde o ve Serhat'ın görüntüleri kafamın içinde cirit atıyordu! Neyim olduğunu anlayacak durumda değilim, tamamen dürtüsel olarak hareket ediyordum. Alkolün etkisindeyken ölçülü davranmak kontrolüm dahilinde değildi.

Yüzünü baktığım yere doğru çevirdi ve yatağa baktı. Bu hareketi beynime sızdığını, aklımdaki delici düşünceleri anladığını gösteriyordu. Yatağa olan bakışları kızgındı. Başını çevirip tekrar bana bakınca bana olan bakışları sinirliydi. Bir şeyler söylememek için dudaklarını sımsıkı kapatıyordu. Kendini dizginlemeye çalıştıkça burnundan derin derin nefesler alıyordu. Bunu yaptıkça burun delikleri biraz daha açılıyordu. Göğüs kafesini balon gibi şişirecek bir nefesi daha burnundan içine çekti ve araladığı dudaklarından nefesini dışarıya verdi. Kavurucu sesli bir nefesti.

"Benden bekaret testi de ister misin?" dediğinde en az bakışları kadar sesinin de bir hissizliği vardı. Gözlerime baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Ama seni uyarıyorum çıkan sonuç hoşuna gitmeyecektir." Susması gerekiyor, ciddi anlamda susması gerekiyordu!

"Anladım!" dedim sert bir sesle. "Cevap verme daha fazla!"

Donuk gözlerle bana doğru yürürken, "Ben sana Rengin ile ne haltlar yediğini hiç sormadım!" dedi. Sesi kızgın bakan gözlerine tezat oluşturacak kadar sakindi ama sesinin bir ünlemi vardı. Belki gür sesle bağırıyordu ancak kısık çıkan sesinin bir öfkesi vardı. "Ben sormuyorsam sende soramazsın!" diyerek karşımda durdu.

Başını kaldırdı ve gözlerimin ta içine baktı. "Ama merak etme senin adını kullanan biriyle yatmadım," dediğinde nihayet beni kızdıran asıl şeyi anlamıştı. Geçmişinde neler yaptığı zerre kadar umurumda değildi çünkü benim geçmişimde temiz değildi. Onu bu konuda yargılayacak son insan bile olamam. Beni asıl deliye çeviren şey birinin beni taklit ederek karımla birlikte olmasıydı. Benim adım, soyadımı ve kimliğimi kullanarak onunla birlikte olmasıydı. Benmişim gibi ona dokunma ihtimali, işte şuursuz öfkemin tek sebebi buydu! Benim bile dokunamadığım bir kadına benim adım kullanarak dokunmuş olması beni çıldırtırdı! Karım olacak bir kadını her anlamda metresi yapmış olma ihtimaliydi sinirlenme sebebim.

Son zamanlarda onunla ilgili her şeyi fazla düşünüyordum.

Tam sakinleşiyordum ki sanki çok gerekiymiş gibi, "İlk ilişkimin kiminle olduğunu bilmek ister misin?" demişti ki bir elimle ensesini sertçe kavrayıp başını kaldırdım ve diğer elimle dudaklarını kapattım. Ters bir şekilde ona bakarken sıktığım dişlerimin arasından, "Tamam, sus artık!" dedim. "Bilmek istemiyorum!" Sikik bir soru sordum diye bana her şeyi anlatmasının lüzumu yoktu!

Ensesini kavrayıp dudaklarını kapatmamı beklemediği için gözlerini kocaman açarak bana bakmaya başladı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dudakları avucumun içindeyken sesi boğuk geliyordu. Susması gerektiğini idrak edene kadar elimi çekmeyi düşünmüyorum. Bir süre sonra avucuma mırıldanmayı bıraktı ve küskün gözlerle bana ters ters bakmaya başladı. Dudaklarının sıcak buğusunu avucumun içinde hissetmek kanımı deli akıtıyordu. Onu susturmak için üzerine ne kadar çok eğildiğimi daha yeni yeni anlıyordum. Tıpkı narin parmaklarının kollarımda olduğunu yeni fark etmem gibi. Benden kurtulmak isterken refleks olarak kollarımı tutmuştu. Yüzüm onun yüzünün fazla yakınındaydı. Dudaklarımızın arasındaki tek engel dudaklarının üstündeki elimdi. Siktir!

Onu öpmek istiyorum!

Nedenini bilmiyorum, bir nedeni olmasına da gerek yok ama onu öpmek istiyorum!

"Saka," diye fısıldadım gözlerine bakarken. "Durum dört dörtken daha sonra bana doğru yedi adım daha attın," dediğimde kahverengi gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi büyüdü. Şu anda benim bölgemde olduğunu daha yeni anlıyordu. Ona kızginken bile bana doğru attığı son adımları saymıştım.

Ne söyleyeceğini duymak istediğim için ellerimi çekince ürkererek hemen geriye çekildi. Gözleri panikleyen bir ifadeyle bana bakarken ellerini nereye koyacağını bilmez bir halde sallıyordu. "Hile yaptın!" demeyi başardı. Ellerini hırçın bir şekilde sallarken telaşlı bir hali vardı. "Serhat ile ilgili o saçma soruyu sorarak dikkatimi dağıttın!" Bunu bilinçli bir şekilde yapmamıştım ama oynadığımız oyunu unutup üzerime yürümesi işime gelmişti.

Nasıl kazandığım kimin umurunda ben sonuca bakarım.

Avucumda rujlu dudaklarının izi dururken, "On bir milyon değerinde bir öpücük olmalı," diyerek küçük adımlarla üzerine yürümeye başladım. Ağzını kapattığım için ruju dudaklarında taşmıştı ve bu manzara o ruju daha çok dudaklarında taşırmayı istememi sağlıyordu. Tek fark bu sefer elimle değil dudaklarımla bunu yapmak istiyorum. Geriye öpülmekten şişen dudaklar bırakmadan duracağımı sanmıyorum.

Kaçmak için sırtını döndüğü an onu belinden yakaladım. Sırtı göğsüme çarptığında hiç kıpırdamadı ama titriyordu. Ellerim iki yanından beline sürtünerek karnının üzerinde durduğunda nefesini tuttuğunu anladım. Sıcak, pürüzsüz tenine dokunmak bile içimde bir şeyleri harlıyordu. Tişörtünü çok zamansız çıkarmıştı! Teninin dokusu bir gül yaprağı kadar yumuşak hissettiriyordu. Başımı eğdim ve kafasının üstüne yüzümü yaklaştırdım. Burnum saçlarının çok yakınındaydı ama tek bir teli bile yüzüme değmiyordu. Anlayacak diye ödüm koparken kokusunu sessizce içime çektim. Uyuşturucu etkisi yaratan baş döndürücü bir kokuyu sahibinden izinsiz bir şekilde gizlice içime çektim.

Karımdı , kollarımdaydı lakin yasak hissettiriyordu.

Kokusunu içime çekerken gözlerimi büyük bir huzura yumduğumun farkında değildim. Gözlerimi açtığımda hâlâ kollarımın arasındaydı, hâlâ

göğsüme yaslıydı ve hâlâ bana dokunmaktan çekinir gibi elleri iki yanında cansızca duruyordu. Bir an onun ellerini üzerimde istedim, nasıl hissettireceğini düşündüm. Ondan asla istemeyeceğim ve asla yapmayacağı bu delice istek kafamın çarklarında dönüp duruyordu. Bu gece için ondan alacağım tek şey dudaklarından çalacağım küçük bir öpücük olabilirdi.

Başımı eğerek yüzümü kulağına yaklaştırdığımda titremeleri arttı. Kollarımın arasında bir kuştan farklı değildi. Ürkek, zayıf ve korku dolu. Dudaklarım artık kulağının hemen yakınındaydı. "Bu öpücük sıradan ve baştan savma olmayacak," diye fısıldadığımda irkildi. Parmaklarım karnının üzerinde daireler çizerek oyalanırken, "Zihnimi alkolden temizleyecek kadar tutkulu, yarın sabah her saniyesiyle aklımda kalacak kadar da unutulmaz olacak," dedim. Dudaklarım kulağına sürtünürken, "Bir daha benden başka hiçbir erkeği öpmek istemeyeceğin kadar uzun ve soluksuz olacak. Nefes almana bile izin vermeyeceğim." Yutkunduğunda ellerini kaldırdı ve karnındaki ellerimin üstüne koydu. Bu benden destek almak için yaptığı bir hareketti çünkü bıraksam düşecek kadar çok titriyordu.

Onu öpmek istiyorsam bu onun da isteğiyle olmalıydı. Bunun için de önce onu ondan alacağım öpücüğe hazırlamalıydım. Başımı biraz daha eğdim ve yüzümü boynuna yaklaştırdım. Dudaklarım boynunun girintisine sürtündüğünde kasılarak inledi. Başını boynunun diğer tarafına doğru eğerek benim için boynunda yer açmıştı. Şimdiden benim için hazır gibiydi ama bu gece hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum. Onunla ilgili tüm hazları yavaş ama tadını alarak yaşamak istiyorum.

Onu ürkütüp korkutmak istemiyorum.

Dudaklarım usulca boynuna sürtünmeye başladığında nefes alışları hızlanmaya başlamıştı. Karnındaki ellerimden biri onun parmaklarından sıyrılarak yukarı kaymaya başladı. Dudaklarım boynunun girintisinde oyalanırken elim onun vücudunu keşfe çıkmıştı. Bana engel olmasını bekliyordum, beni durduracak bir şeyler söylemesini. Fakat o, başını omzuma yaslayıp kısık kısık nefesler alarak kendini benim dokunuşlarıma bıraktı. Dudaklarımı boynuna bastırıp öptüğümde kısık iniltisi daha şimdiden sertleşmeme neden olmuştu. Siktir, bu gece bir öpücükten daha fazlasını istiyorum!

Ona karşı hislerim olmayabilir veya o, bir başkasını seviyor olabilir. Ama bu gece bir başkasının değil sadece benimdi. Yanlış olan her şeye rağmen bu gece sadece bana aitti.

Tam onu kendime doğru çevirip öpecektim ki, "Karun," diye mırıldandı. Başını kafamın olduğu tarafa eğip boynunun diğer tarafını açığa çıkardı. "Oradan da öp," dediğinde kısık gülüşüme engel olamadım. İlla da eşitlenecekti bu öpücükler.

Hurafelere körü körüne inanan bir kaçık .

Arkasında kıpırdanıp boynunun diğer tarafına kafamı uzattım. Boynunun bu tarafına da dudaklarımı bastırduğımda rahat bir nefes aldı. Bu konuda harbi takıntılıydı. Bana doğru dönüp kirpiklerinin altında bana bakmaya başladı. Az önceki haline nazaran şimdi bakışları daha masumdu. "Sana bir öpücük borcum var," dediğinde yanaklarındaki pembe doku ona egzotik bir güzellik katıyordu. Utanmıştı.

"Seni öpeceğim de ama buna farklı anlamlar yüklemen istemiyorum." Kaçamak bakışları yüzümde oyalanırken, "Biliyorsun biz boşanacağız," dedi.

"Siktir et şimdi boşanmayı!" diyerek onu tersledim. "Seni öpmek istiyorum!" dediğimde kahverengi gözleri istekli bir şekilde bana baktıkça sınırlarımı zorluyordu. Hafif aralıklı dudakları davetkardı özellikle alt dudağını kışkırtıcı bir şekilde dişlerken. Bu hareketiyle onlarca voltluk elektriğe maruz kalmış gibi çarpılmıştım. O da istiyordu! Beni nasıl tahrik edeceğini bilecek kadar cüretkardı.

Ellerini uzatıp sert bir hareketle beni duvara ittiğinde zayıf bedeninde yoğun bir güç taşıdığını bir kez daha anladım. Beni duvar ve kendi arasında sıkıştırdığında neredeyse gülecektim. Bir elini kafamın yanında duvara bastırınca gülmemek için dudaklarımı sımsıkı kapattım. Kuşkusuz bir deliydi. "Bunu yapmayı seviyorsun, değil mi?" dedim. Baskın bir karakteri vardı.

Kıkırdayarak başını salladı. "Bekle, sırada ya benimsin ya kara toprağın var," dediğinde bu sefer sesli güldüm. İzlediği tüm o filmler ona

yasaklanmalıydı.

"Bu sefer olmaz," dedikten hemen sonra belini tuttuğum gibi sırtını duvara yaslayıp onu sıkıştıran ben oldum. Kirpiklerinin altında gözlerini süzerek bana bakınca, "Bu gece her şey benim kurallarımla olacak," dedim ve başımı eğip arzuladığım dudaklarına baktım. "Şimdi yap şunu!"

Onun beni öpeceği konusunda anlaşmıştık.

Bige.

Eğer hâlâ oyun oynuyor olsaydık bu çıkışı kesinlikle milyonlarca adımı hak ederdi. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu sanki, artık benim kalbim değildi. Ödülünü istiyordu, almadan beni bırakmayacağını fazla belli ediyordu. Beni bırakmasını istiyor muyum, artık emin değilim. Öptüğüm ilk erkek olmayacaktı ama karşısında aşırı heyecanlandığım tek erkekti. Serhat bile küçük bir öpücük için kalp atışlarımı bu denli hızlandırmamıştı. Derin bir nefes alıp ona yaklaştım. Ona dokunmamaya çalışarak parmak uçlarımdan yükseldim. Yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda tepkisizce beni izliyordu. Tepki vermiyordu ama bakışları fazla sabırsızdı. Birbirimizin ılık nefesini dudaklarımızda hissedecek kadar ona yaklaştım. Dudaklarım dudaklarına sürtününce, tüy gibi olan bu küçük temas sanki içimde kocaman bir patlamaya neden olmuştu.

Neden böyle hissediyorum?

Önce dudaklarım dudaklarına sürtündü daha sonra da araladığı dudaklarının arasına girip onu öpmeye başladım. Aklımdaki küçük bir öpücüktü fakat dudaklarımız birleştiği an yoğun bir elektrik akımına kapılmış gibi müthiş bir arzunun esiri oldum. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde hareket ederken kontrollü davranmaya çalışıyordu. Onun değil benim onu öpeceğim konusunda anlaştığımız için bana karşı koymaya çalışıyordu. Bu yüzden kaskatı bir halde bana direnmeye çalışıyordu. Fakat onun tarafından öpülmek isteyen bir yanım bana da sürpriz olmuştu. Onun da beni öpmesini istiyorum.

Kısa bir anlığına onu öpmeyi bırakıp gözlerine baktım. "Karşılık ver," dediğimde sanki bunu söylememi beklermiş gibi sertçe yutkundu. Hızlı bir

şekilde üzerime eğildi ve aynı anda birbirimizin dudaklarının arasındaki mesafeyi kapattık. Fazla aceleciydik.

Birbirimizin dudaklarında kaybolurken sınırı geçip elleriyle ilk dokunan o olmuştu. Soğuk elleri belimi kavrayıp beni sertçe göğsüne çekince titredim. Ellerin ait olduğu tek yer orasıymış gibi belimi sıkı tutuyordu. İkimizde uzun zamandır bunu bekliyormuşuz gibi öpüşümüz şehvetli ve aceleciydi. Elleri çıplak sırtıma sürtünürken iki yanımda duran ellerim sabrını zorluyormuş gibi, "Dokun bana!" dedi emredercesine. Gırtlğından çıkan hırıltılı bir sesle, "Ellerini üzerimde istiyorum!" dedi ve hemen sonrasında tekrar beni öpmeye başladı.

Öpüşüyle ayaklarımı yerden kestiğı için şu anda benden ne istese yapacak durumdaydım. Titreyen ellerimi kaldırdım ve karın kaslarının üzerine değdirdim. Önce parmak uçlarımda hissettim tenini ama daha fazlasını istediğim için avuçlarımla bastırdım. Bunu yaptığım an öpüşü şiddetlenmişti. Ellerimdeki ürkeklik çok hızlı geçmişti artık ellerim onun vücudunu keşfediyordu. Avuç içlerim karnına sürtünüyor, yukarıya doğru tırmanıyordu ve bu bile onun kollarında beni eritiyordu. Düşündüğümde daha sıkı ve sert kaslarına dokunmak beni daha çok cesaretlendiriyordu. Onun da elleri boş durmuyordu sanki her yerimdeydi. İçine çekildiğim haz artık doğru ve yanlış birbirinden ayırt etmeme izin vermiyordu.

Soluksuzca birbirimizi öperken ensesini kavrayıp onu iyice üzerime çektim. Boyu uzundu ve ben hep parmaklarımla ucunda duramazdım. Elleri belimden sürtünerek aşağıya kaydı. Omurgamdan başlayan soğuk bir ürperti onun ellerinin geçtiğı her yerdeydi. İri elleri kalçamı kavrayıp beni sertçe kendisine bastırınca inledim. Hissettiğim sertlik inilti dolu bir ses çıkarmama neden olmuştu. Kalçamı elleriyle yoğuruyor, parmak izlerini bırakacak kadar sert sıkıyordu. Bunu yaptıkça bana baskı yapan sertlik şiddetini daha da arttırıyordu. Hangimiz daha çok bir diğeri arzuluyordu, artık emin değilim.

Nefes almak için ondan ayrıldığım anda aldığımız hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesimiz birbirine sürtünüyordu. Yoğun bakışlarla birbirimize bakarken dudaklarıma doğru, "Saka," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Gözlerinin mavisi ilk kez gördüğüm bir koyuluktaydı. Çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. İşaret parmağı alt dudağıma küçük dokunuşlar

yaparken endişeli gibiydi. Mavileri gözlerimi hükmü altına alırken kısık bir sesle, "Seninle ilgili her şey fazla iyi hissettiriyor," diyerek içinde tuttuğu bir gerçeği itiraf etti. "Ve benim hayatımda uzun süre iyi şeyler olmaz." Sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim.

Evet, korkuyordu.

İçini yakan bir nefesi sesli bir şekilde dışarıya verirken, "Bir yanılgı olmandan korkuyorum," dedi. "Benimkiler bana yetiyor bana kendi sanrılarını yaşatma," dediğinde sesindeki yakarış beni onun karşısında çaresiz bırakıyordu. Bu bir emir değildi, bu bir rica da değildi, bu bir yakarıştı. Bir erkeğin bir kadına yalansız ve gerçek ol demesiydi.

Sanrı hayal ve yanılgı demekti ve o, yanılgı olmayı seçerken benim gerçek olmamı istiyordu. Başımı sallayarak ona istediğini verdim. Bu belki bir avuntuydu belki de onu mutlu etme isteği. Bunlardan hangisi, bilmiyorum ama bu gece için ona istediğini verdim.

Sonra ayrıldık birbirimizden. Bu çok ani ve çok hızlı olmuştu. Oyunun sonuna gelmişiz gibi öpüşmemiz son bulunca birbirimizden uzaklaştık. O koltuğa doğru yürürken benim adımlarım yatağa ulaşmak için hareketlenmişti. Aramızda başlayan tutku dolu kıvılcım son bulan öpücükle yok olmuştu. İçimdeki bu burukluğun sebebi de neyin nesiydi? Sanki bir şeyler eksikti veya bir şeyleri yanlış yapıyorduk. O tutku dolu öpüşmeden sonra ıssız bir şekilde ayrılmak biraz garip hissettirmişti. Bir şeyler olması gerektiği gibi değildi. Böyle hissediyorum.

Yatağın yanında durup ona baktığımda koltuğun yastığını düzeltiyordu. Uyumaya hazırlanıyordu. Koltuğa uzanacağı an başını kaldırıp kısa bir an bana bakınca durdu. Bakışları gözlerimi bulunca kaşları hafifçe çatıldı. "Neden gözlerin dolu senin?" dediğinde sesi yine kulağa fazla sert geliyordu.

Somurtarak ona bakarken ağlamaklı bir sesle, "Yok bir şey," dedim. Yatağın üstüne oturup başımı eğdim. "Hiçbir şey yok." Titrek bir sesle konuşup ayaklarıma baktım. "Sen uyu, ben biraz ağlayıp sonra uyuyacağım, tamam mı?" diyerek üzgünce burnumu çektim. "Şuracıkta ağlarım, sonra uyurum ben."

Benimle uyumak hiç ilgisini çekmiyordu.

Adım seslerini duyduğumda bile başımı kaldırmadım. Yürüdü, yürüdü ve tam karşımda durdu. Bir dizini bükerek karşımda diz çöktü ve çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı. Çenemdeki eli hassas bir şeye dokunur gibi dikkatli tutuyordu. Başını kaldırıp nemli gözlerime baktı. "Kocana nazlanmak için gözyaşlarını kullanmayı hiç bırakmayacaksın, değil mi?" dediğinde kızır gibi değildi. Aksine yüzünde belli belirsiz küçük bir gülümseme vardı.

Suratımı asıp kırılgan bir sesle, "Kocama nazım geçiyor mu ki?" dedim. Birazcık sesini yükseltse ağlayacak gibiydim.

Somurtan yüzüme baktıkça sinirlerinden arınıyormuş gibi bakışları yumuşuyordu. Gönlümü almak ister gibi bana bakıp, "Küçük bir çocuk avutur gibi naziyla oynadığım tek insan olduğumu hiç anlamıyorsun, değil mi?" dediğinde onu yeteri kadar anlamadığımı düşündüğü için hayıflanır gibiydi. Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Normalde bu kadar sabırlı biri değilimdir ama konu sen olunca-" dedi ve sustu. Sanki devamında söyleyeceklerini duymamam gerekiyormuş gibi susmuştu.

"Konu ben olunca ne?"

"Yok bir şey," diyerek çenemdeki elini çekti ve kendine çeki düzen verdi. Ayağa kalkıp koltuğa doğru yürürken soğuk bir sesle, "Uyu biraz," dedi. Şimdi durduk yere ne olmuştu?

Az öncekinden daha keyifsiz bir şekilde yatağa uzandım. Gözlerimi kapatırken hâlâ bir şeylerin kırılganlığını yaşıyordum. Sanki bir şeyleri yanlış yapıyorduk. Yatakta uyumayı teklif bile etmemişti. Bu neden umurumda ki!

Sanki yatağında uyumayı istese ben izin veririm de!

Sabah uyandığımda Karun odamda yoktu. Sanki gece odama uğramamış gibi ondan hiç iz yoktu. Dün gece ondan daha az içtiğim için gecenin detayları aklımdaydı. Öyle körkütük sarhoş olacak kadar çok içmemiştim. Ama o çok içmişti, büyük ihtimalle dün gece olanları hatırlamıyordu.

Açıkçası unutması beni üzerdi, hatırlamasını istiyorum. Dün gece unutulacak Şeyler yaşanmamıştı. Dudaklarımda hâlâ dudaklarının tatlı sızısı vardı.

Aynanın karşısında dudaklarıma ruj sürerken durdum. Sabah uyandıktan sonra banyo yapıp giyinmiŐtim. Makyajımı yaptıktan sonra son olarak ruj sürüyordum. Ancak Karun'u  pt Ő m  hatırlayınca vücuduma yayılan sıcaklık yine beni etkisi altına almıştı. Onu  pm Őt m ve o da bana karşılık vermişti. Parmaklarımin ucuyla dudaklarıma dokunurken tebessüm etmeden duramıyordum.  p Ő n  hatırladıkça kalp atışları müthiş bir Şekilde hızlanıyordu. Bana yakın olması, beni öpmesi neden mutlu olmamı saŐlıyordu, bilmiyorum. D n geceyi tekrar, tekrar yaşamak isteyen bir yanım vardı.

Acaba geceleri hep ona i irsem mi?

Saçmalama istersen Bige!

Telefonum çalınca kendime gelmek için başımı iki yana salladım. Ruju aceleyle sürdükten sonra koltuŐa doŐru yürüdüm. Çantanın içindeki telefonu  ıkartınca Kadem'in aradıŐını gördüm. Bu yine niye arıyordu? "Yine ne istiyorsun?" diyerek telefonu a tıŐımda saat yediye çeyrek vardı. Yedide kahvaltıda olmalıyım.

"Dün gece ne oldu?" diyen meraklı sesini duydum. "Karun'un odanda kaldıŐını duydum. Sana herhangi bir Şey söyledi mi? Dün gece Duha az kalsın ona her Şeyi anlatacaktı, son anda müdahale ettim. Karun bir Şeylerden Ő phelenmiŐ mi?" İnsanlar gecenin detaylarını en yakın arkadaşına anlatırdı bense bu hayvana!

Çantamı alıp, "Hiçbir Şey olmadı," diyerek kapıya doŐru bir adım atmıştım ki komodinin üzerinde duran parayı gördüm. Yaklaşıp yakından bakınca küçük bir deste para olduŐunu gördüm. "Kadem," diye fısıldadım. "Sabah uyandıŐımda Karun odada deŐildi ve komodinin üzerine para bırakmış. Bu ne anlama geliyor?"

SavurduŐu küfürleri duydum. "Onunla yattın mı?" diyen kızgın sesini duydum. " ki günde tanıdıŐın bir adamın koynuna hemen girersen para

bırakır tabii!"

"Neyden bahsediyorsun sen, onunla yatmadım!" diyerek kaşlarımı çattım. "Yatmadım!" Yatağıma bile girmek istemedi nasıl yatayım? Ne diyorum ya ben!

"O zaman niye fahişe yerine koysun seni?" diye bana sesini yükseltince donup kaldım. Fahişe mi? Ne diyor yahu bu? Ne fahişesi?

Dizlerimin bağı çözülünce ayakta güçlkle duruyordum. Kadem hâlâ, "Aptal!" diyerek bana kızıyordu. "Adam sana fahişe muamelesi yapmış sen hâlâ uyu! Erkekler genelde tek gecelik kadınlara para bırakırlar. Geceden memnun kalmışlarsa ücretlerini öderler!" dediğinde sabah uyandığımda hissettiğim mutluluk saman alevi gibi söndü. Beni fahişe yerine mi koymuştu? Gece onu öpmüştüm ve sabah bana para mı bırakmıştı? Kadem haklıydı, bıraktığı paranın anlamı buydu, değil mi?

Beni böyle aşağılamaya hakkı yoktu.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine yığıldım. Dolan gözlerimdeki yaşlara engel olamazken gözlerimi bıraktığı paradan ayırmıyordum. Uzanıp titreyen ellerle parayı aldım ve hepsini tek tek saydım. Burada iki bin tutarında para vardı. Onun için ederim bu kadar mıydı? İki bin öyle mi?

Sanki kalbim kanıyordu, onu kanatmayı başarmıştı.

Gözyaşlarım sessizlik içinde akarken telefonum tekrar çaldı. Önce Kadem'in tekrar aradığını sandım ama yabancı bir numaradan gelen bir aramaydı. Derin bir nefes alıp telefonu açınca, "Bige," diyen Serhat'ın sesini duydum, donup kaldım. "Seni çok özledim," diyen sesini uzun zaman sonra ilk kez duyuyordum.

Avuçlarımdaki para yüzünden hissiz bir şekilde, "Sen hâlâ ne yüzle beni arıyorsun?" dedim. "Başıma açtığın onca sorundan sonra ne yüzle beni arıyorsun? Pişkinliğin bu kadarı!" dedikten sonra telefonu onun yüzüne kapattım ve bu numarasını da engelledim. Karaktersiz pislik! Bu erkeklerin hepsinden bıktım!

Avuçlarımdaki parayı çantanın içine koyduktan sonra çanta ve telefonu alıp odadan çıktım. Koridorda duran korumalara yaklaşıp kızgın bir sesle, "Çağırın gelsin!" dedim. Buraya gelecek ve bana bu paranın hesabını verecekti.

Bu sefer hiçbiri gülmedi çünkü ağlamaktan ıslanmış gözlerime bakıyorlardı. İçlerinden Furkan, "Sorun ne efendim?" dedi büyük bir ciddiyetle. Sorunun kaynağını bulup benim için onu yok edeceklermiş gibi bakıyorlardı.

Gözyaşlarım engel olamadığım bir hızla akarken küskün bir sesle, "Size çağırın gelsin dedim!" diyerek burnumu çektim. "Çağırın gelsin!"

Buradaki yirmiye yakın adam gözyaşlarım karşısında ne yapacaklarını bilmez bir halde birbirine baktılar. En sonunda içlerinden biri şaşkın bir suratla bana bakıp, "Bige Hanım," diyerek çıktığım odanın kapısını işaret etti. "Henüz dışarı çıkmadı." Ne? Hâlâ içeride mi? Bir tek balkona bakmamıştım, orada olabilir miydi?

Derin bir nefes alıp bana cevap veren korumaya başımı salladım. "O zaman sorarsa gitti dersiniz," dedikten sonra hızlı adımlarla asansörün olduğu yöne doğru yürüdüm.

Asansöre binerken korumaların aceleyle odanın ziline bastığını görmüştüm. Asansöre binip alt kata indim. Resepsiyonda çıkış işlemlerimi yapmak beni biraz oyalamıştı çünkü benden para almak istememişlerdi. Duha Bey'in kesin talimatı var deseler de kaldığım gecenin parasını ödeyerek oradan çıktım. Otelden çıktıktan sonra kaldırımda durup boş bir taksi bulmaya çalıştım. Taksi bulamayınca sıkıntım iyice arttı. Karun'un olduğu bir yerde daha fazla kalmak istemediğim için kırmızı ışık yanar yanmaz yolun karşısına geçmeye başladım.

Yolu yarılamıştım ki arkamdan, "Saka!" diyen gürleyen sesini duydum. Durdum ve tam ona doğru dönecektim ki, "Bige," diyen başka bir sesi tam karşımda geliyordu. Başımı kaldırınca arabasında inen Serhat'ı gördüm, kaskatı kesildim. Serhat buradaydı.

Arkamda Karun, önümde Serhat ve ben yolun tam ortasındayım, yani ikisinin arasında.

Serhat aceleyle benim için kapıyı açıp, "Benimle gel," dediğinde gözlerinde büyük bir özlem vardı ama ben onu özlemiş gibi hissetmiyorum. İçimde ona karşı özlem yoktu. Çok garip eskiden onu görünce içim içime sığmazdı ama şimdi duygularımda koca bir boşluk vardı. Onu tekrar görene kadar bunu hiç fark etmemiştim. Serhat bana artık eskisi gibi hissettirmiyordu.

Başımı çevirip arkama bakınca Karun kaldırımında duruyordu. Bunun seçimini bana bırakmış gibi bakıyordu. Uykudan yeni uyandığı her haliyle belliydi ama uykulu gözlerinde büyük bir öfke vardı. Arkamda duran Serhat'a baktıkça öfkesi iri bedenine sığmıyordu. Korumalar da onun peşinden dışarı çıkmıştı ve hepsi de vereceğim kararı endişeyle bekliyordu. Fakat ben gözlerimi Karun'un kızgın bakışlarından ayıramıyordum. Belindeki silahı çıkartıp Serhat'a ateş etmemek için müthiş bir çaba gösteriyordu. Ona baktıkça kaşları daha da çatılıyor, alnındaki kırışıklıklar gözle görülür bir hale geliyordu.

Bir felâketi andıran bakışlarını güçlükle Serhat'tan çekip bana baktı. "Onunla gidersen ikinize dokunmam, izinizi s rmem ama karım olmaktan da çıkarırsın," dedi buz gibi bir sesle. " imdi gidersen Allah Kuran  ahidim olsun ki silerim seni!" diyerek sinirli bir şekilde başını salladı. Gözlerimin en derine baktı ve " ld  deseler kılım bile kıpırdamaz!" dediğinde ondan bu sözleri duymayı hak edecek hiçbir şey yapmadığım için burnumun direği sızladı. Beni fahi e yerine koyan oydu ama bana kızan da ondan başkası değildi.

Yoruyordu insanı, Karun yoruyor, bitiriyordu.

"Ama kalırsan-" dediğinde kal der gibi bana bakıyordu. Mavileri adeta bunun için bana yalvarıyordu. Uzun uzun bana baktı ve "Seni ba tacım yaparım," dedi kısık bir sesle.

Öfkesinin beni korkuttuğunu d   nm   olmalı ki sakinle mek için kendini zorladı. Derin derin nefesler alırken d n geceyi hatırladığını göstermek ister gibi, "Sana yanılgım olma demiştim," dedi. Peki, d n gecenin sabahında en büyük yanılgıyı bana ya atması? Bunu bana nasıl unutturacaktı?

Sürekli elinin tersiyle ittiği bir kadın olmak istemiyorum.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Her şey iyi gidiyorken finalde olanları bekliyor muydunuz?

Sizce Bige'nin seçimi ne olacak? Kalır mı yoksa Serhat ile gider mi?

Sabah bulduğu para yüzünden Karun'a çok kızgın ve kırgın olduğu için şu anda ne yapacağını aslında o da bilmiyor.

Tabii Kadem'de farkında olmadan ortalığı biraz karıştırmış olabilir. Meraklı teyzeler gibi insanları birbirine düşürmeden rahat edemiyor.

Aslında Bige'nin bulduğu o paranın çok masumane bir açıklaması var. Karun'un o parayı oraya koyma sebebi Bige değildi. Bige her şeyi yanlış anladı.

Karun'un açıklamasını okuduğumuzda paranın sırrını daha iyi anlayacağız çünkü Karun bu sefer gerçekten masum.

Bige içerken karşı balkonda onunla birlikte içen bir kadın daha vardı. O kadının kim olduğuyla ilgili tahminleri olan var mı?

Peki, oyunu Karun'un kazanmasını bekliyor muydunuz? İlk yakınlaşmaları ikisinin de beklentilerinin çok üstündeydi. Fakat her ikisi de henüz birbirlerinden hoşlanmaya başladıklarını anlayacak durumda değil.

Aslında Serhat'ın geri dönmesi bir bakıma iyi oldu çünkü Bige onunla tekrar karşılaşmadıkça onu artık eskisi gibi sevmediğini anlayamazdı.

Bu bölümün tamamı neredeyse Karun ve Bige'den oluşuyordu. Onları otelden çıkartana kadar bir de bakmışım bölüm bitmiş. Diğer karakterler ne alemde henüz bende bilmiyorum. Doğaçlama gittiğim için bölümü yazmaya başlayana kadar çoğu zaman neler olacağını kestiremiyorum.

Bu arada alıntı attığımda bazılarınıza eski alıntı görünüyor. Bunun sebebi her alıntı için yeni bir sayfa açmıyor olmam. Eğer öyle yaparsam taslağımda bölüm sayısı kadar alıntı birikir. Bunu

istemediğim için alıntının içeriğini sürekli güncelleyip atıyorum. Alıntı attığımda size eski alıntı görünürse kitabı kütüphanenizde kaldırıp tekrar yükleyin düzeliyor.

Gittikçe hararetli bölümlere yaklaşıyoruz ileride bu bölümleri mumla arayacağız gibi.

Unutmadan isim konusuna da değinmek istiyorum. Son bölümdeki iki seçeneğe baktım ve oy çokluğundan dolayı Kenan isminin aynı kalmasına karar verdim.

Şimdilik benden bu kadar, yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(17) İlk Hediye.

O kadar çok acıdı ki hiçlik duygusunu iliklerime kadar hissettim. "Bunu bana unutturamazsın," dediğimde, "Unutmamalısın da," dedi. İşte bu kadar çok acıdı.

Bige.

Eğer bir aile ortamında büyüdüyseniz baba nasihati diye bir gerçek olduğunu biliyorsunuzdur. Anneler hep konuşurdu, olur olmadık her şey hakkında mutlaka konuşurlardı. Erkek ve kadın arasındaki fark belki de buydu, kadınlar daha konuşkandı. Erkekler gibi her şeye düz bakmadığımız için bizim hemen hemen her şey hakkında bir fikrimiz olurdu. Benim annem de öyleydi, çok fazla konuşurdu. Komşular hakkında, bizim hakkımızda, gördüğü veya duyduğu şeyler hakkında hep konuşurdu.

Babam bir kez konuşuyorsa annem o aralıkta on kez konuşurdu. Annemin söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken babamın söyledikleri aklımın duvarına mih gibi çakılırdı. Aradan geçen yıllarda o duvar eskir, boyası dökülür ve anılarım puslanırdı. Fakat babamın sözleri bir çivi gibi hep o duvara gömülü kalırdı. Belki paslanırdı lakin oradaki varlığını hep korurdu. Orada olduğunu bilirdim. Çünkü babam az konuşur ama öz konuşurdu.

Bir seferinde babam yine bahçede ben ve Gazel'i güreştiriyordu. Ne kadar yol katlettiğimizi görmek için bunu sık sık yapardı. Ve yine ben yenmek üzereyken ablam gözlerime yerdeki topraktan atmıştı. Henüz 13 Haziran yaşanmamıştı, belki de son güzel anlarımızı yaşadığımız nadir günlerden biriydi. Ablam yine aynı hainliğe başvurdu diye çok sinirlenmişim çünkü gözlerimi saf dışı bırakarak kazanmıştı. O kadar sinirlenmişim ki yerden kalkıp üzerine atlamıştım. Elimi kaldırıp suratına vuracağım esnada babamın, *"Efil!"* diyen gür sesini duymuştum. Başımı kaldırıp ona baktığımda katı bir yüzle, *"Bir yanlış başka bir yanlışla kapatmaya çalışma,"* demişti. *"Bu seni haklıyken haksız duruma düşürür."* Şimdi anlıyordum ne demek istediğini.

Karun ve Serhat'ın arasında dururken babamın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Karun'a olan öfkem yüzünden şimdi Serhat ile gidersem kendimi haklıyken haksız duruma düşürecektim. Karun'da tıpkı ablam gibi beni kızdırmıştı ama yıllar önce Gazel'e vurmamı engelleyen sözler, şimdi de Karun'a kızıp yanlış bir karar vermemi engelliyordu. Derin bir nefes alıp Serhat'ın bir zamanlar sevdiğim ela gözlerine baktım. Şimdilerde bu gözler bana eskisi gibi hissettirmiyordu. "Sana baktıkça en büyük hatamı ve utancımı görüyorum," dedim kederli bir sesle. "Sen bana kendimden nasıl utanacağımı öğrettin."

Üzgün bir halde başını iki yana sallayıp konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki, "Sen ne beni ne de Elay'ı hak ediyorsun," diyerek onu susturdum. "Sen güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsun," dediğimde sakinliğim en büyük kırılganlığımdan kaynaklanıyordu.

Serhat'ın pişmanlık barındıran bakışları bile midemi bulandırdığı için daha fazla ona bakmak istemedim. Bakılacak bir yüzü yoktu. Tam ona sırtımı dönecektim ki, "Sizi seviyorum," dedi acı çeken bir sesle. Gözlerimin içine baka baka Elay ve beni kast ederek, "İkinizi de," dedi.

Sabrımla sınanıyorum, değil mi?

Ne demek ya ikimizi de!

"İkimizi seven o kalbin kurusun Serhat!" dediğimde her an üzerine atlayıp eşek sudan gelene kadar onu dövebilirdim. "Benden sana ekmek çıkmaz git Elay'ın kapısından dilen!" Hâlâ pişkince ikinizi seviyorum diyor! Padişah hazretleri harem kuracak kendisine!

Daha fazla bu utanmaz adam yüzünden sinirlerimi bozmak istemediğim için ona bakmayı bıraktım. Başımı çevirdim ve durduğu yerde hiç kıpırdamayan Karun'a baktım. Sert bakışlarından hiç ödün vermeden bana bakıyor, bir karar vermemi bekliyordu. Mavileri akıllara durgunluk verecek cinsten bana baktıkça içime soğuk bir ürperti yayılıyordu. Hafif çatık kaşları keskin bakan gözleriyle bütünleşince derin bir nefes aldım. "Umarım az önce söylediğin şeylerin arkasında duracak kadar sözünün erisindir," diyerek onun damarına bastım. Gidersen karım olmaktan çıkarsın demişti.

Gözlerinin en derinine bakarak, "Artık ne sen benim kocamsın ne de ben senin karınım," dedim. "Eğer gerçekten bahsettikleri o adamsan bir daha peşime düşmezsin!" Evet, çizgiyi iyice aştım ve onun adamlığını sorgulayacak kadar çirkinleştim. Peşimi bırakmasının başka bir yolu yoktu.

Sözler dudaklarımdan döküldüğü an çatık kaşları düz bir çizgi haline geldi. Gözlerindeki kızgın ifade silindi ve yumruk olan elleri gevşeyerek açıldı. Değişimi iç yakan müthiş bir hızla olmuştu. Duyduklarından sonra beni öfkesine bile layık görmüyormuş gibi kendini geri çekmişti. Artık gözlerinde bana dair nefret bile yoktu. Tam şu anda beni gerçekten silmiş gibi hissiz bakıyordu. Mavileri hissiz ama donuktu. Yüzünde en küçük bir kas bile oynamazken, "Git," dedi duygudan yoksun bir sesle ama kırıldığını hissediyordum. O sert kabuğunun içinde kırılan bir tarafı vardı. "İstediğin yere gitmekte özgürsün."

Evet dercesine başını ağır ağır sallarken kısa bir an sesi titremişti. "Bir daha peşinden gelmediğimde adamlığımdan şüphen olmayacak," dediğinde sesi çetin bir kıştan daha soğuktu. Donuk bakışları beni delip geçerken gözlerime baktı ve "Artık sana ne olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyorum," dedi ve arkasını dönüp gitti. Otele doğru hızlı adımlarla yürürken artık Serhat ile gidip gitmeyeceğimle ilgilenmiyordu. Çok ileri gittim, değil mi? Onun gibi birinin adamlığını sorgulayarak haddimi aşmıştım.

Vazgeçmesi neden beni mutlu etmiyordu ?

Önüme dönüp bana sürekli korna çalan taksiye doğru yürüdüm. Yeşil ışık çoktan yandığı için trafiği çok meşgul etmiştim. Taksici ve aldığı yolcu itiraz etmeden arabaya bindim. Şoför bana kızmak için arkasını dönünce, "Yolcunu yine yerine bırak ama beni de götür buradan," dedim hızlıca. "Beş katı para veririm." Parayı duyunca aldığı yolcunun fikrini sormadan gaza yüklendi. Araba hareket edince sonunda rahat bir nefes aldım. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum. Ne Karun'un olduğu tarafa doğru yürümüşüm ne de Serhat'ın. Dümdüz bir şekilde gidiyordum.

Aynadan arkaya bakınca Karun'un adamlarının Serhat'ı yakaladıklarını gördüm. Karun'un Serhat'a olan öfkesinin en büyük sebebi onun adını kullanarak başına bunca sorunu açmış olmasıydı. Bu yüzden kıskanmasa bile Serhat'ın yakasını kolay kolay bırakmazdı. Eğer Serhat'ı seçseydim sırf

benim için ikimizin gitmesine izin verecekti. Yani benim sayemde Serhat bir kez daha kurtulacaktı. Fakat bu sefer onu kurtarmaya hiç niyetim yoktu. Benim tarafımdan ona gelecek hiçbir yardımı hak etmiyordu. Karun ve Duha'nın olduğu bir yere gelerek kendi sonunu getirmişti.

Daha önce de hak etmemişti ama bana yaptıklarına rağmen onu korumaya çalışmışım. Karun'un ofisinde ona tüm gerçekleri anlatmadım çünkü Serhat'ı korumak istemişim. Onun yüzünden Karun bana metres bile demişti çünkü Serhat ile olan ilişkimin gerçeklerini ondan gizlemişim. Evli olduğunu bilerek Serhat ile birlikte olduğumu düşünmüştü. Ama artık yetti, daha fazla değmeyecek bir adamı korumaya çalışmayacağım. Karun onu ister öldürsün isterse de Duha'nın adını alana kadar işkence etsin, umurumda değil. Serhat başına gelen her şeyi hak ediyordu. Elay ve bana yaptıklarından sonra onun da cezalandırılması gerekiyordu. Ben ona bir şans verip gitmesini söylemişim. Hâlâ peşimde dolanacak kadar pişkin biriydi.

Artık ona ne olduğu umurumda bile değildi.

2 gün sonra.

"Bende seni çok özledim büyükbaba," diyerek tebessüm ettim. Onunla konuşmak bana iyi geliyordu.

Her üç cümlesinden biri olan o meşhur sözünü tekrarlayıp, "Ne zaman döneceksin?" deyince kıkırdadım. "Dedim ya dokuz gün sonra geliyorum." Bu sabah kapıma duruşmanın olduğu günü bildiren bir zarf gelmişti. Mahkemeden gelen yazılı bir belgeydi. Karun nasıl başardı, bilmiyorum ama boşanacağımız günü bu kadar kısa sürede kesinleştirmişti.

Davayı açarken ikamet ettiğim evin adresini vermemiştim çünkü ben bile burada oturacağımı bilmiyordum. Adres olarak malikaneyi göstermişim. İki zarf da Karun'un evine gitmiş olmalı ki birini alıp diğerini bana göndermişti. Bu da demek oluyor ki nerede kaldığımı biliyordu. Buna rağmen bir kez bile kapımı çalmadı. Bu iki günde ne onu gördüm ne de eskiden peşime taktığı adamlarını. Ettiği lafin arkasında durarak hayatımda

çıkmişti. Beni gerçekten silmiş gibiydi. Bunu yapması canımı neden yakıyor, bilmiyorum ama çok yakıyordu.

Beni fahişeye yerine koyan oydu ama suçlu olarak gördüğü bendim.

Son iki günde hep olduğu gibi gözlerim yine dolunca, "Büyükbaba kapatmalıyım," dedim. "Saat çok geç oldu, hadi sende uyu biraz," dedikten sonra itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Arada geçen bu iki günde büyükbabam ve babam dışında kimsenin telefonunu açmıyordum. Zaten onların dışında bir tek Kadem arıyordu ama onun da telefonunu açmıyordum.

Adana'ya dönüp bu cehennemden kurtulmak istiyordum ama iki gün boyunca hiç uçak bileti bulamadım. Hatta rahatımdan ödün vererek otobüsle dönmeye kalkıştım ama otobüs bileti de bulamadım! Canıma tak dediği için araba kiralayıp gitmek istedim. Fakat bana araba kiralayan herkes yarım saat sonra arayıp ellerinde hiç boş araba kalmadığını söyleyip durdu! İki gündür ne yaptıysam bir türlü Adana'ya dönemedim. Bu şehir sanki beni bırakmak istemiyordu.

Zaten kaldığım iki katlı evi de hiç sevmemiştim. Yine koskoca İstanbul'da gidip bula bula Karun veya Duha'nın otelini bulmak istemiyordum. İstanbul'daki tüm lüks mekânlar hep o ikisine ait çıktığı için yine risk almak istemedim. Bu yüzden bu sefer otel yerine kiralık ev bakmıştım. Kısa kalacağım için taşınmayla uğraşmak istemedim. Dayalı döşeli bir ev seçmiştim ama içindeki eşyalar benim tercih etmeyeceğim kadar demodeydi. Neyse dokuz gün daha bu evde idare edebilirim. Duruşmaya dokuz gün kalmışken artık bilet bulsam bile gitmeyi düşünmüyorum. Buradaki işimi bitirip sonsuza kadar İstanbul defterini kapatmak istiyorum.

Gecenin ikisine kadar büyükbabamla konuştuğuma inanamıyorum. İkimizde uyku saatini kaçırmıştık ama beni yakalayınca kolay kolay telefonu kapatmamıştı. Salondaki koltuğa uzanmıştım ve yatak odasına girmek yerine hâlâ telefonla meşguldüm. İki gündür olduğu gibi gece olunca yine kendimi Karun'un Instagram hesabında bulmuştum. Gizlice girip önceden paylaştığı şeylere bakıyordum ancak anlamasın diye paylaştığı şeyleri asla beğenmiyordum. Parmağım sol köşedeki minik kalbe gidecek diye ödüm kopuyordu.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum ama gece olunca her zamankinden daha fazla yalnız hissediyordum. Gündüzleri en azından kendimi oyalayacak bir şeyler buluyordum ama geceleri onu aklımdan çıkartamıyorum. Ya ben bu adamdan hoşlanmıyorum, değil mi? "Neyinden hoşlanacağım be!" Kendimi azarlayarak kaşlarımı çattım. "Sanki hoşlanacak bir şeyi var da." Dudak uçuklatan serveti, insanın aklını başından alan yakışıklılığı ve iç çektiren karizması dışında neyi var ki?

Benim halim hal değildi.

Instagram sayfasına girince bugün paylaştığı fotoğrafı gördüm. Keşke görmeseydim çünkü sadece fotoğrafını görmek bile içimi kıpır kıpır etmişti. Gözlerinde gözlük olan bir fotoğraftı ve bu fotoğrafta sadece yan profili görünüyordu. Kaşları hep olduğu gibi hafif çatıktı ve gözlüğün gizlediği gözleri biraz kısılmış gibiydi. Kumral tutamlarının birazı alnına dökülmüştü ama benim gözlerim aralıklı dudaklarındaydı. O dudakları öptüğümü hatırladıkça kalbimin hızına yetişemiyordum. Onu öpmüştüm ve o da bana karşılık vermişti. Öyle güzel bir geceyi böylesine bir kâbusa çevirdiğine inanamıyorum.

Sadece fotoğrafı bile beni etkisi altına almaya yetiyordu. "Çirkin işte!" dedim fotoğrafına kaş çatarak. "Bunun neresi yakışıklı."

Fotoğrafi paylaşırken yazdığı yazıyı daha yeni fark ediyordum. Evet, fotoğrafın altına bir şey yazmıştı. Gözlerimi kısarak ne yazdığını okumaya başladım. **"Nasıl bir histi diye sorsalar, ağırdı derdim. Beni ikilemde bırakacak kadar ağır..."**

Kime veya ne içindi bu sözler, düşünmeye korkuyorum.

Benim için demek istiyorum ama değilse büyük hayal kırıklığı yaşarım.

Okuduklarımla derin bir nefes aldığım esnada bir milyon yorum görünce nefesim boğazımda kaldı. Bir fotoğrafa ve küçük bir yazıya neden bu kadar çok yorum vardı? Zaten takipçi sayısının otuz yedi milyon olduğunu

gördüğümünden beri moralim bozuktu. Benim sadece yirmi bin takipçim vardı ama onun otuz yedi milyon! Üstelik çoğu yabancı takipçilerdi. Uluslararası bir iş insanı olduğu için sadece Türkiye'de tanınmıyordu. Sokakta geçen birine bu ülkedeki en zengin on kişiyi say deseler içlerinde mutlaka Karun'un adı geçerdi. Her ülkede birçok güvenlik şirketi ve farklı yatırımları vardı. Ünlü bir modelden daha çok tanınıyordu. O ve Duha her gün farklı bir habere konu oluyorlardı. Attıkları her adım yeni bir manşeti süslüyordu. Böyle bir adamla birlikte olmak da yorardı insanı.

Birçok takipçisi vardı ama Kenan dışında kimseyi takip etmiyordu, hatta kardeşlerini veya Rengin'i bile.

Yorumlara girince tahmin ettiğim gibi çoğunluk hep kadınlardı. Yabancı kadınların yorumları daha fazlaydı. İngilizce dahil birkaç dil bildiğim için yazdıkları övgü dolu sözleri anlayabiliyorum. Hepsi de onun egosunu daha da büyütecek şeylerle onu ilgiye boğuyordu. Fotoğrafına kalp atanlar ise sinirlerimi bozuyordu.

O kadar yorumun hepsini tek tek okumadım ama hızlıca göz gezdirirken sadece bir yoruma cevap verdiğini gördüm. O kim miydi? Duha! Evet, Duha fotoğrafın altına, *"Kimse sana nasıl bir his diye sormuyor, rahat ol,"* diye yazmış. Karun ise onun yorumuna, *"Siktir ol git!"* yazmış. Okuduklarımla kıkırdadım. Burada bile birbiriyle uğraşıyorlardı.

Duha'nın adının üzerine basınca onun profiline girdim. Vay canına takipçisi Karun'dan bir milyon fazlaydı. O da Kadem ve Elay dışında kimseyi takip etmiyordu. Evet, Karun'dan fazla olarak Elay'ı da takip ediyordu. Evinde yaşayan iki kişiyi de takip ediyordu. Son paylaşımı boncuk ağdalar üzerineydi. Avuçladığı mavi boncuk ağdanın resmini çekip, *"Bu ne oğlum?"* diye yazıp paylaşmış. *"Banyomda neden mavi mercimek var?"* yazısını görünce kahkaha attım. Onun kadınların kullandığı ağda olduğunu bilmiyordu, değil mi?

Acaba kime aitti, Elay'a mı yoksa Kadem'e mi?

Evet, seçeneklerin arasında Kadem'de vardı.

İnsanların ne yazdıklarına baktığımda yorumlar yıkılıyordu. Herkes komik bir şeyler yazmış ama sadece Karun'un yorumuna cevap vermişti. Karun,

"Bir tek mercimeğin rengini boyamadığın eksikti. Kendini aştın Tunus," yazdığına göre o da ne olduğunu bilmiyordu. Duha ona cevap olarak, "Lan oğlum yorumları okusana mercimek değilmiş!" yazmıştı. "Bir süre beni rahatsız etme Elay'ı kovmakla meşgul olacağım!" Okuduklarımla gülerek başımı iki yana salladım.

Bunların düşmanlığı çok garipti.

Duha'nın sayfasından çıkıp tekrar kendi sayfamda oyalanmaya başladım. Saat geç olabilir ama galeriye girip bu öğle çektiğim fotoğrafı paylaştım. Bu fotoğrafta bahçedeydim ve üzerimde beyaz bir gömlek ve siyah tayt vardı. Gömleğin geniş kolları vardı ve ince tülündü. İçine sutyen bile giymediğim için açık yakasında olmasa bile ince tülünde göğüslerim görünüyordu. Sadece fotoğraf çekmek için giyindiğim için bunu sorun etmemiştim çünkü hemen sonrasında çıkarmıştım.

Merdivende oturup kolumu büküğüm dizime yaslayarak poz vermişim. Çenemi elime yasladığım için göğüslerimden biri görünmüyordu ama sol göğsüm ince bir tülün altında bile belli oluyordu. Yoldan geçen bir kadına çektiğim bu fotoğraf kadının kınayan bakışlarına maruz kalmama neden olmuştu.

"Bana gülümsedin, hiçbir şey anlatarak konuştun benimle. Anladım ki buydu uzun zamandır beklediğim," diye yazıp fotoğrafı paylaştım. Nadiren kitap okurdum ama bu cümle çok önceden okuduğum bir kitaptan aklımda kalmıştı. Karun bana nadiren gülümserdi ama gülümsediği o anlarda bana hissettirdikleri tam olarak bunlardı.

Tagore'nin Avare Kuşlar kitabından bir alıntıydı .

Acaba uyudu mu? Ya da benim yaptığım gibi paylaştığım şeylere gizlice bakıyor mu?

Beni ne yapsın o ancak gitsin Rengin'e baksın!

"Ama ben çok mutsuzum," dedim dolu dolu gözlerle. Uyumadan önce şuracıkta biraz ağlayacağım sonra gidip uyurum ben.

Dış kapının zilini duyunca az kalsın elimdeki telefon yere düşecekti. Karun gelmiş olabilir miydi? Telefonu koltuğun üzerine atıp hemen salondan çıktım. Holü hızlı adımlarla geçip kapının önünde durdum. Onun gelme ihtimali beni o kadar heyecanlandırmıştı ki aptallık edip kapının dürbününde kimin geldiğine bakmadım. Kapıyı açtığım an üzerime doğrultulan silahları görünce dona kaldım. Beş silahlı adam tam karşımdaydı. İçlerinden biri, "Ellerini başının üstünde tut ve kapıdan uzaklaş!" dediğinde kapıyı sonuna kadar açtığım için kendime küfrettim. Bunlarda kimdi? Carlos'un adamları değillerdi çünkü saçımdaki kurdeleden takmıyorlardı.

Eğer Carlos'un adamları olsalardı onlardan korkmaz, karşılık verirdim çünkü 13 Haziran'dan önce Carlos'un benim için ölüm emri çıkarmayacağını bilirdim. Ama bunlar onun adamları değildi ve en küçük hatamda tetiğe basmaktan tereddüt etmezlerdi. Benden istedikleri gibi ellerimi yukarıda tutarak arkaya doğru birkaç adım attım. Hepsi içeri girip kimse görmeden kapıyı kapattı. Boyu benden kısa olan sıska bir adam bana bakıp, "Sırtını dönüp yürümeye başla," dediğinde elindeki silahı bir an bile yere doğru indirmiyor, aramızdaki mesafeyi koruyordu. Anlaşılan beni iyi araştırmışlardı çünkü yakından daha tehlikeli olabilirdim.

İstediklerini yapıp sırtımı dönerek yürümeye başladım. Onların istediğinden daha yavaş hareket ediyor olmalıyım ki içlerinden biri, "Hadi!" diyerek silahının ucuyla sırtımı dürtünce hızla ona doğru döndüm ve yumruğumu suratına geçirdim.

Adam geriye sendeledikten sonra bana vurmak için üzerime atladı ama bileğini havada yakaladım. Bileğini bükerek arkasına geçtim ve ensesini kavrayıp yüzünü sertçe duvara çarptım. Duvarıma onun burnundan akan kanlar sıçrarken boynumda sivrisinek ısırığı gibi bir acı hissettim. Adamı yere fırlatıp arkamı dönünce sıska adamın silahı alnımın tam ortasıdaydı. Namluyu alnıma bastırarak diğer elini yukarı kaldırdı. Elinde bir şırınga tutuyordu.

Kahverengi gözleri şimdiden kazanmış gibi bana bakarken, "Zehir," dedi gözlerimin içine baka baka. "Panzehrin sadece bizde olduğu bir zehir. Şimdi uzatma ve yürümeye devam et!" Bana zehir mi enjekte etti? Beni bırak Carlos bile bunun için hepsini öldürebilirdi. Büyük güne bu kadar az kalmışken beni öldürme şerefini bir tek kendinde görüyordu.

Küçümsercesine çökmüş yüzüne baktım. "Neye bulaştığınız hakkında en ufak bir fikriniz yok," dedikten sonra onlara sırtımı dönüp yürümeye başladım.

Salona girince benden oturmamı istediler. Tekli koltuğa oturduğumda sıksa adam bana silah doğrulturken diğer dördü evi aramaya başladı. Beş adım uzaklıkta durup bana silah doğrultan adam, "Tarağın yerini söyle," dedi uzlaşmacı bir ifadeyle. Cebinden çıkardığı küçük şişeyi bana gösterdi. "Panzehre karşılık tarağı istiyorum. Açık arttırmada aldığın tarağı bize ne kadar çabuk verirsen zehrin etkilerini o kadar az çekersin." Tüm bu tantana basit bir tarak için miydi? Anlaşılan tarağı isteyen sadece Carlos değildi.

"Tabii ki," diyerek koltuğa yaslandığımda parmak uçlarımda küçük çaplı bir uyuşukluk hissettim. Adamın gözlerinin içine bakıp, "On beş milyonunuz varsa neden olmasın?" diyerek omuz silktim. Aklıma gelen küçük detayla, "Ah," diyerek gülümsedim. "Artı olarak bana doksan dokuz kuruş daha ödemelisiniz." Sonuçta o tarağı on beş milyon doksan dokuz kuruşa satın almıştım.

Adamlar evin altını üstüne getiriyor olmalı ki yatak odamda gelen sesleri duyuyorum. Karşımdaki çelimsiz adam onunla dalga geçtiğim için çirkin gözlerle şortun açıkta bıraktığı bacaklarıma baktı. "Belki de seni konuşurmanın farklı yollarını aramalıyız." Çıplak bacaklarıma sinirlerimi bozacak kadar uzun bakmıştı. "Daha zevkli yollar," dedi.

Güldüm. "Tatlım sen kahvaltıda çok mu yürek yiyorsun?" diyerek kakhaha attım. "Elindeki silaha çok güvenme çünkü bana yaklaştığın an aletine öyle şeyler yaparım ki kadınlığa geçiş yaparsın," dediğimde o kadar çok kızdı ki raftaki demir bibloyu alıp tüm gücüyle bana fırlattı. Yaklaşmaya cesaret edemediği için uzaktan saldırıyordu.

Normal şartlarda bana fırlattığı bibloyu hiç zorlanmadan tutabilirdim. Tek yapmam gereken elimi kaldırıp tutmaktı ama yapamadım. Dizimde duran elimde tüm güç çekilmiş gibi onu kıpırdatamadım. Biblo alnıma çarpıp kaşımı yararak kucağıma düştüğünde bile hiç kıpırdayamadım. El ve ayaklarımda başlayan uyuşmayı düşünmemi engelleyen tek şey kaşımda hissettiğim yoğun acıydı. Neler oluyor?

Ellerimi oynatabiliyordum ama yukarı kaldıramıyordum. Bunu yapmaya kalkıştığımda sadece birkaç saniye onları havada tutabiliyordum daha sonra tekrar aşağıya düşüyordu. "Çok hızlı tesirini gösteriyor, değil mi?" dedi sıksa adam. Alnımdan yanağıma akan kana sırtarak bakıyordu. "Beş dakika sonra konuşamayacak hale geleceksin çünkü ağzının içindeki dilin dahi uyuşacak. Fırsatın varken tarağın yerini söyle," dedikten sonra artık onun için bir tehlike arz etmediğim için silahını indirdi.

Yürüyüp karşımdaki koltuğa otururken şaheserinden zevk alır gibi bana bakıyordu. "Bedenindeki uyuşukluk en fazla yirmi dakika sürecek." Kollarını koltuğun kenarlarına koyarak arkasına yaslandı. "Daha sonra felç etkisinin hiç geçmemesini isteyecek kadar yoğun bir acı seni karşılayacak." Güldü. "Vücudunda çözülen her yer yerini katlanılmaz bir acıya bırakacak." Sustu ve gözlerime baktı. "Tüm bunları yaşamak istemiyorsan bana tarağın yerini söyle."

Saydıklarının hiçbirini saçma bir tarak yüzünden yaşamak istemiyorum. Tarak onlar için neden bu kadar değerli, bilmiyorum ama uğruna ölmek isteyeceğim bir şey değildi. Bu yüzden direnmeden, "Karun'un evinde," dedim. Bahsettiği uyuşmayı artık dudaklarımda bile hissediyordum. "Onun evinde kalan bavulumun içinde," dediğimde karşıma geçip gevrek gevrek gülerken Karun'un adını duyunca gülüşü yok oldu. Evimi basmak en kolayıydı sıkıyorsa Karun'un evine baskın yapsın.

Diğer odaları karıştıran adamlar buraya gelip başını iki yana salladı. Bulamadıklarını daha iyi anlatamazlardı. Tarağın burada olmadığını anlayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Bana bakmayı bırakıp adamlardan birine döndü. "Ara Kalender'i tarağı köpeklerinden biriyle göndersin. Kendisi gelmeye kalkışırsa veya birden fazla adam gönderirse-" dedikten sonra beni işaret etti. "Karısının öleceğini söyle."

İşim Karun'a kalmışsa ben zaten öldüm demektir.

O çünkü lafları yutup bana gelmezdi. Keşke gelse ama sözünü çiğneyecek bir adam değildi.

Saçlarını kazıtan iri adam cebindeki telefonu çıkartarak salonda çıktı. O diğer odada Karun'a durumu izah ederken benim vücudum tamamen felç geçirmişti. Artık parmaklarımı kıpırdatmam şöyle dursun dudaklarımı bile oynatamıyordum. Kaskatı bir şekilde koltukta oturuyordum. Göz kapaklarım dışında hiçbir uzvum kıpırdamıyordu. Ne başımı çevirebiliyorum ne de kaşımda hâlâ süzülen kanın sıcaklığını hissediyorum. Artık yarılan kaşımin bile acısını hissetmiyordum. Gerçek anlamda donmuş gibiydim. Birazdan göz kapaklarımın da donacağını hissediyorum.

Telefon görüşmesi yapan iri adam içeri girdi. Hâlâ oturmakta olan sıska adamın karşısında durdu ve "Söylediklerimi dinledikten sonra telefonu kapattı," dedi. "Şimdi ne yapacağız?" Sesindeki kafa karışıklığını hissediyorum.

Sıska adamın kahverengi gözleri beni buldu. "Bekleyip göreceğiz," dedikten sonra ayağa kalktı. Gözleri hâlâ benim üzerimde oyalanırken elindeki silahı beline taktı. Bacaklarıma bakıyordu. Kanı bozuk piç!

Başını çevirip odadaki dört adama baktı. Sessizliğini koruyan üç kişiye, "Sizler bahçede nöbet tutun," dediğinde ses tonu sabırsız ve heyecanlıydı. Saçsız iri adama döndü. "Sende kapının önünde bekle," dediğinde korkudan yutkunamadım bile. Onunla yalnız kalmak istemiyorum. Ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Diğer üç adam dışarı çıktı ama iri adam çıkmadı. Sıska olan, "Sen ne bekliyorsun?" deyince diğeri kaşlarını çatarak ona doğru bir adım attı. "Bu kız harcadığın diğer kızlara benzemez," dediğinde gri gözlerinde korkutucu bir ifade vardı. "Kimin karısı olduğunu tekrar düşün. Kalender'in karısına dokunursan seni bulur ve gözlerinin önünde sülalendeki tüm kadınları becerir! Bunu yapacak kadar gözü kara olduğunu iyi biliyorsun," diyerek onu uyardı. "Patron gerekirse kadını öldürün ama el sürmeyin dedi!" duydukları sıska adamın hoşuna gitmedi ama benim içime su serpti.

Kendimi koruyamayacak kadar aciz bu durumdayken onun tacizlerine maruz kalmak istemiyorum.

Bundan gerisi benim için sancılı bir bekleyişten ibaretti. Gözlerimi tam karşımdaki guguklu saatten ayırmıyordum. Zaten dümdüz karşıma bakmaktan başka bir şey de yapamıyordum. On dakika geçmesine rağmen ne gelen vardı ne de giden. Salondaki iki adım sabırsız adımlarla odanın içinde dönüp duruyordu. On dakika boyunca beton yığını gibi koltukta kaskatı bekledim. Bendeki tek yaşam belirtisi dudaklarımın arasında sızan cılız nefeslerdi. Bir de donan gözlerimde akan yaşlardı. Gözlerimi kırpamadığım için sık sık sulanıp akıyordu. On beşinci dakikaya girdiğimizde ise kaşımdaki acı usul usul geri gelmeye başladı. Gözlerimi kırmaya başladım. Birazdan başlayacak daha büyük acıların ilk adımları olduğunu biliyorum.

Evet, uyuyan vücudum zehr n ölümcül boyutunu bana tattırmak için uyanmaya başlamıştı.

Dizimdeki parmaklarımı kıpırdatmaya başladığımı hissediyorum. Adamlar yeterince beklediğini düşünmüş olmalı ki ikisi de bana doğru yürüdü. Sıska adam önümde dururken diğeri telefonla bir şeyler yaparak yanıma geldi. Arkama geçti ve ensemdeki saçlarımı asılarak başımı sertçe kaldırdınca acı içinde kıvrandım. Kartal pençesi gibi parmaklarını saçlarımı daldırmıştı ve yolacaktıymış gibi çekiyordu. Sa diplerimdeki acıyı hissettiğime göre bana verdikleri ilacın etkisi artık geçmeye başlamıştı.

Vücudumdaki uyuşma bu seferde yerini yavaş yavaş beni çıldırtan bir acıya bırakmaya başlamıştı. Bana ne tür bir zehir verdiklerini hâlâ anlamış değilim. Saçlarımı asılan adam elindeki telefonu kulağıma yasladı. "Kocanla konuş!" diyerek asıldığı saçlarımı daha çok çekince gerilen boynum yüzünden tavana bakıyordum. Tarağı onlara göndermesi için Karun'u ikna etmemi istiyorlardı.

Bu tarak onlar için neden bu kadar değerliydi?

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp konuşmayı reddettiğimde karşımdaki adam, "Böyle olmayacak bırak onu," dedi sabırsız bir sesle. Daha fazla benimle uğraşmak istemiyorlardı.

Saçlarıma asılan adam onu dinleyip beni bırakınca kafam öne doğru düştü. Başım göğsüme düştüğünde vücudumun ilaca karşı gösterdiği reaksiyonları hissetmeye başlamıştım. Bir süre uyuşmuştu fakat şimdi ölü hücreler sancılı bir şekilde hortlamış gibi bana acı salgılıyordu. Isırgan otunun içinde çırılçıplak yuvarlanmışım gibi derime küçük iğneler batıyordu. Böyle hissediyordum. Gözeneklerimde başlayan karıncalanma birazdan başlayacak sonsuz bir acının habercisiydi. Verdikleri zehir yüzünden ciğerlerime yeteri kadar hava girdiğini sanmıyorum.

Karşımdaki çelimsiz adam bana doğru yürüdü ve bıçağıyla çenemi kaldırıp üzerime eğildi. Vücudumun gösterdiği tepkileri zevk alarak izlerken, "En fazla bir saatin kaldı," dediğinde daha sonra olacakları izlemek için her şeyini feda edebilirdi. "Bir saatin sonunda, yani kan kusmaya başladığında belki panzehir bile seni kurtaramaz." Sarı dişlerini bana göstererek sırttı. "Aklın varsa tırağı bir an önce göndermesi için onu ikna edersin!"

Bağı değildim ama bana verdikleri şey yüzünden ayağa kalkıp suratına yumruğu geçiremiyordum. Zehir yüzünden felç geçiren vücudum daha yeni yeni kendine geliyordu. Bu sıradan bir uyanış değildi. Bu ölüme uyanmaktı çünkü hemen sonrasında sonsuza kadar uyuyacağımı biliyorum. Ölmeden önce çekeceğim en sancılı bir saati tadacak, daha sonra acılar içinde kıvranarak ölecektim.

Cılız adam geriye çekilerek çeneme yasladığı bıçağı çekti. Yanımda duran arkadaşının elindeki telefonu işaret etti. "Şimdi konuş onunla!"

İkinci kez telefonu kulağıma yasladıklarında hızlı hızlı nefesler alırken kuruyan dudaklarımı araladım. Çektiğim acıyı dizginlemeye çalışırken, "Karun," dedim kısık bir sesle. Sesim titremesin diye olağanüstü bir çaba harcıyordum. Onunla konuşurken kekelemek istemiyordum ama zehirden dolayı sesim pütürlü çıkıyordu.

"Odamdaki bavulumun içinde," diyerek ona tırağın yerini söyledim. Tarak bavulla birlikte onun evinde kalmıştı. "Onlara istediklerini ver." Eğer bunu yapmazsa bana panzehri vermeyeceklerdi. Ölüm umurunda değildi ama ablamı son bir kez daha görmeden ölmek istemiyorum.

Annem gibi veda etmeden gitmek istemiyorum.

Sesimi duyunca önce kısa bir süre konuşmadı. Sanki telefonun diğer ucunda değilmiş gibi davranıyordu ama verdiği nefes seslerini duyuyordum. Sonra eskisinden daha soğuk sesini duydum. "Sana bir şey gönderdiğim doğru," dedi buz gibi bir sesle. "Çoktan gelmiş olmalı," dediğinde mikrofon açık olduğu için buradaki iki adam birbirine baktı. Bunun ne anlama geldiğini sorguluyorlardı. Bana bunları söyledikten sonra telefonu kapatmıştı. Tarağı gönderdi mi?

Onunla gitmediğim için bana kızgın olduğunu biliyorum. Bu yüzden benim hayatım karşılığında tarağı vermeye yanaşmaz sanıyordum. Ama Serhat ile de gitmemiştim. Evet, tercihim ikisi de olmamıştı. Karşımdaki adam tam konuşmak üzereydi ki elinde siyah bir kutu tutan bir adam içeri girdi. Ayakkabı kutusundan biraz büyük bir kutuyu ellerinde tutuyordu. Bu gelen Furkan'dı. Yanında bahçede nöbet tutan o üç adamda vardı ve o, bu görev için seçilmişti. Elçi olarak seçildiği için itlerin inine tek başına girmişti. Etrafındaki silahlı adamların içinde tıpkı benim gibi tek başınaydı.

Beni görünce adım atmakta zorlandı, duraksadı. Benimkiyle aynı renkte olan gözleri yüzümün bir tarafını kırmızıya boyayan kana baktı. Sertçe yutkundu. O hep muzır bakan kahverengi gözleri şimdi eğlenerek bakmıyordu. Sempatik yüzü bana baktıkça daha kızgın ve sert bir ifadeye bürünüyordu. Önce bana sonra da elinde tuttuğu kutuya baktı. Eflatun bir kurdeleyle sarılı kutuya yutkunarak bakıyordu. Başını kaldırdı ve tekrar bana baktığında özür diler gibiydi. O kutunun içinde tarak yoktu, değil mi?

Karun bana ne göndermişti?

Furkan derin bir nefes alarak bana doğru yürüdü. Önümde durduğunda kutuyu tutan elleri titriyordu sanki içinde olan şeyin benim için anlamını biliyordu. Ciğerlerimdeki sıkışma baskısını arttırırken, "Kutuyu aç," diye fısıldadım. İçinde olan şeyi görmek istiyorum. Kocamın bana hediyesi vardı içinde.

Ondan aldığım ilk hediye olacaktı.

Gözleri dolu dolu bana bakan adam iç acıtan bir ifadeyle, "Yapamam Bige Hanım," dediğinde sanki karşımda otuz yaşında bir adam yokmuş gibi davranıyordu. Kutunun içinde ne vardı?

Ellerimi oynatıp koltuğun kenarlarına bastırdım. Titrek kollarıma baskı uygulayarak vücudumu yukarı ittim. Ayakta durduğumda o kadar çok titriyordum ki diz kapaklarım sürekli bükülüyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm birinin çaresizliği vardı üzerimde. Tekrar koltuğa yığılmaktan korktuğum için kalan son gücümle ellerimi kutuya doğru uzattım. Eflatun kurdeleyi çekerek açtım. İpek kurdele parmaklarımın arasında kayıp yere süzülürken kutunun kapağını kavradım. Furkan benim için kutuyu tutuyordu. Titrek parmaklarım kapağın kenarlarını tutarak onu yukarı kaldırdı. Kutunun kapağı da yere düştü ve ben başımı eğerek kutunun içindeki şeye baktım. Hayır, hayır, bunu yapmış olamazdı.

Bana ölüm mü gönderdi?

Gözlerim dolarken ellerimi uzatıp kutunun içindeki elbisenin askılarını tuttum. Askılarından kaldırdığım düşük omuzlu elbiseye ıslak gözlerle baktım. "Ka-Karun," dedim titreyerek. "Bana eflatun elbise mi gönderdi?" Evet, bana eflatun elbise göndermişti. Eflatun benim için ölümün rengiydi ve o, karısına öl diyordu. Öl diyordu ya bana, öl diyordu.

Oysa ki daha önce ona ölürken üzerimde eflatun bir elbise olsun istiyordum demiştim.

Bu elbisenin benim için ne anlama geldiğini bilerek göndermişti.

Kutunun içinde çıkardım ve etekleri yere değen elbiseye bakıp titrek bir nefes aldım. "Furkan," diye mırıldandığımda daha fazla ayakta duramadığım için kalktığım koltuğa yığıldım. Kucağımdaki elbiseyi sıkıca tutuyordum. "Ona de ki Saka elbiseyi çok sevmiş," dedim kısık bir sesle. Öksürmeye başladığımda başımı eğerek göğsümdeki sızıya teslim oldum. Öl diyordu bana, öl.

Sıska adam, "Bu elbise nedir?" dedi.

Elbisenin eflatun rengine bakarken dolu dolu gözlerle gülümsedim. "Kocam bana 13 Haziran'ı göndermiş," dedim ağlamaklı bir sesle. Evet, bu hediyenin tek anlamı buydu.

Ben o patlamadan sonra eflatun elbiseyi sadece yılda bir kez giydim. Her yıl 13 Haziran'da giydiğim elbisenin rengi eflatun olurdu. O gün sekiz yaşındaki bir çocuğa dönüşürdüm ve etrafımdaki her şey cesetlere dönüşürdü. Baktığım her eşya yıkılırdı, her insan ölürdü ve gökyüzü siyaha bürünür, yeryüzü kıyamete dönüşürdü. Yılda bir kez dünyayı kimsenin göremediği gözlerle görürdüm. Sabah ezanıyla başlayan yasım gece on iki de son bulurdu. O günü yaşarken tüm gün üzerimde eflatun rengi bir elbise olurdu. Ve ben bütün bunları bir tek doğduğum günde yaşırdım. Günün bitiminde ise başımı yastığa koyduğumda ağlayarak, "*Neden doğdun Bige?*" diye sayıklardım. Yıllardır kendi doğumum için bir kez bile olsun iyi ki diyemedim. Çünkü ben iyikilere doğmadım.

Karun'un bana yaptığı veya yapacağı her şeyi bir şekilde affedeceğimi biliyorum. Amma ve lakin eflatun elbiseyi affedecek kadar büyük değildi yüreğim. Bu sefer acıtmadı ki doğrudan öldürdü.

Bir erkeğin kini bu kadar büyük olabilir miydi? Benimle kalırsan seni baştacım yaparım ama gidersen silerim seni demişti. Serhat'ı seçmediğimde bile öfkesi dinmemişti çünkü onu da seçmemiştim. Onu seçmemi, onunla kalmamı istemişti. Bu yüzden bana onu seçmezsem ölsem bile umurunda olmayacağını söylemişti. Şimdi ölmek üzereydim ve o, sözünün arkasında durup bana gelmemişti. Karun'un tersi düşündüğümde daha sert ve acımasızdı.

Bir süre sonra Furkan istemeye istemeye gitti. Beni bu adamların eline bırakmayı hiç istememişti ama bunu yapmaktan başka çaresi yoktu. Karun'dan aldığı emir böyleydi. Buradaki adamlarla yine tek başıma kalmıştım. İçlerinden biri, "Şimdi ne olacak?" dedi endişeli bir sesle. O kadar güçsüzüm ki başımı kaldırıp onların yüzüne bakamıyorum. Sadece sesleri geliyordu uğultulu kulaklarıma.

Tıpkı sıksa adamın, "Patronun istediği şeyi alamadık ama Kalender'in karısının öldüğünü duymak onu mutlu edecektir," dediğini duyduğum gibi. "Gidelim," diyen sesini duydum. "Nasıl olsa kadının fazla zamanı kalmadı." Hayır, aslında ölecek olan onlardı.

Karun'un dışarıda olduğunu biliyorum. Daha onlar bahçeden çıkmadan hepsinin leşi yeri boylayacaktı. Karun gece vakti silah sesleriyle insanların

dikkatini çekmeyecek kadar zekiydi. Büyük ihtimalle silahlarında susturucu vardı. Onları öldürüp panzehri alacak ama bana vermeyecekti. Bunun için ona yalvarmamı istiyordu. Bu kadarını tahmin edecek kadar onu tanıyorum. Bana gönderdiği eflatun elbise onu daha iyi tanımama yardımcı olmuştu. Kızgındı ve ona yalvarmamı istiyordu. O elbisenin anlamı buydu, "*Bana muhtaçsın çünkü ben olmazsam eflatun elbise senin tek kaderin,*" demek istemişti.

Ondan başka kimsenin beni koruyamayacağını bana sekiz yaşındaki bir travmayla hatırlatmıştı. Bu çok acımasız bir dersti. Asla unutmayacağım ve yanağımda sızısını ölene kadar hissedeceğim bir tokattı.

Karun'un eli belki yanağıma değmemişti ama attığı tokadı en az babam kadar şiddetliydi.

Adamların gittiğini dış kapının sesiyle anladım. Ateşler içinde yanarken, "Ba-baba," diye fısıldadım sessizce ağlarken. "Evlendiğim adam sana çok benziyor."

Bir yanağımda babamın 13 Haziran'da, "*Öl veya öldür Efil,*" diyerek attığı tokadını taşıırken, artık diğer yanağımda da Karun'un eflatun elbiseyle attığı tokadı taşıyacaktım.

Sana çok benziyor baba, çok.

Bende onun yüzünden öleceğim.

Burnum kanamaya başladığında hızlı hızlı nefesler almaya başlamıştım. Vücudumdaki savaş artık gittikçe daha şiddetlenmeye başlamıştı. Oturduğum yerde üzerimdeki atleti çıkarmak için fazladan çaba harcadım. Sutyen ve şortla kalınca elbiseyi kafamdan geçirdim. İnce askıları olan ve omuzları düşük elbise tam üzerime olmuştu. Belki çok uğraştım ama ayağa kalkmayı başarmıştım. Elbiseyi aşağıya doğru çekince ince beli karnımı sararken ipekten etekleri aşağıya doğru döküldü. Uzun ve güzel bir elbiseydi. Sırt kısmı açık, göğüs dekoltesi bağcıklı iplerden oluşuyordu.

Kefenim olamayacak kadar güzeldi ama bir kefenden farklı değildi.

Koltuğun üzerindeki telefonumu aldım ve duvarlara tutunarak salondan çıktım. Adeta sürünerek dış kapıya doğru adımlar atmaya başladım. Eski bir ev olduğu için kapısı da eski ve ince bir ahşaptandı. Bu yüzden dışarıdaki adım seslerini duyabiliyordum. Biri merdiveni çıkıyordu. Bu Karun'du biliyorum. Panzehri almıştı.

Onun attığı her adıma karşılık bende kapıya doğru bir adım attım. Saçlarım terden sıırıslam olduğu için su içinde kalmıştım. Adım sesleri kapının önünde durdu, tıpkı benim de durduğum gibi. Artık aramızda sadece bir kapı vardı. Burada olduğumu biliyordu çünkü ince kapıdan o da benim adım seslerimi duymuş olmalıydı. Artık gücümün sonuna geldiğim için sırtımı kapıya yaslayıp yere doğru kaydım. Kapıda, sırtımın olduğu yerde hafif bir hareketlilik hissedince onun da oturduğunu anladım. Aramızdaki kapı olmasaydı sırtımız birbirine yaslı olurdu. Onu çağırmamı, ona gel dememi istiyordu. Ondan giden ben olduğum için ben gel demedikçe bana gelmeyecekti. Ölsem bile ben gel demedikçe bu kapıdan içeri girmeyecekti. Dedim ya tersi çok pisti ama ölümcül boyutta olmasını beklemiyordum.

Yeni bir öksürük dalgası ciğerlerimi sökerken acılar içinde inledim. Hepsini duyuyor, buna rağmen bana gelmiyordu. Önce gururumu ayakları altına serip ona yalvarmalıydım. Ezip geçmeliydi beni ben yapan bir gururu. Beni ondan uzak tutan her şeyi ezip geçmeliydi. Ona muhtaç olduğumu anlayana kadar, o muhtaçlık duygusunu bana empoze edene kadar durmayacağını artık biliyorum.

Beni Bige Efil yapan her şeyden vazgeçmemi istiyordu.

Elimdeki damarlar bile şişmeye başladığında onu aradım. Telefonu kulağımda tutan elim titriyordu, ben titriyordum, yüreğim titriyordu. O kazanmıştı. Yaşamak istiyordum çünkü henüz ablamı son bir kez görmemiştim. Henüz Gazel bana gelmemişti.

Bunun bir affı olsun istiyorum ama yoktu. Onu affetmek istiyorum ama nasıl unutacağım bu yaptığını?

Ben üzerimdeki eflatun elbiseyi nasıl unutacağımı bilmiyorum.

Kapının hemen diğerk tarafında telefonundan gelen melodiyi duyuyordum. Birkaç saniye sonra müzik sesi kesildi çünkü telefonu açmıştı. İkimiz de konuşmadık, ikimiz de fazla sessizdik. Kulağımda onun nefes sesleri vardı ve gözlerimin önü gittikçe kararıyordu. Burnum hâlâ kanadığı için dudaklarımın arasına sızan kanı yutuyordum. Tükürmek istiyorum ama iflasın eşiğinde olan vücudumda bunu yapacak hiç güç kalmamıştı. Ara ara midem bulanıyordu ama göğsümdeki şiddetli basınç kasmama bile izin vermiyordu. Bu acıyı tarif et deseler hiç şüphesiz onlara kör bir testereyle canlı canlı kesilmek gibi derdim. Testerenin tırtıklı uçları etimi yarıp kaburgalarımaya sürünüyormuş gibiydi. Ve bana panzehri vermeyen kocam artık testerenin sahibiydi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken kulağımdaki telefonu daha sıkı tuttum. "Merhametinin bir sınırı var mı, bilemem ama vicdansızlığının bir sınırı olmadığını artık biliyorum," dedim kısık bir sesle. Olmadığını bu gece bana öğretmişti.

"Anla artık," dedi soğuk, katı ve gaddar bir sesle. "Ben olmayınca seni bekleyen tek son bu."

Hıçkırıklarımı engellemek için dudaklarımı sımsıkı kapattım. Sessiz sessiz ağlarken beni zorladığı şey çok kanıma dokunuyordu. Sırf ablamı son kez görmek için ona yalvarmak istemiyorum. Kendi hayatım için ona yalvarmak istemiyorum. Yaşamak umurumda değildi ama Gazel'in beni affettiğini görmeden ölmek istemiyorum. Kesik kesik nefesler alırken, "Bunu asla unutmam," diye fısıldadım. Bu geceyi bana unutturamazdı.

Sıkıntıyla aldığı bir nefesten sonra, "Unutmayacağını biliyorum," dedi duygusuzca. "Bazı şeyleri daha iyi anlayan için unutmamalısın da." Bununla yaşamayı öğreneceğim öyle mi?

"Sende unutmayacaksın," dedikten sonra kendimi zorlayarak ayağa kalktım. "Sana yemin ederim bu geceyi sende hiç unutmayacaksın." Bu geceyi onun için de unutulmaz kılacağım.

Hayır, Gazel için olsa bile hayatım için ona yalvarmayacağım.

Tekrar duvarlara tutunarak kapıdan uzaklaştım. Çatı katının merdivenine yetiştiğimde elimdeki telefon yere düşmüştü. Eğilip telefonu almak yerine basamakları çıkmaya başladım. Dördüncü basamakta gücümün sınırlarını zorladığım için daha fazla ayakta duramadım. Merdiven korkuluklarının diplerini tutarak kendimi yukarı çekmeye başladım. Basamaklar göğüslerime ve karnıma sürtündükçe acım katlanıyordu. Durmadım, burnumda durmaksızın kanlar akarken ve kendi kanımda boğulurken durmadım ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

Elimi uzatıp kol mesafemdeki korkuluğu dibinden kavırıyor ve tüm gücümle asılarak kendimi birkaç basamak yukarı taşıyordum. Daha sonra tekrar elimi uzatıyor ve aynı işlemi yine yapıyordum. Gazel'i görmek veya ailemle vedalaşmak artık umurumda değildi. Yaşamak için ona yalvarmayacağım, kimseye yalvarmadım. Ben babamın kızıyım ve babam, insanlara boyun eğip yalvarmayı bana yasaklamıştı.

Ölümse ölüm ama beni daha fazla aşağılamasına izin vermeyeceğim.

Kabul ediyorum tersi fenaydı ama benim tersimde öyleydi. Henüz bilmiyordu ama istediğimde ondan daha fazla acımasız olabilirdim. Ben kendi anneme kıyıp kendimi yetim bırakmıştım. Kendime bile eyvallah dememişken ona mı diyeceğim?

Bana gönderdiği eflatun elbiseyi bu gece en büyük kâbusu yaparak öleceğim. Evet, artık ondan gelecek merhemi istemiyorum, panzehir onun olsun.

En üst basamağa gelince tırnaklarımı fayansa geçirerek kendimi yukarı çektim. Yukarı çıkınca ellerimi yere bastırıp öğürerek kan kusmaya başladım. Evet, o sıska adamın dediği gibi ağızımdan da kan gelmeye başlamıştı. Yere bastırdığım kollarım dirseklerimden titrerken dudaklarımdaki kanı silmedim. İstesem bile ayağa kalkamadığım için kollarımın üzerinde sürünmeye başladım. Kollarımı öne doğru uzatıyor, daha sonra kendimi ileriye doğru itiyordum. Gözyaşları içinde ağlarken devam etmek için kendimi zorluyordum. Uyan Begüm Hanım uyan. Uyan ve kızını düşürdükleri son duruma bak. Uyan anne, uyan. Uyan ve telefonlarını açmadığın kızının nasıl kendi kanında boğulduğunu gör.

İnsanların kızına affı merhameti yoktu.

Çok zor olmuştu ama ecel terleri dökerek çatı katının terasına çıkmayı başarmıştım. Sürünerek de olsa bunu yapmıştım. Terasın ucuna gelince yüzüstü yerde uzanırken birkaç dakika soluklanmaya çalıştım. Fakat içime çektiğim cılız nefesler boğazımda hırıltılı sesler çıkartarak canımı yakıyordu. Az kaldı birazdan bitecekti bu işkence. Başımı kaldırıp terasın mermer korkuluklarını diplerinden kavradım. Kendimi biraz daha öne doğru çekerek dizlerimin üzerinde durdum. Korkulukları en üstünde tutup ayağa kalkabildim. Mermeri sıkıca tutarken önce bir bacağımı sonra da diğer bacağımı korkulukların üstünden geçirdim. Şimdi yönüm tamamen boşluğa bakıyordu. Kollarımı iki yanımdan uzatıp yaslandığım mermeri sıkıca tutarken yönüm boşluğa bakıyordu.

Birazdan her şey bitecekti.

Bahçede duran korumalardan biri telefonla konuşurken başını kaldırıncı beni gördü. Diğer evlerin ışıkları ve sokak lambaları iki tarafında birbirini görmesini sağlıyordu. Korumanın elindeki telefon yere düşünce korku dolu bir sesle, "Bige Hanım," dediğini duymuştum. Diğer korumalar da duymuştu. Hepsi o korumaya doğru dönünce başını kaldırıp yukarı baktığını gördüler. Merak edip başlarını kaldırıncı gördükleri karşısında hepsi şaşkına dönmüştü. Aralarında duran Furkan'ın, "Bige Hanım yapmayın!" diyen bağırmasını duydum. Artık çok geç.

İkinci katın terasında boşluğa bakarken tekrar kan kusmadan hemen önce, "Çağırın gelsin!" demeyi başardım. Gelsin ve görsün eserini.

Karun zaten kapımın önünde durduğu için sesimi duyunca hızlı adımlarla merdiveni indi ve korumaların yanına geldi. Kenan koşarak onun yanına gelirken Karun başını yukarı kaldırıncı beni gördü. Donup kaldı. Dudaklarından korkuyla çıkan, "Saka," adı kısıktı ama onu duymuştum. Bu uzaklıkta yüzünü net göremiyordum, yakın olsak bile göremezdim çünkü görüşüm ağlamaktan bulanıktı. Ne çok ağlatmıştı bu gece beni.

Yüzünü göremiyorum ama artık onun da korktuğunu biliyorum. Beni kanlar içinde bir çatıda görmek bu gece onun da bende alacağı bir dersti. Ben dersimi ondan almıştım şimdi sıra ondaydı. Şaşkınlığı üzerinden atıp,

"Sakin!" diye bağırp adeta gürledi. "Sakin bunu yapmaya kalkışma!" diyerek bana engel olmaya çalıştı. Sanki beni durdurması mümkünmüş gibi.

Eve doğru hızlı bir adım atmıştı ki kendimi boşluğa bıraktım. İkinci kattan düşerken, "Bige!" diyen haykırışı duyduğum en şiddetli gök gürültüsünden daha baskın ve yüksekti. Evet, gözlerinin önünde atladım.

Artık üzerimdeki eflatun elbisenin anlamını benim için daha iyi biliyordu. Çünkü ben bu elbiseyi sadece 13 Haziranlarda giyerdim, yani ölmeyi istediğim zamanlarda. Yıllardır ölmeyi her şeyden çok isterken gerçekten yaşamak için ona yalvaracağımı mı düşündü? Kimse beni ölümle sınamasın çünkü sekiz yaşından beri tarafım belliydi. Ölüm uzun zamandır hayalini kurduğum tek şeydi. O patlamadan sonra ben zaten yaşamayı hiç istemedim ki.

Hissettiğim boşluk duygusu sadece birkaç saniye sürmüştü. Daha sonra zavallı bedenim hepsinin gözleri önünde yere çakılmıştı. Gözlerimi açmakta bile acizken artık vücudumda sayısız acı vardı. Bu gece yoğun acılar peşimi bırakmadığı için vücudumun neresi daha çok ağrıyor, bilmiyorum çünkü acı her yerimdeydi. Birinin bana doğru koştuğunu ve yanımda diz çöktüğünü duydum. Titreyen iki el beni yavaşça çevirirken, "İyi değil!" diyen Kenan'ın bağirtısını duydum. Beni sırtüstü çeviren Kenan olmalıydı. "İyi değil lan, hiç iyi değil!" diye bağıırırken sanki bana baktıkça korkusu daha çok büyüyordu. Kim bilir nasıl görünüyordum.

Kenan, "Karun panzehri ver," dedi aceleyle. Yanımda diz çökmüş bir halde, "Karun kendine gel!" diye bağırdı. "Ölüyor lan, ölüyor!" dediğinde bu sözler her şeyi açıklıyordu.

Eflatun rengi elbiseyi gönderirken bana zaten öl dememiş miydi?

Karun.

Ölüyor, ölüyor, ölüyor! Kenan'ın son söyledikleri beni kendime getirmiş olmalı ki yerde yatan kadına doğru koştum. Yapmıştı, bunu gerçekten yapmıştı! Yanı başında durduğumda güzel yüzü tamamen kanla kaplıyılı. Alnında oluşan yaradan yüzüne oluk oluk kan akıyordu. Siktir, ağzından ve burnundan da kan geliyordu! İlk kez ona bakarken gördüklerimden nefret

ediyordum. Kendi eserimden nefret etmiştim çünkü onu buna ben zorlamıştım. Zehrin etkisindeyken bile o elbiseyi giyeceğini bilemedim! Sınırları bu kadar zorlayacağını bilemedim!

Hemen yanına diz çöküp boynuna dikkat ederek başını dizimin üstüne koydum. Yüzündeki saçları çektiğimde gözlerini daha yeni yeni aralıyordu. Kaybedecek fazla zamanı olmadığı için avucumda sıkıca tuttuğum şişenin kapağını açtım. Şişeyi kanlı dudaklarına yaklaştırdığımda ölümün eşiğindeyken bile dudaklarını sımsıkı kapattı. Kalan son gücünü bunu yapmak için kullanıyordu. Hâlâ bana direniyordu!

Öfkem kime veya ne içindi, bilmiyorum ama son nefesini verirken bile bana karşı koyması şuurumu yitirmeme neden olmuştu. "Bana direnmeyi bırak!" diye bağırp zorla ilacı ona içirmeye çalıştım ancak siktiğim inadından vazgeçmiyordu! "Saka!" dedim gür bir sesle, beni duydu ve gözlerime baktı. Çektiği acının şiddeti gözlerine yansırken, "Yapma," diye fısıldadım. Artık yapmasın, ikimiz de yapmayalım. Durmanın zamanı gelmişti çünkü daha fazla onunla savaşmak istemiyorum.

Gözlerine bakınca öfkem yerini derin bir ıstıraba bırakmıştı. Canı çok yanıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlara bakarken, "Benimle savaşmayı bırak," dedim sefil bir sesle. "İç şunu," diyerek ona yalvardım. Gittikçe daha fazla solan yüzüne içim acıyarak bakarken, "Sana yalvarıyorum ölme," dedim. Yaşamak için bana yalvarmasını isterken o, yaşaması için tüm adamlarımın gözleri önünde beni yalvartmıştı. Ben bunu yapana kadar dudaklarını açmamıştı. Evet, şimdi dudakları aralandı.

Ölümün eşiğindeyken bile benimle savaşmayı bırakmamıştı.

Otuz yıllık hayatımda ilk kez biri bana geri adım attırmıştı ve bunu yapan kişi bir kadındı. Onca tehlikeli adamın yapamadığını bir kadın yapmıştı. Daha fenası ise o kadın benim karımdı. Şimdi sor kendine Karun Kalender, nasıl bir kadınla evlisin sen? Karım bana hayatımın dersini vermişti!

Ben yenilgiyi kabul edene kadar ilacı almaya yanaşmamıştı.

Panzehri araladığı dudaklarından akıttığımda hepsini içmesi için onu zorladım. Nefes alamadığı için başını çekmeye çalıştı ama buna izin

vermedim. Hepsini içmeliydi. Şişedeki ilacın tamamını ona içirdiğimde öğürmeye başladı, korkum iki kat arttı. İlacı geri çıkarırsa elimde başka panzehir yoktu. Neyse ki kusmadı ancak daha kötüsü yaşanmaya başladı. Elektrik akımına kapılmış gibi titremeye başlayınca, "Neler oluyor?" dedim kendimden beklemediğim korku ve panik olmuş bir sesle. Sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Gözleri kayıyor, ağzından köpükler çıkıyordu. Allah kahretsin, ölüyor gibiydi!

Ölmesin, ölmemeli .

"Araba!" diye bağırarak hemen onu kucağıma aldım. Düştüğü için kalıcı bir hasar bırakmak istemedim, bu yüzden onu sarsmamaya çalışıyordum. "Nöbet geçiriyor hemen arabayı hazırlayın!"

Kollarımın arasında candan bir şey tutar gibi dikkatliydim fakat adımlarım koşar gibiydi. Kenan önümden koşarak benden önce arabaya bindi. Kenan hemen arabayı çalıştırırken çocuklardan biri aceleyle benim için arka kapıyı açmıştı. Saka'yı kollarımdan indirmeden arabaya bindiğimde Kenan gaza yüklendi. Karım kollarımda çırpındıkça şuursuzca, "Daha hızlı Kenan!" diye bağırmaya başladım. "Daha hızlı canı çok yanıyor!" Ve buna sebep olan bendim! Allah kahretsin ki bendim!

Acılar içinde kıvranırken, "Ka-Karun," diye fısıldayan cılız sesini duyunca başımı hemen eğdim.

Başı göğsüme yaslıyken kollarımda titriyordu. "Ef-eflatun elbise," diye kekeleyip gözlerime baktı. Gözlerinden yaşlar süzülürken, "13 Haziran'da, yani son doğum günümde babamın bana hediye ettiği elbiseydi," dediğinde sertçe yutkundum. Babasının hediyesi mi? 13 Haziran'da giydiği elbisenin renginin eflatun olduğunu biliyordum ama babasının hediyesi olduğunu bilmiyordum. Allah beni kahretsin, babasından hiçbir farkım kalmamıştı! Ona verdiğim ilk hediye o sikik elbise olmuştu!

"Benim annem babam yüzünden öldü. Söylesene annemin kaderi kızının çeyizi olur mu?" dediğini hatırlayınca kaskatı kesildim, nefes dahi alamadım. Ben ona bütün bunları gerçekten yaşattım mı? Benimle gelmemesi beni nasıl bir adama dönüştürmüştü? Günler sonra ne kadar ileri gittiğimi yeni yeni fark ediyordum. Onu kanlar içinde görmek öfkemi silip

götürmüştü. Ona olan öfkem kaybolunca ancak görebilmiştım ne kadar ileri gittiğimi. Kendimi tanıyamıyorum!

Acıdan kasılan yüzüne bakarken, pişmanlıktan kendini kaybeden bir adamın kollarında olduğunu bilmiyordu. Döktüğü her damla kan ve gözyaşının sebebi olduğunu bilmek beni deliye çeviriyordu. Baygın bakan gözlerine bir saniyeden daha uzun bakmak bile kalbimi sıkıştırıyordu. "Affetme ama gitme de," dediğimde sesimdeki muhtaçlığın ne o farkındaydı ne de ben.

Kalsın, kalmalıydı, zaten ne yaptıysam hep kalmadığı, gittiği için yapmadım mı?

Onu nasıl yanımda tutacağımı bilmiyorum. Bu olanlardan sonra artık hiç durmazdı .

Islak gözlerle bana bakarken hâlâ çok titriyordu. Üşüdüğünü düşünüp onu kollarımla daha sıkı sardım ama kuş gibi titriyordu. Titremeleri hiç kesilmiyordu. Veda eder gibi bana bakıp canını yakan cılız bir nefesi içine çekti. "Be-ben," dediğinde sesini güçlükle duyacağım kadar kısıktı. Gözlerime son kez baktı ve "Anneme gidiyorum," dedi ve gözleri kapanıp başı göğsümden kollarıma doğru düştü.

Artık hiç kıpırdamıyordu ve gözleri kapanmıştı.

Kollarımda hiç hareket etmediğini görünce, "Kenan bir şey oldu!" diye yüksek sesle bağırp onu sarsmaya başladım. "Kıpırdamıyor, Allah kahretsın kıpırdamıyor!"

Ölmüş olamazdı, değil mi?

Kenan arabaların arasından son sürat geçerken, "Nabzını yokla!" dediğinde sesindeki korku benim hissettiklerimle kıyaslanamazdı. "Sana ileri gittiğini söylemişim. Sana dur dedim lan, dedim!" diye bağırdığında onu zerre kadar dinlemiyordum. Duymak istediğim tek kişinin sesi kulaklarımda silinmişken diğer tüm sesler anlamını yitirmişti.

Elimi boynuna doğru uzatırken artık bende titriyordum. Atmayan bir nabızla karşılaşacak olma düşüncesi vücudumu baştan ayağa titretiyordu. Öldü diye ödüm koparken parmaklarım buz gibi tenine değdi. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırarak nefesimi tuttum. Şu anda kendi nefes seslerimden daha çok onun nefeslerini duymak istiyordum. Elim boynundayken parmaklarımın altında hissettiğim cılız nefesle burnumun direği sızladı. Bunun sebebi hissettiğim tarifsiz mutluluktu. Yaşıyordu, hâlâ yaşıyordu. Bir yere gittiği yoktu sadece bayılmıştı. Bir yere gitmesin de.

Bu kadın tek bir gecede bana feleğimi şaşırtmıştı.

Hayatımın en uzun bekleyişini bir hastane koridorunda yaşamaya başladım. Yolun yarısında kollarımda bayıldığında öldü sandığım için yaşadığım o korkunun bir tarifi yoktu. O an anladım ki bu kadının ölümü beni her şeyden çok korkutmaya başlamıştı. Bu korkulara neden olan sıkık duyguları düşünecek durumda değilim. İstedğim tek şey karımdan gelecek iyi bir haberdir!

Koridorda sabırsızca dönüp dururken buradaki çocuklardan biri, "Abi," diyerek dikkatimi çekti. Durup ona baktığımda Nedim gözleriyle arkamda bir yeri işaret etti. "Gelenler var."

Başımı çevirdiğimde Duha ve Kadem'in bu yöne doğru geldiğini gördüm. Kesin talimatım vardı dışarıya haber sızmayacaktı. Malikanedekiler bile bilmezken Duha itinin nereden haberi oldu? Başımı çevirip Kenan'a baktığımda sıkıntıyla yüzünü ovuşturup, "Kadem, Bige'den bir türlü haber alamayınca onun kaldığı eve gitmiş," dedi sikkın bir sesle. "Evdeki kanları görünce beni arayıp durdu." Omuz silkti. "Bende olanları anlattım." Kadem karımla mı görüşüyordu? Ne sıfatla?

Kaşlarımı çattığımda Kenan, "Sebebini bende bilmiyorum," diyerek onu işaret etti. "Geline sorarsın." Öyle de yapacağım!

Bize yaklaştıklarında Duha konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki, Kadem hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı ve yumruk yaptığı elini suratıma geçirdi. Arkaya doğru bir adım sendelediğimde bizim çocuklar

hemen silahlarına davrandı. Ancak elimi kaldırıp hepsini durdurdum. Bunu yapmamı sağlayan tek şey Kadem'i yıllardır tanıyor olmamdı. Önümde her daim saygıyla eğilen çocuk eğer bugün bana el kaldıracak kadar ileri gidiyorsa, çok önemli bir sebebi olmalıydı.

Duha afallayarak Kadem'e bakıp, "Lan oğlum sen yine neler yapıyorsun?" dediğinde sinirden ne yapacağını bilmez bir haldeydi. "Geçmiş olsun gidelim diye ısrar etmenin sebebi Kalender'e yumruk atmak mı?" Hayırsız bir evlata sahip babalar gibi hayıflanarak başını iki yana salladı. "Kahvemi bile içirmedin." Bazen bu piçin nasıl strateji dehası olduğunu sorguluyordum.

"Kapat artık çeneni Tunus!" diyerek sert bir sesle onu tersledikten sonra sinirli bakışlarımı Kadem'e diktim. "Umarım bana vurmanın altında çok geçerli bir sebebin vardır," diyerek karşısına dikildim. "Aksi takdirde bugün gideceğin tek yer morg olacak!"

Kaşlarını çatan Duha, "Haddini aşma Kalender!" diyerek Kadem'i kenara çekip karşımda durdu. "Benim yanımda kardeşimi tehdit edecek adamı sikerim!" dediği an suratına yumruğumu geçirdim. "Senin uzayan dilini koparmak farz oldu!" dedikten sonra ikinci kez ona yumruk atacağım sırada başını eğerek kurtuldu. Hemen sonrasında, "Sen neyi kesiyorsun lan piç!" diyerek o da bana yumruk attı. Bu itle ilk kez yumruk yumruğa birbirimize girmiyorduk.

Birbirimize doğru atıldığımızda, "Bige benim kardeşim!" diyen Kadem'in sesi ikimizi de durdurdu. Kardeşim mi?

Kavga etmeyi bırakıp ona doğru döndüğümüzde başını salladı. "Belki aramızda kan bağı yok ama hayatta kalan tek kardeşim," diyerek burukça gülümsedi. "13 Haziran katliamında Bige dışında kurtulmayı başaran bir çocuk daha vardı." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "General Yusuf'un on yaşındaki oğlu Uğur Aktan," dediğinde koridordaki herkes sustu, herkesin bakışları onu buldu. Bu çocuk düşündüğüm şeyleri söylemeye çalışmıyordu, değil mi?

Gözleri dolarken bir kez daha başını salladı. "Evet, önceki adım Uğur'du. O dönem gazetelerde Bige'nin enkazın içindeki fotoğrafı boy boy

paylaşılmıştı," dediğinde sesi kısıldı, ağlamamak için başını eğdi. "O fotoğrafta kucağında ölü bir bebek tutuyordu. Babasının bile kucağında kolay kolay alamadığı o bebek, doktorların yalvar yakar ondan aldığı o bebek-" dedi ve sustu. Sesi titrerken başını kaldırıp bana baktı. "Abi," diye fısıldadı. "O bebek benim üç aylık kız kardeşim Oya Aktan'dı."

Siktir, ne diyor bu çocuk?

Tıpkı Bige gibi Kadem'de mi asker çocuklarından biriydi? Carlos'un soykırımında harcanan o ailelerden biri de Kadem'in ailesi miydi? Bige dışında o patlamada hiç kurtulan olmadı sanıyordum. Ne düşüneceğimi bilmez bir halde Duha'ya baktığımda derin bir nefes alarak başını salladı. "Bende yakın zamanda öğrendim," diyerek Kadem'in sözlerini doğruladı. "Onu Carlos'tan korumak için bu bilgiyi gizli tutmaya çalışıyorum," dediğinde beni uyarır gibi bakıyordu. "O it Kadem'in kim olduğunu öğrenirse onun da peşine düşecektir," dediğinde bunu sır olarak saklamamı istediğini anlamıştım. Carlos 13 Haziran çocuklarına kinliydi. Geriye kalan son iki çocuktan biri benim yanımdayken diğeri Duha'nın yanımdaydı. Her şeyim bu piçle eşit olmak zorunda değildi. Bektan bir durum!

Kadem gerçekten de 13 Haziran çocuklarından biriydi!

Kadem tekrar bana baktığında artık gözlerindeki öfkenin sebebini anlıyordum. "Sen bugün sana muhtaç bir kadına ilacı zamanında vermeyerek yanlış yaptın," dediğinde Kenan'ın benden en sağlamından yiyeceği birkaç yumruk vardı. Her şeyi anlatmıştı! Bunların arasında ne zamandan beri su sızıyor oldu?

Kadem kendini yatıştırmak için derin derin nefesler alırken, "Affedersin abi sana vurdum ama hak etmediğini söyleyemezsin!" dedikten sonra sırtını dönerek bizden uzaklaştı. Haklıydı, bir yumruktan daha fazlasını hak ediyordum.

Kadem'i izlerken Duha bana bakıp burnundan derin bir nefes aldı. "Koyuyor değil mi? İnsanın damarına bastıktan sonra affedersin abi demesi koyuyor, değil mi?" Buradaki tek mağdur oymuş gibi kendisini gösterip, "Bir de beni düşün, piç kurusu bunu bana her gün yapıyor!" dediğinde karım içeride canıyla boğuşurken onu teselli etmemi falan mı bekliyordu?

"Kafam zaten bozuk siktirme belanı, Tunus! Bana niye anlatıyorsun lan bunları!" diyerek banklardan birine oturup beklemeye başladım. "Hâlâ ses soluk yok!" Bu ıssız bekleyiş canımı sıkmaya başlamıştı. Yoğun bakıma alınmıştı.

Duha karşıma oturunca ikimizin de adamları bizden biraz uzaklaştı. Ancak her an birbirimize saldıracağımızı bildikleri için hepsi de tetikteydi. Cebinden bir mendil çıkartıp attığım yumruk yüzünden dudağındaki kanı silmeye başladı. Onun yumruğunun sızısı da benim yanağımdaydı. Başını kaldırıp bana baktı. "Neden ona panzehri vermedin?"

Bir cevabı yoktu, varsa da ben bilmiyorum. O gün tarafsız olmayı seçtiğinden beri öfkem dinmemişti. Ofisime geldiği ilk günden beri ona karşı hep iyi olmaya çalışmışım. Bu konuda ne kadar başarılı oldum, bilmiyorum ama anlayışlı taraf olmak için kendimi zorlamışım. Benimle geçirdiği güzel bir geceden sonra sabah bambaşka birine dönüşmüştü.

Bu değişiminin nedeni aynı odada kalmamız veya onu öpmem miydi? Onu zorlamamışım! Gecenin tamamını hatırlamıyorum ama kesik kesik hatırladığım anıların içinde onu zorladığıma dair hiçbir şey yoktu. Yatağına bile girmemişim. Gece uyku tutmayınca onu uyandıracak bir şeyler yapmaktan çekindim. Bu yüzden sabaha kadar balkonda oyalanmışım. Zaten sabaha karşı da balkonda sızmışım ama Bige Hanım sorun çıkartacak bir şeyler mutlaka bulmuştu!

Serhat ile gitmemesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu çünkü onun yanında bana söyledikleri de kabul edilemezdi! İsteddiği benden kaçmak değil miydi? Ona istediğini verdim, her ne kadar bana ihtiyacı olduğunu bilsem de gitmesine izin verdim. Ben olmayınca iki günden fazla onu yaşatmazlardı, bunu ben biliyordum lakin o bilmiyordu. Bu gece bana ihtiyacı olduğunda yanında olmamamın tek sebebi buydu, artık bunu anlamasını istiyordum. Bunu anlamalı hatta o kafasına sokmalıydı!

Ona gönderdiğim elbise de bunun içindi, ben olmayınca ölümün kaçınılmaz olduğunu anlatmak içindi. Bunu 13 Haziran'da giydiği elbisenin rengiyle yapmak istemezdim ama beni bunu yapmaya mecbur bırakmıştı. Bazı şeyleri güzellikle anlamıyorsa zor yoldan anlatmak bildiğim tek şeydi.

Kadınların kafasının nasıl çalıştığını pek bilmediğim için bunun işe yarayacağını düşünmüştüm.

Beni çok pis ters köşe yapmıştı!

Son ana kadar panzehri vermemiş olmamın da sebebi buydu, gel dememesiydi. Benden giden oydu, bana gelmek isteyen de o olmalıydı. Benden yardım istemeli, bana ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydi. Bunu anlasın diye ileri gidip en büyük travmasını bir kutuda ona gönderdim. Evet, bu kadar ileri gittim. Tek yapması gereken benden yardım istemesiydi fakat o, bunu yapmaktansa ölmeyi yeğledi! Düşündükçe kan beynime sığıyordu. Bir kadının kocasından yardım istemesi bu kadar zor olmamalıydı. O elbiseyi göndermek büyük hataydı. Kendi beynimin de belasını sikeceğim şimdi! Kapıyı kırıp karımı almak varken benim neyime ona ders vermeye çalışmak!

Duha'nın hâlâ benden cevap beklediğini görünce ona ters ters baktım. "Karımla olan sorunumu seninle konuşmayacağım." Burada olması bile tahammül sınırlarımı zorluyordu.

Dudağına bastırdığı mendili çekerken, "Zaten biliyorum," dedi. Gözleriyle Saka'nın kapısını işaret etti. "Bige henüz onun Uğur olduğunu bilmiyor ama Kadem'i hissediyor. Geçmişteki bağları gerçekten çok güçlü olmalı ki yıllar sonra birbirini bulunca kopamıyorlar," dediğinde bu durumdan rahatsız olduğunu görebiliyorum. Beni de rahatsız ediyordu. Duha'ya çalışan biri dışında herkes onun çocukluk arkadaşı çıkabilirdi.

Kapıya bakmayı bırakıp bana doğru döndü. "İçtiğimiz o gecenin sabahında ikisi telefonla konuşmuş. Yaptığın çok büyük ayıp."

"Ne yapmışım lan, ne?" Ne yaptığımı benim dışımda herkesin bilmesi beni çıldırtacaktı!

"Paradan bahsediyorum, ikimizde o paranın ne anlama geldiğini iyi biliyoruz. Kadem bana her şeyi anlattı," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ne parası?" Bu siktiğimin yerinde ne oyunlar döndüğünü anlamıyorum!

"Oğlum para işte," dedi. Korumalar duymasın diye onları kontrol ettikten sonra ellerini dizlerine bastırdı ve bana doğru eğildi. Kısık bir sesle, "Geceyi seninle geçirdi diye komodinin üzerine bıraktığın para," dedi.

Başta ne söylediğini anlamadım ama daha sonra yapbozun tüm kayıp parçaları kafamdaki yerine oturunca, "Siktir!" diyerek bir hışımla ayağa kalktım. O sabah apar topar otelden ayrılmasının sebebi bu muydu? Kahretsin, her şeyi yanlış anlamıştı!

Gece otel personelinden içecek bir şeyler istemiştim. Kafam güzel olduğu için bahşış verirken cüzdandaki paraların bir kısmı yere dökülmüştü. Onları alıp cüzdana koymaya üşendiğim için yerden toplamaya tenezzül bile etmemiştim. İçkimi getiren kişi onları benim için toplamıştı ve komodinin üzerine koyduktan sonra gitmişti. Bütün bu yaygaranın sebebi bir avuç para mıydı? Ona fahişe muamelesi yaptığımı mı düşünüyordu?

Saçmalık! Böyle bir şeyi ne yaparım ne de başka birinin yapmasına izin veririm!

Duha değişen yüzüme bakınca hiçbir şey bilmediğimi anladı. "Aslında o paranın amacı düşündüğümüz gibi değil, değil mi?" dedi.

"Sence piç kurusu?" dedim. "Ben öyle bir adam mıyım?"

"Evet," dediğinde kaşlarımı çatığımı görünce uykusu gelmiş gibi esnedi. "Karın ebeni belleyecek farkında mısın?" Bir kez daha onun kapısını işaret etti. "Bu gece ona her ne yaptıysan geri dönüşü çok ağır olacak." Bunu görmek için her şeyini ortaya koyacakmış gibi bakıyordu. "Oğlum karın Adana'lı sen kime posta koyuyorsun? Kadınlı erkekli manyak olur bunlar. Bu adamlar güneşe bile ateş ediyor lan," dediğinde bu piç daha fazla canımı sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Sen onun Adana'lı olduğunu nereden biliyorsun?" Tekrar sinirlendiğimde gözlerini devirdi. "Kadem'in kütüğünde doğum yeri Adana yazıyor," diyerek cevap verdi. İkisi çocukluk arkadaşı olduğu için haliyle aynı şehirde doğdular.

Doktorlar nihayet dışarı çıkınca hemen onlara doğru yürüdüm. Bu gece artık iyi bir şeyler duymaya ihtiyaım vardı. "O nasıl?" dediğimde olumsuz bir şeyler duyacağım diye ödüm kopuyordu.

Benim için akıl durmuş, dil susmuşken ondan gelecek iyi bir habere ihtiyaım vardı.

Öncelikle unutmadan küçük bir hatırlatma yapmak istiyorum. Giriş bölümünü kaldırıp tekrar yayınladığım için bölüm sıralamasında çoğu kişide en başta olması gerekirken sonda görünüyor. Hikâyeyi kütüphanenizden kaldırıp tekrar yükleyince düzeliyor.

Evet, bir bölümü daha geride bıraktık. Hem Karun hem de Bige, yani ikisi de birbirinden daha gözü kara ve keskin karakterler oldukları için kavgalarının da şiddeti gördüğünüz gibi azımsanamaz. Umarım her taştırmaları böyle ölümcül boyutta olmaz.

Aralarındaki sürtüşmenin sonunun hastanede biteceğini tahmin ediyor muydunuz?

Karun bu bölümde kızı resmen intihara zorladı, bu kadarını bekliyor muydunuz?

Alıntıda sinyallarını verdiğim gibi kutunun içinde eflatun elbise çıktı. Önceki bölümlerde Karun, Bige'nin resim defterini görmesine rağmen ona eflatun bir elbise gönderdi. Bu adam sinirlenince gerçekten de tüm gemileri yakabiliyor. Bu kadar ileri gideceğini bekliyor muydunuz?

Peki ya Bige'nin o elbiseyi giymesi? Eflatun elbise belki de zehirden daha çok canını yaktı.

Bige o kadar acı çekerken bile Karun inadından geri adım atıp ona panzehri vermedi. Bu kadarını bekliyor muydunuz? Bige'nin de dediği gibi sanırım tersi fazla acımasız.

Ya Bige'nin atlaması? Panzehir için tek yapması gereken Karun'un istediği gibi ona yalvarmaktı. Ama bunu yapmak yerine sürünerek de

olsa yukarı çıkıp atladı. Böyle bir şey yapacağını bekliyor muydunuz?

Karun'un beklemediği çok açık. Bige atlayınca gerçek anlamda serseme döndü. İkisi de kızınca kontrolden çıkıyor, umarım her kavgaları hastaneyle sonuçlanmaz yoksa bu ikisiyle çok işimiz var.

İşin garip yanı Karun onu yalvartmak isterken ilacı içsin diye Bige'ye yalvaran o oldu. Karun bile onun çatıya çıkıp atlamasını beklemiyordu.

Ama Bige için bu bölümde yaşadıkları gerçekten kolay değildi. Zehrin etkisindeyken çocukluğunda kalma bir travmayla sınandı .

Aslında Karun, Bige'yi yerde kanlar içinde görünce çoktan pişman olmaya başladı. Ama ne yazık ki onun pişmanlığı Bige'ye bazı şeyleri kolay kolay unutturmayacak gibi.

Bige'nin bir seçim yapmadan Karun ve Serhat ile gitmeyeceğini kimler tahmin etti? Orada ikisini de bırakıp gitti.

Peki, Serhat'ın hâlâ ikinizi birden seviyorum demesine ne demeli?

Acaba gerçekten böyle insanlar var mı ki?

Peki, Kadem'in bu bölüm gerçek kimliğini açıklamasına ne demeli? Bunu bekliyor muydunuz?

Kadem'in Uğur olduğunu zaten biliyordunuz, değil mi? Çünkü önceki bölümlerde bu konuda çok fazla spoiler vermiştim.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(18) Gönül Suçu.

Bölüm için şarkı: Eylem Aktaş, Yüreğimden Tut.

"Kaç özür kırılan bir kalbi telafi ederdi? Bunun gerçekten bir telafisi var mıydı veya olabilir miydi? "

Karun.

Bu gece hayatımın merkezine bir yıldırım gibi düşmüştü, sabah olmuyordu. Saka uyanmadıkça da güneş doğmayacak gibiydi. Pişmanlığım öyle bir ıstıraba dönüşmüştü ki ne nefes aldırıyordu ne de rahat bırakıyordu. Beni affedip affetmemesi zerre kadar umurumda değildi. Tek istediğim onun iyi olması ve uyanmasıydı. Saat sabahın beşiydi ancak hâlâ gözlerini açmamıştı. Hiç uyanmayacak gibi hissettiriyordu. Doktorun odasında rahatsızca bekliyor ve son gelişmeleri ondan duymak istiyordum.

Kadın masasındaki dağınıklığı toplamaya devam ettikçe Duha ve ben sinirden göz göze geliyorduk. Başımı çevirdikçe Duha'nın suratını görmek ise beni daha çok kızdırıyordu. Kadem buradan ayrılmadıkça o da gitmeyecek gibi görünüyordu.

Doktorun masasının önünde karşılıklı otururken ara ara gözleriyle kadını işaret edip onu uyarmamı bekliyordu. Kadının oyalanması ondan daha çok beni kızdırıyordu ama karımın hayatını kurtaran birine kızacak değildim. Kim bilir her gün bizim gibi kaç tane sorunlu hasta yakınıyla uğraşıyordu, bir de ben ona sorun çıkarmayacağım. Zaten daha önce bana Saka'nın nasıl olduğunu söylemişti. Şu an için korkulacak bir şey yoktu. Aradan geçen birkaç saatte nasıl olduğunu öğrenmek için buraya gelmiştim. O iyiydi.

Genelde sabırsız bir mizacı olan bendim ama daha fazla dayanamayan Duha, "Doktor Hanım siz bırakın bizim çocuklar toplar masanızı," diyerek

ona yakışmayan bir sahtelikte gülümsedi. "Siz artık bizim kuştan haber verin."

"Nereden senin kuş oluyormuş lan it!" dediğimde baygınlık geçirirmiş gibi masadaki dosyalardan birini aldı. Daha sonra dosyayı öne ve arkaya doğru sallayarak kendini serinletmeye başladı. "Bir lafımı da yanlış anlama piç kurusu!" dedikten sonra dosyayı biraz aşağıya kaydırıp boynunu yelpazeledi. Şu anda şekeri fırlamış teyzelerden bir farkı yoktu.

Gözlerim boş bir şekilde onun elindeki dosyaların hareketlerini takip ederken, "Ne halt ediyorsun?" diye sordum kuru bir sesle.

Salladığı dosyaya klima muamelesi yaparken sııttı. "Püfür püfür esiyor mübarek." Gözlerini kapatıp dosyayı yüzüne yaklaştırdı ve cılız rüzgârı tekrar yüzüne yönlendirdi. "Oh çok iyi," diyerek gevşediğini gösteren bir ses çıkardı.

"Tunus?"

"Hımm," gibisinden gözleri kapalı garip bir ses daha çıkardı.

"Ben karımla ilgili son gelişmeleri öğrenirken git gusül abdesti al," dedim öylesine bir şeyden bahseder gibi. "Çıkardığın seslere bakılırsa yeteri kadar ereksiyon oldun."

Son duyduklarıyla, "Siktir lan!" diyerek gözlerini hemen açtı. Başını çevirip masasında ona dik dik bakan kadın doktoru görünce esmer yüzü kızardı. "Öyle bir şey yok!" dedi hızlıca. Doktoru yeteri kadar ikna edemediğini düşündüğü için çatık kaşlarla bana bakıp, "Olmadığını söylesene piç!" dedi.

Onun adına utanmış gibi yapıp mahcup bir ifadeyle doktora baktım. "Umarım bu aramızda kalır," dedim. "Nesnelere karşı ereksiyon göstermesi takdir edersiniz ki hoş karşılanmaz," dedikten sonra kadının masasına doğru eğilip, "Ofisimdeki yazıcıyla nasıl bir ilişki içinde olduğunu tahmin bile edemezsiniz," dedim. Ciddi bir yüzle kadına bakarken başımı yavaşça öne doğru salladım. "Yenisini almayı düşünüyorum."

Kadının şaşkın yüzü bembeyaz olurken yutkunarak Duha'ya baktı. Birkaç saniye ona baktıktan sonra başını çevirip köşedeki yazıcıya baktı. Daha sonra tekrar Duha'ya bakınca Duha'da yazıcıya baktı. Kadının bakışlarından ne düşündüğünü anladığı için boğazından başlayan bir kızarıklık yüzüne kadar yayıldı. Bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmediği için elini kaldırdı ve yüzünün yakınına doğru tuttu. Bu el hareketi doktor onu görmesin ve duymasın diyeydi. Bu şekilde kendini gizlemeye çalışmıştı. Bana doğru eğildi ve dişlerinin arasından, "Şu kadına yazıcını becermediğimi söyler misin?" dedi kısık bir sesle. "Lan oğlum inanmış gibi bakıyor, utandım!"

Düz bir ifadeyle ona bakmak dışında hiçbir şey söylemedim. Daha fazla utanmak istemiyorsa canımı sıkmayı bırakmalıydı. Buraya Saka hakkında bir şeyler duymaya geldim onun dosyayla yaptığı garip sesleri dinlemeye değil. "Her neyse," diye gergin bir sesle konuşup kadının zamanla yıpranmış yüzüne baktım. "Karım nasıl?"

Saka'nın dosyasını açıp hızlıca göz gezdirdi ama ara sıra Duha'ya kaçamak bakışlar atıyordu. Annesi yaşındaki bir kadının ayıplayan bakışlarına maruz kalmak, Duha'nın saklanacak yer aramasına neden oluyordu. Masasındaki isimlikten Şirin Yağcı yazan kadın, "Buraya geldiğinde zehir neredeyse iç kanamaya sebep olacaktı ama zamanında müdahale etmeyi başardık," dediğinde bunu zaten biliyordum. Yoğun bakımın koridorunda bana bunu söylemişti. Bildiğim kadarıyla durumunu kontrol altına almışlardı.

Şirin Hanım, "Ancak ciğerlerinde oldukça ciddi bir zedelenme mevcut," dedikten sonra yüzüne gelen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ciğerlerindeki hasarın tamamen iyileşmesi zaman alır. Bu süreçte sigara, toz ve kimyasal maddelerden tamamen uzak durmalı. Bunların dışına çıkarsa nefes darlığı yaşayabilir." Sigara içen bir kadına gel de bunları anlat. Belki de bırakması için bütün bunlar yeterli olurdu.

Başını eğip onun dosyasına bakarken devam etti. "Şimdi gelelim düşmeden kaynaklı sorunlara," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Sol elinin iki parmağında kırıklar var ve sağ bacağının eklem yerinde zedelenme mevcut. Adım atarken zorlanabilir fakat bir süre daha az hareket ederse zamanla iyileşecektir." Onun için bir tekerlekli sandalye ayarlayabilirim böylece yürümek zorunda kalmazdı. Sabah ve akşam yaptığı yürüyüşleri de bir süre

unutmalıydı. Elini kullanmasına zaten gerek yoktu çünkü malikanedeki çalışanlar onun istediği her şeyi yapardı.

Doktor, "Alnında beş, kaşında ise iki dikiş var," dedikten sonra kinaye barındıran gözlerini bana dikti. "Endişe etmeyin dikişlerin izi kalmayacak çünkü onun dikişlerini dalında çok iyi bir estetik cerrahı attı," dediğinde sözlerinin altında yatan imayı çok iyi anladım. Dikişleri için dışarıdan estetik cerrahı getirmemden bahsediyordu. Karım canıyla boğuşurken onun nasıl görüldüğüyle uğraştığımı düşünüyordu. Aslında onun nasıl görüldüğü umurumda değildi ama Saka, görünüşüne çok değer veriyordu. Benim yüzümden yüzünde dikiş yaraları kalırsa canıma okurdu. Sırf o memnun kalsın diye bir uzmanı dışarıdan getirtmiştim.

Bakışlarıyla beni yargılayan doktor yetmezmiş gibi Duha'da kınar gibi bana bakıp, "Hazır elin değmişken bari kırdığın burnunu da yaptırsaydın," diyerek üzerime geldi. Az önce olanların intikamını aldığını iyi biliyorum. Doktorun yanında karıma şiddet uygulamışım gibi lanse ettiriyordu. Gerçi benim yüzümden Saka'nın bu halde olduğunu düşünürsek haklı bile sayılırdı!

Burnunu daha önce yaptırdığını bilmiyordum. Her şey getirdiğim estetik cerrahının onu muayene etmesiyle ortaya çıkmıştı. Burnu daha önce bir işlem görmüştü. Yüzüstü düştüğü için burnunda da küçük bir hasar vardı ama abartılacak kadar ciddi bir şey değildi. Tabii uyandığında bunun için bayağı bir olay çıkartacağını biliyorum. Acaba uyuyorken burnunu da yaptırsa mıydım? Bunu düşünmedim değil ama bu sefer de sadece dış görünüşüne önem verdiğimi düşünürdü. Onunla ilgili her konuda hep çelişkiye düşüyordum.

Doktorun yüzü ciddileşince en kötüsünü sona sakladığını anladım. "Bige Hanım'ın daha önceki sağlık kayıtlarına baktık," dedi. "Eminim Bige Hanım'ın bu yıl içinde göz nakli operasyonu geçirdiğini biliyorsunuzdur," dediğinde gerilerek başımı salladım. Nakil ameliyatının konumuzla ne ilgisi vardı?

"Operasyonunun üzerinde henüz bir yıl bile geçmemiş," dediğinde gerim gerim gerilirken sessizlik içinde onu dinlemeye başladım. "Yüzüstü düştüğü için gözlerinin korneasında bir sorun olup olmadığını o uyanmadan

kestiremeyiz. Ne yazık ki Bige Hanım'ın durumundaki hastalarda karşılaştığımız bir sorun," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Ne demek bir sorun olabilir? Daha yeni gözleri açılmışken tekrar kör olma ihtimalinden mi bahsediyordu? Siktir lan saçmalık bu!

Gözlerini kaybetme ihtimali mi vardı?

Elim ayağım buz tutarken duyduklarımı inkâr eder gibi başımı iki yana salladım. "Atladığı yer çok yüksek değildi," dedim paniklemiş bir halde. "Beş veya altı metreydi bu yükseklik ondan gözlerini alamaz! Siz söylediniz daha gözleri görelî bir yıl bile olmadı!" Sinirle saçlarımı dağıtırken, "Gözlerini kaybedemez!" dedim. Nefes almak için kravatımı çekiştirirken kadına bakıp, "Korkar," diye fısıldadım. Bunu bana daha önce hiç söylemedi ama en büyük korkusunun gözleri olduğunu biliyorum. Ne yapacağımı bilmez bir halde ona bakarken sesim kısıldı. "Gözlerini kaybedemez korkar, çok korkar."

Onu karanlığa mahkûm etmiş olamam.

"Lütfen sakın olun," dediğinde sanki bu mümkünmüş gibi konuşuyordu. "Bunlar sadece bir olasılık, her şey yolunda da gidebilir. Bige Hanım uyanmadan bunu anlayamayız," dedikten sonra çağrı cihazı çaldığı için ayağa kalkıp, "İzninizle," dedi ve odadan çıktı. Aklıma soktuğu olasılıkların beni nasıl darmadağın ettiğini bilmiyordu. Ne demek görmeyebilir?

Başımı çevirip Duha'ya baktığımda onun da tüm keyfi kaçmış gibiydi. Siyah gözleri düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. "Öyle olsa bile hallederiz," diyen piç kurusu beni teselli etmeye mi çalışıyordu? Bu haberi alırken neden yanımda nefret ettiğim biri vardı ki? Kenan hangi cehennemdeydi!

Sessizlik içinde kara kara düşündüğümü görünce, "Lan oğlum hallederiz!" diyerek üsteledi. "Gerekirse buluruz birini ve alırız ondan kornealarını." Manavdan meyve alır gibi konuşması iyice beni sinirlendiriyordu. Belki de beni asıl kızdıran şey bunu gerçekten yapma ihtimalimdi. Eğer doktorun bahsettiği gibi bir durum yaşanırsa onun için uygun bir donör arayacağımı biliyorum.

Yasal yollardan olması şart değildi.

Doktorun odasından çıktıktan sonra Saka'nın kaldığı yoğun bakım katına çıktım. Hemşirelerden biri maske gibi birkaç şeyi bana verdi ve bunları taktıktan sonra onun odasına gireceğimi söyledi. Ellerimdeki plastik eldivenlere kadar hepsini takarak onun yanına girdim. Onu henüz normal bir odaya almamışlardı. Yatağının kenarına oturup iç çektim. Yüzü ona yakışmayan bir beyazlıktaydı oysa ki onun teni kavruktu. Alnının köşesinde ve kaşında gazlı bezler yapıştırılmıştı. Burnunda ise tampon olduğu için biraz şişmiş görünüyordu. Bizim çocukları uyarmıştım kimse onun burnuna bakmayacak ve bu konuda ona tek kelime etmeyecekti. Rahatsız olmasını istemiyorum. Öyle abartılacak bir hasar değildi ama Saka bunu dünya meselesi haline getirebilirdi.

Dirseğine kadar alçılı eline baktım. Bir süre bu alçıya katlanmak zorunda olması beni darlıyordu. Bütün bunlara nasıl sebep oldum, aklım almıyordu. Kâbus görüyor gibiydi çünkü kaşları hafif çatıktı. Kadınlar uyurken bir meleği andırır derlerdi çünkü uyurken fazla huzurlu görünürlerdi. Fakat Saka öyle görünmüyordu, huzursuz gibiydi. Uyurken bile yüzünde iç karartan bir ifade vardı. Sanki uyku onun en büyük cezasıydı çünkü yüzünde yine acı çeken o ifade vardı. Otel odasında uykumu kaçırان şey uykusunda sık sık sayıklamasıydı. Tam hatırlamıyorum ama sanırım yine şu anda olduğu gibiydi yüzü.

İşkence çeker gibi. O gece üst üste, "*Bilmiyordum,*" diye bir şeyler sayıklamıştı. "*Anne bilmiyordum,*" diye bir şeyler mırıldanıp uykusunda ağlamıştı.

Neyi bilmiyordu?

Eminim şu anda ağzından boğazına soktukları bir hortum olmasaydı aynı şeyleri tekrarlardı. Çünkü kaçırıldıktan sonra kollarıma bayıldığı o gün hasta yatağında da aynı şeyleri söylemişti. O gün baygın bir şekilde yatarken yine uykusunda ağlayıp annesinden özür dilemişti. Sanki hep aynı rüyaları görüyor gibiydi. Bilinçaltında ne saklıysa bu ona işkence ediyordu. Gündüzleri gülücükler saçan kadın uyurken cehennem ateşlerinde yanar gibi gözyaşı döküyordu. Şu anda bile kapalı gözlerinin arasında süzülen bir

damla yaş vardı. "Sakladığın bir şey var, değil mi?" Kimseye söyleyemediği bir şeyler ona vicdan azabı çektiriyor olmalı ki uykuda nüksediyordu.

Önce solgun yüzüne sonra da kapalı kirpiklerine baktım. Bu gözler bana eskisi gibi bakmak için açılmayacaktı, değil mi? Neden umursuyorum bilmiyorum ama onunla ilgili çoğu şeyi görmezden gelemiyordum. "Diğer kadınlardan bir farkın yok," dedim onu izlerken. "Onlardan farklı değilsin hatta hepsinden daha fazla kafa ütölüyorsun." Aşırı süslüydü ve sinir bozucu derecede vücudunu teşhir etmeyi seviyordu. Saçma sapan inançları ve takıntıları vardı. Sigara içiyordu ve içkiye alışıktı. Fazla inatçı ve söz dinlemeyecek kadar asiydi, yani bir kadında nefret ettiğim her şeye sahipti.

Stresten başıma ağrılar girerken burun kemerimi sıktım. "O halde neden senden nefret edemiyorum? Neden tüm bu şeyleri sevmeye başladım?" Cevabını arayıp da bulamadığım tek soru buydu. Neden sürekli bana sorun çıkartan bu kadını önemişiyordum? Soyadımı taşıdığı için olabilir miydi?

"Hazır uyuyorken ve çenen kapalıyken söylemem gereken birkaç şey daha var." Uyanırken söylemekten kaçındığım bir şeyler vardı. "Anneni rüyada görürsen ona karşı mahcup olduğumu söyler misin?" Emanetini koruyamamıştım oysa ki koruyacağımı söylemişim. Bu tutamadığım ilk sözüm olacaktı.

"O gün maskeli davette giydiğin elbise de sana çok yakışmıştı." Başımı salladım. "Belki o kadar açık olmasaydı daha çok yakışırdı ama genel olarak yakışmıştı." O kadar dekolte olmasaydı daha iyi olurdu tabii.

"Adana'ya dönmeni engelleyen bendim." Bunu söylerken yüzüne daha dikkatli bakıp uyuduğuna emin oldum. Bu kısmı özellikle duymamalıydı. "Evet, bir süredir uçak ve otobüsler de dahil tüm seferler boş kalkıyor."

"Ve saatler önce paylaştığın o fotoğraf," diyerek kaşlarımı hafifçe çattım. "Fazla ihlal yediği için kalktı o fotoğraf." Bunun için gereken her şeyi yapmıştım. "Hayır, fotoğrafı paylaşıırken sayfanda falan değildim, yapacak daha önemli işlerim vardı." Sayfasındaydım.

Doğru düzgün şeyler paylaşmadıkça Instagram'ı satın alma fikri çıkmayacaktı aklımdan.

Hemşire beş dakikadan daha fazla kalmamam için beni uyarmıştı. Onun yanında daha fazla kalmak istiyorum ama sağlığını tehlikeye atacak şeylerden kaçınıyordum. Bu yüzden içli bir ifadeyle yüzüne bakıp, "Özür dilerim," dedim sıkıntılı bir sesle. "Böyle olmasını istememiştim." Böyle sonuçlanacağını bilseydim daha o, beni aramadan ben ona giderdim.

Elini tuttuğumda ilk kez onun eli benim elimden daha soğuktu. Parmaklarını açarak eğildim ve dudaklarımı avucunun içine bastırdım. Avuç içleri öpülerek özür dilendiğine inanıyordu. Avuç içinden öperek ondan ikinci kez özür dilemiştim.

Öpücükleri eşitlemekle ilgili takıntısı aklıma gelince gözlerim alçılı elini buldu. Bir alçıyı öpmek yerine sağlam elini ikinci kez öptüm. Böyle de sayılırdı, değil mi?

Bige.

Gözlerimi yavaş yavaş aralamaya başladığımda gördüğüm kâbustan uyanmaya başlamıştım. Sık sık gördüğüm iki kâbustan biri idi. Kirpiklerimi loş bir karanlığa açınca korktum. Bir an tekrar gözlerimi yitirdim diye ölesiye korktum ama duvardaki saati görünce rahat bir nefes aldım. Saati görebiliyordum, saati görüyorsam hâlâ görme yetisine sahiptim. Saat gecenin ikisiydi. Ben zehirlendiğimde saat gece ikiyi çoktan geçmişti. Bu da demek oluyor ki zehirlendiğim günde değildim. Sahi neredeydim ve bana ne olmuştu? Hastane odasına benziyordu peki, buraya nasıl geldim?

Her şey fazla karışık geliyordu.

Kendimi zorlayarak anılarımı bir sıraya koymaya çalıştım. Zehirlendiğimi hatırlıyorum evet, birileri beni zehirlemişti. Panzehri verdiler mi? Hayır, panzehir Karun'daydı ve bana vermeye yanaşmamıştı. Bunun için ona yalvarmamı istemişti. Bir anda gerilmeye başladım. Lanet olsun kendi hayatım için ona yalvardım mı? Yaptım mı yoksa bunu? Ay kesin yaptım! Canım o kadar çok yanıyordu ki kurtulmak için kesin ona yalvardım. Eğer öyleyse gidip atayım kendimi bir yerlerden aşağıya! Bir dakika, atlamak

mı? Gözlerimi irice açarak afalladım. E atladım ya ben zaten! Evet, evet, atladım ben! Şimdi hatırladım çatıdan atladım ben! İyi halt yedim ben!

Karun beni atlamaya zorlamıştı.

Hatırladığım son detayla içim kıyıldı, ağlamak istedim. Karun bana eflatun bir elbise göndermişti sonra da panzehir için ona yalvarmamı istemişti. Canım o kadar çok yandı ki orada çektiğim fiziksel acı bana yaşattıklarının yanında hiçbir şeydi. Bana bunu gerçekten yaşatmıştı.

Başımı çevirince odada olduğunu gördüm. Gece lambasının ışığı onu biraz gölgede gösteriyordu ama oradaydı. Oturduğu koltukta öne doğru bükülmüş, başını ellerinin arasına alarak kara kara düşünüyordu. Onu üzen, canını sıkıran bir şeyler olduğunu her haliyle belli ediyordu. Bu saate kadar odamda kaldığına göre refakatçim oydu. Gecenin geç saatine kadar beni bekleyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Kolumu kaldırıp dudaklarımdaki oksijen maskesini çıkardım. Odadaki havayı soluyunca ciğerlerimdeki basınç arttığı için öksürmeye başladım. Buradaki havaya alışmam gerekiyordu. Sesimi duyunca irkilerek başını kaldırdı. Beni görünce yüzündeki uyku sersemliği çok hızlı dağıldı. Gözleri şükreder gibi bana bakıyor, gerçekten uyandığıma kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Uyanmışsın," dediğinde hemen ayağa kalkmıştı. O kadar rahatladı ki göğsünü şişiren havayı sesli bir şekilde verdi.

Bana doğru bir adım atmıştı ki kaşlarımı çatattığımı görünce durdu. Tek bir kaş çatmasından onun yakınlığını istemediğimi anlamıştı. Çok az olan keyfini çatık kaşlarım kaçırınca dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Diline pelesenk olan kelimeleri yutarak kapıya doğru yürüdü. Henüz ondan bir şeyler duymaya hazır olmadığımı biliyordu. Kapıyı açıp, "Nedim doktoru çağır," dedikten sonra kapıyı kapattı. Sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. Uyandığım için mutluydu.

Bana döndüğünde yatağıma doğru birkaç adım attı. "Nasıl hissediyorsun?" dediğinde belki de ilk kez benimle konuşurken sesi çekingen çıkıyordu. Mavileri ise fazla karamsar bakıyordu. Ters bir cevap alacağını biliyordu.

Sık sık gözlerime bakar gibiydi. Sanki aklını kurcalayan bir şeyler vardı. "Nasıl mı hissediyorum?" Konuşurken ciğerlerimdeki baskı hâlâ canımı yaktığı için tekrar öksürmeye başladım. Zehir ciğerlerimi harap etmiş olmalı.

Öksürük kesilince derin bir nefes alıp boş gözlerimi ona diktim. "Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum çünkü sana bakıyorum," dedim duygusuz bir sesle. Ruhsuz bir tebessüm kondu kurumuş dudaklarıma. "Belki görüş açımdan çıkarsan bir şeyler hissedebilirim," dediğimde tuttuğu soluğunu sesli bir şekilde verdi, gergin bedeni gevşedi. Şükreder gibi gözlerini yumarken, "Görüyor," diye bir şeyler mırıldandı. Görmemem mi gerekiyordu?

Kendini benden gelecek ağır sözlere hazırlamıştı ama bir yanı yeteri kadar hazır değildi. Belki de asıl hazır olmadığı şey soğuk bakışlarım ve bakışlarıma eşlik eden hissiz sesimdi. Bir şeyler söylemek istiyordu, bir şeyler söyleyip içine çekildiğimiz bu çıkmazdan bizi kurtarmak istiyordu. Amma ve lakin aralıklı dudakları bir kez daha kapanarak ona istediğini vermedi. Bizi bu durumdan kurtaracak hiçbir şey olmadığını bilerek sustu. O her zaman dimdik olan omuzları düştü ve başını sallayarak pencereye doğru ağır adımlarla yürüdü. Bu hareketiyle içim burkuldu. Evet, istediğim gibi görüş açımdan çıkmıştı.

Bir süre sonra yüzündeki tebessümle kadın doktor içeri girdi. "Hastamız uyanmış," derken bana yaklaşıp yatağımın baş kısmını kumandayla yukarı kaldırdı. Şimdi onu daha iyi görüyordum.

Doktor boynunda asılı duran gözlüğünü taktıktan sonra serumu ayarladı. "Gözlerinizde herhangi bir sıkıntı var mı?" dedikten sonra alnımı işaret etti. "Çok sert çarpmışsınız beş dikiş atmak zorunda kaldık. Sağlık kayıtlarınıza bakınca geçirdiğiniz göz nakli operasyonunu gördük. Sizin durumunuzdaki hastalarda kafaya alınan sert darbeler nadiren de olsa gözlerdeki sinirleri tetikler." Eğer görmüyor olsaydım zaten buranın altını üstüne getirerek bunu onlara yansıttırdım. Tekrar o karanlığa çekilmek en büyük korkumdu.

"İyi görüyorum," dediğimde doktorun tebessümü büyüdü. "İyi de olacaksınız," dedi. "Zehirden dolayı ciğerlerinizde küçük bir yara görünüyor ancak zamanla ilaçların yardımıyla düzelecektir. Tabii bu süreçte

sigara dumanı, toz ve kimyasal maddelerden uzak durmalısınız," dediğinde yüzümü buruşturdum. İlk söylediği şeyden uzak duracağımı sanmıyorum. Belki sigarayı biraz azaltırım ama tamamen bırakamam. Başlaması kolay bırakması zordu.

Doktor neyim olduğunu anlattıktan sonra beni muayene etti. Her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra geçmiş olsun dedi ve dışarı çıktı. Her şey yolunda mı? Elimde alçı varken hiçbir şey yolunda değildi. 13 Haziran'a bu kadar az kalmışken bu halde kendimi nasıl koruyabilirim?

Başımı eğip sol elime baktım. İki parmağımda kırık olduğunu söylemişti ama kolumun dirseğine kadar alçı yapmışlardı. Bileğime kadar yapsalardı yeterdi. En azından bacağımda kırık yoktu. Atladığım yer en fazla beş veya altı metre yükseklikteydi. Buna rağmen bu kadar hasar aldıysam üçüncü katta atlasaydım kim bilir neler olurdu.

Kenan, Celil ve Furkan içeri girdiğinde Furkan'ın kucağında kocaman bir çiçek buketi vardı. Buketin içinde rengarenk çiçekler olduğunu gördüm. Furkan bana bakıp, "Geçmiş olsun Bige Hanım," dediğinde ona tebessüm ettim. "Sağ ol."

Bana doğru bir adım atmıştı ki Karun, "Bu ne?" diyerek onun kucağındaki büyük buketi işaret etti. Yabani adam ilk kez çiçek görüyormuş gibi bakıyordu.

Furkan başını eğip önce çiçeklere daha sonra Karun'a baktı. "Çiçek abi."

Karun ciddi misin dercesine ona bakarken, "Ne olduğunu görüyorum koçum," dedikten sonra tekrar buketi işaret etti. "Ne iş?"

Furkan ise beni işaret etti. "Bige Hanım için abi," dedi. "Dışarıdaki çocuklarla birlikte aldık ama hangi çiçeği sevdiğini bilemedik. Bizde hepsinden koydurduk." Karun'a bir konuda yardımcı olmak ister gibi bakarak, "Nedim dedi ki kadınlar çiçekleri severmiş, onlara çiçek verince mutlu olurlarmış," dedi. Gülümsedim. Bu sinir bozucu adamlar dışarıda beni neyin mutlu edeceğine kafa mı yormuşlardı?

Benimle uğraşmak dışında bir şey yapmadıklarını düşünüyordum.

Karun gldgm görünce bunu eklere yormuş olmalı ki ekleri işaret edip, "Sever misin?" diye sordu. Sanki evet desem burayı eklerle dolduracakmış gibiydi.

Aslında severdim ama ona hayır demek istedim. Fakat Furkan heyecanlı bir şekilde kucağındaki eklerle bana bakınca, "Evet," dedim onu kırmamak için. "Severim."

Cevabımla birlikte Karun son derece ciddi bir suratla Furkan'a bakıp, "Daha fazla ek getirin," dedi. Ne?

"Hayır, gerek yok," dedim hızlıca. Furkan'ın tuttuğu ekleri gösterdim. "Bu yeterli." Bıraksan gerçekten odayı eklerle dolduracaktı.

Kafası karışmış gibi bana bakıp, "Neden?" diye sorduğunda gerçekten bazı şeyleri anlamadığını görebiliyorum. "Bu küçük buket seni gldryorsa çok daha fazlası daha çok güldürür," dedi. Kadınların ne dşndğunden zerre kadar anlamıyordu, değil mi? Anlamaya çalıştığını görebiliyorum ama bu konuda yeteri kadar bilgisi yoktu. ekler bizi mutlu ederdi ama yaşananları bize unutturmazdı. Olanları telafi etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ne kadar incindiğimi gizlemeden ona bakarken, "eklerin iyileştirici gücü yok," dedim. Keşke olsaydı ama yok. Bu her şeyin cevabı olduğu için karşımda yenilgiyle sustu.

Furkan ekleri komodinin üzerine bıraktıktan sonra Celil ile birlikte dışarı çıktı. şimdi odamda sadece Kenan ve Karun vardı. Kenan bana doğru yürüyüp, "Bizi çok korkuttun," dediğinde bunu söylerken samimi olduğu için ona tebessüm ettim.

Bana yaklaşıp yatağın yanında durdu. Yeşil gözleri ilgili bir şekilde bana bakarken, "Herhangi bir şeye ihtiyaın var mı?" diye sordu.

"Bana bir uçak bileti bulursan sana minnettar kalırım." Sırtımı rahatlatmak için yatakta biraz kıpırdanmayı denedim ama canım yandığı için yapamadım. Kenan'a bakmak için kafamı kaldırıp, "Kaç gündür ne uçak

bileti bulabiliyorum ne de otobüs," diyerek alt dudağımı sarkıttım.
"Gerçekten çok müşkül bir durumdayım. Bir tane bile boş yer olmaz mı?"

Ağzının içinden, "Belki de hep boş kalkıyordur," diye bir şeyler homurdandıktan sonra hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Kocana sorsana," dediğinde bıyık altından gülüyordu. "Onun birkaç tane uçağı var, eminim seni bir tanesiyle gönderebilir." Başını çevirip Karun'a baktığında yeşil gözleri kinayeliydi. "Değil mi Karun?"

Kenan'ın ima dolu bakışları canını sıkmış olmalı ki kaşlarının kavisi çatıldı. "İyileşmeden hiçbir yere gidemez," dediğinde ona göz devirmek istedim. Sanki iyiyken de çok gidebiliyordum da.

"Gerek yok," dedim soğuk bir sesle. Delici bakışlarım onun üzerinde oyalanıyordu. "Eski kocamın uçağına falan binmem. Zehirle yapamadığını bakarsın uçakla yapmaya kalkışır ve öldürür beni," diyerek onu iğneledim.

Başını omzuna doğru eğip bana bakarken söylediklerimden sadece tek bir şeye takılmıştı. "Eski kocan mı?" dedi hafif sinirli bir sesle. "Hâlâ benim karımsın!"

"Yakında senden kurtulmuş olacağım!"

"Ama daha değil," dediğinde çok sakindi.

Sinirden homurdanarak önüme döndüğümde kapı gürültüyle açıldı ve Kadem odaya girdi. Koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Gözleri bir tek beni görüyordu benim dışımdaki kimseye fazla takılmamıştı. Uyandığımı görünce acı kahveyi andıran gözleri ışıldayınca ona gülümsedim. Uyandığımdan beri bir tek onu görmek beni mutlu etmişti. "Sen benim için korktun mu?" diyerek kıkırdadım ve sağlam elimi ona doğru uzattım. "Buraya gel."

Ona elimi uzatırken artık Karun'un ne düşüneceğı zerre kadar umurumda değildi. İster bana kızsın isterse de Duha'ya çalışan biriyle görüşüyorum diye beni hain ilan etsin, hiç umurumda değildi. Bana yapacağı en büyük kötülüğü zaten yapmıştı.

Kadem gülümseyerek bana doğru yürüdü ve uzattığım elimi tutarak yatağın kenarına oturdu. Karun'dan hiç korkmadan yanıma gelip elimi tutmuştu. Karun'un tepkisini görmek için ona baktığımda düz bir suratla bizi izlediğini gördüm. Birleşen ellerimize bakmak sinirlerini tepesine çıkarıyor ama kendini buna alıştırmaya çalışıyor gibiydi. Burnunda hızlı hızlı nefesler alarak yakınlığımıza kendini alıştırmaya çalışıyordu. Sanki yanlış bir şey yapmadığımızı o da biliyor gibiydi. Bunu bilmesine rağmen sinirlenen bir tarafı da yok değildi.

Ona bakmayı bırakıp önüme döndüğümde Kadem'in sempatik yüzüyle karşılaştım, tekrar gülümsedim. "Çilek mi yiyordun sen? Her zamankinden daha yoğun çilek kokusu alıyorum."

"Burnun büyümüş ondandır," dediğinde mal gibi yüzüne bakıp, "Ne?" dedim.

Karun onu uyarır gibi yalandan öksürüp boğazını temizledi ama onu anlamayan Kadem, "Kızım burnun kocaman," dediğinde gözlerini burnumdan ayırmıyordu. Şimdi ise Karun'un kısık sesle ettiği küfürleri duyuyordum.

Parmakları arasındaki elimi çekip hemen burnuma dokundum. "Ya büyük değildir serum yüzünden ödemdir o, ödem!" Sızlanarak burnumu kontrol etmeye çalıştım.

Bu hayvan herif gözlerini dikip burnuma bakarken, "Yoo," dedi safça. "Bükülmüş işte."

"Yalan söyleme !" Ona kızarak başımı iki yana salladım. "Yanlış görüyorsun burnumun bir şeyi yok!"

İşaret parmağımı iki kaşımın ortasına bastırıp düz çizgi halinde aşağıya kaydardım. Burnumun ucuna gelince parmağım hafif rotasını şaşırdı. "Burnum eğri mi?" Gözlerime akın eden yaşlarla Kadem'e baktım. "Eğri mi?"

Hemen hemen ağlamak üzere olduğumu görünce panikleyerek, "Yok bir şey, yok bir şey," dedi çocuk avutur gibi. "Ödemdir o."

Ona doğru atılıp tırnaklarımı elinin üstüne geçirdim. "Ödem şişirir hayvan herif, bükmez!" diye kızdığımında elini çekmeye çalışırken, "Höst lan geri bas, çemkirme bana!" dedi fakat odada yalnız olmadığımızı görünce korkuyla yutkundu. Başını çevirince Karun'un delici bakışlarıyla karşılaştı, bir kez daha yutkundu. Karısını köpek yerine koyduğu için, "Affedersin abi," dedi.

Ondan niye af diliyor ki benden dilemesi gerekiyordu.

Karun sakinliğini korumak için üstün bir çaba sarf ederken ona kapıyı gösterdi. "Dışarı çık!" dediğinde sesi görünüşünün aksine fazla sinirli çıkmıştı.

Daha fazla gerginlik yaşanmasın diye Kenan, Kadem'i de alıp dışarı çıktı. Şimdi odada bu canı adamla tek başıma kalmıştım. Pencerenin yanında put gibi hiç kıpırdamadan durup beni izliyordu. Aklım burnumun son görüntüsündeyken, "Beni Adana'ya gönder," dedim boş bir sesle. Gözlerim ne zaman ona değse içimden bir şeyler ölüyor gibi hissiz birine dönüşüyordum. "Senin şehrinden nefret ettim."

Durgun gözlerle bana bakarken, "Benim şehrinden mi yoksa benden mi?" diye sorduğunda cevabı zaten biliyordu ama bir kez de benden duymak istiyordu.

"İkinizden de."

Soğukkanlı davranmaya çalışarak anladım dercesine başını salladı. "İyileştiğinde gidersin." Neden beni bırakmak istemediğini düşünüyorum?

"Nasıl olduğumu düşünüyormuş gibi davranmayı bırak. Merhamet acımak değil ki." Onun yüzünden bu hale gelen alçılı kolumu işaret ettim. "Acıtmamak."

Gözlerinin mavisini çevreleyen kirpikleri titreşti ve o, aralıklı dudaklarını birbirine bastırdı. Bir kez daha boğazına kadar tırmanan kelimeli yutarak sessizleşti. Bir konuda hatalı olunca fazla mahzunlaşıp susuyordu. Suskunluğunun sebebi söyleyecek bir şeylerinin olmamasına değildi, söyleyeceği hiçbir şeyin işe yaramayacak olmasındaydı. Bakışları

yaptıklarının pişmanlığını taşıırken pişmanlığını bile dile dökemiyordu. Sadece bana bakıyor, sustuğu onca şeyin arasında ne kadar pişman olduğunu görmemi istiyordu. Belki de görmem için ümit ediyordu.

"Saldırıya uğradığımız o gün Carlos ile konuşmuştum. Bana dedi ki kocanı bırakıp gidersen adamlarım sana dokunmayacak." Gözlerim dolu dolu başımı salladım. "Yaralıydın ama olmasaydın bile seni bırakamazdım çünkü yardımınıza ihtiyacın vardı. Sen benden yardım istemedin ben yardım ettim." Elimi kaldırıp sızısını almak ister gibi göğsüme vurarak kendimi işaret ettim. "O süt fabrikasında sen yardım istemedin ben sana yardım ettim."

Gözlerine bakıp burukça gülümsedim. "Saatler öncesinde kan kusuyordum, canım yanıyordu ve acı çekiyordum, yani tıpkı senin gibi yaralıydım." Gözlerimi yumduğumda kirpiklerimin tutamadığı gözyaşım akıp gitti. Islak kirpiklerimi aralayıp ona baktım. "Yardıma ihtiyacım vardı ama sen yardım etmedin. Ben senden yardım istemedim ama sende etmedin. Oysa ki sen istemediğinde bile ben sana yardım etmişim." Hatta beni koruyacak tek silahı bile ona bırakmışım.

"Yapma," diye fısıldadığında adeta bana yalvarıyordu. İki olayı karşılaştınca bu muharebeden ağır yaraladı bile çıkamıyordu. Her zaman soğuk ve düz bakan gözlerinde keder vardı ve kederi milyonlara bölünmüştü. Tek bir parçası bile bana ulaşip onu affettirmeye yetmediği için, "Biliyorum sus," diyerek bana yalvardı. "İstemezsen hiç sesimi duymazsın ama sende sus." Dudakları düz bir çizgi haline gelirken gözlerine baktı ve, "Hiç olmazsa bu gece için," dedi. Dilimdeki zehir beni maruz bıraktığı zehirden daha çok canını yakıyordu.

Hayır, benden istediği şeyi yapıp susmadım. Bu gece beni dinlemeliydi çünkü bu gece dilim son kez konuşacaktı ona. Yarın sabah beni bu odada hatta bu şehirde bulamayacaktı. Bu gece söyleyeceğim her şeyi dinlemeliydi. "Seninle aramızdaki fark tam olarak bu," dedim konuşmaya devam ederken. "Yardıma ihtiyacın olduğunda ben seni yalvartmadım, aşağılamadım ve gururunu incitmedim. Bütün bunlara dikkat ederek sana yardım ettim." Gözlerimden taşan bir nefretle ona bakarken ne kadar da sakindim. "Senin aksine ben senin değerlerine önem vermişim."

"Birinden yardım istemeyi kendime yedirsem bu neden sen olasan ki? Carlos'u arasaydım o bile gelirdi!" Ağrıyan boynuma rağmen hızlıca başımı salladım. Sesim kısılırken, "Söylesene benim için Carlos'tan farklı mısın? Farklı olduğunu söyleyebilir misin?" Kendimi tutamayıp hıçkırdım. "İkiniz de eflatun bir elbiseyi kefenim yapmadınız mı? O elbiseyi sen bana gönderdin." O elbisenin benim için anlamını çok iyi bilmesine rağmen göndermişti.

Gözyaşları içinde ağlarken çocuk gibi burnumu çektim. "Giydim ben onu, 13 Haziran değildi ama 1 Haziran'dı. Tıpkı Carlos gibi sende bana Haziran'da giydirdin onu. O elbisenin içinde seninle konuştum, merdivende süründüm ve çokça da kan kustum." Bütün bunların hepsini yaşamıştım o, yaşatmıştı bana.

Dolma raddesine gelen gözlerine baktım. "Senden nefret ettiğim kadar Serhat'tan bile nefret etmiyorum! Görmüyor musun, şu anda yüzüne bakmak için bile çabalıyorum!" dediğimde belki de canımı daha fazla yakan şeyi yaptı ve başını eğerek beni ona bakma zahmetinden kurtardı. Daha sonra da hızlı adımlarla dışarı çıktı. Susmamı her şeyden çok istemişti ama ben konuşmaya başlayınca da beni susturmamıştı. Sonuna kadar dinlemek için odada kalmıştı. Şimdi dışarı çıkmıştı çünkü aklına mih gibi çakılan sözleri tekrar tekrar düşünecekti. Düşündükçe çektiği azap daha da büyüyecekti.

Çıktığı kapıya ıslak gözlerle bakarken, "Gönül suçu," diye fısıldadım. "Bana karşı işlediğin şeyin adı gönül suçu." Serhat bile kalbimi bu kadar acıtmamıştı. Onun evli olduğunu öğrendiğimde bile eflatun elbisenin yaktığı kadar yanmamıştım. Evet, gönül suçuydu bu.

Kenan ve Kadem içeri girince yalvararak Kenan'a baktım. "Beni babama gönder," diye ona ağladım. "Görmüyor musun halimi, illa cesedim mi babama gitmeli? Sizin hiç vicdanınız yok mu?" diyerek omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Biliyorum hastayım ama babam beni iyileştirir. Ben babama gitmek istiyorum," diye hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığımda Kenan ve Kadem ne yapacaklarını bilmez bir halde birbirlerine bakmaya başladılar. Ben artık babama gitmek istiyorum.

İçeriye Furkan girdi. Kenan'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen, "Abi," diyerek ona baktı. "Karun Bey uçağı hazırlatmanı istedi." Beni gösterdi. "Bige Hanım için," deyince Karun'un dışarıda ağlayarak söylediklerimi duyduğunu anladım. Sonunda beni göndermeye ikna olmuştu.

Boşanmak için bile olsa bir daha buraya hiç dönmeyeceğim. Avukata vekalet veririm o benim yerime duruşmaya katılırdı. Elimde birçok sağlık raporu vardı. Hakim yaralı olduğum için mahkemeye gelemediğimi düşünürse fazla sorun çıkarmazdı.

İstanbul defteri artık benim için tamamen kapanmıştı.

İki gün sonra.

Karun gerçekten de beni Adana'ya göndermişti. Hiç ihtimal vermiyordum ama bunu yapmıştı. Ona söylediklerim mi onu etkiledi yoksa Kenan'a ağlamam mı, bilmiyorum ama beni göndermişti. Bir gece daha hastanede yattıktan sonra sabah taburcu işlemlerimi yapmıştı. Evet, dün gece uyandığımda aslında hastanedeki ikinci gecemmiş. Doktorlar bir gün boyunca beni yoğun bakımda tutup uyutmuşlardı. Hastane odasındaki o konuşmadan sonra Karun tekrar çıkmadı karşıma. Ona bakmak için çabaladığımı söyledikten sonra bir daha kendini bana göstermedi. Ama çıkış işlemlerime kadar her şeyle bizzat ilgilendiğini biliyorum. Çünkü malikanede kalan bavulumu ve kiraladığım evdeki eşyalarımı bana göndermişti. Uçağa bile tekerlekli sandalyeyle beni bindirmişlerdi. Korumalar ayağa kalkmama izin vermemişti. Karun'un emri olduğunu söyleyip beni hiç yormadılar.

Koskoca uçakta tüm hostesler bir tek bana çalıştı çünkü uçağın tek yolcusu bendim. Uçak kalkarken Karun'u pistte görmüştüm. Havalanan uçağın küçük camında onu son anda görmüştüm. O ana kadar hiç ortaya çıkmamıştı. Gidişimi izlemişti.

Uçağa binmeden önce babamı arayıp beni havaalanında almasını istemiştım. Uçaktan indiğimde bile Furkan tekerlekli sandalyemi itiyor, Celil ise bavullarımı taşıyordu. Babam arayıp havaalanında olduğunu

söyleyince ikisi bana veda edip gitmişlerdi. Babamın onları görmelerini istememiştim. Fakat babam yanıma gelene kadar gözden uzak bir yerde bekleyip beni gözetlediler. Beni sağ salım babama teslim etmek istiyorlardı çünkü Karun onları böyle tembihlemişti.

Babam beni yara bere içinde görünce çok endişelenmişti. Mısır'da olduğumu düşündüğü için buna göre bir yalan bulmalıyım. Ona kazı çalışmasından otele dönerken bana bir arabanın çarptığını söylemiştim. Yol boyunca dikkatsizliğim yüzünden bana kızıp durmuştu. Hatta bir ara arabanın plakasını bile istemişti. Şükürler olsun ki eve gelince susmuştu. Onun evinde kalmam için çok ısrar etmişti ama kabul etmedim. Önce iyileşene kadar kal derdi ama daha sonra hiç bırakmazdı.

Sandalyeden öne doğru eğilip masanın üstüne koyduğum domatesleri doğramaya çalışıyordum. Tabii tek elle hiç kolay olmuyordu çünkü alçıdaki sol kolum boynuma asılıydı. Parmağımdaki Serhat'ın uğursuz yüzüğü de alçının altındaydı. Babam onu göremediği için şanslıyım. Karşımda oturup güçlkle doğradığım domatesleri aşıran büyükbabam, "Bana sürekli kızılıyordu," diyerek son yarım saattir yaptığı gibi bana babamı şikâyet etmeye devam ediyordu. "Kocan çok zalim biri Begüm." Evet, aklı yine gittiği için beni annem sanıyordu.

"Endişe etme artık evindesin." Doğradığım domatesleri tabağa koydum ve yıkadığım salatalıkları önüme çektim. Tahtanın üzerine bir tane salatalık koyduğumda, "Bana çok az yemek veriyordu," diyerek çocuk gibi somurtmaya başladı. "Çok az veriyordu ve verdiklerinin tadı tuzu yoktu." Elini tabağa daldırıp bir avuç domates aldı. Parmaklarının arasında domatesin suyu akarken avucundaki domatesleri ağzına bastı.

"Benim ona verdiğim listenin dışına çıkamazdı," dedikten sonra musluğu işaret ettim. "Elini tekrar yıka lütfen." Çoğu zaman nasıl yemek yiyeceğini unuttuğu için çok sık eliyle yemeklerin içine daldardı. Eskiden bu yaptığından tiksiniirdim ama zamanla alışmışım. Sonuçta aklı artık küçük bir çocuktan farklı değildi.

Domatesli elini beyaz masa örtüsüne bastırıp ayağa kalkınca, "Ama oluyor mu hiç," diye sitem etmeye başladım. "Bu haldeyken yeteri kadar temizlik

yapamam ki." Parmaklarının izini çıkardığı masa örtüsünü gösterdim. "Bak ne yaptın?"

Başını eğip beyaz örtüye baktı. Gördüğü el izi hoşuna gitmiş olmalı ki, "Çok güzel," dedi heyecanlı bir sesle. Daha sonra iki elini domates tabağının içine batırdı ve ellerini çekip onları da masa örtüsünün üstene bastırdı. "Menüde salata iptal," diye söylenip ayağa kalktım. Onun domatesli elini tutup musluğun önüne çektim. Suyu açıp ellerini yıkamaya başladım. "Ben masayı hazırlayana kadar benim için menekşelerle konuşur musun?" Kederlenmiş gibi dudaklarımı sarkıtıp ona baktım. "Yokluğumuzda çok sıkılmış olmalılar." Onu mutfaktan çıkarmazsam ikimiz de aç kalacağız.

Salondaki çiçekleri benim kadar sevdiği için hemen başını salladı. "Evet, evet, çok sıkıldı onlar." Islak ellerini havluyla kurutmama izin vermeden, "Çok sıkıldı Begüm, çok sıkıldı onlar," dedi ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Fiziksel özelliklerim anneme çok benzediği için beni gelini sanıyordu.

Büyükbabamı mutfaktan çıkarmayı başarinca burayı toplamaya başladım. Kirlettiği masa örtüsünü çıkartıp yerine renkli olanı serdim. Doğradığım domatesleri zaten çöpe atmıştım. Aksayan ayağımla küçük adımlar atarak masaya çorba tenceresini koydum. İki tane de kâse koyduktan sonra servis tabağında duran makarnayı masaya koydum. Tek elle bir şeyler hazırlamaya çalıştığım için ancak makarna yapabilmiştim. Bir süre beni uğraştırmayacak şeylerle idare etmeliyiz.

Kaşıkları ve baharatları masaya koyduktan sonra, "Büyükbaba!" diye ona seslendim. "Hadi gel yemek hazır."

Sandalyeme oturup ağrıyan bacağımı masanın altına uzattığım esnada büyükbabam içeri girdi. Üstü başı toprak içindeydi ve elinde reyhan çiçeklerini tutuyordu. Hepsini saksıda yolduğu için köklerinde dökülen toprak yere düşüyordu. Anlaşıldı bana kolay kolay yemek yedirtmeyecekti. Ağlamaklı gözlerle yolduğu çiçeklerime bakıp, "Söyler misin, reyhanlarım sana ne yaptı?" dedim.

Yolduğu çiçekleri alıp mutfağın ortasına attığı için toprağı her yere saçıldı. Sinirden gözleri çakmak çakmak yanarken, "Bunlar menekşelere biz daha güzel kokuyoruz demiş!" diyerek kızmaya başladı. "Zavallı menekşeler ağlamaktan boyunları bükülmüş!" Çamurlu elini kaldırıp burnumu işaret etti. "Tıpkı senin burnun gibi bükülmüş boyunları." Konu hangi ara benim burnuma gelmişti, anlamadım!

"Reyhanlar yüzünden bükmemişlerdir boyunlarını. Evden ayrılırken dairenin anahtarını üst komşumuz Nazife Hanım'a vermiştim. Belli ki çiçekleri sulamayı bazen unutmuş. Dün suladım hepsini birkaç güne toparlarlar." Yerdeki çiçeklerime nemli gözlerle bakıyordum. "Keşke onları yolmadan önce bana sorsaydın." Hunharca katletmişti güzelim çiçeklerimi.

Yaptıkları yetmezmiş gibi, "Menekşelere sordum onlar her şeyi anlattı bana," dedi ve yürüyüp yerdeki çiçeklere tekme attı. "Bütün suç bunların." Acaba alzheimera ek olarak şizofren de mi oldu?

Bazen babamı o kadar iyi anlıyordum ki, büyükbabama bakmak çok zordu. Gerçekten büyük sabır istiyordu. "Ellerini yıkayıp gel hadi," dediğimde artık yemek için ona yalvarıyordum. "Yemekten sonra ben yerleri temizleyene kadar sende üzerini değiştirirsin."

Gömleğindeki domates ve çamur lekelerini gösterdi. "Böyle mi yiyeceğim?" Asla ama asla çocuk yapmayacağım çünkü tüm annelik kotamı büyükbabamla fazlasıyla doldurdum!

Ayağa kalktığımda sızlayan bacağım beni öldürüyordu. İlaçlarımı kullanmam için önce bir şeyler yemeliydim. Ona yaklaşıp tek elimle zorlansam da gömleğinin tüm düğmelerini açtım. Gömleği çıkarınca atlet ve pantolonla kalmıştı. Çıkardığım gömleği sandalyenin üstüne koyduktan sonra onu musluğun önüne çektim. Suyu açıp ellerini yıkadım. Eline fırının kapısına astığım havluyu tutuşturdum. "Elini kurulayıp yerine otur lütfen," dediğimde bir lokma yemek için artık kıvranıyordum.

Pis yerleri gösterdi. "Gözüm takılır yemek yiyemem," deyince derin bir nefes alıp başımı salladım. "Sen yemeğe başla ben temizlerim buraları." Onun da ilaçlarını alması için bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Büyükbabam sandalyesine oturunca önce yere attığı çiçekleri toplayıp çöpe attım, daha sonra elektrikli süpürgeyi getirip tüm mutfığı süpürdüm. Holdeki ve salona döktüğü toprakları da süpürdüm. Fakat ıslak toprak olduğu için halıda çamur lekeleri kalmıştı. Ne yazık ki leğene su koyup hepsini tek tek sildim. Diz çöktükçe bacağım canımı daha çok yakıyordu ama eve temizliğe gelen kadını bekleyemezdim. Kadın haftada bir kez gelip dip bucak temizliyordu. Bende bir hafta boyunca sadece görünen yerleri toparlayıp temizliyordum.

Yarım saat boyunca büyükbabamın dağıttığı şeyleri toparlayıp temizledim. Yorgun argın masadaki yerimi aldığımda yemekler soğumuştı. Çorbayla karnımı doyurmaya çalışacağım. Büyükbabamın masa örtüsünün desenleriyle oynadığını gördüm. Balon patlatır gibi parmağını meyve desenlerinin üzerine bastırıyordu. Kaşığını alıp çorbaya daldırarak ona uzattım. "Büyükbaba ye şunu," diyerek kaşığı işaret ettim. "Ya hasta hasta sana yemek yapıyorum ama sen hâlâ nazlanıyorsun." Ağrılarımın dinmesi için karnımı doyurup ilaçlarımı almam gerekiyordu. Ama büyükbabam bana sorun çıkarmak için her şeyi yapıyordu.

Çorbayı içmek yerine yüzümdeki yaraları işaret etti. "Geçen gün baban var diye söylediğin yalana inanmış gibi yaptım." Kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. "Seni kim bu hale getirdi? Geri döndüğünden beri çok garip davranıyorsun." Gizli gizli ağlamak dışında aynıyım. Yaralarımı sorduğuna göre nihayet kim olduğumu hatırlamıştı.

Kaşığı onun tabağının içine koyarken, "Dedim ya araba çarptı," diyerek yalan söylemeye devam ettim.

Gözlerinde sinir bozucu bir kinaye varken, "Nasıl bir arabaysa şaftını kaydırılmış," diyerek işaret parmağıyla burnumu gösterdi. "Burnun da bükülmüş." Ama ben bu adamın yanına niye döndüm ki!

"Ya ama sende hep burnuma burnuma bakıyorsun," diyerek elimle burnumu kapattım. Abarttığı kadar çok bükülmemişti ama ikinci bir operasyon da şarttı. Eski sağlığıma kavuşur kavuşmaz tekrar burun estetiği olacağım. İnsan atlarken hiç mi burnunu düşünmezdi? Zaten daha önce de bir işlem görmüştü.

Büyükbabam da inadına hep burnuma bakıyordu!

Kaşığı çorbaya daldırıp bir yudum almıştım ki bir anda, "Kocan mı seni dövdü?" deyince ağızımdaki çorbayı püskürterek çıkarttım. Meraklı ihtiyar hiç rahat durmuyordu! Bana yemek yedirtmeyecek, değil mi?

"Anma şu adamı!" Masadaki peçeteyi alıp ağızımı sildim. "Onunla ilgisi yok." Tüm iştahım kaçtığı için artık yemek yiyeceğimi sanmıyorum. Duruşmaya beş gün kalmıştı, beş gün sonra ondan sonsuza kadar kurtulacağım.

Kapının zili çalınca beni büyükbabamın sorularından kurtardı diye gelen kişiye şükrettim. Kendimi zorlayarak yavaşça ayağa kalktım. Bacağımın eklem yerinde zedelenme olduğu için adım atarken çok canımı yakıyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışıyordum. Kapıyı doğru yürürken arkamdan büyükbabam, "Kim gelmiş?" diye sesleniyordu. Güldüm. "Üst komşu Nazife Hanım'dır."

"Hangisi? Güzel olan mı yoksa şişman olan mı?"

"Büyükbaba güzel olan kadının kızı ve benimle yaşıt!" Ona bağırarak kapı kolunu kavradım. "O gelmemiştir sakın gidip yine takım elbiseni giymeye kalkışma!" Ona kızarak kapıyı açmıştım ki tam karşımda gördüğüm adamla donup kaldım. İstanbul'da bıraktığım kâbusum peşimden Adana'ya kadar gelmişti. Evet, Karun buradaydı.

Peşimden mi geldi?

İki gündür onu görmüyordum ve bu iki günde onda çok şey değişmiş gibiydi. Yine cilet gibi olan bir takım elbisenin içinde çok şık ve yakışıklı görünüyordu ama gözleri bambaşka şeyler söylüyordu. Gözlerinin çevresinde oluşan koyu halkalar uzun zamandır doğru düzgün uyumadığını gösteriyordu. Sekiz yaşından beri peşimi bırakmayan kâbuslar sanki ona da uğramış gibiydi. O gecedен beri gözünü bile kırpmadı, değil mi? Ve eskisinden daha fazla üşüyor, değil mi? Çünkü Adana'nın kavurucu sıcaklığına rağmen üzerinde ceketı vardı.

İçeriden büyükbabamın sesini duydum. "Bige kim gelmiş?"

Karun'un gözlerine nefretle bakarak, "Hiç kimse büyükbaba," dedim buz gibi bir sesle. "Hiç kimse." Yutkundu.

"Bige binanın bahçesinde bir sürü siyah araba var," diye seslenen büyükbabam anlaşılan masadan kalkıp cama tünemişti. Karun'un korumaları olduğunu bilmiyordu. Böyle adamlar tek gezemezdi.

Daha fazla Karun'u görmek istemediğim için kapıyı kapatmaya yeltendim fakat o, bunu istemediği için, "Saka," diyerek elini kapıya bastırıp bana engel oldu. Başını eğip bana baktığında mavi gözleri çektiği acının izleriyle doluydu. Yüzü gölgelendi, iç yakan bir nefesi aralıklı dudaklarında koyuverdi. "Ne zaman bitecek?" dediğinde sesinin bir yenilgisi vardı.

"Bir gün unutmayı başardığımda," dedim.

Umutsuzluk sardı dört bir yanını ve "Yani hiç bitmeyecek," dedi.

Bana unutmamalısın da diyen sesi artık en büyük pişmanlığıydı.

Kapıya baskı uygulayıp tam ona buradan gitmesini söyleyecektim ki, "Bige!" diyen büyükbabamın sesini tekrar duydum. "Orada her ne halt yapıyorsan çabuk yap çünkü baban geliyor. Şimdi bahçeye girdi," deyince gözlerimi irice açarak Karun'a baktım. Babam mı geldi?

Allah kahretsin, babam onu burada görürse beni öldürürdü!

Ya bu adam ta İstanbul'dan kalkıp niye geldi ki!

"Hemen git buradan," dedikten sonra tekrar kapıyı kapatmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Elini kapıya bastırıp, "Seninle konuşmam gerekiyor," diyerek kapatmama engel oldu. "Şu para mevzusunu."

Hatırlattıklarıyla iyice sinirlenerek, "Konuşacak hiçbir şey yok!" dedim sert bir sesle. "Satılık karına ederi kadar para bırakmışsın işte!" dedikten sonra kapıdan uzaklaştım ve hızlı adımlarla yatak odama doğru yürüdüm. Odama girip çantamdaki parayı hızlıca alıp dışarı çıktım. Babama yakalanacağım diye o kadar çok korkuyordum ki ağrıyan bacağıma rağmen çok hızlı adımlar atıyordum. Kapının önünde duran adama doğru yürüyüp parayı

suratına attım. "Al paranı ve defol git buradan!" dedikten sonra kapıyı yüzüne kapattım.

O paraları suratına atmak için almıştım.

Sinirle kapıya attığı yumruğu duydum ama açmadım. Onu kapının dışında bırakarak yeniden mutfığa doğru yürüdüm. Büyükbabam camdan sarkmış aşağıya bakıyordu. Karun'a olan öfkemi ondan çıkarmak ister gibi, "Düşeceksin!" diye kızıp ensesine yapıştım ve onu içeri çektim.

Camı kapatıp sandalyeye oturduğumda, "Kim gelmiş?" diyerek meraklı gözlerle bana bakmaya başladı.

Tek elimle sızlayan bacağıma masaj yapmaya çalıştım. Dizimde kocaman bir morluk vardı. "Dilenci gelmiş," diyerek omuz silktim.

Kapının zili tekrar çalınca canımdan bezmiş bir halde, "Büyükbaba kapıya sen bak," dedim. Bugün bacağıma çok yordüğüm için daha fazla ayağa kalkacağımı sanmıyorum. "Babam dışında kimseyi içeri alma," dediğimde başını sallayarak mutfaktan çıktı.

Birkaç dakika sonra büyükbabam ve babam içeri girmişti. Babamı görünce hemen ayağa kalkıp kendime çeki düzen verdim. "Rahatsız olma otur," dediğinde elindeki market poşetlerini mutfak tezgâhının üzerine bırakıyordu. Asla eli boş gelmezdi.

Masayı görünce yemek yediğimizi anladı. "Senin için de bir servis açmamı ister misin?" diye sorduğumda hep olduğu gibi onun karşısında yine fazla gergindim.

"Otur Efil," diye üsteleyince kalktığım yere geri oturdum. Şu zamana kadar bana bir kez bile olsun büyükbabamın koyduğu isimle seslenmemişti.

Büyükbabam da karşıma oturunca ikimiz de çit çıkarmadan babama bakıyorduk. Onun olduğu zamanlar fazla sessizleşirdik. Bir sandalye çekip yanıma oturunca, "Bugün nasılsın?" diye sordu sert bir yüzle. Suratinin genel hali sert olduğu için çoğu zaman beni ürkütüyordu.

"Biraz daha iyiyim," dedim kısık bir sesle.

"Dışarıdaki adamların kim olduğunu biliyor musun?" dediğinde Karun ile karşılaşmadığını anladım. Biri merdiveni diğeri de asansörü kullanmış olmalı.

Bilmiyorum dercesine omuz silktiğimde babamın sorgulayan bakışlarından kaçmak için önüme döndüm ve çorbamı içmeye başladım. "Kapıdaki o paralar neyin nesi?" deyince kaşığı tutan elim titredi, gerildim. Attığım paraları görmüştü.

Tam ona ne söyleyeceğimi düşünürken büyükbabam, "Sık sık kapımızı çalan bir dilenci var," diyerek imdadıma yetişti. "Bugün dördüncü kez gelince Bige kızıp çantasındaki tüm parayı ona attı," deyince teşekkür eder gibi ona bakıyordum. Konuyu doğru düzgün bilmemesine rağmen beni kurtarmak için iyi bir yalan bulmuştu.

Babam duyduklarıyla kaşlarını biraz çatarak bana baktı. "O kadar parayı yere atacak kadar çok mu zenginsin? Sana israftan kaçınmayı öğrettiğimi sanıyordum." Aklına ne geldiyse hayıflanır gibi başını iki yana salladı. "Gün geçtikçe o sorumsuz ablana daha çok benziyorsun," deyince kaşık elimden kayıp kâsenin içine düştü. O kadar yanılıyordu ki.

Yemeyi bırakıp ona bakmaya başladım. Kendi babamı yabancı gözlerle izleyerek kızdığı ablamla olan benzerliğine baktım. Daha ellisine yeni girmişti ve hâlâ gücü kuvveti yerindeydi. Saçları gürdü, aradan geçen yıllarda bile saçları yaşlıları gibi çok dökülmemişti. Ama siyah saçlarının büyük bir bölümü artık beyaz tellerden oluşuyordu. Sanki saçları normalde beyazmış da içinde ara ara siyahlar çıkmış gibiydi. Ablamın saçları siyahtı benimkiler değil. Bu konuda saçlarım ona çekmemişti. Sonra yüzüne baktım, bir katilin, bir canavarın yüzüne bakar gibi ürkekti bakışlarım. Oysa ki bu soğuk yüzlü adam benim babamdı.

Alnındaki üç çizgi halindeki düz kırışıklıklar artık kaşlarını çatmasa bile belli oluyordu. Alnında yol alan o çizgilerin arasına kim bilir kaç ceset sığdırmıştı. Kalın kaşları ben ona baktıkça biraz daha çatılıyor, ne düşündüğümü öğrenmek için aklıma sızmaya çalışıyordu. Ne düşündüğümü anlayamazdı çünkü ne düşündüğümü ben bile bilmiyorum. Kaşlarının

gölgesinde kalan şahin bakışlarının rengi de siyahtı. Benim değil ablamın gözleri siyahtı. Bu yönden de ona benzemiordum.

Kalın bir boynu, güçlü omuzları ve bu yaşta bile egzersiz yaptığı için yapılı bir vücudu vardı. Uzun boylu olması da onu daha bir heybetli gösteriyordu. Belki de bir tek boy yönünde ona çekmişim çünkü daha çocukken bile ablamdan uzundum. Tabii ablam geçen bu yıllarda aradaki farkı kapattıysa bilemem. Ablama sorsam benim için babasının kızı derdi, babam ise ablama benzemeye başladığımı söylüyordu. Ama aslında ikisi birbirine çok benziyordu. Zaten hem fiziksel hem de karakter olarak birbirlerine çok benzedikleri için geçinemiyorlardı.

Sonuçta aynı kutuplar birbirini iterdi .

"Ben anneme çok benziyorum," dedim safça. Zaten bu benzerlik yüzünden büyükbabam çoğu zaman beni annem sanıyordu. "Ben anneme benziyorum," dedim bir kez daha. "O da benim gibi kahve bir Saka'ydı. Sen annemi, ablam da beni çok hırpalardı. Bizim kahvelerimiz her zaman sizin siyahlarınıza ezildi," dediğimde mutfakta buz gibi bir atmosfer oluştu. Haklıydım.

Sözlerimin ağırlığıyla kaskatı kesilirken, "Neyden bahsediyorsun sen?" dediğinde sesi bakışlarından daha sertti.

Cevap vermek yerine önüme dönüp yemeğime devam ettim. "Üzgünüm konuşmak yerine tabağımdakileri bitirmeliyim," diyerek ona kendi kuralını hatırlatıp sustum. Neyden bahsettiğimi aslında çok iyi biliyordu.

Ona olan kırgınlığımı hiç bilmiyordu.

Hep sustum, bugün de susuyorum ama bir gün ona konuşacağım. O gün gelir mi, bilmiyorum ama bir gün ona konuşacağım.

Yemekten sonra ilaçlarımı hemen almıştım. Ayakta güçlkle durduğum için babam benim için mutfağı toparlamıştı. Ayak altında dolaşmamızdan nefret ettiği için bizi mutfaktan kovmuştu. İşi bitince üç kahveyle salona gelmişti. Babam tekli koltuğunda sessizce kahvesini içerken bende büyükbabama beyin egzersizi yaptırıyordum. Onunla karşı koltuklarda oturmuş

birbirimize soru soruyorduk. Bu şekilde anılarını canlı tutmaya çalışıyordum.

Sıkılmasın diye bunu bir oyuna dönüştürdüğüm için o da bana soru soruyordu. İkimizin de önünde bir sehpa vardı ve sehpanın üstünde on tane kestane şekeri vardı. Cevabı bilemeyen karşı tarafa kendi şekerlerinden bir tane veriyordu. Oyunun sonunda en çok kimin şekeri varsa o kazanıyordu. Büyükbabamın hafızasını diri tutmak için bulduğum küçük bir oyundu. Aslında yaratıcı oyunlar bulmak konusunda çok iyiydim.

Şu ana kadar ondan dört şekerini almıştım ve bundan memnun değildim çünkü unutkanlığı hoşuma gitmiyordu. "Büyükbabam bana ne kurabiyesi yapardı?" diyerek anılarını yokladım.

Hiç düşünmeden sehpanın üzerinde duran kestane şekerlerini gösterdi. "Kestaneli kurabiyeler," deyince ona gülümsedim. Bu sefer doğru bilmişti.

Sıra ona geçtiği için, "Sevdiğim ikinci meyve ne?" deyince kıkırdadım. "Ben çok seviyorum diye kestane," dedim. "Ama aslında sen hurmayı çok seversin."

Çocuk gibi inat edip, "İkinci sevdiğim meyve kestane," diye tutturunca gülümsedim. "Benim de ikinci sevdiğim meyve hurma," dedim ve o da gülümsedi.

Sıra bana geçtiği için, "En sevdiğim şarkı?" dedim.

Büyükbabam hatırlamıyor olmalı ki suratını astı ve bana vermek için bir tane kestane şekerini kenara ayırdı. Cevap hiç beklemediğimiz birinden gelmişti. "Eylem Aktaş'ın Yüreğimden Tut şarkısı," diyen babam tıpkı Karun'un yaptığı gibi başını ağır ağır salladı. "Annesi gibi eski şarkıları seviyor," dediğinde büyükbabama bakıyordu.

Babam, "Annesi bana gücendiğinde kırıldığını hiç söylemez, ama Fikrimin İnce Gülünü dinlerdi," dedikten sonra başını çevirip içli gözlerle bana baktı. "Kızı ise 13 Haziran'dan sonra bana bir kere bile *neden baba* demedi, ama hep gözlerime bakıp Yüreğimden Tut dinledi," dediğinde içim öyle bir kıyıldı ki bir kez daha onun karşısında lal oldum ve eğdim başımı.

Evet, bir zamanlar çocuk yüreğimden tutmasını ve beni saplandığım enkazdan çıkarmasını istediğim çok olmuştu.

Oysa ki beni o enkazın yangınına atan da oydu. İnsan hiç kendi katilinden yardım ister mi? Ben istedim.

Büyükbabam gerginliği dağıtmak için oyuna devam etti ve hemen bana yeni bir soru sordu. "Gazel en çok neyden korkardı?"

Güldüm. "Benden." Evet, babamdan bile daha çok korkardı benden çünkü o yaşlarda onu çok ısıırırdım. Pitbull gibi bir kez ısırınca kimse çenemi ayırıp onu dişlerimin arasından kurtaramazdı.

Büyükbabam gülerek başını sallayınca yine doğru cevap vermiştim. Isırmak deyince aklıma hemen yeni bir soru gelmişti. "Annemin hamsterını yemeye kalkıştığımı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Hani annem bana kızıp beni bahçeye çıkarmıştı ve yağmurun altında beni bir saat dışarıda bırakmıştı. Cezalı olan bendim ama biri daha cezam bitene kadar benimle dışarıda ıslanmıştı," diyerek ona bakmaya başladım. "O kişi kimdi?"

Büyükbabam içimi ısıtacak bir güzellikte gülümsedi. "Bendim," diyerek başını salladı. "Tek başına bahçede ıslanmana gönlüm razı olmadığı için yanında durmuş ve seninle ıslanmıştım," dediğinde babam dudaklarındaki tebessümüyle ikimizi izliyordu. Doğduğum günden beri büyükbabamla hep iki arkadaş gibi olmuştuk.

"Yalnız sen o fareyi yemiştin," deyince itiraz ederek, "Hayır," dedim. "Sadece ısırmıştım." Isırmakla yetindiğimi hatırlıyorum çünkü annem yememe izin vermemişti.

Büyükbabam gülerek, "Gerçekten yedin," dedi ve üzerime gelmeye başladı. "Onu kafesinde ölü bulunca çiğ çiğ yedin çünkü Begüm sana canlı hayvanları yemeyeceğini söylemişti. Sende ölü hayvanları yemekte sorun olmadığını düşünmüştün. Seni bulduğumuzda dişlerinle onun derisini yarmıştın ve kopardığın parçayı çiğniyordun," deyince soluğum kesilerek gözlerimi irice açtım. Yok artık daha neler! Yapmam ben öyle şeyler.

Büyükbabam güldü. "Begüm niye o kadar kızdı sanıyorsun?" Ya bu adam neler diyor öyle!

"Baba," diyerek korkuyla ona doğru döndüm. "Yedim mi ben onu?"

Hatırladıklarıyla yüzünde iğreti dolu bir ifade oluşurken başını salladı. "Bir bacağı ağzındaydı ve katır kutur sesler çıkartarak onu çiğniyordun," deyince öğürerek elimle ağzımı kapattım. "Ya baba ne diyorsun sen? Yapmam öyle şeyler!" Hayatta yapmam, yaptım mı yoksa? Ay Allah'ım çıldıracağım, yaptım mı yapmadım mı?

O kadar ileri gittiğimi sanmıyorum!

Yardım ister gibi babama bakınca yüksek sesle gülerek başını salladı. "Gerçekten onu yedin, bir tek onu yesen iyiydi ama evde hangi canlı türünü yakalasan yemeye çalışıyordun." Tamam, rezil bir insanmışım. Üzerime gelmesinler artık.

Babam elini kaldırıp dizlerinin hizasında tuttu. "İlk adımlarını attığında şu kadarcık boyun vardı. Bahçede bulduğun bir hamamböceğini ağzına sokmaya kalkışmıştın. Ablan olacak hayırsız bağırarak bize haber vermişti. Henüz iki yaşında bilmiyordur dedik ama büyümeye başladıkça daha da çığırından çıktın," dedikten sonra büyükbabama baktı. "Baba hatırlasana dört yaşında tişörtünün eteğini topladığı tırtıllarla doldurmuştu. Ağlayarak rahmetli annemden onları pişirmesini istemişti," dediğinde büyükbabam gür sesle kahkaha atarken benim yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu. Ne yani çocukken haşerelere karşı bir ilgim mi vardı? Ben sadece balığı ısırmaya kalkıştığımı hatırlıyorum.

Anladık ya rezil biriymişim ben!

"Bige sağdan soldan böcek bulup yiyecek diye evi ve bahçeyi hep ilaçlıyorduk," dedi büyükbabam. "Ama bu seferde ilaçtan ölenlerin peşine düşüyordu," deyince şimdi de babamın kahkahası salonu doldurdu. Söz konusu beni utandırmak olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı.

"Belli ki kendi çabalarım ile hayatta kalmaya çalışıyormuşum," diye homurdandım. "Demek ki eve hiç et almıyormuşsunuz," diyerek bu

durumdan kurtulmak için onları suçlamaya başladım. "Kimse de dememiş ki bu çocuğun proteine ihtiyacı var diye."

Bıyık altından gülen babamın gözlerinin çevresi kırışırken, "Dolap et doluydu," dedi keyifli bir sesle.

"Ne zaman annen veya ben dışarı çıksak dolapta et olmasına rağmen yine alırdık. İlaç almak için çıksam bile dönüşte mutlaka kasaba uğrardım. O kadar çok dengemizi bozmuştun ki evde et olsa bile alırdık. Begüm günün üç öğününde farklı yemekler yapardı ama yemeğin yanında masada mutlaka senin için bir tabak et olurdu." Evet, bu kısmı hatırlıyorum. Masada et bulamayınca diğer yemekleri de yemeye yanaşmazdım. Ben yemeyince babam da bana kızardı ve ben ağlamaya başladım. Bu yüzden annem ne pişirirse pişirsin benim için de küçük bir tavada et kavururdu. Önce o eti yedim daha sonra diğer yemeklerin tadına bakardım.

Yüzünde küçük bir gülümseme olan babam, "Begüm'ü çok uğraştırırdın ama kıyamazdı sana," deyince bir kez daha annemin yokluğu canımı yaktı. O kadar iyi bir anneydi ki onunla ilgili her şeyi çok özliyordum. Şimdi burada olsa elini sıcak sudan soğuk suya koymazdım ama burada değildi. Bazı şeylerin değerini kaybedince daha iyi anlıyoruz.

Uyuşuk bir halde yataktan çıktığımda sürekli esniyordum. Tüm gece binada o kadar çok gürültü vardı ki doğru düzgün hiç uyuyamadım. En sonunda dayanamayıp uyku hapıyla uyumayı başarmıştım. Karşı dairemdeki densiz aile gecenin bir yarısı taşınmaya karar vermişti. Gecenin birinde ev taşımak nedir ya! Yüzümü yıkayıp hızlıca üzerime kısa, beyaz bir elbise geçirdim. Pamuklu terliklerimi giyerek makyaj masasının önündeki yerimi aldım.

Kahvaltıyı hazırlamadan önce makyajımı yapmalıydım. Fakat tüm gece kesilmeyen sesleri tekrar duyunca, "Daha bitmedi mi be!" diye kızarak rujumu aldım ve dudaklarımı kırmızıya boyadım. Bu seferlik makyaj yapmadan odamdan çıktım ama tabii ki kırmızı rujumu sürmüştüm.

Büyükbabam ortalarda görünmediğine göre hâlâ uyuyordu. Bu gürültüde nasıl uyuyor, aklım almıyordu! Aksayan ayağımla kapıyı açıp dışarı

çıkıldığımda donup kaldım. Gece kullanılmış eşyaları aşağıya indiriyorlardı ama şimdi de paketinden hiç açılmayan eşyaları buraya taşıyorlardı. Dikkatli bakınca eşyaları karşı daireme taşıyan adamları tanıdığımı fark ettim. Bunlar Karun'un korumaları değil miydi?

Neler oluyordu?

Furkan ve Nedim'in aralarına aldıkları koltuğu merdivenden çıkardığını gördüm. Diğerleri de elindeki eşyayı karşı daireme bıraktıktan sonra aşağıya inip yenisini getiriyordu. Beni gören her koruma bana kaçamak bakışlar atıyor, bıyık altından gülerek asansörün yanında duruyordu. Furkan ve Nedim ikili koltuğu yukarı çıkartıp soluklanmak için doğruldular. Onlar da beni görünce başlarını eğip kısık bir sesle gülünce, "Burada neler oluyor?" dedim gergin bir sesle. Kim bilir yine ne işler karıştırıyorlardı.

Hepsi saygı duruşuna geçip ellerini önlerinde birleştirerek susunca, "Bakın ben hâlâ iyileşmedim!" dedim kızgın bir sesle. "Sinirliyim, agresifim ve sabah ki et ve makyaj dozumu almadığım için çıldırmanın eşiğindeyim!" diyerek hepsine ters ters bakmaya başladım. "Beni uğraştırmadan neler olduğunu söyleyin!"

Hepsi yanındakini dürtüp *güzel haberi sen ver* dercesine davranınca, "Konuşun!" diye bağırdım. "Benim binamda ne işiniz var?" Bu bina ve çevresindeki tüm site bana aitti. Hepsi şu anda benim mülkümdeydi.

Kara yağız bir delikanlı olan Nedim, "Bige Hanım kocanız dün karşı dairenizdeki aileye yüklü bir çek yazdı," diyerek konuya bodoslama daldı.

"Aile o kadar parayı görünce hemen taşındı tabii," dedi Celil.

"Karun Bey'de vekalet verdiğiniz emlakçıdan daireyi kiraladı," diyen Furkan gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu. "Ev sahibi siz olabilirsiniz ama dairelerin kiralınması için emlakçıya vekalet verdiğiniz için Karun Bey'i buradan çıkartamazsınız," diyerek karşıma geçip pişkince sırtıttı. "Çünkü emlakçıyla bir yıllık sözleşme yaptı," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başladı. Karun karşı dairemi mi kiraladı?

Aklını yitirmiş olmalı!

Evet, emlakçıya vekalet verdiğim doğrudu çünkü evlerimi kiralayan herkesle tek tek görüşmek istemedim. Böyle şeylerle uğraşmak istemediğim için emlakçı benim yerime kiracılara daireleri gezdiriyor ve kiraliyordu. Tabii benden belli bir komisyon ücreti aldığı için bunu yapıyordu. Ama hangi daireyi kime kiralıyorsa bunu bana bildiriyordu. Bunu yapmak zorundaydı çünkü daireye yerleşen aile her ay bana ödeme yapıyordu. Hesap numaramı verdiği her aileden mutlaka haberim oluyordu. Fakat Karun'un daireyi kiraladığını henüz bana söylememişti. Büyük ihtimalle sözleşmeyi akşam geç saatlerde yaptıkları için vakti olmamıştı. Daireyi kocama kiraladığını nereden bilsin ki!

Ben ondan kaçmak için İstanbul'u terk ettim ama o, gelip karşı daireme taşındı!

Kan beynime sıçrarken sinirden adeta zangır zangır titriyordum. Damarlarımda kan yerine yoğun bir öfke akarken sıkıldığım dişlerimin arasından, "Çağırın gelsin!" dedim. Beni delirtmeye and içmiş bu adam!

Peki, bu sinir bozucu adamların kısık sesle gülmeleri beni şaşırttı mı? Tabii ki hayır! Onların gülüşüyle iyice kontrolden çıkarak sağlam ayağımı sertçe yere vurdum. "Size çağırın gelsin dedim!" diye bağırdım. Buraya gelecek ve bana bu yaptığının hesabını verecekti!

Boşanmaya dört gün kalmışken karşı daireme taşınmak nedir Allah aşkına!

Evet, bir bölümü daha geride bıraktık. Finalde olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Karun'un karşı daireye taşınmasını bekliyor muydunuz?

Tabii ki orada uzun süre kalmayacak çünkü tüm hayatı İstanbul'da. Ama son olanlardan sonra derin bir pişmanlık yaşadığı için Bige'ye yakın olup kendini affettirmek istiyor.

Bige'nin onu kolay kolay affedeceğini sanmıyorum çünkü eflatun elbisenin bizde kötü bir hatırası var.

Karun'un Bige'yi Adana'ya bizzat kendisinin göndermesini bekliyor muydunuz? Gerçi Adana'ya giden tüm yolları kapatan da ondan başkası değilmiş.

Peki, ya en fazla iki gün onun yokluğuna dayanması ve üçüncü gün çıkıp Adana'ya gelmesine ne demeli?

Bu bölümde Bige'nin babasını da biraz okuduk. Asım Saka ve Bige'nin ilişkisini nasıl buldunuz?

Şimdi gelelim bir diğer konuya, önceki bölümden yola çıkan herkesin yorumlarını okudum. Bige çatıdan atladığı için kimisi komaya girmeli demiş kimisi de sakat kalmalı falan. Şimdi bu bölümde küçük yaralarla kazayı atlattığını görünce nasıl olur, daha ciddi yaralar almalıydı, mantık hatası var falan demeyin. Çünkü ikinci kat aslında gerçekten çok yüksek değil. Evim ikinci katta olduğu için balkona çıkıp yüksekliği bir kez de ben kontrol ettim. Tabii ki atlamadım . 😊

Şaka bir yana her ikinci kattan atlayan ölmüyor, yedinci kattan düşen bir çocuğun küçük sıyrıklarla hastaneden çıktığı haberini bile izlemiştim. Aslında burada hangi kattan atladığın çokta önemli değil çünkü öldürmeyen Allah öldürmez, ama vaadeniz dolmuşsa küçük bir sinek ısırığı bile yeterli olur öldürmeye. Tabii konumuz bu değil, ben

sadece her ikinci kattan düşen kişiye öldü gözüyle bakamayız demek istiyorum.

Ama zehirlenmişti de kesin komaya girmeliydi veya ölmeliydi falan demeyin olay çıkartırım. Sonuçta panzehri de aldı mı aldı.

Aslında Bige'yi küçük yaralarla kurtarmamın en önemli nedeni 13 Haziran'a çok az kalmış olmasıydı. Bu yüzden ciddi yaraları olmamalı çünkü 13 Haziran'da zaten daha derin yaraları olacak. Hastaneden de çok kalmamalıydı çünkü 13 Haziran'da da bu kız hastanelik olabilir. Böyle bir ihtimal varken onu uzun süre hastanede tutamazdım yoksa birkaç bölüm hep hastanede geçen olayları okumak zorunda kalırdık. Kız tam taburcu olacak sonra 13 Haziran gelecek ve yine doğrudan hastane. Böyle bir döngünün içine girmemek için her şeyi yerine göre yazıyorum.

Bir de daha önce bir bölümün sonuna iki bölüm sonra 13 Haziran yaşanacak demiştim. Bunu hatırlayanınız var mı? Ama daha sonra birkaç bölüm yazdım ve hâlâ 13 Haziran gelmedi, değil mi? Bunun sebebi Karun ve Bige'nin arasında doğru düzgün bir şeyler yaşanmadığını fark etmemdi. Bu yüzden 13 Haziran'ı biraz erteledim.

13 Haziran'ın olduğu bölüm ikisi için de çok sarsıcı olacak, bunun için önce birbirlerinden hoşlanmalılar. Aksi takdirde o gün geldiğinde birbirleri için olan çırpınışları bize inandırıcı gelmezdi. Ne ara sevdi de bu kadar acı çekiyor derdik. Şahsen ben kesin derdim. O kayıp duygusunu bize tam olarak hissettirmek için önce aralarında bir şeyler olmalıydı.

Gördüğünüz gibi en küçük detayına kadar düşünerek her şeyi yazmaya çalışıyorum. Aslında size mantıksız gelen çoğu şeyin bile bir sebebi var. 13 Haziran'ı okumak istediğinizi biliyorum ama biraz daha sabredin. Zaten bu son bölümde bile onlar şu anda 5 Haziran'a girdiler, şunun şurasında ne kaldı? 🤔

Gerekli tüm açıklamaları yaptığımı göre benden şimdilik bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun. 💙

(19) Kırılmışsa Kanatları.

Bölüm şarkısı: Another love(Tom Adell) Unstoppable (Sia)

"Beni usul usul terk et dediğinde ne demek istediğini anlamadım ama hızlıydı ondaki gidişim."

Elimde sıkıca tuttuğum kasap bıçağını kaldırıp tüm gücümle ete vururken sinirden deliye dönmüştüm. Karun Bey hazır buraya gelmişken Adana'daki dostlarını ziyaret etmeye gitmiş. Evet, korumalarından onu çağırmasını istediğimde bana aynen bunları söylemişlerdi! Dün bana ait evlerden birine taşıdığından beri apartmana giren çıkan belli değildi. Ne zaman pencereden kafamı uzatsam birileri kek börekle bizim binaya giriyordu. Sitedeki tüm kadınlar mı bekar Allah aşkına, neyin merakıydı bu? Karşı dairedaki zil sesleri dünden beri hiç susmadı. Sırf onun yüzünü görmemek için dışarı bile çıkmıyordum. Artık buraya taşındığı için ondan ne hesap sorarım ne de gitmesini isterim. Nasıl olsa ben ne söylersem söyleyeyim yine kendi bildiğini yapacaktı. Bu yüzden duruşmaya kalan dört günü sabırsızlıkla bekleyip duracağım. Onu boşadığımda bakalım yine karşı dairemde kalabilecek miydi?

"Kiraya zam yapayım da çıksın diyeceğim ama adam milyon dolarlık biri!" Satırı kaldırıp parçalamak ister gibi ete geçirdim. "O emlakçıya vekalet veren kafamı silkelesinler!"

"Bige," diyen büyükbabamın sesini duyunca kaşlarımı çatarak, "Sen hâlâ burada mısın?" diyerek elimdeki satırla üzerine yürüdüm. Biraz daha mutfakta ayağımın altında dolanırsa Karun'a olan öfkemi ondan çıkaracaktım. "Seni ekmek almaya göndermedim mi ben?"

Pencerenin yanına sinerek bana sırtını döndü ve kafasını perdenin altına soktu. "Beni kesersen babana evli olduğunu söylerim!" dediğinde sırtıyla bakışırken donup kaldım. Kesmek mi? Onu kesmek istediğimi de nereden çıkardı?

Onu daha fazla korkutmamak için durduğum yerde hiç kıpırdamadım. "Çıkar kafanı oradan devekuşu," diyerek sabırsızca onu beklemeye başladım. "Neden seni keseceğimi düşünüyorsun?"

Sırtıyla bakışırken inatla kafasını perdenin altından çıkarmadı. "Elinde bir satır var ve dünden beri birini öldürmekten bahsediyorsun," dediğinde başımı eğdim ve üzerimde duran mutfak önlüğüne baktım. Önlüğe kan sıçramıştı. Sağ elimde tuttuğum kanlı satırı da görünce gülmeye başladım. "Büyükbaba kocamı öldürmek varken seni ne yapayım?" dedim gülmelerimin arasından. "Çıkar hadi şu kafanı." Bu adam inanılır gibi değildi.

Nihayet kafasını perdenin altından çıkartıp bana doğru döndüğünde şaşkındı. "Yani bana kızgın değil misin?"

Fazla saf olduğu için göz devirir gibi ona bakmaya başladım. "Yapacağın hiçbir şey seni öldürmem için yeterli olmaz."

Suçlu çocuklar gibi gözlerini kaçırdı. "Balkondaki sandalyeyi kırmış olsam bile mi?" Çoktan kırdı, değil mi?

Omuz silktim. "Yenisini alırsın."

"Menekşelerini de tokatladım," dediğinde ağzım bir karış açık bir şekilde ona baktım. Bunu görünce hemen savunmaya geçti. "Bana yaşlı dediler, gözlerimin önünde dedikodumu yapıyorlardı," dediğinde bu çiçek katili adam yüzünden kafamı duvardan duvara vurmak istiyordum.

Sinirden deliye dönmüş bir haldeyken ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Ben konuşurum onlarla bir daha senin hakkında ileri geri konuşmazlar," dedim. Sakinleşmek için derin derin nefesler alıp içimden birden on üçe kadar sayıyordum. Çiçeklerimi öldürdü değil mi?

Sanki buradaki tek haklı oymuş gibi hızlıca başını salladı. "Konuş tabii menekşelerin dili çok uzadı." Hâlâ yaşıyorlarsa konuşurum tabii!

Bir, iki, üç, dört, beş, saymaya devam et Bige.

Kaşlarımı sorgularcasına yukarı kaldırıp, "Başka bilmem gereken bir şey var mı?" dediğimde duyacaklarımdan korkuyordum. Belki de elimdeki satırdan kurtularak onu dinlemeliydim. Pekâlâ, sakinleşmek için saymaya devam! Sanki işe yaramıyor gibiydi.

Bana bakarken yüzünün kızardığını gördüm. Yüzündeki bu sıkıntılı ifade mahcubiyet mi yoksa utanç mı, anlamadım. Bir şeyler onu rahatsız ediyor gibiydi. Sanki söylemek istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Gözlerini kaçırıp başını eğdi ve kısık bir sesle, "Başka bir şey yok," diyerek parmaklarıyla oynamaya başladı. Sanırım sorunun ne olduğunu anlamıştım.

Bu sabah yine saat altıda uyanmıştım. Odasında sesler duyunca merak ederek odaya girmiştim ama büyükbabam odada değildi. Üstelik battaniyesi yerdeydi ve yatağına serdiğim koruyucu çarşafta yatakta değildi. Banyodan sesler gelince ses çıkarmadan yürüyüp kapı aralığında bakmıştım. Lavabonun musluğunda aceleyle çarşafını yıkamaya çalışıyordu çünkü gece yine yatağını ıslatmıştı. Bazen bunu yapardı ama hep benden saklamaya çalışırdı çünkü utanırdı.

Büyükbabam çocukluğumun kahramanı, en iyi arkadaşım ve tek sırdaşımdı. Onu böyle bir durumda görmemi istemiyordu çünkü gözümdeki profilinin sarsılacağından korkuyordu. Çok utandığı için her defasında bunu benden saklardı. Ya da sakladığını düşünürdü çünkü her şeyi bilirdim. Onu utandırıp gururunu incitmemek için ona hiçbir şey söylemezdim. Bu yüzden aynı çarşaftan dolabına bir sürü koymuştum. Kanıtları benden rahatça saklayıp çarşafı istediği gibi değiştirsın diye dolabında çok fazla yedek çarşaf vardı.

Beceriksizce yıkayıp odasının balkonuna astığı o çarşafı gizlice değiştirdiğimi bile bilmiyordu. Evet, yeterince temiz yıkayamadığı için çarşafı sık sık değiştiriyordum. Dolaptaki çarşafardan birisini çamaşır teline asıyor ve onun astı çarşafı alıp gizlice kendim yıkıyordum. Daha doğrusu çamaşır makinesinden yıkayıp sonra kurutucuya atıyordum. İkimizde bu konuda birbirimizin arkasından iş çeviriyorduk.

Artık bu konuda benden utanmasını istemediğim için bu sabah farklı bir çözüm bulmuştum. "Madem senin söyleyeceğin bir şey yok o zaman beni

dinle çünkü benim var," dedikten sonra satırı tezgâhın üzerine bırakıp musluğu açtım.

Sol elim alçıda olduğu için suyun altında sağ elimi beceriksizce yıkadım. Suyu kapatıp ona bakarken utanmış gibi yaptığım için sık sık bakışlarımı kaçırıyordum. "Şey büyükbaba benim bir sorunum var ama sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dediğimde sesimi mümkün olduğunca utangaç çıkarmaya çalışıyordum.

Yüzümü şekilden şekile sokup ona baktım. "Büyükbaba," dediğimde sesimi bilerek kısık çıkartıp başımı eğdim. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama birine söylemeliyim."

Onu endişelendirmiş olmalıyım ki, "Bige'm," diyerek hemen yanıma geldi. Kırıksıklıkların sardığı ellerini yüzüme koyup başımı kaldırdı. "N'oldu kızım?" dediğinde benim için çok korkmuş gibiydi.

Gözlerim dolduğunda bir anda ağlamaya başladım. "Söyleyemem büyükbaba," diye hıçkırdığımda bildiğin salya sümük ağlıyordum. Islak gözlerimi kırptıştırıp ona bakarken, "Anlamıyorsun çok müşkül bir durumdayım," dedim ve yere diz çöküp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Çok müşkül durumdayım büyükbaba, çooook!" Yalnız ben harbiden ağlıyorum ya, biri beni durdursun hemen.

Zavallı adamı öyle böyle korkutmadığım için hemen diz çöküp bana baktı. "Bige ne oldu?" dediğinde eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Islak gözlerimi gördükçe daha çok panik yapıyordu. "Kızım söylesene ne oldu?" dediğinde birazdan her şeyi bırakıp benimle ağlayacak gibiydi.

Kesik kesik ağlarken, "Söyleyemem," diyerek başımı iki yana salladım. "Söyleyemem çok utanıyorum."

Artık bana yalvarma noktasına gelirken, "O nasıl söz öyle," diyerek acı çeken gözlerle bana bakmaya başladı. "Bizim seninle aramızda hiç sır olmaz," dediğinde yavaş yavaş istediğim kıvama geliyordu.

Gözlerimi bir kez daha ondan kaçırıp, "Odama gidip yatağıma bak o zaman," dedim ağlamaklı bir sesle. "Git kendin gör sorunun ne olduğunu."

Beni böyle hüngür hüngür ağlatan şeyi merak ettiği için hemen ayağa kalktı. Hızlı adımlarla mutfaktan çıkınca ağlamayı bırakıp kısık sesle homurdanmaya başladım. "Eğer ileride çocuk yapmaya kalkışırsam vursunlar beni!" Sırf onunla sağlıklı bir iletişim kurmak için sabah yatağıma su dökmüştüm. Benim de yatağıma ıslattığımı düşünürse, o zaman yatağına ıslattığı günlerde benden çok utanmazdı. Bunu sırf çarşaflarını yıkamak için kendisini yormasın diye yapıyordum. Yemin ederim annesi bile benim ona baktığım gibi büyükbabama bakmamıştır. Ben çocukken o bana bakıyordu şimdi ben büyüdüm, o çocuklaştı ve artık ben ona bakıyordum.

Zamanında ektiği fidanın meyvesini toplamak onun hakkıydı .

Ayağa kalktığımda, "Bige," diye afallamış bir halde elindeki ıslak çarşafımla içeri girdi. "Sen yatağına mı ıslattın?" Şaşkındı.

Mahcup olmuş bir ifadeyle başımı eğip, "Sık sık yapıyorum bunu," dedim. Her şey plana uygun gidiyordu. Birazdan yanıma gelip bana iyi hissettirmek için aynı şeyi onun da yaptığını söyleyecekti. Bundan sonra da yatağına ıslattığı zamanlar nasıl olsa o da ıslatıyor diyerek ve benden saklamaya çalışmayacaktı.

Yanıma gelmesini beklerken, "Sidikli Bige!" diye yüksek sesle gülmeye başlayınca başımı hızla yerden kaldırdım. Ne? Sidikli Bige mi? Bu plana dahil değildi!

Mala bağlayıp afallayarak ona baktığımda, "Bige sidikli, Bige sidikli," deyip katıla katıla gülmeye başladı. Yahu ne diyordu bu adam! Beni teselli etmesi gerekmiyor muydu? Bu işte bir terslik vardı!

"Büyükbaba bak getirtme beni oraya!" diyerek hemen tezgâhın üzerinde duran satırı aldım. "Sidikli falan değilim ben!" Sürekli sidikli deyince utandım haliyle.

Öz ve öz büyükbabam gözlerinden yaşlar gelene kadar gülerken, "Sidiklisin işte," deyip çarşafı bana doğru fırlattı. "Ekmek alırken bakkal Remzi'ye diyeceğim seni," dedi ve koşarak mutfaktan çıktı. Bakkal Remzi mi? Ona niye diyordun ki!

"Büyükbaba buraya gel!" Hemen peşinden yürüdüm. "Bana bak birine bir şey dersen valla doğrarım seni!" diye bağırıp aksayan ayağımla ona yetişmeye çalıştım, ama daha ben holü geçmeden dış kapının kapanan sesini duydum. Allah kahretsin dışarı çıktı bile!

"Büyükbaba!" Bağırarak güç bela dışarı çıktığımda asansörden aşağıya iniyordu. Bu ayakla altı kat merdiven de inem ki. "Nankör ihtiyar!" Cınnet geçirerek satırın sapıyla sertçe asansörün kapısına vurdum. "Nasıl olsa eve geleceksin, nasıl olsa geleceksin, bak gör ben sana ne yapıyorum!" En sonunda delirtti işte beni. Ya ben onun için yatağıma su döktüm ama o ne yaptı? Sidikli diyerek güldü bana!

Bana bunu yaptığına inanamıyorum!

Asansörün kapısına sağlam bacağımla tekme atarken, "Hele bir millete söyle bak neler yapıyorum sana!" diye bağırdım. "Yüzme havuzunda çıplak kadınlara askıntılık yaptığında bir daha korumayacağım seni. Bana ne ya o kadınların kocaları ağzını burnunu kırsın!" Ben niye koruyorum ki bu hain adamı, ne hali varsa görsün. Gözümün içine baka baka nasıl da sidikli dedi bana, güldü de. "Boyun posun devrilmesin inşallah! Ömrümü çürüttün, ömrümü!"

"Sabah sabah ne halt etmeye bağıırıyorsun?" diyen uykulu bir ses duyduğumda başımı çevirdim. Karun yarı uykulu gözlerle bana bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir eliyle araladığı kapıyı tutarken diğer eliyle sık sık esnediğı için ağzını kapatıyordu. Körün istediğı bir göz Allah verdi iki göz. Ben şimdi büyükbabama olan sinirimi bu adamdan çıkarmaz mıyım?

Üzerimdeki kanlı önlüğü ve elimdeki satırı görünce uykulu halinden çok hızlı çıktı. "Bu halin ne?" dedi ne olduğunu anlamaya çalışarak. "Birini falan mı doğradın?"

Büyükbabamın yaptıklarından sonra onu karşı dairemde görmek tüm devrelerimi yaktığı için, "Daha değil!" dedim dişlerimin arasından. Sinirden zangır zangır titrerken, "Ama birazdan o da olacak!" deyip satırı ona doğru fırlattığımda yemin ederim ışık hızıyla kapıyı kapattı. Satır kapıya

saplanırken içeriden, "Ulan kafayı mı yedin manyak karı!" diye kızgınlıkla bağırdığında sesindeki korkuyu yeteri kadar gizleyememişti.

Hızlı refleksleri olmasaydı şu anda yaşıyor olmayacaktı!

"Bende işleyen bir kafa mı bıraktınız be!" Yürüyüp kapıya saplanan satırı asılarak çıkardım. "Yüzsüz herif, derhal gidiyorsun evimden!"

İçeriden, "Bir yıllık kirasını ödedim, hiçbir yere gitmiyorum!" diyen sinirli sesini duyunca elimdeki satırı tüm gücümle kapıya geçirdim. "Çık dışarı!" Bağırarak satırı sapladığım kapıdan çıkardım. "Çık dışarı da yüzüme söyle bunları sıkıysa!" dediğimde kapının diğer tarafında gülen sesini duydum. "Elinde satır var manyak karı, nereye çıkıyorum?" Yüzsüz adam bir de eğleniyor mu?

Sinirden bağırarak kapıya tekme attığımda, "Yavaş!" diye o da bana bağırdı. "O ayağın ne oluyor senin!"

"Sana ne be! Sanki çok umurunda!" diye ona kızıp kendi daireme doğru yürüdüm. Arkamdan açılan kapıyla hemen ona doğru döndüm ve satırı kafasına fırlattım. Fakat daha satır kafasını yarmadan hemen kapıyı yeniden kapattı. "Siktir, çıldırmış bu!" Kendi kendine konuştuğu şeyleri bile duyuyordum!

Yürüyüp satırı tekrar kapısından sökmek zorunda kaldım. Tek kolumla bunu yapmak beni çok uğraştırmıştı. Kapıdaki hasarı görünce, "Akşama bu kapıyı bir değiştirme bak nasıl atıyorum seni evimden!" diyerek kapıya tekrar vurdum. "Yüzsüz herif evimdeki her hasarı karşılayacaksın!"

İçeriden, "Düşünürüz," diyen sesini duyunca satırı tekrar kapıya geçirdim ve "Tamam!" diyen kızgın sesini duydum. "Kapıyı değiştireceğim!"

Ters ters kapıya bakıp kendi daireme doğru yürürken merdivenlerde donup kalan Kenan'ı gördüm. Elindeki poşetlerle basamakta duruyor, elimdeki satıra baktıkça yukarı çıkmak ve kaçmak arasında gidip geliyordu. Önlüğümdeki kanları da görünce irkilip Karun'un kapısındaki izlere baktı. Daha sonra başını çevirip tekrar kanlı önlüğe ve satıra baktı. Artık aklında

neler geçiyorsa bembeyaz bir suratla Karun'un kapısını işaret edip, "Yaşıyor mu?" dedi kısık bir sesle. Korkmuş gibiydi.

Satırın sapını sıkıca tutarak dişlerimi sıktım. "Öldü, ne yapacaksın?" diyerek üzerine yürüdüğümde hemen bir basamak aşağıya indi. "Başımız sağ olsun o zaman!" dedikten sonra arkasını döndü ve koşar adım çıktığı merdiveni geri inmeye başladı. Vefalı dost dedikleri bu olsa gerek.

Hepsi birbirinden beterdi !

İçeri girip kapıyı sertçe kapattıktan sonra kahvaltıyı hazırlamaya devam ettim. Tek elle orantısız bir şekilde doğradığım etleri kızarttıktan sonra büyükbabam için patates, havuç ve brokoli haşladım. Bunları ona yedirmek için küçük bir tavayla yanında menemen de yaptım. Çayı demledikten sonra hızlı bir şekilde mutfaktaki masayı hazırladım. Tek elle artık ne kadar yapılırsa bir şeyler yapmaya çalışmışım. Telefonumdaki saati kontrol ettiğimde kaşlarımı çattım. Büyükbabam gideli yarım saat olmuştu ama hâlâ eve dönmedi. Alt tarafı bir ekmek alacaktı nerede kaldı bu adam?

Mutfaktan çıktıktan sonra salona girdim ve balkon kapısını açtım. Balkona çıkıp aşağıya baktığımda onu bahçede gördüm. Elindeki ekmek poşetini tutan adam Karun'un korumalarıyla konuşuyordu. Neden onlarla konuşuyordu ki! Aşağıya sarkıp, "Büyükbaba!" diye bağırdım. "Sana kaç kere yabancılarla konuşma dedim!" Sabah sabah çenesi düşük teyzeler gibi beni bağırtıyordu.

Sesimi duyunca hepsi başını kaldırıp yukarıya baktı. Altıncı katın balkonunda sarkarken Celil'in, "Biz yabancı mıyız Bige Hanım?" dediğini duydum. "Yine düşeceksiniz içeri girin," dediğinde kaşlarımı çattım. İlkinde düşmedim çatıdan atlamıştım. Neden atladığımı çok iyi bilmelerine rağmen hepsi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Karun'un bana yaptıkları normalmiş gibi hâlâ gülüyorlar ve hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyorlardı. Benim dışımda Karun bile yaşananları yok sayıyordu.

Hepsine çok kızgın olduğum için, "Celil," dedim buz gibi bir sesle. "Büyükbabamı yukarı gönder."

Büyükbabam, "Merak etme Bige!" diyerek başını yukarı kaldırıp bağırdı. "Onlara yatağını ıslattığını söylemedim!" dediğinde donup kaldım. Bu söylememiş hali mi?

Atlayacağım ya, atlayayım da kurtulayım bu adamdan!

Korumaların kısık gülüşünü duyduğumda içlerinden en alaycı olanı, yani Furkan, "Kafamdaki patroniçe profilinin içine ettiniz, pardon siz yatağa etmişsiniz," dediğinde hepsinden gür bir kahkaha kopunca ciddi ciddi balkondan atlamayı düşündüm. Rezil oldum!

Eğilip balkondaki terliklerden birini alıp Furkan'ın kafasına fırlattım. "Adam alzheimer be, alzheimer!" dediğimde attığım terlik onun yakınlarına bile ulaşmadan yere düştü. "Hasta bir adamın söylediklerine ne bakıyorsunuz!"

"Bige Hanım ben size inanıyorum," dedi Nedim.

Sırıtan Furkan, "Ben yeteri kadar ikna olmadım Bige Hanım," dedi.

Yerdeki terliği alan Celil, "Kırk üç numara mı giyyorsunuz?" dediğinde büyükbabamın terliğine baktığını iyi biliyordu.

Hepsinin adını bildiğim için Celil'in yanında duran İsa'nın başını kaldırdığını gördüm. "Ayakkabı dışında bizden her şeyi isteyebilirsiniz," dedi. "Kırk üç numara kadın ayakkabısı bulmak çok zor."

"Densiz herifler!" Burada durmuş onlara laf yetiştirdiğime inanamıyorum. "Dört gün sonra hepinizden kurtuluyorum!" dedikten sonra büyükbabamın apartmana girdiğini görünce balkondan çıktım. Kırk üç numara bulmak zormuş! Benim değil ki o terlik!

Salona girince, "Bir, iki, üç, dört," diye başlayıp yine içimden saymaya başladım. Acilen sakinleşmem gerekiyordu.

Masadaki mor menekşelerimi görünce kendiliğinden tebessüm ettim. Büyükbabam onları tokatladığı için biraz yıpranmış görünüyorlardı. En sevdiğim çiçeklere yaptığı bu zulme bir dur demek gerekiyordu. Saksıyı

kucağıma alıp iç çektim. "Sizi daha güvenli bir bölgeye götürmek şart oldu."

Menekşeleri yatak odama koyduktan sonra dış kapıyı açıp büyükbabamı kontrol ettim. Kahvaltı soğuyacaktı ama o, hâlâ yukarı çıkmamıştı. Kapıyı tam kapatacaktım ki merdivenden inen Asuman'ı gördüm. Zarife Hanım'ın kızı elinde bir tabak kek tutarak aşağıya iniyordu. Beni görünce gülümseyip, "Merhaba Bige," diyerek yanıma geldi. Büyükbabam hastaydı bu kıza, aslında kilo almadığı zamanlarda annesine de yürüyordu. Tabii Asuman'a olan aşkı bir başka çünkü Asuman daha genç ve güzeldi. Asuman'dan yüz bulamadığı zamanlarda kızı terk edip annesini sevmeye karar veriyordu.

Asuman yanımda durup karşı dairemin kapısını işaret ederek, "Karun Kalender ile komşu olduğumuza inanabiliyor musun?" dediğinde gözlerinde adeta dolar işareti çıkartıyordu. Karun'a acımaya başladım çünkü sitede ne kadar bekar kız varsa hepsi onun kapısında bitiyordu. Hatta haberi alan teyzeler bile ona hoş geldin demeye geliyor ve bol bol kızlarını överek onu damatları yapmaya çalışıyordu.

"Onun evlendiğiyle ilgili çıkan haberleri hiç okumadın mı?" dediğimde Asuman güldü. "Yalan haberdır o," diyen kadın benden daha iyi biliyormuş gibi davranıyordu. Ha ben zaten bostan korkuluğuyum burada. Etiyle kanıyla gerçeğim.

Asuman bilmiş bilmiş sırıtıp, "Hem evli olsaydı parmağında yüzük olmaz mıydı? Ayrıca karısıyla birlikte tek bir fotoğrafı bile yok," dediğinde ona göz devirmek istedim. Hem Karun hem de Duha benimle ilgili tüm haberleri anında yayından kaldırıyorlardı. Beni bir sır gibi medyadan saklıyorlardı. Ülkenin en güçlü iki adamının himayesi altındayken medya kolay kolay beni ifşa edemezdi. Karun bunu yapanın sadece kendisi olduğunu sanıyordu ama aslında Duha'da boş durmuyordu.

Asuman tek eliyle saçlarını kabartırken, "Bana şans dile," diyerek göz kırptı ve Karun'un kapısına doğru yürüdü. Ne diyebilirim ki Allah bir yastıkta kocatsın. Kıskançlık şöyle dursun gönlünü buradaki kızlardan birine kaptırsın diye dua ediyordum. Peşimi bırakacaksa ona kız bile ayarlayabilirim.

Asuman zile bastıktan sonra ikimizde beklemeye başladık. Aslında onu değil büyükbabamın yukarı çıkmasını bekliyordum. Umarım yine merdiveni kullanmaya kalkışmamıştır. Camdan bağırp eve gelmesini söylediğimde apartmana girdiğini görmüştüm. Karun kapıyı açınca Asuman ile aynı anda gözlerimizi irice açtık. Yok artık be, bu kılıkta mı kapıyı açıyordu? Yeni duş almış olmalı ki beline sardığı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Siyah bir havlu da boynunda atkı gibi duruyordu. O havluyla saçlarını kurutacağı esnada kapının zili çalmış olmalı. Islak saçlarından akan sular boynundaki havluya düşüyordu. Sıkı ve biçimli kaslarının üzerinde süzülen su damlacıkları ise insanın nefesini kesiyordu. Ondan nefret etmeme rağmen güneşin kavurduğu kasları beni bile etkisi altına almışken, Asuman'ın ne halde olduğunu düşünemiyorum.

Bu kılıkta kapıyı açarsa tabii kızlar kapısından hiç eksik olmazdı .

Gözleri bir kez bile Asuman'a değmeden doğruca bana bakınca, "Büyükbabamı bekliyorum," dedim hızlıca. "Ekmek almaya göndermiştim." Burada durup Asuman ile ikisini dikizlediğimi düşünmesini istemiyorum.

İnanmamış gibi kaşlarını yukarı kaldırınca ona ters ters bakmaya başladım. Birazdan büyükbabam yukarı çıkınca yalan söylemediğimi anlardı. Ayrıca büyükbabam nerede kalmıştı? Kesin merdiveni kullanıyor bu adam!

Karun başını çevirdi ve ağzı bir karış açık bir halde ona bakan Asuman'a düz bir şekilde baktı. "Sizi dinliyorum Asuman Hanım?" dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. Kapısına gelen misafire söylenecek söz mü bu? Sanki ofisine iş görüşmesine gelen biriyle konuşur gibi mesafeliydi.

Artık dünden beri Asuman kapısını kaç kez çaldıysa kızın adını öğrenmişti.

Asuman nihayet onun kaslarından gözlerini ayırıp, "Rahatsız etmedim umarım," diyerek kendisine çeki düzen verdi. "Taşınma telaşında olduğunuz için bir şeyler hazırlayacak vaktiniz olmuyordur," dedi ve elinde tuttuğu keki işaret etti. "Yeni kek yapmıştım size de getireyim dedim. Burada benim limonlu kekim meşhurdur." Öyle mi? Ben niye onun kekinin ününü daha önce hiç duymadım? Ayrıca bu adam niye kendi yemeğini kendisi yapsın ki? Dışarıdan yemek söyler, olur biter.

Karun tabağa kısaca bakıp kuru ve ilgisiz bir sesle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bu kokular senin dairenden mi geliyor?" diyerek havayı kokladı. İçine çektiği koku hoşuna gitmiş olmalı ki, "Kahvaltıda ne var?" deyince Asuman çok pis bozuldu. Düşüncesiz hayvan, bari kızın elindeki tabağı alsaydı.

Onu tanıdığım ortaya çıkmasın diye, "Sizi ne ilgilendirir," dedim soğuk bir sesle. Fakat beni zerre kadar takmayan densizin dudağının köşesi kıvrıldı. "Giyinip kahvaltı için geliyorum," dedi ve kapıyı hem Asuman'ın hem de benim suratıma kapattı. Giyinip geliyor mu? Ne sıfatla!

Satırım mutfaktaydı , değil mi?

Asuman'ın hayal kırıklığıyla bana baktığını görünce kapının önünden çekildim. "Kahvaltıda bana eşlik etmek ister misin?" Onu neşelendirmek için bulduğum tek çözüm buydu. Asuman ile bir derdim yoktu, iyi bir kızdı. Her ne kadar fazla paragöz olsa da.

Karun'un kapısına kısaca baktıktan sonra bana baktı ve gülümseyerek, "Çok isterim," dedi. Karun'un geleceğini duydu ya tabii çok ister.

Asuman içeri girdiğinde büyükbabam nefes nefese daha yeni merdiveni çıkıyordu. "Sana kullanma şu merdiveni diyorum!" Kızarak ona doğru yürüdüm. Düşecekti sonra al başına belayı. Asuman'ın içeride olduğunu duyunca çok sevinecektir.

Dizimdeki hasar merdivenleri inmeme engel oluyordu çünkü dizimi büktükçe canım yanıyordu. Bu yüzden son basamağın üstünde durup onu beklemeye başladım. Nefes nefese yukarı çıkınca elindeki ekmekleri alıp, "Asuman burada," dedim. Gözlerimle kapısı açık daireyi işaret ettim. "İçeride," dedikten sonra başımı çevirip yalvaran gözlerle ona baktım. "Gözünü seveyim yine kıza askıntılık yapma, kız torunun yaşında."

Beni zerre kadar dinlemeyen baş belası ihtiyar, "Ne var benden bir yaş küçük," dediğinde gözlerinde kırmızı kalpler çıkartarak daireye bakıyordu.

"Büyükbaba sen kaç yaşındasın?" Çok rahat yetmiş beş vardı.

"Yirmi yedi," deyince bir küfür savurdum. "Yahu ben yirmi altıyım nasıl oluyor o iş?"

Afallayarak bana baktı. "Bige aramızda bir yaş varmış," dediğinde hayretler içinde kaldım.

İçimden tekrar saymaya başlarken dişlerimin arasından, "Yetmiş beş!" dedim ona yaşını hatırlatmak için.

Şaşkınlığı iyice artarak gözlerini kırıştırdı. "Yaşlanmışsın Bige."

"Ben değil sen yetmiş beş yaşındasın!"

"İftira atma bana!" Beni tersleyerek eve doğru yürüdü. "Yirmi yedi yaşındayım ben," diyerek kapıda ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Burnun bükülmüş senin!" dedikten sonra eve girip kapıyı sertçe kapattı. Burnum ne alaka şimdi!

Şaşkınlık içinde arkasından aval aval bakıyordum. İnsan der ki beynin yanmış, kafan durmuş veya ezberin yok, ama burnun bükülmüş demek nedir? Konuyu sürekli burnuma getiriyordu!

Yaptıracağız dedik işte!

Yürüyüp kapının ziline bastım. Kapıyı niye kapattı ki! "Büyükbaba açar mısın şunu?" dedim son derece sakın bir sesle. "Büyükbaba lütfen aç şu kapıyı," dediğimde sabah sabah çirkeflik kotamı doldurduğum için kibar biri olmaya çalıştım. Ancak kapıyı açmayınca, "Büyükbaba!" diye bağırarak kapıya tekme attım. "Aç diyorum şunu!" Bugün sesimle tüm apartman halkını rahatsız edip durmuştum!

"Çılgın çıkacağım ben bu adamın yanında! Bana bak kıza bir şey yapmaya kalkışma valla bu sefer kimse alamaz seni elimden!" Asuman ne amaçlarla girdi bu eve ama hayaller Karun Kalender, hayatlar Fehmi dede!

"Büyükbaba kendi torununu da evden atmazsın ya," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ev benim kimi kimin evinde kovuyorsun!" diye homurdandığımda arkamda birinin gülen sesini duydum.

Başımı çevirdiğimde karşı dairemdeki yeni komşumu gördüm. Gömlek yerine üzerinde bu sefer beyaz bir tişört ve pantolon vardı ama tişörtün üzerine yine siyah bir ceket giymişti. Ciddi ciddi üşüyordu bu adam. Omzunu kapının pervazına yaslamıştı ve yan bir duruş sergilerken dudağındaki gülümsemeyle bana bakıyordu. "Kahvaltı iptal mi?" Ciddi miydi bu?

Canımdan bezdiğim için, "Ne haliniz varsa görün be!" dedikten sonra yürüyüp asansörün düğmesine bastım.

"Nereye?" dedi sakince.

Asansörün gelmesini beklerken aynı sakinlikle cevap verdim. "Tımarhaneye."

Gülerek bana doğru yürüdü ve eğilip bir anda beni kucağına alarak dairesine doğru yürüdü. "Ne halt ettiğini sorabilir miyim?" dediğimde içeri girip kapıyı ayağıyla kapattı. Başını eğip kızgın suratına bakıp, "Doktor fazla yürümemen gerektiğini söyledi," dediğinde düşünceli kocayı oynamaya kararlıydı. Dudaklarındaki o çarpık gülüş sinirlerimi bozarken, "Ev sahibime kahvaltı hazırlayacak kadar iyi bir kiracıyım," dediğinde bunun nasıl olacağını merak ettim.

Daha önce yumurta bile kırmadığına eminim.

Mutfağa girdiğimizde beni yavaşça sandalyeye bıraktı. Doğrulup kenara çekildiğinde mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Tezgâhın üzerinde hiç boş yer kalmamıştı çünkü kadınların getirdiği yiyeceklerle doluydu. Kısır, kek, börek ve tatlılara bakıyordum. Karun çay için suyu çaydanlığa koyup fişi taktığında, "Burası açık büfeye döndü," dediğinde sesi sitem eder gibiydi. "Sürekli kadınlar kapıyı çalıp yiyecek bir şey getiriyor," dedikten sonra dolabı karıştırıp bardakları aramaya başladı. "Acaba iflas ettiğimi falan mı düşünüyorlar? Söyler misin, senin insanların sadaka verir gibi neden sürekli bana yemek veriyor?" deyince kıkırdadım. O yemeklerin amacı düşündüğü gibi değildi.

"Seni damadı yapmaya çalışıyorlar," dediğimde bardakları alıp bana doğru döndü. "Yasalar karşısında babanın damadıyım," deyince başımı salladım.

"Ama onlar bunu bilmiyor çünkü parmağında içinde adım yazan bir alyans taşıııyorsun."

İri avuçlarında iki bardak tutarken gözleri alçılı elimde oyalandı. "Senin de taşıdığın yüzük bana ait değil," dediğinde bu konuda canını sıkan bir şeyler var gibiydi.

Alçıdan kurtulur kurtulmaz o yüzüğü çıkaracağım.

Bardakları masaya bıraktıktan sonra kadınların getirdiğı tüm yiyecekleri masaya dizdi. "Bunlardan yiyebildiğin kadar ye," dedi. "Kalanlar çöpe gidecek." Hepsini yiyeceğini sanmıyorum.

Çay kaynayana kadar yanımda oturup durgun suratıma baktı. Onun yanındayken artık eski neşemi kaybettiğini görebiliyordu. Belki de canını sıkan tam olarak buydu. "Seni Adana'ya getiren sebep nedir?" dedim. Onca yolu aşır neden benim şehrimde geldiğini bilmek istiyorum.

Masadaki poğaçalardan birini alıp küçük bir parça kopartarak bana uzattı. "Hırçın bir kuş," dedi sakince. Karnımı doyurmamı istediğı için kopardığı parçayı yememi bekliyordu. "Yapmamam gereken bir şey yaptım ve kırdım kanatlarını," dediğinde sesi durgundu. "Tekrar uçar mı bana bilmiyorum."

Uzattığı poğaçayı aldım. "Kanatlarını kırmışsan nasıl ucsun?" dediğimde içimde kopardığı fırtınalara inat sesim soğuktu.

Başını çevirip bana baktı ve dudaklarında hazin bir gerçek döküldü. "Zaten kırık değil miydi kanatları?" dediğinde kısacası bana geldiğinde zaten birileri kırmamış mıydı kanatlarını, diyordu. Bir adamın ihanetini tadarak ona gittiğini ne güzel hatırlatıyordu.

Gözlerime akın etmekte olan yaşlara direnerek, ""Ruhun simgesi nedir?" diye sordum konudan alakasız olarak. Bunun cevabını bilirse zaten kırılan kanatlarımın asıl sebebi kendiliğinden ortaya çıkardı.

Cevap vermeden bir süre düşündü. Bilgi haznesini iyice beyninin merceğinden geçirirken doğru cevap üzerine bir hayli düşündü. Mavileri

yoğun bir şekilde beni izlerken dudaklarını araladı ve "Saka kuşu," dedi. Evet, bildi.

Garip bir merak ve biraz da çocukça bir saflıkla sordum ona, "Neden?" diye.

Gözlerimin en derinine bakarken boğazındaki adem elması hareket ederek sertçe yutkundu. Evet, artık cevabını biliyordu. Öyle bir baktı ki bana sanki ona dünyanın en zor sorusunu sormuşum gibi. Sonra iç yakan nefesini koyuverdi ve "Çünkü devedikenlerinin tohumlarıyla beslenir," dedi. Sesinin bir ıstırabı vardı. "Yani acıyla," dediğinde dudaklarım hüznün can kırıklarıyla acı bir tebessüm sundu ona. Önce 13 Haziran'ı hatırladım, sonra devamında olanları ve en sonunda da eflatun elbiseyi. İşte o zaman anladım ki ben gerçekten bir saka kuşuydum.

"İşte bu yüzden sana geldiğinde kanatları kırıktı," diyerek içli bir ifadeyle başımı salladım. "O bir saka kuşu, yani acı hayatında hiç eksik olmaz. Sen veya bir başkası ona fark etmez çünkü kanatlarını kıran hep birileri çıkacaktır. Saka kuşunu yaralamak en kolayı, zor olan yaralarına merhem olabilmek," dedikten sonra ona bakmayı bırakıp önüme döndüm.

"Oteldeki o paralar senin için değildi," dediğinde ona bakmadım ama onu dinliyordum. "Cüzdanımda dökülen paralardı. Sandığın gibi gece için sana para bırakıp otelden ayrılmadım çünkü sen odadan çıkarken hâlâ balkonda uyuyordum," dediğinde duyduklarımdan sonra Kadem'e içimden küfretmeye başladım. O paranın çirkin bir amacı olduğunu aklıma sokan oydu! Ne yani bunca şeyi aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden mi yaşadım?

Kalıp dinleseydim belki de her şey farklı olacaktı.

"Artık bir önemi yok," diyerek elimdeki küçük poğaça parçasına baktım. Ondaki gelecek hiçbir şey artık boğazımda geçmezdi. Bana verdiği poğaçayı masaya bıraktım. "O paranın gerçek amacı bana yaşattıklarını değiştirmeyecek."

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra, "Bir seferinde küçük bir kelebek yakalamıştım," dediğinde ona doğru döndüm ama bana bakmıyordu.

Masada duran ellerine bakıyordu. "Ordu'daydım ve sanırım on yaşlarındaydım."

"Kelebek gerçekten çok güzeldi," dediğinde bunu bana neden anlattığını bilmiyorum ama ses çıkarmadan onu dinlemeye başladım. "Onu bir kavanozun içine hapsedtim çünkü benim olmasını istedim."

"Ablam kavanozu görünce kelebeği özgür bırakmamı söyledi ama onu dinlemedim. Defne kavanozu işaret edip kelebeğin havasız kalacağını ve öleceğini söylemişti. Lakin ona inanmadım çünkü inanmak istemiyordum. Kelebek çok güzeldi ve benim olmalıydı." Başını çevirip bana baktı. "Onu bırakırsam benden giderdi," diye fısıldadı. "Gitmesini istemiyordum," dediğinde mavi hareleri büyük bir karmaşanın içinde sürüklenir gibi bakıyordu.

"Sonra babam geldi yanımıza," dediğinde şimdi gözlerinde sert bir ifade vardı. "Eğer onu istiyorsan o zaman senin kıl, diyen sesini hâlâ hatırlıyorum. Bir şeyi istiyorsan onu almasını bil, demişti bana." Gözlerimin içine bakarak başını ağır ağır salladı. "Önce o kelebek öldü ve yıllar sonra da ablam Defne," dediğinde boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Bana ilk kez geçmişiyile ilgili bir şeyler anlatıyordu ve anlattığı şeyin içinde ölen ablası vardı.

Bana karşı tüm duvarlarını yıkarak onu görmemi istedi. Bu sert kabuğunun içinde hâlâ acı çeken birinin olduğunu görmemi ister gibi bakıyordu.

"Ablam, babam yüzünden öldü ama annem babamı bize savundu. Amcam Gurur, benim veya Çağıl'ın babamı öldürmesinden korktuğu için evden ayrılmamıza yardım etti. Evden ayrıldığımızda henüz bıyığı bile çıkmayan ergenlerdik. En küçüğümüz Levent'ti ve o da neler olduğunu anlayacak yaşta değildi. Onu da yanımızda getirdik çünkü ne Çağıl ne de ben, annem ve babama bir kardeş daha kurban etmeye hazır değildik. Levent, Defne'nin ölümünün arkasındaki gerçeği bilmiyor çünkü ondan hep gizledik. Bu yüzden annem ve babamla görüşmesine izin vermedik diye bizi hep suçladı ve hâlâ da suçlamaya devam ediyor," dediğinde Defne'nin nasıl öldüğünü merak ettim ama sormamam gereken yasaklı bir soru olduğunu biliyorum.

"Evden ayrılırken babama benzemeyeceğime yemin etmiştim," dediğinde bu konuyu konuşmak onu gerçekten çok yaralıyor olmalı ki dudaklarını

birbirine sımsıkı bastırdı.

Gözlerime baktı ve "Ama sana yaptıklarımın sonra o adamın oğlu olduğumu bir kez daha anladım," dedi kısık bir sesle. "Kapının diğer tarafında senin acı çeken iniltilerini duyarken, o ev çocukken sahip olduğum kavanoza dönüştü. Sen kavanozun içindeki kelebeğe ve bende on yaşında bir çocuğa dönüştüm. Kulağımda babamın, *'Bir şeyi istiyorsan onu almasını bil,'* diyen sesiyle orada kilitlenip kaldım. Ta ki sen atlayana kadar. Kabul etmekten nefret etsem de ben o babanın oğluyum," dediğinde masadaki ellerini tüm gücüyle sıktığı için parmak boğumları gerilmişti. Babasına benzemek aslında onu kızdırmıyordu, incitiyordu. Belki de en büyük korkusuydu babasına benzemek.

En küçük bir duygu kırıntısı göstermeden düz bir şekilde ona baktığımı görünce, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Rengin veya hayatımdaki diğer kadınlarda asla böyle bir şey yaşamadım."

Nefesini sesli bir şekilde verirken başını küçük bir açıyla omzuna doğru eğip gözlerime baktı. "Onların benden gitmeyecek kadar bana muhtaç olmalarını hiç istemedim." Gözlerimin içine baka baka başını salladı. "Sana yaptığım tam olarak buydu, yanımda kalacak kadar bana muhtaç olma isteği," dediğinde buz kestim. Beni yanında tutmak için ona muhtaç olmamı mı istemişti? Beni bırakmak istemiyordu öyle mi?

Ne düşüneceğimi bilmez bir halde ona baktığımı görünce başını eğip burnunun direğini sıktı. "Benim için bu kadar zor olmasını beklemiyordum!" dediğinde bir şeyler onu içten içe yiyip bitiriyormuş gibi bakıyordu.

"Kapının diğer tarafında senin kısık iniltilerini duydukça o kapıyı kırıp içeri girmek istedim. Keşke bunu yapsaydım ama yapmadım çünkü aklımda olan tek şey gidecek olma ihtimalindi!" dediğinde sesi kontrolü dışında yüksek çıkmıştı ama mavileri ateşler içinde yanıyor gibiydi. "Bana ihtiyacın olduğunu anlarsan benden kaçmazsın diye düşündüm." Şimdi sesi daha kısıktı. "İlk günden beri yaptığın tek şey benden kaçmak." Canını yakan şeyler boğazına gem vurmuş gibi güçlü bedeninden çıkan sesi kısıktı.

Bana doğru eğilerek biçare bir nefesten sonra, "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim hata yaptım." Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırıp başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, bana öğretmelisin, bunu nasıl telafi edeceğimi öğretmelisin." Yaşattığı her şeyi unutturmak ister gibi bakarken bu konuda benden yardım istiyordu. "Bir telafisi olmalı," dediğinde bunu her şeyden çok ister gibiydi.

Artık ne kadar çok kırıldıysam o kadar şey söyledi ama merhametime dokunamadı. O gece benden nasıl merhametini esirgediyse şimdi bende aynısını ona yapıyordum. Çırpınışları soğuk duvarlarımı yıkıp bana ulaşamıyordu. "Böyle soğuk ve sakın bakınca bir affı olmayacağına inanıyorum. Böyle bakma çünkü telafisi olmayacağına inanıyorum," dediğinde yalvarır gibiydi bakışları. "Bana bunu nasıl düzelteceğimi öğret."

O gece bir koza örmüştü sanki bana. Her katmanı saf acıdan oluşan bir kozayı ince ince sarmıştı vücuduma. İçinde boğuluyorum ama çıkamıyorum da. Ben hâlâ o kozanın içinde çırpınırken ne unutabilirim ne de affedebilirim. Gitmek için ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan, "Beni yavaşça bırakmanın bir yolunu bulabilir misin?" dedi kısık bir sesle. "Şimdi olduğu gibi aceleye getirmeden, ansızın yokluğunla sınamadan ve tek bir hatayla kestirip atmadan," dediğinde son kısmı hayıflanır gibi söylemişti. "Beni bırak ama bu kadar hızlı değil. Beni yavaşça bırakmanın bir yolunu bulabilir misin?" dedi ikinci kez.

"Hayır," dedim dümdüz bir şekilde karşıma bakarken ama gözlerimden süzülen bir damla yaşa da engel olamadım. "Sen beni davet etmedin ben senin hayatına ansızın ve hızlı girdim. En az geldiğim hızda olmalı gidişim." Derin bir nefes aldım ve "Artık senin etrafında uçamam çünkü sen konduğum dalı kırdın," dedikten sonra bir kez bile arkama bakmadan onun evinden çıktım.

Dört gün sonra bir mahkeme salonunda onunla ilgili her şey son bulacaktı.

Üç gün sonra.

"Babanın hâlâ Karun'u öğrenmemesi büyük mucize," diyen Sibel'e iç çekerek başımı salladım. Neredeyse iki aydır evliydim ve iki ay boyunca bunu babamdan gizlemenin bir yolunu bulmuştum.

Sibel benim buradaki arkadaşlarımdan biriydi. Adana'ya dönmek için havaalanına gittiğimde bana mesaj atıp Rengin'in röportajını haber veren kişi Sibel'di. Hep onunki gibi mutlu bir evliliğim olmasını istemiştım ama geldiğim nokta tam bir fiyaskoydu. Neyse ki yarın boşanıp bu evlilikten kurtulacaktım. Tabii aynı zamanda 13 Haziran'a da sadece altı gün kalmıştı. Karun ile yaptığımız o konuşmadan sonra onu tekrar görmemek için üç gün boyunca evden hiç çıkmamıştım. Bugün Sibel arayıp buluşmak için ısrar edince büyükbabamın bakıcısını arayıp eve çağırışmıştım. Dışarıda olduğum zamanlarda bakıcısı büyükbabamla ilgilenirdi.

Kucağındaki dokuz aylık bebeğine masadaki çorbayı içirmeye çalışırken, "Serhat'ın yaptıklarına hâlâ inanamıyorum," diye homurdandı. "Adının Serhat olmasına da inanamıyorum. Irz düşmanı nasıl da kandırdı bizi!" dediğinde ılık çorbayı zorla bebeğe içirmeye çalışıyordu.

"Karnı doydu gibi rahat bırak bebeği," dediğimde bir çocuk doğurarak kendini ne kadar saldığına baktım. Kumral saçları dağınık topuz yaptığı tutamında çok bakımsız görünüyordu. Çok fazla uykusuz kalıyor olmalı ki gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Üstelik üzerindeki tişörtü kırışık ve omuz kısmında bebek salyası gibi lekeler vardı.

Restorandaki insanları işaret etti. "Onlar gibi eğlenmeyi bende isterdim ama ben artık bir anneyim," dedikten sonra peçeteyle oğlunun ağzını sildi.

"Bırak artık peşimi!" diyen Kadem'in kızgın sesini duyunca afallayarak başımı kaldırdım. Kenan ile ikisinin tartışarak bu tarafa doğru geldiğini görünce şaşkınlığım iyice arttı. Kadem'in Adana'da ne işi vardı?

Neden İstanbul'daki herkes peşimden buraya geliyor ki!

Beni görünce sırıtip, "Strawberry adam geldi bebeğim," deyince yüzümü buruşturdım. Bari adam kısmını da İngilizce söyleseydi de tam olsaydı.

Yanımıza gelip tepemizde dikilince daha onlar konuşmadan, "Burada ne işiniz var?" dedim hesap sorarak.

Kadem üzölmüş gibi yapıp yüzüne acıklı bir ifade kondurdu. "Onca yoldan şu bükük burnunu görmek için gelmedim herhalde. Kalk bana sarıl," deyince ağız dolusu bir küfür savurdum. Bu hayvan büyükbabamın ruh öküzü olmalı çünkü ikisi de burnuma takmıştı!

Kenan yanındaki densizi işaret ederek, "Seni görmek için Karun'u ikna etmesi hiç kolay olmadı," dedi. "Ama gördüğün gibi bu şeyin peşine beni de taktı çünkü Duha'ya çalışan birine hâlâ güvenmiyor," deyince Kenan'ın neden burada olduğunu anladım ama Kadem'in neden geldiğini hâlâ öğrenemedim.

Kadem soru dolu bakışlarımı görmezden gelerek yanımda oturan Sibel'e doğru eğildi. "Bayan kalkar mısın oraya ben oturmak istiyorum," dediğinde daha ilk dakikada biz kadınların duymaktan nefret ettiğı bir şeyi söylemişti.

Sibel kaşlarını çatarak, "Bayan ne be!" dedi sinirli bir sesle. "Tuvalet mi giriyorsun, üzerimizde bayan mı yazıyor?"

"Tamam, bacım, kızım, kardeşim, ne diyeyim? Lan hanımefendi olan dişi kadın, kalkar mısın?" deyince ben kıkırdarken Kenan gülüşünü saklamak için başını çevirdi. Rezilin tekiydi.

Sibel sinirden tir tir titreyerek Umut'u kucağıma tutuşturup ayağına kalktı. "Tuvalet gidip geliyorum ve ben gelene kadar kurtul şunlardan!" diyerek hızlı adımlarla masadan uzaklaştı.

Umut'u tek kolumla dizlerimin üzerinde sabit tutmaya çalışırken Kenan karşıma, Kadem ise yanıma oturdu. Sibel keşke bebeğı masanın yanında duran bebek arabasına koysaydı. Onu yeteri kadar iyi tutamıyordum. Sinirli bir şekilde Kadem'e bakarken, "Burada ne işin var?" dedim ters bir sesle.

Omuz silkti. "Seni özledim."

Homurdanarak önüme döndüğümde Umut'u doğru düzgün tutamadığım için huysuzlanmaya başladı. Kadem, "Versene şunu," dedikten sonra uzanıp

Umut'un koltuk altlarından tutarak onu benden aldı. El kadar bebeği havada tutup küçük vücuduna baktı. "Bu şimdi büyüyünce insan mı olacak?" dediğinde bir insanlık mucizesini inceler gibi bebeğe bakıyordu.

"Onun şimdi ne olduğunu düşünüyorsun?" diyen Kenan daha şimdiden bu soruyu sorduğuna pişman olmuş gibiydi.

Kadem ayaklarını havada çırpıp Umut'a bakıp, "İnsanlardan türeyen küçük bir canlı," dedi. "İnsanların cinsel birlikteliğinden meydana gelen bir çeşit parazit gibi düşünebiliriz. Ecüş bücüş çirkin bir şey olarak doğuyor, altına kaçırıyor ve kadınların memesini sömürüyor. Evrimini tamamlayıp insana dönüşene kadar bir parazit gibi insanların iliğini sömürüyor," dediğinde duyduklarımızla Kenan ile aynı anda küfrettik. Bebeklere olan bakış açısı muazzamdı.

Umut'u Kenan'a doğru uzattı. "Biraz da sen gözlemlemek ister misin? İleride kendi parazitini yapmak isterken belki iki kez düşünürsün," dedi.

Kenan irkilerek sandalyeden arkaya çekildi. "O şeyi benden uzak tut, ağlamaya başlayınca çok ürkütücü oluyorlar."

"Onun adı parazit veya o şey değil!" diyerek ikisini azarladım. "Umut'u bebek arabasına koy!"

Kadem ayağa kalktığı anda kollarını öne doğru uzatarak Umut'u kendinden uzak tutuyordu. Elleri arasında tehlikeli bir canlı türünü tutuyormuş gibi davranıyordu. Bebeği arabasına koyarken gözlerim içeri giren adamları buldu. Takım elbiseli dokuz adam birilerini bulmak ister gibi etrafına bakıyordu. "Sizin çocuklar mı?" dediğimde Kadem bebeği arabaya koyarak doğruldu. Kenan ile ikisi bakışlarımı takip edince, "Hayır!" dediler ama ikisinin de sesi gergin çıkmaya başlamıştı. İçeri giren adamlar bizi görünce hemen silahlarını çıkartınca, "Bige çık buradan!" diyen Kenan belindeki silahı çıkartıp onlardan önce davrandı ve içlerinden birine ateş etti.

Silah sesiyle buradaki insanlar bağırarak kaçarken hemen Umut'un yanına koştum. Kenan ve Kadem yan taraftaki masayı devirip bize siper edince, "Kadem!" dedim. "Silahı bana verip Umut'u al ve arka kapıdan çık." Tam itiraz ediyordu ki, "Bacağım artık koşarken bana sorun çıkarmıyor ama

kolum hâlâ alçıda!" dedim hızlıca. "Koşarken Umut'u düşürebilir veya incitebilirim! Hadi ben korurum sizi!" dediğimde hemen elindeki silahı bana uzatıp arabadaki Umut'u aldı. O adamlar canımı yakmak için kundaktaki bebeğe bile kurşun sıkabilirdi. Bu yüzden Umut'u burada bırakmayacağım!

Kadem bebeği alınca ona arka kapının olduğu yeri işaret ettim. Ayağa kalkıp gösterdiğim yöne doğru koşmaya başlayınca Kenan ile ikimizde ayağa kalktık ve ateş etmeye başladık. Masaların arkasına saklanan adamlara ateş ederken bir yandan da Kadem'in arkasından koşuyorduk. Çıkan çatışmada kurşunlardan biri Kenan'ın koluna saplanmıştı ama üçümüzde yemek bölümünden çıkmayı başardık. Koridoru geçip hemen arka kapıdan çıktığımızda şimdilik rahat bir nefes aldım. Ancak içerideki adamlar her an peşimizden gelip bizi enseleyebilirdi. Müşterilerden biri içeriden kaçıp arabasına binmek üzereyken, "Anahtarı ver!" diyen Kenan adama silah çekince onu takip ettik.

Silah zoruyla anahtarı alıp hemen adamın arabasına bindik. Kenan arabayı çalıştırmıştı ki içeridekiler çıkıp ateş etmeye başladı. Neyse ki Kenan gaza basarak bizi kurşunların içinden çıkardı. Birazdan peşimize takılacaklarını biliyorum. Araba son sürat giderken başımı çevirip Kenan'a baktım. "İyi misin?" Beyaz gömleğinden kan akarken dişlerini sıkarak başını salladı. "Şimdilik evet."

Arka koltukta oturan Kadem, "Ona değil bana sor iyi miyim diye! Ben bu parazitlerle hiç iyi değilim," dediğinde başımı arkaya doğru çevirdim. Umut ile cebelleşirken onu nasıl tutacağını çözmeye çalışıyordu. Doğru tutuş şeklinin ayaklarından tutup baş aşağı sarkıtmak olduğunu sanmıyorum.

"Sanki ters tutuyorsun," dedim kafam karışmış bir halde. "Bence kafası yukarı gelmeli."

"Keyfi yerinde gibi," dediğinde kollarını öne doğru uzatmış, baş aşağı sallandırdığı bebekle arasına mesafe koymuştu. "Baksana hiç ağlamıyor."

"Haklısın ağlamıyorsa sorun yok," dediğimde Kenan, "Siz iki salak yüzünden bebek ya ölecek ya da sakat kalacak!" diyerek bize kızdı. "Düzgün tut lan şu çocuğu, ani bir fren yapsam camdan uçacak!"

Kadem ile ikimiz aynı anda, "Ani bir fren yapma sende!" diye ona bağırdığımızda dişlerini sıkarak, "Siktir olun gidin!" dediğinde arabanın içinde sanki gidecek çok var gibi konuşuyordu.

Umut ağlamaya başlayınca Kadem onu susturmak için koltuğun üzerine yatırdı ama Umut hâlâ ağlıyordu. Peşimizdeki arabalar bize yetişmek üzereyken Kadem, "Bige bu susmuyor!" dedi.

"Tekrar ayaklarından sallandır belki yine susar," dedim çünkü bebek bakımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Böyle bir şeyi tekrar yaparsan ikinizi de arabadan atarım!" diye bizi tehdit eden Kenan terlemeye ve hızlı hızlı nefesler almaya başlamıştı. Yarasının boyutunu bilmiyoruz.

"Belki de karnı acıktı," diyen Kadem ürkmüş gözlerle avaz avaz ağlayan Umut'a bakıyordu. "Bige senin memen vardı, değil mi?"

"Seni gebertirim hayvan!" diye bağırdığımda arka koltuktan, "Ne var kızım," dedi. "İki tane yok mu, birini ver şu parazite!"

"Sütüm yok benim!"

"Bir inek kadar da olamıyorsun!" dediğinde Kenan gür bir kahkaha patlattı. "Haklı."

"Ama sen bir öküz kadar olabiliyorsun!" Başımı çevirip hâlâ gülen Kenan'a ters ters baktım. "Sende öyle!"

Önüme dönüp aynadan gittikçe bize daha çok yaklaşan arabalara baktım. Birazdan bize yetişecek gibiydiler. Bebeğini bulamayınca kim bilir Sibel ne kadar çok korkmuştur. Çantam ve telefonum restoranda kaldığı için beni arayamazdı. "Kadem telefonunu versene," diyerek elimi arkaya doğru uzattım. "Bebeğin annesini aramalıyım."

Telefonu çıkartıp bana uzatacağı ki telefon çalınca, "Bir dakika bekle Duha arıyor," dedi ve telefonu açtı. Ancak Umut'un ağlayan sesinden onu duyamadığı için hoparlörü açtı. Duha'nın, "Kadem sen hangi

cehennemdesin?" diyen kızgın sesini duyduk. "Adana'ya gittiğini söylüyorlar doğru mu? Benim niye bundan haberim yok! Ayrıca o bebek sesi de neyin nesi?"

"Abi ben Adana'dayım ama birilerinin saldırısına uğradık ve hâlâ peşimizdeler. Kenan yaralı, Bige'nin zaten kendine hayrı yok ve arka koltukta sürekli ağlayan bir canlı türü var," dediğinde Duha'nın ettiği yaratıcı küfürleri duyma şerefine nail olduk. Ettiği tüm o küfürlerin arasında, "Kimin o bebek?" dediğini duymuştum.

Kadem başını eğip katıla katıla ağlayan Umut'a baktı. "Kimin olduğunu nereden bileyim abi, sürekli ağlıyor zaten."

"Ulan piç kurusu ne demek kimin olduğunu bilmiyorum? Siz üçümüz bebek mi kaçırdınız?"

"Yok abi ne kaçırması," dedi. "Sadece annesine sormadan almak zorunda kaldık," dediğinde Duha'nın savurduğu küfürlere yine maruz kaldık. Hak etmediğimiz halde çok fazla küfür yiyorduk.

Duha hiçbir şey söylemeden telefonu Kadem'in suratına kapattığı esnada yan taraftaki bir araba bize çarptı. Araba sarsılınca hepimiz sol tarafa doğru savrulup tekrar yerimize oturduk. "Kadem dikkat et Umut düşmesin!" dediğimde bize yetişen araba bizi durdurmak için sürekli çarpıyordu.

Kucağımdaki silahı alıp, "Camı aç," dediğimde gittikçe daha fazla terleyen Kenan benim için camı araladı. Kafamı camdan çıkartıp hemen yanımızda hareket eden arabanın tekerlerine ateş ettim. Tekerleri patlayınca kontrolsüzce sağa sola gitmeye başladığı için Kenan biraz daha gaza yüklendi. Böylelikle bize çarpmasına engel oldu.

Kenan'ın telefonu çalınca güçlkle telefonu çıkartıp bana uzattı. Gözlerini yoldan ayırmaya korkuyordu. Karun'un aradığını görünce telefonu açıp sesi dışarıya verdim. "Az önce Duha aradı, saldırıya mı uğradınız? Konum paylaş derhal! Karım nasıl? O iyi mi?" dediğinde sesi çok kızgın ve endişeli geliyordu.

"Ben iyiyim," dediğimde sesimi duyunca rahat bir nefes almış olmalı ki soluk alışlarını duydum. "Ama Kenan iyi değil, yaralı ve adamlar hâlâ peşimizde."

"Yola çıktık geliyoruz!" diyen sinirli sesini duydum. "Konum at bana ve camlardan uzak dur," deyince sanki görecekmış gibi başımı salladım. Hızlı bir şekilde Karun'a bulunduğumuz yerin konumunu gönderdim. Ancak arabanın arka camı bir anda paramparça olunca istemsizce çığlık attım. Sıradan bir araba olduğu için camlar kurşuna dayanıklı değildi. Çığlığımı duyan Karun, "Saka!" diye korkuyla bağırdı. "Neler oluyor o siktiğimin yerinde!" diyen öfkeli sesi dikkatimi dağıttığı için telefonu kapatıp arkaya döndüm. Kahretsin, arka cam paramparça olmuştu! Allah'a şükürler olsun ki Kadem tam zamanında Umut'un üzerine eğilerek onu camlardan korumuştı. Şu an için tek endişem Umut'tu.

Koltukta arkaya doğru dönerek dizlerimin üzerinde durdum. "Kadem sakın ayağa kalkma," dedikten sonra silahı hemen arkamızdaki arabaya doğrulttum. Kadem eğildiği yerden, "Nereye kalkıyorum cam paramparça oldu lan!" dedi. "Bu ciyaklayan şeyle attınız beni arkaya ne oluyorsa bana oluyor!"

Arkadaki arabanın ön camına birkaç el ateş ettim ama camlar kurşun geçirmez olduğu için hiçbir şey olmadı. "Siktir!" Söylenerek önüme döndüğümde Kenan'ın, "Bige," diyen kısık iniltisini duydum. "Direksiyona geçebilir misin?"

Başımı çevirdiğimde kan ter içinde kaldığını gördüm. Gözlerini güçlkle açık tutuyordu ve öndeki arabaları seçmeye çalışıyordu. Üstelik bu hızda giderken her an direksiyon kontrolünü yitirebilirdi. Allah kahretsin, durumu gittikçe kötüye gidiyordu! "Tamam, ben hallederim," deyip hemen kemerimi çıkardım. Kadem bebeği korumakla sorumlu olduğu için arabayı kullanacak tek kişi bendim. Çünkü ben tek kolumla Umut'u yeteri kadar güvende tutamazdım ama araba kullanabilirim.

Peşimizdeki arabaları kontrol ettikten sonra yerimden eğilerek kalktım. Yer değiştireceğimiz için Kenan'a doğru hareket etmiştim ki bir anda frene bastı. Daha fazla devam edememiş olmalı ki kaza yapmamak için arabayı durdurmuştu. Hepimiz öne doğru savrulurken Kadem'in, "Silkelerim lan

senin araba kullanmanı!" diyen kızgın sesini duydum. Tabii ben o esnada kemerimi çıkardığım için cama doğru savrulmakla meşguldüm. "Burada hiç susmayan bu şeye bakmak hiç kolay değil!" diye hâlâ söyleniyordu.

Ön cama çarpan kafama tutup acıyla inerken, "Kadem bebeği Kenan'a ver biz inelim!" diyerek yere düşen silahı aldım ve tişörtümün arkasına taktım. "Hadi biraz eğlenelim."

Umut'u ayaklarından tutarak öne doğru uzattığında Kenan acı çekerken bile kaşlarını çatı. "Balığın kuyruğundan tutar gibi tutma şunu!" Ona kızarak arkaya doğru döndü ve Umut'u kucağına aldı. Bunu yapmak bile canını çok yaktığı için boğazından çıkan iniltisi içimi yaktı. Umut'u alıp nefes nefese önüne döndü ve Umut'un başını boynuna yasladı. Omzundan kanlar akan elini Umut'un beline koydu ve sağlam eliyle Umut'un boynunu kavradı. Umut hâlâ ağlıyordu ama şimdi eskisi gibi yüksek sesle bağırıyordu. Sanki gittikçe sakinleşiyordu. Doğru tutuş şekli bu muydu?

Kadem ile aval aval birbirimize bakarken, "Ayaklardan tutulmuyormuş," dedi.

"Görüyorum sus!" dedim.

İkimizde arabadan indiğimizde trafiğin içine etmiştik. Tüm arabalar durmuş herkes polis veya ambulansı arıyordu. İnsanlar arabalarından inip fazla yaklaşmama koşuluyla bizlere bakıyordu. Bizde Kadem ile yan yana durmuş üzerimize doğrultulan silahlara bakıyorduk. Başımızı çevirdik ve omzumuzun üzerinde birbirimize baktık. "Bu sefer çok fena silkeleyecekler," dedi.

Güldüm. "Kabul et uğursuzsun." O Adana'ya gelene kadar başıma böyle bir şey gelmemişti.

Bize silah çeken adamlardan biri, "Siz ikiniz ellerinizi ensenizde birleştirip bu tarafa doğru yürüyün!" dedi.

Kadem, "Tek el olur mu çünkü kızın kolu alçıda," dediğinde alay ettiği bariz ortadaydı.

"Evet, bu büyük bir sorun," dediğimde neden bu kadar sakin olduğumuzu anlamıyordum. "Bence ben tek elimi kaldırmalıyım."

İkimizin tam arasından geçen kurşunla kısık sesle küfredip onlara doğru yürüdük. Ellerini kaldıran Kadem'di çünkü ben tek elle onlar için zararsızdım. Adamlara doğru yürürken Kadem kısık sesle, "Beş kişi sayıyorum," dedi. Diğer dördü aynı arabaya bindiği için tekerlerini patlattığımda yolda kalmışlardı.

"Kişi başına iki buçuk," dediğimde güldü. "İkisini halletsen yeter senin buçuk payını alırım."

"Sana minnettar kalırım çünkü alçılı bir kolla gerçekten çok müşkül bir durumdayım."

Adamlara yetiştiğimizde bizim için arabanın kapısını açtılar. Kadem arabanın diğer tarafındaydı ve bende bu tarafında. Adamlar ensemize silah bastırıp bizi arabanın içine doğru itince Kadem ile göz göze geldik. Aynı anda, "Şimdi!" dediğimiz an arkamızı dönüp saldırıya geçtik.

Arabaya binecekmiş gibi öne doğru bükülmüştüm fakat Kadem ile saldırı komutu verdiğimiz an arkamı döndüm ve ensemle silah bastıran adamın bileğini yakaladım. Tetiğe bastığı an bileğini yukarı kaldırarak kurşunu kendimden uzaklaştırdım. Arkasındaki adam silahını bana doğrulttuğu an bileğini tuttuğum adamı kendime doğru çektim. Kurşun kendime siper ettiğim adama gelince hızla adamı arkasındaki kişiye doğru ittim. Arkadaşı üzerine düşmesin diye irkilerek geriye çekilince yerdeki yaralı adamın üzerine basarak ona doğru koştum. Yerdeki adamın kafasına basıp havaya sıçradım ve yumruğumu onun suratına geçirdim. Birkaç adım sendelediği an eline tekme atarak silahı yere düşürdüm. Hemen silaha doğru eğildi ama ondan önce davrandım ve yerdeki silaha ayakkabımın ucuyla vurarak bizden uzağa gönderdim.

Doğrulup çatık kaşlarla bana bakınca ona şirin bir şekilde gülümsedim. "Silahsız oynamaya ne dersin?" Babamın içinde olduğu bir şehirde birini silahla vurup gözaltına alınmak istemiyorum.

Onu küçük düşürecek hareketlerde bulunduğum için, "Sen nasıl istersen sürük!" diyerek adeta böğürerek üzerime atıldı. Gerçekten çok korkunç bir ses çıkarmıştı.

Üzerime atılıp üst üste yumruklarını savurunca bir yandan arkaya doğru adımlar atıyordum, bir yandan da başımı sağa sola çekerek onun yumruklarından kurtulmaya çalışıyordum. Sırtım arabaya değene kadar bu böyle devam etti. Tüm gücüyle sıkıdığı yumruğu kaldırıp yüzüme doğru savurunca son anda bileğini yakaladım. Fakat hareketleri gerçekten çok hızlıydı. Diğer elini kaldırıp boğazımı sıkarak beni boğmaya çalışınca dizimi kaldırdım ve bacak arasına geçirdim. "Baş belası kaltak!" deyip öne doğru büküldüğü an üzerine atıldım ve suratına tekme atarak onu sırtüstü yere düşürdüm.

Düştüğü an hemen kalkmak için ellerini yere bastırdı ama güçlkle elde ettiğim avantajı kaybetmek istemedim. Bu yüzden daha o yerden kalkmadan tüm gücümle hayalarına ikinci bir tekme attım. Yerde iki büküm olunca tükürükler saçıp bana küfretmeye başlamıştı. Ayağımı kaldırıp ağzından kanlar gelene kadar suratını tekmelemeye başladım. Bayılana kadar durmamıştım.

Payıma düşen iki adamın icabına baktığım için Kadem ne alemde diye arkamı döndüm. İki adamı haklamayı başarmıştı ama üçüncüsünde çok pis dayak yiyordu. Etrafımızdaki kalabalığa baktım. "Sigarası olan var mı?" dedim sakince.

İnsanlar gördükleri şeyler karşısında afillerken bazılarının telefonu çıkartıp bizi çektiğini gördüm. Ne diyebilirim ki her şeyde haber çıkarmayı seven bir milletiz. On sekiz yaşlarında çelimsiz bir çocuk korkudan rengi atarken, "Bende var," deyince ona doğru yürüdüm.

Göbeğimi açıkta bırakan siyah bir atlet ve ekoseli mini etekle adım attıkça topuklu ayakkabılarım ses çıkartıyordu. Çocuğun korkudan titreyerek uzattığı paketten bir dal alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Diğer elini cebine atıp bir çakmak çıkardığında o kadar çok titriyordu ki çakmağı yakmak için bir hayli uğraşmıştı. Eğilip sigarayı yaktıktan sonra dumanı içime çektim. "Bu yaşlarda sigara senin için çok tehlikeli çocuk," deyip

ciğerlerime hapsettiğim dumanı yüzüne üfleyince sertçe yutkunup, "Bir erkek arkadaşın var mı?" dedi. Büyülenmiş gibi bana bakıyordu.

Gülerek, "Daha kötüsü var bende," dedim. "Birazdan gelince görürsün," diyerek ona göz kırptım ve Kadem'e doğru yürüdüm. Kadem hâlâ dayak yiyordu.

Onlara yaklaşıp Kenan'ın içinde olduğu arabanın arkasına zıplayarak oturdum. Ayaklarımı sarkıtarak sigaramı içerken, "Hey Çilek adam," dedim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yediği yumrukla geriye doğru birkaç adım sendelerken, "Sen keyfine bak ben hallediyorum," dedi ve ikinci bir yumrukla arkaya doğru savruldu. Kesinlikle çok iyi hallediyordu.

İçime çektiğim sigara bir yerden sonra öksürmeme neden oldu çünkü ciğerlerimdeki hasar henüz iyileşmemiştir. Adam ciddi anlamda Kadem'i terletmeye başlayınca, "Adana'ya neden geldiğini hâlâ söylemedin?" dedim.

Rakibi onun ensesinden tutup yüzünü arabanın kaportasına çarpınca acıyla inleyip, "Bence bu konuşmayı daha müsait bir zamanda yapalım," dedi. "Suratımla kaportanın fotokopisinin çekilmediği bir anda," dedi ve yüzü ikinci kez arabanın kaportasıyla buluştu.

"Tamam," diyerek başımı salladım. "Benim acelem yok bekleyebilirim. Bu arada Umut artık ağlamıyor, sanırım uyudu."

Karnına yediği yumrukla sırtüstü yere düşerken, "Gün içinde aldığım en güzel haber," diyerek ağzındaki kanı tükürdü. "Gözlerimin önünde küçük yıldızların yanıp sönmesi normal mi?"

Adam Kadem'in üzerine eğilip yakasını kavradı ve üst üste yumruklarını onun suratına geçirmeye başladı. "Normal," dedim sakın bir sesle. "Kafaya çok darbe alınca öyle oluyor."

"Bige."

"Efendim Kadem'ciğim?"

"Gel ve kendi payına düşen buçuğu al lan!" deyince kıkırdayıp aşağıya atladım. Buçuk fena çıkmıştı.

Sigaramdan son bir nefes alıp sigarayı yere attım ve onlara doğru yürüdüm. Adam bilmem kaçınıcı yumruğu Kadem'in yüzüne atmak üzereydi ki bileğini havada yakaladım. Başını kaldırıp bana bakınca sırtarak, "Ce-ee!" dedim ve alçılı kolumu kaldırıp dirsek kısmını suratına geçirdim.

Adam hemen kalkmaya yeltendi ama onun da suratına tekme atarak onu yere düşürdüm. Böylelikle Kadem adamın üzerine atlayıp onu yumruklayacak fırsatı yakalamıştı. Şimdi altta can çekişen adamdı ve üst üste ona yumruklarını geçiren Kadem'di. Buçuğa o kadar çok kızmıştı ki yumruklarının şiddeti çok güçlüydü. Onu kanlar içinde bırakıp bayıltana kadar yumruklamaya devam etti. Adam nihayet kendinden geçince Kadem nefes nefese ayağa kalktı. "Bu nasıl bir buçuktur ulan," diyerek ağzındaki kanı yere tükürdü. "Diğer tarafa gidip gidip geldim!"

Dudağı patlamıştı ve yüzünün farklı yerlerinde yumruk izleri vardı. Üstelik burnu da durmaksızın kanıyordu. Beyaz tişörtünün önü ağzından ve burnundan akan kanlarla doluydu. İki adamın hakkından çok iyi gelmişti ama üçüncüsü fazla çetin ceviz çıkmıştı. Bunlar Carlos'un adamları değildi çünkü siyah kurdele takmıyorlardı. Büyük ihtimalle bunlar da bir tarak için beni zehirleten o adama çalışıyordu. Sanırım beni yakalayıp patronlarına götüreceklerdi ve tarağı almak için pazarlık yapacaklardı. Üç gündür evden çıkmadığım için Karun'un adamları evi korurken onlar da eve giremiyordu. Bu yüzden beni dışarıda tek yakalayınca hemen saldırıya geçmişlerdi.

Ambulans ve polis arabalarının yaklaşan seslerini duyarken arabaya doğru yürüdük. Sürücü koltuğunun kapısını açınca Umut'un Kenan'ın kucağında uyuduğunu gördüm. İkisinin de gözleri kapalıydı. Her ihtimale karşı elimi uzatıp Umut'un nabzını kontrol ettim. Düzenli bir şekilde nefes aldığını görünce rahatlayarak elimi çektim. Küçük afacan çok fazla ağladığı için uykuya dalmıştı. Kenan'ın nabzını kontrol edince onun da hâlâ yaşadığını görüp rahat bir nefes aldım. Çok kan kaybettiği için bayılmış olmalı.

Kadem onlara bakarken bebeği işaret etti. "Kenan'dan akan kanlarla yıkandı bu parazit. Sence onu Kenan'dan almalı mıyız?" Çocuğa ısrarla parazit deyip duruyordu!

"Bence bizimle olmaktansa Kenan'ın kanlı göğsünü tercih eder," diyerek yüzümü buruşturdum. "Her bebek baş aşağı sallanmaktan hoşlanmıyor olabilir."

"Doğru tuttuğuma emindim," dedi bebeği izlerken.

"İşin trajik yanı bende doğru tuttuğuna emindim."

"Ama yanlışmış."

"Kenan'ı öldürürsek bence bu sonsuza kadar aramızda bir sır olarak kalabilir," dediğimde yüksek sesle gülmeye başladı.

Bence kabul edilebilir bir teklifti .

Karun ve adamlarının arabalarını görünce nihayet gelebildikleri için sevindim. Bizi aradığında evden yeni çıkmış olmalı ki gelmeleri biraz zaman almıştı. Arabasının kapısını açıp dışarı çıktığında etrafımızda bizi kameraya çeken insanları işaret ettim. Ona gelmemesini hatta arabaya dönmesini anlatmaya çalıştım çünkü buradaki insanlardan mutlaka onu tanıyan çıkacaktır. Fakat Karun tüm sessiz uyarılarımı görmezden gelip hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Adımları o kadar hızlıydı ki adeta tozu dumana katarak bana doğru geliyordu. Yanıma gelip belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çekip sımsıkı sarılınca artık her şey için çok geçti. Herkes istediği görüntüyü artık almıştı.

Kolları arasında kaybolduğumda, "İyi misin?" diyen endişeli sesi hızlı atan kalbiyle yarıştırdı. Benim için bu kadar çok korkmasını beklemiyordum. Sarılan sadece oydu çünkü ben, donmuş bir şekilde kolları arasında duruyordum.

Eflatun bir elbiseyle ölüme terk ettiği bir kadın için bu kadar korkması normal değildi.

Korkusunu yatıştırana kadar bir süre beni bırakmadı. Sanki bu yakınlığa benim değil onun ihtiyacı var gibiydi. Benden biraz uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğildi. "Bir şey söyle," dediğinde mavi harelerindeki korku hâlâ oradaki yerini koruyordu. "İyi misin?" diye tekrar

sorunca bu endişesi karşısında afallayarak, "Evet," diye mırıldandım. "Ben iyiyim." Rahat bir nefes alarak tekrar beni göğsüne çekti ve kaburgalarımnda hissedeceğim bir sertlikte sarıldı. Kendi gibi davranmıyordu.

Sanırım Kenan'ın nasıl olduğunu sonra da ona söyleyebiliriz.

Kenan iyi olmasına iyi olurdu da bu olay babamın kulağına gidince ben iyi olur muyum, bilmiyorum.

"Hadi ama biz bir şey yapmadık!" diye bağırarak demir parmaklıklara tekme attım. "Bize saldıran onlardı, biz niye nezaretteyiz? Biri artık babamı arasın!" dediğimde sinirden çıldırmak üzereydim. Beş kişiyi yaralamaktan ve bir bebeği kaçırmaktan gözaltına alınmıştık. Benim yüzümden bebeği küçük bir aksiyon yaşadığı için Sibel aptalı benden şikâyetçi olmuştu.

Yan hücremde olan Kadem, "Bağırma artık Asım amca bizi burada bırakmaz," dediğinde o kadar rahattı ki bir tek kalkıp göbek atmadığı kalmıştı.

Sırtını duvara yaslayarak rahatça oturan dengesize baktım. "Sen babamın adını nereden biliyorsun?"

Yan hücresinde bir aptal varmış gibi alaycı gözlerle bana bakmaya başladı. "Seni evlendirmeden önce detaylıca araştırdığımı ne çabuk unuttun?" deyince yüzümü buruşturdum. İyi halt etmişti.

"Karun istese iki dakikada bizi çıkartırdı, neden yapmadı?" dediğinde şimdi bir aptala bakar gibi ben ona bakıyordum. "Babam buralarda çok iyi tanınan emekli bir albay. Karun bağlantılarını kullanarak bizi çıkartsaydı bu hemen babamın kulağına giderdi. Babama kızını nasıl evlendirdiğini açıklamak istemiyorsan kapat çenen." Karun'dan bu olayın dışında kalmasını ben istemiştim.

Babam iki memurla içeri girince Kadem hemen ayağa kalktı. Babamın karşısında tıpkı benim gibi duruşunu dikleştirip hazır ola geçmişti. Babam yürüyüp benim hücremin karşısında durunca suratındaki sert ifade

korkudan aklımı alıyordu. Buz gibi gözlerle bana bakıp, "Beş kişiyi yaralarken ve Sibel'in oğlunu kaçıırken ne düşünüyordun?" dediğinde aramızdaki demir parmaklıkların varlığına şükrettim.

"Baba sen hep demiyor muydun, evlilik yaşın geldi diye." Masumca ona gülümsedim. "Önüme çıkan tüm engelleri aşarak senin için en uygun torunu getirmeye çalışıyordum," dediğimde yanındaki memurlar gülerken babam sinirden küplere binmişti. Bu parmaklıklar umarım yeterince sağlamdır.

Babam öldürecekmiş gibi bana bakarken, "Mehmet aç şu kapıyı!" dedi.

"Ölümü gör açma Mehmet abi," diyerek başımı iki yana salladım ve kısık bir sesle, "Açırsan gerçekten ölümü görme ihtimalin var," dedim.

Babam sayesinde neredeyse karakoldaki herkesi tanıdığım için Mehmet abi bana acıyarak, "Asım amca," diyerek babama döndü. "İstersen sen sakinleşene kadar bu geveze kuşu bir süre daha burada tutabiliriz."

"Bana uyar valla," diyerek bu teklife balıklama atladım. "İçinde dört kişinin olduğu bir arabanın tekerlerini patlattım. Hızımı alamadım iki buçuk kişiyi dövdüm ve bir bebek kaçırdım. Atın beni içeri," dedim buna dünden razıymış gibi istekli bir sesle.

Onun olduğu ortamlarda her daim ciddiyetimi korumam gerektiğini babam sert bir sesle, "Efil Saka!" diyerek tam adımı söyleyince anladım.

Yanında duran ellerini sıkarken yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. "Tek kelime dahi etme!" diyerek beni uyardı. "Bugün beni yeteri kadar utandırmışken sus artık!" deyince dudaklarım düz bir çizgi haline geldi ve gözlerimi kaçırarak sustum. Onu utandırmak en kolayıydı ama zor olan onu gururlandırmaktı. Babam sadece benimle bir kez gurur duydu ve o da 13 Haziran'daydı. O gün ilk kez kızıyla gurur duymuştu ama ben sandığım gibi hiç mutlu olmamıştım. Arkadaşlarımla cenazesini bulanık gözlerle izlerken, kafamda kurduğum gibi babamın benimle gurur duyması beni mutlu etmemişti.

"Bige'nin bir suçu yok o adamlar bir anda ortaya çıktı. Arabadaki o minik yarattığı da silahlı adamların olduğu bir yerde bırakamazdık," diyen Kadem

beni korumak için daha fazla bekleyemedi.

Babam başını çevirip yan hücreye bakınca benden birkaç yaş büyük olan Mehmet abi, "Bige ile aynı olaya karışan iki gençten biri," dedi. "Kadem Aktan."

Babamın gözleri Kadem'i bulunca Mehmet abiyi hiç duymamış gibi, "Yusuf," diye fısıldadı. Kadem duyduğu isimle kaskatı olurken babamın yüzü bembeyaz olmuştu. Sanki karşısında bir hortlak varmış gibi Kadem'e bakıyordu. Kelimenin tam anlamıyla şaşkına dönmüştü ve onu her zaman bir şeye şaşırırken göremezdik. Normalde hep soğukkanlı biri olduğu için bir konuda onu sarsılmış görmek çok zordu. Fakat Kadem'a baktıkça kirpikleri titreşiyor, gözlerinin siyahı buğulu bir karanlığa bürünüyordu. Gözleri mi doldu?

Kadem bunun sebebini biliyormuş gibi gerildi. "Yusuf değil," dediğinde bu ismi telaffuz etmek bile canını yakıyormuş gibiydi. "Adım Kadem." Babamın Yusuf adında birkaç tane tanıdığı vardı, acaba Kadem'i hangisine benzetmişti?

Kadem ona adını hatırlatınca derin bir nefes alıp başını ağır ağır salladı. "Öyledir muhakkak," dediğinde sesi üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. "Bir arkadaşımın gençliğine çok benziyorsun."

Babam geçmişe dalmış gibi Kadem'e bakınca Mehmet abiye hücremin kapısını işaret ettim. Babamı kontrol ettikten sonra kapıya yaklaşıp kapının kilidini açtı. Babamdan kaçmak için parmak uçlarıma basarak küçük hücremden çıktım. Kapıya doğru bir adım atmıştım ki babamın, "Cüret dahi etme Efil!" diyen kızgın sesini duyunca durmak zorunda kaldım. Arkasında gözü varmış gibi beni durdurmuştu.

Babam Kadem'i işaret edip, "Suç ortağını da çıkar ikisiyle konuşacağım," deyince Mehmet abi Kadem'in de kapısını açtı.

Üçümüz önce nezaretten sonra da karakoldan çıkınca rahat bir nefes aldım. Babamın arabasına doğru yürürken Mehmet abi, "Bige," diyerek bana seslendi. Karakolun kapısının önünde durmuş, elindeki bir belgeyle bana

bakıyordu. "İmzalaman gereken birkaç evrak var," deyince babam ve Kadem arabaya binerken Mehmet abiye doğru yürüdüm.

Yanına gittiğimde elindeki belgeyi alınca boş sayfalardan oluştuğunu gördüm. Başımı kaldırıncaya, "Bugün ifadeni hazırlarken bir şeye rastladık," dedi. Benimle konuşmak için boş bir dosyayı bahane ettiğini anladım. Babamı şüphelendirmek istemediği için böyle bir yola başvurmıştı. Kehribar hareleri üzerimde oyalanırken, "İsmi aratınca Bige Saka Kalender diye bir isim çıktı," deyince sertçe yutkundum.

"Bugün olay yerine Karun Kalender'de gelmiş ve üçüncü suç ortağın onun sağ kolu Kenan Mirza." Hesap sorar gibi bana bakarken, "Bütün bunları babandan gizlememin tek nedeni neler olduğunu anlamak," dediğinde kaşları hafifçe çatılmıştı. "Kayıtlarda neden Karun Kalender ile evli görünüyorsun?"

Paniğe kapıldığım için, "Babama söyleme," dedim aceleyle. Başımı çevirip arabadakileri kontrol ettikten sonra tekrar ona döndüm. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil, her şeyi açıklayacağım ama lütfen bir süre daha babama söyleme." Yarın boşanıp bu evlilikten kurtulacakken şimdi babama söyleyemezdi.

Mehmet abi sıkıntıyla yüzüme bakıp, "Yarın karakolu gelip ne işler karıştırdığını bana doğru düzgün anlatacaksın," dediğinde bana başka bir yol bırakmıyordu. "Ne tür adamlara bulaştığın hakkında zerre kadar fikrin yok!" Bana kızmakta haklıydı ama aslında sandığı gibi bu evlilik benim isteğimle olmamıştı.

Başımı salladıktan sonra boş sayfaları imzalar gibi yapıp ona uzattım. Babam arabada bizi izlediği için her şey usulüne göre olmalıydı. Yürüyüp arabanın ön koltuğuna bindiğimde hiç vakit kaybetmeden yola çıktık. Tabii babam bizi sorguya çekmek için de hiç vakit kaybetmemişti. Arabayı kullanırken, "Konuşmaya başla Efil," dediğinde otoriter sesi emir niteliğindeydi.

"Sibel ile yemektekidik," diyerek camdan dışarıya bakmaya başladım. "Daha sonra arka koltukta oturan şu serseri içeri girdi ve peşinden de diğer adamlar girdi. Sibel o esnada lavaboda olduğu için Umut ile yalnızdık.

Hedefte ben yoktum ama silahlar patlayınca kendimi olayların içinde buldum," diyerek yalan söyledim. O adamlar Carlos'un adamları olmadığı için böyle söylemek zorunda kaldım çünkü benim Carlos'tan başka düşmanım yoktu. Belalı kocamın düşmanlarından biri diyemezdin.

"Sanırım onların derdi şu anda bizimle yolculuk yapan bu serseriyle ilgiliydi. Silahlar patlayınca Umut'u korumak için dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Oradaki birinden bizi de arabasına almasını rica etmişim. Ancak arka koltuktaki şu hayvan ve Kenan adında biri içeriden çıkana kadar her şey kontrolüm altındaydı. İkisi adamı silahla tehdit edip arabayı alınca dördümüz birlikte yolculuk yapmak zorunda kaldık. O adamlar peşimize takılınca devamında olan her şeyi kendimizi korumak için yaptık. Baba valla bunları tanımıyorum," dediğimde Kadem'i iki dakikada sattığım için arka koltukta homurdanan sesi geliyordu.

Babam aynadan ona bakıp, "Efil'in anlattıkları doğru mu?" deyince Kadem mecburen başını salladı. "Kızımı tanıyor musun?" dediğinde nedendir bilmem ama Kadem'e her baktığında tanıdık bir yüz görüyormuş gibi geriliyordu.

Kadem beni yalancı çıkarmamak için, "Kızınızı tanımıyorum," demek zorunda kaldı.

"O adamlar kimdi?"

"Kumar borcum var," diyerek kendi yalanına yüzünü buruşturdu. "Borçlarını tahsis etmek için oradaydılar."

"Bir kumarbazsın yani?" Babamın eleştiren bakışlarıyla karşılaşınca, "Hayır," dedi çünkü babamın aklında bir kumarbaz olarak kalmak istemedi. "Bir arkadaşımın borcu üzerime kaldı."

"Doğum yerin neresi?" diyen babam garip bir şekilde onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Kadem, "Asım amca ben çok yorgunum," diye sızlandı. "Daha kendime kalacak bir otel bulmalıyım. Soruların için başka bir gün sözleşsek olur

mu?" dediğinde hiç yabancılık çekmeden ona amca demesi babamı güldürdü. Sanki Kadem'i sevmiş gibiydi.

Arabaya yakıt almak için benzincide durduğumuzda babam, "Kadem," dediğinde sesi bir şeylerin peşindeymiş gibi gizemli çıkmıştı. "Arka koltukta Efil'in daha önce unuttuğu hırkası olmalıydı, onu bana uzatır mısın?" Neden bir işler karıştırdığını düşünüyorum?

Babam başını arka tarafa çevirip beklemeye başlayınca Kadem beyaz hırkamı aldı. Öne doğru uzatınca babam hırkayı almadı çünkü onun bileğine bakıyordu. Kadem tişört giydiği için kolları açıktaydı. Babam onun sağ bileğinin iç tarafındaki yara izine bakınca sertçe yutkundu. Evet, Kadem'in bileğinde bıçak yarası gibi bir yara izi vardı. Nezaretteki garip tepkileri yine vermeye başlayan babam, "Bu-bu iz nasıl oldu?" dediğinde sesi titrediği için konuşmakta güçlük çekiyordu.

Kadem neler olduğunu öğrenmek ister gibi bana bakınca bilmiyorum dercesine omuz silkdim. Bugün babamın ne işler karıştırdığını bende bilmiyorum. Hırkayı bırakıp elini çekmek istedi ancak babam onun bileğini yakalayıp sertçe sıkarak, "Konuş çocuk!" dediğinde sesinin bir sabrı yoktu. "Bu iz nasıl oldu?"

Tıpkı benim gibi Kadem'de ürkmeye başlamışken, "Hatırlamıyorum," diyerek elini çekmeye çalıştı. "Bu ize bakınca aklıma gelen tek şey siyah saçlı bir kız çocuğu ve elinde tuttuğu kırık bir cam bardağı," dediğinde babamın yutkunuşu arabada duyduğumuz tek şeydi. Yirmi altı yıl boyunca gördüğüm o güçlü adam gözleri dolarak Kadem'e baktı. Öyle bir bakıyordu ki bakışlarındaki hasret her an gözyaşına dönüşüp oluk oluk yaşlı yüzüne akabilirdi. Babam Kadem'le karşılaştığından beri kendi gibi davranmıyordu.

En az beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan nemli gözlerle Kadem'i izledi. "Ne kadar da ona benziyorsun," dediğinde onun her zerresini aklına kazımak ister gibi bakıyordu. Daha sonra gözleri ben ve Kadem'in üzerinde oyalanırken, "Hey gidi koca Yusuf, hey," diye fısıldadı acı çeken bir sesle. Önüne döndüğünde gözlerinden süzülen yaşları gördüm. Sanki biz burada olmasak hüngür hüngür ağlayacakmış gibi kederliydi.

Artık ciddi anlamda endişelenmeye başladığım için, "Baba sen iyi misin?" diyerek koluna dokundum. "Yusuf derken hangi arkadaşından bahsediyorsun?"

Tam konuşacaktı ki aynadan Kadem'e bakınca başımı arkaya doğru çevirdim. Kadem yalvaran gözlerle ona bakıp başını iki yana sallayınca babam, "Gidelim," diyerek camı açıp aldığımız yakıtın parasını ödedi ve arabayı çalıştırdı. Neler olduğunu anlamıyorum ama Kadem bir konuda babamı susturmuş gibiydi.

Burada gözden kaçırdığım bir şeyler vardı, değil mi?

Gecenin üçü olmasına rağmen balkonda oturmuş kara kara düşünüyordum. Kadem arayıp bu gece babamda kalacağını söylediğinden beri çok tedirgindim. Karakolda ve arabada olan gariplikler yetmezmiş gibi babam beni eve bırakırken hâlâ çok garipti. Kadem'i bir otele bırakacağını söylemişti ama onu otele bırakmak yerine evine götürdüğünü öğrendim. Ne işler karıştırıyordu? "Beni burada meraktan çıldırtacak!" İçki şişesini kafama diktiğimde yine çok içmiştim.

Siteye giriş yapan arabaları gördüm. Bir tek Karun peşinde bir konvoyla hareket ettiği için onun olduğunu anladım. Arabadan indiğinde apartmana doğru yürürken adamın yürüyüşünün bile bir karizması vardı. Hızlı adımlarla yürürken bu herif fazla havalı görünüyordu. Başını kısa bir an kaldırıp benim daireme bakınca balkonun ışığının açık olduğunu gördü. Beni görünce kısa bir an duraksamıştı ama önüne dönüp tekrar yürümeye başladı. Apartmana girdiğinde elimdeki şişeyi masaya bırakarak ayağa kalktım. Kenan'ın durumunu öğrenmek istediğim için ayağa kalktım ama başım çok dönüyordu. Ben tam olarak kaç şişeyi devirdim ya?

Duvarlara tutuna tutuna balkondan çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Her şeyi çift görüyordum ve başım felaket ötesi dönüyordu. Kapıya ulaşmak için artık ne kadar oyalandıysam o çoktan yukarı çıkmıştı. Kapıyı açtığımda benim daireme doğru yürüyordu. Elindeki telefonu bana uzatıp, "Otuz beş kez izleyip de anlayamadığım bu sikik video ne demek oluyor?" dedi sert bir sesle. Tam olarak idrak edemiyorum ama sanırım sinirliydi.

Telefonu alıp videoyu açtığımda oradaki birinin çektiği bir video olduğunu gördüm. Bir kızın editleyip YouTube kanalında paylaştığı videoyu Furkan ona atmıştı. Bağlantıyı tıkladığım an kızın kanalında kendimi bulmuştum. ***Biz kadınları hafife almayın beyler*** başlığı altında paylaştığı videoda ben vardım. Alçılı koluma rağmen tek elimle iki adamı nasıl yere serdiğim vardı. Kız videonun üzerinde o kadar iyi oynamış ki çoğu sahnede yüzümdeki mimikler yakın çekimdeydi. İşim bittikten sonra yarım atlet ve mini etekle yürüyüşüm ağır çekimdeydi. Oradaki çocuktan sigarayı alıp dumanı yüzüne üflemem ve ona göz kırpıp arabaya doğru yürümem falan fazla havalı bir hale getirilmişti.

Arabanın arkasına oturup bir bacağımı uzatmam ve diğer bacağımı dizimde kırarak oturmam gerçekten çok seksi görünüyordu. Üstelik arka fonda çalan Hey Mama şarkısıyla uyumluydu. Kadem ile yaptığımız komik diyaloglara da alt yazı geçmişti. Şarkının uyumu, o aksiyonun içindeki rahat ve kışkırtıcı tavırlarım daha şimdiden bir milyon tıklanma almıştı. Üstelik çok fazla kişi videoyu paylaşmıştı.

Yorumlara girdiğimde birinin yaptığı yorumu okuyunca kıkırdadım. ***"Çaldığın edepsiz ritmi seviyorum,"*** diyerek şarkının sözlerine değinmiş. Hemen altına da, ***"Hatunun şarkıyla uyumu,"*** diye bir şey yazmış.

Karun elimdeki telefonu sertçe alarak, "Bu siktiğim görüntüleri izleyen herkes şu anda sana yükseliyor!" diyerek kaşlarını çatığında oyuncağını kimseyle paylaşmak istemeyen kıskanç bir çocuk gibiydi.

Ona bakıp gülmeye başladım. "Videoyu çeken kişi senin olduğun kısmı koymamış."

"Kimin umurunda ki!" diyerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bu kadar sevinme çünkü tüm görüntülerin yarına kalkmış olacak!" dediğinde çoktan bunu yapmak için gereken emirleri verdiğini anladım. Böyle basit bir konuyla uğraşmak istiyorsa keyfi bilirdi.

"Kenan nasıl?"

"Yeni kendine geldi," demişti ki baygın bakan bakışlarım dikkatini çekti. Baştan ayağa beni süzerken kapının kirişinden destek aldığımı gördü.

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır," dediğimde kelimeler ağzımdan sünerek çıkıyordu. "Sadece birazcık içtim." Baş ve işaret parmağımı birbirine yaklaştırarak iki parmağımın arasında çok az mesafe bıraktım. "Şu kadarcık içtim, sanırım birkaç şişecik."

Sinirden adeta zangır zangır titrerken, "Körkütük sarhoşsun yani?" dediğinde yine burnundan soluyordu.

İtiraz etmeye hazırlanıyordum ki dizlerim bükülünce daha ben yere düşmeden belimi yakaladı. Beni kucağına alıp eve girdiğinde, "Şu haline bak ayakta bile duramıyorsun!" diyerek ayağıyla kapıyı kapattı. "Odan hangi tarafta?"

Uykum olduğu için onun göğsüne sokulurken esneyerek, "Holü dönünce ikinci oda," diye mırıldandım.

Beni göğsüne bastırıp odamın kapısını açınca yine ayağıyla kapıyı kapatmıştı. Yatağıma doğru yürürken başımı kaldırıp uykulu gözlerle ona baktım. "Yarın senden kurtuluyor olmamı kutlamak için içtim," dedim. "Sabah ilk uçakla İstanbul'a gidip boşa beni."

Başını eğip yüzüme bakınca mavi harelerinde şeytani bir ifade vardı. "En yakın arkadaşım hastanede yaralıyken hiçbir yere gitmiyorum." Kenan'ın durumu iyi olmasaydı şu anda benim odamda değil onun yanında olurdu.

"O zaman avukatına vekalet ver senin yerine o katılsın duruşmaya," dediğimde beni izlerken gülmemek için yanaklarının içini ısırmaya başladı. Yüzündeki eğlenen ifadeyi gizlemeden, "Bakarız," dedi ve eğilip beni yavaşça yatağa bıraktı. Neden boşanmak istemediğini düşünmeye başladım?

Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda bile hâlâ üzerime eğilmiş bir vaziyetteydi. "Saka," diye fısıldadığında yüzü kalp atışlarımı hızlandıracak kadar yakınımıdaydı. Gözlerime bakarken, "O sikik videoyu yol boyunca tam otuz beş kez izledim," dedi kısık bir sesle. Mavileri gözlerimden dudaklarına kayarken, "Her izleyişimde yapmak için can attığım bir şey

vardı," dediğinde mavinin en koyu tonuna bürünen gözleri yakıcı bir arzuyla dudaklarımdaydı.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp, "Yapmak istediğin o şey neydi?" dediğimde bunu söylememi bekler gibi, "Seni delicesine öpmek!" dedikten sonra aceleyle boynumu kavradı ve başımı yukarı kaldırıp beni öpmeye başladı.

Bu adam boşanma arifesinde beni öptü mü?

Üzgünüm bölüm bugün bir hayli gecikti ama şu anda düzenlemesini bile havaalanında yapıyorum. Yarına bilet bulamadığımız için Konya'ya bir gün öncesinden gidiyorum. Haliyle bugün evdeki tüm işlerimi bitirip bölüme odaklanmam biraz zaman aldı.

Bu bölüm yaz yaz bir türlü bitmedi. Çok uzun olduğu için haliyle düzenlemesi de çok uzun sürdü. Peki, bölümü nasıl buldunuz?

Finalde Karun'un Bige'yi öpmesini bekliyor muydunuz? Üstelik boşanmaya sadece bir gün kalmışken?

Bige'nin babası Kadem'i görür görmez onu ölen arkadaşına benzettiği için şüphelendi. Bileğindeki yara izini görmek ise şüphelerine bir netlik kazandırdı. Asım Bey'in Kadem'in Uğur olduğunu anlayacağını tahmin ediyor muydunuz?

Kadem şu anda büyük ihtimalle ona nasıl kurtulduğunu anlatıyordur.

Babası tanıdıysa Bige nasıl tanımadı demeyin çünkü Bige o yıllarda küçük bir çocuktuk ve babasının arkadaşlarının yüzünü bile zamanla unuttu. Geçmişini canını yaktığı için sık sık eski fotoğraflara da bakmıyor.

Peki, Kadem'in Bige'nin peşinden Adana'ya gelmesini bekliyor muydunuz?

Evet, bu bölümde de öğrendiğimiz gibi Kadem ve Bige'ye bebek falan emanet edilmez. Zavallı çocuğu ne hallere soktular, neyse ki hâlâ iyi durumda.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(20) 13 Haziran Etkisi.

Bölüm şarkısı: A Thousand years (Christina)

Arcade (Duncan Laurance)

Bir beyaz orkide (Cihan Mürtezaoğlu)

"Sanırım annem olsaydı beni korurdu diyeceğim tek an babamın benden utandığı ve bana vurduğu an olurdu."

Kalp belki de en hain organımızdı çünkü çok kolay kırılıyor ve çok kolay da affetmek istiyordu. Karun'a kolay kırılmamıştım, aksine çoğu kırıcı söylemlerini ve yaptıklarını yutmuştum. Belki de bu konuda ona inisiyatif tanımıştım çünkü o da çoğu konuda bana karşı anlayışlı olmaya çalışmıştı. Hatalarımız ve doğrularımız birbirleriyle çarpışınca ortaya çıkan eşitlik bizi bize karşı sabırlı olmaya itmişti. Ancak skor Kadem'in beni yanlış yönlendirmesiyle bir anda değişmişti. Küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden otel odasında çıktığımda her şey değişmeye başlamıştı. Bir anda Karun'un farklı ve acımasız bir yönüyle tanışmıştım. Küçük ama içindeki şeyin anlamı büyük bir hediye paketiyle bana bunu göstermişti. Eflatun elbise ve bana vermek istemediği panzehir benim için bir dönüm noktası olmuştu. Karun bir anda benim için Carlos gibi birine dönüşmüştü. Nefret ettiğim ama asla kaçamadığım birine dönüşmüştü.

Evet, artık Karun'un da benden alacağı bir acı borcu vardı. Ölmez ve sağ kalırsam borcumu ödeyeceğim. Öyle bir borç olacak ki en az eflatun elbise kadar sarsıcı olacaktı. Şimdi olmazsa bile zamanı gelecek biliyorum, biliyorum çünkü insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş. Biliyorum çünkü kime ne yaşattıysam iki misliyle bana yaşattılar. Geri dönüşler her zaman daha sarsıcı olurdu. Bir kurşun sıktıysanız o kurşunun hedefi bulması sizi şanslı kılardı. Hedeften seken bir kurşunun vücudunuza saplanması daha acı verici bir şey olamazdı. Neden mi? Çünkü o kurşun sizin silahınızdayken tetiğe siz bastınız.

Bir kurşun sizi yaralayabilir de öldürebilirdi de. O kurşun sizin silahınızdayken güç sizdeydi ama hedeften sekerek size dönerse işte o zaman güç ona geçerdi. Evet, ben artık Karun'un silahından çıkan o kurşundum ve atladığım o gece hayatta kalarak hedeften şaştım. Şimdi yönüm tamamen Karun'a dönüktü ama o, zamanından önce bunu hiç bilmeyecekti.

Kafamdaki tüm bu düşüncelerden sıyrılmamı sağlayan şey dudaklarımdaki temasın sadece iki saniye sürmüş olmasıydı. Evet, beni öptü ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş olmalı ki hemen kendini geri çekti. Dudakları dudaklarıma değdiği an aramızdaki teması kesmişti. Belki de sarhoş olduğumu idrak etti ve kontrolünü son anda sağladı. Hâlâ üzerime eğilmiş bir pozisyonda dururken, "Üzgünüm," dedi ama mavi hareleri pek de üzgünmüş gibi bakmıyordu. "Bunu yapmamalıydım."

"Ama yaptın," dediğimde uğradığım hayal kırıklığını gizleyemiyordum. Evet, ondan alacağım bir intikam vardı ve evet, onu affetmiş değilim ama sarhoşum ve beni öpmesini istiyorum. Neyim olduğunu bilmiyorum!

Üzerimden çekildikten sonra yatağın yanında ayakta durmaya başladı. Beni öptüğü için üzgün olduğumu düşündüğü için, "Tekrarı olmayacak," dedi ancak yüzü sıkıntılıydı. Çok fazla gerildiği için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ve bunu telafi etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Suratını asmayı bırak bir hataydı!" diyerek sert çıkınca az kalsın kahkaha atacaktım. Beni öptüğü için suratımı asıyorum sanıyordu ama durum tam tersiydi.

Yatakta oturup başımı kaldırdım ve baygın gözlerle ona baktım. "Midem bulanıyor," dediğimde yüzümü buruşturdum. Midem gerçekten bulanıyordu.

Bu duydukları hoşuna gitmemiş olacak ki gerginliği iyice arttı, kaşlarını hafifçe çatı. "Seni öpmem mideni mi bulandırıyor?" dediğinde sesi buz gibiydi. Bu düşünce belki de onun için ondan nefret etmemden daha sarsıcıydı. Yanında duran parmaklarının büküldüğünü gördüm. Onları avuç içine doğru büküp sıkmaya başladı. Midemi bulandırdığı fikri sinirlenmesini ama daha çok hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu.

Delici bakışları hayır dememi ister gibi bakıyordu ama sarhoş bir kafayla hiçbir şey düşünemiyordum. Bunun onun için ne anlam ifade ettiğini idrak edecek durumda olmadığım için, "Üzerine alınma ama gerçekten midem bulanıyor," dedim.

Sert çehresi sinirle kasılırken dişlerinin arasından, "Benden midem bulanıyorken nasıl üzerime alınmayayım?" dedi ama sesi öfkeli bakışlarından daha soğuktu. İçki yüzünden midem bulanıyor ona ne oluyor ki? O kadar da üzerine alınma dedim.

Elimi karnıma bastırıp tam ona alkolden kaynaklandığını açıklayacaktım ki, "Bu kabul edeceğim bir şey değil!" dedi sert bir sesle. Hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp yatağımın kenarına oturdu. Çatık kaşları altında bana bakarken, buzdan farksız olmayan soğuk gözlerini bana dikti. "Benden tiksiniyor musun?" dediğinde sesi mesafeli çıkmıştı. İki dakika içinde neler düşünmeye başlamıştı.

Bana bakarken mavileri adeta ruhumu vücudumdan söküp alıyordu. Odanın içi bir anda buz gibi olmuştu. "Eğer öyleyse sana yemin ederim ki bu gece hayatından tamamen çıkarım," diyerek başını salladı. "Yarın uyandığında buradan gitmiş olurum ve boşanırız." Tek bir cevabımla bunu gerçekten yapacakmış gibi bakıyordu. Nedendir bilmiyorum ama sanki kırmızı çizgilerinden birine basmak üzereydim. Bu konuyla ilgili bir yarası vardı, değil mi? Ondan tiksinen bir kadının hayatından çok hızlı çıkacağını artık biliyorum. Bununla ilgili bir şeyler yaşamış olmalıydı.

Eğer ayık olsaydım sırf ondan kurtulmak için evet derdim ama sarhoşken iyi bir yalancı değildim. "İçki yüzünden midem bulanıyor," diye fısıldadım. "Senin veya öpücüğün yüzünden değil," diyerek suratımı asmaya başladım. Para mevzusunda olduğu gibi yine bir yanlış anlaşılma yüzünden canımı yakmasını istemiyorum. Bu konuda gerçekten çok iyiydi.

"Ben kendimi geri çekince peşimden geliyorsun ama ben sana yaklaşınca da kaçıyorsun," dedikten sonra başımı eğip kucağımdaki ellerimle oynamaya başladım. "Oteldeyken de aynısını yaptın, eğer o gece yanımda yatsaydın bütün bunlar olmayacaktı." Sesim kısılıp ağlamaklı çıkarken, "Beni acıyla beslemeyi bırak," dedim. "Ben artık saka kuşu olmak istemiyorum," dediğimde tek duyduğum ses yutkunuşuydu.

Parmaklarımı birbirine dolarken, "Ne kadar acıttı biliyor musun?" dedim. Alkol yüzünden fazla duygusal olduğum için gözlerime akın eden yaşları engelleyemedim. "O kutunun içinde eflatun elbise çıkınca zehirden daha çok acıttı." Neden bana öyle bir elbise gönderdi ki, bu her şeyi başlamadan bitirmişti.

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle ona baktım. "Ama zehir de çok acıttı." Saçını çeken arkadaşını babasına şikayet eder gibi elimi kaldırıp kapıyı gösterdim. "Hani dışarıdaki o merdivenler var ya, işte ben öyle bir merdivene tırmandım. Tırmandım ama yürüyerek değil sürünerek." Elimle bu sefer göğüs kafesimi işaret ettim. "Her basamak göğsüme battı, canımı çok yaktı." Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. "Kan da kustum ben, çok fazla kan kustum. Sonra da atladım çünkü sen beni buna zorladın. Şimdi git buradan biraz ağlayacağım." Yatağa uzanarak ona sırtımı döndüm ve dizlerimi karnıma çektim. "Burada ağlar uyurum ben," diyerek hıçkırdım. "Bilmiyorsun ama kendi içimde çok küstüm ben sana."

Sessiz sessiz ağlarken bir süre her şey dondu. Ne hareket etti ne de bir şey söyledi. Ben yatakta iki buklüm ağlarken bir süre oturduğu yerde taş kesildi. Uzun süre hiç kıpırdamadı ama daha sonra kederli bir nefesten sonra yatağıma uzandı. Şimdi tam arkamdaydı ama ona doğru dönmüyordum. Yatakta bir kıpırtı hissedince onun bana doğru döndüğünü anladım. "Hatırlıyor musun bir seferinde sana akıl acımaz demiştim ve sende acıtan çıkmadığındandır demiştin," dediğinde sesi içip içip efkarlanmış gibi geliyordu. Oysa ki içen sadece bendim.

"Aklımı acıtıyorsun," dedi birdenbire. "Öncesinde değil atladığın o gece başladın bunu yapmaya."

Elini belimde hissettiğimde kaskatı kesildim. "Kulaklarımda hep kapının arkasındaki kısık iniltilerin var." Eli tenimi yakarak belime süründü ve karnımın üzerinde durdu. "Gözlerimi ne zaman kapatsam seni çatıda atlarken görüyorum." Arkamdan bana iyice yaklaşarak vücudunun gölgesine aldı beni. Şimdi sırtım onun göğsüne yaslıydı.

"Aklım hep o geceyle meşgul." Elini karnıma bastırarak beni iyice göğsüne çekti. "Beni koruyacağımı söylemiştin," dediğinde kısık sesi kederliydi. "Beni o geceden koruyabilir misin? Aklımı acıtıyorsun Saka, beni o

anılardan kurtarabilir misin?" dediğinde bir kez daha döküldü gözyaşlarım. Yere düşürdüğü benken bunu nasıl yapabilirim?

Bana sarılırken çenesini saçlarımın tepesine yasladı ve derin bir iç çekti. "Yalan söylemeyeceğim boktan bir herifim," dedi. "Muhtemelen sarhoş olmasaydın sana sarılmayacak, bunları da söylemeyecektim ama deneyeceğim," dedi ve daha sıkı tuttu karnımı. "Senin için iyi biri olmaya çalışacağım. Ne kadar başarılı olurum, bilmiyorum ama bunu deneyeceğim," dedikten sonra burnunu saçlarıma gömüp kokusunu içine çekti.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyi anlamak ister gibi üst üste saçlarımın kokusunu içine çekti. "Söylesene nasıl menekşe kokmayı başarıyorsun?" dediğinde tüm ciddiyetin içine ettiği için ağlamayı bırakıp gülmeye başladım. "Son kısma kadar iyi gidiyordun," dedim.

Beni güldürmek keyfini az da olsa yerine getirmiş olmalı ki, "Yavrum harbiden menekşe kokuyorsun," dediğinde sesi meraklı çıkmıştı. "İstanbul'daki kokun değil."

"Parfümüm Adana'da kalmıştı o yüzden İstanbul'da farklıydı. Odamdaki tüm parfümler menekşe esansı içeriyor. Ayrıca konumuz benim parfümüm değil ki," diye homurdandım. "Ben hâlâ ağlıyorum."

"Benim kollarımda ağlıyorsun ama." Beni tutup kendisine doğru çevirdi. Bunu yaparken alçılı koluma dikkat etmişti. Bir kolunu boynumun altından geçirerek beni iyice göğsüne çekti. Çenemi sert göğsüne bastırıp başımı kaldırdım ve ona baktım. "Senin kollarında ağlayınca ne oluyor?"

Başını eğip uzun kirpiklerinin arasında bana baktı. Dudağının köşesi kıvrılırken, "Şu anda gözyaşlarını katlanılır kılan tek şey başka bir erkeğin kollarında ağlamaman," dediğinde sanki beni ağlatan o değilmiş gibi kıskançlık yapıyordu.

"Bence sen beni kıskanıyorsun," dedim.

Fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Bence senin kafan fazla güzel," dediğinde kıskanmadığına çok emindi. "Kıskanç biri değilim."

Bu adam şaka gibi bir şey!

"Serhat'a ne yaptın? O iyi mi?"

Beni saran vücudu kaskatı kesilirken kaşlarını o kadar hızlı çattı ki kaçmak istedim. "Hâlâ o sıkık herifi mi düşünüyorsun?" dediğinde bakışlarının ne kadar ürkütücü olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Evet, evet, benim kocam hiç kıskanç değil," dediğimde bakışları yumuşadı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Kulağa o kadar güzel geliyor ki her kocam deyişine bir servet harcayabilirim," dedi. Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki onu güçlkle duydum. Sanki kendi kendine söylediği bir şeydi bu.

Elini uzatıp yüzümdeki saçları çekti. Gözleri yüzümü seyre dalarken parmakları yanağıma sürtündü ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Saka," dediğinde eli hâlâ saçlarımdaydı. "Senden boşanmazsam ne yaparsın?" dedi ama hemen sonrasında yalandan öksürüp boğazını temizledi. "Yani varsayalım yarın duruşmaya yetişemedim."

"Bu sefer seni vururum," dedim sakince. "Seni öldürerek kendimi dul bırakırım. Bak gerçekten yaparım bunu."

Onu tehdit etmemi komik bulmuş olmalı ki gülmemek için yanaklarının içini ısıtırken, "Tam olarak hangisisin?" diye sordu. Benimle böyle sarmaş dolaş olmak hoşuna gitmiş gibi yüz ifadesi keyifliydi. "Bakımlı ve güzel bir kadın mı yoksa eli maşalı şirret bir kadın mı? Yere bağdaş kurup ağlayan o çocuk kadın mı, yoksa eline bir silah alıp çatışmaya atılan kadın mı? İçinde birden fazla kadın var gibi, söylesene gerçekte sen hangisisin?" dediğinde bunun cevabını her şeyden çok ister gibi bakıyordu.

"Sen hangisi olmamı isterdin?"

"Seçim yapamam ama hepsi olmandansa içlerinden biri olmanı isterdim." Ama hepsiydim.

"Neden?" diye sorduğumda bir şeyler canını sıkıyormuş gibi gergin bir suratla bana bakmaya başladı. "Çünkü birden fazla yönün var, seni

tanımaya başlayan her erkek sende sevecek bir şeyler bulacak," dediğinde afallayarak gözlerimi kırıştırdım. Sorun ettiği şey bu muydu? Evet, gerçekten hiç kıskanç değildi.

"Belki de içlerinden biri âşık olacağım kişi olacaktır," dedim hayallere dalarak. "Belki de beni çok sevecektir kim bilir."

"Ben bilirim böyle bir şey olmayacak," diyerek güldü. "Karım olduğun sürece kimse seni sevmeye cesaret edemez. Sanrı'nın karısını sevmek kimin ne haddine."

"Çok acil boşanmalıyız!" dediğimde sesli gülerek, "Bakarız," dedi ve yüzünü bana doğru eğdi. "Miden ne alemde?"

Elimi karnıma koyup kontrol ettim. "Duruyor yerinde," dedim alkolün verdiği bir saflıkla.

Güldü. "Ne güzel." Çenemi tutup başımı biraz daha yukarı kaldırdı. Ilık nefesini dudaklarımda hissederken, "Mide bulantın geçti mi?" diye sordu. Gözleri dudaklarımda oyalanırken sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Kuruyan dudaklarımı emerek ıslattım ve nefesimin dudaklarına çarpmasına izin verdim. "Neden soruyorsun?" dediğimde bana olan yakınlığı yüzünden sesim titremişti.

Dudaklarıma baktıkça bakışları daha koyu bir hale geliyordu. "Seni öpeceğim," dedi lafı hiç uzatmadan.

Kaburgalarımın arasındaki kalbim son söyledikleriyle rotasından şaşarken, "Bence bunu istemiyorum," dedim ama beklenti dolu bakışlarım ve çatlayan sesim bunun tam tersini söylüyordu.

Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıp dudağımın kıvrımına küçük bir öpücük kondurdu. "Bence ikna edilebilirsin," dedikten sonra dudakları dudaklarıma sürtündü, soluğum kesildi. "Senden otel odasında olduğu gibi bir öpücük istiyorum."

Onun büyüüne kapılırken mayışmış bir sesle, "Dudağımın sol kıvrımını da öpmelisin," dediğimde güldü. "Emrin olur," dedi ve dudağımın diğer köşesini de öperek öpücüğünü eşitledi.

Dudakları tekrar dudaklarıma sürtünüp tüy gibi dokunuşlar bırakırken, "Saka," dedi boğuk bir sesle. "Seni öpeceğimi söyle."

Hızlı hızlı nefesler alırken bilinçsiz bir şekilde, "Belki de bunu yapmalısın," dedim ve elimi ensesine koyup onu öptüm.

Onu beklemeden ben öpünce dudaklarımda üzerindeki dudaklarında güler gibi bir ses çıktı. Hemen sonrasında kendimi geriye çekmeme izin vermeden beni öpmeye başladı. Biliyorum bana yaptıklarından sonra buna izin vermemeliydim ama mantığımla hareket edecek durumda değildim. Alkolle uyuşmuşken tamamen hormonsal dürtülerle hareket ediyordum. Bu gece onun yüzünden yaşadıklarım zihnimin en karanlık odalarına hapsolmuş, canımı yakmayı bırakmıştı. Beynim bana güzel bir gece vermek için kötü anıları kısa bir anlığına kuytu zindanlarına atmıştı. Yarın sabah hepsinin zincirlerini kırıp firar edeceğini biliyorum ama bu gece değil.

Nefes dahi almadan beni öperken ona karşılık veriyordum. Onu öpmek o kadar büyüleyiciydi ki sanki birleşen dudaklarımızın arasında ruhlarımız birbirine karışıyordu. Bu gece benden çalacağı küçük bir öpücük onun için yeterli değildi. Bu yüzden belimi tutarak sırtımın yatakla buluşmasını sağladı. Hâlâ beni öperken saniyeler içinde üstümdeki yerini almıştı. Bacaklarımı araladığımda bacaklarımda arasındaki yerini alması uzun sürmemişti. Kısa eteğim muhtemelen kalçama kadar toplanmıştı ama bunu düşünecek durumda değildim. Elim kumral saçlarının arasında gezinirken hissettiğim şeylerin bir tarifi olamazdı. Yaptığım hiçbir şey için sorumluluk kabul etmiyorum çünkü sarhoşum.

Bacağımda elini hissettiğimde öpüşü yakıcı bir hale gelmeye başlamıştı. Avuç içi bacağıma sürtünerek yukarı çıkmaya başlayınca beklentim büyüdü. Toplanan eteğimin altına sızan soğuk parmakları kalçamı kavrayıp sıkı. Vücut sıcaklığım kalçamın üzerinde hareket eden eli yüzünden artarken farkında olmadan dudağını ısırdım. Dudaklarında küçük bir inilti çıkınca kendini sertçe bana bastırdı. Eğer onu engelleyen pantolon olmasaydı çoktan benimle bütünleşmiş olurdu.

Eli kalçamın üzerine sür  t  nerek ti    rt  m  n altına sızdı. Bel boşluğumda parmaklarını hissedince belimi yay gibi yukarı kaldırıp kıkırdamaya başladım. Dudakları yavaş  a benden ayrıldı ve bir   eyi test etmek ister gibi y  z  me bakmaya başladı. Beni izlerken belimin tam ortasına parmaklarını tekrar s  rt  nce g  lmeye başladım. Y  z  nde i  imi ısıtan bir ifade olduğunda g  l  msedi. "Tik gibi bir   ey mi?" Parmakları h  l   hassas olduğum noktada gezindiği i  in g  lerek ba  ımı salladım. "  ek   u elini," dedim. Biri belimin tam ortasına dokununca huylandığım i  in g  lmeye ba  lıyordum. Karnımda değil belimin tek bir noktasında gıdıklanıyordum.

Elini   ekmeyince daha fazla g  lerek onu   zerimden atmaya   alı  tım ama tek elimle iri v  cuduna kar  ı hi     ansım yoktu. Katıla katıla g  lmeye ba  ladığımda o da g  lerek ba  ını iki yana salladı. "  nanılır gibi değilsin."

G  l    lerimin arasında kesik kesik konu  maya   alı  ırken, "B  y  k babam," dedim g    l  kle. "Seslerden uyanabilir."

Neyse ki elini belimden   ekerek yatağın diğer tarafına uzandı. Kolunu boynumun altından ge  irip beni g  ğ  s  ne   ekti. Al  ılı kolum altta kalmadığı i  in   anslıyordım. Kollarını bana dolayıp sa  larımın tepesine k    k bir   p  c  k kondurdu. "Uyuyalım hadi," dediğinde ba  ım onun g  ğ  s  nde yken tebess  m ederek g  zlerimi yumdum. Bu gece yarın boşanacak bir   iftin yapmaması gereken bir  ok   ey yapmı  tık ama k  t   hissettirmiyordu. En az benimle uyuyacak olması kadar iyi hissettiriyordu.

Onunla ilgili her   ey yanlı  ken nasıl bu kadar iyi hissettirebilir, bilmiyorum.

"Bige ben acıktım!" B  y  k babamın sesi beni i  ine   ekildiğim k  bustan uyandırmaya ba  lamı  tı. Yine hep g  rd  ğ  m iki k  bustan birini g  rm    t  m.

G  zlerimi a  maya   alı  tık  a b  y  k babam ısrarla kolumu daha   ok   ekiyordu. "Kalk artık acıktım," diye sızlanıyordu. "Sen hi   saat on ikiye kadar uyumazdın, yine i  tin mi?" Yine derken? Duyanda umutsuz bir alkolik olduğumu sanırdı. Ne, saat on iki mi?

Gözlerimi hızla açarak tepemde dikilen adama baktım. "Saat kaç?" Aceleyle yatakta atladığımda kendi ayağıma takılarak düştüm. Alçılı bir kolum varken ayağa kalkmak hiç kolay değildi. "Büyükbaba bana ne oldu ya?" Kendimi sersem gibi hissediyordum, üstelik kafam da çatlayacak gibiydi.

Çizgili pijamalarıyla karşımda duran büyükbabam kınarcasına dağılmış halime bakıyordu. "Ne olacak yine içmişsin," dediğinde tiksinererek yüzünü buruşturdu. "Balkonda kaç boş şişe var, haberin var mı?"

Dudaklarımı sarkıtıp suçlu çocuklar gibi başımı eğdim. "İkinci şişeden sonrasını hatırlamıyorum." Ne kadar içtiğimi veya yatağa nasıl geldiğimi gerçekten hatırlamıyordum. Büyük ihtimalle kendimden geçene kadar içtikten sonra yatağa gelmişim. Bundan sonra içerken daha kontrollü olmaya çalışacağım çünkü başım zonkluyordu.

"Dışarıdan bir şeyler söylerim yeriz," dedikten sonra uyuşuk adımlarla banyoya girdim. Yüzümü yıkamak için musluğun önünde eğilmişim ki burnumu görünce tüm keyfim kaçtı. Ben mi abartıyorum yoksa herkes benim gibi mi görüyor, bilmiyorum ama burnum çok kötü görünüyordu. Tamam, öyle abartılacak kadar eğri değildi ama uç kısmı artık dik değildi. Aynalara küsmek istemiyorsam bir an önce ameliyat olmalıyım. "Bu nedir ya," diyerek ağlamaklı gözlerle aynadaki yansımama baktım. "Burnum ne hale gelmiş."

"Bige içeride bükük burnun için ağlamayı bırak ve karnımı doyur!" diyen büyükbabamın sesini duyunca, "Ameliyat için bugün doktorla görüşmeye gideceğim!" diye ona bağırdım. "Bundan sonra bükülmüş burnun diyemeyeceksin!" Bu huysuz ihtiyar yüzünden belki de burnumu bu kadar çok kafaya takıyordum. Kiminle yüz yüze gelsem sanki doğrudan burnuma bakıyormuş gibi geliyordu. Bu aşağılık komplekslerden kurtulmak için bir an önce ameliyat olmalıyım.

Lavabodaki işimi bitirdikten sonra elimi ve yüzümü yıkayıp dışarı çıktım. Büyükbabam giyinmem için dışarı çıkarak beni rahat bıraktı. Tarağı alıp tekrar banyoya girdim ve kapıyı içeriden kilitledim. Gece yatarken saçlarımda kayan siyah kurdele tokaya dokundum. Bunu çıkartırken biri çıkardığımı görecekti diye çok korkuyordum. Bu yüzden genelde kimsenin

olmadığı kapalı ortamlarda saçımı tarardım. Elimde tuttuğum bu uğursuz tokadan sonsuza kadar kurtulmak isterdim.

Saçlarımı tarayıp sıkı bir at kuyruğu yaptım. Tarakla kaşlarımın üzerine kadar gelen kaküllerimi düzelttikten sonra tokayı kafamın sol tarafına taktım. Kurdele toka takacak yaşı çoktan geçmiştım ama ben hâlâ bu eski tokayı takıyordum. Banyodan çıktıktan sonra göğüs kısmı açık sarı bir elbise giydim. Kısa elbisenin ince bir kumaşı olduğu için Adana'nın sıcaklığında beni bunalıtmazdı. Elbiseyle uyumlu bir şeyler takmak için mücevher kutusunu açtım. Kutunun içindeki mücevherleri karıştırırken gördüğüm tek taş yüzükle yutkundum. Yüzüğü kutudan çıkartıp baktığımda bile içim acıdı çünkü bu annemin yüzüğüydü. O öldükten sonra Gazel evi terk ettiği için babam annemin yüzüğünü ve gelinliğini bana vermişti. Onun parmağını süsleyen bu yüzük şimdilerde onsuz kalmıştı.

Yüzüğü takarken biraz zorlandım çünkü tek elimi kullanırken bu çok zordu. Elimi öne doğru uzatarak parmağımda nasıl durduğuna baktım. Anneme yakıştığı gibi bana yakışmamıştı. Onu çıkartmak üzereyken telefonum çalmaya başlayınca durdum. Odamdaki dağınıklığın içinde telefonu bulduktan sonra, "Merhaba Sadi Bey," diye telefonu açtım. Odamdaki balkona çıkarken, "Lütfen bana boşandığımı söyleyin," dedim. Evet, arayan avukatımdı.

Balkona çıkıp temiz havayı içime çektiğim esnada Karun'u gördüm. Bahçedeki adamlarıyla bir şeyler konuşuyordu. Bu adamın duruşmaya katılmak için İstanbul'da olması gerekmiyor muydu? Belki de Kenan hastanede olduğu için dönüşünü erteledi. Büyük ihtimalle gidemediği için avukatına boşanmak için vekaletname vermişti. Dün gece ona böyle bir şeyden bahsettiğimi hatırlıyorum. Ne? Dün gece mi? Dün geceyi hayal meyal hatırlamaya başlayınca sertçe yutkundum. Karun dün gece odamdaydı. Evet, odamda olduğunu hatırladım. Bir dakika o beni öptü mü? Kahretsın!

Bu aşağılık adam sarhoşken benden faydalanmıştı !

"Bige Hanım siz beni dinliyor musunuz?" Avukatın sorusuyla, "Ha?" diye garip bir ses çıkardım. "Tabii buyurun," diyerek kendimi toparlamaya

çalıştım. Beni gerçekten öpmüştü! "Sizi dinliyorum," dedim ama aklım dün gece dudaklarımı sömüren dudaklardaydı. Bunu yaptığına inanamıyorum!

"Boşanma gerçekleşmedi Bige Hanım," dediğinde beynimden vurulmuş gibi kaskatı kesildim. "Karun Bey veya avukatı mahkemeye gelmediği için duruşma Kasım ayına ertelendi." Kasım mı? Haziranın ortasında bile değildik ve duruşma Kasıma mı ertelendi? Beş ay bekleyeceğim öyle mi? Hayır, bunu kabul edemem!

Gözlerim karşısındaki adamlara bir şeyler anlatan Karun'u bulunca, "Beş ay beklemeyeceğim!" diyerek telefonu kapattım. "Kocamı öldürüp dul kalmak varken beş ay daha beklemeyeceğim!" Bilerek o duruşmaya katılmadı!

Hızlı adımlarla odaya girip çekmecede duran babamın silahını aldım. Aynı hızda odadan çıktığımda beni gören büyükbabam donup kaldı. Kocaman gözlerle elimdeki silaha bakarken, "Be-ben doydum," deyince sinirden ona göz devirdim. "Yemek istedin diye seni vuracak değilim."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Peki, kimi vuracaksın?"

"Kocamı!"

"Hangisi?"

"Ne demek hangisi?" diye ona sesimi yükselttim. "Kaç tane kocam var benim?"

Gayet sakın bir dille, "İki tane," deyince nevrime dönerek üzerine yürüdüm. "Serhat kocam değil!"

Korkarak salona kaçarken bir yandan da, "Kimin karısı olduğun belli değil ki!" diye bana bağırıyordu. "Beni vurursan harem kurduğunu babana söylerim!"

"Bilerek benimle uğraşıyorsun!" Arkasından bağırarak dış kapıya doğru yürüdüm. "Sadece bir tane kocam var benim ve birazdan o da olmayacak!"

Kapıyı çarparak evden çıktığımda asansörü beklemeyen merdivenden inmeye başladım. O aşağılık herif beni neden boşamadığının hesabını bana

verecekti. O kadar sinirliydim ki basamakları adeta ikişer ikişer iniyordum. Altı kat aşağıya merdivenle inmek sabah kaçırdığım spor gibiydi benim için. Gece benimle uyumuştı ama uyandığımda yoktu. Büyük ihtimalle büyükbabama yakalanmadan erkenden evden çıkmıştı. Onunla uyurken bile kâbus görmüştüm. Sanırım kâbuslarımı benden alacak kimse yoktu.

Hızlı adımlarla apartmandan çıktığımda hâlâ bahçede olduğunu gördüm. Elimdeki silahı ona doğru tuttum ve derin bir nefes aldım. Ona ateş ettiğimde kurşun kulağının yanından geçmişti. Korumalarıyla aynı anda refleks olarak silahlarını çıkartıp bana doğru döndüler. Beni görünce gardını düşürürken kısa çaplı bir afallama yaşadı. Neler olduğunu ve ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Lakin elimdeki silahı görünce bir küfür savurup, "Sen iyice kontrolden çıktın!" diyerek bana doğru yürüdü ama tetiğe basıp onu kolundan vurdum. "Siktir lan manyak karı!" deyip hemen korumaların arkasına saklandı. Kolunda küçük bir sızı hissederken dişlerini sıkarak adamlarına, "Ne bakıyorsunuz, durdurun şunu!" diye bağırdı. Onu vurduğum için sesindeki şaşkınlığı öfkesi bile gizleyemiyordu.

Ben asla ıskalamam eğer isteseydim onu ölümcül bir yerinde vurabilirdim .

Korumalar ellerindeki silahlarla donup kalmıştı. Silahları öylece yanlarında duruyordu çünkü ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Karun'u vurduğum için hepsi şoke olmuş bir halde birbirine bakıyordu. Karun onlardan beni durdurmalarını istemişti ama bana zarar vermeden bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Furkan başını çevirip arkalarına saklanan Karun'a baktı. "Abi, vuralım mı Bige Hanım'ı?" dediğinde Karun'un tam olarak onlardan ne istediğini anlamaya çalışıyordu.

Sinirden yüzündeki her kas seğirirken dişlerini sıkkan Karun, "Karımı mı vuracaksın piç!" diyerek genizden çıkan hırıltılı bir sesle konuşunca Furkan korkudan nefes bile alamadı. "Canını yakmadan durdurun!" dedi.

Elimde silah varken o dediği nasıl olacaktı acaba?

Kaşlarımı çatarak elimdeki silahı korumalara doğru tuttuğumda hepsi irkilerek bir adım geriye çekildi. Öfkeden yerimde zor dururken, "Çık ortaya!" diye bağırdım. "Beni neden boşamadığını açıklayacaksın bana!"

Her an tetiğe basarım diye korumalar diken üstündeydi ama kenara da çekilemiyorlardı. Karun'un önünde çekilirlerse Karun hepsinin canına okurdu. Buna rağmen gururundan ödün vermeyen adi kocam, "Ben olduğum yerde duruyorum," dedi rahat bir sesle. "Bu itler çekilmiyor önümden."

"Abi çekilelim mi?" diyen Furkan buna dünden razıydı.

"Sikik sikik konuşma lan it! Nereye çekiliyorsun elinde silah var!" dedi.

Kafasını gördüğüm için tetiğe basınca kurşun ikinci kez kulağının yakınından geçti. Hemen kafasını Celil'in arkasına çekti ve kendini iyice gizlerken, "Ulan sen niye böylesin!" diye gür bir sesle bana bağırdı. "Hemcinslerin gibi kızınca sende trip veya tokat atsana! Ya satırla geliyorsun ya da silahla!"

"Boşa o zaman beni!" dediğimde balkona çıkan meraklı komşular beni duymasın diye sesimin tonunu ayarlamaya çalıştım. "Beni boşa ve git o hemcinslerimden birini al!"

"Bekle boşanırım senden!" dediğinde sinirden deliye dönmüştü ama adamlarının arkasında da çıkamıyordu. "O siktiğim piçine gitmek için boşanmayı istediğini bilmiyor muyum sanıyorsun!" Serhat'a kafayı takmıştı!

"Sana ne be, sana ne!" Bağırarak tekrar ateş ettim ama kimseyi vurmadım. Vurmak istediğim tek kişi benden saklandığı için onun dışındakileri vurmak istemiyorum. "İstediğim kişiye giderim sana ne!" diye tetiğe bastığımda silahtan çıkan tık sesiyle Furkan sıırttı. "Abi kurşunu bitti çıkabilirsin." Son kurşunu Furkan'a sıkmayan kafamı silkelesinler!

"Çıkmak mı?" Karun hepsine ters ters bakarak ortaya çıktı. "Saklanmıyordum ki ne çıkayım!" dedi sinirli bir sesle. "Siz benim önümde duruyordunuz!" Şimdi gel de bu adama tam tersi olduğunu anlat.

Silah tehditi ortadan kalkınca bana doğru yürümeye başladı. Avını köşeye sıkıştıran bir yırtıcı gibi keyifliydi. "Şimdi ne yapacaksın vahşi kuş?"

diyerek bana doğru gelmeye başladı. "Kocana kurşun sıkmak neymiş birazdan göreceksin."

Kolunu işaret ettim. "Kurşun sadece sıyırdı abartma istersen." İsteseydim onu delik deşik ederdim ama sadece kolunda küçük bir çizik açmıştım.

Adım adım bana yaklaşırken dudağının köşesi kıvrıldı. "Küçük bir çizik mi? Kolumu hissetmiyorum." Yalan söylediği o kadar belliydi ki. Daha kötü yaralar görmüştür kolundaki onun için sinek ısırığı gibi bir şeydi.

Gözleri dudaklarımı bulunca, mavi hareleri dün gecenin tekrarını ister gibi dudaklarımda oyalandı. "Bunu telafi etmelisin."

"Olmaz," diyerek aptalı oynadım. "Kocam dışında artık kimseyi öpemem."

"Yavrum kafana güneş mi geçti senin?" diyerek karşımda durunca heybetli vücudunun gölgesinde kaldım. "Kocan benim zaten."

"Sen resmi nikâhlı kocamsın," diyerek güldüm. "Ama ben imam nikahıyla evleniyorum." Sağ elimi kaldırıp parmağımdaki tek taş yüzüğü ona gösterdim. "Bak bu da söz yüzüğü, evet, sözlendim ben." Duydukları karşısında renkten renge giren yüzüne bakıp, "Nikahıma seni de çağırayım mı kocacığım?" dediğimde birazdan burada kopacak olan büyük fırtınanın ilk tohumlarını atmıştım. Bakalım şimdi ne yapacaktı?

Annemin yüzüğü olduğu aklına bile gelmezdi.

Duyduklarını sindirmeye çalışırken ölümcül gözlerle parmağımdaki yüzüğe bakıyordu. Yüzükten nefret etmiş gibi bakıyordu ama asıl nefret ettiği bu yüzüğün başka bir adama ait olma fikriydi. Gözlerinin mavisini parmağımdaki yüzükte oyalandıkça daha koyu bir renge bürünmeye başladı. Nefes alışları gittikçe hızlandığı için hareket eden göğüs kafesi beni ürkütmeye başlamıştı. Gözlerini yüzükten ayırdı ve tehlikeli bakışlarını bana dikti. "Kimin bu yüzük?" dediğinde sesi dondurucudan çıkmış gibi buz gibiydi. Beklediğimden daha fazla ciddileşti.

Onun kan donduran bakışlarından korktum ama hep olduğu gibi korkumu ustaca gizlemeyi başardım. "Yakında kocam olacak adamın," dediğimde,

"Kocan benim!" diye öyle bir bağırdı ki balkona tüneyen meraklı komşuların hepsi duydu. Allah kahretsin, ona bir ders vermek isterken bu kadar yükseleceğini beklemiyordum! Şimdi herkes her şeyi duymuştu.

Komşuların babamı aramasından endişe ettiğim için, "Kısık sesle konuş," dedim ama beni duyduğunu sanmıyorum.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp kolumu sertçe tutarken beni duymuyormuş gibiydi. "Beni zorlama!" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Kaşlarını çatığında alnındaki çizgiler daha belirgin bir hale gelmişti. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar meydana gelirken, "Sana karşı iyi biri olmaya çalışıyorum ama sınırlarımı fazla zorlamaya başladın!" dediğinde yüzündeki her kas sinirden seğiriyordu. "Akşam koynumda uyuyup sabahına nişanlanamazsın!" Bunu da çok yüksek bir sesle söylemişti! Sesinin bir kontrolü yoktu.

Zaten herkes her şeyi duymuştu bu yüzden ne olacaksa olsun artık. "İstediğimi yaparım!" dedim sinirli bir sesle. "Sen bana karışamazsın."

"Geç bunları!" diyerek üzerime eğildi ve bileğimi sıkarak bana elimi gösterdi. "Hangi herifin yüzüğü bu?" Elimini ikimizin arasında tutarken, "Bana isim ver!" dedi ürkütücü bir yüz ifadesiyle.

Bileğimi sıkıdığı için elimde tuttuğum silah ikimizin arasına düşmüştü. Elimini çekmeye çalıştım ama canımı yakarcasına daha sert tuttu. "Konuşmayacak mısın?" dediğinde sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "O zaman olacaklardan sen sorumlusun!"

Mavi gözlerine ölümün sanrıları yerleşirken, "Celil!" dedi hâlâ dik dik bana bakarken. Gözlerimin içine baktı ve hükmedici bir sesle, "Apartmana girin ve ne kadar erkek varsa toplayın buraya!" dedi şuursuzca. "Dün gece benimleydin ve şu saate kadar hiç dışarı çıkmadın, yani her ne halt olduysa bu binadayken oldu. Birazdan hepsini tek tek gözlerinin önünde öldürdüğümde bunun tek suçlusu sen olacaksın!" dediğinde kırmak ister gibi bileğimi sıkıdığına farkında bile değildi. Allah kahretsin, gerçekten bu çılgınlığı yapacaktı!

Korumalar aldığı emir üzerine hızlı adımlarla apartmana doğru yürüyünce, "Annemin yüzüğü!" diyerek gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. Kaşlarımı çatarak avuçlarının içine hapsedtiği bileğimi işaret ettim. "Bırak beni ve geldiğin cehenneme geri dön!"

Yüzüğün anneme ait olduğunu öğrenince öfkesi yavaş yavaş yatışmaya başladı. Beni bıraktığında bileğimdeki parmak izlerini daha yeni görüyordu. "Bana bunu yaptırmak hoşuna mı gidiyor?" dediğinde canımı yakmasına rağmen bunun suçlusu olarak beni görüyordu.

"Sen böyle birisin işte." Nefret dolu bakışlarım onun üzerinde oyalanmaya başladı. "Kaba kuvvetten başka hiçbir şey bildiğin yok!"

"Ne yapmamı bekliyordun?" Suçu zerre kadar kendinde aramazken öfkesi geri gelmeye başlamıştı. "Karşıma geçip sözlendim diyen sensin!" Dişlerini sıkıttığında şakaklarında nabız gibi atan damarları gördüm. "Yalanlarında ölçülü olmayı öğren!"

Eğilip yerdeki silahı alıp hissiz gözlerle ona bakmaya başladım. "Beş ay daha senin gibi birinin karısı olmayacağım!" dediğimde bir düşmana bakar gibi ona bakıyordum. "Nefret ettiğim bir adamın karısı olmaktansa ölmeyi yeğlerim!"

Son söylediklerimle beyninden vurulmuşa döndü. Sinirden titremeye başlarken bana ters ters bakıyordu. "Benimle savaşmayı bırak!" dediğinde soğuk gözleri tehditkâr bakıyordu. "Kaybedeceğin bir savaşa girmek büyük aptallık olur."

"Ne olur mesela? Yine beni ölüme mi terk edersin? Ya da yine atlar mıyım senin yüzünden?" Kontrolümü kaybederek onu göğsünden ittim. "Bana yaşattığın bu şeyler normal değil!" Sinirli gözlerle bizi izleyen korumalara baktım. Bakışlarım her birinin üzerinde sabırsızca gezindi. "Bunu normalleştirmeye çalışmayın çünkü orada yaşadıklarım sıradan şeyler değil!" Sinirden gözlerim dolarak Karun'a baktım. "Bana yaşattığın şeyler için seni asla affetmeyeceğim." Gözlerimden taşan yaşları orada tutmaya çalışırken başımı salladım. "Ölürken bile."

Ona o geceyi hatırlatınca yenik bir şekilde, "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Bu da benim ödemem gereken bir ceza ama şu an için senden boşanmayı da düşünmüyorum," dedi sakince. "En azından Carlos yakalanana kadar bu olmaz." Kendi bahanesine körü körüne inanırken gözlerime baktı ve "Bir gün beni affetmen için yaşamam gerekiyor ve seni yaşatmanın tek yolu karım olarak yanımda tutmam," dedi. Buna gerçekten inanıyordu, bu sebepten dolayı benden boşanmak istemediğine tüm kalbiyle inanıyordu. Peki, gerçekte öyle miydi? Bu evliliği sürdürmesinin sebebi suçluluk duygusunu gidermek miydi?

"Senin korumana ihtiyacım yok," dedikten sonra ona sırtımı dönüp eve doğru yürümeye başladım. "Bir şeyleri telafi etmek istiyorsan işe beni bırakmakla başla!"

"Onun da zamanı gelecek," diyen sesini duyduğumda apartmana girip asansöre doğru yürüdüm. "Bende senin gibi bir manyağın meraklısı değilim!" Bahsettiği zaman bir an önce gelse iyi olurdu!

Manyakmış! Meraklısı değilsen ne diye boşamıyorsun !

Kolumdaki alçıyı nihayet çıkardıkları için mutluydum. O alçı olmasa da hayatım zaten yeterince zordu. Bir silahla Karun'a saldırmamın üzerinde birkaç gün geçmişti ve bu sürede baktığım her yerdeydi. Bugün alçıyı çıkarmaya geldiğimde neyse ki benimle gelmemişti. Kadem bana eşlik etmek istediğini söyleyince şaşırtıcı ama Karun, beni Kadem'e emanet etmişti. Alçı çıktıktan sonra parmaklarımı eskisi gibi kullanıyor olmam Kadem'i mutlu etti ama parmağımdaki yüzüğü görmek tüm keyfini kaçırmıştı. Annemin yüzüğünü çıkarmıştım ama Serhat'ın yüzüğü hâlâ parmağımdaydı. Doktorlar bile alçının altında çıkan yüzüğü görünce çok şaşırmışlardı çünkü onlara göre alçı yapılırken bu yüzük çıkmalıydı.

Alçıyı yaparken ben baygındım yani yüzüğü neden çıkarmadıklarını bilmiyorum. Doktorların ihmalkârlığından kaynaklandığı çok açıktı. Gerçi insanların karnında neşter veya alkollü bez unutulduğu oluyordu, benim parmağımda unutilan yüzük hiçbir şeydi. Alçıdan çıkan parmaklarım ödem

topladığı için yüzüğü çıkartamıyorum ama parmağımdaki şişlik iner inmez yüzüğü çıkartacağım.

Kadem ile eve döndükten sonra kaldığım yerden sorgu işine devam ediyordum. "Babam ile neler oldu?" diyerek tekrar aynı soruyu sordum. "Seni gördüğünde çok garip tepkiler vermişti." Gözlerimi kısarak birkaç gündür kaçıttığı o soruyu sordum. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Elindeki çilekli dondurmayı sinir bozucu bir yavaşlıkla yerken, "Tanıştığımızda sende oradaydın, öyle sandığın gibi onunla önceden tanışmıyoruz," dedi ve küçük bir çocuk gibi erimeye başlayan dondurmayı yalamaya başladı. "Bir tane daha var mı?"

Yeteri kadar ciddiye alınmadığım için, "Önce onu bitir," diye homurdandım. "Günlerdir onun evinde kalıyorsun ve babam bir yabancıya kapılarını açacak biri değil." Ayağa kalkarak tepesinde dikilmeye başladım. "Ne sakladığınızı bana söyleyeceksin!"

Umursamaz bir tavırla dondurmaya yumulurken, "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?" dedi ilgisiz bir ifadeyle. "Bugün senin doğum günün değil mi? Git kendine bir parti falan düzenle," dediğinde kaskatı kesildim. Evet, bugün büyük gündü yani 13 Haziran.

Yürüyüp kalktığım koltuğa geri oturduğumda içimdeki kötü hislerden kurtulamıyordum. Bugün Carlos'un yıllardır beklediği büyük gündü, yani intikam günü. Bugün yirmi altı yaşına girmiştım, Carlos'un oğlunun öldüğü yaşıydım. "Bu gece Gazel yani ablam bana gelecek," dedim buruk bir sesle. "Ben doğum günü kutlamam ama Gazel'in gelişi bana iyi bir hediye olacak."

Biten dondurmanın külahını ısırarak üzereyken duraksayıp başını kaldırdı ve bana baktı. "Ona karşı dikkatli ol," dediğinde endişeli gibiydi. Gözleri kısa bir an bileğindeki yara izinde oyalandı, yutkundu. "Gazel'in kinci bir mizacı var, dönüşü sandığın nedenlerden olmayabilir."

Bu çocuk yine ne saçmalıyordu? Ablamı hiç tanı mıyordu, yaptığı araştırmalar sonucunda onu yargılaması doğru değildi. "Gazel'i hiç

tanımıyorsun," dedim koltukta uzanarak. "O iyi biri. Evet, bana kızgın ama beni sevdiğini biliyorum."

"Umarım öyledir," diyen sesini duyduğumda tavanı izliyordum. "Karun ile nasıl gidiyor?"

"Bir yere gittiği yok hâlâ burada," diye homurdandığımda gülen sesini duydum. "Seni tanımak istediğini saklayamıyor. Karısının nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyor. Buraya gelirken onu bahçede büyükbabanla gördüm, sanırım yeni tanışıyorlar," dediğinde yüzümü buruşturdum. Babamla tanışmadığı sürece sıkıntı yoktu. Zaten son kavgamızdan sonra meraklı komşular sürekli kapıyı çalıp duruyordu. Karun ile gerçekten evli olup olmadığımızı öğrenmek istiyorlardı. Asuman'ın saçma triplerini çektikten sonra artık hiç birine kapıyı açmıyordum. Umarım içlerinden biri babama söylemeye kalkışmazdı. Bu evliliği ne kadar çok kişi öğrenirse saklaması bir o kadar zor oluyordu.

Kapının zili çalınca, "Büyükbabam gelmiş olmalı," diyerek ayağa kalktım. "Bence onu seveceksin." Yaşlandığında nasıl bir adam olacağını görmek istiyorsa büyükbabamla tanışmalıydı.

Salondan çıkıp dış kapıyı açtığımda büyükbabam kapının önünde dikiliyordu. Karun ise elindeki siyah kutuyla kendi kapısını açıyordu. Büyükbabam onu gösterip mutlu bir ifadeyle, "Bige ben kocanı çok sevdim," dediğinde kucağında bir sepet hurma tutuyordu. "Bak bana bunları aldı." Sevgisini kazanmak için rüşvet mi verdi ona?

"Bende sana bunları alabilirdim." Kaşlarımı çatarak elinde sıkıca tuttuğu sepeti gösterdim. "Şimdi teşekkür ederek onu geri veriyorsun. Tanımadığımız insanlardan bir şey almıyorduk, değil mi?"

Suratını asarak sepeti göğsüne bastırdı. "Sana almadı diye kıskanıyorsun ama bunlar benim." Elini kaldırıp işaret parmağını burnumun ucuna kadar uzattı. "Burnun bükülmüş senin!" Yahu konu yine nasıl benim burnuma geldi, aklım almıyor!

Bu pazartesi yaptıracağım işte!

"Bak yine üstten üstten geliyorlar bana!" Sinirli gözlerle ona ve sıkıca tuttuğu sepete bakmaya başladım. "Satırım benden sadece bir mutfak uzaklıkta, şimdi uzatma ve bırak şunları." Sinirden avucumun içiyle alnıma vurdum. "Sana her şeker verenin peşinden gidemezsin!"

Başını eğip sepetteki hurmalara baktı daha sonra kafasını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Ama bunlar şeker değil ki hurma."

"Bugün yediğin hurmalar yarın boğazını tırmalar ama!" diye sabırsızca onu azarladım. "Bak ben birinci sınıf elit bir kadını, böyle kapı ağzında tartışmak bana yakışmıyor," dediğimde öfkemi kontrol etmek için ona gülümsemeye çalıştım. "Şimdi lütfen o sepeti sahibine geri iade eder misin?"

Sanki ona çok absürt bir şey söylemişim gibi afallayarak, "Elit mi?" dedi ve baştan ayağa beni süzdü. Gördüklerini beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sidiklisin sen ayrıca burnun da bükük. Yatağına ıslattığını ne çabuk unuttun," dediğinde boynumdan başlayan bir ısı yüzüme doğru yayılmaya başladı. Bunu gerçekten söyledi, değil mi?

Birinin gülen sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve Karun'u gördüm. Kapısının önünde durmuş bize bakıyordu ama büyükbabamın son söylediklerinden sonra gözleri benim üzerimdeydi. Gülüşünü durdurmak için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ama her an kahkaha atacakmış gibi görünüyordu. "Geçen gece birlikte uyurken yatağı ıslatmadığın için kendimi şanslı hissetmeli miyim?" dediğinde aşağılık herif ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu.

Karun'un dalga geçmesiyle bendeki şarteller hepten attı. Sinirden hızlı hızlı nefesler alarak büyükbabama baktığımda, "Benim aşağıda küçük bir işim vardı!" dedi ürkmüş bir sesle ve hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı. Bir de kaçıyor muydu?

"Boyun posun devrilmesin inşallah!" diye bağırarak ayağımda çıkardığım terliği arkasından fırlattım. "Nereye kaçırıyorsun acaba? Nasıl olsa geleceksin bu eve, nasıl olsa geleceksin! Bak o zaman ben ne yapıyorum sana! Ömrümü çürüttün be, ömrümü! Koşma bari düşeceksin!" diye sinirle

bağırdığımda büyükbabam çoktan bir alt kata inmişti. Allah'a şükürler olsun ki düşmedi.

"Şu hale bak konu komşuya rezil olmadığım bir günüm bile yok!" diye söylenip Karun'a doğru döndüğümde yüzündeki tebessümle beni izliyordu. "Ona kızarken bile düşüp bir yerini yaralayacak diye endişe ediyorsun," dediğinde böyle olmasından memnunmuş gibi bakıyordu. "Onu gerçekten çok seviyorsun, değil mi?"

"Belli bir sıralamaya koysam en az annem kadar çok sevdiğim doğru," diyerek iç çektim. "Zaman fazla acımasız ve o, artık hasta. Büyükbabam alzheimer hastası olduğu için akli gelip gidiyor." Utançtan gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutarken, "Yatağımı ıslatmadım çünkü her şeyi yanlış anladı," dedim kısık bir sesle.

Yüzündeki o sinir bozucu ifade tekrar ortaya çıktığında dudaklarındaki çarpık gülüşüne baktım. "Bu sorunun için bir uzmandan yardım alabilirsin," dediğinde ne kadar çok eğlendiğini hiç saklamıyordu. "Ya da geceleri daha sık yatağına gelmeliyim, en azından benimle uyurken yatağı ıslatmıyorsun."

"Bunu çok isterdin, değil mi?" diyerek kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Geceleri yatağıma gelmeyi isterdin."

Baştan ayağa beni süzmeye başlayınca arsız bakışları uzun süre üzerimde oyalandı ve o, bunu saklamaya çalışmadı. Beni süzerken bunu görmemi istedi. Daha sonra başını kaldırdı ve yoğun bir ilgiyle bana baktı. "Ben değil kadınlar benim yatağıma gelmek ister," diyerek omuz silkti. "Ama sen karımsın, yani senin için küçük bir istisna yapabilirim," dediğinde ağzım bir karış açık dona kaldım. Bu adamın egosu karşısında ne dağ dayanırdı ne de taş.

"Lütfettiniz padişah hazretleri," dedikten sonra dizlerimi hafifçe bükerek ona selam verdim. "Ama bu kulunuz kıymetli vücudunuzla ilgilenmiyor. Neden beni azat edip değerli vaktinizi diğer cariyelerinize ayırmıyorsunuz?"

Güldü. "Şu anda haremimde senden başka kadın yok bence olmasını da istemezsin."

"Olması için her şeyi yapabilirim."

"Geç bunları yemezler," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Hayatımda farklı bir kadın olmasını istemezsin."

"Hayır, isterim çünkü gerçek anlamda kocam değilsin," dediğimde sesimdeki tereddüttü çok hızlı sezdi.

Dudağının köşesi küstahça kıvrılırken mavi harelerinde haylaz parıltılar vardı. "Seninle evliyken yatağıma başka bir kadını almamı sorun etmez misin?" dediğinde keskin bakışları bunun cevabını merak etmiş gibi beni izliyordu. "Bunu mu demek istiyorsun? Eğer öyleyse bu gece için bir kadın ayarlayabilirim," dediğinde sertçe yutkundum. Bahsettiği şey bir kadınla birlikte olmak mıydı? Hem de benimle evliyken öyle mi? Beni aldatmaktan mı bahsediyordu?

Bunun bana nasıl hissettireceğini bilmiyordum çünkü son zamanlarda her şey çok değişmişti. Eskiden umursamazdım çünkü yakın zamanda boşanacağımızı düşünürdüm. Fakat beş ay daha benim kocam olarak kalacaktı, bu yüzden farklı kadınlarla olarak beni aşağılamasını istemiyorum. Onun yüzünden beş ay daha bu evliliği sürdüreceksem karısı olarak bana saygı duymalıydı. Sessizliğimden gereken cevabı aldığı için bundan memnun kalarak başını ağır ağır salladı. "Evliliğimize olan sadakatimden şüphen olmasın," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

"Beni aldatmadığın sürece benden yana bir sorun olmaz," dedikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Olur da beni aldatırsan-" dedi ve sustu. Bakışları tehlikeli bir boyuta ulaştığında, "Şu zamana kadar hiç görmediğim bir yüzümle tanışırsın," dediğinde sesi tehditkar ve soğuktu. "Daha önce gördüklerin görececeklerinin yanında hiç kalır. Şu zamana kadar iyisiyle kötüsüyle sadece kocan olan Karun'u tanıdın ama Sanrı'yı henüz hiç tanımadın. Düşmanlarıma gösterdiğim adamı tanımanı istemiyorum," dediğinde şimdi daha dost canlısı bakıyordu. "O yüzden ne yaparsan yap bana sadık kal ve arkamdan iş çevirme. Bu ikisini yapmadığın sürece bana yaptığın her şeyin bir affı olur," dedi.

Bu evliliğin arkasında olan adamı biliyordum ve Rengin'in onu Duha'yla aldattığını da öyle. Bildiğimi öğrenirse asıl o zaman benim için işler

ürkütücü boyuta ulaşırdı. Artık Serhat'ta umurumda olmadığına göre bildiklerimi ondan saklamam doğru olmazdı. Gerçekleri saklayarak ona ihanet ettiğimi düşünmesini istemiyorum. "Bu akşam yemeğe çıkalım mı?" dedim. "Konuşmamız gereken şeyler var." Anlatacaklarım ayaküstü konuşulacak şeyler değildi.

Yemek teklifimi aramızdaki sorunlar için bir nevi beyaz bayrak olarak gördüğü için sevindi. Yüzündeki karanlık ifade dağıldı ve belli belirsiz gülümsedi. "Saat dokuzda hazır ol," demişti ki üzerimdeki elbisenin rengini yeni fark etmiş gibi kaskatı kesildi.

Gözleri eflatun elbisenin ince askılarından ve düşük omuzlarında oyalandı. O gece bana gönderdiği elbisenin de ince askıları ve düşük omuzları vardı. Daha sonra ince belimi saran parlak kumaşına baktı, tıpkı o gece atlarken giydiğim elbise gibi belimi sarıyordu. Belimden aşağıya doğru düz bir şekilde genişleyen uzun eteğine ve derin yırtmacına baktı. İkinci kez sertçe yutkunurken gözlerinin mavisine büyük bir yenilgi yuva kurdu. Evet, 13 Haziran'a özel o gece bana hediye ettiği elbisenin kumaşında aynı renk ve aynı model bir elbise diktirmiştim. Bugünü sağ atlatır mıyım, bilemem ama her 13 Haziran'da olduğu gibi yine üzerimde eflatun bir elbise vardı. 13 Haziran'lar benim için zorlu ve çetin geçerdi. Olur da bugün öldüğüm gün olursa hep istediğim gibi üzerimde eflatun bir elbise olmalıydı.

Sanki üzerimde elbise değil de kefenim varmış gibi bakıyordu. "Bunu bana yaşatmaktan vazgeç," dediğinde gözlerini elbiseden ayırmıyordu. "Çıkar şunu."

"Neden?" diyerek aptalı oynadım. "Bence eflatun bana çok yakışıyor." Elimle vücudumu işaret ettim. "Hem beni zayıf da gösteriyor."

Anlamazlıktan geldiğim için dişlerini sıkarken kaşlarını çattı. "Sana yakışmayan tek rengi giyiyorsun!" dedi sıkığı dişlerinin arasından. "Çıkar şu siktiğim elbisesini!"

"Bağırma bana!" diyerek dolan gözlerimle somurtmaya başladım. "Bugün doğum günüm ne bağırıyorsun," dedikten sonra yere diz çöküp ağlamaya başladım. "Rahat bırak beni ağlayacağım biraz," dediğimde küçük bir tartışmada hemen gözyaşlarına boğulmamın sebebi 13 Haziran etkisiydi.

Bugün Carlos'un yıllardır beklediği büyük gündü, yani bana neler yapacağını bilmiyordum. Sabah uyandığımdan beri fazla hassastım çünkü hep korktuğum ve kaçtığım günlerden birini yaşıyordum. Bu yüzden fazla hassastım biri bana sesini yükseltse bile içimden ağlamak geliyordu. Sanki 13 Haziran'da ölen arkadaşlarım ve annem için gözyaşları dökmeye bahane arıyordum. Evet, belki o patlamada ölmedi ama annem de başka bir 13 Haziran'da ölmüştü. 13 Haziran'lar benim için hiç kolay geçmiyordu çünkü her 13 Haziran'da büyük kayıplar veriyordum. Bugün de diğerlerinden farklı olmayacak diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden olur olmadık her şeye ağlıyordum çünkü en büyük yaraları hep bugün aldım.

Yanıma gelip karşımda diz çöktü. Elindeki kutuyu yere bırakırken derin bir nefes aldı. "Bu kadar kolay ağlıyor olmanı anlayamıyorum," dediğinde sitemliydi. "Bugün senin doğum günün değil mi?"

Burnumu çekerek başımı salladım. "Ve kocam doğum günümde beni ağlatıyor," diye hıçkırdığımda yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. "Belki de karım fazla nazlıdır," dedikten sonra çenemi tutup başımı kaldırdı. "Şimdilik bu elbise kalsın ama akşam yemeğinde farklı bir şey giy," dedi sıcacık bir sesle. "Doğum gününü hak ettiğin şekilde kutlamak istiyorum."

"Ben doğum günü kutlamam," diyerek ciddileştim. "Bugün için ne hediye kabul ederim ne de kutlama. Lütfen aklında her ne varsa bunu yapma. Sadece akşam yemeği yiyeceğiz ve bu yemeğin sebebi de seninle konuşmak istemem." Onunla yakın olmak gibi bir düşüncem yoktu.

"Bakarız," diyerek ayağa kalktıktan sonra elimi tutarak beni de kaldırdı. Sorgularcasına kaşlarımı yukarı kaldırdığımda güldü. "Bakarız dedim ya." Umarım bugün için bir yemekten fazlasını yapmaya kalkışmazdı.

Eğilip yerdeki kutuyu alıp, "Şimdi buna bakmam gerekiyor," dedi ve kendi dairesine doğru yürüdü.

Eve gireceği esnada, "O ne?" dedim meraklı bir ifadeyle. "Kim gönderdi?"

Başını eğip ayakkabı kutusu büyüklüğündeki kutuya baktı. "Bilmiyorum," dediğinde gözleri kutunun kadife siyahında gezindi. "Az önce bir kurye getirdi, üzerinde siyah bir kuş sembolü var," dediğinde güldüm. "Benden

gelmediği çok açık çünkü ben kahverengi olanıyım," dedikten sonra onu daha fazla meşgul etmemek için daireme girdim.

Kapıyı kapatıp holde birkaç adım atmıştım ki sertçe yutkunarak durdum. Kuş mu? Kuş sembolü biz Saka'lara aitti! Carlos'un sembolü nasıl ki cenazelerde yakaya takılan siyah kurdele, yani ölümün yasıysa bizim sembolümüz de kuşlardı. Saka ailesinde hayatta kalan sadece dört Saka vardı, yani o kutu bizden biri tarafından Karun'a gönderildi. Ben kahverengi Saka olduğum için birine bir hediye göndersem kutu ve üzerindeki sembol kahverengi olurdu. Kutu ve kuş siyahtı ve ailede sadece iki siyah Saka vardı. Babam ve ablam. Bu olabilir miydi? İkisinden biri Karun'a bir hediye göndermiş olabilir miydi? Babam olamazdı çünkü babam Karun ile olan ilişkiyi öğrenince ona bir hediye göndermek yerine benim canıma okurdu. Babam değilse geriye sadece tek bir kişi kalıyordu.

Gazel! Allah kahretsin, ablam neyin peşindeydi?

"Hey, iyi misin?" Biri kolumu dürtünce irkilerek başımı kaldırıp Kadem'e baktım. "Gazel," dedim hızlıca. "Kadem ablam bir işler karıştırıyor!"

Beklenmedik telaşlı çıkışımla kapıya kısaca baktı. "Gelen Gazel miydi?"

"Hayır, büyükbabamdı."

Tekrar kapıya baktı. "Onu dışarıda mı bıraktın?" Ay çıldıracağım!

"Bırak şimdi büyükbabamı!" diyerek aceleyle kollarına tuttum. "Karun'un elinde siyah kuş sembolü olan bir kutu vardı. Onu Gazel göndermiş olabilir, içinde ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmeyecek bir şeyler olduğuna eminim." Karun'dan önce kutuyu almalıyım.

Kollarını benden kurtaran çocuk kendisine güvenli bir bölge bulmak için birkaç adım geriye çekildi. "Kutu Gazel'den olsa bile bunun seninle ne ilgisi var?"

"Ablam kocama bir hediye kutusu gönderiyorsa çok ilgisi var!" diyerek ona sesimi yükselttim. "Şimdi Karun'un evine gidiyoruz ve sen onu oyalarken ben kutuyu alıyorum."

"Sanrı'nın inine mi gireceğim?" Ürkmüş gözlerle bana bakıp başını iki yana salladı. "Henüz yirmi sekiz yaşımdayım ve ölmek için hiç acelem yok."

"Kadem lütfen."

"Hayır," diyerek son kararını vermiş gibi omuz silkti. "Ondan bir şey çaldığımı anlarsa beni çok pis silkeler."

"Ya ama lütfen," diyerek dolu dolu gözlerle ona bakmaya başladım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

"Ulan bitmiyor ki senin bu müşküliyetlerin! Hep müşkül bir durumdasın!"

"Bana bak oturur yere ağlarım görürsün!"

Yüzünü buruşturdu. "Sanki yapmadığın bir şey rezil varlık," dediğinde gerçekten yere oturup ağlamak için eğildim. Fakat ensemi sıkıca tutarak beni doğrulttu. "Tamam lan, tamam!" diyerek bana ters ters bakmaya başladı. "Gidip yapalım şu işi. Hele ki bir dondurma yedirdin ya illa fitil fitil burnumdan getireceksin!"

Kabul edince elini tutup ona kocaman gülümsedim. "Yaparız ya biz bu işi. Biz seninle Batman ve Robin gibiyiz, halletmeyeceğimiz bir şey yok," diyerek onu biraz cesaretlendirmeye çalıştım ama iğrenerek benden uzaklaştı. "Sana çok teessüf ederim," dediğinde yüzünde kızgın bir ifade oluştu. "Strawberry adam varken o ikisi de kim oluyormuş!" Gerçekten tek sorunumuz bu muydu?

Kapıyı gösterdim. "Pekâlâ, Çilek Adam şimdi görev zamanı."

"Çok heyecanlandım." Gözlerini irice açıp elini kalbine bastırdı. "Acaba tanınmamak için bizim de bir kostümümüz falan mı olsa?" Ciddi ciddi bunu düşünüyor olmalı ki elini çenesine koydu ve düşünen bir adam pozu vermeye başladı. Biraz sonra yaz kızım deyip isteklerini sıralayacakmış gibi görünüyordu. "Tayt üstüne don giymeyi sevmiyorum bu yüzden bana pembe bir pelerin ve pembe maske yeter," dediğinde ben artık içten içe baygınlık geçiriyordum. Bunu söylerken gerçekten ciddi olması da kriz geçirmem için farklı bir unsurdu.

"Olur paşam," dedim göz devirerek. "Pembe bir ta da ister misin?"

Parmaklarını saçlarına daldırıp onları havalandırdı. Bunu yaparken bana yandan baktı. "Sence yakışır mı?"

"Bak satırım mutfakta!" diye bağırdığımda irkilerek, "Allah derdini almasın senin!" dedi ve baş parmağını ağzına sokup üst dişlerini yukarı doğru kaldırdı. "Ödümü kopardın ne bağıırıyorsun? Tamam, ta olmasın ama maske ve pelerinden vazgeçmem!"

"Seni bir döverim görürsün pembe maskeyi ve pelerini!" Üzerine yürüdüğüm esnada dışarıdan gelen gürültüyle ikimizde kapıya baktık. Duyduğumuz gürültü azımsanmayacak kadar büyüktü.

Kadem ile göz göze geldiğimizde ikimizde aynı anda, "Kutuyu açtı!" deyip kapıya doğru koştuk. Evet, bu sesler karşı dairemde geliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımızda Karun'da evden çıkmıştı. Kapıyı bile kapatmadan bir hışımla dışarı çıktığında telefonla konuştuğu kişiye, "Hemen uçağı hazırla İstanbul'a dönüyoruz!" diye bağırdı. Gözü öylesine dönmüştü ki bizi görmemişti bile. Yüzü dışarıya atamadığı bir öfkeyle kasılıp korkutucu bir ifadeye bürünüyordu. Her zamankinden daha sert ve soğuk görünüyordu. Yan tarafında duran elinin parmak boğumları kanarken adeta bir rüzgâr gibi yanımızdan geçti. O kadar sinirliydi ki asansörü beklemeden hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı.

Arkasından bakarken, "Söyle çocuklara Rengin'i bulsunlar bana!" dediğini duydum. "Ben oraya geldiğimde tüm adamlar hazır olsun, bu sefer o Tunus itinin ecdadını sikeceğim!" diyen sesi apartman boşluğundan yayılırken o, çoktan gözden kaybolmuştu. Duha ve Rengin'in işini bitirmeye karar verdiyse bunun tek bir anlamı olabilirdi, gerçeğı öğrendi.

Başımı çevirip Kadem'e baktığımda bembeyaz bir suratla Karun'un arkasında bıraktığı boşluğa bakıyordu. "Rengin'in çalıştığı adamlar sonunda istediklerini aldılar," diyen endişe dolu kısık sesini güçlkle duydum. "İkisini birbirine kırdıracaklar."

Neler olduğunu öğrenmek için yürüyüp Karun'un dairesine girdim. O öfkeyle evden fırladığı için kapıyı kapatmayı unutmuştu. İçeri girip hızlıca odalara baktım ama her şey yolunda görünüyordu. Salona girdiğimde yere saçılan fotoğrafları ve kırılan cam masayı gördüm. Eğilip fotoğraflara baktığımda Duha ve Rengin'in sarmaş dolaş olduğu fotoğrafları gördüm. Yatakta oldukları bir fotoğrafa baktım altındaki tarih bir yıl öncesine aitti. "Bu fotoğraflardan Duha'nın haberi olduğunu sanmıyorum," diyen Kadem'in sesi hemen arkamdan geliyordu. "Duha mahremi gözler önüne serecek biri değil," dediğinde ona inanıyordum çünkü bu fotoğraf çekilirken Duha yatakta uyuyordu. Rengin ise onun çıplak göğsüne başını yaslayıp kameranın olduğu yöne bakıyordu.

"Uzun zamandır ilmek ilmek işlenen bir tuzak olduğu belli," dediğimde Kadem endişesinden hiçbir şey kaybetmeden başını salladı. "İki taraftan da çok kan dökülecek. Birbirlerini zayıflattıklarında bu işin arkasında olanların saldırısı başlayacak. Geri dönüp Duha'nın yanında olmalıyım," dedikten sonra hiç vakit kaybetmeden o da evden çıktı. Ne yapacağımı bilmez bir halde tüm bu dağınıklığın içinde kalmıştım.

Bütün bunları başlatan gerçekten Gazel olabilir miydi?

"Umarım sen değilsindir," diye fısıldayıp Karun'un dairesinden çıktım. Umarım bu kavganın fitilini çeken kişi ablam değildir.

Kendi daireme girip elimdeki telefonla dönüp durmaya başladım. Karun'u arayıp duruyordum ama telefonu açmıyordu. Peşine takılıp bende onunla gidebilirdim ama babama doğru düzgün bir açıklama yapmam ve büyükbabamın bakıcısını çağırmam biraz zaman alırdı. O zamana kadar çoktan İstanbul'a gitmiş olurdu. Lakin burada durup olacakları beklemek de istemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum! Evde duramadığım için kapıyı çekerek hemen dışarı çıktım. Asansöre bindiğimde Karun'a ulaşamadığım için bende Duha'yı aradım. Telefonu açtığında daha ben konuşmadan, "Haberim var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Senden önce Kadem aradı."

"O zaman Karun'un senin için geldiğini de biliyordur," diyerek duran asansörden indim. "Çok sinirli hiç iyi şeyler olmayacak."

Bu durumdayken bile güldüğünü duydum. "Burada tam olarak kim için endişeleniyorsun? Kocan için mi yoksa benim için mi?"

"Bana ne ya senden, benim tek düşündüğüm kocam!" dedim kaşlarımı çatarak. "Karun öfkesiyle bir çılgınlık yapabilir ama burada strateji dehası olan sensin. İki taraftan da kan dökülmeden bu işi halletmen gerekiyor. Bunun ikinize kurulmuş bir tuzak olduğunu bilecek kadar akıllısın!" Karun değil Duha bu savaşı başlamadan bitirebilirdi. Bunu yapacak kadar sinsi ve zekiydi.

Apartmandan çıktığımda, "Evet, bunu yapabilirim ama neden yapayım?" diyen alaycı sesini duydum.

"Bu işte benim ne çıkarım olacak? Sonuçta Kalender'le güçlerimiz eşit, yani olası bir çarpışmada benim olduğum kadar onun da ölme ihtimali var. Üstelik beni de karşısına aldığı an Güven başta olmak üzere diğer düşmanları da eş zamanlı olarak ona bir saldırıda bulunacaklar. Evet, içeride aldığım istihbaratlar çok sağlam, yani ben yapmasam bile 13 Haziran'a gecesinde tüm düşmanları aynı anda ona saldıracaklar. Bu gece için ona büyük bir pusu kuruldu, benimle olan harbinden kurtulsa bile tek başına onlardan kurtulamaz. Ya da benim yardımım olmadan kurtulamaz diyelim," dediğinde sertçe yutkunarak durdum. Bu gece için ona pusu mu kurdular? Allah kahretsin, neden bu gece? Neden her şey 13 Haziran'da?

Bahçedeki kamelyada oturan büyükbabamı izlerken, "Ne istiyorsun?" dedim kısık bir sesle. Bütün bunları bana anlatıyorsa karşılığında benden istediği bir şeyler olmalıydı. "Bu gece ona yardım etmek için ne istiyorsun?"

"Ödeşmek," dedi soğuk bir sesle. "Rengin beni onunla aldattıysa karısı da onu benimle aldatmalı," dediğinde kaskatı kesildim. Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülürken duyduklarımı idrak etmeye çalışıyordum. Aldatmak mı?

Karun'u onunla aldatma mı istiyordu?

"Sen çıldırmışsın!" dediğimde bağırduğımın farkında bile değildim. "Bu dediğin asla olmayacak! Kocama ihanet etmeyeceğim ırz düşmanı!" Böyle

bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmem!

"Sen bilirsin," diyen rahat sesini duydum. "Bakalım değer verdiğin kocan bu gece benim, Güven'in ve Carlos'ta dahil olmak üzere diğer düşmanlarının elinden kurtulabilecek mi?" Keyifli bir şekilde güldü. "Neden bekleyip neler olacağını birlikte görmüyoruz?"

"Bu kadar aşağılık biri olamazsın!" diye bağırdım ne yapacağımı bilmez bir halde. "Bu senin için bile fazla!"

"Ona daha önce de söylediğim gibi bu evlilik onun için bir ödüle dönüşürse seni ona verdiğim gibi çekip alırım. Peşinden Adana'ya kadar geliyorsa seni benimsemeye başladı demektir. Planlarımın içinde onun karısından hoşlanmaya başlaması yoktu. Kendi düşmanımın mutluluğunu kendi ellerimle hazırlamam beni enayi konumuna düşürür. Bu yüzden iyice düşün taşın ve kararını ver. Bana saldırmak için buraya geliyor, karşılık vermemem aptallık olur. Ona karşılık vermemi istemiyorsan ve bugün bana yapacaklarına rağmen ona yardım etmemi istiyorsan ne yapacağını iyi biliyorsun. Unutma gece yarısına kadar zamanın var," dedikten sonra telefonu kapatınca donup kaldım. Benden nasıl bir şey istediğinin farkında bile değildi. Bunu yapmam mümkün değildi ama oldu da yaptım diyelim o zaman da Karun beni yaşatmazdı. Daha bugün sadakat konusunda beni uyarmışken böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim.

Bu dediği şeyin kabul edilir hiçbir yanı yoktu.

Kafam allak bullak olmuş bir halde öylece dururken babamın arabası süratle bahçeye girdi. Arabayı üzerime sürdüğünde büyükbabamın, "Bige!" diyen bağırışını duydum. Eyvahlar olsun babamın bu gelişi hayra alamet değildi.

Beni ezip geçmek istercesine son sürat arabayı üzerime sürdü. Kaçmadım hatta hiç kıpırdamadım çünkü bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istedim. Üzerime gelen arabayı hiç kıpırdamadan beklemeye başladığımda frene bastı. Arabanın tekerlekleri ani frenden dolayı yere sürtünüp gıcırtılı sesler çıkartırken araba tam önümde durdu. Hatta dizlerime hafifçe değiyordu. Eğer bir saniye geç frene bassaydı büyük ihtimalle bana çarpacaktı. Camdan onu izlerken kapıyı sertçe açarak arabadan indi. Bana

doğru hızlı adımlarla yürürken, "Asım yapma!" diyen büyükbabam koşarak önüme geçti. Fakat babam onun kolunu sertçe tutarak, "Sen karışma!" diye bağırıp büyükbabamı yolundan çekti. Neler oluyordu?

Büyükbabamın kolunu çok sert sıkıdığı için büyükbabam koluna tutunca, "Ona böyle davranma," dedim fakat babamın tokadı yanağımda patlayınca yere savruldu. Düştüğüm yerde saçlarım yüzüme savrularak başımı kaldırdım ve ona baktım. Babam hayatım boyunca ilk kez bana vurduğu için şaşkındım.

Doğru düzgün saçlarımı okşamayan eli bana vururken hiç tereddüt etmemişti.

Yanağımda attığı tokadın şiddetli sancısını hissederken, "Al bak!" dedi sinirden zangır zangır titrerken. Ceketinin iç cebinde çıkardığı siyah zarfı ve zarfın üzerindeki siyah kuş sembolünü gördüm. Zarfın içinde çıkardığı tüm fotoğrafları çıkartıp yüzüme attı. "Bir kez daha gör kendi rezilliğini!"

Fotoğraflar yüzüme çarparak yere düşünce başımı eğdim ve onlara baktım. Serhat ve Karun ile olan fotoğraflarımdı bunlar. Öyle açık seçik fotoğraflar değildi ama ikisiyle olan görüntülerimdi. Bu fotoğrafı babama gönderen kişinin çok daha fazlasını da verdiğini tahmin ediyorum. Zaten babam tepemden dikilerek, "Benim kızım evli adamlarla düşüp kalkan ucuz bir sürtükmüş!" diyerek çok daha fazlasını öğrendiğini belli etti. Serhat ile olan karışık ilişkiyi öğrenmesi umurumda değildi ama bana sürtük dedi ya, işte ben orada ölüp ölüp dirildim. Öyle biri değildim. Bu attığı tokattan daha çok acıttı.

Kendi öz kızına sürtük derken bir an bile tereddüt etmemişti.

Başımı kaldırıp ıslak gözlerle ona baktığımda, "Deme öyle," dedi büyükbabam. Yanıma diz çöküp ağlayarak kollarını bana doladı. "Deme öyle Bige çok üzülür," derken beni babamın çirkin sözlerinden korumak ister gibi kollarıyla sarmıştı.

Babam iğrenç bir mahlukata bakar gibi bana baktıkça canım daha fazla yanıyordu. "Bunun başka bir adı var mı?" dediğinde siyah hareleri buz gibiydi. "Evli adamlarla düşüp kalktığı yetmezmiş gibi nişanlı birini ayartıp

onunla evlenmiş!" diye bağırdığında balkona çıkan insanları umursamadan beni aşağıladı. İnsanların onu duyduğunu bilerek yüksek sesle konuşuyordu. Sanki bende insan içine çıkacak yüz bırakmak istemiyordu. İşe de yarıyordu.

Yumruklarını sıkarak, "Anla artık baba, senin torunun basit bir fahişe!" dediğinde dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırarak başımı eğdim. Yenilgi içinde başımı eğmemin tek sebebi ağzından çıkan her kelimenin yüzüme tokat gibi çarpmasıydı. Babam bana öylesine tiksinererek bakıyordu ki onun yüzüne bakmaya dayanamadım. Benim babam bugün kızının ucuz bir sürtük hatta basit bir fahişe olduğunu söylemişti. Bunu o kadar kolay söyledi ki dayanamadım yüzüne bakmaya. Çok kolay söyledi ya, çok kolay.

Evet, bir kez daha iyi ki doğdun Bige.

Al sana bir tane daha unutulmaz bir 13 Haziran.

Derin bir nefes alıp büyükbabamdan ayrılarak ayağa kalktım. Ayağa kalktım ama vücudumdaki tüm güç çekildiği için her an yere düşecek gibiydim. Büyükbabam bunu bildiği için bana gözyaşları dökerek yanımda duruyordu. Babamın buz gibi ürkütücü gözlerine bakmak için kendimi zorlayıp, "Önce beni dinle sonra istediğini yap," dedim titrek bir sesle. "Baba n'olur anlatmama izin ver," diyerek ona yalvardım. "Hiçbir şey düşündüğün gibi değil."

Üzerime yürüyüp, "Neyi dinleyeceğim?" diye bir kez daha bana bağırdı. Tırnaklarını çıplak kollarıma geçirirdi ve beni tutup canımı yakarak sarsmaya başladı. "Mısır'daydın öyle mi? Nişanlı sevgilinin peşinden İstanbul'a gitmenin yeni adı bu mu? Hangi yalanını dinleyeceğim? Bana anlatmak için çok fazla zamanın vardı ama sen rezilliğini yalanlarla gizledin!" diyerek beni arkaya doğru savurdu. Yerimde sendelediğim az kalsın düşecektim fakat babam bu kadarıyla yetinmedi. Sinirden yüzündeki her kas seğirirken gözlerimin içine baktı ve "Hiç doğmamış olmanı dilerdim!" dedi gözlerimin içine baka baka. Tamam, doydum acıya artık sussun. Babam bir kez olsun bana sussun n'olur.

Bana olan tüm sevgisini öfkesiyle takas ederken, "Bugün ilk kez annenin öldüğüne üzülmedim," dedi acımasızca. "Çünkü kızının ne hale geldiğini

görmek zorunda kalmadı!" Bu ağırdı, hem de çok ağır.

Benden utandığını daha iyi anlatamazdı .

Gözyaşlarım sessizce akarken büyükbabam beni arkasına çekerek, "Yeter sus artık!" diyerek babamın karşısına dikildi. İhtiyar vücudunu bana siper ederken, "Onun canını yakmayı bırak bugün annesinin öldüğü gün!" dediğinde büyükbabamı belki de ilk kez babama karşı çıkarken görüyordum.

"Sen onun babasısın, yetim bir kızın canını bu kadar yakamazsın. Bunun Allah katında bile affı olmaz!" dediğinde babamın, "O artık benim kızım değil!" diyen kükreyişi kulaklarımda çınladı. "Senin de torunun değil," dedikten sonra büyükbabamın kolunu sertçe tuttu. "Benimle geliyorsun, daha fazla onun ahlaksızlıklarına ortak olmayacaksın!" dedi ve büyükbabamın tüm itirazlarına rağmen onu peşinden sürükledi. Önce beni evlatlıktan ret etti daha sonra da beni seven tek insanı benden aldı. Babamın bana karşı hiç merhameti yoktu.

Büyükbabamı zorla arabaya bindirmeye çalışınca, "Baba yapma," dedim. Ona doğru koşup engel olmak için kolunu tuttum ve ağlayarak ona yalvarmaya başladım. "Baba onu götürme," dediğimde hıçkırıklar içinde ağlıyordum. "Büyükbabamı benden alamazsın. Baba o benim sahip olduğum her şey!" dediğimde farkında olmadan ona sesimi yükselttiğim için büyükbabamı bıraktı. Onu bana vurmak için bıraktı çünkü bana doğru döndüğü an yüzüme öyle bir vurdu ki yere doğru savruldu. Düşüğüm için yere sürtünen dizlerim acırken tokadın etkisiyle kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Hak etmiyorum baba, etmiyorum.

Ayağa kalkacak gücü bile kendimden bulamazken, "Benim senin gibi bir kızım yoksa senin de bir büyükbaban olamaz!" diyen sert sesini duydum. Başımı kaldırdığımda büyükbabamı yaka paça arabanın içine fırlattığını gördüm. "Yapma canı yanıyor," dedim kesik kesik ağlarken ama beni duymadı. Bana karşı tamamen sağır olmuştu.

Arabaya binip çalıştırınca hemen ayağa kalktım. "Büyük babamı benden alamazsın!" diye ağlayarak ona doğru koştum ama araba yanımdan geçerek kapıya doğru yol aldı. Arabanın arkasından koşarken, "Baba!" diye boğazımı yırtarcasına öyle bir haykırdım ki sesim kulağımı tırmaladı. "Baba beni dinlemelisin! Bugün 13 Haziran n'olur benden böyle gitme!" diyerek gözyaşları içinde arabanın peşinden koştum ama babam durmadı. Babam beni bir kalemde silmişti.

Bugün 13 Haziran böyle gitmemeli.

Araba hızlandıķa benim adımlarım yavaşladı. En sonunda dizlerimin üzerine düşüp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ellerimi yere bastırıp başımı eğdiğimde saçlarım yere doğru süzülüyordu. Lakin ben hiçbir şeyi umursamadan sadece ağlıyordum çünkü yapacağım başka hiçbir şey yoktu. Annemin yokluğunda büyük babam benim için bir anne, ilgili bir baba hatta yokluğunu çektiğim abla olmuştu. Gözlerim grmyorken bile büyük babam beni hayatta tutan tek ışık olmuştu. Ve şimdi babam onu benden alarak beni kimsesiz bırakmıştı. Yığıldığım kaldırım kenarında başımı kaldırıp ıslak gözlerle etrafıma baktım. "Mutlu musun?" diye bağırıp Gazel'i bulmaya çalıştım. "Söyle artık mutlu musun? Büyük babam benden ayrı yapamaz, kahrından ölür! Böyle mi ödeşmek istiyorsun?" dedikten sonra önüme dönerek kaldığım yerden ağlamaya devam ettim.

Evet, babama giden zarf da Gazel'e aitti.

"Babam benim gibi büyük babama bakamaz ki," diye fısıldadım gözyaşları içinde. "Kimse benim gibi ona bakamaz." Saçma biliyorum ama ben ona çocuğum gibi bakıyordum. Yaşlandıktan sonra ocuklaşan bir adama hep anne şefkatiyle yaklaşmıştım. Bazen arkasından terlik fırlattığımda oluyordu bazen de sabahlara kadar iyileşsin diye başucunda beklediğim oluyordu. Büyük babam ailemde bana herkesten daha fazla değer veren tek kişiydi. Babamın onu benden alması attığı tokatlardan veya söylediği ağır sözlerden daha çok canımı yakmıştı.

Uzun süre düştüğüm yerde ağladım ta ki yoldan geçen herkes başımda toplanana kadar. Kimsenin sahte ilgisini istemediğim için bahçeye girip eve doğru yürüdüm. Yerdeki telefonum çalmaya başlayınca gözyaşları içinde telefona doğru yürüdüm. Eğilip telefonu aldığımda durmaksızın

ağlıyordum. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda Carlos'un, "Ne hüzünlü bir sahne," diyen eğlenen sesini duydum. "Hemen gardını düşürme küçük Saka," dedi alay ederek. "Henüz kanatlarını kırmadım bunun için bu geceyi bekliyorum." Buralarda bir yerdeydi değil mi?

Karun, Kadem ve babam gitmişti, yani onun için tek başına kalan kolay bir hedeftim. Hepsini benden uzaklaştıran Gazel değil oydu, değil mi? Tabii ya ablam bana bu fenalığı asla yapmazdı. Siyah bir kuş sembolüyle ablam olduğunu düşünüp daha çok üzölmemi istemişti. Bu akşam benim için çok farklı planları olduğu için etrafımdaki insanları benden uzaklaştırmışti. Böylelikle benim için geldiğinde savunmasız ve yalnız olacaktım. Planlarında başarılı olmaya başladı çünkü etrafımda beni koruyacak kimse kalmamışti. Böyle bir günde herkes öfkesine yenik düşüp beni yalnız bırakmışti.

"Bu gece daha fazla canımı yakamazsın," dediğimde ağlamaktan sesim kısık çıkmışti. "Bundan daha fazla canımı yakamazsın." Babamın yaptıklarından daha fazla canımı yakamazdı.

"Bu kadar emin olma," dediğinde sesinde sadist bir zevk vardı. "Bu gece seni fazlasıyla şaşırtacağıma eminim." Daha fazla onu dinlemek istemediğim için telefonu yüzüne kapatıp eve girdim.

Bundan daha kötü ne yapabilirdi ki?

Evet, nihayet 13 Haziran'a giriş yaptık. Sizce tam olarak neler olacak? Carlos bu gece için ne planlıyor olabilir?

Siyah kuş sembolünü Bige önce ablasından geldiğini sandı ama daha sonra Carlos'tan olduğuna emin oldu. Peki, gerçekte tüm o şeyleri kim göndermiş olabilir?

Bige'nin babasının yaptıklarına ne demeli? Keşke duyduklarına inanmak yerine önce kızını dinleseydi.

Karun nihayet Rengin'in gerçek yüzünü gördü fakat öfkeden gözünü kararttığı için karısını bırakıp gitti. Üstelik onun için kurulmuş bir tuzağa doğru gidiyor. Sizce Karun cephesinde işler nasıl gidecek?

Peki, ya Duha'nın teklifine ne diyorsunuz? Bu kadar ileri gideceğini bekliyor muydunuz?

Sizce Bige, Duha'nın teklifini kabul edecek mi?

Yeni bölümde çok fazla şey olacak çünkü bu bölüm 13 Haziran'a giriş bölümüydü ama asıl 13 Haziran'ı bu günün devamında yaşayacağız. Neler olacağıyla ilgili tahminleri olan var mı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.❤️

(21) Gitme Üzerinde Eflatun Bir Elbise Var!

"O, kızım sana emanet diyen bir annenin kızını öldürmeye gelen biriydi. En acısı da o, kızını ona emanet eden annenin iki kızından biriydi."

Acı da benliğimizin bir parçasıydı ama bazen katlanamayacağımız kadar şiddetli oluyordu. Her 13 Haziran'da öyle darbeler alıyordum ki her defasında bir sonraki yıla kadar nasıl yaşıyordum, bilmiyorum. Hayatımda eksilenler oluyordu, içimde ta en derinimde kaybını hissettiklerim oluyordu. Her biri geceleri gördüğüm kâbuslarıma ortak olurken ben yaşamamın bir yolunu buluyordum. Aslında dışı süslü bir kabuk gibiydim çünkü içeride yaşayan biri yoktu. Boş bir evin içindeki onlarca ceset gibiydim kuru bir kalabalıktan farkım yoktu. Evet, onlarca ceset vardı içimde çünkü onlar beni öldürdükçe ben kendimden yeni bir Bige yaratıyordum. Saçma biliyorum ama hayatta kalmaya çalışıyordum.

Bir benliğim öldükçe farklı bir benliğim ortaya çıkıyordu çünkü hayatta kalmak için yeniden doğmalıydım. Bu yüzden evimin içi benden oluşan onlarca cesetlerle doluydu ve ben, tıpkı bir anka kuşu gibi öldükçe yeniden diriliyordum. Nafile bir çaba biliyorum ama son gözyaşımı dökmemek için direniyordum. Bu yüzden hücreler gibi bölünüyor ve çoğalıyordum çünkü onlar bir Bige'yi öldürünce onun yerini hemen başka bir Bige almalıydı. Hani Karun dedi ya içinde birden fazla kadın var gibi, işte bunun sebebi buydu, hayata tutunma çabam.

Bir gün son gözyaşını döküp şarkı söylemeyi bırakacağımı biliyorum.

Ve o gün geldiğinde hem varlığım hem de sesim silinecekti tüm hayatlarda .

Carlos'un telefonunu kapatıp eve girdiğimde hâlâ ağlıyordum. Aynada yüzümdeki kızarıklığa bakıyor, babamın parmak izlerine ve büyükbabamın yokluğuna ağlıyordum. "Yoruldu, değil mi? Yoruldu," dedim aynadaki

yansıma bakaarak. "Son bir kez daha sahneye çıkıp oyununu oyna sonra herkes yoluna," diye fısıldadım. Carlos'un anlamadığı şey tam olarak buydu, ben artık yaşamak istemiyordum. Yaşamaya devam ederek babam için daha fazla utanç kaynağı olmak istemiyordum. Bu yüzden bu gece bana ne yaparsa yapsın ona direnmeyeceğim.

Ben artık annemin güvenli kollarına ve arkadaşlarımla yanına gitmek istiyorum.

Ama öncesinde hak etmeyen biri için yapmam gereken son bir iyilik vardı. Furkan'ı arayarak pencereye doğru yürüdüm. Karun gideli sadece on beş dakika olmuştu, henüz uçak kalkmamış olabilirdi. Telefonlara bakmadığı için Furkan'ı aramaktan başka çarem yoktu. Telefonu açan Furkan, "Sizi dinliyorum Bige Hanım," deyince derin bir nefes aldım. Korumaların içinde özellikle onu aradım çünkü aklımdaki delice şeyi yapmama bir tek o yardım ederdi. Evet, Furkan'da bu potansiyeli görüyorum.

"Neredesiniz?" diye sorduğumda, "Daha yeni havaalanına geldik, birazdan uçağa bineceğiz," deyince rahat bir nefes aldım. Şükürler olsun ki geç kalmamıştım.

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum Furkan," diyerek ciddileştim. "Oraya geliyorum ama ben gelene kadar o uçak kalkmamalı. İster pilotu bayılt istersen de tehdit et, umurumda değil ama o uçak kalkmamalı. Ben gelene kadar Karun'u bir şekilde oyalayın ve bana bir insanı kolayca uyutacak bir şeyler temin edin," dedikten bir süre sonra duraksadım. "En az on hayvan gücünde olan bir insanı uyutacak bir şeyler olmalı," dedim ve cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattım.

Aklımda bir şeyler var ama Karun'un pek hoşuna gitmeyecekti .

Gözyaşlarımı silerek çantamı alıp hızlıca evden çıktım. Şu halime bak, oturup babamın yaptıklarına ağlayacağıma ben nelerle uğraşıyordum. "Eve dönünce ağlayacağım." Hızlıca başımı salladım. "Çok ağlayacağım," dediğimde bile gözyaşlarım yanağımda süzülüyordu. Babam bana hiç doğmamış olmanı dilerdim derken canı bile yanmamıştı ama benimki yandı, hem de çok yandı.

Bende hiç doğmamış olmayı dilerdim, hem de ondan daha fazla.

Havaalanına geldiğimde Celil piste kadar bana eşlik etmişti. Karun'un özel uçağını görünce, "Vay canına," dedim hayranlıkla. "Bildiğin uçak bu."

Yanımda yürüyen Celil güler gibi bir ses çıkardı. "Havaalanında uçak yerine ne görmeyi bekliyordunuz?" dediğinde dev adam beni görmek için başını eğmek zorunda kalmıştı.

"Daha küçük bir şey," diye mırıldandığımda bende onu görmek için başımı bir hayli kaldırmak zorundaydım. Biraz daha kafamı kaldırırsam arkaya doğru sendeleyip kafa üstü yere çakılabilirdim. "Adamın bildiğin kocaman bir uçağı var, ekonomide uçanlar ne yapsın."

Çok absürt bir şey söylemişim gibi garip gözlerle bana bakmaya başladı. "Daha önce hiç ekonomide uçtunuz mu?"

"Tatlım kocam kadar olmasa da bende zengin bir insanım," diyerek önüme döndüm çünkü ona bakmak için başımı kaldırdıkça boynum ağrıyordu.

"Hayır, uçmadım ve param bitmedikçe de uçağımı sanmıyorum." Gözlerimle gittikçe yaklaştığımız uçağı işaret ettim. "Ülkenin en zengin adamlarından biriyle evliyken biteceğini de sanmıyorum." Sonuçta kocamın adı Karun'du ve Karun kadar zengindi. Sanırım bu espriyi yapmaktan hiç bıkmayacağım.

Uçağın yanına geldiğimizde Furkan, Nedim ve İsa beni bekliyordu. Furkan ara ara uçağın kapısını kontrol ederken hemen bana doğru yürüdü. "Ne biz ne de pilot onu daha fazla oyalayamayız," dedi hızlıca. "Burada olmanız bile onu çok kızdırabilir," dediğinde rahatsızlığını gergin bakışlarına yükleyip, "Rengin Hanım'ın yaptıklarından sonra bugün etrafında bir kadın görmek istediğini sanmıyorum," dedi. Eski nişanlısı onu aldattı diye tüm kadınlara düşman olacak değildi ya. Üstelik Rengin'i gerçekte anlamda sevmiyordu bile.

Sevmediği bir kadının ihaneti onu bu kadar kızdırdıysa sevdiği bir kadının ihaneti kim bilir ona neler yaptırırdı .

Furkan ve diğerlerinin uçağa attığı korku dolu bakışlardan Karun'un içerde olduğunu anladım. Her an uçaktan inip bizi görecektiydi diye ödleri kopuyordu. "Senden istediğim şeyi temin ettin mi?" diye sorduğumda Furkan başını sallayarak belinde bir silah çıkartıp bana uzattı. "Uyuşturucu bir silah," dediğinde silahı almam için beni bekliyordu. "İçindeki kurşun uyuşturucu iğneden ama etkisi en fazla birkaç saat sürer." Sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bu ne için gerekli?"

Silahı alıp çantamın içine koyarken, "Bir hayvanı uyutmam gerek," diyerek uçağa doğru yürümeye başladım.

Furkan arkamdan, "Bige Hanım uçağa neden gidiyorsunuz?" dediğinde sesi kulağa şaşkın geliyordu. "Uçakta hayvan yok."

Yürümeye devam ederken zoraki bir şekilde güldüm. "Bence var." Hayvanın en büyüğü uçaktaydı ama bundan haberleri yoktu.

Merdiveni çıkıp uçağa arka kapıdan bindiğimde Karun'un, "Bu pilot biraz daha oyalanırsa eceline doğru uçacak!" diyen kızgın sesini duydum. Koridorda bana sırtı dönüktü ve hızlı adımlarla pilot kabinine doğru yürüyordu. Korumalar ise koltuğuna oturmuş sabırla uçağın kalkmasını bekliyordu.

Sırtı dönük olması işime geldiği için çantamdaki uyuşturucu silahı çıkartıp, "Hey, Sanrı," dedim. Çok fazla vaktim olmadığı için bu işi oyalanmadan yapmak istiyorum.

Bana doğru dönmüştü ki elimdeki silahı görünce kısa bir an şaşırdı. Kısıktan küfreden gibi bir şeyler söyleyip silaha bakmaya başladı. Onun şaşkınlığından faydalanıp onu kolundan vurdum. Kısıktan inilti döküldü dudaklarından daha sonra başını eğip koluna baktı. Kaşları çatılırken kolundaki minik oku çıkartıp yere attı. Başını kaldırdığında Rengin'e olan tüm öfkesini benden çıkarmak ister gibi dişlerini sıkıp, "Sen iyice zıvanadan çıktın!" diyerek üzerime yürüdü. Fakat ikinci adımında yerinde

sendeledi, üçüncü adımında ise düşmemek için koltuklardan birinin kenarına tutundu. Evet, iğne etkisini çok hızlı gösteriyordu.

Gözleri kayarken kendine gelmek için başını iki yana sallayıp, "Bu siktiğim yerinde ne halt oluyor!" diye mırıldandı ama bir anda yere yığılıp bilincini kaybetti. Uyandığında çok fena kızacaktı.

Koltuklarında oturan korumalar hemen ayağa kalkıp, "Bige Hanım!" dediler ama devamını getiremediler. Hepsi koridorda boylu boyunca yatan Karun'a bakıp neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da Karun için tehlikeli olup olmadığını tartıyorlardı. Hey, buradaki tehlike ben değilim, ben onu korumaya çalışıyorum.

Arkamı dönünce Celil, Nedim, İsa ve Furkan'ın şaşkın suratıyla karşılaştım. Furkan güçlükle yutkunup, "On hayvan gücünde deyince bunu anlamalıydım," diye mırıldanınca gülmeye başladım. Bu neden böyleydi?

"Onu alın gidiyoruz," diyerek yanlarından geçip uçaktan indim. Bu en kolay kısmıydı çünkü zor olan kısım Karun uyandıktan sonra başlayacaktı.

Korumalar Karun'u uçaktan indirdikten sonra hep birlikte yola çıkmıştık. Yol boyunca çok fazla soru sordular ama hiçbirine cevap vermedim. Henüz bana tam olarak güvenmedikleri için uyuyan Karun'un yanında bir dakika bile ayrılmıyorlardı. Özellikle Rengin'in yaptıklarından sonra kadınlara olan güvenleri büyük bir darbe almıştı. Bu yüzden Karun'u düşmanlarından birine teslim etme ihtimalime karşı tetiktelerdi. Böyle oldukları için onlara kızamam çünkü onlar işini yapıyordu.

Karun'u bana ait olan evlerden birinin deposuna getirtmiştim. Onu bir sandalyeye sıkıca bağlamalarını istedim ve birçok tereddüttün ardından öyle de yaptılar. Gece yarısına çok az kalmışken buradaki işimi halledip geri dönmeliydim. Evet, Karun'un uyanmasını bekleyene kadar çoktan akşam olmuştu.

"Uyandırın hadi," dediğimde depodaki korumalar birbirine bakınca, "Ne?" dedim sorunu anlamak istercesine.

Celil utangaç bir ifadeyle ensesini kaşıyıp, "Şey Bige Hanım," diyerek bir şeyler geveledi ama ne dediğini tam olarak anlayamadım.

Korumaların içinde sırf yakışıklı olduğu için favorim olan Nedim, "Bige Hanım bizim baygın insanları uyandırma yöntemlerimiz biraz farklı," dediğinde kadın olduğum için onları yeteri kadar anlamayacağımı düşünüyordu. "Bizler genelde şiddet uygulayarak uyandırırız." Eli kolu sandalyeye bağlı Karun'u işaret etti. "Burada rehin aldığımız kişi bizim patron." Doğru, bu ciddi bir sorundu.

Furkan eline demir bir sopa alıp, "Uyandırayım mı Bige Hanım?" deyince depodaki tüm korumalar bir küfür savururken gülmeye başladım. Bu da böyleydi işte.

Gülüştümü zor durdurup, "Ulan it kocama mı vuracaksın?" deyip Karun'u taklit ettim. "Canını yakmadan uyandırın."

"Yalnız onun sesi daha kalın ve daha gür," dedi Furkan.

"Biliyorum sus!" diyerek onu azarladım. "Bir kova su getirin ben onu uyandırırım."

İsa su getirmek için depodan çıkınca korumaların tedirgin bakışlarını gördüm. Karun'un uyanmasından korkuyorlardı çünkü uyanınca buna göz yumdukları için hepsinin canına okuyacaktı. Bunu benim emrimle yaptıklarını öğrenince benim de canıma okuyacaktı. Çok kızacağını biliyorum ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Onu korumanın tek yolu buydu. Onu korumak için ya onu Duha'yla aldatacaktım ya da İstanbul'a gitmesine engel olacaktım. Babam beni evlatlıktan ret ettikten sonra Carlos ile yaptığım telefon konuşması beni korkutmuştu. Bu gece neler olacağını bilmiyorum ama Karun'u bile bile ölüme gönderemezdim. Bana yaptıklarına rağmen bu kadarına izin veremezdim.

Bu yüzden Carlos'la konuştuktan hemen sonra Furkan'ı aramıştım. Biliyorum birini rehin alarak kurtarmak biraz saçmaydı ama aklıma gelen tek çıkış yolu buydu. Şimdi geldiğimiz son durum buydu işte.

Sakinleşip aklını başına alana kadar burada kalmalıydı. İstanbul'a gitmezse ona kurulan tuzakların içine körü körüne atlamazdı. Duha'nın iğrenç teklifini kabul etmeden de kocamı koruyabilirdim. Ben ki Karun'dan bile medet ummayıp çatıdan atlamış bir kadındım, Duha'ya mı boyun eğeceğim? Onlar tehlikeli adamlar olabilir ama bendeki ters köşeler hepsine haddini bildirirdi.

İsa suyu getirince kovayı alıp Karun'a yaklaştım. Bir kova suyu yüzüne fırlattığımda irkilerek gözlerini açtı. "Günaydın uyuyan güzel," diyerek gülümsedim ama birazdan beni çok pis benzeteceği için korkudan geberiyordum.

Bence onu aldatmak yerine onu kaçırdığım için bana minnettar olmalıydı.

Kafasından aşağıya sular akarken etrafına baktı. Henüz yeni uyandığı için neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Önce bulunduğu yere, daha sonra korumalara ve en sonunda da bana baktı. Zihnini biraz kontrol edince neler olduğunu çok çabuk kavradı. Islak saçları alnına yapışırken kaşlarının kavisi çatıldı. "Ulan manyak karı, senin hiç mi ayarın yok!" diye bana bağırıp üzerime yürümek istedi ama sandalyeye bağlı olduğunu görünce, "Siktir lan!" dedi burnundan soluyarak. Evet, eli kolu bağlıydı.

Başını kaldırıp gazap dolu gözlerle bana bakmaya başladığında korkmadığımı söyleyemem. Gözlerinin çevresinde kırıksıklıklar oluşacak kadar kaşlarını çattı. "Beni ikinci kez vurduğun yetmezmiş gibi bir de kaçırıp bağladın mı?" Bunu söyleme şekli o kadar komikti ki eğer bu kadar sinirli olmasaydı kahkahalarla gülebilirdim. Her defasında onu şaşırtmayı başarıyordum.

Bu sefer uyuşturucu bir silahla vurmuştum bence bu sayılmazdı.

Buradaki sandalyelerden birini alıp onun karşısına koydum. Sandalyeye ters bir şekilde oturduğum için bacaklarım sandalyenin yanlarında duruyordu. Kollarımı sandalyenin üstüne yasladığımda çıplak bacaklarıma bakıp dişlerini sıktı. "Düzgün otur!" diye sert bir sesle beni uyarınca kıkırdadım. Bu haldeyken bile kıskançlık yapıyordu.

"Gülmeye devam et!" diyerek sinirli bir Şekilde başını salladı. "Birazdan bu siktiğim iplerden kurtulduğumda kaÇacak bir yerin olmayacak!" dedikten sonra başını kaldırıp çatık kaşlarla korumalara baktı. "    n beni!" Furkan haklıydı kızınca sesi kalınlaşıyor ve g r çıkıyordu.

Karun'un sert sesiyle korumalar onu çözmek için bir adım atmıştı ki, "Tek bir adım daha atarsanız hepinizin leşini buraya sererim!" dedikten sonra, "Furkan silahını ver!" dedim sakince.

Havaalanında uyuyturucu bir silahla onu vurduğum için Karun, "Sakın!" diyerek Furkan'a bakarken boğazından çıkan hırıltılı bir sesle konuştu. "Zaten manyağın teki, bir de eline silah alınca iyice kontrolden çıkıyor! Onunla işbirliği yaptığınız için ecdadınızı sike eğim doğru ama beni çözersiniz   l rken fazla acı  ekmezsiniz!" deyince korumalar yine bir ikilemde kaldıkları için ne yapacaklarını bilmez bir haldeydiler. Bence korumaların en büyük cezası Karun'un benim gibi biriyle evli olmasıydı çünkü delilik konusunda kocamdan aşağı kalır yanımdı yoktu. Adamlar bizim yüzümüzden sürekli arada kalıyorlardı.

"Sen sakinleşene kadar bir süre daha buradasın," dedikten sonra yüzüme gelen saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Y ntemlerimiz farklı olabilir ama sen beni uzun süre İstanbul'da tuttuysan bende seni Adana'da tutmasını bilirim," dedikten sonra ayağa kalktım. "Şimdi izinle bu gece için halletmem gereken konular var."  lmek gibi mesela.

Ona sırtımı d ne eğim esnada, "Yüzüne ne oldu senin?" deyince kaskatı kesildim. Sa larımla yanağımı  rtm Őt m ama farkında olmadan saçlarını yüzümden çekince babamın bıraktığı izleri görmüştü. Onu durdurmak için evden aceleyle çıktığım için yanağımdaki parmak izlerini makyajla gizleyecek zamanım olmamıştı.

 l mc l gözlerle yanağımdaki izlere bakarken korkutucu bir sesle, "Saka!" dedi sabırsızca. "Yüzüne ne oldu?" Birinin bana vurduğunu anladığı içindi bu  fkesi.

Babam vurdu demek belki de hayatımın en zor cümlesiydi .

Korumalara bakıp kibar bir sesle, "Bize biraz izin verir misiniz?" dedim.

Her birinin huysuz bakışları yanağımda oyalanırken sessizce dışarı çıktılar. Fakat Furkan, Celil, Nedim ve İsa gitmeden önce karşımda durup yanağıma işaret ettiler. Her daim alaycı olan Furkan ciddi bir suratla, "Size bunu yapan kişi veya kişilerin ismini bize vermeniz yeterli," dediğinde yanındaki arkadaşları onu onaylayınca burukça tebessüm ettim. "Ben hallederim teşekkür ederim," dedim ama istedikleri ismi alamadıkları için dördü de keyifsiz bir şekilde dışarı çıktı. Sürekli benimle uğraşıyorlardı ama aslında beni önemsiyorlardı, değil mi?

Herkes dışarı çıkınca Karun'a doğru döndüğümde hâlâ sinirli bir şekilde yanağımdaki izlere bakıyordu. "Kim!" dedi agresif bir sesle ve kendini iplerden kurtarmak için çırpınmaya başladı. "Karıma vurmaya kim cesaret etti!" dediğinde delici bakışlarını görünce ona babamdan bahsedemedim. Benim yüzümden babama bir fenalık yapmasını istemiyorum.

Tekrar sandalyeye ters oturup derin bir nefes aldım. "Bugün bir ara koltukta içim geçmiş, yani biraz uyumuşum," dediğimde sorduğu sorunun karşılığında böyle bir şey duymayı beklemediği için sandalyenin kenarında duran ellerini sıkmaya başladı. "Kim?" dediğinde yüzü büyük bir öfkeyle kasılırken bileklerine sarılı ipleri koparmak ister gibi onları zorluyordu. "Sana el kaldıran kim? Söyle artık şunu!"

Öfkeli sesi deponun içini doldururken sakın bir şekilde ona bakıyordum. "Gündüz uykusunu neye yorarlar bilmiyorum ama bir rüya gördüm," dedim. "Her zamankinden çok farklı bir rüyaydı."

Ters ters bana bakarken, "Bilmek istediğim gördüğün rüya değil," dediğinde ne kadar kızgın olduğunu gizleyemiyordu. "Bilmek istediğim tek şey yanağımdaki şu siktiğim izlerin sahibi!"

Onu duymazdan gelip, "Uçurumun kenarına kurulu bir salıncaktaydım," dedim. Konudan alakasız bir şekilde ona rüyamdan bahsediyordum.

"Üzerimde şu anda giydiğim eflatun elbise vardı ve boşluğa doğru sallandıkça elbisenin etekleri uçuşuyordu." Rüyanın detaylarını hissetmek ister gibi gözlerimi kapatıp o serin rüzgârı tekrar içime çekmek istedim.

"Boşluğa doğru her sallandıkça saçlarım dalgalanıyor, yüzümde küçük bir gülümseme oluşuyordu." Bunları söylerken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. "Uçmak gibiydi bu his, sanki uçuyordum. Bu hissi sevdim, gördüğüm rüyayı sevdim çünkü uzun yıllar sonra gördüğüm tek güzel rüya buydu," diyerek gözlerimi açtığımda artık çırpınmıyordu. Artık kurtulmaya çalışmak yerine beni dinliyordu.

"Biliyor musun, ben sekiz yaşından beri hiç güzel rüya görmedim," dedim içimi kor gibi yakan mavi gözlerine bakarak. "Benim gördüğüm rüyalarda arkadaşlarım ölür, annem ölür ve bunlar güzel olan şeyler değil," dediğimde buz keserek nefesini içine çekti. Yüreği sıkışmış gibi göğüs kafesinin içine çektiği nefesi kolay kolay geri veremedi.

"Ama bu öğle gördüğüm rüya güzeldi," diyerek başımı salladım. "Ta ki arkamda bir siluet belirene kadar," dediğimde rüyanın içine sızma şansı yoktu ama kaşlarını çattı. Bana tehdit olan o gölgeyi yok etmek ister gibi kaşlarını belli belirsiz çattı.

"Biri salıncağımın arkasında belirdi." Sanki o biri hâlâ buradaymış gibi ürperdim. "Salıncağımın kenarlarını tuttu ve beni uçurumdan aşağıya itti. Düşerken Bige diyen birinin haykıran sesini duydum." Başımı omzuma doğru eğip nemli kirpiklerimin arasından ona baktım. "Duyduğum ses sen ve babamın sesine çok benziyordu ama hanginiz olduğunu anlayamadım." Burukça gülümsedim. "Babam ikinci adım olan Efil'i hep kullanır sen ise Saka dersin." Neyse dercesine omuz silktim. "Büyük ihtimalle ikinizde değildiniz."

Beni rahatlatmak ister gibi bakarken, "Üzerinde çok düşünme," dediğinde şimdi bakışları daha sakın ve daha ılımlıydı. "Sadece bir rüya."

Başımı eğip dalgın gözlerle yerdeki solgun lekelerle bakmaya başladım. "Benim için değişeceğini söylemiştin ama sen yanımda kalmak yerine Rengin'e gitmeye kalkıştın," dediğimde sesim kırılgan birazda küskün çıkmıştı.

"Sandığın sebeplerden Rengin'e gitmiyordum!" diyen sesi kızgındı.

Yerdeki lekelerde boş bakışlarım gezinirken acınası halime güldüm. "Hiçbir sebep böyle bir günde beni yalnız bırakmanı telafi edemez." Bugünün anlamını yeteri kadar iyi bildiğini düşünmüyorum.

Sandalyenin üstüne koyduğum kollarıma çenemi yaslayıp zemini izlemeye devam ettim. "Ben böyle bir günde arkadaşlarımı öldürdüm, böyle bir günde annemi kaybettim ve böyle bir günde ölümü öğrendim. 13 Haziran'da taktılar saçlarıma siyah bir kurdele, 13 Haziran'da yürüdüm birçok cesedin içinde. 13 Haziran'da sürtük ve fahişe dedi babam bana." Kafamı kaldırıp bembeyaz olan suratına bakıp başımı salladım. "Babam vurdu bana çünkü Serhat ve seni öğrendi."

Duyduklarıyla buz keserek bana bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Mavi gözleri üzerime kilitlenirken gözleri bir kez daha yanağımda oyalandı. "Baban mı?" derken güçlkle konuşmuştu çünkü babamın bu kadar ileri gideceğini o da beklemiyordu.

"Seni kaçırdım," dedikten sonra başımı çevirdim. "Diğer yanağıma da sen vurmak ister misin?" Sürekli konudan konuya geçiş yapıyordum. Ağlamamak için sandalyenin üst kısmını sıkarken gözlerinin içine tüm kırgınlığımla baktım. "Tıpkı babamın yaptığı gibi sende öfkeni çıkarmak için bana vurmak ister misin?" dediğimde kaskatı kesildi, susmamı ister gibi bakmaya başladı.

"Belki babamın dediği gibi sende bana ucuz bir sürtük veya fahişe dersin." İçimdeki acılara rağmen güçlü görünmek için ona gülümsemeye çalıştım. "Eğer seni rahatlatıcaksa sende vur, sende söyle." Gözlerimden yaşlar süzülürken burukça tebessüm ettim. "Koymaz bana, alışığım ne de olsa."

Son söylediklerimden sonra bir kez daha yanağıma baktığında mavi gözlerine derin bir keder yerleşti. "Böyle konuşma," dediğinde karşımdaki bu güçlü adam acımla acır gibiydi. "Bana bırak her şeyi halledeceğim."

"Artık çok geç Sanrı." Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı iki yana salladım. "Buraya gelmeden önce Carlos beni aradı, bu gece benim için büyük planları var."

Carlos'un adını duyunca kaşlarını büyük bir hiddetle çatarken, "O siktiğim piçi ben varken sana dokunamaz!" diye bağırdı beni koruyacağına emin bir sesle.

"Ama sen yoksun." Gözlerimden yaşlar süzülürken dağılmış bir halde gülmeye başladım. "Unuttun mu, sen beni böyle bir günde bırakıp gidiyordun? Sen beni arkadaşlarımın ve annemin öldüğü bir günde bırakıp gidiyordun, yani sen yoksun, sen gittin." O burada değildi, onu gitmiş sayıyordum.

Gülmeyi bırakıp hisli gözlerle ona bakıp bu gerçeği ona göstermeye çalıştım. "Sen öfkeni bana tercih ederek gittin." Yanağımdaki izleri gösterdim. "Tıpkı babam gibi gittin çünkü o da öfkesini bana tercih etti." Daha fazla dayanamayıp hıçkırıklarla ağlarken, "Neden?" dedim acı çekerek. "Neden babama bu kadar çok benziyorsun? Neden bu kadar kolay acıtıyorsunuz?" diyerek ondan hesap sordum ama aslında cevabıyla ilgilenmiyordum. Farkında değildi ama ona içimi döküyordum.

Bana bakmaya yüzü bile yokken bunun için kendini zorladı. Ağlayan gözlerim karşısında çaresiz ve bunu nasıl düzelteceğini bilmez bir haldeydi. "Bazen canımı yakacak öyle şeyler yapmanı istiyorum ki içimdeki bu suçluluk duygusu dinsin," dediğinde gözlerimin içine bakarak başını salladı. "Bundan nefret edeceğimi biliyorum ama sana verdiğim acıyla eşdeğer bir acıyı bana yaşatmanı istediğim çok oluyor." Yalan söylemiyordu bunu isteyen bakışları söylediklerini doğruluyordu.

Doğru kelimeleri bulmak istercesine bir süre duraksayıp, "Saka," diyerek ıslak yüzüme iç çekerek baktı. "İhaneti bundan muaf tutarak o gece sana yaşattığım her şeyi bana yaşatabilir misin?" dediğinde boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Karun ödeşmek istiyordu.

Karun bana yaşattıklarını ona yaşatmamı istiyordu.

"Bunu neden istiyorsun?" dediğimde cevabını zaten biliyordum.

Gözlerinin mavisine yoğun bir azap çökerken, "Ancak o zaman yüreğinle beni affedebilirsin," dedi. Affedilmeyecek bir şey yapmışken affedilmek istiyordu.

"Ancak o zaman bizim için yeni bir başlangıç doğar. O gece benim yüzümden dudaklarından dökülen her bir damla kanın büyüklüğünde olsun intikamın. Öyle bir dağıt ki beni yaşadığım tüm o dağınıklığın içinde aklıma ilk gelen o gece yaşadıkların olsun." Dudakları arasında sızan nefesi ikimizin umutsuzca bakan yüzleri arasına karışırken, "Bunu yapabilir misin?" dedi o gecenin pişmanlığını taşıyan bir ifadeyle. "Bunu yap."

"O geceyi sana yaptıklarımla değil yaptıklarıyla bana hatırlat," dediğinde ağlayarak başımı iki yana salladım ama o, bu konuda fazla ısrarcıydı. "Bana karşı acımasız olabilir misin?" dediğinde ödeşip vicdanını rahatlatmak istiyordu ama benim bunu yapacak gücüm veya isteğim kalmamıştı. Artık ne intikam istiyordum ne de yaşamak. Ben sadece herkesin hayatında silinip yok olmak istiyordum.

Sessiz kalıp ağlamaktan ıslanan gözlerle ona bakmaya başladığımda beni böyle görmeye katlanamıyormuş gibi, "Böyle bakma," dediğinde ona olan bakışlarımı yüzümde silip atmak ister gibiydi.

"Nasıl bakıyorum?"

"Her şeyden vazgeçmiş gibi," dediğinde yanağımda süzülen yaşlarla birlikte ona burukça gülümsedim. "Çünkü artık her şeyden vazgeçiyorum."

Gözlerimi yumdum ve bir süre kendime gelmek için öyle kaldım. "Carlos'un oğlunu istemeden öldürdüm ama o, benden intikam almak için her şeyi isteyerek yaptı. İntikam yüzünden ikimizi de affı olmayan günahlara çekti. Ben Carlos'la savaşağım diye tüm güzel huylarımı yitirdim, artık bir çocuk saflığında değilim." Bu intikam oyunu her iki tarafı da çok kirletmişti. Artık masum değildik.

Gözlerimi açıp darmadağın olan gergin yüzüne baktım. "Bana yaptığın şeyler için intikam peşine düşmeyeceğim. İntikam almıyorum ama son nefesime kadar affetmiyorum da," dediğimde sanki intikamın en büyüğü buymuş gibi yüzündeki kan çekildi, itiraz etmek istedi ama tek kelime diyemedi.

Daha dün kadar intikam istiyordum ama bugün yaşadıklarım ona vereceğim hiçbir acının bende açtığı yaraları kapatmayacağını anladım.

Alacağım bir intikam onun için de yeni bir intikam doğuracaktı. İkimizi kısır bir döngünün içine çekip kalan son güzel huylarımızın katili olmak istemiyorum. "Ben affetmiyorum," dedim küskün bir sesle. "Allah da affetmesin," dediğimde başını eğdi, daha fazla yüzüme bakmaya cesaret edemedi.

Onu ve babamı Allah bile affetmesin .

Telefonumun yükselen sesi aramızdaki gerginliği bir bıçak gibi kesti. Telefonu çıkartıp kimin aradığına bile bakmadan açtım. Kulağıma yasladığım telefonda Carlos'un, "Zaman geldi Saka," diyen sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Bunu bekliyordum, bu gece beni tekrar aramasını bekliyordum.

"Ne istiyorsun Carlos?" dediğimde Karun duyduğu isimle başını hızla kaldırıp kaşlarını çatı. "Seni," dedi Carlos. "Seni istiyorum Saka. Baban ve büyükbabanı kurtarmak istiyorsan her şeyin başladığı yere gel," dediğinde korkuyla irkilirken az kalsın elimde tuttuğum telefon yere düşecekti. Babam ve büyükbabam onun elinde mi?

Carlos, "Tek başına gelmezsen onlara ne olacağını çok iyi biliyorsun!" diyerek telefonu kapatınca elimdeki telefonla donup kaldım. Onları gerçekten yanında tutuyordu.

Karun çatık kaşlarla bana bakarken, "Ne dedi?" diye sordu ama ona cevap vermek yerine ayağa kalktım. Artık gitmeliydim.

Carlos'a gideceğimi anlayınca iplerden kurtulmak için çırpınırken, "Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırdı daha önce ondan duymadığım yüksek bir sesle. Öfkeden küplere binerken, "Her ne dediyse bu bir tuzak!" diye bana kızarken bir yandan da kollarını çekiştirerek onu tutan iplerden kurtulmaya çalışıyordu. Çırpındıkça bileğindeki ipler derisini tahriş edip yara ediyordu ama buna rağmen durmuyordu.

Başını kaldırıp sinirli gözlerle bana bakarken, "Çöz şu siktiğim ipleri!" dedi ama sesinde gidecek olmama yönelik bir korku vardı.

Ona doğru yürüdüğümde ipleri açacağımı düşündüğü için çırpınmayı bıraktı ama ben ipleri açmak yerine karşısında durdum. "Senin yardımına ihtiyacım olduğu zamanlar ya beni yüzüstü bırakıyorsun ya da çekip gidiyorsun," diyerek belimi öne doğru büküp üzerine eğildim. "Bu yüzden artık senden hiçbir konuda yardım istemiyorum," dediğimde sinirden hızlı hızlı nefesler alırken tam konuşacaktı ki üzerine iyice eğildim. Dudaklarımız arasında çok az mesafe bırakmam onu susturmuştu.

Başımı biraz daha eğerek yanağına dudaklarımı bastırdım. Dudaklarım onun soğuk yanağına temas ettiği an yutkunuşu kulağıma gelmişti. Geriye çekilip gergin yüzüne son bir kez baktım. "Burada güvende olacaksın," dedikten sonra ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

Arkamdan daha çok çırpınıp, "Gitme!" diyen sesini duysam bile ona doğru dönmedim. Çırpındıkça sandalyenin sallanan sesi kulağıma geliyordu. "Saka!" diyen bağırışı adeta çocukken beni korkutan gök gürültüsü gibiydi. "Gitme bu bir tuzak!" dediğinde sonlara doğru sesi kısık çıkmıştı. "Gitme üzerinde eflatun bir elbise var!" Biliyorum. Artık o da biliyordu.

Bundan günler önce öleyim diye bana eflatun bir elbise göndermişti.

Günler sonra ise eflatun elbiseyle öleceğim diye korkuyordu.

Kapı kolunu kavradığımda beni durdurmak için son kozunu oynadı. Aceleyle, "Öpücüğünü eşitlemeyecek misin?" dediğinde sesindeki endişeyi soludum. Beni durdurmak için her yolu deniyordu.

Burukça tebessüm ettim. "Beni bulduğunda belki eşitlerim," diyerek kapıdan çıktığımda arkamdan, "Seni öldürecek!" diyen kızgın sesini duydum. "Anla artık ölüme gidiyorsun!" Bunu zaten biliyordum.

Depodan çıktığımda bu seferde korumaların adını haykırmaya başlamıştı. Ben uzaklaşmadan onu çözmelerini istiyordu. Merdiveni çıkararak üst kata çıktığımda Karun'un sesi buradan bile duyulacak kadar yüksekti. Onun kızgın sesini korumalar da duyduğu için, "Her şey yolunda mı?" diye soran Celil'e başımı salladım. "Beş dakika bekledikten sonra çözün onu," dedim. Beş dakika içinde ben çoktan arabama atlayıp izimi kaybederdim. Eğer babamla bugün olanları yaşamasaydım belki hayata daha sıkı tutunur ve

Karun'un yardımını isterdim ama babamın bugün söylediklerinden sonra artık yaşamak bile boş geliyordu.

Uyarırcasına korumalara bakıp, "Beş dakika bekleyeceksiniz anladınız mı?" dediğimde hiçbirisi bir şey anlamadı ama vardır bir bildiği diye düşünüp beni onayladılar. Onlardan gereken onayı alınca vakit kaybetmeden hemen evden çıktım. Gitmem gereken son bir yer vardı.

Arkadaşlarıma mezar olan bir yere yıllar sonra ilk kez gidecektim.

Arabadan indikten sonra karşımdaki iki katlı eski depoya ürkererek baktım. Carlos'a zimmetli bu yerde açtığım hasara durgun gözlerle bakıyordum. İnşaat halindeki devasa bir galeriyi andırıyordu. Neredeyse tüm camları patlamış, duvarları yıkılmış ve eskiyen boyası dökülmüştü. Her detayını görüyordum çünkü alt katta beş, üst katta dört odası olan bir yerdi ve her odanın camının önüne büyük bir varil konulmuştu. Teneke varillerin içine bolca odun atıp üzerine benzin dökmüş olmalı ki hepsi de yanıyordu. Varillerdeki ateş baktığım her yeri aydınlatıyordu. İşin garip yanı kapıya kadar uzanan yolun sağına ve soluna da aynı variller konulmuştu. Onların içindeki odunlar da yanarak geçeceğim yolu aydınlatıyordu. Sanki tüm bu hazırlık tamamen benim için yapılmıştı.

Elimde sıkıca tuttuğum telefonumun ışığı yanınca ekrana baktım. Duha arıyordu. Tiksinti içinde telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Neredesiniz?" diyen endişeli sesini duydum.

Hâlâ ahlâksız teklifine kızgın olduğum için, "Biz derken?" diyerek kaşlarımı çattım.

"Sen ve Kadem!" dedi sabırsızca.

"Kadem İstanbul'a senin yanına geldi."

"Kadem hiç İstanbul'a gitmemiş!" diye bağırdığında onun için korktuğunu telaşlı sesinden anlayabiliyorum.

"İstanbul'a gitmemiş demek yerine İstanbul'a gelmedi demen gerekmiyor muydu?" Sanki kendisi de İstanbul'da değilmiş gibi konuşuyordu.

"Bırak şimdi bunları!" diyerek beni tersledi. "Kadem'in bu gece yalnız olmaması gerekiyor. Bana yerini söyle çünkü sen neredeysen o da muhakkak oradadır!" dediğinde sesi fazla kızgın geliyordu.

Deponun önündeki yirmiye yakın arabaya bakıp derin bir nefes aldım. Carlos tüm adamlarını buraya yığmış olmalıydı. "Kadem burada olamaz ama nerede olduğumu merak ediyorsan sana şu kadarını söyleyebilirim ki hiç istemeyeceğim bir yerdeyim. Carlos'la küçük bir randevum var," dediğimde sertçe yutkunduğunu kulağıma yasladığım telefonda duydum.

"Sen çıldırmışsın!" dedi hiddetlenerek. "Seni öldürecek aptal kız!"

Güldüm. "İyi ya bundan sonra beni çirkin oyunlarına alet edemezsin işte."

Ne demek istediğimi çok iyi bildiği için, "Sandığın gibi bir teklif değildi," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Sandığın gibi bir aldatma olmayacaktı sadece Karun'un öyle düşünmesini sağlayacak birkaç fotoğraftan bahsediyordum. Bilirsin işte sarılırken falan bunun için yatağıma girmen gerekmecekti!" Bu aşağılık herif bunu basit bir şey mi sanıyordu? Sonuçta Karun onun yatağına bile girdiğimi düşünecekti!

Karanlıkta uzun süre kalmaktan hoşlanmadığım için, "Kapatmam gerekiyor," dedim ama telaşlanarak, "Bekle!" diyerek bana engel oldu. "Bilmen gereken çok fazla şey var," dedi hızlıca. "Elay'da kayıp! Kocanın Serhat'a yaptıklarından haberin var mı? Onu öldürmeden serbest bırakalı çok oldu ama ona yaptığı şey her erkeğin ölmeyi arzulayacağı kadar büyük bir ceza. Cinsel organını kestirip o iti serbest bırakmış!" dediğinde afallayarak gözlerimi büyüttüm. Cinsel organı derken düşündüğüm şeyi mi yapmıştı? Aman Allah'ım onun erkekliğini bitirmişti öyle mi?

Karun bunu gerçekten yaptı mı? Ceza yöntemi ölümcül boyutlarda olacak kadar korkunçtu. İçimden bir ses dediği gibi beni Sanrı'yla hiç tanıştırmadığını söylüyordu. Bana panzehri vermediği o gece bile aslında sadece Karun'du, değil mi? Sanrı olan yönüyle henüz hiç karşılaşmadım.

Üzıldüm, kahretsin ki Serhat'a üzıldüm çünkü kimse böyle bir şeyi yaşamayı hak etmiyordu. Artık ne bir kadını sevebilirdi ne de baba olabilirdi. Duha'nın, "Tüm bunlar benim otelimden ayrıldığınız günün gecesinde oldu," diyen sesini duyunca o gün Karun'un ne kadar kızgın olduğunu hatırladım. Ona hiçbir açıklama yapmadan otelden ayrıldığım için öfkesini Serhat'tan çıkarmış olmalı.

"Kocan o gün Serhat'a gereken dersi verip onu serbest bıraktı. O it hastaneden taburcu olduktan sonra bir şekilde Elay'ın karşısına çıkmayı başarmış. Adamlarım onu zamanında uzaklaştırmış ama Elay'ın onu gördüğü çok açık. Her şeyi hatırladı mı, bilmiyorum ama Elay o günden sonra çok fazla değişti. Artık bana abi demiyordu ve hiçbir şey söylemese de bakışları fazla düşmancaydı! İki saat önce Kadem için Adana'ya geldiğimizde havaalanında birden ortadan kayboldu!" dediğinde sesi canından bezmiş gibi geliyordu.

"Hanginizin peşinden koşacağımı şaşırdım. Şu anda seni bulmak için Adana'nın altını üstüne getiren kocandan bir farkım yok! Önceliğim Kadem ve onu bulmanın tek yolu da seni bulmak!" diyerek ona yerimi söylemediğim için bana kızdı ama daha fazla onu dinlemeden telefonu kapattım. Herkes kendi işiyle meşgul olsun çünkü ben, babam ve büyükbabamı bulmalıyım.

Yol boyunca Karun beni ne kadar arayıp ulaşamadıysa bende sevdiğim iki insana bir türlü ulaşamadım. Karun'un telefonlarını açmadığım gibi babam ve büyükbabamda benim telefonlarımı açmıyordu.

İki yanımda yanan ateşlerin içinden geçerken adımlarım geri geri gitmek istiyordu ama kendimi zorlayıp yürümeye devam ettim. Yaklaştıkça kapısı olmayan yerin önünde küçük bir çocuk silüeti belirliyordu. Benim üzerimde zarif ve derin yırtmaçlı eflatun bir elbise vardı ve elbisem temizdi. Fakat onun üzerindeki kabarık etekli eflatun elbisesi kir ve kan içindeydi. Benim saçlarım menekşe esansı şampuanın kokusuyla parlıyor, rüzgârda dalgalanıyordu. Lakin onun kahverengi saçları kan kokuyordu ve toz toprak içindeydi. Benim yüzüm makyajlı ve güzeldi ancak onun yüzü cam kesikleriyle doluydu.

Kafasında, alnında ve gözlerinde akan kanlar yüzünü tanınmaz bir hale getirmişti. Ben ona doğru attığım her adımla onu daha iyi görüyordum fakat o, yıllar sonra dönüşeceği kadını göremiyordu çünkü gözlerine sıçrayan camlar ona ilk körlüğünü yaşıtıyordu. Kanayan göz kapaklarının arasında bir şeyler görmeye çalışıyordu. Kucağında Uğur'un kız kardeşi Oya'yı tutarak etrafına bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şoktaydı ve uzun süre öyle kalacaktı. Evet, o bendim.

Attığım her adımla geçmiş gözlerimin önünde canlandığı için onun tam karşısında durdum. Şizofren değilim ama kendi geçmişimi sekiz yaşındaki bir çocuğun hayaliyle kafamda canlandırmıştım. Önce kucağındaki küçük bebeğe sonra da ona baktım. Kanlı yüzüne nemli gözlerle bakıp, "O öldü," dedim Oya'yı işaret ederek. Kırptığım kirpiklerim ıslanırken, "Hepsi öldü," dedim ağlamaklı kısık bir sesle. "Onları biz öldürdük." Birinin ona bunu söylemesi gerekiyordu. Biz katildik.

Sekiz yaşındayken babam bizi bir katile dönüştürmüştü .

İlk kanı dökenin günahı daima daha büyük olurdu.

Çocukluğumun hayali gözlerimin önünde kaybolunca içim acıyarak içeri girdim. Yıkılan duvarın ve çöken tavanın enkazı sandığımdan daha büyüktü. Topuklu ayakkabılarla molozların arasından geçmek hiç kolay değildi. Sürekli bir şeylere takılıp düşecek gibi oluyordum. Basamak taşları yerinde oynayan ve çoğu kırılmış merdivenin önünde durdum. Alt kattaki depoda çıkarmıştım patlamayı ama üst katta da annem ölmüştü. Tam olarak nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Adım sesleri duyunca başımı kaldırıp yukarıya baktım. İki adam merdivenin üstünde durup bana bakıyordu. "Bu taraftan," dediklerinde yakalarındaki siyah kurdeleye bakıp kaşlarımı çattım. "Babam nerede?" Evet, bunlar Carlos'un adamlarıydı!

Babama bir fenalık yaptılarsa hiçbiri buradan sağ çıkamazdı !

Carlos beni buraya getirtmek için babamı kullanmıştı! Umarım babamın canını yakacak kadar ileri gitmemiştir. Babamın hayatı için endişelenmeye başladığımda hızlı adımlarla basamakları çıkmaya başladım. Yukarı çıkıp adamları takip etmeye başladım. Evet, korkuyordum ama kendi hayatım için değil babam ve büyükbabamın hayatı için korkuyordum.

Ayakkabılarımın topuğuyla yerde sararmış gazete ve çöp parçalarını ezerek yürüdüm. Sağımda ve solumda silahlı iki adam varken onların arasında fazla korkusuz görünüyordum. Geçtiğim her yerde Carlos'un adamlarını görüyordum. Şu ana kadar otuzdan fazla adam saymıştım ve hâlâ bitmemişti. Carlos bu gece kimse onu rahatsız etmesin diye buraya çok fazla adam yığmıştı.

Annemin öldüğü büyük odanın önüne gelince durdum. Menteşeleri dökülmüş kırık kapıya bakarken donup kaldım. Bu kapıdan içeri girmek benim için hiç kolay değildi. "Hadi," dedi yanımdaki adam ama donmuş bir şekilde kapıya bakarken hiç kıpırdayamadım. Annem bu odanın içinde ölmüştü.

Annemi bu odanın içinde öldürmüştüm .

Kendimi toparlayıp sık sık kâbuslarımı süsleyen odaya girdim. Bu oda buradaki tüm odalardan büyüktü çünkü burası da normalde depo olarak kullanılıyordu. İçeri girdiğimde burayı aydınlatsın diye her köşede yanan variller gördüm. Yanımdaki adamların beni itince yürümeye devam ettim ama odanın tam ortasındaki cam kafesi görünce durdum. Kafes o kadar büyüktü ki bana çocukken annemle izlediğimiz filmi anımsattı. Orada da böyle bir kafes vardı ama o, bir balinanın kafesiydi. Bu kafes de bir balinanın çok rahat sığacağı büyüklükteydi.

Yaklaşıp bir oda büyüklüğünde olan cam kafese yakından baktım. Kafesin tam ortasında camdan bir duvar vardı ve bu duvar kafesi ikiye bölüyordu. İki bölmenin de kendine özel camdan kapısı vardı. Kapıların kolları yoktu çünkü özel bir şifre sistemiyle açılıp kapanıyordu. Evet, giriş için şifre isteyen güvenli kapılardandı. Cam bir duvarla birbirinden ayrılan kafesler görünürde aynıydı ama içinde olan şeyler aynı değildi. Duvarın sağ tarafında kum tanesi büyüklüğünde eflatun camlar vardı. Bu camların hepsi yere saçılmıştı. Evet, eflatun camları kum tanesi büyüklüğünde öğütüp kafesin içine dökmüşlerdi. Kafesin zemini eflatun camlarla doluydu hem de on beş santimlik bir kalınlıktaydı. İçine girsem ayakkabımın topuğu eflatun camların içine gömülürdü.

Acaba bunun amacı neydi?

Kafesin diğerk tarafında eflatun camlar yoktu ama tavanın köşelerinde hoparlörler vardı. Dört köşesinde de bunlardan vardı. Kafesin bir tarafı eflatun camlarla doluyken diğerk tarafında hoparlör vardı. Bütün bunların anlamı neydi? Bilemiyorum ama sanki iki kişiye kurulmuş bir tuzak gibiydi çünkü kafesin iki ayrı bölümü vardı.

Ne demek oluyordu bunlar?

"Hoş geldin Saka," diyen bir ses duyunca irkilerek arkamı döndüm. Adamlarıyla içeri giren Carlos'u görünce onun yüzünü unutan hafızam yeniden onu hatırlamama yardımcı oldu. Evet, artık onun yüzünü hatırlıyordum.

Ölümsüzlüğün formülünü bulmuş gibi pek yaşlanmamıştı. Altmışlı yaşların ortasıındaydı fakat en az babam kadar dinç görünüyordu. Yıllar önce onu gördüğümde sarı saçları vardı fakat artık tamamen keldi. Saçlarının büyük bir bölümü dökülünce kalanları da kendisi kazıtmış olmalıydı. Onu izlerken onun da yeşil gözleri baştan ayağa beni izliyordu. Alnında ve göz çevresinde görünen kırışıklıklara baktım. Sahip olduğu kırışıklıklar hastalıklı yüzünde onun yaşını gösteren tek şeydi. Cildi ise kireç kadar solgundu. Takım elbisenin içinde oldukça dinç ve korkutucu görünüyordu. Bugüne özel yeni tıraş olmuş olmalı ki gözlerim çenesindeki bıçak yarasında oyalandı. Belki de onu öldürmeye yaklaşan tek insan bendim çünkü o yaranın sahibi bendim.

Evet, annemin öldüğü gece yani 13 Haziran gecesi onda açtığım izi yıllardır yüzünde taşıyordu. İşin trajik yanı o gün on üç yaşındaydım. Annemin öldüğü gün on üç yaşındaydım. Dedim ya bu sayı hayatımın merkezindeydi. Takım elbisenin içinde oldukça şık duran adam nereye baktığımı anladı. Eliyle çenesindeki yaraya dokunurken, "Her aynaya baktığımda seni bana hatırlatan bir iz," diyerek dalga geçercesine güldü. Sesi kulağımı tırmalayacak kadar beni rahatsız ediyordu.

"Çenemdeki yaranın acısı sadece birkaç gün sürdü," dedikten sonra delici bakan yeşilleri sol göğsümü işaret etti. "Yüreğindeki anne ve arkadaş acısı ne alemde?" dediğinde yaraya tuz basar gibiydi. "Kaç gün sürdü geçmesi?" Geçmediğini çok iyi biliyordu.

"Üzerinde hâlâ çalışıyorum," diyerek onu taklit ettim ve aynı lakayt tavrı takındım. "Oğlun," dediğimde üzölmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Kaç gün sürdü onu unutman?"

Aynı şekilde o da beni taklit ederek, "Üzerinde hâlâ çalışıyorum," dedi duygudan yoksun bir sesle.

"Babam ve büyükbabam nerede Carlos?" Endişelendiğim için sesimin telaşlı çıkmasını kontrol edemedim.

En can alıcı soruyu sormuş olmalıyım ki gözlerinin yeşili şeytani bir duyguyla ışıldadı. "Buradalar," dedikten sonra başını odanın diğer ucuna doğru çevirdi. "İşte oradalar."

Carlos'un baktığı yere doğru döndüğümde gördüklerim karşısında nevrim döndü. Babam ve büyükbabam bileklerinden duvara zincirlenmişti. Babam onlara çok direnmiş olmalı ki kötü hırpalanmıştı. Kafasında akan kanlar yüzünün yarısını kırmızıya boyamıştı. Neyse ki büyükbabamda bir şey yoktu ama mahzun bir şekilde bana bakıyordu. Kolları yukarıdan duvara zincirlendiğı için ayakta uzun süre durmaktan bacakları titriyordu.

Yanlarındaki adamlar her an onları vuracakmış gibi silahlarını çıkarmıştı. "Büyükbaba!" diye bağıırıp ona doğru koşmak için bir adım atmıştım ki yanında duran adam silahını onun kafasına bastırınca, "Yapma!" diyerek hemen durdum. Ellerimi kaldırıp göğsümün hizasında tutarken aceleyle, "Tamam, yaklaşmıyorum ama n'olur yapma," dedim.

Şükürler olsun ki adım atmayı bıraktığımda silahını büyükbabamın kafesinden çekti. Büyükbabamın kırışıklarla dolu yüzünde bir damla yaş süzölürken, "Bige," dedi acıyarak bana bakarken. "Neden geldin kızım?" dediğinde sesinde bir babanın çaresizliğı vardı. Benim için çoğı zaman baba olmuştu.

Ağlayan gözleriyle içinde bulunduğumuz yeri işaret etti. "Burası Begüm'ün öldüğü yer. Bige'm neden geldin buraya, seni de annen gibi öldürecek," diyerek hıçkırdığında ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Ağlamasın, bana ağlamasın çünkü görmeye katlanamadığım tek şey onun gözyaşlarıydı.

"Sana bir şey olmayacak," dedim kısık bir sesle. "Buna izin vermeyeceğim."

"Sana bir şey olmasın Bige," derken gözlerime öyle bir baktı ki bu acıyı ona yaşatan kişinin ben olması içimi parçaladı. Kendinden çok benim için korkarken ıslak gözlerle bana baktı ve "Sana bir şey olmasın," dedi dua eder gibi.

Bana değil ona bir şey olmasın çünkü o, beni hayatta tutan tek kişiydi.

Büyükbabamın ıslak gözlerine bakmaya dayanamadığım için başımı çevirip babama baktım. O da beni izliyordu. Bu öğle bana vuran elleri şimdi bileklerinden zincirliydi ama elleri zincirli olmasaydı şimdi yine bana vuracağını sanmıyorum. Aksine o ellerle beni korumak ister gibi bakıyordu. Hayatım tehlikeye girince benim hakkımda düşündüğü onca yanlış şeye rağmen beni korumak ister gibiydi. Bugün bana tiksintiyle bakan gözlerinde bir babanın kızını kaybetme korkusu vardı. Bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu düşündüğü için bana söylemek istediği çok fazla şey vardı. Fakat bugün beni o kadar kırmışken söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum.

Konuşmak için dudaklarını araladı ama başımı iki yana sallayarak onu susturdum. "Bir şey söyleme," dediğimde gözlerime akın eden yaşları durduramadım. "Bugün bana zaten çok fazla şey söyledin, o yüzden artık kızın bile olmayan birine bir şey söyleme," dedim kırılgan bir sesle.

Bende açtığı yarayla yüzleşirken gözlerine akın eden yaşlarla başını ağır ağır salladı. "Bizim için değil kendi hayatın için bu gece yapman gereken her şeyi yap," dediğinde bana bir şey olacak diye korkuyla bakıyordu.

Yanaklarımdan süzülen yaşlarla gözlerine bakıp, "Öleyim veya öldüreyim mi baba?" dediğimde yıllar sonra geçmiş hakkında ilk kez ona bir şey söylediğim için yıkıldı ama onu tutan zincirler yere düşmesine engel oldu. Şimdi ikimizin de kulaklarında bir babanın sekiz yaşındaki kızına öl veya öldür diyen sesi vardı.

Neden baba, neden?

İçinde bulunduğumuz tüm şartlara rağmen neden diye sormamı bekledi. Belki de bu soruyu yıllardır bekliyordu ama yine ben sormadım o da konuşmadı. Neden diye yıllardır hiç sormadım çünkü bana vereceği hiçbir sebep beni bir katile dönüştürdüğü gerçeğini değiştirmeyecekti. Ondan hesap sorarak vicdanını hiç rahatlatmadım ve ölürken bile bunu yapmayacağım. Bu konudaki sessizliğim onun en büyük yenilgisiydi.

"Ama ben bu şartlar altında burada kalamam ki." Kadem'in alay eden sesini duyunca hemen arkamı döndüm. İki adam onun kollarına girerek onu yaka paça içeri getirdiler ve odanın ortasına doğru fırlattılar. Onun burada ne işi vardı?

Düştüğü yerden ayağa kalkınca baştan ayağa onu inceledim, neyse ki ona hiç zarar vermemişlerdi. Onu son gördüğüm gibiydi. Beni ve arkamda bağlı duran ailemi görünce kısık bir sesle, "Siktir!" dedi. "Bu piç bu gece büyük oynayacak!" Evet, bu bariz bir şekilde ortadaydı.

"Neden buradasın?" dediğimde sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi baygın gözlerle bana baktı. "Keyfimden değil herhalde," diyerek gömleğinin yakasını düzeltmeye başladı. "Senin yanından ayrıldıktan sonra havaalanına gitmeden yoldan geri döndüm çünkü seni yalnız bıraktığımı hatırladım." Sinirli bakışları Carlos'un üzerinde oyalanmaya başladı. "Ama bu herif bana pusu kurduğu için öğleden beri burada tutsağım!"

Yönümü Carlos'a doğru çevirip, "O neden burada?" dedim Kadem'i göstererek. "Onun 13 Haziranla bir ilgisi yok."

Alay dolu bakışları üzerimde gezinirken, "Gerçekten yok mu?" diyerek güldü. "Anlaşılan bu gece çok fazla sır açığa çıkacak." Bu herif tam olarak neyden bahsediyordu?

Soru dolu bakışlarımı görmezden gelerek önceden onun için hazırlanan masaya doğru yürüdü. Masa büyük kafesin tam karşısındaydı. "Elliden fazla adam deponun etrafında pusuda bekliyor ve bir o kadar da deponun içinde var," dediğinde gereksiz bir ayrıntıyı bizimle paylaşır gibi sesi ilgisizdi. "Yani ne dışarıdan birileri buraya girebilir ne de siz tek parça

halinde dışarıya çıkabilirsiniz." O söylemese de bunu zaten tahmin ediyordum çünkü dışarıda çok fazla araba görmüştüm.

Masanın üzerinde duran içki şişesini alıp kadehine biraz koyduktan sonra, "İster misin?" diyerek başını kaldırıp elindeki kadehi bana gösterdi. "Senin de en sevdiğin içecek brendi." Senin de dediğine göre sanırım onun da en sevdiği içecek buydu. Gözlerini gözlerime dikip, "Sanırım ikimizde sert şeyleri seviyoruz," dedi.

Onu yanlış anlayan Kadem, "Ne ima ediyorsun lan piç!" diyerek onun üzerine yürüdü ama Carlos'un adamları ona silah çekince durmak zorunda kaldı. "Onunla konuşurken sözlerine dikkat et!" dediğinde Carlos'tan zerre kadar korkmuyor gibiydi.

Kadem'in beni savunmasıyla gülen Carlos, "Her neyse," diyerek sandalyeye yaslanıp bize bakmaya başladı. "Buradan çıkmanın bir yolu var." Şeytani bakışları cam kafesi işaret etti. "Tek bir müsabaka istiyorum sizden. Rakiplerinizi alt ederseniz söz veriyorum sevdiklerinizi alıp gitmenize izin vereceğim," dedikten sonra büyük bir kinaye barındıran gözleri bende durdu. "Yaptığımız anlaşmalara sadık kaldığımı çok iyi biliyorsun küçük kuş."

Yalan söylemiyordu çünkü 13 yaşındayken onunla bir anlaşma yapmıştım. O gün anlaşmanın şartlarını yerine getirdiğim için Gazel ve beni hayatta bırakmıştı. Fakat anlaşmanın içeriği beni öldürmekten beter etmişti. Carlos oyun oynamayı seven bir hastaydı ama oynadığı oyunlar sıradan şeyler değildi.

Anlaşmaya sadık kalarak sizi öldürmüyordu ama aslında herkesten daha fazla öldürüyordu. Onunla yapılan bir anlaşmada her şekilde ölümcül ve unutulmaz yaralar alıyordunuz. Kazanma şansı olmayan bir oyunu kabul etmek bile lades demekle aynı şeydi.

Kadem, "Kazanırsak bizi bırakacağına nasıl inanacağız?" dediğinde Carlos beni işaret etti. "Bana değil ona inanmalısın çünkü verdiğim tüm sözleri tuttuğumu iyi biliyor."

Kadem başını çevirip bana bakınca isteksiz bir şekilde Carlos'un sözlerini onayladım. "Bu konuda yalan söylemiyor ama şeytanla anlaşma yapmayalım," dediğimde geçmişte olanlarla boğuşuyordum. İkinci kez bir şeytanla anlaşma yapıp ruhumu yine ona satmayacağım.

O hatayı zaten bir kez yapmıştım ve o gün annemi kaybettim.

Sırıtarak beni izleyen Carlos, "Seni ikna edebilirim," diyerek başını küçük bir açıyla babamların olduğu duvara doğru çevirdi. "Öldürün," dediğinde, "Tamam!" derken fazladan bir saniye bile düşünmedim. Birkaç saniye önce kabul etmeyeceğime çok eminken, sevdiklerimin hayatı işin içine girince çok hızlı fikrim değişmişti.

Kabul ettiğimi görünce bundan memnun kalarak içkiden bir yudum aldı. "Kafesin içinde ölümüne bir müsabaka istiyorum," diyerek bize oynadığı çirkin oyunun detaylarını anlatmak için fazla beklemedi. "Kafesin içinde ya ölüyor ya da öldürerek dışarı çıkabilirsiniz." Tavanında hoparlörlerin olduğu bölümü işaret edip Kadem'e baktı. "Sen rakibinle bu kısımda kozlarını paylaşacaksın." Anlaşılan eflatun camlı olan kısım bana kalmıştı.

Bana baktığında gözleri kısa bir an üzerimdeki eflatun elbisede oyalandı, ruhsuzca gülümsedi. "Senin kafesini sana özel en sevdiğin renkle süsledim." Evet, bunu görebiliyordum.

İşin en can alıcı kısmına gelmiş gibi bir katilin öldürme arzusuyla ayağa kalktı. "Şimdi rakiplerinizi tanışın," dediğinde sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. "Merak etmeyin kişi başına sadece bir kişi."

Kadem bana bakarak sinirden güldü. "Neyse ki bu sefer buçuk ihtimali yok," dediğinde bu durumdayken bile beni güldürdü. Anlaşılan son buçuktan yediği dayakları hâlâ unutmamıştı.

Adım sesleri duyduğumuzda rakiplerimizi görmek için gözlerimizi kapıya diktik. Önce Kadem'in iki katı iriliğinde bir adam içeri girdi ve Carlos, Kadem'e onu gösterip, "Senin rakibin," dedi.

Kadem kazanma ve kaybetme ihtimalini düşünerek rakibini incelerken içeriye bir kadın girdi. Kadem'in rakibi Carlos'un sağında dururken kadın da

Carlos'un solunda durdu. Carlos elini kadının ince beline koyarak bana onu gösterdi. "Bu da senin rakibin," dediğinde sinsilik akan gözlerinde büyük bir gizem vardı.

İlk kez gördüğüm bir kadına öylesine gözlerle baktım çünkü bana yabancıydı. Boş bakan siyah gözlerine aynı hissizlikle karşılık verdiğimin farkında değildim. Birazdan canını yakacağım veya canımı yakacak olan birine dostça bakamazdım. Onda bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Benden birkaç yaş büyük gösteriyordu ama tam yaşı hakkında bir fikrim yoktu. Siyah saçlarının her bir telinde yoğun bir güç fışkırır gibiydi. Uzun saçlarını sıkı bir at kuyruğu yaparak dövüş esnasında işini kolaylaştırmıştı. Gözlerinin siyahını ön plana çıkarmak için sürdüğü siyah far ona çok yakışmıştı. Aynı şekilde kalp şeklindeki dudaklarına da siyah bir ruj sürmüştü. Yüzündeki kadınsı hatlardaki sertlik onu olduğundan daha gizemli ve alımlı gösteriyordu. Evet, rakibim çok güzel ve çok acımasız görünüyordu.

Üzerinde siyah bir atlet ve deri bir pantolon vardı. Ancak birazdan camların içinde benimle dövüşeceği için deri ceketini elinde tutuyordu. Ayağında bile uzun çizmeleri vardı. Kısacası düşerse yerdeki cam parçalarından kendini koruyacak her şeye sahipti çünkü ellerinde bile bileklerinin üzerinde biten deri eldivenler vardı. Benim üzerimde ise ince askılı, omuzları düşük ve derin yırtmaçlı bir elbise vardı. Sanırım burada avantajlı olan oydu. Tenimdeki açıklar her düşüşte bana çok fazla acı verebilirdi.

Tamamen siyahlara bürünen kadının seksi vücudu giydikleriyle daha da ilgi çekiciydi. İnce boynunu süsleyen şeyi görene kadar öylesineydi ona olan bakışlarım fakat boynundaki kolyeyi gördükten sonra işin boyutu bir anda değişti. Ablamın kolyesi neden ondaydı?

Annemin ablama son doğum gününde taktığı siyah saka kuşu kolyesi neden ablamda değildi? Anneme onu hiç çıkarmayacağını söylerken şaka yapmıyordu çünkü giderken bile kolye boynundaydı. Fakat şimdi gümüş kolye yabancı ellere geçmiş gibi bu kadının boynundaydı. Tam ona bu kolyeyi nereden bulduğunu soracaktım ki arkamdan babamın, "Gazel?" diyen şaşkın ve sersemlemiş sesini duydum. "Kardeşinle mi dövüşeceksin?" Ne? Kardeş mi? Gazel mi? Neler oluyor?

Düşündüğüm şeyler olmuyor, değil mi?

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken kaskatı kesilerek kafese baktım ve bir gerçeği en acı şekilde fark ettim. Kafesin içindeki camlar çocukken ablamla yaptığım müsabakalardaki kumlar gibiydi. Kazanmak için gözlerime attığı o küçük kumlar. Aslında her şey çok açıktı ama ben görmek istememiştim. Başımı çevirip karşımda duran genç kadına bakarken gözlerim doldu, dudaklarım titremeye başladı. "Se-sen Gazel misin?" dediğimde bu soru dünyanın en acınası sorusuydu. Bu soru bir kardeşin en büyük yenilgisiydi çünkü hep korktuğum gibi onu tanıyamadım. On üçüncü yaş gününden sonra gitti ve on üç yıl sonra geri döndü. Hem de hiç ummadığım bir anda ve şekilde. Şimdi onunla ilgili her şey fazla yanlış ve yabancı geliyordu.

Ona neler olduğunu sormaya yeltendim çünkü babamın son söylediklerinin kabul edilir hiçbir yanı yoktu. Ablam bana bu kadarını yapmazdı, yapmazdı çünkü ben onun kardeşiydim. O beni öldürmek için değil kurtarmak için geldi. Evet, evet, bunun için gelmiş olmalı. Tam ona bunu soracaktım ki Carlos'un onun belindeki elini gördüm, nefesim kesildi. Carlos'un yanında durduğunu fark ettiğimde ise büyük bir darbe almışım gibi her şey etrafımda dönmeye başladım. Beynimin ısrarla bana sunduğu gerçeği kabul etmek istemezcesine başımı iki yana salladım. "Gazel buraya gel," dedim aceleyle ona doğru yürüyerek ama o kadar çok afallamıştım ki kendi ayağıma takılıp yere düştüm. Hiç olmadığım kadar şaşkındım.

Düştüğüm yerde başımı kaldırıp dağınık saçlarımdan arasından ona baktım. "Abla onun yanında durma," dedim ona yalvararak. "Belini tutmasın!" Ben neler olduğunu anlayamıyorum ama iyi şeyler olmuyordu.

Aceleyle ayağa kalkıp ona doğru gitmeye çalıştığım da Kadem kolumdan tutarak bana engel oldu. "Bırak beni!" Çıldırılmış gibi bağırarak Kadem'i ittim ve ona ablamı gösterdim. "Neden Carlos'un yanında duruyor?" Aklımı yitirmekten korkarcasına, "Baba!" diye ağlayarak ona doğru döndüm. "Baba sen bana neler olduğunu anlat ben iyi anlamıyorum." Ben bugün çok üzüldüm, o yüzden her şeyi yanlış anlıyordum ama babam bana doğrusunu anlatacaktı. Düşündüğüm sebeplerden ablamın burada olmadığını söyleyecek ve bende ona inanacağım. Babam söylerse hemencecik inanırım ki.

"Baba konuş," diye hıçkırdığımda babamın gözleri doldu. "Özür dilerim," dediğinde bakışlarında bir babanın yıkılışı vardı. "Seni bundan korumaya çalışıyordum çünkü bugünün gelmesinden hep korktum," dedi ve uzun bir bekleyişin ardından gözlerime baktı. "O bizden ayrıldığı gün senin ablan olmayı bıraktı." Ne demek bıraktı? Buradaydı işte bıraksaydı neden burada olsun ki? İnsan kardeşini öylece bırakamazdı, babam ne dediğini bilmiyordu.

İtiraz ederek başımı iki yana salladığımda babam gözlerimin içine baka baka duymaktan nefret ettiğim o cümleyi kurdu. "O uzun zamandır senin ablan değil Efil çünkü on üç yıldır Carlos'a çalışıyor." Hayır, bunları duymuyorum, babam da bunları söylemiyor. Sorun bendeydi ben her şeyi yanlış anlıyor ve yanlış duyuyordum. Sorun ablamda değil bendeydi. Sorun bende olmalıydı çünkü babamın söyledikleri hiç mantıklı değildi. Kabul edilir hiçbir yanı yokken sorun bende olmalıydı.

Annemin ölümünde büyük bir rol oynayan birine çalıştığına inanmamı bekliyordu.

Burada korkunç şeyler olduğu için babama inanmaktan korkuyorum.

"Hayır, baba hayır," diyerek onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım. "Ablam değildir o," dedim kendimi buna inandırmaya çalışarak. "Ablam bana bunu yapmaz. Bu kadının sadece saçları ve gözleri siyah, ablama benzemiyor ki. Gazel bana gelecek ama bu gelen Gazel değil." Babam yanıliyordu bu benim ablam değildi çünkü ablam benimle ölümüne bir müsabakaya girmezdi. Girmezdi çünkü yaşasın diye ona karşı kaybedeceğimi iyi bilirdi. Benim ablam beni öldürmeye yanaşmazdı. Bu gelen kadın benim ablam değildi ama ablam bana gelecekti. Geleceğini biliyorum.

"Büyü artık babasının kızı," diyen sesini duyunca her şeyiyle bana yabancı olan kadına doğru döndüm. "Böyle deme," dedim ağlayarak. "Bu ablamın lafı senin değil!" Anneme olanlardan sonra ablam bana kızıp böyle söylemeye başlamıştı.

Ağlayıp durmamdan sıkılmış gibi ağırlığını bir ayağının üstüne verirken, "Hâlâ çocuk olduğunu görüyorum," dedi. Hem sesi hem de bakışları fazla

duygusuzdu. "Anlaşılan baban seni yeteri kadar büyütememiş."

"Sen büyütseydin lan!" diyen Kadem gözyaşlarına daha fazla kayıtsız kalamadı. Kaşlarını çatarak ona Carlos'u gösterdi. "Annenin katiline köpeklik yapacağına kalıp kardeşini sen büyütseydin!" diye bağırdı. En az benim kadar burada olanların şaşkınlığını yaşadığını görebiliyorum ama benim için güçlü durmaya çalışıyordu. Nedendir bilmiyorum ama Kadem'de yıkılmış gibiydi.

Kadının siyah gözleri Kadem'i bulunca dudağının köşesi küstahça kıvrıldı. "Ses tonuna dikkat et çocuk," dediğinde onu küçümsüyordu ama aralarında en fazla bir yaş var gibiydi. Gözleriyle Kadem'in bileğinin iç tarafındaki yara izini işaret etti. "Benimle nasıl konuşacağını sana öğrettiğimi sanıyordum?" Onu tehdit eder gibiydi.

Kadem yanımda dimdik dururken ona bakarak güldü ama bu gülüşü gerçek değildi. "Senin bana öğreteceğin hiçbir şey olamaz." Kadının belini Carlos'un çirkin eli süslerken Kadem'in elini belimin arkasında hissettim. Gözlerini kadından ayırmadan, "Bige yerine benimle dövüş," derken parmakları kavradığı belime hafif bir baskı uyguluyordu. Olanlar karşısında omuzlarım çökmüş, belim bükülmüş olmalı ki Kadem bana dik durmam gerektiğini söylüyordu.

Belimdeki eli bana güven verdiği için dik durmaya çalıştım ama her an yere yığılabilirdim. Düşmanca gözlerle Kadem'e bakan kadın, "O vakit kafesin içinde ölmemeye çalış," diyerek ona beni gösterdi. "Sevgilinle işim bittiğinde senin kafesine gelebilirim."

"Sevgilim değil!" dedi Kadem.

"Umurumda değil," diye cevap verdi kadın.

Bir an önce buradaki işimi bitirip gitmek istediğim için kafese doğru yürüdüm ama Carlos, "Sen söyle," dedi büyükbabama bakarak. "Bir tek sana inanır, ona bu kadının ablası olduğunu söyle," dediğinde daha fazla acı çekmem için buna inanmamı istiyordu.

Durup büyükbabama doğru döndüğümde gözlerimdeki korkuyu gördü. "Hayır," diyerek Carlos'a karşı çıktı. "Bunu Bige'ye söylemeyeceğim çok üzülür," dediğinde aklı yine bir çocuğun masumluğuna kaymıştı. "Bige bugün çok üzüldü ona bunu söyleyemem," derken Gazel'e bakıp ağlıyordu. "Ona ablan senin için geldi, kardeş kardeşin katili olacak diyemem!" Gözlerimden yaşlar akarken farkında olmadan bana çok fazla şey söylemişti. Kalbim inkâr etmeye devam etmek istiyordu ama beynim artık bundan kaçamazsın diyordu.

Gerçeklerden kaçmayı bırak artık Bige, o senin ablan.

Bunu kabul etmek belki de hayatımın en zor kararıydı. Korkaklığı bırakıp yüzleşmek ise üstesinden gelemeyeceğim kadar ağırdı. Az önce inkâr ederken bağırıp kızıyordum ama şimdi bir anda sessizleşmeye başladım. Gazel'e bakarken, "Neden?" diyebilirdim güçlkle. Ondan hesap sorarken artık yersiz çırpınışlarda bulunmuyordum. "O annemizin katili."

İçeri girdiğinden beri ilk kez bir tepki gösterip kaşlarını çatı. "Öyle mi gerçekten? Babanın önünde bunu konuşmayı istiyor musun?" Beni gerçekleri babama anlatmakla tehdit edince şimdi olduğundan daha fazla ağlamak istedim. O gerçekten ablamdı çünkü tıpkı ablam gibi insanları zayıf noktalarında vurmayı iyi biliyordu.

"Anlatırım babama," diyerek başımı salladım. "Buna bir son vermen için istediğin her şeyi yaparım." Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Ben senin kardeşinim bana düşman gibi bakma," diye ona yalvardım. "Annem ölürken bile sana söylediği son sözü, 'Efîl sana emanet,' olmuştu. Gazel yapma ben uzun zamandır öksüzüm," diyerek ona bugün beni evlatlıktan ret eden babamı gösterdim. "Belki de artık yetim," dedim baba sevgisinin yokluğuna ağlayarak.

Bana karşı içi zerre kadar yumuşamadı. Tüm gaddarlığıyla bana bakarken, "Annem seni severdi," dediğinde bakışlarının bir ruhu yoktu.

"Ölürken bile seni düşünecek kadar çok severdi. İnsan katilini sevebilir mi? Annem sevdi," deyince bir şeyler söylemek istedim ama her kelimesinde haklılık akan sözleri beni büyük bir sessizliğin içine itti. Annem katilini severdi, bu cümle ne öldürürdü ne de yaşatırdı. Bu cümle kimsenin asla

sahip olamayacağı ölümcül bir silah gibiydi ve bu silahı ben Gazel'in eline vermiştim. Beni bununla vursun diye o gece yaptıklarımla bu silahı ben ona vermiştim. O da şimdi üzerine düşeni yapıyordu.

Artık Kadem'in desteği olmadan ayakta bile zor dururken, "Bunu nasıl başardın?" dedim Carlos'a. "Ona kendini nasıl affettirdin?" dediğimde onun karşısında o kadar aciz durumdaydım ki bu daha önce hiç olmamıştı. Gözlerimin pınarında durmaksızın yaşlar akarken, "Bana da söyle," diyerek bu gece ilk kez bir düşmanıma yalvardım. "Bana da söyle beni de affetsin." Yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "Para mı verdin, güç mü teklif ettin, bana da söyle beni de affetsin."

Ona yalvarmamdan hoşlanmayan babamın, "Efil yapma," diyen acı çeken sesini duydum ama yalvarmaya devam ettim çünkü ablam Carlos'u affettiye beni de affedebilirdi.

Sarsak adımlarla Carlos'a doğru yürüyüp tam karşısında durdum. "Seni nasıl affetti?" diyen sesimde benim gibi titriyordu. "Nasıl yaptığını bana söylersen istediğin her şeyi yaparım." Bana bu bilgiyi vermeliydi.

Katı bir şekilde bana bakarken, "Her şeyi mi?" dedi tüm iplerimi eline alarak. Başımı salladığımda ayaklarının önünü işaret etti. "Arkadaşlarının katili karşısında diz de çöker misin?" dediğinde ağlamaya başladım. Evet, bunu bile yaparım.

"Hayır!" diye babam ve Kadem aynı anda tüm hiddetiyle bağırdı. "Bunu yapamazsın!" diye bağırıp bana kızıyorlardı.

Babam, "Benim kızım bir köpeğin karşısında bükülmez!" diyordu ve onu tutan zincirleri çekiştirerek kurtulmaya çalışıyordu.

Kadem ise, "Hepsi burada öldü lan, burada!" diye acı çeken bir yüzle bana bakıp ölen arkadaşlarımı hatırlatıyordu. "Onlara böyle ihanet edemezsin. Nereden görülmüş bir kurt kızının itlerin önünde eğildiği," dediğinde dolan gözlerle bana bakıyordu. "Yapamazsın, onların anısına böyle ihanet edemezsin. Kendine gel Efil Saka, bu yer kardeşlerine mezar oldu, nasıl eğilip yalvarırsın!" Hızlı adımlarla yanıma gelip kolumdan tuttuğu gibi beni peşinden sürükledi. Eğilmeme izin vermeden beni Carlos ve Gazel'den

uzaklaştırdı. Buna izin vermemeye kararlıydı oysa ki Gazel bana rakip olarak içeri girdiği an ben çoktan tüm düşmanlarımın önünde bükülmüştüm.

Kadem beni cam kafesin önüne çekip sertçe bıraktı. "Bu şeyin içine gireceğiz ve yapmamız gereken ne varsa onu yapacağız!" Kahverengi gözleri daha önce hiç görmediğim bir ciddiyetle bana bakarken, "Dik dur artık!" diye bana bağırıp göğsümden iterek beni kendime getirtmeye çalıştı. O kadar kızgındı ki zayıflığım karşısında ne yapacağını bilmiyordu.

"Kadem o Gazel," dedim ağlayarak. "Yapamam bunu."

Beni zorlayarak, "Yapacaksın!" dedi sert bir sesle.

"O benim ablam!" diye ona bağırdığımda elini kaldırıp bana öyle bir tokat attı ki arkaya doğru savruldum ama düşmeme izin vermeden kolumu yakaladı. Sinirden zangır zangır titrerken onda hiç beklemediğim bir ciddiyetle, "O Gazel değil!" dedi dişlerinin arasından. Beni gerçeklere uyandırmak ister gibi kolumu sıkmaya başladı. "Artık değil Efil, artık değil!"

Durmaksızın akan gözyaşlarımı görünce dayanamadı, bana kıyamadı. "Ulan kardeşim öldüğünde bile ben senin karşına geçip sana el kaldırmadım," dediğinde vurduğu yanağıma baktı, gözlerinden bir damla yaş szld. "nk bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordum. Gazel bunu bilmiyorsa ona abla diyemezsin!" Hayır, bunu kabul etmek sandığı kadar kolay değildi.

Ablamın Carlos'a çalıştığını kabul etmek hiç kolay değildi.

Ağlamaktan başka bir şey yapmadığımı görünce sustu ve gözyaşlarıma ortak olarak, "Birlikte lelim mi Efil?" dedi kederli bir sesle. Bana bir şeyler anlatmak ister gibi ıslak gözlerle bakarken, "Bende lmn ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim," dedi kısık bir sesle. Gözlerimin içine anla artık dercesine bakarken, "Birlikte lelim mi Efil?" dediğinde zihnimin tüm duvarlarında büyük bir patlama meydana geldi ve ben kaskatı kesildim. Aman Allah'ım, bunu gerçekten yaşıyordum.

"Asım amca sana ne dedi?"

"Babam bana öl dedi, Uğur. Öl veya öldür dedi ama ölümün ne olduğunu söylemedi. Sordum ama söylemedi sen biliyor musun, ölüm ne demek?"

"Bende ölümün ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim. Birlikte ölelim mi Efil?"

Geçmişte iki çocuğun yaptığı konuşma aklıma gelince arkaya doğru sendelerken, "Uğur?" diye fısıldadım darmadağın olmuş bir halde. "Sen Uğur musun?"

Kadem benim çocukluk arkadaşım Uğur muydu?

Evet, nihayet Bige ve Kadem arasındaki bir sır açığa çıktı. Kadem kim olduğunu Bige'ye söylemek için doğru zamanı bekliyordu ama bu gece olanlardan sonra daha fazla duramadı çünkü ikisinin de orada öleceğini düşünüyor. Ölüceğini düşünürken Bige'den böyle bir şeyi saklayamadı .

Gerçeklerin bu şekilde ortaya çıkmasını bekliyor muydunuz?

Bige artık Kadem'in kim olduğunu biliyor, sizce tepkisi ne olur? Tam olarak ne yapacaktır?

Anlaşılan 13 Haziran iki çocukluk arkadaşı için çok çetin geçecek çünkü daha kafesin içine girmeden ağır kayıplar vermeye başladılar.

Gazel'in 13 Haziran'da çıkıp geleceğini eminim en az Bige kadar biliyordunuz. Peki, Carlos'un safından yer alarak gelmesini bekliyor muydunuz?

Gazel gerçekten o kafesin içine girip kardeşiyle ölümüne bir müsabaka gerçekleştirecek mi?

Karun karısını arıyor, Duha ise kardeşi olarak gördüğü Kadem'i ama ikisi de Carlos'un elinde. İkisinin nerede olduğunu anlamaları uzun

sürmeyecektir ama Carlos'un da dediği gibi depodaki adamları geçip onlara ulaşmak da kolay değil.

Ne dersiniz, iki düşmanı ortak bir amaç uğruna ilk kez aynı cephede savaşırken okur muyuz?

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölüme kadar hepiniz Allah'a emanet olun.

(22) Son Öpücük

"Gel başım belada, bu yüzden eşitlenmedi son öpücük."

18 yıl önce.

Birkaç saat önce doğum günümü kutluyor, bir dilek dileyip pastadaki mumları üflüyordum ama birkaç saat sonra daha önce hiç görmediğim bir yere yaka paça getirilmiştim. Bugün benim doğum günümdü ama babam gelememişti çünkü işleri vardı. Babam son günlerde bir adamı fena kafaya takmıştı bu yüzden yine onun peşine düşmüştü. Pastayı üflerken dilediğim dilek babamın bu geceyi benimle geçirmesiydi. Bana bir gün öncesinde doğum günü hediyesi olarak etekleri fırfırlı eflatun bir elbise göndermişti. Bir prensesin elbisesi gibi kabarık etekli elbiseyi giydim ama babam henüz görmedi. Bana aldığı elbiseyi üzerimde görmesini istiyorum.

Bir dilek dilemiştim bu yüzden babam bu gece bana gelecekti. Annem hep çocukların dilekleri kabul olur derdi, yani babam bana gelecekti. Gelmesini istiyorum çünkü çok müşkül bir durumdayım.

Tanımadığınız adamlar evimize baskın yapıp bizi kaçırdılar. Bizi bir depoya götürdüklerinde orada Cemal amcanın karısını ve çocuklarını da gördüm. Sadece onlar değil Nazım, Yusuf ve Mahir amcanın eşleri ve çocukları da oradaydı. Bu adamlar hepimizi kaçırmışlardı. Daha sonra da her anneye bir çocuk bırakıp diğer tüm çocukları oradan çıkarmışlardı. Dışarı çıkardıkları çocukların arasında bende vardım. Annem beni vermemek için çok uğraşmıştı ama iki adam annemi döverek beni ondan almıştı. Bizi bir arabaya bindirip başka bir yere getirdiler ama nerede olduğumuzu bilmiyorum.

Ben ve Uğur kaçtık. Bunu nasıl yaptığımızı bizde bilmiyoruz ama adamların küçük bir boşluğundan yararlanıp kaçmayı başardık. Bu devasa depodan içeri girdiğimiz an kaçacak küçük bir boşluk arıyordum. Adamlar bizi zorla üst kata çıkarmaya çalışınca ellerinden kurtulup bodrum kata inmeye başladım. Tabii Uğur'da her konuda gözü kapalı peşimden geldiği

için o da durmamıştı. Onu tutan adamın elini ısırıp benimle birlikte aşağıya doğru koşmaya başlamıştı. Bize neler yapacaklarını bilmiyorum ve bilmekte istemiyorum.

Hızlı bir şekilde bodrum katına inip hemen bir odaya girdik ve kapının sürgüsünü çektik. Demir sürgü onları bir süre dışarıda tutardı. İkimiz nefes nefese bulunduğumuz yere bakınca onlarca sandık ve kapalı kasa gördük. "Bunlar ne?" dediğimde Uğur korkarak etrafına bakarken, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Zaten ilekli süt ve ilek dışında ne halt bilirdi ki.

"Babamı arayalım gelsin bizi kurtarsın," diyerek cebinden telefonunu çıkartınca rahatlayarak nefesimi verdim. Tabii ya Uğur'un telefonu vardı. Henüz on yaşında olmasına rağmen dışarıda eve dönüş yolunu sık sık unuttuğu için Yusuf amca ona telefon almıştı. Böylece onları arayıp kaybolduğunu söyleyebiliyordu. Dışarıdaki adamların hiçbiri küçük bir çocuğun telefonu olacağını tahmin edemezdi.

Kapının dışında, "Depoya girdiler!" diyen bir ses geldi. "Techizat deposundalar!" Nedense burada olmamız onları telaşlandırmış gibiydi.

Uğur babasını arayacağı sırada hemen telefonu ondan alıp babamın kayıtlı numarasını buldum. İyi ki de annem okumayı çözmem için geçen yıl çok uğraşmıştı. Babamı arayıp telefonu kulağıma koyduğumda, "Uğur?" diyen şaşkın sesini duydum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama çok fazla silah sesi geliyordu. "Evlat neredesiniz?" dediğinde telefonu kapatmamdan korkar gibi sesi telaşlı çıkmıştı.

"Baba benim Efil," dedim aceleyle. "Baba çok korkuyorum yanıma gel," dediğimde kapıya bakıp ağlıyordum. "Kapı onları uzun süre dışarıda tutamaz baba buraya gel." Sesim dışarıya çıkmasın diye kısık sesle konuşuyordum.

Ben olduğumu anlayınca babamın telaşı iki kat arttı. "Geliyorum kızım, oraya geliyorum babam," dediğinde telefonun diğer ucundaki silah sesleri arttı. Babam koşuyormuş gibi sesi nefes nefese çıkıyordu. "Yolumuzun üzerinde çok fazla engel var Efil, biliyorum anlamıyorsun ama sana gelmem biraz zaman alacak. Bana nerede olduğunu tarif et," dediğinde aynı zamanda, "Mahir ara çocukları sinyali takip etsinler!" diye bağırıyordu.

"Baba bir depodayız," dedikten sonra etrafıma baktım. "Burada çok fazla sandık, kasa ve palet var."

Yürüyüp sandıklardan birinin kapağını açtım. "Baba içinde silah var." Bu seferde bir kasanın üzerindeki örtüyü çektim. "Baba bantla sarılı saatli bir şeyler de var," dedikten sonra köşedeki paletlerin üzerinde duran şeyleri elimle ona gösterdim. Sanki beni görecekmış gibi, "Baba bak orada da roket veya füze gibi bir şeyler var ama tam adını bilmiyorum. Hani filmde izlemiştik ya onlara benziyor."

Arkamdaki fiçinin kapağını açıp, "Baba siyah kum da var," dediğimde, "Barut," diyen kısık iniltisini duydum. Barut mu? O ne?

"Efil siz şu anda günlerdir peşinde olduğumuz büyük techizatın bulunduğu depodasınız," dediğinde aceleyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Tüm o şeylerin bu gece patlama noktalarına ulaşacağı bilgisini aldık. Biz bu itlerden kurtulup gelene kadar onlar hepsini dışarı çıkartır. Efil ne demek istediğimi anlıyor musun?" Hayır, anlamıyordum çünkü babam sekiz yaşındaki bir çocuğun kolay kolay anlamayacağı şeylerden bahsediyordu.

Kapıdan gelen silah ve tekme sesleriyle daha fazla ağlamaya başladım. "Baba içeri girecekler," dediğimde yanımda duran Uğur'da kapıya bakıp benimle ağlıyordu. Bu kapının açılmasından çok korkuyorduk. "Baba artık gel çok korkuyorum," diyerek hıçkırdım. "Ne zaman geleceksin?"

Ağlamaya başladığımda babamın acı çeken sesini duydum. "Şimdi ağlayamazsın yapman gereken son bir şey var," dediğinde küçük bir çocukla konuştuğunun farkında değildi. "O techizat asla dışarı çıkmamalı." Ona ihtiyacı olduğu için ağlayan bir çocuğa söylediği şeyler bunlardı. Oysaki geliyorum demesini beklemiştim.

Gözyaşlarım birbiri ardına akarken, "Baba çok korkuyorum," dedim çünkü kapı artık menteşelerinden oynuyordu. "Baba n'olur gel."

Onu dinlemek yerine sürekli ağladığım için bu sefer daha katı ve sert bir sesle, "Ağlamayı bırak Efil Saka!" deyince irkilerek hazır ol konumuna geçtim. Babam ne zaman tam adımı söylese bende böyle bir etki bırakıyordu. "Bulunduğun yerde bir ateş, bir kıvılcım çıkarmalısın!"

"Sonra ne olacak?" diye sorduğumda duymak istediğim tek şey hemen sonrasında burada olacağıydı.

Hayatının en zor konuşmasını gerçekleştiriyormuş gibi, "Her şey sona erecek," diye fısıldadı acı çeken bir sesle. "Ben bir baba olarak bu gece kızımın vazgeçiyorum o yüzden cesur ol ve yapman gerekeni yap," diyen sesi titriyordu. "Öl veya öldür Efil," dedi ağlamaklı bir sesle. "Öl veya öldür."

Benden vazgeçtiğini söylediği kısımdan sonra gözlerimden yaşlar süzülürken, "Baba," dedim ama sesimde büyük bir muhtaçlık vardı, babama olan muhtaçlığım. "Ölüm ne demek?"

Bekledim ama babam bana cevap vermedi.

Ben bekledim babam sustu.

Çok bekledim ama babam bana cevap vermek yerine telefonu kapattı.

Elimdeki telefona öylece bakarken Uğur kolumu tuttu. Kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmış bir halde bana bakıyordu. "Asım amca sana ne dedi?"

"Babam bana öl dedi, Uğur." Ölüm kelimesinin sözlükteki anlamını sorgularken içli bir ifadeyle başımı salladım. "Öl veya öldür dedi ama ölümün ne olduğunu söylemedi. Sordum ama söylemedi sen biliyor musun, ölüm ne demek?" dediğimde babamın bu gece tek bir cümleyle hayatımı kökünden sarsacağını henüz bilmiyordum.

Uğur ıslak kirpiklerini kırıştırarak, "Bende ölümün ne olduğunu bilmiyorum ama seninle öğrenirim," dedi. Beni neşelendirmek için gülmeye çalışırken bir anlaşma yapmak ister gibi bana elini uzattı. "Birlikte ölelim mi Efil?"

Kabul ettim, neyi kabul ettiğimi bilmeden ince parmaklarım onun küçük elini sardı ve "Ölelim Uğur," dedim. "Birlikte ölelim." Bu iki çocuğun konuşmaması gereken bir şeydi, burada olanlar iki çocuğun yaşamaması gereken her şeydi. Birlikte ölme kararı aldığımızda kimse bize ölümün ne

olduğunu ve çocuk kalplerimizde nasıl bir iz bırakacağını söylememiştir. Babam bize kıymıştı.

"Babam burada ateş yakarsak yeterli olabileceğini söyledi." Avucumu açarak ona doğru elimi uzattım. "Kibriti ver." Uğur karanlıktan çok korktuğu için yanında mutlaka kibrit kutusu taşırdı. Benim olur olmadık anlarda döktüğüm gözyaşlarım, onun da kibritleri meşhurdu.

Kısa pantolonun arka cebinden çıkardığı kibrit kutusunu bana verince hemen üst üste dizili kasalara doğru koştum. Deponun en arka kısmına geldikten sonra kasaların arkasına geçtim. Önümde dağ gibi duran kasalar beni gizlerken diz çöktüm ve en alttaki kasanın üzerindeki siyah örtüyü biraz çektim. Örtünün ucunu kibritle yaktıktan sonra saklandığım yerden çıkıp Uğur'a doğru koştum. Babam küçük bir kıvılcım her şeyi sonlandırmaya yeter demişti. Kasanın üzerinde duran örtünün ucunu yakmıştım ama değişen hiçbir şey olmamıştı. Babamın istediği şeyi yapınca burada olacağını sanmıştım ama babam hâlâ yoktu. Aslında babam haklıydı çok şey bu gece son bulacaktı ama ben henüz bunu bilmiyordum.

Tam Uğur'un yanına gelmişim ki kapı gürültüyle açıldı. Dört adam içeri girdiğinde Uğur ile ağlayarak birbirimizin ellerini sıkıca tuttuk. Uğur, "Efil korkuyorum," diye ağlamaya başlayınca, "Biliyorum," diyerek ağlamaktan akan burnumu içime çektim. "Görmüyor musun, bende çok müşkül bir durumdayım."

Adamlar sinirli bir şekilde üzerimize yürürken arkama saklanan Uğur, "Ama sen hep müşkül bir durumdasın," dedi salya sümük ağlarken. "Bitmiyor ki müşküliyetlerin."

"Ne diyorsun sen Uğur ya!" Ona kızmak istiyorum ama beni bir kalkan gibi önüne çektiği için yapamıyorum. "Bunlar şimdi beni dövecek, izin ver de olsun o kadar müşküliyetim!" dedikten sonra başımı çevirip arkaya doğru bakmaya çalıştım. "Sen öne geçsene, ben azıcık korkuyorum."

Elbisemin sırt kısmına sıkıca tuttu. "Ben daha çok korkuyorum!" dediğinde adamlar ikimizin de koluna yapışıp bizi zorla depodan çıkardılar. Ciyak ciyak bağırarak kurtulmaya çalışıyorduk ama kollarımızı öyle bir sıkıyorlardı ki sanki kırmak istiyorlardı.

Merdiveni çıkarken yanında adamlarla inen birini gördüm. "Her şey yolunda baba, şimdi nakliyeye başlıyoruz," diyerek telefonla konuşuyordu. Yirmili yaşların ortasındaki adam aşağıya inerken bir adam kolumdan çekerek beni yukarı çıkartıyordu. Aynı hizaya geldiğimizde kısa bir an göz göze geldik. Yıllar sonra onun Carlos'un oğlu David olduğunu öğrenecektim ama şu an için ikimizde birbirimizi tanımıyorduk.

Ne ben kollarımdan sürüklenirken aslında ölümden kaçtığımı biliyordum ne de o, kendi ayaklarıyla aşağıya inerken patlamanın göbeğine gittiğini biliyordu. Hayatımız tam bu noktada birkaç saniyeliğine kesişmişti. Babasının kopyası olan gözleri benim ıslak kahvelerimle sadece beş saniyeliğine buluşmuştu. Çocuk katil ve kurbanı arasındaki bu sessiz bakışma sadece beş saniye sürmüştü. Daha sonra birbirimizin yanından geçerek kısa bakışmamız son buldu.

Hayat işte böyle garipti, kimin gözlerine baktığını bilmeden yanından öylece geçiyordun.

David kendi katilinin çocuk gözlerine baktığını o an hiç bilemedi.

Bizi ikinci kata çıkardıklarında, "Arkadaşlarım nerede?" diye bağırıp beni sürükleyen adama zorluk çıkarmaya başladım.

Sırf beni susturmak için, "Birazdan onları da yukarı çıkartacaklar!" dedi ama onlara çok zorluk çıkardığım için bunu söylerken tırnaklarını koluma geçiriyordu.

"Çağırın gelsinler!" diye bağırdım ona direnmeye devam ederken. "Ben aşağıda yangın çıkardım orası yanacak," dediğimde bizi tutan adamların yüzü bembeyaz oldu. Kollarımızdaki elleri gevşerken birbirlerinin gözlerine kısa bir an baktılar. Onların sessiz bakışması aslında birçok şey söylüyordu fakat biz anlamıyorduk.

"Siktir!" dediler ve bizi bırakıp aşağıya doğru koşmaya başladılar. "Depo patlayacak, herkes dışarı çıksın!" diye bağırıp hızlıca aşağıya iniyorlardı. Neler oluyor?

Uğur ile üst katın koridorunda tek başımıza kalınca şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. "Neler olduğunu bilmiyorum ama bizim de buradan çıkmamız lazım!" dedim. Adamlar bizi bırakıp gitmişken bu fırsatı değerlendirip kaçmalıydık.

Koridorun tam ortasında durduğumuz için elimle koridorun sonunu işaret ettim. "Uğur sen bu taraftan git bende diğer taraftan. Ayrılırsak bizi bulmaları uzun sürer."

"Ayrılmayalım Efil," dediğinde dudaklarını sarkıtıp üzgün gözlerle bana bakıyordu. "Biz hiç ayrılmayalım."

"Ayrılmayacağız şapşal," diyerek ona gülümsedim. "İçimizden biri kurtulmayı başarırsa diğerinin de kurtulma şansı olur." Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Hadi çok oyalandık."

Söylediğim yöne doğru koşarken durup kısa bir an bana baktı. "Öpücüğünü eşitlemeyecek misin, Efil?" dediğinde bunun ikimiz için bir veda olduğunu bilmiyorduk ama içten içe hissediyorduk. "Birbirimizi tekrar bulduğumuzda eşitleyeceğim," dedim ıslak gözlerle. Biz birbirimizi hiç bulamadık.

Sabaha birbirimizi bulacağımızı düşündüğümüz için Uğur son bir kez daha bana baktı ve söylediğim yöne doğru koşmaya başladı. Koridordan dönüp gözden kaybolana kadar arkasından bakıp gidişini izledim. O hiç duymadı ama arkasından, "Beni bulmayı unutma," diye fısıldadım. Ben onu arayacağım umarım o da beni aramayı unutmaz.

Saklanmak için bir ofisin camına yaklaşıp içeriyi gözetledim. İçeride kimse yoksa buraya girip saklanacaktım. Birileri var mı diye bakarken yüzümü cama doğru yaklaştırdım. İşte ne olduysa tam bu esnada oldu. En büyük kâbusumun başladığı nokta tam olarak burasıydı.

Yüzümü cama yaklaştırıp içeriye baktığım esnada büyük bir patlama koptu. Hayatımın en şiddetli depremine tanık oluyormuşum gibi önce cam patlayıp bir bıçak gibi yüzümün her yerine saplandı, daha sonra ise çocuk vücudum arkamdaki duvara doğru savruldu. Duvara çarpıp yere yuvarlandığımda birbiri ardına patlayan havai fişekler gibi depodaki patlama durmaksızın devam etti. Her bir patlama bir diğerinden daha büyük oluyordu. Her yer

şiddetli bir şekilde sallanıyor, zemin beşik gibi hareket ediyor ve duvarlar yıkılıyordu. Kulaklarımı kanatacak kadar şiddetli olan patlama sesi beni sağır edecek kadar sarsıcıydı.

Baba artık gel. Biliyorum bunu duymaktan hiç hoşlanmıyorsun ama çok korkuyorum.

Tüm patlamalardan daha büyük bir patlama meydana geldiğinde arkamdaki duvar üzerime yıkılmaya başlamıştı. Fakat zeminden açılan göçük beni yutarak duvardan korumuştı. Yukarıdan alt kata düştüğümde sırtüstü yere çakıldım, üstelik tavadan kopan moloz taşları üzerime düşmeye başladı. Kopan moloz taşları üzerime düştükçe boğuk çığlığım ağzıma dolan toprak yüzünden dışarıda duyulmuyordu. Gözlerimin bulanık görmesini yüzümdeki topraklara yormuştum çünkü henüz gözlerimdeki hasarı bilmiyordum.

Bulanık gözlerle bile tavanın olduğu gibi yere yıkılmak üzere olduğunu görmüştüm. Yıllar sonra bile kırık bir ayakla ayağa kalkıp nasıl bu yerden kaçtığımı sorgulayacaktım ama yapmıştım. Üzerime düşen, kaburgalarımı kıran taşları çığlık çığlığa ağlayarak üzerimden atmıştım. Bacağıma saplanan büyük bir demir parçası varken o anki adrenalinle ayağa kalkmayı başarmıştım. Tavan üzerime yıkılmadan hemen önce kendimi odanın köşesine nasıl attığımı bilmiyorum. Okulda deprem tatbikatı yaparken öğretmenim hep köşelere kaçmamızı söylemişti. Böyle bir günde öğretmenimin sözleri hayatımı kurtarmıştı.

Odanın köşesine kendimi attıktan kısa süre sonra tavan büyük bir sarsıntıyla çöktü. Yıkılan tavanla ikinci bir sarsıntı hissederken artık hiçbir şey duymuyordum. Kulaklarımdaki keskin çınlama ve yoğun basınç dışarıdaki tüm seslere karşı beni sağır etmişti. Burası artık tamamen toz ve duman altındaydı. Zehirli bir havayı soluduğumdan habersiz öksürmeye başladım. Bir sisin içinde kalmıştım. Gözlerim yeteri kadar iyi göremediği için küçük ellerim bacağımdaki demire asıldı. Vücudumda ölmem gereken o kadar çok hasar vardı ki adrenalin patlaması yaşadığım için henüz hiçbirini hissetmiyordum. Çocuk vücudum çökmeden önce son bir kez daha direniyordu.

Demiri çekip bacağımdan çıkartırken hiç acımadı, camların kanattığı yüzüm de acımadı. Yarılan kafam, kırılan bacağıım veya çatlayan kaburgalarım hiç acımadı. Belki de yaşadığım şoktan dolayı acı hissetmiyordum ama şu an için kan revan içinde kalan vücudum hiç acımıyordu. Tamamen acıya uyuşmuş gibiydim ama acıyacaktı, yarın gözlerimi bir hastanede açtığımda her yaranın acısı ölümcül boyutlarda olacaktı.

Bu gece ölümle yarın sabah da acıyla tanışacağımı henüz bilmiyordum.

Deprem adı verdiğim sarsıntının durduğunu hissedince nihayet ayağa kalkabildim. Topallayan ve hâlâ kanayan bacağıım yüzünden duvardan destek alarak yürümeye başladım. Her yer fazla sessizdi ya da ben artık sesleri duymuyordum. Yürüdükçe yerdeki kanlı cesetleri, kopmuş uzuvları gördüm. Buğulu bir camın arkasından bakar gibiydi artık bakışlarım. Çok fazla ceset vardı ama acı hissetmediğim gibi artık korku da hissetmiyordum. Sadece acım değil duygularımda uyuşmuştu. Normal şartlarda beni korkutacak ezilmiş ve parçalanmış insan cesetleri artık beni korkutmuyordu çünkü içten içe tüm bu enkazın tek sorumlusu olduğumu biliyordum. Suçluluk duygusu korkmama engel oluyordu. Artık bir katil olduğum gerçeğiyle yüzleşmek beni buradaki her şeye karşı hissizleştirmişti.

Arkadaşlarımla cesetleri bile bana bir şeyler hissettirmek için yeterli olmamıştı.

Yarın çok fazla şey hissedeceğim ama bu gece değil.

Geçtim, tüm o cesetlerin içinde ruhsuzca geçtim. Ta ki Uğur'un kız kardeşini Turgut abinin kucağında görene kadar. Turgut abi de kaçırılan asker çocuklarından biriydi ve henüz on beş yaşındaydı. Patlama olunca Oya'yı korumak için onun üzerine eğilmiş olmalı çünkü sırtına düşen koca moloz taşının altında ezilmişti. Oya ise ikisinin altında ezilmişti sadece kafası görünüyordu. İşte bu görüntü gözlerimden yaşlar süzülmesine neden oldu. Üzerimdeki hissizlik bir anda yok oldu ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm.

Sadece duygularım değil vücudumda uyuşan acı da geri geldi ancak içimin yangını vücuduma oranla daha fazlaydı. Dizlerimin üzerindeki ellerimi sıkıp başımı yukarı kaldırdım ve boğazım yırtılırcasına haykırdım. Artık

ölümü öğrendim baba, artık öğrendim. Ölüm Turgut abiydi, ölüm Oya, Uğur, Ferit, Neslihan, Yahya, Emel, Gündüz ve Efil demekti. Evet, bende ölen dokuz çocuğun arasındaydım çünkü bu yaptığımın nasıl yaşanır, bilmiyorum.

"Neden baba?" dediğimde omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. "Baba neden, neden, neden!" diye bağırıp küçük yumruklarımı kafamın iki yanına vurmaya başladım.

Ben arkadaşlarımı öldürdüm.

Ben kendime dair her şeyi öldürdüm.

Ben bu gece çok hızlı bir şekilde büyüdüm.

Babam büyüttü beni.

Bir kıvılcımdan sonra her şey son bulacak derken bunu kast ettiği aklıma bile gelmemişti. Ben bugün babama küstüm ve son nefesimde bile kalbim onunla barışmayacak.

Çok zor olsa da Oya'yı Turgut abinin altından çıkarmayı başardım. Topallayarak dışarı çıkarken Oya kucağımdaydı. Depodan çıkınca kapının önünde durdum ve etrafıma baktım. Üstüm başım toz toprak ve kan içindeydi ama gözlerimin gördüğü şeyler daha fena şeylerdi. Baktığım her yerde insanlık ölüyordu, insanlığım ölüyordu. Çok uzaklarda gelen siren seslerini belli belirsiz duyuyordum çünkü kulaklarımda hâlâ patlamanın bıraktığı uğultu vardı. Başımı eğip kucağımdaki bebeğin solgun yüzüne baktım ama onun yüzünü bile doğru düzgün göremiyordum.

"Ben şimdi Yusuf amca ve Hülya teyzeye ne diyeceğim?" Ağlamaya başlayarak onu göğsüme sımsıkı bastırdım. "Oya ben senin annen ve babana ne diyeceğim? Oğlun ve kızını öldürdüm diyemem Oya, diyemem."

"Bugün doğum günümdü baba," diye ağlayarak başımı salladım. "Dileğim yanımda olmandı ama artık bunu istemiyorum, değiştiriyorum dileğimi." dedim. Gözlerimden kanlı yaşlar akarken, "Allah bile seni affetmesin baba, Allah bile," diyerek 13 Haziran gecesinde yeni bir dilek diledim. Annem

çocukların dilekleri kabul olur demişti, o zaman Allah, babamı hiç affetmesin, bende etmeyeceğim.

Babam bu gece sekiz yaşındaki kızına ölümü en acımasız yollarla öğretmişti.

Affetme Allah'ım, sende affetme.

Şimdiki Zaman.

Kadem'in aslında Uğur olduğunu anlamak beni geçmişe doğru sürüklemişti. 13 Haziran'a geri dönmek beni ağlatırken soluğunu tutarak bir şeyler söylememi bekliyordu. Belki de hayatının en zor bekleyişiydi fakat ben hiç konuşmadım. Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama bu gece için fazlasıyla kırılan kalbim buna izin vermiyordu. Sekiz yaşındaki çocuk Bige'nin hayaleti etrafımı sarıp, "Allah bile affetmesin," derken benim artık kimseye diyecek bir sözüm kalmamıştı.

Nasıl dayandı? Ben onun yokluğuna yıllarca alışamamışken Uğur bensizliğe nasıl dayandı? Ben ona gidemiyordum çünkü yerini bilmiyordum, onun da öldüğünü sanıyordum. Gittiğim tek yer onun anısına yaptırdığımız mezarlıktı. Ben bilmiyordum ona gidemedim ama o, yerimi biliyordu lakin bana gelmedi. İşte bu öyle bir şeydi ki acısı ablamın ihanetiyle yarışırdı.

Bana bunu yapmasınlar artık.

Saka acıya çok doydu yapmasınlar.

Aslında anlamalıydım, değil mi? Uğur'da çileği çok severdi ve hep çilek kokardı ama anlayamadım çünkü yaşıyor olmasına ihtimal dahi vermemiştim. Kadem'in Uğur olduğunu anlayamadım.

Anlamadım çünkü benim Uğur'um yaşıyorsa mutlaka bana gelirdi, bana gelmek için yıllarca beklemezdi. Mezarı başında saatlerce gözyaşı dökmeme göz yummazdı. Benim Uğur'um beni korurdu, karşıma Serhat'ı

veya Karun'u çıkarmazdı. Aşkımı kirleten evli adamlara beni metres yapmaz, bana kan kusturan adamlara beni eş yapmazdı. Hayır, bu benim Uğur'um değildi, tıpkı ablam gibi artık o da bana yabancıydı. İkisini de tanımıyorum, ikisi de artık benim tanıdığım insanlar değildi. Büyüyünce çok değişmişlerdi, bunlar benim sevdiğim insanlar değildi. Büyümek onları değiştirmişti, büyümek onları kirletmişti.

Uğur öldü, Gazel'de gittiği yerden hiç geri dönmedi, hepsi bu. Bunlar benim tek gerçeğim artık.

Sessizliğim onu kahrettiği için, "Efil-" demişti ki arkaya doğru adımlar atarak ondan uzaklaştım. "Bana bu isimle seslenme," dedim buz gibi bir sesle. "Sadece ailemden olanlar için Efil'im ben." Gazel ve ona bakarak başımı iki yana salladım. "Sizin için Bige'den başka bir şey değilim."

Kahverengi gözleri dolarken yalvaran bir ifadeyle, "Yapma Efil," dediğinde sesinin bir acısı, kahroluşu vardı. "Belki bu gece son gecemiz, böyle bitirmeyelim." Gözlerine biriken yaşları orada tutmaya çalışırken, "Benim Uğur," diye fısıldadı. "Çocukluk arkadaşın."

"Böyle deme!" diye ona sesimi yükselttim. "Uğur olduğunu söyleme çünkü Uğur öldü!" Elimi kaldırıp sertçe göğsüme vurdum. "Ben öldürdüm onu, ben! Seni tanımıyorum ki kimsin sen?"

Kendimi toparlamak için ellerimi saçlarımdan geçirip gülmeye başladım. Akli başında bir insanın vermesi gereken tepkileri vermiyordum. Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktığımda artık gülmüyordum. "Teşekkür ederim yaşadığın için ve üzgünüm bende öldüğün için," dediğimde bu sözlerim onu susturmaya yetmişti. Sertçe yutkundugunda gözlerinde süzülen bir damla yaşı içim acıyarak izledim. O öldü, Gazel'de hiç geri gelmedi. Kendimi avutacağım bir yalana ihtiyacım vardı.

Çocukken her şey daha kolaydı ama artık ikimizde o masum çocuklar değildik, kirletmiştik birbirimizi. Ben bir patlamayla onu kirlettim o da bir evlilik oyunuyla beni. Farkında değildi ama o da herkes gibi benden intikamını almıştı. Hep derim ya insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş diye, işte bunlar benim yaşattıklarımın bana geri dönüşüydü.

Kırgınım ama yine de yaşadığı için mutluyum. Belki de gözyaşları içinde geçen doğum günümde beni mutlu eden tek şey onun yaşıyor olmasıydı. Yüzüne karşı diyemiyorum ama bana yaptıklarına rağmen hayatta olmasına çok sevindim. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama iyi ki de olmuş.

Her ne kadar yıllarca hayatımda olmamayı tercih etsen de iyi ki hayattasın .

Doğum günümde fazlasıyla kırıldığım için yenik bir şekilde kafese doğru yürüdüm. Herkese sırtımı döndüm, herkese kulaklarımı kapattım. Daha fazla ne bir şey duymak istiyordum ne de kendime acıyıp ağlamak. Sadece bu kâbusun artık bitmesini istiyordum ve bunu bitirmenin tek yolu kafese girmekten geçiyordu. Diyemiyorum ama ben bugün herkese çok küstüm.

Kafesin içine gireceğim sırada Gazel'in acımdan zevk alan sesini duydum. "Ayakkabılarını çıkar," dediğinde başımı çevirip ona baktım. Belinde tuttuğu silahı büyükbabama doğrultarak bana bakıyordu. "Yoksa çok sevdiğin büyükbaban ölür," dediğinde fazla kalpsiz görünüyordu. Bu yaptığından sonra büyükbabam zaten artık yaşıyor gibi bakmıyordu. Büyükbabam da bir zamanlar onu severdi. Beni kendi büyükbabasının hayatıyla tehdit ediyordu.

Babam hiddetlenerek kendini zincirlerden kurtarmaya çalışırken, "Sen benim kızım olamazsın!" diye bağırdı. Onu tutan zincirlere asıldıkça sinirden kızaran yüzü seğirmeye başlamıştı. "Doğduğun güne yazıklar olsun, senin gibi kanı bozuk birini tanımıyorum!" Gazel belki bu sözleri duymayı hak etti ama şöyle bir gerçek vardı ki babam için bizi reddetmek hep fazla kolaydı.

Babamın sözleri karşısında Gazel ne kadar etkilendi, bilemem ama babama olan bakışları fazla duygusuzdu. "Ne sanıyorsun, senin kızın olmaktan mutlu olduğumu mu?"

Kömür karası gözleri hissiz bir şekilde babamın gözlerine kenetlenmişti. "Sen kendine gerçekten baba mı diyorsun?" Ortada komik bir şey varmış gibi gülmeye başladı. "Sen baba dışında her şey oldun Asım Saka ama olmayı başaramadığın tek şey babalıktı," dediğinde yanılmasını ne çok isterdim ama yalan değildi bu sözler.

"Sorun değil çıkartırım," diyerek ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkardım. Aslında burada olan her Şey büyük bir sorundu ama bugün darbe üstüne darbe aldığım için hissizleşmiştim.

Gazel yanıma gelip şifreyi girerek kafesin kapısını açınca içeri girdim. Peşimden kafesin içine girerek kapıyı kapatınca kapı otomatikman kilitlendi. Cam tozlarının üzerine basarak acımı dizginlemeye çalıştım. Ablam ve kafesin dışında içkisini içerek beni izleyen Carlos bir tepki vermemi bekliyordu ama fazla hissizdim. Tüm gözyaşlarını ve duygularımı kafesin dışında bırakarak içeri girdiğim için fazla suskun ve hissizdim. Ayaklarımın tabanına batıp kanatan cam tozlarına direnecek kadar hissizdim.

Ben gerçek anlamda acı çekince kolay kolay şikayet edip ağlayamazdım ki. Evet, elime diken batsa oturup ağlayan biriydım ama saf acıya karşı her zaman daha glydm. Zaten tüm bu acıların gözyaşları içimde birikiyor sonra da en küçük Şeyde patlak verip beni ağlatıyordu. Ben aslında gözyaşlarımı doğru zamanlarda saklıyor ve hiç olmayacak anlarda dışarı ıkartıyordum.

Ablam karşımdaki yerini aldığında gözleri fazla boş bakıyordu. "Eskisi gibi son bir müsabaka," dediğinde nasıl böyle duygusuz baktığını anlamıyorum.

Kadem'in de kendi kafesine girdiğini gördüm. "Hiçbir Şey eskisi gibi değil," diyerek içinde bulunduğum cam kafesi gösterdim. "Eskiden bir kafesin içinde dvşmezdik." Ayaklarımı kanatan cam tozlarına baktım. "Yerdeki kumlar cam değildi." Sanki canım hiç yanmıyormuş gibi omuz silktim. "Biz eskisi gibi değiliz." ok değişmiştik. Bu kafeste çıkamayacağımı biliyorum çünkü ne yaparsa yapsın ona karşılık vermeyi düşünmüyorum.

İstese bile damarıma basamazdı.

"Bırak artık bu beylik sözleri," diyerek ayağını biraz arkaya atarak pozisyonunu aldı. "Başlayalım artık." Ablam beni öldürmeye fazla hevesliydi.

Öyle olsun.

Karnıma attığı tekmeyle sırtüstü yere düşünce cam tozlarına bastırduğım ellerim kanamaya başlamıştı. Her defasında o kadar sert vuruyordu ki ayağa kalkmak için mecburen yerden destek alıyordum. Durum böyle olunca da yerdeki cam tozları hep elime batıyor, battığı yerleri kanatıyordu. Avuçlarımın içi bir kirpinin sırtı gibiydi, minik ve sivri camlar avuçlarımın her yerindeydi. Hani zaten yapmam ama yumruk atmaya kalkışsam bile camlardan diken diken olan avuçlarımı sıkamam. Ona atacağım yumruk bile en çok benim canımı yakardı.

Kanımla kırmızıya boyanan ellerle ayağa kalktım. Acıyan vücudum mu yoksa ruhum mu, bilmiyorum ama çok acıyordum. Ablam düşmanca gözlerle bana bakıp, "Karşılık ver!" dediğinde gittikçe daha fazla sinirleniyordu. Ben ona karşılık vermedikçe beni buna zorlamak için saldırıları gittikçe daha sert ve hırçınlaşıyordu.

"Bence bunu istemezsin," diyerek elimin tersiyle dudaklarımdan sızan kanı sildim. Ona karşılık vermemi istemezdi.

Sinirleneceğini çok iyi bilmeme rağmen gözlerinin içine bakıp, "Bana karşı hiç şansın yok bunu çok iyi biliyorsun," dedim kendimden emin bir sesle. Teke tek bir dövüşte hile yapmadan bana karşı bir şansı olamazdı. Bu yüzden ben izin veriyorken ne yapacaksa çabuk yapsın.

Tam da bu sebeple ona karşılık vermiyordum çünkü köşeye sıkışınca gözlerime yerdeki cam tozlarını atabilirdi. Gazel bana karşı yenilgiyi hiçbir zaman kabul etmediği için beni kör etmeye yeltenebilirdi. Tekrar o karanlık dünyaya dönmek istemediğim için bu gece onun sınırlarını zorlamayı düşünmüyorum.

Gazel hırçınlaşıp eskisinden daha sert yumruklarını bana atmaya başlayınca sadece bileklerimle hareketlerini savuşturuyordum. Ellerimi kullanamadığım için yumruklarına bileklerimi siper edip savunmada kalıyordum. Sert yumrukları bileklerime çarptıkça canım eskisinden daha çok yanıyordu ama şimdilik direniyordum. Karun veya Duha yerimizi bulana kadar babam ve büyükbabama zaman kazandırmaya çalışıyordum.

Her ne kadar ellerim ve çıplak ayaklarım cam tozları yüzünden kanasa da dayanmaya çalışıyordum.

Hiçbir yönden adil bir dövüş değildi.

Savunmada kalıyordum tabii bunu yaparken aynı zamanda Kadem'in müsabakasını takip ediyor, onu da hayatta tutmaya çalışıyordum. Rakibinin onu çok zorladığını görünce, "Karnına değil sol omzuna yüklen!" dedikten sonra başımı eğip Gazel'in yumruğundan kendimi kurtardım. "Omuzunda açtığın yarayı deşmeye devam et!" diyerek ona komut verdiğimde Kadem tüm gücüyle onun sol omzuna yumruk atarak rakibini yere devirdi. İşte böyle Çilek Adam.

Hayatta kalmalısın .

Kadem'i kurtarmak için verdiğim taktiği Gazel havada kaptı ve o da beni zayıf yerimden vurdu. Bacağımda açtığı yaraya çok sert bir tekme atınca sonunda beni bir kez daha yere devirdi. Tekrar cam tozlarının üzerine düştüğümde artık yırtmaçtan kurtulan dizimde kanıyordu. Ablam gerçekten benimle ölümüne dövüşüyordu. Oysa ki ölümüne bir dövüşte ona karşılık vermeyeceğimi bilmiyordu. Belki de biliyordu ve buna rağmen canımı yakıyordu.

Kalkmak üzereydim ki dışarıdan gelen kurşun seslerini duyunca durdum. Karun gelmişti, Karun benim için geldi. İçeri girip babam ve büyükbabamı kurtarana kadar Gazel'i biraz daha oyalamalıyım. Karun'un gelişi bana dayanma gücü verdiği için ayağa kalkmayı başardım. Fakat ayağa kalkar kalkmaz ablamın yüzüme doğru gelen yumruğuyla karşılaştım. Ona karşılık vermeyi düşünmüyordum ama refleks olarak yumruk yaptığı elini bileğinden yakaladım. Avuçlarımdaki camlar sıktığım bileğine batınca acıyla inledi. "Ciddi misin sen?" diyerek onu küçümsedim çünkü o camlardan onlarcası vücudumun çıplak olan her yerindeydi.

Yan taraftaki kafesin içinde olan Kadem'in sesini duydum. Ona Uğur demek içimden gelmiyordu. "Neden onu yere serip o cam tozlarının tadına baktırıyorsun?" dediğinde Gazel'e karşı ölümcül bir kini varmış gibi konuşuyordu. "O camların onun fikri olduğuna eminim!"

Gazel'in elini iterek geriye çekildim. "Şu adamı indir artık," dedim Kadem'e sakince. "Buçuk bile değil," dedikten sonra belimi arkaya doğru yay gibi bükerek Gazel'in yumruğundan kendimi kurtardım.

Doğrulduğumda hırçın darbelerini yine bileklerimle savuşturmaya başladım. Kadem'in cam duvara savrulup yere düştüğünü görmek dikkatimi dağıttığı için Gazel'in yumruğu dudağımı patlattı. Kadem düştüğü yerden kalkmaya çalışırken, "Benim için zor bir rakip değil!" diyerek ağzındaki kanı yere tükürdüğünde ters ters bana bakıyordu. "Ama sürekli dayak yemen dikkatimi dağıtıyor!" O da benim dikkatimi dağıttığı için bu haldeydim. Birbirimizi görmezden gelmenin bir yolunu bulmalıydık!

Gazel tekrar bir atakta bulunmak üzereydi ki ondan önce davranıp suratına yumruğumu geçirdim. Bunu kendim için değil Kadem için yaptım çünkü ben yenildikçe o da yeniliyordu. En azından rakibini yenene kadar Gazel'e biraz karşılık verebilirdim. Ablam ona vurduğum için kaşlarını çatarak tekrar bana vurmaya yeltenince karnına attığım tekmeyle onu yere serdim. Neyse ki ellerinde eldivenler olduğu için düşünce cam tozları ona batmıyordu.

"Güzel," dediğinde ona vurmamdan memnun kalmış gibi sırıttı. "Nihayet kendine gelebildin."

"Henüz değil," dediğimde bakışlarım yine onu küçümsüyordu. "Bence kendime gelmemi de istemezsin." Sık sık Kadem'i kontrol ettiğim için ona karşılık vermemin sebebini anlamıştı.

Gazel'e karşılık veriyor ama bunu yaparken sert hareketlerden kaçırıyordum. Mümkün olsa olduğum yerde hiç kıpırdamadan durmak isterdim çünkü adım attıkça öğüttükleri cam daha çok batıyor ve kanatıyordu. Gazel'e karşılık vermem Kadem'i az da olsun kendine getirmiş olmalı ki rakibine ölümcül darbeler vurmaya başlamıştı. Kadem altına aldığı adamın suratını dağıtmak ister gibi üst üste ona yumruklarını geçirmeye başlamıştı. Rakibinden kurtulmasına bu kadar az kalmışken bir anda kafesindeki hoparlörden sesler gelmeye başladı. "**Uğur dur,**" diyen bir kadın sesi onu durdurdu, yumruk olan eli havada kaldı. Bu Hülya teyzenin yani annesinin sesiydi.

Kadem yutkunarak, "Anne," dediğinde gözlerim dolarak başımı iki yana salladım. "Tuzak bu, Kadem çok az kaldı duramazsın," dedim ama beni duymadı. "Hülya teyze durmanı istemezdi, devamında mutlaka bir şeyler söylemiştir. Belki de Uğur dur düşeceksin dedi, hatırlasana çocukken çok düşerdin." Ağlayarak, "Kadem kendine gel, şimdi duramazsın!" diye bağırdım. Durursa ölecekti.

Onu biraz olsun kendine getirtmiş olmalıyım ki başını eğip yerdeki adama tam vuracaktı ki bu sefer de hoparlörden ağlayan bir bebek sesi geldi. Kadem'in gözleri dolarken başını kaldırıp tavandaki hoparlöre baktı. "Efil kardeşim ağlıyor," dediğinde ikimizde ağlıyorduk. "Oya ağlıyor Efil." Oya öldü Uğur, öldü.

Bunu ona sesli söyleyecek cesaretim yoktu.

Neden yaptı bilmiyorum ama Carlos'un öfkesini üzerine çekeceğini bilmesine rağmen Gazel bana saldırmayı bıraktı. Sanki Kadem'i kendisine getirmeme izin veriyordu. "Bıçak," dedi Gazel sadece benim duyacağım bir fısıltıyla. "Onun bıçağı var."

Tavandaki hoparlöre bakmayı bırakıp başımı eğdiğimde yerdeki adamın bıçağını çıkardığını gördüm. "Kadem bıçağı var!" diye bağırp onun kafesine doğru koştum. Ona bir şey olacak diye o kadar çok korkuyordum ki ayaklarıma batan cam tozları bile beni durdurmuyordu. Kadem kendini ağlayan bebek sesine kaptırdığı için beni duymadı. Bu yüzden, "Uğur dikkat et!" diye bağırp elimi kafesin cam duvarına vurdum.

Ona Uğur dediğim an irkilerek kendine geldi. Göğsüne doğru savrulan bıçağı son anda gördü ve adamın bileğini tutarak suratına yumruğunu geçirdi. Adamın bileğini büküp kırarak bıçağı aldı ve boğazına saplayarak onu öldürdü. Nihayet ondan kurtulduğu için ellerimi cama bastırdım ve başımı eğip hıçkırıklarla ağlamaya başladım. O iyiydi, ona bir şey olmadı ama neredeyse olacaktı. Ölümüne bu kadar yaklaşması beni çok korkuttuğu için gözyaşlarımı tutamadım. "Hey, ben iyiyim ağlak kuş," diyen sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Tam karşımda duruyordu ve kanlı ellerimin olduğu yere ellerini bastırmıştı.

"Şimdi sıra sende," diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. Arkamdaki bir yere, yani Gazel'in olduğu yere bakıp, "Git bitir şunun işini," dedi. Çocukken Gazel'i severdi şimdi ise ondan nefret ediyordu. Şimdi hatırladım da çocukken de Gazel'i öyle çok sevmiyordu.

Silah sesleri durmaksızın devam ederken içeri koşarak bir adam girdi. Carlos'un karşısında durup, "Efendim Karun Bey yanında elli arabadan oluşan bir konvoyla geldiği için adamlarımız uzun süre dayanamaz," dedi. "Üstelik Duha'da burada, ikisi aynı cephedeyken bir şansımız olamaz." Ürkmüş gözlerle Carlos'un kaskatı kesilen suratına baktı. "Adamlarımız onları daha fazla oyalayamayız, gitmeliyiz."

Kadem ile göz göze geldiğimizde aramızda sessiz bir bakışma geçti. Karun ve Duha aynı cephede mi savaşıyordu? Sanırım farkında olmadan onları bir araya getirmiştik. Carlos iyice telaşlanarak kafese bakıp, "Çok fazla vakit kaybettin!" diyerek Gazel'e bağırdı. "Aç şu kapıyı bu işi kendim bitireceğim!" Belindeki silahı çıkartıp kafese doğru yürüdü fakat adamı, "Efendim her an içeri girebilirler," deyince Carlos sinirden dişlerini sıkarak durdu.

Gözleri fıldır fıldır dönerken kaçmak ve kafese girip beni öldürmek arasında gidip geliyordu. Kafesin kapısındaki şifreyi açmak bile onun için yakalanma tehlikesi arz ettiği için bağırarak yanındaki çöplüğe bir tekme attı. Sinirden deliye dönmüş bir halde bana bakıp, "Şansın varsa bu gece ablan seni öldürür çünkü tekrar karşılaştığımızda ölmek için bana yalvaracaksın!" dedi. "Benim ahımı aldın sana yaşam yok!"

"Sektir git lan!" diyen Kadem yine sansür kullandı. "Ne ahından bahsediyorsun sen? Senin ne ahım tutar ne de duan!" Sonuna kadar haklı.

Carlos onunla vakit kaybetmek istemediği için Gazel'e baktı. "Bitir onun işini!" diyerek Gazel'e bir kez daha emir verdi. Daha sonra da bir saniye bile oyalanmadan koşarak dışarı çıktı. Kaçtı, yine kaçmayı başardı.

Gazel'e doğru döndüğümde karnıma öyle bir tekme attı ki arkamdaki cam duvara çarptım. Ağır adımlarla üzerime yürürken, "Kocana iyi bir görüntü bırakalım, değil mi?" dedi ve yaklaşp karnıma tekrar tüm gücüyle vurunca acıdan çığlık atarak iki büklüm oldum. Bu müsabaka asla bitmeyecek

gibiydi. Karşılık vermediğim her saniye daha fazla ölüyordum ama ona gerektiği gibi karşılık vermek de içimden gelmiyordu.

Eflatun camlar çok yakıcıydı , en az eflatun elbise kadar...

Karşılık veremem çünkü gözlerime cam tozları atacak potansiyeli vardı.

Ama karşılık vermeyi de hiç olmadığı kadar istiyorum!

Karnıma tutarak dizlerimin üzerine düştüğümde nefes almaya çalışıyordum. Soluğumu kesecek kadar sert vurmuştu. Kadem'in ona kızan sesi bile artık çok uzaklarda geliyordu. Carlos'ta gittiğine göre artık babam ve büyükbabam için bir tehlike yoktu. Hem silah sesleri de kesilmişti, yani Karun birazdan burada olurdu. Babam ve büyükbabamı buradan çıkartırdı. Artık ölüm gibi gelen bu azap bitmeliydi, direnmeme gerek yoktu. Bu yüzden dudaklarımdan kan süzülürken başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ablama baktım. "Sana karşılık verseydim şimdi yerde olan sen olacaktın." Kendi kanımın tadını alırken onu kızdırmak için gülmeye başladım. "Yıllar geçse de hâlâ çok zayıfsın."

"Yapma!" diye bağırان babamın sesini duydum. Onun olduğu tarafa bakmıyordum ama sesi ağlar gibiydi. Babam benim için ağlıyordu. "Onu kışkırtma Efil," diyerek bana yalvardı çünkü ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı.

Babam anladı ama ablam anlamadı. Gazel arkama geçip saçlarıma asılarak başımı kaldırdı. Çıkardığı bıçağı boğazıma yaslayınca hıçkırıklarla ağlayan büyükbabamı gördüm. Göz göze geldiğimizde yanaklarında süzülen yaşlar içime ilmek ilmek işlemeye başlamıştı. Bu gece onu ne çok ağlatmıştık. Yanaklarımdan bir damla yaş süzülüp kanlı dudaklarıma akarken, "Bakma," diye fısıldadım. "Eğ başını bakma n'olur."

Bunu görmesini istemiyorum.

Kalan hayatında bununla yaşamasını istemiyorum.

Gazel'in bıçağı boynuma baskı uyguladığı esnada kapıdan büyük bir gürültü koptu. Mentşelerinden oynayan kapı içeri düştüğünde Karun ve Duha'yı

içeri girerken gördüm. Gelmişti, Karun artık buradaydı.

İlahi bakış açısı.

Adana'nın yollarında trafiği kapatan ve elli arabadan oluşan uzun bir konvoy görenleri şaşkınlığa düşürüyordu. Çakarlı arabaların ışığı yanıp söndükçe insanlar içindekileri daha çok merak eder olmuştu. En öndeki araba onlara eskortluk yaparken Karun Kalender onun hemen arkasındaydı. Sadece elli arabadan oluşan bir konvoy değildi çünkü Karun'un keskin nişancıları motosikletlerle konvoyun her iki yanında hareket ediyordu. İstanbul'dan Adana'ya yanında yirmi korumayla gelmesi buradaki düşmanlarını yanıltmıştı çünkü gittiği her şehirde ve her ülkede sadece bir telefonla bir ordu dolusu adamı etrafına toplayabilirdi.

O ülke çapında bir güvenlik şirketinin tek sahibiydi ve neredeyse her şehirde güvenlik tesisleri vardı. Adana'daki tesislerini harekete geçirince elli araba dolusu adamla yola çıkması uzun sürmemişti. Uzun bir konvoyla karısını almaya giderken fazlasıyla dikkat çekiyordu. Karısının yıllar önce 13 Haziran'da başlattığı düşmanlığı başka bir 13 Haziran'da Carlos'u öldürerek sonlandıracaktı.

Bu gece Carlos başta olmak üzere herkese Sanrı'nın Saka'sına dokulmayacağını gösterecekti!

Yanında oturan Kenan, "Çok hızlı gidiyoruz biraz yavaşla," dedi ama Karun onu duymuyor gibiydi. Böyle anlarda Kenan hiç olmadığı kadar endişelenirdi çünkü Karun'un suskunluğu genelde bir katliam yapmadan hemen önce başlardı. Böyle anlarda sessizleşir, içine kapanarak zihninde birçok ölüm başlatırdı. Eline silahı aldığı anda ise zihnindeki tüm o ölümler gerçekleşir ve yıkanırdı.

Henüz yeni hastanede çıkan Kenan, "Ona bir şey olmayacak biliyorsun, değil mi?" diyerek sırtını rahat ettirmeye çalıştı. Küçük bir kurşun yarası yüzünden hastanede çok fazla vakit kaybettiği için çok şey kaçırmıştı.

Uzun bir sessizliğin ardından Karun'dan duyduğu ilk şey, "Beni kaçırdı," oldu. Gözlerini yoldan ayırmayan adamın sert bakışları koyu bir renge büründü. "Beni benim adamlarımla kaçırdı, bağladı ve gitti. Onun gidişini

izledim Kenan," dediğinde nefes alamadığını hissettiği için bir eli direksiyonun üzerindeyken diğer eliyle kravatını sertçe çekti. Sanki boğuluyordu. "Ben belki de bu gece karımın ölümüne gidişini izledim."

"Öyle olsa bile bu senin suçun olmaz," dedi Kenan. "Gitmek onun tercihiydi."

"Ama durdurmak benim elimdeydi!" diyerek avuç içini sertçe direksiyona vurdu. "Öfkeme yenilip bugünün onun için anlamını unutmazdım böyle olmazdı! Rengin'den hesap sormak yerine onun yanında kalsaydım o da benim yanımda kalırdı. Kalırdı biliyorum çünkü benim karım hâlâ şefkate aç bir çocuk!" Babasının ona kalkan elini, zehir saçan dilini ağlayarak kocasına şikâyet eden, ilgiye aç çocuk bir yanı vardı.

Aslında söylüyordu canını yakan şeyleri ama Karun başta olmak üzere kimse yeteri kadar iyi duyamıyordu onu. Saka içine attığı kadar diliyle de söylerdi birçok şeyi ama buna rağmen onu yeteri kadar duyamıyorlardı. Karun'un onu duyduğu nadir anlardan biriydi bu gece çünkü giderken öpücüğünü eşitlememişti. Onun takıntılarının içinde en çok bunu sevmeye başlamıştı çünkü bir tek böyle durumlarda ona yakın oluyordu. Eşitlenmeyen bir öpücük onları yakınlaştırıyordu, evet, yakınlaştırıyordu çünkü eşitlemek için tekrar bir araya geliyorlardı. Bu gece eşitlenmeyen bir öpücükle karısının ona söyleyemediği her şeyi duymuştu. Gel başım belada demek yerine Karun'un ona gitmesi için yanağına küçük bir öpücük kondurarak gitmişti.

Şimdi ise ona gidiyordu.

Belki öpücüğünü eşitlemek için belki de asla eşitlenmeyeceğini görmek için.

"Duha'da orada olacak biliyorsun, değil mi?" diyen Kenan'ın bu konudaki endişesi sesine yansıyor. "Depoya doğru yola çıktığı bilgisini aldık. Kadem için oraya gidiyor."

Aklı Saka'yla meşgulken Karun'un dudaklarından tek bir cümle çıktı. "Umurumda değil." Şu an için ne Duha ne Rengin ne de bir başkası umurunda değildi. Umursadığı tek kişiyi almaya gidiyordu, onun

dışındakiler Karun'un gazabı için yarın sabahı bekleyebilirdi. Karısını bulmadan kaybedecek bir saniyesi yoktu.

Kenan yeşil gözlerini hafifçe irileştirdiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onu orada görünce ona saldırmayacağını mı söylüyorsun?" Rengin ile yaşadığı ilişkiden sonra çok daha fazlasını yapacağına emindi.

"Hayır," dedi Karun kısaca.

"Neden?"

"Çünkü karımı kaybetmekten ödüm kopuyor!" dediğinde gecenin başından beri ilk kez içinde kopan fırtınaları sesli bir şekilde itiraf etti. Yolu kontrol ettikten sonra başını çevirip Kenan'ın yüzüne kısa bir an baktı. "Damdan düşer gibi hayatıma girmiş olabilir ama aynı hızda çıkmasını istemiyorum," dediğinde genizden çıkan sesi kısık ve yakıcıydı.

Yüzündeki her kas umutsuzluk içinde gölgelenirken, "Onun fazladan bir saniyesi bile olmayabilir, bunu Duha'yla harcayamam!" dedi.

"Onu önemsiyorsun, değil mi?" Kenan bildiği bir gerçeği ona itiraf ettirmenin peşine düşmüştü.

Karun düz bir şekilde yola bakarken, "Bile isteye ölüme gitti!" diyerek konuyu değiştirdiğinde içinde bulundukları duruma rağmen Kenan gülmek istedi. Bige'den hoşlandığını kendine bile itiraf edemiyordu. "Ele avuca sığmayan manyağın tekiyle ne yapacağımı bilmiyorum!"

Kenan onun sinirli yüzüne bakıp, "Karın özgür ruhlu bir asi," diyerek onun göz ardı ettiği bir gerçeği ona hatırlattı. "Onu bir kafese koyamazsın çünkü hep uçmak isteyecektir," dediğinde henüz ikisi de Saka'nın çoktan bir kafese konulduğunu bilmiyordu.

"Şu anda kim bilir ne haldedir," diyen Karun onlara eskortluk yapan arabanın yavaşlamasıyla hızını düşürmeye başladı. Gelmişlerdi.

Kenan silahının şarjörünü kontrol ederken onu rahatlatmak için, "Karın henüz çocukken bu yerde bir destan yazdı, hâlâ kiminle evli olduğunu

anlamadın mı?" dedi. "Bige Efil Saka denince senin aklına ne geliyor?"

Kenan'ın sorduğu sorunun cevabı Kalender değildi ama bir yanlışı düzeltmek ister gibi ciddi bir ses tonuyla, "Kalender," dedi.

"Kalender ne?"

Kenan'a ters ters bakarken, "O artık Bige Efil Saka Kalender," diyerek arabayı durdurup kapıyı açtı. "Eksik söyleme!"

Kenan içinden ona küfrederken gülmek istiyordu ama Karun'un öfkesinden korktuğu için bunu yapamıyordu. "Pekâlâ," diyerek Karun'un peşinden o da arabadan indi. "Bige Efil Saka Kalender denince aklına ne geliyor?" Merak ettiği bir diğer soru da bir ismin nasıl bu kadar uzun olduğuydu.

Karun arabalardan inen adamlarına bakarken, "Karım olduğu," dedi düz bir sesle.

"Karın olması dışında aklına ne geliyor?"

"Karımın karım olması dışında aklına bir halt gelmiyor!" diye bağırdığında Kenan gülmek için dudaklarının içini ısırmaya başladı. İnanılır gibi değildi.

Depoda yükselen kurşun seslerini duyduklarında Karun ve Kenan kısa bir an göz göze geldi. Etraflarına bakınca Duha'ya ait arabaların plakasını görünce Duha'nın daha önce geldiğini anladılar. Hiç vakit kaybetmiyordu. Karun tetikçilerine bakıp, "Deponun etrafını sarın!" dedi sert bir sesle.

"Carlos köşeye sıkıştığını anlayınca kaçmaya çalışacaktır, bu gece depodan çıkan her adamı indirin! O it ve adamları depodan çıkmayacak." Carlos'a bu kadar yaklaşmışken onu elinden kaçırmayacaktı.

Keskin nişancıları içinde uzun namlulu tüfekleri olan çantalarını alıp hemen işe koyuldular. Karun diğerlerine döndü. Karşısında üç yüze yakın adam vardı. "Dağılın!" diyerek hızlı adımlarla depoya doğru yürüdü. "Dağılın ve bitirin şunların işini!" Adamların bir kısmı önden depoya girerek Karun için yolu temizlerken diğerleri onun etrafında etten bir duvar örmüşlerdi.

Gördükleri herkesi tek bir kurşunla indirirken hepsinin önceliği Karun'u korumaktı.

Duha bir adamın boynunu kırıp onu yere savurduğunda az kalsın vuruluyordu fakat Uraz'ın sıkıldığı kurşun onu korumuştı. Uraz, Duha'ya ateş etmek üzere olan birini vurarak ona kaçma fırsatı vermişti. Duha ona en yakın olan duvarın arkasına saklanarak, "Lan oğlum bu itler neden bitmiyor!" dedi dişlerini sıkarak. "Vurdukça daha fazlası aşağıya iniyor!" Carlos buraya o kadar çok adam yığmıştı ki henüz giriş katını bile adamlardan temizleyemediler.

Saklandığı molozların arkasından ateş etmeye devam eden Uraz, "Çok fazla kayıp verdik," dediğinde bu savaşta çıkamayacaklarını fazla belli ediyordu. "Abi sayıca çok üstünler fazla dayanamayız."

Uraz'ın haklı olmasından daha boktan bir şey yoktu. Duha tam bu işten nasıl çıkacaklarını düşünüyordu ki telefonu çaldı. Kulağındaki kablosuz kulaklığa dokunarak telefonu açtığında, "Abi Karun Kalender mekâna giriş yaptı," dedi dışarıdaki adamı. Kurşun seslerinden onu zor duyarken, "Yanında tetikçileri ve üç yüze yakın adamla geldi," diyen sesi duyunca Duha rahatlayarak nefesini koyuverdi. O piçin gelişine bu kadar sevineceğini tahmin bile edemezdi.

Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama Karun'un tek bir adamı bile buradaki birçok adama bedeldi. Onun işi güvenlik olduğu için tesisindeki tüm adamları henüz çocukken seçiyor ve sıkı bir eğitimle onları yetiştiriyordu. Üç yüze yakın tetikçi ve korumayla geldiyse bu gece kimse Karun Kalender'in karşısında duramazdı. Rengin'i öğrendiği aklına gelince yüz kızartıcı bir küfür savurdu. Umarım buraya sadece Carlos için gelmiştir çünkü Duha buraya çok az adamla gelmek gibi bir aptallık yapmıştı.

"Siktir, neden onun gibi her yerde tesislerim yok ki!" Acaba güvenlik sektörüne de atılsam mı diye ciddi anlamda düşünmeye başlamıştı. Tüm adamları İstanbul'da kalmıştı çünkü Kadem ve Elay'la uğraşmaktan yanına yeteri kadar adam almayı akıl edememişti. Buraya sadece altmış adamla gelmek verdiği en kötü karardı! En az üç yüz adam da o getirmeliydi. Aralarındaki yarışı düşünürsek belki de üç yüz bir adam!

Karun ve adamlarının depoya girmesiyle adeta yer yerinde oynadı. Yollarına çıkan her adamı acımasızca öldürürken bir tek Duha'nın adamlarına dokunmuyorlardı. Bu durum Karun'un hiç hoşuna gitmiyordu ama bu gece için Duha'yla ilgili her şeyi görmezden gelmeliydi. İkisi aynı noktada buluşmuşken birbirleriyle savaşmak yerine silahlarını ortak düşmanlarına doğru tutmalıydı. Depoda bir kaos yaşanırken Duha'nın yapamadığını Karun ve adamları yapmış ve kısa sürede giriş katını Carlos'un adamlarından temizlemeye başlamışlardı. Şimdi yukarıdakiler alt kata inmek yerine yukarı kaçıyordu.

Karun tüm bu kalabalığın içinde Duha'nın olduğu yeri kısa sürede buldu. Kurşunu bitmiş olmalı ki doğrudan ateş etmek yerine iki kişiyle birebir dövüşüyordu. Birini yere serdiğinde arkasındaki adamın bıçağını çıkardığını gördü. Karun bekledi, hiçbir şey yapmadan o adamın Duha'yı öldürmesini bekledi çünkü o yapmazsa yarın sabah bunu Karun yapacaktı. Fakat Duha'yı öldürme işini kimseye bırakmak istemediği için, "Ona yardım eden beynimi siksinler!" diye bir şeyler söyleyip Duha'nın arkasındaki adamı kafasından vurdu.

Duha arkasında duyduğu gürültüyle hemen dönünce yerde kan içinde yatan adamı gördü. Başını kaldırınca Karun'la göz göze geldi, dudağının köşesi kıvrıldı. "Beni şaşırtıyorsun Kalender," dediğinde itiraf etmekten nefret ediyordu ama tek eğlence anlayışı Karun'la uğraşmaktı.

Karun öldürmek ister gibi ona bakarken, "Karımı aldıktan sonra ecdadını itinayla bellediğimde seni bolca şaşırtacağım, Tunus!" diyerek hızlı adımlarla üst kata çıkmaya başladı.

Duha'da ona yetişip onunla birlikte merdiveni çıkarken, "Bekleyecek kadar sabırlı olduğumu bilmiyordum," dedikten sonra Karun'a doğru elini uzattı. "Kurşunum bitti bana silahlarından birini ver."

Karun merdiveni çıkararak onu duymazdan geldi. Kolonlardan birinin arkasına saklanan adama doğru ateş ederek onu geri püskürttü. "Yalvarırsan bunu düşünürüm," diyerek koridorda beliren birini vurdu.

Duha, "Siktir lan piç!" dedikten sonra yerdeki cesetlerden birine ait olan silahı aldı. Kafasını kaldırdığı an üzerinde hareket eden kırmızı noktaları

gördü. Biri lazerli silahı ona doğrultmuştu ama adamı görmesiyle adamın boynundan fişkıran kanlar bir oldu. Evet, Karun onu yine kurtarmıştı! Karun tarafından ikinci kez kurtarılmak onun için ölmekle eşdeğerdi. Sırf onu kızdırmak için onu kurtardığını iyi biliyordu!

İkisinin adamları üst kata çıkıp her yere dağılırken ikisi saklandıkları duvarın arkasında kafasını uzattı. Ancak kafalarını dışarı çıkardıkları an kurşun yağmuruna tutulunca hemen geri çekildiler. Bir süre sonra Duha kafasını uzatıp koridoru kontrol etmek istedi ancak Karun onun ensesinden tutup başını geriye çekti. "Üzerimden eğilip bakma belanı sikerim," diyerek koridoru işaret etti. "Çık oradan bak!"

"Sonra da vurulayım, değil mi?" diyen Duha daha şimdiden ondan bıkmıştı. "Madem öyle gel yer değiştirelim." Karun koridora yakın olan yerde duruyordu, sırf şikayet etmeyi bıraksın diye onunla yer değiştirebilirdi.

İkisi sırtını duvara yaslamış bir vaziyette dururken Karun, "Aynı anda çıkıyoruz, on üçe kadar saymaya başla," dediğinde Duha sinirden ne yapacağını bilmez bir halde ona bakıyordu. Bu herif ciddiye!

"Neden on üç? Üçe kadar saymanın nesi var?"

"Karım on üçe kadar sayar."

"Ben karın değilim piç kurusu, bana niye on üçe kadar saydırıyorsun?"

"Zaten onun gibi de sayamazsın!" diyen Karun saklandığı yerden çıkınca Duha, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diyerek onu takip etti. "İlkokul bine kadar sayabilen bir çocuktum!" Bunu şimdi niye söyledi ki, konuştukları şeylere bak!

O sınıfta bine kadar sayabilen tek çocuk Duha'ydı!

İkisi koşarak ilk buldukları kapıyı açtılar fakat kapıyı açar açmaz karşılarında üç kişi daha bulunca aynı anda, "Siktir!" deyip adamların üzerine atıldılar.

Karun bir adamın karnına tekme atarak onu arkaya doğru itti ve hemen yanındaki adamın yüzüne yumruk attı. Yumruk attığı kişiye fazladan düşünme şansı vermeden silahını çıkartıp hem onu hem de tekme attığı adamı vurdu. Başını çevirdiğinde Duha'nın odadaki üçüncü adamın boynunu kırdığını gördü. Boynunu kırdığı adamın yanına diz çöküp cebinden bir bıçak çıkartınca Karun bir küfür savurdu. "O sikik koleksiyonun için parmak koparmayı başka güne bırak!"

Duha diz çöktüğü yerden başını kaldırıp ona baktı. "Anı olarak almayalım mı, bir parmak?"

"O parmakları münasip bir yerine sokmadan kalk ayağa!" Birileri bu piçi onun yanında bir an önce almazsa sabahı beklemeden hemen şimdi onun işini bitirebilirdi! Duha'nın her konudaki ciddiyetsizliği onun tahammül sınırlarını zorluyordu.

Duha ayağa kalktıktan sonra bıçağı kapatarak yeniden cebine koydu. "Eğlence anlayışına ne oldu senin?" dediğinde Karun tarafından yüzüne bir yumruk yiyerek birkaç adım arkaya sendeledi. Daha fazlasını yapmamak için kendini zor tutan Karun, "Gördüğün gibi hâlâ duruyor," dedi. Şu an için tek eğlence anlayışı Duha'nın yüzünü dağıtmaktı.

Patlayan dudağına dokunan Duha, "Kadem'i bulduktan sonra bu yumruğun bir geri dönüşü olacak!" dedikten sonra Karun'un omzuna çarparak dışarı çıktı. Fakat odadan çıkmasıyla tekrar odaya girmesi aynı hızda oldu. Arkasını döndüğünde Karun yüzündeki alaycı ifadeyle ona bakıyordu. "Korktuğumdan değil lan," diyerek yalandan öksürüp boğazını temizledi. "Dışarıda birisi buraya bomba atmaya hazırlanıyor. El bombası gördüğüme eminim."

"Ve sen onu vurmadan odaya mı kaçtın?" dedi Karun. "Üstelik kapıyı da kapatmadın."

Duha birkaç saniye Karun'un yüzüne baktıktan sonra nihayet ne yaptığını anlayınca bir küfür savurup, "Bu konuda tek kelime istemiyorum!" dedi. Uzun zamandır böyle bir operasyona katılmadığı için biraz paslanmıştı.

Duha daha sözlerini yeni bitirmişti ki odaya düşen el bombası zeminde yuvarlanmaya başladı. İkisi önce yerde yuvarlanan bombaya daha sonra birbirine baktı. Duha, "Eğer on üçe kadar saydıktan sonra kaçıyoruz dersin belanı sikerim!" dediğinde bu konuda şaka yapmıyordu.

Karun onun sorusuna yanıt olarak, "Üç kâfi," deyince Duha hemen, "Üç!" dedi ve ikisi koşarak odadan çıktı. Üç kâfi diyene kadar bu sayma işini kendisi de yapabilirdi! Neden sürekli ona saydırıyordu!

İkisi koşarak odadan çıktıkları an patlayan bombayla koridora savruldu ve yerde yuvarlandılar. Her yerde patlayan kurşunlar olduğu için ateş çemberinin tam ortasında kalmışlardı. Duha zamanında ayağa kalkıp bir duvarın arkasına saklanmayı başardı fakat kolundan yaralanan Karun'un ayağa kalkması biraz zaman aldı. Kurşunlardan biri kolunu sıyrıp geçmişti. Duha tüm silahların ona doğrultulduğunu görünce bir an bile tereddüt etmeden saklandığı yerden çıktı. Koşarak Karun'un arkasına geçip üst üste ateş etmeye başladı. İkisi sırt sırta vererek hem birbirinin arkasını korumaya başladılar hem de birbirlerini korumaya. Adamları ise her ikisini koruyor, onlar koridordan çekilene kadar onlara zaman kazandırmaya çalışıyorlardı. Şu anda her ikisi de bir çatışmanın tam ortasıydı

Adamlarının yardımıyla açık alandan çekilip molozların arkasına saklandılar. Nefes nefese soluklanırken Karun yedek şarjörü çıkartıp silahına taktı. Belindeki diğer silahı da çıkartıp Duha'ya uzattı. "Dolu," dediğinde Duha bu silahın az önce onun hayatını kurtardığı için verildiğini biliyordu ama bu konuda tek kelime etmedi. Nasıl ki Karun onu kurtardığında bununla böbürlenmediyse Duha'da yapmadı.

Üst kattaki adamlardan kurtulmak tahmin ettiklerinden daha uzun sürmüştü. Yarım saatten fazla bir zamanı bu katta harcamışlardı. Bir süre sonra her iki tarafın da kurşunları bitince bu sefer fiziksel güçlerini konuşturmak zorunda kalmışlardı. Neredeyse bitmek üzereydi ama burada kaybettikleri her saniye Karun'un öfkesini arttırıyordu. Üstelik dışarıdaki adamlarından biri aramış ve Carlos'un kaçtığını söylemişti! Neyse ki hemen peşinde olduklarını söyleyerek Karun'u bir nebze olsun yatıştırmıştı. Adamları bu gece ne yaşanırsa yaşansın Carlos'u ona getirmeliydi!

Yere düşürdüğü adamın suratını dağıtana kadar yumruklarken bunun sonuncusu olduğunu biliyordu. Nefes nefese ayağa kalkıp elindeki kana baktı. Yumruk atmaktan parmak boğumları kanamaya başlamıştı. Kafasını kaldırdığında adamlarının yerdekilerin ölüp ölmediğini kontrol ettiğini gördü. Hâlâ yaşayanları öldürüyorlardı. Karun bu gece hepsini öldürmelerini emretmişti, onlarda aldıkları emri yerine getiriyordu. Çok fazla yorulmuşlardı ve bir o kadar da kayıp vermişlerdi ama hepsine değmişti. Bu gece depoda bulunan Carlos'un tüm adamları ait oldukları cehennemini boylamıştı.

Karun ve Duha önde yürürken adamları onların hemen arkasındaydı. Bu katta bakmadıkları son bir oda kalmıştı ve şimdi hepsi hızlı adımlarla o odaya doğru yürüyordu. Çöken zeminin etrafından geçerek yürümeye devam ettiler. Kapıyla aralarında çok az bir mesafe kalmıştı ki acı dolu bir çığlık hepsinin kulağını delip geçti. Karun adım atmayı bıraktı çünkü karısının çığlığını nerede duysa tanırdı. İçten gelen o acı dolu feryat her zaman ortaya çıkmazdı ama çıktığında insanın içini yakardı.

Eli ayağı buz tutmuş bir şekilde donup kaldı. Bu kapının hemen ötesindeydi, artık bunu biliyordu çünkü onun çığlığını duymuştu ama içeri girmeye cesaret edemiyordu. Duyduğu sesin karısına ait son ses olmasından ödü kopuyordu. Felç geçiren vücuduna söz geçiremiyor, baktıkça korkusuyla birlikte büyüyen kapıdan içeri giremiyor. Onu ne halde bulacağını bilmemek onu korkutuyordu ve korku Karun gibi birinin her zaman hayatında olmazdı. Bu gece Saka ona yeni bir korku kazandırmıştı, kaybetme korkusu.

Adın gibi efil efil es ki içeri girecek cesaretim olsun.

Omzuna dokunan bir el onu içine çekildiği kâbuslardan uyandırdı. Başını çevirdiğinde Duha'yı hemen yanında ve onun gözlerindeki korkuyu gördü. Duha'nın korkusu tanıdıktı çünkü aynı korkuları Karun'da yaşıyordu. İkisi için çok değerli iki kişi bu kapının arkasındaydı ama onların cesetleriyle karşılaşacak olma fikri onları ürkütüyordu. "Bundan kaçamayız," dedi Duha. "Onlar içeride." Kadem'e olanlarla yüzleşmek için ilk adımı o atınca Karun'da onunla birlikte yürümeye başladı. Haklıydı bundan kaçış yoktu.

Adamları kapıya yüklenince kapı kırılarak içeri düştü. Karun, Duha'yla birlikte içeri girdiğinde hiç girmemiş olmayı diledi. Gördükleri karşısında serseme dönmüş gibi sertçe yutkundu. Adamları koşarak zincire asılı iki kişiyi çözerken Karun'un gözleri devasa kafeste oyalandı. Kadem kafesin bir yanındaydı Saka bir yanında. Kadem öldürdüğü adamın yanında ayakta duruyordu ama Saka yerdeydi. Dizlerinin üzerine düşmüş, öylece orada duruyordu. Onun karısı bir kafesteydi.

Kafesin içi boğucu olmalı ki terlemekten cildi parlıyordu. Karun onun yüzüne yapışan saçlarına baktı, daha sonra ise kanaması duran burnuna ve hâlâ kanayan dudağına. Yumruklarını sıkmaya başladığında ince askılı elbisesinde görünen omuzlarına baktı. Omuzları kanıyordu, kolları, elleri hatta açılan elbisenin ön kısmında görünen dizleri bile kanıyordu. Karısı kan içindeydi. Yerdeki o parıldayan şeyler cam tozları mıydı? Onun Saka'sını içi camlarla dolu bir kafesin içine mi atmışlardı?

Big'e'nin boynuna yastlı bıçağı gördüğünde ise nevre dönerek, "Bunu yaparsan seni öldürmem ama yaşatmam da!" diyerek hızlı adımlarla yürüyüp Gazel'in tam karşısında durdu. "Karımı bırak!"

Saka neden ölümü kabullenmiş gibi hiçbir şey yapmıyordu!

Gazel onun gözlerinin içine bakarak, "Gel ve al çok istediğin karını," diyerek ona meydan okuduğunda kapıdaki şifre sistemini gördü. "Celil açın şu kapıyı!" Celil başını sallayıp hemen dışarı çıktı. Dışarıdaki münibüslerden birinde bu şifreyi kıracak cihazlar vardı. Adamlarından bazıları hackerdi, sisteme girip şifreyi çökertmeleri fazla zamanlarını almazdı ama o zamana kadar bu kadını durdurmalıydı!

Gazel bıçağını biraz daha Big'e'nin boynuna bastırınca Karun bir saniye bile tereddüt etmeden silahını Gazel'e doğrulttu ve tüm şarjörü boşalttı. Fakat kurşunların hepsi camdan sekince, "Bırak karımı!" diye bağırıp yumruğunu cam kafesin duvarına geçirdi. Kafes kurşun geçirmezdi!

Bıçak boğazında küçük bir kesik açınca onu kaybetmekten korkan Karun, "Ayağa kalk!" diye bağırıp cama sertçe vurdu. "Onu durdurabilirsin!" Neden hiçbir şey yapmıyordu?

Asım Bey'in zincirlerini kırdıklarında koşarak kafesin yanına geldi. "Ona karşılık vermez çünkü Gazel onun ablası!" dediğinde Karun kaskatı kesildi.

Ablası mı?

Ona bunu yapan öz ablası mıydı?

Kendi babası aklına gelince ablasının ona yaptıklarına uzun süre şaşırmadı çünkü aile içi ihaneti çok iyi biliyordu. Onu nasıl hareketlendireceğini çok iyi biliyordu. "Nedim silahını ver!" dediğinde Nedim koşarak onun yanına geldi.

Kendi silahının tüm mermileri bittiği için Nedim'in silahını aldı. Karısının gözlerinin içine bakarak, "Bu gece sana ölüm yok!" dediğinde kendi canından bu kadar kolay vazgeçtiği için ona kızgındı. Silahı onun babasına doğrultup sert bir sesle, "Seç!" dedi karısına. "Ya ayağa kalkarsın ya da o ölür!" Bunu yapmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Saka'nın babasına olan bakışları görünce şaşırdı çünkü babasına doğrultulan bir silah varken fazla hissiz bakıyordu. Sanki bütün bunlar senin suçun der gibi babasına olan bakışları suçlayıcıydı. Önce, "Öldür," diye fısıldadı ama daha sonra, "Öldür onu!" diye boğazını yırtarcasına bağırdı. "Öldür onu, öldür, öldür, öldür!" dediğinde hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. "O beni sekiz yaşında öldürürken hiç acımadı sende ona acıma!" diye ağlayarak Karun'a yalvarınca Karun bir an gerçekten tetiğe basmayı düşündü. Başlarda blöf olarak kalkıştığı bu işi gerçekten bir ölümle sonlandırmak istedi.

Onun canını bu kadar çok yakan bir adamı hemen burada öldürmek istedi ama Duha'nın, "Sakin!" diyen sesini duydu. Duha, Karun'un bunu gerçekten yapacağını anlayınca hemen onun yanına gelip, "Senden nefret eder," diyerek onu durdurdu.

"Bu gece çok şey yaşadığı için psikolojisi altüst olmuş durumda. Ne istediğini o bile bilmiyor ama bunu yaparsan kendine geldiğinde ilk nefret edeceği kişi sen olacaksın."

Başını çevirip Duha'ya baktığında Duha onun koluna dokundu. "Yapmayı ne çok istediğini görebiliyorum," dediğinde bakışları dostçaydı. "Ama bu

kendi topuğuna sıkılmak olur." Karun ondan akılcı bir tavsiye aldığı için Duha'da bu tavsiyeyi ona verdiği için karmaşık duygular içerisindeydi. Bu gece dost mu yoksa düşman mı oldukları hiç belli değildi.

Karun sadece ikisinin duyacağı kısık bir sesle, "Ne yapmamı öneriyorsun?" dedi. Bu durumdayken bile Duha'dan yardım almayı kendine yediremiyordu.

Duha esner gibi yapıp eliyle dudaklarını kapatırken, "Büyük olan afetin eli titriyor," dedi fısıltıyla. "Karın belki babasına acımıyor ama o korkuyor," dediğinde Karun başını kaldırıp Gazel'e baktı. Gazel'in gözleri babasına doğrultulan silahta oyalanırken kardeşinin boğazına yasladığı bıçağı titrekçe tutuyordu. Siktir, bu kız babasını kardeşinden daha çok seviyordu! Belli etmiyordu ama onun için korkuyordu.

Duha sırıtıp, "Hey, kara melek," diyerek Gazel'e seslendi. "Hadi seninle bir anlaşma yapalım." Karun'un elindeki silahı alıp onun yerine Duha silahı Asım Bey'e doğrulttu. Bu adamı Karun vurursa karısı onun canına okurdu ama Duha için herhangi bir sorun yoktu. Duha zaten herkesin hikâyesindeki kötü adam olduğu için istediğini yapmakta özgürdü.

Gazel'in gözlerine meydan okur gibi bakarak, "Babana karşılık bizim kuş," dedi. "İki tarafında çıkarına bir anlaşma."

Gazel karşısındaki ukala herife bakarken, "O benim babam değil," diyerek bıçağı daha çok Bige'nin boğazına bastırdı. "İstediğini yap!"

"Öyle olsun." Duha tetiğe basıp Asım Bey'i kolundan vurunca Gazel'in yutkunuşunu gördü. Kontrolünü sağlamaya çalışıyordu ama babasının kanayan koluna baktıkça sert ifadesi biraz daha kırılıyordu. Duha kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırıp, "İyi izle şimdi ki kurşun onun kalbine," diyerek namluyu Asım Bey'in göğsüne kaydırınca Gazel, "Dur!" diye bağırarak bıçağı Bige'nin boğazından çekti ve Bige'yi öne doğru itti. "Sizin olsun indir şu silahı!" dediğinde Duha'ya olan bakışlarında büyük bir nefret vardı.

Asım Bey ise vurulduğuna zerre kadar üzülüyordu çünkü bu sayede Efil kurtulmuştu. Karun sabırsız adımlarla kapıya yaklaşıp, "Şifreyi söyle!"

dediğinde Gazel, "Annemin adı," dedi korkusuzca. Karun veya diğerlerinin ona ne yapacağını zerre kadar umursamıyordu çünkü gece onun için henüz bitmemişti.

Karun hızlıca şifreyi girerken, "Abi!" diyen Furkan elindeki telefonla koşarak içeri girdi. "Bizimkiler Carlos'u yakalamış," dediğinde Karun'un keyfi az da olsa yerine geldi. Sonunda o piçten kurtulacaktı.

Bige ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken Karun'a gülümsedi. Karun kapıyı açınca ikisi birbirine doğru yürümeye başladı. Karun ona, "Dur!" dedi çünkü daha fazla cam tozlarının üzerine basmasını istemiyordu ama Carlos'un yakalandığını duyan Bige, "O yakalandı," derken fazla neşeliydi. Yeniden doğmuş gibi kocasına bakıyordu. Artık canı bile eskisi gibi yanmıyordu.

"Bitti Sanrı, nihayet yıllar süren bir kâbus bitti," dediğinde sırtında hissettiği keskin bir acıyla yutkunarak durdu. Karun'un irileşen gözlerini, aralanan dudaklarını ve onun gür sesinden çıkan, "Bige!" ismini duyduğunda önce küçük küçük ama daha sonra şiddetli bir şekilde öksürüp kan kusmaya başladı. Kocasının kollarına yığıldığında ise onu sırtından bıçaklayan ablası hemen arkasında duruyordu.

Evet, Gazel onu sırtından bıçaklamıştı .

Bir bölümün daha sonuna geldik. Gecenin sonunda Carlos'un yakalanmasını bekliyor muydunuz?

Peki, Gazel'in son anda kardeşini sırtından bıçaklayacağını kimler tahmin ediyordu?

Ablasına sırtını döndüğünde onun tarafından ağır bir darbe aldı. Sizce bundan sonra neler olacak?Bige bir gecede haddinden fazla şey yaşadı.

Bu bölümde aynı zamanda Karun ve Duha'nın işbirliğini de okuduk. Sizce ikisi bir araya gelince nasıl bir ikili oluyorlar?

Nihayet 13 Haziran bitti ama Bige için yine etkisi büyük bir 13 Haziran'dı. Önce babasının ona yaptıkları sonra da ablasının yaptıkları. Bir gün içinde hak etmediği çok şey yaşadı, bakalım bundan sonra ailesine karşı nasıl bir tutum sergileyecek.

Kafesteyken Gazel'e karşılık vermediği için Bige'ye fazla yklenmeyin çünkü hem rakibi ablasıydı hem de annesinin ölümü yüzünden ablasına karşılık suçluluk duyuyor. Aslında bu gece olan her şey onun için fazla zordu.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun.❤

(23) Kusursuz Kaos.

"Adına sabır dedikleri bir tohum ekmişti içime. O tohumun yüreğimde filizlendiğini bilircesine kafasına eseni yapıyor, tahammül sınırlarımı zorluyordu. Kimseye göstermediğim bir sabırla ona bakıyor, hayatımın altını üstüne getirmesini izliyordum. Bu kadın fenaydı."

Karun.

Küçük, bakır bir tasın içindeki eflatun cam tozlarına bakıyordum. Her biri onun vücudundan çıkan ve kum tanesi büyüklüğündeki camlar. Çok fazla doktor onun ameliyatına girmişti ve cımbızla tek tek çıkarmışlardı bunları. Ona gönderdiğim elbiseden dolayı eflatun renginden nefret ediyorum ama camların renginin eflatun olması da bir bakıma iyiydi. Eğer bu şeylerin rengi şeffaf olsaydı o zaman mikroskopla bile zor bulurlardı. Onun canını yakan cam tozlarının eflatun olmasına sevinecek kadar garip bir ruh halindeydim.

O kafesin içine tamamen savunmasız ve hazırlıksız girdiği için vücudunun açıkta kalan çoğu yerinde küçük yaralar vardı. Omuzlarında, kollarında hatta bacaklarında bile küçük noktalar vardı. Su çiçeği olmuş gibi cam tozlarının battığı yerlerde minik yaralar vardı. İyileşirdi bunu biliyorum hatta izi bile kalmazdı. Ancak bundan böyle asıl yara izini vücudunda değil kalbinde taşıyacaktı. Ablasının açtığı bir iz tıpkı kara delik gibi içinde büyüdükçe büyüyecek, asla kapanmayacaktı.

Kapı açılınca gelenin kim olduğuna bile bakmadım. Gözlerim yatakta yüzüstü uyuyan kadının üzerinde oyalanıyordu. "O nasıl?" diyen Kenan'ın sesini duydum.

"Yeni ameliyattan çıktı nasıl olmasını bekliyorsun?" Derin bir nefes alıp sargılı elleri ve ayaklarına baktım. Battaniye ayaklarını örtmüyordu çünkü sargı beziyle sarılıydı. Ayak tabanları kesiklerle dolu olduğu için yarası terlememeliydi. "Onu ilaçla uyutmanın iyi bir fikir olmadığını söylediler, birazdan kendine gelir." Daha az acı çekmesi için uyutmalarını istemiştim.

Kenan, "Babası da uyanmak üzere," diyerek odanın içine yürüdü ve karşımdaki koltuğa oturdu. Duha, Asım Bey'i kolundan vurduğu için o da ameliyat olmuştu. "Büyükbabası da hâlâ yoğun bakımda," dediğinde başımı usulca salladım. Gazel kardeşini sırtından bıçaklayınca zavallı adam dayanamayıp orada fenalık geçirmişti.

Kenan gözlerimin içine bakıp, "Ablası da elimizde," dedi. "Saka ailesi her anlamda parçalanmış gibi." Başını çevirip gece lambasının aydınlattığı odada Saka'ya baktı. Sabah olmak üzereydi. "Sence bunun üstesinden gelebilir mi?"

"Bir şekilde bunu yapmak zorunda." Yüzünün yarısı yastığa gömülü olduğu için dudakları aralık uyuyordu. "Bu dünya zayıflar için değil." Ya oyunu kurallarına göre oynayacaktı ya da arada harcanıp gidecekti. Tercihim ilkiydi.

"Dün gece yakaladığımız adamın fotoğrafını Kadem'e gösterdim." Kaşlarımı hafifçe çatarak ona bakmaya başladım. Carlos'un kaçmış olma fikri şimdiden beni kızdırmaya başlamıştı. Tek kaşımı yukarı kaldırıp, "Sonuç?" dediğimde içimdeki asabiyet sesime yansiyordu.

"Kadem onu teyit etti, yakaladığımız adam Carlos." Göğsünü şişiren nefesini usulca havaya bıraktı. "Azap tarikatının lideri artık elimizde." Er veya geç bunun olacağını zaten biliyordum.

Ortaya çıkardığımız işten memnun kalmış gibi dudakları kıvrıldı. "Bu duyulduğunda bizim açımızdan büyük sükse yapacak." Ünüme ün katmaya ihtiyacım yoktu çünkü beni bilen zaten düşmanımın tepesine bir sanrı gibi çökeceğimi iyi bilirdi. Biri radarıma girmişse mutlaka bunu canıyla öderdi. Geç olabilirdi ama asla güç olmazdı.

"Carlos'u öldüreceksin bundan şüphem yok ama ya Gazel?" Başıyla her şeyden habersiz uyuyan Saka'yı işaret etti. "Ablasını öldürürsen eskisinden daha çok senden nefret eder."

"Ablasını öldürmezsem o kardeşini öldürecek." Gazel Saka'yı benden kurtaracak hiçbir güç yoktu. "Karımın ölmesindense onun nefretine

razıyım." Ayrıca her halükarda değışen bir şey olmazdı çünkü zaten benden nefret ediyordu. Daha fazla nefret etmesi bir şeyi değıştirmezdi.

Yeşil gözleri gizemli bir ifadeyle üzerimde oyalanırken, "Nefreti yerine sevgisi ilgini çekmiyor mu?" dedi. Anlaşılan yine canımı sıkmak için elinden geleni yapacaktı.

"Hayır, sevgisiyle ilgilenmiyorum." Beni sevip sevmemesi çokta önemli değildi. Yanımda kaldığı sürece sevmese de olurdu.

"Nefret sevgiden çok daha güçlü bir duygu. Beni severse yaptığım her şeyde kırılıp acı çekecek ama nefret ederse ne yaparsam yapayım fazla umursamaz. İnsanları sevmedikleri değil sevdikleri öldürür." Karımın sevgisiyle ilgilenmiyordum, kimsenin sevgisiyle ilgilenmiyorum.

Ama gel gör ki her defasında onun kahvelerinde yoğun bir nefret görmek de hoşuma gitmiyordu. Bunun bir ortası yok muydu?

Son söylediklerimden sonra uyan artık dercesine bana bakarken yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "O zaman bir de şu açıdan bak..." dedikten sonra bir süre susarak yüzüne ekstradan bir gizem kattı. "Bu kadın şu zamana kadar senden nefret ederken bile bir şekilde sana iyi hissettiriyor olmalı, değil mi? Bu yüzden onda bu kadar ısrarcısın." Gözlerimin en derinine baktı ve "Nefreti bile iyi hissettiriyorsa sence sevgisi nasıl hissettirir?" diye sordu. Piç herif aklımı gereksiz meraklarla doldurmaya kararlıydı.

Nefreti iyi hissettirmiyordu, iyi dışında her şeyi hissettiriyordu.

Saka bir süre daha uyuyacağı için ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Söyle Duha'ya arka bahçeye gelsin." Artık bu işi bitirmek istiyorum.

Kenan hemen arkamdan çıkıp, "Bu işi şimdi mi yapacaksın?" dedi endişeli bir ses tonuyla. "Burada, karın hastayken mi?"

Ona doğru hiç dönmeden asansöre doğru yürüdüm. "Daha fazla erteleyemem!" Rengin ile düşüp kalkarken sonuçlarını düşünecekti!

Asansörün düğmesine bastığımda, "O da bilmiyordu!" diyerek beni durdurdu. "Rengin'in seninle olduğunu o da bilmiyordu."

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Ne zırvalıyorsun sen?" İki yıl boyunca benimle bir ilişkisi olan bir kadını nasıl bilemezdi?

Bana doğru yürüyüp karşımda durduğunda endişeli olduğunu gizleyemiyordu. "Rengin ikinize kurulan bir tuzağın parçasıydı." Birileri bizi dinliyor mu diye etrafını kontrol etti ama bu koridorda sadece nöbet tutan bizim çocuklar vardı. "Odaya geçelim bilmen gereken çok şey var." Bana sırtını dönüp tekrar Saka'nın odasına doğru yürüyünce onu takip ettim. Bir şeyler gizlediği çok açıktı.

Saka'nın odasına girdikten sonra kapıyı örttüm. Konuşacağımız şeylerin önemi Kenan'ın her halinden belliydi bu yüzden birileri bizi duysun istemiyorum. Odanın ortasına yürüyüp bana doğru döndü. "Rengin ile olan ilişkini iki yıl boyunca hep gizli tuttun, değil mi?" Öyle olduğunu çok iyi biliyordu çünkü onu düşmanlarımdan korumak istemiştim.

"Duha'da öyle yaptı." Gözlerindeki ifade benden anlayış ister gibiydi ama bunu sadece Duha için istediğini sanmıyorum.

"Rengin ikinizi birbirine düşürmek için gönderilen bir maşaydı. Ne Duha ne de sen bunu bilmiyordunuz. Bu yüzden hayatınızdaki kadını korumak için onu saklı tuttunuz. Bu da Rengin'in ekmeğine yağ sürdü çünkü bir erkekten çıkıp diğerine gidebiliyordu. Sana gelen o fotoğraflar aslında yeni değildi, çok öncesine aitti. Duha onunla bir ilişkin olduğunu öğrenince onunla görüşmeyi bıraktı," dediğinde tepkimi izlemek için sustu ama kapının önünde dikilirken ifadesiz gözlerle ona bakıyordum. Bir kadının iki yıl boyunca bizi aptal durumuna düşürmesine inanmamı mı bekliyordu?

"Duha'yı benden korumak için daha iyi bir yalan bulmalısın." Bir kadının bizi oyuna getirdiğine inanmak çok güçtü. Burada küçümsediğim Rengin miydi yoksa gururuma alacağım darbe mi, emin değilim.

Beni kolay kolay ikna edemeyeceğini anlayınca yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu. "Kadem her şeyi anlattı, inan bana Duha'da bilmiyormuş." Bana karşı bir suç işlemiş gibi gözlerini kaçırdı ve "Kadem bana Rengin'in iki

yıldır Duha'yla olduğunu söyledi, yani onun da senden haberi yoktu." Ne dediğinin farkında mıydı? Son söylediklerinden sonra artık benim için konu Rengin ve Duha olmaktan çıkmıştı. Aklımı istila eden bir soru kanımı donduruyordu. Gerçek olmasına hiç ihtimal vermediğim bir soru şu anda beynimi kemirmeye başlamıştı. Kenan bunu ne zaman öğrenmişti?

"Kadem ile ne zaman konuştun?" dediğimde sesimde rahatsız edici bir sakinlik vardı. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Her şey vereceği cevaba bağlıydı.

Güçlkle başını kaldırıp, "Ben-" demişti ki Saka'nın acı dolu iniltisini duydum. Tüm dikkatim karıma kayınca, "Bunu daha sonra konuşuruz ama şimdilik bilmen gereken tek şey Duha'nın da suçsuz olduğu," dedi ve kaçır gibi hızlıca odadan çıktı. Şimdilik bu konuyu erteliyorum ama daha sonra bana bunu ne zaman öğrendiğini söyleyecekti. Kadem ile bu gece mi konuştu?

Başımı çevirdiğimde Saka uykulu gözlerini yeni aralamıştı. Yatakta yüzüstü yatarken normal bir günde karşılaşmışız gibi, "Merhaba," diye fısıldadı.

Selamına karşılık olarak, "Günaydın," dedim. Neredeyse sabah olacaktı.

Kıpırdamaya bile hali yokken yüzüstü uzandığı yerden yorgunca bana baktı. "Hastanedeyim, değil mi?" Gözleri yüzümde ifadesizce oyalandı. "Ne zamandır buradayım?"

"Altı saat."

Açık tutmaya zorlandığı gözlerini dinlendirmek ister gibi yumdu. "Uykum var." İsteddiği kadar uyuyabilirdi.

"Uyumam gerekiyor," diye mırıldandı. "Uyuyunca sırtımdaki yara o kadar acımıyor." Sesi her an ağlayacakmış gibi kısık çıkarken, "13 Haziran benim için bitmiyor Sanrı," dedi kısık bir sesle. "Hep kâbuslarımda. Artık beni o uçurumun kenarında iten kişiyi biliyorum. Ablamdı... " Gözlerinde sessiz yaşlar akarken dün öğle gördüğü rüyadan bahsediyordu.

"Ve arkamdan Bige diye seslenen o ses-" Gözlerini açıp ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sendin." Ben mi?

Kendi söylediğini doğrulamak ister gibi başını salladı. "Kafesin içindeyken kollarına yığılmadan önce bana Bige dediğini duydum." Titreyen dudaklarını birbirine sürterek ıslatmaya çalıştı. Dudaklarıyla yaptığı şey canını yaktığı için acıyla inledi. Kaşlarımı çattım çünkü bunu yapması hataydı, patlayan dudağında da yara vardı.

Gözlerime bakmaya devam ederken, "İkinci kattan atladığımda da bana Bige demiştin," dedi. "Farkında değilsin ama adımı bir tek ben ölüme yaklaştığımda söylüyorsun," dediğinde nefes dahi almadım. Farkında değilim.

Bunun kırılganlığını taşıyormuş gibi bana bakıyordu. "Adımı ölüme bulama Sanrı, senden her adımı duyduğumda ölüm yoklamasın beni." Kahretsin, normal şartlarda benden adını hiç duymamıştı!

Beklenti dolu gözlerle bana bakınca derin bir nefes alıp onu onayladım. Ona doğru yürüyüp bir süre yatağının yanında öylece dikildim. Saka ismi onda çok güzel duruyor olsa da onun adıyla bir sorunum yoktu. Yatağına uzanıp tıpkı onun gibi yan döndüm. Artık ikimizde birbirimize bakıyorduk ama tek kişilik bu yatak iri vücudum için yeterli alana sahip değildi. Ona doğru biraz daha kayarak uykulu gözlerine baktım. Gözleri güzeldi, insanı içine çeken bir derinliğe sahipti. "Hâlâ öpücüğünü eşitlemedin... Bige."

Bige mi?

Saka daha güzeldi.

Sanrı'nın Saka'sı çok daha güzeldi.

Umarım benden ona hep Bige dememi istemezdi.

Adını söylemem onu mutlu eder sanmıştım ama önce gözlerine yaşlar akın etti, sonra da gözlerine sığmayan yaşlar kirpiklerinin arasından taşıtı. Kaşlarımı çattım. "Sorun ne?" 13 Haziran'ı bir kafesin içinde geçirmişken

daha fazla ağlamasını istemiyorum. "Efil mi demeliydim?" Bir tane adı yok ki hangisini duymak istediğini bilemem.

Serum aparatının takılı olduğu kolunu kaldırdı ve yüzüme dokundu. Sargılı eli sakallarımın üzerinde gezinirken kaskatı kesildim. Bundan daha ateşli dokunuşlar görmüştüm ama bu kadın bana parmağının ucuyla dokunsa bile etkileniyordum. Üstelik şu anda parmakları bile sarılıydı, yani elini bile tam olarak hissetmediğim bir andayım. Buna rağmen bir şekilde beni etkiliyordu. Bu can sıkıcı bir durum! Yüzümdeki huzursuz ifadeyi görünce gülümsedi. "Ellerimin sarılı olması çok kötü." İç çekti. "Seni tanımak isterdim."

Tanımaktaki kastını anlamadım. "Beni tanıyorsun zaten."

"Hayır," diyerek ince ve yumuşak sesiyle itiraz etti. "Henüz seninle tanışmadım. Henüz senin yüzünü belleğime kaydetmedim ama artık bunu yapmayı istiyorum." Tam olarak neyden bahsettiği hakkında fikrim yoktu.

"Bahsettiğin bu tanışma benim açımdan iyi bir şey mi?"

"Benim açımdan iyi."

"Peki, benim açımdan?"

Kıkırdadı. "Bence senin açımdan o kadar da iyi değil. Başına benim gibi bir belayı alacağına işaret," deyince gerilen yüzüm gevşemeye başladı. O katlanabilir bir belaydı.

Aklımdan geçenleri merak etmiş gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Düz bir ifadeyle ona bakarken, "Seni ne ilgilendirir?" dedim ifadesiz bir sesle. "Düşüncelerimin bir mahremiyeti olmalı." Aklımdan geçenleri bilmesede olurdu, özellikle şu anda aklım onunla meşgulken.

"Huysuz," diye homurdanıp bana uzandı. "Başını çevir öpeceğim." Bunu söylerken ki rahatlığı beni benden alıyordu.

Başımı biraz çevirip tavana bakmaya başladım, böylece ondan tarafta olan yanağımı yastıktan ayırmıştım. İlaçların karıştığı menekşe kokusu burnuma

geldiğinde yatağın sol tarafında hafif bir kıpırdanma oldu. Yumuşak dudaklarını yanağımda hissettiğimde şimdi yataktaki kıpırtının bir benzeri yüreğimde oluşmaya başlamıştı. Yanağa konulan masumane bir öpücüğün etkisi böylesine büyük olmamalıydı. Öpücüğünü eşitledikten sonra yüzünü boynuma gömüp iyice bana doğru sokuldu. Bunu beklemediğim için donup kaldım. Ne yapıyordu? "Uykum var azıcık uyuyacağım." Sesi gerçekten uykulu geliyordu.

Rahat bir şekilde uyuması için yataktan çıkmak istedim ancak serumlu kolunu üzerime atıp mayışmış bir sesle, "Seninle uyuyacağım," dedi.

"Yavrum ben sığmam bu yatağa." Küçük yatağın nesine sığacağım?

"Böyle odun gibi uzanmak yerine sende bana sarılırsan sığarsın."

"Nerenden tutsam kanayacak durumdasın, ne sarılması?" Her yeri yara bere içindeyken onunla uyuyamam. Uyuyunca farkında olmadan ona zarar verebilirdim.

"Böyle hiç rahat değilim." Küçük bir yatakta uyumamı bekliyordu.

Boynumda sıcak nefesini hissederken, "Kapat artık şu çeneni seninle uyumak istiyorum!" diyerek beni tersledi. "Hele bir yataktan çık bak ne yapıyorum!" Bu haldeyken bile beni tehdit mi ediyordu?

"Ne yaparsın mesela?"

"Oturur yere ağlarım," dediğinde bunu gerçekten yapma ihtimali olduğu için güldüm. Çeyrek mafya, tehdidi bile ona özeldi.

Ona doğru iyice dönerek çenemi başının üstüne yasladım. Saçlarının kokusu burnuma gelirken elimi yavaşça uzatıp beline koydum. Parmaklarım sırtındaki yaraya değmemek için belinde emanet duruyordu. Zor bir ameliyat geçirdiği için kollarımda uyuması uzun sürmedi ama uyumadan hemen önce, "Belki seninle uyuyunca bu sefer kâbus görmem," diye uykulu bir sesle mırıldanmıştı. "Artık uykumda da ablam beni sırtımdan bıçaklıyor..." Sertçe yutkundüğümde kâbusları konusunda ne yapacağımı

bilemedim. Bu yüzden onunla uyumamı istemişti çünkü uykuda da acı çekiyordu.

Rüyasında ablası ona işkence ediyor olabilir ama gerçek hayatta ben ablasına işkence edeceğim. Hepsinin sırası vardı çünkü şu an için tek önceliğim hasta karımdı.

Uykusu derinlik kazanana kadar yatakta hiç kıpırdamadan onu beklemiştim. O süre zarfında onu rahatsız etmemek için nefes alırken bile dikkatliydim. Bir süre sonra onu uyandırmadan yatağından çıktım çünkü rahat bir uyku çekmesini istiyorum. Gece hep kâbus gördüğü için iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Sabaha kadar saatlerce onu izlediğim için aralıksız kâbus gördüğünü biliyorum. Evet, sabaha kadar uykusunda ağlamıştı. Kaşlarını çatıyor, yüzünü buruşturuyor ve kesik kesik hıçkırıyordu. O halini izledikçe sinirlerime hakim olamamıştım.

Yaşadığı her şeyi tıpkı bir sünger gibi bilinçaltına çekiyordu! Her şey bilinçaltına işlediği için uykuları onun için çekilmez oluyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yok muydu?

Hastanenin bahçesinde bir bankta tek başıma otururken biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Gökyüzünde oluşan kızılalık birazdan güneşin doğacağına işaretli. Sabahın çok erken saati olduğu için üzerimde ceketim olmasına rağmen yine üşüyorum. Haziran'da bile üşüyordum. Vücudumu ele geçiren bu soğuk his yıllardır peşimi bırakmamıştı.

"Bu kadın kuş olup uçmadı ya!" diyen Duha'nın sesini duyunca başımı çevirip arkaya doğru baktım. Telefonla konuşarak hastanenin kapısından çıkmıştı. "Bana onu bul Halit!" diyerek telefonu kapatınca Elay'ı aradığını anladım. Birkaç saat önce bizim çocuklardan biri Duha'nın yana yakıla Elay'ı aradığını söylemişti.

Sinirliydi ama beni görünce keyfi yerine gelmiş gibi dudakları kıvrıldı. "Kalender?" Merak ediyorum ben olmazsam bu piç kiminle uğraşacaktı? Hayattaki tek eğlencesi benimle yarışmaktı.

Yanıma gelip banka oturacağı esnada, "Sikerim!" dedim ters bir sesle. Karşımdaki bankı işaret ettim. "Oraya otur." Kenan'ın odada bana anlattıkları olmasaydı şimdiye onu kurşuna dizmiştim.

Gökyüzündeki kızılıllığı işaret etti. "Güneşin doğuşunu kaçırayım mı?" Sırf canımı sıkmak için bankın diğer ucuna oturdu. "Çok istiyorsan sen oraya otur."

"Ulan ben niye seninle güneşin doğuşunu izlemek zorundayım? Ya karşıma geç ya da siktir ol git!" Katı bir sesle onu uyardığımda gülerек yerine iyice yayıldı. "Benim yerime burada bir kadın tercih ederdin, değil mi?"

"Kadınlar ilgimi çekmiyor." Önüme dönerek derin bir nefes aldım. "Karım dışındaki kadınlar ilgimi çekmiyor," diyerek ilk cümlemi düzeltiltim.

"Karına tutulmuş olamazsın, değil mi?" Ona baktığımda alay eden suratı artık ciddileşmişti. Bunun cevabını gerçekten merak eder gibi bakıyordu.

Bunu söyleyeceğim son kişi bile değildi ama son zamanlarda her şey üst üste geldiği için yanlış kişiye karşı fazla dürüst oldum. "Kafamı karıştırıyor, aklımı kurcalıyor," dedim. Karımla ilgili çok fazla soru işareti vardı, üstelik gerçek anlamda bir belaydı.

Hayatıma girdiğinden beri yaptıklarını hatırlayınca güldüm. "Karım doğal bir felaket, yakıp yıkmak için doğmuş gibi."

Kaşlarını meraklı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Ve sen bundan rahatsız değilsin?"

"Yakarsa beni yakar, yıkarsa birlikte yıkarız, kim ne karışır?" dediğimde dik dik ona bakıyordum. "Benim etrafımda uçtuğu sürece rüzgârına laf edenin ceddini sikerim." O çeyrek mafya benim karımdı, yaptıkları için kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Son söylediklerimden sonra göz bebekleri irileşti, yüzünde anlam veremediğim bir şaşkınlık oluştu. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı lakin şaşkınlığı düşündüğümünden daha büyük olmalı ki tek kelime edemedi. Bir süre aval aval yüzüme baktıktan sonra nihayet kendine gelip

kaşlarını çattı. "Nerenin enayisiyim lan ben! Bunun sonucu böyle olmamalıydı!" diyerek ağzının içinde küfürle karışık bir şeyler mırıldandı. Bu yine neyden bahsediyor?

"Açık konuş ne demek istiyorsun?" Soğuk bakışlarımı ona çıkardığımda tüm keyfi kaçmış gibi önüne döndü. "Her defasında kedi gibi dört ayak üzerine düşmen hayret verici!" dediğinde artık gerçek anlamda sinirlenmeye başlamıştım. Kısık sesle kendi kendine konuşması canımı sıkıyordu.

Kim bilir aklındaki tilkiler yine neyin peşindeydi.

Bir süre sonra ikimizde susarak önümüze döndük. Gergindim ve onun da gergin olduğunu biliyorum. Aramızda henüz konuşulmayan, havada asılı kalan ciddi bir konu vardı. İkimizde bunu birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyorduk. Rengin'in ikimizi nasıl aptal yerine koyduğunu konuşmaya hevesli değildik. Eğer Kenan zamanında beni durdurmasaydı şimdiye yumruklarım Duha'nın suratında patlıyor olurdu.

Ancak o da oyuna getirildiği için ona yapacağım hiçbir şey yoktu. Kenan, Duha'nın haberi olmadığını söyleyince ona çok hızlı inandım çünkü bende içten içe Duha'nın böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Bu it bana her türlü fenalığı yapardı ama bile isteye hayatımdaki kadına el sürmezdi.

Şimdilik tek önceliğim karımın iyileşmesiydi. Saka iyileştikten sonra İstanbul'a döneceğim ve önce Gazel ve Carlos'un işini bitireceğim, daha sonra da sıra Rengin'e gelecekti. Evet, Saka'nın odasından çıktıktan sonra adamlarıma Carlos ve Gazel'i İstanbul'a sevk etmelerini söyledim. O ikisiyle kendi çöplüğümde gerektiği gibi ilgileneceğim.

Bu sessizlik en az benim kadar onu da rahatsız ediyordu çünkü yanımda gergince oturuyordu. Tıpkı benim gibi dümdüz bir şekilde karşısına bakarken, "Nasıl bir histi," dedi durgun bir sesle. "İkimizi öğrendiğinde."

"Sen ikimizi öğrendiğinde nasıl bir hisse öyleydi," dedim ters bir ifadeyle. "Boktan bir histi işte, kendimi aptal durumuna düşmüş gibi hissettim." Bir süre susup o anki hislerimi kafamda tarttım. "O fotoğrafları görünce hissettiğim tek şey öfkeydi. İncinen gururumdan kaynaklanan yoğun bir

öfkeydi," diyerek ona karşı dürüst oldum. "Hepsi bu." Darbe alan gururum ve sarsılan egom dışında pek bir şey hissettiğimi söyleyemem.

Acı çekiyormuş gibi burukça güldü. "Demek hepsi bu." Sevmediğim bir kadın için neden daha fazlası olsun?

Başını çevirip bana baktığında bana kızar, hatta nefret eder gibiydi. Gülüşünün gerçek olmadığını hüznün çöken yüzüne bakarak anlıyordum. "İkinizle ilgili haberler çıktığında ben nasıl hissettim biliyor musun? Yüreğim göğsümden sökülmuş gibi!" Gözlerinde beni suçlarcasına bir ifade vardı. "Sanki birileri kalbimi elinde tutuyor, onu sıkıyor ve yetmezmiş gibi yere atıp çiğniyordu!" dediğinde belki de ilk kez bir konuda beni şaşırtmayı başardı. Siktir, onu sevdi mi?

Ona âşık mıydı?

"Sen-" dedim ama tam olarak bunu ona nasıl soracağımı bilemediğim için sustum. İçine çekildiğimiz bu saçma durumdan kurtulmak ister gibi yüzümü buruşturdum. "Onu sevdin mi?"

Bu it, Kadem dışında birilerini sevebiliyor muydu?

Ona küçümseyerek bakıyordum. "Gerçekten bu kadar aptal olabildin mi?" Bizim gibi adamlar bir kadına bağlanıp onu sevmez, iplerini bir kadının eline vermezdi. "Nasıl bu kadar ahmak olabildin?"

Hayatımıza birçok kadın girerdi ama hiçbiri uzun süre kalmazdı. Hepsi ya öldürülürdü ya da bizden korkup giderlerdi ama her iki ihtimalde de mutlaka giderlerdi. Bunun bilincinde olarak kadınlara karşı ölçülü olurduk. Duha bunu en iyi bilen kişilerden biriyken Rengin'i nasıl sevebildi? Üstelik sonuç yine değişmedi ve yine giden bir kadın vardı. Tabii bu sefer tüm gidişlerin en çirkiniyle karşı karşıyayız çünkü bu sefer bir kadın ölerken veya kaçarak değil, ihanet ederek gitmişti.

"Beni yargılıyor musun?" Bilmiş gözlerle bana bakarken asıl yargıyı o yapıyordu. "Sen bir kadını sevmediğini mi sanıyorsun?" diyerek alay etti. "Ya karını?"

"Sevmiyorum." Bunu söylerken hiç tereddüt etmedim. "O da beni sevmiyor, duracağımız yeri biliyoruz."

Karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken şimdi o beni küçümsüyordu. "Öyleyse yakında ondan boşanacak olman seni çok üzmez."

Boşanma kelimesini duyduğum an çatılan kaşlarıma bakıp güldü. "Buraya gelirken Kadem'i Asım Bey'in odasında gördüm. Kadem ona bu evliliğin hangi şartlarda gerçekleştiğini anlatıyordu." İsabetli bir karar olmuş. Gerçeği bilirse kızına yüklenmeyi bırakırdı, aksi takdirde istemediğim şeyler yapacaktım.

Ben üşürken o terliyormuş gibi üzerindeki ceketi çıkartmaya başladı. "Bu adam geçmişinde büyük zaferlere imza atmış emekli bir albay. Onun işi bizim gibi adamları ya mezara ya da kodese tıkmak," dediğinde bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

"En az bizim kadar güçlü bağlantıları var, bunlar hakim ve savcılardan oluşan bağlantılar." Çıkardığı ceketi ikimizin arasına koyarak derin bir nefes aldı. "Bu evliliğin hangi şartlarda gerçekleştiğini gösteren delilleri ele geçirirse sence ne olur?" Bana sorduğu soruya kendisi cevap verdi. "Mahkemeye bile gitmenize gerek kalmadan evliliği iptal ettirir."

Durumun ehemmiyetini anlamamı ister gibi bakarken başını salladı. "Evet, boşanma davasını beklemeden bunu yapması mümkün. Kanıtları gereken yerlere ulaştırdığı an hakim sizi bu evlilikten men eder."

"Bu o kadar kolay değil." Bu endişe etmem gereken bir konu değildi. "Delillere ulaşması için önce bizi evlendiren kişiyi bulmalı. Ben bile hâlâ bulamamışken o nasıl bulsun? Kadem'in yardımı olsa bile bu işin arkasındaki kişiyi bulamaz."

Kibirli bir şekilde bana bakarken zevkten dört köşe olarak güldü. "Belki de ihtiyacı olan tek şey Kadem'in yardımudur," diyerek ayağa kalktı. "Kadem'i sakın hafife alma çünkü Bige'nin bu evlilikte mutsuz olduğunu hissettiği an Asım Bey'e yardım edecektir." Öyle olsa bile Kadem benim bile bulamadığım delilleri kolay kolay bulamazdı. Bu evliliğin arkasındaki kişiler tüm kanıtları yok etmiş gibiydi.

Bakışları hüznle dolup taşarken dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Kadem yıllar önce bir depoda bıraktığı arkadaşını bir menekşe kokusunda hatırladı," dedi.

"Menekşeler kokmaz diye biliyordum ama Kadem onlardan Bige'nin kokusunu alıyor. Geçen yıl arkasında bıraktığı küçük bir kız çocuğunu bir menekşe kokusunda hatırlayan birini hafife alma," dediğinde istesem de uyarısını ciddiye alamıyordum.

Bende menekşelerin bir kokusu olmadığını sanıyordum ama yok denecek kadar az, yok saymayacak kadar da farklı bir kokusu vardı.

Saka'nın kokusunu ne zaman içime çeksem gözlerimin önüne limon çiçekleri ve mor menekşeler geliyordu. Bu ikisinin karışımıydı kokusu.

"Kadem öncesinde geçmişini hatırlamıyor muydu?"

"Hayır," dediğinde yüzünde çözmem gereken bir gizemin ipuçları vardı. "Kadem onu geçen yıl hatırladı, yani Bige ışığa kavuşmadan birkaç ay önce," dedikten sonra yürüyüp giden adamın arkasından yutkunarak bakıyordum. Bu da ne demek oluyordu? Saka'nın tekrar gözlerine kavuşmasında Kadem'in parmağı olabilir miydi?

Duha elime patlamak üzere olan bir bombayı bırakıp gitmişti.

Özellikle Saka'nın gözlerine değinmişti çünkü bunu araştırmamı istiyordu.

Kadem çocukluk arkadaşını hatırlar hatırlamaz onun için geri dönüp gözlerini açtırmış olabilir miydi?

Bu işlerden pek anlamam ama genelde baba ve damat arasında hep bir gerginlik olur diye biliyorum. Bu normaldi ama her iki tarafın birbirini öldürmek istemesi ne kadar normal, bilemem. Karımın babasından hoşlanmamam için birçok haklı sebebim vardı. Herif emekli bir albaydı ve kızının benimle olmasını istemiyordu. Üstelik karıma vurmuştu ve ona hakaret etmişti. Son kısım bile bende onun beynini dağıtma isteği

uyandırıyor. Onun bende nefret ettiği Şey ise bir albayın damadında olmayacak tüm vasıflara sahip olmamdı.

Saka beni sürekli babasına benzettiğine göre bu adamla ortak yönlerimiz vardı. Bu da demek oluyordu ki her ikimizde kolay kolay geri adım atmayacaktık. O kızını benden geri almak için, bende vermemek için elimizden geleni yapacaktık. Kaybetmeye pek alışık olmadığım için orduyu peşime taksa bile karımı benden alamazdı. Bakalım bu işin sonu nereye gidecekti.

Doktor Saka'yı muane ederken babasıyla yatağın iki yanında durmuş birbirimize ters ters bakıyorduk. Henüz resmi bir şekilde tanışmamıştık ama ikimizde birbirimiz hakkında gereken bilgiye sahiptik. şimdilik aramızda duran yatak birbirimizin yakasına yapışmamıza engeldi. Bu herifi öldürüp kaza s s  vermek gibi delice Şeyler aklımda dönüp duruyordu.

Doktor Saka'yı muane edip geri çekilince hemşire onun önlüğünün arkasındaki çıt  ıtları kapatmaya başladı. Yatakta güçlükle oturan kadın hastanedeki ikinci gününü yaşıyordu. "Her Şey yolunda görünüyor," diyen doktor tam olarak hangimize bakıp gereken uyarıları yapacağını bilemedi. Babasına mı yoksa kocasına mı?

Nihayet kararını bana yönelik verip yanıma geldi. Asım Bey'in çattığı kaşlarını görmek bile keyfimi yerine getirmek için yeterliydi. "Bige Hanım'ın avuç ve ayak tabanlarında ciddi kesikler var," dediğinde bunu zaten biliyordum. "Bir süre iyi bakılması gerekiyor. Bu konuda hassasiyet göstermenizi tavsiye ederim," dedikten sonra hemşireyle birlikte dışarı  ıktı.

Doktor gidince Saka'ya doğru dönüp, "Nasılsın?" diye sorduğumda aynı anda bu soru babası tarafından da gelmişti. İkimizde başımızı çevirip dik dik birbirimize bakınca sakinleşmek için yumruklarımı sıkıyordum. Biri şu herifi gözümün önünde alsın!

Dün gece ilk kez gözlerini açan Saka, bugün bizi görmüyormuş gibi boşluğa bakıp duruyordu. Bu sabah uyandığından beri böyleydi. Tek kelime etmiyor ve kimseyle göz kontağı kurmadan dalıp dalıp gidiyordu. Depoda olanların içinde kaybolduğunu görebiliyorum. Dün gece anestezinin

etkisinde olduğu için yaşadıklarının ciddiyetini anlamamıştı ama bugün her şeyle yüzleşiyordu. Bunu atlatır mı, bilemem ama içine sürüklendiği bu buhranda kaybolmasına izin vermeyeceğim.

Asım Bey onun koluna dokunarak, "Efil," dediğinde irkilerek başını kaldırıp babasına baktı. Sanki onu yeni görüyormuş gibi içten bir sesle, "Baba?" diye fısıldadı. Sen misin dercesine ona bakıyordu.

Duha'nın vurduğu kolu boynuna asılıydı ve Saka'nın gözleri onun kolunda oyalandı. Daha sonra babasının eşofmanlı haline baktı ve gözleri tekrar onun yaralı kolunda oyalandı. "Çok acıdı mı baba?" derken o kadar savunmasız ve korunmaya muhtaç görünüyordu ki nasıl hissettirdiğini anlatamam.

Seninki daha fazla acımadı mı?

Asım Bey onun bu hali karşısında tıpkı benim gibi çaresiz kalırken, "Acımadı Efil'im," dedi onu teselli etmek isteyerek. "Acımadı babam."

Hâlâ babasına bakarken tebessüm ederek başını salladı. "Acımadığına sevindim baba çünkü benimki acıdı," dediğinde dudakları titrerken gülüşünü korumak için kendini zorluyordu.

"Sırtımdaki bıçak yarası değil, o bıçağı tutan el acıttı." Gülümserken dolan gözlerindeki yaşlar yanağında sessizce süzüldü. "Ablam acıttı. Ablam doğum günümde, yani 13 Haziran'da acıtmak için kardeşine geri döndü." Eğer o kadını İstanbul'a sevk etmeseydim Allah şahidimdir ki tam şu anda hastaneden çıkmış ve tüm şarjörü üzerine boşaltmış olurum.

Asım Bey'den hoşlanmıyor olabilirim ama bir babanın gözlerinde gördüğüm saf kederi yok sayamam. Yatağın kenarına oturdu ve elini uzatıp kızının gözyaşlarını titreyerek sildi. "Biliyorum onun sevgisine ihtiyacın var ama onu unutmalısın," dediğinde adeta ona yalvarıyordu.

"Onu unut Efil çünkü seni benden almadan durmayacak. O hayatımızda olmadan da bir şekilde yaşıyorduk." Kızlarının geldiği son durum gözlerinin dolmasına neden olurken, "Yine sadece üçümüz olamaz mıyız?" dedi. "Sen, ben ve büyükbaban."

Babasına ne kadar kırgın olursa olsun bir evlat olarak onun dolan gözlerine kayıtsız kalamadı. "Ama sen büyükbabamı benden aldın." Bu sefer kendini tutamayıp sesli ağlamaya başladı. "Ben onsuz yapamam ama sen onu benden aldın." Oyuncağını yitiren bir çocuk gibi davranıyordu. Büyükbabasını belki de babasından daha çok seviyordu.

Asım Bey pişmanlığını gizlemeden başını salladı. "Babalar da hata yapabilir." Ondan af diler gibi bakıyordu. "Seni dinlemeliydim." Kadem ona evliliğin iç yüzünü anlattığı için artık kızının masum olduğunu biliyordu.

Saka'nın gözlerine hissettiği pişmanlık duygusuyla baktı ve "Özür dilerim," dedi. Sanki ilk kez kızından özür diliyormuş gibi Saka'nın kaskatı kesildiğini gördüm. "Bu ihtiyarı affedebilecek misin?" diyen babasına ıslak gözlerle bakıyordu.

Karımın bazı konularda fazla duygusal ve iyi niyetli olduğunu biliyorum ama babasına cevap vermedi. Gözlerinden yaşlar süzülürken, "Önemli değil, unutalım," dedi ama onu affettiğini söylemedi.

Neler olduğunu anlamıyorum ama sanki bu yaptığı babası için en büyük cezaymış gibi. Asım Bey, "Yine mi Efil?" dediğinde çektiği acıyı gizleyemiyordu. "Yine mi babana susacaksın? Yine mi içine atıp bir konuyu daha kapatacaksın?" Bu adam onun hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmasını değil, onunla konuşmasını istiyordu. Belki de sustuğu her şeyi yüzüne karşı haykırmasını ve onu zehirleyen her şeyi dışarı çıkarmasını istiyordu.

Kızı ona konuşsun istediği için, "Susma," dedi kısık bir sesle. "Hakkın olan hesabı iste benden."

Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum fakat Saka artık ağlamıyordu. Donuk gözlerle babasına bakarken, "Uykum var," diyerek onu geçiştirdi. "Uyumak istiyorum." Ona düşündüğünden daha çok kırgın olmalıydı.

Asım Bey derin bir nefes alıp başını salladı. "Büyükbabanı kontrol edeceğim," diyerek ayağa kalktı. Pes etmişti. Gözleri beni bulunca yine o

sert ifadesine büründü. Beni kızıyla bir odada tek başına bırakmak istemiyor olacak ki, "Dinlenmesi gerekiyor," dedi.

İfadesiz gözlerle ona bakarken, "Evet ve bunun için artık çıkman gerekiyor," dedim. Bizi yalnız bırakmak aklından geçmiyor olmalı.

Yaşlı kurt savaşmadan geri adım atacak biri değildi. Kaşlarını biraz daha çatarak, "Kızımın odasından çık delikanlı," dediğinde beni uyarır gibiydi ama üzerimde zerre kadar etkisi yoktu.

Düz bir şekilde ona bakıp kapıyı işaret ettim. "Karımın odasından çık."

"Babasıyım!"

"Kocasıyım!" diyerek onu susturdum. Karımın odasında beni atamazdı, bunu kimse yapamazdı.

Aramızda gergin bir sessizlik yaşandığında adeta sert bakışlarımızla birbirimize meydan okuyorduk. Ta ki Saka'nın, "Baba lütfen büyükbabamı kontrol eder misin?" diyen yumuşak sesini duyana kadar.

Saka kimin dışarı çıkacağını seçince bir şeyler homurdanıp gitti. Onu benimle yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Başımı çevirip Saka'ya baktığımda bir yabancıнын gözleriyle bakar gibi kahveleri duygusuz ve soğuktu. Babasına bakarken hisli olan gözleri bana karşı buz gibiydi. Dün gece onunla uyumamı isteyen o kadın gitmiş ve yerini düşmanca bakan birine bırakmıştı. Bu manyak karı bütün bunların tek suçlusu benmişim gibi bakıyordu! Ulan ben şimdi ne yaptım?

Kin dolu gözlerle bana baktı, baktı ve "Eğer hemen şimdi dışarı çıkmazsan..." dedikten sonra komodinin üzerinde duran yemek tepsisini gösterdi. Henüz yemek bile yememişti ama onun gözleri metal çatalda oyalanıyordu. "O şeyi alıp boğazıma saplarım," diyerek omuz silkti. Beni tehdit mi ediyordu?

Bir akıl hastası gibi tehlikeli bir şekilde bana bakarken gülümsedi. "On üçe kadar sayıyorum ve on üçe geldiğimde gitmezsen bak nasıl dediğimi yapıyorum," diyerek bana göz kırptı. Kendini öldürmekle beni tehdit

ediyordu ve bunu yaparken sanki benden güzel bir şey istiyormuş gibi şirince bana gülümsüyordu!

Normalde de kafası gidik olduğu için ona karşı sabırlı olmaya çalıştım. "Sebeb?" dedim ama içten içe sinirden deliriyordum. "Beni görmek istememenin bir sebebi olmalı?"

Bilmiyorum dercesine dudaklarını büzdü ama dudağındaki yara canını acıtmış olmalı ki inledi. Bunun için de beni suçlar gibi bana ters ters bakarak, "Bir! İki! Üç!" diyerek sinirli bir şekilde saymaya başladı. Ben bu kadını niye hâlâ vurmuyorum ki!

Çeyrek mafyanın sağı solu belli olmadığı için o saymaya başlayınca, "Furkan!" diye sinirden bağırdım. Kapının hemen dışında olan Furkan içeri girince tepsiyi işaret ettim. "Götür şunu dışarı ve bir dahaki sefere tepsi dahil her şey plastik olsun!"

Öfkem karşısında Furkan tek kelime etmeden hemen tepsiyi alıp dışarı çıktı. Başımı çevirdiğimde ruh hastası karım sırtarak bana bakıyordu. "On üç olduğunda vazoyu kafamda parçalayacağım," dediğinde sesi fazla sakindi. "Dört! Beş! Altı!" diyerek tekrar saymaya başladı.

"Nedim!" diye gürledim. Nedim koşarak içeri girince odadaki çiçek vazolarını gösterdim. "Burada tek bir vazo kalmayacak!" İki dakika içinde nasıl da zıvanadan çıkardı beni!

Nedim üç vazoyu kucağına sığdırmaya çalıştığı için çiçeklerden yüzü bile görünmüyordu. Zar zor önünü görüp dışarı çıkınca Saka bana tatlı tatlı gülümsemeye devam etti. "Banyodaki aynayı kırıp bileklerimi keseceğim. Yedi, sekiz, dokuz!" deyince bir küfür savurup, "Celil!" diye bağırdım. Bu gidişle odada eşya bırakmayacaktık!

Celil içeri girince, "Banyodaki aynayı sök ve orada kesici tek bir alet dâhi bırakma!" dedim.

Saka kaşlarını kaldırarak kolundaki serum aparatının plastik borusunu gösterdi. "Bununla kendimi boğacağım. On, on bir, on iki-" demişti ki on üç demeden, "Tamam!" diye bağırdım. "Gidiyorum!" Kolundaki serumu da

kesemem ya! Bunu yapmak zor değil ama bir müddet daha o serumlardan almalıydı.

Sinirden adeta bastığım yeri inleterek kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan, "Gle gle," diyen neşeli sesini duyunca dönüp onu boğmamak için kendimi zor tuttum. Akıl hastası manyak karı! Gle gleymiş, sanki adamda gülecek yüz bıraktı!

Sabah beni odasından kovmasının üzerinde neredeyse bir gün geçti çünkü akşam olmuştı ama onda değişen hiçbir şey yoktu. Aslında kötü yönde değişen çok şey vardı. Benden sonra onu ziyaret eden babasını da odasından kovmuştı. Odasına kimseyi kabul etmiyordu hatta bykbabasını bile. İçeri giren herkes sinirli bir şekilde dışarı çıkıyordu. Sadece bu kadarıyla yetinse şkredeceğim ama yemeklerini de yemiyordu.

Elleri sarılı olduğu için kendisi yiyemiyordu lakin gurur yapıp birinin ona yedirmesine de izin vermiyordu. Yemek yemeyi reddettiği için doktorlar hâlâ onu serumla besliyordu. Bir şeyler yapılmalıydı bu uzun süre böyle gitmezdi. şaşırtıcı bir şekilde her uyuduğunda farklı bir ruh halinde uyanıyordu. Ya fazla şirin oluyordu ya da fazla cadı ama değişmeyen tek şey her halükarda da katlanılmaz olduğuydu.

Asım Bey ile aramızdaki mesafeyi koruyarak kapının önünde dikilirken Kadem'e ne tepki vereceğini merakla bekliyorduk. Belki Kadem onu kendisine getirirdi çünkü şu anda içeride o vardı. Kadem içeriye gireli daha beş dakika bile olmadan kapı hızla açıldı. Burnundan soluyan ocuk, "Beynini bozmuşlar bunun!" diyerek kapıyı sertçe kapattı. "Kafası yerinde değil!" Gün içinde bize yapmadığını bırakmadığı için bu kadarını anladık zaten.

Yanımda duran Duha, "Bir de ben deneyeyim," diyerek kapıyı açtı ama kafasına çarpan terlikle kapıyı hemen geri kapattı. Alnına tutarak bize döndüğünde ağır bir silahla vurulmuş gibi şaşkındı. "Oğlum elini o haldeyken bile kullanabildiğini niye bana söylemiyorsunuz?" Biz burada keyfimizden dikilmiyoruz herhalde!

Doktor ve hemşire bile doğru düzgün içeri giremiyordu. Bir tek Furkan'ı yanına kabul ediyordu. Kaşlarımı çatarak Furkan'a doğru döndüm. "Senin ne özelliğin var lan it!" dediğimde ürkererek bir adım geriye çekildi. "Abi nereden bileyim ben." O halde neden sadece o içeri girebiliyordu!

Asıl ateş hattında kalan oymuş gibi, "Her Furkan dediğinde ne kadar korkuyorum biliyor musunuz?" dedi kısık bir sesle. Saka onu duyacak diye ödü kopuyordu. Bir kurdun inine giriyormuş gibi onun odasının kapısını gösterdi. "İçeride başıma kötü şeyler gelebilir çünkü şu anda her şeyi yapabilecek çılgınlıkta." Piç kurusu mağduru oynamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Hepimiz kapının önünde dikilirken içeride öyle bir çığlık duyduk ki bu Saka'nın en derinlerde kopan çığlığıydı. Hepimiz koşarak içeri girdiğimizde ne görmeyi düşlediğimi bilmiyorum fakat görünürde her şey yolundaydı. Yatağında oturuyordu ve yaralı değildi. Şükürler olsun ki değildi. Ancak başı önüne düşmüştü ve saçları yüzünü gizliyordu. Ellerini yatağının iki yanına bastırdıktan sonra omuzlarından destek aldı ve başını tavana kaldırıp boğazını yırtarcasına haykırdı. Çığlığı öylesine gür ve acı doluydu ki odadaki onca adamı savaşmadan yeniyordu.

Şu zamana kadar duyduğum tüm silah seslerinden daha keskin ve yakıcıydı. Yapamıyordu, direniyordu ama ablasının ihanetine yeniliyordu.

Başını önüne eğip omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladığında odadaki herkesin yutkunuşunu duydum. Hiç iyi değildi. Bu halini görmektense bizi tehdit edip odadan kovmasını isterdim. Hıçkırıklar içinde ağlarken, "Neden beni affetmedi?" diye kısık bir sesle mırıldandı. "Benden her şeyimi alan bir adama bile onun için yalvardım." Başını kaldırıp ıslak gözlerle Kadem'e baktı ama gözleri ağlarken bakışları donuktu. "Sende oradaydın Carlos'un önünde diz çökmeye bile razıydım. O vakit neden beni affetmedi?" dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. O Ermeni piçine yalvarmış mıydı? Ve önünde diz mi çökecekti?

Delici bakışlarım Kadem'i bulduğunda, "İzin vermedim," dedi hızlıca. "Bunu yapmak onu daha kötü etkilerdi." Bundan daha kötü bir durum varmış gibi konuşuyordu! Andım olsun ki o it karımın ayaklarına kapanıp ona yalvaracaktı!

Az önce ıglık atıp ağlayan o değilmiş gibi bir anda gülmeye başladı. Hepimiz bu durum karşısında endişemizi gizlemeden birbirimize bakarken, onun neşeli gülüşleri tüm odayı doldurmaya başlamıştı. Katıla katıla gülüyordu. "Furkan doktoru çağır," dedim kaşlarını çatarak. "ağır şu doktoru gelsin ve bana karımın neyi olduğunu söylesin!" Durumu gittikçe endişe verici bir hale gelirken daha fazla buna seyirci kalamam!

"Ben iyiyim," dedi sevimli bir ifadeyle. "İyiyim." Kıkırdayarak başını hızlıca salladı. "Ben çok iyiyim." Ulan nesi iyi bunun, deli gibi davranıyordu!

Ters giden bir şeyler vardı!

Kimseye söz hakkı bırakmadan yatağa yan bir şekilde uzanıp gözlerini yumdu. "ıkın dışarı uyuyacağım," dediğinde sesi çok yorgun geliyordu. "Uyuyunca iyileşirim ki ben."

Keşke bu kadar kolay olsa.

Koridorda deliye dönmüş bir halde ileri geri yürürken sinirden duvarları yumruklamak istiyordum. Karımın içerideki ıglıkları kulağıma geldikçe deliye dönüyordum. Bugün hastanedeki üçüncü günüydü ve dne göre çok daha kötü bir haldeydi! Hâlâ hiçbir şey yememişti çünkü onu yemeye zorladığımızda ıldırıp saldırganlaşıyordu. Bu onda görmek istemediğimiz bir şeydi. Onu zapt etmeye çalışırken çırpındığı için dikişlerini patlatabilirdi. Bu yüzden onu yemeye zorlayamıyorduk.

Hiçbir konuda onu zorlayamıyorduk. Yalnız kalmak dışında istediği hiçbir şey yoktu. Fakat yalnız kalınca da kötü oluyordu çünkü ne zaman yalnız kalsa ağlayıp yüksek sesle ıglıklar atıyordu. Aklını yitirmiş gibi reaksiyonlar gösteriyordu.

Büyük bir psikolojik çöküşle karşı karşıyaydık.

Acı dolu ıglığı karşısında korumalar bile savunmasız bir halde başını eğerken Furkan, "Abi bir şey yap artık," diyerek onun odasını işaret etti.

"Görmüyor musun, o ölüyor." Onu ilk kez gözleri dolu bir halde görürken, "Sıradaki adımını biliyoruz," dedi. Boğazım kurudu, nefes dahi alamadım.

İntihar.

Sıradaki adımı bu olacaktı.

Ablasının ihanetini bir türlü aşamadığı için bir süre sonra ölümle acısını dindirmek isteyecekti.

Furkan hepimizi şok edici bir gerçeğe uyandırınca koridorda dikilen büyükbabası, "Bige'yi hemen Adana'dan götür," diyerek bana baktı. "13 Haziranı yaşadığı bir yerden uzaklaşırsa belki biraz toparlar." Torunu içeride acı dolu çığlıklar attıkça burada ağladığı için gözleri kan toplamıştı.

Asım Bey şiddetle karşı çıkıp, "Kızımı hiçbir yere götüremez!" dediğinde daha ben ona cevap vermeden Fehmi Bey onun karşısına dikildi. "Bir kızını kaybettin diğerini de mi kaybetmek istiyorsun?" Tüm ciddiyetiyle oğlunun karşısında dururken hepimizden daha fazla sinirli görünüyordu.

"Duracağın yeri bil artık Asım!" diyerek ona sesini yükseltti. "İçeride ölen senin değil benim kızım çünkü ona senden daha çok babalık yaptım! Sen her gün görevdeyken ben onunla oyunlar oynuyordum! Okulunda şikâyet geldiğinde sen değil ben okula gidiyordum. Düşüp dizini acıttığında senin yanında ağlamaz ama arkanda bana gelir, büyükbaba çok acıdı, öp de geçsin diye ağlardı." Oğlunun gözlerine bakıp, "Kızın sana hiç ağlamadı Asım," dediğinde ihtiyar vücudunda güç kalmamış gibi derin bir kederle titredi. "Sana hiç ağlamadı çünkü ağlamak için hep bana geliyordu."

"Annesi öldüğünde, ablası gittiğinde, hatta evli bir adam tarafından kandırıldığını öğrendiğinde bile sana ağlamadı." Gözyaşları kırıksıklıklarla dolu yüzünde süzölmeye başladı. "Ama bana hep ağladı," diyerek kafasını salladı. "Başını belaya sokunca senden korkup sana gelemiyordu ama ağlayarak büyükbaba yetiş diyordu!"

Titreyen elini kaldırıp kapıyı gösterdi. "Duyuyor musun, onun hıçkırıklarını? Sen sadece onun gözyaşlarının sesini duyuyorsun ama ben-"

diyerek oğlunun gözlerinin içine baktı. "Yardım et diyen sesini duyuyorum."

Asım Bey Alzheimer hastası babasını ilk kez bu olgunlukta ve ciddiyette görüyor olmalı ki babasının kükrediği yerde ona sesini çıkartamadı. Karşısında kızı için onunla savaşmaya hazır bir baba gördüğü için isteksizce başını salladı. "Sen olmayınca daha kötü olur sende onunla git," dedikten sonra başını çevirip sinirli gözlerini bana dikti. "Buradaki işlerimi bitirip bende peşinizden geleceğim ve geldiğimde kızım sadece benim soyadımı taşıyor olacak!" Bu evliliği bitirip kızını benden almak için geleceğini söylüyordu ama bu o kadar kolay değildi.

En küçük bir korku veya endişe belirtisi göstermeden, "Bekliyor olacağım," dedim. Ondan nefret etmeme rağmen karımın babası olduğu için sesim ölçülü ve saygı çerçevesindeydi. "Karımın babasını evimde ağırlamayı isterim." Ama o evden asla karımı benden alarak çıkamazdı.

Gözlerinin içine bakarak karım kısmına özellikle vurgu yaptığım için yumruğunu sıkarak karşımda durdu. "Oraya geldiğimde kızımın saçlarının tek bir teline dahi zeval gelirse-" diyerek son derece kararlı bir şekilde bana baktı. "Çok güvendiğin o saltanatını mezarın yaparım!"

Omzuma çarparak yanımdan geçip gitti. Eğer gençliğinde karşılaştaydık muhtemelen şimdiye yumruklarımızı konuşturuyor olurduk. Lakin o genç değildi ve en önemlisi karımın babasıydı. Siktir, ona asla vurmayacağım! Bunu yapamam çünkü babasından değil kızından korkuyorum. O kız her şeyi yapacak türden bir kaçıktı!

İçerideki sesler kesilince odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Ona ulaşabildiğimiz tek an buydu çünkü çok fazla ağlayıp çığlık attıktan sonra yorgun düşüyor ve sakinleşiyordu. Yatağına yan bir şekilde uzanıp yastığına sarılarak kısık bir sesle ağlıyordu. Yürüyüp yanına gittim ve iç çekerek yatağın kenarına oturdum. Boşluğa bakmak ve ağlamak dışında hiçbir şey yapmıyordu. "Zor biliyorum ama şu birkaç günde yaşattıkların da kolay değil." Kendisine bir şey yapacak diye ödüm kopuyordu.

Islak yüzüne yapışan saçları çekmek için elimi uzattım ama yine tepki verir diye dokunamadım ona. Havada asılı kalan elimi çektim. "Nasıl hissettiğini

anlat bana." İcini yakan şeyleri birine anlatırsa belki daha iyi hissederdi.

"Nasıl bir his biliyor musun?" diye fısıldadığında ağlamaktan sesi çatlamıştı. Bomboş bir şekilde pencereye bakarken, "Allah katında affı olmayan bir günah gibi," dedi. "Ne tövben kabul oluyor ne de günahın peşini bırakıyor. İster tüm hayatın boyunca iyi biri ol istersen de secdeye kapanıp af dilen, faydasız," dediğinde kahvelerinde birbiri ardına yaşlar yastığına akmaya başladı. "Çünkü sen Allah katında bile kovuldun. İşte öyle bir his," diyerek gözlerini yumdu.

Gözyaşlarından ıslanan kirpikleri titredi, acısına boyun eğerek onu kuşatmasına izin verdi. "Öyle bir günah var ki içimde belki sen bile benim yanımda masum kalırsın. Gazel'in hançeri o günahın sadece küçük bir cezası." Geçmişte iki kardeşin arasında tam olarak neler yaşandı, bilmiyorum ama vicdanını sıızlatan bir şeyler vardı. Gazel geri dönerek onda bastırıldığı bir şeyleri diriltmişti.

"Her ne yapmışsan bunun için kendini suçlamak yerine neden yaptığını düşün." İyi veya kötü yaptığımız her şey için mutlaka bir sebebimiz olurdu. İçinde kaybolduğu boşluktan onu çıkaracak tek şey o sebebi bulup ona tutunmaktı.

"Düşüğün çukur kendi başına çıkamayacağın kadar çok derinse sana uzattığım elimi tut, ben seni oradan çıkartırım." Ona elimi uzattım. "Bundan böyle sağına soluna, önüne veya arkana bak çünkü sana elimi uzatmak için hep orada olacağım." Bu onu asla bırakmayacağımı gösteren bir sözdü. Ben bu kadını bir daha hiç bırakmayacağım. Ona sıkı sıkı tutunan bir yanımdı vardı.

Başını yastıkta kaydırıp ona uzattığım elime baktı. Bunu yaparken o kadar boş ve hissizdi ki bekleyişime korku da eklendi. Ya hiç tutmazsa elimi? Onun tarafından reddedilme ihtimali endişemi arttırmaya başladı çünkü elimi tutmasının bizim için anlamı büyüktü. Bunu yaparsa onu hiç bırakmayacağımı biliyordu. Bunun tereddütüyle elime bakıyor, beni hayatında isteyip istemediğini anlamaya çalışıyordu. Bu bize verilmiş ikinci bir şans olacağı için benim bekleyişim onun da tereddütü büyüktü.

Kahverengi gözleri birçok korkunun gelgitleri içinde sürüklenirken beni şaşırtmayı başardı. Serum aparatının takılı olduğu kolunu kaldırdı ve sargılı elini avucumun içine bıraktı. "Gidelim buradan," dediğinde kapı önündeki konuşmalarımızı duyan karım, kendi hayatını geride bırakıp benim hayatıma gelmeyi kabul etti.

Benimle gelecekti.

Benimle gelmeyi kabul edince vazgeçmesini istemediğim için hazırlıkları hemen başlatmıştım. Yolculukta bize eşlik edecek doktor ve hemşireyi ayarlamış, İstanbul'daki çocukları arayıp gereken tüm tıbbi cihazların malikaneye götürülmesini istemiştım. Yarası henüz çok yeni olduğu için oradaki odası bir hastane odasından farklı olmamalıydı. Uçak yolculuğumuz bitene kadar malikanedeki odası onun için hazır olmalıydı. Aile doktorumuzu da arayıp malikaneye gitmesini istemiştım. Saka iyileşene kadar doktor orada kalacaktı.

Çağıl ve Levent'e telefonda her şeyi anlattığım için ikisi de Saka'nın özel durumuna karşı hassasiyet gösterecekti. Psikolojisinin iyi olmadığını artık bildikleri için Saka ne yaparsa yapsın ona karşı anlayışlı olacaklarını biliyorum. Çağıl daha biz oraya yetişmeden karım için bir tane hasta bakıcı ayarlayacağını söylemişti. Herkes onun toparlanması için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Doktoru bir yolculuk için çok kritik bir dönemde olduğunu söylemişti çünkü henüz yeni ameliyattan çıkmıştı. Fakat malikaneyi de onun için bir hastaneye çevireceğim için ben bunda herhangi bir tehlike görmüyorum. Tek endişem sırtındaki yara yüzünden yapacağı uçak yolculuğuydu. Buna da çözüm olarak yastık bulmuştuk. Koltuğunun arkasına yumuşak yastıklar koyarsak sırtı koltuğun sert yüzeyiyle buluşmazdı. Zaten Adana'dan İstanbul'a uçak yolculuğu en fazla bir saat sürerdi. Ona dikkat etmem gereken tek şey bu bir saat olacaktı.

Babası beni yeteri kadar tehdit edip canımı sıktığı için onlardan uzaklaşmıştım. Uçağın yanında durarak onların vedalaşmasını bekliyordum. Asım Bey tekerlekli sandalyede olan Saka'nın üzerine eğildi ve onun

yüzünü ellerinin arasına aldı. Nemli gözlerle kızına bir şeyler söyledikten sonra onu alnından öptü. İkisi için de zor bir süreçti.

Baba kız hâlâ vedalaşırken Fehmi Bey'in rahatlığına diyecek söz yoktu. Bavulunu Furkan'a taşıtırken keyifli bir sesle Furkan'a bakıp, "Orada güzel kızlar varmı?" deyince yanımda dikilen Kenan'ın gülüşünü duydum. "Bu adamdaki kafadan istiyorum."

Furkan ile birlikte uçağa binen yaşlı adamın arkasından bakıp, "Ona saygı duyuyorum," dedim. Hastalığından dolayı akli sürekli gelip gitse de dün gece oğlunun karşısına geçip söylediklerini unutamam. "Onunla yakından ilgilen Kenan, saygıdan kusur etmeyelim."

"Kadın isterse de odasına göndereyim mi?" dediğinde gülerek başımı salladım. "Ne istiyorsa yapın."

Şaşkın bir şekilde suratıma bakan Kenan, "Sence de kadınlar için biraz yaşlı değil mi?" dedi. "Beklenen performansı göstereceğini sanmıyorum."

"Seninle burada durup karımın dedesinin performansını konuşmayacağım," diyerek onu tersledim. "Parasını verdikten sonra onun için çok kadın bulursun."

"Bu işi bana niye veriyorsun? Tek işim Fehmi dedeye kadın ayarlamak değil!"

"Ben mi yapayım?"

"Benim değil senin karının büyükbabası, senin yapman daha makul."

"Ben zaten en önemli işi üstlendim! Torunuyla uğraşmak kolay mı sanıyorsun? Karım daha önce bana bir satır fırlattı!" dediğimde kısık bir sesle, "Iskalaması ne kötü," dediğini duydum ama duymazdan geldim. Fehmi Bey ile o ilgilenecekti.

Nihayet babasıyla vedalaşan Saka, yanında dikilen Nedim'e bakıp, "Çağırın gelsin," deyince Kenan canımı sıkacak gür bir kahkaha patlattı. Bu onun söylemeyi asla bırakmadığı bir cümlesiydi!

Birkaç adım uzağımdayken bile çağırın gelsin diyordu!

Nedim bana bakıp, "Abi-" demişti ki kaşlarımı çatarak onlara doğru yürüdüm. "Sağır değilim duydum!"

Onların yanına gidince babası bana son bir uyarı yapacaktı ki eğilip Saka'yı dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Dünden beri yeteri kadar tehdit etmişti daha fazlasına lüzum yoktu. Nedim Saka'nın serumunu onun kucağına bırakınca hızlı adımlarla uçağa doğru yürüdüm. Asım Bey'in sinirden küplere binmesi bana tarifi olmayan bir haz veriyordu. Neyse ki bir süre onu görmek zorunda kalmayacağım.

Uçağa bindiğimizde Saka'yı yavaşça cam kenarındaki koltuklardan birine bıraktım. Önceden hazırladığımız yastıkları sırtına yerleştirip, "Böyle iyi mi?" dediğimde sadece başını salladı. Anlaşılan bugün de suskun bir kadınla karşı karşıyaydık.

Kemerini taktıktan sonra çocuklar serumun askısını getirdi. Serumu taktıktan sonra herkes uçaktaki yerini aldığı için kapılar kapandı. Onun yanına oturup kemerimi takarken, "İyi misin?" diye sordum. İyi olmadığı o kadar belliydi ki.

Başını cama yaslayıp gözlerini yumdu. "Bilmiyorum," dediğinde bu sefer rol yapmak yerine dürüst davranmıştı. "Nasıl olduğumu artık bilmiyorum."

İyi olacaktı, iyi olmasını sağlayacağım.

Nihayet doğru düzgün bir banyo yaptığım için rahatlamıştım. Birkaç gündür Saka'yla ilgilenmekten kendimi unutmuştum. Tıraş olup banyo yapmak bana iyi geldi. Giyinip odadan çıktığımda biraz uyumaya ihtiyacım vardı ama öncesinde Rengin meselesini halletmeliyim. Sabah erken saatlerde İstanbul'a döndüğümüz için henüz kimse uyanmamıştı. Biz geldiğimizde Çağıl ve Levent hâlâ uyuyordu. Saka'yı odasındaki yatağına yatırıp doktorun onu muane etmesine izin verdim. Yaralarını kontrol etti ve pansuman yapıp serumunu değiştirdi. Doktor onun iyi olduğunu söylemişti.

Yolculuk onu yorduğu için kısa sürede uykuya dalmıştı. O uyuyunca odama çıkabilmişim.

Kahvaltı bile yapmadan Rengin'i bulmak için dışarı çıkmayı planlıyordum ama yemek salonunda Saka'nın gülüşü kulağıma gelince durdum. Geleli bir saat bile olmamıştı hangi ara uyandı? Hızlı adımlarla yemek salonuna doğru yürürken kaşlarım çatıktı çünkü bir süre uzanıp dinlenmesi gerekiyordu. Yaptığı yolculuktan sonra oturarak dikişlerini zorlaması iyi değildi!

İçeri girdiğimde Saka, Çağıl ve Levent kahvaltı masasındaki yerini almıştı. Anlaşılan kardeşlerim Saka için bugün erken kalkmıştı çünkü o gidince tekrar öğle saatlerinde uyanıyorlardı. Karımın dakikliğini çok iyi biliyorlardı. Üçü gülerek sohbet ederken beni ilk fark eden Çağıl olmuştu. Levent ile konuşan kadını işaret ettiğinde herhangi bir değişiklik yok der gibiydi. Tabii bilmiyordu ki her an değişeceğini. Ruh hali çok hızlı değişim gösteriyordu.

"Odanda olman gerekiyordu," dediğimde konuşmayı bırakıp bana doğru döndü. Her zamankinden daha neşeli görünüyordu. "Kahvaltı yapıyoruz."

"O ellerle mi?" Üstelik tabağına yine hiç dokunmamıştı. Bakıcı yanında duruyordu ama o, hiçbir şey yemiyordu.

Tepesinde dikilen kadına bakıp, "Ona bir şeyler yedir," dedim.

Çok hızlı sinirlendiği için neşeli yüzü soldu ve ters ters bana bakmaya başladı. "Yemek istemiyorum."

"Hayır, yiyeceksin," dedikten sonra sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Acelem olmasaydı yanında biraz daha kalırdım.

Kapıdan çıkmama sadece bir adım kalmıştı ki Çağıl'ın, "Karun eğil!" diyen bağirtisini duyunca hemen başımı eğdim. Neler olduğunu anlamasam da refleks olarak Çağıl'a uymuştum. Kafamı eğdiğim an üzerimden geçen bir şey hissettim. Başımı kaldırıp doğrulduğumda üzerimden geçip antreye düşen bıçağı gördüm. Bıçak mı? O baş belası kadının işiydi, değil mi? "Ulan ben seni var ya!" Elimde kalacaktı!

"Ne yaparsın?" diyen sesini duyunca büyük bir hiddetle ona doğru döndüm. Öfkem avucundaki kanı görene kadar sürmüştü. Bıçağı tutmak için elini zorlayınca avucundaki kesiklerden sızan kan sargı bezine geçmişti. "O elin ne oldu?" Kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüğümde sevimlice gülümsedi. "Tek bir adım dâhi atarsan ayağa kalkarım aynısı ayaklarıma da olur," deyince beni durdurmayı başardı!

Deliydi, dediğini yapardı!

Sinirden küplere binmiş bir halde ona bakarken sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldım. "Canını sıkın nedir?" Bir şeyler onu kızdırmış olmalı ki yine beni öldürmeye kalkışmıştı. Çağıl zamanında uyarmasaydı başarılı olacaktı.

"Bir süre hayır cevabını kabul etmiyorum," dedi. Alinganlık gösterip bana baktıktan sonra küskün bir şekilde suratını astı. "Beni öpmedin," diyerek somurtmaya başladı. "Diğer kadınların kocası evden çıkarken onları öpüyor," deyince donup kaldım. Normalde bunu yapıyor muyduk? Onu öpmem için mi canıma gasp etti?

Şimdi buna kızılır mı gülünür mü, bilmiyorum.

Yüz ifademin yumuşadığını gören Levent, "Abi," diye fısıldadı. Az önce tanık olduğu şeylerden sonra yüzü korkudan bembeyaz olduğu için Saka'nın yanında kalkmanın yollarını arıyordu. Can güvenliği yokmuş gibi bana bakarken, "Ben acaba bir süre arkadaşlarımda mı kalsam?" dedi ve çaktırmadan Saka'yı işaret etti. "Normale dönene kadar."

Levent'in ne dediğini duyan baş belası karım ağlamaklı gözlerini bana çıkartıp, "Karun," diyerek sızlandı. Dokunsan ağlayacak gibi bakıyordu ve onun ağlamakla bir sorunu yoktu. İstediginde çok kolay ağlayabiliyordu. Yavru kedi gibi bana bakıp, "Ben normal değil miyim kocam?" dediğinde bu tatlı bakışlarıyla bana her şeyi kabul ettirebilirdi.

Kocam deyişine kaç sigara yakılırdı , kim bilir.

"Sende bir sorun yok." Ona doğru yürümeye başladım. "Normal olmayan onlar."

Yanında durup tekerlekli sandalyesini tutarak onu kendime doğru çevirdim. Başını kaldırıp öpmem için yanağını uzatınca dudaklarım kıvrıldı. Beni buna alıştırsa kafası yerine gelse bile onu öpmeden bu evden çıkmam. Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurduğumda çocuk gibi mutlu oldu ve diğer yanağını da uzattı. O yanağına da bir öpücük kondurduğumda, "Tamam," dedi neşeli bir sesle. "Artık gidebilirsin." Emri olur.

Levent'in yüzü şaşkınlıktan renkten renge girerken bizi gösterip Çağıl'a baktı. "Az kalsın onu öldürecekti ama o, kızmak yerine onu öpüyor mu?" Beyni kısa devre yapmış gibi yüzünde değişik bir ifade vardı. "Bu şeyler normal bir evlilikte olan şeyler değil."

Çayından bir yudum alan Çağıl sırtıttı. "Her defasında paçayı kurtardığı için ikinci sıradayım. Bige onu öldürmeyi başarırsa tüm bu mirasın tek sahibi olurum." Ekmeğe uzanırken, "Tarafım belli benim, yenge hanımın destekçisiyim," dedi. Başını kaldırıp Saka'ya göz kırptı. "Karısı olduğun için yarı yarıya bölüşürüz. Aynen böyle devam," deyince Saka gülerek başını salladı.

Levent onları ciddiye aldığı için bu komplo karşısında bir şey yapmam için bana bakıyordu. Oysaki az önce beni uyarıp bıçaktan kurtaran Çağıl'dı. Levent'in yaşı küçük olduğu için bazen şakayı bile ciddiye aldığı oluyordu. Çağıl'ın ciddi olmadığını biliyorum ama karım için aynı şeyleri söyleyemem çünkü ilk kez beni öldürmeye çalışmıyordu. Siktir, beni buna alıştıracak kadar çok fazla suikast girişiminde bulunmuştu! Artık beni öldürmeye kalkışınca şaşırmıyorum bile!

Bakıcısına bakıp, "Eline pansuman yapın," dedikten sonra sağı solu belli olmayan huysuz karıma döndüm. "Fazla oyalanmadan odana çıkıp dinlen." Başını sallayarak beni onaylayınca salondan çıktım. Ona yemek yedirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Evden çıkmak üzereydim ki telefonu yanıma almadığımı fark ettim. Tekrar merdiveni çıkmaya başladığımda aklım yapacaklarım konusunda fazla doluydu. Ve yapmak istediğim çoğu şey Saka'yla ilgiliydi. Duygularındaki bu hızlı geçişler kötüye işaretli. Onun için bir psikolog ayarlarsam belki bir faydası dokunurdu. Tamamen normale dönmeden onu kızdırma ihtimalini

göze alamam. Psikolojisi bu kadar kötüyken sinirlenince her türlü çılgınlığı yapacak durumdaydı.

Yapmam gereken en önemli şeylerden biri de bir şekilde yemek yemesini sağlamaktı. Birinin ona yemek yedirmesine yanaşmadığı için şu anda açlıktan ölüyor olmalıydı. Aldığı serumların doyurucu etkisi olamazdı. Olsa bile serumla beslenmesi de sağlığını ciddi anlamda etkilerdi. Doktoruyla konuşup besin değeri yüksek serumu kesmesini söyleyeceğim. Böylece mecbur kalıp yemek yemeye yanaşacaktı.

Telefonu alıp dışarı çıktığımda bu seferde onu bahçede gördüm. Yukarı çıkıp telefonu alana kadar bahçeye çıkmıştı. İki dakika yerinde durmuyordu. Ellerini kullanamadığı için onu buraya getiren bakıcısı da buradaydı. Bu kadınla konuşup Saka'nın her dediğini yapmaması için onu uyaracağım! Onu odasına götürüp eliyle ilgilenmek yerine buraya getirmişti.

Bahçedeki tüm korumaları karşısına diken kadının sırtı bana dönüktü. Ayaklarının tabanı yara bere içinde olduğu için bir süre o tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Geldiğimi fark etmediği için karşısında duran çocuklara, "Anladınız mı?" dedi. "En az depodaki kafesin büyüklüğünde cam bir kafes istiyorum ve içi siyah camlarla dolu olacak!" Kaşlarını çatarak bir an duraksadım. O sıkık kafesten niye istiyordu?

"Kafesi ne yapacaksın?" Sesimi duyunca bana bakmaya çalıştı ama arkasında durduğum için yapamadı. Elleri bile sarılı olduğu için tekerlekli sandalyeyi kullanamıyordu. Celil'e küçük bir işaret yaptığımda onun arkasına geçti ve sandalyesini bana doğru çevirdi. Beni yeni görüyormuş gibi bakıp, "Aaa kocam gelmiş," dedi yalancı bir şaşkınlıkla. "Ne çok özlemişim." Ulan daha az önce arkamdan bıçak fırlatıyordu, neyden bahsediyor bu?

Bir an önce normale dönse iyi olacak!

"Bırak şimdi bunları." Yürüyüp karşısında durdum. "Kafesi ne yapacaksın?"

"Gazel'i içine atacağım," dediğinde sanki normal bir şeyden bahseder gibi bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

"Sırtımdaki yara tamamen kapanana kadar o kafesin içinden çıkmayacak. Ona günde sadece bir öğün yemek vereceğim ve yemeğini de kafeste ona en uzak yere koyacağım. O kadar acıkacak ki her defasında yemeği almak için çıplak ayaklarla yürümek zorunda kalacak." Ablası hakkındaki ölümcül planlarını herkesin içinde anlatacak kadar kontrolden çıkmıştı.

Gözlerini bana dikerek kaşlarını çattı. Sanki hedefinde yine ben vardım. "Bana yapılan her şeyi affederim ama sırtımdan kalleşçe beni bıçaklayan birine affım yok!" Bende de işler böyle yürüyordu. Bu konuda benzer yanlarımız vardı.

"Madem onun kardeşi yok benim de ablam yok artık," dedikten sonra başını omzuna doğru eğdi ve tehdit eder gibi bana bakmaya başladı. "Bende ölen biri yeniden doğmaz, herkes ayağını denk alacak!" Bana posta mı koyuyordu?

Dik dik bana bakarken çenesini kaldırdı ve gider yapmaya devam etti. "Bundan sonra böyle," diyerek atarlandı. "Bige Efil Saka denince herkes orada duracak!" dediğinde kısık sesle bir küfür savurdum. Zaten manyağın tekiydi şimdi iyice psikopata bağladı çeyrek mafya!

"Kalender!" dedim bir tek buna takılarak.

Anlamayan gözlerle bana baktı. "Ne?"

"Bige Efil Saka Kalender diyeceksin!" dedim. "Eksik söyleme."

"Ama öyle çok uzun oluyor."

"Sende üç tane isim var ama bendeki bir isim mi fazla geldi? Ya hepsini söyle ya da kendi soyadını çıkartıp benimkini koy oraya." Kimliğinde bile benim soyadımı taşıırken cümle içinde çıkartamazdı.

"Haklısın tabii!" dedi ve galeyana gelip başını hızlıca salladı. "Bugüne bugün Bige Efil Saka Kalender'im, kim durabilir ki karşımda." Ha şöyle.

Bana istediğimi verdikten sonra asıl konuya dönüp hınzırca bana bakmaya başladı. "Onlardan intikam almam için bana yardım edecek misin? O

kafesten istiyorum." Bir işkence aletini isterken sanki bir buket çiçek ister gibi davranıyordu.

"Yavrum sen ne zaman kendine bir format atacaksın?" Onunla aynı boyda olmak için bir dizimin üzerinde diz çöktüm. "Kafesin içinde dayak yerken aklın neredeydi?"

"Rövanşını alacağım ki," dedi masumca. "Kafes yapılana kadar iyileşirim nasıl olsa." Beklenti dolu bakışlarını bana çıkardı. "Beni iyileştirirsin değil mi?" Daha ben bir şey söylemeden bu seferde kızarak kaşlarını çatı. "Kocamsın iyileştireceksin tabii! Boşanmayacağım işte senden!" Ulan boşanmayı isteyen kim!

Furkan, "Abi," dediğinde ürkmüş gözlerle Saka'ya bakıyordu. "Bir hastaneye götürmek şart sanki." İşaret parmağıyla şakağını gösterdi. "Kafa doktoruna."

"Kes lan sesini!" diyerek onu tersledim. "Karım ne istiyorsa yapın!" Deliye benim delim kim ne karıştır.

Dinlenmesi gerektiği için ayağa kalktım ve üzerine eğilerek onu dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Sırtındaki yarayı kanatacağım diye ödüm kopuyordu. Onu malikaneye doğru götürürken, "O kafesten istiyorum Karun," diyerek bana nazlanmaya başladı. "Carlos ve Gazel için farklı planlarım var, onları bir süre daha öldürme." Öyle bir bakıyordu ki ona hayır demek ne mümkün.

"Sen nasıl istersen öyle olacak," diyerek ona göz kırptığımda bana daha önce hiç görmediğim bir sıcaklıkta gülümsedi. "Biz seninle kusursuz bir kaosu," dedi gözlerime bakarken. "Asıl bundan sonra herkes Kalender çiftinden korkacak." Kalender çifti mi? Nasıl da yakışıyordu ağzına.

Ve kusursuz kaos, sevdim bunu çünkü ikimizi bundan daha iyi anlatan bir cümle olamazdı.

"Sen diyorsan doğrudur."

"Ama Karun sende her dediğime evet diyorsun."

"Yavrum hayır deyince de bıçak fırlatıyorsun," dediğimde gülerek başını salladı.

Suçunu da biliyor.

Malikaneye girip merdiveni çıkmaya başladım. Yarasından dolayı kucağında huzursuzca kıpırdanıp, "Karun," diye mırıldandı. Göğsünde duran kollarını kaldırdı ve boynuma doğru uzattı. "Nereye gidiyordun?"

Ne tepki vereceğini bilmediğim için Rengin'i bulmaya gittiğimi ona söylemedim. "İşlerim vardı."

Anlayış gösterir gibi başını salladı lakin gözlerinde boncuk gibi yaşlar yuvarlanmaya başladı. "Git tabii," diyerek burnunu çekti. "Beni bu halde bırakıp git tabii." Nasıl beceriyor, bilmiyorum ama bir anda hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Biraz ağlar uyurum ki ben." Ulan bu gözlerde bu kadar yaş nereden geliyor?

"Gitmemi istemiyor musun?" Odasına girdiğimde henüz onu yatağa bırakmamıştım.

Bana küsmüş gibi dudaklarını sarkıttığında gözleri sitemliydi. "Konuşmuyorum ben seninle," dedikten sonra kollarını sımsıkı boynuma doladı. "İstediğin yere git umurumda değil."Yüzünü göğsüme bastırıp burnunu gömleğime sildi. Bunu gerçekten yaptı. Daha sonra, "Bana ne ya senden, gidersen git!" dedi ama gitmeyeyim diye de sıkıca sarılıyordu.

Yüzünü göğsüme sakladığı için gülümsediğimi görmedi. Çoğu zaman beni kızdırsa da bu hali de fena değildi. "Gitmiyorum." Rengin bir süre daha bekleyebilirdi, karımın bana ihtiyacı vardı.

Gitmeyeceğimi söyleyince başını kaldırıp yüzüme baktı, gülümsedi. "Bana banyo yaptırır mısın?"

Siktir!

Biliyorum alıntı sonda diye bana çok sitem eden olacak ama mecbur kalmadıkça alıntıları son kısma eklemediğimi bilmenizi istiyorum.

Biraz daha yazıp alıntının devamında olan şeyleri ekleyebilirdim çünkü normalde hep öyle yapıyorum. Ancak bu sefer yapamadım çünkü bölüm çok geç kaldığı için bir an önce bitirip paylaşmak istedim.

Lütfen bu sefer bu konuda bana anlayış gösterin. Tekrarı olmaması için dikkat edeceğim ama gerçekten bu kadarını bile çok zor şartlarda yazdım. Bu bölüm şu iki haftada hastaneye gidip geldikçe bulduğum o boşluklarda yazıldı.

Normalde bölüm için sizi kolay kolay bu kadar bekletmediğimi biliyorsunuz ancak yakın zamanda çok ciddi bir sağlık sorunu yaşadım. Yaralası yazarken daha önce orada midemde sağlığımı etkileyen bir sorun olduğunu söylemiştim. Yine nüksettiği için o kadar çok kusuyordum ki en sonunda hastanelik oldum.

Doktor bana midenin bir kısmını almamızı istemiyorsan doğru düzgün beslen dedi :)

Tabii o bunu daha kibar ve farklı bir üslupla söyledi ama genel olarak demek istediği buydu.

Sonuç olarak haşlanmış sebzelere geri dönerek bu sorunu halledeceğiz.

İyi yönünden bakarsak biraz fazlalığım vardı bu yolla onlardan kurtulurum. Son günlerde çok salmışım.

Kötü yönünden bakarsak da açlıktan geberiyorum. Kahvaltıda haşlanmış havuç ve karnıbahar vardı. Üzülün biraz bana.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı bu bölümü yazmak beni çok uğraştırdı. Bu yüzden alıntı da sonda oldu çünkü bu kadarını yazarken bile sürekli hastaneye gidip geliyordum.

Lütfen kırıcı yorumlar yapmadan önce bunu göz önünde bulundurun.

Şimdi gelelim okuduğumuz bölüme. B u bölümün tamamını Karun'dan okuduğumuz için Bige'nin neler hissettiğini tam olarak anlayamadık ama yeni bölümde her şeyi Bige'den okuyacağız.

Son olanlardan sonra Bige'de ciddi bir psikolojik çöküş meydana gelmiş gibi peki, siz ne düşünüyorsunuz?

Bu kadar çok sarsılacağını bekliyor muydunuz?

O, 13 Haziranın çocuk kahramanı ve annesinin ölümü dahil birçok şey yaşadı lakin hiçbiri onu ablasının ihaneti kadar sarsmadı. Bunun sebebi Gazel'in kardeşine onca şeyi yaşatan bir adamın yanında yer almasıydı. Sanırım Bige gibi bir kadını sadece böyle bir ihanet yıkabilirdi.

Çok fazla duygudan duyguya geçiş yapıyor, peki intikam isteğinde kararlı mı sizce?

Yeni bölümde Gazel ve Carlos konusunda ne yapmak istediğini daha iyi okuyacağız.

Tabii tüm bunlar olurken Karun'un ona yemek yedirmeye çalışmasını da okuyacağız. Bakalım bu konuda Bige'yi ikna edebilecek mi?

Onları çok hastanede durdurmadım çünkü Karun'un evde karısına bakıp onunla yakından ilgilenmesini istedim.

Tabii bu süreç onun için gerçekten katlanılmaz olacak çünkü henüz o kısımları okumadık. Bige iyileşene kadar ki süreç Karun için hiç kolay olmayacak. Malum Bige psikolojik olarak da hiç iyi değil.

Dün çok geç saatlere kadar kalmama rağmen bitiremeyince kahvaltıdan hemen sonra buraya girdim. H iç kolay şartlarda yazmıyorum ve çoğu zaman gece geç saatlere kalıyorum. Bu yüzden lütfen emeğe saygı olarak okuduğunuz bölüme oy verip bol bol satır aralarına yorum yapın. 🌸

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. 💙

(24) Beni Nasıl Unutursun?

"Dünyanın en acı şeyi ne diye sorsalardı , hiç şüphesiz bir an bile unutamadığınız biri tarafından unutulmak derdim."

Tekerlekli sandalyede otururken iç çekerek yerdeki kumlara baktım. Vücuduma giren o camların da bu kumlardan bir farkı yoktu. Tek fark kumlar gözlerime girince acıtıyordu camlar ise vücuduma. Şimdilerde deli diyorlardı bana ama kimse tüm bu deliliğin içinde yardım çığlıkları attığımı görmüyordu. Beynimde ansızın bir göçük meydana gelmişti ve o göçük gittikçe büyüüp oradaki her şeyi yutuyordu. Kafamın içinde başlayan bir iç savaşta ağır yaralıyım, belki de ölmek üzereydim. Gazel'in sırtıma sapladığı bıçaktan daha ağır yaralarım olmuştu ama hiçbirini beni böylesine dağıtmamıştı. İnsan kendi kanında olanların ihanetine uğramaya görsün, asıl o zaman yıkılıyordu.

Sekiz yaşındayken arkadaşlarımı kaybettim, üstesinden gelemedim ama bir şekilde yaşamaya devam ettim. On üç yaşında annemi yitirdim ama kandırdım kendimi. Herkese annem trafik kazasında öldü derken bir süre sonra bende buna inandım. Tekrar ayağa kalkmak için kendi yalanıma sıkı sıkı asıldım. Zor olmuştu ama annemin ölümünden sonra da bir şekilde yaşamaya devam etmiştim.

Ablam ve köpeğim Kıtmir beni terk etti, çok üzüldüm ama bir şekilde hayata tutundum. Babam ve büyükbabam dışında kimsem kalmadığında, yani bir ablaya en çok ihtiyaç duyduğum bir anda çekip gitmişti. Giderken gözlerim olan köpeğimi de götürmüştü. Beni tamamen karanlıkta bırakmak istercesine bunu yapmıştı. O gün de çok üzülmüştüm ama gidişinin arkasında hiç ağlamadım. Ablam gitti diye sızlanıp ağlamadım ama ayağım taşa çarpsa yere oturur, saatlerce ağlardım. Babam görmezdi çünkü onun yanında kolay kolay ağlayamazdım ama büyükbabam bilirdi neden ağladığımı. Canımı yakan asıl şeyin küçük bir taş parçası olmadığını büyükbabam hep bilirdi.

Eğer ölmeden önce birinden helallik alacaksam bu sadece büyükbabam olurdu. *"Yardım et çok acıyor,"* diye az ağlamamıştım ona. Artık ona da ağlayamam çünkü çok yaşlı olduğu için fazla üzüntüyü kaldıramazdı.

Şimdi onu izliyordum, bahçedeki kamelyada tek başıma otururken büyükbabamı izliyordum. Furkan ile iyi anlaşmış gibilerdi. İkisi bahçenin bir kenarında ayakta durup gülerek sohbet ediyordu. Büyükbabam arada sırada başını çevirip benim olduğum tarafa bakıyor, beni kontrol ediyordu. İyi olduğumu ona göstermek için o her baktığında tebessüm ediyordum ama aslında hiç iyi değildim. Korkarım ki aklımı yitirmek üzereyim. Delilikle aramda sadece bir adım kalmıştı.

Yanımda duran hasta bakıcısı, "Bige Hanım," diyerek dikkatimi çekti. Başımı çevirince bir Rus güzeli olan kadının yüzüne baktım. Benden birkaç yaş büyük gösteriyordu, yani Karun ile aynı yaşlardaydı. Artık yirmi yedi yaşına girdiğime göre kocam benden üç yaş büyüktü. Acaba onun doğum günü hangi aydaydı?

Adını bile unuttuğum kadın, "Beni dinliyor musunuz?" deyince boş boş suratına baktım. Bu kadar dağıtmışken kendimden daha güzel bir kadın görmeye katlanamıyorum.

Makyaj yapmak için bile olsa ellerimi kullanamıyorum ama o, bu sabah makyajını çok güzel yapmıştı. Yüzündeki pudra açık tenine hafif koyu bir renk katmıştı ve mavi gözleri için kullandığı göz kalemi ona yakışmıştı. Uzun boyu ve kıvrımlı vücudu insanı kışkandırıyor. Aslında fiziki olarak sahip olduğu her şeye sahiptim ama benim makyajım yok, burnum biraz bükük ve tekerlekli sandalyeye mahkûmum! Bu halim geçici olsa bile bakıcımı kışkınıyorum. Bir zamanlar bende onun gibiydim ve şimdi onun gibi olamadığım için kışkınıyorum.

Tekrar konuşacaktı ki, "Adın ne senin?" diyerek onu susturdum. "Üzgünüm adını hatırlamıyorum."

Unutkanlığımı anlayışla karşılayıp, "Rebeca," dedi sıcak bir sesle. Türkçe'yi çok iyi konuşuyordu.

Ona başımı salladığımda, "Odanıza çekilmek ister misiniz?" diye sordu. "Dinlenmeniz gerekiyor."

Açık hava bana daha iyi geliyordu. Odada tek başına kalınca duvarlar üstüme üstüme geldiği için çıldıracak gibi oluyordum. "Biraz daha kalmak istiyorum." Odam bile hastaneden farklı olmadığı için oraya çıkmak istemiyordum.

Bir süre sonra malikanede çıkan Çağıl'ı gördüm. "Çiçek!" diye sinirli bir şekilde bağırarak dışarı çıkmıştı.

"Bu gömleğin hali nedir!" Elinde siyah bir gömlek tutuyordu ve üst tarafı tamamen çıplaktı. Üzerinde kot pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Yanımda duran Rebeca ve benim gözlerim onun çıplak kaslarında oyalanmaya başladı. Bir asker olduğu için fit bir vücudu ve sıkı kasları vardı. Pantolon kemerinde belli eden adonis kasları bile insanın aklına olmayacak şeyler getiriyordu. Levent'i saymazsak Çağıl ve Kalender görünüş olarak ateş ediyordu. Levent'in biraz evrilmesi gerekiyordu ama diğer iki Kalender kardeşler taş gibiydi.

"Sevişmek istiyorum." Ağzımdan çıkan sözler en çok beni afallattı. Ne dedim şimdi ben? Bunları biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyım ki Çağıl, "Höst lan," diyerek elindeki gömleği hemen göğsüne bastırdı. Ona söylediğimi sandığı için suratında ürkmüş bir ifade vardı. "Senin o ağzın ne diyor abimin karısı?"

Küçük bir gömlekle göğsünü kapatmaya çalışınca gülmeye başladım. "Yanlış anladın senden bahsetmiyordum." Kocamın kardeşine göz koyacak kadar da çıldırmadım.

Bu aralar kontrolü kaybettiğim için gömleği göğsünde indirmeye cesaret edemedi. "Anladık benden bahsetmiyorsun ama bunları böyle ulu orta yerde söyleme," derken aynı zamanda gömleği biraz aşağılara çekiyordu.

Gülerek başımı eğdim. "Tamam, bakmıyorum giyin hadi." Benim karşımda yarı çıplak durmaktan rahatsız olduğu anlaşıyordu.

Ben kafamı eğdim ama yanımda duran Rebeca'nın onu dikizlediğine eminim. Bir süre sonra adım sesleri duyunca başımı kaldırdım. Çağıl gömleğin düğmelerini kapatarak bize doğru yürüyordu. Büyükbabam ta oradan, "Benim de kaslarım var!" diye kıskanarak bağırdı. "Dur göstereceğim." Hayır, göstermesin çünkü yok.

Büyükbabam gömleğinin düğmelerini açmaya çalışınca Furkan hemen onu durdurdu. "Fehmi amca torununa kaslarını gösterip de ne yapacaksın?" Sıkı sıkıya büyükbabamın eline yapışmış, ellerini gömleğin düğmelerinden çekmeye çalışıyordu. "O da görmeyiversin."

Büyükbabam ona yanımda duran Rebeca'yı işaret etti. "O görsün istiyorum." Şimdi anlaşıldı asıl derdi.

Soyunmak için Furkan'a zorluk çıkardığını görünce, "Büyükbaba!" diye bağırdım. "Bana bak getirtme beni oraya!" Sesim tehditkârdı. "Eli kolu tutmuyor diye düşünme, hele o gömlek bir çıksın bak nasıl geliyorum yanına. Yahu yaşına uygun davran biraz!"

Furkan'ı iterek kaslarını çattığında beni dövecekmiş gibi bu tarafa doğru birkaç adım attı. "Yaşımda ne varmış benim?" derken mahalle karısı gibi elini beline koymuş bana bağıırıyordu. "Yirmi yedi yaşındayım ben! Burnun bükülmüş senin!"

"Yahu konu yine nasıl benim burnuma geldi!" Ayağa kalkacakmış gibi ellerimi sandalyenin kenarına bastırdım. "Bak geliyorum!"

Eğilip yerden bir taş aldı. "Gel hadi!" deyince bahçedeki herkes gülmeye başladı.

"O taşı atacak gücün var sanki." Fenalık geçirir gibi elimi alnıma bastırıp, "Furkan," diye sızlandım. "İlaç saati geliyor, içeri götür ki bir şeyler yesin."

Furkan inatçı büyükbabamı içeri girmeye ikna ederken Çağıl gülerek kamelyaya girdi. "Sevimli bir ihtiyar." Sevimli dışında her şeydi.

Karşıma oturduğunda gömleğinin ilk birkaç düğmesi dışında diğerlerini kapatmıştı. Gözleri hınzırca üzerimde oyalanmaya başladı. "Eee yenge

hanım," diyerek beni süzdü. "Beynin bugün nasıl?"

"Uzak dur beynim ağır bir depresyonda," diyerek suratımı astım. "Tüm sistemim hasar görmüş gibi içeride neler olup bittiğini artık bende bilmiyorum."

"Tahmin edebiliyorum." Cebindeki sigara paketini çıkarınca nikotin bağımlılığım kabardı. "Koy onu cebine," diye homurdandım. "Ben bu ellerle içemiyorsam sende yanımda içemezsin."

Paketin içinde sigarayı çıkaran eli duraksadı, başını yavaşça kaldırıp bana baktı. "Sen normalde de sigara içiyor musun?" Onun yanında hiç içmemiş olmalıyım ki bunu bilmiyor gibi görünüyordu.

Başımı salladığımda ela gözlerinde uyarıcı bir ifade oluştu. "Karun'un sizi tanıştıracığına hiç ihtimal vermiyorum ama olur da es kaza Levent'in babasıyla tanışırsan onun yanında içme," dediğinde dostane bir tavsiye verir gibiydi. "Levent'in annesinin yanında da içme." Eğer niyeti kafamı karıştırmaksa bunu çok iyi yapmıştı.

"Levent'in babası senin veya Karun'un da öz babası değil mi?"

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki öyle."

"Levent'in annesi sizin de anneniz değil mi?"

"Öyle."

"O zaman onlardan niye anne ve baba diye bahsetmiyorsun?" Anne ve babalarıyla aralarının kötü olduğu anlaşıyordu.

İçine çektiği nefesi sesli bir şekilde havaya bırakırken başını çevirdi ve bahçedeki ağaçlara baktı. Duvarın önündeki defne ağaçlarında gözleri oyalandı. Çağıl bakana kadar bahçede bu kadar çok defne ağacı olduğunu hiç fark etmemiştim. Konudan alakasız olarak, "Sence de defne ağaçları çok güzel değil mi?" diye sordu. Konu hangi ara bir ağacın güzelliği olmuştu?

Defne ağacının her yaprağına büyük bir kederle bakıp, "Bu ağaçlara bakınca ne görüyorsun?" diye sordu. "Karun'u üşüten benim de içimi kor

gibi yakan bu ağacın adı Defne." Neden artık ağaçtan bahsetmediğimizi düşünüyorum?

Ölen ablalarının adı Defne'ydi , değil mi?

Karun daha önce çok az ablasından bahsetmişti.

Ablalarının yasını hâlâ tuttuklarını görebiliyorum. Bu yüzden bahçede bu kadar çok defne ağacı vardı. "Karun neden hep üşüyor?" Ansızın sorduğum soruyla defne ağacına bakmayı bırakıp ela gözlerini bana dikti. Bir süre sessiz kalarak sadece beni izledi fakat daha sonra, "Ona sor belki anlatır," dedi. "Geçmiş biraz karışık." Hangimizin öyle değildi ki?

Kimisi gücüyle kimisi de gülüşüyle acısını gizlerdi.

Başımı eğip tekrar yerdeki kumlara bakarak iç çektim. Kafamın içindeki tüm çarklar kısa devre yaptığı için beynim bomboş gibiydi. Çağıl beni izleyerek sigarasını içerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sen söyle." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sence neyi düşünmeliyim? Sen bir askersin kendini benim yerime koy ve bu durumda ne yapacağını söyle."

Baygın gözlerle bana baktığında bir aptala bakar gibiydi. "Sende bir asker kızsın bence ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun."

Sözlerine karşılık olarak başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey yapamam neden biliyor musun?" Ona acı acı gülümsedim. "Çünkü beni doğru zamanda öldürdüler." Savunmasız olduğum tek günde yani 13 Haziran'da saldırdılar.

Bu kadar umutsuz olmam hoşuna gitmiyordu. "Sen artık bir Kalender kadınısın." Kendine gel dercesine bana bakıyordu. "Nefes alıyorsan öldüğünü iddia edemezsin."

"Sen buna yaşamak mı diyorsun?" Yıpranan sinirlerim yüzünden gülerek ona sargıdaki ellerimi gösterdim. "Beni bir kafesin içine girmeye zorladılar, kimse değil ablam zorladı beni." Kaldırdığım ellerimi sertçe sandalyenin

kenarına vurdum. "Ama ben bu ellerle yakasına yapışıp ondan hesap soramıyorum!"

Tıpkı ellerim gibi sarılı ayaklarımı gösterdim. "Yardım almadan lavaboya bile gidemezken ona gidemiyorum." Kıkırdayarak sırtımı işaret ettim. "Orada bıçağının keskin izi var. Biliyorum geçecek ama izi kalacak. Sırtımın tam ortasında ablamın bıçağının izi kalacak. Sen buna yaşamak mı diyorsun?" Beni ablam bıçaklamıştı, başka kimse değil bunu yapan öz ablamdı. Bununla yaşamak kolay mıydı sanıyordu?

Aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi ela gözleri katı bir ifadeyle bana bakıyordu. "Zor biliyorum ama üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalısın." Diğerleri gibi acıyarak bana bakmak yerine kızar gibi bakıyordu. "Ablan bile olsa aranızda gönül bağı yoksa onu bir yabancının yerine koy ve silkelenip kendine gel."

"Anlamıyorsun çok müşkül bir durumdayım." Benden istediği şeyi yapmak hiç kolay değildi.

Bir anda yetişkin bir kadından küçük bir çocuğa dönüşüp, "Ölüyorum," diyerek ağlamaya başladım. "Kimse görmüyor ama ölüyorum." Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma yuvarlanırken hıçkırdım. "Saçma biliyorum, bak nefes alıyorum, görüyorum ama ölüyorum." Çocukken onca şeyi nasıl atlattığımı bilmiyorum ama şimdilerde sadece ölüyordum.

Artık çocukken olduğu gibi güçlü değildim.

"Sen buna ölmek mi diyorsun?" Kaşlarını çatığında beni tam olarak anladığını sanmıyorum. "Ölümü bana sor, git kocana sor!" diyerek çatık kaşlarla beni tersledi. "Sen kendi kanında olanların ihanetini görmemişsin!" diyerek elinde tuttuğu sigarayı yere attı. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla yanıma gelince çıldırmış gibiydi.

Arkama geçip tekerlekli sandalyeyi sertçe iterek beni kamelyadan çıkardı. Sandalyemi iterek beni duvarın yanındaki defne ağacının yakınına getirdi. Beni bırakıp ağacın yanında durdu ve eliyle ağacın toprağını gösterdi. "Defne'ye sor ölümün ne olduğunu!" dediğinde sertçe yutkundum. Defne bu ağacın altında mı yatıyordu?

Bahçede bir ceset mi gömülüydü?

Bu manyaklar ablalarını buraya mı gömdü?

Artık asla gece yürüyüşleri yapmayacağım!

Kaskatı kesildiğimde sinirli yüzü büyük bir acıyla kasıldı. "Sadece dirisine değil onun çocuk cesedine bile zulm ettiler," dediğinde sesi kısıldı, ela gözlerine gizleyemediği yaşlar akın etti. "Katili hâlâ dışarıda ve biz ona baba diyoruz!" Baba mı? Kahretsin, bu çocuk neler diyordu öyle?

Defne'yi babası mı öldürdü?

"Hani sordun ya Karun neden hep üşüyor diye?" Gözlerimin içine uzun uzun baktığında beni birazdan söyleyeceği şeye hazırlar gibiydi. "Çünkü Karun ablasının cesediyle buz gibi bir yerde iki gün boyunca kapalı kaldı," dedi. "Bir babanın oğluna verdiği cezaydı bu. Karun o günden sonra hiç ısınmadı," dediğinde donup kaldım. Nefes dahi almadan öylece donup kaldım.

Bu yüzden mi hep üşüyordu?

Orada yaşadıkları yüzünden mi?

Vücut ısisının bu kadar düşük olmasının altında ciddi bir psikolojik sorun olduğunu tahmin ediyordum. Ancak sebep olarak böylesine ağır bir travma beklemiyordum. Bir seferinde Adana'dayken bana ablasından bahsetmişti. Bana panzehri vermediği için özür dilemeye çalışırken Defne'den bahsetmişti. Ancak onun nasıl öldüğü hakkında hiçbir şey söylememişti. Çağıl'da söylemiyordu, bilmem gerektiği kadarını anlatıyor ama detaylara değinmiyordu. Sürekli kendime acıyıp durmasaydım belki de Karun'un neden hep üşüdüğünü de anlatmayacaktı. İki kardeşin itinayla kaçtığı bu konunun altında kim bilir daha bilmediğim ne gibi acılar saklıydı.

En önemlisi Karun o yıllarda kaç yaşındaydı? İki gününü ablasının cesediyle soğuk bir yerde geçirdiğinde kaç yaşındaydı? Bu nasıl insanlık dışı bir cezaydı ki bir baba oğluna hayatının travmasını yaşatmıştı. Öyle ki otuz yaşında olmasına rağmen hâlâ üşüyecek kadar geçmişin içinde kapana

kısılmıştı. Hiç de belli etmiyordu. Ben yaşadıklarım yüzünden günlerdir ağlayıp dururken o, kendi yaşadıklarını hiç dışarıya yansıtmıyordu.

Daha önce de dediğim gibi kimi gücüyle gizlerdi acısını kimisi de gülüşüyle.

Artık Karun'un hangisi olduğunu biliyordum. O, gücüyle gizliyordu kendisini.

Ağladığımı görünce Çağıl üzerime çok geldiğini anladı ama buna rağmen geri adım atmadı. "Kocan bir şekilde bununla yaşamayı öğrendiyse sende öğreneceksin," diyerek yanıma geldi ve arkama geçti. Tekerlekli sandalyemi çevirerek tekrar kamelyaya doğru beni itmeye başladı. "Sen hâlâ kimin karısı olduğunu idrak edemedin, değil mi?"

Beni eski yerime bırakıp karşıma geçti. "Elin kolun tutmuyorsa ne olmuş?" Başıyla bahçedeki korumaları işaret etti. "Kocana ait her şey senin de," dedi. "Onları nasıl kontrol edeceğini bilersen hepsi senin elin ayağın olur," dediğinde kendimden özür dileyerek bu çocuğun eşeğin aklına karpuz kabuğu soktuğunu söyleyebilirim. Kahretsin, haklıydı!

Elimin altında sınırsız bir güç varken ben günlerdir kendime acıyıp duruyordum!

Artık ağlamıyordum aksine yapacaklarımın heyecanıyla dolup taşıyordum. Çağıl gözlerimdeki tehlikeli parıltıyı görünce bundan memnun kalmış bir ifadeyle, "Ha şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Bir albayın kızına yakışanı yap." Öyle de yapacağım.

"Bir asker olarak sen benim yerimde olsaydın ne yapardın diye sordun ya," dediğinde dudaklarında acıyla karışık bir tebessüm oluştu. "Biz bayrak sevdalıları için gök girsin kızıl çıksın," diyerek vatan aşkıyla iç çekti. "Ölümden korkmayız yenge hanım, bizi asıl korkutan şehadet şerbetini içmeden göçüp gitmek. Senin yerinde olsaydım hepsinin inini basar, eceli olurdu çünkü kurt uludu mu itler saklanacak yer arar." Yaşımız birbirine yakın olmasına rağmen bir abi sıcaklığıyla bana bakıyordu. "Sen bir kurt kızsın," diyerek göz kırptı. "Artık ne yapacağını biliyorsun."

Teşekkür edercesine içli gözlerle onu onayladım. Çağıl kimsenin yapamadığını yapıp beni kendime getirmeyi başarmıştı. Herkes bana acıyıp beni teselli etmenin yollarını ararken o, omuzlarımdan sarsarcasına bana kızıp beni uyandırmıştı. Etrafımdaki tüm kara bulutlar dağılmaya başlarken artık yeni bir şeyin farkına varmıştım. Karun'un gücünü kendi çıkarlarım için kullanabileceğimi artık biliyordum. Eflatun elbise artık sadece benim için değil düşmanlarım için de ölüm anlamına gelmeliydi. Evet, artık benim için eflatun elbisenin anlamı sadece ölmek değil öldürmek olarak da değişmeliydi. Bundan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Çağıl gereken tavsiyeleri bana verdiği için beni bırakıp malikaneye doğru yürüdü. Fakat aklına ne geldiyse durup bana doğru döndü. "Her ne yapacaksan muhtemelen Karun'un hoşuna gitmeyecektir," diyerek güldü. "Sorarsa benimle hiç konuşmadın. Bu servetin sahibi olmam için onun ölmesi gerekiyor benim değil," deyince gülmeye başladım.

Sanırım bu konuda suç ortağımın adını gizli tutabilirim.

Çağıl malikaneye girince başımı çevirip nöbet tutan Celil'e baktım. "Tüm çocukları buraya topla konuşmalıyız." Hazır Karun evde yokken onlara gereken talimatları vermeliyim. Evet, hiç vakit kaybetmeden işe koyulacağım.

Karun'u en son bu sabah beni odama bırakırken görmüştüm. Ondan bana banyo yaptırmasını isteyince suratının rengi değişmişti ve kaçarcasına odamdan çıkmıştı. Teklifim onun için fazla beklenmedikti bu yüzden kaçıp gitmişti. Evde kalıp benim gelgitlerimle uğraşmak yerine Kenan ile dışarı çıkmıştı. Rengin'in canına okumak için gittiğini tahmin edebiliyorum. Madem ki Rengin için beni evde tek başına bıraktı, o zaman bende bundan faydalanıp yeni planım için gereken tüm hazırlıkları başlatırım.

Öyle bir şey yapacağım ki duyanlar akıl sır erdiremeyecek.

Bu âlemin insanlarına bir kadının da tehlikeli ve acımasız olabileceğini göstereceğim.

Gecenin ikisiydi ama Karun hâlâ eve dönmediği için bir türlü uyum gelmiyordu. Sabah çıktığından beri bir daha ondan haber alamadım, üstelik telefonlarını da açmıyordu. Furkan'dan onu ne zaman aramasını istesem telefonu hep kapalıydı. Odaya sığamadığım için Rebeca'yı uykusundan uyandırmıştım. Her türlü ihtiyacımı karşılamak için odamdaki koltukta uyuyordu çünkü bir şey olsa telefon edip onu çağıramazdım. Doktor ellerimdeki sargıları bir süre daha çıkarmamı istemediği için bu haldeyken telefon kullanamazdım. Bu yüzden Rebeca odamda kalıyordu. Benim için Furkan'ı aradıktan sonra tekrar uyumuştı. Kucaktan taşınmak hoşuma gitmese de merdivenleri inerken bir erkeğin yardımına ihtiyacım vardı.

Avlunun ortasında tekerlekli sandalyemde otururken bahçedeki korumalar endişelenerek bana bakıyordu. Yeni ameliyat olduğum için odama gidip dinlenmemi istiyorlardı. Furkan daha fazla dayanamayıp, "Bige Hanım," diyerek öne çıktı. "Lütfen odanıza dönün. Karun Bey bu saatte burada olduğunuzu görünce bize kızacaktır."

İnat ederek omuz silktim. "Sizde çağırın gelsin o zaman."

"Ulaştıkça çağıracağız," dedi Celil. "Ama telefonu kapalı."

"Kenan'ı aramayı denediniz mi?" dediğimde hepsi aynı anda, "Hayır," deyince kaşlarını çatıttım. "Siz bu kadar aptalken acaba bugün bahsettiğim operasyonu nasıl gerçekleştireceğiz?"

İçlerinden biri bu konudaki endişesini gizlemeden, "O plan için kararlı mısınız?" dedi. "Patron öğrendiğinde hepimizi kovar."

"Yapamaz canım çünkü çok sağlam bir mazeretiniz var," diyerek ona gülümsedim. "Karun daha bu sabah size karım ne istiyorsa yapın demedi mi? Kızınca ona bunu hatırlatırsınız."

"Şeytan kadınların yanında halt etmiş," diye homurdandı Furkan. "Henüz sizinle tanışmadıysa şeytan bile kendine şeytan demesin."

Korumalar ona hak verircesine bıyık altından gülmeye başlayınca, "Çok komik değil mi?" diye onlara çıkıştım. "Şimdi oturur yere ağlarım görürsünüz!"

"Tehdide bak, nasıl da tatlı vicdansız," diyen Furkan bunları ağzından kaçırmış olmalı ki hepimizin sorgulayan bakışları onu bulunca, "Nedim!" dedi panikleyerek. Aceleyle yanındaki Nedim'i gösterdi. "Nedim'e dedim."

Nedim ürkmüş gibi hemen ondan birkaç adım uzaklaştı. "Beni tatlı mı buluyorsun?" dediğinde kahkaha attım.

Düştüğü durum karşısında Furkan'ın yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Ensesini kaşırken, "Yani," diyerek bir şeyler geveledi. "Bir kertenkelenin tatlılığına sahipsin."

Nedim yüzünü buruşturdu. "Tam olarak neyden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum lan!" deyince kıkırdadım.

Bu koca adamlarla vakit geçirmek her şeyden daha eğlenceliydi. Celil tam yeni bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkardığında başını çevirip bahçe kapısına baktı. "Güvenlik kulübesindeki çocuklardan biri arıyor," deyince etrafımdaki tüm korumalar tedirginlik içinde kıpırdandı. Neler oluyor dercesine onlara baktığımda Furkan, "Bizden biri gelmediği sürece aramazlar," deyince davetsiz bir misafirimizin olduğunu anladım.

Celil kulağındaki kablosuz kulaklığa dokunarak aramayı cevaplayınca hepimiz sustuk. Karşı tarafı dinlerken gözleri bahçenin büyük çift kanatlı kapısında oyalanıyordu. "Bir dakika bekle," dedikten sonra başını çevirip bana baktı. "Ümit Bey ve Korhan Bey büyük bir konvoyla kapıya dayanmış. Ne yapmamızı istersiniz?" dediğinde etrafımdaki tüm korumaların gözleri beni buldu.

"Bana niye bakıyorsunuz?" dedim şaşkın bir sesle. "Onların kim olduğunu bile bilmiyorum."

Celil sık sık kapıyı kontrol ederken, "Gelenler konseyin çok önemli iki liderlerinden biri," diyerek bana hızlıca açıklama yapmaya başladı.

"İstanbul'da her liderin bölgesi farklıdır ve kimse o bölgede iş yapamaz veya haraç kesemez. Raconu hepsi bilir ama hepsinin de bir diğerinin

bölgesinde gözü vardır. Yeraltının karanlık adamları sık sık birbirinin kanını akıttıkları için bir konsey kurdular. Büyük kararları tartışacakları ve oylamaya sundukları bir konsey. Sadece bölge liderlerinin olduğu bir konsey. Karun Bey'de o liderlerden biri ve şimdi-" diyerek başını çevirip gözlerime baktı. "Diğer iki lider kapıda. Korhan Bey, Güven Bey'in destekçisi. Ümit Bey'in kızını kaçıran da Karun Bey'in amcası Gurur Bey'di. Anlayacağınız her iki adamın da bu aileyle bir sorunu var." Demek istediği baskın yapar gibi gecenin bir yarısı kapıya dayananların gelişi iyi değildi.

Karun'un karısı olduğum için ondan sonra karar verme hakkı bana aitmiş gibi hepsi bana bakıyordu. Ben ne yapabilirim ki! Bu benim meselem bile değildi!

Nedim endişeyle, "Bige Hanım," diyerek kapıyı işaret etti. "Onları daha fazla bekletemeyiz."

"Kapıyı açmazsak ne olur?" dedim.

"Zorla içeri girmeyi deneyeceklerdir." Yani bir çatışmayla.

"Kapıyı açarsak ne olur?"

"Hangi amaçla geldiklerini bilmiyoruz ama bu saatte gelişleri iyi niyet taşıyamaz."

Nedim'e başımı salladıktan sonra Celil'e döndüm. "Söyle kapıdaki çocuklara onları biraz bekletsinler," dedikten sonra Furkan'a baktım. "Odama çıkıp Rebeca'yı uyandır. Dolapta dantel eldivenlerim olacaktı onları sana versin. Benim için bir hırka ve ayakkabı da getir. Nedim sende Kenan'ı ara, eğer ona da ulaşamazsan Karun'un yanında kim varsa onları arayıp haber et," dediğimde herkes komutlarımı yerine getirmek için harekete geçti. Bakalım bu işin sonu nereye varacaktı.

Furkan ondan istediklerimi getirmek için koşarak malikaneye girerken Celil kapıdaki çocuklarla konuşuyordu. Nedim, Kenan'a ulaşmış olmalı ki ona davetsiz misafirlerden bahsetmeye başladı. Bir süre sonra Furkan malikaneden çıkıp ondan istediğim şeylerle yanıma geldi. Ellerimi ona

doğru uzatınca bunu hiç istemese de mecburen sargılarımı açmaya başladı. Tüm sargılar çıkınca kesiklerle dolu avuçlarım içler acısıydı.

Furkan ondan istediğim gibi siyah, dantelli kısa eldivenleri elime geçirdi. Daha sonra istediğim gibi ayağımdaki sargıları da çıkardı ve spor ayakkabıları bana giydirdi. Dikkatli bir şekilde yün hırkayı bana giydirip omuzlarımda ve elbisenin açık sırtındaki yaraları gizledi. Bu haldeyken ayağa kalkmam hiçbirinin hoşuna gitmiyordu ama buna mecbur olduğumu biliyorlardı. İlk izlenim çok önemli olduğu için gelenlerin beni ciddiye alması gerekiyordu. Bunun için de karşılarında güçlü bir kadın görmeleri gerekiyordu.

Sandalyeden ayağa kalktığımda cam kesikleriyle dolu ayak tabanlarım acıdı. Yüz ifadem beni ele verdiği için Furkan dayanamayıp, "Bige Hanım," demişti ona tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Merak etme iyiyim." Çocuklardan birine tekerlekli sandalyeyi gösterdim. "Bunu içeri götürün," dedikten sonra Celil'e baktım. "Çağırın gelsinler," dediğimde bu haldeyken bile onları güldürmeyi başarmıştım.

Korumalardan biri tekerlekli sandalyeyi hemen içeri götürdü. Celil güvenlik kulübesindeki çocuklara kapıyı açmalarını söyledikten sonra gelip solumda durdu. Furkan'da sağımda durunca diğer tüm korumalar arkama geçip beklemeye başladı. Bu gece neler olacağını bilmiyorum ama verdiğim her emri yerine getirecekmiş gibi duruyorlardı. Bakalım kocamın yokluğunda bu tehlikeli ziyaretçileri ne kadar oyalayabilirim.

Bahçenin demir kapıları iki yanından açılmaya başladı. Birbiri ardına bahçeye giren siyah arabalar fazlasıyla ürkütücü görünüyordu. Bahçe o kadar büyüktü ki kırka yakın arabanın hepsi buraya sığıdı. Arabalardan takım elbiseli adamlar inmeye başlayınca arkamdaki korumaların tetikte beklediğini hissettim.

Furkan kısık bir sesle, "Bige Hanım," dediğinde başımı çevirip ona baktım. Gözlerini bize doğru yürüyen adamlardan ayırmadan aynı fısıltıyla, "Silahım kolayca ulaşabileceğiniz bir yerde," dedi. Başımı biraz eğince içerdeyken ceketini çıkardığını gördüm. Hemen sağımda durduğu için silahı belinin yanına takmıştı. İhtiyacım olduğunda ondan kolayca almam için bunu yapmıştı.

Hiçbir şey söylemeden önüme dönüp en önde yürüyen iki yaşlı adama baktım. "Soldaki Ümit Tozlu," dedi Celil. Onlar bize yaklaşırken kısık sesle bana bilgi veriyordu. "Kızı en büyük zaafı ve aynı zamanda ayyaş bir oğlu var. Konseyde sözü dinlenen prensip sahibi bir adam. Gerekecekçe onun damarına basmamaya çalışın." Benim damarıma basmadıkları sürece bunu denerim.

Celil, "Sağdaki kişi Korhan Yağcı," dedi. "Kimse onun gibi soyadının hakkını veremez. Güven'in dalkavukluğunu yapan bir sırtlan. Daha fazla para için yapamayacağı şey yok." Kolay kolay gözü doymayan biri olmalıydı.

Ümit Bey ve Korhan Bey gelip tam karşımda durduklarında arkalarında küçük bir orduya sığacak kadar adam vardı. Acıdan sızlayan ayak tabanlarımı yok sayarak onların karşısında dimdik duruyordum. "Size hoş geldin demek isterdim ama gecenin bir yarısı evime gelmeniz ne kadar hoş karşılanır bilemem," dediğimde sesimde zerre kadar korku yoktu. "Sabahı beklemeyecek kadar önemli olan nedir?"

Ümit Bey'in kahverengi gözleri baştan ayağa beni süzerken, "Kocanı çağır," dedi sabırsız bir sesle. Kocanı çağır dediğine göre kim olduğumu zaten biliyordu. "Muhatabım sen değilsin!" Ne kadar da kaba bir adam.

Korhan denen yaşlı bunak beni küçümsercesine gülüp, "Kalender ne zamandan beri bir kadının eteğinin altına saklanıyor?" dedi. Fıldır fıldır dönen gözleri aslandan bir parça et koparmaya çalışan sırtlan sürüsünü andırıyordu.

"Kocam karısının arkasına saklanacak biri değil," diyerek sakince Korhan Bey'e baktım. "Benim yanımda durur, arkamda durur ama beni öne sürüp kendisi saklanmaz. Bunu herkes bilirken sen nasıl bilmezsin?" Ona doğru bir adım atarak öne çıktım. "Sanrı'yı herkes tanır, Saka'yı da sana bizzat tanıtmamı istemiyorsan sözlerine dikkat et." Bu adamı dövebiliyor muyum?

Korhan Bey kaşlarını çatarken Ümit Bey sabırsızca, "Kocan nerede kadın!" deyince, "Evde yok be adam!" dedim aynı sertlikle. "Bunun nesini anlamadın?"

Ümit Bey'in derdi Karun'laydı onun evde olmadığını anlayınca benimle daha fazla tartışmayı uygun görmedi. "Dönünce beni bulmasını söyle," diyerek gitmeye yeltendi fakat yanındaki tilki bu gece sorun çıkarmaya kararlı gibiydi. "Tabii dönmeye cesareti varsa," diyerek beni kışkırtmaya devam etti.

"Yeter!" dedi Ümit Bey sert bir sesle. "Benim sorunum onun karısıyla değil." Bu adam diğere göre daha düzgün birine benziyordu.

"Ama Korhan Bey'in derdi benimle, değil mi?" diyerek Korhan Bey'in soluk yüzüne baktım. "Kocam bugün Rengin'in işini bitirmek için dışarı çıktı. Tesadüfe bak ki sende aynı günün gecesinde kapıma dayanıyorsun." Sakince gülümsedim. "Söylesene Rengin senin neyindi? Karın, metresin, kızın veya bir yakının?" diyerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bunlardan hangisi? Ölüm haberini almış olacaksın ki kapıma dayandın," dediğimde dişlerini sıkarak üzerime yürüdü.

Bana yaklaşmasına izin verecek değilim. Elimi arkaya doğru uzattım ve Furkan'ın belindeki silahı aldım.

Silahı ona doğrulttuğumda durdu ama arkasındaki tüm adamları silahını bana çekti. Tabii benim arkamdaki adamlarda silahlarını onlara doğrulttu. Ümit Bey ve adamları bu olayın dışında kalmayı seçmişti.

Ümit Bey çatık kaşlarla yanındaki moruğa döndü. "Söyle adamlarına indirsinler silahlarını!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Gayrı meşru kızını iğrenç bir tuzakla Karun'un koynuna sokan sensin. Rengin'in cezası ölümdü ve hak ettiğini buldu." Gözleriyle beni işaret etti. "Bu kadın burada seni vursa kimse ona bir şey diyemez çünkü haklı, hanesini koruyor!" İşte bunu söylemeyecekti.

Rengin aslında Korhan'ın gayrı meşru kızı mıydı?

Ve kızını böylesine çirkin bir oyuna alet mi etmişti?

Korhan Bey nevro dönmüş gibi ona yapılan uyarıyı zerre kadar umursamadan, "Bu aileden bıktım artık!" diyerek silahını çıkartıp bana doğrulttu. "Bu gece canı yanan sadece ben olmayacağım. O Kalender piçi de bir kadın kaybedecek!" Buraya gerçek anlamda kan dökmeye gelmişti.

Elim bile titremeden silahı karşımdaki yaşlı adama doğru tutarken, "Furkan," dedim gözlerimi rakibimden ayırmadan. "Ateş ettiğim an hepsinin leşini buraya serin!" Korhan Bey'in parmağı tetiğe baskı uygularsa ondan önce davranıp ateş edeceğim.

Karşı taraftan üzerime doğrultulan onca silah varken dimdik bir şekilde hepsini göğüslemem Ümit Bey'i şaşırtmıştı. Bu kadarını bir kadından beklemiyor olacak ki kısık bir sesle, "Söylentiler doğruymuş," diye bir şeyler mırıldandı. "Sanrı kendi gibi bir kadına nikâh kıymış." Bunları söylerken onu duymamızı istemiyor gibiydi. Sanki kendi kendine konuşmuştu.

Onun aksine cesaretim karşısında iyice hiddetlenen Korhan Bey, "Ve şimdi o kadını kaybedecek!" diye tıslayıp silahını daha kararlı bir şekilde bana doğrulttu. İkimizde tetiğe basmaya hazırlanıyorduk ki bahçeye son sürat giren bir araba bizi durdurdu. O arabanın arkasında da uzun bir konvoy vardı. Şimdi bahçenin içi tamamen arabalarla dolmuştu. Bu gelenler Karun veya onun adamları değildi çünkü Karun'a ait plakayı tüm adamları kullanıyordu. Bu gelen Duha Tunus'tu evet, arabalarda onun plakası vardı.

Duha arabasını bahçenin ortasında durdurup hızlı bir şekilde Kadem'le birlikte indi. Adamları onları takip ederken Duha'nın siyah gözleri önce benim üzerimde daha sonra da karşımdaki adamın üzerinde oyalandı. İki tarafında birbirine silah çektiğini görünce gözleri Korhan Bey'de durdu. "Sen hayırdır Korhan?" diyerek hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. "Hangi kitapta yazar hane basıp bir kadına silah çekmek!" dediğinde adamları Korhan'ın adamlarını çembere aldı.

Duha'nın adamları silahını çıkartıp onlara doğrulturken Duha gelip yanımda durdu. Hem benim adamlarım hem de Duha'nın adamları tarafından ateş hattında kalan Korhan, "Sen karışma Tunus!" diyerek ona sesini yükseltti. "Bu senin meselen değil!"

Avuçlarımdaki yaradan dolayı silahı tutan elim acımaya başlarken Duha, "Benim meselem değil öyle mi?" dedi alay edercesine. Korhan Bey'e olan bakışları tiksinti doluydu. "Kızını bir tek Karun'un koynuna mı soktun lan it!" Doğru söze ne denir.

Duha'nın yüzü sinirden seğirirken bıraksan Korhan'ı parçalayacak gibiydi. "Oynadığınız tüm oyunlar ortaya çıktığı için bugün saldıracak yer arıyorsun. Güven ve Rengin öldü, Karun öldürdü onları! Şimdi buraya gelse karısına silah çeken birini yaşatır mı sanıyorsun!" dediğinde Rengin'in ölümüne olan üzüntüsünü öfkesiyle bastırmaya çalışıyordu. Karun onun sevdiği kadını öldürmüştü fakat buna rağmen Karun'un karısını kurtarmak için buraya gelmişti. Duha gerçekten inanılmaz bir adamdı.

"Onu sevdin!" diye bağırdı Korhan. "Sevdiğin kadının celladını koruyacak kadar midesiz biri misin?" Duha'nın onun yanında yer almasını istiyordu.

Duha acı acı gülümseyip, "Ben yanlış bir kadını sevdim," dedi. "Sevgim içimde kangren olmaya başladığı için kesip atmanın zamanı gelmişti," dediğinde Korhan ondan beklediğı desteğı bulamadı.

Duha onu hayal kırıklığına uğrattınca daha fazla konuşarak vakit kaybetmek istemedi. Namluyu kalbime doğru indirip tetiğı basmak üzereydi ki Duha ve Ümit Bey aynı anda, "Dur!" diye bağırdı. Fakat onları dinlemeden beni vurmaya çalıştı. Hem onun hem de benim silahım aynı anda patladı. Ne o geri adım attı ne de ben. Ben onu göğsünden vurdum peki, o kimi vurdu?

Son anda ö nüme atlayıp kendini kurşuna siper eden kimdi?

Korhan ve benim silahlarımız patlayınca Korhan'ın leşi yeri boyladı. Ümit Bey Korhan'ın adamlarını dizginlemeye çalışırken yutkunarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Beni göğsüne çekip sarılan kişinin kimdi? Bu kişi önüme atlayıp beni göğsüne çekmiş ve sırtını kurşuna siper etmişti. "İyi misin?" diyen Duha'nın sesi çok yakınımda geliyordu. Ilık nefesini ise saçlarımin tepesinde hissediyordum. Şu anda kollarında olduğum kişi Duha mıydı?

Duha beni kurtarmıştı.

Başımı kaldırdığımda çenem onun göğsüne sürtündü. Başını biraz aşağıya eğince onunla göz göze geldik. İlk kez bu yakınlıkta onun siyah gözlerine bakarken, "Duha," diye fısıldadım. "Vu-vuruldun mu?" Yaşadığım korkudan dolayı sesim titremişti çünkü bu baş belası adamdan nefret ettiğim kadar onu seven bir yanımda vardı. "Ölecek misin şimdi?"

Sesimdeki korkuyu hissetmek onu afallattı, belimdeki kolları kaskatı kesildi. Göz bebekleri büyürken daha önce hiç bakmadığı bir ifadeyle bana bakıyordu. Bilemiyorum ama bana olan bakışları bir şeylerden etkilenmiş gibiydi. "Ölürsem üzülür müydün?" dediğinde sesinde garip bir şeyler vardı.

Yalan söyleyip, "Hayır," dediğimde güldü. "Yeteri kadar ikna olmadım," dedikten sonra beni bırakıp uzaklaştı. "Çelik yelek var üzerimde," diye bir şeyler geveledi. Kadem'e doğru yürürken bu açıklamayı bana yapmıştı.

En azından çelik yelek giymeyi akıl etmişti.

Ümit Bey zor olsa da Korhan'ın adamlarını durdurmayı başarmıştı. Aptal değiller Duha'nın ve Karun'un adamlarıyla girecekleri bir çatışmada sağ çıkamayacaklarını biliyorlardı. Şu anda ateş üstünlüğü bizdeydi. Yerdeki Korhan'a baktığımda göğsünde kanlar akan adamın çoktan öldüğünü gördüm.

Ortalık yatışmaya başladığı esnada Karun ve adamları geldi. Arabadan inen Karun bahçedeki kalabalığı görünce kaşlarını çattı. Yüzüne sıçrayan kanlara bakarken pek mutlu değildim. Yaklaştıkça yakışıklı çehresindeki kanları daha iyi görüyordum. Yüzünde hatta kumral saçlarının ön kısmına bile kan bulaşmıştı ama bu onun kanı değil gibiydi. Birine yakın mesafeden ateş etmiş olmalı ki kanı yüzüne sıçramıştı.

Başımı biraz eğince beyaz gömleğinin ön kısmında da aynı kan lekelerini gördüm. Üstelik parmak boğumları da soyulmuş, eski yaraları yeniden açılmış gibiydi. Depoda beni kurtarmaya çalışırken attığı yumruklar yüzünden ellerinin üstü zaten tahriş olmuştu ama şimdi daha kötü görünüyordu. Şu saate kadar çok fazla kan dökmüştü, değil mi?

Gözleri kalabalığı hızlıca tarayarak birini aradı. Mavileri etrafımdaki tüm bu adamları eleyip bende durunca neredeyse adım atmaya bırakacaktı ama bunu yapmadı. En derinime sızmak ister gibi bana bakarken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ayakta durduğumu görünce sertçe yutkunarak ayaklarıma indirdi bakışlarını. Sanki spor ayakkabıların içinde ayak tabanlarımın kanadığını biliyormuş gibi kaşlarını çattı.

Gözleri biraz yukarı kayınca elimde tuttuğum silaha baktı, soluğunu tuttu. Yaralı bir elle silah kullanmak zorunda kaldığım için ölümcül bakışlarını Ümit Bey'e çıkardı. "Bana öyle bir açıklama yap ki hasta karımı zorladığınız şey için sizi affedebileyim!" dediğinde sesi yeri göğü inletir gibiydi.

Ümit Bey aklı başında birine benziyordu. Bu gece burada olanlardan sonra destursuz bir şekilde buraya gelmenin büyük hata olduğunu anlamıştı. Yaşlı adamın yüzü kendi hatasından dolayı mahcup bir ifadeye bürünürken, "Korhan'ın oyununa geldim," dedi. "Bana senin evde olduğunu söylemişti." Yerde yatan cesede yüzünü buruşturarak baktı. "Belasını karından buldu," dediğinde Karun'un gözleri hızla beni buldu. Evet, artık onun kimin öldürdüğünü biliyordu.

Bilemiyorum onun işine karıştığım için bana kızmasını bekliyordum ancak o, etkilenmiş gibi bakıyordu. Gözlerinin mavisini yoğun bir duyguyla adım adım değiştirirken bana olan hayranlığını gizleyemiyordu. Hasımları karşısında elimde bir silah tutarak korkusuzca durduğumu gördü. Bana ve arkamda dağ gibi duran adamlarına baktı. "Ulan çeyrek mafya," dediğinde sınırları yatışmış gibi sesinde keyifli bir şeyler vardı. "İki dakika rahat durmuyorsun." Sesi sitemliydi ama gördüğü tablo hoşuna gitmiş gibiydi.

Korhan'ın adamlarına dönüp yerdeki cesedi işaret etti. "Size ait olanı alıp kaybolun evimden!" deyince adamlar hemen cesedi sırtlanıp arabalarına bindiler.

Onlar malikaneyi terk edince Karun, Ümit Bey'in karşısında durdu. "Destursuz bir şekilde evime gelmenin bir affı olamaz," dedi buz gibi bir sesle. "Ama önemli olmasa böyle bir şeye kalkışacak bir adam olmadığınızı da biliyorum. Seni haklı çıkaracak gerekçen nedir?" dediğinde her anlamda bir lider gibi davranıyordu.

Ne hatırladıysa yaşlı adamın gözleri öfkeden kor gibi yanmaya başladı. Sıktağı dişlerinin arasından, "Amcan Gurur," dediğinde küfreden gibiydi. "Türkiye'ye dönmüş. Onu benden kaçırdıktan bir daha kızımın olduğu bir ülkeye giremeyeceğini söylemiştin!"

Şimdi yüzünde mahcup bir ifade taşıyan Karun'du. "Birkaç saat önce döndüğünü öğrendim," diyerek derin bir nefes aldı. "Adamlarım her yerde onu arıyor. Seni temin ederim ki tekrar kızına yaklaşmayacak."

"Gurur'u sende iyi tanıyorsun, Karun!" diye bağırdı. Yanında duran ellerini sinirden sıkarken, "Kural tanımaz herifin teki!" dedi tükürürcesine. "Onu dizginlemenin tek yolu öldürmek!"

Karun'un kaşları çatıldığına göre amcasına değer veriyordu. Sinirlendiğini gizlemek için çatılan kaşlarını düzeltti ve düz bir ifadeyle karşısındaki yaşlı adama baktı. "Kendin söyledin Gurur kimse tarafından dizginlenmeyecek kadar deli bir fişek," dedi. "Ama kızına dokunmadığı sürece ölmesine de gerek yok. Sana karşı bir yanlış yaptı ve bedel olarak onu yıllarca bu ülkeden mahrum ettim. İkinci kez aynı yanlış yaparsa bu sefer gözünün yaşına bakmadan onu öldüreceğimi iyi bilir." Güven vermek istercesine Ümit Bey'in gözlerine baktı. "Onun teminatı benim," dedi. "Sözüm namustur eğer aynı şeye tekrar kalkışırsa sana kalmadan onu ben vururum," dediğinde çok büyük bir söz vermiş olmalı ki Kenan ve Kadem yutkunarak göz göze geldi. Bunun olmasından korkuyorlardı.

Ümit Bey, "Umarım sana bu sözünü hatırlatmak zorunda kalmam!" dedikten sonra adamlarını toplayıp arabasına doğru yürüdü.

Onlar da malikaneden ayrılınca Karun başını çevirip Duha'ya baktı. "Evimi terk etmek için neyi bekliyorsun Tunus?" dedi düz bir sesle.

Duha kısık bir sesle küfredip ters ters ona bakmaya başladı. "Lan oğlum sen niye bu kadar nankörsün?" Kafasıyla beni işaret etti. "Arayıp karımın başı belada ona yardıma git dediğinde evimde dinleniyor ve kahvemi içiyordum." Arkasını dönerek Karun'a sırtını gösterdi. Kurşun ceketinde küçük bir delik açmıştı. "Karını kurtarıırken en sevdiğim ceketime bak ne oldu." Karun'a doğru dönüp inatçı bir tutum sergiledi. "Aynı ceketten sende de olduğunu biliyorum. Onu bana vermeden ve yarım bıraktığın kahvemini yenisini içirmeden hiçbir yere gitmiyorum."

Karun başını kaldırıp gökyüzüne baktığında kendi için Allah'tan sabır ister gibiydi. "Hikmetinden sual olunmaz bereketi de belayı da yağıdırıyorsun,"

dedikten sonra yüzünü buruşturarak Duha'yı işaret etti. "Ama bunu hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Duha sırtıttı. "Sayayım mı hepsini tek tek?"

"Bitirmen yıllarını almaz mı?" diye sordu sakince.

"Haklısın lan," dedi Duha. "Anlatmaya ömür yetmez," dedikten sonra kendi evine girmiş gibi rahat bir tavırla malikaneye doğru yürüdü. "Kahveyi nasıl sevdiğimi iyi biliyorsun ve yanında güllü lokum istiyorum."

Her iki tarafın korumaları bıyık altından gülerken Karun, "Bu iti arayan beynimi sikeyim!" diye küfredip bana doğru yürümeye başladı. "İşin yoksa gece gece uğraş dur!" Duha'dan benim için yardım istediğine göre aralarındaki buzlar yavaş yavaş eriyordu.

Yanıma gelip karşımda durduğunda bana bakan gözlerinde tekrar endişe yer edindi. Ayakta durmakta güçlük çektiğimi görünce, "Buraya gel," diyerek üzerime eğildi ve beni kucağına alarak doğruldu. Gerilen sırtım canımı yakınca, "Belini dik tut," dedi ama bu pozisyondayken bunu yapmak hiç kolay değildi.

Beni salona kucağında taşıyarak getirmişti. Eğilip koltuğun üzerine yavaşça bıraktı. "Kenan doktoru çağır," dediğinde, "Hayır," diyerek itiraz ettim. "Doktor değil sen yap pansumanı."

Bu çıkışım karşısında bakışları yumuşadı, yüzüne huzurlu bir ifade yerleşti. "Yaparız," dedikten sonra yanıma oturdu. "Kenan ilk yardım çantasını getirmelerini söyle." Daha sonra gözleriyle eve yerleşen Duha'yı işaret etti. "İki de kahve."

"Üç olsun," dedi Kadem.

Kenan kapıda dikilen Furkan'a dönüp, "Dört olsun," dedi.

Furkan arkasına baktı ama kimseyi bulamayınca tekrar Kenan'a doğru döndü. "Tüm çalışanlar uyuyor, ben mi yapacağım kahveyi?"

"Tatlım sen git dinlen," dedim ona ilgi dolu bir sesle. "Kenan ve Kadem hayvanı yapar kahveleri."

Karun kaşlarını tehlikeli bir ifadeyle çatarak, "Tatlım mı?" dedi.

"Kadem hayvanı mı?" diyen Kadem gözlerini bana dikti.

"Kahvemi biri yapsın artık," dedi Duha.

"Ben yapmam," dedi Kenan.

Ve Furkan, Karun'un gazabından kurtulmak için, "Nedim beni çağırıyor," dedikten sonra koşarak dışarı çıktı.

Kimse kahve yapmaya yanaşmayınca Kadem'in gözleri bir köşede duran Rebeca'yı buldu. Silah sesleri onu da uykusunda ettiği için sessizce bir köşede oturuyordu. Kadem onu hizmetçilerden biri sandığı için, "Kalk kız bize kahve yap," dedi. Sonra buna hayvan deyince alınganlık yapıyor.

"Rebeca bize kahve yapar mısın?" dediğimde göğüs dekoltesini gere gere ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüyen kadının arkasında bakan Kadem ince sesimi taklit ederek, "Rebeca gitmişken oradan da giyinir misin?" dediğinde Rebeca'nın gecelikle olduğunu daha yeni fark ediyordum. "Duha abi gözünü dikmiş sana bakıyor."

Telefonla meşgul olan Duha, "Ben mi?" diyerek başını kaldırdı. "Oğlum telefonda takılıyordum ben!" Yanlış anlaşılacak istemediği için Rebeca'ya baktı. "Bakmıyordum."

Kadem güldü. "Şimdi bakıyorsun abi."

"Kadem senin o ağzını si-" demişti ki Kadem hemen araya girerek beni gösterdi. "Kızın yanında küfretme."

Duha onunla uğraşmak istemediği için söylenerek önüne döndü. Çocuklardan biri ilk yardım çantasını getirince Karun onu aldı. Ellerime uzandığında, "Acelesi yok," diyerek onu durdurdum. "Daha sonra yaparsın." Duha'nın yanında yaralarım ile ilgilenmesini istemiyorum,

özellikle ayak tabanlarımda olanlarla. Duha'nın onunla alay edeceği bir şeyler bulmasını istemiyorum.

Aklımdan geçenleri bilmediği için neyin peşinde olduğumu anlamadı ama Duha buradayken sorgulamadı. Çantayı yanıma koyup Duha'nın karşısındaki tekli koltuğa oturunca rahat bir nefes aldım. En azından bu konuda ısrar etmemiştir. "Rengin'in Korhan'ın kızı olduğunu biliyor muydun?" diyerek soru dolu bakışlarını Duha'ya dikti.

Rengin'in adını ondan duymak bile Duha'yı rahatsız etmişti. "Hayır," diyerek göğsünü havayla doldurdu. "O nasıl öldü?" Hâlâ onu önemseyen bir yanı vardı.

"Hak etmediği halde kolay bir ölümü oldu." Karun bunu söylerken fazla duygusuz görünüyordu.

"Köşeye sıkıştığını anlayınca benim elime düşmektense kendini öldürmeyi tercih etti. Ölmeden önce son söylediği şey, '*Babam sebepim oldu,*' demektir." Yine de tek suçlunun babası olduğunu sanmıyorum. Akli başında yetişkin bir kadındı, yani babasının oyunlarından kaçmanın bir yolunu bulabilirdi. Ben babamın oyununa geldiğimde hiçbir şey bilmeyecek kadar çocuktum ama Rengin öyle değildi. İki erkeğin hayatına sızarken sonuçlarını düşünmeliydi. Kimse kusura bakmasın ama öldüğüne hiç üzülmедim.

Onlar bugün olanlar hakkında konuşurken Kadem ayağa kalkıp yanıma geldi. Kahveyi dikkatli bir şekilde tutarak yanıma oturdu. "Bugün hiç yemek yedin mi?" İlgili çıkan sesine düşmanca gözlerle karşılık verdim. "Sekiz yaşındayken o patlamadan sonra da uzun süre yemek yemedim," dedim nefret dolu bir sesle. "Ama sen gelip bir kez bile sormadın aç mısın diye. O zaman sormadıysan şimdi de sorma."

"Haksızlık yapma." Anlayış isteyen gözlerle bana bakmaya başladı. "Neler yaşadığımı hiç bilmiyorsun."

"Bilmem için hayatımda olmalıydın ama sen kaybolmayı seçtin."

"Yeter artık Efil, anlamıyorsun mazeretim var."

"Yetmez!" diye ona sesimi yükselttim. "Yanımda olsaydın her şey farklı olurdu! Ya ben seni korurdum." Sonlara doğru sesim kısık çıkarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Benden iki yaş büyüktün ama mahallenin çocuklarından koruyordum seni. Gazel üzerine her yürüdüğünde ablamdan koruyordum seni. Annen sana her kızdığında suçunu üzerime alıp annenden koruyordum seni. Hepsi şöyle dursun, olacaklara aklım ermediğinde bile sana gideceğin yönü tarif ederek o patlamada korudum seni. Bana gelseydin ben yine korurdum seni." Ama gelmedi, yıllarca yasını tutmama izin verdi lakin gelmedi.

Geçmişte onun için yaptıklarımı hatırlattığım için kaşlarını çatarak, "Unuttum!" diye bana bağırdı bir anda. "Hafızamı kaybettim geçen yıla kadar hiçbir şey hatırlamıyordum!"

"Beni unutamazsın!" Bende ona bağırarak ayağa kalktım. "Karşıma geçip seni unuttum diyemezsin." Gözlerimden yaşlar akarken titremeye başladım. "Nasıl unutabildin beni?" Hıçkırıklarla ağlayarak gözlerinin en derinine baktım. "Onca yılı nasıl beni unutarak geçirdin? Ben karanlıkta seni hatırlarken, içtiğim sütte anımsarken ve çilek kokusunda gözlerim dolarken sen beni nasıl hatırlamadın?" İçim acıyordu bana bunu yapamazdı. Burnumun direği sızlarken, "Hiç mi hatırlamadın beni? Bir menekşe kokusunda bile mi?" diye fısıldadım.

Kahve fincanını aceleyle kenara bırakıp, "Efil-" diyerek ayağa kalkmıştı ki, "Yaklaşma," dedim ağlayarak. Canım acısa da birkaç adım arkaya doğru atarak aramıza mesafe koydum. "Nasıl unutabildin beni? Bensiz nasıl acı çekmedin? Ben Uğurlar Olsun diyerek senin şarkını söylerken sen nasıl benim şarkımı söylemedin? Nasıl Yüreğimden Tut demedin? Kadem sen nasıl kahrolup acı çekmedin? Unuttun öyle mi, öylece unuttun beni?" Arkaya doğru adımlar atarken ondan en uzak köşeye kaçmak istiyordum.

Unutmuştu beni.

Kontrolümü kaybetmeye başladığım için Karun endişeyle ayağa kalkarken gözlerim bir tek Kadem'i görüyordu. Gözleri dolarak içli bir ifadeyle beni onayladı. "Haklısın ama-" demişti ki yine onu konuşturmadım. "Rahat bırak beni!" dedikten sonra hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. "Öylece unuttun beni." Attığım her adımda canım iki misliyle yanıyor, ayak

tabanlarım daha fazla kanıyor ve sırtımdaki dikişler sızlıyordu. Buna rağmen kalan son gücüme tutunup salondan dışarı çıktım.

Birbirine ölesiye bağlı iki çocuğu öylece unutmuştu.

Merdivene doğru bir adım atmıştım ki yaralı vücudum beni daha fazla taşımadı. Yerimde sendelediğim esnada belimin iki yanında beni tutan eller düşmeme engel oldu. Başımı omzuma doğru çevirip arkaya baktığımda Karun'u gördüm. Peşimden gelmişti. Gözleri biraz sinirli ve biraz da sitemli bakarken, "Kendini yormaya bayılıyorsun!" dedi. Eğilip beni kucağına aldığımda çok yorulduğum için onun göğsüne sokuldum. Beni her kucağına aldığımda sırtımdaki dikişler geriliyor, daha çok canımı yakıyordu ama kendi başıma merdiveni çıkamazdım.

Karun beni bir üst kata çıkardığında kısa sürede odama girdik. Beni yatağın üzerine bıraktıktan sonra banyoya girdi. Otuz saniye içinde elinde bir ilkyardım çantasıyla geri dönmüştü. Yatağın kenarına oturarak çantayı yanına bıraktı. Ayaklarımı bileklerinden tutarak dizlerinin üzerine koydu. Spor ayakkabıların bağcığını açarken sessizce onu izliyordum. Ayakkabılardan birini çıkardığında önce ayakkabının tabanına yapışan kana daha sonra da ayağıma baktı. Gördüğü manzara hoşuna gitmemişti. Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı, burnundan sert bir nefes verdi. "Kendine bunu nasıl yaparsın!" Yaralarımın dikkat etmediğim için kızgındı.

Kadem'le olan tartışmadan dolayı suspus olmuş bir halde boynumu bükümüştüm. Artık ağlamasam da ara ara içimi çekiyordum. Karun çantadan gazlı bezi çıkartıp ayağımın tabanındaki kanları temizlerken sessizce onu izliyordum. Kanları temizledikten sonra tentürdiyot sürdü ve ayağımı yeniden sarmaya başladı. Aynı işlemi diğer ayağıma da yaptıktan sonra başını kaldırıp asık suratıma baktı. "Somurtmayı bırakıp bana ellerini uzat," deyince suratımı asmaya devam ederek ona elimi uzattım.

Bileğimdeki eldiveni tutarak aşağıya doğru çekti ve yavaşça parmaklarımdan çıkardı. Neyse ki sol elimin içi hiç kanamamıştı. Bu yüzden yaraya merhem sürüp hızlı bir şekilde yeniden sardı. Silah tutan elimdeki eldiveni çıkardı. Bu elimde de cam kesikleri belirgin bir şekilde duruyordu ama kan yoktu. Rahat bir nefes alarak parmağını kreme daldırdı. Masaj yapar gibi küçük dokunuşlarla kremi avucuma sürerken çok

dikkatliydi. O yaralarımıla ilgilendikçe sinirlerim yatışıyor, bu gece yaşadıklarımı unutmaya başlıyordum. İyileştiren sürdüğü krem değildi, onun ilgisiydi.

Sağ elimi de sardıktan sonra başını kaldırıp, "Sırtını dönebilecek misin?" dedi. Sırtımda yarayı da kontrol etmek istiyordu.

Başımı sallayıp yatağın kenarına kaydım. Ayaklarımı yataktan sarkıtarak oturduğumda arkama geçti. Hırkamin yakasını tutarak onu çıkarmama yardım etti. İnce askılı elbisenin sırt kısmı açıktı ama yaranın hepsini göreceği kadar değil. O yarayı kontrol etmesinin tek bir yolu vardı ve bu yol ikimizin de tercih edeceği bir yol değildi. "Belki de doktoru çağırmalıyım," dediğinde bu ses tonunu tanıyordum. Sabah ondan bana banyo yaptırmasını istediğimde mazeret üretirken olduğu gibi gergindi sesi.

"Haklısın senin yapman doğru olmaz," dedim. "Beş ay sonra boşayacağım bir adamın yanında üstsüz durmak hoş olmaz."

"Boşanmak mı?" Karşımda duran dolabın aynasından kaşlarını çattığını gördüm. "Daha bu sabah boşanmayacağını söylüyordun. Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Bu sahte evliliğin bitmesi gerektiğini iyi biliyorsun. Sende en az benim kadar boşanmayı istiyordun." Aynadaki yansımasından ona baktım. "Hâlâ istiyorsun, değil mi?"

Bir süre karşımdaki aynadan yüzümü izlemeye başladı ama bunu yaparken bana cevap vermedi. Soru dolu bakışlarımı görmezden gelerek yataktan çıktı. "Doktoru gönderiyorum," dediğinde tüm keyfi kaçmış gibiydi. Yine kaçıyordu.

Karun gittikten kısa süre sonra doktor gelip sırtımdaki yaraya pansuman yapmıştı. Bir serum takıp içmem için birkaç ilaç vermişti. İlaçlarımı su yardımıyla Rebeca bana içirdi. Serum bittikten sonra dolaptan benim için kolay giyeceğim bir gecelik çıkardı. Yatağın üzerinde otururken Rebeca üzerime eğildi. Elbisenin askılarını omuzlarımdan çekerek aşağıya kaydırıldı. Elbise karnımın hizasında toplandığı için göğüslerim görünüyordu. Odada

sadece Rebeca olduğu için bunu sorun etmedim. Kollarımı çekerek askıların içinden çıkardım.

Rebeca geri çekilip giymem için yatağın üzerine bıraktığı geceliğe uzandı. Fakat tam o esnada Karun, "Sen yemek yedin mi?" diyerek kapıyı açınca hem o, hem de biz donup kaldık. Hay aksi!

Göğüslerim meydandaydı!

Boğazındaki adem elması sertçe hareket ederken gözleri dik göğüslerimde oyalandı. Odaya girerken böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediği çok açıktı. Donup kalmış olabilirim ama değişen gözlerini görebiliyorum. Göğüslerime olan bakışları saf şehvetten ibaretti. Yoğun bakışları beni utandırmak dışında her şeyi hissettiriyordu. Gittikçe koyulaşan gözleri içimde onlarca duyguyu uyandırmaya yetmişti. Bir anda her şey ısınmaya başlamıştı hatta soluduğum hava bile fazla sıcak ve boğucuydu.

Karı koca olabilirdik ama aramızdaki ilişki hiçbir zaman daha ilerisine gitmemişti. Bu ikimiz için de beklenmedik bir şeydi. Ne o bu odanın dışına çıkabiliyordu ne de ben kendimi örtmek için bir şeyler yapıyordum. İkimizde kontrolümüz dışında tutku dolu bir atmosferin içine çekilmiştik. Hipnotize olmuş gibi çıplak göğüslerime bakarken, acaba onun için kaç edepsiz hayalin baş rolünü süslüyordum. Şu anda benimle ilgili masumca düşünceleri olmadığı kesindi.

Bizi içine çekildiğimiz hararetli yangından çıkaran Rebeca'nın yalancı öksürüğü oldu. Karun hemen başını eğerek kısık sesle küfrederken bende kollarımla göğüslerimi kapatmayı akıl ettim. Kapıyı hızla çekip dışarı çıktığında, "Hayvan!" diye bağırdım. Sanki az önce göğüslerini ona sergileyen ben değilmişim gibi, "Kapıyı çalmak aklına gelmiyor mu?" diye bağırdığımda adım sesleri uzaklaşırken yüksek çıkan gülüşünü duydum.

Bir de gülüyor muydu?

Annemi öldürdüğüm bir kâbusla sıçrayarak uyandığımda nefes nefese kalmıştım. Yatakta oturduğumda çoktan sabah olmuştu ama benim için artık

gece gündüz hiç fark etmiyordu. Yaptığım tek bir hatanın altında ezilirken bir türlü kendime gelemiyordum. Tam toparlamaya başladım diyorum ama sonra öyle bir şey oluyordu ki yeniden dağıtıyordum. Ellerimi iki yanına koyup yatağa bastırdım. Başımı tavana doğru kaldırıp boğazım yırtılırcasına haykırdığımda yolumu kaybetmiş gibiydim. Göğüs kafesimde başlayan çığlığımın basıncı yukarı tırmanıp boğazımı yakarak geçti. Sesimi anneme duyurmak istercesine avaz avaz bağırıp, "İstemedен oldu!" dedim. Ben onun için öldürdüm nasıl öldürebildim, bilmiyorum.

Ben kendi annemi öldürdüm.

Gazel bu acıyı yeniden diriltmek için dönmüştü ve başardı da.

Tüm enerjim çekildiği için ellerim gevşedi, başım önüme düştü. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladığımda ne yapacağımı bilmiyordum. Acınası bir durumdaydım. Etrafımdaki insanların attığım çığlıkları ve döktüğüm gözyaşlarını görmesi artık umurumda değildi. O kadar dağılmıştım ki kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. İstedğim tek şey yalnız kalmaktı.

"Nasıl bir bıçak yarası seni kırk yerinden öldürebilir?" Başımı kaldırdığımda ıslak bakışlarım Karun'un mavileriyle kesişti. Kapının önünde dikiliyordu, çığlığımı duyunca içeri dalmış olmalıydı.

O da iyi değildi. Yakışıklı çehresi düşünceli ve sıkıntılıydı. Benimle ne yapacağını bilmiyordu, bunu görebiliyorum. Sürekli ona sorun çıkartan karısıyla ne yapacağını bilmiyordu. Bu durum en çok onun canını sıkıyordu ama sabrediyordu. Belki de daha önce kimseye göstermediği bir sabrı bana gösteriyordu.

"Gazel sende neyi diriltti?" dediğinde gözlerimden yaşlar akarken dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Anlatamam, kimseye anlatamam.

"Kendimden korkuyorum." Ağlayarak başımı salladım. "Yapacaklarımdan korkuyorum çünkü artık hiçbir şeyin kontrolü bende değil." Gösterdiğim ani reaksiyonların tekrar ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyorum. Bilmiyorum çünkü buna ben karar vermiyordum. Her şey fazla içseldi.

"Sende bir kliniğe yatmam gerektiğini düşünüyor musun? Herkes öyle düşünüyor." Kısık sesim gözlerimdeki acıyla bütünleşmiş gibiydi. Çığlık atmadığım zamanlarda sesim duyulmayacak kadar azdı. "Söyle," dedim dudaklarım titreyerek. "Sence ben deli miyim?"

Kirpiklerimi kırıştırarak ıslak gözlerle ona baktığımda bakışları yumuşadı. Deli olduğuma inanıyordu ama bunu sesli onaylamıyordu. "Siktir et onları sen zaten hep biraz deliydin," diyerek bana doğru yürüdü. "Biraz kontrolünü kaybettin hepsi bu."

"İyi değilim, değil mi?" Onun mavilerine hapsolmuşken gözlerim yine doldu. Kimse duymasın diye kafamı ona doğru uzattım ve sır verir gibi, "Sanırım çok müşkül bir durumdayım," dedim.

Nedendir bilmiyorum ama bakışları değişti. Karşısında yirmi yedi yaşında yetişkin bir kadın değil de, küçük bir çocuk varmış gibi bana bakmaya başladı. Gözlerinde gördüğüm merhametin bir sonu yok gibiydi. Ciddi ifadesini korumaya çalışırken, "Hallettiğimiz sürece sıkıntı yok," dediğinde çok güzel bakıyordu. "Severiz senden gelen müşküliyetleri."

Gülümsediğimde sonunda keyfi yerine gelmiş gibi rahat bir nefes aldı. Ağlamamdan hoşlanmıyordu. Karnımın gurultusunu duyduğunda iç çekti. Yemek yememi istiyordu ama beni bunun için zorlayamıyordu. Kötü bir ruh halindeyken her şeyin bende ters teptiğini bildiği için bunu yapamıyordu. Fakat arkasına yaslanıp iyiden iyiye kaybolmamı izleyecek biri de değildi. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama benim için savaşıyor gibiydi. "Neden kafesin içindeyken ona karşılık vermedin?" dediğinde beni konuşturarak içimdeki zehri dışarı atmamı istiyordu. Bunu anlıyorum.

"Çünkü-" dedikten sonra başımı eğip derin bir nefes aldım. "Kafesteki camları kumlara benzettim," dediğimde sesimin bir hüznü vardı. "Gazel bunu bildiği için kafesi camlarla doldurdu, bu benim için bir gözdağıydı." Gazel'in o camları özellikle kafese koydurduğunu biliyorum. Karşılık verirsem gözlerime cam tozu atacağını bana hatırlatmak istemişti.

"Ben kolay kolay yıkılmazdım ama gel gör ki mazinin acısı büyük." Kafamı kaldırdım ve sessizce beni izleyen adama baktım. Annemi öldürdüm

diyemedim, bunu sesli bir şekilde itiraf edecek gücüm yoktu. "Ablamın bıçağı beni yıllar öncesine götürdüğü için eve dönüş yolunu bulamıyorum."

Kayboldum yardım et.

"Bununla yaşamayı öğreneceksin." Bu bir istek değil emirmiş gibi otoriterdi sert bakışları. "Sana ben öğreteceğim."

"Bilmediğin bir şeyi bana öğretemezsin."

Mavileri geçmişe doğru küçük bir yolculuğa çıkmış gibi durgun bir hal aldı. Yüzündeki hissiz ifade gözlerini esir alan gizli kederle uyuşmuyordu. "En iyi bildiğim şeyi sana öğreteceğim." Başını omzuna doğru eğdi ve dudaklarında hoşuma gitmeyen kırık bir gülümseme oluştu. "Kendi kanında olanların ihanetiyle yaşamayı," dediğinde sustum çünkü susturdu.

Yaşadığım şeylerin benzerini yaşamış gibiydi. Her ne yaşadıysa o günden sonra ihanetin cezasını ölüm olarak görüyordu. Bu yüzden Rengin'i intihara zorlamıştı çünkü o yapmasaydı Karun onu öldürecekti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum kapalı bir kutu gibiydi. Onunla ilgili her şey gizemini koruyordu. Üstü kapalı bahsettiği şeyin Çağıl'ın anlattıklarıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.

Ne olduğunu sormadım çünkü anlatmayacağını biliyorum. Ben nasıl anlatmıyorsam o da anlatmazdı. "Sendeki sorunun ne olduğunu biliyorum. Uğradığın ihanetin hezimetini hâlâ içinde," dediğinde artık kullanamadığım ellerime bakıyordu.

"Ellerin sarılı yumruk atamıyorsun." Ayaklarımı işaret etti. "Ayakların kullanılmaz bir halde o sandalyeden kalkamıyorsun. Yıkıp dökmek istiyorsun ama yapamıyorsun. İşte seni bu hâle getiren bu," diyerek başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Yaşatamadığın kaos," dedi. "Bunu biliyorum çünkü sende biraz bensin."

"Sen acımasız olansın," dedim. "Ben, sen olamam."

Güldü. "Belki de sen hep biraz bendin."

Bana bakınca yüzümde ne görüyor, bilmiyorum ama benim aynaya baktığımda gördüğüm şeylerden çok daha fazlasını görür gibiydi. "Benim gibi olduğunu göreceksin," dediğinde bundan emin gibiydi. Onun gibi olmak istemiyordum ama yaşadığım her şey beni onun gibi biri olmaya zorluyordu.

Yatağımın kenarına oturup içli gözlerle bana bakmaya başladı. "Güçlü insanların düşüşü de ses çıkartır, gök gürültüsü gibidir," dedi. "Daha dizleri yere değmeden gölgesi kükrer. Vücudu yere yığılsa, başı hep yukarı bakar. Veryansını tıpkı bir kurt uluması gibidir, onu duyan herkesin içi ürperir. Böyle bir insanı ya o an öldürürsün ya da o gelir seni bulur ve öldürür." Elini uzatıp çenemin altına hafifçe dokundu. Parmağıyla çeneme biraz baskı uygulayarak kafamı yukarı kaldırdı. "Ve sen çılgılık attığında tıpkı bir kurt gibi başını hep yukarı kaldırıyorsun," dediğinde kaskatı kesildim, nefes dahi alamadım. Daha önce bunu hiç fark etmemiştim.

Güçlü olduğumu savunuyordu ama öyle değildim, yani en azından artık öyle değildim. "Gidip onları bulamam çünkü beni doğru zamanda öldürdüler." Gözlerim sızlarken bu yaşların bir sonu yoktu. "Yeri boyladığım bir anda saldırdılar."

"Hayır," dediğinde bir yanlışı düzeltmek ister gibi dudakları düz bir çizgide buluştu. "Yeri boylamadın çünkü tam zamanında oradaydım. Kollarımdaydın Saka, seni tutuyordum."

Beni buna inandırmak ister gibi bakıyordu. Elimini tuttu ve iri avuçlarının içine hapsetti. "Onların senden kurtulma şansı vardı, üstelik sen buna izin vermişken ama bunu başaramadılar." Elimini kaplayan sargıya rağmen elindeki sıcak dokunuş tenime nüfus ediyordu. "Şimdi sıra senin onlar için dönüşüne geldi," dediğinde benden daha güçlü bir kadın yaratmaya kararlıydı. "Bir an önce iyileşmeye bak çünkü birlikte bu âlemin içinden geçeceğiz."

"Mafya mı olacağım?" dedim safça. "Bir albayın kızını mafya mı yapacaksın?" dediğimde dudağının köşesi usulca yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, sen hep çeyrek olarak kalacaksın."

Çeyrek mi?

"Çeyrek mafya mıyım ben? O ne ya küfür gibi bir şey bu!" diyerek kaşlarını çattığımda gülüşünü saklamak için ayağa kalktı. "Bundan öteye geçemezsin." Beni bırakıp kapıya doğru yürüdü. "Mafyacılık oynayacak kadar iyi değilsin." Gülmek istedim çünkü bugün için planladığım şeyi öğrenince ne kadar iyi olduğumu anlayacaktı. Tercihim hiç bilmemesiydi.

Rebeca beni hazırlamak için odaya girdiğinde Karun dışarı çıktı. Bugün Carlos'un işini bitireceğim büyük gündü.

Yemek bile yemediğim halde Karun beni zorla kahvaltıya çağırmıştı. Beyefendinin katı kuralları varmış, yemesem bile herkes gibi bende o masada olacaktım. Babamın kurallarından birini ödünç almış gibiydi çünkü eskiden tüm aile fertleri aynı anda yemek masasında olmazdı. Belki yemekleri görünce dayanamayıp yerim diye malikaneye böyle bir kural getirmişti. Rebeca giyinmeme yardım ettikten sonra Furkan gelmiş ve beni aşağıya indirmişti. Furkan tekerlekli sandalyemi iterek beni yemek salonunun önüne getirdi. Kapıyı benim için açacağı esnada içeride, "Korhan'ı öylece vurduğuna inanamıyorum," diyen Kenan'ın sesi geldi.

Elimi kaldırıp hemen Furkan'ı durdurdum. "Açma kapıyı dinlemek istiyorum," diye fısıldadım.

Furkan yüzünde garip bir ifadeyle bana doğru döndü. "Kapı mı dinleyeceksiniz?" dediğinde antrede dikilen korumalar kısık sesle gülmeye başladı. İçlerinden biri Furkan'a, "Onu rahat bırak," dedi. "Dün gece kaleyi savunan bir savaşçı gibiydi. Kapıyı dinlemek istiyorsa bırak dinlesin." Beni savunan tatlı korumaya en güzel gülümsememi sundum ve Furkan'a döndüm. "Kapıyı açarsan seni sakince boğarım."

Ağzının içinden, "Bakıyorum da yine formunda," diye bir şeyler geveleyip kenara çekildi.

İçeride Çağıl'ın, "Dün gece dışarıya hiç çıkmamalıydım," diyen suçluluk dolu sesini duydum. "O haldeyken ayağa kalkması bile onun için tehlikeli."

"O kız dün gece avluda onca adamın gözleri önünde birini öldürdü ve baskına gelen herkesi geri püskürttü. Bir kadına göre fazla inanılmaz biri." Bu konuşan Kenan'dı. "Üstelik dün Güven'i konuşturunca bir gerçeği daha öğrendik. 13 Haziran'da Karun için kurulan büyük bir tuzaktan onu Saka kurtarmış. Şimdi Karun'u neden kaçırdığı anlaşılıyor." Her şeyi öğrenmişlerdi.

Kenan, "Siz tam olarak ne zaman boşanıyordunuz?" dediğinde ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Önce beni övmüştü daha sonra da Karun'a beni ne zaman bırakacağını soruyordu.

"Bilmiyorum." Karun'un sesi sıkıntılı geliyordu. "Yaptığı her şeyde onu daha çok hayatımda tutmak istiyorum!" Duyduklarımın kalbim hızlanmaya başlayınca kendime inanmadım. Beni yanında tutmak istemesi sanırım hoşuma gidiyordu.

Furkan'a kapıyı işaret ettim. Kapıyı açarak arkama geçti ve tekerlekli sandalyeyi itmeye başladı. İçeri girdiğimde kahvaltı masasındaki herkes susarak bana bakmaya başlamıştı. Sanki onları hiç dinlememişim gibi, "Günaydın," dediğimde masanın en başında oturan Karun'un gözleri giydiğim bluzun açık yakasında oyalandı. Daha fazlasını görmek ister gibi gözlerini biraz aşağıya kaydırınca utandım. Göğüslerime mi bakıyordu o?

Dün geceyi ikimizde daha yeni hatırlamış gibiydik. Bu adam göğüslerimi tüm çıplaklığıyla görmüştü! O sahneyi tekrar aklında canlandırmak ister gibi göğüslerime bakınca kaşlarımı çattım. Sinirli yüzümü görünce neşeli bir sesle, "Günaydın," diyerek önüne döndü. Gülüşünü saklamak için kafasını eğmişti!

Furkan benim isteğimle beni Karun'un soluna bırakıp dışarı çıktı. Benim gelişimle herkes kahvaltıya başlamıştı. Tıpkı babamın bir zamanlar bize yaptığı gibi Karun tüm ciddiyetiyle masanın en başındaki yerini aldığı için herkes sessizlik içinde yemeğini yiyordu. Masayı etle donattığı için ara ara göz ucuyla soluna, yani benim olduğum tarafa bakıyor ve yiyor muyum diye kontrol ediyordu. Mümkünatı yok yemeyeceğim ama açım da!

Açlık direnişim neye veya kime karşı bilmiyorum ama serumu kestikleri için çok açım.

İnatla da yemiyorum işte!

Levent suratını asarak masadaki yiyecekleri gösterdi. "Neden her şeyin içinde et var?"

Kenan'ın ima dolu bakışları benim üzerimde oyalandı. "Belki birileri yemeye karar verir diye."

"Aç değilim." Dünden beri susmayan midem tekrar guruldayınca hepsinin alay dolu bakışları beni buldu. Omuz silktim. "Yine de aç değilim."

"Gebereceksin açlıktan." Çağıl tabağındaki leziz kavurmayı işaret etti. "Ye bir şeyler." Masada duran sargılı ellerimi görünce istesem de bunu yapamayacağımı anladı. Kınayan gözlerle abisine bakıp, "Yeterince doyduysan karına da bir şeyler yedir," dedi.

Karun tabağındaki köfteleri küçük parçalara bölerken, "Zorla ona bir şey yaptıramazsın," dedi ilgisiz bir sesle. "Sen kendi işine bak, iznin ne zaman bitiyor?"

"Bir hafta sonra dönüyorum," diyen Çağıl kendisine çay doldurdu. "Burası fazla sıkıcı dağları özledim."

Karun onun asker olmasından memnun değilmiş gibi huzursuz bir yüz ifadesiyle kardeşine baktı. "Bir gün o dağlarda öleceksin, bırak artık bu işleri."

Çağıl güldü. "Sen dert etme bizler bir ölür bin diriliriz," diyerek göz kırptı. "Olur da şehit haberim sana ulaşırsa-" dedikten sonra sustu ve bir süre abisinin gözlerine derin bir manada baktı. "Beni de göm bir defne ağacının gölgesine."

Kenan kaskatı kesildi.

Karun yutkundu.

Ve Levent başını eğdi.

Defne ağacı bu ailenin dinmek bilmeyen bir sızısıydı.

Masada acı verici bir gerginlik yaşanmaya başlayınca konuyu değiştirmek için, "Dün tam olarak ne oldu?" diye sordum. "Güven'i neden öldürdünüz?" Sebebini bilmiyormuş gibi yaptım.

Karun'un bana olan bakışları alayla dolup taştı. "Sen beni hangi sebeple kaçırdıysan o sebeple öldürdüm," dediğinde diyecek hiçbir şey bulamadım. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum.

"Neden bana söylemedin?" Gözlerini dikip bana bakınca umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Belki de öğrenirsen benden hiç boşanmazsın diye korktum." Kaşlarımı alay ederek yukarı kaldırdım. "Boşanma konusunda bana sorun çıkarmanı istemiyorum."

Tüm keyfi kaçmış gibi ters ters bana bakmaya başladı. "Başka bir şey söylemeyi bilmez misin sen?"

"Hayır, zamanı geldiğinde boşanacağım senden."

"İyi, anladık! Şimdi yemeğini ye."

"Aç değilim."

Tabağımda hiç eksilmeyen yiyecekleri görünce, "Bu böyle olmayacak," diye söylenip tekerlekli sandalyemi kendine doğru çekti. Onun solunda oturduğum için sandalyemin kenarlarını tutarak yönümü ona doğru çevirdi. Meydan okur gibi gözlerime bakıp, "Sen şimdi yemek yemiyor musun?" diye sakince sordu.

Kararlı bir şekilde başımı salladığımda, "Öyle olsun bakalım," dedikten sonra sandalyesinden bana doğru uzandı. Ne yapacağını merakla beklerken yüzünü yüzüme yaklaştırınca, "Sakın!" demiştim ki daha ben kaçmadan yanağımdan çok hızlı bir şekilde öptü. Kahretsin!

Bunu neden yaptığını bildiğim için kan beynime sıçradı. "Eşitle şu öpücüğünü!" Öpmediğı yanağımla ona doğru çevirdim. "Oradan da öp!"

Beni hiç duymuyormuş gibi önüne dönüp bir fincan çay doldurdu. "Kahvaltını yaparsan neden olmasın." Çayı önüme ittikten sonra soğumaya

bıraktı çünkü sıcak bir çayı bana içirtemezdi. Az önce çatalı batırdığı köfteyi bana doğru uzattı. "Ye şunu."

"Yemeyeceğim şimdi öp beni!"

"Öpmeyeceğim şimdi ye şunu!"

"Beni öpmeden hiçbir şey yemem!" dedim.

"Bunu yemeden seni öpmem," dedi.

En büyük kozum olan gözyaşlarına sığındım. Gözlerimin çok hızlı dolduğunu görünce güldü. "İşe gidiyorum arkamdan istediğin kadar ağla." Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüyünce gözlerim masadaki bıçağı buldu. Artık saldırılarına karşı bağışıklık kazandığı için sıradaki hareketimi tahmin etti. Hiç arkasını dönmeden, "Bu sefer seni saçlarından tavana asarım!" deyince Kenan yüksek sesle gülmeye başladı.

Dişlerimin arasından, "Tamam!" dedim. "Yiyeceğim şimdi öpücüğünü eşitle."

Bana doğru döndüğünde mavilerinde gördüğüm o çarpık ifade sinirlerimi bozuyordu. Takıntılarımı kullanmadan bana karşı kazanma şansı yoktu. "Ha şöyle." Bana doğru yürüyünce somurtarak önüme döndüm.

"Neden bu kadar öpücük delisi bu kadın?" diyen Levent'e öldürecekmiş gibi bakıyordum. Öpücük delisi değildim, tüm uğursuzlukları üzerime toplamak istemiyordum.

Çağıl, Kenan ve Levent bizi yalnız bırakarak dışarı çıkınca Karun yanıma oturdu. Masadaki yiyecekleri gösterdi. "Hangisinden başlamak istersin?"

"Hiçbirinden."

"Saka!"

"Tamam ya kavurma olsun," diye homurdandığımda tavayı önüme koydu.

Yeni bir çatal alıp ete batırarak bana uzattı. İsteksizce dudaklarımı araladım ama etin tadını alınca içimdeki et canavarı kükreyerek ortaya çıktı. Hızlı bir

şekilde çiğneyip yuttuğumda bundan memnun kalarak bana yemek yedirmeye devam etti. Yalnız öyle böyle acıkmamışım.

Karun'un uzattığı her lokmayı ona zorluk çıkarmadan yemeye başladım. Öyle ki tavadaki kavurmanın neredeyse hepsini yemiştım. Bir süredir hiç yemek yemediğim için bir tava kavurmayı yarım saatte bitirmiştım. Bu yarım saatte Karun hiç bıkmadan bana yedirmeye devam etti. Uzun süre aç kaldıktan sonra çorba yerine etle başlangıç yapmam doğru değildi. Büyük ihtimalle midem için hiç iyi değildi ancak bunu düşünecek durumda değildim. Bugün gerçekleştirmek istediğim planım için gereken enerjiyi toplamalıydım.

Karnım doyunca daha önce benim için doldurduğu çay fincanını eline aldı. Çoktan soğuyan çaya hiç şeker atmamıştı çünkü şekersiz içtiğimi biliyordu. Çayı sıcak severim ama çayı kaşık kaşık üfleyip bana içirmesi saçma olacağı için ne yazık ki önceden soğutulmalıydı.

Fincanı dudaklarımı yaklaştırdınca bir yudum aldım ama fındandan taşan çayın küçük bir kısmı dudaklarıma aktı. "Bu konuda berbatım." Fincanı masaya koyarak peçeteye uzandı. "Daha önce kimseye yemek yedirmedim." Bir ilki benimle gerçekleştirmesi nedense içimi sıcacık etmişti.

"Bende daha önce annem dışında kimsenin elinden bir şey yemedim." Peçeteyi dudaklarıma doğru uzatırken, "Annemin elinden bir şey yemek şöyle dursun sütünü bile içmemişim," diyerek güldü. "Bu tür şeyler için süt anneleri olması iyi bir şey," dediğinde o gülüyordu ama ben değil. Güldüğü bu şeyin gerçekte canını yaktığını bilirken gülemezdim. Her geçen gün anne ve babasını daha çok merak ediyordum.

Peçete dudaklarımin üzerinde durduğunda, "Asla senin gibi güçlü olamayacağım, değil mi?" dedim. Neler yaşadığını bilmiyorum ama benim yaşadıklarımın daha ağır şeyler olduğunu tahmin edebiliyorum. Buna rağmen dimdik ayaktaydım.

Peçete dudaklarıma küçük dokunuşlar bırakırken göz göze geldik. "Olmana da gerek yok." Yılların yorgunluğunu üzerinde taşıyormuş gibi bezgin bir ifadeyle, "Güç her zaman iyi hissettirmez," dedi. "Sen kendin ol gerisini ben hallederim." Zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu ama buna rağmen benim

yükümü de sırtlanmaya hazırdı. O hep birilerinin yükünü omuzlarında taşımaya alışmış gibiydi. Birinin ona yardım edip onu korumasına bu yüzden alışık değildi.

"Gücüne ihtiyacım olduğu için seninle geldim." Biraz acımasız olabilir ama ona karşı dürüst olmak istedim. "Bir gün sana ihtiyacım kalmadığında izimi bile bulamayacak kadar hayatında kaybolacağım," dedim. Yani Carlos'u öldürüp Gazel'e hayatının dersini verdikten hemen sonra. "Sakın bana alışma."

Mavi gözlerinde beni ürkütecek bir ifade oluştuğunda, "Bu uyarıyı yapmak için sence de biraz geç kalmadın mı?" dedi buz gibi bir sesle. Peçeteyi masanın üzerine bıraktıktan sonra donuk gözlerini bana dikti. "Seni bırakmak için günlerdir seni iyileştirmeye çalışmıyorum. Bu kadar iyi bir adam değilim!" dediğinde taş kesildim.

Son derece kararlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. Şu anda bana nasıl hissettiğini tahmin bile edemezdi. "Madem ihtiyacın olduğu sürece benim yanımda kalacaksın, o zaman hayatının sonuna kadar seni bana muhtaç bir hale getiririm!" dedikten sonra sandalyeyi sertçe iterek ayağa kalktı. Hızlı adımlarla yemek salonundan çıkınca arkasından yutkunarak baktım. İşte asıl şimdi başım beladaydı.

Planlarının içinde beni bırakmak yoktu, değil mi?

Bir yanımdan memnundu ama öyle bir yanımda vardı ki onun sahiplenici tutumundan korkuyordu.

Çiçek, "Bitti Bige Hanım," deyince aynadaki yansımadından kendime baktım. Benim kadar olmasa da Çiçek makyajımı güzel yapmıştı.

Tekerlekli sandalyeden kalkarak boy aynasının önünde kendimi izlemeye başladım. Çiçek makyajla yüzümdeki küçük yaraları kapattığı için solgun yüzüme renk gelmişti. Kırmızı rujumu yeniden dudaklarımda görmeye memnunum. Gazel'in yumrukları dudaklarımı patlatmıştı ama buna rağmen ruju sürdürdüm. Saçlarım sıkı bir at kuyruğu yapıldığı için gözlerim biraz

çekik görünüyordu. Siyah kurdele ise her zamanki gibi saçlarımın sol tarafındaki yerindeydi. Bu toka artık benim bir parçam gibi olmuştu, uğursuz bir parçam.

Bisiklet yaka eflatun elbise belimi sarıyor, dolgun kalçalarımı öne çıkartıyordu. Elbisenin eteği dar olduğu için dizlerimin biraz üzerinde bitiyordu. Siyah topuklu ayakkabılarla güzel bir uyum içindeydi. Elbise vücudumu ikinci bir deri gibi sardığı için sırtımdaki yaraya yeteri kadar hava nüfus etmiyordu. Üstelik topuklu ayakkabıların içindeki ayaklarım daha şimdiden acımaya başlamıştı ama bunlar benim umurumda değildi. Bugün sahne sırası bendeyken Carlos ve Gazel'in karşısına en iyi şekilde çıkmalıydım. Karun sabah kahvaltı masasında beni bırakmayacağını söyledikten sonra dışarı çıkmıştı. Onun yokluğunu fırsat bilip bende hemen hazırlanmaya başlamıştım. Karun eve dönmeden önce bugün Carlos'un işini bitirmeliydim.

Yatağın üzerinde duran eflatun, dantelli eldivenleri taktıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Attığım her adımda canım daha çok yanıyordu ama dışlerimi sıkarak merdiveni indim. Dışarı çıktığımda korumaların hepsi ip gibi dizilmiş bir halde beni bekliyorlardı. Bende ki değişimi gören çocuklar ısıklık çalınca kıkırdadım. Ön kapıyı korumakla görevli olan bu yirmi koruma diğerlerinden çok başkaydı. İçinde Furkan, Nedim, Celil ve İsa'nın olduğu bu yirmi kişilik ekiple birbirimizi sürekli deli ediyorduk ama onları sevmeye başladım. Karun'un diğer korumalarından çok farklıydı bunlar.

Elimle abartılı bir şekilde kendimi gösterip, "Güzel olmuşum, değil mi?" dediğimde içlerinden en yakışıklı olan Nedim, "Her zamanki haliniz," deyince gülüşüm büyüdü.

Kamelyada oturup Rebeca'ya omuzlarına masaj yaptıran büyükbabam, "Ama hâlâ burnu bükük!" diye bağırınca Furkan kahkaha attı. "Fehmi amca bayılıyor sana."

Büyükbabam ellerini birleştirip Furkan'a kalp yaptı. "Bende sana Furki'ciğim," dedi. Rebeca'nın masaj yapan parmakları onu gevşettiği için yüzünde baygın bir ifade vardı. "İşini bitirip hemen gel daha gecelere akacağız seninle."

Kaşlarımı çatarak, "İkinizi de gebertirim!" diye bağırdım. "Furkan uyma şuna diyeceğim ama al birini vur ötekine!"

Sinirli adımlarla arabaya doğru yürüdüğümde Furkan ve büyükbabam hâlâ bu gece çıkacaklarına dair birbirlerine kaş göz yapıyordu. "Furkan!" diye sesimi yükselttiğimde koşarak peşimden geldi. "Geldim Bige Hanım," dedi. "Büyük taarruza hazırız. Daha önce patronu kaçırdığımız yetmezmiş gibi şimdi de ondan adam kaçıracağız." Homurdanarak benim için arabanın kapısını açınca ona ters ters bakıp arabaya bindim. Geri zekâlı biraz daha yüksek sesle konuşursa bilmeyenler de öğrenecekti.

Arabaya bindiğimde Celil şoför koltuğuna geçti ve Nedim'de öne oturdu. Furkan hemen sağımda arka koltukta oturuyordu. İki kişi de bir arabaya binip bize escortluk yapmaya başladı. Onların hemen arkasındaydık ve bizim arkamızda da sekiz araba vardı. "Karun'un konvoyu daha uzun," diye suratımı asmaya başladım. "Bana da sepetteki en kötü adamlar kaldı. Nedim sen üzerine alınma canım." Yanımdaki Furkan'ı işaret ettim. "Bir de şuna bak."

Nedim kısık sesle gülerken Furkan, "Neyim varmış benim?" diyerek alınganlık yaptı. "Bende yakışıklıyım." Evet, öyleydi.

"Bir Nedim değilsin ama."

"Bige Hanım siz kertenkele seviyorsanız ben ne yapabilirim." Nedim'in jöleyle dikleştirdiği saçlarını işaret etti. "Arizona kertenkelesi gibi herifi yakışıklı buluyorsunuz."

Nedim ve Celil önde gülerken cama doğru kayarak Furkan'dan iyice uzaklaştım. "En azından bakımlı bir kertenkele senin gibi ter kokmuyor."

"Sizin ayak işlerinize koşturmaktan banyo yapmaya fırsatım mı oluyor? Kafanızdaki tahtalar kırıldığından beri beni kum torbası niyetine kullanıyorsunuz. Gözünüzü seveyim inadı bırakın ve bir kliniğe yatın."

"Şimdi oturur yere ağlarım görürsün!" diye onu tehdit ettiğimde gülerek önüne döndü. "Adam kesmeye giderken yaptığı tehdide bak."

Ben her durumda ağlayacak potansiyele sahibim bir kere.

Araba bir uçurumun kenarında durduğunda hepimiz sırasıyla indik. Arkamızda duran arabalardaki çocuklar da inip yanımıza gelmişti. Çocuklar her şeyi önceden ayarladığı için depodaki çocuklar Carlos ve Gazel'i buraya getirecekti. Çoktan yola çıkmış olmalılar birazdan burada olurlardı. Yürüyüp uçurumun kenarında durarak boşluğa baktım. Korumalar arabaların yanında durarak beni izliyordu. Onlara doğru dönüp gülümsedim. "Aslında Carlos çok şanslı çünkü ben hep böyle bir yerde ölmek istedim." Giydiğim eflatun elbiseyi işaret ettim. "Üzerimde eflatun bir elbise varken ve şimdi olduğu gibi en güzel hakimle ölmek istiyorum. Bir kuş gibi boşlukta süzülerek son nefesimi vermek istiyorum."

Hepsinin tadı tuzu kaçarken içlerinden biri, "Hayallerinizin içinde neden ölme şekliniz var?" diye sordu. "İnsanlar nasıl öleceğini hiç düşünmez." Belki de benim düşüncelerim fazla kirliydi.

Bize doğru yaklaşan beş arabayla soluğumu tuttum. Nihayet yıllardır beklediğim an gelmişti. Arabaların beşi de yakınımızda durdu. Siyah takım elbiseli adamlar arabalardan inip bize baktılar. "Karun Bey'in bundan haberi var, değil mi?"

"Olmasaydı burada ne işimiz olacaktı?" Furkan beni işaret etti. "Karısı ondan gizli iş çevirecek birine mi benziyor?" Çocuklar evet dercesine bıyık altından gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım. Bu aptallar biraz daha böyle devam ederse bizi ele vereceklerdi.

"Siz kimi sorguladığınızın farkında mısınız?" Otoriter bir tavır sergileyerek yeni gelenlere boş gözlerle baktım. "Arayın Karun'u teyit ettirin isterseniz?"

"Aradık efendim," dedi içlerinden biri. "Evet, bizi onayladı ama emin olmak istedik." Saygıyla başını eğdi. "Kusur ettiyse affola."

Aradıklarını biliyorduk çünkü bunu da düşünmüştük. Furkan, Karun'un evet diyen sesini kayıt altına almıştı. Bizim çocuklardan biri bugün Karun'un yakın korumalarından biriyle yer değiştirdi. Ondan haber gelene kadar

depodakileri arayıp Carlos ve Gazel'i istemedik. Karun'un yakınına kadar sızan çocuk bir şekilde onun telefonunu çalmıştı. Bizi arayıp bundan bahsedince Furkan depodakileri aradı. Tabii onlar da büyük ihtimalle Furkan'ın telefonunu kapatır kapatmaz hemen Karun'u aradılar. Oysa ki hattın diğer ucunda Karun'un telefonunu açan ve elinde Karun'un evet diyen ses kaydıyla bekleyen bizden biriydi.

Büyük ihtimalle aralarında şöyle bir konuşma geçmişti. Ajanımız, "Evet?" diyen bir ses kaydıyla telefonu açmıştı. Onlar, "Efendim Carlos ve Gazel'in çıkış emrini siz mi verdiniz?" dediğinde bizim ajan tekrar, "Evet," diyen Karun'un sesini onlara dinlettikten sonra telefonu kapatmıştı. Dedim ya bu planın her detayına dün çok kafa yordum.

Karun oynadığımız oyunu öğrendiğinde hepimizi çok pis silkeleyecekti.

İşaretimle kapıları açıp Carlos ve Gazel'i yaka paça arabadan indirdiler. İkisii adamlara zorluk çıkartırken beni görünce çırpınmayı bıraktılar. "Sürpriz," diyerek onlara tatlı tatlı gülümsedim. "Beni özlediniz mi?"

Karun her boş vaktinde depoya uğrayıp onları bir güzel hırpalamış olmalı ki ikisinin de yüzü gözü tanınmaz haldeydi. Carlos'un mosmor olan gözleri şişmiş, kırılan burnu ödem topladığı için kocaman olmuştu. Gömleğinin ön tarafı tamamen kandı ve ayakta zor duruyordu. Uzun uzun ona baktığım için onu tutan çocuklardan biri, "Karun Bey onunla yakından ilgilendi," deyince dudaklarım kıvrıldı. Az bile yapmıştı.

Başımı çevirip Gazel'in dağılan saçlarına, patlayan dudağına ve avuç içlerinde akan kana baktım. Az önce konuşan çocuk, "Karun Bey ona elini sürmedi ama ne yapmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Biz avuç içlerini ve ayak tabanlarını camlarla keserken her saniyesini izledi," dediğinde buz kestim. Ondan ablama dokunmasını istemediğim halde rahat durmamıştı. Bana istediğimi verip onları öldürmemişti ama ikisine de ağır bir işkence uygulamıştı.

Güçlü görünmeye çalışarak, "Sırtında da bir yara var mı?" dediğimde çocuktan önce Gazel cevap verdi. "Var!" diye bağırdı bana. "Sırtımda da kocanın açtığı bir bıçak yarası var!" Soluğumu tutarak donup kaldım. Gazel'in bana yaptığı her şeyi ona da tattırmıştı. Ellerini ve ayak tabanlarını

camlarla kesip onu sırtından bıçaklatmıştı. Bütün bunları yaparken aynı zamanda onu bir şekilde hayatta tutmuştu.

Ve tüm bu yaptıklarını benden gizlemişti.

Gazel'in gözünde hep fazla duygusal ve zayıf olduğum için üzülmemi bekledi. Onun için üzülp Karun'a kızmamı bekledi çünkü eskiden olsa böyle yapardım. Onun küçük kardeşi ablası ona ne yaparsa yapsın ablasını savunurdu. Lakin artık o benim ablam değildi ve bende onun tanıdığı Bige değildim. "Hak ettiğinden fazlasını yapmamış," dediğimde içim acısa da sesim fazla soğuktu. "Benim yapacaklarımın yanında bunlar ne ki."

Onun küçük kardeşi kafesin içinde ablasını yere düşürdüğünde bile elinde eldiven var, canı acımıyor diye sevinen biriydi. Kendi kanarken ablasını düşünecek kadar aptal biriydi. Gazel öyle bir kardeşten bugün dönüştüğüm kişiyi yaratmıştı.

Gazel'e bakmayı bırakıp Carlos'a gözlerimi diktim. Uzun uzun ona işkence etmeyi her şeyden çok isterdim ama onu öldürmeye bu kadar çok yaklaşmışken son anda bir aksilik çıksın istemiyorum. Bu yüzden oyalanmayı bırakıp öldürücü hamleyi yapmalıyım. "Birazdan dünya senin gibi bir pislikten kurtulacağı için o kadar mutluyum ki," dedim eğlenen bir sesle.

Carlos adeta ağzından köpükler çıkartarak, "Sen beni öldürecek güçte değilsin!" diye bağırdı. Kuduz köpekler gibi tükürükler saçıp onu tutan kelepçeden kurtulmaya çalışıyordu. Evet, hem ona hem de Gazel'e ters kelepçe takılmıştı.

"Gücümün sınırını ah bir bilsen," diyerek güldüm. "Damarıma basan yedi cihanın kralı bile olsa gider o saltanatı yıkarım." Gözlerinin içine tüm ciddiyetimle bakıp ona doğru birkaç adım attım. "Ben deli bir mayınım Carlos ve çek ayağını çünkü sen o mayına bastın!"

Bugünkü patlama büyük olacaktı.

Çantamdan bir dal sigara çıkartıp yaktığımda beni küçümsercesine güldü. "O çok güvendiğin kocan mı öğretiyor sana bu lafları?"

"Kocamın burada olduğumdan haberi bile yok." Parmaklarımın arasında tuttuğum sigaradan büyük bir nefesi içime çektim ve dumanını kışkırtıcı bir şekilde onun yüzüne üfledim. "Sen ve ben Carlos," dedim samimi bir sesle. "Sadece ikimiz için ayarladım bu randevuyu. Neden mi?" Sevimlice ona gülümsedim. "Çünkü kocam bile artık benim kadar acımasız olamaz." Bu adamı öldüreceğim, hem de hemen şimdi öldüreceğim.

Benden bir canavar yaratan kimseye merhamet etmeyeceğim.

"Furkan başlayın!" diyerek geriye çekildim. Belli etmemeye çalışıyorum ama sigarayı tutan elimin avuç içi acıyor, her adımında ayakkabının içindeki ayaklarım kanıyordu. Kendi kanımı akıtarak onun kanını dökecek, kendi canımı yakarak onun canını alacağım. İyileştikten sonra değil, hemen şimdi bunu yapacağım.

O ölmeden asla gerçek anlamda iyileşemezdim .

Nedim ve Celil onun kollarını tutarak zorla uçuruma yakın bir yere sürüklediler. Furkan ve İsa'da büyük, siyah çantaları arabanın bagajından alıp geldi. Çocuklar çantayı açarken Gazel, "Ne geçiyor aklından!" diye bağırınca umursamaz gözlerle siyah Saka'ya baktım. İki kişi onu yere diz çöktürmüştü ve başına silah dayadıkları için ayağa kalkamıyordu.

Birazdan olacakları izlemesi için onu buraya getirdim çünkü küçük kardeşinin artık eskisi gibi olmadığını görmeliydi!

Carlos için endişelendiği kadar benim için üzülmedi .

"Neler geçmiyor ki aklımdan," diyerek gülmeye başladım. "Bence Carlos için değil kendin için endişelenmeye başla çünkü senin için daha iyi planlarım var." Carlos birazdan ölecek bir nevi benden kurtulacaktı ama Gazel'e kolay bir ölüm yoktu.

Ablam olması ona işkence etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Zaten artık ablam da değildi.

Çocuklar çantanın içindeki bombaları çıkartınca Carlos'un irileşen gözlerini gördüm. Sonunda ne yapacağımı anladığı için gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi büyümüştü. Yüzündeki her kırışık ürpertici bir şekilde seğirirken öfkenin yanı sıra suratında korku da vardı. Gizlemeye çalışıyor olabilir ama irileşen göz bebekleri korkuyu her hücresinde hissetmeye başladığını gösteriyordu. Yüreğine serptiğim ölüm korkusu şu anda tüm gözeneklerine sızmıştı. Çocuklar bombaları üzerine yerleştirmeye başlayınca onlara direnip çırpınmaya başladı. "Sen bir hastasın!" diye bağırdığında kollarını kurtarmaya çalışıyordu. Onu tutanlardan kurtulduğu an üzerime atlayacağına dair hiç şüphem yoktu. "Sen akıl hastası bir kaltaksın!"

"Hadi ama, Carlos," dedim yalancı bir şaşkınlıkla. "Şu zamana kadar kaç cami bombaladın, kaç karakolu havaya uçurdun ve kaç kişiyi öldürdün. Sen onlarca kişiyi patlatırken akıl hastası değildin ama ben sana aynısını yapınca deli oluyorum, öyle mi?" İncinmiş gibi ona bakmaya başladım. "Üzülüyorum ama."

"Seni kaçık fahişe!" Bağırarak onu tutan çocuklara saldırmaya çalıştı ama sadece denemekle yetindi. "Sen aklını kaçırmışsın!"

Kırılmış gibi dudaklarımı büzüp, "Ama çok ayıp," dedim yalancı bir hüznle. "Bombaların ikimiz için anlamını biliyor olman gerekiyordu. Sen onları bir yere toplarsın bende patlatırım, bu hep böyle olmuştur." Sırıtarak zorla gövdesine bağladıkları bomba düzeneğini işaret ettim. "Tanımadın mı, seninkilerden." Ona ait bir mekândan çıkan teçhizatı bunlar. Bizim çocuklar Karun'un haberi bile olmadan birazını almıştı.

Ölümü bile kendi silahıyla olmalıydı.

Patlayıcıları vücudunun her yerine yerleştirmeye başladılar. Öyle ki bacaklarında bile patlayıcılar vardı. "Furkan," diyerek Carlos'un kafasını işaret ettim. "Tatlım kafası boş kaldı." Üzülmüş gibi dramatik bir ifadeyle ona bakmaya başladım. "Kafatasının parçalanıp beyninin dağıldığını görmeyeyim mi?"

Son söylediklerimden sonra korumaların hepsi bana bakmaya başladı. Nasıl desem biraz ürkmüş gibi bakıyorlardı. Önce buraya gelmeden hemen önce

yaptırdığım saçlarıma ve makyajlı yüzüme baktılar. Daha sonra ise bakışları biraz aşağıya kaydı ve eflatun elbiseyle ince topuklu ayakkabılarıma baktılar. Neden baştan ayağa beni süzdüklerini anlamadım ta ki Furkan konuşmaya başlayana kadar. "Şöyle bir bakıyorum ve karşımda kibar, güzel ve sosyetenin göz bebeği bir kadın görüyorum," dediğinde elinde patlama gücü yüksek bir bomba tutarken sesi ona yakışmayan bir şaşkınlıktaydı. "Ama ne zaman konuşsa içinde bir psikopat çıkıyor," dediğinde kıkırdadım.

Bu çocuğun açık sözlülüğünü seviyorum.

Furkan elindeki dinamiti Carlos'un ensesine koli bandıyla yapıştıınca Carlos, "Bu yanına kalmayacak!" diye bağırıp daha fazla çırpınmaya başladı. Kollarını kurtarmaya çalışırken bana doğru atılıyordu ama onu tutan çocuklar bir adım bile atmasına izin vermiyordu.

Furkan dinamiti onun ensesine sabitlemek için bandı Carlos'un boynuna doladıkça daha çok bağırıyordu. "Daha sen sekiz yaşındayken seni öldürmeliydim!" Geriye dönme şansı olsaydı o gün tereddüt bile etmeden beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Daha sen çocukken önce becerip sonra öldürmeliydim!" diye haykırdı.

"Senin ona uzanan dilini sikerim lan!" diyen Furkan koli bandını bıraktı ve Carlos'un karşısına geçip çenesine öyle bir yumruk attı ki, yemin ederim çenesindeki o kırılma sesini duydum.

Bu çocuk benim sağ kolum olmaya adaydı.

Carlos'un hakaretleri beni zerre kadar etkilemediği için sigaramı içerek beklemeye başladım. Çocuklar onu paket yaparken aklıma gelenlerle, "Kadem'i arayın buraya gelsin," dedim. "O da 13 Haziran çocuklarından biri ve bunu izlemeye hakkı var." Kadem'i görmek istemiyorum ama bunu görmeyi hak ediyordu. Tüm ailesini katleden birinin nasıl öldüğünü görmeliydi. Bugün 13 Haziran'ın çocuk kahramanlarının günüydü.

Çocuklardan biri telefonu çıkartıp Kadem'i arayınca Gazel ile göz göze geldik. Furkan, Carlos bana küfretmesin diye onun ağzını da bantladığı için artık sesi çıkmıyordu. Sigaramı içerken Gazel'in karşısında durdum, daha doğrusu tepesinde dikildim çünkü çocuklar onun ayağa kalkmasına izin

vermiyordu. Omuzlarından bastırarak ona diz çöktürmüşlerdi. Başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından tiksinererek bana baktı. "Kocanın gücü olmayınca sen bir hiçsin! Seni o kafesten kurtaran oydu. Bugün burada bana üstünlük taslıyorsan bu bile onun gücüyle, onun adamlarıyla!" Bu büyük bir suçmuş gibi bakıyordu. "Sırtını yasladığın o adam olmayınca sen bir zavallısın!"

"Bu bile benim doğru senin de yanlış seçimler yaptığını göstermez mi?" Alınganlık yapmak yerine gayet sakince ona bakıyordum. "Benim sırtımı yasladığım adam dağ gibi arkamda peki, senin sırtını yasladığın adam nerede?" Gülererek adamlarımın paketlediği Carlos'u gösterdim. "Bak orada ve birazdan parçalarına ayrılacak. Seni kurtarmak şöyle dursun kendine bile hayrı yok. Benim seçtiğim adam benim seçtiğim adam beni ayakta tutuyor," dedikten sonra dizleri üzerinde olmasına değindim. "Ama senin seçtiğin adam seni ayaklar altına düşürdü."

"Bana güçlü kadın pozları kesme!" Çırpınarak ayağa kalkmaya çalıştığında gözlerinde gördüğüm o sonu gelmez öfke hâlâ canımı yakıyordu. "Sen asla şu anda bana göstermeye çalıştığın kadın olmadın ve olamazsın!" Gülererek kendi söylediklerini onayladı. "Kafesin içindeyken bana karşılık bile veremeyecek kadar zavallıydın!"

Üzerine eğildim, sırtımın acımasına rağmen bunu yaptım ve üzerine eğildim. Yumruk yaptığım elimi suratına geçirerek onu yere serdim. "O kafesin rövanşı olacak!" dedim yemin eder gibi. "İşte o zaman asıl zavallının kim olduğunu göreceksin!"

Onu bırakıp arabaya doğru yürüdüm. Kalçamı arabanın kaportasına yaslayarak soluklanmaya başladım. Bu kadar hareket her yönden benim için tehlikeliydi. Az önce eğildiğim için sırtımdaki dikişler bile bana tarifi olmayan bir acı veriyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordum. Bu iki hainle işim bitmeden gücüm tükenmemeliydi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca Kadem'i bekledik. Bu süre benim için bir asır gibi gelirken emin Carlos hiç bitmesin istiyordur. Ancak nihayet Kadem'in arabası ufukta görünmeye başladı. Kurak arazinin engebeli yollarını aşarak büyük bir süratle buraya geliyordu. "Gel bakalım Çilek

Adam," diye fısıldadım. "Bugün kaybettiğimiz herkesin ruhunun huzur bulacağı gün." Bugün intikamımızı alacağımız gündü.

Kadem yaklaşıp arabayı durdurduğunda doğrulup ona bakmaya başladım. Arabadan inen çocuk buraya neden geldiğini biliyordu çünkü yalnız gelmesi için ona konuyu kısaca anlatmışlardı. Bu yüzden arkamda gördükleri onu pek şaşırtmadı ama gözleri tıpkı benim gibi bakıyordu. Geç kalmış bir intikamın kırık hüznü vardı gözlerimizde. Bunu ailelerimize borçluyduk, bunu arkadaşlarımıza ve Uğur ile Efil'e borçluyduk. Yanıma gelip karşımda durduğunda nemli gözlerle birbirimize bakıyorduk. Evet, aynı zamanda üzgündük de çünkü Carlos'un ölümü bize kaybettiğimiz insanları geri vermeyecekti. Keşke verseydi ama vermeyecekti. Lakin onların dökülen kanı yerde kalmayacaktı.

"Bitiyor mu sonunda?" dedi.

"Bitiriyoruz," dedim. "Biz bitiriyoruz."

"Yalnız değil, birlikte."

Gözlerim dolarak başımı salladım. "Olması gerektiği gibi."

İkimizde Carlos'a doğru yürürken, "Furkan," dedim. "Hepiniz patlama noktasında uzaklaşın." Yerdeki Gazel'i işaret ettim. "Onu da alın siz güvenli bölgede izleyin."

Furkan itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Dediğimi yap," dedim katı bir sesle. Bunu sadece Kadem ve ben yapacağız.

Furkan beni ikna edemeyeceğini anlayınca mecburen başını salladı. Carlos'un göğsündeki bomba düzeneğini aktif hale getirerek kumandayı bana verdi. Gazel'i sürükleyerek arabaya bindirdikten sonra hepsi arabalara atladı. Arabalar birbiri ardına buradan uzaklaşmaya başladı. Burayla aralarına bir kilometre bırakarak durdular. Hepsi tekrar arabadan çıkıp bulundukları yerden bize bakmaya başladı. Kadem ile birbirimize baktığımızda, "Başlayalım mı artık?" dedi.

"Başlayalım." Elimde ölümcül bir kumanda tutarken onunla birlikte Carlos'a doğru yürümeye başladım.

Bugün kendi tarihimizi yazacağız.

Sonunda bitti ama beni de bitirdi bu bölüm. Ne kadar uzun olduğunu gördünüz bu yüzden düzenlemesi çok zamanımı aldı.

Şimdi geelim bölüme. Ne dersiniz Carlos'tan gerçekten kurtuluyor muyuz?

Bige'den böylesine bir geri dönüş bekliyor muydunuz? Kız öldükçe daha güçlü doğanlardan. Fakat aslında kendi içinde ne kadar kayıp olduğunu eminim sizde fark etmişsinizdir.

Peki, Karun işgüzar karısının son yaptıklarını öğrenince sizce ne yapacak? Ne zaman ona arkasını dönse Bige mutlaka bir vukuata karışıyor.

Karun'un Carlos'u hırpalayacağını bekliyorduk ama Gazel'e de işkence edeceğini bekliyor muydunuz? Üstelik kafesin içinde Bige'nin başına ne geldiyse aynısını Gazel'e de yaşatmış.

Karun demişken bu bölümde onun geçmişine de biraz değindik. Çağıl'ın anlattıklarından tam olarak ne çıkardınız?

Üşümesinin altında böyle bir şey çıkacağını bekliyor muydunuz?

Defne'nin nasıl öldüğü hakkında tahminleri olan var mı?

Ve Bige'nin fikri yine değişti. Bir önceki bölümde boşanmayacağım derken bu bölümde boşanacağım diye tutturdu. Karun zaten artık boşanmayı hiç istemiyor, bakalım bu ilişki neyere gidecek.

Peki, Karun'un Bige için Duha'yı aramasını bekliyor muydunuz? Kendi yetişemeyince yerine Duha'yı gönderdi.

Duha'nın Bige'yi korumak için kendini ona siper etmesini kimler bekliyordu. İlk bölümlerde de dediğim gibi Duha kurguda kötü karakterlerimizden biri ama aynı zamanda bu gibi çıkışlarla kendini sevdiren de biri.

Bu bölüm çok olduğu için aslında sorulacak çok fazla soru var ama sizi daha fazla bekletmemek için burada bitiriyorum.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(25) İhtiras

"Gördüğüm her güzel düş bir kâbusa dönüşmeye mahkûm gibiydi ama kâbuslarım hiçbir zaman uyanmak istemediğim güzel bir rüyaya dönüşmüyordu. Kötü olan her şey kalıcı ve etkisi sonsuz muydu?"

Elimde birazdan birini havaya uçuracak bir bombanın kumandasını tutarken mutluydum. Kendimle ilgili yeni yeni keşfetmeye başladığım bu karanlık ve tehlikeli tutkunun adı öldürme isteğiydi. Daha önce de isteyerek veya istemeyerek birçok kişiyi öldürdüm ancak hiçbiri içimde böylesine bir hazzı uyandırmamıştı. Plansız bir şekilde öldürdüklerin için üzülme, istemeyerek öldürdüklerin için gözyaşı dök, fakat bile isteye öldürdüklerin için gülümse. Mutlu olacağım biliyorum, biliyorum çünkü kendimi buna şartladım. Bugün burada, bir uçurumun kenarında birini öldürmek beni mutlu edecekti.

Carlos'un her yanı bombalarla sarılı ve bağlıydı. En son bana küfür ettiği için Furkan onun ağzını da bantlamıştı. Bu yüzden Kadem ile ikimiz onun karşısında durduğumuzda hiçbir şey söyleyemedi. Ağzındaki bant olmasaydı belki çok şey söylerdi ama bunun için izni yoktu. Bandı sertçe çekip çıkardım. "Bize iyi bak," dedim. "Gördüğün son yüz bize ait olacak."

"Duyduğun son ses bizim sesimiz olacak," dedi Kadem.

"Cehennemde görüşürüz rezil herif!" dedikten sonra ona sırtımızı dönerek uzaklaşmaya başladık. Arabalara doğru yürümeye başladık. Sadece saniyeler içinde ölmüş olacaktı.

Aramıza yeteri kadar mesafe koyunca, "Oğlun David'e benden selam söyle," dedikten sonra kolumu havaya kaldırdım. Onu parçalarına bölmek için tam kumandanın düğmesine basacaktım ki, "Dur!" diyen Gazel boğazını parçalarcasına haykırdı. "Efîl yapma, sana yalvarıyorum dur!" diye bağırınca kolum havada, parmağım kumandanın üzerinde öylece kaldı.

Ablam durmamı istiyordu.

Ablam Carlos'un hayatı için bana yalvarıyordu.

O gece beni affetmesi için ona yalvardığım gibi bana yalvarıyordu ama af dlenmek için değil, Carlos'u yaşatmak için. Kollarını onu tutan çocuklardan kurtarmaya çalışırken bir süre onu izledim. Gözlerinin siyahındaki korkuyu buradan bile görebiliyordum. Gözlerinde büyük bir korku vardı, Carlos'un hayatına yönelik bir korku. Ne acı değil mi, kendi öz kardeşini içi camlarla dolu bir kafesin içinde sırtından bıçaklarken bu kadar korkmamıştı.

"Bana Efil deme," dedim tüm acımasızlığımla. "Unuttun mu ben babamın kızıyım," diyerek onu kendi sözleriyle vurdum.

Bugün ablamın yaşatmak istediği adam gelecekte katilim olacaksa onu bırakmam büyük aptallık olurdu. Kendi Azrail'imi birgün gelip beni öldürsün diye serbest bırakacak değildim. Carlos ile aramızda ölümüne bir düşmanlık vardı ve sadece birimiz hayatta kalabilirdi. Elime geçen bu fırsatı şimdi kaçırsam bir dahaki sefere oklar tamamen bana dönebilirdi. Hayır, hiçbir zaman bu kadar aptal biri olmadım.

Carlos'a doğru dönüp delice dönen gözlerine baktım. Tüm umutları Gazel'in beni ikna edeceği yönündeydi ama şimdi ne kadar kararlı olduğumu bir kez daha görüyordu. Gözlerimde kendi ölümünü görene kadar kuyruğunu dik tutmaya çalışmıştı ama şimdi yolun sonuna geldiğini anlıyordu. "Seni paraya boğarım!" dediğinde ölüm korkusuyla şu anda istediğim her şeyi yapacak gibiydi. "Seni bu ülkenin en zengin kadını yaparım!"

"Zaten öyleyim," diyerek ona gülümsedim. "Kocam trilyonluk bir adam olduğuna göre bende öyle oluyorum." En basitinden boşansam açacağım nafaka davasıyla bile büyük bir servetin sahibi olabilirdim.

Telaşlanarak, "Güç ve iktidar sahibi yaparım seni!" diye bağırınca ona baygın gözlerle bakmaya başladım. "Şu anda hayatın benim elimde olduğuna göre zaten istediğim güçteyim," dediğimde çırpınışlarından hastalıklı bir derecede zevk alıyordum.

Hiçbir şekilde beni ikna edemeyeceğini anlayınca bana karşı son kozunu oynadı. "Ya taktığın o toka?" Kaskatı kesildiğinde şimdi sırttan oydu. "O

tokadan kurtulmak istemiyor musun? Bunu her şeyden çok istediğini biliyorum."

Artık onu öldürmeyeceğimden o kadar emindi ki neredeyse kahkahalar atacak, bana karşı olan büyük zaferini kutlayacaktı. Ancak unuttuğu bir şey vardı ve o da saçımdaki tokaya rağmen onu öldüreceğimdi. "Kalan hayatımı siyah kurdeleli bir tokayla geçirebilirim ama seninle asla," dedikten sonra celladının gözlerine son kez bakmasına izin verdim daha sonra, "Seni oğluna kavuşturduğum için bana teşekkür etmeyi sonraya sakla. Belki bende öldükten sonra!" dedim ve kumandanın düğmesine bastım.

Bitti.

Yılların düşmanlığı tek bir düğmeyle bitti.

Bombanın düğmesine bastığım an Kadem ve ben arkaya doğru savrulduk. Güvenli bir bölgedeyken bile patlatmanın şiddeti bizi arkaya doğru savuracak kadar büyüktü. Patlamanın çıkardığı gürültülü ses Gazel'in çığlığını bastırmıştı. Kulaklarımda bombadan kalan uğultu varken her saniyesini soluksuz bir şekilde izledim. Vücudum arkaya doğru savrulurken kalçamın üzerine düşmeden hemen önce onun nasıl paramparça olduğunu gördüm. Önce şiddetli bir ses duymuştum daha sonra ayaklarımda altında başlayan bir sarsıntı ve en sonunda güneşin kızıllığıyla yarışan bir ateş belirmişti. Sadece birkaç saniye beliren bu ateş Carlos'un vücudunu parçalamış, her uzvunu bir yere savurmuştu. O öldü, ben öldürdüm.

Onun öldürme tarzıyla onu öldürdüm.

Ellerimi yere bastırıp ayağa kalktığımda Gazel düştüğü yerde hâlâ ağlıyor, bana nefret kusuyordu. Dümdüz bir şekilde uçuşuma bakarken ablamın arkamdan söylediği her şeyi duyuyordum. "Sen bir canavarsın!" diyordu bana. Sesi titriyor, çektiği bedbaht acı içime nüfus ediyordu. "Dokunduğun her şey ölüyor!" Son söylediklerinden haklı olmasından daha acı bir şey yoktu.

Ablam Carlos'u bile benden daha çok seviyordu.

Uçuruma doğru yürürken Carlos'un parçalanmış uzuvlarının arasından geçtim. Sekiz yaşındayken arkadaşlarımdan kopmuş uzuvları arasında geçtiğim gibi hissizdim. Yerlere saçılmış iç organları arasında yürürken korkutucu denecek kadar duygusuzdum. Birini parçalarına ayırmıştım ama ne mutluydum ne de üzgün. Sanki tek derdim ayakkabılarımdan kirlenmesiymiş gibiydi. Ayakkabılarımdan seviyorum.

Öylesine gereksiz bir telaş vardı dikkatli adımlarımda. Yarısı olmayan kafatasına tekme atarak uçurumdan aşağıya fırlattım. İğrenç bir görüntüydü ama gözleri yerinde fırlayan kanlı kafatasını görmek bir o kadar da tatmin ediciydi.

Arkamda her yere saçılmış insan parçaları varken uçurumun kenarına oturdum. Ayaklarımdan boşlukta sallandırarak havayı içime çektim. Rüzgârın barut ve kanla karıştığı kirli havayı içime çekerek derin bir nefes aldım. Daha iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Hep Carlos ölünce içimdeki tüm bu kinin yok olacağını, daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm. Daha iyi hissetmiyordum, belki daha kötü fakat hissettiğim şeyin adı daha iyi değildi.

Çantamdaki paketi çıkartıp bir dal sigara yaktım. Dumanı içime çekip başımı güneşin sararttığı solgun ama parlak gökyüzüne doğru kaldırdım. "Bitti ama henüz bitmemiş çok şey var gibi geliyor."

Siyah kurdeleli toka hâlâ saçlarımdaydı .

Malikaneye döndüğümüzde hepimiz çok gergindik çünkü Karun eve dönmüştü. Sabah kahvaltısından hemen sonra işe gitmişti ve bizde ondan sonra oyalanmadan çıkmıştık. Hazırlanıp evden çıkmam ve Carlos'u öldürüp geri dönmem toplamda üç saatimi almıştı. Bunun iki saati güzel görünmek için yaptığım hazırlığa gitmişti. Karun üç saatliğine işe gitmiş olamaz, eve erken dönmesinin sebebinin az çok tahmin edebiliyorum. Canımıza okumak için dönmüştü. Kendim için sıkı bir savunma hazırlasam iyi olacaktı.

Malikaneye girdiğimde artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Kanayan ayak tabanlarım her adımında ağlama isteğimi pekiştiriyordu. Bu durumdayken basamakları çıkmak belki de hayatımın en zorlu sınavıydı. Çiçek bana Karun'un beni çalışma odasında beklediğini söylemişti ama ben odama geçip dinlenmek istiyordum. Tabii öncesinde kanayan yaralarım için doktora pansuman yaptırmalıyđım.

Üst kata çıkınca kendimi zorlayarak Karun'un çalışma odasının önünde durdum. Elimi kaldırıp kapıyı tam çalacaktım ki içeriden Kenan'ın, "Gurur yanında onu da getirmiş olabilir mi?" dediğini duyunca hiç kıpırdamadan durdum. Kimden bahsediyorlardı? "Karun onu daha fazla insanlardan saklayamazsın."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Kenan o kız bir utanç kaynağı!" Karun'un sesi sert ve tahammülsüzdü. Hangi kızıdan bahsediyordu?

"Defne'nin kızı o, senin de yeğenin."

"Bu kadarıyla sınırlı olmadığını iyi biliyorsun!" diye bağırdığında içeride bir şeylerin kırılma sesi gelmişti. "O piç hiç doğmamalıydı. Sikerim böyle işi, onu görmeye bile tahammülüm yok!"

"O kanser lan!" Kenan'ın da ona bağıran sesini duydum. "Doktor raporlarını okudun mu? Onun için yapılacak hiçbir şey kalmadığı için doktorlar onu taburcu etti. Gurur neden şimdi döndü sanıyorsun? Çünkü yeğenin ölüyor! Gurur beni aradı, kızın son isteği annesinin mezarına gitmek dedi. İzin ver buraya gelsinler."

"Ölmeli de Kenan!" Karun'un acımasızlığı karşısında iliklerime kadar ürperdim. Ölmesini istediği kişi kendi öz yeğeni değil miydi? "En başında benim yapmam gereken şeyi bir hastalık yaptığı için üzülecek değilim!"

"Ablanı severken onun kızına karşı nasıl böyle taş kalpli olabiliyorsun? Kızın neye benzediğini bile bilmiyorsun çünkü onu hiç görmedin! Defne burada olsaydı çok üzüldü."

"Ama yok!" diye bağırdı Karun. "O piçi doğururken öldü!" Bu yüzden mi yeğenine karşı bu kadar gaddardı?

"Kenan benim ablam on üç yaşında öldü, on üç yaşında anne oldu. Sen hâlâ bunun ne demek olduğunu idrak edemedin mi? Bir çocuk, çocuk doğururken öldü lan!" dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. On üç yaşında mı? Defne on üç yaşında doğum yaparken mi öldü? Allah kahretsin, bu nasıl mümkün olabilirdi?

O yaştaki bir çocuk, nasıl çocuk doğurabilirdi?

Ortada çirkin bir istismar olduğu çok açıktı. Kulaktan dolma duyduğum eksik bilgilerle ortaya çıkardığım şeyler kanımı dondurmıştu. Çağıl bana Defne'nin katilinin babası olduğunu söylemişti. Bu da demek oluyor ki Defne hamile kalıp çocuk doğurduğu için babası onu öldürdü. Bu tür namus kavramları ülkenin her yerinde vardı. Kız çocukları sevgili yaptıklarında bile ailelerinde ölesiye şiddet gördükleri oluyordu. Belki de babası bu hamilelikte Defne'yi suçlayıp onu ortadan kaldırmıştı. Bu yüzden anne ve babalarından bu kadar çok nefret ediyorlardı.

Oysa ki burada suçlu olan Defne değildi çünkü on üç yaşındayken hamile kalıyorsa bu onun istismar edildiğini gösteriyordu. Birileri küçük bir çocuğa dokunmuş, onu hamile bırakmıştı. Allah kahretsin, nasıl iğrenç bir dünyada yaşıyorduk!

"Kapat artık şu konuyu," dedi Karun. "Saka hâlâ dönmedi mi? Son günlerde o da fazlasıyla canımı sıkmaya başladı!" dediğini duydum. "Karım benden adam kaçırıp onu havaya uçuruyor!" Anlaşılan günlük öfke nöbetini bende de çıkaracaktı.

"Seni anlamıyorum," dedi Kenan. "Her şeyden haberin vardı ve sessiz kalıp onun yaptıklarına göz yumdun. Şimdi bu öfken niye?" Nasıl yani, başından beri ne planladığımı biliyor muydu? Ah, tabii ki biliyordu! Onu kandırdığımı düşünmek büyük hataydı.

"Olaclara göz yummam arkamdan gizli saklı iş çevirmeye kalkıştığı gerçeğini değıştirmiyor," dedi. "Bu ikinci kez tekrarlanırsa o da sonuçlarına katlanır!"

Biraz daha onları dinlersem yakalanacağımı bildiğim için kapıyı çaldım. "Gel!" diyen sert sesini duyunca derin bir nefes alıp içeri girdim. Hadi

bakalım, gazamız mübarek olsun.

Çalışma odasına bir suçlu gibi mahçup bir ifadeyle girdiğimde masanın önünde yere saçılan belgeleri gördüm. Karun ayaktaydı ve kollarını iki yanından ayırıp ellerini masaya bastırmıştı. Başı öndeydi ve sakinleşmek için hızlı hızlı nefesler alıyordu. "Kenan bizi yalnız bırak," dediğinde gelenin ben olduğumu nasıl anladığını merak ettim çünkü başını hiç kaldırmamıştı.

Kenan dışarı çıkmadan önce dudaklarını oynattı ve kısık bir sesle, "Fazla üzerine gitme," dedi. Onu kızdırmak için üzerine gitmeme gerek yoktu ki bu adam her saniye kızacak bir şeyler mutlaka buluyordu.

Kenan dışarı çıkıp kapıyı kapatınca, "İçeri girenin ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordum. Kapının önünde dikilirken öfkesini yatıştıracak bir şeyler düşünüyordum.

Başını yavaşça kaldırıp öylesine bakar gibi bana baktı ama aslında öylesine bakmıyordu. Korkunç sanrıların esir aldığı mavi gözleri baştan ayağa beni süzerken öylesine değildi bakışları. Hafif çatık kaşlarla beni izledikçe bakışlarının değdiği her nokta karıncalanıyor, kendimi gizleme dürtüsüyle dolup taşıyordum. Gözleri ayaklarımda duraksadı. "Topuklu ayakkabılarının tıkırtısından," diyerek soruma cevap verdi.

Soğuk bakışları bana çıplak hissettiriyordu. Üşüme hissini yaşatmayı iyi biliyordu. Ayakkabılarıma bakarken, "Hep aynı ahenkte yürüdüğün için ayakkabılarının çıkardığı tıkırtı hiç değişmiyor," dedi. "Bir piyanonun kör notası gibi kalın ama uğultulu."

Ayakkabılarımın çıkardığı sesi bile beynine kaydedip onu tarif etmesini beklemiyordum. Her an kaçacakmışım gibi kapıya yakın durduğumu görünce yüz ifadesi alaycı bir şekle büründü. "Seni hiçbir zaman anlayamayacağım." Başını omzuna doğru eğdiğinde mesafeli bakışlarına bir tutam sinsilik eklendi.

Bana yan bir bakış atarak, "Benden korkuyorsun," dedi kapıya olan yakınlığımı kastederek. "Ama kaldırdığın çenen, dikleştirdiğin ince

omuzların ve korkuna direnen kahvelerin cesur bir kadın izlenimi yaratıyor."

Araladığı dudaklarının arasına sessizce boğucu bir nefes çekti ve içine aldığı nefesi aynı sessizlikle serbest bıraktı. "Neden gerçeği anlamıyoruz?" Ellerini masadan çekip doğruldu ve belinden çıkardığı silahın emniyetini açtı. Silahı bana doğrultup tepkimi ölçmeye başladı. Ne yapmalıyım veya o ne yapıyor?

Kaçıp kaçmayacağımı veya herhangi bir korku belirtisi gösterip göstermeyeceğimi merak ediyordu. Hiç kıpırdamadan dümdüz bir şekilde ona baktığımı görünce kalbimdeki namluyu biraz sağa doğru kaydırды. Silahın namlusu göğsümü saf dışı bırakacak kadar kayınca kolumun çok yakınına ateş edeceğini anladım. Göz göze geldiğimizde tetiğe bastığı an sağa doğru bir adım attım. Tetiğe basınca yana kaydığım için silahtan çıkan kurşuna göğsümü siper etmiştim.

Kulağımızda tık sesi çınlarken, "Siktir, manyak karı!" dedi elindeki silahı sertçe masanın üzerine atarak. Ruhunu ezen derin bir şaşkınlıkla bana baktı. "Ya dolu olsaydı?" Cevabı ikimizde iyi biliyorduk.

Kalp atışlarım hızlandı, içim titredi ve korktum ama o, bunu anlamadı. Namlunun önüne neden atladığımı bile bilmiyordum bu tamamen iç güdüseldi. Bu bile son yaşadıklarımın sonu gerçekten iyi olmadığını gösteriyordu. Gazel geri döndüğünden beri ben hiç iyi değildim. Ya o silah dolu olsaydı?

Ne yaptığımı daha yeni yeni fark ederken titreyen yüreğimin gözyaşları gözlerimin çukuruna akın etti. Karun bunu anladı, iyi olmadığını, bazı şeyleri kontrolüm dışında yaptığımı anladı. Tıpkı attığım çığlıkları ve hızlı duygusal geçişleri kontrol edemediğim gibi bunu da kontrolüm dışında yaptığımı anladı.

Ötelerden annemin sesi duyuluyordu, ölmeden önce beni Gazel'e emanet eden kısık sesi.

Ve bugün Gazel'in, "*Dokunduğun her şey ölüyor,*" diyen sesi annemin sesini bastırıyordu.

Aşırıya kaçan hareketleriyle herkesi usandıran bir kadının utancıyla ona baktım. "Ben." Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum çünkü alışkın değildim doğrudan ne hissettiğimi söylemeye. Ben korktuğumda bile çok cesur görünürdüm, hatta en cesur göründüğüm anlar gerçek anlamda korktuğum anlardı.

Karşısında dimdik durmama rağmen gözlerimde biriken yaşları gördü. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessümün gizlediği saklı bir korku yer edindi. "Varsayalım ki çok korkuyorum beni nasıl yatıştırırdın?" dediğinde bir gizemin kapılarını kendi için aralamak ister gibiydi.

"Sana sarılırdım." Sesim benden beklenmedik bir şekilde kısıktı.

Her hareketimi izlerken gözleri hafifçe kısıldı. "İyi gelir miydi?"

Onu bilmem ama bana iyi gelirdi. Korktuğumda birinin bana sarılması bana iyi gelirdi çünkü kendimi güvende hissedirdim. Bu yüzden ona da iyi geleceğini düşündüm. "Belki iyi gelir."

Net bir cevap olmadığı için hoşnutsuzluk içinde güldü ama bu gerçek bir gülüş değildi çünkü kıvrılan dudaklarının ışığı gözlerinin mavisine değmiyordu. "Belki mi?" diyerek masanın arkasından çıktı. "Bu bir cevap değil."

Masanın önünde durdu ve kalçasını masaya yaslayarak ellerini masanın yanlarına bastırdı. "İyi gelir mi gelmez mi, onu söyle," dediğinde ürkütücü sayılacak derecede ciddi ve soğuktu.

"İyi gelir," dedim bir öncekinden daha kararlı bir sesle.

"Bana sarıl."

"Ne?"

"Korkuyorum gel bana sarıl," dediğinde kaskatı kesildim.

Karun korkmuyordu.

Korktuğumu biliyordu.

Ve bana iyi gelecek şeyi benden öğrenmişti.

Hayallere kapılmaktan korkan bir hayalperestin sezgisiyle ona doğru küçük bir adım attım. Kanayan ayaklarımın canımı yaktığı bir adımdı bu. İkinci adımında sıkıntılı bir nefes daha çekti içine ve "Dur," dedi. Birden hatasını anlamış gibi topuklu ayakkabıların gizlediği ayaklarımı bakıyordu.

Önce bakışlarını ayaklarımdan çekti hemen sonra da iri vücudunu yaslandığı masadan ayırdı. Bana doğru yürüyüp tam karşımda durduğunda ayakkabılarının ucu ayakkabılarımdan ucuna değiyordu. Başımı kaldırdığımda o da başını eğmiş beni izliyordu. Burada hissettiği tek şaşkınlık küçük bir sarılma faslının bile bizi haddinden fazla zorluyor olmasıydı. Oysa ki evliydik değil mi? "Şimdi sarıl," dediğinde her zamanki düz bakışları ve hissiz sesiyle bu gergin olayı kapatmak istiyordu.

İkimizin de çok istediği ama ilk adımı karşı taraftan beklediği küçük bir sarılma müthiş bir komediye dönmek üzereydi. Buna bir son vermek için ellerimi beline bir emanetçi gibi koydum ve başımı göğsüne yasladım. Seçkin bir hayalin peşinde koşar gibi, "Sende sarıl," dedim kendimden beklemediğim bir çekingenlikle.

Bana göre daha cesurdu, bunu herkes bilir, herkes kabul ederdi. Kollarını bana sarıp sımsıkı sarıldığında bile iri kollarında yoğun bir güç fişkırıyordu. Burnunu saçlarıma gömüp kokusunu içine çekmesi şaşırtıcı denecek kadar fazla sahipleniciydi. "Bu küçük yaklaşma bile bizim için neden bu kadar zor?" dediğinde yüzünü göremiyorum ama sesinde nikâhında olan bir kadına gönlünce dokunamamanın sitemi vardı.

"Çünkü birbirimize ait değiliz." Bunu söylediğim an kaburgalarımı sıkıştırarak kadar kollarını sıkılaştırdı. Beni göğsüne sıkıca hapsederken ait olduğum tek yerin onun kolları olduğunu göstermek ister gibiydi. "Benden başka kime ait olduğunu düşünüyorsun?" diyen yargılayan ve sert sesini duydum.

Başım onun göğsüne yaslıyken ve kalp atışlarını bir ninni tadında dinlerken, "Sen kendini bana ait hissediyor musun?" diye sordum. Uykulu bir sesle ona farklı bir soru yönelttim.

"Birine ait olacaksam bu neden sen olmayasın?" diyen sesini duyunca hızlanan kalbimin saflığına hayret ettim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda çenem göğsüne sürtünmüş ve göğsüne yaslı durmuştu. Eğdiği başıyla beni izlerken gözlerini çevreleyen kirpiklerin altında bir münzevinin seyahat aşkıyla bana bakıyordu. Ruhu yorgun bir gezgin gibi artık durmak, yeni bir kalpte soluklanmak istiyordu. Hayattaki tüm dünyevi zevkleri tatmış, tüm acıları görmüş ve tüm ruhların çıplaklığına dokunmuş gibiydi. Yolculuğunun sonuna gelmiş gibi yorgun bakıyor, son durak olarak bende durmak ve dinlenmek istiyordu. Belki de kalmak ve hiç gitmemek istiyordu.

Bir sanat eserine bakar gibi mavileri kahvelerimde oyalanırken, "Hiç ihtimal vermiyorum ama beni kendine ait kılabilir misin?" diye sordu. Bu onun için imkânsız ötesi bir ihtimaldi.

Dudaklarımı bükerek göğsündeki çenemi biraz dikleştirdim. "Kimin kollarındaysan o an için ona aitsindir." Üçgen kaslı göğsüne yapışmış bir vaziyette dururken belindeki ellerimi kaydurdım ve ellerimi belinin arkasında birleştirdim. "Şu an için sadece bana aitsin."

Yüzünde kavrulmuş denecek kadar sıcak ve yanık bir ifade oluştuğunda yukarıdan beni süzdü. "Ben sadece şu an için sana aitim," dediğinde hiçbir fikrin sığamayacağı bir tehdit oluştu mavilerinde. "Ama sen kollarımın arasında çıktığında bile sadece bana ait olmaya devam edeceksin."

"Zorunlu bir evliliğin zorunlu bir şartı mı bu?" dedim tüm alaycılığımle.

Açık pencereden esen ılık rüzgâr bir kez daha beyaz tül perdeyi dalgalandırırken, "Hayır," dedi. "Bir suçu başka bir suçla kapatamam." Evliliğimizi bir suç olarak görüyordu.

Bu suçu sadece aşk telafi edebilirdi.

Ona âşık değilim.

Bana âşık değildi.

Beş ay daha bir suçun iki mahkûmu olacaktık.

"Anlıyorum." Rastgele dudaklarımdan çıkan tek bir kelime anlamadığım her şeyin sönük hissizliğini taşıyordu.

Koyu mavi gözleri tüm alaycılığıyla bana bakarken, "Henüz hiçbir şey anlamayacak kadar toysun Saka," diyerek son derece ciddi bir sesle beni uyardı. "Sana zarar vereceğim şeylerden kaçın ve bunu yapmaya bana sadık kalmakla başla. Kimse vazgeçilmez değildir," dediğinde kolları arasında gerildim. İki yıl boyunca ilişki yaşadığım bir kadını bile intihara zorlamışken sana neler yapmam diyordu. Karun beni açık ve net bir şekilde tehdit ediyordu.

Bu gözdağının sebebi arkasından iş çevirerek Carlos'u öldürmemdi. Arkasında oynanan oyunlara tahammülü olmadığını çok iyi bir şekilde anlatmıştı. Bir kadının yalancı sihri olan ucuz bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "O vakit ben senin hayatında en kısa kalan kadın olacağım," diyerek ellerimi belinden çektim ve kolları arasından çıktım. "Çünkü ben bile kendimi durduramazken sen hiç beni durduramazsın."

Maviye öfkesinin siyahı karışan ve yine baktığında sadece mavi görünen gözlerine baktım. "Beni durdurmanın tek yolu öldürmükse," diyerek titrek bir nefes çektim içime. "O zaman öldür beni."

"Henüz değil," dedi.

"Ama bir gün olacak," dedim.

"Olmamasını sağlamak senin elinde."

"Senin de öyle."

Tabiatım gereği ters biriydim bu yüzden bir gün mutlaka isteyerek ya da istemeyerek onun damarına basacaktım. "Öldürmek sadece tetiğe basmakla olmuyor." Uzun beyaz perdelerin arasında sızan günışığının kumral tutamlarına nasıl yansıdığını izledim.

Aşırı sayılabilecek bir bakıştı saçlarına attığım lakin saçlarında oyalanan bakışlarım gerçek niyetimi gizleyemiyordu. Göz kontağı kurmaktan çekindiğim için yüzüne bakmaktan kaçındığımı ve bu yüzden saçlarına baktığımı ne kadar anladı, bilmiyorum. "Birini intihara zorlamak da öldürmekle aynı şey." Rengin'e yaptığı şeyden bahsettiğimi iyi biliyordu.

Saçlarına bakmayı bırakıp başımı biraz eğdim. Göğsüyle bakışırken, "Bana yapmak istediğin şey de bu mu?" deme cesaretini gösterdim. "İntihar mı?

Bakışlarım beyaz gömleğinin kristal düğmesinde öylesine oyalanırken, "Sana yapmak istediğim çok şey var," dediğinde ayıplayan bakışlarımdan kurtulmak için sesini sert tutuyor, ona yönelik bir saldırıdan kısmen kaçıyordu. Alaycı cümlelerin kapısını daha açılmadan sıkıca kapatıyordu. "Ama içlerinde senin intiharın yok." Sesinde benim için bir alçalma, bir kınama yoktu ama bir ödülün varlığı da şüpheliydi.

Onun tarafından uzanan bir el zarif sayılacak bir yumuşaklıkla çeneme dokundu. Diğer üç parmağı avucunun içine doğru bükülürken baş ve işaret parmağının arasına çenemi hapsetti. "Sence de beni çok zorlamıyor musun?"

Soru soran sesi yaptıklarıyla örtüşmüyordu çünkü daha benim cevabımı beklemeden tekrar konuşmuştu. "Carlos'u benden isteseydin onu sana vermeyecek miydim? Bu tür küçük oyunlara ne gerek vardı?"

Göğsüyle bakışmama son vermek için iki parmağının arasına sıkıştırdığı çenemi kaldırdı. Artık ona bakıyordum. "Bir daha arkamdan iş çevirme aksi takdirde işler ikimiz için de çirkinleşir," diyerek bir kez daha beni uyardı ama bu sefer sesi daha sakindi.

Böyle basit bir şey için bile beni tehdit ediyorsa, bizi evlendiren kişiyi en başından beri bildiğimi ve bunu ondan gizlediğimi öğrenirse kim bilir bana neler yapardı. Karun gerçekten çok keskin kuralları olan biriydi.

Çenemdeki parmakları dudağımın tam altında durdu. Parmağını hafifçe bastırıp aşağıya çekince dişlerimin arasındaki dudağımı serbest bıraktı. Bunu yapana kadar alt dudağımı dişlediğimin bile farkında değildim. Gözleri yoğun bir şekilde dudaklarımda oyalanmaya başladığı esnada baş

parmağı alt dudağıma temas etti. Kırmızı rujumu dudaklarımda taşıyarak parmağını dudağımda gezdirdi. Parmağını dudağıma bastırıp okşar gibi gezdirdikçe nefes alışlarım daha çok hızlanıyor, dudaklarım aralanıyordu.

"Rujumu taşırdın," dedim kısık bir sesle. "Bu halde biri görse-"

"Ne düşünür? Seni öptüğümü mü?" diyerek beni susturdu. Bunları söylerken gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu.

Elimi kaldırdım ve dudağıma okşayan iri elini ince parmaklarımla sardım. "Parmağına ruj bulaştı," dediğimde beni tahrik ettiği için sesimdeki arzuyu gizleyemedim.

"Temizleyeyim." Dudağımanın üzerindeki parmağını ağzıma aldığımında sertçe yutkundü. Dudaklarım parmağını sarıp emmeye başladığında kaskatı kesilmişti. Bunu tahrik edici bir yavaşlıkla yapıyor, parmağını emerken kirpiklerimin altından ona bakıyordum.

Önce parmağının küçük bir kısmını ağzıma aldım ama daha sonra tamamını. Kafamı biraz çekip parmağının bir kısmını dışarı çıkardım ve tüm ruju emerek birazını daha ağzıma aldım. Sıcak ve etli dudaklarımdan parmağına yaptığı şey onu iliklerine kadar titremeye yetmişti. Şu anda bana baktıkça aklında bambaşka görüntüler canlanıyordu ve onları tahmin etmek zor değildi.

Gözlerinin içine bakarak parmağının ucunu ısırduğımında genizden çıkan bir sesle, "Sikeyim!" diye küfretti ve belimden tuttuğu gibi sırtımı masaya dayadı. Bir anda onunla yer değiştirmiştik. Konuşmak için tam dudaklarımı aralamıştım ki aceleci bir şekilde üzerime eğildi ve az önce parmağını emen dudaklarımı öpmeye başladı.

Beni öpmesine hiç şaşırmadım çünkü dudaklarımla parmağına yaptığım şeyle onu tahrik eden bendim. Bunu bekliyordum hatta bunu istiyordum. Bu yüzden dudakları dudaklarımla buluştuğu an ona karşılık verdim. Gazel'in kafeste dudağımda açtığı o küçük yara bile birbirimizi öpmemize engel değildi. Aramızda sevgiden çok tutku ve inkâr edemeyeceğimiz bir çekim vardı. En önemlisi evliydik yani birbirimizle canımızın istediği her şeyi yapabilirdik ve bunun için kimseye hesap vermek zorunda değildik.

Öpüşü tutku dolu ve aceleliydi fakat dokunuşları ürkütmekten korkar gibi yavaş ve hassastı. Dudakları sadece birkaç saniyeliğine benden ayrıldı. O sürede ben hızlanan nefeslerimi düzene koymaya çalışırken o, belimden tuttuğu gibi beni masanın üstüne oturttu. Elleri bacaklarıma sürtünerek elbisenin dar eteğini yukarı topladığında yine alt dudağımı dişlemeye başladım.

Gözleri davetkar dudaklarımı bulunca kısık sesle bir şeyler söyledi ama ne söylediğini anlamadım. Etekten kurtardığı bacaklarımı hafifçe ayırarak bacaklarımın arasına girdi. Üzerime eğildiğinde daha fazla bekleyemedim. Ondan önce davranıp ensesinden tuttuğum gibi onu üzerime çektim ve öpmeye başladım.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öpmeye başladığımızda çıplak bacaklarımda gezinen ellerini sevmiştim. Elbisenin kalem eteği çok dar olduğu için elleri daha yukarı çıkamıyordu. Bu hoşuna gitmediği için dudakları dudaklarıma sürtünürken, "Neden her zaman giydiğin o şeylerden giymedin?" dedi huysuz bir sesle. Kısa ama kabarık eteklerimden bahsediyordu. Elinin rahatça altına sızacağı eteklerden.

Dudağına küçük bir öpücük kondurup, "Şu öpücüğünü eşitlesene," dedim aşırı tahrik olmuş bir sesle. "Sabah kahvaltıda eşitlemeyi unuttun."

"Sana deli gibi yükselirken bu mu aklına geldi?"

"Eşitlersen elbisenin eteğini yırtmana izin veririm," dediğim an dudakları yanağımla buluşunca gülmeye başladım. Hiç vakit kaybetmiyordu.

Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "Sen istediğini aldın." Elleri dar eteğimi sıkıca kavradı. "Şimdi sıra bende," dedikten sonra uçlarından tuttuğu dar eteği fazladan güç uygulamadan yırttı.

Biraz fazla çekmiş olmalı ki etek iç çamaşırımı ortaya çıkartacak kadar yırtıldı. Gözleri henüz arzuladığı manzarayı doyasıya izlemeden odanın kapısı bir anda açıldı. Kenan'ın, "Şu ihaleyi soracaktım," diyen sesini duydum.

Karun öpölmekten şişen dudaklarımı ve en önemlisi yırtılan elbisem yüzünden görünen yerlerimi onun görmesini istemedi. Bu yüzden önümden çekilmedi. Kenan'ın zamansız gelişine sinirlendiğı için dişlerini sıkarak, "Çık dışarı piç herif!" dedi. Bacaklarımın arasında olması da hoş bir görüntü sunmuyordu.

Karun'un göğsüyle bakıştığım için kafamı yana doğru uzatıp Kenan'ın yüzünü göremiyordum. Yüzünü görmüyor olmam eğlenen sesini duymadığım anlamına gelmiyordu. "Ben ikinizden birinin çoktan öldüğünü düşünmüştüm ama siz-" deyip gülmeye başlayınca Karun ağız dolusu küfredip, "Kenan belanı siktirmeden git!" diye kükreyince Kenan ışıık hızıyla dışarı çıktı.

Gülerek masanın üzerinden atladım ve yukarı toplanan eteğimi aşağıya çektim. Elbisemi yırttığı için önde derin bir yırtmaç gibi görünüyordu ama aşağıya çektiğim için neyse ki iç çamaşırım görünmüyordu. Kenan'ın geliş i bizim de tadını kaçırdığı için Karun kapıya ters ters bakıp, "Puşt herifin zamanlamasını sikeyim!" diyerek kızmaya devam edince gülmeye başladım. Kim bilir aynı fırsatı bir daha ne zaman yakalardık.

Üstümü düzelttikten sonra rujumun bulaştığı dudaklarını işaret ettim. "Dudaklarını silmeden dışarı çıkma," dedikten sonra dışarı çıktım. Biraz daha o odada kalırsam ilk birlikteliğimiz çalışma odasında olabilirdi.

Odama girip yatağın üzerine oturduğumda gülümsemekten kendimi alıkoyamıyordum. Onun tarafından öpölmek çok hoşuma gitmişti çünkü ilk kez sarhoş değilken onu öpmüştüm. Bundan önceki iki öpüşmemiz hep ben sarhoşken olmuştu.

Yatağı uzanıp çalışma odasında olanları düşünerek uyumak istiyordum ama öncesinde yaralarımı pansuman yaptırmalıydım. Ayaklarım artık isyanlardaydı. Off!

Carlos'u öldürdüğüm o günden beri hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendimi toparlamaya başlamıştım. Özellikle babama telefonda Carlos'un ölüm haberini verdiğimde sesinde hissettiğim o gururu hiçbir şeye

değişmezdim. Ancak babamın sesinde beni rahatsız eden bir şeyler de sezmiştim. Emin değilim ama sanki bir şeylerin peşindeydi ve bu evliliğimle ilgiliydi. Karun'un açığını arar gibiydi çünkü benimle konuşurken evliliğim ve Karun hakkında ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

Babam orada ne yapıyorsa bu hoşuma gitmeyecek bir şeyler olmalıydı. Her defasında bana o sahte evliliğe kendini çok kaptırma dediği için onunla olan tüm konuşmalarımızın sonunda keyfim kaçıyordu. Ona söyleyemiyordum ama kendimi bu evliliğe ve Karun'a çoktan kaptırmaya başlamıştım.

Aradan geçen günlerde bana karşı o kadar nazik ve düşünceli olmuştu ki ona kapılmamak elde değildi. Yaralarım iyileşene kadar işe hiç gitmemişti çünkü ne zaman dışarı çıksa yaralarımı kanatacak bir şeyler yaptığımı iyi biliyordu. Bu yüzden evde kalıp bizzat benimle ilgilenmişti. Ellerimi tekrar kullanana kadar tüm yemekleri onun elinden yemiş, tekrar yürüyene kadar her yere beni kucağında taşımıştı. Bunu yaparken bir kez bile sıkılıp of dememişti. Bir bebeğe bakar gibi üzerime titreyerek bana bakmıştı. Kardeşleri ve Kenan'ın her fırsatta onunla alay etmesine bile ses çıkarmamış, onları görmezden gelmişti.

Artık nihayet kendimi toparlamaya başladığım için bugün işe gidebilmişti. Biraz daha evde kalırsa tüm işleri Kenan'a yıktığı için Kenan yakamıza yapışacaktı.

Uzun zamandır evde olduğum için bugün dışarıya çıkıp biraz hava almak istiyorum. Tüm hazırlığımı bitirmek biraz zaman almıştı ama yaklaşık iki saatin sonunda dışarı çıkabildim. Üzerimde askılı bir tulum vardı. Siyah tulumun altına beyaz tişört giymiştim ve beyaz spor ayakkabılarla hoş duruyordu. Haziranı çoktan bitirmiştik bu yüzden temmuz sıcaklığında beni serin tutacak şeyler seçmiştim. Saçlarımı toplamadığım için isyanlardaydım çünkü sıcaktan ensemeye başlamıştı.

Her mağazaya uğrayıp bir şeyler aldığım için beni takip eden korumalar sinir krizleri geçirmeye başladı. Yirmi korumanın elinde mutlaka birkaç paket vardı. Ödemeyi yaptıktan sonra kasiyer kızın uzattığı paketleri Furkan'a işaret ettim. Elleri dolu olan çocuk, "Onları tam olarak nereme alacağım?" diye homurdandı. Kucağında üst üste dizili altı kutu tuttuğu için sadece kafası görünüyordu.

"Haklısın elindekileri düşürmemen için kafan boş kalmalı." Başımı çevirip Nedim ve Celil'e baktım ama onların da durumu Furkan'dan farklı değildi. Diğer korumalara bakınca neyse ki içlerinden birkaç tanesinin kucağında hâlâ yer vardı. Paketleri alıp onların arasında bölüştürdüğümde hepsinin gözleriyle konuşması çok komikti. Birbirlerine bakıp onlara işkence gibi gelen bu alışverişin ne zaman biteceğini sorguluyorlardı.

Mağazadan çıktığımızda arkamdan kısık bir sesle konuştukları her şeyi duyabiliyordum. İçlerinden biri, "Olası bir saldırıda ellerimiz doluyken nasıl zamanında müdahale edeceğiz?" diye sordu.

Furkan, "Bırakalım onu öldürsünler," dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. "Başımıza iş açmadığı gün yok. O patlamadan sonra Karun Bey'in yumrukları hâlâ çenemde sızlıyor."

"Ona bir şey olursa o yumruklardan daha fazlasını yiyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Bu Nedim'di.

"Az önce bizi bir iç çamaşırı mağazasına soktuğunun farkında mısınız?" Sanırım Furkan'ın isyanları hiç bitmeyecekti. "Hayatımda görmediğim kadar kadın donu gördüm! Hâlâ onu yaşatmak istiyor musunuz?"

"Hangi kadın pedi daha kullanışlı diye sana sormadığı için şanslısın." Celil güldü. "Bu benim için üstesinden gelemeyeceğim bir travma."

"Şu anda bizi duyduğunun farkında mısınız?" dedi İsa. "Sadece üç adım önümüzde yürüyor."

"Sesi çıkmadığına göre haklı olduğumuzu biliyor."

"Furkan seni sakince gebertirim tatlım," diyerek düz bir şekilde ilerlemeye devam ettim. "Yeterince dedikodumu yaptın sus artık."

Bir kuyumcunun önünde geçerken durdum. Başımı eğip boş parmağıma bakınca iç çektim. Ameliyat olduktan sonra uyandığımda Serhat'ın yüzüğü parmağımda yoktu. Büyük ihtimalle ameliyattan önce üzerimden çıkardıkları eşyaları Karun'a teslim ettiler ve o da vakit kaybetmeden yüzükten kurtulmuştu.

Yine de burada bir yüzük alacağım.

Eve geldiğimde beş hizmetçi aldıklarımı yukarı taşıırken çok yorulmuş ve çok acıkmıştım. Akşam yemeğine daha iki saat vardı, yani Karun geldiğinde yiyecektik. Güneş çoktan battığı için hava kararmaya başlamıştı, Karun'da birazdan burada olurdu. Salona geçip biraz dinlenmek istedim ama Çiçek'i elinde bir tepsiyle görünce durdum. "O nedir Çiçek?"

Tepside içinde ne olduğunu bilmediğim bir kâse, bir bardak su ve bir kutu ilaç vardı. Çiçek önce kâsenin içindeki koyu şeyi işaret etti. "Büyükbabanızın aşçıya yaptırdığı güç macunu efendim," dedi. Hardal rengindeki karışımın adı çok garipti. Güç macunu mu? Bir şekilde fazladan güç veya enerji mi depoluyordu? Eğer öyleyse tam olarak ihtiyacım olan bir şeydi çünkü tüm gün alışveriş yapmaktan enerjim tükenmişti.

Çiçek ilaç kutusunu işaret etti. "Büyükbabanız mutfaktan çıkarken cebinden düştü."

İlaç kutusunu elime alıp kontrol ettim çünkü benim kontrolümde geçmeyen hiçbir ilacı kullanmasına izin vermiyordum. "Ağrı kesici," dedim. Reçetelerini doktora yazdırıp ilaçlarını ben aldığım için bunun ağrı kesici olduğunu biliyorum.

Tepsiyi Çiçek'ten aldım. "Sen işine bak ben ona bunları veririm," dediğimde Çiçek teşekkür ederek mutfağın yolunu tuttu.

Gününün büyük bir bölümünü salonda televizyon karşısında geçirdiği için büyük salona doğru yürüdüm. Bende zaten oraya gidecektim. Elimdeki tepsiyle salona girdiğimde Çağl ve Kadem burada tek başına oturuyordu. Kadem'in Uğur olduğu ortaya çıktığından beri Karun onun bu eve gelmesine eskisi kadar kızmıyordu. Onların karşısındaki koltuğa oturup tepsiyi yanımdaki boşluğa koydum. Yemeğe kadar büyükbabamın karışımından biraz atıştırabilirim. Tabağı elime alıp bir kaşık aldığımda yüzümü buruşturdum. "Bu ne be?" Bu şeyin tatlı ve ekşi bir tadı vardı. İçinde fındık, fıstık, meyan kökü, susam ve daha tadını tam olarak alamadığım birçok şey vardı.

Kadem başını telefondan kaldırıp, "Ne yiyorsun?" dediğinde elimdeki tabağa bakıyordu.

"Büyükbabamın vitamin dolu gizli karışımı olmalı ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dediğimde Kadem telefonu cebine koyup ayağa kalktı. "Benim de midem kazındı." Yanıma gelip kaşığı elimden aldı. "Birlikte yiyelim."

Bir kaşık alınca yoğun bir tatlıya maruz kaldığı için yüzünü buruşturunca güldüm. "Hâlâ birlikte yemek istiyor musun?" Çok tatlı ve ekşi olduğu için yemeyecektim ama Kadem sırtarak, "Peki, ya sen?" deyince sırf altta kalmamak için başımı salladım.

Kaşık sırasıyla aramızda yer değiştirmeye başlayınca ikimiz de bir inat uğruna bu şeyi yemeye başladık. Limonatasını yudumlayan Çağıl, "Zehirleneceksiniz ne olduğunu bilmediğiniz şeyi yemeyin," dedi ama kendi aramızda küçük çaplı bir yarış başlattığımız için ikimizin de durmaya niyeti yoktu. Yiyen kişi kaşığı karşı tarafa uzattığı için daha şimdiden tabağı yarı etmiştik. Bu şey her neyse tutkal gibi kaşığa yapışıyor, tıpkı bal gibi kaşıktan sünüyordu.

Çağıl'ın midesini bulandırmış olmalıyız ki, "Aynı kaşığı kullanacak kadar iğrençsiniz," diyerek yüzünü buruşturdu ve limonatayı önünde duran sehpanın üzerine bıraktı. "Zaten midem bugün fena yiyip durmayın şunu!" dediğinde sadece görüntüsü bile onu rahatsız etmiş gibiydi.

"Ağrı kesici ister misin?" Kaşığı Kadem'e uzattıktan sonra tepsideki ilaç kutusunu gösterdim. "Büyükbabamın ilacı ama bizim için de uygun bazen kullandığım oluyor, hatta az önce de kullandım."

Çağıl omzunu silkerek, "Kalsın," dedi ilgisiz bir sesle. "Bilmediğim bir ilacı kullanmam."

"Bana ver bir tane," diyen ses Kenan'a aitti. Kapıdan giren adamı işte sanıyordum ama o, uykulu gözlerle buradaydı. Üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Her zaman giydiği o resmi kıyafetleri olmayınca fazla insancıl görünüyordu çünkü çoğu zaman robot gibiydi.

Yanıma gelip koltuğun diğer tarafına ağır bedenini bıraktı. "Sen neden işte değilsin ve neyin var?" diyerek onun için kutuda iki hap çıkardım.

Ağrıyan başını ovuştururken, "Migrenim var daha neyim olsun," dedi sızlanan bir sesle. Elini ilaçlara uzatmıştı ki iki tane olunca durdu. "Fazla değil mi, bir de zehirlenmeyelim."

"Daha önce de çok kullandım zaten iki tane kullanılıyor bunlar." Büyükbabama verirken bile iki tane veriyordum çünkü reçetesinde günde iki tane ve aynı anda yazıyordu.

Kadem yediği şeyi bıyığının ucuna bulaştıracak kadar kendini yemeye kaptırmışken, "İki küçük haptan mı korktun?" diyerek alay etti. Yakışıklı yüzündeki kahve gözleri Kenan ile uğraşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Sırf Kenan'a gösteriş olsun diye avucumdaki iki hapi aldı ve su bile içmeden onları yuttu. "Bu haplar böyle içilir oğlum."

Kenan onun bıyıklarına bulaşan karışımı görünce, "Önce ağzını sil pis herif," diyerek masadaki peçeteyi aldı ve onun yüzüne fırlattı. "İki haptan korkacak değiliz." Kutunun içinden iki tane hap çıkardı ve sırf Kadem'e gününü göstermemek için onları yuttu.

Karşımızda oturan Çağıl sırtarak üçümüze bakıyordu. "O iki hap var ya yakacak sizi." Bizden sakladığı bir şey varmış gibi keyifliydi. "Size sabah olmayacak."

"Bu ne demek şimdi?" dedim.

Kadem bıyıklarını silerken, "Zehir miydi lan onlar?" dedi ve hemen sonrasında suçlayan bakışlarını bana dikti. "Zehirledin mi kızım beni?"

"Piç kurusu kendin zehirleniyorsun beni niye peşinden çekiyorsun!" Kenan yanındaki yastığı alıp sertçe Kadem'in yüzüne fırlattı. "Kalk git evine!"

İkisinin arasında oturduğum için Kadem, "Yastığına sahip çık!" diyerek ayaklarının önüne düşen yastığı aldı fakat arada olduğum için, "Çekil kız aradan!" dedi ve enseme kavrayıp başımı eğdi. Yastıkla Kenan'a vururken benim başım ayaklarıma bakıyordu.

"Ya saçmalamayın zehir değil ağrı kesici!" diyerek başımı kaldırmıştım ki Kenan başka bir yastık aldı. Kaşlarını çatarak, "Kime vuruyorsun lan sen!" dedi ve o da ensemden tutarak başımı eğip yastığı Kadem'in suratına geçirdi.

İkisinin ensemdaki ellerini itip, "Biri daha enseme dokunursa-" diyerek başımı kaldırıp onlara kızmak istedim ama kafamı kaldırdığım an sağlı sollu yüzüme iki yastık yedim. Bu ikisi yastıkla birbirine vuracağı o lanet anda kafamı kaldırmıştım!

Bana vurunca ikisi de durmuştu. Aralarında perişan olmuş bir halde otururken düz bir şekilde karşıma bakıyordum. Yüzüme gelen saçlarımı sertçe üfleyerek yukarı uçurdum. "İkinizi sakince gebertirim görürsünüz!" Ellerimi kaldırıp sertçe iki yanıma savurdum ve ikisinin suratına elimin tersiyle vurdum. Bunu yaparken hâlâ dümdüz bir şekilde önüme bakıyordum. "Şamar oğlanı mıyım ben, ne vuruyorsunuz!"

Sağımda Kadem'in iniltisini duydum. "Elin çok ağır, dul mu kalacaksın ne," dedi.

Solumda gelen Kenan'ın kısık iniltisini de duydum. "O ne demek lan?"

Açıklamayı ben yaptım. "Koydu mu yerine oturtan kadınlar için söylenen bir söz. Eli ağır olduğu için kocasını öldürüp dul kalacağını söylerler."

Karşımda bacak bacak üstüne atan Çağıl güldü. "Miras için arıyorum ben o zaman avukatı. Tam olarak bizimkini ne zaman öldürüyorsun?" dediğinde sinirlerimi bozduğu için gülmeye başladım. Bu niye böyleydi.

Dördümüz eğlenceli bir sohbe giriştiğimiz için zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Akşam yemeği hazır olana kadar keyifli bir sohbe tutuşmuştuk. Kenan'da çok acıktığı için tabakta kalan karışımı da o yemişti. Hepimiz hararetli bir sohbetin içine çekildiğimiz için atıştırmalık niyetine koca tabaktaki o iğrenç şeyi hangi ara yediğimizi anlamadık.

Bir saatin sonunda ise işler bizim için garipleşmeye başlamıştı. Nasıl söylesem sanki gittikçe daha fazla terliyor ve ısınıyorduk. Çiçek habire

bizim için buz gibi su getirip duruyordu. "Çiçek su!" diye bağırdım. "N'oluyor ya içim yanıyor sanki."

Kadem üzerindeki ceketini çıkartıp koltuğun üzerine attı. "Yanıyorum." Aceleyle kravatını çekiştirip gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı. "Klima çalışmıyor mu, neden bu kadar sıcak?"

Kenan ayağa kalkıp odanın içinde dönmeye başladı. "Yerimde duramıyorum fazla enerji doluyum. Bize ne oluyor?" Nereden bileyim ben!

Çiçek bize su yetiştiremeyince bu sefer su dolu bir sürahiyle içeri girdi. Kenan ve Kadem'in gözleri haddinden fazla Çiçek'in üzerinde oyalanmaya başladı. Hizmetçi üniformasının içindeki kızın bacaklarına baktıklarını gören Çağır, "Çiçek!" dedi sert bir sesle. "Her ne işin varsa bırak ve müştemilata git," diyerek oturuşunu dikleştirdi. "Günün kalanında odandan hiç çıkma!"

Elinde sürahiyle donup kalan Çiçek şaşkınca, "Neden efendim?" diye soruverdi.

Çağır'ın gözleri Kenan ve Kadem'in kontrol edemediği arsız bakışlarında oyalanırken, "Sorgulama ve sana denileni yap!" dedikten sonra onların Çiçek'e attığı bakışlara daha fazla tahammül edemedi. Yumruk yaptığı elini sertçe önünde duran sehpanın üzerine geçirince limonata bardağı çalkalandı. Kenan ve Kadem irkilerek kendine gelip Çağır'a döndüler. İkisi de az önce ne yaptığını sorgularcasına başını iki yana sallayıp silkelendi. Sanki şu anda onlara kadın olsun da kim olduğu hiç önemli değilmiş gibiydi.

Çağır'ı ilk kez ürkütücü bir ciddiyetle görüyordum çünkü o, genelde evin haylaz ve yaramaz çocuğuydu. Fakat şimdi Karun gibi sert bakıyor, onun gibi tek bir bakışıyla insanın yüreğine korku tohumları ekiyordu. Neden şaşıyorum ki o da bir Kalender'di ve abisinin genlerine sahipti. Göz ucuyla kapıya baktı ve Çiçek'in dışarı çıktığını gördükten sonra rahat bir nefes aldı. Fakat Kenan ve Kadem'e bakınca bakışlarındaki sertlik geri geldi. Omuzlarını kaldırarak, "Neyin etkisinde olduğunuzu bilmeseydim şu anda o gözleriniz yerinde olmazdı," dedi ve uyarıcı bir sesle devam etti. "Evdeki hizmetçilere baktığınızı görmeyeceğim."

"Çiçek'ten mi bahsediyorsun?" Kenan ona göz devirerek kaldığı yerden odanın içinde dönmeye devam etti. "Çocuklarla işim olmaz." Çiçek çocuk değildi çünkü yirmi üç yaşındaydı.

Kadem alnındaki teri silerken pişkince sırtarak Çağıl'a gözlerini dikti. "Ona bakmamız seni neden bu kadar rahatsız etti? Gerçi neden baktığımızı bile bilmiyorum."

Birden Çağıl koltuktan dönerek yönünü ona doğru çevirdi. "Neyin etkisinde olduğunuzun hâlâ farkında değilsiniz, değil mi?" Kadem'in sorusunu ustaca savuşturarak bizi üzerinde düşünmemiz gereken trajikomik bir olayın içine çekti. "Bu akşamüstü Fehmi amca ve Furkan'ın bahçedeki konuşmalarına kulak misafiri oldum." Büyükbabamın adı geçince gerilerek Çağıl'ın sözlerine dikkat kesildim. O baş belası ihtiyar kim bilir yine ne yapmıştı!

Çağıl, "Fehmi amca yalvar yakar Furkan'ı ikna edip kendi için özel bir ilaç getirmiş," dediğinde kaşlarımı çattım fakat içimde volkan gibi patlayan bir şeyler yüzünden yeteri kadar sinirli görünemiyordum. Omurgamdan ılık ılık akan garip bir duygu patlaması yaşıyordum.

Kasıklarımдан başlayan yakıcı ateşi gizlemek için bacaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. "Ne tür bir ilaç getirtmiş?" Kahretsin, cayır cayır yanarken konuya yeteri kadar hâkim olamıyordum.

Çağıl'ın gözlerinin derinlerinde kopup gelen şeytanî ve kötücül bir ifade bana korkmam gerektiğinin sinyallerini vermeye başladı. "Çok güçlü bir performans arttırıcı ilaç," dediğinde odadaki üç kazazedenin soluğu kesildi.

Tepsiadaki ilaç şişesini işaret etti. "Furkan'dan aldığı hapları bu şişenin içine koyduğunu gördüm. Daha sonra mutfağa girdi ve aşçıdan performansını daha da arttıracak bir karışım istedi. Doping etkisi yaratacak kadar güçlü bir karışım." Ne diyor yahu bu?

Çağıl boş tabağa bakıp gülmeye başladı. "Ve siz üçünüz hem performans arttırıcı hapları hem de karışımı yediniz. Üstelik midesiz gibi tek bir kaşıkla onu yediniz." Gülmeye başlayan bu sinsi adamı hayretler içerisinde kalarak izliyorduk. Sıfır tepkiyle donup kalmış bir halde onu izliyorduk. Daha doğrusu gözlerim onun üzerinde oyalanıyor, kulaklarım duyduğu hazin

sözleri beynimin merceğinden geçirip alarm çanlarını çalmaya hazırlanıyordu.

"Bir şeyler anladım ama anladıklarım hoşuma gitmiyor," dedim korkuyla yutkunarak.

"Anladıklarımı anlatmaya terbiyem müsaade etmiyor," dedi Kenan.

"Azıyoruz işte lan!" diyen Kadem sinir haliyle ayağa kalktı. "Fehmi amca yüzünden bu gece uçacağız. Hadi biz yine silkeleriz birilerini ama sen," diyerek bana bakınca yanımdaki yastığı alıp kafasına fırlattım. " "Tamam, sus!"

Kadem hemen ceketini alıp kapıya doğru yürüdü. "Alacağın olsun Fehmi amca. Çok acilinden gidip kendim için bir kadın bulacağım!"

Kenan onun peşine takılırken, "Belki de birkaç tane!" dedi.

Arkalarından bakarken, "Ben ne olacağım?" dedim ihanete uğramış gibi ağlamaklı bir sesle.

Kenan adisi hızlı bir şekilde kapıdan çıkarken, "Senin için kötü Karun için iyi bir gece olacak," diyerek güldü.

Kadem küfredip, "Her türlü felaket Karun'a ödül olarak dönüyor," dediğinde zorunlu evliliğini de buna dahil etmişti. "Adam efsunlu!" dedikten sonra o da dışarı çıktı.

Onlar gidince tüm sinirimi Çağıl'dan çıkarmak ister gibi, "Abisi kılıklı alçak herif!" diye bağırıp tepsideki boş tabağı kafasına fırlattım. "Tüm bu haltları yemeden önce beni uyarmalıydın!"

Porselen tabak kafasına çarpmadan hemen önce kendini koltuğun arkasına attı. "Önceden söyleseydim ne eğlencesi kalırdı?" diyerek koltuğun arkasından kafasını çıkartıp gülmeye başladı.

"Taarruza geçmeden önce bu gecenin evdeki son gecem olduğunu hatırla," diyen sinsi herif gülüşünü durdurmaya çalışarak bana duygu sömürsü yapmaya başladı.

"Sen iyileşene kadar evde tek başına kalma diye izin süremi uzattığımı iyi biliyorsun. Şimdi bana bir şeyler fırlatıyorsun ama yarın beni bulamazsan çok sıkılırsın." Haklıydı! Sinir bozucu biri olsa da tekrar ayaklanıp yürüyene kadar bana hep arkadaşlık etmişti.

"Ben kime kızacağımı iyi biliyorum!" diyerek kapıya doğru yürüdüm. Büyükbabam bana bütün bunların hesabını verecekti. Yaşlı bir adamı kalpten götürecek her türlü çılgınlığın peşinden koşuyordu! Alışverişte o kadar çok yorulmuştum ki kutunun içindeki hapların farklı olduğunu şeklinden bile anlamadım!

Çağl gülerek peşimden geliyordu. Ona da eğlence çıktı tabii! Hatta merdivende Levent'e karşılaştık ve ben yukarı çıkarken o, Levent'e yediğim haltı anlatıyordu. Şimdi ikisi de beni takip ediyordu! Büyükbabamın kapısının önünde durduğumda odaya girmemi engelleyen tek şey kilitlediği kapıydı. Suçlu olduğunu bildiği için hemen kapıyı kilitlemişti. Kadem'in onu arayıp olanları hızlıca anlattığına eminim çünkü şoku üzerimden atar atmaz büyükbabamın kapısına yapışacağımı iyi biliyordu.

"Aç şu kapıyı!" diye bağırarak kapıyı zorlamaya başladım. "O yediğim şeyin ne olduğunu bana açıklayacaksın!"

Kapının diğer tarafından, "Benim bir suçum yok!" diye o da bana bağırdı. "Kör tavuk gibi her bulduğunu yemeseydin!" dediğinde Çağl'ın attığı kahkaha sinirlerimi bozuyordu.

"Allah'ın cezası sapık herif!" diye bağıırp kapıyı yumruklamaya başladım. "Hele bu gece başıma bir iş gelsin bak nasıl seni doktora götürüp kısırlaştırıyorum!"

"Hiçbir şey yapamazsın ben hür bir erkeğim!" Erkekliği batsın başımıza ne geliyorsa hep uçkuru yüzünden geliyordu!

"Bundan sonra sana sıkı yönetim, hayatını bitireceğim senin!" Avucumun içiyle kapıya sertçe vurdum. "Karı kız diye diye ömrümü yedin be!"

"Git buradan!" diye bağırdığında bu kapının onu benden uzun süre koruyacağını düşünüyorsa büyük yanılıyordu. "Rahat bırak beni, burnun

bükülmüş senin!"

"Allah senin derdini alsın inşallah, sapık adam!" Bağırarak kapıya tekme attım. "Çık dışarı!"

Yanımda dikilen Çağıl gülmemeye çalışarak, "O kadar kötü olmasa gerek," dediğinde çatık kaşlarla ona doğru hızla döndüm. İrkilerek bir adım geriye çekildi. "Tamam, bir şey demedim."

"Çok abartmıyor musun?" diyen Levent'i sadece bu cümlesinden dolayı bile öldürebilirdim. "Alt tarafı bir ilaç sana ne etkisi olabilir ki?"

Sinirden zangır zangır titrerken, "Haklısın performans arttırıcı bir ilacın ve o rezil karışımın bana ne etkisi olabilir ki!" diyerek ellerimle göğsümü serinletmeye çalıştım. "En fazla dayanamayıp gördüğüm ilk erkeğin üzerine atlarım hepsi bu!" Büyükbabamı öldürüp kadınlar koğuşuna hızlı bir geçiş yaparsam belki bu geceyi sağ salim atlatabilirdim.

Vücudumun maruz kaldığı şeyler yüzünden yerimde duramadığım için merdiveni inmeye başladım. Yoğun bir enerjiyle dolup taşmaya başlamıştım ve içimden bir ses bu daha sadece başlangıç diyordu!

Karun'un kardeşleri peşimden gelirken Çağıl, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Ateşim gittikçe yükseliyor bu gece kendimi karantinaya almalıyım," diyerek çıkış kapısına doğru yürüdüm. "Burada korumalar dahil çok fazla erkek var. Onlardan değil ama kendimden ve yapacaklarımdan korkuyorum!" Gittikçe daha çok azgınlık belirtisi gösteriyorken burada kalamam.

Ya şaka gibi ama yanıyorum!

"Ömrümü yedi bu adam, ömrümü!" Söylenerek dışarı çıktığımda Karun daha yeni eve gelmişti. Hay aksi!

Arabadan inen adama bakmaktan kendimi alamadım. Yine birilerinin yakasına yapışıp canını yakmış olmalı ki kumral saçları dağınıktı.

Avuçlarım karıncalanıyor çünkü parmaklarımı o saçlara daldırıp her bir tutamına dokunmak istiyorum. Yakışıklı yüzüne yakından bakmak ve etli dudaklarını nefessiz kalana kadar öpmek istiyorum. Onu sıcak tutan ama baktıkça beni daha çok kavuran o ceketten kurtulmak ve gömleğinin tüm düğmelerini koparıp atmak istiyorum. Üzerine yürüyüp sırtını önünde durduğu arabaya yaslamak ve onunla sevişmek istiyorum. Aman Allah'ım bunu yapmak için can atıyorum!

Ona doğru bir adım atmıştım ki son anda kontrolümü sağlayıp kendimi durdurdum. "Allah sana başka dert vermesin büyükbaba!" diye kısık bir sesle söylenmeye başladım.

Karun bana doğru adımlar attıkça etrafıma bakıp kaçacak bir yer arıyordum. En sonunda daha fazla dayanamayıp bahçe kapısına doğru yürüdüm. Buradan bir an önce çıkmalıyım. Arkamdan, "Bu saatte nereye gittiğini sanıyorsun?" diyen sorgulayan sesini duydum. Bende bilmiyorum!

Arkamı döndüğümde olduğu yerde durmuş, cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Çağıl gülerek, "Boynuz sevmiyorsan bence bu akşam ona göz kulak ol," dedi. Bu hain ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Kardeş terörü dedikleri bu olsa gerek.

Karun kardeşinin ne demek istediğini anlamayınca Çağıl onun yanına gitti. Korumaların duymasını istemediği için abisine iyice yaklaştı. Beni gösterip gülerek ona bir şeyler anlatırken alnımdaki teri siliyordum. Mart ayında azan kedilere dönmüşken ne yapacağımı bilmiyorum. İçimde başlayan bu yangın gittikçe beni daha çok sarıyordu. Çağıl sustuğunda Karun, "Ciddi misin?" dedi ona bakarak. O bile başıma böyle bir şeyin geldiğine inanamamıştı.

Çağıl'ın anlattıklarına hiç ihtimal vermemiş gibi başını çevirip bana baktı. Terden parlayan yüzüme, dipleri nemli saçlarıma ve yerimde rahatsızca kıpırdanan halime uzun uzun baktı. Saçlarımı arkaya atıp elimle kendimi serinletmeye çalıştığımı görünce gülmeye başladı. Gülmek ne ki bildiğin kahkaha atıyordu. Başıma gelen bu felaketi komik mi buldu?

Korumalar ve kardeşleri onu ilk kez bu kadar yüksek sesle gülerken görüyor olmalı ki hepsi afallamıştı çünkü Karun, arada tebessüm ederdi

ama çok az böyle içten gülerdi. Gülüşünü durdurmaya çalışırken, "Yani şimdi sen-" deyip tekrar gülmeye başlayınca somurtmaya başladım. "Evet, alev almış vaziyetteyim o yüzden hemen gitmeliyim."

Gitmekte kararlı olduğumu görünce gülmeyi bıraktı. "Bu gece hiçbir yere gidemezsin." Gerekirse beni zorla evde tutacakmış gibi bakıyordu.

İçinde bulunduğum rezil durum karşısında ağlamamak için kendimi zor tutarken, "Anlamıyorsun," dedim kısık bir sesle. "Gerçekten çok müşkül bir durumdayım."

Mavi gözleri kor gibi yanan vücudumda arsızca dolaşırken dudağının köşesi çok az kıvrıldı. "Sıkıntı yok," dedi arsızca. "İyi bir eş olarak karımın müşküliyetini gidermek vazifem," dediğinde gözlerimi irice açarken Çağıl gülmeye başladı. İyi bir eş olarak mı?

Bu geceyi kazasız belasız atlatacağımı hiç sanmıyorum!

"İstemez!" Söylenerek sinirli adımlarla malikaneye doğru yürümeye başladım. "İyiymi ben!" İyi bir eşmiş! Demiyor ki buna dünden razıyım!

İçeri girer girmez hemen merdiveni tırmanmaya başladım. Peşimden malikaneye giren sözde düşünceli kocam arkamdan, "Akşam yemeğine katılmayacak mısın?" dedi eğlenen bir sesle. Bu konu üzerinden uzun süre benimle uğraşacağını biliyorum.

Merdivende durup ona doğru döndüm ama çok sinirli olduğum için kaşlarım çatıktı. "Bana bak yanıyorum zaten oyalama beni!"

Gülerek başını salladı. "Yavrum bende onu diyorum ya, söndürebilirim."

"Sen niye söndürüyormuşsun?"

Kaşlarını usulca çattı ve "Ben dururken karımı kim söndürecekmiş?" dedi tehditkâr bir sesle.

"Ben."

"Sen?"

"Evet, ben?"

"Nasıl?"

"Tam olarak şöyle." Elimi yavaşça kaldırıp çıplak bacağıma koyduğumda boğazındaki çıkıntı sertçe hareket etti. Mavileri bacağımda gezinen parmaklarımın her hareketini takip ediyor, soluksuz bir şekilde beni izliyordu. Ona belki de hiçbir şeye değişmeyeceği seyirlik bir manzara sunuyordum. Gözlerinin içine bakarak parmaklarımı biraz daha bacağıma sürttüm.

Yukarı doğru tırmanan elimi kısa eteğimin altına koyduğumda, "Siktir! Odanda kendine mi dokunacaksın?" dedi. Sesi gırtlığından çıkarken izlemek için her şeyi yapacak gibiydi.

Elimi çekerek gülümsedim. "Kim bilir." Ona sırtımı dönüp merdiveni çıkmaya başladığımda, başını omzuna doğru eğdiğini ve kısıtıldığı gözleriyle kalçama baktığına eminim.

"Canıma kastın var büyükbaba!" Baş belası büyükbabama kızarken alev almış bir durumdaydım. O enerji karışımı ve hapların etkisini tam anlamıyla hissetmeye başladım.

Odanın içinde deli gibi dönerken hiç iyi değildim. Gece yarısına kadar kendimi durdurmayı bir şekilde başarmıştım ama artık dayanacağımı sanmıyorum. Hormonlarım nirvana yapmışken yerimde bile duramıyordum. Kontrol edemediğim bir enerjiyle dolduğum için kıpır kıpırdım. Tenim terden artık parlıyor, aldığım hızlı nefeslerin sesi odamı istila etmişti. Duyduğum tek şey adım seslerim, yüksek çıkan soluklarım ve ritminden şaşan kalbimin sesiydi. Bu nasıl mümkün, bilmiyorum ama yanıyorum. Seks açlığım beni kıvrandırırken kafayı cinsel fantezilerle bozmuştum. Benim çok acil sevişmem gereken konular vardı!

Elimde sıkıca tuttuğum telefondan gelen sesle amaçsızca odada dönmeyi bıraktım. Mesaj Kadem'dendi. Aynı durumda olduğu için belki o bana bu

durumda ne yapmam gerektiğini söylerdi. Mesajın ondan geldiğini görünce hemen açtım. **"Soğuk bir duş aldın mı, iyi gelir?"**

Göz devirerek, **"Hem de üç kez ama işe yaramıyor,"** yazdım.

"A planı: hiçbir koşulda Karun'un odasına gitme."

"B planını duymak istiyorum."

"B planı: A planına uy."

"C planını duymak istiyorum!"

"C planı: hiçbir şekilde A planını çiğneme!"

Ağlamak istiyorum çünkü şu an için en büyük sorunum A planına sadık kalmaktı.

"Tamam," yazdıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Evet, çoktan üst katın merdivenine tırmanmaya başladım. Kimse ikizler burcu olan bir kadının kararlılık seviyesini sorgulamasın.

Kadem'in mesajı çok hızlı geldi. **"Çoktan odandan çıktın, değil mi?"**

"Nasıl bildin?"

"Çok kolay tamam dedin!"

Gülerek başımı iki yana salladım en azından beni tanıyordu. **"Sen ne yaptın?"**

"Gittiğimiz barda Duha'ya yakalandık. VIP bölümündeki odalara kitledi bizi."

Kahkaha attım. **"İkinizi aynı odaya mı hapsetti?"**

"Hayır, lan salak! Yetmiş yaşında bile escortluk yapan yaşlı kadınlarla. Göz küsüyor, nefis bu ne deyip çıldırtıyor, artık sen düşün ne haldeyiz. Kendimizi balkona kilitleyip yan balkonlardan Kenan ile birbirimize laf

atıp duruyoruz işte. İçerideki o hanım teyze gitmeden odaya girmem!"
deyince kıkırdamaya başladım.

Duha'nın piçlikleri hiç bitmiyordu. Çocuklar bu kadar azmışken onları genç kadınlarla baş başa bırakmak yerine iki yaşlı kadınla odaya kilitlemek tam da onun yapacağı bir şeydi.

Mideniz kaldırıyorsa bu kadınları yatağınıza alın der gibiydi.

Çatı katına çıktığımda çok heyecanlı olduğum için derin bir nefes aldım. Karun'un odasının önünde durmuş kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Pek işe yaradığını söyleyemem. İçimdeki kontrolsüz güç yüzünden kapıyı çalmayı unuttuğumu içeri girene kadar fark etmemiştim. Adımımı içeri attığım an zaten yanan vücudumu cehennem ateşi gibi bir sıcaklık kucakladı beni. Kendimi saunaya girmişim gibi hissettirecek sıcak bir hava hâkimdi bu odada. Odadaki sıcaklığın nedeni harıl harıl yanan şömineydi.

Haziranı geride bırakmış olabiliriz ama Temmuz sıcağı da hafife alınamazdı. Malikânenin her odasındaki klimalar püfür püfür eserken Karun'un odasındaki klimanın çalışmaması şöyle dursun, şömine yanıyordu. Bu adamdaki üşüme hissi gerçekten hiç normal değildi! Yahu ben böylesine yanarken cehennem gibi sıcak bir yere geldim!

Odasındaki tüm ışıkları söndürdüğü için burayı aydınlatan tek şey şöminenin aleviydi. Loş ışığa maruz kalırken odayı incelemeyi sonraya bıraktım çünkü şu an için odasından daha başka şeyleri merak ediyor ve arzuluyordum. Şöminenin karşısındaki tekli koltukta oturarak içkisini yudumluyordu. İsteddiği ısıya nihayet kavuşmuş olmalı ki koltukta sere serpe oturuyordu.

Üzerinde ceket yoktu ve beyaz gömleğinin düğmeleri yarısına kadar açıktı. Açtığı kravatı atk gibi boynunda salınırken gömleğinin kollarını toplamıştı. Baş omzuna doğru hafifçe bükülmüştü ve o, şöminenin ateşini izlemeye dalmıştı. Gri koltuğun üzerinde gölgelerin içine çekilmiş bir haldeyken öylesine yorgun ve yaralı görünüyordu ki, şu anda aklını esir alan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Nedendir bilmiyorum ama gündüzleri bize gösterdiği o güçlü adam ve geceleri ateşi izleyen bu adam aynı değildi. Böyle anlarda ne düşünüyordu? Canını yakan, mavilerine fazladan durgunluk katan o şey neydi? Geçmişiyile ilgili bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum ama bir türlü ne olduğunu öğrenemedim. Bana anlatmıyordu ve bende hayatına burnumu sokmak istemediğim için soramıyordum.

Odanın içinde öylece dikilmiş duruyordum. Nedendir bilinmez bir süre sonra, "Orada dikilmeye devam edecek misin?" dedi hâlâ ateşi izlerken. Bunları söylerken başını çevirip bana bakmamıştı bile.

"Bu sefer topuklu giymedim ben olduğumu nasıl anladın?" Odasında davetsiz bir misafir gibi gergince dururken her an müsaade isteyip gidebilirdim.

"Kokun," diyerek iç çekti. "Uzaktan limon çiçeği yakından ise menekşe," dedi. "Ne zaman yanından geçsem sende aldığım tek koku limon çiçeklerinin o sofistike notası ama burnum saçlarına değdiğinde gözlerimin önünde canlanan tek şey menekşeler."

Başlangıç için kullandığım parfümden bahsetmesi sinirlerimi biraz yatıştırdığı için ona doğru yürümeye başladım. Odanın ortasına gelince ayakkabılarımı çıkartıp sıcak, yumuşak halıya bastım. Onun karşısında durduğumda sırtım şömineye dönük olduğu için sıcaklığı daha çok hissettim. Başımı çevirince koltuğunun yanında duran sehpanın üzerinde buz kovası ve içinde açtığı bir şişe viski gördüm. Karun'un elindeki kadeh dışında sehpanın üzerinde bir kadeh daha vardı. "O kim için?"

Gözleri kuşağını sıkıca bağladığım sabahlığın altındakini görmek ister gibi bakarken, "Senin için," dedi. Damarlarımda gezen enerji arttırıcı şeylerden sonra bu gece mutlaka odasına geleceğimi biliyordu.

"Madem geleceğimi biliyordun buraya benim için niye bir şey koymadın? Nereye oturacağım?" Koltuğunun yanına benim için de bir koltuk çekebilirdi.

Başını küçük bir açıyla eğerek ayaklarının önündeki beyaz, tüylü halıyı işaret etti. "Buraya otur." Aslında oturacağım yeri bile önceden düşünmüştü, değil mi? Bir kedi gibi dizlerinin önüne kıvrılıp oturmamı istediğine göre bu geceyle ilgili her şeyin kontrolünü elinde tutmak istiyordu. Baskın bir karakteri olduğunu düşünürsek bu isteği beni hiç şaşırtmadı.

İsteddiği gibi dizlerinin önünde oturup oturmayacağımı merakla beklerken dudaklarım kıvrıldı. "Oturacağım yeri kendim seçerim." Siyah sabahlığın kuşağını tutarak açtım. İpek sabahlığı omuzlarımdan iterek gözlerinin önünde yere düşürdüm.

Üzerimdeki ince askılı siyah, dantel geceliği görünce göz bebekleri büyümeye başladı. Geceliğin ince, ipek dokusu tenime masaj yapar gibi rahatlatıcı bir his bırakıyordu. Göğüs kısmı dantellerden oluştuğu için göğüslerimin uçları belli oluyor, bir kısmı geceliğin açık yakasından taşıyordu. Kalçamı bile zor kapatan kısalıkta olması da onu etkileyen başka bir faktördü. Gözleri baştan ayağa beni süzerken elindeki kadehi dudaklarına yaklaştırdı ve bir dikişte kadehin içindeki tüm içkiyi içti.

Çıplak ayaklarım halının yumuşak dokusuna sürtünerek ona iyice yaklaştı. Gözlerimi bir saniye bile gözlerinden ayırmadan ayaklarının tam önünde dizlerimin üzerine oturdum. İtaatkâr bir köle gibi bacaklarımı altına alıp dizlerimin üzerine oturduğumda henüz ona dokunmadan taş kesildi. Sözünü dinleyeceğimi beklemiyordu. Bir süre onun fantezisini gerçekleştirebilirim ama bu gece sadece onun istekleri doğrultusunda ilerlemeyecekti.

"Bana viski yok mu?" dediğimde şöminenin ateşi beni kavuruyordu ama arzu dolu şehvetli bakışlarımda onu.

Güçlkle bakışlarını cayır cayır yanan ve terden parıldayan vücudumdan çekip elini koltuğun yanındaki sehpaye doğru uzattı. Tepside ters duran kadehi alıp kovanın içindeki şışeyi çıkardı. Önce benim kadehimi daha sonra da kendi kadehini doldurdu. Bana doğru dönüp kadehlerden birini uzattı ama tam alacaktım ki kadehi biraz kendine doğru çekince ne istediğini anlamadım. "Seninle sıradan bir gece istemiyorum." Diktatör birinin sadist zevkleri vardı gözlerinde. "Aslına bakarsan seninle sıradan olmayan her şeyi istiyorum."

Kendi hakkında bir sır verir gibiydi sesi. Yüzünde gizemli ve karanlık bir ifade vardı. "Karımsın ama bu gece seninle nasıl olacak bilmiyorum." Buraya onunla sevişmek için geldiğimi iyi biliyordu zaten bu konuda onu endişelendiren bir şeyler vardı.

"Ne demek istiyorsun?" Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum. "Karın olmam sevişmemize engel mi?" Kafam karışmış gibi ona bakmaya başladım. "İnsanlar bunu özgürce yapmak için evlenmiyor mu zaten?"

Güldü. "İnsanlar birbirini sevdikleri için evlenir."

Gülüşüne eşlik ederek gözlerine baktım. "Seni sevmiyorum, biriyle sevişmek için onu sevmeye ihtiyacım yok."

Başını ağır ağır sallayarak kadehi bana uzattı. "Bende seni sevmiyorum ve bu gece olacaklarda sevgi aramayacağını bilmek güzel," dediğinde nedense birbirimizi kandırır gibiydik. Sevmediğimizi söylemek en kolayıydı zor olan diğer ihtimali düşünmekti.

"Duygu yok," diyerek uzattığı kadehi aldım.

Aynı kararlılıkla bana bakarken, "Bağlanmak yok," diye ekledi.

"Sadece seks."

"Ve buna farklı anlamlar yüklemek yok," diyerek sözlerimi tamamladı. Bu gece tensel ihtiyaçlarımıza duygusal anlamlar yüklemeyeceğimize dair bir anlaşma yapmıştık.

Dizlerimin üzerinde durduğumda arasına girdiğim bacakları belimin iki yanındaydı. Duygusuzca yaşanan bir ilişkinin nasıl olacağını düşünüyordum çünkü önceki ilişkilerimin hepsinde ben genelde fazla âşık olan taraftım. Bir elin beş parmağını geçmeyecek ilişkilerimde yatakta seviştiğim kişi genelde âşık olduğum kişi olurdu.

Biraz gevşemek için viskiyi hızlı bir şekilde içip boş kadehi yere bıraktım. Duygu olmadığına göre başlangıç için romantik cümlelerle beni rahatlatmasını ondan bekleyemezdim. Ya da küçük tatlı dokunuşlarla

sinirlerimi yatıştırmasını. Ruhsuzca bir sevişmeye kendimi hazırladığım için her şey fazla hızlı ve hissiz olacak gibiydi. En azından içimdeki bitmek bilmeyen bu seks açlığını dindirmiş olacaktım. Bu yüzden vakit kaybetmeden harekete geçmeliyim. Hemen her şey olup bitsin ve içimdeki bu yoğun tutku dinsin istiyorum.

Ayağa kalkıp, "Yatağa geçelim mi?" dediğimde yüzünde manidar bir ifade oluştu. "Acelen ne?"

"Israrla anlamak istemiyorsun ama acilen sevişmeliyiz!" dediğimde yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. "Hızı severim ama yatakta değil." İkinci kadehini de bir dikişte içti. Boş kadehi sehpanın üzerine bırakıp bana elini uzattı.

Elini tuttuğumda iri eli avucunun içine aldığı elimin üstünü birkaç saniye baş parmağıyla okşadı. Daha sonra hiç beklemediğim bir anda elimden çekerek beni kucağına düşürdü. Göğsüne kapaklandığımda oturuşumu istediği pozisyona getirmek için belimi tuttu. Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturunca başımı kaldırıp işgüzar yüzüne baktım. "Hız tutkum karımla sevişirken geçerli değil," dediğinde yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyordu.

Hafifçe büktüğü parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Bu ikimizin ilk gecesi, her anı unutulmaz olmalı." Duygu yok diyen birine göre fazla düşünceliydi.

Yüzümdeki ellerinin hipnoz etkisi olmalı ki mayışarak başımı salladım. Vücut ısıyı arşa çıkaran sıcak bir odada ne isterse yapacak gibiydim. Bana istediğim şeyi verdiği sürece yapardım da. İsteddiğim oydu, onunla ilgili her şey. Bakışları yüzümün her zerresinde oyalanırken, "Saka," diye mırıldandığında bu ismi telaffuz etmeyi seviyor gibiydi. "Gözlerim seninle ilgili her şeyi neden fazla güzel görüyor?" deyince gülümsedim. Doğrudan bana güzel olduğumu söyleyemeyen bir adamla evliydim.

"Belki de güzel olduğum içindir." Şımarıkça çıkan sesimle gülümsedi. "Belki de seninle sevişmek için sana duymak istediğin şeyleri söylüyorumdur." Omuz silkti. "Erkekler bunu hep yapar." Hiç sanmıyorum

Çünkü çoğu erkeğin denediği basit taktiklere ihtiyaçı yoktu. Özellikle de onunla sevişmeye istekli bir kadın karşısında.

"Benimle sevişmek için beni güzel sözlerle avutmaya ihtiyaın yok." Onu öpmek için ona doğru eğildim. "Ben zaten bunu istiyorum."

Dudaklarım dudaklarına değeceği esnada gülerek, "Bunu o kadar iyi saklıyorsun ki sylemeseydin hiç anlamayacaktım," deyince onu öpmeden geri çekilip bende gülmeye başladım. Benimle şakalar yapıp eğlenmesine alışık olmadığım için bu hali beni mutlu ediyor, daha şimdiden gerginliğimi alıyordu. Her zaman fazla ciddi olduğu için onu sert kabuğunun dışına çıkmış görmek benim için çok yeni bir şeydi.

Yüzümdeki elleri boynuma indi. Saçlarımı omzumdan arkaya atarak bana dokunmaya devam etti. Bu geceyi ağırdan aldığı için içimdeki cinsel açlığı kontrol etmeye çalışıyordum. Benim olduğu kadar bu gece onun da gecesiydi ve ikimizde istediğimiz gibi bu geceyi yaşamalıydık. Bu yüzden hızlı bir seks isteğimi bastırmaya çalışarak bana dokunmasını, vücudumu keşfetmesine izin verdim.

Bu gece beni yoldan çıkaran şeytanlarım kulağıma fısıldıyor, onunla bütünleş artık diyerek bana nutuklar çekiyordu. Karun ise tüm o nutukların aksine sakince ellerini boynumdan gezdiriyor, terli tenime küçük dokunuşlar yapıyordu. Kasıklarımındaki sızı gittikçe basıncını arttırınca suratımı astım. "Ciddi anlamda sınırdayım," dediğimde bu kadar açık sözlü olmam hoşuna gitmiş gibi gülmeye başladı. "İnanılır gibi değilsin." Gülüşünün hastasıyım.

Elimi yüzüne doğru uzatıp yanağına dokunduğumda gülümseyen dudakları düz bir çizgide buluştu. Diğer elimi de yüzüne doğru uzattığımda hiç kıpırdamadan beni izlemeye başladı. Yanaklarında gezindi ellerim, çıkık elmacık kemiklerine ve erkeksi sert yüz hatlarına yavaşça dokundum. Parmaklarımı yukarı kaydırıp parmak uçlarımla uzun, kıvrımlı kirpiklerine dokunduğumda mavilerini usulca yumdu ve kendini tamamen benim dokunuşlarıma bıraktı.

Parmaklarım gözlerini benden gizleyen her bir kirpik teline dokundu. Hepsini tek tek saymak ister gibi kirpiklerine hafifçe dokundum. Göz

kapaklarında sürtünen ellerim onunla ilgili her Şeyi beynime kazımak ister gibiydi. Tanışmamızın zamanı gelmişti artık.

Kaşlarını parmaklarımla ezberledikten sonra alnındaki belli belirsiz çizgilerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Sinirlendiğinde her bir kaş çatmasıyla bu çizgiler daha belirgin bir hâle geliyordu. İŞaret parmağım alnının ortasından kayarak burnunun ucuna kadar kaydı. Düz burnunu belleğime kazıdıktan sonra avuçlarımı sakallarına bastırdım. Gr olmayan seyrek sakallarına avuç ilerimle dokundum ve çenesinin güzel biçimini aklıma kazıdım. Parmaklarımın uçları etli dudaklarının üzerinde gezinmeye başlayınca dudakları yavaşça aralandı. Ilık nefesi parmak uçlarıma nüfus ederken gözleri hâla kapalıydı.

Birinin yüzünü parmaklarımla tanırken babam dışındaki herkes bunu yaparken çok oyalandığım için genelde sıkılır, artık durmamı isterdi. Fakat on dakikadır yüzüne dokunmama rağmen Karun hiç sıkılmış gibi görünmüyordu. Kapalı gözlerle kendini ellerimin dokunuŐuna bırakan adamın yüzünde Şaşırtıcı bir huzur vardı.

Yüzünün her zerresine dokunup beynimin belleğine iyice kazıdıktan sonra ona doğru uzandım. Aralıklı dudaklarına tüy gibi yumuşak bir öpücük bıraktığımda gözlerini yavaşça açtı. Onunla ilk kez tanışıyormuŐ gibi, "Merhaba," dedim kısık bir sesle.

Dudaklarında hâla öpücüğün belli belirsiz dokusunu hissederken bana daha önce hiç görmediğim bir gzellihte gülümsedi. "Merhaba." Artık tanıştığımızı biliyordu.

Tekrar ona doğru uzandığımda bu sefer beni durdurmadı. nce dudaklarının kıvrımına küçük bir öpücük kondurdum daha sonra dudağının diğerkŐesini de öperek öpücüğümü eşitledim. Çift olan her Şeyi eŐitlediğimi bildiği için bana hiç karışmadı. Dudaklarım dudaklarının üzerinde milimlik bir mesafe bırakarak durdu. Yüzünü ellerimin arasına alırken alnımı onun alnına yasladım. Nefes alışlarımız birbirine karışırken gözlerim bir kez güzel gözleriyle buluştu. Bakışları çok içtendi.

Ilık nefeslerimiz birbirine çarptığında göz göze geldik. Gözlerinde gördüğüm yoğun Şehvetten memnun kalarak dudaklarımı onun dudaklarına

hafifçe sürttüm. Bunu yapmamla içinde bir şeyler onu kamçılarmış gibi daha fazla ağırdan alamadı. Uzanıp beni öpmeye başlayınca ona karşılık vermek için fazla beklemedim.

Soluksuz bir şekilde birbirimizi öperken ellerimiz de uzun zamandır özlemini çektiğı dokunuşları özgürce hissetmeye başladı. Kucağındayken öpüşüyle kıvranırken dudaklarıma değen dudakları ölüm ve yaşam gibiydi. Nefesimi keserek beni intiharın kıyısına itiyor, ancak devamında hazzı aşılayarak yaşadığını hissettiriyordu. Gömleğinin kalan düğmelerini aceleyle açıp göğüs kaslarında ellerimi gezdirmeye başladım. Yoğun bir güç fişkiran bu sert kaslara başından beri dokunmak istiyordum. Ona dokunmak hakkımdı, belki de bir tek benim hakkımdı.

Benden önceki tüm kadınların izini onun teninden kazımak ister gibi ona dokunuyor, vücudunda kendi izlerimi bırakıyordum. Kendimi onun öpüşlerine ve ona dokunuşlarına o kadar kaptırmıştım ki, beni derin bir hazzın içine çeken ellerinin yaptıklarını çok sonradan fark ettim. Bir eli göğüslerimde oyalanırken diğeri eli çıplak bacağımda gezinmeye başladı. Dizimde başlayan sabırsız dokunuşları bacağıma sıkarak, çoğu zaman okşayarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Direnmek yerine teslim oldum.

Kucağına oturduğum için kısa geceliğın eteğı iyice yukarı toplanmıştı. Eli geceliğın altına sızdığında vücudum büyük bir beklentiyle kasıldı. Parmakları bacaklarımin arasına daldığında, "Siktir!" dedi boğuk bir sesle. Gözlerini gözlerime kenetleyince mavilerindeki açlık azımsanamazdı. "İç çamaşırı giymemişsin." Sesi pütürlü ve kalın çıkmıştı.

Kesilen nefesimi düzene koymaya çalışarak hızlı hızlı nefesler almaya başladım. Bacaklarımin arasında yaramazlık yapan eli nefes alışlarıımı daha da hızlandırıyordu. Kasıklarımin arasında beni deli eden parmakları yüzünden kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başlamıştı. Göğüs kafesim büyük bir hızla yükselip bir balon gibi söniüyordu. Terleyen yüzümü, alnıma yapışan kakülümü ve dokunuşuyla aralanan dudaklarıma baktıkça parmaklarının hareketini arttırdı. Bana zevk vermek, aldığım zevki yüzümde izlemek onun için hazların en büyüğüymüş gibi gözleri koyulaşmıştı.

Geceliğın eteklerini tuttum ve gözlerinin içine bakarak yukarı doğru sıyırdım. Hızlı değil, yavaş hareketlerle geceliği yukarı doğru toplamaya başladım. Geceliğın altındaki her şeyi bir an önce görmek ister gibi sabırsızca, "Ben parçalamadan çıkar şu şeyi!" dedi kükremeyi andıran bir sesle.

Onu biraz kıvrandırmak için sinir bozucu bir yavaşlıkla geceliği yukarı topluyor, ağırdan alıyordum. Dudakları kıvrıldığında meydan okur gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. Kasıklarımındaki eli hareketsizce durunca bundan hoşlanmadım. "Devam et," dediğimde sesimdeki yakarışın zerre kadar farkında değildim.

Her şeyiyle bana hükmederken, "Çıkar," dedi otoriter bir sesle. Gözleriyle sinirlerini bozan, beni onun bakışlarından gizleyen geceliği işaret etti. "Hemen!"

Parmaklarının hareketi durduğu için eteklerinden kavradığım geceliği yukarı çekerek kafamdan çıkardım. Çıkardım çünkü bana yaptığı şeye devam etmesini istiyorum. Geceliği yere attığımda kucağında çırılçıplak kalmıştım. Boğazındaki adem elması sertçe hareket ederek yutkundu. Muhtemelen avucunun içini ancak dolduracak dik göğüslerime, göğüslerimin uçlarındaki pembe tomurcuklara bakıyordu. Boğazı kurumuş gibi tekrar yutkunduğunda dudaklarını emerek ıslattı.

Terden sıırılsıklam olan nemli ve kavruk vücudumu aklının her köşesine kazımak ister gibi seyre daldı. Uzun boynumu, ince omuzlarımı, dik göğüslerimi, ince belimi ve daha aşağıları soluksuz bir şekilde izledi. Gördüğü her detay kalbini hızlandırıp kan akışını kesiyormuş gibi, "Saka," dedi gırtlğından çıkan kalın bir sesle. "Sen kazanılacak bir ödöl değil, her şeyinle hak edilecek bir kadınsın."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm oluştuğunda parmaklarıyla yaptığı şey yüzünden belim yay gibi arkaya doğru büküldü. Parmağını içimde hissetmek kısık bir sesle iniltiiler çıkarmamı sağladı. Her hareketim onu deli ediyor olmalı ki, "Yemin ederim intihar sebebisin!" diyerek içimdeki hareketlerini hızlandırdı. Bana istediğimi vererek tahrik ve tatmin olan bir deliydi.

Parmaklarının dokunuşları ve içimdeki gelgitleri beni hazzın doruklarına çıkardığı için, "Karun," diye fısıldadım hızlı hızlı nefesler alırken. Ellerimi omuzlarına bastırıp, "Dur," dedim güçlükle. Gelmek  zereydim. İçimdeki bu sarsıcı dürtüye daha fazla engel olamıyorum. Benimle bütünleştiğinde bunun olmasını istiyordum şimdi değil çünkü bir gecede birden fazla orgazm olan bir kadın değildim.

Ensemi kavrayıp beni üzerine iyice çekerken, "Kendini kasma," diyerek beni öpmeye başladı. Dudakları fazla acelec , kasıklarındaki elleri ise beni çıldırtıyordu. Omurgamdan başlayıp aşağıya inen soğuk bir ürperti onun parmaklarıyla birleşip içimi titretmeye başladı.

Nefes alışlarım yetersiz gelmeye başladığında onun dudaklarından ayrıldım. Hızlı hızlı nefesler alırken, "Yavaşlamalısn," diye fısıldayıp tekrar ona durmasını söyleyecektim ki titremeye başladım. Kasıklarında başlayan titreme tüm vücudumu sarınca aralıklı dudaklarımdan çıkan iniltilerle kasıldım. Vücudumu ezbere biliyormuş gibi hangi noktalara dokunarak beni heyecanlandıracağını çok iyi biliyordu. Sebepsizce içimde bir kıskançlık oluştu. Bunu başka kadınlara da yaptı mı? Benden  ncesi umurumda değildi ama onu başka kadınlarla d şlemekte hoşuma giden bir şey değildi.

Vücudumdaki tatlı kasılmalar ve titremeler bir süre sonra yatışınca baygın bakışlarım onu buldu. Bu gecenin ilk orgazmını bana yaşatan adam büyülenmiş gibi beni izliyordu. Yüzümde ne görüyorsa bu onu seksten daha çok memnun ediyormuş gibiydi. "Son günlerde kafamın içinde defalarca seninle seviştim," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Sayısız bir şekilde benim için geldiğini ve o an ki yüz ifadeni düşündüm." Gözlerini baygın bakışlarımdan bir saniye olsun ayırmıyordu. Sanki bir an bakmazsa kaybolacakmışım gibi hissettiriyordu. "Bunu birçok kez kafamda canlandırdım ama böylesi hayal gücümün çok ötesinde," dediğinde tenimin altına bir ısı dalgası yayıldı, utanmaya başlamıştım.

"Kaşların hafifçe çatılıyor," dediğinde az önceki eserini bana anlatmaya başladı. "Dudakların aralık ama burnunda nefes alıyorsun. Gözlerin kayarken dudaklarını ısırarak başını arkaya atıyorsun." Yanaklarımdaki ısı çoğalırken gözlerime yoğun bir tutkuyla baktı ve "Saka," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Seni daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim."

Beni utandırmayı bırakması için kıkırdayarak, "Şimdi bana âşık olduğunu da söylersin sen," diye ona takıldım.

Gülerek başını iki yana salladı. "O kadar uzun boylu değil."

"Karun." Adını fısıltıyla söylerken kirpiklerimin altından ona baktım. "Bu bana yetmedi."

Bu sefer kendini tutamayıp kahkaha attı. "Yavrum daha başlamadık bile bu kadarıyla sınırlı mı sanıyorsun?"

Gömleğini omuzlarından sıyırmaya başladım. "Çıkar şunu kocam," dediğimde gözleri öpmekten rujumu taşırdığı dudaklarına bakıyordu. "Emrin olur," dedi büyülenmiş gibi bir sesle ve gömleği çıkarmaya başladı.

Beni hiç uğraştırmadan gömleğini çıkartırken şöminenin kızıl ateşi mavilerine yansıyor ama yine de gözlerinin koyu mavisini açamıyordu. Gömleğini çıkartınca tekrar onu öpmeye başladım. Beni kucağına alıp kalktığı anda bile onu öpmeyi bırakmamıştım. Dudaklarının bağımlı edici bir etkisi vardı. Sabırsızca kucağından inip ellerimi göğsünden gezdirmeye başladım fakat bunu yaparken de onu öpmeyi bırakmıyordum. Yüzümü avuçlarının arasına alıp başını omzuna doğru eğerek bana karşılık vermeye başlamıştı.

Ellerim pantolonun kemerinde oyalanınca bana hiç engel olmadı, onu soymama izin verdi. Bu yaptığım belki de kendi prensiplerime bir ihanetti çünkü hiçbir zaman içinde aşk olmayan bir seksi doğru bulmamıştım. Fakat hiçbir vicdan azabı duymuyor, yaptıklarım için utanç hissetmiyor ve aşağılık duygusunu ruhumda taşıyordum. Onunla olan her şey yanlıştı fakat doğru gibiydi de. Üstelik aşk olmamasına rağmen fazla duygulu ve hisliydi. Belki de aşk yok diye kendimi kandırıyordum çünkü birbirimize olan dokunuşlarımız çok daha fazlası varmış gibi hissettiriyordu.

Dakikalar içinde ikimizde çırılçıplak kalmıştık. Gözlerim heybetli vücudunun her yerinde gezinmiş, gördüklerim beni heyecanın doruklarına çıkarmıştı. Korkmam gereken şeyler yaşasam bile dokunuşlarıyla beni yatıştırıp bu gece için hazırlamıştı. Gözlerim hep aynı noktaya kaydığında içimde filizlenen korkuyu gizlemek sandığım kadar kolay değildi. Küçük

bir öneride bulunmak ister gibi, "Acaba sadece sevişmekle mi yetinsek? Bence bütünleşmesek de olur," dediğimde artık o noktaya nasıl bakıyorsam güldü. "Sana bu kadar yükselmişken gerçekten bu odadan çıkmaya izin verir miyim sanıyorsun?" Keşke işler bu noktaya gelmeden önce bana bazı şeylerin boyutu hakkında birkaç ipucu verseydi. Böylece beni neyin beklediğini daha iyi bilirdim.

Aramızdaki mesafeyi kapattığında arkaya doğru kaçmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü gerçekten ürkmüş durumdayım. Korktuğumu fazla belli etmiş olmalıyım ki çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Sandığın gibi korkunç sonuçlanmayacak." Gözleri bana kendimi güvende hissettirmek ister gibi sıcacık bakarken sesi beni yatıştıracak kadar yumuşaktı.

Belimden tutup beni göğsüne çekince ürperdim. Aklımı başımdan alan o sertliği karnımda hissetmek bile soluk alışlarımı hızlandırıyordu. Kolları arasındaki ürkekliğimi görünce dudağının köşesi kıvrıldı, manidar gözlerle bana bakmaya başladı. "İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla bir kuş gibi titremeye başladın." Bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki dudaklarıyla beni susturdu.

Öpücükleriyle bir kez daha beni kandırdı. Dudaklarıma küçük öpücükler bırakıyor, bazen dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirerek kısık iniltilerimle odayı dolduruyordu. Tüm bunları yaparken silah tutan nasırlı avuçları vücudumun en mahrem yerlerindeydi. Sırtım şöminenin önündeki yumuşak halıyla buluştuğunda bile ne ellerini üzerimden çekti ne de dudaklarını tenimden. Şöminenin ateşi karşısında tutku dolu öpücüğümüze dillerimizin dansı da karışınca kasıklarımındaki sızı şiddetini arttırdı. Dudakları boynuma kayıp küçük ısırıklar bırakmaya başlamıştı.

Önce öpüyor sonra da dişlerini geçirerek bana sadistçe bir zevk yaşıtıyordu. Seks esnasında acıdan zevk aldığımı onunla keşfediyordum. Ağzıyla yaptığı şeye göğüslerimi avuçlayıp sıkan eli de katılınca odada duyulan tek şey benim yüksek çıkan iniltilerimdi. Dudakları boynumdan göğüslerime kayınca kendimi sırtüstü halının üzerine bıraktım. Göğüslerimden birini iri avuçlarının arasına alıp yoğururken diğerini ağzına aldı. Artık nefes almıyordum. Göğsümün tomurcuğunu dişlerinin arasına alıp hafifçe sıkınca inleyerek saçlarını kavradım.

Hızlı hızlı nefes alırken, "Daha fazla bekleyemem," diye ona yalvardım kıvranırlarımın arasından. Onu istiyordum, onu artık içimde istiyordum.

Beni getirdiği son durumdan memnun kalarak dudağının köşesi kıvrıldı. Elini uzatıp bacaklarımın arasına dokundu. Parmaklarına bulaşan ıslaklığı hissedince her şeyimle onun için hazır olduğumu anladı. Üzerime uzanıp aralıklı bacaklarımın arasındaki yerini alınca kalbim durma noktasına gelmişti. Onu istediğim kadar ondan ve birazdan olacaklardan korktuğumu görünce, "Bunu nasıl başarıyorsun?" diyerek kendini biraz bana doğru itti ve kasıklarımın duvarlarını zorlamaya başladı.

En az benim kadar hızlı hızlı nefesler alırken dişlerinin arasından, "Her hareketin cüretkar fakat vücudun titriyor ve ürkek," dediğinde mest olmuş gibiydi. "Dilinin söyledikleri edepsiz olsa da gözlerin fazla saf ve masum bakıyor. Sadece diğer şeyler de değil, sevişirken de onlarca kadını içinde barındıran birisin."

Yüzünü yüzüme yaklaştıırıp hipnoz olmuş gözlerle, "Saka," diye mırıldandı. "Seninle olmak tüm kadınlarla olmak gibi," dedi boğuk bir sesle. "Seninle sevişmek tüm kadınlarla sevişmek gibi." Bir erkeğin bir kadında aradığı her şeye sahip olduğumu söylüyordu. Bunu bana daha önce de söylemişti. Onu delicesine etkileyen ve ölesiye korkutan bu özelliğimi sevdiği kadar nefret de ediyordu çünkü beni tanıyan her erkeğin bende sevecek bir şeyler bulacağına inanıyordu. Bunu daha önce bana itiraf etmişti.

Sabrının sonuna gelmiş gibi cevap vermeme beklemeden kendini bana doğru itince dudaklarımda kopan çığlığa engel olamadım. Acıdan atılan bir çığlık olmadığını bildiği için beni öperken içimdeki hareketlerine devam etti. Daha önce hiçbir erkeğin bana yaşatamadığı yoğun bir hazzın içinde kayboldum. Gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönüyor, iniltiler çıkartarak onun altında kıvranıyordum. Bunu onunla gerçekten yaşıyordum. Asla uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi.

Kasıklarına vuran her sert darbesi bana aklımın almadığı bir hazzı yaşatırken durmasını hiç istemedim. Terden sıırıslık olan vücutlarımız şöminenin hoş sıcaklığıyla birleşince ortaya bir ressamın ihtiras dolu bir eseri çıkıyordu. Saklı kalan tüm kuytularımı kendi gücüyle doldurup beni keşfetmeye ne o doyabilirdi ne de ben. Bir yaprak gibi onun rüzgârına

kapıldığımda hiç bitmesin istedim. Ona dokunuyor, saçlarının arasında parmaklarımı gezdiriyor ve öpücüklerinde kayboluyordum. Onu en derinlerimde hissederken gerçek anlamda karısı gibi hissediyor, bana ait olan bir adamın kollarında her duyguyu uçlarda yaşıyordum.

Şöminedeki odunların kokusu burnuma gelirken birbirini tamamlayan bedenlerimiz odanın içine bir bahar şenliği getirmişti. İçimde kanat çırpın kelebeklerin ona doğru uçuştığı büyümlü bir anın içinde kaybolmuştuk. Omuzlarına bastırdığımda üste çıkmak istediğimi anlayıp bana izin verdi. Onu sırtüstü düşürdüm ve bacaklarımı iki yana açarak üzerine iyice yerleştirdim.. Hareketlerimi hızlandırdığımda ensemden tutarak beni kendisine doğru çekti. Öpmeye başladığında onun üstündeyken bir anda kendimi yine onun altında buldum. Kontrolün onda olmasını seviyordu.

Beni o kadar hızlı altına almıştı ki hızına inanamadım ama içime girip çıkması şiddetini arttırınca boşalmak üzere olduğunu anladım. O kadar baskın biriydi ki ben onun üstündeyken bunu yapmak istememişti. Böyle olmasından nefret etsem de bundan zevk alan bir yanımda vardı. Benim kasılmalarımı görmeden kendini bırakmadı. O içimdeyken kolları arasında titreyerek rahatladığımda o da bunu yaptı. İkimizde titriyorduk ve ikimizde çok hızlı nefesler alıyorduk. Bir süre üzerimde kaldı ve bunu yaparken bile küçük ve kışkırtıcı öpücükler hep boynumdaydı. Daha sonra rahatlayarak soluğunu verip yanıma uzandı.

Benimle işi bitmiş gibi aramıza bir mesafe koymadı çünkü kolunu başımın altına koyup beni göğsüne çekti. Göğsünü bir yastık gibi kullanıp başımı yaslayarak kollarının arasına girdim. Beni kollarıyla sıkıca sararak saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurunca tebessüm ettim. Duygu yok sadece seks demiştik ama gecenin başından beri bana olan her dokunuşu fazla duygu doluydu.

Seks ihtiyacını gidermek için dokunduğı bir kadın gibi değil de, dokunmak için yanıp tutuştuğı biriymişim gibi hissettirmişti. Bakışları seks için anlaştığı bir kadına bakar gibi değildi çünkü gece boyunca fazla hisli bakmıştı. Hani dedi ya kafamın içinde defalarca seninle seviştim diye, işte o hayallere sığdıramadığı bir kadını bu gece kolları arasına almıştı. Bir süreden sonra nedendir bilmem ama düşünceli bir sesle, "Pişman mısın?" diye sorduğunda sesinde saklı kalan korkuyu hissettim.

Kollarının arasında kıpırdanıp başımı kaldırdım ve çenemi göğsüne yaslayarak yakışıklı çehresini izlemeye koyuldum. "Hayatımda pişmanlığını çektiğim çok fazla şey var ama pişmanlıklarımın içinde bu gece yok." Gözlerindeki telaşın mumları bir bir söndü, yaslı olduğum sinesine rahat bir nefes nüfus etti. Pişman değildim ve bunu benden duymak onun için geceyi huzurlu bir şekilde noktalamıştı.

Kolları arasında sıyrılıp yerdeki geceliğime uzandım. Geceliği üzerime geçirdikten sonra sabırsız bir coşkuyla, "Odanı görmek istiyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Gör bakalım." Boxerına uzandığında ben çoktan ışığı açmak için işe koyulmuştum.

Işıkları açıp içinde bulunduğum odaya göz gezdirdim. Gözlerim ilk bahçenin ön kısmını tamamen gören camı buldu. Odanın güney cephesinde duvarın olması gereken yerin tamamı camdı. Yürüyüp cama yaklaştım. Bir penceresi yoktu ama terasa açılan kapısı bile camdandı. Buraya ilk geldiğimde bahçede durup bu cama bakmış ve uzun uzun benim odam olmasını istemiştim. Işık sızmayan her yer beni korkutuyordu ve bu devasa cam tüm ışığı içeri çekiyordu. Ben daha fazla ışık için bu odayı istiyordum Karun ise daha fazla ısı için çünkü odaya doluşan güneş ışıkları onu sıcak tutuyordu.

Yatak cama yakın bir yerdeydi ve yuvarlak yatağın büyüklüğü insanı afallatırdı. "Yatak neden bu kadar büyük?"

Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey olmayan adamın gözlerinde manidar bir bakış oluştu. "Büyük bir yatakta her şey rahatça yapılabilir," dediğinde gülmeye başladım. "Bence yatak dışında da her yerde her şey yapılabilir." Yatağı kullanmamıştık bile.

Çıplak ayaklarla yürüyüp odanın batı cephesine gittiğimde sessizce beni izliyordu. Mini barın yanından geçerek duvarın tamamını kaplayan kitaplığın önünde durdum. "Sen ve şu sıkıcı kitapların," diyerek yüzümü buruşturdum. Ne çok politik kitap vardı burada. İstemsizce bu adamın bilgi haznesinin genişliğini merak ettim. Birçok konuda bilgi sahibi olduğu için bu kadar başarılı bir iş insanıydı.

Temiz ve düzenli odada tek bir dağınıklık göremedim. Yürüyüp duvarın içine gömülü dolabın kapısını çekerek yana doğru kaydurdum. Kıyafetleri bile renklerine göre ayrılmıştı. İki renk gömlekleri vardı ve bunlarda beyaz ve siyahtı. Askılığın biri sadece beyaz ütülü gömleklerden oluşurken diğer askı tamamen siyah gömlekler içindi. Alt raf ise markalarına göre ayrılmış ceketleri içindi. Dolabın kapısını çekerek kapatırken diğer bölümü açmadım çünkü orada da pantolonları ve ayakkabıları falan olmalıydı.

"Bu odada en sevdiğin köşe neresi?" diyerek ona doğru döndüğümde şöminenin olduğu köşeyi işaret etti. "Odama çekildiğimde o koltukta oturup bir şeyler içerek kitap okumayı seviyorum." Bunu tahmin etmiştim çünkü geldiğimde de o gri koltukta oturup içkisini yudumluyordu. Ve biz orada sevişmiştik. Artık ne zaman en sevdiği köşeye çekilse benimle olan anıları aklını meşgul edecekti.

O da bunu yeni fark etmiş olmalı ki kaşlarını huzursuzca çatıp, "Kahretsin!" dedi. "Yatağı kullanmalıydık!" Kahkaha attım çünkü değişen bir şey olmazdı, bu seferde her yatağa girdiğinde beni düşlerdi. Yaptığı en büyük yanlış benimle kendi odasında sevişmekti.

Gülüşümü izlerken yüzümdeki saçlarımı çektiğim elime kaydı bakışları. Gözleri parmağımda oyalanırken, "Saka," dedi düşünceli bir sesle. "Acaba benim yüzüğümü parmağında taşır mısın?" Bir anda sorduğu soruyla donup kaldım. Yüzük mü?

Yürüyüp kitaplığın önünde durdu. Kafam allak bullak olmuş bir hâlde onu izlerken üst raftaki beş kitabın yerini değiştirmeye başladı. Alfabetik sıraya göre dizilmiş kitapların düzenini bozduktan sonra bir adım geriye çekildi. Kitaplığın sadece bir bölümü ses çıkartarak hareket etmeye başladı. Kapı gibi öne doğru gelen kütüphane diğer kitapların olduğu yöne doğru kaymaya başladı. Hareket eden kitaplığın arkasında görünen kasayla gözlerimi irice açtım. Karun kasanın şifresini girip kolu çevirerek kasayı açtı. Bu uzaklıkta kasanın içinde olanları net göremiyorum ama kasadan küçük bir kutu alıp kasayı kapattı.

Az önce hareket eden kitaplığın önünde durdu ve uzanıp üst raftaki o beş kitabı tekrar alfabetik sıraya göre dizdi. Kitaplık kayarak tekrar eski yerini

alınca afallayarak gözlerimi kırptırdım. Sanki arkasında değerli bir kasayı saklamıyormuş gibi görünüyordu.

Karun yanıma gelip elinde kırmızı, kadife bir kutuyla karşımda durdu. "Bu ne?" dediğimde kutunun kapağını açınca gördüğüm tek taş yüzük ve alyansla afalladım. "Bana evlilik teklifi mi yapacaksın?"

Gülmeye başladı. "Yavrum biz zaten evliyiz."

Bu gece ne çok gülmüştü.

Yüzükleri gösterdim. "Bunlar ne o zaman?"

"Bir evlilikte olması gereken şeylerden biri bu," dedi. Kutunun içindeki yüzükleri çıkartıp boş kutuyu yatağın üzerine attı. Kalbinde bir huzur, içinde bir heyecan ve gözlerinde beni burada, odasında görmenin manalı mutluluğu vardı. "Takmamı ister misin?" dediğinde bunu doğru şekilde nasıl soracağını bilmez bir halde yalandan öksürerek boğazını temizledi. "Demek istediğim benim yüzüğümü taşıy mısın parmağında?"

Kalbimdeki tatlı telaşı gizlemeye çalışarak, "Neden?" diye sordum.

Anlamadı. "Ne demek neden?"

"Neden senin yüzüğünü taşıyayım?"

Okyanusu kışkıandıran mavilerinde müthiş bir fırtına koptu. Kulaklarında neden diye soran sesim vuku bulurken çattığı kaşlarıyla gözlerini gölgede bıraktı. "O Serhat itinin yüzüğünü bile taktın ama benim sana aldığım yüzüğü takmıyorsun öyle mi?" Sert sesi kıskanç bakışlarıyla bütünleşince artık az önce seviştiğim adamla yakından uzaktan alakası yoktu.

Buz gibi gözlerle ona bakıp, "Bana bir daha Serhat deme!" diyerek ondan uzaklaştım. "Yaptığım hataların sorumluluğu sadece bende ve sen beni bununla vuracak konumda değilsin!"

Bu odadan bir an önce çıkmak istediğim için hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Peşimden gelip kızgın bir sesle, "Bekle!" dediğinde bile durmadım.

Kapıya tam yetişmişim ki beni durdurmak için kolumu tutunca, kapının hemen sağında duran anahtarlığa doğru elimi uzattım. Anahtarlığın üzerinde gümüş tesbih, birkaç anahtar ve bir tane de mektup açacağı vardı. Kolumu tutunca mektup açacağını aldığım gibi ona doğru dönüp koluna sapladım.

Dudaklarında acıyla karışık kısık bir inilti dökülünce, "Sikeceğim artık böyle işi!" diyerek mektup açacağını kanayan kolundan çıkartıp odanın içine fırlattı.

Kolu hâlâ kanarken başını kaldırıp sert bakışlarını bana dikti. "Sen artık tertemiz delirdin!" Omuzlarımı kavrayıp canımı yakmak ister gibi sırtımı sertçe kapıya vurdu.

Sinirden yüzündeki kaslar seğirirken sıkıdığı dişlerinin arasından, "Şu ani çıkışlarını kontrol etmenin bir yolunu bulmazsan bir gün öyle böyle elimde kalmayacaksın!" diyerek bana bağırdığında bunun bir tehdit olduğunu iliklerime kadar hissettirdi.

"Bağırma bana!" dedim ama bunu söylerken bende ona bağıırıyordum. "Ne bağıırıyorsun sağır değilim herhalde." Burnumu çektiğimde dolan gözlerimi görüp iyice çıldırdı. "Bana bak sakın ağlama, suçlusun üste çıkmaya kalkışma!"

"Ağlamıyorum," dedim iki saniye içinde hüngür hüngür ağlarken. "Sana mı ağlayacağım be! Sen kim oluyorsun ki beni ağlatacaksın!"

Ağladığımı görünce omuzlarıma baskı yapıp beni kapıya yapıştıran ellerini çekti. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı. "Ağlıyorsun."

Hıçkırarak, "Ağlamıyorum!" diye ona çıkıştım.

"Yavrum ağlıyorsun işte."

"Bana yavrum deme hayvan herif!" Anahtarlıktaki anahtarı alıp kafasına fırlattım. "Ağlamıyorum diyorum benden iyi mi bileceksin?" Kaşlarını çatarak yeri işaret ettim. "Ağlamak istesem oturur orada ağlarım sana ne!"

"Ya sabır!" diye bir şeyler söyleyip, "Tamam!" dedi kızgın bir sesle. "Ağlamıyorsun oldu mu?"

Somurtarak ters ters ona baktım. "Benimle konuşma her an on üç gün boyunca seninle konuşmama kararı alabilirim."

Somurtan yüzümü görünce çatık kaşları düzeldi, kızgın bakışları yumuşamaya başladı. Kanayan kolunu işaret etti. "Sarmayacak mısın?"

"Herhalde saracağım kocamı bu halde bırakıp gidecek kadar kötü bir eş miyim?"

"Haşa," diyerek güldü. "Sen her defasında kocanı öldürmeye teşebbüs edecek kadar iyi bir eşsin," deyince gülmeye başladım. "Bir de gülüyor," diye dert yakınması çok tatlıydı.

Yaklaşık on dakikanın sonunda banyodaki ilkyardım çantasını getirerek önce kolundan akan kanları temizlemiştim, sonra da kolunu sarmıştım. Sargının üzerinde kolunu öpüp kucağına çıktım ve diğer kolunu da öptüm. "Ne yapıyorsun?" dediğinde kıkırdadım. "Öpücüğümü eşitliyorum."

Sanki az önce onu yaralayan ben değilmişim gibi yatağın kenarında oturan adamın kucağına iyice yerleştim. "Kocam bir şeyi unutmadın mı?" dedim sevimli bir sesle. Sol elimin parmaklarını çıplak göğsüne sürterek elimi gözünün önünde salladım. "Yüzüklerim nerede?"

Elleri belimi kırılacak bir inci tanesini tutar gibi naifçe tutarken ona tatlı tatlı yılmışmamı izledi. Bana olan bakışlarında öyle derin bir bağlılık vardı ki, "Saka," dedi kaybetmekten korkarcasına belimi daha sıkı tutarak. "Günün sonunda kocam diyerek koynuma sokulacaksan, günün başında ne yaparsan yap hep bir affı olacak," dedi.

İster öldür istersen de yaşat ama bir yere gitme diyordu.

Uzanıp yatağın üzerine bıraktığı yüzükleri aldı. Elimi tutup yüzük parmağıma önce altın alyansı daha sonra da pırlantasının iriliğiyle göz dolduran tek taşı parmağıma taktı. "Bunları ne zaman aldın?" Parmağımı

yüzümün yakınında tutarak yüzüklerin parmağında nasıl durduğuna bakıyordum.

Elleri rahat durmayıp yine geceliğin altına sızarken, "13 Haziran'da," dedi ağzını sulandıran göğüslerimle bakışırken. "Annenin yüzüğüyle aklımı aldığın o olayın hemen sonrasında," diye homurdandı. "O gece yemeğe çıkacaktık yemekte sana vermeyi düşünüyordum." Ama Carlos beni kaçırdınca yemek planımız iptal olmuştu.

Elini geceliğin altına sokup kasıklarına doğru uzatmıştı ki kucağından atladım. Kapıya doğru yürürken, "Yine nereye?" dedi huysuz bir sesle. Onu bırakıp gideceğimi sanıyordu ama ben kapının yanına attığım çantamı almak için gelmişim.

Çantayı yerden alıp içinde çıkardığım kutuyu aldım. Ona doğru yürüyüp tekrar kucağına çıktım. Bacaklarımı iki yana yatağa uzatıp sırtının arkasında birleştirdim. Elimdeki siyah kadife kutuyu ona gösterdim. "Bugün alışverişe çıktığımda bende senin için bir şey aldım." Öyle mi dercesine kaşlarını yukarı kaldırınca kutuyu açtım ve gördüğü yüzükle sertçe yutkundu, yüzündeki alaycı ifade hızla silindi.

"Sen bana yüzük mü aldın?" derken afallayan sesi ve şaşkın suratı korumaların bunu ona yetiştirmedeğini gösteriyordu.

Yüzüğü seçerken hepsi yanımdaydı ve onların ellerini görmek istediğimde hepsi çıldırmıştı. Tüm o kutuları indirip bana elini uzatan adamları bugün çok fazla kızdırmıştım. Karun'un iri eline benzeyen bir tek Nedim'in eliydi bu yüzden yüzüğü ona denetmişim. Bugün kuyumcunun önünde geçerken ilk aklıma gelen şey artık parmağında bir yüzük olmadığıydı, ikinci düşüncem ise Karun'un da parmağında bir yüzük olmadığıydı. Onun gibi genç, yakışıklı ve trilyonluk bir adamı etrafındaki kadınlardan korumanın tek yolu bir yüzük diye düşünmüştüm. Fakat günler öncesinden onun da benim için bir yüzük alması bana da sürpriz olmuştu.

Kalp kalbe gerçekten karşıydı. Bu gece odasına gelirken onun için aldığım yüzüğü de yanımda getirmiştim ve o, benden önce davranıp yüzüğünü parmağıma takmıştı.

Kutunun içindeki sade alyansı çıkartıp içine baktı. Yüzüğün içinde yazan Saka yazısını okuyunca, "Bak sen," diyerek dudakları oyunbaz bir ifadeyle kıvrıldı. "Senin adını içinde olduğu bir yüzüğü mü takacağım?"

Merak edip parmağımdaki yüzüğü ona gösterdim. "Benimkinin içinde bir şey yazmıyor mu?"

"Yazıyor," dedi.

"Ne yazıyor?"

"Sanrı," deyince gülmeye başladım. Gerçekten kalp kalbe karşıydı çünkü Bige ve Karun yazdırmak yerine birbirimizin yüzüklerine Saka ve Sanrı yazdırmıştık.

Yüzüğü parmağına takacağı vakit onu durdurup yüzüğü elinden aldım. "Ben takacağım." Elini tutup yüzük parmağına onun için aldığım alyansı geçirdim. Tahminlerimde yanılmamıştım Nedim'in parmak ölçüsü Karun'un parmağıyla aynıydı çünkü tam olmuştu. Bana aldığı yüzükler de parmağıma uyduğuna göre acaba o benim parmak ölçümü bulmak için hangi numaralara başvurmuştu.

Parmağına taktığım alyansı işaret ettim. "Hiç çıkarma."

Başını ağır ağır salladı. "Karım olduğun sürece evet." Gözleri parmağımdaki alyansta oyalandı. "Sende çıkarma."

Onu taklit edip yüzüme fazladan ciddiyet kattım. "Kocam olduğun sürece evet," dediğimde onu taklit etmem hoşuna gitmiş gibi, "Bak sen şuna," deyip belimi yakaladı. Hızlı bir hareketle beni çevirip yatağa sırtüstü yatırınca, "Hayır ya," diye yalandan sızlandım. "İlacın etkisi çoktan geçti uyuyacağım ben."

Üzerimdeki yerini alıp geceliğimi sıyırmaya başladığında, "Daha geçmemiştir etkisi sabaha kadar sürecek," deyince gülmeye başladım ve o, bacaklarımın arasındaki yerini alırken beni öpmeye başladı.

Beni bu odadan kolay kolay çıkarmayacaktı, değil mi?

Sabah güneşı yüzüme vurunca inilti ler çıkartarak gözlerimi araladım. Vücudumun her yerinde yok sayılmayacak bir sızıyla güne gözlerimi açmış tım. Yatakta otururken bile zorlandım. Bana ne olduğunu sorgularken dün geceyi hatırlayınca dudaklarımın arasında kısık bir inilti döküldü. O hayvan herif sabaha kadar beni uyutmamış tı! Sabah ezanına kadar bana yaptıklarını hatırlayınca kanım kaynamaya başladı. O gerçekten fazla doyumsuz biriydi.

Çırılçıplak olduğum için çarşafı göğsüme kadar çektim. Başımı çevirip yatağın diğer tarafına baktım ama onu bulamayınca yutkundum. Sabaha karşı yorgunluktan birbirimizin kollarında sızıp kalmış tık. Hangi ara beni bırakıp gitti? Yatakta beni yalnız mı bıraktı?

Kapı çalınca Çiçek'in, "Bige Hanım uyandınız mı?" diyen sesini duydum. "Karun Bey sizi avluda bekliyor ve babanız da burada," deyince buz kestim. Babam burada mı?

Babam İstanbul'a geleceğini bana hiç söylememiş ti.

Bu geliş i iyi değildi.

"Geliyorum!" Yataktan fırlayıp hemen sabahlığı üzerime geçirdim. Geceliği giymek için bile vaktim yoktu. Sabahlığın önünü iyice kapatıp kuşağını sıkıca bağladım.

Odadan çıktığımda Çiçek dışında kimseye rastlamadım. Hızlıca Çiçek'in yanından geçip bir alt kata inerek hemen odama girdim. Neyse ki Çiçek dışında kimse beni bir sabahlıkla görmemiş ti. Odama girip üzerimdeki sabahlığı çıkartıp yere attım. Hemen çekmecedeki iç çamaşırlarını çıkartıp giydim. Vücudumdaki morlukları gizlemek için pantolon ve siyah yarım kollu bir bluz giydim. Bluzun ilk düğmesi dışındaki tüm düğmeleri kapattım çünkü açık yakamda Karun'un izlerini babam görsün istemiyorum. Uyumadan önce birlikte duş aldığımız için yüzümde dağılan bir makyaj yoktu. Bu yüzden saçlarımı hızlıca taradıktan sonra hemen spor ayakkabıları ayağıma geçirdim.

Odadan çıktığımda merdiveni inerken çok telaşlıydım. Malikânenin kapısında çıktığımda Karun ve Çağıl'ı avluda yan yana dikilirken gördüm fakat beni asıl endişelendiren karşılarında duran iki kişiydi. Babam elinde bir takım evraklar tutarak Karun'un karşısında duruyor, düşmanca gözlerle ona bakıyordu. Babamın siyahlarında gördüğüm o ifadeyi çok iyi tanıyordum. Ne zaman kaşlarını hafifçe havalandırsa ve dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme kondursa sinsî gülüşü onun için zafer, düşmanları için bozgun demektir.

Babamın yanında duran kadın ise beni afallatan bir diğer faktördü. Elay'ın burada ne işi vardı?

Kızıl saçlı kadın beyaz, kısa bir elbiseyle babamın yanında dimdik duruyor, öc almak isteyen mavi gözlerini düşmanca bana dikeyordu. Elay her şeyi hatırlıyordu, değil mi? Bu kindar bakışları kocasıyla bir ilişki yaşadığımı, bebeğini benim yüzümden kaybettiğini adeta haykırıyordu. Bilmiyorum ama Elay bugün buraya benden intikam almak için gelmiş gibiydi.

Karun beni görünce günü şenlenmiş gibi içine huzur dolu bir nefes çekti. Açık ve alelade bir şekilde baştan ayağa beni süzmeye başladı. Dün gece çırılçıplak gördüğü kadını oldukça mütevazî kıyafetlerin içinde görünce dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu çünkü tenimde açtığı morlukları sakladığımı iyi biliyordu. Yüzüme baktığında arsız bakışlarıyla beni süzerken bana çapkınca göz kırptı. Babamın burada olmasının nedenini bilmediğim için ona gergince gülümsedim.

"Gel Saka," diyerek bana elini uzattı. Dün geceyi koynunda taşıdığım adam hâlâ gecenin etkisindeymiş gibi bana sıcacık bakıyor, elini uzatıyordu. "Baban ve Elay'ın bana söylemek istediğı birkaç şey varmış ama Duha'nın da burada olmasını istediler." Malikânenin açık kapısında giren arabayla Karun, "O da geldi işte," dedi.

Duha mı?

Neler oluyordu?

Evet, oldukça uzun bir bölümün sonuna nihayet geldik. Bu bölümü yazarken tahmin edeceğiniz gibi bazı sahnelerden dolayı gerçekten çok zorlandım ve uzun olması da ayreten beni uğraştırdı. O yüzden lütfen okuduğunuz bölüme oy ve satır aralarına bol bol yorum yapmayı unutmayın. 🌸

Bölümdeki oy ve yorum sayısı ne kadar çok oluyorsa motive olup daha hızlı yazıyorum.

Şimdi gelelim okuduğumuz bu bölüme. Asım Bey ve Elay ansızın neden çıkıp geldi dersiniz? Tahminleri alayım.

Neden Duha'yı da malikaneye çağırmış olabilirler?

Fehmi Bey'in böyle bir kazaya sebep olacağını bekliyor muydunuz? Sapık büyükbaba ortalığı karıştırmanın mutlaka bir yolunu buluyor.

Peki, sadece Bige'nin değil Kadem ve Kenan'ın da bunda payını almasına ne demeli?

Duha'nın o ikisini yaşlı kadınlarla bir odaya kilitlemesini bekliyor muydunuz?

Ve Carlos, Bige'nin gerçekten Carlos'u öldüreceğini kimler tahmin etti?

Şimdi onu bırakırsam gelecekte o beni öldürür dedi ve hiç düşünmeden onu havaya uçurdu. Eline geçen ilk fırsatı akılcıca kullanıp Carlos'tan kurtulması sizce doğru bir karar mıydı?

Bunu soruyorum çünkü Carlos ölmeden hemen önce ona saçındaki siyah kurdele tokayı hatırlattı. Carlos sadece onun durduracağı bir tehdidi arkasında bırakarak ölmüş olabilir mi?

Peki, Bige neden hâlâ o tokayı takıyor dersiniz? O tokenin sırrı ne olabilir?

Ve son bir şey, Defne'nin hasta bir kızı olmasını bekliyor muydunuz?

Defne'nin 13 yaşında anne olduğunu öğrendik bu bölüm. Keşke bu tür şeyler sadece kitaplarda olsa ama sapık zihniyetli insanlar oldukça çocuk anneler de çocuk gelinler de hayatımızda hiç eksik olmayacak.

Sizce Defne'nin hayatının altında nasıl bir gizem çıkacak çünkü Defne, ailesindeki herkesin kanayan yarası gibi.

Ŗimdilik bu kadar bakalım yeni bölümde herkes avluda toplanmışken tam olarak neler olacak?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.❤️

(26) Denemedim Demeyeceğim.

"Dikkat et, bana yaptığın her şey sana yapacaklarımın başlangıcı olabilir."

Aslında iyi değildim içten içe bunun farkındayım. Karun'un ofisine ilk kez giren o kadın ve şu anda dönüştüğüm bu kadın arasında çok fark vardı. Hayatımın Serhat'tan öncesi ve Serhat'tan sonrası çok farklıydı. Serhat'tan öncesi sadece Carlos ve onun bana yaşattığı ölümlerden ibaretti. Serhat'tan sonrası ise ihanet, Karun, Duha ve Elay'dan hatta rezil aşk üçgenleriyle doluydu. Üçgen ne ki dörtgen, beşgen veya daha fazlası vardı. Karun, Duha, Serhat, Rengin, Elay ve ben, bu altı isimden oluşan insanların birbiriyle bağlantılı ilişkileri vardı. Daha bu aşk entrikalarını sindirmeden kendimi silahların ve ölümlerin içinde bulmuştum. Gazel ve Carlos'un dönüşünden sonra da kendimi iyice kaybetmişim.

Şu son bir ayda ise küçük küçük toparlamaya başlamıştım. Bu süreçte beni kaybolmaktan kurtaran, ilgi ve şefkatiyle yanımda olan en önemli isimlerden biriymi Karun. Şimdi onu da kaybetmek üzereydim. Bu kadar mutluluk sana çok fazla der gibi babam ansızın çıkıp gelmişti. Son günlerde bana en iyi gelen şey bu evlilikti ve babam onu bitirmek için gelmişti.

Oysa ki ben dün gece Karun'un gerçek anlamda karısı olmuştum. Güzel bir gece geçirmiştik ve evliliğimizi birbirimizin teninde ve evlilik yüzükleriyle taçlandırmıştık. Duygu yok demiştik ama birbirimizin adını yazan yüzükleri parmağımıza takacak kadar hisli ve duyguluyduk. Gece boyunca benimle sevişirken kulağıma tatlı sözler fısıldamış, dokunuşlarıyla beni şımartmış ve küçük esprileriyle beni gülümsetmişti. Her şeyi fazla doğru yapmıştı, bende öyle. Dün gece bizim için tek gecelik bir ilişkinin çok dışındaydı. Şimdi ise her şeyi kaybetmek üzereydim. Bu neden sadece bana oluyordu? Gittikçe daha fazla mutlu olmayı hak etmediğime inanmaya başladım.

İnsan mutlu olmaktan korkar mıydı? Ben korkuyorum çünkü ne zaman mutlu olsam bunun bedelini çok ağır ödüyordum. Dün gece mutlu olduğum gibi mesela ve şimdi daha fazla mutsuz olacağım gibi.

Duha'da aramıza katıldığında avluda gergin bir sessizlik yaşanmaya başladı. Duha'nın gözleri Elay'ın üzerinde oyalanmaya başlamıştı. Bir ayı geçkin görmediği kadını düşmanının bahçesinde görmenin şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Neden buradasın der gibi Elay'a bakmaya başladı ama gözlerinde cevabını çok merak ettiği farklı bir soru daha vardı. Bunca zamandır neredeydin?

Duha'nın soru dolu bakışlarının aksine Elay bir kez bile başını çevirip ona bakmadı. Elay'ın mavi gözleri bir tek bana bakıyor, benden hesap soruyordu. "Evet?" dedi Karun babama bakarak. "Duha'da geldiğine göre artık bana bu ani ziyaretinizin sebebini açıklayacak mısınız?"

Babam bir hasmına bakar gibi, bir düşmanını zayıf noktasından vurur gibi düşmanca gözlerle ona bakarken, "Kızımı almaya geldim," dedi bugün benimle buradan ayrılacağına emin bir ifadeyle.

Karun'un yanından geçip, "Baba," demiştim ki Karun ona gitmemi engelledi. Kolumu tutarak beni yanına, yani hep alıştığımız gibi soluna çekti. Oysa ki ben buradan ayrılmak için babamın yanına gitmiyordum, onunla gelmeyeceğimi söylemek için gidiyordum.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında onu bırakacağımın endişesini gözlerinde taşıyor, zamansız bir terk edilişin hummalarıyla boğuşuyordu. Önce "Gitmek mi istiyorsun?" dedi fakat daha sonra bunun seçimini bana bırakmak istemedi ve "Gidemezsin," diyerek benim adıma karar verdi.

Kurşun kalemiyle özene bezene çizilmiş yüzünde gezindi bakışlarım. "Gitmeyeceğim," dedim onu rahatlatmak isteyerek. Bu gözlerdeki kayıp endişesini silmek istiyordum.

İnce parmaklarım ürkekçe onun iri elini sardı. Eli yine fazla soğuktu ama, "Kocamın yanında kalacağım," dediğimde bana olan bakışları yüreğimi kor gibi yakacak kadar sıcaktı.

Gülümsedi ve elimi avuçlarının içine alıp hafifçe sıktı. Artık onu bırakmayacağını biliyordu. Başını çevirip eskisinden daha kararlı gözlerle babama baktı. "Karım benimle kalacak ve o istemediği sürece kimse onu

benden alamaz," dediğinde gözlerinde babama karşı herhangi bir alay kisvesi yoktu. Tek istediği başta babam olmak üzere herkesin bizi rahat bırakmasıydı.

Birleşen ellerimize kızgın gözlerle bakan babam, "Efil ne istediğini bilmiyor!" dediğinde benim için benimle savaşmaya hazırdı. "O kendi kararlarını verecek bir psikolojide değil, kızımın gel gitlerinden faydalanmayı bırak!" Belki haklıydı, belki de gerçekten birbiri ardına hortlayan travmaların etkisindeydim. Fakat yanlışsa bu benim yanlışım olmalıydı, hayatıma müdahale etmemeliydi. İleride keşke dememek için şimde denemeli ve evliliğime bir şans vermeliydim.

"Baba," diyerek derin bir nefes aldım. "Ben kocamın yanında kalacağım."

"Hangi kocadan bahsediyorsun Efil?" dediğinde alelade beni aptal olmakla suçluyordu. "Çok yakında o senin kocan olmayacak!" Elinde tuttuğu belgeleri bize doğru fırlatınca kâğıtlar havada uçuşarak ayağımızın önüne kondu.

Sahip olduğum küçücük bir mutluluğu insafsız ellerle benden almak isteyen babam çattığı kaşlarıyla, "Başta Duha Tunus olmak üzere seni bu işe bulaştıran herkes hakkında soruşturma başlattım!" dediğinde nefes alamadım. Elay ona her şeyi anlatmıştı.

Neredeyse kadınların hepsinde mevcut bir korkuyla elimi çektim Karun'un ellerinden. Bırakmak istemediğim bir eli ani bir panikle bırakmanın pişmanlığını çok hızlı yaşadım çünkü Karun'un yargılayan bakışları yıldırım gibi üzerime düşmüştü. Ne yapıyorsun sen der gibi bana bakarken bana kızmayı sonraya sakladı ve yere eğildi. Yerdeki birkaç belgeyi eline alıp kontrol etmeye başladı. Yanında olduğum için kafamı ona doğru uzatıp bende baktım. Babamın açtığı suç duyurusunun dokümanlarıydı bunlar. Duha'yı nikâhta sahtecilikle suçluyordu.

Karun belgeleri kontrol etmeyi bırakıp anlamaz gözlerle babama bakınca Elay, "Hâlâ anlamadın mı?" diyerek başıyla Duha'yı işaret etti. "Rengin'i ondan çaldın diye sizi evlendiren ve herkesin hayatını mahveden oydu!"

Elay şimdi de beni işaret etti. "Karın veya Kenan sana söylemedi mi?" Söylemediğimizi çok iyi bilmesine rağmen yüzüne fazladan bir şaşkınlık ifadesi kattı. "Oysa ki ikisi de en başından beri her şeyi biliyordu." Duha'nın evinde kaldığı sürede onların konuşmalarından Kenan'ın da bildiğini öğrenmişti. Oysa ki ben bile Kenan'ı daha yeni ondan öğreniyordum.

Elay ve babam her şeyi mahvetmişti.

Elay'ın sözleri biter bitmez Karun o kadar hızlı Duha'ya doğru atılmıştı ki daha biz ona engel olmadan o, Duha'ya yetişip tek bir yumrukla onu yere serdi. "Senin işin olduğunu anlamalıydım!" dediğinde sesindeki hiddetli tını onu duyan tüm kulaklara işkence ediyordu.

Duha'nın yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdığında beyninden vurulmuş gibi korkutucu bir yüz ifadesiyle, "Beni aptal yerine koydun!" dedi gırtlğından çıkan kalın bir sesle ve sabırsızca sıktığı yumruğunu ikinci kez onun yüzüne geçirdi.

Duha onun ayaklarının önüne düşünce ağzındaki kanı tükürerek, "Sevdim lan!" diye bağırdı güçlkle ayağa kalkarak. Çattığı kaşlarının altındaki gece karası gözleri aşağılayarak intikamını almak ister gibi bakıyordu. "Değmeyecek birini sevmek nedir bilmiyorsun çünkü sen kimseyi sevmedin!" dediğinde düşmanca bakan gözlerine ben ilıştim. "Belki de artık biliyorsun," dedikten hemen sonra onun da Karun'a vurmasıyla aralarındaki ipler iyice gerildi ve yumruk yumruğa birbirlerine girdiler.

Duha buraya tek gelmişti yani onu savunacak adamları yoktu fakat Karun'un tüm adamları buradaydı. Duha'nın Karun'la şiddetli bir şekilde kavga ettiklerini görünce bahçedeki tüm korumalar buraya doğru bir adım attı. Fakat Çağıl elini kaldırarak onları durdurdu. "Siz karışmayın," dedi. "Bırakın enerjilerini birbirinin üzerinde atıp iyice yorulsunlar."

Kimse onları ayırmadı veya dışarıdan herhangi bir müdahalede bulunmadı. İki erkeğin yumruklarını konuşturduğu bir kavganın seyircisi olmak düşündüğümünden daha ürkütücüydü. Bu en sarsıcı korku filminden daha dehşet verici ve akılda kalıcıydı. Birbirlerine acımasızca vururken hangisinin daha zayıf ve daha güçlü olduğunu kestirmek çok zordu. Avantaj sürekli birinden diğetine geçiyor ve uzun süre bir bedende kalmıyordu.

Karun'un yumruğu Duha'nın çene kemiğini çatlatacak kadar sert ve şiddetliydi. Fakat yerinde sendeleyeyen Duha'nın hemen sonra attığı yumruk ise Karun'un burnundan kanlar fişkırmasına neden olmuştu. Durmuyorlardı, birbirlerini tamamen kana bulamadan da durmayacaklardı.

Duha, Rengin'in ölüm haberini aldığı anda ondan beklemediği bir olgunlukla bunu karşılamıştı ama şimdi görüyorum ki hiçbir şeyi sağduyulu karşılamamıştı. Duha o esnada canının ne denli yandığını rahat tavırlarının ardına gizlemiş, şimdi attığı her yumrukla içini yakan şeyleri dışarıya yansıtıyordu. Yanlış bir kadını sevdi ve hâlâ seviyor diye ona kızamam çünkü kalp kimi seveceğine kendi karar veriyordu.

Karun ise bugün duyduğu bilgilerle ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Her şeyin sorumlusu olarak Duha'yı görüyor ve bana da atamadığı yumruklarını ona geçiriyordu. Duha onun kaburgalarına sert bir yumruk atınca geriye doğru attığı tek bir adım ondan çok benim canımı yaktı. Fakat şaşırtıcı bir şekilde kendini çok hızlı toparlayıp yeni bir yumrukla Duha'nın burnunu dağıttı. Şimdi ikisinin de burnu kanıyordu. Duha'nın onu benimle evlendirmesine mi bu kadar çok kızdı, yoksa sadece arkasında iş çevirmesine mi kızgındı?

Belki de ikisi, belki de onu kızdıran bir diğer şey, her şeyi bildiğim halde susmuş olmamdı. Kim bilir sessizliğime şu anda ne anlamlar katıyordu. Ve daha da acı olansa Kenan'ın da susmuş olmasıydı. Biri karısı diğeri en yakın arkadaşındı. Hayatındaki en önemli iki kişinin ondan böylesine büyük bir gerçeği saklaması kim bilir şu anda ne denli canını yakıyordu.

Bir süre sonra ikisinin de elini kaldıracak gücü kalmamıştı çünkü Çağıl'ın düşündüğü gibi birbirlerinin üzerinde çok fazla efor harcamışlardı. Kıyafetleri dağılmış, beyaz gömlekleri kan içinde kalmış ve yumruk attıkları ellerinin parmak boğumları kızarmıştı. Göğüs kafesleri hızla hareket ediyor, ayakta bile zor duruyorlardı. Hatta Duha sarsak adımlarla Karun'a yaklaşıp ona doğru rastgele bir şekilde yumruğunu salladı ama eli Karun'a değmeden yere düştü. Tam da Çağıl'ın istediği kıvama gelmişlerdi. Artık silaha davranıp ateş bile edemezlerdi.

Buna rağmen ikisi de o kadar inatçıydı ki yere yıkılmamak için üstün bir çaba sarf ediyorlardı. Karun'un durumu Duha'ya göre sanki biraz daha

iyiydi çünkü Duha'nın nefesi çok daha hızlı kesilmişti. Hatta kavga esnasında birçok kez elini göğsüne attığını, hemen sonra da kimse görmesin diye elini hızlıca göğsünden çektiğini görmüştüm. Tıpkı şimdi de olduğu gibi. Soluklanma bahanesiyle öne doğru bükülünce eli yine sol göğsüne doğru uzandı.

Yüz hatlarında acı kol gezerken başını biraz kaldırıncı Elay'ın kıvrılan dudaklarıyla karşılaştı. Elay'ı mutlu eden bir şeyler vardı. Sanki Duha'nın Karun'la olan kavgasından daha fazla onu mutlu eden bir şeyler vardı.

Ve aynı zamanda ters giden bir şeyler vardı. Karun'un öfkeden gözü karardığı için görmüyordu. Çağıl ise abisinin yanında durup ona destek olduğu için görmüyordu fakat Duha'nın sol elinin parmakları artık hiç kıpırdamıyordu. Bunu fark etmemin sebebi Elay'dı. Duha'nın acısından zevk alır gibi belli belirsiz gülümserken dikkatli bir şekilde Duha'nın koluna bakıyordu. Duha ise yüzünde sarsıcı bir acı kisvesiyle bitik hâlden zevk alan kadını izliyordu.

Tam şu anda hak etmese bile Duha için kendimi üzölürken buldum çünkü yalnızlığı içime işledi. Karun'un burada adamları, karısı ve kardeşi vardı fakat Duha'nın kimsesi yoktu. Üstelik Çağıl abisinin yanına koşmuşken Duha'yı eğildiği yerden doğrultacak kimsesi yoktu. Ve en önemlisi sol kolu hiç hareket etmezken aynı zamanda bir şeylerle daha boğuşuyor gibiydi. Bu öyle içler acısı bir görüntüydü ki kendime hakim olamadım ve düşeceği esnada ona doğru koştum. Duha hayatımın içine edecek kadar kötü olabilirdi ama çoğu konuda bana yardımını dokunacak kadar da iyi yanları vardı.

En önemlisi bu adam benim için Korhan'ın sıktığı kurşunun önüne atlamıştı. O gün üzerinde çelik yelek olmasaydı vurulan o olacaktı ya da hiçbir şey yapmadan vurulmamı da izleyebilirdi ama yapmamıştı. Seyirci kalmak yerine beni göğsüne çekip sırtını kurşuna siper etmişti.

Düşeceği esnada koşarak yanına gittim ve sol koluna girip onu tutmaya çalıştım. Telaşla, "Bana tutun," dediğimde yardım hiç ummadığı birinden geldiği için başını çevirip şaşkınca bana baktı. Bana bakan gözlerinde büyük bir afallama vardı ama en önemlisi endişe vardı gözlerinde. Ne yaptın sen der gibi bana bakarken kendi için değil, benim için

endişeleniyordu çünkü bu hareketimle Karun ile olan ilişkiimi onarılması güç bir hale getirdiğimi biliyordu.

Başımı çevirip Karun'a baktığımda yıkıcı gözleri Duha'nın kolundaki ellerime bakıyor, sadece bakışlarıyla beni defalarca öldürüyordu. Gözleri öyle bir bakıyordu ki Duha'nın kolundaki ellerimi söküp parçalamak ister gibiydi. Yanındaki Çağıl'ın ellerini üzerinden itip belindeki silahı çıkardı ve silahın emniyetini açtığı gibi Duha'ya doğrulttu. Yüzündeki her kas yoğun bir kıskançlıkla seğirirken sıkıldığı dişlerinin arasından, "O senin kirli oyununun tam olarak neresinde?" dedi kendini kaybetmiş bir sesle. "Daha bilmediğim ne var?"

Tetiğe basmamak için kendini zor tutarken sıkıldığı dişlerinin arasından, "Konuş!" dedi tükürürcesine. "Aranızda ne tür bir ilişki var!" diye bağırdığında irkilerek gözlerimi irice açtım. Duha eğer tam şu anda onunla yattım diye yalan söylese bir an bile tereddüt etmeden önce onu sonra da beni vuracak gibiydi. Erkeklik gururunun kınamaları ona şu anda her şeyi yaptırabilirdi.

Avludaki herkes Karun'un her şeyi yapacak kadar kontrolünü yitirdiğini anladıkları için endişelenmeye başladılar. Bugün burada sadece yumruklar değil silahlar da konuşabilirdi. İşler gittikçe içinden çıkılmaz bir hale geliyordu.

Duha'nın canımı yakacak yalanlarına kendimi hazırladığım esnada, "Evlendiği gün beni Serhat'tan öğrendi," diyerek beni şaşırtmayı başardı. Eğildiği yerden güçlükle doğrulduğunda hâlâ benim desteğimle ayakta duruyordu. Kolu hiç kıpırdamıyor olabilir ama kendini tamamen yalnız hissettiği bir anda ellerimin kolunda olması sanki ona güç veriyordu. Yalnız olmadığını hissettiriyordu.

Beni Karun'dan korumak ister gibi korumacı bir tutumla, "Benim için çalışıyor hatta onunla yattım demeyi çok isterdim," dedi aldığı hızlı hızlı nefeslerin arasında. "Rengin ile canımı yaktığın kadar senin de canın yansın istiyorum!" dediğinde dinmek bilmeyen bir ıstırabın sızısını hâlâ içinde taşır gibiydi.

"Ama yapamam!" diye bağırdı. "Yalan ve hilelere bu sefer başvuramam. Hayır, senin için değil, Bige ve Kadem için! Bige üzülürse Kadem'de üzülür!" deyince gözlerimi yenilgi içinde yumdum çünkü beni savunması her şeyi bitirmişti. Artık Karun eskisinden daha çok ikimizden şüphe ediyordu çünkü en son ikisi kavga ettiğinde nişanlısı onun değil Duha'nın yardımına koşmuştu. Tıpkı şu anda benim de yaptığım gibi ve daha sonra ikisinin ilişkisi patlak vermişti.

İyi niyetimin başıma bela olacağını anlayıp ellerimi Duha'nın kolundan hızla çektim ama artık çok geçti. Karun'un bana olan sert bakışları bile ne düşündüğünü çok açık belli ediyordu. Duha'nın onun canını her şeyden daha çok yakmayı istediğini iyi biliyordu. Duha bunu yapmak yerine beni ondan korumak için beni savunuyordu. Sanki onun için değerli biriymişim gibi bunu yapıyordu. Üstelik Karun yerine Duha'nın yardımına koşmam da Karun'a bambaşka şeyler düşündürdü.

Bu evliliğin arkasında Duha'nın olduğunu ondan gizlemem ise şüphelerini güçlendirmişti çünkü artık Duha'yı korumak için gerçekleri ondan gizlediğimi düşünüyordu. En acısı da Karun tıpkı Rengin'in yaptığı gibi benim de onu Duha'yla aldattığımı düşünmeye başlamıştı. Sadakatimden şüphe eden adam ikinci kez bir kadının sadakatsizliğini yaşamaya başlamıştı. En azından o öyle düşünüyordu.

Tiksinircesine bize bakarken bana olan bakışları benimle ilgili her şeyi bitirmiş gibiydi. Bir şeyler söylemesini bekledim çünkü kendimi savunmam için önce bir şeyler söylemeliydi. Ancak o zaman gereken savunmayı yapıp yanıldığını iddia edebilirdim fakat o bunu yapmayınca, "Yanlış düşünüyorsun," diyerek aceleyle ona doğru bir adım attım. "Ne düşündüğünü biliyorum ama hiçbirisi doğru değil," dedim.

Aceleyle ona doğru yürümüşüm ki bana sırtını dönerek beni susturdu. Hızlı adımlarla malikaneye girip beni arkasından bırakınca, "Dinle!" diye bağırp peşinden koştum. Böyle çekip gidemezdi, gerçekleri benden duymalıydı!

Merdiveni çıkarken ona yetişip kolunu tuttum. "Beni dinlemelisin, onunla aramda hiçbir şey yok!" dediğimde durdu ve başını çevirip kolundaki elime baktı. Sert bakışları elimin orada olmaması gerektiğini açıkça belirttiği için elimi hemen çektim.

"Demek aranızda bir şey yok?" Gözleri gözlerimle buluştuğunda insafsız sayılabilecek bir alay darbesiyle dudağının köşesi kıvrıldı. "O yüzden mi birbirinizi koruyordunuz?"

Başımı iki yana sallayarak aceleyle, "Hayır-" demiştim ki, "Sus!" diyerek beni susturdu. Dün geceki sevişmenin acısını onun aralanan iki dudağının arasında çektim. Bana bakarken kalbinden bir şeyler gasp edilip ondan zorla alınmış gibi, "Hayatımdan silinip yok olmanı o kadar çok istiyorum ki ama Allah kahretsin sana git bile diyemiyorum!" deyince öyle bir acıdım ki sanki içimde bir şeyler çatırdadı veya kırıldı. Onu aldattığıma dair bir ihtimali vardı.

Beni de Rengin gibi görüyor, sadakatimden şüphe ediyordu.

Son bir çabayla, "Seni hiç aldatmadım," dedim ama kızan, afallayan, hatta şaşırıp kaşlarını çatan ondan başkası değildi.

"Sana inanmıyorum." Yüzündeki tüm renkler silinmeye başlamıştı. Bir adam böylesine daha solgun, daha belirsiz ve daha hissiz olamazdı. Benimle ilgili her şeyin kalbine ok gibi saplandığını gizleyemiyordu.

Yönünü tamamen bana doğru çevirdiğinde bana metres dediği o günden bile daha acımasız bakıyordu. Gözleri henüz benimle doğrudan doğruya konuşmuyordu çünkü o, ona ihanet ettiğime çoktan ikna olmuştu. Mesafeli sesi soğuk bakışlarına eşlik ederken, "Sana sadece üç soru soracağım," dedi beni iliklerime kadar ürperten bir sakinlikle. "Sadece üç soru ve üç cevap, anladın mı?"

Başımı salladığımda, "Biliyor muydun?" dedi. "Bu evliliği tezgâhlayan kişinin Duha olduğunu en başından beri biliyor muydun?"

Suçluluk duygusundan gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlarken, "Evet," dedim. Cevabımla değişen gözlerini gördükçe evet diyen dilimi ısırmak istiyordum. "Üzgünüm ama evet, biliyordum."

Son günlerde bir tek onun mavilerine uçmak isterken şimdi gökyüzü bana küsmüş gibiydi. Anladım dercesine başını ağır ağır sallarken, "Duha'yla daha önce görüştün mü? Telefonda veya herhangi bir yerde?" diye sorunca

dur artık demek istedim çünkü çoktan tokmağı kürsüye vurmuş, beni yargılamıştı. Onun gözlerinde yargılandım, soğuk sıfatında hüküm giydim ve aklının kuytularında çoktan infaz edildim.

Bir ihanetin tacı çoktan başıma takıldığı için dik tuttuğum başım omuzlarıma doğru düşmek üzereydi. İstemeye istemeye, "Evet," dedim bir kez daha. "Görüştüm." Beni kaçırdığında, hakkımda çıkan metres haberlerini kaldırması için telefonda ondan yardım istediğimde ve Karun'un hayatına karşılık benden kocamı onunla aldatmamı istediğinde.

Hepsinin bir açıklaması vardı ama şu anda beni dinleyecek durumda değildi. Dedim ya çoktan vermişti kararını ama adaletli görünmek için bir alay kisvesiyle son soruyu da sordu. Büküğü dudakları aralandı. "Ve hâlâ aranızda bir şey olmadığını mı savunuyorsun?" dedi.

Aklıma bana metres dediği gün geldi, sinsi şeytanlarım evet demem için kulağıma fısıldadı. Eflatun elbise ve beni intihara zorladığını hatırladım, her şeyden çok evet demek istedim. Bir zamanlar canımı yaktığı kadar canını yakmak istedim. İntikam için önüme bir fırsat geldi fakat yapmadım, tüm fırsatları elimin tersiyle ittim. "Hayır," diyerek son soruya da yalansız bir şekilde cevap verdim. "Onunla aramızda hiçbir şey yok," dediğimde canını yakmak için işlemediğim bir suçu üstlenmedim. Yapamadım çünkü kıyamadım ona.

Fakat Karun küçük bir dudak bükmesiyle zayıf bir iyileşme belirtisini yok ederken, "Üç cevabın ikisi yanlış," diyerek ne güzel kıyıyordu bana. Gözlerimin içine tüm gaddarlığıyla acımasızca bakıp, "Ve iki yanlış her zaman bir doğruyu götürür," derken bir gün bu sözlerin kendisine döneceğinden habersizdi. Çok uzakta değil, belki de birkaç gün sonra.

Onu aldattığımdan emin bir şekilde bana sırtını dönüp merdiveni çıkarken, "Git," diyen boş sesini duydum. "Seni evimde, hayatımda ve bana ait olan herhangi bir yerde istemiyorum." Kovuldum, ondan, evinden ve hayatından.

Arkasından, "Pişman olacaksın," dedim.

Bir kez bile olsun bana doğru dönmeden, "Seninle evli olmaktan daha fazla pişman olamam," dedi.

Bu fazla ağırdı.

Aşağılayıcı.

Can yakan.

Ve yürek burkan türden bir ağırlığı vardı.

Gitmedim, kovulduğum bir evde hâlâ neden kaldığımı bile bilmiyorum ama gitmedim. Aslında gidecektim ama şu an gitmek için doğru bir zaman değildi. Giderken arkamda hiçbir pişmanlığı bırakmak istemediğim için kaldım. En azından ilk fırtınaya yenik düşen ben olmamalıydım. Giderken her şeyi denediğimi bilmeliydim ve kendimi suçlayacak her şeyden arınmalıydim. Öyle bir gitmeliydim ki bir daha geri dönüşü olmamalıydı. Her şeyi kafamda bitirip bu evliliğin günahını arkamdan bırakmalıydim. Ve bunun için kendime verdiğim on üç günlük bir süre vardı. O süre dolunca gideceğim.

Çağıl'ın gidişinden sonra malikane benim için büyük bir azaba dönüşmüştü. Çağıl buradayken bana arkadaşlık ediyordu ama izin süresi bittiği için görevinin başına dönmek zorundaydı. Levent tüm gününü dışarıda arkadaşlarıyla geçiriyordu, büyükbabam ise Furkan'la. Karun ise günlerdir ne benimle konuşuyordu ne de yüzüme bakıyordu. Çok fazla yalnızlık çekiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra tanımadığım birine dönüşmüştü. O kadar mesafeli ve soğuktu ki ona doğru bir adım atmaya cesaretim yoktu. Tüm gününü işte geçiriyor ve gece geç saatlerde eve dönüp kendini odasına kapatıyordu. Sabah kahvaltılarını ve akşam yemeklerini bile dışarıda yiyordu. Benden kaçıyordu ya da beni görmek istemiyordu. Aslında her ikisi de.

Beni görmezden geliyordu ama öyle bir görmezden geliyordu ki kendimi bu dünyada silinmiş hissediyordum.

Ara sıra Kadem ziyaretine geliyordu ve ondan duyduğuma göre Karun, Kenan ile olan dostluğunu da bitirmişti. Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum fakat Kenan şirketten ve evden ayrılmıştı. Bir otelde kalıyormuş ve Kadem'in söylediğine göre o da pek iyi değilmiş. Karun hepimizi bir yere dağıtmış gibiydi. Evet, onun evindeyim ama aslında en uzağa ittiği benim.

Son günlerde düzenli bir şekilde ziyaret edip görüştüğüm bir tek babam vardı. İstanbul'da bir arkadaşının evinde kalıyordu ve harıl harıl çalışıp bizi boşamanın bir yolunu arıyordu. Oysa ki Haziran çoktan bitmiş ve biz Temmuz'un sonlarındaydık, yani babam yapmasa bile Kasım'da duruşmamız vardı. Sadece iki ay, beş gün kaldı davaya ve Karun böyle yaptıkça boşanmayı her şeyden daha çok istiyordum.

Fırçam tuvalin üzerinde hareket ederken kendimi huzurlu hissediyordum. Bahçede resim çizmek beni rahatlatıyordu. Gökyüzünde parlak bir güneş, etrafımda yemyeşil ağaçlar ve kulağımda tatlı bir melodi gibi duran kuşların cıvıltısı vardı.

Fırçanın ucunu kahverengi boyaya daldırıp fırçayı tuvale yaklaştırmıştım ki, "Ne düşündükleri umurumda değil!" diyen Karun'un kızgın sesini duydum. "Onların hepsi durması gereken yeri bilecek! Altında benim imzamı taşıyan bir hediye gönder her birine," dediğini duyunca derin bir nefes aldım. O hediyenin göz korkutan bir şey olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bana olan öfkesiyle kim bilir yine kimin canını sıkıyor ve yeni düşmanlar ediniyordu.

Eğer o bahçedeyse burada durmanın bir anlamı olmadığı için oturduğum tabureden ayağa kalktım. Şu bir haftada beni görmek istemeyen bir adamın gözüne daha fazla görünmemek için adeta onunla saklambaç oynuyordum. Yaptığım saka kuşunun kanatları henüz bitmemişti ama daha sonra da devam edebilirim. Resmini yapmaktan en çok hoşlandığım şey saka kuşlarıydı.

Çimenlerin üzerine bıraktığım mendili alıp ellerimdeki boyayı silmeye çalıştım. Aceleyle buradaki işimi bitirip odama gitmek istiyorum çünkü Karun'un beni gördükçe değişen yüzünü görmek canımı yakıyordu.

Elimdeki mendili yere atıp arkamı döndüğümde onu tam karşımda görünce irkildim. Yakalandım. Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Ağaçların arasından çıkınca beni görmüş olmalıydı. Neden arkasını dönüp gitmek yerine bu kadar yakınımaya gelmişti?

İyi görünüyordu, Allah kahretsın, neden bu kadar iyi görünüyordu? Aramızdaki bu mesafeler veya gerginlik hiç mi canını yakmıyordu? Mavileri bana küsmüşken soğuk bakan bu gözlerde neden hiç uykusuzluk yoktu? Geceleri beni uyku tutmazken o, nasıl rahat uyuyabiliyordu? Aklına geldikçe uykuları nasıl kaçmazdı? Duha'yla olan kavganın izleri yüzünde silinmeye başlamıştı. Artık eskisi gibi belirgin değildi yaraları. Siyah takım elbisenin içinde tüm ciddiyetiyle gölgeler lordu gibi karşımda duran bu adam, bu kadar iyi ve duygusuz görünmeyi nasıl başarıyordu? Bu haksızlık, bu arada acı çeken sadece ben olamam.

O bu kadar iyi görünürken ben iyi görünmek için yüzümü süslü makyajların ardına gizliyordum. Uyuyamadığım her geceyi gizlemek için gözlerimin altındaki izlere fazladan bir şeyler sürüyordum. Kendimde yaptığım tek değişiklik gözlerimi kapatacak kadar uzanan kaküllerimi kaşlarımın altında kesmemdi. Bir de daha önce hiç olmadığı kadar kapalı giyiyordum. Bir haftadır pantolon ve salaş tişörtler dışında bir şey giymiyordum. Biliyorum çok saçma ama belki de açık giyindiğim için beni hafif bir kadın olarak değerlendiriyor ve bu yüzden sadakatim konusunda çok kolay benden şüphe ediyordu. Böyle düşündüğüm için vücudumu gizliyordum ve beni buna zorladığı için ondan nefret ediyorum. Ne düşündüğü umurumda olmamalıydı ama umurumdaydı işte.

Karun beni her yönden değiştirmeye başlamıştı.

Gözleri baştan ayağa beni incelerken yine kapalı kıyafetlerin içinde olduğumu gördü, kaşlarını hafifçe çattı. Ne zaman beni böyle görse kaşlarını çatıyor ve bunu yaptığını anladığı an tıpkı şu anda yaptığı gibi kaşlarının eğilimini çok hızlı düzeltiyordu. Tam olarak ne yapmamı veya ne olmamı istediğini bir türlü anlamıyorum. İşin trajik yanı ne istediğini anlarsam onun istediği kalıba girmeye hazır olmamdı. Bu iyiye giden bir değişim değildi. Gerçekten bu ben miydim? Bana ne yapıyordu?

Her ne yapıyorsa durmalıydı artık çünkü ben kendimle ilgili şeyleri kaybettikçe o da beni kaybediyordu.

Bir zamanlar beni ben yapan ve bende sevdiği her şeyi öldürmek üzereydi.

Beni incelemeyi bırakıp göz göze geldiğimizde iki saniyeden fazla bakmadım gözlerine. Yanından hızlıca geçerken arkamdan kısıp iç çekişini duymuştum. Bahçenin bu tarafına sırf beni görmek için geldiğini düşünmek istemiyorum. Benden bu kadar nefret ederken ve görmek istemezken burada karşılaşmamız tamamen tesadüftü.

Durmasın ve bana işkence etmeye devam etsin. 13 gün dolduğunda evinden ve ondan gitmiş olacağım.

Evet, bir şeyleri düzeltmek için bize verdiğim şans sadece 13 günden ibaretti ve çoktan yedi günü bitmişti.

"Sonra güzel prenses taş kalpli prensin kalbini göğsünden söküp onu öldürmüş. Mutlu son," diyerek büyükbabama gülümsedim. "Hadi şimdi uyu."

Yatakta suratını asarak bana bakarken pikeyi boynuna kadar çekti. "Ben bu masalı sevmedim bana yeni bir tane anlat." Huysuz ihtiyar, bugün uyumayacağı tuttu.

Yatağın kenarında otururken uykulu bir şekilde esnedim. "Ama zaten bu gece sana on üç farklı masal anlattım. Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?" Ilık sütünü balla karıştırıp ona içirmiştim. İlaçlarını kontrol edip hepsini tek tek ona vermiştim. Banyo yapmasına ve pijamalarını giymesine yardım etmiştim ama bir türlü onu uyutamıyordum.

Bugün de bebek gibi davranması tutmuştu!

Dudaklarını sarkıtıp bana bakınca yaşlı bir adamın dudak bükmesi pek de sevimli değildi. "Ama anlattığın tüm o masalların sonunda prens hep ölüyor," diye sızlandı. "Prens onu öldürüyor. Ben prensesin canı bir katil olmadığı bir masal istiyorum."

"Tüm prensesleri delirtmişler. Masallar diyarında prenslere karşı bir isyan ve av kararı var," diyerek ona şirince gülümsedim. "Kararı çıkartan ve avcı olanların hepsi prenses. Bırakalım öldürsünler kendini prens sanan taş kalpli, bencil, kibirli ve soğuk adamları." Kafamın içindeki evren düzelmedikçe kimse benden mutlu sonlu masallar beklemesin.

Allah o prenslerin cezasını versin.

Büyükbabam bana ters ters bakarak, "Masalları değiştirme de doğru düzgün anlat!" dediğinde kırıksıklıklarla dolu yüzünde tatmin edici bulmadığı masalların hoşnutsuzluğu vardı.

"Değiştirmiyorum," diyerek kendimi savundum. "Nasıl yazılmışsa öyle anlatıyorum."

"Nasıl yazılmışsa öyle mi anlatıyorsun?" diyerek beyaz kaşlarını çattı. "Peri, külkedisine ne zamandan beri demirden ayakkabılar verir oldu? Anlattığın masalda Külkedisi demir ayakkabısının tekini merdivende kaybediyor ve prens ayakkabıyı alacağı esnada Külkedisi uzun menzilde diğer ayakkabıyı atıp prensi öldürüyor!"

"O da kızı kovalamasaydı. Saat on iki olmuş ne peşinden geliyorsun, değil mi?"

"Bige, Pamuk prenses uyandığı an sen beni nasıl öpersin deyip, zehirli hançeri prensin kalbine sapladı!"

"Öpmeseymiş!" diye ona çıkıştım. "Tacize girer bu bir kere!"

"Rapunzel saçlarıyla prensi tavana asıp öldürdü!"

"Müstehak o prence. Kızın saçlarına asılıp kuleye tırmanırken iyiydi ama!"

"Prens kurbağayı öpmek yerine ona tekme atıp göle fırlattığı için prens hiç insan olmadı!" diye bana kızıp yumruk yaptığı elini yatağa vurdu. "Yediği tekmeden dolayı baygınlık geçiren kurbağa prens, gölde boğulup öldü!"

"Bunda benim ne suçum var ya, o kadar çirkin görünürken prensesin onu öpmesini beklemek hata olur. Bence tekme yerinde bir karardı."

"Pinokyo doğru söylediğinde bile burnu uzamayı hiç bırakmadı. Masalın sonunda tahta kuruları onu yedi!"

"O da zamanında az yalan söyleseydi." Burada benim ne suçum var ki.

Büyükbabam baygınlık geçirir gibi bana bakarken sinirden üzerine attığım pikeyi sıkıyordu. "Üç Silahşörler birbirini çapraz ateşe tuttuğu için üçü de öldü!"

"Ha, ben onlara dedim o kadar içip birbirinizi vurun diye, öyle mi? Sana inanamıyorum büyükbaba." Beni neyle suçladığına dikkat etmeliydi.

"Ama Kibritçi Kız ölmedi," dediğinde bir açığımı yakalamış gibi üzerime gelmeye devam ediyordu. "Son kibrit çöpü söndükten sonra kız kendini sıcak ve güvenli bir evin içinde buldu."

"Sokakta mı kalsaydı yani?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Erkeklere gelince nasıl da savunuyorsun ama küçücük kız yaşadı diye burada olay çıkartıyorsun!" Ayağa kalkıp sinirli adımlarla kapıya doğru yürüdüm. "Hepinizin köküne kibrit suyu!"

Arkamdan, "Doğru düzgün anlat sende!" diye hâlâ bana kızılıyordu. Hatta dışarı çıktığımda bile, "Sadece burnun değil, kafanda bükülmüş senin!" diyordu. "Git kendini doktora göster."

"Öyle yapacağım zaten!" Dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapattım. Bugün on ikinci gün, yani yarın son gündü. Yarın da Karun'la değişen bir şey olmazsa gittiğim yerde hem burnuma hem de kafama baktırırım.

Büyükbabamın odasından çıkıp kendi odama doğru yürürken merdiveni çıkan Karun'u gördüm. Başı hafifçe önde basamakları çıkıyordu. Gömleğinin yakasını açmış, kravatını gevşetmişti. Omuzları biraz düşüktü oysa ki o hep dimdik yürürdü. Öylesine yorgun, öylesine bezgin görünüyordu ki hiçbir şey yapamamak beni üzüyordu. Son basamağa geldiğinde başını kaldıınca beni gördü, durdu. Bana bir asır gibi gelen ama

aslında sadece bir hafta gibi bir süreden sonra ilk kez göz göze gelmiştik. Bahçede onu gördüğüm günden beri benden kaçan adamın gözleri bu gece gözlerime yakalanmıştı.

Hâlâ aynı bakıyordu, hâlâ kızgın ve tahammülsüzce bakıyordu ama aslında içten içe o da özliyordu. Aradan geçen günlerde benim de durulduğumu iyi biliyordu. Ona sorun çıkartan, onu deli eden, kocam diyerek şirinlik yapan ve arsızca ona sırnaşan o kadın bir süredir yoktu. Bir kere bile onunla konuşmaya çalışmadım, ondan af dileyip beni dinlemesi için çırpınmadım. Geride bıraktığımız her yeni günle sadece o değil, bende aramıza mesafeler çekiyordum.

Gökyüzünü kıskandıran mavileri yüzümden biraz aşağılara kaydı. Uzun kollu gömleğime ve giydiğim pantolona baktı. Neredeyse tanıştığımızdan beri beni kısa etekler ve dekolteli elbiselerin içinde görmeye alıştı. Nadiren giydiğim pantolonlar ve uzun kollu gömlekler bir süredir üzerimdeydi. Seviştiğimiz o geceden beri bu şekilde giyindiğimi biliyordu. Nedense bu durum hoşuna gitmiyor gibiydi. Bakışlarımı ondan çekip biraz fazla aceleci adımların genişliğinde odama doğru yürümeye başladım. Adım seslerini duymadığıma göre hâlâ son basamakta durup arkamdan bakıyordu.

Ölçüyü kaçıran bir yarış vardı aramızda ama çok geç olmadan artık iki taraftan biri ilk adımı atmalıydı.

Karun.

Yanımda öylece geçip gidişini izlerken onu görmek işkence gibiydi ama görmemek daha büyük bir işkenceydi. Onunla ilgili her şey o kadar çok canımı sıkıyordu ki ne onunla olabiliyordum ne de onsuz! Hangi ara böyle histerik düşüncelere kapıldığımı bile bilmiyorum. Karımla ilgili olan her şey sinirlerime dokunmaya başlamıştı! Odama çıkmaktan vazgeçip merdiveni tekrar inmeye başladım. Onunla aynı çatı altında kalmaya bile dayanamıyorum. Neden hâlâ gitmiyor ki?

Onu burada istemiyorum ama git de diyemiyorum! İkimiz için buna bir son vermek için artık gitmeliydi. İstenmediği bir yerde daha fazla durmak

yerine gitmeliydi. Peki, gidişine hazır mıydım? Duha'yla ilgili şeyler aklıma gelince kaşlarımı çattım. Evet, gidişine hazırdım!

Dışarı çıkıp, "Arabayı hazırlayın," dediğimde bahçedeki çocuklardan biri koşarak garaja gitti. Karanlık havanın serin rüzgârını içime çekerken sanki her zamankinden daha fazla üşüyordum.

Arabamı getirdiklerinde kapıyı benim için açan çocuk, "Nereye gidiyorsunuz Karun Bey?" diye sorunca uzattığı anahtarı aldım. "Vera'ya." Gideceğim yeri önceden bilmeleri lazımdı. Daha ben oraya ulaşmadan orayı benim için güvenli bir hâle getirmeleri gerekiyordu.

Arabaya binip çalıştırdığımda korumaların çoğu arabalarına atladı. Birbiri ardına malikaneden ayrıldığımızda bana escortluk yapan arabanın öne geçmesine izin verdim. Az önce nereye gideceğimi söylediğim için bu bilgi çoktan öndeki arabaya ulaşmıştı. Gideceğimiz yeri biliyordu. Vera bana ait gece kulüplerinden biriydi ve bu gece kendimden geçene kadar içmek istiyorum. Tıpkı bundan önceki gecelerde yaptığım gibi.

Telefon çalınca onu cebimden çıkarmadan kulağımdaki bluetooth kulaklığa dokundum. "Evet?" dediğimde kimin aradığına bile bakmadan gelen aramayı kabul etmişim.

"Merhaba Karun." O adamın aşağılık sesini duyunca tuttuğum direksiyonu sıkmaya başladım. Hâlâ ne yüzle beni arıyordu?

"Sana kaç kez beni aramamanı söyledim?" Sesim sert çıkarken şu anda onunla konuşuyor olmak bile midemi bulandırıyor.

"Konuşmalıyız."

"Seninle konuşacak bir şeyim olamaz Eşref Bey!"

Sinirli çıkan sesimin aksine onun sesi sakindi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. "Evlendiğini öğreneli çok oldu ama hâlâ karını bizimle tanıştırmadın. Sence de annen ve babanla onu tanıştırmamanın zamanı gelmedi mi?" Sesinde buram buram samimiyezsizlik akarken asıl amacını

gizleyemiyordu. Saka'yı bahane ederek nabız kontrolü yaptığını yeteri kadar iyi gizleyemiyordu.

"Eğer bir daha karımdan bahsedersen Ordu'ya bizzat gelir ve seninle özel olarak ilgilenirim," diyerek biraz nefes almak için camı araladım. "Sadede gel ve ne söyleyeceksen karımı bu işe dahil etmeden söyle!"

Lafı dolandırmanın işe yaramayacağını bildiği için gülen sesini duydum. "Duyduğuma göre Gurur geri dönmüş bu doğru mu, yanında o piçle?"

"Yine senin peşine düşecek diye ödün kopuyor, değil mi?" Etekleri tutuşmuş olmalı. "Ne de olsa Levent bana yaptığı gibi onu da durduramıyor." Levent'in ona olan yoğun sevgisi olmasaydı çoktan işini bitirmiştım ama buna en son kalkıştığım da neredeyse kardeşimi kaybediyordum. Gerçek anlamda onu kaybediyordum. Babam olacak herif hâlâ yaşıyorsa bunu Levent'in sevgisine borçluydu.

"Gurur benim için hiçbir zaman bir tehdit olmadı, tıpkı senin de olmadığın ve olamayacağın gibi." Kendisine fazla güveniyordu oysa ki gerçekler bunun tam tersiydi.

"Emin misin?" Dudaklarım kıvrıldı. "Bu yüzden mi her gece yatmadan önce odanın kapısını hep kilitliyorsun? Bu yüzden mi içtiğin suyu bile önceden birilerine tattırıyorsun? Bu yüzden mi etrafında etten duvarlar olmadan bahçeye bile çıkamıyorsun? Söylesene korkmadığın için mi herhangi bir yerde ben veya Gurur'un adı geçince oradan hemen kaçırıyorsun? Sence senden kurtulmaya karar verdiğimde aldığın tüm o önlemler seni benden koruyabilir mi?" Levent gerçekleri öğrenseydi bu adama baba bile demezdi!

"Bırak şimdi bunları," dediğinde nihayet asıl konuya geldi. "Defne'nin piçinden kurtulmalıyız."

"O kıza parmağının ucuyla bile dokunursan kolunu kökünden kopartırım!" Arabayı sağa çekip ellerim kanayana kadar bir şeylere yumruk atmak istiyordum. Bu konunun açılması bile benim için ekstradan bir işkenceydi.

Tüm gücümle direksiyonu sıkarken, "Damarıma basmayı bırak Eşref Bey, yoksa bu sefer Levent bile seni benden kurtaramaz!" dedim. "Kıza

dokunmayacağım ve sende dokunmayacaksın. Eceliyle ölürse ölür ama ne sen ne de ben onun Azrail'i olmayacağız!" Annesinin Defne olduğu bir çocuğu istesem de öldüremem veya öldürtmem. Kalan hayatını bizden uzakta geçirmeliydi.

"Onun varlığı ortaya çıkarsa neler olacağını iyi biliyorsun!" diyen sinirli sesini duyduğumda kan beynime sıçradı. Yaradan beni böyle bir babayla cezalandırıyordu.

"Ortaya çıkmayacak, böyle bir şey olmayacak!" dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım. Soy öyle bir illetti ki ne kadar uzağa kaçarsan kaç hep peşinde gelirdi. Köklerimin bağlı olduğu herkesten midem bulanıyordu. Gurur, Çağıl ve Levent dışındaki kimseyi ailemden biri olarak kabul etmedim ve etmeyeceğim.

Bir süre sonra arabayı Vera'nın önünde durdurdum. Arabanın anahtarını bizim çocuklardan birine verdikten sonra peşimden gelen korumalarla içeri girdim. Beşiktaş'ın en gözde mekânlarından biri olan bu yere son zamanlarda her gece uğruyordum. Burası benim bölgemdi ve iznim olmadan diğer bölge liderleri bile destursuz bir şekilde bana ait bir yere giremezdi. Hemen karşısında Duha denen itin mekânı olması canımı sıkkan şeylerden biriydi.

Üst kata çıkarken beni gören herkesin gereksiz selamlarına dudak bükmeyle yetindim. Bu gece istediğim şey fazladan saygı değildi, sadece sarhoş olmaktı. Üst kata çıkıp sadece bana ait locaya girdiğimde korumaların hepsi dışarıda kaldı. Etrafımda pervane olan garsonlar ne istediğimi bildikleri için beni fazla bunaltmadan masayı her zamanki şeylerle donattılar. İçkimi yudumlarken kafamdaki tüm düşüncelerden kurtulmak için aşağıda dans eden insanları izlemeye başladım.

Neon ışıkların altında sarmaş dolaş dans eden, birbirine sürtünen bedenleri boş gözlerle izliyordum. Erkeklerin dudaklarında bir gülümseme, kollarına aldıkları kadınların dudaklarında tatlı bir kıkırtı vardı. Gerçekten göründükleri kadar mutlular mı? Her şeyin sahibiyim ama bu mutluluk denen illeti satın almanın bir yolu yoktu.

Dans eden insanları izlerken aşağıda yanıp sönen ışıkların yüzüne yansıdığı bir kadın dikkatimi çekti. Işıltılı gümüş tonlarında kısa bir elbise giymişti ve kalçasını saran elbise her kıvrak hareketlerinde vücut hatlarına dikkat çekiyordu. Dikkatimi çeken vücudu değildi, kaşlarının altına kadar kestirdiği kakülüydü. Kakülü hatta uzun saçlarının düz kesimi bile bana Saka'yı hatırlatıyordu.

Her isteğimi yerine getirmek için belli bir mesafede duran garson, "Efendim onu buraya getirmemi ister misiniz?" diyerek hep olduğu gibi beni memnun etmeye çalıştı.

Nereye baktığımı gördüğü için aşağıdaki kadını işaret etti. "Sanem Hanım VIP üyelerimizden biri ve buraya her gelişinde sizden bahsediyor."

Kadın izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp benim olduğum yere doğru bakmaya başladı. Bulduğum locanın ışığı kısıktı bu yüzden beni net bir şekilde göremiyordu ama gölgemden burada olduğumu artık biliyordu. Bu uzaklıkta bile ne istediğini bilen gözlerinin kısıldığını görebiliyorum. Kırmızı rujun süslediği dudakları bir kadının karşı konulmaz cazibesini yansıtırcasına kıvrıldı. Daha sonra tekrar dans etmeye devam etti ama bu sefer daha kışkırtıcı ve daha yavaş hareketlerle. Etrafındaki erkekleri savuşturdu ve ellerini vücudunda gezdirmeye başlayarak dansına devam etti. Bunu yaparken başını kaldırıp benim olduğum yerden bir saniye bile gözlerini ayırmıyordu. Artık kimin için dans ettiği çok belliydi.

İzlediğim kadına karşı içimde zerre kadar bir arzu oluşmazken, "Saçları hep böyle miydi?" diye sordum. "Kahverengi ve kaküllü mü?"

Garsonun, "Hayır, efendim," diyen sesini duyarken küçük yudumlarla viskimi içmeye devam ediyordum. "Saçları sarıydı ve kakülü yoktu. Bir süredir böyle." Dikkatimi çekmek için karıma benzemeye çalıştığı çok aşikârdı. Her ne yapıyorsa işe yaradığını inkâr edemem çünkü iki dakika boyunca ona bakmamı sağlamıştı. Kolay kolay bir kadına bu kadar uzun bakmazdım.

Bakışlarımı ondan çekip önüme döndüm. Evde orjinali yeterince canımı sıkıyordu bir de burada onun çakmasıyla uğraşamam. "Masamda kadın istemiyorum çekilebilirsin," dediğimde başını sallayan çocuk nihayet beni

rahat bıraktı. Onu bana önermesi için kim bilir Sanem denen kadından ne kadar para almıştı.

Uzun bir süre tek başıma içtim. Normalde buraya ne zaman gelsem Kenan yanımda olur, tam karşımda oturarak benimle içerdi. Canımı yakan bir diğer şey de buydu, Kenan'ın suskunluğu. Onun ihaneti belki Saka'nın suskunluğundan bile daha büyüktü çünkü Kenan benim dostumdu. Sadece arkadaşım değil, kardeş yerine koyduğum ailemden biriydi.

Rengin ile nişanlandığım gün Rengin'in Duha ile olan ilişkisini öğrendiğini itiraf etmişti. Bu itiraftan sonrasını dinlemeden onu hayatımdan çıkarmıştım. Anlatacağı hiçbir şey bana yaşattıklarının bir mazereti olamazdı. Saka ben nişanlandıktan dört ay sonra çıkıp gelmişti ama öncesinde dört ay boyunca Rengin benim nişanlımdı. Kenan sessiz kalarak dört ay boyunca sadakatsiz bir kadını evimde ağırlamama izin vermişti.

O kadın evimde yaşamış, soframa oturmuş ve koynuma kadar sızmıştı. Düşmanlarıma casusluk yapan zehirli bir yılanı aramıza almamıza Kenan izin vermişti. Kardeşlerimin içinde yaşadığı bir evde yaşamasına izin vermiş, tehlikeyi göz ardı etmişti. En önemlisi kendimi onursuz bir kadınla küçük düşürmeme seyirci kalmıştı. İşte bu yüzden Kenan defteri benim için kapanmıştı çünkü sırtımı yasladığım bir dosttan sağlam bir dost kazığı yemiştim.

Sarhoş olmaya başladığımı hissettiğimde locaya giren Duha'yı gördüm. Ne cesaretle elini kolunu sallayarak benim mekânıma gelebilirdi? Özellikle geride bıraktığımız günlerde onu öldürmemek için irademin son kalıntılarına tutunurken! Masanın yanında durunca gözleri boş şişede oyalandı. Biten bir şişenin sinirlerimi yatıştırdığı için tekrar suratını dağıtmayacağını sanıyordu. Karşımdaki koltuğa şuursuzca oturup, "Merhaba Kalender," deyince bu rahatlığı karşısında belimdeki silahı çıkardım. Bu sefer ikimizi de hiç uğraştırmadan onun işini bitireceğim.

Silahı ona doğrultup hiç düşünmeden tetiğe basacağım sırada, "Önce dinle sonra yine vurursun," dedi gülerek. Masadaki atıştırmalıklara uzanırken o kadar rahattı ki onu tanımayan herkes deli olduğunu düşünürdü. Fakat öyle değildi, son derece sinsi, zeki ve tehlikeli biriydi.

Ağızına birkaç çerez atıp, "Bence anlatacaklarım dikkatini çekebilir," diyen bu adamdaki rahatlık doğuştan gelen bir şeydi. Onunla yıllardır birbirimizi tanıdığımız için en uzun ciddiyet süresinin yarım saat olduğunu biliyorum. Gün veya bir saat bile değil, sadece yarım saat. Doğuştan gelen alaycı bir mizacı olduğu için onu tanımayan herkes Duha için hayatın hep eğlence ve şamataadan oluştuğunu düşünürdü ama aslında bu sadece onun için bir kamuflajdı.

İçtiğim bir şişe içki gerçekten sinirlerimi yatıştırmış olmalı ki onu vurmak yerine ne anlatacağını merak ettim. "Konuş!" Silahı masaya sertçe bıraktım. "Anlatacakların hoşuma gitmezse cesedini almaları için adamlarının buraya girmesine izin vereceğim." Tehdit barındırmadığını göstermek için korumalarını dışarıda bırakıp tek başına gelmişti.

Etrafına bakıp, "Önce bir şeyler içmeliyim," diyerek bir garson aradı ama bulamadı. Garson için fazla beklemek zorunda kalmadı çünkü bir tane kadın garson bu tarafa doğru geliyordu.

Önüme dönüp masaya bıraktığım yarım kadehe uzandım. "Hey sen, küçük kız," diyen Duha'nın sesiyle başımı kaldırıncaya garson kıza baktığını gördüm.

Bize sırtı dönük olan ve muhtemelen diğer localardaki insanların servisini götüren kız durdu. Hızlıca yanımızdan geçmek istemişti ama Duha onu durdurunca hemen ikimize sırtını döndü. "Bu-buyrun efendim," diyen zayıf sesi de tıpkı onun gibi titriyordu. Sırtıyla bakışıyor olabiliriz ama sıkıca tuttuğu tepsideki kadehlerin birbirine çarpma sesinden titrediğini anlıyorduk.

Kızın titreyişleri garip bir şeyler olduğunu gösterdiği için, "Bu tarafa dön!" dedim sert bir sesle. İrkildi. Dışarıdan mekâna sızan bir casus veya tetikçi olma ihtimalini düşünmeliydik.

Kontrol edemediğim sinirli sesimle titreyişleri daha da artarak bize doğru döndü. Bize doğru döndü fakat bu seferde başını yerden kaldırmıyordu. O kadar çok titriyordu ki elinde tuttuğu gümüş tepsi her an yere düşebilirdi. Üstelik tepsinin içinde bir kova buz ve kovanın içinde bir şişe içki vardı.

Tek elle kolayca kaldıracağım bir şeyi ince kollarıyla güçlükle taşıyordu. Çok zayıftı.

Haddinden fazla dikkat çektiğini anlamış olmalı ki başını yavaşça kaldırdı. Başını kaldırdıkça sarı saçlarının tepesine bakmaktan bizi kurtarıyordu. Nihayet başını tamamen kaldırıncı yüzünü görebildik. Neden bu kadar solgun? Kızın yüzü morgdaki bir hastayı aratmayacak kadar solgundu. Bembeyaz tabirine bundan daha iyi uyamazdı. Yüzü solgundu, kaşları ise fazla seyrek bu yüzden makyaj kalemiyle kaşlarındaki boşluğu doldurmuştı. Dikkatli bakınca bu anlaşılıyordu ama çoğu kadının kaşlarını kazıtıp dövme kaş yaptıklarını d ş n rs k bu kıza onlardan daha çok yakışmıştı. Titreş n kirpikleri zümrüt yeşili bir çift iri gözü bizden saklayamıyordu.

Türk kadınlarının ortalama boyuna sahipti ne uzun ne de kısa. Ancak sağlıklı hiçbir kadının olamayacağı bir zayıflıktaydı. Beyaz gömleği üzerine tam olsa da gömleğin kollarını topladığı için ince bilekleri görünüyordu. Sıska bir vücudu ve ince bacakları vardı. Yüksek bel siyah eteği dardı ve dizlerinin hemen üstünde bittiği için ince bacaklarını görebiliyordum. Burada kendi bedenine göre bir üniforma bulduğuna şaşırımd çünkü buradaki tüm garsonlar onun gibi giyinirdi ama ş  ana dek ondan daha zayıfını g rmemiştım.

Ben onu izlerken o da içli gözlerle beni izliyordu. Ona pek iyi şeyleri hatırlatmıyor olmalıyım ki bana olan bakışlarında mutluluk yoktu. Kadınların bana baktığında alıştırđım o beğeni veya hayranlık da yoktu. Garson kızın gözlerinde olan tek şey h z nd , bir de emin değilim ama sanki  zlem de vardı o gözlerde.

Bana olan bakışlarına bir anlam veremediğim için, "Seni tanıyor muyum?" dedim soğuk bir sesle.

Ruhsuzca sorduğum soru onu kendisine getirmiş olmalı ki başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Hayır, efendim." Son derece saygılı ve bir o kadar da  rkekti. Hâlâ titriyordu ve hâlâ tuttuğu tepsinin üzerindeki şeyler sallanıyordu.

Koltuğumdan arkaya yaslanıp gözlerimi ona diktim. "Peki, sen beni tanıyor musun?" Bakışlarında gördüğüm şeyler bir tanıdığa karşı duyulan özlem gibiydi.

Başını hafifçe öne doğru bükerek yine, "Hayır, efendim," dedi aynı saygıyla. Bu sefer cevap verirken gözlerime bakmamıştı.

"Alkollü bir mekânda çocuk işçi mi çalıştırıyorsun?" Duha'nın kendi gibi gereksiz sorusuyla bıkkın gözlerimi ona diktim. Garson kızı işaret etti. "Reşit bile değildir."

Duha'nın bu ani çıkışıyla ürkek garsonumuz bakışlarını ona çıkardı. "Yirmi yaşındayım efendim," dedi ve sahte bir tebessümle devam etti. "Arkadaşlarım sizinle ilgilenecektir şimdi izninizle Murat Bey'in servisini götürmeliyim."

Kız arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Duha ile göz göze geldik. İkimiz de Murat Çorum'un pedofili bir sapık olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyorduk. Buradaki VIP üyelerinden sadece birinin adı Murat'tı ve o da o zihniyeti bozuk sapık herifti. Garson kız yirmi yaşında olmasına rağmen gerçekten çocuk gibi görünüyordu. Zayıf vücudu ve ürkek hareketleri de onu daha çocuksu gösteriyordu. O adamın locasına girerse ilgisini kesinlikle çekebilirdi. Benim mekânımdayken çalışanlarımdan birine askıntılık yapmaya cesaret edemezdi ama kız radarına girerse sonrası için rahat durmazdı.

Daha ben müdahale etmeden Duha, "Bekle," diyerek onu durdurdu. Arkasına yaslandığında bir tek ayaklarını masaya uzatmadığı kalmıştı. "Siktir et o piçi, bu gece bize hizmet edeceksin." Eğer bu çıkışının altında iyi bir niyet olduğunu bilmeseydim, benim mekânımda ve benim yanımda çalışanlarıma emir vermesini hoş karşılamazdım.

Garson kız ona doğru döndüğünde gözlerinde oluşan korkuyu gizleyemedi. Yanlış bir şey yaptığı için onu cezalandırdığımızı düşündüğü aşikârdı. "Neden?" demeyi başarması için onun durumundaki biri için büyük bir şeydi.

Duha'nın dudakları küstahça büküldü. "Çünkü ben öyle istiyorum."

Küçük garsonun kaşlarını kısa bir an çatıldığını gördüm ama bunu ustaca gizledi. "Her istediğiniz hemen oluyor mu öyle?"

Duha güldü. "Şu karşımda oturan piç olmasa aslında her istediğim hep oluyor." Yakın zamanda havaya uçurduğum yazlık evinden bahsettiğini biliyorum. O evi almayı çok istiyordu ve aldı da ama ertesi gün hızlı bir şekilde kaybetti. Bunun için pişman değilim, aslında son on iki gündür ona maddi ve manevi verdiğim zararların hiçbirinden pişman değilim.

Duha'nın beni hedef göstermesiyle garson kız önce kısa bir an bana baktı daha sonra bir şeyi yeni fark etmiş gibi Duha'ya dönüp o ince sesiyle, "Siz kimsiniz?" dedi. "Karun Bey'in masasına öylece oturma cesareti gösterdiğinizde göre siz de önemli biri olmalısınız, değil mi?" diye sordu. Onu tanımadığına göre burada gerçekten çok yeniydi.

Daha Duha konuşmadan, "O önemsiz biri," diyerek ona kapıyı işaret ettim. "İşine bak artık."

Buna dünden razı olduğu için hızlıca başını salladı. "Tabii efendim." Titreyen kollarının güçlkle taşıdığı tepsiyi işaret etti. "Bunu ne yapayım? Kollarım yoruldu çok ağır bunlar," diye sızlanınca neredeyse beni güldürecekti. Garsonluk hiçbir vasfı yoktu.

Gülüşünü gizlemeye çalışan Duha bizim masayı işaret etti. "Buraya bırak ve Murat için yerine başkasını gönder."

Başını sallayan kız tepsiyi masaya bıraktıktan sonra tekrar bana bakmaktan kendini alamadı. Utangaç bakışları yanaklarına hoş bir pembelik katarken ona bir kez daha kapıyı işaret ettim. "Yalnız bırak bizi çocuk," dediğimde bu sefer sesim daha yumuşaktı. Masumiyeti utangaçlığına yansırken ona karşı sert olamadım.

Sık sık yaptığı bir hareket olmalı ki yine başını hızlıca salladı. "Tabii efendim." Arkaya doğru bir adım attığında ellerini saygıyla önünde birleştirdi. "Bir arzunuz olursa beni çağırmanız yeterli." Elini kaldırıp bana doğru uzattı. "Adım Melek," dediğinde benimle tanışmaya can atıyormuş gibi heyecanlı bir ifade vardı yüzünde.

Duha ile göz göze geldiğimizde ikimizin birbirimize attığı garip bakışlar çok yeni bir şey yaşıyor olmamızdan kaynaklanıyordu. Garsonlar genelde masamızda bu kadar uzun kalmaz veya doğrudan bizimle tanışmak için elini uzatmazdı. Nedendir bilmiyorum ama kızın yeşil gözlerini kırıştırmaması ve sıkmam için titreyen elini uzun süre havada tutması onu geri çevirmemi engelledi. Elimi kaldırıp elini tuttuğumda eli avucumun içinde kaybolacak kadar narin ve küçüktü. Canını yakmak istemediğim için hafifçe sıktım ve "Karun," diyerek ona istediği tanışmayı sundum. Gülümsedi. Ne güzel gülüyor, yanağındaki gamzeleri ortaya çıkaracak kadar içtendi gülüşü.

Onun elini çekmeye niyeti olmadığı için ben elimi çektim. Dudaklarındaki o güzel gülümsemeyle Duha'ya dönüp ona da elini uzattı. "Melek," diyerek ona da kendini tanıttince Duha'da kızın iç ısıtan gülümsemesini yüzünde silmek istemedi. "Duha," diyerek onun elini sıktı.

"Dua gibi mi?" dedi kız.

Ve böylece Duha'yı da güldürdü. "Düşmanlarım için daha çok beddua gibi," diyerek ona göz kırpınca kız kıkırdadı.

Duha onun elini tıpkı benim gibi incitmekten korkarcasına hafifçe sıkıp bırakınca garson kız, "İzninizle efendim," diyerek son kez bize tebessüm etti ve masamızdan ayrıldı.

Başını çevirip onun arkasından bakan Duha, "Masumiyeti yüzüne yansıyor," dedi. "Bu çocuğu burada tutma Kalender, çok kolay harcarlar. Ona başka bir yerde iş ver. Otellerinde birinde resepsiyonda çalışabilir." Çocuklara karşı her zaman fazla korumacı biri olmuştur. Garson kız yirmi yaşında olduğunu söylemesine rağmen görünüşü, hal ve hareketlerinden Duha onu bir çocuk olarak görüyordu.

Bir garsonla ilgilenmekten çok daha önemli işlerim vardı ama, "O da isterse neden olmasın," dedim. Murat gibi adamlara hizmet etmesinden daha iyi olabilirdi.

"Senin daha az uğradığın bir yerde çalışmak onun hoşuna gitmeyecektir." Kinaye barındıran gözlerini bana dikti. "Sana nasıl baktığını görmemiş

olamazsın."

"Kirli düşüncelerini kendine sakla." Kadehimdeki viskiyi tek bir dikişte içip boş kadehi masaya bıraktım. "O çocuğun bakışlarında herhangi bir beğeni veya arzu yoktu. Daha çok hayranlık diyebilirim." Ve anlam veremediğim bir şekilde özlem.

Tepsiideki iki kadehi masaya koyup kovadaki şişeyi alan Duha, "Seninle konuşmak için biraz sakinleşmeni bekliyordum," diyerek kadehlerimizi doldurmaya başladı. "Şu on iki günde maddi yönden bana birçok zarar vermen seni yeteri kadar sakinleştirmiş olmalı." Her bir saldırının karşılığını vermemiş gibi konuşması bende suratını dağıtma isteği uyandırıyordu.

Önüme ittiği kadehi aldım. "Birazcık sarhoş olmama aldanma eğer bir an önce konuşmazsan her an masadaki silahı kullanabilirim." Onu hâlâ öldürmemiş olmam bile onun için bir mucizeydi.

Gülerek kendi kadehine uzandı. "Eğer gerçekten karınla bir ilişkim olduğunu düşünseydin şimdiye bunu çoktan yapmıştın." İçkiden birkaç yudum alarak ıslanan dudaklarını emdi. "İçten içe Bige'yle bir ilişkimiz olmadığını sende iyi biliyorsun." Biliyorum ama emin değilim! İşte asıl beni çıldırtan buydu, şüphelerimi doğrulayacak hiçbir kanıt bulamamak.

Avludaki o yüzleşmeden sonra ikisinin arasındaki ilişkiyi en ince ayrıntısına kadar araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Bu beni rahatlatmalıydı ama Duha'nın delilleri saklama konusunda ne kadar iyi olduğunu bildiğim için asla emin olamıyordum. İçime düşen şüphe beni yiyip bitiriyordu. Haklı olmasını her şeyden çok istiyordum ama ya değilse? Rengin ile yaşadığım şeyi karımla da yaşıyorsam? O da beni Duha'yla aldatıyorsa?

Farkında olmadan Duha'dan Rengin'i çalmıştım bunun karşılığı olarak neden o da aynısını bana yapmasın? Sonuçta bizi evlendiren oydu ve avluda ikisi de birbirini korumaya çalışmıştı. Ya Duha ona çalışan bir kadını karım yaptıysa ve onunla bir ilişki içindeyse? İçinde bulunduğum şartlarda kimse böyle düşündüğüm için beni suçlayamazdı çünkü Saka benden gerçekleri saklayarak sürekli bu tür düşüncelere yer veriyordu.

"Bir ilişkiniz yok öyle mi?" Ne kadar sinirli olduğumu istesem de gizleyemiyordum. Sert bakışlarla ona bakarken, "Bu yüzden mi seni benden sakladı?" dedim kan donduran bir sesle.

"Beni korumak için değil, başlarda Serhat'ı korumak için gerçeği sakladı." Bu konuda konuşmak beni rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız ediyor olmalı ki sıkıntılı bir şekilde nefesini koyuverdi. "Daha sonra da Kadem'i korumak için sustu çünkü onun Uğur olduğunu hissettiği için onu sevdi. Nikâh için gereken her şeyi Kadem'in yaptığını biliyordu sonuçta." Başını omzuna doğru eğip bu gerçeği kabullenmemi ister gibi bana bakmaya başladı. "Her iki durumda da benim için susmadı."

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alıkoyamadım. "Avluda birbirinizi koruyordunuz!" dedim sertçe. "Karım benim değil, senin kolunu tutuyordu!"

"İyi bir insan olduğu için olabilir mi?" Açıklama gereği duydukça izbe karanlıklarda boğuluyormuş gibi hızlı soluklar alıyordu. Rahat nefes almak için boynundaki kravatı sağa sola çekti. "Orada tek başıma kaldığımı gördüğü için bana yardım etti ve bende ona yaptıklarımın vicdan azabını çektiğim için bunları sana anlatıyorum!"

İki kişinin konuştuğu mahrem bir konuşmayı zamanın içine gömmek ister gibi dişlerini sıktı. "Eflatun bir elbiseyle onu intihara zorlayan seni bile korumadı mı? Seni Güven ve Rengin'in tuzağında korumak için kaçırmadı mı?" dediğinde bazı şeyleri düşünmem için beni zorlamaya başladı.

"Ona yaptıklarına rağmen seni bile koruduysa benim için niye aynı şeyi yapmasın? Anla artık karın böyle biri! Sevdiklerine yapılanları asla affetmiyor ama ona yapılanları bir şekilde görmezden geliyor!"

Oturuşunu dikleştirip bana doğru biraz eğildi. "Senin haberin olmadan onunla kaç kez görüştüm gerçekten bilmek istiyor musun?" Elimde tuttuğum kadehi sıkmaya başladığımda gerçeği bilmek istiyor muyum, emin değilim. Bu şekilde bir yanım Saka'yı suçlasa da bir yanım da onu savunuyordu. Ya tüm şüphelerimden haklıysam? O zaman ne olacaktı? Onu boşayıp hiçbir şey olmamış ve yaşanmamış gibi Duha'ya gitmesine izin mi verecektim? Siktir! Ne boktan bir durumun içindeydin!

Bir yanım gerçeklerden kaçmak istese de her şeyi bilmek isteyen yanım daha baskın olduğu için, "Anlat!" dedim sertçe. Bu şüpheyile yaşamaktansa gerçeklerin altında ezilmeyi tercih ederim.

Dinlemek istediğimi görünce memnun bir ifadeyle yeniden koltuğa yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Seni bulmak için İstanbul'a geldiğinde onu havaalanında kaçırdım," dediğinde damarlarımdaki kan buz kestiği için yoğun bir öfkeyle dolmaya başladım. Onu kaçırma cüretini mi gösterdi?

"Karımı kaçırdığını mı söylüyorsun?" O kadar hızlı ayağa kalktım ki yanına gitmem ve yakasına yapışıp onu ayağa kaldırmam aynı saniyeler içinde oldu. "Ne cüretle lan!" Suratına geçirdiğim yumrukla onu tekrar koltuğa düşürdüğüm için gülmeye başladı. "Oğlum sen bir şişeyi devirmişken hâlâ yumruk atacak gücü nasıl buluyorsun?" Patlattığım dudağına dokunup parmağındaki kana baktı. Yüzünü buruşturdu. "Otur yerine anlatacağım yoksa çeker giderim!"

Her ne kadar ona daha fazlasını yapmak istesem de sırf anlatmaya devam etsin diye kalktığım koltuğa geri oturdum. "Konuş!" derken sesimin hiddetini kontrol edemiyordum. Onu kaçırdığı için bir yumruktan daha fazlasını hak ediyordu ve bu konuşmanın sonunda hak ettiğini alacaktı!

Kanayan dudağı için masadaki peçeteye uzanırken, "Rengin yüzünden sana kızgındım ve benimle çalışması için Saka'yı kaçırdım," dedikten sonra peçeteyi dudağına bastırdı.

Konuşmaya devam ettiğinde dudağının üzerinde hâlâ bastırdığı peçete vardı. "Benimle işbirliği yapması için ona güç, para ve ün teklif ettim ama hiçbirine yanaşmadı. Onu ölümle tehdit ettiğimde bile kararını değiştirmedigi için Kadem'in ısrarları üzerine onu bıraktım." Yani ona çalışmıyordu öyle mi? O zaman neden onunla görüşüyordu?

Dudağındaki peçeteyi rastgele masanın üzerine attığında peçete az önce zıkkımlandığı çerez tabağının üzerine düştü. "Benimle hiçbir şekilde görüşmemeye kararlıydı ama sen onu buna zorladın," dediğinde bu sikik herifin söylediklerinden hiçbir halt anlamıyordum. Duha'yla görüşmesi için onu nasıl zorlamış olabilirim?

"Hatırla." Sinsi yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. "İstanbul'u terk etmek üzereyken seni hiç aramadı mı? Hakkında çıkan metres haberlerini kaldırmak için senden hiç yardım istemedi mi?" dediğinde kaskatı kesildim. İstemişti, Allah kahretsin ki istemişti!

Evli bir adamla ilişkisi olduğu ortaya çıkınca asistanıma bir metresle görüşmek istemediğimi söylemiş, telefonuna bakmamıştım. O an bile benden gerçekleri gizlediği için öyle bir yargıya kapılmıştım! Aslında bana her şeyi en başından anlatsa şu anda yaşadığımız hiçbir şeyi yaşamıyor olurduk.

"Senden cevap alamayınca beni aradı." Damarıma basmak ister gibi güldü. "Bana çalışmasını her şeyden çok isterken onu geri çeviremezdim, değil mi? Güvenini kazanmalıydım." Hiçbir fırsatı kaçırmayan aşağılık herifin tekiydi.

Aklına her ne geldiyse yüzünde huzursuz bir ifade oluştu, siyah gözlerinde hoşnutsuzluk kol gezdi. "Ona yardım ettim hatta evine yerleşmesi için seni kışkırtıp onu eve aldurdım ama buna rağmen bana çalışmayı kabul etmedi. Daha da ileri gittim ve onu ihanete zorladım," dediğinde dizimdeki elim yumruk olurken bir celladın bakışlarıyla ona bakıyordum. İhanet mi?

Neyden bahsediyordu?

Buraya geldiğinden beri ilk kez ciddi bir adama dönüşüp alaycı mizacını bir kenara bıraktı. "13 Haziran'da olanları tam olarak bilmiyorsun. Carlos, Rengin ve Güven burada senin için ölümcül bir tuzak hazırladı. Carlos hem Bige'yi savunmasız bırakacaktı hem de senden kurtulacaktı." Bu kadarını zaten biliyordum hatta bu yüzden Güven'i öldürmüştüm.

Onu terleten, gerginliğe sürükleyen bir şeyler varmış gibi gözlerini kaçırdı. Artık konuşurken doğrudan gözlerime bakmıyordu. "Bige'yi arayıp ona başına geleceklerden bahsettim. Tam da tahmin ettiğim gibi seni kurtarmak için benden yardım istedi."

Şimdi söyleyeceklerinin bana cinnet geçireceğini biliyormuş gibi iyice gerilerek yüzünü ovuşturdu. "Bir şartla sana yardım edeceğimi söyledim."

Kafasını yavaşça omzuna doğru büktü ve eēdiēi başını kaldırıp bana baktı. "Ona sunduēum şart seni benimle aldatmasıydı."

Aldatmak mı?

Karımı benimle köşeye sıkıştırmış ve ona ahlaksızca bir teklifte mi bulunmuştu?

Bir başkasına deēil, benim karıma, Sanrı'nın Saka'sına yaptı bu teklifi öyle mi?

Her hcremde yoēun bir öfke fışkırırken sıkıēım dişlerimin arasında, "Senin ceddini sikerim lan omurgasız!" diye baēırıp önümüzde duran masayı tuttuēum gibi kenara fırlattım. Masa ters dndēu iēin üzerindeki her şey yere saēılırken ona yaklaştım ve gmleēinin yakasına tutarak onu sertēe ayaēa kaldırdım.

Sinirden zangır zangır titrerken, "Eēer kabul ettiyse ahdım olsun ki bu gece burada leşin çıkacak!" dedim ve sinirden aldıēım hızlı nefeslerin arasından devam ettim. "Etmediyse bile buraya girdiēin gibi ıkamayacaksın!" dedikten sonra çenesinin altına geēirdiēim yumrukla onu yere serdim. Soyadımı taşıyan bir kadına yaptıēı o ahlaksız teklifle bu gece başına gelen her şeyi hak etmişti.

ıkardıēımız gürültüden dolayı bu katta kalan müşteriler ve çalışanlar koşarak buraya gelmeye başladı. Hiēbirini umursamadan Duha'nın üzerine yürüdüm. Son söylediklerinden sonra onu kafamda farklı şekillerde öldürerek adımlarımı ona doēru atıyordum. şimdi sadece düşüncelerimde deēil gerēekte de ölecekti.

Yere düşen silahımı eēilip aldıēımda dřtēu yerden çenesindeki sızının geēmesini beklemeden, "Dřndēu gibi deēil!" diye baēırdı benden farklı olmayan bir sinirle. Elimdeki silahı görünce ilk kez gözlerinde korku gördüm çünkü onu gerēekten ldreceēimi anlamıştı. oktan gözümü kararttıēımı artık biliyordu.

Aceleyle yerden kalkıp, "Saēmalama!" diye baēırdı. "Teklifim dřndēu gibi deēildi! Yan yanayken çekilecek birkaç poz ama o, bunu bilmiyordu!

Her şeyin yatakla sınırlı olduğunu düşünüyordu ama senin hayatını kurtarmak pahasına da olsa buna yanaşmadı! Telefonu yüzüme kapattı ve hepimizi ters köşe yaparak seni kaçırdı! Ona dayatılan seçeneklerin dışına çıkarak seni kurtardı!" dediğinde bu bilgiyle amacı beni biraz olsun sakinleştirmekse, doğru yoldaydı. İşe yaramıştı. Tam olarak sakinleşmesem de az da olsa sinirlerimi yatıştırmıştı.

Saka kabul etmemişti.

Beni aldatmamıştı.

Bana sadık kalmıştı.

Duraksadığımı görünce hızlıca devam etti. "Hepsi bu," dedi aceleyle. Beni buna ikna etmek ister gibi bakarken, "Onunla olan tüm görüşmelerimiz bundan ibaret!" diyerek çatık kaşlarla başını salladı. "Ne daha fazlası ne de daha azı, sadece bu kadar."

Onun hakkında olan yanlış düşüncelerimi silip atmak ister gibi derin bir nefes aldı. "İntikam için bile olsa senin karınla birlikte olmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Teklifimin içeriği gerçek bir ihanete dayanmıyordu. Yine de bana yakışan bir şey değildi, zaten bu yüzden bu gece sana karşılık vermiyorum ve vermeyeceğim! Sana her şeyi eksiksiz bir şekilde anlattım bundan sonra neye inanacağın sana kalmış," dediğinde hırpalanmış olmasına rağmen güldü. "Bunları hiç anlatmayabilirdim de."

Elimde tuttuğum silahı işaret etti. "Bence bir şey yapmadan önce bu iyiliğimi göz önünde bulundur." İyilik mi? Bu sikik herif gerçekleri bana anlatarak iyilikte bulunduğunu mu düşünüyordu? Başıma gelen her şey onun suçuydu!

Silahımı belime taktıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. Ters ters gözlerine bakarken, "Bu beni baş belası bir kadınla evlendirdiğin için!" dedikten sonra tekrar yüzüne yumruk atarak onu yere serdim. Düştüğü yerden bana küfreden it herife yaklaşıp kalkması için ona elimi uzattım. "Ve bu da beni ondan başkasıyla evlendirmediyiğin için." Sonuçta başka bir kadınla da evlendirebilirdi.

Uzattığım elime bakıp ağzındaki kanı yan tarafına tükürdü. "Bu elin amacı teşekkür etmekse," deyip sinsice güldü. "İsteyerek yaptığım bir iyilik değildi boşayacağım sizi." Tehdit eder gibi piç bir sırıtmayla bana bakıyordu. "Her şey kanıtları babasına vermeme bakar."

Uzattığım elimi tutunca onu sertçe kendime doğru çekip ayağa kaldırdım. Tebessüm ederek ona bakarken elini sertçe sıkarak canını yakmaya başladım. "Öyle bir şey yaparsan belanı sikerim," dedim sakince.

Aynı tebessümle o da benim elimi sertçe sıkarken, "Yapmamam için ne verebilirsin?" dedi. Birbirimizle kavga ettikten sonra şimdi birbirimizin ellerini sıkmamız ve sahte bir tebessümle birbirimizi tehdit etmemiz acaba dışarıda nasıl görünüyordu.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" dediğimde hâlâ parmaklarını kırmak ister gibi elini sıkıyordum.

"Şantaj mı? Bu çok çirkin bir kelime ben buna anlaşma derdim," dediğinde altta kalmamak için sıkıdığı elimde o da kendi gücünü kanıtlıyordu.

"Tam olarak ne istediğini söyle?" Lafı dolandırmanın lüzumu yok, bana ne istediğini söylemeliydi.

Bir süre düşündü ama benden isteyeceği her şeye zaten sahip olduğu için hiçbir şey bulamadı. "Bir gün senden bir şey istediğimde onu bana vereceksin," dediğinde benden isteyeceği şeyi zamana bırakmıştı. "Bunun sözünü verirsen tüm kanıtları sana vereceğim."

Benden isteyeceği şey en fazla bana kaptırmak istemediği bir ihale veya iş anlaşması olacağını düşündüğüm için, "Söz veriyorum," dedim. "Zamanı geldiğinde istediğin bir şey olursa onu sana vereceğim ama o kanıtları kopyalarıyla birlikte bana vereceksin!"

"Madem öyle hepsini yarın sabah kopyalarıyla birlikte sana göndereceğim," diyerek elini çekti ama uyaran gözlerle bana bakıyordu. "Şu zamana kadar her ikimizin de sözünde döndüğü hiç olmadı, Kalender," diyerek ciddi bir yüz ifadesiyle başını omzuna doğru eğdi. "Sözüne güvenerek o kanıtları sana göndereceğim ama bu söz bozulursa, bu evliliği kurduğum gibi

yıkmanın da bir yolunu bulurum!" Buna gerek kalmayacaktı. Eğer benden isteyip de alamadığı bir şey olursa bir kereliğine mahsus istediği şeyi ona vereceğim. Birkaç ihale benim için kayıp sayılmazdı. En fazla ne isteyebilir ki?

"Duha Bey iyi misiniz?" Garson kızın sesiyle Duha ile aynı anda başımızı çevirdik. Duha'nın kanayan dudağına ve yıpranmış hâline bakan kız yutkunarak, "Kanıyorsunuz," dedi o naif sesiyle.

Buradaki kimse bizim kavgalarımıza karışmaya cesaret edemez, yorumda bulunamazdı. Bu korkak garson farkında olmadan aslında hiçbir çalışanın yapmaya cesaret edemediği bir şeyi yapıyordu. Duha'da bunu fark ettiği için sert ifadesini yumuşatıp kızın ürkek bakan yeşillerini izledi. "Ben iyiyim çocuk," diyerek onu terslemek yerine insan gibi cevap verdi. Bu her zaman yaptığı bir şey değildi.

Melek başını bana doğru çevirip, "Siz iyi misiniz Karun Bey," deyince kaygısız bir ifadeyle omuz silktim. "Ona vuran benim neden iyi olmayayım?"

Gülümsedi kız. "Buna sevindim."

"Bana vurduğu için mi seviniyorsun?" Duha yüzüne büyük bir alay ifadesi kondurunca telaşa kapılan garson kız, "Hayır, efendim," dedi hızlıca. Ellerini önünde birleştirip başını hemen eğdi. "Yanlış anladınız."

"Kızın üzerine gitmeyi bırak." Kapıya doğru yürürken, "Servis açmayın bu ite," dedim çalışanlara. "Gitsin kendi mekânında zıkkımlansın!"

Arkamdan, "Piç kurusu benim otelimde kalırken böyle demiyordun!" diyen kızgın sesini duymak keyfimi daha da yerine getiriyordu. "Kaldığın gecenin parasını bile ödemedin lan!"

"Otelinde kalarak seni onurlandırmışken üstüne bir de para mı verecektim?" diyerek locadan çıktığımda arkamdan ettiği küfürleri duyabiliyordum.

Dışarı çıkıp arabama bindiğimde yüreğimdeki tüm karabasanlar kalktığı için rahat bir nefes aldım. Yanılmıştım Saka beni hiç aldatmamıştı. İhanet

ihtimali benden sakladığı şeylerden daha ağır olduğu için şu on iki günde beterin beterini yaşamıştım. Bu yüzden daha fazla bu dargınlığı sürdürmek yerine buna bir son vereceğim. Otuz yıllık hayatımda daha önce hiç bu kadar yanıldığım için mutlu olmamıştım.

Bir an önce eve gitmek istediğim için hızımı arttırdım. Ben hızlanınca önde bana escortluk yapan arabada hızlanmıştı. Tek istediğim eve gidip Saka'yı görmektir. Peki, o beni görmek isteyecek miydi? O gün peşimden koşup açıklama yapmak için çırpınmıştı ama ben onu dinlemek istemedim. Bilmek istediklerimi sorduktan sonra onu orada öylece bırakmıştım.

Şu an için tek artım bu süreçte onu daha fazla kıracak şeylerden kaçınmış olmamdır. Daha önce yaptığım hataları tekrarlamamak için bu sefer ne ona hakaret etmişim ne de başka bir şey yapmıştım. Tek yaptığım öfkem dinene kadar onu görmezden gelmek ve Duha ile aralarında bir şey var mı diye araştırmak. Tabii yapmadıklarım beni masum kılmıyordu çünkü on iki günlük bir sessizlik de çok canını yakmış olmalıydı. Özellikle her anlamıyla karım olduğu o geceden sonra.

Yıktığım her şeyi bir şekilde geri onarmalıydım.

Malikaneye geldiğimde merdiveni çıkan ayaklarım sabırsızlığını yansıtırcasına hızlıydı. Onun odasının önünde durduğumda saat beşti, neredeyse sabah olacaktı. Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemediğim için kapıyı yavaşça araladım. İçeri girince uyuduğunu gördüm. Ses çıkarmaktan kaçınarak dikkatli adımlarla yatağına yaklaştım. Yaz olduğu için üzerini örtmeden yatağına girmişti. Bu yüzden üzerindeki pamuklu pijamayı görebiliyorum. Normalde hep gecelikle uyurdu ama bugün yine pijamaydı.

Kendime hakim olamayıp geceleri kapı aralığında onu kontrol ettiğim için şu son on iki günde hep vücudunu gizleyen pijamalarla uyuduğunu biliyorum. Tıpkı son on iki günde hep kapalı giyindiği gibi geceleri de vücudunu gizliyordu. Benimle seviştiği geceden sonra vücudunu gizlemeye başlamıştı. Kendini benden mi gizliyordu? Ne sanıyordu, onun rızası olmadan zorla ona dokunacağımı mı?

Ona kızgın olduğum için böyle bir şeye kalkışacak kadar alçak değildim. Aklıma gelen tek şey buydu! Bu yüzden onu ne zaman kapalı kıyafetler içinde görsem sinirleniyordum çünkü bundan nefret etsem de o, açık giyinmeyi seviyordu. Bir anda giyim tarzını değiştirmesinin aklıma getirdiği tek şey vücudunu benden gizlemesiydi.

Benim aksime o hiç üşümezdi ama yine de ayaklarıyla tekmeleyerek yere attığı pikeyi aldım. Cenin pozisyonunda yatakta uyuyan kadının üzerini örterken içim acıdı. Dizlerini karnına kadar çekmiş ve ellerini yanağının altında birleştirerek uyumuştı. Sanki uzun süre bu pozisyonda ağladıktan sonra uykuya dalmıştı. Üzerini örttükten sonra parmak uçlarımla yüzünü gizleyen saçları çektim.

Ona doğru eğilip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim ve pişmanlığımı yansıtan kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim Saka," diye kulağına fısıldadım. Gördüğü kâbusların etkisiyle kısık inilti çıkartırken beni hiç duymadı. Evet, hep olduğu gibi yine bitip tükenmeyen kâbusların içinde kaybolmuştu. Keşke tüm o kâbusları ondan almanın bir yolu olsaydı.

İyice ona yaklaştım ve ondan izinsiz bir şekilde yanağından küçük bir öpücük çaldım. Dudaklarım yanağına tüy kadar hafif bir dokunuş bıraktıktan sonra iç çektim. Her şeyi batırmıştım bu sefer beni affeder mi, emin değilim.

Yataktan uzaklaşıp kapıya yönelmiştim ki masanın üzerinde duran şeyler dikkatimi çekti. Bunlar daha önce her gün için benden istediği on üç boya kalemi ve on üç şeffaf poşetin içinde olan topraktı. Onlarla ne yapacaktı? Daha önce masanın üzerinde değildi, çekmecesinin içinde duruyordu. Şimdi onları neden çıkarmıştı? Masanın üstünde sadece bunlar değil küçük bir el kamerası da vardı. Bütün bunların anlamı neydi?

Genelde onun yaptıklarına akıl sır erdiremediğim için düşünmeyi bırakıp odasından çıktım. Üst kata çıkıp kendi odama girdiğimde her gece olduğu gibi yine hizmetçiler benim için şöminayı yakmıştı. Üzerimdeki ceketi çıkartırken gözlerim şöminenin olduğu köşede yine oyalandı. Bu köşede onunla sevişmiş, bu köşede onu kendime ait kılmıştım. Tüm o basit sevişmelerden arınıp gerçek ihtirası onun teninde bulmuştum. Bütün o eski hatıralar, tek gecelik kadınlarla yaptığım ucuz sevişmeler vücudumda ve

ruhumda arınmıştı ve yerini karımın eşsiz dokunuşları almıştı. Onu özlüyorum, hem de her şeyiyle.

Artık benim için hayatımın iki farklı dönüm noktası vardı. Saka'dan önce ve Saka'dan sonra. Ondan öncesi yırtılıp atılacak, yakılıp kül edilecek şeylerle doluydu. Ondan sonrası da öpüp koklanacak, sır gibi saklanılanacak sevimli hatıralarla doluydu. Bunları daha önce fark etmediğime şaşıyordum. Hayatımı işgal eden o kadını her şeyiyle arzuluyordum. Bu tensel bir arzu değildi, ben onunla ilgili her şeyi istiyorum. Bunların içinde kalbi de vardı. Beni sevmesi çok mu uzak bir ihtimaldi?

Daha önce onun sevgisine ihtiyacım yok derken ne çok yanılmıştım. Belki de ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bu gece Duha'yla konuştuktan sonra bir kez daha anladım ki Saka her şeyiyle aradığım kadındı. Bu odadaki izleri hâlâ silinmemişken, yatağında hâlâ menekşe kokusunu ararken onu kaybedemezdim. Bu evliliğin gerçek olmasını istiyorum. Parmağımdaki alyansa baktıkça bu konuda ne kadar kararlı olduğumu bir kez daha anlıyordum. Onun hakkında ileri geri şeyler düşündüğümde bile bana aldığı yüzüğü çıkaramadım.

Defalarca parmaklarım bu yüzüğe dokundu ve defalarca çıkarmak istedim ama yapamadım. O gece karım olduğu sürece bu yüzüğü takacağımı söylemişim. Ona kızginken bile onu karım olarak görmeyi bırakamadığım için bu yüzüğü çıkaramamıştım. Sanki bunu yaparsam parmağımda yüzüğünün olmadığını görecektim ve beni bırakıp gidecekmiş gibi hissettim. Korktum çıkartamadım. Gitmesini istemiyorum. Gitmesi gerektiğini düşündüğümde bile aslında gitmesini istemiyordum.

Onu artık bu odada istiyordum. Aynı evin içinde farklı odalarda uyumak yerine karımı odamda görmek istiyordum. Yatağında olmalıydı ve o gece yaptığı gibi kollarımın arasına sokulup göğsümde uyumalıydı.

Bundan sonra bunun olması için uğraşacağım çünkü onu tamamen kaybetme ihtimali beni korkutuyordu. Avluda olan o tartışmadan sonra bir kere bile bana gelmemiş, onu dinlemem için ısrar etmemişti. Oysa ki bana geldiği ve kocam diyerek bana yakın olduğu sürece yaptığı her şeyin bir affı

olur demiştim. Saka bunu yapmadı, normalde hep yaptığı bir şeyi bu sefer hiç yapmadı. Sanki bedeni burada durarak ruhu beni çoktan terk etmişti.

Onu geri kazanmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bige.

Sabah saat altıda uyanıp siyah bir tayt ve yarım bir atletle hep yaptığım gibi bir saat boyunca koştum. Malikânenin etrafındaki boş arazide biraz koştuktan sonra odama girip hızlı bir duş aldım. Saat tam yedide kahvaltı masasında olmam gerektiği için aceleyle giyinmeye başladım. Masada beni bekleyen kimse yoktu hatta neredeyse iki haftadır o masada tek başıma kahvaltı yapıyordum çünkü Karun yüzümü bile görmek istemiyordu. Levent ise saat yedide kahvaltı yapmak istemediği için masada bile yalnızdım. Yemek saatlerim hep aynı olduğu için hayati bir sağlık sorunu olmadığı sürece hiç aksatmazdım. Saatin yedi olmasına sadece üç dakika kalmıştı.

Hazırlığım bittiği için son kez aynadan kendime baktım. Makyajım yüzümde, siyah kurdeleli toka her zamanki gibi saımdaydı. Üzerimde uzun kollu, beyaz bir bluz vardı ve altına da yine pantolon giymiştim. Aceleyle spor ayakkabıları ayağıma geçirdim ama bağcıklarının bağlamaya vaktim yoktu çünkü geriye sadece iki dakikam kalmıştı.

Odamdan çıkıp koşarak merdiveni inmeye başladım. Zamanla yarıştığım için holü geçip yemek salonuna doğru koşmaya başladım. Bir yandan koşuyor bir yandan da bileğimdeki saati kontrol ediyordum. Son otuz saniye. Otuz saniye içinde masadaki yerimi alıp sandalyeme oturmalıydım. Aslında yapabilirdim çünkü her sabah tam vaktinde yemek masasında olduğum için hızımı ona göre ayarlıyordum. Fakat kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm adamla kapının önünde dikilip kaldım. Neden buradaydı?

İki haftadır bu koca salonda tek başıma kahvaltı yapıyordum ama şimdi Karun buradaydı. Buradaydı ve masanın en başındaki yerini almıştı. İçeri girdiğimde saatinin takılı olduğu kolunu aceleyle masaya indirdiğini

görmüştüm. Çok dakik biri olduğumu bildiği için sanki gelmeme ne kadar kaldığını kontrol eder gibiydi. Tabii ben içeri girince bunu çok hızlı gizlemişti.

Göz göze geldiğimiz an hemen ona sırtımı döndüm. Hiç vakit kaybetmeden geldiğim hızla dışarı çıktım. Yine beni görünce görmezden gelerek beni üzmesin istemiyorum. Bana bakması için kimseye yalvarıp medet umacak değilim. Bir kere doğama ters bu benim, böyle büyütülmedim.

Holde hızlı adımlarla ilerlerken ayakkabımın bağcığına bastığım için yere kapaklandım. Yere değen dizlerim fazla acımadı ama gözlerim doldu çünkü acıyan başka yerlerimdi. Daha fazla kendimi tutamadığım için yere bağdaş kurup ağlamaya başladım. Beni bir sandalyeye bağlayıp gece gündüz işkence etseler zerre kadar gözyaşı dökmezdim ama böyle anlarda ağlardım işte. Özellikle son iki haftada olanlar yüzünden.

Hizmetçiler yanımdan geçerken bana attıkları o garip bakışlar sinirlerimi bozuyordu. Karun ile aramızdaki gerginliği bilmeyen yoktu. Bu çenesi düşük hizmetçiler iki haftadır benim hakkımda fısır fısır konuşuyor, Karun'un benden ne zaman kurtulacağını tartışıyorlardı. Oysa ki bugün gidecek olan sadece bendim. Bugün on üçüncü gün, yani bize verdiğim şansın son günüydü.

Antrenin ortasında bağdaş kurarak ağlarken bana doğru uzanan bir el gördüm. Başımı kaldırıncı ıslak gözlerim bana elini uzatan Karun'u buldu. Uykusuzluğu gözlerinin altındaki belli belirsiz çizgilere yansırken, "Neden ağlıyorsun?" dedi yumuşak bir sesle. Soğuk bakışlarının çok ötesinde karşılıklı konuşmaya ihtiyacı olan bir adam görüyordum.

Neden şimdi benimle konuşuyordu?

Elini tutmadım. "Çünkü düştüm," dedim soğuk bir sesle.

Gittikçe ondan daha soğuk ve sert birine dönüştüğümü fark ediyor olmalı ki derin bir nefes aldı. Hımm dercesine garip bir ses çıkartıp başını ağır ağır salladı. "Çünkü düştün," dediğinde ilgili bir sesle sözlerimi tekrarlamıştı. Zayıf sinirlerimden yararlanmak ister gibi, "Seni ağlatan tek sebep bu mu?" diye sordu. Benimle konuşmaya çalışmıyordu, değil mi?

Yüzüme bir alay kisvesi kondurup, "Başka ne olacak?" dedim ve uzattığı elini tutmadan ayağa kalktım. Onun yanından ayrılmak için arkamı dönüp bir adım atmıştım ki ikinci kez spor ayakkabının bağcığına basıp öne doğru tökezledim. Hadi ama!

İkinci kez düşmeden bu sefer Karun beni belimden yakaladı. Sırtım sertçe onun göğsüne çarpınca neye uğradığımı anlamadım. Hemen arkamda duruyordu ve elleri belimi iki yanında sıkıca tutuyordu. Belimdeki elleri ve yaslı olduğum göğsü yüzünden hiç kıpırdamadan öylece kaldım. Dokunuşunu, yakınlığını ve ilgisini özlemiştim. Nefesini saçlarımın hemen üstünde hissedince ürperdim. Sanki burnunu saçlarıma gömmek ve uzun uzun kokusunu içine çekmek ister gibi ılık nefesini saçlarımda hissettim.

Fakat yapamadı, bir adım ötesine geçmeye o da cesaret edemedi. Lakin cesaretini konuşmaktan yana kullanıp, "Saka-" demişti ki kısık sesi içime işlediği için hemen öne doğru atıldım ve elleri arasından kayıp merdivene doğru yürüdüm. Kalıp yine beni suçlamasını dinlemeyeceğim.

Onu dinlemeden elleri arasından sıyrılmama kızdığı için arkamdan, "Akşama hazır ol!" diyen sinirli sesini duydum. "Katılmam gereken önemli bir davet var ve karım olarak sende benimle geleceksin," dediğinde kaşlarımı çatarak merdiveni daha hızlı çıkmaya başladım.

Karısıymış, bu gidişle bir karısı kalmayacaktı!

Çiçek kapının önünde dikilip, "Bige Hanım Karun Bey iki saattir sizi bekliyor," deyince rahatımdan hiç ödün vermeden dudaklarıma kırmızı ruju sürmeye devam ettim. İşi ne, beklesin.

Ruju dudaklarıma yedirdikten sonra kapağını kapatıp küçük el çantamın içine attım. Aynanın karşısına geçip nasıl görüldüğüme bakınca kendime inanmadım çünkü şu zamana kadar giydiğim en kapalı elbiseyi üzerimde taşıyordum. Uzun kollu, bordo elbisenin bisiklet yakası olduğu için hiç göğüs dekoltesi yoktu. Yakası sadece köprücük kemiklerimi gösteriyordu, onun dışında göğüslerimin çatalı bile görünmüyordu.

İnce belimi sarıyor ve belimdeki ince, altın sarısı kemerinden sonra eteği hafifçe genişliyordu. Elbisenin eteği dizlerimin altına gelecek uzunluktaydı. Siyah, sivri uçlu topuklu ayakkabılarla uyum içindeydi. Benim giydiğim açık, gösterişli ve dekolte elbiselerden çok farklıydı.

Boynuma inci gerdanlıklarımın birini takmıştım ve saçlarımı ensemden toplayıp gevşek bir topuz yapmıştım. Pek benim tarzım olmayan bir elbisenin içinde bile oldukça güzel görünüyordum.

Dolapta çıkardığım sırt çantamı yatağın üzerine koydum. Parmaklarımdaki yüzükleri çıkarmak belki de en zoruydu ama onlara alışmamam gerektiğini biliyordum. Onun yüzükleri benim parmağında olmamalıydı, her ne kadar onları sevmiş olsam da. Önce tek taşı daha sonra da içinde adı yazan alyansını çıkartıp masanın üzerine bıraktım. Bunu yapmak onu terk etme kararı almaktan daha zordu benim için.

Akşam çoktan olmuştu, on üç günün dolmasına sadece birkaç saat kalmışken daha fazla istenmediğim bir yerde kalmayacağım. Yatağın üstüne bıraktığım dantelli bordo eldivenleri takarak boş parmağımı gizledim. Bu geceki kaçış planımda ona yakalanmak yoktu.

Bu elbiseyle pek uyumlu değildi ama içinde pasaportum da dahil önemli eşyalarım olduğu için sırt çantamı aldım. Onun evinden bir bavulla değil küçük bir sırt çantasıyla ayrılıyordum. Oysa ki bundan iki hafta önce hep burada kalacaktım gibi alışveriş yapmış ve birçok şey almıştım. Onun parasıyla değil, hepsini kendi paramla almıştım hatta parmağındaki yüzüğü bile. Evli olduğumuz süre içinde Karun'un parasını kabul ettiğim tek an parmağıma taktığı yüzüklerdi.

Odadan çıktığımda merdivenlere gelince beni basamakların en altında beklediğini gördüm. Geç kalmış olmalıyız ki bileğindeki saati kontrol ediyordu. Sabırsızca başını kaldırınca beni gördü, donup kaldı. Kendime yakıştırmadığım bir elbiseyi o bana yakıştırmış olmalı ki gözlerinde büyüleyici bir ifade oluştu. Beğendiğini, beni güzel bulduğunu görebiliyorum. Dudaklarını aralayıp tam bir şey söyleyecekti ki başımı

eğerek merdiveni inmeye başladım. Ne söyleyeceğini bilmediğim için onu dinlemeye cesaretim yoktu.

Son basamağı inip yanından geçeceğim esnada kolumu tutarak beni durdurdu. Yan tarafımda olduğu için o bana bakıyordu bense dümdüz bir şekilde karşıma. "Saka-" demişti ki kolumu sertçe elinden çekerek kapıya doğru yürümeye başladım. Sıcak sesiyle önce beni umutlandıracaktı sonra da onu aldattığımı savunup bana verdiği küçük umudu ellerimden çekip alacaktı. Daha fazla beni kandırmasına izin vermeyeceğim.

Dışarı çıktığımda peşimden gelirken, "O çanta neyin nesi?" dedi huzursuz bir sesle.

Şoförün bizim için açtığı kapıdan arabaya binmeden hemen önce, "Üzerimi değiştirmem gerekirse diye içinde yedek kıyafetim var," dediğimde bana inanmayı seçtiği için hiç sorgulamadı. Oysa ki elbise çantanın içinde kırışırdı. Yanıma elbise alsaydım askılı kılıfın içine koyup arabaya asardım.

Karşıma oturmak yerine yanıma oturunca cama doğru iyice kayarak aramıza çantayı koydum. Bu hareketim onun tarafından derin bir iç çekiş olarak bana dönmüştü ama umursamadım. O beni izlerken ben başımı cama yaslayıp hareket eden arabada yolu izlemeye başladım. Dün gece büyükbabamın odasından çıktığımda git dercesine bana bakıyordu gözleri. Gitmemi ister gibi bakıyordu. Onunla gereksiz bir sohbetin içine girip bana git demesini beklemeyeceğim. Öyle olmasa bile artık onu dinlemek istemiyorum. Şu birkaç saatte yapacağı hiçbir şey onu affetmem için yeterli olamazdı. Artık o kalmamı istese bile ben kalmayacağım.

Anladığım kadarıyla iş ortaklarından birinin evinde verdiği bir davetti. Tüm arabalar bahçeye sığamayacağı için korumaların arabaları dışarıda dururken sadece Karun'un arabası bahçeye girmişti. Korumaları dışarıda bırakıp içeriye tek başına girmek ne kadar güvenli, bilmiyorum ama Karun bunu sorun etmiyorsa vardır bir bildiği. Bahçeye girdiğimizde gördüğüm gazetecilerle yutkundum. "Bu da ne demek oluyor?" Başımı çevirip Karun'a baktığımda gazetecilerin burada olmasını bekliyormuş gibi hiç şaşırmadı.

Araba yavaşlarken sonunda yüzüne baktığım için memnun bir ifadeyle, "İçişleri Bakanının verdiği özel bir davet, gazetecilerin olmaması tuhaf olurdu," diyerek gözleriyle giren çıkan herkesi çeken gazetecileri işaret etti. "Endişe etme konukları rahatsız etmemeleri için içeri girmeleri yasak." Büyük bir kinaye barındıran gözlerle somurtan yüzüme baktı. "Yapman gereken tek şey içeri girene kadar suratını asmaman."

"Neden? İnsanlar aramızdaki evliliğin sahte olduğunu anlamasın diye mi?"

"Saka-"

"İniyorum ben aşağıya."

"Bekle!" diyerek kaşlarını çatı. On iki gün boyunca beni görmezden gelirken iyiydi ama ben yapınca kızılıyordu. Bugün diğer günlerden biraz farklı davranıyor diye her şeyi unutacak değilim.

Bana sert çıktığı için kendine kızar gibi dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Tüm gazeteciler buradayken benden önce inme." Şimdi bakışları daha ılımlıydı. "Bu kadarını yapabilir misin?"

Cevap vermek yerine önüme dönüp beklemeye başladığımda kısık bir sesle bir şeyler homurdandı. Şoförün onun için açtığı kapıdan indikten sonra arabanın etrafında döndü ve kapımı açtı. "İnsanların gözlerini boyamayı seviyorsun," diye söylenerek uzattı elini tuttum ve arabadan indim. "Normalde bu kadar kibar değilsin."

Arabadan indiğimiz an tüm flaşlar yüzümüzde patlarken dudaklarına sahte bir gülümseme kondurdu. "Sana karşı kaba olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi kısık bir sesle. Dalga geçiyor olmalı.

Aynı sahtelikle tebessüm edip uzattığı koluna girdim. "Olmadığın bir gün var mı?"

Gazeteciler etrafımızı sarmak için koşturarak bu tarafa doğru gelirken onun kolunda ilerliyordum. Solundaydım. Yönümüz tamamen gazetecilere bakarken elini kolumdaki elimin üzerine koydu. "Eve dönünce seninle

konuşmak istediğim şeyler var," dediğinde işaret parmağıyla eldivenin üstünde elimi hafifçe okşadı. "Artık konuşmamızın zamanı geldi."

"Karun Bey hazretleri konuşmak istemiş nasıl hayır derim?" Bulursa konuşur tabii.

"Yapma böyle," dedi.

"Yaptıklarına say," dedim.

Gazeteciler etrafımızı sardığı için kısık sesle olan konuşmalarımız son bulmuştu. Şimdi birçok kamera ışığının altındaydık. Aynı anda uzatılan birçok mikrofon ve peş peşe gelen birçok sorunun içinde bulmuştum kendimi. Dik dursam da objektiflere alışık olmadığım için gerildim. Karun bunu hissetmiş olmalı ki kolunu yavaşça çekti ve elini belime koyarak beni biraz daha yakınına çekti. Yakınlığı sinirlerimi yatıştırıyor, belimdeki eli bana güven veriyordu.

Muhabirlerden biri, "Karun Bey sizi ilk kez eşinizle birlikte kameralar karşısında görüyoruz," diyerek mikrofonu ona doğru uzattı. "Bu artık gizemli gelininizi insanlardan gizlemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?" dedi.

Sık sık gazete manşetlerine konu olduğu için benim aksime çok rahat olan Karun, "Değerli olan şeyler iyi gizlenmeli," diyerek kalbimin hızını arttırmayı başardı. Başını çevirdi ve bir süre gözlerime anlam veremediğim bir sıcaklıkla bakıp, "Bende öyle yapıyorum," dedi.

Daha çok uğursuz şatosunda gelinine işkence yapıyordu ama neyse.

"Ani evliliğiniz akıllarda birçok soru bıraktı," diyen bir başka muhabir mikrofonu yine ona uzattı. "Bige Hanım ile nerede ve nasıl tanıştınız?"

"Çalışma odamda," deyince afalladım çünkü onunla ilk kez şirketteki ofiste tanışmıştık. Ne demek çalışma odası?

Bu sefer mikrofon bana doğru uzatıldı. "Karun Bey gibi ünlü bir iş insanının eşi olmak zor olsa gerek, Bige Hanım. Siz bunu nasıl yorumluyorsunuz?" deyince dudaklarımdaki sahte tebessümü gizlemeye

alıştığ. "Kendine göre bir zorluğu vardır elbet ama benimle evli olmak da kolay değildir," diyerek gülümsedim. "Bence sevgili kocamın işi daha zor." Ne demek istediğimi sadece Karun anladığı için kısıık gülüşünü duydum.

Bu geceden sonra benimle evli olmanın zorluğunu yaşayacaktı.

Biletimi bile aldım şehir dışına değil, bu sefer ülke dışına kaçıyorum.

Bir arkeolog olarak yeni bir maceraya atılacağım .

Muhabirler bir süre daha sorular sormaya devam ettiler. Kaçmak yerine onların tüm sorularına cevap vermeye çalıştık ama bir süre sonra onların arasından sıyrılıp köşke doğru yürüdük. Merdiveni çıkarken yine Karun'un kolundaydım. "ok garip," diye mırıldandım. "O kadar soru sordular ama içlerinden biri bile Rengin, Serhat veya Elay'dan bahsetmedi." Evli bir adamla yaşadığım ilişkiyi uzun uzun kurcalarlar diye bekliyordum.

Güldü. "Cesaret edemezler," dediğinde glşnde karanlık bir şeyler vardı. "Hayatlarının kalanını huzur içinde geçirmek istiyorlarsa soracakları sorular konusunda seçici olmalılar." Gücünü konuşturarak işleri yoluna koymak en iyi yaptığı şeydi.

Bir diğer soruya geçtim. "alışma odanda mı?" dediğimde aklımdaki soruyu daha fazla bekletemedim. "Seninle ofisinde tanıştık."

Düz bir şekilde tam karşısına bakarak merdiveni çıkarken, "Sen benimle ofisimde tanıştın, ben değil," dedi gizemli bir sesle. Başını omzunun üzerinden çevirip kısa bir an bana baktı. "İlk kez çalışma odamda fotoğrafınla tanıştım, sen daha sonra geldin."

Son gelen olabilirim ama bu gece ilk giden olacağım.

İlk olarak son attığım alıntının neden bu bölümde yer edinmediğini açıklamak istiyorum.

Bunun sebebi bu bölümün de bir önceki bölüm kadar çok uzun olmasıydı. Alıntının olduğu kısmı da dahil etseydim daha da uzun olurdu ve devamında olanları yazmak da birkaç günümü alırdı. Bu

bölümün bu kadar uzun olmasını bende beklemiyordum ama iki karakterin bakış açısından yazmak bölümü uzattı.

Merak etmeyin en son attığım alıntı yeni bölümde mutlaka olacak çünkü o alıntı, Bige'nin ülkeyi terk etmeden hemen önce Kadem, Kenan ve Elay ile vedalaştığı yerden küçük bir parça. Evet, Bige gidiyor. Bu da yazardan küçük bir spoiler olsun.

Şimdi gelelim okuduğumuz bu bölüme. Tahmin ettiğimiz gibi Karun her şeyi yanlış anladı ama bence bu konuda onu suçlayamayız. İçinde bulunduğu şartlar tamamen onun aleyhineydi, özellikle de avluda Bige'nin Duha'ya yardım etmesi.

Aslında konuya objektif baktığımızda Bige'nin olduğu kadar Karun'un da kendince haklı olduğunu anlarız.

Peki, Karun'a tüm gerçekleri anlatan kişinin Duha olmasını bekliyor muydunuz? Duha Tunus beklenmedik çıkışları olan biri.

Bu bölümde hikâyeye dahil olan yeni bir karakterimiz daha oldu. Garson kızımız Melek sizce aslında kim?

Bige'nin aldığı gitme kararı sizce yerinde bir karar mı oldu yoksa kaçmayı bırakıp Karun'u dinlemeli mi?

Henüz değinmediğim ve yazılmamış birçok şey olduğunu biliyorum. Bige'nin Carlos'tan aldığı tarak, Gazel'in son durumu ve Kadem'in geçmişi gibi ve daha fazlası. Bunlar unuttuğum şeyler değil sadece yazmak için Bige'nin sağlıklı bir psikolojiye kavuşmasını bekliyorum.

Kurguyu ondan okuduğumuz için o iyi olduğu sürece bir şeyleri kurcalayıp sorgulayabilir ve her şey üst üste geldiği için Bige şu anda gerçekten sağlıklı bir kafada değil.

Demek istediğim her şeyi sırasıyla ve içimize sinecek bir şekilde yazacağım.

Şimdilik bu kadar. Yarın Ordu'da imzam olduğu için şimdi çıkıp yarın çocukların bensiz idare etmesi için poğaçı börek falan yapacağım.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.❤️

(27) Kaçış Planı.

"Eğer beni kaybetmekten bu kadar çok korkuyorsan, beni bulmadan önce kendine neden diye sor."

Daha önce sadece gazetelerde gördüğüm ama bizzat hiç tanışmadığım insanlarla sahte bir muhabbetin içine girmiştim. Bakanın konukları Karun Kalender'in eşi olduğumu duyunca yanıma geliyor, benimle tanışıyor ve ayak üstü küçük bir sohbetin içine beni çekiyorlardı. Karun gibi bir adamın diplomasıyla ne işi vardı, bilmiyorum ama meclisteki çoğu kişiyi yakından tanıyor gibiydi. Neden şaşıyorum ki adam ülke ekonomisine büyük bir katkıda bulunan trilyonluk biriydi. Belki de trilyonun da üstündeydi, o kadarını hesaplayacak kadar güçlü bir beynim yoktu. Herkes onu yanına çekip gücüne güç katmayı istiyordu. Çoğu zaman kiminle evli olduğumu unuttuğum oluyordu. Boşanırken nafaka işini ciddi anlamda düşünmeliydim.

Etrafıma toplanan kadınların can sıkıcı tüm sorularına yapmacık bir gülümsemeyle cevap verirken gözlerim Karun'u arıyordu. Kadınlar nasıl beni hararetli bir sohbetin içine çektiyse buradaki adamlar da onu meşgul etmeye başlamıştı. Aynı salonun içinde birbirimizden çok uç noktalardaydık. Ne zaman başımı onun olduğu tarafa çevirsem onu beni izlerken görüyordum. Beni katılmaya mecbur bıraktığı bu davetin üstesinden gelip gelmediğimi kontrol ediyordu. Bu onun dünyasıydı ve uyum sağlayamazsam diye endişeliydi.

Ne zaman bana baksa yüzünde küçük bir tebessüm oluştuğuna göre onu hayal kırıklığına uğratmıyordum. Evde ona çirkeflik yapan karısı tüm iş ortaklarının olduğu bir yerde onu utandıracak her şeyden kaçınıyordu. Her ne kadar burayı havaya uçurmayı istesem de gitmeden önce büyük bir skandala imza atmamak için oldukça usluydum. Nerede nasıl davranmasını

bilen bir kadın olduğum için benim adıma endişelenmeyi bırakmalıydı. Ona kızgın olsam bile kalabalık ortamlarda onu utandıracak bir kadın değildim.

Kadınların arasında çok bunaldığım için son bir kez yalandan gülümseyip, "Birazdan dönerim," dedikten sonra yanlarından ayrıldım.

Kapıya doğru yürürken başımı çevirip arkama bakınca Karun'un beni izlediğini gördüm. Yanındaki adama bir şeyler söyleyip peşimden gelmeye başlayınca hemen önüme döndüm. Bu gece kolay kolay dışarı çıkmama izin vermeyecekti, değil mi?

O peşimden gelirken dışarı çıkarsam yakalanırdım, bu yüzden bende salondan çıkıp üst katın merdivenine tırmanmaya başladım. Aşağıya inen bir garsonu durdurup tepsideki kokteyllerden birini aldım. Yukarı çıkmaya devam ettim. Merdivenin en üstüne gelince durup arkama baktım. Basamakları çıkarken Karun'un bir eli korkulukların üzerindeydi. Başını kaldırıp kısa bir an benimle göz göze gelince gözlerinin içine bakarak içkimden bir yudum aldım. Dudakları kıvrıldı ve elini uzatıp yanından geçen garsonun tepsisinde sert bir içki aldı. Bir dikişte hepsini içip boş kadehi tepsiye bırakınca dudağımın köşesi yukarı doğru büküldü. Hızlı içerdi.

Ona sırtımı dönüp elbisemin eteklerini savurarak ilerlemeye başladım. Peşimden geldiğini biliyorum. Kaçan her zaman kovalanırdı, değil mi?

Antrede ilerleyip kolonların arasından geçmeye başladım. Kale gibi olan bu evin koridorlarında ilerlerken içkimden küçük bir yudum alıp onu bir heykelin avucuna bıraktım. Kaçmak için ayık olmalıydım bu yüzden bir yudum alkol şimdilik yeterliydi. Terazî şeklinde iki elini açan heykel benim yerime onu içebilirdi.

Koşarak kolonlardan birinin arkasına saklanıp beklemeye başladım. Bir süre durup saklandığım yerde kafamı yavaşça uzatınca Karun görüş açıma girdi. Smokinin içinde tüm kadınları büyüleyen adam beni bir anda kaybettiği için etrafına bakıyordu. Heykelin düz avucuna bıraktığım kokteyli görünce ona yaklaştı. Bardağı eline alınca bardağın kenarına takıldı gözleri. Kırmızı ruj bardakta dudaklarımın izini bırakmıştı. Bardağı çevirdi ve dudaklarımın değdiği yerden tüm kokteyli içince kalbim

hızlanmaya başladı. Baş döndürücü dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde isteyecek kadar bu hareketi beni etkilemişti.

Tekrar beni aramaya başladığında, "Ne güzel bir tesadüf," diyen bir kadın sesi duydum. "Bu gece Karun Kalender ile karşılaşmayı beklemiyordum." Bu kim ya?

Kafamı tekrar uzatınca Karun'un önünde duran bir kadın gördüm. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Kadın uzun boyluydu, üstelik yüksek topuklu ayakkabılarla boyu iyice uzamıştı. Kafası Karun'un yüzünün tam karşısında olduğu için Karun'un da yüzünü göremiyordum. Fakat, "Beni gördüğünüze neden şaşırdınız, Sanem Hanım?" diyen düz sesini duyabiliyorum. "Aynı davetin konukları olduğumuza göre karşılaşmamız tesadüf olmasa gerek." Güzel cevap.

"Adımı biliyorsunuz." Bu kadının sesi neden bu kadar cilveli çıkıyordu? "Sanırım çabalarım meyvesini veriyor." Ne çabasından bahsediyordu bu kadın? Kocamı ayartmaya çalışıyor olamazdı, değil mi?

Karun'un gerçeklikten çok uzak gülüşünü duydum. Kadından kalan boşlukta Karun'un elini kaldırdığını gördüm. "Bu yüzüğü görüyor musunuz?" dediğinde Sanem denen kadına parmağındaki alyansı gösterdiğini anladım. "Bunu bana takan kadın bir şehrin hanımefendisi olduğu kadar aynı zamanda karşı köyün delisi," dedi ve keyifli bir sesle devam etti. "O çeyrek mafya sizin meyve toplamak istediğiniz bir ağacı kurşuna dizer. Gerçek anlamda sıkılan kurşunlardan bahsediyorum." Güldü, bu seferki gülüşü gerçektir. "Sizce ölmek isteyen birine mi benziyorum?"

Şehrin hanımefendisini kabul ediyorum ama karşı köyün delisi şahsıma atılan bir iftiradır.

Sanem Hanım abartılı bir ifadeyle, "Ondan korkuyor musunuz?" dediğinde eliyle dudaklarını örtmüş olmalı ki yanında duran eli yüzüne doğru havalanmıştı. "Öyleyse müthiş derecede fena bir kadın olmalı." Bu bir övgü değil, birini yermekti ve o mağdur ben oluyordum. Çok acilinden bir yerlerden silah bulmalıyım. Bıçak da işimi görür. İkisi için güzel planlarım var.

"Her neyse ondan bahsetmeyelim, neden bana terasta biraz eşlik etmiyorsunuz?" diyen Karun'un sesiyle dişlerimi gıcırdatacak kadar sıktım. Bahsetmek istemediği ben miydim? Hayır, benden bahsetmeliydi çünkü ben o hayvan herifin karısıyım! Onu bu gece terk etmek üzere olan karısı ve gitmeden önce canına okuyacak olan karısı!

Saklandığım yerden çıkıp bende terasa doğru yürümeye başladım. Bunu yaparken kolonların gölgesinde hareket ediyordum. Baskın yapar gibi terasa çıktığımda Karun beni gördüğüne hiç şaşırmadı. Aksine geleceğimi biliyormuş gibi keyifliydi. "Beni yanıltmayacağını biliyordum." Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama gülmek için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyordu.

Karun'un yanında ve sigara içen kadın beni görünce, "Merhaba," diyerek davetsiz misafirini sıcak bir gülümsemeyle hoş karşıladı.

"Merhaba," dediğimde kadınla olan benzerliğimizin şaşkınlığını yaşıyordum.

Tıpkı benim gibi kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Düz saçlarının uzunluğu bile benim saçlarımdan uzunluğundaydı. Kaşlarının altında kestirdiği kakülü ve normalde benim giyeceğim tarzda olan açık kıyafetiyle bana benziyordu. Saç ve giyim tarzımız aynı olabilir ama yüz hatlarımız bizi birbirinden ayırıyordu. Sonuçta tüm kaküllü kadınlar birbirinin aynısı değildi. Onun yüzü daha uzundu benimki ise küçük ve biraz yuvarlak. Üstelik benim sadece burnumda estetik vardı ama onun törpülediği elmacık kemiklerinde ve dolgun dudaklarında. Yakıştığı sürece estetiğe asla karşı değilim ve ona yakışmıştı.

Onlara doğru yürüdüğümde açık hava tenime küçük ısırıklar bırakıyordu. Nedenini bilmediğim gereksiz bir kıskançlık dört bir yanıma sardığı için bunu gizlemeye çalışıyordum. Kışkandığımı belli etmemeliyim bunu yapmak ne kadar zor olabilir ki? "Kocamla burada ne halt ediyorsun?" Evet, iki saniye önce asla kışkandığını belli etmeme kararı almışken ben. Kararlılık seviyem müthiş derecede hızlıydı.

Sanem denen kadın daha önce hiç doğrudan böyle bir soruyla karşılaşmamış olmalı ki afalladı. Fakat Karun benden böyle bir çıkış

bekliyor olacak ki gözleri kısıldı ve gülüşünü saklamak için başını eğdi. Eğleniyor mu?

Sanem ne sorduğumu çok iyi anlamasına rağmen, "Anlamadım?" dedi.

"Ah, sanırım soru sorma şeklim yanlıştı." Karun'a daha fazla eğlenme zevki yaşatmak istemediğim için kadına gülümsedim. "Burada yalnız ne yapıyorsunuz demek istedim?" Serin havayı içime çekip tebessüm ettim. "Aslında buraya kaçmak çok akıllıca içerisi fazla boğucu." Pekâlâ, durumu kendimce biraz kurtarmaya çalıştım.

Gerçek niyetimi çok iyi bilmesine rağmen ısrarla aptalı oynayan kadın, "Buraya çok hızlı bir giriş yaptınız," dedi. "Birinden mi kaçıyordunuz?" diyerek sigaradan bir nefes çekti ve derin bir kinaye barındıran gözlerini bana dikti. "Belki de birkaç kişiden birden?" Bu da neydi şimdi?

Daha ben cevap vermeden Karun konuştu. "O kaçmayı bilmez." Gözleri manidar bir şekilde üzerimde oyalandı. "Kaçtırtır," dedi. "Bazen keçileri bazense bizzat sizi." Her ikisini de ona yapmışlığım vardı.

Sanem'in yanında durup korkuluğun üzerine koyduğu sigara paketini işaret ettim. "Size eşlik etmemin sakıncası var mı?" dediğimde Karun'un hafifçe çatılan kaşlarını gördüm. Sigara içmemden hoşlanmıyordu.

"Buyrun lütfen," deyince paketin içinde bir dal sigara çıkardım. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde yaktığı çakmağı bana doğru uzattı. "Teşekkür ederim." Eğilip sigaranın ucunu benim için yaktığı çakmakla tutuşturdum. Sigaranın dumanını içime çekerek başımı kaldırdım. "Tarzımızın benzerliği şaşırtıcı," dedim.

Arkaya doğru birkaç küçük adım atıp sırtımı korkuluklara yasladım. "Öyle görünüyor," dediğinde yüzünde bir gülümseme oluştu ama gülüşünün sahteliği o kadar belliydi ki. "Neden artık tanışmıyoruz?" diyerek elini uzattı. "Sanem Kadırğa."

Uzattığı elini tutup hafifçe sıktım. "Bige Efil Saka."

"Kalender," diyerek beni düzeltti Karun.

Başımı çevirince ters bir şekilde bana baktığını gördüm. "Bige Efil Saka Kalender diyeceksin!" diyerek beni sinirli bir şekilde uyardı. "Eksik söyleme."

Sanem Hanım abartılı bir ifadeyle, "Yeni evliler arasında bir gerginlik mi seziyorum?" dediğinde göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Eğer evlilik terapisti değilse aramızdaki ilişkiye karışmamalıydı.

"Gerginlik mi?" Gülerек başımı iki yana salladım. "Kocam sadece bu konuda çok hassas." Sır verir gibi gizemli bir ifade takınıp kadına doğru kafamı uzattım. "Soyadını yakıştırdığı tek kadın benim ve ben eksik söyleyince haliyle sinirleniyor." Başımı geriye çekip omzumun üzerinde Karun'a baktım. "Değil mi kocam?"

Tatlı tatlı ona bakmama alaycı bir ifadeyle karşılık verdi. Olumsuz bir yanıtın aleyhine olduğunu iyi bildiği için bu sefer gülüşünü gizleyemedi. "Öyle," dedi keyifli bir sesle. "Sen diyorsan doğrudur."

Birbirimize attığımız ima dolu bakışları görmek Sanem'in canını sıkmış olmalı ki, "Hava serinledi sanki," diyerek üşümüş gibi kollarını sıvazladı. Ah, şu klişe taktik, üşüdüm ceketini ver.

Elimdeki sigarayı terastan aşağıya attım. Karun'a yaklaşıp, "Bende üşüdüm sanki," dedim. Gülümseyip ellerimi göğsüne bastırarak ona sokuldum. "Beni ısıtır mısın?"

Başımı kaldırıp ona tatlı tatlı bakarken gözleri büyüdü, şaşırdı, hatta afalladı. Tüm gün ondan kaçmışken şimdi bir anda ona yakın olmamın şaşkınlığını yaşıyordu. O kadar afallamıştı ki Sanem Hanım'ın burada olduğunu unutup, "Hemen sonrasında fırlatacak ölümcül bir şeylerin var mı?" deyince kıkırdadım. "Aşk olsun yapar mıyım, hiç öyle şeyler."

Gözlerini kısarak, "Hiç yapar mısın," dedi kuşkulu bir ifadeyle.

Neşesiz bir şekilde gülümsedim. "Ellerin hâlâ belimde değil kocam," dedim. "Üşüyeyim mi?"

Nedendir bilmiyorum ama ona nazlanmam Sanem Hanım'ın hoşuna gitmemiş gibi, "Kocam mı?" dediğinde yüzünü abartıyla buruşturmaya çalıştı. Yaptırdığı Fransız askısı buna izin vermediği için istediği yüz ifadesini yakalayamadı. "Kocam kulağa çok kaba geliyor neden sizde diğer kadınların söylediği gibi kocam yerine kocacığım demiyorsunuz?"

Kadının bana olan sözlü saldırısını Karun belimi tutup beni göğsüne çekerek karşılık verdi. Beni ısıtmak için kollarını bana sararken, "O zaman diğer kadınlardan ne farkı kalır?" diyerek Sanem Hanım'ı büyük bir bozguna uğrattı. "Yanılıyor muyum?"

Başım Karun'un göğsünde olduğu için Sanem Hanım'ın yüzünü bu sefer göremedim ama, "Muhakkak öyledir Karun Bey," diyen keyifsiz sesini duydum. "Ben yeni evlileri biraz yalnız bırakayım," dedikten sonra terastan ayrıldığını gösteren adım sesleri kulağıma geldi.

Sanem Hanım'ın gittiğine emin olunca hemen Karun'u itip göğsünden çıktım. "Dokunma bana fırsatçı herif!"

"Fırsatçı herif mi?" Alelade iftiraya uğruyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Göğsüme sokulan sendin." Sanem Hanım yanımda diye yaptığımı çok iyi biliyordu.

"Sende kollarını sarmak için hiç vakit kaybetmedin ama," dediğimde güldüğü için mavi gözleri kısıldı. "Karımı geri çevirecek kadar aptal biri değilim."

"Karşı köyün delisi öyle mi?" Söylediği şeyi ona hatırlatıp dik dik baktığımda, "Yalan değildi," diyerek beni deli olmakla suçladı.

"Onunla buraya gelmekteki amacın?" Her an yumruğumu suratına geçirecekmiş gibi bakıyordum. "Beni aldatıyor musun?"

"Duyduğunu biliyordum." Dudağının köşesi büküldü. "Yoksa karım beni kıskanıyor mu?"

"Kocam hayal görüyordur," diyerek terastan çıkmak istedim ama yolumu kesti. "Artık konuşalım mı?"

"On üç gün boyunca aklın neredeydi?" diyerek alay ettiğimde yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. "On iki gün," diyerek can sıkıcı bir yanlışı düzeltti. "Bugün tüm gün bana soğuk yapan sensin."

Elbisemin kabarık eteğini tutup, "Hak etmediğin hiçbir şey yapmıyorum," diyerek kapıya doğru bir adım attım fakat kolumu tutarak gitmeme engel oldu. Başımı çevirip ona baktığımda gözlerinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Saka," diyerek beni yakınına çekti. Bir eli kaçmamdan korkarcasına kolumu tutarken diğer elini dokunmak için yüzüme doğru uzattı. "Seni özledim."

Soluğumu kesen itirafı hain kalbimin ritimlerini değiştirmeye başlamıştı. Büktüğü elinin tersi yanağıma sürtünerek beni hipnoz ederken, "Duha bana tüm gerçeği anlattı," dediğinde artık bu değişimin nedenini daha iyi anlıyordum. Üzerime eğilip, "Bunu düzeltmem için bana bir şans ver," dedi kısık bir sesle.

Ona doğru süzülen ruhumun hakimeyetini güçlkle sağlayıp arkaya doğru birkaç adım attım. Onun temasından kurtulduğumda aramıza koyduğum mesafe hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını hafifçe çattı. "Eğer dinleseydin bende sana gerçekleri anlatırdım," dediğimde sesimdeki hüznü tını kırgın bakışlarına eşlik ediyordu. "Bunu düzeltemezsin." Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. "Artık olmaz Sanrı çünkü Saka senden gelen acıya yeterince doğıdu," dedikten sonra hızlı adımlarla terastan çıktım.

On iki günde yıktığı bir kalbi on üçüncü gün toparlayamazdı.

Aşağıya inip insan kalabalığının arasına girdiğimde bir köşede konuşan Kadem ve Elay'ı görünce durdum. Duha'da davetlilerden biri olduğu için Kadem'in burada olmasını anlarım ama Elay neden burada? Onlara doğru yürüyüp etrafında durdukları küçük masaya yaklaştım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Beni görünce Kadem gülümserken Elay'ın suratı düştü. Benimle göz teması kurmak istemeyen kadın, "Buraya hiç gelmemeliydim," diye homurdandı ve yaşlı bir adama doğru yürüyüp onun yanına gitti.

Onun arkasından bakarken Kadem, "Konuştuğu o kişi amcası," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Amcası ün kazanmış bir başhekim," dediğinde onun da gözleri amca ve yeğenin üzerinde oyalanıyordu. "Şadi Bey evsahibinin şahsi doktorlarından biri. Elay yeniden doktorluğa geri döndüğü için ona cemiyette bir yer kazandırmak için zorla buraya getirmiş," dediğinde ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Yaşadığı her şeye rağmen Elay'ın yeniden işinin başına dönmesine sevindim. Onun mutlu olmasını istiyorum.

Amcası Elay'ın koluna dokunup tebessüm etti. Ona bir şeyler söyledikten sonra masadan ayrılınca hemen Elay'ın yanına gittim. Kadem onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu bildiği için peşimden gelmedi. Beni görünce Elay tam masadan ayrılacaktı ki, "Lütfen gitme," diyerek kolunu tuttum. "Babam, kocam ve sen," dedim acı çeken bir sesle. "Hepinizin tek ortak noktası beni dinlemeden yargılamak ama gerçekten artık birilerinin beni benden dinlemesine ihtiyacım var." Etrafımdaki insanların benimle ilgili konularda benim dışımdaki herkesi dinlemesinden çok yorulmuştum. Birazdan bu ülkeden ayrılacağım ama gitmeden önce en azından Elay ile konuşmalıydım.

"Bu işi tezgâhlayan Duha ama Karun onu bile dinledi, beni dinlemedi." Yüzümdeki acı emaresiyle ona Kadem'i gösterdim. "Uygulayan Kadem ama sen onunla bile konuşuyorsun, benimle konuşmuyorsun." Oysa ki bende en az onun kadar bir oyunun masumu ve kurbanıydım.

Boşluğa bakmak yerine nihayet bana doğru dönünce bir süre beni gerginlikten rahatsız edecek kadar dik dik baktı. Suçlayıcı bakışlarına daha fazla dayanamadığım için, "Bilmiyordum," dedim. Bu günün gelmesinden hep korkmuştum çünkü onunla yüzleşmeye hiçbir zaman hazır olamayacağım ama bundan daha fazla kaçamazdım.

Tuttuğum kolunu bırakıp iç çektim. "Serhat'ın evli olduğunu bilmiyordum. Ne senden haberim vardı ne de bebeğinden." Aslında bana Elay'dan bahsetmişti ama karısı olarak değil, kız kardeşi olarak. Bu kadarını söyleyip onu üzmemek istemiyorum.

Karun'un gözlerinden daha açık renkte olan mavileri duyduklarına rağmen hâlâ suçlayan gözlerle bana bakıyordu. "Senden nefret ediyorum,"

dediğinde bunu söylemese de bakışlarıyla nefretini çok iyi hissettiriyordu.

"Ama kocamla bir ilişkin olduğu için değil, sizin yüzünüzden bebeğimi kaybettiğim için." Elini kaldırıp düz karnına bastırduğunda güçlü durmaya çalışıyordu ama aslında hiç olmadığı kadar zayıftı. "Onu kaybettim," dediğinde bakışlarında bir annenin derin ıstırabını görünce ağlamamak için tırnaklarını avuç içlerine bastırmaya başladım. Böyle bir faciaya sebep olmak istememiştim.

Gözlerimin içine baktı ve "Bige ben bir daha asla anne olamayacağım," dediğinde sesi öyle bir titredi ki en şiddetli depremden daha sarsıcıydı.

Bir yaz yağmuru gibi birkaç gözyaşı ilişti gözlerine, göz bebekleri çalkalandı fakat o, ağlayamadı. "Kendimden daha çok nefret ediyorum çünkü anne olmayı hak etseydim bebeğimi korurdum." Titreyen elini karnından çekti ve öylesine yanına bıraktı.

"Düşünüyorum belki Serhat'ın ihanetini öğrenince daha az üzülseydim, daha az ağlasaydım veya karnımda ölmeye başladığını daha erken hissetseydim belki kaybetmeyecektim onu. Düşünüyorum ve her defasında kendimi yetersiz buluyorum. Sanki tek suçlu benmişim gibi ama suçlu ben olamam," dediğinde öylesine ağlamak istiyorum ki kimse beni durdursun istemiyorum. Bu onun suçu değildi, Allah kahretsin ki tek masum o ve bebeğiydi.

Benim yanımda ağlayıp kendini kaybetmek istemediği için bir süre susup aradığı gücü bulmaya çalıştı. Mavi gözlerinde dalgalanan ufak gelgitleri benden gizlemeye çalışarak, "Odası bile hazırды," dedi kısık bir sesle. "Her şeyi hazırды bir tek o eksikti." Daha fazla kendini tutamadığı için gözlerinden taşan bir damla yaş yanağından süzölmeye başladı. "Kızım olacaktı."

Hayatımda kimseyi bu kadar susturmak istememiştim. Elay sussun istiyorum çünkü dudaklarından dökölen her kelimeyle vicdan azabım büyüyordu. Farkında olmadan öyle bir vebal aldım ki bir annenin ahı altında eziliyordum. Dünyanın gamını omuzlarında taşıyormuş gibi omuzları çöktü. "Onunla ilgili o kadar çok düş kurdum ki ilk adımlarından

düğününe kadar, hatta daha fazlası," dediğinde yanağımnda hissettiğim sıcaklıkla sessiz gözyaşları dökenin sadece o olmadığını anladım.

Umutsuzdu ıslak bakışları. "Kızımlla ilgili tüm düşlerim yarım kaldı çünkü onu benden aldılar," dediğinde yaşamın bile azap olduğı bir kadının gözlerine bakıyordum.

"Bebeğimi kaybettiğim gün ölmeni isteyecek kadar senden nefret ettim çünkü hikâyenin tamamını bilmiyordum." Sustu ve dilini ısırđı. Belli ki büsbütün söyleyeceğı bir şeyler vardı lakin daha fazlası için henüz hazır değildi. Belki de bir tek benim karşımda ezilip bükölmek istemiyordu çünkü bir erkek ikimizi de tek bir hikâyede buluşturmıştu. Yan yana değil karşı karşıya olduğumuz bir hikâyede.

Göz ucuyla bana bakarken tuhaf sayılabilecek bir suretle, "Duha'nın evinde kaldığım sürede Kadem ile olan konuşmalarına birçok kez tanık oldum," dedi. "Senin de tıpkı benim gibi bir oyunun kurbanı olduğunu öğrendim." Ama buna rağmen bana kızgın ve kırgındı, değil mi?

Acısıyla yüzü kayboluyor, nefretiyle yeniden beliriyordu. Elay Zemheri üzerinde uzun uzun düşünölmesi gereken çok garip bir kadındı. Tüm çıplaklığıyla onu görüyorum. Benden daha zayıf olduğunu ama şu an için benden daha güçlü görünmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. Yeteri kadar gizleyemediğı tek şey kalbinde sır gibi sakladığı derin acısıydı ve onu görebildiğim gibi acısını görmüyordum çünkü acıyı ta derinlerimde hissediyordum.

Gözlerini yere indirdi ve başını biraz bükti. "Biliyorum sende suçsuzsun ama gördüğüm her bebekle içim acıdıkça, kalbim sızladıkça ve gözlerim doldukça senden nefret edeceğim." Dolan yaşlar yüzünden gözleri titrerken, "Sende ederdin," diye fısıldadı.

"Biri isteyerek veya istemeyerek senin bebeğinin ölümüne sebep olsaydı sende ondan nefret ederdin. Bunu ne sen değıştirebilirsin ne de ben." O kadar haklıydı ki, Allah kahretsin o kadar haklı ve olgundu ki onun yerinde olsaydım bu kadar sağduyulu olamayacağımı biliyorum. Hiçbir zaman Elay'ın olgunluğuna erişeceğimi sanmıyorum.

Yanında duran elini kaldırıp gözyaşlarını parmağının ucuyla sildi. "Duha'dan evliliğinle ilgili kanıtları çalıp babana veren bendim," diyerek itiraf etti. "Amacım sana veya kocana zarar vermek değildi, ben sadece Duha'nın adelet karşısında yargılanmasını istiyorum ama bu düşündüğümünden daha zor olacak. Bu adamlar için bir adalet yok." Onların neler yapabileceğini bildiği için bu konudaki tüm umutları kırılmıştı. Savcıya da hakime de çok kolay kendi doğrularını kabul ettirebilirlerdi. Gerek tehdit gerekse şantaj, onlar kirli oynadıkça onlara karşı kazanmak çok zordu.

Gizlemeye çalıştığı kıvranırları benim bilmediğim başka bir üzüntünün çırpınırlarıydı. Nasıl veya niçin bilmiyorum ama sakladığı bir şeyler daha vardı. Söyleyemediği şeyler üzerine küçük bir tahminden yola çıkarak, "Sana yardım ederim," dedim. "Duha'nın canını yaktığı tek kişi sen değilsin bu ikimizin ortak intikamı." Eğer intikam istiyorsa bu konuda elimden geleni yaparım.

Gözleriyle bir masada tek başına durarak bizi izleyen Kadem'i işaret etti. "Ya o? Ondan da intikam alabilecek misin?" Çocukluk arkadaşım olduğunu öğrenmişti.

İçimi yakıp kavuran ılık bir nefesi dudaklarımın arasından koyuverdim. "Geçmişimdeki bir patlamada ondan küçük kız kardeşini aldım. Bana yaptığı şey ona yaptığım şeyin yanında hiç kalır. Ben hâlâ onun Uğur olduğunu bile kabullenmiş değilim." Ona ne zaman baksam bir türlü Uğur'u göremediğim için döndüğüne yeteri kadar mutlu olamıyor, bunca zamandır neredeydin diye soramıyorum. Sanki Uğur hâlâ bir ölü ve hiç geri dönmemiş gibiydi benim için. Kadem veya Uğur fark etmez, aramızda yıllar önce kopan bağı yeniden onaramıyorduk. İkimizin arasında kolay kolay kapanmayacak bir boşluk vardı ve biz o boşluğu dolduramıyorduk.

Konuşmamızın bittiğini düşünen Kadem masamıza gelince ikimiz de susmak zorunda kaldık. Elinde iki içki tutan çocuk birini bana uzattı diğerini Elay'a. Elay suratsız bir şekilde onun uzattığı kadehi alırken, "Şu kadını tanıyor musun?" diyerek bana bir yeri işaret etti. "Aşağıya indiğinden beri seni izliyor."

Kimden bahsettiğini anlamak için başımı çevirince Sanem denen kadınla göz göze geldim. Kadının bakışlarını yakaladığımda hafifçe tebessüm ederek yanındaki adama döndü. Onunla sohbet etmeye başlayınca, "Emin misin?" dedim hâlâ Sanem'i izlerken.

"Evet," diyen Elay tıpkı benim gibi kıstığı gözleriyle kadına bakıyordu. "Aşağıya indiğinden beri gözlerini senden ayırmadı."

"Karadul mu?" Kadem'in söylediği şeyle ikimizin bakışları onu buldu. Sanem'i işaret etti. "Cemiyetteki lakabı Karadul."

"Kocasını mı ölmüş?" dedi Elay.

"Kocaları," diyen Kadem sırtarak onu düzeltti.

"O nasıl oluyor ya?"

"Şimdi şöyle Efil'ciğim..." diyen çocuk sır verecekmiş gibi ikimizin arasına girdi. Kolunun birini benim omzuma diğerini de Elay'ın omzuna atarak bizi yakınına çekti. "Bu kadın şu ana kadar birçok evlilik yaptı ve hepsinde de kocaları bir şekilde öldü."

"Tahminen kaç evlilik yaptı?" diyen Elay'ın şaşkın suratı çok komikti. "İki tane mi?"

"Üçtür ya," dedim. "Allah'ın hakkı üç sonuçta."

Kadem gülerek başını iki yana salladı. "Biraz daha yukarı çıkın." Ciddi olamazdı.

"Dört," dedi Elay.

"Altı," diyerek ortaya çok uçuk bir teklif attım.

Kadem kaşlarını daha da arttırın der gibi yukarı kaldırıncaya Elay, "Yedi deyiver de bayılayım şuracıkta," dediğinde gülmeye başladım.

"Sekiz mi yoksa?"

Kadem, "Doğru," deyince şaşkınlıkla gözlerimi belerttim. "Dokuz derken bildiğimiz dokuz mu?" Ellerimi açıp bir parmağımı kapatarak ona gösterdim. "On parmaktan biri eksik olan dokuz mu? Hani sekizden sonra ve ondan önce gelen dokuz mu?" dediğimde gülmeye başladı. "He işte o dokuz."

Elay ile aynı anda, "Yuh!" dediğimizde bunu söylerken biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyız ki birkaç kişi bize doğru dönmüştü.

"Bir kadın başına dokuz koca düşüyor muydu?" dedi Elay.

"Demek ki düşüyormuş." Hemen Kadem'in kolunu iterek onun kanatları altından çıktım. "Gidip geriye kalan sekiz kocamı bulacağım."

Kalabalığa doğru bir adım attığımda Kadem kolunu uzatarak enseme yakaladı. "Senin neyine dokuz koca!" Ensemde tutarak beni yanına çekti. "Daha bir tanesini idare edemiyorsun."

"Çek be şu elini zevzek!" Ensemdeki eline vurarak önüme döndüm. "Sanem'in yanında staj görmeliyim özellikle koca öldürmek konusunda," diye homurdandım.

Gözlerini bile kırpmadan Sanem'i izleyen Kadem, "Onun öldürdüğüne herkes emin ama asayişin elinde hiç kanıt yok," dediğinde kadının ortaya çıkardığı temiz işi takdir eder gibiydi.

"Kadın görüp görebileceğiniz en büyük mirasyedi. Kumar tutkusu yüzünden uzun süre zengin kalamıyor. Paraları suyunu çekince bekâr ve çocuksuz erkekleri avlamaya çıkıyor. Kimseyle miras kavgasına tutuşmak istemediği için çocuksuz adamlar tercihi. Çocuksuz ve tabii ki bekâr olduğu sürece yaşlı genç ona fark etmez. Onları kendisine âşık edip evleniyor ve sıkılınca onları farklı yöntemlerle öldürüp ona kalan mirasın keyfini çıkartıyor. Duyduğuma göre son kocasından kalan parayı da bir gecede kumar masasında harcamış." Ağzım açık bir şekilde onu dinliyordum çünkü bu kadarını gerçekten beklemiyordum.

Üçümüz Sanem'i izlerken Elay, "Keşke kancayı Duha'ya taksa," diyerek iç çekti. "Duha'yı onuncu kocası yapıp hakkın rahmetine kavuşturması o kadar

iyi olurdu ki. Hem bekâr hem de çocuksuz, Duha onun için ideal kurban."

Kalabalığın içinden sıyrılıp bu tarafa doğru gelen Duha'yı görünce gülmeye başladım. "İti an çomağı hazırla diyen atalarımızın ellerinden öpesim var." Ondan bahsedince hissetmiş gibi bu tarafa doğru gelmeye başlamıştı.

Yanımıza gelen Duha masadaki atıştırmalıklara baktı. "Bu masada da her halt var ama güllü lokum yok," diyerek hayıflandı. Adam o kadar rahat ki ben ve Elay'ın ona attığı kötü bakışları zerre kadar takmıyordu.

Elay daha fazla dayanamayıp, "Yüzsüz herif!" dedi elindeki kadehi sertçe sıkarak. "Utanma duygusu zerre kadar olmayan şerefsiz herif!"

Duha gülerek onun önündeki kurabiyeye uzandı. "Devam et kulağım sende," dedikten sonra fıstıklı kurabiyeden bir ısırık aldı ama tadını beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Hiç yapamıyorlar bunları." Bu adamdaki umursamazlık seviyesinden istiyorum!

Küfretse bile Duha'ya işlemeyeceğini anlayan Elay, sinirden titreyerek dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. İlginç bir olaya tanık oluyormuş gibi bir izlenim yaratan Duha, "Hepsi bu mu doktor?" diyerek Elay'ı kışkırtmaya devam etti. "Tek yapacağın bu mu?" Kadem'i aradan çekerek Elay'ın karşısında durdu. "Belki bana birkaç tokat atmak istersin." Elay'ın bileğini tuttu ve avucunda tüm gücüyle sıktığı kadehi elinden aldı. "Bunu yapmak için ellerin sağlam olmalı, değil mi?" Böylelikle kırılacak bir kadehe karşı Elay'ın elini korumuştı.

Gözlerindeki yoğun öfkeden hiçbir şey kaybetmeyen Elay, "Ya da yüzüne tükürürüm!" diyerek elini onun elinden sertçe çekti.

Duha gülmeye başladı. "Sakın bunu yapma çünkü biri yüzüme tükürünce ya rabbi şükür diyenlerden değilim." Kafasını Elay'a doğru uzatıp gizemli bir ifadeyle, "Bunu en son yapan kişinin dilini kesmek zorunda kalmıştım," dedi ve Elay'ın dudaklarını işaret etti. "Dilinin o güzel ağzının içinde kalmasını tercih ederim."

Elay'ın karşısında sadece strateji ve manipüle dehası değil, aynı zamanda usta bir laf cambazı vardı. Bu yüzden Elay'ın ona karşı işi çok zordu.

Histerik bir ifadeyle, "Bir gün tüm yaptıklarının cezasını sana çektirecek biri mutlaka çıkacak!" dedi böyle olmasını her şeyden çok isteyen bir sesle. "Tek istediğim bir çocuktu ve senin yüzünden onu kaybettim!"

"Çocuk mu istiyorsun?" Duha'nın siyahları muzır bir şekilde bakarken dudakları çapkınca kıvrıldı. "Sana istediğin çocuğu verebilirim. İhtiyacımız olan tek şey bir yatak," dedikten sonra sinsice sırıttı. "Tabii yatakta olması şart değil."

Kadem ile birlikte bu dengesizi ağzımız bir karış izlerken sinirden nevre dönen Elay, "Sen iflah olmaz pislüğün tekisin!" dedikten sonra Duha'nın suratına öyle bir tokat attı ki sesi tüm salonda çınladı.

Duha'nın başı omzuna doğru düşerken insanlar konuşmayı bırakıp bize bakmaya başladı. Karun'da yanındaki adamlarla sohbet etmeyi bırakıp bu tarafa bakınca Duha'yı gördü, kaşlarını çattı. Onu benim yakınımda görmekten hoşlanmadığı için bu yöne doğru gelmeye başladı. Akabinde herkesin içinde sert bir tokat yiyen Duha, kızmak yerine Elay'a doğru başını çevirdi. Yüzünde büyük bir alay olan baş belası adam, "Bunu herkesin içinde yapmak zorunda mıydın?" dedi. Elay'ın tokadının izini yanağında taşıırken kınayan gözlerini ona dikti. "Kişisel sorunlarımızı herkese yansıtman kabul edilir gibi değil."

Sinirden kendini tutamayıp gülen Kadem, "Abi sen niye bu kadar piçsin?" deyince Duha övgü almış gibi böbürlenlen bir ifadeyle, "Teşekkür ederim koçum," dedi ve Kadem bu sefer kakhaha attı.

Elay onu görmeye daha fazla dayanamadığı için omzuyla Duha'nın omzuna çarparak gitmeye çalıştı ancak Duha, "Bekle," diyerek onun kolunu tuttu ve gitmesine engel oldu. "Gerçekten beni yenmek istiyor musun?" dediğinde yine neyin peşinde olduğunu anlayamadım. Dudaklarını hafifçe araladı ve beyaz dişlerini bize gösterecek şekilde gülümsedi. "Sana bunun için bir fırsat sunabilirim."

Elay önce yine Duha tarafından hain bir oyunun kurbanı olduğunu düşündü ama Duha'nın bir bakışı, bir sözü onu bu teklifin gerçekliğine itti. Duha şimdi son derece ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. "Neden bir oyun oynamıyoruz? Eğer bu oyunun sonunda kazanırsan sana yaptıklarımda

dahil, bugüne kadar çevirdiğim tüm pis işlerin belgelerini sana vereceğim." Ucunda sahip olduğu tüm itibarı ve her şeyi kaybedeceği bir oyuna atılmak mı istiyordu?

Çoğunlukla alaycı üslubunun taşkınlığıyla herkesi sinir eden bir adama kuşkulu gözlerle bakan Elay, "Nasıl bir oyun?" diyerek Duha'nın teklifini daha şimdiden cezbedici bulduğunu belli etti.

Karun'da yanımıza gelince Duha, Elay'ın kolunu bırakıp, "Can sıkıntıma iyi gelecek bir oyun," dedikten sonra başını çevirip Karun'a baktı. "Tam zamanında Kalender çünkü birinin bana kefil olması gerekebilir." Karun'un elindeki içki kadehini alıp birkaç yudum içtikten sonra kadehi geri onun eline tutuşturdu. "Kefilim olursun, değil mi?"

Karun onun dudaklarının değdiği kadehe midesi bulanmış gibi bakıp, "Mundar ettiğin şeyi al kendin iç," diyerek kadehi Duha'ya verdi. "Şeytanla anlaşma olmaz." Şimdi uyaran gözlerle Elay'a bakıyordu. "Sana tavsiyem teklif ettiği hiçbir şeyi kabul etmemen."

"Onun yararına bir teklif," dedi Duha.

Karun benim elimde duran kadehe uzanıp onu aldı. İçkimden bir yudum aldıktan sonra bıkkın gözlerini Duha'ya dikti. "Genelde insanları böyle kandırmıyor musun? Kendi çıkarlarını onların çıkarlarıymış gibi empoze ediyor ve onları manipüle ederek kandırıyorsun." Nokta atışı olan bir tespitti.

Karun'un onun hakkındaki düşünceleri hoşuna gitmiş gibi güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim ama bu seferki oyunda kazancım sadece eğlenmek, kaybım ise sahip olduğum mevkii ve konum." Gözleriyle Karun'un elinde tuttuğu kadehi işaret edip yüzüne abartılı bir kınama ifadesi kondurdu. "Bir kuşun içtiği kadehten içiyorsun ama benimkinden içmiyorsun. Kalbimi kırıyorsun Kalender."

Karun, "Sevimsiz sevimsiz konuşma yine!" dedi ters bir sesle ama tek yaptığı Duha'yı daha çok güldürmektir çünkü ikisinin en büyük eğlencesi birbirini kızdırmaktır.

Elay göz ucuyla Duha'ya bakıp, "Şu teklifinden bahset," diyerek bu konudaki merakını daha fazla dizginleyemedi.

Duha cevap vermeden bir süre kafasındaki planı rayına oturtmaya çalıştı. Bunu yaparken sağ gözü diğerine göre biraz kısılıyor ve tek kaşı hafifçe yukarı kalkıyordu. "Gücün, paran, hatta benimle mücadele edecek sağlam bir karakterin bile yok," diyerek kısıtıldığı gözleriyle Elay'ı incelerken onu açık ve beyan analiz ediyordu. "Fazla naif, duygusal ve sinir bozucu bir derecede melankolik bir kadınsın. Kısacası benimle boy ölçüşecek hiçbir vasfın yok," dediğinde gereksiz dürüstlüğü karşısında kaşlarını çatmıştı. Bir kadına nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamıyordu.

Elay'ın bakışlarına sert bir ifade konduğunda konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki, "Ama-" diyen Duha onu susturdu. "Ama her kadının sahip olduğu fakat çoğu kadının kullanmasını bilmediği güçlü bir silahın var." Yüzüne gelen saçlarını parmaklarıyla düzelterek, "Neden güçlü yanın üzerine bahse tutuşmuyoruz?" dediğinde rakibine karşı adaletli olmaya çalışıyormuş gibi iyimserdi.

"Anlamadım?" diyen Elay bu konuda yalnız değildi ama anlaşılan ikimiz dışındaki herkes onun ne demek istediğini anlamıştı çünkü Karun'un da dudakları kıvrılmıştı. Duha'nın gizemli teklifi daha şimdiden onu eğlendirmeye başlamış gibiydi.

Duha biraz daha açık olarak ellerini masaya bastırdı ve Elay'a doğru eğildi. "Altı ay içinde benden bir öpücük almayı başarırsan beni bitirecek tüm delilleri sana kendi ellerimle vereceğim." Elay'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüyünce Duha sinsice sırıttı. "Bu tamamen iradeleri zorlayacak bir bahis olacak. Sen değil, benim seni öpmemle kazanacaksın. Tüm oyunlarını sergile, kıskırt ve yoldan çıkar beni. Bunun için sana sponsor olacağım."

Ellerini masadan çekip arka cebine attı. Cüzdanını çıkardı ve cüzdanın içindeki kartlardan birini çıkartıp masaya koydu. "Altı ay boyunca istediğin her şeye kolayca ulaşman için artık limitsiz bir kartın var. Beni etkileyeceğini düşündüğün her şeyi al, giy ve kuşat kendini. Beni yenmen için sana gereken tüm desteği sunuyorum," dediğinde gerçekten ne yapmak istediğini anlayamıyorum. Duha Tunus yirmi yedi yıllık hayatımda

karşılaştığım en zor ve çözülmesi imkânsız bir bulmacaydı. Kolay görünen ama fazlasıyla karmaşık olan bir bulmaca.

Elay şaşkınlığını gizlemeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Bu onun güçlü görünmek için yaptığı bir hareketti. "Sanırım şimdi eğlence anlayışını anladım," diyerek başını öylesine salladı. "Bana seni yenmem için gereken her şeyi sunuyorsun çünkü verdiklerine rağmen kaybedeceğime çok eminsin. Oyunun sonunda sana asıl hazzı yaşatan bu olacak, sunduklarına rağmen kaybeden bir rakip. Bu sana kendini yenilmez hissettirecek, sadist zevklerini kamçılayacak." Elay'ın bu çıkışıyla haklı olduğunu anladım. Duha her anlamda onu küçümsüyor, kazanmasına ihtimal vermiyordu. Bu yüzden bu bahse her şeyini ortaya koymuştu çünkü Elay'ın kaybedeceğine o kadar emindi ki.

Elay kazanmak istiyordu. Gururuna tutunup bu teklifi elinin tersiyle itmek istemiyordu çünkü eline her zaman böylesine büyük bir şans geçmezdi. Yine de Duha'nın da bildiği gibi kendine güveni zayıf bir kadın olduğu için ne yapacağını bilmez bir halde masadakilere baktı. İsteddiği güveni ne Karun'un boş bakışlarında buldu ne de Kadem'in endişeli gözlerinde. Benim olduğum tarafa bakınca omzumun üzerinde ona destekleyici bir bakış attım. Kahvelerim onun mavileriyle buluşunca sıcak bir şekilde tebessüm edip göz kırptım. Duha'dan intikam almak istediğinde ona yardım edeceğimi söylemiştim ve şimdi sözümün doğruluğunu kanıtlamanın zamanıydı. Bu sadece onun değil, bir nevi benim için de yerine getirilen bir adalet olacağı için kabul et der gibi ona bakıyordum.

Elay bakışlarımdan ne demek istediğimi çok iyi anladığı için rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Anlaştık," diyerek önüne döndü. "Peki, kazandığımda sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

"Bizde söz senettir ama illa bir güvence istiyorsan-" dedikten sonra gözleriyle Karun'u işaret etti. "Kalender benim kefilim. Hiç sanmıyorum ama eğer gerçekten seni öpmemi sağlayacak kadar beni etkilersen gereken delilleri sana vereceğim. Vermemek gibi bir durum yaşanırsa Karun sana beni bitirecek delilleri verecek. Kefilim olduğu için bunu yapacak. İkimizde birbirimizin ipini çekecek çok şey biliyoruz sonuçta." Ve bildiklerine rağmen bunu yapmıyorlardı. Bu ikisi birbirine yapmadıklarını

bırakmıyorlardı ama ilginç bir şekilde de birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Karun her zamanki soğuk tutumunu koruyup, "Kefilin olmayı kabul etmedim henüz," diyerek o da masadaki tabaktan bir tane kurabiye aldı. Daha önce Duha'nın yaptığı gibi ilk ısırıkta yüzünü buruşturup, "Fındıklı bir şeyler yok mu?" deyince biz tuhaf tuhaf ona bakarken Duha kahkaha attı.

Fıstıklı kurabiyeye karşı ikisi de benzer tepkiler vermişti. Biri güllü lokum isterken diğeri bir Ordu'lu olduğunu fazla belli etmiş ve fındık istemişti.

Duha arkadaki masalardan birini işaret etti. "Orada fındıklı atıştırmalıklar vardı." Kadem'e baktı. "Git biraz getir koçum."

"Üst katta güllü tatlılar var," diyen Karun'da Kadem'e baktı. "Şu piçe onlardan getir de sussun," deyince Kadem gülerek masadan ayrıldı.

Elay bana yaklaşıp Karun ve Duha'ya tuhaf tuhaf bakarken onlar duymasın diye, "Bu ikisi dost mu yoksa düşman mı, sen anladın mı?" dedi kısık bir sesle.

"Anlamaya beynim yetmez," diye homurdandım. "Bence onlar da anlamıyor."

Duha tekrar konuya dönüp gözlerini Karun'a dikti. "Neden kefilim olmuyorsun?"

Karun rahatça omuz silkti. "Kendi pis işlerin için beni şahit tutmayı bırak. Bir süre siktir olup git hayatımdan."

"Evlendiğinden beri sana bir haller oldu Kalender. Sence de beni çok ihmal etmiyor musun?"

"Hangi yönden?"

"Artık eskisi gibi yaratıcı saldırılarda bulunmuyorsun bile. Gerçekten artık böyle mi olacak?" diyen Duha sahte bir şaşkınlığı kucakladı. "Gümrükteki tırlarını yakalatmamın tek karşılığı gemilerimden birini batırmak mı? O

hamlem en az beş gemi ederdi!" Ne? Karun onun daha fazla gemisini batırmadı diye mi kızılıyordu?

"Aslında altı." Karun sırtarak omzunun üzerinden ona baktı. "Altı gemini batırdım. Anlaşılan adamların sana eksik bilgi vermiş." Evet, biz bu akıl dışı konuşmaya gerçekten tanık oluyorduk.

Duha rahatlayarak elini göğsüne bastırdı. "Bir an performansından düştün diye ödüm koptu. Beni böyle korkutmayı bırakmalısın." Karun gülmeye başlayınca ben ve Elay'ın yüzünün aldığı şekil inanılır gibi değildi.

Sanırım şoke olduk.

Ben bunların dilini anlamıyorum. İnan ki deniyorum ama gerçekten anlamıyorum. Birbirlerine verdikleri zararlar mı eğleniyorlar? Neden? İkisinin kafası gerçekten çok farklı çalışıyordu.

Uçağımın kalkış saati yaklaştığı için artık gitmeliydim. Karun'a görünmeden gitmenin yollarını ararken Elay'ın hâlâ masadaki kredi kartını almadığını fark ettim. "Al şunu." Kartı aldım ve Elay'ın masanın üzerinde duran küçük el çantasının içine attım. "Altı ay boyunca harcamaktan çekinme, sonuçta zafere giden tüm yollar mübahtır," dediğimde Karun kaşlarını büyük bir alay kisvesiyle yukarı kaldırdı. "Tüm yollar mı?"

"Bu senin için geçerli değil," dedim kibar bir sesle. "Bana giden tüm yollar artık kapalı sana."

Gülümseyerek bana yaklaşip elimi tuttu. "Eğer birine gitmek istersem ve tüm yollar kapalıysa-" dedikten sonra üzerime eğilip dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Onun bana gelmesini sağlarım." Başını çekip sinirli yüzüme bakınca daha bir keyiflendi. "Şimdi dans et benimle."

Elimi iri parmaklarının içine hapsedip beni dans eden insanların arasına çektiğinde buyurgan tavrına inanamadım. Onunla dans etmek ister miyim, diye sormamıştı. Emreder gibi dans et benimle deyip beni buna mecbur bırakmıştı. Karşı karşıya durduğumuzda onu geri çevirmeyi her şeyden çok istediğim için hayır demeyi düşündüm. Fakat buradaki çoğu davetli önemli

bir ana tanık oluyormuş gibi gözlerini dikip bize bakmaya başlayınca gerildim. "Neden herkes bize bakıyor?"

Yüzündeki sırıtışı gizlemeden elime uzandı. Sağ elimi tekrar avuçlarının arasına alıp, "Muhtemelen beni ilk kez dans ederken görecekları içindir," dedi. Keyifli bakışları üzerimizdeki davetsiz gözleri zerre kadar umursamıyordu. Boştaki elini sıtımın tam arkasına koyunca bende mecburen sol elimi onun omzuna koydum.

Başını eğip gözlerimin içine aklımı başımdan alan bir güzellikte baktı. "Seninle konuşmam gereken şeyler var." Ne konuşacaksa bunun bir an önce olmasını istiyordu.

Tam, "Saka-" demişti ki, "Eve dönünce konuşuruz," dedim hızlıca. Artık ne söyleyeceğiyle ilgilenmiyorum. "Bekleyebilir."

"Bekleyemez!" dedi sertçe. Bugün tüm gün sürekli onu susturmam canını sıkmış olmalı ki agresiflik göstermeye başladı. Bakışları sabırsız, sinirli ve sitemkârdı. Aklındaki konuşmaya geç kalma kaygısı taşıyordu. "Beni dinlemelisin."

"Sen beni ne kadar dinledin?" Müziğin ritmine uyumlu bir şekilde onunla dans ederken sorduğum soruyla yanaklarının içini sertçe ısırdı. İçte doğru gömülen yanakları tekrar eski halini aldığıında kendi canını yakarak kendini dizginlemeye çalıştı. Hatalı olduğunu bildiği için altta alan bu sefer o olmalıydı.

"Biliyorum hatalıydım ama-"

"Evet, hatalıydın."

"Bunu inkâr etmiyorum." Gözlerindeki dalgalar kükrercesine kimsenin uğramaya cesaret edemediği kıyılarına çarptı. "Müsaade edersen bir şey konuşmaya çalışıyorum."

"Seninle dans etmek hoşuma gitmedi, bırakalım mı?" Konuyu değiştirmek için söylediğim şey onu olduğundan daha huzursuz biri yaptı. Kaşlarının

kavisi belirgin bir şekilde birleşirken çatdığı kaşlarının altında sinirli bir şekilde bana baktı. "Kiminle dans etmek hoşuna giderdi?"

"Kıskançlık yapmadığın bir konu var mı?"

Belimdeki parmakları bel boşluğuma baskı uygulayarak beni iyice göğsüne yapıştırdı. "Kıskançlık değil bu." Başımı kaldırdığımda üzerime eğildiği için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Başka biriyle olma ihtimalin beni deli ediyor," dediğinde gözlerim şaşkınlığımı yansıtırçasına büyürken kalbim güm güm diye sesler çıkarmaya başlamıştı. Küçük itirafı benden tahmin bile edemeyeceği bir etki bırakmıştı.

"Neden?" Şaşkındım ve istesem de bunu gizleyemiyordum. "Neden bu seni rahatsız ediyor."

Onu sorguya alıyormuşum gibi bana ters ters baktı. "Bilmiyorum!" dediğinde asıl kaçtığı kendi iç muhakemesiydi. "Belki de karım olduğun içindir, soyadımı taşıyorsun sonuçta." Bu yalana kendi bile inanmıyordu.

"İki ay sonra senden boşandığımda o çok kıymetli soyadını sana geri vermiş olacağım." Temmuz'un sonlarındaydık şunun şurasında Kasım'a ne kaldı.

"Üç ay sonra," dedi.

"Anlamadım?"

"Kasım'a daha üç ay var, aradaki bir ayı harcama," dedi.

"Öyle olsun üç ay sonra senden kurtulacağım."

"Sen öyle san."

"Bu da ne demek oluyor?" dediğimde kararlılığını yansıtırçasına dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Seni boşamayacağım."

"Neden ama!" Sesimin hiddetini fark edince başımı çevirip göz ucuyla etrafımdaki insanları kontrol ettim. Daha sonra tekrar ona doğru dönüp daha kısık bir sesle, "Beni bu saçma ve gereksiz evlilikle cezalandıramazsın!" dedim.

"Saçma mı?" Bu küçük kelime bir an için kurtulması gereken en zor bir cümle'nin başlangıcı gibiydi. Kasılan yüz hatları onunla ilgili küçük bir sırrı benimle paylaşmanın gerginliğini taşıyor gibiydi. "Evliliğimiz saçma değil," dedi ve donuk bir ifadeyle devam etti. "Gereksiz hiç değil."

"Kime gerekli?" dedim.

"Bana," dedi.

Son söyledikleri ve birbirimize olan yakınlığımız bir süre beni susturdu. Benimle uzlaşmayı her şeyden çok ister gibi, "En azından bu dans bitene kadar benimle savaşmayı bırakabilir misin?" dediğinde bakışları çoktan bana teslim olmuş bir adamın isyanlarıyla doluydu. Bundan memnun değildi, gittikçe daha çok bana bağlanmaktan memnun değildi. O hâlâ benimle ilgili her konuda çelişkideydi.

Başımı göğsüne yaslayarak benden istediği şeyi kabul ettim. Bir ayrılığı ilk ve son dansımızla taçlandırarak başımı göğsüne yasladım. Kollarının arasına sokulup başımı ondan daha soğuk göğsüne yaslamam bana ayrılığın hüznünü yaşatırken, ona iki beden'in kavuşma sevincini yaşatıyordu. Yakınlığı ölü bir gelinin kara duvağı gibi beni sarmıştı. Bir evliliğin hazin sonuyla cezalandırılan bir gelinin matemi vardı üzerimde. Bugün diğer günlerden farklı davranıyor olabilir ama bugün yaptıkları bundan önceki günlerde yaptıklarını değiştirmeyecekti.

Aslında hiç anlamıyordu, değil mi? Bugün değişmiş olmasının beni etkilemeyeceğini anlamıyordu. Dün bile bir şans vardı ama bugün için her şey için çok geçti. On üçler benim için yıkım, ölüm ve zamansız ayrılıklarla doluydu. On üçler benim için her zaman sonun başlangıcı olmuştur. Bir şeyi bitireceksem bu sadece on üçüncü günde olabilirdi. Ben onu bir günde terk etmedim, bunu zamana yayarak on üç güne sığdırdım.

Bu evlilikte kendinden tavizler veren ve fedakârlıklar yapan sadece bensem artık kalmanın bir anlamı yoktu. O asla değişmeyecek, asla bana güvenmeyi öğrenmeyecekti. Kalıp onun bana yaptığı gibi onu değiştirmeye çalışmaktansa giderim ve yoluma bakarım.

Çenesini başıma yasladığında saçlarımın kokusunu özlemiş gibi iç çekti. Alelade bir şekilde saçlarıma burnunu gömüp kokusunu soluyamadı, bu kadarına o da cesaret edemedi. Bu kadar yakinken bile aramızda aşamadığımız duvarlar vardı ve bu duvarları ne o aşabiliyordu ne de ben.

Göğsüne yaslıyken gözlerimi büyük bir huzura kapattığımda bile yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu. Dudaklarında oluşan küçük bir tebessümün sert yüz hatlarına nasıl yayıldığını düşledim. Soğuk bir duvardan farksız olan yüzünü küçük bir tebessüm yumuşatamazdı. Göğsüm göğsüne yaslı olduğu için hızlanan kalp atışlarımı duyacak diye korkmaya başladım. Omurgamdan aşağıya ılık ılık akan heyecanım onun bel boşluğumdaki eline doğru sızıyordu.

Romantik sayılacak tutuşuna direnecek gücü kendimde bulamadım. Benimle dans ediyor, bunu benimle yapıyor ve muhtemelen daha fazlasını yapmak istiyordu. O bugün çok farklıydı. Farklı davranıyor, farklı şeyler yapıyor ve farklı cümleler kuruyordu. Onun gaddar yüzüne alışkınım ama bu yüzüyle ilk kez tanıştığım için beni savunmasız yakalamıştı.

Başımı göğsünden ayırıp ona baktığımda o da beni izliyordu. Onun tutkulu bakışlarından kaçmak için alaycıl bir yol seçtim. "Bunun devamında sıkı bir aşk itirafı gelecek, değil mi?" Kıkırdadım. "Sırada ne var? Beni ne kadar çok sevdiğin mi?"

Yüksek sesle gülmeye başladığında beni buradaki çoğu kadının kıskanç bakışlarına maruz bırakmıştı. "Bunu çok isterdin, değil mi?" dedi gülüşlerinin arasından. "Rüyanda görürsün."

"Rüyamda neler gördüğümü bir bilsen."

"Durma, anlat bana."

"Karısına yanlış yapan bir kocanın hazin sonuyla ilgili şeyler." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Bir ara şirkete gel de bilinçaltına en acilinden bir format atalım," dediğinde gülmeye başladım. İyi fikir.

Elimi bırakmadan beni göğsünden arkaya doğru itti. Kendi etrafımdan dönerek kendimi tekrar ona doğru çekilirken buldum. Belimi yay gibi bükerek beni yere doğru eğdiğinde üzerime eğilmişti. Bakışlarında kanımı kaynatan, yanaklarımı ısıtan bir şeyler vardı. Sebepsiz yere utanıp gözlerimi kaçırdığımda kısık gülüşünü duydum. Beni utandırmak hoşuna gitmişti.

Beni doğrultunca onun göğsüne çarptım. Yakınlığımızın beni etkisi altına almasına direnerek, "Terastaki şu kadın var ya," dedim kısık bir sesle. "Şu zamana kadar dokuz tane kocası olmuş ve hepsi ölmüş."

Gülmemeye çalışarak, "Seninle dans ederken insanların dedikodusunu yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" dediğinde ne kadar çok eğlendiğini gizleyemiyordu.

"Sence dokuzunu da o mu öldürdü?"

"Saka ben dedikodudan haz etmem."

"Polisler nasıl hiç kanıt bulamaz ki. Eğer o öldürdüyse sence de çok temiz çalışmamış mı?"

"Yavrum sen beni hiç dinlemiyor musun?"

"Kesin onları öldürdü. Dokuzu da eceliyle ölmüş olamaz ya," dediğimde gülmeye başladı. "İnanılır gibi değilsin."

Müzik durduğunda gülüşü dudaklarında kuruyup soldu çünkü bu yakınlıkta benimle daha çok zaman geçirmek istiyordu. Onun kollarından çıkıp masaya doğru yürüdüğümde kalan keyfi de kaçmış gibi suratsızdı. "Lavaboya gitmeliyim," diyerek ona yalan söyledim. "Birazdan dönerim."

Dans ederken ona karşı fazla sert olmadığım için aramızdaki küskünlüğün gittikçe son bulmaya başladığını düşünmüştü. Bu yüzden, "Çabuk dön," derken az da olsa sıkıntılarından kurtulmuş gibiydi.

Başımı sallayıp kalabalığın arasına karışarak yürümeye başladım. Salonun kapısının önüne geldiğimde neden yaptım, bilmiyorum ama durup arkama baktım. Bıraktığım yerde duruyor ve beni izliyordu. Tüm bu kalabalığın

içinde belki de bir tek beni görüyor, gözleriyle beni takip ediyordu. Salonun iki farklı ucunda dururken göz göze geldiğimizde aramızda birçok kişi vardı ama sanki sadece ikimiz vardık. Buradaki herkes kaybolmuş gibi bir tek o vardı. Ona bakarken gidiyorum ben demek istedim. Tam bu noktada çıkıyorum hayatından demeyi çok istedim ama yapamadım. Beni bırakmama ihtimali çok güçlü olduğu için son kez baktım gözlerine ve buruk bir tebessümle ona sırtımı döndüm. Hoşçakal Sanrı.

Düşündüğü gibi salondan çıkıp lavaboyu aramak yerine hemen dışarı çıktım. Karun ile birlikte gelmişken tek başına dışarı çıkmam gazetecilerin dikkatini çektiği için hemen etrafıma doluştular. Hepsi beni kameraya çekiyor, neden tek başına davetin olduğu yeri terk ettiğimi soruyorlardı. Etten bedenlerini iterek kalabalığın içinden sıyrılıp Karun'un arabasına doğru yürüdüm.

Karun'un arabasının hemen yanında Duha'nın arabası vardı ve iki arabanın arasında tanıdık üç kişi duruyordu. Kadem ve Elay, Kenan ile konuşuyordu. Yaklaştıkça seslerini duyuyordum. Kenan perişan bir halde, "Onunla konuşmalıyım," dediğinde bahsettiği kişinin Karun olduğunu anladım. Buraya onunla konuşmak için gelmişti.

Kadem, "Burada olmaz," diyerek onu gitmeye ikna etmeye çalıştı. "İçeride çok fazla insan var. Seni görünce ne yapacağını kestiremeyiz." Haklıydı.

Ben Karun ile dans ederken Elay o boşlukta biraz fazla içmiş olmalı ki hafif sarhoş bir sesle, "Son zamanlarda hep ölmeyi istiyorum," diyerek dudaklarını sarkıttı. "Ama siz de ölün istiyorum. Niye herkes ölmüyor ki?" dediğinde gülmeye başladım. Kafası hafiften güzel olduğu için Kenan ve Kadem'in konuşmalarını duymuyordu bile.

Kadem koluna yapışıp ondan destek alarak ayakta duran kadını itmeye çalıştı. "Git öteden öl kendine," diyerek Elay'ın sırnaşık dokunuşlarından kurtulmaya çalıştı. "Ben bir süre daha yaşamak istiyorum."

Beni görmemelerini umut ederek Karun'un arabasının yanında duran Furkan'a yaklaştım. "Bir sorun mu var, Bige Hanım?" dedi.

Gazeteciler hâlâ beni çektiği için, "Anahtarı ver," dedim aceleyle.

Arkamdan bir yere baktı ama Karun'u bulamayınca tam itiraz edecekti ki, "Lütfen," diye fısıldadım. "Furkan ver şu anahtarı."

Telaşlı halimi ama en önemlisi dolan gözlerimi görünce cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı. "İyi olacak mısınız?" dedi üzgün bir sesle. Furkan kaçacağımı anlamıştı.

Anahtarı ondan alırken başımı salladım. "Öyle umuyorum." Ona gülümseyip arabaya bindiğim esnada, "Bizi de bekle!" diye bağırın Kadem ile kısık bir sesle küfrettim. "Bu sarhoşun eve gitmesi gerekiyor!" Elay'ı başka bir arabayla götürebilirdi!

Onlardan kurtulmak için arabayı hemen çalıştırdım fakat daha araba hareket etmeden Elay ön koltuğa, diğer ikisi de arka koltuğa oturdu. Kaşlarımı çatarak onlara tam inmeleri gerektiğini söyleyecektim ki Elay, "Hadi sür şunu!" diyerek ellerini karnına bastırdı. "Her an kusabilirim." Karun'un arabasına kusmak isterse bunun için ona hiç kızmam. İşese bile sorun olmaz. Tabii bu kadarını yapmasa daha iyi olur.

"Bir siz eksiktiniz!" Onlara kızarak gaza yüklenip arabayı bahçeden çıkardım. Karun'un arabasını aldığım için dışarıda olan korumalar hemen telefona davranmıştı. Siyah filmlerden arabayı kullanan kişiyi göremiyorlardı. Bu yüzden neler olduğunu anlamak için Karun'u arıyorlardı. Karun telefonu açtığı an kaçtığımı anlayıp adamlarını peşime takacaktı. Bu yüzden gaza basarak süratle ilerlemeye başladım.

"Evet?" dedim davetsiz misafirlerime kızarak. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok," diyen Kenan'ın sesi sıkıntılıydı. "Karun beni kovdu." Güldü ama mutluluktan değil, kederdendi gülüşü. "İnsan yanında çalıştırdığı kişiyi kovup hayatından çıkarır, dostunu değil. Eğer bunu yapıyorsa demek ki onun için bir çalışandan farklı değilim."

"Beni de kovdu." Somurtarak başımı salladım. "Elay sağ olsun babamla işbirliği yaptığı gün beni de kovdu."

"Hak etmediğiniz hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı Elay. "Suçlu ben değilim."

"Kocan olacak it eğer benden evli olduğunu gizlemesiydi şimdiye seni tanımlıyor olurduk!" Kadem artık onun bunu anlamasını istercesine ona karşı sert çıktı. "Ben ne yaptıysam Efil'e yaptım ama sana olanlar benim suçum değil. Aslında Duha'nın bile suçu değil, zaten bu yüzden pişmanlık duymuyor çünkü bekâr bir erkek bulmamı özellikle söylemişti. Daha fazla para için evli olduğunu gizleyen kocandı. Bizi suçladığın kadar arada onu da suçla." Haklıydı ihanetin en büyüğü Serhat cephesinden gelmişti.

Göz ucuyla Elay'a bakınca Serhat'ın adı geçince bile suratının bembeyaz olduğunu gördüm. "Onu görmek bile istemiyorum ama boşanma evraklarını imzalaması için onunla son bir kez görüşmeliyim. Tabii nerede olduğunu bulursam!"

"Onu sana bulurum," diyen Kadem'in gülen sesini duydum. "Sana hiç zorluk çıkarmadan o belgeleri imzalamasını da sağlarım."

Elay koltukta hareket ederek başını arkaya doğru çevirdi. "İmzalaması için ona işkence mi edeceksin?"

Kadem, "Buna üzölür müsün?" diye sorduğunda Elay güldü. "Hayır, sana katılırım," dediğinde Kadem gülerken ben yüzümü buruşturdum. Bunu da kaybettik.

Benimle aynı fikirde olan Kenan'ın, "Hayatımıza giren kadınlar da bir süre sonra bize benziyor," diyen sesini duydum. Uzun zamandır uyumuyor olmalı ki esnedi. "Hepimizin bir psikoloğa görünmesi gerek."

"Valla ben kendim için bir doktordan randevu aldım bile," dedim gülererek. "Gittiğim yerde bozuk psikolojimi tamir ettireceğim."

"Nereye gidiyorsun ki?" Kadem'in tedirgin sesine karşılık olarak tebessüm ettim. "Öylesine dedim." Kaçış planımdan ona bahsetmeye niyetim yoktu.

Aynadan bakınca Karun'un tüm adamlarının peşime takıldığını gördüm. Üstelik arka koltukta duran çantamdaki telefon da çalışıyordu. Karun arıyordu. Elay, uzanıp çantamı aldı ve kucağıma bırakarak yerine oturdu. Telefonu açmak yerine hızımı en üst seviyeye çıkardığımı gören Elay,

"Açmayacak mısın?" diye sordu. Atlatmam gereken yığınla adam ve yetişmem gereken bir uçak varken açamazdım.

Peşimdekileri atlatmaya çalışırken nedendir bilinmez ama Kadem, "Sen neden yalnızsın?" diyerek herkesin atladığı önemli bir konuya değindi. "Karun ile birlikte oradan ayrılman gerekmiyor muydu?"

Omuz silktim. "Böyle gerekti."

"O ne demek şimdi?" diyen kişi Kenan'dı.

"Sane ne?"

Bu sefer Kadem, "Kızım doğru düzgün cevap versene!" diyerek bana kızdı. "Ne işler karıştırıyorsun?"

"Araba kullanırken konuşturmayın dikkatim dağılıyor!" diyerek hepsini tersledim. "Size hesap vermek yerine peşimdekileri atlatmalıyım."

"Yapamazsın." Aynadan Kenan'ın arkadaki arabalara baktığını gördüm. "Karun'un tüm arabalarında yerini gösteren takip cihazları var. Nereye gidersen git izini bulurlar. GPS denen şeyden haberin var, değil mi?"

Bunu beklemediğim için ilk birkaç saniye moralim bozuldu ama havaalanına girdikten sonra beni durduramayacaklarını hatırladım. Check-in işlemlerini bile online yapmıştım, yani bana engel olacak hiçbir şey yoktu. Normal şartlarda olsaydı Karun uçak bileti aldığımı bile öğrenirdi ama son zamanlarda yüzleşmesi gereken çok fazla şey olduğu için beni her yönden takip ettirmeyi bırakmıştı. Sonuçta kovduğu hâlde evinde ayrılmayan bendim bu yüzden kaçacağım aklının ucundan bile geçmemiştir.

Karun'un adamları ve muhtemelen Karun'da peşimdeydi. Telefonum durmaksızın çalışıyordu ama ne telefonu açıyordum ne de duruyordum. Havaalanına çok az bir yolum kalmışken, "Beni görmezden geldi," diye fısıldadım. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Bu süreçte tek kelime etmedi, hiç kızmadı veya hesap sormadı ve sormuyor da." Dolan gözlerimden süzülen tek bir damla yaşın sıcaklığını yanağımda hissettim. "Ama öyle bir görmezden geldi ki kendimi bu dünyada silinmiş gibi hissettim." Her şeyi arkamdan bırakıp gittiğim için biraz duygusaldım. Gitmeden önce birilerine içimi dökmemin sakıncası yoktu.

Gaza biraz daha yüklenerek son sürat giden arabayla diğer arabaları solladım. "Bugün herkese karısı olduğumu duyurdu, beni onlardan artık gizlemiyor." Gülerek başımı salladım. "Ne yapmaya çalıştığını bile bilmiyorum zaten beni boşamıyor da!" Beni boşamıyordu çünkü onun karısı olmakla cezalandırıyordu.

"Bana inanmadı, o da tıpkı babamın yaptığı gibi benim dışımdaki herkese inanıyor."

Çok fazla hızlı gittiğimiz için Elay koltuğun kenarlarını sıkıca tutarken, "Kocasıyla ilişki yaşadığın bir kadına içini dökmek ne kadar doğru, bilmiyorum ama beni de kendinle birlikte öldüremezsın!" dedi korku dolu bir sesle. "Sence de çok hızlı gitmiyor muyuz?"

"Ya sen demedin mi ölmek istiyorum diye, o zaman niye ölümden korkuyorsun?" Arabanın yanında beklerken ölmek istediğini söylemişti, değil mi? Bu iyiliği ona yapabilirim.

Ona kızdığım da yola odaklandığım için yüzünü göremiyorum fakat, "Ölmek istiyorum dedim, öldür beni demedim!" diyen kızgın sesini duydum. "Durdur şu arabayı inmek istiyorum!" Sanki zorla onu arabaya aldım, arabaya binen oydu!

"Tatlım şöyle bir sorun var ki ben arabanın frenlerini kestim," dediğim an arka koltukta oturan Kadem'in bağırtısını duydum. "Ne yaptım dedin sen?" Aynada ona baktığımda panikleyerek uyuyan Kenan'ın suratına okkalı bir Osmanlı tokadı geçirdiğini gördüm. "Uyan çabuk ölüyormuşuz!"

Yediği sert tokatla Kenan'ın sıçrayarak uyandığını aynadan gördüm. Çattığı kaşlarıyla Kadem'in yakasına yapışıp, "Ne vuruyorsun lan!" diye ondan hesap sordu. Çocuk haklı kimse tokatla uyandırılmak istemez.

Yolu kontrol edip tekrar aynaya baktığımda Kadem onun ellerini sertçe yakasından çekiyordu. "Bırak şimdi bunları arabanın frenlerini kesmiş birileri!" diyerek Kenan'ı gerçek anlamda uyandırdı.

Önüme dönüp tekrar yola odaklandığımda Kenan'ın, "Kim kesmiş frenleri?" diyen şaşkın sesini duydum.

Korkudan titremeye başlayan Elay, "Bige kesmiş!" diye bağırarak kafasını arkaya doğru uzattı. "Hepimizi öldürecek!"

Kendimi savunarak, "İftira atma," diye ona çıkıştım. "Ben sadece kendimi öldürmeyi planladım!"

"Sebep?" dedi Kenan şaşkınca.

"Çünkü depresyona girdim."

"Lan geri zekâlı, sende herkes gibi depresyona girince film izleyip kaşık kaşık çikolata yesene!" diyen Kadem bu durumdayken bile arka koltukta bana kızıyordu. "Arabanın frenlerini kesmek de nedir!"

"Bir şey yapın ben bu kadınla ölmek istemiyorum!" Elay ciddi anlamda sinirlerimi bozmaya başladı. "Ölümü paylaşmak istediğim biri değil!"

"Sus kız sende!" diye onu tersledi Kadem. "Ben sanki Kenan'la ölmeye çok meraklıyım!"

"Kulağımın dibinde biraz daha bağıırırsan zaten öleceksin ama araba kazasında değil, benim elimde!" diyen Kenan'da ona laf yetiştirmek için fazla beklemedi. Bunlar niye arabaya bindi ki.

Suratımı asarak, "Şurada ağız tadıyla ne güzel intihar edeceğim ama bir susmadınız," dedim.

Kadem sinir krizleri geçirerek, "Kızım yine öl kendine ama bizi niye yanında götürüyorsun!" deyince gülmeye başladım.

"Gülüyor bir de." Elay artık ağlayarak arkadakilere bakıyordu. "Yanınıza gelebilir miyim, bu iyice sadist birine dönüştü."

Ters şeritten bu tarafa doğru gelen tırı işaret ettim. "O şerite girip tıra çarpalım mı? Tüp m taşıyor o? Tamam, büyük bir patlamayla ölümü garantileriz!"

"Lan biz ölmek istemiyoruz ki!" diye bağırdı Kadem. "Bizim adımıza karar verip durma!"

Bunlar beni hiç anlamıyor, hayatımda görmedim böyle bencillik.

Gülmeye başladığımda hepsinin korkusu iyice arttı. Direksiyonun başında bir deli varmış gibi bana bakıyorlardı. Arabayı yavaşlatıp sağa çekerek durdurdum. "İnin hadi."

 o kadar hızlı bir şekilde arabadan atladı ki kakhaha attım. Gerçekten onları öldüreceğimi düşünmüşlerdi. Onlar arabadan indiği an tekrar binmesinler diye kapıları kilitledim. Camı araladığımda araba kazasız belasız durdu diye üçü de şaşkıındı. Onları gerçek anlamda korkutmuş olmalıyım ki bembeyaz suratla bana bakıyorlardı. Kadem cama yaklaşıp, "Frenleri kesmemiş miydin?" deyince gülerek başımı iki yana salladım. "Bir erkek için intihar edecek kadar zayıf biri değilim." Tamam, daha önce Karun yüzünden bir kez intihar etmeye çalıştım ama orada bana başka seçenek bırakmamıştı. Ona boyun eğmektense ölmeyi seçmiştim. Aslında beni buna o zorlamıştı.

Kimseyle vedalaşmadan öylece çekip gitmek istiyordum ama Kadem'in çocuksu kahvelerine bakınca yapamadım. Bir vedayı ona çok göremezdim. Bu kadarını hak etmiyordu. Arabadan inip karşısında durduğımda, "Affet sana da haksızlık yaptım, yani öyle hissediyorum, Uğur," dediğimde donup kaldı. Gerçek ismini benden duymanın sarsıcı dürtüsüyle yutkundu. Yutkunuşu bile boğazında düğümlendi.

Dudaklarım titrerken, "Bir kere bile sormadım bensiz neler yaşadığını," dediğimde sadece dudaklarım değil, sesim de titriyordu. "Sana değil, kendime bile sormadım bunu. Kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki sanki sen hiç dönmeden, hiç beni bulmadın ve en acısı da sanki hiç dostum olmadın," dedim. Yanaklarımdan szelen birkaç damla yaş ona yaptığım haksızlıktan dolayı vicdanımın kan kaybetmesi gibiydi.

"Özür dilerim, Uğur," dedim ağlayarak. "Bunu nasıl telafi edebilirim, bilmiyorum ama ben hiç iyi değilim. Bir gün kaybettiğim benliğimi geri bulduğumda o gün sana gelecek ve senden geçmişini dinleyeceğim." Islak gözlerle başımı salladım. "O gün geldiğinde ikimizi de affedip öpücüğümü eşitleyeceğim." Aramızda yıllar öncesinden kalan eşitlenmemiş bir öpücük vardı.

Beni ağlarken görmek benden çok onun canını yakıyormuş gibi sevdiğim gözleri buğulandı. "Efil bunlar nasıl sözler böyle," dedi acı çeken bir sesle. "Aramızda küslük mü olurmuş, kızım ben sana dargın değilim ki." Daha önce ona söylediğim onca şeye hiç üzülmemiş gibi hâlâ ben üzülmeyeyim diye beni teselli ediyordu. Oysa ki üzüldüğünü biliyorum. Hem de çok üzülmüştü.

Karun'a ait arabalar aramızdaki mesafeyi kapatıp görüş açıma girince hemen arabaya bindim. Kapıları tekrar kilitleyip arabayı çalıştırdığımda Kadem nihayet olanları anlamış gibi, "Gidiyorsun," diye fısıldadı. Açık camdan kısık sesini duyarken sersemlemiş yüzüne baktım. "Hoşçakal Çilek Adam."

Araba hareket edince nihayet şaşkınlığı üzerinden atıp, "Efil," dedi ama gittikçe ondan uzaklaştığımı görünce, "Efil gitme!" diye bağırıp arabaların vızır vızır geçtiği yola atıldı. Aynadan arabanın peşinden koştuğunu görünce ağlamaya başladım. "Gitme Efil!" diyen veryansını kulağıma geldi. Beni durdurmak için tüm gücüyle koşuyor, "Yine mi Efil!" diye bağırıyordu. "Yine mi ayrılıyoruz? Efil n'olur gitme!"

Üzgünüm.

Üzgünüm Çilek Adam ama ikimiz için yine vuslat göründü.

Bir süre sonra onu tamamen arkamdan bırakıp kaybettim. Artık ne yakarışlarını duyuyordum ne de onu görebiliyorum. Son gazla ilerlerken bir araba arkamdaki tüm arabalardan sıyrıldı. Araba hemen yanımda ilerlerken açılan camla Karun'u gördüm. Tıpkı benim gibi süratli bir şekilde araba kullanırken, "Durdur şunu!" diye bağırdı. Çocuklarla çok fazla vakit kaybettiğim için beni yakalamıştı. Göz ucuyla ona baktığımda, "Saka!" dedi gür sesiyle. "Durdur şu siktiğim arabasını!"

"Bırak artık peşimi!" Çok hızlı gittiğimiz için kaza yapmak istemiyordum. Bu yüzden onun olduğu tarafa uzun süre bakamıyordum. Gözümü yoldan ayırmamam gerekiyordu. "Seni istemediğimi anla artık!"

Havalanının yoluna girdiğimde hızını arttırarak, "Hiçbir yere gidemezsin!" diyen kızgın sesi kulaklarımda çınladı. "Gidemezsin!"

"Öyle bir giderim ki aklın şaşar!" diye yüksek sesle bağırdım. Yolumu kesip beni durdurmak için hızını arttırdıkça bende gaza yükleniyordum. Onun öne geçmesine izin vermeyecek kadar iyi bir şofördüm. "Bu gece defolup gidiyorum uğursuz hayatından!"

"Kemerin bağlı mı?"

"Ne?"

"Bağlı mı şu sıkık kemer!"

"Evet," dediğim an arabasıyla arabama sertçe vurunca az kalsın direksiyon hakimiyetini kaybediyordum. Öne geçmesine izin vermeyeceğimi anlayınca bu yola başvurmuştu. Yaşadığım sarsıntıyı atlatınca kaşlarımı çattım.

"Hayvan!" diye sinirle bağırdım ve direksiyonu ona doğru kırıp bende onun arabasına çarptım. "Amacın beni öldürtmek mi?"

Kısa bir an ona bakınca duduklarının kıvrıldığını gördüm. "Yaralamak belki, öldürmek hayır." Sesini bana duyurmak için bunları yüksek sesle söylemişti.

Beni durdurmak için her şeyi yapacağını anlayınca sıradaki adımını tahmin etmek zor olmadı. Aynı anda hızımızı biraz düşürdük ve aynı anda silahlara davrandık. O belindeki silahı çıkartırken ben torpido gözüne uzandım. Onun arabasında olduğum için tam da tahmin ettiğim gibi torpido gözünde yedek silahı vardı. Silahı hızlıca alıp doğrulduğum gibi onun olduğu tarafa hedef aldım. O da öyle yapmıştı. Kısa bir an göz göze geldiğimizde namlunun ucunu arabamın tekerine doğrulttu. Dudaklarım kıvrıldı. "Şunu izle sevgili kocam," dediğim an ondan önce davranıp ateş ettim. Evet, onu silahı tutan kolundan vurdum.

Onu vurduğum için kolu kısa bir an yanına düşünce, "Akıl hastası manyak karı!" diye bağırdığını duydum. "Tekere ateş etmek aklına gelmiyor mu? Neden ilk seçeneğin hep beni vurmak oluyor!"

Gülerek onu taklit ettim. "Ama öldürmeyecektim ki! Yaralamak belki, öldürmek hayır," diye bağırdım ve dikkati dağıldığı için arabasının tekerine hedef aldım. "Tavsiye için teşekkürler," dedikten sonra arabanın ön tekerine ateş ettim.

Arabanın tekerini vurduğum an gaza yüklendim çünkü tekeri patlayan araba zikzaklar çizmeye başlamıştı. En önde ilerlerken aynadan arkaya bakınca arabanın kaldırıma çarparak durduğunu gördüm. "İşte bu be!" diye bağırarak kahkaha attım. "Sen harikasın kızım." Kendimi seviyorum.

Bunun Karun'u durdurmayacağını bildiğim için hızımı hiç kesmedim. Arkadan gelen korumalardan birinin arabasını alıp tekrar peşime düşecektir. Bu ona birkaç dakika kaybettirmişti, üstelik yaralıydı. Her şey onun aleyhineyken ondan önce havaalanında olurdum.

Bir kez daha havaalanında bir uçağa binmeden dönmeyeceğim.

"Şu hâle bak!" diye isyan ettim. "Sanki karı koca değil, düşmanız. Bir tek çatışmaya girmediğimiz kaldı!"

Daha önce hiç evlenmediğim için tüm evliler böyle mi, diye kıyaslama bile yapamıyorum! Herkes kocasıyla silahlı bir çatışmaya girip onu vurmuyordur herhalde. Belki de vuruyordur nereden bileyim ben!

Bir süre sonra yakaladığım o küçük fark sayesinde havaalanına ondan önce geldim. Arabayı ani bir frenle durdurup hemen kemerimi çıkardım ve çantamı alıp arabadan indim. Havaalanının kapısına doğru koşarken panik içindeydim çünkü uçağım her an kalkabilirdi. Hemen ayakkabılarımı çıkardım ve elime alıp koşarak içeri girdim. Topuklu ayakkabılarla yeterince hızlı değildim. Sırada bekleyen insanların homurtusunu ve bana yönelik olan sert eleştirilerini umursamadan en öne geçtim. Karun her an burada olabilirdi ama artık istese de beni durduramazdı.

Tüm işlemlerden geçtikten sonra kendi kapımı bulmak için koşmaya başladım. Kapıların kapanmasına sadece on dakika kalmışken kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Uçağımın olduğu kapıya gelmem beş dakikamı almıştı. Son bir kez daha pasaport ve bilet kontrolünden geçtikten sonra uçağa bindim. Son dakikada uçağa binen tek yolcu olduğum için kalkış için çok fazla beklemedim. Uçağın kapıları tamamen kapandıktan sonra kaptanın yaptığı anonsları ve hostesin rutin bilgilendirmelerini dinledim. Sonunda kurtuluyordum.

Telefonu tam uçak moduna alacaktım ki Karun'un bir kez daha aradığını gördüm. Bu sefer görmezden gelmek yerine telefonu açıp kulağıma yasladım. "Binmediğini söyle!" diyen telaşlı ve sinirli sesini duydum. "O uçağa binmediğini söyle!"

Çok hızlı koşuyormuş gibi sesi nefes nefeseydi. Fakat kabin kaptanının son anonsuyla yutkunuşunu duydum. "Gerçekten gidiyorsun," diye fısıldadı. Koşmayı bırakmış olmalı çünkü hoparlörden gelen sesi duydu. "Beni bırakıp gidiyorsun."

Hem de engel olmak için yaptığı her şeye rağmen.

"Git diyen sen değil miydin, Sanrı? Evinden ve hayatından kaybolup gitmemi isteyen sen değil miydin?" Avludaki o büyük yüzleşmeden hemen sonra peşinden gidince beni bu sözlerle kovmuştu.

Ona kendi sözlerini hatırlattığımda kederli bir sesle, "Hayır," dedi. "Gitmeni söylediğimde bile hep kalmanı istiyordum! Gerçekten gitmeni isteseydim seni evden atmak çok zor muydu sanıyorsun?"

"Artık çok geç," dedim.

"Değil!" diye hiddetli bir sertlikte bağırdı. "Kırgınsın biliyorum ama bunun çözümü gitmek değil!"

"Kalmak da değil."

"Gitme!" diyen sesi kızgındı ama öfkesinde bile acı bir yakarış vardı. "Henüz seninle hiçbir şey başlamadı gitme!"

Islak gözlerle başımı iki yana salladım. "Ama benimle çok şey bitti."

"Hayır!" dedi sertçe. "Bu doğru değil."

"Doğru olduğunu çok iyi biliyorsun." Onun yaptığı ikimizin bildiği bir gerçeği inkâr etmekti ama gerçek bunun tam tersiydi.

"Ben bir şeyleri başlatmak için değil, son vermek için doğmuşum," dedim içli bir sesle. "Sekiz yaşında da bu böyleydi, on üç ve yirmi yedi yaşında da bu böyle oldu. Tıpkı seninle olan evliliğim gibi hayatımdaki her şeyi başkaları başlatır ama ben bitiririm. Bazen tek bir kibrit çöpüyle bir depoyu, bazen bir kurşunla sevdiğim birini, bazense küçük bir biletle evliliğimi bitiririm. Hâlâ anlamadın, değil mi, Sanrı? Ben yeni başlangıçlar için değil, sonlar için varım. Seni bile bir günde terk etmedim, on üç güne sığdırdım bunu."

"Saka-" demişti ki gözlerimden süzülen yaşlarla, "Bütün seçimlerin bir nedeni ve bedeli vardır," diye fısıldadım. "Bir şeyleri gözden çıkararak bir şeyleri amaçlamalıyız. Gözden çıkardığım sensin ve amaçladığım artık sadece bir tutam huzur."

"Özür dilerim!" dediğinde özrü beklenmedik, plansız ve aceleciydi. Belki de biraz korku doluydu çünkü bunun için bir daha şansı olmayabilirdi. "Milyonlarca kez özür dilerim, gitme Saka," diyen sesi bile kararımı etkilemedi.

Daha sonra yüksek çıkan ama aslında yüreğinin en kısık çıkan sesiydi, "Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?" diyen isyanı.

"Bunu bana sen öğrettin," diyerek ıslak gözlerle başımı salladım. "Nasıl acımasız olunduğunu ben senden öğrendim, Sanrı."

Telefonu kapatmadan hemen önce, "Seni bulacağım," diyen kararlı, kızgın ve çaresiz sesini duydum. "Nereye gidersen git seni bulacağım, hep bulurum!" Bu sefer değil, bu sefer beni bulmaya ne gücü yetecekti ne de kudreti.

Telefonu kapatıp uçak moduna aldıktan sonra koltuğa yaslandım. Bir süre sonra gökyüzüne süzülen uçakla nihayet rahat bir nefes aldım. Arkamda bıraktığım ülke kendi anavatanım Türkiye'ydi, gitmekte olduğum yer ise Fransa. Neden mi Fransa'yı seçtim? Çünkü en iyi cerrahi işlemler orada yapılıyordu ve halletmem gereken bükük bir burnum vardı. Artık sadece kendimle ilgileneceğim ve bana iyi hissettirecek şeylerin peşinden koşacağım.

Değişmiştim, farklı yönlerden çok değişmiştim. Olur olmadık her şeyde Karun'a bir şeyler fırlatmayı ve onu öldürmeye teşebbüs etmemi çok düşündüm. Onu ilk kez Adana'dayken öldürmeye çalışmışım. Satırı ona fırlattığım günden sonra devamı gelmişti. İlk hamlenin öncesini düşününce panzehri vermeyerek beni intihara zorladığını hatırladım. O günden sonra çok değişmişim. Sorunun kaynağına inince aslında beni atlamaya zorladığı o günün üstesinden bir türlü gelemediğimi fark ettim. İçten içe ona o kadar kızgındım ki o günden sonra olur olmadık her şey beni tetiklediği için içgüdüsel olarak onu öldürmeye çalışıyordum. Bu yüzden basit bir şeyde bile kontrolümü yitirip onu yaralıyordum.

Gazel'in geri dönmesiyle de psikolojim iyice darmadağın olmuştu. Kafeste yaşadıklarım beni öyle bir dağıttı ki sağlıklı kararlar almayı bıraktım. Normal şartlarda Karun'un evine asla taşınmaz, masasında yemek yemez, belki yatağına bile girmezdim. Aslında son zamanlarda yaptığım hiçbir şeyi kendi irademle yapmıyordum. Her şeyi geride bırakıp yeniden kendimi bulmak için gidiyordum. Gittiğim yerde düzenli bir şekilde psikoloğa gideceğim. Kafamın içindeki sorunlardan çok geç olmadan kurtulmanın tek yolu buydu. Kendimi iyi hissettirecek her şeyi yapacak ve hem fiziksel olarak hem de psikolojik olarak daha sağlıklı biri olacağım.

Buna ihtiyacım vardı.

Başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Gidiyordum ama içimde buruk bir acı vardı. "Zihinsel olarak hiç iyi değilim," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken.

Bunu ilk kez sesli bir şekilde kendime itiraf ederken birilerinin duyup duymaması umurumda değildi. "Sekiz yaşındaki o patlamada bedenim

ölümünden döndü ruhum yaşamdan," diye fısıldadım. "O kadar iyi kayboldum ki kendimi bulamıyorum."

Bu kaçışım aslında bir arayış içindi. Kendimi bulmak için çıktığım bir yolculuktu.

Biliyorum beni er veya geç bulacak, hep bulur ama bu ayrılık beni yenilerken onu yakıp küllerini savuracak.

Biliyorum çünkü o da artık biraz ben gibi.

Evet, Bige yoluna çıkan tüm engellere rağmen gitmeyi bağardı. Bunu yapacağını bekliyor muydunuz?

ėimdi diyeceksiniz ki Karun'u dinleseydi belki gitmesine gerek kalmazdı ama Bige'nin ihtiyaçı olan onu dinlemek değildi, gitmekti.

Ona yapılanlardan sonra artık kimin haklı kimin haksız olduğunu bulmak yerine kaçmayı seçti. Bence herkesten bir süre uzaklağmaya ihtiyaçı vardı.

Tabii tedavi olup iyileğmeden önce Karun'u son bir kez daha yaralamak onun da planları arasında yoktu. Kızın kafası hep kocasını öldürmeye alığıyor.

Karun neler yapacak dersiniz? Karısı gitti, üstelik onun hatası yüzünden gitti.

Ona gerçek bir evlilik istediğini söylemeyi planlarken Bige'nin gitmesi tüm planlarını altüst etmiş olmalı.

şimdi gelelim Duha'ya. Elay'a böyle sıdı dışı bir teklifte bulunurken sizce Duha'nın aklından ne geçiyordu? Bu adamın eğence anlayışı akıl alır gibi değil.

Elay'ın bahsi kabul etmesini bekliyor muydunuz? Sanırım Duha'ya zarar verecek her şey fazlasıyla ilgisini çekiyor.

Duha bu bahsi ortaya atarken kendisine çok güveniyordu. Altı aylık bir süreçte sizce bahsin kazananı kim olur?

Bu bahis yüzünden Duha'yı hemen Elay'la yakıştırmayın veya bir başkasıyla çünkü Duha için hâlâ aklımda kimse yok. şimdiden onunla olacak veya bununla olacak diyemem çünkü kurgunun ilerleyişine bağlı her şey. Bir nevi kiminle olacağına karakterler kendisi karar verecek çünkü yazarken bana aradığım kıvılcımı hissettirmeliler .

şimdi gelelim son zamanlarda olur olmadık her yerde karşıma çıkan yorumlara. +18 sahnelerine olan yorumlardan bahsediyorum.

Arkadaşlar ben ocuk kitabı yazarı değilim, hep sadece öpüşme sahnelerinden ibaret kitaplar yazacağım diye bir şey yok.

Daha önce yazmadım çünkü daha önceki kurgularda bu tür sahneler gerekmiyordu. tanazi Okulu naif bir aşkı anlatıyordu aralarındaki ilişkiyi detaylandırarak o büyüyü bozamazdım .

Yaralasar mizahi yönü ağır bir kurguydu ve o da +18 sahneler gerektirmiyordu .

Medusa'nın l Kumları aslında açık sahneler içeren bir kitaptı ama ben kendimi şartlayıp yazmadım. Bunu bir kitapta yapmamış olmam diğer kitaplarda da yapmayacağım anlamına gelmiyor. Aynı şekilde bir

kurguda açık sahneler yazmadım diye daha sonra yazdığım hiçbir kitapta açık sahnelere yer vermeyeceğim diye bir şey yok. Her kurgu aynı değil, bazılarında ihtiras ön planda olunca o kısımları yazmam gerekiyor.

Evet, eskiden buna yanaşmıyordum ama daha fazla kalemimi kısıtlamanın da doğru olmadığını fark ettim. Her kurgum bir diğerinin aynısı olmamalı. Zaten öyle olan kurguların başına +18 işareti koyuyorum, buna rağmen kitabı okuyor, sonra içindeki şu sahnelerden rahatsız oluyorum diyorsanız bu benimle ilgili bir sorun olamaz. En basitinden o sahneleri kaydırarak da devam edebilirsiniz, sonuçta o kısımlarda olan sahneler malûm. Yani kaçıracağınız pek bir şey de olmaz.

Her kurgunun ilerleyişinin aynı olmadığını anlayın. Saka ve Sanrı +18 sahneler içeren bir kitap. Eğer +18 sahneler yazarak bir yere gelmeyi amaçlasaydım bunu en başında diğer kitaplarımda yapardım. Gerçekten buna ihtiyacım olduğunu düşünenler var mı? Ben açık sahneler olmadan da yazdıklarımla kendimce bir yerlere gelmiş biriyim. Bir kurgumda böyle sahneler gerekiyor diye niye eleştiriliyorum veya niye çizgimi bozmuş oluyorum? Gerçekten düşününce bile çok saçma geliyor.

Bu konuda ilk ve son kez açıklama yapıyorum. Kitap adında +18 işareti olmasına rağmen okuyup daha sonra bu konuda bir şeyler yazan insanları artık görmezden geleceğim.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni yıla daha olumlu düşüncelerle girmeyi planlıyorum. Peki, sizin bu geceki planlarınız nelerdir?

Benimki cips ve kola eşliğinde çocuklarla film izlemek. Aslında bunu haftada bir yaparız yeniyla özel değil. Yeni yılı kutlayan bir aile değiliz bence hiçbir anlamı da yok. Sonuçta her yeni yıl yeni zamlarla geliyor, sömürülüyoruz diye bir de üstüne kutlama yapmayacağım. 🤔

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. ❤️

(28) Soğuk Savaş.

"Gidişine kızgınım ama öfkemin asıl sebebi döndüğünde bile seni affedecek olmam."

Karun.

Rol yapmak belki de sahip olduğum en iyi meziyetlerin içindeydi. Canımı yakan, aklımı kurcalayan ve içimi bir kurt gibi kemiren derin bir yaraya sahip değilmiş gibi yaşamaya devam et. Bunu yapmak zorundaydım diğer türlü içinde bulunduğum boktan hayat daha da çekilmez oluyordu. Sert kabuğumun içine çekilip her zamankinden daha soğuk ve daha mesafeli biri olmak benliğimin bir parçası olmaya başlamıştı. Büyük bir parçam benden alınmış gibi hissederken, onun bıraktığı boşluğu bir şeylerle doldurmalıydım. Başka kadınlarla mı? Hayır, bu kadarını içim almıyordu ama daha fazla işe gömülmek aklımı az da olsun dağıtıyordu.

Giden birini düşünüp kendime işkence çekertmek istemediğim için beni meşgul edecek işlerin içine gömülmüştüm. Onu ne fazladan bir saniye düşünmek istiyorum ne de bıraktığı anıların içine gömülmeyi. Şimdilerde tek bekleyişim iki ay sonraki duruşmaydı. Bir çırpıda boşanıp eski sıkıcı hayatıma geri dönmek istiyorum. Evet, gidişinin üzerinden bir ay geçti. Otuz gün, dokuz saat ve bilmem kaç dakika, kaç salise. Hayatımda açtığı derin boşluğun sikik sayılarından başka bir şey kalmamıştı elimde.

Gitti, bu kadar kısa ve netti. Gitti.

Onu yanımda tutmak için her şeyi yapmama rağmen yine de gitti. Canım öylesine yanıyor ki bu acının tek sebebi geceleri yumrukladığım kum torbasının açtığı izler olamazdı. Ellerimdeki yara içimdeki yaradan daha büyük değildi. Biliyorum ona karşı birçok hatam oldu ama gidişi bana vereceği en büyük ceza gibiydi. Aslında anlamalıydım gitmeye hazırlandığını. Köşe bucak kaçmasından, kaçırıldığı gözlerinden ve silinen gamzelerinden anlamalıydım. En önemlisi de on üçü takıntı haline getiren bir kadının on iki günlük suskunluğundan anlamalıydım.

Beni terk etmeye hazırlandığını dargın geçirdiğimiz o on iki günde anlamalıydım. Anlamadım ve o, çekip giderek anlattı bana terk edildiğimi. Belki de on iki gün boyunca onu anlamamı bekledi, son seçeneğiydi gitmek. Her şeyi bırakıp gidecek kadar ona çok şey yaşattım, değil mi?

Haklıydı Saka benden gelen acıya doymuştu.

Her yönden berbat bir adamdım. Gidişiyle artık bunu daha iyi anlıyordum. Belki de gitmekte en doğrusunu yaptı. Bir kadını mutlu edecek hiçbir vasfım yoktu. Onları anlamıyor, fazla karışık ve duygusal buluyordum. Bir kadına vereceğim tek şey daha fazla acı ve daha fazla ölüm olurdu. Şu zamana kadar hayatıma giren tüm kadınların başına gelen buydu. Daha önce Duha'ya da dediğim gibi bizim gibi adamların hayatına giren kadınları sadece üç son beklerdi. Acı, ölüm ve kaçıp gitmek. Hiçbiri uzun süre dayanmazdı. Saka'nın gidişiyle bu gerçeği bir kez daha anlamıştım. Kendimi kandırmanın lüzumu yoktu, bu evlilik zaten yürümezdi.

Onu zorla yanımda tutarak hak etmediği şeyleri daha fazla yaşamasına izin vermeyeceğim. Benden uzakta daha mutlu olurdu, zaten şu anda öyleydi de. Fransa'da iyi bir otelde kalıyordu. Gidişinin ilk haftasında burun estetiği olmuştu. Bunun için hiç vakit kaybetmemişti. Beni her yönden parçalarım ayırmışken kendini yenilemek için fazla beklememişti. Şimdilerde ameliyattan kalan izler çoktan kapanmaya başlamıştır.

Haftanın iki günü iyi bir psikologtan terapi görüyor, geri kalan günlerini Fransa'daki turistik yerleri gezerek geçiriyordu. Müzeler, sanat galerileri ve resim atölyeleri en sevdiği yerlerdi. Elimde boynuna astığı fotoğraf makinesiyle birçok fotoğrafı vardı. O gülümseyerek bir şeylerin fotoğrafını çekerken adamlarım gizlice onu çekiyor, fotoğraflarını bana atıyor ve tüm gün ne yaptığıyla ilgili rapor veriyorlardı. Ondandır vazgeçmiş olabilirim ama yokluğuna tamamen alışana kadar fotoğrafları beni avutuyordu. İki ay daha böyle süreceğini, onu uzaktan takip ettireceğimi biliyorum. Bu iki ayda kendimi iyice onun yokluğuna alıştırmalıydım. Böylelikle tek bir duruşmayla aramızdaki evlilik bağını da koparabilirim. Deli gibi istememe rağmen eğer ona gitmiyorsam, bunun tek sebebi kendimi ondan vazgeçmeye hazırlıyor olmamdı.

"Siz ne düşünüyorsunuz, Karun Bey?" Toplantı salonunda bana yöneltilen soruyla aklımı Bige'den kurtarıp masadakilere baktım. Evet, artık ondan Saka diye değil, Bige diye bahsediyordum. Adı buydu, değil mi?

"Hangi konuda?" dediğimde CEO'larımızdan biri olan Ceyda Hanım, "Müşteşar Zeki Bey'in dosyasından bahsediyoruz," dedi. Her ay bir kez bu toplantıyı yapar, güvenlik için başvuran insanların dosyalarını kontrol eder ve içlerinden kimler korunmaya değerse onu seçerdik.

Masada duran kalemi parmaklarımın arasından çevirirken, "O ayyaşın alkol dışında düşmanları mı varmış?" dedim ilgisiz bir sesle.

"Adamlarımın zamanını ve ücretini karşılayacak parası yok. Yakın zamanda iflasını duyuracak birine güvenlik sağlayamayız çünkü dibi boyladığında zaten kendi kafasına sıkacaktır. Ölü bir adamdan borç tahsis edecek değiliz." Bir zamanlar bok gibi parası vardı ama şimdi iflasın eşiğindeydi. Onları korumak için onlara adadığım ekip canlarını ortaya koyuyordu. Her anlamda buna değmeliydi.

Üstelik bu ekibin içinde hackerlar, dedektifler ve keskin nişancılar da vardı. Ekibin kullandığı araçları, silahları, içinde görüntü ve dinleme cihazlarının olduğu minibüsleri biz tahsis ediyorduk. Holding onlara en iyi teknolojiyi sunuyordu, böylece müşterimiz için tehdit olan sorunu bulup ortadan kaldırıyorlardı. Bir müşteriye sağladığımız güvenlik paketi oldukça maliyetliydi ve bunun beş katını kazandırmayan müşterileri kabul etmek akıllıca olmazdı. Zenginler yaşamayı seviyordu ama zengin olmalarını sağlayan şey yaptıkları usulsüz işlerdi. Bu yüzden her birinin mutlaka birkaç düşmanı olurdu.

Sahip oldukları servetin tadını çıkarmak için yaşamaları gerekiyordu. Bunun için bize bir servet ödeyip canlarını koruyorlardı. Güvenlik konusunda başarısızlık oranımız çok düşük olduğu için uluslararası tanınan bir şirkettik. Ülkenin her yerinde su gibi müşteri ve para akıyordu. Benden sonra kırk kuşağı bolluk ve lüks içinde yaşatacak bir mirasa sahiptim. Belki de daha fazla. Hesabını tutamadığım kadar çok para vardı ama bir kuruşu bile bir gram huzuru satın almaya yetmiyordu.

Masada duran müşterilerin yığınla dosyalarına bakınca yüzümü buruşturdum. "Neden bu kadar çok?" Hepsini karşılayacak adamım ve techizatım vardı ama tüm bu dosyalara tek tek bakacak olmak can sıkıcıydı.

Müşteri alımlarından sorumlu uzmanımız Ünsal Bey, "Aslında bunlar sadece onda biri," diyerek gülümsedi. "Bir ay boyunca ekibimiz tüm başvuruları kontrol ediyor ve sadece seçili müşterilerin dosyalarını ayırıp size gönderiyor." Anlamadığım şey bu insanlar kendilerini korumayı bilmiyor mu?

Yemedikleri halt kalmıyordu ama başları en küçük bir belaya girince hemen bize geliyorlardı. Aslında bu artan talepler finansal bakımdan beni mutlu etmeliydi ama son zamanlarda hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Severecek yaptığım işim bile sıkıcı gelmeye başlamıştı.

"Devam edelim," diyerek arkama yaslanıp asistanımın getirdiği kahveyi aldım. "Sıradaki?"

Elindeki ajandayla yanımda dikilen asistanım, "Efendim başlamadan önce Ümit Bey'in sizinle görüşmek istediğini tekrar hatırlatmalıyım," dediğinde başımı salladım. Boş olduğum bir zamanda onunla görüşmek için bir program oluştururum. Gurur'un kızını kaçırıp zorla evlendiği adam, yani bölge liderlerinden Ümit Bey'in benimle görüşmek istemesi hayırlara vesile olmasa gerek.

Toplantının devamında üç saat boyunca bu ay kabul edeceğimiz müşteriler üzerine konuşmuş ve bizim için kârlı olacak müşterilerin başvurularını onaylamıştık. Toplantı nihayet bitince herkes çok yorulduğu için hiç vakit kaybetmeden kendi ofislerine gittiler. Toplantı salonunda kimse kalmayınca ofisime gitmek yerine telefonu çıkartıp Gurur'u aradım. Bu itin kayınpederi benimle görüşmek istediğine göre Gurur kesin canımı sıkacak bir şeyler yapmıştır. Benden saklanmak için sık sık numarasını değiştiriyordu ama son kullandığı numarayı bulmayı başardım. Bir zamanlar şirketi yöneten o olduğu için tüm sırlarımıza hâkimdi. Onu bulacak tüm yöntemleri çok iyi bildiği için gereken önlemi alıyor ve izini kaybettiriyordu.

Birkaç kez çaldıktan sonra biri telefonu açtı ama bu Gurur değildi. "Biri senu arayı!" diye bağırان ince bir kadın sesi duydum. Bizim oranın şivesini

konuşan biri Gurur'un telefonunu onun yerine açmıştı. "Amca! Ha buraya geleysun." Amca mı? Gurur'a amca diyecek sadece bir kişi olabilirdi o da Defne'nin kızıydı.

Kaskatı kesildiğimde neredeyse telefon elimden dūřecekti. Telefonun diğer ucunda Defne'nin kızı mı vardı? Garip olansa bu ses bir yerden tanıdık geliyordu. Daha önce nerede duymuş olabilirim?

"Kim arayı oni de hele," diyen Gurur'un sesi çok uzaklarda geliyordu.

"Bilmiyorum daa, yazmiy isim."

"Ula ne niye açaysın o zaman?"

Kız gülererek, "Çalduğu içindir," deyince Gurur'un arkadan ettiği küfürleri duyabiliyordum.

Gurur her nereden bağırıyorsa daha kızın yanına gelmemiş olmalı ki, "Amca geleysun artık!" diyerek tekrar ona sesini duyurdu. "Ağaç ettun beni buraya, ha bu ettiđuñ iş mudur!" diye ona bağırdıktan sonra kısık bir sesle öksürdü. "Bir dakika bekleyin lütfen," dedi bana ama hâlâ öksürüyordu. "Amcam bir dakika içinde burada olacak." Sesinde yirmi yaşındaki genç bir kızın deliliği ve kibarlığı vardı. Telefonu neden kapatmadığımı anlayamıyorum.

On saniye sonra kızın öksürükleri artınca sertçe yutkundum. Çok şiddetli öksürüyordu. Kontrol edemediği öksürüklerinin arasında acıyla inleyip, "Amca yetuşesun," diye fısıldadı. "Am-amca bi şey oliy, amca kan!" dediğinde sanki Gurur'dan değil de benden yardım istiyormuş gibi sandalyeden nasıl kalktığımı bilemedim. Yaşadığım korku ve dehşet hissi karşısında kendime inanamadım. Bu duygu da neyin nesi?

Bir şeylerin kırılma sesini duyduğuğmda telefonun diğer ucunda büyük bir gürültü koptu. Artık kızın nefes sesleri kulağıma gelmiyordu. "Hayır, hayır!" diye bağıran Gurur'un korku dolu sesini duydum. "Gözlerini aç, kurban olurum gözlerini aç! Hadi güzelim aç gözlerini. Araba, arabayı hazırlayın hemen!" diye veryansın edince daha fazla dayanamayıp telefonu kapattım. Siktir!

Odanın içinde dört dönerken yanımdaki sandalyeye tekme atıp onu devirdim. Parmaklarımı sinirle saçlarımdan geçirirken neyle mücadele ettiğimi bilmiyordum. "Sikerim böyle işi!"

Ölüyordu.

Defne'nin kızı gerçekten ölüyordu.

Allah kahretsin ki ölüyordu!

Ölmesini isterken bu hissettiğim sikik duyguya anlam veremiyorum!

Bir hafta önce o kızın hasta sesini duyduktan sonra tekrar Gurur'u aramaya cesaret edemedim. Kendimi daha çok işlere verdim ve bir şeyleri düşünmek için kendime daha az zaman ayırmaya başladım. Siktiğim hayatında her şey daha kötüye gidiyordu çünkü bugün de Bige'nin babası çıkıp gelmişti. Akşamüstü eve geldiği için Levent beni arayıp eve çağırmıştı. Bige gittiğinden beri ilk kez eve saat sekizde gelmişim. Normalde ya sabaha karşı eve gelirdim ya da hiç gelmez otelde kalırdım. Özellikle odama girmek bile istemiyordum. Bige'nin odamda bıraktığı güzel anılar yokluğuyla bir cehenneme dönüştüğü için onun izinin olduğu her yerden kaçıyordum. Kızı beni evden soğutmuşken babası bu akşam zoraki bir şekilde beni eve getirtmişti.

Çalışma odama çekilince masanın önündeki koltukta huzursuzca oturan Asım Bey, "Kızımı kaçırtaçak ne yaptın?" dediğinde her an gırtlığıma yapışacak gibiydi.

"Karım ile olan sorunlarımız sizi ilgilendirmez," dedim sakince.

Yumruğunu masaya vurup, "O benim kızım!" dedi.

Kaşlarımı çatarak masadaki eline baktım. "Benim de karım!"

Masanın iki farklı yönünde dururken birbirimize öldürecekmiş gibi bakıyorduk. İkimizin aynı odanın içinde olması her açıdan tehlike arz

ediyordu. Her an iki taraftan birinin elinden bir kaza çıkabilirdi. Babasını öldürsem Bige çok kızarmıydı? Peki, ya yaralamak veya komaya sokmak?

İkimiz birbirimize nefret dolu bakışlar atarken, "Şimdi beni iyi dinle genç adam," dediğinde sakinleşmek için hızlı hızlı nefesler alıyordu ama zerre kadar işe yaramadığına eminim. "Kızım uzun süre senin karın olarak kalmayacak." Siyah gözleri delice bakarken masanın üzerinde duran elini sinirden sıkıyordu. "Efil senin gibi biriyle yapamaz!"

"Acaba ben onun gibi bir kaçıkla yapabiliyor muyum?" dediğimde benden böyle bir şey duymayı beklemediği için şaşırdı.

"Kızınız bir deli hem de en fenasından. Biliyor musunuz, isim konusunda çok doğru bir karar vermişsiniz çünkü adı gibi efil efil esmediği bir günü bile yok! Bana satır fırlatıyor, silahla kovalıyor, kaçırıyor, arkamdan bıçak fırlatıyor ve mektup açacağıyla beni yaralıyor." Hâlâ izinin kapanmadığı kolumu işaret ettim. "Giderken bile beni vurdu! Kızınızı çok masum mu sanıyorsunuz? O manyak karı dışarıdaki herkese melek ama bana gelince en temizinden bir şeytana dönüşüyor!" Akıl hastası kızının nasıl fena bir şey olduğunu hiç bilmiyordu.

Asım Bey'in dudakları sinirlerimi bozacak bir şekilde kıvrılınca kaşlarımı çattım. "Hak etmediğin hiçbir şey yapmamış." Kızının böyle olmasıyla gurur mu duyuyordu? Onun sorunları olduğunu gerçekten görmüyordu!

Yüzümde ruhumdaki izleyi çok iyi gizleyen bir alay hissi oluştu. "Hak etmediğim çok şey yaşadım ve yaşıyorum," diyerek koltuğa yaslandım. Sert ifademden ödün vermeden hissiz bir şekilde ona bakıyordum. "Bunların içinde kızınız da var. Onu da hak etmiyorum, zaten iki ay sonra ondan boşanacağım," dediğimde boşanmaya asla yanaşmayacağımı düşündüğü için gözleri hafifçe irileşti. Şaşırdı.

Masanın üzerinde yumruk olan parmaklarını gevşeterek açtı. Gür kaşlarının altında küçük çaplı bir şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Fikrini değiştiren ne oldu? Ondan boşanmamaya kararlıydın?" Kıstığı gözleriyle bana bakıyor, kafasındaki soru işaretlerine cevap istiyordu.

"Ona kızgınlım." Birazdan küplere bineceğini çok iyi bildiğim için dilimi ısırarak ciddiyetimi korudum. "Beni bırakıp gitti. Beni bırakıp gittiğine inanabiliyor musunuz? Karun Kalender'i bırakmak için aptal olmak gerekir!" Karım bir aptaldı.

Tam da tahmin ettiğim gibi kaşları hızlı bir şekilde çatıldı ve gevşeyen parmakları tekrar avucunun içindeki yerini aldı. "Bu da ne demek!" diyerek iyice celallendi. "Gönlünü alsa onu boşamayacaksın öyle mi?"

Gülmemeye çalışarak, "Bir tek kocam diyerek bana yılışırsa boşamam," dediğimde dürüstlüğüme takdir etmeliydi. "Çok güzel kocam diyor." Onun tarafından kandırılmaya hazırdım.

Kızının tek bir lafiyla ondan ayrılmayacağını anlayınca hiddetlenerek ayağa kalkmıştı ki, "Siz nasıl başardınız?" diyerek üzerime saldırmaya hazırlanan adamı tek bir cümleyle durdurdum. "Begüm Hanım ile uzun süre evli kalmayı nasıl başardınız?" Bunu bana da söylemeliydi.

Artık alay etmiyordum zaten ciddiyetim onu durdurmuştu. "Bige bana ne zaman kızsın her defasında babam gibisin diyor." Gözlerinin içine mesafeli bir şekilde bakıp, "Bunu övünerek veya babasıyla gurur duyarak söylemiyor," dedim. "Nefret eder gibi söylüyor."

Asım Bey'in eli masadan destek alırken öfkesi söndü ve iç çekerek kalktığı koltuğa geri oturdu. "Efil benim tarafımdan büyük bir yara aldı. Hâlâ beni affetmiş değil." 13 Haziran gecesi babamı öldür diye haykırmasından anlaşılıyordu babasına duyduğu derin yarası.

"Gazel'in tabiatı benim gibi hırçın ve asi," dediğinde büyük kızından kendi yansımasını görmekten hoşlanmadığını biliyorum. "Ama Efil annesinin bir kopyası, inatçı ve savaşçı," dedi. Kızlarından birinin ona karısını hatırlatmasından memnunmuş gibi yüzünde küçük bir gülümseme oluşmuştu.

"Uzun evliliğimin sırrı ben değil, Begüm'dü çünkü kaçmak yerine savaşmayı tercih ederdi." Başını çevirip yargılayan gözlerle bana baktı. "Annesine bu kadar çok benzeyen bir kadın senden kaçıyor, sen benden de kötüsün demektir," diyerek bana bu akşamın ilk darbesini geçirdi.

"Begüm'ün kızı kaçmayı bilmezdi. Gazel ilk fırtınaya yenik düşüp kaçtı ama Efil hep kalan taraftı. Arkadaşları, annesi hatta gözleri gittiğinde bile Efil hep kaldı." Gözlerimin içine bakıp, "İşte onu bu yüzden hak etmiyorsun çünkü benim kızım ilk kez birinden kaçtı," dedi.

İçime dert gibi çöken sözlerine karşılık olarak hiçbir şey söyleyemedim. İkimiz için katlanılmaz bir hâle gelen küçük bir sessizlikten sonra, "Benden boşandığında iyi olacağını mı sanıyorsunuz?" dedim karamsar bir sesle.

"Belki mutlu olur ama iyi olmayacak. Azap tarikatı bir tek Carlos'tan mı ibaret sanıyorsunuz? Biri gider yerine hep daha kötüsü gelir, bu hep böyle olmuştur." Ben bunun canlı bir örneğiydim. Bölge liderleri babamı parmağında yönetip onu kuklaları yapmışlardı. Gurur abisini devirip hepsine büyük bir darbe vurmuştu. Gurur'un bileğini bükemediklerinde Ümit Bey onun nişanlısını öldürtmüştü. Buna karşılık olarak Gurur'un hamlesi Ümit Bey'in kızını kaçırıp onunla zorla evlenmek olmuştur. Ümit Bey'e vereceği en büyük ceza buydu.

Kızı bir ay yanında tutmuştu. O bir ayda nişanlısını öldüren bir adamın kızına dokunmadığına eminim çünkü midesi bu kadarını kaldırmazdı. Fakat kıza işkence etmişti. Ölen nişanlısının kaybıyla gözleri o kadar kararmıştı ki babasının günahını kızından çıkarmıştı. O bir ayda ikisi arasında neler geçtiğini bilmiyoruz ama kızı Gurur'dan kurtardığımda aklını yitirmiş gibiydi. Lakabı bile deli olan bir adamın yanında geçirdiği bir ay zavallı kızı perişan etmişti.

Adamlarımla evi basıp kızı bulduğumda ayak bileğinden doğalgaz peteğine zincirliydi. Üzerinde bir aylık kıyafeti, üstü başı kir ve kan içindeydi. Beni görünce ağlayarak pantolonumun paçalarına yapışıp onu kurtarmam için yalvarmıştı. O kadar çok korkuyordu ki her an Gurur gelecek diye dehşete düşüyordu.

İşte o gün bölge liderleriyle işbirliği yapıp Gurur'un saltanatını yıkmış ve yerine geçmişim. Benim de babam gibi onların dalkavuşu olacağımı sanmışlardı. Fakat ne babam gibi onların önünde bükülmüştüm ne de Gurur gibi kirli oyunlara başvurmuşum. Canımı yakanların canını yakmak için onların kadınlarını hedef almak yerine bizzat onları hedef almıştım. Şimdilerde asıl kurtulmak istedikleri bendim çünkü boynuz kulağı geçmişti.

Bu yüzden Carlos'un ölmesiyle tehlikenin Bige için geçtiğini sanmıyorum. Gidenlerin yerine hep daha kötüsü gelirdi ve Carlos'un ölmesi koskoca bir tarikatı yıkamazdı. Carlos'un boş kalan koltuğuna henüz kimin oturduğunu bilmiyoruz.

Asım Bey, "Kızımı koruyabilirim," deyince alay ederek güldüm. "Eşinizi koruduğunuz gibi mi?" dediğimde gerilen yüz hatları zerre kadar umurumda değildi.

"Bige ikimizi birbirine benzetebilir ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Siz tüm hayatınız boyunca Carlos ile mücadele ettiniz ve bu uğurda karınızı, kızlarınızı ve dostlarınızı kaybettiniz. Bense tüm hayatımı Carlos gibi adamların arasında geçirdim. Sizin yıllarca yapamadığınızı tek bir gecede yaptım. Carlos'u yakalayan, kızınızı kurtaran ve onu öldürmesi için ona veren kişi benim. İkimiz arasındaki fark bu işte," diyerek küstah sayılacak bir ifadeyle ona baktım. "Siz bir cephede savaşmayı biliyorsunuz bense aynı anda birçok cephede."

Beni küçümsercesine, "Bunun sebebi sahip olduğun para ve kapındaki köpekler. Onlar olmadan bir hiçsin!" dedi. İğrenircesine bunları söylemişti.

"Sahip olduklarım sayesinde kızınız hâlâ nefes alıyor," dediğimde en küçük bir alınganlık belirtisi göstermeyecek kadar sakindim.

"Kabul etmek istemeseniz de sahip olduklarım sayesinde aileniz hâlâ yaşıyor. 13 Haziran'da gelmeseydim Saka ailesinden şimdiye kimse kalmamış olacaktı." Onları bulduğumda ailenin erkekleri zincirli, kadınları ise bir kafesin içindeydi. Carlos'un kazanmasına çok az kalmışken ortaya çıkmıştım. Bunu ona hatırlatmaktan zevk almıyorum ama nefret ettiği gücüm sayesinde büyük bir beladan kurtulduklarını anlamıyordu. Ondan teşekkür veya minnet beklemiyorum ama en azından canımı sıkmayı bırakmalıydı.

Söyleyeceğim hiçbir şey bu inatçı adamın bana karşı olan tutumunu değiştirmeyecekti. Zaten, "Sen bir babanın kızı için isteyeceği biri değilsin. Onu sana bırakmayacağım!" diyerek bunu bir kez daha gösterdi. Açıkçası benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmiyordum. Kendimi insanların düşüncelerine göre biçimlendirmiyorum.

Bir süre sonra Asım Bey babasını gitmeye ikna etmek için çalışma odasından çıktı. Fehmi Bey'in onunla gideceğini sanmıyorum. Baba ve oğul iyi geçinemiyordu bu yüzden burada kalıp torununu bekleyeceğine eminim. Bige'nin gitmesi ve Furkan'ı kovmamla Fehmi Bey odasından çıkmaz olmuştu. Yaşlı bir adamın kaprisleriyle ilgilenmeyi sadece Bige biliyordu. Açıkçası büyükbabasının keyfini ne yerine getirir bilmiyorum. Uğraşacak bir şeyleri olsun diye onun için bir program oluşturmaya çalışacağım.

Asım Bey gittikten sonra akşam yemeğinden önce bir saat daha işlerle meşgul oldum. Çalışmaya o kadar odaklanmıştım ki akşam yemeğinin saati geçtiğini bile anlamamıştım. Ta ki çalışma odamın kapısı çalınana kadar. "Kalender bil bakalım kim geldi?" Daha kapı açılmadan kapının dışında Duha'nın sesi geliyordu. Bunun evimde ne işi vardı?

Kapıyı açarak içeri girdiğinde yanında avukatı ve Levent vardı. Duha beni dosyalara gömülmüş bir halde görünce bir şeyi kanıtlamak ister gibi avukatına beni gösterdi. "Sana Kalender'in karısından şiddet gördüğünü söylediğimde bana inanmıyordun," dediğinde haklı olduğunu avukata göstermek ister gibiydi. "Gördün mü zavallı adamı ne hâle getirmiş?" Bu it kime zavallı dediğini sanıyordu? Ayrıca ne şiddeti lan!

Evimde bile beni rahat bırakmayan herife öldürecekmiş gibi bakarken, "Canım yeteri kadar sıkkın siktir ol git!" dediğimde her zamankinden daha fazla tahammülsüzdüm.

Beni hiç duymuyormuş gibi hâlâ avukata bakan piç, "En yakın düşmanım karısından şiddet görüyor, buna daha fazla seyirci kalamam avukat," diyerek iyice asabımı bozdu. "Derhal darp raporu al ve o cani kuşu mahkemeye ver. Her gün, her gün bu zavallıyı dövdüğü yeter."

Levent kıs kıs gülerken kan beynime sıçramıştı. "Ulan sen kimin karısını mahkemeye veriyorsun!" diyerek sinirle ayağa kalktım. "Senin o ağzın ne diyor! Bir kadından şiddet görecektir adam mıyım!"

Başını çevirip kısa bir an koluma baktı. Gitmeden önce Saka'nın vurduğu koluma bakınca kendini tutamayıp güldü. "Öylesin!"

"Senin ceddini sikerim!" diyerek bir hışım la ona doğru yürüdüğümde yaşlı kadınlar gibi, "Bana gelince hep bir sinir, hep bir öfke," diyerek abartılı bir ifadeyle dert yakındı. "Karın seni kurşuna diziyor gıkın bile çıkmıyor. En azından darp raporu aldın mı, onu söyle?"

"Canın mı sıkıldı lan senin, ne diye evime geliyorsun!"

"Nasıl da tanıyor beni." Gülerek Levent'e bakıp başıyla beni işaret etti.
"Beni görünce nasıl da mutlu oldu görüyor musun?"

Levent gülerek başını iki yana salladı. "Abi sanki sinirlendi."

"Yok oğlum o öyle mutlu oluyor sen bilmezsin."

Bu beyinden orantısız puştun yapım aşamasına inmek istiyorum. Keşke zamandan geriye gitmek mümkün olsa, o zaman babasını kısırlaştırarak kendime büyük bir iyilik yapabilirdim!

"Bu kadarı yeterli." Sinirli bir şekilde ona kapıyı gösterdim. "Çık git evimden!"

"Sen beni kovamazsın Kalender." Sırıtarak onun otelinde kaldığımda ona söylediğim sözlerle beni vurdu. "Buraya gelerek seni onurlandırıyorum."

"Verdiğin onuru da al git!"

"Seni yeterince onurlandırmadan mı?"

"Bir daha onur derssen sikerim, Tunus."

"Zatı-halinizi şereflendirmeye geldim Kalender Bey'ciğim," dediğinde ben sinirden küplere binerken Levent kahkaha attı.

O istemediği sürece bu yüzsüz herifi gönderemeyeceğimi bildiğim için çatık kaşlarla Levent ve avukata baktım. "Dışarı çıkın!" Sırf sinirimi bozmak için bir de avukatını getirmiş.

Levent ve avukat dışarı çıkınca Duha masamın önündeki koltuğa yayıldı. Kapıya doğru yürüyüp, "İki dakikaya geliyorum sakın odamı karıştırma!"

diyerek onu uyardım. Rakip şirketlerde iş yaparken masamdaki evrakları kurcalamasını istemiyorum. Gerçi beni yenmek için böyle küçük hilelere başvuracak biri değildi.

Lavaboya gitmek için çalışma odasından çıktım. Uzun zamandır o koltuğa gömülüp kaldığım için elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeliydim. Saka'nın odasının önünden geçerken istemsizce durdum. Gideli otuz yedi gün olmuştu ve onu unutmak için bir kez bile odasına girmemiştim. Onu hatırlatacak her şeyden ısrarla kaçarken şimdi adımlarım kendiliğinden durmuş, gözlerim kapıda oyalanıyordu. "Evim sensiz fazla ıssız ve soğuk," diye mırıldandım. Her zamankinden daha fazla üşüyordum. Oysaki yanımda olması vücudumu olmasa da içimi ısıtıyordu.

Aklımı dağıtacak birileri etrafımda olmayınca Saka'nın yokluğu yine koymaya başlamıştı. Daha şimdiden deliler gibi özlemeye başlamıştım. Gideli sadece otuz yedi gün olmuştu. Neden aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu? İçeride beni bekleyen bir kadının sıcaklığı olmadığını bilerek kapı koluna uzandım. Odasında olmadığını bile bile kapının kolunu kavradım. O yoktu ama belki menekşe kokusu kalmıştır uyuduğu yataкта. Saçlarının değdiği yastığa belki kokusu sinmiştir. Otuz yedi gün olmuştu, kalmış mıdır kokusu?

En çokta kokusunu özledim. Yakından koklamadıkça belli olmayan o menekşe kokusunu özlemiştim. Aslında ben onunla ilgili her şeyi çok özlüyorum. Onun bir parçasını değil, tamamını isterken onu her şeyiyle kaybetmişim.

Kapısını aralarken bile içimde kontrol edemediğim bir heyecan vardı. Sanki o on iki günde yaptığım gibi yine kapıyı açınca onu odasında, yatağında uyurken bulacağım. Beni terk etmeye hazırlandığı on üç günün on ikisinde her gece kapıyı açıp burada mı, diye kontrol ederdim. On üçüncü gün kapısını açamadım çünkü on üçüncü günün gecesinde gitmişti. O günden sonra bu odaya hiç girmemişim.

Burada olmasını her şeyden çok istediğimi inkâr etmiyorum. Gidişinin bir kâbustan ibaret olmasını ve onu burada görerek o kâbustan uyanmak istiyorum. Bana ait bir evde davetsiz bir misafirin çekingenliğiyle onun odasına girdim. Onun olmadığı bir oda hiç olmadığı kadar ıssız, sessiz ve

kimsesizdi. Belki de asıl kimsesiz kalan bendim. Odasında ayak sesleri silinmişti, soluduğu nefesler duyulmuyordu ve yatağı boştu. Gitmişti.

Göz ucuyla etrafıma şöyle bir baktığımda dikkatimi ilk çeken şey masanın üstündeki dağınıklık olmuştu. Dizüstü bilgisayar ve resim defteri açık duruyordu. Kapakları açık boya şişeleri, dağılan fırçalar ve kenarda duran kâğıtlar öylece duruyordu. Biraz daha yaklaştığımda masanın büyük bir bölümünü kaplayan çerçeveyi gördüm. Eğilip baktığımda gördüğüm muazzam eser karşısında tek kelimeyle büyüledim. Yaptığı bu çalışma en usta zanaatkarları bile kıskandırabilirdi. Bu konuda eşsiz bir yeteneğe sahipti.

Bu sıradan bir resim değildi çünkü sadece boya ve mürekkeple yapılmış bir şey değildi. Sert karton kalıbın üzerinde yaptığı bu çalışmanın içinde her şey vardı. Çerçevenin tam ortasında bir ağaç vardı. Ağacın bir yanı farklı şekillenmişken diğer yanı daha da farklıydı. Saka benim hep solumda dururdu ve ağacın sol tarafındaki yaprakların rengi eflatundu. Sağ taraftaki yapraklar ise siyah rengindeydi. Bir cetvelle ikiye ayırdığı ağaç baktığında bir bütündü ama iki farklı renkle ayrılmıştı. Ağacın gövdesini ve dallarını boya kalemleriyle çizmiş ve boyamıştı. Gitmeden bir gün önce masasında duran boya kalemleri ve toprağı hatırlayınca benim verdiğim boya ve topraklarla bunu yaptığını hatırladım. Düz çizgiler için boya kalemleri kullanmıştı ama canlılık katmak için boyadığı toprağı kullanmıştı.

Ağacın ondan tarafındaki kısım için eflatuna boyadığı toprağı kullanmıştı. Çizdiği içi boş yapraklara tutkal dökmüş ve içlerini eflatun toprakla doldurmuştu. Bunu yaparken tek bir yaprağı bile taşırmamıştı. Sprey boyayla boyadığı toprağı önce bir elekten geçirip öyle kullandığı çok belli oluyordu. Kendi tarafındaki yapraklar göz alıcı bir güzellikte eflatundu. Benim tarafımdaki yapraklar ise siyahtı.

Ağacın altında ise biz vardık. Her ikimizde kendi bölgemizde durarak sırtımızı ağaca yaslıyorduk. Beni o kadar gerçekçi çizmişti ki kara kalemle yaptığı bu çalışma en küçük detayı içinde barındırıyordu. Siyah takım elbisem üzerimdeydi ve elimi cebime koyduğum için ceketin önü açılıyordu. Taktığım kravat iğnesine hatta kol düğmelerine kadar her şeyi ustaca çizmişti. Sırtım ağaca yaslıydı ve bir bacağım önde dururken diğeri dizimde bükülerek hafifçe arkadaydı. Başımı ayaklarıma doğru biraz eğmiş,

matemli bir şekilde boşluğa bakıyordum. Yüz ifademe kattığı çizgilerle bunu çok güzel yansıtmıştı.

Kendisi ise rengârenkti. Beni kara kalemle çizerken kendini benden aldığı on üç boyanın renkleriyle süslemişti. Tıpkı benim gibi o da sırtını ağaca yaslıyordu ve eli ağacın gövdesinden bana doğru uzanıyordu fakat ben elimi, onun elini tutmak için uzatmamıştım. Benim elim cebimdeydi. Bu detayı öylesine koymuş olamazdı, bir şeyler anlatmak istediğine eminim. Belki de uzattığı eli tutmadığıma dair bir sitemdi bu. Peki, bana hiç elini uzatmış mıydı?

Onun tarafından rüzgar esiyormuş gibi kahverengi saçları yüzüne doğru hafifçe dalgalanmıştı. Ağaca yaslandığımız için ikimizin de yan profilini çizdiği için yüzünün sadece bir kısmını görebiliyorum. Dudaklarında eksik etmediği kırmızı ruju burada da vardı. Üzerindeki eflatun elbise ise zehirlendiği gece benim ona gönderdiğim o sıkık elbiseydi! O elbiseyi bir türlü aşamıyorduk. Ona aldığım elbise olduğunu elbisenin detaylarından anlıyorum. Elbisenin etekleri uçuşurken başı yukarıya bakıyordu. Beni başı önde çizmişken o, kafasını kaldırmış ve üzerine düşen eflatun yapraklara hüznü gözlerle bakıyordu. Evet, kar yağırdır gibi birkaç kopuk yaprak üzerine düşüyordu.

Benim tarafımdaki tek renk siyahken o, benden aldığı renklerle kendi tarafını bir cennete dönüştürmüştü. Saçına taktığı kurdeleli toka, mavi gökyüzü, kızıl ve sarı karışımı güneş, yeşil çimler ve rengarenk çiçekler bir tek onun tarafında vardı. Çerçevelettiği tablonun bir kısmı rengarenkti ama diğer kısmı soluk ve fazla kasvetliydi.

Tablonun köşesine bu resmi yaptığı tarihi eklemiş ve bu çalışmanın kime ait olduğunu göstermek adına *Bige Efil Saka* yazmıştı. Kaşlarımı çatarak masadaki siyah kaleme uzandım ve adının devamına *Kalender* yazdım.

Benim el yazım daha keskin çizgilere sahip olduğu için yazdığım şeyin sonradan konulduğu çok belli oluyordu. Onun el yazısı daha yumuşak ve yuvarlak çizgilerden oluşuyordu. Bu yüzden iki yazı arasındaki fark bariz bir şekilde belli ediyordu.

Çerçevenin hemen yanında duran küçük zarfı görünce elime alıp içindeki mektubu çıkardım. Onun mürekkebinden dökülen satırları okudukça portre daha da anlam kazanıyordu.

"Merhaba Sanrı.

Seninle yüz yüze konuşmak her zaman fazla zor olduğu için bir mektupla veda etmeliyim. Üzgünüm ama evet, bir zamanlar Rengin'in yaptığı gibi.

Denedim biliyor musun, ikimize aynı renklerle hayat vermeyi denedim ama benim renklerim kaldıramadı sendeki siyahı. Sen fazla siyahsın bense gereksiz renklerle kuşatılmış bir halde. Senin dünyana adım attıkça duvarlarından birine çarptım, düştüm ve kırıldı cesaretim. Sana ulaşmaya çalıştıkça bendeki renklerden biri solmaya başladı. Bunu sen yapıyordun, sen ve senin karanlığın solduruyordu canlılığımı .

Ölüyordum, sen öldürüyordun , hem de birçok kez...

Şu sözünü hiç unutmuyorum, unutamıyorum. "İki yanlış bir doğruyu götürür." O gün bana üç soru sordun ve ikisi sana yanlış geldi, tek doğruyu götürdü.

Neden birazda senin yanlışlarını konuşmuyoruz? Bakalım kaç doğruyu götürecekt?

Sen karına metres demiş bir adamsın.

Sen karına eflatun bir elbise göndererek onun acı çekmesine göz yuman bir adamsın.

Sen kendi karını intihara zorlayan bir adamsın.

Şimdi sen söyle üç yanlış kaç doğruyu götürdü? Veya hangimizin yanlışları bir diğerine göre daha aşağılayıcı, travmatik ve ölümcül?

Sen Karun Kalender, kimseyi sevemezsin, kimseyi yaşatamazsın ve kimseyi uzun soluklu yanında tutamazsın. Sen yalnızlıkla lânetlenmiş bir adamsın ve ben, daha fazla senin lânetinin bir parçası olmayacağım.

Senden aldıklarımla senin için hazırladığım portreye iyi bak. Senin tarafın tamamen soluk, cansız ve yaşlı çünkü sana biraz ben lazımdım .

Bense hemen arkadayım, elimi uzatmışım tutmuyorsun. Uzattığım eli görmüyor, beni duymuyor, dinlemiyor ve güvenmiyorsun. Yeni yeni fark ediyorum ki sorun bende değil, hep sendeydi. Sen henüz bir kadına teslim olmaya hazır değilsin. O yüzden gidiyorum hayatından çünkü bana ait değilsin.

Sana hoşçakal demek isterdim ama hoş bir şekilde olmadı bu ayrılık. O yüzden veda sözcüğüm senin başından beri olduğun ve olmak için ısrar ettiğin bir şeyle ilgili olmalı.

Yalnız kal, sonsuza dek hem de."

Her bir satırı, her bir kelimesi ve her harfi içime işleyen mektubunun sonuna gelmiştim. Bu kâğıt parçası benliğimi paramparça edip beni olmadığım bir adama dönüştürmüştü. Bu mektup parkta yapılan bir yürüyüş, taze bir esinti veya içine çektiğin güzel bir koku değildi. Bu mektup karanlık ruhların hilelerine sahip bir kadının kaleminden dökülen zehriydi. Her kelimesi öyle bir içime işledi ki panzehri bulmak ne mümkün. Panzehir oydu ve o, gitmişti. Hoşçakal yerine yalnız kal diyerek gitmişti.

Mektubunu katlayıp gömleğimin ön cebine koydum. Canımı yakan bir mektubu kalbimin tam üstünde saklamıştım. Derin bir iç çekerek başımı çevirdim. Masanın kenarında gördüğüm pırlanta yüzüğü ve alyansıyla donup kaldım. Bunu da yapmış olamazsın.

"Yapmadım de." Bige alyansını çıkartarak gitmişti. Karım olmayı bıraktığında alyansını çıkartacağını söylemişti ve giderken parmağındaki yüzüğü çıkarmıştı. Bunun anlamı artık karım değildi.

Yüzükleri masada görünce vücudum öyle bir titredi ki terk edilmek iliklerime kadar işledi. Sanki otuz yedi gün önce değil, tam şu anda, onun yüzüğünü masanın üstünde gördüğüm anda beni terk etmişti. Kulaklarımda gidişinin bıraktığı rahatsız edici uğultu varken masaya tutunup güçlkle sandalyeye oturdum. Yüzüklere baktıkça iri vücudumdaki tüm güç çekiliyor, kendimi hiç hissetmediğim kadar zayıf hissediyordum. "Nasıl

yaparsın? Ulan hiç mi vicdanın yok?" Serhat'ın yüzüğünü bile parmağında daha uzun taşımıştı. Evli olduğunu gizleyip onu metresi yapmaya çalışan bir adamın yüzüğünü bile bu kadar erken çıkarmamıştı.

Hatta daha da çıkarmıyordu ama Gazel onu bıçaklayınca başka şansı kalmamıştı. Ameliyata girmeden hemen önce parmağından ben çıkarmıştım. Uyanık olsa buna asla izin vermeyeceğini bildiğim için o uyurken yapmıştım. Kanayan elinden yüzüğü ben çıkarmıştım. Karımın cam kesikleriyle dolu elini tutan bendim. Parmağında o yüzüğü çıkartıp çöpe atan bendim. Elime kanı bulaşırken ben başka bir herifin yüzüğünü onun parmağından çıkartıyordum. Bunu doktorlar yaparsa canını yakar diye avucundaki camlara dikkat etmek ve o yüzüğü çıkarmak hiç kolay değildi. Ben onun kanayan elinden başka bir adamın yüzüğünü çıkartırken tek düşündüğüm şey elindeki yaraydı. O benim yüzüğümü parmağından çıkartırken tek düşündüğü şey benden açacağı yaraydı.

Elim parmağımdaki yüzüğe gitti ve bende onun yüzüğünü çıkarmak istedim. İçinde adı yazan yüzüğü çıkarmayı her şeyden çok istedim ama yapamadım. Bu yüzüğü alırken beni düşünüyordu, benim için adını kazıtıyordu. Nasıl çıkarabilirim? O an için tek düşündüğü bendim, kısa bir an için olsa bile önceliği bana vermişti. Her ne kadar şimdilerde böyle olmasa da. En önemlisi artık onun kocası olmadığımı çıkaracağımı söylemiştim. Bu yüzden çıkartamıyorum çünkü kendimi hâlâ onun kocası olarak görüyordum.

Yüzükleri alıp cebime koyduktan sonra ayağa kalktım. Omuzlarım çökmüş bir hâlde onun odasından çıktım. Çalışma odasına girdiğimde Duha'nın yine rahat durmadığını gördüm. Masanın üstünde duran her şeyi kaldırmış ve masanın üstünü içki şişeleri ve çerezlerle doldurtmuştu. Ben Bige'nin odasında oyalanırken o da boş durmamıştı. Başını çevirip kısa bir an bana baktı. Şimdi o kadar da vurdumduymaz ve alaycı görünmüyordu. "İçelim mi?" dedi keyifsiz bir sesle. "Birlikte?"

Bir derdi olduğu çok belli olduğu için başımı salladım. "İçelim." Derdi olan sadece o değildi.

Saat ilerledikçe daha fazla içmeye başlamıştık. Kadehler birbiri ardına boşalıyor ve yeniden doluyordu. Bazen iş bazense gidenleri konuşup duruyorduk ama çoğunlukla gidenleri konuşuyorduk. "Kadem'in beni bırakıp öylece gittiğine inanamıyorum," dediğinde bu gerçeği bir türlü kabul edemiyordu. Bige gider gitmez ertesi gün Kadem'de ilk uçakla onun peşinden gitmişti. Fransa'daydı ama şu zamana kadar bir kez bile Bige'nin karşısına çıkmamıştı. Adamlarımın zaten Bige'yi koruduğundan habersiz onu uzaktan izliyor, istediği yalnız hayatı ona sunuyor ve güvende olduğundan emin oluyordu.

Duha baygın gözlerle bana bakarken gülmeye başladı. "Doktorlardan nefret ediyorum." İki parmağıyla tuttuğu kadehi dudaklarına zor yaklaştıracak kadar sarhoştı. "Nasıl birine öleceğini söylerler!"

"Neyden bahsediyorsun?" Kafam bir milyon olmuşken ne demek istediğini anlayamıyorum.

"Biliyor musun, ben yirmi üç yıldır doğduğum yere, yani Isparta'ya hiç gitmedim." Bir konudan diğerine geçiş yapmakta üstüne yoktu. En son doktorlar ve ölümden bahsederken şimdi bu nereden çıkmıştı?

"Isparta'lı mısın?"

"Oğlum ben niye gül seviyorum sanıyorsun?"

"Güllerden nefret ediyorum diye, değil miydi?" dediğimde başını koltuğun arkasına doğru atıp gülmeye başladı. "O da var tabii."

Kayıtlarda doğum yerini İstanbul yaptığına göre Isparta'da pek güzel anıları yoktu. "Güller şehrinde tam olarak ne oldu?" dediğimde gülmeyi bıraktı.

Dudakları düz bir çizgide buluşurken gözlerinde derin bir ıstırap yer edindi. "Babam annemi gözlerimin önünde öldürdü," dediğinde hiç şaşımadım. Şu zamana kadar ailesinden bir kez bile bahsetmediği için altından böyle bir şey çıkacağını bekliyordum. İnsan canını yakan şeylerden kaçardı.

Sırtını koltuktan ayırıp öne doğru uzandı. İçki şişesini eline alırken başı hafifçe yere doğru eğilmişti. "Babam maden ocağında çalışan bir işçiydi.

Yerin yedi kat altında kömür çıkaran o insanlardan sadece biriydi." Kadehini içkiyle doldururken, "Sen hiç o tünellere girdin mi?" diye sordu. Büyük bir zenginliğin içine doğduğum için hayır.

"Babamı severdim," diyerek ona duyduğu özlemle başını salladı. "Çok ısrar ettiğim için nadiren de olsa beni yanında götürürdü. Tünellerde ışık yok, yaşam veya bitkiler yok. Orada olan tek şey tavandaki ampullerin dağıtamadığı karanlık, ciğerlerini bitirecek zehirli hava ve her an küçük bir göçükle sonlanacak olan hayatın. İnsanlar iki kuruş için orada çalışıyor çünkü başka seçenekleri yok." Bu benim hiçbir zaman anlayamayacağım bir şeydi çünkü ne demek istediğini yaşamayan biri anlayamazdı.

Doldurduğu kadehiyle tekrar koltuğa yaslandığında gözleri yerdeki halıda dalgınca oyalandı. "Babam eve geldiğinde üstü başı hep siyah bir kirle kaplı olurdu. Kapıyı ona ben açardım ama çoğu zaman bana sarılmak istemezdi çünkü bunu yaparsa üzerindeki kömür kiri bana da geçerdi. Annemin homurtusunu duymak istemediği için oğluna sarılmak için önce banyo yapmalıydı. Ne kadar yıkanırsa yıkansın üzerine sinen kömür kokusu gitmez, avuçlarındaki çizgileri boyayan kömür karası çıkmazdı. Ben ondaki her şeyi severdim ama annem iğrenirdi." Bazı kadınlar sahip olduklarıyla yetinmeyi bilmezdi, bazı kadınlar ise sahip olduklarına tapardı. Öyle bir tapardı ki dini imanı gösteriş ve para olurdu. Böyle kadınlar annelik vasfından yoksunlardı.

Gözleri hâlâ halıda oyalanırken içkinin verdiği rehavetle başını eğdi. "Babam yerin altında çalışarak annemin para hırsını tatmin etmeye çalışırken, annem başka adamların altında kendini tatmin ediyordu," dediğinde istemsizce kaşlarımı çattım. Bu gece için duymayı beklediğim son şey bile değildi.

"Şimdi anlıyorum ama o yıllarda anlamıyordum. Yedi yaşında olduğum için eve gelip giden erkeklerin amacını bilmiyordum." Kirpikleri aralandı ve başını çevirip bana baktı. "Ne annemin beni odaya kilitlemesini anlıyordum ne de kapının dışında duyduğum sesleri." Siktir lan, çok boktan bir durumdu!

"Bir gün kaçınılmaz olan gerçekleşti ve babam onları yakaladı. Annemi defalarca bıçaklayıp öldürmek zorunda mıydı? Onu boşasaydı olmuyor

muydu?" Normal şartlarda bana asla anlatmayacağı şeyleri içkinin tesiriyle çok kolay anlatıyordu. "Annemin yaptığı şeyler kabul edilemezdi, evet, bende bunu biliyorum ama annemdi işte. Ondan başka annem yoktu ki biri ölünce diğerine gideyim."

"Babam da öyle," dedikten sonra kadehi masaya bırakıp yüzünü ovuşturdu. "Annemi öldürdükten hemen sonra kendini asmak zorunda mıydı? Salonda ölü bir anne, yatak odasında kendini asan bir babanın görüntüsü çıkmıyor aklımdan! Her yıl Eylül'ün yedisinde bunu yaşamak zorunda mıyım lan ben!" dediğinde gerginlik içinde donup kaldım. Bugün Eylül'ün yedisiydi.

Bugün Duha'nın anne ve babasının öldüğü gündü.

Bu yüzden çıkıp bana gelmişti çünkü k onuşacak kimsesi kalmamıştı.

Kadem olmadığı için bana gelmişti.

Açıkçası en az kadınları anlamadığım kadar insanları teselli etmeyi de bilmiyordum. Sonuçta her gün birileri gelip bana içini dökmüyordu. Duha'nın yaşadıklarını nasıl yorumlayacağımı bulamadım. Böylesine berbat bir durum karşısında ne diyebilirim ki? Bir şeyler söylemem için bana bakınca, "Eğer geçmişini değiştiremiyorsan siktir et gitsin," dedim huysuz bir sesle. "Anne ve babalarımızın yaptıklarından biz sorumlu değiliz."

Kaygısızca omuz silktim. "Onlar sadece bizi dünyaya getiriyor hepsi bu. Ne emziriyorlar ne de gece üstümüzü örtüyorlar."

"Oğlum benim annem beni emzirdi lan."

"Çünkü yoksuldu ama zengin olsaydı dayardı mamayı."

Gülmeye başladı. "Annen sana böyle mi yaptı?" Bende güldüm. "Hayır, buna bile tenezzül etmezdi bunun için dadılar vardı."

Ortada komik bir şey yoktu ama ikimizde bazı şeyleri aştığımız için gülmeye başlamıştık. Onu teselli edecek şeylerde kötüydüm ama gülmeye başladığına göre en azından kafası dağılmıştı. Akli artık geçmişinde değildi.

Bu it herifi neden umursadığımı bile bilmiyorum. Çok fazla içmiş olmalıyım.

Meraklı bir ifadeyle, "Ailen nasıl insanlar?" deyince yüzümü buruşturdum. "Herkes gibi." Belki biraz daha kötü.

Annem bir davetten diğerine koşan, saçma sapan derneklere üye olan, evde sık sık kokteyl partileri düzenleyen sonradan görme bir kadındı. Alt sınıftan gelen, zenginlik hırsları olan ve hedeflerine babam vasıtasıyla ulaşan bir kadındı. Babam ise iş ve metreslerinden başka bir şey düşünmeyen rezil herifin tekiydi. O evde güzel olan tek şey ablam Defne, kendisini amcam sanan Gurur ve kardeşlerimdi. Biri dışında hepimiz o aileyi geride bırakmıştık ama Defne bunu yapamamıştı çünkü o, onların kurbanı olmuştu.

Başını omzuna doğru eğdiğinde gözlerini güçlkle açık tutuyordu. "Sarhoşken bile fazla ketumsun," dedi. "Anlat işte."

"Onlar benim ablamı öldürdü." Bir anda söylediğim şeyle irkilerek bana doğru döndü. Oturuşunu dikleştirip, "Onlardan kastın annen ve baban mı?" dedi gergin bir sesle.

Başımı ağır ağır salladım. "Bizzat olmasa da ölmesine göz yumdular." Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen bunu bir türlü aşamıyordum.

Defne benim kanadıkça kanayan bir yaram olmaya devam edecekti. Babamın yakın arkadaşlarından birinin tecavüzüne uğrayan, henüz çocuk olmasına rağmen bir çocuk doğuran küçük bir kızdı. En çok canımı yakan şeyse hiç birimizin bunu anlamamış olmasıydı. Evimize girip çıkan bir soysuzun ona yaptıklarını hiç anlamadık. Cinsel istismarın en beterini yaşarken ilkinde hamile kalmış olamazdı. Kim bilir kaçınıcı tecavüzün ardında rahmine o itin dölü yerleşmişti. Hamileliği ortaya çıkınca babam buna sebep olan kansızı öldürmüştü. Gözünü bile kırpmadan arkadaşını öldürmüştü ama Defne'yi de yaşatmamıştı. Sanki olanlarda Defne'nin de suçu varmış gibi onu ölüme terk etmişti.

Hamileliği boyunca bir odaya kapatmış, doğumu yaptırması için bir doktor bile çağırmamış ve doğumdan hemen sonra kan kaybederek ölmesine izin

vermişti. Annem ise babamın yaptıklarına göz yummuş, kızını kurtarmak için hiç sesini çıkarmamıştı. O dönem buna ses çıkaran, bir şeyler yapmaya çalışan sadece Gurur, Çağır ve bendim. Yedi ve on yaş arası üç çocuğu farklı ceza taktikleriyle susturmak babam için hiç zor değildi.

Babaannem ve dedem Gurur'a ilerleyen yaşlarda sahip oldukları için birkaç yıl arayla ölmüşlerdi. Gurur beş yaşlarına geldiğinde yetim kalmıştı. Haliyle babam kardeşini yanına almış, kendi çocuklarıyla birlikte onu da büyütmeye başlamıştı. Babama en çok sorun çıkartan ben ve Gurur'duk. İkimizde ele avuca sığmayan asi ve hırçın çocuklardık. Babamın ceza yöntemleri insanlık dışı olduğu için Gurur ve ben bu cezalara sık sık maruz kalıyorduk.

Defne'ye olanlardan sonra da bu cezanın boyutu daha da büyümüşü. Hayatımın kalanını etkileyecek soğuk bir cezaydı payıma düşen. Bebeği kurtardı diye Gurur'un cezası da hafife alınacak türden değildi. Şimdilerde Gurur ve benden ödü kopuyordu ama geçmişte yaptıklarıyla kendisine iki düşman yaratan oydu. Şimdi dönüştüğümüz acımasız adamlar, geçmişte babamdan gördüklerimizin eseriydi.

Telefonuma gelen mesajla kadehi masanın üzerine koydum. Alkol beni o kadar çok uyuşturmuştu ki telefonu cebimden çıkartırken bile zorlanmışım. Mesaj Fransa'da Bige'yi takip eden adamlarımdan birinden gelmişti. Bugünün kısa özeti olarak Bige'nin fotoğraflarını atmıştı. İlk fotoğraf hasır şapkası ve beyaz elbisesiyle Fransa sokaklarında çekilen bir fotoğrafıydı. Elinde bir harita tutuyordu ve yaşlı bir adamla haritanın üzerine eğilmişti. Gideceği yerin adresini soruyor olmalıydı.

İkinci fotoğrafında kafasındaki şapkası yoktu ama üzerinde aynı beyaz yazlık elbisesi vardı. Durduğu yeri biliyordum. Notre Dame Katedrali'ndeydi. Kemerli payandalar arasında duruyor ve elinde fotoğraf makinesi tutarak gülümsüyordu. Burnu düzelmişti ve saçları çok olmasa da biraz kısalmıştı. Üzerinde ince, uçuş uçuş beyaz bir elbise vardı. Elbisenin ince kumaşına Katedrali'n neon ışıkları vurunca içine giydiği beyaz iç çamaşırı belli oluyordu. Eski cüretkar tarzına geri döndüğünü gösteren bir elbiseydi.

Elbisesi dar değil, bol ve salaştı ama iini gösteriyordu. Dizlerinin hizasında biten kabarık etekli elbisenin altına giydiği gladyatör tarzı ayakkabılar da ona çok yakışmıştı. Ayakkabının bağcıkları ayak bileğini sarıyor ve diz kapağının hemen altında düğüm oluyordu. Elindeki fotoğraf makinesiyle orada duruyor, başını kaldırıp tavana bakıyor ve dünyanın sekizinci harikasıymış gibi gülümsüyordu.

Dn Eyfel Kulesini ziyaret eden kadın bugün Notre Dame Katedrali'ndeydi. Her gününü Fransa'da bir yerleri ziyaret ederek geçiriyordu. Yaptırdığı estetik ameliyat ve almaya devam ettiği psikolojik tedaviler işe yarıyor olmalı ki aradan geçen her günle gülüşü biraz daha içten oluyordu. İşte bu yüzden çok istememe rağmen peşinden gitmiyordum çünkü tek başına çıktığı bu seyahatte kimseye ihtiyaçı yoktu. Onun istediği tek şey yalnız kalmaktı ama benim değil. Bu ayrılık birimize iyi gelirken diğerini içten içe kahrediyordu.

Bana azap olan bir şey onu mutlu ettiği için kendimi tutuyor, tatilini varlığımla zehir etmiyordum. Saka'nın benim ekvatorumdan çıkıp çok uzaklara uçmaya ihtiyaçı varmış. Bunu kabul etmek ne denli bir işkenceydi, tahmin bile edemezdi. Karım benim olmadığım bir yerde mutluydu ama ben değildim, onun olmadığı bir yerde mutlu değildim.

İçkinin verdiği rahatlıkla yüreğimi yakanları orada tutamadım. "Nasıl mutlu olabiliyor?" dedim Duha'ya bakarak. "Ben burada gittiği günleri, saatleri hatta dakikaları bile sayarken o, nasıl bensiz mutlu olabiliyor?" Sarhoş olduğum için çektiğim acıyı gizlemeyen bir sesle, "Nasıl beni zlemez?" dedim.

"İçim yanıyor lan! alan her telefona o arıyor diye aceleyle bakıyorum ama arayan o olmuyor! Gelen mesaj ondan mı, diye yüreğim ağzımda bakıyorum ama mesaj ondan olmuyor!" Telefonu masaya atıp parmaklarımı sinirle saçlarımdan geçirdim. "Niye aramıyor bu kadın beni? Niye aramıyor, niye sormuyor, niye zlemiyor beni?" Sonlara doğru sesim kısılırken, "Hiç mi zlemiyor?" dedim fısıltıyla.

Duha kaskatı kesilerek bana bakarken kahrolmuş bir halde başımı salladım. "Bir selamına bile hasret kalacak kadar çok özledim!"

Duydukları karşısında Duha afalladı, şaşırdı hatta büyük bir bozguna uğradı. Hiç ihtimalini vermediği bir durumla karşılaşmış gibi tek kelime etmeden bana bakıyordu. Yüzü biraz solmuştu, tıpkı dudakları gibi gözleri de hafifçe açılmıştı. Vücudunun yönü karşısındaki boş koltuğa bakıyordu fakat o, başını çevirmiş garip bir dehşet ifadesiyle omzunun üzerinden bana bakıyordu. "Karun," dediğinde bir gerçeği ikimize de kabul ettirmek ister gibiydi. "Seviyorsun sen bu kızı."

Ani ve fevri bir hareketle dudaklarımı araladım ama hayır kelimesi dökülmedi dudaklarımdan. İnkârımın tek kelimelik kısa sözcüğü dilime dolandı, yapamadım. Kaburgalarımı kırıp geçen, kalbime en sarsıcı darbeyi vuran bir yumruğun şiddetiyle nefesim kesildi. Duha'nın sorduğu soruyla korkuyu her uzvumdan hissetmeye başlamıştım. Sevgi muhtaçlıktı, sevgi zayıflık ve seni birisine köle yapacak en acımasız duygulardan biriydi. Herkesin korktuğu gücün kudretin sevdiğin kişiye işlemezdi çünkü onun tek bir sözüyle yerle yeksan olurdun. Bu benim başıma gelmiş olamazdı. Bu uğursuz duygunun pençesinde kıvranıyor olamazdım. Bu yüzden mi yokluğu azap veriyordu?

Benden cevap bekleyen gözlerine bakıp, "Onu sevmek istemiyorum," dedim yorgunluktan bitap düşmüş bir sesle.

Gülmeye başladı. "Ama seviyorsun."

"Bilmiyorum lan!" Fevri çıkışım onu daha da keyiflendirirken bir hışımla ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. "Bilmekte istemiyorum çünkü o kadın kusursuz bir kaos! Benden daha deli, benden daha asi ve daha gözü kara!" Fazla içmekten başım dönerken düşmeden pencereye ulaştım. "Açığımı yakaladığı an oradan saldırır çünkü bana kini var! O bile bunun farkında değil ama var!"

Pencereyi sertçe açarak yönümü ona doğru çevirdim. "Hayatıma çok fazla kadın girip çıktı ama hiçbirinin tesiri bu kadar büyük değildi." Sırtımı pencere pervazına yaslayıp serin havayı içime çektim. Beni ısıtan alkol müydü yoksa içime çekemediğim nefesler mi, bilmiyorum ama terliyorum.

"Onu düşünmediğim tek bir anım olmuyor!" dediğimde kaşlarım çatık, kızgın sesim küfreder gibiydi. "Nerede, ne yapıyor, kiminle görüşüyor

hepsini bilmek istiyorum ama bildiklerim bile bana yetmiyor. Onunla ilgili her şeyin daha fazlasını istiyorum."

Yüzümü sertçe ovuşturup ellerimi şakaklarıma bastırdım. Sızlayan başıma masaj yaparken, "En acısı da çıktığı seyahatte birini bulacak diye ödüm kopuyor!" dedim. Bu kadarını da yapmazdı, değil mi?

Ellerimi kafamdan çekip başımı kaldırdım ve seğiren bir yüzle ona baktım. "Bu olursa neler yapacağımı kestiremiyorum. Siktir lan ben hiç iyi değilim!" Onun başka bir erkeği sevmeye ihtimaline bile katlanamıyorum.

Ondan bahsedince bile kalbimi sıkan bir el belirliyordu. "O gitti, Tunus," dedim ne yapacağımı bilmez bir halde. "Gitmemesi için her şeyi yapmama rağmen gitti."

"Hep gitmiyorlar mı?" dediğinde bana olan bakışları benden daha kederliydi. "Sonu diğerlerinden farklı olmadı. Belki de tek farkı hayatında en kısa kalan kadın olmasıydı." Haklıydı.

Oysa ki e n uzun onu hayatımda tutmak istemiştim ama en kısa kalan oydu.

"Peşinden gitmeyeceğim." Kendi kafesimin kapılarını onun için açmışım. Artık benden uzakta istediği her yere uçabilirdi.

Gülerek başını iki yana salladı. "Uzun süre dayanacağını sanmıyorum ama bakalım kaç gün onsuz durabileceksin." Bu sefer farklıydı çünkü bu sefer bizden olmayacağını anlamışım.

Duha içkiyle mayışan vücudunu güçlkle koltuktan ayırıp ayağa kalktı. "Geç oldu artık bana müsaade."

Yarın şirkette çok işim olduğu için başımı salladım. Çalışma odasında çıkıp merdivene geldiğimizde ikimizde trabzanlara tutunarak aşağıya iniyorduk. Ayakta duracak halimiz yoktu. "Eğer onu istiyorsan gurur yapmak yerine peşinden git," dediğinde doğru düzgün bastığı yeri bile görmüyordu. "Kadınlar ilgiyi sever, gereksiz gururu değil."

"Bunun gururla ilgisi yok zaten şu zamana kadar gururun iyisiyle de karşılaşmadım."

Önce ne demek istediğimi anlamadı ama daha sonra yüksek sesle gülmeye başladı. "Sen amcan olan Gurur'dan bahsediyorsun."

"O it benim amcam değil!"

Merdiveni indiğimizde başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Gurur döndü diyorlar ama sence de ortalık fazla sessiz değil mi?" Bu konuda şaşkın olduğunu saklamıyordu.

"Gurur'un lakabı bile deli, yani rahat durmak kanında yok o herifin. şimdiye çoktan birilerinin damarına basması gerekmiyor muydu?" Beni de endişelendiren tam olarak buydu, Gurur uzun süre sessiz kalacak biri değildi. Deli Gurur'un döndüğünü İstanbul'daki tüm bölge liderlerine gösterecek biriydi. Bunu yapmaması benim için daha iyiydi ama sessizliği de beni rahatlatmıyordu. Bu suskunluğu canımı sıkacak çok büyük bir şeylerin habercisiydi. Bir şeyler planlıyordu!

"Yakında çıkar kokusu," diyerek dışarı çıktım. "şimdilik benden saklanmakla yetiniyor." Telefonunu Defne'nin kızı açtığı günden beri bir daha onu aramamıştım.

Duha'nın gözleri öç almak isteyen bir yılanın sinsiliğiyle bana bakmaya başladı. "En çok dikkat etmesi gereken sensin," dediğinde gereksiz bir neşe vardı sesinde. "Onu sürgün ettiğin için sana daha fazla kızgın."

Birlikte onun arabasına doğru yürürken keyifsiz bir şekilde güldüm. "Bence sen daha çok dikkat et çünkü oylamada senin oyun onun infaz edilmesinden yanaydı."

Kolumu tutarak beni durdurduğunda şimdi kaşları hafif çatıktı. "Bunu ona söylemedin, değil mi?" Gurur hakkındaki ölüm kalım oylamasına sadece bölge liderleri katılmıştı. Yani kimin ne oy verdiğini sadece o masadakiler biliyordu.

"Ben söylemedim ama bahsi geçen kişi Gurur, kimin ne oy verdiğini elbet öğrenir." Tabii şimdiye kadar çoktan öğrenmemişse.

Aklına ne geldiyse bir anda gülmeye başladı. "O zaman bize iki mezar ayarla çünkü sende fazla yaşamazsın."

"Neden?"

"Oyunu amcanın ölümünden yana kullandığın için olabilir mi?"

"Siktir lan, bu kadar şerefsiz olamam."

"Oğlum eşitlik vardı ve son oy senindi."

Hatırladıklarımla kısık bir sesle küfredip yüzümü buruşturdum. "Nereye gömülmek istediğini mesaj olarak at, ben mezarlarımızı ayarlayacağım," dediğimde kahkaha attı.

Ölüm kararı benim oyumla kesinleşmiş olabilir ama onu kurtaran da bendim.

Duha'yı bizim çocuklardan biriyle eve gönderdikten sonra içeri girdim. Bu hâldeyken merdiveni tekrar çıkmak işkence gibi bir şeydi. Güç bela çatı katındaki odama gelince yalnızlık iliklerime kadar işledi. Bu odada onunla sevişmiş, bu odada onunla gerçek anlamda evli bir çift olmuştuk. Şimdilerde ise onun anıları olan bir odanın içinde boğuluyordum. Her şeyi berbat etmişim.

Ceketimi çıkartıp rastgele odanın içine fırlattıktan sonra boynumdaki kravattı gevşettim. Yanan şöminenin önündeki koltuğa sarhoş vücudumu gürültüyle bıraktım. Cebimdeki telefonu çıkartıp rehberine girdim. Saka yazan ismin üzerinde gözlerim oyalandı. İçimde onu aramak isteyen delici bir his vardı. Uyudu mu acaba? Çoktan uyumuştur çünkü saat gecenin üçüydü.

WhatsApp'a girdiğimde üç dakika önce çevrimiçi olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Bu saatte kiminle yazışmıştı? Orada ne halt yiyor bu kadın? Peşine taktığım adamlar bana yalnız olduğunu söylemişti peki,

gerçekten öyle miydi? Sikerim böyle işi, bir de şimdi bunu düşünüp çıldıracağım!

WhatsApp'tan çıkmak üzereyken çevrimiçi oldu. Üç dakika önce çevrimiçiyken şimdi neden tekrar WhatsApp'a girdi? Birinden mesaj mı gelmişti? Telefon görüşmelerini bile takip ettirdiğim için arayıp bu gecenin dokümanlarını adamlarımdan istemeyi düşündüm. Evet, bunu düşündüm ama yapmaktan vazgeçtim. Bu hâle gelmemizin en büyük sebebi ona olan güvensizliğim değil miydi? Eğer o gün kendini bana açıklamaya çalıştığında onu dinleseydim bütün bunlar olmayacaktı. Eğer onu geri kazanmak istiyorsam karıma güvenmeyi öğrenmeliydim. Bunu yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

WhatsApp'tan çıkıp bu iş için görevlendirdiğim ekibin başındaki çocuğu aradım. Onu uyandırana kadar aramaya devam etmişim. "Efendim Karun Bey?" diyen uykulu sesini duyunca, "Karımın telefonlarını takip etmeyi bırakıyorsunuz," dedim kararlı bir sesle. "Bundan sonra telefon görüşmeleri dinlenmeyecek ve mesajları takip edilmeyecek," dediğimde beni onaylayınca telefonu kapattım. Ona güvenmeyi öğreneceğim. Bunu yapmam gerektiğini zor yollarla bana göstermişti.

Telefonu kapatıp tekrar WhatsApp'a girdiğimde artık çevrimiçi değildi. İki saniye içinde tekrar çevrimiçi olunca dişlerimi sıktım. Birinden mesaj mı bekliyordu? Ne diye sık sık girip duruyordu!

Çevrimdışı olana kadar bekledim. Nihayet Watsaptan çıkınca dayanamayıp onu aradım ama telefonu meşguldü. Bu saatte kiminle konuşuyordu? "Güvenelim diyoruz ama bu manyak karı böyle yaparken çok zor!" Sövesim var bu kadına ama çipil çipil bakan gözleri geliyor aklıma, kıyamıyorum!

Aramayı sonlandırıp ona yazmak için WhatsApp'a girdiğimde o da çevrimiçi oldu. "N'oluyor lan bu siktiğimin yerinde!" Telefon görüşmesi çok kısa sürmüştü.

WhatsApp'tan çıkıp tekrar onu aradığımda telefonu yine meşguldü. "Hay sikeyim!" Kontrol etmek için mesajlara girdiğimde bu seferde üç saniye sonra çevrimiçi oldu.

Ona yazmak için klavyeye bastığım an yukarıda *Saka yazıyor* yazısı çıkınca durdum. Adının baş harfini yazmışken onu silip mesajını beklemeye başladım ama o da yazmayı bıraktı. "Yemin ederim tam dayaklıksın!" Pekâlâ, ilk ben yazacağım!

"Neden hâlâ uyanıksın ?" 03:18

Mesajım gittiği an hiç vakit kaybetmeden yazmaya başladı. ***"Seni ne ilgilendirir?" 03:18***

"Düzgün cevap ver, asabımı bozma benim!" 03:19

Biraz bekledikten sonra beni daha da kızdıracak can sıkıcı mesajı gönderdi. ***"Yoksa ne olur?" 03:21***

"Bu konuşma burada sonlanır." 03:21

"O zaman engelliyorum seni." 03:2 3

"Keyfin bilir engelle. Evet, engellemeni istiyorum ama en ve le'yi çıkartarak." 03:2 5

Son yazdığım şeyden sonra bir süre hiçbir şey yazmadı, daha sonra da çevrimdışı oldu. "İşte bunu yapma!" Ona doğru attığım ilk adımda bir korkak gibi kaçmamalıydı.

Rehber girdikten sonra onu arayıp telefonu kulağıma yasladım. Telefonu açmadıkça daha çok sinirlenmeye başlamıştım. Kapatmak üzereydim ki, "Bana bak eğer dışarıdayım aç kapıyı falan dersin bu sefer seni kalbinden vururum!" diyen şirret sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Belki de peşinden gitmemek hayatımda verdiğim en doğru karardı.

"Ulan benim neyime senin için ta Fransa'ya kadar gelmek!" Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıp odanın içinde dönmeye başladım. "Senin gibi bir manyaktan kurtulduğum için her gün keyfime bakıyorum."

"Bende öyle yapıyorum." Neşeli gülüşünü duydum. "Belki kendime yeni birini bulurum."

"Sikerim!"

Kahkaha attı. "Hiçbir şey yapamazsın çünkü seni terk ettim."

"Peşinden gelmeyecek asıl ben seni terk ettim!"

"Geleceksin ki." Bunu söylerken sesi öylesine çocuksu çıkmıştı ki burada olsa ve kocam diyerek göğsüme sokulsa ne öfkem kalırdı ne de aklım.

"Gelmeyeceğimi göreceksin," dedim çokta emin olmayan bir sesle. Çağırsa giderim.

Şimdilerde o meşhur repliği olan, "*Çağırın gelsin*," için her şeyi yapardım.

"Geleceksin biliyorum ama ben istemediğim sürece gelme."

"Neden?"

"Çünkü kendimi bulmaya ihtiyacım var."

"Ben seni bulduktan sonra bulamaz mısın?" dediğimde gülmeye başladı.

"Olmaz! Ben istemediğim sürece gelme."

"Ya sen istediğinde ben artık sana gelmek istemezsem?"

"Çağırdığımda öyle bir gelirsin ki kocam, aklın fikrin şaşar ama ben çağırmıyorum," dediğinde kocam deyişine kaç kurşun yiyeceğimden haberi bile yoktu. Ben bu kadının kocam deyişine ölürüm de öldürürüm de. Yeter ki dilinden eksik etmesin.

"Kati suretle gelmeyi düşünmüyorum ama-" dedikten sonra öksürerek boğazımı temizledim. "Tahminen ne zaman çağırmayı düşünüyorsun?"

Gülmeye başladığında kıkırtısı odamdaki kasvetli havayı dağıtan bir müzik gibiydi. "Çok mu özledin?"

"Yorum yok," dedim.

İçini çekerek, "Kolun nasıl oldu?" diye vurduğu kolumu sordu.

"Dert etme iyileşmeye başladı."

"Ama izi kalacak." Sesi üzgün geliyordu, hayır, üzülmemeliydi. Bende açtığı izleri bile sevmek beni mazoşist mi yapardı?

"Daha iyi misin?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Burnumu yaptırdım, terapi de görüyorum," dediğinde bunları hatta daha fazlasını bildiğimden haberi yoktu. "Günün çoğunu geziyor, fotoğraflar çekiyor, bir turist olmanın hakkını veriyorum ama yeteri kadar mutlu değilim. Bir şeyler eksik gibi."

"Eksikliğini hissettiğin şey uzun boylu, kaslı, yakışıklı, kumral ve mavi gözlü biri olabilir mi?" dedim eğlenen bir sesle.

"Kahretsin, o garsonun numarasını almalıydım!"

"Garson mu?"

"Tarif ettiğin kişi işte."

"Getirtme beni oraya Allah'ın cezası!" diye sesimi yükselttiğimde kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gelince bana ne yapacaksın?" dedi şımararak. Bir sözüyle sinirlerimi tepeme çıkartırken aynı şekilde tek bir sözüyle de sinirlerimi yatıştırıyordu. Bu kadın bambaşka bir şeydi.

"Ne yapmamı istersin?" Bunu söylerken gülümsüyordum. Gittiğinden beri ilk kez gerçek anlamda bir gülümseme dudaklarıma konmuştu. Onunla konuşana kadar yaşadığımın bile farkında değildim.

Odanın içinde volta atmaktan başım döndüğü için masanın üzerindeki şarap şişesini aldım ve şöminenin önünde duran koltuğa oturdum. Yarım şişeyi kafama dikmişim ki, "Telefonda seks yapalım mı?" deyince içtiğim içkiyi püskürterek çıkardım. Doğru mu duydum?

Uzaktayken bile beni nasıl deli edeceğini iyi biliyordu!

Şişeyi koltuğun yanındaki sehpanın üzerine bıraktım. "Daha az saçmalar mısın?" Elimin tersiyle çeneme bulaşan içkiyi sildim. "Ergen miyiz biz, neden telefonda seks yapıyoruz? Geleyim oraya gerçeğini yapalım." Benim olduğu o gecenin tekrarı için adeta gün sayıyordum.

"Üzerimde ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Saka hayır dedim. Yavrum bak beni azdırırsan uçağa atlar oraya gelirim!" Bu konuda beni ciddiye alsa iyi olur çünkü onsuz geçirdiğim her gün işkenceden farklı değildi.

Aklımı başımdan alan kışkırtıcı bir sesle, "Siyah, mini bir gecelik," dedi şuh ve kısık bir sesle.

"Bir kere de söz dinle be kadın!"

"İçime hiçbir şey giymedim." Beni hiç duymuyordu, değil mi?

"Saka tam şu anda susman gereken bir noktadasın."

"Kendime dokunuyorum."

Onu kısa bir gecelikle yatağa uzanmış hayal edince sertçe yutkundum. İnce parmaklarının vücudunda gezindiğini hayal etmek ise beni şimdiden sertleştirmişti. "Ben gelene kadar bu gece sakın uyuma!" dedim. Sikerim aramıza koyduğu mesafeyi, karıma gidiyorum!

Yerimden kalkıp hızlı adımlarla kapıya yürüdüğümde gülerek, "Tamam, tamam, susuyorum lütfen gelme," diyerek beni durdurdu. "N'olur gelme gerçekten biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Şunu yapma!" diye bağırarak kapıya sinirle bir tekme attım. "Bana hem yakın hem de uzak olup ayarlarımla oynama!" Kendimi ne varlığına alıştırabiliyorum ne de yokluğuna çünkü ikisine de izin vermiyordu!

Benimle nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

"Gelme dediysen gelme."

Yokluğu artık canıma tak ettiği için, "Eğer şimdi gelmezsem bir daha asla gelmem!" dedim kızgın bir sesle.

"Eğer şimdi beni durdurursan bu iş burada biter. Ona göre iyi düşün ve bana bir cevap ver!" Onun oyuncağı olmayacağım. Bana net bir cevap vermeliydi. Gel dediğinde gidecek, git dediğinde defolup hayatından çıkacak biri değildim. Bu siktiğim git gellerden kurtulup beni isteyip istemediğine karar vermeliydi. Ben artık ne istediğimi çok iyi biliyorum ve onu istediğimi inkâr etmiyorum. şimdi o ne istediğini bana söylemeliydi. Ya devam ederez ya da tam bu noktada biter. Daha fazla ona inisiyatif tanımayacağım.

Birkaç dakikadan daha uzun sürmeyen bir sessizlikten sonra, "Gelme," deyince cevabımı aldım. Bu konuda ona daha fazla taviz vermeyeceğim.

"Sende gelme, orada kal," dedim katı bir sesle ve telefonu yüzüne kapattım.

Aşmaması gereken keskin çizgilerim olduğunu bilmesine rağmen eğer hâlâ bana gelme diyorsa, zaten gitmenin bir anlamı yoktu. Benden uzakta mutlu olan bir kadınla şansımı zorlamak büyük aptallıktı. Aramızda elle tutulur bir şeyler olsaydı benim olmadığım hiçbir yerde mutlu olamazdı. Tıpkı benim yaptığım gibi çalan her telefona o arıyordur diye aceleyle bakar, gördüğu en küçük şeyde beni hatırlardı. Sabah uyandığında aklına gelen ilk yüz benim yüzüm olurdu ve gece uykuya dalmadan hemen önce düşündüğu son kişi ben olurum. Otuz yedi günde benim yaşadığım tam olarak bunlardı. Eğer aynı şeyleri o da yaşamıyorsa zaten bu iş yürümezdi.

Saka'dan önce aradığım numarayı tekrar aradım. Bu çocuğu bu gece ikinci kez uykusundan edip, "Yasin, Bige'nin peşine taktığımız tüm adamları geri çek!" dedim sinirli bir sesle. "Artık nerede ve ne yaptığını bilmek istemiyorum!" dedikten sonra telefonu kapatıp yatağın üzerine attım.

şimdi istediği kadar bensiz yaşayabilirdi .

Bileğimdeki saate baktıktan sonra başımı yorgunlukla koltuğa yasladım. Geç saatlere kadar şirkette çalışmışken yorgunluktan gözlerimi açık tutamıyorum. Vera'daki locamda otururken biraz kestirmek istedim fakat, "Merhaba," diyen bir kadın sesiyle planlarımda küçük bir değişiklik oldu.

Başımı kaldırıncı Sanem Kadirga denen kadını masamın hem önünde buldum. Elinde içki kadehini tutarak masanın önünde dikilen kadın gülümsedi. "Yine karşılaştık ne güzel bir tesadüf."

Kaşlarım yukarı kalkarken, "Bir düşünelim," dedim alay eden bir ses tonuyla. "Benim kulübüm, benim locam ve benim masamdasınız ve buna tesadüf mü diyorsunuz?"

Üç aydır olur olmadık her yerde sık sık karşıma çıkmaya başlamıştı, yani Bige gittiğinden beri. Evet, gidişinin üzerinden tam olarak iki ay, yirmi sekiz gün geçmişti. İki gün sonra duruşmamız vardı. O gelmese bile boşanmak için ben adliyede olacağım. Eğer duruşmaya gelmezse evliliğin iptalini isteyecek ve mahkemeye bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını gösteren belgeleri sunacağım. Bige adliyeye gelse de gelmese de bu evlilik bitecekti. Üç aydır beni yok sayan bir kadınla olan evliliğimi daha fazla uzatmanın lüzumu yoktu. İlk bir ayı saymazsak son iki aydır nerede, ne yaptığını bilmiyorum. Öğrenmek de istemiyorum.

Sanem masanın önündeki boş koltuğu işaret edip, "Oturabilir miyim?" diye sordu cilveli bir sesle. Bana bakıyor, cevabım onun için hayati önem taşıyormuş gibi alt dudağını ısıırıyordu. Beni etkilemek için yaptığı bir hareket olduğunu biliyorum.

Ne kadar içtiğimi bilmiyorum ama körkütük sarhoş olsam bile ona evet demezdim. "Hayır," diyerek ona gitmesi gerektiğini bir kez daha hatırlattım. "Yalnız bırak beni."

Beni duymazdan gelerek koltuğa oturdu. "Seni istemeyen bir kadına sadık kalmak için neden bu kadar ısrarcısın?" Resmîyeti çok hızlı bırakmıştı.

Boş gözlerle onu izlerken, "Seni istemeyen bir adamı elde etmek için neden bu kadar ısrarcısın?" dedim onu taklit ederek.

Şuh bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Uğruna savaşmaya değersin."

"O da öyle." Bir zamanlar öyleydi.

"Senin çabana değseydi burada yalnız içiyor olmazdın." Açık yakasına düşen saç tutamını parmağına dolayışı bile fazla flörtüzdü. "Senin gibi adamları onun gibi kadınlar anlayamaz." Konuşurken özellikle gözlerime bakıyor, gururumu okşayacak cümleler kuruyordu.

Güler gibi bir ses çıkartıp şişeye uzandım. "Sen mi anlarsın?" Kadehi doldurup koltuğuma yaslandım. "İkinci kez uyarıyorum rahat bırak beni."

Gitmek yerine bir bacağına diğerinin üzerine atarak çıplak bacağına iyice açığa çıkardı. Çantasındaki sigara paketini çıkartırken başını eğdi ve göz ucuyla bana baktı. "Seni anladığım için buradayım." Birilerinin beni anlamasına ihtiyacım yoktu.

Kadehi indirdim ve ellerimi masaya bastırarak ona doğru eğildim. "Bana kendimi üçüncü kez tekrarlatmak senin açından iyi sonuçlanmaz," dedim sakince ama bakışlarım sertti. "Siktir git masamdan! Evliyim ulan evli, ne midesiz bir kadınsın! Kendine biraz saygı duy ve kaybol!" dediğimde sert çıkışım karşısında irkilerek korku içinde yutkundu. Kibarlıktan anlamıyorsa anladığı dilden konuşmak benim için zor değildi.

Aceleyle masadaki çantasını alıp ayağa kalktığında bozulduğunu gizleyemiyordu. "Bu tutumunla daha çok yalnız kalırsın!" dedikten sonra sırtını dönüp hızlı adımlarla masamdan uzaklaştı. Bige'yle anlaşmış gibi o da yalnızlık deyip duruyordu!

Sanem gittikten kısa süre sonra kulüpte çalan müzik bir anda durdu. Neler olduğunu anlamak için başımı eğip aşağıya baktım. İnsanlar dans etmeyi bırakmış birbirine bakmaya başlamıştı. Hepsi fısıldayarak birbirine bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çok geçmeden peşindeki korumalarla Gurur içeri girdi. Gurur mu? Nihayet ortaya çıkmaya karar vermişti.

Bulunduğum karanlık locada başımı çevirerek aşağıda olanlara baktım. Kulüpteki neon ışıklar saçlarının sarısına vuruyor, gözlerinin yeşili her zamanki gibi küstahça bakıyordu. Bu uzaklıkta bile gözlerinde eksik

etmediği kibri görebiliyorum. Adı gibi tam bir gurur abidesi olduğu için aslında kibri onda eğreti durmuyordu. Aradan geçen onca zamana rağmen bu it hâlâ kadınları büyüleyecek kadar iyi görünüyordu. Çıkarttığı ceketini bir omzuna atmış, işaret parmağıyla ceketini yakasından tutuyordu. Duha'dan sonra tanıdığım en rahat insandı. Adım attıkça insanlar ikiye ayrılarak ona yol veriyor, yanındakine onu göstererek bir şeyler konuşuyorlardı. Ortaya çıkmaya karar verdiği an Gurur Kalender'in dönüşü daha şimdiden konuşulmaya başlanmıştı.

Kibrinden etrafındaki insanlara bir kere bile göz ucuyla bakmadan yukarı çıkmaya başlamıştı. Gözden kaybolduktan kısa süre sonra benim locama tek başına girdi. Karşıma adamlarıyla çıkmaya cesaret edemezdi ama tek başına çıkacak kadar da cesaretliydi. Yürüyüşünde bile ona özgü bir asalet akarken gelip masamın tam önünde durdu. Onca zaman onu yurtdışında tutmama kızgın olduğunu biliyorum ama bunu çok iyi gizliyordu. Uzun zamandır birbirimizi görmediğimiz için bir süre baştan ayağa beni izledi, gözleriyle hasret giderdi. Daha sonra başını omzuna doğru eğip beni küçümseyen bir ses tonuyla, "Hoş geldun demek yok midur?" dedi.

Bacaklarım aralık bir şekilde otururken umursamaz bir ifadeyle karşımdaki boş koltuğu işaret ettim. "Geç otur."

Oturmadı, dik dik bana bakmak dışında bir şey yapmayınca, "Tamam, ula hoş geldun!" dedim bezgin bir sesle. "Anladuk sinirlusun, kanin kaynakı ama bende de işler karışuktur!"

"Yeduğun haltlar bir tarafuni tırmalayı tabii!" dedikten sonra karşımdaki koltuğa oturdu. "Anlataysun hele neyi kaçirdum?"

Elimi kaldırıp garsonu çağırdım. "Yeni kadehler ve içki getir." Garson başını sallayarak gözden kaybolunca meraklı gözlerle bana bakan herife döndüm. "Evlendum."

Ceketini yanındaki boş koltuğun üzerine atarken güldü. "O kadaruni biliyrum daa, karin nereyedur sen oni de baa?"

"Cehennemun dibundedur!" dedim küfreder gibi. "Nereden bileyim nereyedur. Akluna esenu yapıyi!"

Durum değerlendirmesi yapar gibi elini çenesine koydu. Yeni çıkmakta olan sakalını sıvazlarken, "Hımm," diye tuhaf bir ses çıkardı. "Asi bir kadın midur? Saa gelmez boşayasun sen oni."

Başımı salladım. "Boşanacağum iki gün kalmuştur duruşmaya."

"Oni istemeduğun içun mudur bu boşanma yoksa o senu istemeduğu içun mu?"

"O istemiy."

Gözleri kısıldığında elini çenesinden çekerek koltukta öne doğru eğildi. "Ama sen isteyesun oni, değul mu?? Uşağım neler oliy?"

"Bilmiyrum daa, bilmiyrum!" Ondan bahsetmek bile sinirlerimi tepeme çıkartıyordu. "Ne onunla oliy ne de onsuz." Elimi kaldırıp sol göğsüme bastırdım. "Bilduğum bir şey varsa o da ha burasunun yandığudur. Akluma geldiğunda bile sinirlenurum ama bir sesu, bir gülüşü eritiyi içimi." Elimi göğsümden çekip bir yenilginin kabullenişiyile ona baktım. "Sevdaluk böyle mudur?" Onu seviyor olabilir miydim?

Bunları Gurur'a anlatmak en kolayıydı çünkü bir tek onunla konuşurken gerilmiyordum. Söylediklerimi sindirmek için bir süre sessizliği korudu ama daha sonra kendini tutamayıp güldü. "Seveysun ama inadundan boşanacaksun oyle mu?"

"Sevduğumu söylemedum."

"Ula sevdalanmuşsun daha ne kanutu isteysun?"

Garson masamıza yaklaştınca, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek garsonun önüme koyduğu dolu kadehi aldım. "Daha ne hissettiğimi anlamadan öylece çekip gitti işte." İçkimi yudumlarken daha fazla içip kendimi kaybetmek istiyordum çünkü gidişinin üstesinden gelemiyordum.

Gurur, "İsteseydin o uçağı indirirdin," dediğinde beni anlamaya çalışıyordu. "Neden yapmadın?" Uçaktan bahsettiğine göre zaten neler olduğunu biliyordu. Her yerde casusları vardı.

"Çünkü benden ve diğer her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı." Havaalanındayken bindiği uçağı yeniden pistte indirmeyi düşündüm ama telefonda onunla konuşunca yapamadım. Sesindeki o kısık acı bırak beni der gibiydi.

Gurur'un bana olan bakışları canımı sıkacak kadar tuhaflaşmaya başladı. "Acı çekeceğini bilmene rağmen gitmesine izin verdin çünkü gitmek onu mutlu edecekti." Bir şeyler sinirine dokunuyormuş gibi güldü. "Sevda böyle bir şey bencillik yapamazsın." Kıs kıs gülerken asabımı bozmaya yemin etmiş gibi, "Değişiyorsun yeğenim," dedi.

Elimdeki kadehi sertçe masaya bırakarak ona ters bir şekilde bakmaya başladım. "Bana bir daha yeğenim dersin beynini dağıtırım!"

Bu konuda beni kızdırmayı çok sevdiği için kahkaha attı. "Sen ve Çağıl inkâr etseniz de ben sizin amcanızım."

"O zaman erken doğaydın lan! Kimin amcası kendisiyle aynı yaşta olur!" dediğimde sinir bozucu gülüşünü artık durduramıyordu.

Gülüşlerinin arasından, "Git bunu rahmetli büyükannene söyle," dedi. "Ben mi dedim ona gelininle aynı yılın içinde hamile kal diye?" Rahmetli yaşına başına bakmadan büyükbabama son dakika golü atıp karşımdaki bu gereksizi yapmıştı. Çocukluğum amcamı dövmekle geçmişti. Aynı yaşlarda olduğumuz için haliyle aynı sınıfa gidiyorduk. Okuldakilere amcam olduğunu söyledikçe benden bir posta dayak yiyordu. Aynı şekilde Çağıl'da onu amcası olarak kabul etmedikçe o da Çağıl'ı dövüyordu.

Yeğenleri konusunda bir tek Defne ve Levent'ten yana şansı yaver gitmişti çünkü bir tek onlar Gurur'a amca diyordu. Defne on üç yaşında olmasına rağmen kendinden üç yaş küçük Gurur'a amca diyerek onu şımartırdı. Defne her konuda çok iyi ve düşünceliydi. Bizden büyük olmasına rağmen şimdilerde ben ve Gurur otuz yaşına gelmiştik. Defne ise hep on üç yaşında kaldı, hiç büyüyemedi.

"O," dediğimde gerildiğim için sesim kısık çıkmıştı. "Annesine benziyor mu?" Ayık kafayla umurumda olmayacak bir çocuğu sarhoşken merak etmiştim. Belki de annesi aklıma geldiği içindir.

Gurur'un gülüşü solarken içini yakan nefesi koyuverdi. Kimden bahsettiğimi anladığı için başını kederli bir şekilde salladı. "Görünüşü değil ama huyu aynı annesi gibi. Kimse hakkında kötü bir düşüncesi olmayan, her daim mutlu olmasını bilen bir genç kız. Karıncaya bassa bile üzülüp ağlayacak kadar iyi. Fazla iyi Karun," diyerek gözlerime baktı. "Bu dünyaya ait olmayacak kadar saf ve temiz." Nadiren gördüğüm nem gözlerinde yer edindi, başını eğdi ve bakışlarını kaçırdı. "Zaten yakında buraya da ait olmayacak, bir avuç toprak alacak onu."

"Ona bağlanmış gibisin."

"Neden şaşıırıyorsun?" Başını kaldırıp sinirli gözlerini bana dikti. "Hepiniz ona sırt çevirdiniz lan! Onu baban olacak itin adamlarından kaçırdığımda daha on yaşıındaydım! Yetişmeseydim infazı gerçekleşecekti. Sen ablan için yas tutarken ben onun kızını babandan kurumak için bir yurda bıraktım. Onu Kalender soyadından muaf tutarak yaşatmaya çalıştım." Bu konuda kendisini asla affetmeyecekti ama asıl affetmediği bizlerdik. Bebeğin yaşaması için kimse ona destek olmamıştı.

Defne'nin kızını infazdan kurtarıp bir yurda bırakmıştı. Gurur yirmi yaşına geldiğinde artık kendi ayakları üzerinde duran biri olmuştu. Yurda gitmiş ve oradaki on yaşıındaki çocuğu himayesi altına almıştı. Babam Ordu'nun altını üstüne getirse de Defne'nin kızının hangi yurтта olduğunu bulamadı. Gurur yurdun müdürüyle konuşup bebeğin kim olduğunu ve bulunduğunda başına neler geleceğini anlatmış olmalı. Tam olarak ne yaptı, bilmiyorum ama birileri on yaşıındaki çocuğun sözlerine kulak vermiş ve onun emaneti olan bir bebeğe sahip çıkmıştı. Kaldığı yurdun sorumluları yeni doğan bir bebeği babamdan çok iyi gizlemişlerdi.

Onu evlatlık da veremezlerdi çünkü Kalender gibi köklü bir ailenin kanını taşıyordu. Bu yüzden Gurur tekrar onun için gelene kadar bebeğe en iyi şekilde bakmışlardı.

Gurur manidar gözlerle bana bakıp, "Onu gerçekten hiç merak etmiyor musun?" diye sordu. "Adını bile hiç sormadın."

"Daha önce de dediğim gibi o piçle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum," dediğimde tam arkamda duyduğum kırılma sesiyle başımı çevirdim ve

garson kız Melek'le karşılaştım. Elindeki tepsiyi yere düşüren kız benimle göz göze gelince hemen başını eğdi ve yaşlarla dolu gözlerini gizledi.

Düşürdüğü bir tepsi için ağlayacak mıydı?

Kırdığı şeyleri toplamak için eğilince Gurur, "Sen bırak," diyerek bize servis yapan garsona baktı. "Sen topla."

"Sebeup olduğu şeyi kendi toplayacak," dediğimde Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Çatık kaşlarının altından bana bakarken, "Elini keserse belanı sikerim!" deyince kan beynime sıçradı. Bir garson için bana kafa mı tutuyordu?

Masada gözle görülecek bir gerginlik yaşanmaya başladığında sıkıştığım dişlerimin arasından, "Aradan geçen zaman sana kim olduğumu unutturduysa zevkle hatırlatırım!" dedim sert bir sesle.

Bir hışımla ayağa kalktı. "Dene!"

Ayağa kalktığım an Melek hemen kolumu tuttu. "Özür dilerim," dedi aceleyle. Başımı çevirip kolumdaki yabancı parmaklara baktığımda korkarak elini hemen çekti. Göz göze geldiğimizde ise sert bakışlarımı görünce korkusu iyice arttığı için benden uzaklaşmak istedi. Panikleyerek bir adım arkaya doğru atınca kendi ayağına takılıp tökezledi. Yerdeki camların üzerine düşmesini istemediğim için refleks olarak elimi uzattım ve belini tutarak onu göğsüme çektim. Bu tamamen anlık gelişen bir hareketti.

Göğüs kafesime çarparak durunca başını kaldırıp bana baktı. Kollarımın arasına girince kuş gibi titremeye başladı. Şimdi eskisinden daha çok korkuyordu. Başını kaldırıp ürkek bakışlarla bana baktığında gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Endişe etmeyin daha fazla size sorun çıkarmayacağım," dedikten sonra belini benim temasımdan kurtararak benden uzaklaştı. Bakışlarında anlam veremediğim bir kırgınlık varken, "İşi bırakıyorum," dedi.

Gurur az önce onu savunurken şimdi rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Doğru bir karar."

Melek, Gurur'a ters ters bakarak, "Kına yak!" diye ona sesini yükseltti ve sinirli adımlarla locadan çıktı.

Ben ona kızmıştım, Gurur ise onu savunmuştu ama o korkak kız bana değil de Gurur'a mı kızılıyordu? Gurur onun arkasından bakarken gülmeye başladı. "Bu küçük sıçan bir tek bana gelince kaplan kesiliyor. Çok mu yüz verdim ne?"

"Onu tanıyor musun?"

Melek'in arkasından bakmayı bırakıp yerine oturdu. "Tanımıyorum ama dışarıda birkaç kez tesadüfen karşılaşmıştık." Demek bu yüzden onu savunmuştu.

Koltuğa oturup uyaran bakışlarımı ona çıkardım. "Kız yirmi yaşında bir çocuk umarım onun için farklı düşüncelerin yoktur."

İğrenç bir şey söylemişim gibi yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluştu. Yüzünü buruştururken, "O soktuğum aklına ne geldiyse beynini resetle!" dedi. "Kızım yaşındaki biriyle ne işim olur?"

"Kızın yok senin, olsa da yirmi yaşında olmazdı."

"On yıldır Defne'nin kızına babalık yapıyorum," dediğinde bakışları iğneleyiciydi. "Onu yurttan aldığımda ben yirmi o da on yaşındaki bir çocuktı. Sen bir kez bile onu ziyarete gelmesen de ikimiz uzun süre burada yaşadık. O kıza ne olacağını düşünmeden beni ülkemden sürgün ettin ama ben yine onu yanıma almanın bir yolunu buldum." Sinirden şakaklarındaki damarlar seğirirken, "O uzun zamandır benim kızım ve onu korumak için her şeyi yaparım!" dedi. Bunun benim için bir uyarı hatta bir tehdit olduğunu anlamayacak kadar aptal değildim.

Daha fazla Defne'yi bana hatırlatacak bir konuda konuşmak istemediğim için, "O kızla birlikte burada uzun süre kalmak istiyorsan rahat dur," dedim. "Ümit ile uğraşmayı bırakacak ve onun kızını boşayacaksın!" Artık bu konuda daha fazla şikâyet almak istemiyordum.

Sırıtarak, "Hayır," dedi kararlı bir sesle. "O itten geriye bir şey kalmayana kadar durmayacağım."

Sakinleşmek için üstün bir çaba harcarken, "Kan davasına çevirme bu işi, söz verdim Gurur!" dedim. Durumun ehemmiyetini artık anlamalıydı. "Senin yüzünden bir kez daha o kıza zarar gelirse seni ben öldürmek zorunda kalacağım. Beni buna zorlama!"

"Benimle ilgili bir konuda söz verirken nasıl biri olduğumu çok iyi biliyordun." Geri adım atmayan inatçı bir tutumla kaşlarını çatı. "O it benim nişanlımı öldürdü! On yedi yaşından beri sevdalı olduğum ve düğün için gün saydığım kızı gözlerimin önünde öldürdü!" diye bağırarak elinin tersiyle masadaki çoğu şeyi yere devirdi. "Beni kalleşçe pusuya düşürdü ve gözlerimin önünde nişanlımı öldürdü! Hiçbir şey yapamadım çünkü her şey çok hızlı gelişti. Duramam Karun, beni durdurmanın tek yolu öldürmekse o zaman gerekeni yapacaksın!" dediğinde son söyledikleri bana istemsizce Bige'yi hatırlatmıştı. Bir seferinde o da buna benzer bir şeyler söylemişti.

Hepsi elbirliğiyle işimi o kadar çok zorlaştırıyordu ki hangisine yetişeceğimi şaşırmıştım. Düşmanlarım bir yandan saldırıyor ailem diğer yandan. Bezmiş durumdaydım. Gözlerimin içine yemin eder gibi baktı ve "Ümit benden bir kız aldı karşılığında bende onun kızını alacağım," dedi iğrenircesine. Yeşil gözleri adeta o kıza duyduğu nefreti haykırıyordu. Nefret ettiği bir adamın nefret ettiği kıızıyla evlenecek kadar şuursuzdu.

Onunla ne yapacağımı bilmez bir halde önüme döndüğümde kulüpteki hareketli müzik bir anda durdu. Daha önce burada hiç çalmayan bir şarkı doğrudan nakarat kısmından giriş yaptı. Evet, şarkının başı değil, nakarat kısmı çalmaya başlamıştı. Varlığını unuttuğum kalbim önce küçük ritimlerle hâlâ orada olduğunu bana hatırlattı, daha sonra da şahlandı. Heyecanımın büyüklüğü kalbimin hızıyla yarıştı. Dudaklarım kıvrıldı, gülümsedim. Karım nerede olursa olsun, "*Çağırın gelsin,*" demeyi çok iyi biliyordu. Evet, bu şarkının anlamı buydu.

Sessizliğimi koruyarak şarkının sözlerini dinlemeye başladım çünkü üst üste bir tek nakarat kısmı çalıyordu.

***" Ne zaman bitti, sevdiğimiz şarkı?
Çal bi daha, çal bi daha, geldiğim bilsin.
Onsuzluk yok artık söz verdim kendime.
Niye hâlâ yok, hâlâ yok, çağırın gelsin!"***

Gurur etrafına bakarak, "Bu şarkı da neyin nesi?" deyince uzun zamandır ilk kez keyfim yerine geldiği için güldüm. "Karımdan bir mesaj bu. Beni çağırıyor, kendi tarzıyla."

Bunu yaptırmak için Nedim veya Celil'i araması yeterliydi. Peşinden gideceğime veya dayanamayıp onu arayacağıma çok emindi. Fakat işkence gibi geçen üç aya katlanarak bunu yapmamıştım. Peşinden gitmeyince o da inat edip bana gel dememişti. Böylelikle aramızda soğuk bir savaş başlamıştı. Duruşmaya sadece iki gün kalınca, eğer bir şey yapmazsa boşanacağımı anlamıştı. Bu yüzden inadı bırakıp bir şarkıyla bana gel diyordu.

Gurur, "Gidecek misin?" dedi meraklı bir ifadeyle.

Gülerek arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "O gelecek."

Gittiği gibi gelecekti. Bunun için sadece iki günü vardı.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Bu bölümde Bige'nin Karun'un dengelerini nasıl altüst ettiğini okuduk.

Bige'nin uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu anlayınca Karun bu sefer kaba kuvvete başvurmadı ve onun peşinden gitmedi. Arkasından gitmeyeceğini bekliyor muydunuz?

Karun değil de Kadem'in Bige'nin peşinden gideceğini kimler tahmin ediyordu?

Tabii Kadem'de olmayınca Duha can sıkıntısından yine Karun'a sardı. Bu ikisi farkında değil ama aralarındaki buzlar gittikçe eriyor gibi.

Karun ona kızdığı için Bige'nin peşinden gitmemeye kararlı. Gitmek yerine onun gelmesini istiyor ama aynı şeyleri Bige'den ondan istiyor. Sizce duruşmadan önce hangi taraf bir diğerinin yanına gider.

Bu bölümde Gurur Kalender'de hikâyemize giriş yaptı. Gurur hakkında ne düşünüyorsunuz? Beklediğiniz gibi biri miydi?

Bu bölüm Karun'un anlatımında olduğu için Bige, Kadem, Elay veya Kenan'ı okumak isteyenler bir sonraki bölümü beklemeli.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.❤️

(29) Karım Ol!

"Kötüye kötülükle karşılık vermek her zaman yanlış değildir. Bırak onun içindeki iyiliği başkası arasın, sen değil. Başkalarının iyilik meleği olacağına kendi şeytanın ol."

Üç aylık bir tatil düşündüğümünden de iyi gelmişti. Kendimi dinlemem için geçirdiğim üç ay hem fiziksel olarak hem de ruhsal olarak bana iyi gelmişti. Artık aynaya bakınca eğri bir burun görmediğim için dış görünüşüme olan özgüvenim geri gelmişti. Ameliyat sonrası için olan süreç benim için biraz sıkıntılı geçmişti çünkü yüzümdeki ödemler geçene kadar bir süre dışarı çıkmamıştım. Kimsenin beni şişmiş bir suratla görmesini istememiştim. Yüzüm bakılacak bir hâle gelince de her günümü bir yerleri gezerek geçirmiştım. Haftada iki kez aldığım psikolojik terapiler ise ruhumu dinlendiriyor, iç huzuru bulmamı sağlıyordu.

Her şey çok iyi gidiyordu ama eksikliğini hissettiğim bir şey vardı. Belki de biri... Evet, bu üç ayda eksikliğini yoğun bir şekilde hissettiğim şeylerden biri de Karun'du. Hak etmediği halde onu ve onunla ilgili her şeyi çok özledim. O orada bensiz keyfine bakarken benim burada onu düşünmediğim tek bir saniyem bile olmuyordu.

İçki şişesini kafama diktiğimde sabahın köründe körkütük sarhoş olacak kadar çok içmişim. Sabahın yedisinden beri aç karınla içiyordum. Her şey etrafımda dönerken baygın gözlerle şişeye baktım. "Nasıl gelmez?" Ağlamak isterken sarhoş olduğum için gülmeye başladım. "Suçlu olan ben değilim nasıl gelmez! Narsist herif!" Buraya gelmeliydi. Ben çağırdıysam gelmeli, gelmek zorundaydı çünkü hep gelirdi.

Anlamıyordu, neyi neden yaptığımı hiç anlamıyordu. Gelmesine izin vermedim çünkü bu ayrılıkta ikimizin de yalnız kalıp duygularını

dinlemesini istedim. Birbirimiz için tam olarak ne hissettiğimizi anlamanın tek yolu ayrılıktı. Bu itirafı yapmak hiç hoşuma gitmiyor ama sanırım onu seviyorum. Üç ay boyunca duygularımı enine boyuna tartınca ortaya çıkan tek sonuç buydu, ona olan sevgim. Bunu kabullenmek üç ayımı almıştı. Hak etmediği hâlde onu seviyorum. Bu çok saçma! Bana ettiği onca şeye rağmen nasıl sevebildim onu? Serhat'tan sonra bile uslanmamıştı yüreğim ve gidip Serhat'tan daha kötüsüne vurulmuştu.

Zoruma gidiyordu, Karun'u sevmiş olmak çok zoruma gidiyordu çünkü benim tarafımdan sevmeyi gerçekten hak etmiyordu. Aslında o kimse tarafından sevmeyi hak etmiyordu. Son nefesine kadar yalnızlıkla lânetlenmiş olması için her şeyimi verebilirim çünkü bir yanım onu delice severken bir yanım da ölesiye nefret ediyordu!

"Boşanacak benden." Çağırma cevap vermediyse boşanmayı bekliyordu. "İyi de ben artık boşanmayı istemiyorum ki." Onu sevdiğimi anlamışken nasıl boşanırım?

Bunu engellemenin bir yolu olmalıydı.

Ona gitmek istiyorum ama gururum buna izin vermiyor. Aynı şekilde arayıp gel de diyemiyorum. Ona gel demeden buraya getirmenin bir yolu olmalıydı. Öyle bir şey olmalı ki duyar duymaz hemen uçağa binip bana gelmeliydi. Biliyorum o da gelmeyi çok istiyordu ama tıpkı benim gibi gururdan bunu yapamıyordu. İkimize bir bahane lazımdı. Aklıma bir şeyler geliyor ama ne kadar doğru, bilmiyorum.

Telefonumu alıp ayağa kalktığımda fazla içmekten başım dönüyordu. Mesajlara girip Kadem'e yazdım. **"Üç aydır burada beni takip ettiğini ve yan odamda kaldığını biliyorum. Otelin barındayım buluşalım,"** diye yazdıktan sonra telefonu masaya bıraktım. Birini sinsice takip etmek ona göre bir şey değildi, fazla dikkat çekiyordu.

Ayakta durmakta güçlük çektiğim için tekrar kalktığım sandalyeye oturdum. Burası neden bu kadar dönüyordu? Bir süre sonra görüş açıma Kadem girdi. Aceleyle odadan çıkmış olmalı ki ceketini daha yeni giyiyordu. Gömleğinin yakasını düzeltirken etrafına bakıp beni bulmaya çalıştı. Bar tezgâhının önünde oturup içtiğimi görünce yüzünü hoşnutsuzluk

içinde buruşturdu. "Bu saatte içtiğine inanamıyorum," diyerek bana doğru yürümeye başladı. Otelin barı her saat açıksa istediğim kadar içebilirim.

Yanıma gelip burnunu tutarak etrafındaki yoğun alkol kokusunu eliyle dağıtmaya çalıştı. "Leş gibi içki kokuyorsun!"

"İçtiğim için olabilir mi?"

"Evet."

"Zeki çocuk seni."

Alkolden dolayı tiksinierek bana bakarken, "Dalga geçmeyi bırak," diyerek beni tersledi.

Başımı kaldırıp dağınık saçlarımin arasından baygın gözlerle ona baktım. "Burada olduğumu nasıl anladın?" dediğinde gülmeye başladım. "Karşı odama sık sık giden çileklerden." Odadan dışarı çıktığımda birkaç kez oda servisinin onun odasına çilek taşıdığını görmüştüm.

"Neden peşimden geldin?" dediğimde tam cevap verecekti ki, "Ya da boşver şimdi zamanı değil," dedim ve ayağa kalktım. "Yapmamız gereken daha önemli bir şey var." Onu bırakıp sarsak adımlarla yürümeye başladığımda arkamdan, "Nereye?" diye söylendi ama beni takip etmeyi de ihmal etmedi. Gittiğimizde görürdü nasıl olsa.

Küçük bir suça karışacağımızı şimdilik bilmese de olurdu.

Sürprizi bozmak istemeyiz, değil mi?

Kadem ile birlikte arabanın içindeyken karşımızda duran banka şubelerinden birine bakıyorduk. Büyük bir bankaya giderek yarın tüm gazete manşetlerini süslemek istemediğim için küçük bir şubeyi seçmiştim. Birazdan yapacağım skandal hiçbir zaman medyaya yansımamalıydı. Bu yüzden özellikle küçük bir şube olmalıydı. Arabadan indiğimde hâlâ başım döndüğü için topuklu ayakkabıların üzerinde zor duruyordum. Düşmemi

istemediği için Kadem koluma girerken, "Burada ne işimiz var?" dedi meraklı bir ifadeyle. "Para mı çekeceksin?"

"Evet," diyerek kıkırdadım. "Para ekeceğim." Aslında fena fikir değildi ama hırsızlık bana yakışmazdı.

İçeri girdiğimizde sırada bekleyen birkaç kişi dışında pek kimse yoktu. Kapının yanında duran güvenlik görevlisine gülümsedim ve sarhoş adımlarımı buradaki müşterilerle ilgilenen kadına doğru attım. Sıradakilerden biri sıraya geçmem için beni uyardı ama onu dinlemedim. ıkan homurtulardan rahatsız olan Kadem, "Sıraya geç," diyerek beni uyarınca durdum ve ona doğru döndüm. "Sırada kimse yok ki neden sıraya gireyim?"

Göz devirerek bekleyen beş kişiyi bana gösterdi. "Onlar ne oluyor?"

Gülerek, "Onların hiçbiri birazdan burada olmayacak," dedim ve ona iyice yaklaştım. "Başım çok dönüyor," diye mızızlanıp göğsüne sokulduğumda kollarımı beline sardım.

Aramız uzun zamandır limoni olduğu için ona sarıldığımda heyecanlandı. Heyecanını başımı yasladığım göğüs kafesinin içinde hızlanan kalbinden anlıyordum. Aramızdaki buzları eritmemizi istiyordu. Onun Uğur olduğunu öğrendiğim günden beri sanki birbirimizden iyice uzaklaşmıştık. "Otele geri dönelim biraz uyu," dediğinde bana sarılmaya hazırlanıyordu ki elimi ceketinin altına soktum ve belindeki silahı aldım. Böylece ona yaklaşmaktaki asıl amacımı belli etmiştim.

Silahı aldığım an Kadem'den uzaklaşıp, "Kimse kıpırdamasın bu bir soygundur!" dedim. Bu repliği hep kullanmak istemişimdir.

Elimdeki silahı tezgâhın arkasında duran kadına doğru tutmuştum ama yönüm Kadem'e bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bembeyaz olmuş bir suratla bana ve elimdeki silaha baktığını gördüm. Doğru gördüğüne ama en önemlisi doğru duyduğuna emin olmak ister gibi bana bakıyordu. Kahverengi gözleri irice açılmış, dudakları aralıklı ve yüzündeki şoke olmuş ifadeyle bana bakıyordu. Çok sonradan konuşmayı başarıp, "Uyuyorum, yatağımdayım ve sen bir bankayı soymak için beni

kullanmadın," dedi. Kendini buna inandırmak ister gibi gözlerini kapatıp saymaya başladı. Gözlerini tekrar açınca kendisini yatağında bulacağını mı sanıyordu?

Kadem gözleri kapalı saymaya başlamışken, "İndir o silahı!" diyen bir ses duyunca başımı kapıya doğru çevirdim. Güvenlik görevlisi silahını çıkarmış bana doğru tutuyordu ama buradaki insanlar kaçmak için ona çarptıkça yeteri kadar odaklanamıyordu.

Baygınlık geçirir gibi göz devirip Fransızca, "Buna gerek yok otuz saniye içinde işim bitmiş olacak," dedim. Elleri yukarıda korkudan tir tir titreyen kadını işaret ettim. "Tabii hanımefendi alarm sistemini harekete geçirecek tuşa basarsa." Bu kadın polisleri çağırmayı düşünmüyor mu?

Güvenlik görevlisi silahı bana doğru tutarken gözlerini bile kırpıyordu. Tabii o esnada Kadem'de saymayı bırakıp gözlerini açmıştı. Değişen bir şey olmadığını görünce nihayet özüne dönüp, "Lan!" diye bağırdı telaşlı bir sesle. "Banka mı soyuyorsun fakir!"

"Zenginim ben bir kere!" Soymuyorum burayı, soyacakmış gibi yapıyorum. Arada çok fark var bir kere.

"Hanımefendi elinizde bir silah var," dedi güvenlik görevlisi.

"Amacım soygun değil."

Tezgâhın arkasında duran kadın, "Ka-kasayı açmam için ellerimi indirmem gerekiyor," dedi titreyerek.

"Hayır, o kasayı açmıyorsun!" dedim.

Kadem beni gösterip aceleyle, "Bu soyguncu ayyaşı tanımıyorum!" dedi.

"Biri artık şu alarma basıp polisi çağırabilir mi?" diye bağırdım.

Arka taraftaki masalarda duranlardan biri, "İndir o silahı!" diye bağırdı ve çekmecedan çıkardığı silahı bana doğru tuttu. Aynı şekilde orada duran güvenlik görevlileri de silahlarını bana doğru tutmuştu.

"Şaka mı bu?" Sinirlenerek kaşlarını çatmış. "Zaten indireceğim. Sizce banka soymak istesem böyle mi soyarım?" Her işin kendine göre bir usulü olduğunu anlamıyorlardı.

Kadem vurulmamdan korktuğu için hemen önüme geçip, "Efil ver şu silahı!" diyerek elini bana uzattı. Tam o esnada alarm ötmeye başlayınca gülümsedim. "Şükürler olsun biri bunu yaptı." Silahı Kadem'e uzattım. Artık polisler gelip bizi alabilirdi. Planladığım gibi kısa ve acısız oldu.

Silahı Kadem'e verdiğim an güvenlik görevlisi, "Ellerini yukarıda tutarak diz çök!" dedi ve aynı zamanda namluyu Kadem'e doğru çevirdi. "Silahı kendinden uzaklaştırarak sende aynısını yap!" diye bağırdı.

"Ben ne yaptım şimdi!" diye bağırarak Kadem isyanlardaydı ama kimse onu dinlemiyordu. "Size onu tanımıyorum dedim!"

"Kendisi çocukluk arkadaşım," dedim.

"Şu anda iftiraya maruz kalıyorum," diyerek silahını yere attı ve ayakkabısının ucuyla silaha vurarak kendisinden uzaklaştırdı. "Bu sarhoşu tanımıyorum!" derken ellerini yukarı kaldırıyordu.

"Beni tanımıyorsa adımın Efil olduğunu nereden biliyor? Az önce bana Efil dediğini hepiniz duydunuz."

"Adın Efil mi?"

"Döverim bak seni!"

"Tutuklanırsak bende seni!"

Etrafımızı kuşattıklarında bize ters kelepçe takmak için fazla beklemediler. Kolumuza girip bizi dışarı çıkartırken Kadem hâlâ, "İçeride çilek veriyor musunuz, bari onu söyleyin. Haklarımı bilmek istiyorum!" diye bir şeyler saçmıyordu.

Hayatımın en kısa soygun girişimi bu oldu.

Aslında hayatımın ilk soygun girişimi bu oluyordu.

"Senin alışmayan o beynini silkeleyeyim Efil!" diyen Kadem yan taraftaki hücrenin içinde dönüp duruyordu. "Karışmadığımız bir tek banka soygunu kalmıştı!"

"Ya fena mı oldu biraz aksiyon yaşadık." Beni hiç anlamıyordu.

Demir parmaklıklara sertçe asılarak, "Lan tutuklandık geri zekâlı!" diye bana bağırdı. O parmaklıklar olmasaydı hücreme dalıp beni paralayacağına eminim. "Fransızların bankasını soymaktan tutuklandık!" Sinirle demir parmaklıklara tekme atıp kızgın bakışlarını bana çıkardı. "Banka soyacağımızdan benim niye haberim yoktu?"

"Söyleseydim sürprizi kaçmaz mıydı?"

"Kaçsaydı lan, o arada belki bizde kaçardık!" dediğinde gülmeye başladım, iyice delirdi.

Bizi tutuklayıp en yakın polis departmanına teslim etmişlerdi. Kimlik ve pasaport bilgilerimize çok kolay ulaştıkları için Fransız konsolosluğu Türkiye'deki yakınlarımızla iletişime geçmiş olmalıydı. Dört saattir nezarette olduğumuzu düşünürsek Karun oktan Fransa'ya gelmiş olmalıydı. Türkiye'den Paris'e uçak üç buçuk saat sürüyordu, yani çoktan gelmiş olmalı. Haberi alır almaz yola çıksa şu dakikalarda gelmiş olması lazımdı.

Bu dört saatte tek yaptığım rahatsız edici zemine uzanıp bir güzel uyumaktı. Dün gecedен beri çok az uyumam ve sarhoş olmam deliksiz bir uyku çekmemi sağlamıştı. Uyandığımda içkinin tesirinden biraz çıkmıştım ama Kadem'in söylemleri hâlâ devam ediyordu. Uyurken de bana kızılıyordu ben dört saat sonra uyandığımda da. Acaba hiç yorulmuyor mu? Bu kadar konuşmaya çene dayanmazdı.

Kapının sesini duyunca oturduğum zeminden ayağa kalktım. İçeriye polis memurlarından biri girip koridorda nöbet tutan arkadaşlarının yanına doğru koştu. "Karun Kalender ve Duha Tunus burada!" dediğinde adam onları burada görmenin heyecanını yaşıyordu.

O ikisini gerçekten de herkes tanıyordu. Uluslararası tanınıyoruz derken artık şaka yapmadıklarını biliyorum. Karun'un burada olduğunu duyunca rahat bir nefes aldım. Büyük bir zafer kazanmış gibi dudaklarım kıvrıldı. Karun Fransa'ya gelmişti. Geleceğini zaten biliyordum ama o, son ana kadar bana geleceğini bilmiyordu.

Kadem duyduklarından sonra sırttan yüzümü görünce bir küfür savurup, "Bütün bunlar onu ayağına getirtmek için miydi?" dedi şaşkınlıkla. "Başka bir ülkede ciddi bir suça karışırsan konsolosluğun ilk arayacağı kişi en yakınındakiler olur ve birinci sırada kocan geliyor." Hayretler içinde kalmış gibi irice açtığı gözlerle, "Sen çıldırmışsın!" dedi. "Kocanı ayağına getirtmek için banka soymak nedir lan!"

"Ama işe yaradı."

Deli danalar gibi hücrenin içinde dönerken, "Çılgın çıkacağım ben bu kızın yanında!" diye söylenip çatık kaşlarla bana baktı. "Onu görmek istiyorsan normal insanlar gibi sende kocana gidebilirdin ya da arayıp gel diyebilirdin."

Anlamaz gözlerle ona baktım. "Normal miyim ben Kadem?" Bence değilim.

"Efil!"

"Bağırma bana!" dedim trip atar gibi. "Bende bilirdim ona gel demeyi ama o zaman ne heyecanı kalırdı?"

"Heyecan anlayışın banka soymak mı?"

"Ya ben soymadım ki o bankayı!" Sürekli soymak deyip sinirlerimi bozuyordu. "Sadece bu bir soygundur dedim hepsi bu."

Gözlerini kısarak bir aptala bakar gibi bana bakmaya başladı. "Bunu yaparken elinde bir silah ve yanında da ben vardım."

"Senin üzerine ruhsatlı bir silah," diyerek ona sevimlice gülümsedim. "Bu detayı atlama lütfen."

"Yalnız ben değil, kimse atlamadığı için buradayım!"

"Ama çok üzerime geliyorsun," diyerek suratımı astım. Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurup nemli gözlerle ona baktım. "Görmüyor musun, bende çok müşkül bir durumdayım."

Hayvan herif zerre kadar etkilenmeden, "Senin müşküliyetini silkelerim Efil!" dedi kızgınlıkla. "Senin yüzünden müebbet yiyeceğiz."

"Kocam çıkartır beni."

"Bekle çıkartır salak," diyerek bana ters ters bakmaya başladı. "Çekip gittiğin için adam zaten kızgın üstüne bu yaptığın da eklenince artık hiç görmek istemeyecek. Hemen geri dönüp yarınki duruşmada seni boşayacaktır." Hiç sanmıyorum çünkü dediği gibi olsaydı buraya gelme zahmetinde bile bulunmazdı. Bizzat gelmek yerine telefonu kapatır ve yarınki duruşmaya kadar beklerdi.

Memurlardan birine gelen telefonla dikkatimiz ona yöneldi. Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra Fransızca, "Anladım," dedi. Onların dilini konuşabiliyor ve anlıyordum.

Bize doğru dönüp, "Avukatınızı aramak isterseniz size telefon görüşmesi sağlanacak," dediğinde işte şimdi korkmaya başladım. Avukat mı? Neler oluyor?

Kadem ile göz göze geldiğimizde tıpkı benim gibi suratı bembeyaz olmuştu. "O ikisi bizi dışarı çıkarmayacak," dediğinde bir tek koca karılar gibi dizlerine vurup ah etmediği kalmıştı.

Hayır, bizi burada bırakamazlar .

O kadar da adi olamazlar, değil mi?

"Karun Bey ile görüşmek istiyorum!" Yürüyüp kapıya yaklaştım ve demir parmaklıkları tuttum. "Onunla konuşmak istiyorum çağırın gelsin!" Beni burada bırakamazdı.

Aval aval yüzüme bakmak dışında hiçbir şey yapmayan memurlar sinirlerimi bozuyordu. "En azından ona benden küçük bir mesaj iletin. Karun Bey'e burada hiç pencere olmadığını söyler misiniz?" Bunu duyduğu an bana ders vermek yerine beni hemen çıkartacaktır. Uzun süre kör olan biri için penceresiz bir yerde durmak zulümdü. Bu kadarını anlayacağını umuyorum.

Memur başını sallayarak dışarı çıkınca bize düşen beklemektir. Bu üç ayda yokluğum onu birazcık bile değiştirdiyse mesajıma kayıtsız kalamazdı. Eğer hâlâ aynı narsist kişiyse görmezden gelerek beni süründürmeyi tercih edecektir. Bakalım hangisi olacak?

Yaklaşık on dakika sonra aynı memur içeri girerek hücremin kapısını açtı. "Karun Bey sizinle görüşmek istiyor," dedikten sonra geçmem için kenara çekilince gülümsedim. Anlaşılan büyük değişim vardı.

Kapıya doğru yürürken iyice telaşlanan Kadem, "Ben ne olacağım?" diyerek parmaklıklara asıldı. "Bütün bunları başıma açan o, onu niye çıkartıyorsunuz!"

"Ben ne yaptım ya şimdi?"

"Sektir git lan daha ne yaptım diyor!" diye bana kızınca gülmeye başladım. Bana ne ya o da Duha'ya mesaj göndersin.

Yanımda yürüyen memuru takip ederek bir üst kata çıktım. Bir kapının önünde durup içeri girmem için beni bekledi. İçeride beni neyin beklediğini çok iyi bildiğim için derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Emrivaki bir şekilde onu Fransa'ya getirdiğim için canıma okuyacaktı. İçeri girdiğimde polis memuru bizi yalnız bırakmak için kapıyı arkamdan kapattı. Karun pencerenin tam önünde duruyordu ama bana bakmak yerine bana sırtı dönüktü. Ellerini cebine koymuş bir halde pencereden dışarıya bakıyordu lakin burada olduğumu çok iyi biliyordu.

Kapının önünde dikilirken kısık bir sesle, "Merhaba," dedim. Böyle anlarda aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Bana doğru dönmeye tenezzül etmezken, "Sana bir türlü öğretemediğim tek şey kısık çıkan bu sesin," dedi. Sesi o kadar boştu ki ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Seni duymam için daha yüksek sesle konuşmayı öğren. Ben baban değilim benim yanımda sesin kısık çıkmasın." Bir süre sustu ve tekrar devam etti. "Suçlu olsan bile..."

Sırtıyla bakışırken görmese bile başımı salladım. "Tamam," dedim ama sesim öncekinden daha kısık çıkmıştı.

"Tekrar uyarmayacağım!"

"Benden bir şeyler isterken yüzüme bak!"

Sonunda sesim istediği yükseklikte çıktığı için yavaşça bana doğru döndü. Üç ay sonra onu görünce kalbim bir anda hızlanmaya başladı. Ritmi o kadar arttı ki odanın içine yayılıp onun kulaklarına ulaşacak diye korktum. Saklayamadığım özlem dolu bakışlarım yakışıklı yüzünün her santiminde oyalanıyor, sadece bakışlarımla hasret gideriyordum. Hiç değişmemişti hem de hiç. Kumral saçlarının uzunluğu bile hâlâ aynıydı ne uzatmıştı ne de kısaltmıştı. Hatta çenesini süsleyen seyrek sakalları bile aynı kısalıktaydı. Beş santimi kesmeyen kirli sakalı ona gerçekten çok yakışıyordu. Ne yazık ki bakışları da hiç değişmemişti. Yüzündeki sertlik tıpkı eskisi gibi gözlerinin mavisine yansıyor, ona bakanları ürkütüyordu.

Ben onu izlerken o da en ince ayrıntısına kadar baştan ayağa beni izliyordu. Gözleri yeni yaptırdığım burnumdan haddinden fazla oyalanarak vücuduma kaydı. İnce askılı atlet ve kısa eteğime bakarken, "Zayıflamışsın," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Yemek yemiyor musun?" Verdiğim iki kiloyu hemen fark etmişti.

Bugün karıştığım olay yüzünden her an bana kızacakmış gibi tetikte dururken, "Sen çok iyi görünüyorsun," dedim asık bir suratla. "Anlaşılan yokluğum sana yaramış. Neden geldin?"

"Neden mi geldim?" Yüzsüzlüğüm karşısında yaşadığı öfkeyi gizlemeye çalışırken, "Planın beni ayağına getirtmek değil miydi?" dedi sinirli bir sesle. "Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum!"

"Yaptığım şeyin seninle bir ilgisi yok, sarhoştum." Sarhoşken yaptığım şeylerin mesuliyetini kabul etmiyorum. "Beni buradan çıkarttıktan sonra Türkiye'ye dönebilirsin."

Son söylediklerimle sakın yüzü değişirken yüzünde kanımı donduran bir ifade oluştu. "Seni burada çıkartacağımı sana düşündüren nedir?"

"Bu kadar acımasız olamazsın."

"Senin olduğundan daha fazla mı?"

"Ben sana ne yaptım? Üç aydır yanında bile değildim."

Sanki en büyük kötülüğü yokluğumla yapmışım gibi kaşlarını çatarak konuşmak için dudaklarını araladı ama son anda diline pelesenk vurdu ve sustu. Söyleyeceği şeyleri yuttuktan sonra sakinleşmek için birkaç kez derin nefesler aldı. "Boşanmak için avukatına vekalet verdin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Henüz değil."

Bundan memnun kalmış gibi başını sallayarak, "Peki, buradan çıkarsan yarın o mahkeme salonunda olacak mısın?" diye sordu.

Tam evet diyecektim ki fark ettiğim şeylerle, "Hayır, tabii ki!" dedim hızlıca. Aceleyle ona doğru yürüyüp karşısında durdum. "Ben senden hiç boşanır mıyım?" Yahu sıkıysa boşanacağım de. Bu hayvan herif sırf boşanma olmasın diye beni yarına kadar burada tutardı.

Ciddiyetimi ölçmek için tek kaşını yukarı kaldırıp gözlerini kıstı. "Boşanmaz mısın?"

"Asla kocam."

"Kocam deme sana hâlâ kızgınlım!"

"Ama bugün evliliğimizin son pazarı."

"Son mu? Ulan daha az önce boşanmayacağım diyordun!" Kaşlarını çatarak hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Dışarı çıkmayı başarırsan boşanırsın."

İçeride kal da aklın başına gelsin Allah'ın cezası!"

"Ya ben ne dediğimi biliyor muyum!" Koşarak hemen önüne geçtim. Kapının önünde durup dışarı çıkmasın diye kollarımı iki yana açtım. "Madem istemiyorsun boşanmayız."

Sanki anlamamı istediği çok önemli bir şey vardı ama ben bir türlü anlamıyordum. Bu yüzden yüz hatları gerilirken, "Sadece benim istememle değil, senin de istemen çok önemli!" dedi sıkıntılı bir sesle.

Kollarımı yanıma indirip somurtarak başımı eğdim. "Bankayı soymadım sadece soyuyormuş gibi yaptım ama sen beni burada bırakacaksın." Başımı kaldırıp asık bir suratla ona baktım. "Elalemin kocaları hiç böyle yapmaz."

"Çünkü onların karısı eline bir silah alıp bir banka soygununa karışmıyor!"

"Yöntemlerim tartışmaya açık değil."

"Başlarım o yöntemlere!" diye bana bağırdığında korkuyla irkildim.

"Şu hâle bak karım banka soymaya teşebbüsten gözaltına alınmış!" Bulunduğumuz yeri işaret etti. "Sen hâlâ başına nasıl bir bela aldığının farkında değilsin, değil mi? Burada işler Türkiye'deki gibi yürümez, srhoştum deyip sıyrılamazsın! Yargıcını ayrı jürisini ayrı ikna etmelisin. Suçlu bulunduğunda pasaportunu iptal edip seni sınırdışı ederler ve Türkiye'deki yetkililere teslim ederler! Oyun değil bu!" dediğinde işte şimdi içkinin tesirinden çıkıp durumun ciddiyetini anlamaya başladım. Kahretsin, bu sefer çok ileri gitmiştim.

Ne yapacağımı bilmez bir halde ona bakarken, "Yani ben şimdi tutuklanacak mıyım?" dedim titrek bir sesle. İnce bileklerimi ona gösterdim. "Kelepçe mi takacaklar bana?" Gözlerime akın eden yaşlar titreşirken, "Bir daha büyükbabamı göremeyecek miyim? Ama ben onu özlerim ki," dedim ağlamaklı bir sesle.

Kollarını göğsünde birleştirip, "Üç aydır onsuz çok iyi idare ettiysen otuz yıl daha idare edebilirsin," dedi.

Dehşete kapılarak, "Otuz yıl mı?" dedim afallayarak.

Sert duruşundan ödün vermeden başını ağır ağır salladı. "En az otuz yıl yersin o da en az," dediğinde beti benzim attı. Bunu görünce sanki bir an gülecek gibi oldu ya da bana öyle geldi, emin değilim.

"Be-ben," dedim ama alacağım cezayı düşününce konuşmaktan bile güçlük çekmeye başladım. "Ben biraz ağlayacağım," dedim kısık bir sesle.

"Hayır!" diyerek beni uyardı ama yere çöküp bağdaş kurarak oturdum. Ellerimi önümde birleştirip başımı eğerek ağlamaya başladım. "Şurada az bir şey ağlayıp sonra giderim ben," diye hıçkırdım. "Otuz yıl ceza mı olurmuş ama iyi olacağım." Salya sümük ağlarken başımı hızlıca salladım. "Biraz ağlar sonra cezamı çekmek için giderim ben."

Gülüşünü duydum. "Hiç bana şirinlik yapma kalk ayağa," diyen sesi eğleniyor gibi çıkıyordu. "Merak etme iyi bir koca olarak içerde sana bakarım."

"Ama hâlâ içerde diyor bu." Zırlı zırlı ağlarken, "İçerde çürümek için fazla güzelim," diye fısıldadım gözyaşları içinde. "Burnumu cezaevindeki mahkûmlar için yaptırmadım."

"Onu soyguna karışmadan önce düşünseydin," dediğinde üzüntümden zevk aldığı için sesi her an gür bir kahkaha atacakmış gibi çıkıyordu. "Bir banka soygunumuz eksikti. Becerse içim yanmayacak ama o da yok!" He becerseydim sorun yok yani.

Başımı kaldırıp dağınık saçlarımdan arasından tepemde dikilen kalpsize baktım. Islak kirpiklerimi kırptıştırırken, "Amacım soymak değildi diyorum," dedim suratımı asarak. "Sence banka soymak istesem yakalanacak biri miyim? Çıkar beni buradan deneyelim istersen. Sonuçta senin de bankan var."

Karşısında bir zır deli varmış gibi bana bakıyordu. "Benim bankamı soymaktan mı bahsediyorsun?"

"Yapar mıyım hiç kocam. Ya hırsız mıyım ben?"

"Öylesin."

"Senden hiçbir şey çalmadım. Bir şey çalmışım gibi konuşma."

Yüzündeki alaycı ifade silinirken tüm ciddiyetiyle bana bakıp, "Saka," dedi kederli bir sesle. "Benden ne çaldığını tahmin bile edemezsin."

Suratımı astım. "Söylemezsen edemem tabii."

Gözleri bir süre sol göğsümün üzerinde oyalandı. "Söylemem için benim de senden bir şey çalmam lazım."

"Uykum var," diyerek somurttum ama belki de hazır olmadığım bir konuyu sonlandırdım.

"Sen git ben nasıl olsa otuz yıl daha buradayım." Tekrar aklıma gelince yine ağlamaya başladım. "Otuz yıl nedir ben orada ne yapacağım sensiz?" Ağzımda kaçırıldıklarımla dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu söylemek zorunda değildim. Kahretsin!

Karşımda bir ayağının üzerine diz çöktü. Duydukları hoşuna gitmiş gibi yüzündeki sert ifade kırılırken dudağının köşesi yukarı doğru büküldü. "Özler misin beni?" dediğinde mavi gözlerindeki sıcak ifade içimi ısıtıyordu.

Cevap vermediğimde, "Saka," diye fısıldayıp elini yüzüme doğru uzattı. Yüzümdeki saçları kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Duymak istiyorum," dedi. "Şu üç ayda beni hiç özledin mi?"

"Beni buradan çıkartırsan söylerim."

"Boşanmayı unutursan çıkartırım."

"Bunu düşüneceğim."

"Düşünmen için önünde otuz yılın var."

"Unuttum ki ne boşanması!"

"Ha şöyle."

Gölerek kollarımı tutup beni ayağı kaldırdı. Önce gözyaşlarımı sildi ama bunu yaparken bilhassa çok oyalanmıştı. Yüzümde gezinen eli aslında gözyaşlarımın bıraktığı izleri silmiyordu, özlediğı bir yüze dokunuyordu. Elini çok uzun süre yüzümde tutamayacağını bildiğı için isteksizce elini indirdi. Karşı karşıya dururken ona sarılmak istiyordum, üstelik o da bunu istiyordu. Fakat bunun için nasıl bir zemin oluşturacağımızı bilmiyorduk. Aramızda henüz itiraf edilmeyen çok şey olduğu için istesek de öylece birbirimize sarılamıyorduk. Tıpkı bugün bir araya geldiğimiz gibi yine bize bir bahane lazımdı. İlk adımı atan kişi olmak istemediğimiz için bahanelerin arkasına sığınmıyorduk.

"Sen sanki üşüdüñ," dedi gergin bir sesle. Üşümediğimi çok iyi biliyordu. "Üşüdüñ mü?"

Hızlıca başımı salladım. "Evet, evet, çok üşüdüm." Ellerimi çıplak kollarıma sürterek, "Burası soğuk oldu sanki," dedim.

Karısına sarılmak için bile ecel terleri döküyordu. "Eğer istersen bana sarılabırsın," dediğinde kelimeler sanki ağzından kerpetenle sökülüyormuş gibi gerilmişti. Boğazını temizleyip yalandan öksürdü. "Isınmak için." Hayatının en zor konuşmasını yapıyormuş gibi ensesini kaşıyıp, "Tabii ısınmak istiyorsan," dedi.

"Hasta olmayayım dimi." Gerginliği bulaşıcı olmalı ki küçük bir sarılmayı bile bizim için güçleştirmişti. Kanıtlayamam ama karşısında gerildiğı tek kadın olduğuma yemin edebilirim. "Sarılayım o zaman ben, yani ısınmak için."

"Tabii," dedi bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi bir tavırla. "Bunun için sana izin veriyorum."

"Sağol."

"Sağ mı olayım?"

"Evet."

"Anladım," dedi.

"Anlamana sevindim."

"Saka."

"Evet?"

"Sarıl artık bana!" dedikten sonra cevabımı bile beklemeden sabırsız bir hareketle beni göğsüne çekti ve kollarını sımsıkı bana sardı.

İtiraf etmese de beni çok özlediği her halinden belli oluyordu. En az onun kadar hatta ondan daha fazla özlediğim için kollarının arasına sokuldum. Göğsünde soluduğum kokusuyla tebessüm ettim. Bu küçük eylem bile bizim için büyük bir adımdı çünkü ilk kez hissettiğimiz duygular yüzünden birbirimizin yanında bocalıyorduk. Karun'a hissettiğim şeyleri daha önce hiçbir erkeğe hissetmemiştim. Ona karşı olan duygularım hoşlantı veya cinsel çekimin çok ötesindeydi. O hepsinin daha fazlasıydı. Bende ona benzer şeyler hissettiriyor olmalıyım ki tıpkı bana olduğu gibi onun da benim yanımda eli ayağı birbirine dolaşıyordu.

"Beni burada bırakmazsın değil mi?" Bu konuda ona hiç güvenmiyorum.

Beni kollarının arasında tutarken başını eğip burnunu saçlarıma gömdü. "Henüz seni bırakmayı isteyecek kadar büyük bir hata yapmadın." Sesi özlem doluydu.

"Ya yaparsam?"

"Cevabını çok iyi biliyorsun." O zaman gerçek anlamda beni bırakırdı.

Karun ve Duha ne yaptı etti ama bir şekilde serbest kalmamızı sağladılar. Bunun için polis departmanına ya yüklü miktarda bağış yaptılar ya da doğrudan rüşvet verdiler. Hangisi bilmiyorum ama bir şekilde serbest kalmamızı sağlamışlardı. Kefaretimizi fazlasıyla ödedikleri çok açıktı. Kadem ile dışarı çıktığımızda Duha ve Karun bizi arabanın yanında bekliyordu. İkisinin korumaları burada olduğu için burada birçok siyah

araba vardı. Kadem havayı içine çekerken, "Özgürlük gibisi yok," dedi huzurlu bir ifadeyle. "Efil bir daha banka soymak istediğinde sakın beni arama, Allah'ın fakiri!"

"Bana bak çok üzerime geliyorsun," diye alınganlık yaptım. "Sarhoştum diyorum nesini anlamıyorsun. Ben ister miydim birinci sınıf vücudumu nezaret köşelerinde görmeyi? Bedenim bana dava açsa müebbet yerim be!"

Yüzünü buruşturarak cık cıkladı. "Senin yüzünden düştüğümüz şu duruma bak. İçeride bana çilek bile vermediler!"

"Zıkkımın kökünü ye tek hücreli yaşam formu!" diye ona çıkıştım. "Alt tarafı beş saat içeride kaldık abartma döverim bak!"

"Hele bir dene!"

Kapının önünde birbirimize saç baş girmek üzereyken Duha'nın, "Oğlum n'oluyor yine orada!" diyen bağirtisini duyunca önümüze döndük. "İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor bunları," diyerek kızıyordu.

Onlara doğru yürürken Duha, "Kadem'i görmeni yasaklıyorum hırsız kuş," dedi ayıplayan bir ifadeyle. "Çocuğu alet etmediğin bir tek banka soygunu kalmıştı." Kazık kadar adam neresi çocuk acaba?

"Bende meraklısı değilim," diye homurdandım.

Arabanın içinde çıkan Celil ve Nedim gülüşünü saklamaya çalışarak bana bakınca, "Gülerseniz gebertirim," diyerek somurttum. "Olay esnasında sarhoş olduğum için mesuliyet kabul etmiyorum."

Celil beni anlıyormuş gibi başını sallayıp, "Sizden beklemediğimiz bir performans değil sonuçta," dediğinde adi herif eliyle dudaklarını kapattı ama elinin altında kıs kıs gülüyordu.

Asık bir suratla onlara doğru yürürken, "Ne demek benden beklenen bir performans?" diyerek ona çıkıştım. "Her gün banka soymuyorum herhalde."

"Aslında size çok kırıldık, Bige Hanım," diyen Nedim bıyık altından gülmeye devam ediyordu. "Çağırsaydınız bizde gelirdik."

"Bana bak yakışıklısın diye sana işkence etmeyeceğimi düşünme," dediğimde yakışıklı kısmını Karun duymasın diye kısık bir sesle söylemişim. "Oturur yere ağlarım görürsün!" diye onu tehdit ettiğimde ikisi de gülüşünü durduramadı.

Daha sonra Celil'in eğlenen bakışları Kadem'i buldu. "Seni nasıl buna dahil etti?"

Bana ters ters bakan Kadem, "Hiç sorma," dedi. "Hanımınız bana saka yaptı!" Uyuz herif bilerek saka diyordu.

Karun yanımıza gelince Kadem bizi bırakıp Duha'nın arabasına doğru yürüdü. "Abi?" dediğinde Duha ona tripliymiş gibi göz ucuyla öylesine baktı. "Bana bir daha abi deme," dedi tavırlı bir sesle.

Kadem hızlıca başını salladı. "Tamam, Duha."

"Ulan puşt dünden razıymışsın adımı söylemeye!"

"Sen deme dedin."

"Sen de ne meraklıymışsın adımı söylemeye."

"Abi sen bana kızgın mısın?"

"Belli olmuyor mu?"

"Olmuyor."

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın sus Kadem!" dedikten sonra arabanın arka kapısını onun için açtı. "Geç şu arabaya. Bir kuş uğruna bizi rezil ettiğin yetti!" dedikten sonra açtığı kapıya bakıp kaşlarını çattı. "Ben niye açıyorum lan senin kapını, şoförün müyüm ben!" diyen dengesiz kapıyı sertçe kapatarak ön koltuğa geçti. Kapısını kapatmadan hemen önce, "Çekip gittiği için gönlümü de almıyor piç kurusu!" diye söyleniyordu. "Çok

kırıldım, çok!" diye arabanın içinde bağırp sesini bilerek Kadem'e duyuruyordu.

Kadem gülerek arabanın arka koltuğuna binince kısa sürede burada ayrıldılar. Onlar gidince bizde burada daha fazla oyalanmak istemedik. Burada bir kişinin eksikliğini hissedince etrafıma bakıp, "Furkan nerede?" dedim onu bulmaya çalışarak. Benimle dalga geçme fırsatını kaçırarak biri değildi.

Karun beni beklemeden arabaya binerken, "Cehennem dibinde!" deyince Furkan'a bir şey yaptığını anladım. O gün bana arabanın anahtarını verdiği için başının belaya gireceğini biliyordum. Döndüğümde bu konuyla ilgileneceğim. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

Arabaya bindiğimde onun yanına oturmak yerine karşısına oturdum. Celil bizim için arabanın kapısını kapatınca araba hareket etmeye başladı. Şoförün olduğu kısım paravanla kapalı olduğu için arabanın içinde karşı karşıya oturuyorduk. Yanını işaret etti. "Buraya gel."

"Neden?"

Huzursuz gözlerle bana bakmaya başladı. "Yanıma oturman için bir nedene mi ihtiyacın var?"

Omuz silkerek camdan dışarıya bakmaya başladım. Hafif sinirli bir sesle, "Durduk yere yine neden soğuk yapmaya başladın?" dedi.

"Yorgunum Sanrı," diyerek onu geçiştirdim. Başımı cama yaslayıp esnedim. "Otele kadar biraz uyuyacağım."

"Dizimde uyuyabilirsin." Kafamı çevirip ona baktığımda yanında iki boş koltuk vardı. Oraya uzanıp başımı dizine koysam daha rahat uyurdum. "Hayır," dedim.

Bana karşı anlayışlı olmaya çalışarak, "O zaman omzuma yaslanarak uyu," dedi ilgili bir sesle. "Cama yaslanmaktan daha iyidir."

Yine, "Hayır," dediğimde bu sefer açıkça kaşlarını çatı. "Senin sorunun ne? Ne geçiyor yine o siktiğim aklımdan!"

"Aklıma sövüp durma!"

"Bir şeye sövmem için önce olması gerekiyor!"

"Akılsız mıyım ben? Durdur şu arabayı ineceğim!"

"Saka!" diyerek çatık kaşlarla sert bir dille beni uyardı. "Ben sabırlı bir adam değilim, uzun süre beni peşinden koşturamazsın. Sana gösterdiğim iyi niyeti suistimal etmeyi bırak!"

Dik dik ona baktıktan sonra yüzümü buruşturup camdan dışarıya baktım. "Bana bakarken burnunu mu kırıştırdın sen?" Sinirli sesini duymazdan gelerek başımı cama yasladım ve gözlerimi kapattım. "Ya sabır!" dediğini duysam da gözlerimi açmadım. "Suç bende bırakacaktım senin gibi bir manyağı orada!"

"İçine içine konuşma uyuyacağım."

"Dışımnda konuşuyorum Allah'ın cezası!"

"Kibar bir hanım olduğum için daha fazla seninle münakaşa etmeyeceğim."

"Yavrum senden daha şirretini tanımıyorum, ne kibarlığından bahsediyorsun?"

"Karun bana iftira atıp durma uyuyacağım dedim."

Bu onunla olan son konuşmamızdı. Dizinde uyumadığım için tüm keyfi kaçmış bir hâlde susmuştu. Onunla konuşmamak için yol boyunca uyuyormuş gibi numara yaptım ama gözlerim kapalı olsa da bakışlarını üzerimde hep hissettim. Uyumadığımı çok iyi biliyordu lakin ısrarla onunla konuşmaktan kaçındığım için sessiz kaldı. Araba otelin önünde durunca hemen gözlerimi açıp arabadan indim. Peşimden gelirken, "Bekle!" diyerek beni durdurdu.

Durup onu beklediğimde yanıma gelip karşımda durdu. Hafifçe üzerime eğildiğinde yüzünde anlayışlı olmamı isteyen bir yakarış vardı. "Birlikte öğle yemeği yiyelim mi?" diye sordu. "Seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Yanından geçerek ondan uzaklaştım. Hızlı adımlarla otele doğru yürürken, "Banyo yapıp uyuyacağım," dedim.

Beni çok iyi tanıdığı için, "Sen gündüzleri uyumazsın," dedi ama durmak yerine yürümeye devam ettim. Yalnız kalıp neyi isteyip istemediğimi düşünmeliydim. Uzaktayken bana gelsin istiyorum ama yakınımdayken de benden çok uzaklara gitsin istiyorum. Onu sevdiğim hâlde yaşadığım bu çelişkiler çok fazla kafamı karıştırıyordu.

Belki de bir yanım bir türlü onu affedemediği için böyleydim .

Rujumu dudaklarıma sürdükten sonra geri çekilip aynadan kendime baktım. Üzerimde derin yırtmaçlı gri bir elbise vardı. Boynumda ve kulağımdaki inciler ise annemden kalanlardı. Gümüş rengi stiletto larla elbisem uyum içindeydi. Saçlarıma fön çekerek açık bırakmayı tercih ettiğim için sırtımı kapatıyordu. El çantamı alıp odadan çıktığımda koridorda Karun'un nöbet tutan adamlarını gördüm. Onların arasından geçerken kapının sesini duyunca durdum ve arkamı döndüm. Karun kravatını düzelterek yan odamdan çıkmıştı. O kadar odanın içinde benim yan odamı mı tutmuştu?

Üzerine tam oturan siyah takım elbisenin içinde oldukça karizmatik görünüyordu ama benim asıl dikkatimi çeken taktığı kravatın rengiydi. Gri kravatı üzerimdeki elbiseyle uyum içindeydi. Beni görünce etekleri ayak bileğime kadar uzanan gri elbiseme baktı ve kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Gri bir kravat takacağını nereden bileyim," diyerek hemen savunmaya geçtim. Farkında olmadan bir çift gibi uyumlu giyinmiştik.

Bana doğru yürürken elbisemin renginden memnun kalmış gibi keyifli bir ifadeyle, "Yakışmış," dedi.

Böbürlenerek, "Bana her şey yakışır," dedim.

Yanımda durup girmem için kolunu uzatırken gözlerime anlamlı bir ifadeyle baktı. "Sana en çok ben yakışıyorum," deyince kalbimin ritmi o kadar hızlı değişti ki ritmine yetişemedim.

Ondan bu tür sözler duymaya alışkın olmadığım için bocalamış bir hâlde ona bakıyordum. Tek bir sözüyle beni susturduğu için galibiyet dolu muzır bir bakışla elimi tuttu ve koluna koydu. "Yemekte bana eşlik et," diyerek beni yürümeye zorladı. Yemeklerimi yalnız yemeye alışık olduğum için bunu beklemiyordum. Saat sekizde odasından çıkmıştı, yani dakik olan karısının akşam yemeği saatinde.

Onun kolunda yürürken biraz fazla hızlı yürüyor olmalıyım ki, "Acelen ne?" dedi.

"Saatin sekiz olmasına beş dakika var."

"Ve sen tam sekizde masada olmalısın," dediğinde bu konudaki hassasiyetimi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Çok saçma takıntıların var."

"Eşitlenmeyen öpücüklere olan takıntımı da saçma buluyor musun?"

Güldü. "Takıntıların içinde bir tek onlar favorim ve bir de," diyerek başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Hep solumda olman."

Cevap vermek yerine onun yoğun bakışlarından kurtulmak için önüme döndüm. Asansöre bindiğimizde elimi kolundan çekmek istedim ama buna izin vermedi. Elini kolundaki elimin üzerine koyarak bana engel oldu. Ona baktığımda bana bakmıyordu, dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu ama eli elimin üstündeydi. Üç ay önce arkamda bıraktığım o adamdan çok farklıydı. Garip davranıyordu.

Birlikte asansörden indikten sonra otelin restoranına girdik. Kadem ve Duha'da buradaydı. Cam kenarındaki bir masada ikisi akşam yemeğini yiyordu. Karun, Duha'yı görünce kaşlarını hafifçe çatarak, "Piç herif benim rezervasyon yaptırdığım masanın yanındakini tutmuş!" dedi. Peki, buna şaşırdık mı? Hayır, çünkü bu ikisi birbirinden hiç ayrılmıyordu.

Onlara doğru yürürken Duha başıyla Karun'a selam verince Karun'da aynı şekilde onun selamını aldı. Onların yanındaki masaya oturduğumuzda garson menülerimizi getirdi. Bu gece için sadece sığır eti ve salata sipariş etmiştim. İçki seçimini Karun'a bıraktığım için beyaz şarap istemişti. Yemeklerimizi beklerken gözleri yüzükleri çıkardığım parmağımdaya oyalandı. Sıkıntıyla karışık bir nefes aldı ve daha sonra, "Bir süredir seninle konuşmak istediğim şeyler var," dedi.

Ellerimi masada birleştirerek, "Ne hakkında?" dedim. İstanbul'daki son gecemde de ısrarla benimle konuşmaya çalışmıştı.

"Evliliğimiz hakkında."

"Evliliğimiz mi?" Kafam karışmış bir hâlde ona baktım. "Evliliğimiz yarın bitiyor Karun, bitmiş bir şey hakkında neden konuşalım?"

Buz keserek, "Bitti mi?" dedi kısık bir sesle. "Bugün boşanmayacağını söylemiştin." Gözlerinin mavisinde delici bir ifade oluştu. "Seni içeride çıkarmam için beni kandırdın mı?"

"Hayır ama neden uzatıyoruz ki?" Onu seviyor olabilirim ama onunla yapamayacağımı da iyi biliyorum. "Benimle evli olmayı aslında sende istemiyorsun."

Masadaki elini sıkarken bana olan sert bakışları kan dondurucuydu. "Neyi isteyip istemediğimi bilemezsin!"

"Ne yani benimle evli kalmayı istiyor musun?" Alay ederek güldüm. "Peki, ben seninle evli kalmayı istiyor muyum?" Ellerimi masaya bastırarak ona doğru eğildim. "Sence sen bir kadının isteyeceği biri misin?" dediğimde Karun taş kesilirken yan masada konuştuklarımızı duyan Duha, "Yavaş!" dedi uyarırcasına. Bu sözlerin benim için olduğunu anlamam için ona bakmama gerek yoktu.

Sözlerim karşısında hazırlıksız yakalanan Karun ne söyleyeceğini bilemedi. Konuşmak için bir şeyler söylemeye çalıştı ama, "Değilsin," diyerek onu susturdum. "Sadece kadınların değil, sen kimsenin sevebileceği biri değilsin."

Üzgün bir şekilde gözlerinin içine baktım. "Sanrı," dedim acı çeken bir sesle. "Sen ailesi tarafından sevilen biri bile değilsin, nasıl sana tahammül edip bu evliliği sürdürmemi istersin?" dediğimde bana öyle bir baktı ki bir anda her yer buz kesti. Mavileri paramparça oldu, her bir parçası bana doğru savrularak bir yerimi kesti. O ise aldığı darbe karşısında yutkunamadı bile.

Çok ileri gittiğimi alt dudağını sertçe ısırduğında anladım. Dudağını kanatacak kadar sert ısırmıştı. Sanki sözlerimin onda bıraktığı acıyı başka bir acıyla bastırmak istemişti. Başını eğerek bakışlarını benden çekti. Ağır bir hareketle masadaki peçeteye uzandı. Peçeteyle dudaklarındaki kanı sildikten sonra peçeteyi masaya bıraktı. Başını kaldırıp bana baktığında orada artık benim için savaşıyor birini bulamadım. Yenilmişti.

"Hiçbir zaman bu akşam olduğun gibi haklı olmadın," dediğinde iliklerime kadar titredim, dilimi ısırarak koparmak istedim. Gerçek miydi yani? Tahminler üzerine söylediğim bir cümle onun saklı gerçeklerinden biri miydi? Ve ben bunu öylece yüzüne vurdum. Ailesi tarafından sevilmedi mi?

Bana olan bakışları bir vazgeçişin acı ukdesiyle doluyken, "Haklısın," diyerek sol elini sağ elinin içine aldı. "Olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok," dediğinde parmağındaki yüzüğe dokundu. Onu çıkarmayı her şeyden çok istediğini biliyorum ama yapamadı. Bir şeyler o yüzüğü parmağından çıkarmasına engel ki yapamadı. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla masadan uzaklaşınca gözlerimi yılgın bir hâlde yumdum. Gitti.

Sessiz kalarak içimdeki bu acıyı dindirmeye çalıştım. Kimseyi sevmediğim kadar onu seviyorum ama bitmesi gerektiğini de biliyorum. Annemin kaderini yaşamak istemiyorsam tam bu noktada bırakmalıydım çünkü bir adım ötesi ölümdü benim için. Babam gibi olan adamlar hayatındaki kadını uzun süre yaşatamazdı. Bunu bilmeme rağmen onunla olmak için ısrarcı olamam. Bu katilini sevmek, ona gitmek olmaz mıydı?

Karun'dan boş kalan sandalyeye Duha oturdu. Kadem masaya gelmek yerine restorandan çıktı çünkü Duha gibi etkileyici sözleri yoktu. Belki de Duha'nın benimle konuşmasını daha yararlı bulduğu için bizi yalnız bırakmıştı. Suçlar gibi bana bakan Duha, "Eee gaddar kuş, şimdi daha iyi hissediyor musun?" dedi.

"Hayır." Aceleyle gözlerimdeki yaşı sildim. "Hissettiğim şeyler iyi değil."

Garson servis arabasıyla yanımıza gelip önceden sipariş ettiğimiz şeyleri masaya koymak istedi fakat Duha, "Şarap dışında diğer her şeyi geri götür," dedi. Bu durumdayken bir şey yemeyeceğimi tahmin etmek zor değildi.

Garson şarabı açarak iki kadehle masaya koydu. Kadehlerimizi doldurduktan sonra geldiği hızda geri gitti. "Kimseyi ailesiyle vurma," diyerek masadaki kadehe uzandı. Yüzü sıkıntılıydı. "Kimse hak etmez bunu." Kısa bir an bana baktı. "Bizim gibi adamlar bile."

Çantamı alarak içindeki sigara paketini ve çakmağı çıkardım. "Biliyorum yaptığım yanlıştı ama beni bırakması için bu gerekliydi."

Sakince beni dinlerken içkisini yudumlamaya başladı. "Neden seni bırakmasını istiyorsun?"

"Çünkü o tehlikeli."

"Sen değil misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadem seni bizim işlerimize bulaştırdığından beri sadece Karun'un değil, Karun'un düşmanlarının da takibindesin."

"Sende onlardan biri misin?"

"Evet," derken inkâr etme gereğinde bulunmadı. "Annenin ölümü dahil hayatında şüpheli çok şey var," dediğinde kelimenin tam anlamıyla beni sorguluyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Kafasını kurcalayan şey nedir, anlamıyorum.

"Annen," dediğinde yakışıklı yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Annen nasıl öldü?"

"Kes sesini!"

"Neden bu kadar panikledin?"

"Sana kes sesini dedim!"

"Neden?" dediğinde bir şeylerin intikamını alır gibi bana bakıyordu.

"Birileri sana annenden, ailenden bahsedince canın mı yanıyor? Onunki de yanıyor!" dedi sert bir sesle. "Az önce bu masada ayrılan adamın da canı yanıyor! Sana yapılmasını istemediğin şeyleri ona yapma!" dediğinde bana iyi bir ders verdiğini kabul etmeliyim. Onun söyledikleri Karun'a söylediklerimden daha ağır değildi.

Haklı olmasından nefret ettiğim için, "Tamam, kapat şu konuyu!" dedim sinirlenerek. "Ne demek istediğini çok iyi anladım sus artık!" Tehdit eder gibi ona bakarken, "Haddini aşma Tunus!" dedim. Hatırlamak istemediğim ama hiç unutamadığım şeyler hakkında soru istemiyorum. Kahretsin ki Karun'da istemezdi! Ben berbat biriyim.

Kinayeli bir şekilde bana bakarken güldü. "Tunus mu? İşte şimdi kocan gibi konuşmaya başladın. Hâlâ ondan farklı olduğunu düşünüyor musun?"

Sessiz kaldığımda annemle ilgili konuyu kapattı ama başka can sıkıcı bir konu açtı. Saçlarımdaki tokayı işaret etti. "Neden onu hiç çıkarmıyorsun?" Gerildim ve bunu çok hızlı anladı. Sahte bir tebessümle başını omzuna doğru eğerken gözlerini tokadan ayırmıyordu. "Bu tokenin sırrı nedir?" Benimle ilgili çok fazla şüpheleri vardı.

Onun sorgulayan bakışlarından kaçmak için paketin içinde bir dal sigara çıkartıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Üç aydır bu otele para yağdırıyorsam kapalı bir alanda sigara içmeye de hakkım vardı. Sonuçta otelin kral suitlerinden birinde kalıyordum. "Toka sadece basit bir aksesuar." Başımı eğerek dudaklarımın arasındaki sigarayı yaktım. İçime dumandan bir nefes çekerek başımı kaldırdım. Dumanı Duha'nın yüzüne doğru süzülürken, "Bir aksesuara farklı anlamlar yüklemek doğru değil."

"Eğer bir amaca hizmet ediyorsa birçok anlam yüklenebilir."

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Zeki olduğu kadar meraklı olduğu için başını salladı. "O zaman bana Carlos'tan aldığım tarağın sırrını bul," dedim. "Carlos'un o tarağı neden bu kadar çok istediğini bulursan bende sana tokenin sırrını söylerim." O tarakta bir şeyler olmalıydı. Bunu bir tek Duha gibi biri öğrenebilirdi.

Azap tarikatının peşinde olduğu bir tarağın sırrını o da merak ediyor olmalı ki, "Yanında mı?" diye sordu.

"Hayır ama sana fotoğraflarını atarım," diyerek ayağa kalktım. "İyi geceler."

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Geceler iyi değil ama neyse."

Karun'un yine yanlış anlamasını istemediğim için daha fazla onunla konuşmak yerine masadan uzaklaştım. Haklıydı geceler iyi değildi.

Yaptığım resmi tamamlayana kadar saatin iki olduğunu fark etmemiştim. Sırf yeni bir kâbustan sıçrayarak uyanmamak için geceleri mümkün olduğunca uyanık olmaya çalışıyordum. Üç aylık bir psikolog tedavisi yılların çökmüş psikolojisini hemencecik onarmıyordu. Fırçayı çekip tuvale baktığımda gördüğüm yüzle iç çektim. Bu seferde Gazel'in portresini yapmıştım. Siyah gözlerine bakıp burukça gülümsedim. "Bazen düşünüyorum nasıl bu hâle geldik diye ama sonra aynaya bakıyorum ve cevabı kendiliğinden buluyorum." Benim yüzümden.

Gazel'in saçına biraz daha siyah boya eklemek istedim fakat bir anda çalan telefonla fırça Gazel'in yüzünü çizdi. Söylenerek ayağa kalkıp komodinin üzerinde duran telefonu aldım. "Efendim Nedim?" diyerek telefonu açtım.

"Bige Hanım nasıl söylesem..." diyen sesi sıkıntılı geliyordu. "Karun Bey otelin barındaydı ve şu saate kadar çok fazla içti." Ona söylediklerimden sonra bunu bekliyordum.

"Nedim onu odasına götürün."

"Az önce yanında bir kadınla odasına çıktı."

Taş kesilerek, "Sen ne diyorsun Nedim ya?" dedim kaşlarımı çatarak. "Kim bu kadın?"

"Tanımıyoruz barda tanıştığı biri."

"Şu anda beni aldatıyor mu yani?"

"Bilemiyorum ben sadece sizi bilgilendirmek istedim," deyince telefonu kapatıp hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Hemen yan odamdayken beni aldatmaya nasıl cüret eder!

Odamdan çıktığımda Nedim ve Celil dışında tüm korumalar koridorda nöbet tutuyordu. Kısa bir gecelikle beni gören korumalar hemen başını eğerek önüne dönmüştü. Birkaç adım atarak Karun'un odasının önünde durdum ve zile bastım. Üst üste zile basarken başımı çevirip korumalara baktım. "Odasındaki kadın kim?"

Hepsi kısa bir an birbirine baktıktan sonra içlerinden biri, "Ne kadını Bige Hanım?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

"Barda tanıştığı şu kadın işte," demiştim ki kapı açılınca onları bırakıp önüme döndüm. Yeni banyodan çıkan Karun'un üzerinde beline sardığı siyah bir havlu dışında hiçbir şey yoktu. Islak saçlarından akan su damlacıkları omuzlarından sıkı kaslarına doğru süzülüyordu. Kavruk tenine ve kaslı vücuduna baktıkça vücudumu kontrol edemediğim bir ateş basıyordu. İster istemez onunla seviştiğimiz geceyi düşünüyor, o gecenin anıları içinde kayboluyordum.

"Kapıyı neden yarı çıplak açıyor ki?" İçimde düşündüklerimi sesli söylemiş olmalıyım ki, "Peki, sen neden kapımı yarı çıplak bir vaziyette çalıyorsun?" diyen sesini duydum.

Göğüs kaslarına bakmayı bırakıp başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Beni aldatıyor musun?"

Afalladı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Nedim söyledi bardaki bir kadınla odana çekilmişsin!" Bizzat kendi gözlerimle görmek için yanından hızlıca geçip odaya girdim. Sarhoş biri gibi durmuyordu.

Odaya girdiğimde yatağın hiç bozulmadığını gördüm. Ona doğru döndüğümde kapının önünde dikilmiş donuk bir suratla bana bakıyordu. Bozulmamış yatağı işaret etti. "Aradığını bulamadın mı?" dedi soğuk bir sesle.

"Bir kadınla sevişmek için yatağa ihtiyacın yok," dediğimde yüzünde alay dolu bir ifade oluştu. "Bunu en iyi sen bilirsin değil mi? Ne de olsa bunu daha önce benimle deneyimledin."

"Çirkinleşme," dedikten sonra banyoya doğru yürüdüm. O geceyi hatırlatmasına gerek yoktu.

Banyoda da herhangi bir kadın bulamayınca balkona hatta dolaba bile baktım. "İyi ama burada bir kadın yok."

"Olması mı gerekiyordu?" Kapının önünde dikilirken sakince odasını aramamı izlemişti. "Olmasını isterdin, değil mi?" diyerek başını ağır ağır salladı. "Böylece benden daha fazla nefret edebilirdin."

Sessiz kalıp gitmek için kapıya yöneldim fakat bir anda kapıyı kapattı ve içeriden kilitledi. "Ne yapıyorsun?" Kapıyı mı kilitledi o?

Huzursuz bakışlarımı zerre kadar umursamadan bana doğru yürüdü. "Neden odama geldin? Kışkandın mı?"

Üzerimde siyah, kısa bir gecelik varken ve onun da üzerinde sadece bir havlu varken yaklaşmamız sakıncalıydı. Her an alev alabilirdik bu yüzden hiç huyum olmamasına rağmen o üzerime geldikçe ben arkaya doğru adımlar atmaya başladım. "Seni kıskanmam için bir sebep yok."

"Bu yüzden mi odadaki her köşeye baktın?" Geriye doğru attığım adımlara gözleri kaydı, dudağının köşesi yukarı doğru büküldü. "Korkuyor musun?" Beni her zaman geri adım atarken göremezdi.

Korktuğum o değildi, ona olan zayıf irademdi. "Buradan çıkmak istiyorum." Yana doğru adım atıp kapıya ulaşmak için onun yanında geçmeye çalıştım. Ancak kolumu sertçe yakalayarak bana engel oldu.

Kolumdaki parmaklarına bakıp, "Çek şu elini," dedim sakince.

"Çekmezsem ne yaparsın?"

"Kırarım!"

"Dene!"

"Kes şunu Sanrı!" diyerek onu uyardım. "Senin olduğun bir yerde durmak istemiyorum! Beni zorlama."

"Neden ulan, neden?" Bir anda bana bağırınca irkilerek gözlerimi büyüttüm. Sabrının son demine gelmiş gibi mavi gözleri tahammülsüzce bana bakıyordu. "Neden bu kadar zorsun? Neden her konuda benimle ters düşüp savaşıyorsun? Bir kez olsun direnmeyi bırakıp teslim ol!" dediğinde yüksek çıkan sesinde öfkenin yanı sıra gizli bir çaresizlik vardı.

Ne yapacağını bilmez bir hâlde kolumdaki elini çekip yüzünü ovuşturdu. Bunu fırsat bilip kapıya koştuğumda, "Gitme!" diye sinirle bir sesle bağırdı. "Her zaman ilk tercihin hep gitmek oluyor ama bir kez olsun kalmayı dene!" dediğinde durdum ama ona doğru dönmek yerine yönüm kapıya bakıyordu.

Arkamdan adım seslerini duyarken, "Saka," dedi acı çeken bir sesle. "Ailem beni sevmemişse ne olmuş, sen sevemez misin?" dediğinde gözlerim doldu, burnumun direği sızladı. Ona söylediğim bu söz çok zoruna gitmişti, değil mi? Asıl şaşırtıcı olansa son söyledikleriydi. Karun onu sevmemi istiyordu.

Eskiden benim sevgime ihtiyacı yoktu, onu sevip sevmemem zerre kadar umurunda değildi. Sevgim şöyle dursun nefretimi daha çekilir bulunduğu için sonuçlarını düşünmeden canımı yakacak şeyler yapıyordu. Fakat üç aylık bir ayrılıktan sonra ne olduysa artık istediği tek şey sevgimi kazanmaktı. Arkamda durunca soğuk ellerini çıplak omuzlarımda hissedip sıçradım. Tenime değen elleri soğuk olduğu kadar yakıcıydı. "Denemiyor muyum

sanıyorsun?" dediğinde ılık nefesi saçlarımın hemen üstündeydi. "Seni aklımda çıkarmak için her yolu deniyorum ama işe yaramıyor! Benden kurtulmak istiyorsan seni unutmam için bir yol bul!"

Yutkunarak kapıya bakarken omzumdaki ellerini ve arkamdaki varlığını unutmaya çalışıyordum. "Bu benimle ilgili bir şey değil," dedim cılız bir sesle.

"Bana olan her şey seninle ilgili." Parmakları geceliğin askısını kavradı. "Beni hiç özlememiş olamazsın." Sesi kısık ve boğuktu. Geceliğin askılarını omzumda kaydırırken, "Sende beni istiyorsun," diye fısıldadı. Kahretsin ki evet!

"Hayır!" diyerek hemen ona doğru dönüp geceliğin askılarını düzelttim. "Seni istemiyorum," diyerek yalan söyledim. Yakınlığından kurtulmak için arkaya doğru birkaç adım attım. Acımasızca gözlerinin içine bakarak, "Seni asla sevmeyeceğim," dedim. "Bin tane kalbim olsa birini bile sana vermem çünkü sen sevmeyi hak etmiyorsun!"

Bu gece içinde bir kez daha sarsıldı. Gözleri yüzümde oyalandıkça göz bebekleri büyüyor, suratının rengi değişiyordu. Ne tepki verebiliyordu ne de tek kelime edebiliyordu. Ona zulüm olmaya başlamışken o da ne yapacağını bilmiyordu. İçinde ne tür kasırgalar kopuyor, bilmiyorum fakat değişen gözleri soluğumu kesiyordu. "Senin için beni sevmek bu kadar zor mu?" Bunu daha yeni fark ediyormuş gibi gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında bu durumu kabullenmeye çalıştığını anladım.

"O kadın haklıydı," dediğinde kimden bahsettiğini anlamadım. Benimle değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Sakın kimseye tutulma, paran ve gücün dışında bir kadın sende sevecek bir şey bulamaz, derken haklıydı." Kıvrılan dudaklarında oluşan gülüşü acı ve keder doluydu. "Haklıydı çünkü bir anne oğlunu iyi tanır," dediğinde iliklerime kadar titredim. Bu sözleri annesi mi ona söylemişti?

Bunun doğru olmadığını ona göstermek için bir adım atmıştım ki kaşlarını çatarak beni durdurdu. Ona yaklaşmama izin vermedi. "Ne kadar korktuğumu göremiyorsun değil mi?" dediğinde bana sırtını dönüp masaya doğru yürüdü. Korkmak mı?

Rahatlamak için kendisine içki doldurmak istedi fakat şişeyi tutan eli titreyince şişeyi alıp duvara fırlattı. Bunun suçlusu benmişim gibi sinirli bir şekilde bana bakıp, "Bana onun gözleriyle bakacaksın diye korkuyorum!" diye bağırarak titryen ellerini yanına indirdi ve yumruk yapıp tüm gücüyle sıkmaya başladı.

Sinirden hızlı hızlı nefesler alırken, "Saka," diye fısıldadı kederli bir sesle. "Bir gün sende onun gibi bana iğrenerek bakacaksın diye ödüm kopuyor!" dediğinde gözlerimden bir damla yaş yanaklarıma doğru süzüldü. Ve ben anladım ki onun yaraları benimkinden daha büyüktü.

Ben bu gece o masada onu ailesiyle vurduğum için bu haldeydi. Ona hatırlattıklarımı aşamıyordu çünkü başka biri değil, bunu ben yapmıştım. Adana'ya peşimden geldiğinde bir seferinde bana ondan iğrenip iğrenmediğimi sormuştu. Hemen sonrasında ondan iğrenirsem hayatımda kaybolacağını söylemişti. O gün nedenini anlamasam da bu konuda bir yarası olduğunu hissetmiştim. Fakat bunun onu korkuttuğunu bilmiyordum. Annesinin bakışlarından kaçtığını bilmiyordum. Annesinin gözleriyle, yani onun gibi ona iğrenerek bakmamdan korkuyordu. Nasıl bir anne oğluna böyle şeyler yaşatacak kadar acımasız olabilir ki?

Sessizliğim onu daha fazla çıldırttığı için bana doğru yürüdü. Karşımda durup, "Senden çok mu şey istiyorum?" dedi sıkıntılı bir yüzle. "Sadece beni düşün, beni kayır, beni hisset istiyorum."

"Neden anlamak istemiyorsun, bizden olmaz," dedim buna inanarak.

Çatık kaşlarla ters ters bana bakarken sıkıldığı dişlerinin arasından, "Denemeden bunu bilemeyiz!" dedi sert bir sesle.

"Neyi deneyeceğiz? Daha benden ne istediğini bile anlamış değilim!"

"Karım ol istiyorum!" diye sesini yükselterek beni susturdu. "Gerçek anlamda karım ol istiyorum! Benim evimde yaşa, benim paramı harca, benimle uyu ve benimle uyan istiyorum!" Bir aptala bakar gibi kızgın gözlerle bana bakıp, "Israrla anlamak istemiyorsun ama ben artık karımı yanımda, odamda ve yatağымda görmek istiyorum!" diye bağırınca donup kaldım. Ne söylediğinin farkında mıydı?

Karım ol diyordu.

Karun gerçek bir evlilikten bahsediyordu.

İtirafı karşısında o rahatladı  unk  sonunda içinde tuttuğu şeyleri söylemişti. Fakat bu seferde gerilen bendim. Duyduklarım la ne yapacağımı bilmiyorum. Aramızdaki sessizlik büyüdükçe gerginliğim ve hissettiğim kafa karışıklığı hat safhaya yükseliyordu. "Yani sen şimdi normal çiftler gibi mi olalım istiyorsun?" dedim şaşkın bir sesle.

İmkânsız bir şey söylemişim gibi yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Normal değilsin ki seninle normal bir çift olalım."

"Evli insanlar gibi olalım istiyorsun yani?"

"Evet."

"Aynı yatakta mı uyuyacağız?"

"Yavrum sen geri zekâlı mısın?" dediğinde kızmak ve gülmek arasında kalmış gibiydi. "Herhalde aynı yataklarda uyuyacağız."

"Sevişmek de istersin sen şimdi?"

"Hem de her gece." Vücudumu arsız gözlerle süzerken dudaklarındaki çarpık gülüşüyle, "Gündüzleri de buna dahil edebiliriz," dedi.

" ocuk da ister misin?"

"Yavaş! O kadar uzun boylu değil."

"Siktir git Karun!" diye ona  ıkışıp kapıya doğru yürüdüğümde kahkahalarla gülmeye başladı. "Küfür eder miydin sen?"

"Her zaman değil," diye homurdandım.

Kapının kilidini kavradığımda, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyerek yine beni durdurdu. "Az önce söylediklerimin nesini anlamadın?"

Ona doğru dönüp kibirli bir ifade takınarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen istiyorsun diye senin karın olacak değilim. Yine üzersin sen beni."

Yanıma gelerek göğsümde düğüm yaptığım kollarımı çözdü. "Üzmem," dediğinde bunu yapacağına inanıyor gibi bakıyordu. "Bana bir şans daha vermeden bunu anlayamazsın." Ellerimi avuçlarının içine alarak hafifçe sıktı. "Bende değişen çok şey var, Saka," dedi. "Artık bir günah bile olsan tövbe etmem bu kadar net." Ederse o günden kurtulurdu ve o, benden kurtulmak istemiyordu.

Üzerime eğilip çenemi tutarak başımı kaldırdı. Gözlerimin içine içimi ısıtacak bir duyguyla bakarken, "Kabul et," diye fısıldadı. Burnunu burnuma sürterek yüzlerimiz arasında milimlik bir mesafe bıraktı. "Karım olmayı kabul et," diyen sesi kışkırtıcıydı.

Üzerime iyice eğildiğinde parmaklarını bacağımda hissettim. Dudaklarını dudaklarıma sürtünce büyük bir beklenti içinde dudaklarım aralandı. Parmakları çıplak bacağıma sürtünerek geceliğin altına kayarken dudakları beni öpmüyordu ama dudaklarımın üzerine sürtünerek aklımı başımdan alıyordu. Beni öpmesini istiyordum ve bunu istediğimi çok iyi bilmesine rağmen ağırdan alıyordu. Parmaklarını bacak aramda hissedince irkilerek omuzlarını tuttum. Uzun kirpiklerinin altında koyulaşan gözlerle bana baktı. "Yine iç çamaşırı giymemişsin," dediğinde bundan memnun kalmış gibi bakıyordu.

Ilık nefesi dudaklarıma çarparken bacaklarımdaki parmakları beni cayır cayır yakmaya başladı. Aşağıda rahat durmayan eli beni kavırıyor, okşuyor ve kendine ait kılmak istercesine istilâ ediyordu.

Hızlanan nefes alışlarımı görmekten memnun kalarak bir parmağını içime itince inleyerek omuzlarını daha sıkı kavradım. İkinci parmağı da içimdeki yerini alınca titreyerek, "Karun," diye fısıldadım ve daha fazlasını istediğimi belli ederek dudaklarımı ısırdım. "Bu yaptığın kural dışı."

Parmakları içimde hareket ederken diğer eliyle belimi sıkıca tutuyordu. Benden daha fazla istekli gözlerle dudaklarıma bakarken, "Söyle," dedi hükmedici bir sesle. "Daha fazlasını istiyorsan önce bana cevabını söyle." Duymak istediği şeyi benden almadıkça ne içime girecekti ne de beni

öpecekti. Oysaki onun karısı olmayı sandığı gibi seks için istemiyorum, onu sevdiğim için istiyorum ama denemekten de korkuyorum.

Dürüst davranıp, "Korkuyorum," dedim.

"Benimleyken korkmana gerek yok."

"Beni korkutan sensin."

"Bunu yaptığımda bana haddimi bildirmekte iyisin."

"Deneyelim." Ansızın söylediğim şeyle yutkunarak durdu. İçimde hareket eden parmakları hatta dudaklarımın üzerindeki ılık nefesi bile durdu çünkü artık nefes almıyordu. Kabul etmeyeceğimden o kadar emindi ki deneyelim deyince küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadı. "Yani sen-" diyerek yutkunduğunda boğazında hareket eden adem elmasına gözlerim takıldı. "Gerçek anlamda karım olacak mısın?"

"Başından beri zaten öyle değil miydik?" dediğimde gergin yüz hatları gevşeyip ortaya âşık olduğum bir manzara çıktı. Yüzünde uzun zamandır görmediğim gerçek bir huzurla beni onaylayıp, "Öyleydik," dedi. "Bunu geç fark etmek benim kaybım," dedikten hemen sonra üzerime eğildi ve beni öpmeye başladı.

Öyleydik farkında değildik ama aslında en başından beri gerçek bir çift gibiydik. Karım diyerek daha ilk günlerde beni sahiplenmeye başlamıştı. Bense her kocam değişimde onun karısı olmuştum. Aramızda cinsellik eksik diye sahte bir evlilik yaşadığımızı düşünüp kendimizi kandırmıştık ama aslında en başından beri evliliğimiz gerçektir. İkimizde bunu daha yeni anlıyorduk. Üç ay önce olsaydı denemeye bile cesaretim olmazdı ama üç aylık bir yalnızlıkta kendimi dinlemem için çok fazla vaktim olmuştu. Henüz bunu ona itiraf etmesem de onu seviyorum. İleride keşkelerin pişmanlığını çekmemek için korkaklığı bırakıp bunu denemeliyim. Hata olsa bile bu benim hatam olurdu ama en azından denemedim demeyeceğim.

Üç ayın özlemiyle birbirimizi soluksuz bir şekilde öperken omzundaki elimi göğüslerine doğru kaydırardım. Sıkı kaslarına sürtünen elim biraz daha aşağıya kaydı ve belindeki havluyu tuttum. Havluyu çözerek yere

düşürdüğümde içimdeki parmaklarını çıkardı. Beni öpmeyi bırakıp kısa bir an bana bakınca, "Sanrı," dedim hızlı hızlı nefesler alırken. "Bir gün seni seversem sende beni sever misin?"

Kırmızı rujun bulaştığı dudaklarını diliyle ıslatırken, "Söz veriyorum, Saka," dedi boğuk bir sesle. "Bir gün beni sevdiğinde benim tarafımdan çoktan sevilmiş olacaksın." Zaten beni seviyordu, değil mi? Tıpkı benim de onu sevdiğim gibi. Birbirimize açıkça itiraf edemiyorduk çünkü karşı tarafın duygularından emin değildik ama seven gözlerle birbirimize bakıyorduk.

Gözleri zaten bilmek istediğim her şeyi bana söylediği için tebessüm ederek kucağına atladım. Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı beline sardım. Ellerini kalçama koyduğunda hınzır gözlerle ona bakıp, "Ne bekliyorsun?" dedim.

Ne istediğimi çok iyi bildiği için gülüşünü gizleyemedi. Onu arzulamamdan müthiş bir zevk alıyordu. Kalçamı kavrayıp beni yönlendirdi. İri aletini bacaklarımın arasından hissedince soluğumu tuttum. Kalçamı aşağıya doğru bastırıp hepsini bir anda içime gömünce dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. "Yavaş!" diye kontrolüm dışında bağırdım. "Biraz yavaş ol!"

Gülerek başını iki yana salladı. "Konuşmadan duramıyorsun, değil mi?" Kalçamı kavrayıp kendini sertçe derinlerime itti. Yüksek sesle çıkan iniltimden sadistçe zevk alır gibi, "Yavaş olursam çıkardığın sesleri duyamam," dedi boğuk bir sesle. İniltilerimi duymak onu daha da tahrik ediyordu.

Kalçamı ileri geri hareket ettirerek içimde gelgitler yapmaya başladı. İkimizin gözü yatağa kayınca aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Yatağı sevmiyorduk. Bizim için yatak sadece uyumak için vardı, seks yapmak için değil. Beni kucağından indirmeden masaya doğru yürüdü. Masanın ucuna beni bıraktığında hâlâ içimdeydi ve bacaklarım beline sarılıydı. Bir eli belimi kavrarken diğer elini uzatıp masanın örtüsünü kavradı ve üzerindeki her şeyi örtüyle birlikte yere serdi. Göz göze geldiğimizde, "Bu gece uyumayı unut," dedi. Göğsümden iterek beni sırtüstü masaya düşürdü. Sevişirken sertti, bende öyle. Bizim için gece daha yeni başlıyordu.

İkimizde bu konuda doyumsuz bir çifttik.

Odaya sızan güneş gözlerime yansıyarak uyanmam için beni zorluyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken tüm enerjim çekilmiş gibi sızlayan iniltiiler çıkarmaya başladım. Sanki aynı anda on kişi tarafından dayak yemiş gibi yorgundum. Nihayet gözlerimi açmayı başardım. Saat kaç acaba? Gece ikide başlayıp altıda uyuduğumuza eminim. Belimi saran kolların sıcaklığını hissederken başım Karun'un göğsüne yaslıydı. Başımı onun göğsünden ayırıp geriye çektim. Uyuyordu. Düzenli soluk alışlarını duyabiliyorum.

O kadar huzurlu uyuyordu ki gün içindeki o asabiyetinden hiç eser yoktu. İşin tuhaf kısmı yıllar sonra ilk kez kâbus görmeden rahat bir uyku çekmiştim. Daha önce de bir kez onun kollarında uyudum ama o zaman bile kâbus görmüşüm. Fakat bu sefer bir ilk yaşandı ve kâbuslarım ilk kez beni ziyaret etmedi. Değişen ne olmuştu?

Komodinin üzerinde duran dijital saatin on ikiyi gösterdiğini görünce afalladım. Bu saate kadar uyuduk mu? Gerçi neden şaşıyorum ki sabaha kadar sevişirsek öğleye kadar da uyuruz tabii. Uzanıp Karun'un yanağına tüy gibi küçük bir öpücük kondurdum. Daha sonra öpücüğümü eşitlemek için diğer yanağını da öptüm. Deliksiz bir uyku çekiyor olmalı ki uyanmadı. Tebessüm ederek elimi uzatıp yüzüne parmak uçlarımla dokundum. Parmağımnda gördüğüm tek taş ve alyansla kıkırdadım. Ben uyurken yüzükleri geri parmağıma takmış olmalıydı. Bu yüzükleri Türkiye'de bırakmışım yanında taşıdığını bile bilmiyordum.

Parmaklarım yüzünün her noktasında gezinmeye başladığında yine onun yüzünü ezberliyordum. Yılların korkusu üzerime sindiği için hâlâ gözlerimi kaybetmekten korkuyorum. Bir gün yine kendimi karanlıkta bulursam diye yüzünü ezberliyor, belleğime kaydediyordum.

Uyuyordu ama parmaklarımın değdiği her nokta sanki gevşeyip rahatlıyordu. On dakika boyunca kapalı gözleri hiç açılmadı ve ben on dakika boyunca onun alnına, gözlerine, kirpiklerine, burnuna, yanaklarına, çenesine ve dudaklarına parmak uçlarımla dokundum. Yüzünde

dokunmadığım tek bir nokta kalmamıştı. Son olarak parmaklarım dudaklarının üzerinde gezindi ve uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde gözlerini usulca açınca, "Merhaba," diye fısıldadım. Çoktan uyanmıştı, değil mi?

Benimle tekrar, tekrar tanışmayı sorun etmeyen adam, "Merhaba," dedi sevgi dolu sıcak bir sesle.

Bir kolumun üzerinde durarak üzerine eğildiğim için elini uzatarak yüzümdeki saçlarımı çekti. "Her sabah senin dokunuşlarınla uyanacaksam, gün içinde canıma okumaya devam edebilirsin," deyince kıkırdadım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sabahları çok güzelsin."

Ondan daha fazla övgü koparmak için ona şımarıp, "Yüzümde makyaj olmadan mı?" dedim neşeli bir sesle.

"Kollarımda uyandığın sürece gördüğüm en güzel varlık sen olacaksın," dedikten sonra belimi tuttu ve ani bir hareketle beni altına aldı. İkimizde çıplak olduğumuz için bacak aramda hissettiğim sertlikle gözlerim irice açıldı. "Hâlâ mı?" Bu adamın enerjisi hiç tükenmiyordu.

Bacaklarımın arasına girerek sıırttı. "Üç ayın beklentisini bir gecede karşılayacağını mı sanıyorsun?" Bir anda kendini bana doğru itip içime girince dudaklarımdan kaçan çığlığı yine durduramadım. "Sana şunu yapma diyorum! Bundan sonra önceden haber ver!"

Sert hareketlerle içime girip çıkarken, "Sabaha kadar sızlanıp durdun," diyerek göğüslerime doğru eğildi. "Bazen haddinden fazla geveze olabiliyorsun," dediğinde adi herif eğlendiğini gizleyemiyordu.

Üzerimdeki sert hareketleri yüzünden yatak sallanırken, "Yavaş ol biraz," diye sızlandım. Seks esnasında çok konuşkan olduğum için şikayet ediyordu ama hiç eğlenmediğı kadar da eğleniyordu.

Nefesimi kesene kadar beni öpüp geri çekilince kollarını tutarak onu yan tarafa doğru itmeye çalıştım. Ne istediğimi çok iyi bildiğı için içimden çıkmadan belimi kavradı ve yer değiştirmemizi sağladı. Şimdi yukarıda olan bendim. Ellerimi göğsüne bastırarak üzerinde hareket etmeye

başladım. En az onun kadar baskın biri olduğum için uzun süre altta kalmayı sevmiyordum. İçimi dolduran iri sertliğiyle dudaklarımı ısırıp üzerine eğildim. Onu öpmem için koyulaşan gözleri sabırsızca bakarken dudaklarını araladı. Fakat onu öpmek yerine dudaklarımı dudaklarına sürttüm.

Bir süre bunu yaptıktan sonra bu seferde dilimle dudaklarına dokundum. Ellerimin altındaki göğüs kafesi hızlı bir şekilde inip çıkarken dilimle yaptığım şey onu deli etmeye başlamıştı. Delicesine beni öpmek istiyor, bunun için çıldırıyordu. Ben ağırdan aldıkça ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi daha da sabırsızlanıyordu.

Dilimi dudaklarının üzerinde bir süre gezdirdikten sonra alt dudağını hafifçe ısırınca, "Siktir!" dedi boğazından çıkan hırıltılı bir sesle. Geriye çekilmeyeyim diye ensemdeki saçlarımı yumruğuna doladı ve uzanıp beni sertçe öpmeye başladı.

Dudaklarımı parçalamak istercesine öperken sırtımı yatağa çarparak beni altına aldı. Üzerimdeki hareketleri daha sert ve agresif bir hâle gelince omurgamdan başlayan ılık bir his tüm vücuduma yayıldı. Nefes alışlarım hızlanırken titremeye başladım. Kendimi ona doğru ittiğimde belim yay gibi yukarı doğru büküldü ve yüksek sesler çıkartarak rahatladım. Vücudum orgazm olmanın şiddetiyle sarılırken sırtım tekrar yatakla buluştu. Rahatlamanın verdiği hisle gözlerim baygın bir şekilde ona bakarken büyülenmiş gibi beni izliyordu. Hayatında gördüğü en güzel manzarayı izler gibiydi. Bana bakarken hareketleri daha da hızlandırdı.

Benden önce boşalmayı doğru bulmadığı için artık kendini kasmaına gerek yoktu. Uzanıp dudaklarımı öperken bir süre sonra o da rahatlamıştı. Çıkardığı hırıltılı sesleri beni öperek dindirdi. İçimdeki hareketleri gittikçe yavaşladı ve nihayet kelimenin tam anlamıyla rahatladı. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra çarşafı belimize kadar çekerek üzerimizi örttü. Başını göğsüme yaslayarak soluklanması çok hoşuma gidiyordu.

Kendine gelmek için üzerimde dinlenirken bile kafası sol göğsümün üzerindeydi. Eli ise sağ göğsümü avuçluyor, ucuyla oynuyordu. Kıkırdadım. "Ellerini üzerimden çekemiyorsun, değil mi?" Bana dokunmadan duramıyordu.

"Tenin çok yumuşak ve pürüzsüz," diye mırıldandı. Avucunun içine aldığı göğsümü sıktı. "Dokunmak hoşuma gidiyor. Belki de bana ait olduğuna kendimi inandırmaya ihtiyacım var," diyen düşünceli sesi beni üzdü. Yanında hatta kollarındayken bile kafası fazla doluydu. Her an onu bırakıp gidecekmişim gibi korkuyor olmalı ki bana dokunarak onunla olduğuma kendini ikna ediyordu.

Elimi uzatıp sevdiğim kumral saçlarını okşamaya başladım. "Sana aitim," diye fısıldadım. "Belki de en başından beri bir tek sana aittim." Boşanmak yok bize bir şans daha vermiştik.

Parmaklarım saçlarının arasından gezinerek ona masaj yaparken kollarımda uyuşmuş bir sesle, "Saka," diye mırıldandı. Sesinde uyku akıyordu. "On yaşından beri ilk kez içimin ısındığını hissediyorum," dediğinde kalbim normalin dışında hızlanmaya başladı. Karun tüm duvarlarını yıkarak kollarımın arasında bana teslim olmaya başlamıştı. Uzun zamandır üşüyen bir adam bugün beni kalbine kabul ettiği için ısınmaya başlamıştı.

Kollarımı ona sararak göğsümde uyumasına izin verdim. Kim bilir belki de on yaşından beri ihtiyacı olan tek şey şu anda ona gösterdiğim şefkatti. Bu ona hiç gösterilmemiş bir duygu olabilirdi.

Boy aynasının karşısında saçımı tararken arkadan bana sarılıp boynuma küçük öpücükler kondurmaya başlayınca gülmeye başladım. "Karun bir hafta oldu," dedim saçlarımı taramayı bırakarak. "Sence de artık insan içine karışmamızın zamanı gelmedi mi?"

Bir haftadır bu odanın dışına hiç çıkmamıştık. Telefonla arayıp oda servisinden yemeklerimizi söylüyor ama tüm yemekleri kapıda alıyordu. Beni odadan çıkarmadığı gibi odaya da kimseyi almıyordu. İşin komik tarafı odada kırılmayan tek bir eşya bile yoktu. Sevişmelerimiz çok hararetli geçtiği için banyodaki duşakabin dahil birçok şeyi kırmıştık. Odanın içi bir enkaza dönmüştü ama Karun temizlik görevlilerini bile içeri almıyordu. Doyumsuzdu daha tuhaf olansa bende öyleydim. Sürekli birbirimizi kışkırttığımız için bir haftadır bu odadan çıkamıyorduk. Benim telefonum

odamda kalmıştı, o ise telefonunu kapatmıştı. Bu yüzden dışarıdaki insanlarla tüm iletişimimizi kesmiştik.

Hayır, bir hafta boyunca sadece sevişip durmadık. Yemeklerimizi birlikte yedik, sohbet edip geceleri film falan izledik. Bir odanın içinde yapılması gereken her şeyi yapmıştık. Hatta bir ara benimle dans etmesi için onu zorlamış ve istediğim şeyi almıştım. Sigara için ısrar edip huysuzluk çıkardığımda hiç istemese de sigaram bittikçe kapıdaki çocuklara benim için yeni bir paket aldırıyordu. Bu odaya gelirken üzerimde sadece bir gecelikle gelmişim ama bir hafta boyunca ya Karun'un gömleklerini giydim ya da çıplak gezdim. Bir haftada yaşadığımız o çılgın şeylerden sonra ikimizin de çıplaklıkla bir sorunu yoktu.

Bugün artık odanın dışına çıkmak istediğim için Karun'un beyaz gömleğini giydim. Kendi odama gidip hazırlanmalıydım çünkü bu odada hiç kıyafetim yoktu. Dışarıya tekrar gecelikle çıkmak istemediğim için onun gömleğini giydim. Gitmek istiyorum ama o, arkadan bana sarılıp boynumu öperken gitmek çok zordu. "Karun dur artık," diye sızlandım.

Boynumda sıcak nefesini hissederken gülüşünü duydum. "Dur diyorsun ama aynı zamanda başını omzuna doğru eğerek bana daha çok alan açıyorsun," deyince kakhaha attım. Bunu yaptığının farkında bile değildim. "İkimizde duralım o zaman."

Sanki vücudumda morartmadık yer bırakmış gibi boynumu ısırırken, "Durmazsak olmaz mı?" diye homurdandı.

"Dün gece anlaştık bugün Türkiye'ye dönüyoruz." Büyükbabamı çok özlemiştim.

Boynumu sömürmekle meşgulken, "Bir süre daha kalalım," dedi. "Geri dönünce seninle ilgili her şeyin yine değişmesini istemiyorum," deyince kakhaha attım. Yine boşanalım deyip duracağım diye ödü kopuyordu.

"Merak etme değişmez. Hem dönünce de bir psikologla görüşüp tedavi olmaya devam edeceğim," diyerek onun kollarının arasından çıktım. "Artık kafa olarak iyileşmek istiyorum."

Gitmek için aynanın önünden çekildim. Bir adım atmıştım ki çıplak ayağım bir şeye takılınca durup aşağıya baktım. Gece lambasının abajuru neden yerdeydi? Etrafıma dikkatli bakınca aslında yerde olmaması gereken her şeyin yere saçıldığını gördüm. Eğri duran masanın kırık ayağını parmağımla işaret ettim. "Hadi onu anlarım," dedikten sonra penceredeki çatlağı işaret ettim. "Camı nasıl o hâle getirdik?"

Ters dönen koltuğu es geçip yerde kafası kopmuş bir şekilde duran devasa heykele baktım. Ona yaslandığım için devrilmişti. Ben ona yaslanırken Karun'da boş durmadığı için heykel bu hâle gelmişti. Kim bir odaya böyle garip heykellerden koyar ki? Otelin çok garip bir atmosferi vardı çünkü bu heykelden benim odamda da vardı. Kafası kopuk heykeli işaret ettim. "Bunu bile bir yerden sonra anlarım," dedikten sonra duvardan sarkan duvar kâğıdını gösterdim. "O nasıl oldu? Duvardan ne istedin Allah aşkına?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken hınzır gözlerini bana dikti. "Duvarı o hâle getiren sensin."

"İftira atma."

"Hatırlamıyor musun?" diyerek kaşlarını alay eden bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Duvarın tam önündeydin ve yönün duvara bakıyordu."

"Tamam, sus."

"Ben tam arkadaydım."

"Hatırlar gibi oldum sus."

"Çılgılık attığın bir esnada tırnaklarınla duvardaki kâğıdı o hâle getirdin."

"Tamam, sus işte!" Hatırladığım görüntülerin utancıyla ona kızdığımında gülmeye başladı. Benimle uğraşmaktan hastalıklı bir derecede zevk alıyordu.

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, "Giyinip bavulumu hazırladıktan sonra gidiyoruz," dedim. "Çıkış işlemlerini yapana kadar bu odaya kimseyi

sokma." Biz buradan ayrılmadan önce kimsenin odanın son halini görmesini istemiyorum.

Karun'un gülüşleri eşliğinde odadan çıktığımda kimse içeriyi görmesin diye kapıyı hemen arkamdan kapatmıştım. Bir haftadan sonra Karun'un gömleğiyle dışarı çıkınca, koridordaki korumalar bıyık altından gülerek bakışlarını kaçırdı. Her şeyi başlatan Nedim'e dik dik bakarak, "Bir Furkan değilsin!" dedim. "O en azından yalan söylemezdi." Beni kandırdığı için Karun'un odasına baskın yapmıştım.

Hınzırca bana bakarken gözleri kısa bir an boynumdaki morluklarda oyalandı. Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Ben sadece küçük bir yalan söyledim Bige Hanım, bir hafta boyunca sizi Karun Bey'in odasında tutan ben değildim," dedi. Olsun sonuçta her şeyi başlatan onun yalanıydı.

Kızgın gözlerle ona baktığımı görünce bu sefer açıkça güldü. "Bir hafta boyunca bu kattaki oda sakinlerinin şikâyetlerini bastırmak kolay mıydı sanıyorsunuz?" İçinde kinaye barındıran gözlerle bana baktı. "Ne kadar gürültücü bir çift olduğunuzu biliyor olmalısınız. Bir tek oteli yıkmadığınız kaldı," dediğinde korumaların hepsi gülmeye başlayınca yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu. Onların buradaki varlığını tamamen unutmuştum. Bir hafta boyunca tüm o sesleri duydular mı?

"Özel hayata saygı da yok artık," diye homurdanıp Nedim'e öldürecekmiş gibi bakmaya başladım. "Git resepsiyondan yedek anahtarımı al." O gün Karun'un odasına baskın yapmak için aceleyle odamdan çıkmıştım. Bu yüzden oda kartımı içeride unutmuştum.

Arabalar birbiri ardına malikaneye girince nihayet rahat bir nefes aldım. Büyükbabamı çok özlemiştim. Karun okuduğu kitabın kapağını kapatarak şoförün onun için açtığı kapıdan indi. Elini bana uzatınca tebessüm ederek elini tuttum ve arabadan indim. Bahçenin temiz havasını içime çekerken Levent'in koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Malikaneden çıkan çocuk fazla endişeliydi. Yanımıza geldiğinde, "Abi," dedi korkan bir sesle. "Bugün döneceğini söylemedin."

Benimle geçirdiği bir haftanın sonunda keyfi fazlasıyla yerinde olan Karun, "Ne bu telaş koçum?" diyerek kardeşine takıldı. "Bizi gördüğüne sevinmemiş gibisin."

Levent sürekli kamelyanın olduğu yöne kaçamak bakışlar atarken, "Olur mu öyle şey," deyip hemen Karun'un koluna yapıştı. "Uçak çok yormuştur hadi geç içeri dinlen." Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, değil mi?

Levent, Karun'u kolundan çekip içeri sokmaya çalışınca Karun, "Levent!" diyerek kolunu sertçe çekti. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Tam o esnada kamelyanın olduğu yönden, "Levent!" diyen bir kız sesi duyduk. "Annemin ağacının altına biraz çiçek ekelim mi?" Bekle ne? Annesi? Çiçek? N'oluyor?

Levent'in eli Karun'un kolundan kayıp yanına düşerken, "Özür dilerim abi," diye fısıldadı.

Abisine karşı büyük bir suç işlemiş gibi üzgün gözlerle bakıp, "Ama o bizim yeğenimiz ve o, ölüyor," dedi.

"Son arzusunu görmezden gelemezdim. Bugün döneceğini bilmediğim için yarım saat önce onu buraya getiren benim. Sen istemiyorsun diye o gelmek istemedi ama annesinin mezarını görsün istedim. Yarım saat geç gelseydin çoktan gitmiş olurdu," dediğinde Karun'un suratı bembeyaz oldu. Buz kesen adam soğuk gözlerle Levent'e bakıyordu. Neler oluyor?

Levent annesinin mezarı diye bir şeyden bahsedince aklıma gelen tek şey Defne'nin kızı oldu. Başımı çevirip sesin geldiğı yöne bakınca onu gördüm. Kamelyanın bulunduğu yerdeki büyük defne ağacının altında duruyordu. Az önce Levent'e seslenirken büyük ihtimalle kimin geldiğini anlamamıştı çünkü sırtımız ona dönüktü. Fakat şimdi anlamış olmalı ki ağacın altında donup kalmıştı. Korku dolu bakışları Karun'un sırtında oyalanıyor, dayısı ona doğru dönecek diye çok korkuyordu. Bu uzaklıkta bile kızın gözlerindeki korkuyu iliklerime kadar hissediyorum. Sanki Karun ona doğru dönmeden ortadan kaybolmak hatta yok olmak istiyordu.

Hiçbirini yapmaya fırsatı olmadı çünkü Karun yönünü ona doğru çevirdi ve yeğenini gördü.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Karun ve Melek daha önce de birkaç kez karşılaşmıştı fakat Karun onun kim olduğunu bilmiyordu. Şimdi ise her şey ortaya çıktı.

Sizce dayı ve yeğen arasında tam olarak neler yaşanacak?

Melek'in malikaneye gelmesini bekliyor muydunuz?

Peki Bige ile barışacağını tahmin ediyor muydunuz? Son bir kez daha denemek istediler ve evliliklerine bir şans daha verdiler. Umarım bu sefer her şeyi doğru şekilde yaparlar.

Bir önceki bölümde Karun, Bige'nin ona gideceğinden çok emindi ama Bige'nin son hamlesinden sonra Fransa'ya giden o oldu. Bunun olacağını kimler tahmin etti?

Peki, Bige'nin bir soyguna karışacak kadar ileri gitmesi kimlere sürpriz oldu. Bu kız mümkünse hiç içmesin çünkü içince delice şeyler yapıyor.

Bige boşanmaktan vazgeçip evliliğine bir şans daha verdi fakat bu kararı babasının hiç hoşuna gitmeyecektir. Bakalım neler olacak?

Şimdilik bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Lütfen okuduğunuz bölüme bol bol yorum yapıp oy vermeyi unutmayın. Özellikle yorumlarınız beni motive eden tek şey.

(30) Beni Benimle Aldat.

Karun kim bilir kaç yıldan sonra Defne'nin kızını görüyordu. Kilitlenip kalmıştı mavileri. Defne ağacının altında ona korku dolu gözlerle bakan biçare kızın üzerinde donup kalmıştı bakışları. Bakışları soğuktu, nefes alışları ise düzenli. Fakat görüldüğü gibi duygusuz olmadığını hissediyorum. Kaçtığı her neyse şu anda bütün hepsine yakalanmış gibi kaskatı kesilmişti. Bu karşılaşma için kendini önceden hazırlamamıştı, hazırlıklı değildi onu görmeye. Küçük yeğeni hatta tek yeğeni ansızın çıkıp gelmiş, dayısını hazırlıksız yakalamıştı. Aslında hazırlıksız yakalanan sadece Karun değildi çünkü bahçedeki davetsiz misafir de bu karşılaşmayı beklemiyor gibiydi. Korkuyordu bunu görebiliyorum. Ne yapacağını bilmez bir halde Karun'a bakarken korkusu gözlerine yansiyordu.

Çok sonradan cesaretini toplayıp bize doğru yürümeye başladı. Attığı her adımla bahçe kapısını kontrol edince bu hali içimi acıttı. Dayısının ona zarar vereceğinden çok korkuyordu. Kimse bunu yaşamamalıydı.

Gelip Karun'un karşısında durduğunda alt dudağımı dişlemeye başladım. Kapının dışında Kenan'ın söylediklerini duymasaydım bile onun hasta olduğunu anlardım. Saçları altın sarısıydı, çok güzeldi ama saçlarının üzerine taktığı kırmızı taç bile her şeyi açıklıyordu. Kafasındaki saç aslında peruktu değil mi? Taktığı taç ise peruğu daha iyi kafasında tutmak içindi çünkü onun durumundaki birinin saçları olamazdı. Kemoterapiler yüzünden vücudundaki tüm tüylerin dökülmüş olması gerekiyordu. Öyle de olmuştu çünkü kaşları döküldüğü için kalemle çizmişti. Aslında dövme kaş yaptırmıştı. Bir kadının gözüyle bakınca bu hemen anlaşılıyordu. Uzun ve kıvrımlı kirpikleri de takma kirpikti, değil mi?

Çok zayıftı, öyle ki üflesen uçacak gibiydi. Üzerinde kazak ve pantolon vardı ama kıyafetleri bile zayıf vücudunu gizleyemiyordu. Kolları ve bacakları incecikti, bakan herkeste bir acıma hissi bırakırdı. Ürkek bakan yeşil gözlerinin altı mosmordu ve bir maske takıyordu. Soluduğu hava bile onu hasta ediyormuş gibi dudaklarını ve burnunu kapatan bir maske takmıştı. Başımı biraz eğince dirseğinin iç kısmındaki morlukları gördüm.

Kazağın kollarını yukarıya topladığı için kollarındaki izler görünüyordu. Damar yoluna takılan serumların iğne izleriydi bunlar. Elllerinin üstünde de vardı aynı izlerden.

Gözlerimin değdiği her noktaya Karun'un da bakışları değmişti. Yeğenin içler acısı hâlini büyük bir sükunetle izliyordu. Aynı zamanda şaşkıncı, onu şaşkınlığa uğratan bir şeyler var gibiydi. Birkaç dakikanın ardından sert bakışlarından ödün vermeden, "Kim olduğunu söylemeden gece kulübünde çalışmaktaki maksadın neydi?" dedi soğuk bir sesle. Bu da daha önce karşılaştıklarını gösteriyordu. Şimdi şaşkınlığının sebebini anlıyordum. Onunla daha önce karşılaşmıştı.

Önünde birleştirdiği elleriyle oynayan genç kız, "Sadece sizi görmek istedim," dediğinde bakışları kırıncı.

"Siz beni hiç merak etmiyor ve hiç görmek istemiyordunuz." Titreyen elini kaldırıp Karun'a doğru uzattı. "Ben Melek Yitik," dediğinde dudaklarındaki maskeyi çenesinin altına çekti ve burukça tebessüm etti. "Kimsesiz çocuklar yurdunda bana verdikleri isim ve soyad bu." Burnumun direği sızladı, yutkunamadım. Kayıp bir kıza Yitik soyadını mı vermişlerdi? Belki de hiç kayıp değildi ama kimse onu bulmak istememişti.

Karun ona uzatılan ele baktı. Yanında duran elini yumruk yaparak sıktı ama Melek'in elini sıkmadı. "Zaten tanışmıştık," diyerek donuk bakışlarla ona çıkış kapısını gösterdi. "Gurur'un yanına dön çocuk ve bir daha da karşıma çıkma."

Melek havada asılı kalan elini indirdi ve arkasına sakladı. Bu hareketi bile fazla can yakıcıydı. Dayısının tutmadığı elinden utanmış gibi onu arkasına saklamıştı. "Karun Bey," dediğinde dayısına ismiyle seslenmek bile canını yakıyor gibiydi.

Karun'un gözlerinin içine baktı ve "Sizi anneme söyleyeceğim," dedi. Karun kaskatı kesilirken Levent dolan gözlerini saklamak için başını eğdi.

Karun'un alnında ve saç diplerinde ter damlacıkları oluşmaya başladı ama o, hâlâ üşüyordu. Melek'in karşısında soğuk terler dökerken, "Annen burada

değil!" dedi sert bir sesle. Burada olmasını her şeyden çok isterken bakışları suçlayıcıydı. "Seni doğururken öldü."

Melek'in yeşil gözlerinde biriken yaşlar titreşirken başını salladı. "Annemin katili olduğumu sizin hatırlatmanıza gerek yok çünkü ben zaten hiç unutmuyorum." Elini kaldırıp hastalıktan solmuş vücudunu gösterdi. "Ben zaten ödüyorum cezamı." Hayır, demek istedim. Senin bir suçun yok ki cezan olsun demeyi çok istedim ama ikisinin konuşmasını bölemedim.

"Lösemiyim," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Annem hayatta değil, kemik iliği nakli için bana bir kardeş doğuramaz. Yakınlarım da zaten bunun için gereken testi yapmıyor."

Elini kaldırıp kafasını işaret etti. "Aynı zamanda kafamın içinde de kötü huylu bir illet var." Buruk bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "İki farklı kanser aynı anda kuşattı beni. Artık yaşamak için fazladan çaba göstermiyorum bile."

Kazağını kaldırıp Karun'a karnını gösterdi. Karnının sol tarafına yapıştırılmış sargılar vardı. "Dört gün önce hastanede bıraktığım şey iflas eden sol böbreğimdi."

Neden dercesine isyan eder gibi Karun'a baktı. "Haberiniz bile olmadı, değil mi?" dediğinde gözlerinde süzülen tek bir damla yaşa engel olamadı.

"Gurur amcam dışında kimse orada değildi. Kimsenin haberi olmadı çünkü kimsenin beni merak ettiği yok," dediğinde Karun'un yutkunuşu kulaklarımı doldurdu. Güçlü görünmeye çalışıyordu ama onu ilk kez birinin karşısında bu kadar zayıf görüyordum.

Melek kazağını aşağıya çekerek karnını kapattı. Gözlerini Karun'dan ayırmadan, "Saçlarım nasıl? Güzel mi?" diye sordu. Saçlarına dokunurken gülümsemeye çalıştı, oysaki gözleri ağlıyordu.

"Peruk ama aslında benim saçlarım. Kemoterapiye başlamadan önce Gurur amca beni banyoya soktu ve tüm saçlarımı tıraş etti. O gün çok ağladım hatta onu acımasız biri olmakla suçladım. Bana kızdı tıpkı sizin gibi

duygusuzca bakıp tüm saçlarımı kesti," dediğinde yanağımnda hissettiğim sıcaklık gözlerimde taşan yaşların sadece birkaçıydı.

"Gurur amca benden saçlarımı alırken çok acımasızdı," diyerek amcasını dayısına şikayet etti. Dudakları titredi ve "Ama sabaha kadar ağladı," dedi başını sallayarak.

"Banyodayken bana çok kızdı, zorla saçlarımı kesti. Sonra da kestiği saçları alarak kendisini odasına kapattı. Sabaha karşı su içmek için odamdan çıktığımda kapı aralığında ona baktım. Odası darmadağındı, her şeyi kırıp dökmüştü. Saçlarımı kesen amcam duvarın dibine yığılmış, yumruğunu ısırarak ağlıyordu," dediğinde bunun için bile kendisini suçlar gibiydi.

"Gurur amca o gecenin sabahında kendi saçlarını da tıraş etti," dedi.

"Gurur amcanın neden saçlarımı kestiğini birkaç ay boyunca hiç anlamadım," diyerek devam etti. "Yeni çıkmaya başlayan saçlarım kemoterapiyle dökülmeye başlayınca ve Gurur amca elinde bu perukla bana geldiğinde ne yaptığını anladım." Amcası hepsini kaybetmeden önce onun saçlarını kurtarmıştı. Yeğeninin saçlarından peruk yaptırıp saçlarını yeniden ona hediye etmişti. Düşününce aslında çok hoş bir davranıştı.

Melek, "Gördüğünüz gibi kaybettiğim her parçamla ben bir piç olmanın cezasını ödüyorum," dediğinde Karun yüzüne sert bir tokat yemiş gibi gözlerini yumdu. Ona daha önce piç olduğunu söyledi, değil mi? Gözlerini yumduğunda yaşadığı utancın sebebi buydu, değil mi?

Karun kendisini toplayıp tekrar onun gözlerine bakınca Melek, "Sizden hiçbir beklentim yok ve hiç olmadı," diyerek gözyaşlarını sertçe sildi.

Kalender'lere has gururlu bir ifadeyle omuzlarını dikleştirip, "Ama sizi anneme söyleyeceğim," dedi bir kez daha. "Çok değil, doktorların tahminlerine göre en fazla birkaç ay sonra annemin yanına gitmiş olacağım. Bedenimi toprak alırken ben annemin yanına gideceğim. İşte o gün sizi anneme söyleyeceğim. Kardeşin senin yetim kızını yurtlarda ve hastanelerde tek başına bıraktı diyeceğim."

Tekrar ağlamamak için kendisiyle bir savaşı girerken Karun'un gözlerine baktı ve "Anne senin kardeşin benden o kadar nefret etti ki beni yabancı ülkelere sürgün etti diyeceğim," dedi acı çeken bir sesle.

"Anne sen onu ne kadar sevdiysen kardeşin de bir o kadar benden nefret etti diyeceğim," dediğinde Karun daha fazla dayanamayıp hepimize sırtını döndü. Malikaneye doğru aceleyle birkaç adım atınca, "Karun," diye seslendim ama durmadı. Kaçıyordu çünkü Melek'in darbeleri fazla ağır ve sarsıcıydı.

Melek acı çeken gözlerle onun arkasından bakarken, "Karun Bey," dedi titreyen ince sesiyle. Benim sesim Karun'u durdurmamıştı ama Melek onu durdurdu. Melek ona seslenince durdu ama bize doğru dönmedi. Dümdüz bir şekilde malikânenin kapısına bakarken bize sırtı dönüktü. Melek'in ne söyleyeceğini merak ediyor, onun konuşmasını bekliyordu.

Melek onun sırtıyla bakışırken derin bir nefes aldı ve "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Anneme gitmeyi, onu görmeyi istiyorum ama korkuyorum." Bakışları Karun'dan yardım ister gibiydi.

Kendini çok fazla hırpaladığı için yüzüne dağılan saçlarına doğru elini kaldırdı. "Ben yirmi yaşındayım ama annem daha çocuk, on üç yaşında. Ben bir çocuğun kızıyım, ya orada da bana annelik etmezse?" dediğinde bir şeylerle meşgul olmak için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ağlamamak için aklını dağıtmaya çalışıyordu.

Karun'un sırtıyla bakışırken, "Çocuklar anne olmayı bilmez ki annem bana nasıl anne olacak?" dediğinde Karun hiç kıpırdamadı. Sırtı bize dönükken hiç kıpırdamadı çünkü bunu yapamadı. Melek'in sorduğu sorular onun elini kolunu bağlamıştı.

Melek bekledi, Karun'un ona doğru dönmesini, acısını paylaşmasını ve ona bir şeyler söylemesini bekledi. Fakat Karun bunu yapmayınca derin bir iç çekişle, "Bugünden sonra bir daha sizi ziyarete gelemem çünkü tekrar hastaneye yatmam gerekiyor," dedi. "Dışarıda olmak kalan günlerimi de kısaltıyor. Bir an önce bitmesini istiyorum ama Gurur amca hastane konusunda ısrarcı."

Gitmek için arkaya doğru birkaç adım atarken bile hâlâ Karun'un sırtına bakıyor, belki ona doğru döner diye ümit ediyordu. "Ben artık sana gelemem ama son ana kadar senin bana gelmeni bekleyeceğim," diyerek burukça tebessüm etti.

"Vedalaşmak için bile olsa bana gel dayı çünkü ben artık sana gelemem," dediğinde Karun ile aynı anda hareket ettiği için dayısının ona doğru döndüğünü görmedi. Melek gitmek için yönünü kapıya çevirmişti, Karun ise onu görmek için dönmüştü. Melek bunu görmedi.

Melek ona dayı deyince Karun ona doğru o kadar hızlı dönmüştü ki afallamıştı. Onu harekete geçiren şey Melek'in ona dayı demesiydi. Bu kelime onun tüm zincirlerini kırmıştı. Fakat ne Melek bunu gördü ne de Karun gitmekte olan kızı durdurabildi.

Melek çıkış kapısına doğru adım adım yürüyüp ondan uzaklaşırken Karun onu durdurmak istedi. Bunu görebiliyorum çünkü öne doğru bir adım atıp konuşmak için dudaklarını araladı. Lakin yapamadı, bir şeyler ona engelmiş gibi gitmekte olan küçük yeğenini durduramadı. Belki ablasının hayali ona engel oldu, belki de Defne'nin ölüm anı. Neyle cebelleştiğini bilmiyorum ama canını yakan, onu durduran bir şeyler vardı.

Tıpkı az önce Melek'in ona baktığı gibi şimdi de o bakıyordu. Gittikçe ondan uzaklaşan hasta bir kızın arkasından bakıyor, belki de durmasını ve ona doğru dönmesini bekliyordu. Eğer Melek bir kez daha ona bakarsa bu sefer dayanamayıp onu yanında tutacağını ve gitmesine izin vermeyeceğine eminim. Fakat Melek onun yeğeniydi. Hasta bir vücuda sahip olsa da ruhunda bir Kalender'in inatçılığı vardı.

Bu yüzden bir kez olsun arkasını dönmeden bahçe kapısından çıktı ve kısa süre sonra gözden kayboldu. Onun arkasından kapılar kapanırken Karun bir iç çekişe binlerce ömür sığdırarak derin bir nefes aldı. Daha sonra o da sırtını döndü ve malikâneye girip hepimizin görüş açısından çıktı.

Kaçıyordu ama kaçmak hiçbir zaman çözüm değildi.

Karun'un nasıl olduğunu merak ediyorum. Tüm gün çalışma odasından çıkmadığı için açıkçası hepimiz çok gergindik. Melek'i gördükten sonra kendini çalışma odasına kapatmıştı. Böyle anlarda fazla kırıncı ve çekilmez biri olduğu için hiçbirimiz cesaret edip kapısını çalamadık. Akşam yemeğine bile inmeyince ne yapacağımı bilemedim. Hava kararınca bahçeye çıkmıştı ama kimsenin yanına yaklaşmaya cesareti yoktu. Şu anda bahçede neler yaptığını bilmiyorum ama onu görmeliyim.

Bahçeye çıkıp onu görmek için etrafıma bakınca gördüğüm manzarayla dizlerimin bağı çözüldü, içim titredi. Karun ablasının gömülü olduğu ağaca yakın olan çardakta oturuyordu. Masada içki şişesi ve kadehi vardı. Mavi gözleri ablasını görmek ister gibi defne ağacına bakıyor, içli bakışları can yakıyordu. Yılların yükü omuzlarına binmiş gibi omuzları hafifçe çöküktü. Oysa ki onun omuzları hep dik olurdu. Benim asıl yüreğimi parçalayan, nefesimi kesen parmakları arasında tuttuğu şeydi. Karanlık olabilirdi ama çardağın ışığı onu görmem için yeterliydi. Karun sigara içiyordu.

Sigaradan nefret ederdi.

Daha önce hiç içmediğini söylemişti.

Ne ben ne de bir başkası değil, Melek'ti ona sigara içirten.

Duygusuz görünebilir ama Melek'in söylediklerinden çok etkilenmişti. İçtiği sigaradan artık bunu biliyorum. Yanaklarımdan süzelen birkaç yaş hızla silerek ona doğru yürüdüm. Yaklaşan adım seslerimi duymadı. Gözleri ablasının ağacında oyalanırken hiçbir şey duymayacak kadar çok uzaklara dalıp gitmişti. O kadar yenik ve çaresiz görünüyordu ki bu görüntüyle ne yapacağımı bilmiyorum.

"Üşüyorum Defne," dediğini duydum. "Öyle üşüyorum ki içim buz tutmuş gibi." Ve ben anladım ki sevişmelerimiz dışında onu ısıtmam, yüreğindeki buzları eritmem hiç kolay olmayacaktı. Ne yaşamıştı bu adam? Kimler söndürmüştü yüreğindeki ateşi?

"Kızın," dediğinde ablasıyla olan konuşmasını bölmek için durdum, daha fazla yaklaşmadım. Parmakları arasındaki sigaradan büyük bir nefes

alarak, "Beni sana şikâyet edeceğini söyledi," dedi başını sallayarak. "Bunu bana söylerken fazla cesurdu."

Parmakları arasındaki sigara titrerken, "Defne," diye fısıldadı ıstırap dolu bir sesle.

"Onu kabul edemem. Bana seni hatırlatan ve senin gibi gidecek olan birini kabul edemem," dediğinde belki de ilk kez kendisine karşı bu kadar dürüst oluyordu. Karun, Melek'ten nefret etmiyordu, onun ölmesinden korkuyordu. Onu kurtaramayacağını bildiği için onu kendinden uzaklaştırıyordu. Yakınında olursa ona alışır, severdi ve bu olursa Melek gittiğinde canı çok yanardı. Bunun olmasından korktuğu için kendini ondan nefret etmeye şartlamıştı. Kaçtığı Melek değildi, Melek'i sevmeye ihtimaliydi.

Elimde duran telefonun zamansız çalmasıyla irkilerek daldığı düşüncelerden çıktı. Duha'dan gelen çağrıyı hemen meşgule alarak başını kaldırdım. Onun sert bakışlarıyla karşılaşınca tam kendimi savunacaktım ki, "Ne zamandır buradasın?" dedi buz gibi bir sesle. Gizlice onu dinleme fikri bile onu kızdırmıştı çünkü benim karşımda zayıflıklarını göstermekten kaçınıyordu.

Sıkıntıyla karışık sesli bir nefes alarak, "Kızma bana," deyip kamelyaya girdim. "Amacım seni dinlemek değildi."

Onun karşısına oturduğumda gözlerimle parmakları arasındaki sigarayı işaret ettim. "Nefret ettiğini sanıyordum."

Başını eğip kısa bir an elindeki sigaraya baktı. "Hâlâ nefret ediyorum."

"O zaman niye içiyorsun?"

"Bir sebebi yok." İçmek için birçok sebebi olduğunu biliyorum.

Sigarayı ahşap masaya bastırarak söndürdü. "İlk ve sondu," dediğinde sadece başımı salladım. Devamının gelmemesi daha iyiydi çünkü sigaraya başlamasını istemiyorum.

Ona ulaşmaya çalışarak, "Konuşalım mı?" dedim yumuşak bir sesle.
"Yardım etmek istiyorum."

Yine o can sıkıcı duvarlarını çekerek önüne döndü. "Konuşarak geçmeyecek çok şey var."

"Ben senin karınım Karun. Birbirimizle her şeyi konuşabiliriz."

Başını kaldırdı ve alay edercesine güldü. "Hemen sonrasında da öğrendiklerimizi birbirimizin yüzüne vurur muyuz?" dediğinde donup kaldım.

Restoranda ona söylediklerimden bahsediyordu. Onu hep babama benzetirdim ama o gece bende onun annesi olmuştum. Onun hakkında öğrendiğim bir gerçeği ilk fırsatta ona karşı kullanacak kadar acımasızdım.

"Anlamıyorsun değil mi?" diyerek sigara paketine uzandım ve içinden bir dal aldım.

Beni izlerken, "Neyi?" dedi.

"Canını herkes yakar ama canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük."

Durdu ve gözlerime baktı. "Canım mısın, Saka?"

"Değil miyim, Sanrı?"

Aramızda bir sessizlik yaşandığında biz sustuk ama birbirimize kenetlenen bakışlarımız bizim yerimize konuştu. Sessizliğimiz aslında sustuğumuz birçok şeyi bizim yerimize konuşuyordu. Onu izlerken, "Doğru zamanda vazgeçmeyi ikimizde bilmiyoruz," dedim.

"Doğru zaman neydi?"

"Benim için doğru zaman gönderdiğin eflatun elbiseydi. Senin içinse bir otelin restoranında benden duyduğun o sözlerdi."

"Doğru zamanı kaçırdık, Saka."

"O zaman sıradakini yakalayana kadar birlikteyiz, Sanrı," dediğimde paketten aldığım sigarayı dudaklarımın arasına yerleştiriordum.

Gözlerini kıstığında yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Sıradakini ve ondan sonrakileri de kaçırırım mı?" dediğinde soru sorar gibi değildi. Bu fikri bana aşılama istiyordu.

"Kaçırdığımız her trenle biraz daha tüketiriz birbirimizi," dediğimde sesimde umutsuzluk akıyordu.

Çakmağı alıp masadan öne doğru eğildi. "Tüketelim," dedi. "Seninle yaşadığım bu şey medcezir gibi," diyerek yaktığı çakmağı bana doğru uzattı. "Yavaşça çekilir ama durdurulamaz." Uzun kirpiklerinin altında bana bakarken çok gizemli görünüyordu. "Sana çekiliyorum durdurabilecek olan varsa buyursun gelsin."

"Severiz medcezirleri," diyerek onun konuşma şeklini taklit ettim. Omuzlarımı dikleştirip sesimi kalınlaştırdım ve yüzüme sert bir ifade ekledim. "Durduracak olanı durdururum."

Başını geriye atıp kahkaha attı. "Racon da kesermiş Çeyrek Mafya," dediğinde keyfi az da olsun yerine gelmişti.

Bu adamın gülüşüne hastayım.

Uzanıp benim için tekrar çakmağı yaktı. Eğilip sigarayı uzattığı çakmakla tutuşturdum. Başımı geriye çekip ciğerlerimdeki dumanı onun yüzüne doğru üfledim. Kirpiklerini titreten duman dudaklarının çok az kıvrılmasına neden oldu. Yüzüne üflediğim dumanın anlamını bilmeyecek bir adam değildi. Bu yüzden dudaklarında çapkınca bir gülümseme meydana gelmişti.

Çakmağı masaya bırakıp sırtını arkaya yasladı ve bacaklarını hafifçe araladı. Eliyle araladığı dizlerinden birine vurdu. "Buraya gel." Dizine oturmamı istiyordu.

Gözlerim gömleğin açık yakasında biraz oyalandı. "Bahçede birçok koruma var," dedim alt dudağımı ısırarak. "Burada olmaz."

Gözleri dişlediğim dudağımda oyalanırken, "Siktir et hepsini," dedi. Sesi gırtlığından çıkan bir kalınlıktaydı. "Gel buraya."

"Melek hakkında konuşmalıyız." Bir anda açtığım konuyla tüm keyfi kaçmış gibi gözlerindeki şehvet kayboldu ve yerini sert dalgalar aldı. "Bu konuda konuşmanı yasaklıyorum," dediğinde daha açılmadan konuyu kapattı. "Sessiz ol."

"Ama-"

"Aması yok." İnadından taviz vermiyordu. "Bu konu tartışmaya açık değil," diyerek beni uyardı. "Israr etme."

"Tıpkı annesi gibi Melek'de senin kanayan yaran olacak," dedim. Susmamı istese de bunu yapmadım. "Artık onu yanına alsan da almasan da bunu değiştiremezsin. Çok geç kaldın, Karun." Bunu değiştiremezdi.

O kız birkaç ay sonra hayatımızdan göçüp gidecekti. Melek öldüğünde ablasından geriye kalan tek şeyi de kaybetmenin acısını yaşayacaktı. Onu yanına alıp sahiplenince de bir şey değişmeyecekti çünkü onunla geçireceği onca yılı ondan kaçarak heba etmişti. Melek, Karun'un en büyük pişmanlığı, vicdanını sızlatan ahı olacaktı. Bunu hiçbir şekilde değiştiremezdi. Artık bundan kurtulamazdı. Onu kimsesiz bırakmanın pişmanlığı hep yakasına yapışacaktı.

Bütün bunları onun da düşündüğünü biliyorum. Kim bilir bu güçlü duruşunun altında ne gibi acılar saklıydı. Benim gibi değildi ki, canı yanınca acısını gözyaşlarıyla akıtamıyordu. İçine attıklarının şiddetli bir patlayışı olacaktı. Gözlerine baktığımda bile bunu görebiliyorum. Bir gün tüm duvarları yıkılacak ve kaybettiği her şeye gözyaşı dökecekti. Bu onun en savunmasız olduğu an olacaktı. Bu yüzden, "Bana ağla," dedim konudan alakasız olarak.

O gün geldiğinde teselliye doğru kollarda bulması için, "Bir gün ağlamak isteyecek kadar canın çok yanarsa bana ağla," diye fısıldadım. "Nerede olursam olayım bana gel ve omuzumda ağla."

Gözlerinin içine en derin duygularıyla baktım. "İster ölü olayım isterse de sağ ama bir tek bana gel ve yanımda ağla. İster küs olalım isterse de birbirimizden farklı hayatlar yaşayalım." Bunun düşüncesi bile canımı yakıyordu. "Bul beni ve bana ağla," dedim iç çeken bir sesle.

Neyden bahsettiğimi anlamadığı için kafası karışmış bir hâlde bana bakıyordu. Son söylediklerim huzursuzluğunu tetiklediği için, "Ölmeyi unut, Saka," dediğinde bir tek bu kısma takılmıştı. Bir süre bana baktı, baktı ve "Eflatun yakışmıyor sana," dedi.

Oysaki bana en çok eflatun yakışırdı.

Babama geldiğimi bildirmemesi için büyükbabamı ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Babam bir süre daha döndüğümü bilmemeliydi. Karun ile işleri tam olarak yoluna koymamışken babamın aklımı karıştırmasını istemiyorum. Döndüğümü birkaç gün daha ondan saklamaya çalışacağım. Üç ayın yokluğunu bir nebze olsun telafi etmek için bugün büyükbabamı dışarı çıkardım.

Daha dün eve dönmüşken dinlenmek yerine onu dışarı çıkardım. Önce alışveriş yaptık daha sonra da lunaparka geldik. Büyükbabam çok severdi buradaki oyuncaklarla oynamayı. Burada biraz daha kaldıktan sonra onu öğle yemeğine götüreceğim.

Korumalar lunaparkın gökkuşağı renklerine tezat siyah takımlarıyla çok göze çarpıyordu. Günün başından beri bizi takip eden yirmi adam gittiğimiz her yerde çok fazla dikkat çekiyordu. Onlardan kurtulamıyorum çünkü Karun'un sıkı emri vardı. Neyse ki bizi rahatsız etmek yerine uzaktan izliyorlardı.

Büyükbabam koşturmaktan çok yorulduğu için bir banka oturmuş pamuk şekerini yiyordu. Bir kenarda durup sigaramı içerek onu izliyordum. Telefonum çalınca Duha'nın aradığını gördüm. Dün gece de aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Açıp telefonu kulağıma yasladığımda, "Nihayet telefonu açtın meşgul kuş," diyen alaycı sesini duydum. Bu herif adımı

söylemek yerine ısrarla bana kuş deyip duruyordu. Sürekli kuş diyordu ve başına mutlaka son durumu yansıtan bir şeyler ekliyordu!

"Ne istiyorsun, Duha?"

"Birçok şey."

"Anlamadım?"

"Pekâlâ, şunu âdetlere uygun bir şekilde yapalım," diyen sesi her zamanki gibi alaycıydı. "Sana iki kötü haberim var önce hangisini bilmek istersin?"

"Bu haberlerden birinin iyi olması gerekmiyor muydu? Genelde böyle işliyor."

"Haberlerimin işleyiş tarzını sana soracak değilim, bilmiş kuş," diyerek beni azarladı. "Söyle şimdi önce hangisi?"

"Daha kötü olanı gönder gelsin."

"Sendeki tarak aslında bir anahtar. Nerenin anahtarı olduğunu Carlos'un kumarhanesindeki kasasını patlatmadan anlayamayız. O anahtar Azap tarikatı için çok önemli, yani elinde onlara karşı büyük bir koz tutuyor olabilirsin. Nasıl bir avantaja sahip olduğumuzu öğrenmenin tek yolu kumarhaneye sızmak." Merak ediyorum bu adamın tüm planları hep bu kadar tehlikeli miydi?

"Oraya seninle gelirim Karun'a gerek kalmadan tarikat işimi bitirir," dedim baygın gözlerle. "Unuttuysan hatırlatayım Carlos'u havaya uçuran şanslı kişi benim."

"Ya kocan da bizimle gelirse?"

"Ne?" dediğimde gözlerim irice açılırken az kalsın telefon elimden düşecekti. "Karun seninle işbirliği mi yapacak?" Sesim içime kaçmış gibi kısık çıkmıştı çünkü sonunda beni şoke etmeyi başarmıştı!

Güldü. "Evet ama henüz o bile bunu bilmiyor."

"Onu nasıl ikna edeceksin? Bana bak onunla konuşurken sakın benden bahsetme!" dedim telaşa kapılarak. "İkimizin bunu planladığını düşünüp bu sefer bizi öldürür!"

"Kimseden korkmayacak kadar cesursun ama söz konusu kocan olunca eteklerin tutuşuyor." Sinirlerimi bozmaya yemin etmiş gibi güldü. "Tipik Türk kadını örneği gibisin. Her haltı ye ama daha sonra aman kocam duymasın."

"Yahu ben ne yaptım şimdi?" Burada çıldırıyorum! "Ben mi diyorum sana git ortalığı karıştır diye?"

"Evet."

"Ne demek evet?"

"Sen bana demedin mi tarağın sırrını çöz diye? İşte bende bunu yapıyorum. Tarağın ne işe yaradığını bu gece öğrenebiliriz." Ondan tarağın sırrını öğrenmesini isterken, bizi bir kumarhaneye sürüklemesinden bahsetmiyordum.

"Kumarhaneye sızmak o kadar kolay olmayacaktır. Hepsi beni tanıyor." Durduk yere başımızı belaya sokacaktı.

"Bir diğer kötü haberim de bununla ilgili olabilir."

"Allah aşkına şu kötü haberleri tek seferde söyle de bende ona göre kalp krizi geçireyim."

"Oraya kendin olarak gitmeyeceksin."

"Kim olarak gideceğim?"

"Dansçı, escort, garson veya temizlikçi. Seçenek bol seç işte birini."

Dalga geçerek, "Escortluk dedin kalbimi fethettin," diyerek ona takıldım. "Şimdi kocamı arayıp ona da bundan bahsedeceğim. Eminim karısının bir kumarhanede escortluk yapacağını duyunca çok sevinecektir."

Ağız dolusu küfrederken, "Gelir beni vurur ama bu olmadan önce bende seni vururum!" diyerek bana kızdı. "Tamam, şimdilik bu konuyu kapatalım. Sana iş bulmak en kolayı, zor olan Kalender'i işbirliğine ikna etmek."

"Aslında kolay ikna ediliyor," diyerek omuz silktim. "Kocam deyince yelkenleri hemen suya indiriyor."

İkinci kez küfür ettiğini duydum. "Kalender'i ikna etmek için ona kocam demeyeceğim!"

Kahkaha attım. "Kulağa harika geliyor."

"Şu iğrenç fantezi dünyandan çık, rezil kuş," diyerek homurdandı. "Bana gelmelisin, onunla konuşmadan önce planın üzerinden geçmeliyiz."

"Sana derken?"

"Evime."

"Evine mi?"

"Hep böyle aptal mıydın?"

"Sen arayana kadar hayır."

"Oturduğun yerin tam karşısında olan şu görkemli ve ihtişamlı evime gel!"

"Oturduğum yerin tam karşısında olan şu görkemli ve ihtişamlı evine gelirsem sence Karun bana ne yapar?"

"Yakalanmazsan bir şey yapamaz."

"Yahu iki evin arasında sadece bir yol var! Bir evden çıkıp diğerine girerken korumalar mutlaka beni görür!"

"Rengin'in iki yıl boyunca yaptığı bir şeyi sen bir seferliğine yapamıyor musun?" diyerek beni eleştirdi. "Sen bir kadınsın entrikalarla dolu olmalısın."

"Ben Rengin değilim!"

"Hâlâ beni ayartmadığına göre tabii ki değilsin."

"Seni ayartmamı ister misin?"

Gülüşünü duydum. "Şaşırt beni."

"Beş dakikaya oradayım bebeğim. Aç kollarını beni bekle."

Kahkaha attı. "Aklımı başımdan aldın!" deyince sinirden güldüm. Yaramaz bir çocuk gibiydi.

Yüzümde küçük bir gülümseme varken başımı iki yana salladım. "Önce Karun ile konuş eğer seninle çalışmayı kabul ederse onunla birlikte planını dinleriz. Ben dersimi fazlasıyla aldım artık kocamın arkasında gizli saklı işler çevirmeyeceğim," dedikten sonra telefonu kapattım.

Manipüle uzmanı olan oydu, eminim Karun'u bir şekilde ikna edebilirdi.

Duha'yla telefonla konuştuktan sonra dört saat daha dışarıda kaldık. Büyükbabamın tüm enerjisi bitip adım atacak hâli kalmayana kadar dışarıda birçok şey yaptık. O kadar çok yorulmuştu ki arabaya biner binmez uykuya dalmıştı. Nihayet malikaneye geldiğimizde araba henüz yeni bahçeye girmişti. Daha kapıdan yeni girmişken duyduğumuz silah sesiyle büyükbabam irkilerek gözlerini açtı. Korkuyla etrafına bakıp, "Bige saldırıya uğradık!" diye bağırdı ve koltuktan atlayıp yere diz çöktü.

Kafasını deve kuşu gibi yere gömen adama bakıp güldüm. "Ses malikânenin içinde geliyor ve hava çoktan karardı, yani Karun eve gelmiş olmalı."

Hiçbir şey anlamadığı için kafasını sakladığı yerden kaldırıp, "Eee?" dedi.

"Ateş eden Karun olmalı," diyerek duran arabadan indim. "Onu kızdırmak için evde olmadığımı göre ya Levent'i vurmaya çalıştı ya da-" Duha'ya ait arabaları bahçede görünce güldüm. "Ya da Tunus'u vuruyor."

Sanırım Duha gün arasında bana bahsettiği şu dahiyane fikri nihayet onunla da paylaştı.

Yürüyüp malikâneye girdiğimde antre Karun ve Duha'nın adamlarıyla doluydu. Karun'un adamları beni görünce hemen ellerini önlerinde birleştirerek kendilerine çeki düzen verdiler. Duha'nın adamları aynı şeyi yapmadı fakat onlar da başlarını küçük bir açıyla eğerek bana selam verdiler. Sonuçta onların hanımı değilim ama yine de saygılı bir şekilde selam vermişlerdi.

Odama çıkmak için merdivene doğru bir adım atmıştım ki salonda ikinci kez bir kurşun ve kırılma sesi duyduk. Karun'un, "Kenan ve Furkan'ı evime çağırırken bana sormalıydın!" diyen kızgın sesini duydum.

"Lan oğlum indir şu silahı!" diye bağırان Duha salonda oradan oraya kaçıyor olmalı ki sesi yorgun ve kesik çıkıyordu. "O ikisi kasa açmakta uzman, yani bize gerekli!" demişti ki bir silah sesi daha geldi ve Elay'ın çığlığını duydum. Elay mı? Elay burada mı?

"İndir şu silahı kızı korkutuyorsun!" diyen Duha'nın sesi şimdi sinirli çıkıyordu.

Salonun kapısına doğru yürürken Karun'un, "Elay kapat çeneni," diyen sesini duydum. "Şu piçi öldürmemi istiyorsan dikkatimi dağıtacak sesler çıkarma."

"Tamam," dedi Elay. "Tahmini olarak ne zaman öldürürsün"

"Bana olan sevgin gözlerimi yaşattı doktor," dedi Duha ama yeni bir silah sesiyle, "O siktiğim şarjöründe kaç kurşun var?" diyerek güldüğünü duydum. Ölümle burun burunayken bile dalga geçmekten vazgeçmeyen bir deliydi.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde salondaki çoğu şeyin parçalandığını gördüm. Karun sürekli ateş ettiği için burayı delik deşik etmişti. Duha büyük salon bitkisinin arkasına koşup saklandı ama Karun tekrar ateş ederek şarap fıçısı büyüklüğündeki vazoyu kırdı. Saklandığı yerde beni gören Duha sırtarak bana doğru koştu. Karun onu yakalamak için arkasını dönüp tetiğe basmak

üzereydi ki beni gördü, son anda durdu. Duha hemen benim arkama geçip kafasını omzumun arkasından çıkardı. "Neden durdun?" dediğinde arkamdaki sesi güler gibi çıkmıştı. "Hadi ateş etsene." Adi herif arkama saklanmasaydı acaba yine böyle konuşabilir miydi?

Karun onu vurmak için silahı sol omzunun üzerine tuttu ama Duha hemen kafasını çekip diğer omzuma doğru uzattı. "Çık lan karımın arkasından!" Kaşlarını çatan Karun beni incitmekten korktuğu için ateş edemiyordu. "Saklanacak başka yer mi kalmadı it!"

Arkamdan Duha'nın gülüşünü duydum. "Olmam gereken en güvenli yerden çıkmamı mı istiyorsun?"

"Olman gereken en tehlikeli yerdesin piç kurusu," dedi Karun. "Saklanırken refleks olarak parmağın bile onun omzuna değse sikerim belanı!"

"Merak etme bu şaşkın kuşun dokunulmazlığını hiçbir koşulda ihlal etmiyorum." En azından şu anda şaşkınlık geçirdiğimin farkındaydı. İki çocuk gibi salonun içinde oradan oraya koşturmaları beni şoke etmişti. Haliyle şaşkırım.

Daha fazla dayanamayıp, "Karun indir şu silahı," dedim.

İndirmedi.

Çatık kaşlarla Duha'nın açığını yakalamak için tetikte beklerken beni duymadı bile. "Kocam," dediğimde bakışları o kadar hızlı beni buldu ki ona gülümsedim. "İndir hadi şu silahı," dedim yumuşak bir sesle.

Ona gülümseyen yüzümü izlerken gergin suratı yumuşadı, çatık kaşları düzeldi. Silahı havada tutan kolunu aşağıya indirince bunu gören Duha arkamdan kısık bir sesle küfretti. "Gerçekten işe yarıyormuş!" dedi. Daha sonra başını omzumdan öne doğru uzatıp Karun'a bakıp sırtıttı. "Kenan ve Furkan'ı plana dahil etmeliyiz... kocam," deyince kahkaha attım.

Bunu gerçekten söyledi.

Karun elindeki silahla donup kaldı çünkü o da böyle bir şeyi duymayı beklemiyordu. Daha sonra arkamdan bir yere baktı, yani Duha'ya ve dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Sen bir güldün sanki," dedi Duha kafasını omzumdan öne doğru uzatarak. "Zaafın mı var lan senin bu kelimeye?"

"Siktir git lan!" diyen Karun sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Kendini aşmadığın bir gün bile yok."

Karun'un yumuşadığını gören Duha arkama saklanmayı bırakarak ortaya çıktı. "Teveccühünüz Kalender Bey'ciğim," dedi sanki iyi bir halt yemiş gibi. "Sakinleştiğine göre bir kahveni alırım." Koltuğa doğru yürürken başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. "Kahvenin yanında güllü lokum sevdiğimi biliyorsun."

"Zıkkımın pekini ye!" dediğimde ikisinin bakışları beni bulunca Karun'a ters ters baktım. "Ben kahveyi nasıl seviyorum ve kahvenin yanında ne tercih ediyorum?" Duha'nın ne sevdiğini biliyorsa benimkini de bilmeliydi.

Karun dünyanın en zor sorusuyla karşılaşmış gibi başını omzuna doğru eğdi ve bir süre düşündü. "Kahveyi şekerli seversin ve yanında pek bir şey tercih etmezsin," dediğinde bozuldum. İkisi de yanlıştı. Kahveyi sade severdim ve yanında kestane şekeri isterdim.

Suratımın asıldığını gördüğünde mavi gözlerini hafifçe kısarak, "Ne oldu?" deyince yüzünü dağıtmak istedim.

"Yok bir şey!" dedim hızlı adımlarla koltuğa doğru yürürken. "Sen ancak Duha'nın ne sevip sevmediğini öğren! Boşa beni git ona nikah kıy!" dediğimde ikisi de aynı anda küfretti.

Afallayan Duha, "Bu piçi benden mi kıskanıyorsun?" dedi şaşkın bir sesle.

Yanından geçerken, "Ne kıskanacağım onu," diyerek omzumla Duha'nın omzuna sertçe çarptım. "İyiym ben!"

"Belli," diye homurdandı. "Omzumu delmenden o kadar belli ki."

"Kapat çeneni iyiyim dedim!" Tekli koltuğa oturmak yerine koltuğun önüne yere oturdum. Bağdaş kurarak yere oturduğumu gören Duha, "Ne yapıyor bu?" dedi kafası karışmış bir hâlde.

Beni izleyen Karun gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Ağlamaya hazırlanıyor," dedi keyifli bir sesle. Kollarını göğsünde birleştirerek, "Gerçekten bunu burada mı yapacaksın?" dedi ve başıyla Duha ve Elay'ı işaret etti. "Onların yanında?"

"Sence bana fark eder mi?"

"Etmez."

"O zaman sus, ağlayacağım."

"Yavrum senin aldığın o üç aylık terapi hiç mi işe yaramadı?"

"Yavrum deme bana!" diyerek onu tersledim. "Duha'ya de yavrum."

"Ulan o ite niye söylüyorum?"

"O sana kocam diyor ama."

"Onun ne kadar dengesiz olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma."

"O dengesizin kahveyi nasıl içtiğini ve zıkkımlandığı lokumu biliyorsun ama!"

"Düşmanını iyi tanı derler."

"En büyük aşklar hep nefretle başlarmış."

"Saka gözünü seveyim ağla sen," dedi canından bezmiş gibi. "Ağlamadan normale dönmüyorsun sen."

Gözlerim o kadar hızlı doldu ki afalladı, panik yaptı. "Tamam, ulan ağlama," diyerek aceleyle bana doğru yürüdü. Yanıma gelip kalkmam için elini uzattı.

Elini tutmadım sinirlendi, kaşlarını hafifçe çattı ve "Çiçek!" diyerek sesini yükseltti. "Bige Hanım'a sade bir kahve yap ve yanına kestane şekeri koy," deyince gözyaşları dağıldı, gülümsedim. Kahveyi nasıl sevdiğimi ve yanında ne tercih ettiğimi biliyordu.

Gülümsediğimi görünce kısık bir sesle homurdanıp uzattığı elini işaret etti. "Tutacak mısın?"

Ona kocaman gülümsedim. "Hiç tutmaz mıyım, kocam," diyerek elini tuttuğumda gülerek başını iki yana salladı. "Baş belası."

Karun'un elini tutarak ayağa kalktığımda az önce gördükleri karşısında şaşırان Duha, "Sana hayatını kurtaracak bir tavsiye," diyerek beni gösterdi ve "Bu kadından sakın çocuk yapma," dedi. "Normal hâli buysa hamile kalınca nasıl bir yaratığa dönüşeceğini kestiremiyorum."

Hamile kalmak mı?

Duha'nın zamansız esprisi karşısında Karun ateşe dokunmuş gibi elini elimden hızla çekince sertçe yutkundum. Ellerimizi o kadar hızlı birbirinden ayırmıştı ki içimden bir şeyler koptu. Sanki bir saniye fazladan elimi tutsa ona hamile olduğum haberini verecekmişim gibi ürkmüştü. Bir sessizlik sardı salonun dört bir yanını. Karun'un bu yaptığını herkes görmüş, Elay benim için üzölmüş gibi bakıyor, Duha son söylediklerine şimdiden pişman olmuş gibiydi. Bazı şeyler konuşulmasa da, dile dökölmese de küçük bir hareketle anlaşılırdı. Karun çocuk istemiyordu. Baba olma fikri onu ölesiye korkutuyordu. Bu yüzden elimi bırakmış, benden uzaklaşmıştı.

Boş kalan elime baktığımda gözleri bakışlarımı takip etti ve elime baktı. Ne bir şey söyledi ne de elimi tekrar tutmaya yeltendi. Göz göze geldiğimizde üzöldüğümü yeteri kadar gizleyememiş olacağım ki, "Saka," dedi bir şeyleri telafi etmek istercesine. Fakat ona gülümseyip, "Sorun yok," dedim sahte bir neşeyle. Buradan, onun bakışlarından kaçıp kurtulmak istiyorum.

"Ve merak etme," dedim arkaya doğru birkaç adım atarak. Gözlerine kararlı bir şekilde bakıp, "Bende çocuk istemiyorum," dedim.

Tuttuğu nefesini belli belirsiz verdi.

Rahatladı.

Onunla aynı fikirde olmam onu mutlu etti.

Ama aynı fikirde değildim, sadece o bunu anlamadı.

Koltuğa Elay'ın yanına oturup, "Merhaba," diyerek konuyu hamilelikten uzaklaştırmak istedim. Fakat Elay buz gibi gözlerle bana bakıp kuru bir sesle, "Merhaba," dedi. Beni görmeye tahammülü olmadığı için başını çevirip Duha'ya baktı. "Beni yaka paça neden buraya getirdiğini artık söyleyecek misin?" Duvardaki guguklu saati işaret etti. "İki saat sonra katılmam gereken çok önemli bir ameliyat var."

Duha tam ona cevap verecekti ki salonun dışında gelen seslerle sustu. Kapının dışında Kenan'ın, "Karun benden her ne istiyorsa kendisi yapmak zorunda," diyen sesini duyduk. "Artık onun için parmağımı bile kıpırdatmam. Buraya sadece ne istediğini merak ettiğim için geldim." Kenan'ın sesiyle Karun'un kapalı kapıya dik dik baktığını gördüm.

Gelen sadece Kenan değildi çünkü Kadem'in, "Bana dırdır yapıp durma!" diyen kızgın sesini duydum. "Duha olacak şerefsiz yüzünden bu sabah birinin daha parmağını kestim. İçim çıktı, midem allak bullak. Bu adamdaki parmak fetişizmi artık sinirlerimi bozuyor." Şerefsiz lafından sonra artık kapıya düşman gözlerle bakan sadece Karun değildi.

Adım sesleri kapıya yaklaştıkça, "Ne yapıyor tüm o parmakları?" diyen Furkan'ın sesini duyduk. Furkan mı?

"Nereden bileyim ben!" dedi Kadem. "Münasip bir yerlerine sokuyordur herhalde!" dediğinde Duha belindeki silahı çıkardı. "Bu sefer öldüreceğim bu piçi!"

"Sakin ol," diyen Karun gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Neyine sakın olacağım lan!" Elindeki silahla kapının açılmasını bekliyordu. "Bu serseri yüzünden erken yaşta yaşlandım! Ağzına geleni söylüyor ama sonra affedersin abi. Hangi birini affedeyim!"

Kapıyı açıp üçü içeri girdiklerinde Duha, Kadem'i hedef alıp kafasının üzerine ateş etti. Bilerek ıskalamıştı ama bunu anlamayan Kadem hemen Kenan'ın arkasına saklandı. "Abi ne halt ediyorsun?" dediğinde arkadan Kenan'ın kollarına sıkı sıkı yapışmıştı.

Duha çatık kaşlarla silahı tutarken, "Abi deme lan bana!" dedi.

"Tamam, Duha."

"Duha mı?" İyice celallendi. "İkidir bana Duha diyorsun sikeceğim artık!" deyip Kenan'ın ayaklarının önüne ateş etti. Kenan irkilip arkaya doğru sıçrayınca Kadem'e çarptı. İkisi de dengesini kaybettiği için Kadem yere düştü, Kenan'da sırt üstü onun üzerine.

İçeri girer girmez kendisini ateş hattında bulan Kenan, "Başlayacağım artık silahınıza da kurşununuza da!" dedi kalkmaya çalışarak. "Bıktım lan artık!"

Kadem onu üzerinde itmeye çalışırken, "İlla bir şeylere başlayacaksan git diyete başla!" diyerek ona kızdı. "Düşümü deldin kalk lan üstümden!"

İkisi güç bela birbirinden ayrılıp ayağa kalkınca Kenan, her şeyin hırsını Kadem'den çıkarmak ister gibi ona baktı. "Seni son kez uyarıyorum beş metreden fazla bana yaklaşma!"

Kadem üzerindeki tozları silerken güldü. "Yoksa ne olur? Yine mahkemeye gidip uzaklaştırma kararı mı çıkarırsın?"

"O kararı çıkardığımda adliye kapısının önünde beni bekliyor olmasaydın bir işe yarayabilirdi!"

"Benim için uzaklaştırma kararı çıkartırken seni adliyeye bırakmamı istemeseydin belki işe yarardı."

Ona öldürecekmiş gibi bakan Kenan, "Arabamı bozmasaydın senin arabana ihtiyaç duymazdım!" dedi.

Kadem baygınca ona göz devirdi. "Benim arabamdı lan o. Kendi arabamı bozdum seninkiyle seni adliyeye bıraktım ama bu kadarını hatırlamayacak kadar sarhoştun."

"Kendi arabanı niye bozdun?"

"O kadarını hatırlamayacak kadar sarhoştum," dediğinde ikisi de gülmeye başladı.

Bunların da Karun ve Duha'dan bir farkı yoktu. İkisi resmen Kenan ve Kadem'i çırak olarak yanında yetiştirmiş.

Kenan başını çevirip Karun ile göz göze gelince gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Tüm keyfi kaçmış gibi dudakları düz bir çizgide buluştu ve bakışlarına yoğun bir ciddiyet yerleşti. İki eski dost belki de aylar sonra ilk kez karşı karşıya geliyordu. Biri kırgındı diğeri gergindi. Karun'un gerginliği görülmeyecek gibi değildi. Aslında birbirlerini özledikleri çok açıktı fakat ikisi de bunu donuk bakışlarla gizlemeye çalışıyordu. Yıllarını birlikte geçirmişken birbirlerini bu kadar kolay silemezlerdi. Bu sessizliği can sıkıcı bulan Karun gayet ciddi bir suratla, "Sen ve Furkan'ı buraya ben çağırmadım," diyerek kendini savundu. "Hepsi Duha'nın halt yemesi."

Kenan bozalsa da soğukkanlı davranarak, "Anladım," dedi. "Bana söyleyecek bir şeyin yoksa yapacak daha önemli işlerim var," dedikten sonra ona sırtını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Tıpkı onun gibi Kenan'da geri adım atmayınca Karun'un yanında duran elini sıkıttığını gördüm. Yumruğunu sıkarken, "Önemli işlerden kastın gece gündüz içmek mi?" dedi.

Kenan durup ona doğru döndü ve sinirli bakan yeşillerini ona dikti. "Beni takip mi ettiriyorsun?"

Karun yumruğunu biraz daha sıkıttı. "Seni takip ettirmekten daha önemli işlerim var," dedi sakince ama gerilen parmak boğumları göründüğü kadar sakın olmadığını gösteriyordu. "Arkamdan iş çeviren birinin ne yaptığıyla ilgilenmiyorum," dediğinde Kenan'ın kaşları çatıldı, yüz hatları kasıldı.

İkisinin ters bakışlarına daha fazla dayanamayan Duha, "Bırakın birbirinizle didişmeyi yapacak daha önemli işlerimiz var," diyerek Kenan'a boş koltuklardan birini gösterdi. "Geç otur koçum bu gece için bize lazımsın."

Kenan başını sallayarak Duha'ya, "Sırf sana saygımdan kalıyorum," diyerek Karun'u daha fazla kızdırdı.

Ayağa kalkıp, "Furkan," diyerek ona gülümsedim. Hızlı adımlarla ona doğru yürürken ona sarılmak için kollarımı açmıştım. "Seni çok özledim."

Yüzü korkudan bembeyaz olurken gözleriyle arkamda bir yeri, ya da birini işaret etti. "Bige Hanım lütfen U dönüşü yaparak Karun Bey'e doğru yönünüzü çevirir misiniz?" dedi korku içinde. "Tabii beni canlı görmek istiyorsanız."

"Karun bir şey demez," dedim. "Sadece sarılacağım."

Karun'un, "Sana bir şey demem," diyen sakın ama tehditkâr sesini duydum. "Ama sıkırım onun kafasına." Ona doğru döndüğümde tehditkâr bakışları bir tek Furkan'ın üzerindeydi. "Karıma sarılmak ister misin?" dediğinde Furkan ödü kopmuş gibi hemen arkaya doğru birkaç adım attı, benden uzaklaştı. "Estağfurullah abi," dedi telaşlanarak. "Ne haddime."

Sinirli bakışlarım Karun'u bulunca masumca omuz silkti. "Bak o da sana sarılmak istemiyormuş," dediğinde onu tehdit etmemiş gibi davranıyordu. "İlla birine sarılmak istiyorsan gel bana sarıl."

"İstemez."

"Ne demek istemez?"

"Sana sarılmayacağım."

"Sebep?"

"İçimden gelmiyor."

"O içini şimdi-" demişti ki yalnız olmadığımızı anlayıp son anda kendini susturdu.

Yürüyüp Kadem'in yanına oturdum. Karun'un bozduğu moralimi belki o düzeltir diye, "Selam," dedim fakat Kadem bir kez bile yüzüme bakmadan

ayağa kalktı ve gidip Elay'ın yanına oturdu. Bu da neydi şimdi? Kadem selamımı bile almadan benden uzaklaşmıştı.

"Kadem," dedim ısrarla benden tarafa bakmayan çocuğa. "Sorun ne?"

Başını çevirip bana baktığında o kadar ifadesiz bakıyordu ki kanım çekildi. Hayır, onu kandırıp banka soygununa alet ettiğim için değildi bu bakışları. Kadem bana kızgın değil, kırgındı. Kahve gözlerinde gizleyemediği derin bir kırgınlık vardı. "Sorunumu bilmen için önce dinlemen gerekiyor mu?" dediğinde bile onu ne denli kırdığımı çok iyi anlatıyordu.

"Ama sen ne benimle ne de geçmişimle hiç ilgilenmedin," dediğinde kaskatı kesildim. "Önceliğin hep başkaları olmuşken artık bana sorun ne deme." Haklılığı karşısında kendimi savunacak tek kelime edemedim. Kadem isyan etmekte haklıydı çünkü onun Uğur olduğunu öğrendikten sonra bile sanki o hiç geri dönmemiş, hep bir ölü olarak kalmış gibi davrandım. Şu zamana dek bir kez bile olsun ona nasıl kurtulduğunu sormadım. Bu da yetmezmiş gibi onu bırakıp Fransa'ya gittim. Ona yaptıklarına rağmen peşimden geldi fakat ben onunla konuşmak yerine onu kullandım.

Bir yarınımızın olup olmadığını düşünmeden onu hep yarına erteledim.

Duha birbirinden haz etmeyen bu kadar insanı bir araya getirdiği için gerginliği önlemek amacıyla, "Şimdi herkes beni dinlesin planı açıklıyorum," diyerek oturduğu yerden ayağa kalktı. İlk fırsatta Kadem ile konuşacağım. Geçmişte kalan hâlâ eşitlenmemiş bir öpücüğümüz vardı.

Duha hepimize tek tek bakarken bakışları uyarı niteliğindeydi. "Bir strateji dehası olarak şu zamana kadar yaptığım hiçbir plan başarısızlıkla sonuçlanmadı," demişti ki gözleri Karun'un parmağındaki yüzükte oyalandı, yüzünü buruşturdu. "Biri dışında." Karun'u benimle evlendirmeyi hayatının hatası olarak gördüğünü o kadar belli ediyordu ki.

"Her neyse," diyerek derin bir nefes aldı. "Hazırlanmamız için sadece iki saatimiz var. Bu gece William Marasliyan'ın kumarhanesine giriyoruz. Kalender'in görevi mümkün olduğunca uzun William'ı masada tutmak."

Başını çevirip Karun'a baktı. "İyi bir kumarbaz olabilirsin ama bize zaman kazandırmak için bu gece hep kaybetmelisin."

Şaşırtıcı bir şekilde Karun itiraz etmek yerine başını sallayınca, "Fakir mi kalalım, Karun?" dedim büyük bir ciddiyetle. "Neyimiz var neyimiz yok kumar masalarından mı harcayacaksın?"

Fenalık geçirir gibi ellerimle kendimi serinletmeye başladım. "Çağl'ı dinlemeliydim," diye sızlandım. "Zamanında senden kurtulsaydık zengin bir dul olarak Çağl ile her şeyi bölüşürdük."

Güldü. "Benim hakkımdaki düşüncelerini şimdiden bilmem çok iyi oldu."

"Konuyu kaynatmayın," diyen Duha tekrar başkanlığı ele aldı. "Karun, William'ı masada tutacak, Bige ona ilacı içirtecek. Ne işler karıştırdığımızı anlamayacak kadar kafası güzel olmalı. Bu yüzden ona uyku ilacı vereceğiz."

"Uyutmak yerine neden zehirleyip doğrudan öldürmüyoruz?" dedim. "Biri daha eksilmiş olur."

"Sonra da liderliğe psikopat oğlu geçer," diyen Duha'nın siyah gözleri bu fikri onaylamıyordu. "William tehlikeli görünüyor ama Carlos'a göre çok pasif biri. Eğer o ölürse yerine kafadan hasta oğlu geçer."

Tıpkı benim gibi Elay'da merak etmiş olmalı ki, "Kafadan hasta derken?" dedi.

Duha yerine Karun ona cevap verdi. "Siktiğim puştı ileri derecede psikopat," dediğinde küfür etmeden duramıyordu. "Her şeyi saplantı haline getiriyor, özellikle kadınları. Bir kadını istediğinde ona mutlaka sahip olur. Onu reddeden kadınların hiçbiri yaşamıyor. Kafası bozuk piçin teki işte."

"Bu yüzden," diyen Duha'nın bakışları ben ve Elay'ın üzerinde oyalandı. "Siz ikiniz orada hiçbir koşulda onunla diyalog haline girmiyorsunuz. İşin ortasında bir de kalkıp onu vurmayalım." Elay'da mı bizimle geliyordu?

Sessizlik içinde onu dinlediğimizi görünce bundan memnun kalarak Kadem'e döndü. "Kumarhaneye giren herkes yoğun bir güvenlikten geçtiği için üzeri aranıyor. Bige ilacı dışarıdan içeriye sokamaz ama aradığımız şeyi içerideki adamımız bize verecek." Yani içeride bir köstebeğimiz vardı. "İlacı içkiye koyup Bige'ye ver gerisini o halleder."

Duha'nın gözleri Kenan ve Furkan'ın üzerinde oyalandı. "Nedim, Celil, Kadem ve Uraz sizin için yolu temizleyecek. Siz ikiniz de William'ın çalışma odasına sızıp kasayı açacaksınız." Furkan yeniden sahalara atılmak istediği için hemen başını salladı fakat Kenan bu konuda çekimserdi. "Azap tarikatının kumarhanesine sızılmaktan bahsediyorsun, bu anlattığın kadar basit olamaz."

"Değil zaten," dedi Duha. "Yapacağımız en küçük hatada hiçbirimiz oradan sağ çıkamayız. Bu yüzden benim işim orada etrafı gözetlemek ve bulduğum her güvenlik açığında mümkün olduğunca çok adamı içeri sokmak."

Sıkılmış gibi bıkkın gözlerle Duha'ya bakan Elay, "Peki, ben bu planın neresindeyim?" dedi ama hiçbir şekilde buna dahil olmayacağını bakışlarıyla belli ediyordu.

Kalçasını koltuğun kenarına yaslayan Duha, "İhtiyacımız olduğunda ilk müdahaleyi yapması için bir doktora ihtiyacımız var," dediğinde Elay'ı oraya götürmeye kararlıydı.

Elay sinir ve alay karışımı bir şekilde gülerek, "Senin özel doktorun değilim," dedi inatçı bir tutumla. "Kirli işlerin için başka birini bul, ben yokum."

Ona göz deviren Duha, "Fikrini sormadım doktor," diyerek ellerini koltuğun kenarlarına koydu. "Borcunu ödemek için bana çalışmaktan başka bir seçeneğin yok."

"Ne borcundan bahsediyorsun?"

"Üç aydır sana verdiğim kredi kartıyla yaptığın saçma sapan bağışlardan bahsediyorum." Her zaman alaycı bakan siyah harelerine ondan beklemediği bir ciddiyet yerleşti. "O kartı beni ayartacak şeyler için

kullan diye verdim. Peki, sen ne yaptın, İstanbul'da ne kadar yardım vakfı varsa onlara bağışta bulundun!"

Elay rahatça omuz silkerek bir bacağı diğerinin üzerine attı. "Fena mı oldu, kirli paran en azından ihtiyacı olan birilerine gitti."

Çıldırmanın eşiğine gelen Duha, "Kızım ben senin yaptığın yardımlara bir şey demiyorum ki!" diyerek kalçasını koltuğun kenarından ayırdı. "Ama tüm o bağışları neden benim adımı kullanarak yapıyorsun?" Sorun bu muydu yani?

Hesap sorar gibi birkaç adım Elay'a doğru yürüdü. "Üç aydır çeşitli vakıflardan evime, iş yerime saçma sapan teşekkür kartları geliyor! Daha bu sabah yılın cömert ve örnek iş insanı diye sıkık bir plakete beni aday olarak gösterdiler. Korumam gereken kötü bir şöhretim var lan benim!" dediğinde şoke oldum. Onu kızdıran şey herkesin onu iyi biri sanması mıydı?

Duha'nın öfkesiyle beslenen Elay'ın keyfine diyecek yoktu. "İnsanlar artık senin iyi biri olduğunu düşünüyor, bunun nesi kötü?"

"İyi biri miyim ben, Elay?"

"Değilsin."

"O zaman beni yanlış tanıtma!" dedikten sonra şimdi Elay'ı kızdırma sırası ona geçmiş gibi biraz sakinleşti. "Yaptığın tüm o yardımların parasını ödemek için artık benim şahsi doktorum olacaksın."

Elay kızmak yerine güldü. "Çok uzun sürmeyecektir," dediğinde mavi gözleri kinayeli bir şekilde Duha'ya bakıyordu. "Öldüğünde ortada ödenecek bir borç kalmaz."

Duha'nın canını yakmak ister gibi sinsice kıvrıldı dudakları. "Uzun bir hayatın olacağını düşünüyor musun?"

Duha buz kestiğinde bunun sebebini anlayamadım. Elay varsayımlar üzerine konuşurken söylediği hangi cümle onu böylesine strese sokmuştu? Duha'yı kolay kolay düşünce seline dalıp giderken göremezdik. O genelde

mizah anlayışı yüksek, ciddiyet seviyesi sıfır ve her daim neşeli bir adamdı. Fakat şu anda bakışları durgun, yüzü tedirgin ve gergindi. Gizli bir tehdit sezmiş gibi Elay'a bakıyordu. Sanki Elay bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu ve onunla Duha'yı köşeye sıkıştırıyordu. Evet, Duha'nın bakışlarındaki şey Elay tarafından ifşalanacak olma endişesiydi.

İkisinin sessiz ama anlamlı bakışmasını bölen Karun'un sözleri oldu. "Saka'nın yerine başkasını bul," dediğinde bu konuda itiraz istemiyormuş gibi kararlı görünüyordu. "Tarikat yana döne her yerde onu ararken karımı kendi ellerimle onlara sunmayacağım." Kolay kolay kabul etmeyeceğini tahmin ediyordum.

Duha başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. "Uyuşturucuyu William'a sadece bir kadın içirebilir ve tanıdığım en soğukkanlı kadın Bige."

Gittikçe sinirlenmeye başlayan Karun oturduğu yerde ayağının birini kızgın bir şekilde sallamaya başladı. "Sikerim senin yapacağın plana!" dediğinde kaşlarının kavisi yine çok hızlı çatılmaya başladı. "O gelmeyecek!"

"Bige Efil Saka olarak oraya gitmeyecek."

"Kalender!"

"Ne diyorsun oğlum sen?"

"Bige Efil Saka Kalender diyeceksin," dedi sert bir sesle. "Eksik söyleme sikerim!"

Bu konuda takıntılıydı.

Duha gülmemeye çalışarak ona istediğini verdi ve "Karın oraya Bige Efil Saka Kalender olarak gitmeyecek," dedi ama bakışlarında tek bir soru vardı. *Bir isim nasıl bu kadar uzun olabilir?*

Karun hiçbir koşulda beni plana dahil etmemeye kararlıydı ama sırf merak ettiğinden sordu. "Kim olarak gidecek?"

"Garson," dedi Duha.

"Asla olmaz!" diyerek itiraz ettim. "Benim gibi elit ve birinci sınıf bir kadın rol gereği için olsa bile garson olamaz. Ben striptizci olarak oraya gidebilirim," dediğimde salonda birçok küfür birbiriyle yarışırken Karun az kalsın kendi öksürüğünden boğulacaktı.

"Striptizci mi dedi o?" Elay şoke olmuştu.

"Bende öyle duydum sanki," dedi Furkan.

"Bizimle kafa buluyor olmalı," dedi Kenan.

"Bu geri zekâlının ciddi olduğunu hepimiz iyi biliyoruz!" dedi Kadem.

Ve son olarak Duha, "Böyle bir kadın düşmanımın başına demiyorum çünkü zaten öyle," diyerek güldü.

Karun'un yüzü sinirden kıpkırmızı olurken öksürmeyi bırakıp başını yavaşça bana doğru çevirdi. Bunu insanın yüreğine korku tohumları ekecek bir yavaşlıkta yapmıştı. Sinirden zangır zangır titrerken, "Saka," dedi sakın bir sesle ama her an öfkeden patlayabilirdi. "Sen striptizci ne demek biliyor musun?" Tehditkâr gözlerle bana bakarken, "Bilmediğini umuyorum aksi takdirde karşıma geçip böyle bir şey söylemek için eceline susaman gerekiyor," dedi.

Öyle bir bakıyordu ki sıkıysa ters bir şey söyle. "Bilmiyorum tabii," diyerek hemen U dönüşü yaptım. "O ne ki?"

"Ha şöyle," diyerek önüne döndü hayvan herif.

"İzin ver bende geleyim," diyerek ısrar ettim. "Arkandan iş çevirmek istemiyorum ama oraya bensiz gidersen bunu yaparım. Sen veya adamların beni burada tutamaz. Kaçıp peşinden geleceğimi iyi biliyorsun." Somurtarak dudaklarımı sarkıttım. "Beni orada kimse tanımayacak." Hızlıca ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Kendimle işim bittiğinde yine olmaz dersin evde kalırım," dedikten sonra itiraz etmesine fırsat tanımadan hemen dışarı çıktım. Öyle veya böyle onunla gideceğim!

Salondan çıkıp koridorda nöbet tutan korumalara, "Bana sarı bir peruk, yeşil lensler ve siyah çerçeveli cam gözlük alın," diyerek merdivene yöneldim. "Yarım saat içinde istediğim her şeyi bulmuş olun lütfen."

Şimdi değişim zamanı.

İki saat süren makyaja son noktayı olmazsa olmazım olan kırmızı rujla yaptım. Ruju dudaklarıma sürdükten sonra aynadan kendime baktım. Siyah göz makyajıyla yüzüme marjinal bir tarz katmıştım. Kavruk tenimi açık tonlardaki makyaj ürünleriyle açmış, yüz hatlarıma belirginlik katmıştım. Makyajla insan kendini yaşlandırabilir, gençleştirebilir, güzelleştirebilir hatta çirkinleştirebilir de. Benim gibi bir makyaj ustası ise daha fazlasını yapabilirdi. İki saatlik bir uğraştan sonra şu anda ben bile kendimde fazla tanıdık bir şeyler bulamıyorum. Elmacık kemiklerimi ortaya çıkarmak için yanaklarıma yaptığım gölgeler ve dudaklarımı olduğundan daha dolgun göstermem bile bende çok şey değiştirmişti.

Uzanıp korumaların getirdiği eşyalar arasında lenslerin olduğu kutuyu aldım. Yeşil lensleri sırasıyla gözlerime takınca gözlerim sulandı ama birazdan geçeceğini biliyorum. Ayağa kalkıp sarı peruğu alarak balkon kapısına doğru yürüdüm.

Tokayı çıkartmam. Peruğun altında da olsa saçımda olduğu bilinmeliydi

Balkonun ışığını yakarak dışarı çıktım. Mermer korkuluğa doğru yaklaştım. Kendini hiç göstermese de bir gölge gibi yıllardır beni izlediğini biliyorum. Bu yüzden tokayı hiç çıkarmıyordum. Malikânenin uzun duvarlarının dışında kalan binalara baktım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Şu anda beni izlediğini umut ederek elimdeki peruğu düzelttim. Kakülümü tel tokalarla saçlarımin arasına sıkıştırmıştım. Saçımı ise peruğun altında dikkat çekmeyecek şekilde topuz yapmıştım. Siyah kurdeleli toka hâlâ saçımdaydı. Tokayı peruğa takarsam tarikattakiler kim olduğumu anlardı. Bu yüzden onu gizlemeliydim.

Peruğu dikkatli bir şekilde takıp kafamda düzelttim. Perukla işim bittikten sonra, "Bir, iki, üç, dört," diye sessizce fısıldayıp korku içinde saymaya başladım. "Beş, altı, yedi," dediğimde bekleyişim ölümden daha beter ve

stresliydi. "Sekiz, dokuz, on, on bir, on iki ve on üç," diyerek gözlerimi korku içinde yumdum ve göğsüme gelecek olan kurşunu bekledim.

Bir şey olmadı.

Gözlerimi yavaşça açıp rahat bir nefes aldım. Peruğu kabul etmişti, etmesiydi beni vururdu. Peruğun altında da olsa toka hâlâ saçımda olduğu için peruğu kabul etmiş ve kural ihlali yaptığımı düşünmemişti. Şükürler olsun.

Odaya girdiğimde boy aynasından kendime bakınca ortaya çıkardığım işten memnun kalarak sııttım. Siyah çerçeveli gözlüğü de taktıktan sonra çantamı alıp odadan çıktım. Çok geç kalmıştık çünkü sadece makyajımı yapmam bile iki saat sürmüştü. Merdiveni indiğimde Duha ve Karun'un korumaları hâlâ antredeydi.

Kendi aralarında konuşan korumalar fazla rahattı hatta beni umursamıyor gibilerdi. Durup, "Hâlâ salondalar mı?" dediğimde tanıdık sesimle birlikte hepsi şaşkınca, "Bige Hanım?" deyip hemen kendilerine çeki düzen vermeye başladı. Dikkatli bakmadıkları sürece ben olduğumu anlamamışlardı çünkü yüzümde bir kutu fondöten vardı.

"Güzel," diyerek salona doğru yürüdüm. "İki saat süren çabam bir işe yaramış." Onlar bile dikkatli bakmadıkça tanımadığına göre William hiç tanımazdı.

Kapıya doğru adımlar atarken içeriden Duha'nın, "Saat akşamın onu," diyen sızlanan sesini duydum. "Elay bile bir koşu gidip hazırlandı ve döndü ama senin karın yukarıdan aşağıya inemedi."

"Görünüşü konusunda fazla takıntılı," diyen Karun'un sesini duydum.
"Geliyor."

"Hani nerede?"

"Dışarıdaki adım seslerini duymuyor musun?" dedi Karun.

"Hizmetçi de olabilir," diyen Duha canından bezmiş gibiydi. "Her on dakika da içeri girip ısrarla bir şey isteyip istemediğimizi soran şu can sıkıcı hizmetçi."

Kapıya doğru yürürken Karun'un gülüşünü duydum. "Çiçek değil," dedi kendinden emin bir sesle. "Gelen Saka, topuklu ayakkabısının tıkırtısından tanırım." Evet, bu konuda uzmandı. Adım seslerimin çıkardığı ritmi beynine kazıyan manyak bir kocam vardı.

"Oğlum sen kaçınıcı seviye bir hastasın?" diyen Duha'nın sesi beni güldürdü. "Kızın adımlarındaki ritimleri bile ezberleyecek kadar ne yaşıyorsun?"

Kapıyı açıp içeri girdiğimde beni gören Duha, sadece bir saniye gibi kısa bir an bana bakıp Karun'a döndü. "Gelenin hizmetçi olduğunu söylemişim?" Hizmetçi mi? Garsonum ben hizmetçi nereden çıktı? Ah, tabii ya evdeki hizmetçiler de beyaz gömlek ve siyah kalem etek giyyordu. Benim eteğim yüksek beldi.

Camdan dışarıyı izleyen Karun içeriye girenin hizmetçi olmadığına emin bir şekilde, "Bu mümkün değil, gelen Saka olmalıydı," diyerek yönünü kapıya doğru çevirdi ve beni gördü.

Odadaki diğer herkes gibi o da önce evdeki hizmetçilerden biri olduğumu sandı fakat daha sonra gözleri kirpiklerimde oyalandı, yutkundu. Sert yutkunuşu boğazında hareket eden çıkıntı sayesinde odağıma girmişti. Kirpiklerimde nasıl bir detay yakaladığını bilmiyorum ama ben olduğunu bilir gibi bakıyor, fakat ben olduğuma dair kanıtları bulamıyordu. Gözlerimin kahvesini görmek istedi lakin bir çift yeşil gözle karşılaştı. Kavruk tenim yerine solgun bir ten, öpmeyi sevdiği dudaklarım yerine ruj ve dudak kalemleriyle daha dolgun görünen dudaklarla karşılaştı. Yanaklarımdaki tüm yağları aldırışım gibi makyajla dolgunluk kattığım elmacık kemiklerime baktı, yine tanıdık bir şeyler bulamadı. Bocaladı.

Yakından görmek için bana doğru yürürken gözleri siyah çerçeveli gözlüklerimde oyalanıyor, delice bir arzuyla gözlük ve lenslerin gizlediği gözlerimi arıyordu. Sürekli açık ettiğim vücudumu gizleyen beyaz gömleğin açık yakasına baktı. Otel odasında bir hafta boyunca sabahlara

kadar seviştiği o yanık teni görmek istedi fakat yine makyajın eseri olan açık bir tenle karşılaştı. İnce belimi ve kalçamı saran dar eteği kontrol edip bacaklarımı görmek istedi ama siyah tül çorapla büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

Gözleri yukarı kayıp sarı ve kısa saçlarımda oyalandı. Dokunurken kokusunu içine çektiği o kahverengi saçları bulamadı. Şaşkındı çünkü karşısında duran kadının karısı olduğuna emindi ama bir o kadar da emin değildi. Gözleri kirpiklerimde oyalandıkça emin oluyordu ama diğer yerlerime kayınca kararlılığı sönüyordu.

Tam karşımda durduğunda daha fazla dayanamayıp, "Bir yabancıya bakar gibiyim ve bundan hiç hoşlanmıyorum," dediğinde sesi rahatsız olmuş gibi çıkmıştı.

"Eğer heyecanlanınca kirpiklerini haddinden fazla kırttığını bilmeseydim belki de sen olduğunu anlamazdım." Makyajla insan gerçekten de her şeyi yapabilir hatta istediği herkes olabilirdi. Doğru şekilde yapıldığında bir kadın erkek, bir erkek de kadın gibi bile görünebilirdi.

"Nasıl?" dedim. "Sence William bu hâlde beni tanıyabilir mi?" dediğimde Kadem'in elindeki içki kadehinin kayıp yere düştüğünü gördüm. Sesimle birlikte herkes o kadar hızlı bana doğru dönmüştü ki salonda birkaç hayret nidası yükseldi. Evet, değişimim karşısında hepsi çok şaşkındı.

Bunu en sakın karşılayan Karun oldu çünkü o, daha ben içeri girmeden geldiğimi anlamıştı. Tüm şaşkınlığını az önce beni incelerken yaşadığı için onlara göre daha iyi durumdaydı. Tekrar ve tekrar yüzümü incelerken dudakları kıvrıldı. "Bu hâlde değil William, baban bile seni görse tanıyamaz," dedi keyifli bir sesle. Gözleriyle yanaklarımı işaret etti. "Gamzelerin nerede?" Şu an için en büyük sorunu buymuş gibi davranıyordu.

"İçini fondötenle doldurdum," dedim. Yüzümde çok fazla boya vardı. Parmağını bastırıp aşağıya doğru çekse ince bir yol açılırdı.

Ciddiyet içeren bir sesle, "Peki, geri gelecekler mi?" dedi.

"Ne geri gelecek?"

"Güldüğünde yanaklarında beliren o iki çukur işte."

"Yüzümü temizleyince gelir."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Güzel," deyince güldüm. Olmayacak şeylere takıyordu.

Diğerlerine doğru döndüğümde hepsi dilini yutmuş gibi bana bakıyordu. Beyaz gece elbisesinin içinde kızıl saçlarıyla çok güzel görünen Elay, "Size bir tavsiye beyler," dedi şaşkınca bana bakarken. "İleride bir gün evlenmeye karar verdiğinizde imzayı atmadan önce o kadını mutlaka makyajsız da görün."

Kadem hızlıca başını salladı. "Haklısın erkek bile çıkabilir."

"Zemzem suyuyla kırklayacağım," diye homurdandı Kenan. "Bu gördüklerimden sonra makyajlı kadınlara olan inancımı yitirdim."

Duha gülerek ayağa kalktı. "Süslü kuş da geldiğine göre artık yola koyulalım." Hepimizi kumarhaneye götürüp öldürtmek için fazla heyecanlıydı.

Karun hâlâ ara sıra yüzüme bakıp dururken girmem için kolunu uzatınca koluna girdim. Gidelim bakalım.

Şu ana dek her şey plana uygun bir şekilde devam etti. Karun beni kumarhaneye yakın bir yere bıraktıktan sonra sonra Duha bana bir yaka kartı verdi. Onlar içeri girdikten yarım saat sonra gidecektim. Duha nasıl başardı, bilmiyorum ama malikaneden çıkmadan önce fotoğrafımı çekmişti. Biz kumarhaneye gelene kadar benim için o kadar hızlı bir yaka kartı çıkarmıştı ki afalladım. Yaka kartında çektiği fotoğrafım ve Çisem Yılmaz diye sahte bir isim vardı.

Kumarhaneye girerken kapıdaki korumalar kim olduğumu anlayacak diye çok korkmuştum. Neyse ki korktuğum gibi olmadı da içeriye sorunsuz bir

şekilde sızdım. Güvenlik elindeki defteri kontrol edince çalışanların içinde Çisem Yılmaz ismini bulunca içeri girmeme izin verdi. Bu işte de Duha'nın parmağı olmalıydı. Hepimizin kulağında ten rengi kulaklıklar vardı böylece içeride birbirimizle iletişim halinde olabiliyorduk. Kulaklıkları dışarıdan içeriye sokamazdık bu yüzden Karun'un William'ın yanında olan köstebeklerinden biri içeride onları bizim için temin etmişti.

Bir saattir kumarhanedeyim ve şu zamana kadar herhangi bir sorun yaşamadım. Saat ilerledikçe zengin iş insanları buraya akın etmeye başlamıştı. Burası gittikçe daha fazla kalabalık olmaya başladığı için dikkat çekmeden bir yerleri kurcalamak hiç kolay değildi. Üstelik adım başı karşıma güvenlikten sorumlu birileri çıkıp duruyordu. William denen adam burayı korumalarla doldurmuştu.

Casino gibi bir yerdi çünkü kumarhane çok büyük olduğu için her salonda farklı oyunlar oynanıyordu. VIP müşterileri için özel bir salon hatta eğlence yeri bile vardı. Birçok striptizci kadın sürekli üst kattaki VIP bölümüne çıkıyordu. Özel müşterilere sadece özel garsonlar hizmet edebilirdi. Benim gibi dışarıdan getirdikleri kiralık garsonlar o kata çıkamazdı. Evet, çok sonradan anladım sadece bu gece için kiralanan garsonlardan biri olduğumu. Gerçek Çisem kimse ben onun yerine geçmiştım. Görünüş olarak eminim ona hiç benzemiyorum ama kapıdaki kontrol sadece isim için geçerliydi. Neyse ki fotoğrafları karşılaştırmadılar.

Hepimiz bir yere dağıldığımız için bu kalabalıkta ekipteki çoğu kişiyi göremiyordum. Karun'un masasını görebiliyorum. Karşısında oturan kişi William olmalıydı. Çaktırmadan ona baktığımda ellili yaşlarında olduğunu gördüm. Sarı saçlarının yanlarında yer yer aklar vardı ve yeşil gözleri sinsice ara ara Karun'u kontrol ediyordu.

Acaba Karun şu ana dek ne kadar kaybetti?

Bu gecenin sonunda fakir kalırsak boşarım bu adamı!

Yan masadan buram buram içki kokan şişman bir adam, "Hey, sen," diyerek bana seslendi. "Buraya gel."

Elimdeki tepsiyi sıkıca tutarak ona doğru yürüdüm. Bu işte çok acemi olduğum için adım attıkça tepside duran kadehlerin içindeki içki çalkalanıyordu. Adamın yanında durduğumda kendine bir içki almak için elini uzattı fakat dikkatli bir şekilde bana bakınca durdu. Yüzüme bir kez bile bakmadı çünkü ilgilendiği yüzüm değil, vücudumdu. Dikkatini çeken şey de üzerimdeki gömlek ve etek olmuştu. "Bu nedir?" dediğinde memnuniyetsizliğini çok iyi belli ediyordu. "Kumarhanede artık rahibe mi çalıştırıyorlar?"

"O kadar meraklıysan sen soyun," dedim ama der demez pişman oldum çünkü garsonlar böyle konuşmazdı.

Adam masasındaki kadınlara gövde gösterisi yapacak diye, "Ne dedin sen?" diyerek hemen ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Cesaretin varsa tekrar söyle!" Cesaretimi mi sorguluyor?

"O kadar meraklıysan sen soyun," dedim sakince. Bana vurmaya kalkışırsa döverim ki onu.

İkinci kez aynı ters cevabı alınca yüzü sinirden kıpkırmızı olurken, "Ne diyorsun lan sen!" diye hırlayıp üzerime atıldı.

Elimde tepsi tuttuğum için ellerim boş değildi. Ellerimdeki şeyden kurtulmadan kendimi koruyamazdım. Bu yüzden o, üzerime atılınca aceleyle birkaç adım geriye çekildim. Sırtım bir şeye çarparken adamın yüzüme doğru gelen tokadını gördüm. Arkamdan bir kol kulağımın yakınında o kadar hızlı uzandı ki yüzüme değmeden şişman adamın bileğini havada yakaladı. İçki ve alkol kokan bu yerde ansızın burnuma şelale esintisini andıran ferah bir koku geldi. Arkamda biri vardı ve bu koku ondan geliyordu, değil mi? Sırtım az önce onun göğsüne çarpmıştı. O her kimse beni şişman adamın tokadından kurtarmıştı.

Öfkeli adam bileğini tutan kişiye kızmak için başını kaldırıncı gözleri irice açıldı. Arkamda duran adama baktıkça gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümeğe başlamıştı. Ve işte o sesi duydum. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Tam arkamda duyduğum bu ses kalın ve keskindi.

"Hector," diyen adam bileğini hemen çekip panik olmuş bir hâlde ona beni gösterdi. "Bu saygısız garsona haddini bildirmek üzereydim. Bana hakaret ederek sınırlarını aştı!"

"Hımm," dercesine bir ses duydum. "Böyle bir şey yaptın mı?" diyerek kolumu tuttu ve ani bir hareketle beni kendisine doğru çevirdi. Ellerimin dolu olduğunu fark etmeyip sert bir şekilde beni çevirince öne doğru sendeledim ve tepsideki her şey onun üzerine döküldü. Hay aksi!

Buz gibi içkiler üzerine dökülünce irkilerek bir adım geriye sıçradı. Beyaz gömleğindeki lekelere bakıp çatık kaşlarla başını kaldırdı. Simsiyah gözleriyle karşılaşınca hissettiğim yoğun ürpertiği anlatamam.

Tıpkı Duha gibi onun da gözleri siyahtı ama Duha'nın aksine gözleri alaycı bakmıyor, fazla donuktu. Saçları da siyahtı tıpkı gözleri gibi. Tavandaki avizenin ışığı bile koyu saçlarının rengini açmıyordu. Uzun kıvrımlı kirpikleri gecenin rengini taşıyan gözlerini sarıyor, salonda yükselen sigara dumanının arasında kısık gözlerle beni izliyordu. Uzun yüzüne, köşeli çenesine hatta çenesindeki çukura kadar bakmıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum sadece bakılası bir yüzü vardı.

Ben renkli göz ve renkli saçlara sahip olan erkekleri çekici bulmuyordum ki. Tıpkı Duha'da olduğu gibi Hector denen bu adam da arzuladığım fiziksel özelliklere sahipti. Evet, Karun kumraldı ve mavi gözleri vardı ama Karun, yakışıklı yüzüyle, ağız sulandıran kaslı vücuduyla ve karizmatik hareketleriyle benim için bir istisna olmayı başarmış ve kalbimi feth etmişti. Yine de siyah saç, siyah göz tutkumdan vazgeçmiş değildim. Karun bu tür zevklerim olduğunu bilmesede olur.

Yirmili yaşların sonunda olduğunu bariz bir şekilde gösteren bu adam benden en fazla birkaç yaş büyük olabilirdi. O değil ona haddinden fazla uzun bakan bendim. O sadece kirlettiğim gömleği için kızgındı. Hesap soran bakışları insanı ürküttüğü için, "Affedersiniz," deyip bir mendil bulmak için etrafıma baktım ama bulamadım. Yanımda mendil taşıdığımı hatırlayınca elimi eteğimin cebine daldırdım.

Köşesine B.E.S harfleri, yani baş harflerimin işlendiği ipek mendili onun göğsüne doğru uzattım. Beyaz gömleğindeki içki lekelerini silmek istedim

fakat hatırladıklarımınla yapamadım, elim havada donup kaldı. Ben henüz çocukken annemin bana işlediği bir mendildi.

Avucumdaki mendili sıkıttığım için baş harflerimin olduğu kısım avucumun içinde kalmıştı. Bu yüzden mendile işlenmiş baş harflerini görmedi ama mendile attığım yoğun ve üzgün bakışları gördü. Aynı hissizlikle gözlerime bakarken, "Bu basit mendil batırdığın gömleğimden daha değerli değil," dedi.

"Benim için değerli." Şişman adam ondan çok korktuğu için buradaki önemli müşterilerden biri olmalıydı. Onu kızdırıp bu geceki planın içine etmek istemediğim için saygılı olmaya çalışarak, "Üzgünüm," dedim. "Gömleğiniz için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ben saygımı korumaya çalıştım ama o, en büyük saygısızlığı yaparak avucumdaki mendili çekip aldı. Gözlerimin içine baka baka mendilimle gömleğini silmeye başladı. O kadar sinirlendim ki kontrolüm dışında ona vurmak için elimi kaldırdım. Tam zamanında elimi yakalayıp sert bir hareketle bükerek belime sabitledi. "Ne büyük bir aptallık!" Asabiyet içiren bir hareketle belime baskı uygulayınca göğsüne çarptım. Başını eğip sinirli yüzüme bakarak kaşlarını hafifçe çattı. "Ucuz bir mendil için ölmeye değer mi? Eğer o elin yüzüme çarpsaydı şu anda yaşıyor olmayacaktın!"

Başımı kaldırıp aynı sinirle üzerime eğilen adama baktım. "Sizin yüzünüz bir kadını öldürecek kadar değerli mi? Küçük bir tokadı kaldıramayacak kadar hassas mısınız?"

"Tokat değildi." Sinirden çıkmak çıkmak yanan gözlerime baktıkça öfkemden besleniyor gibiydi. "Atmaya çalıştığın şey bir yumruktu." Şimdi bakışlarında olan şey meraktı. "Kontrolün dışında gerçekleştiği çok barizdi peki, bir kadın nasıl bir yumruğu öylesine sağlam ayarlayabilir? Kolunu tutuş şeklin bile önceden çalışılmış gibiydi."

Detayları en iyi şekilde yakaladığı için sorgulayan gözlerle bana bakıyordu. "Neden içimden bir ses istesen şu anda bile çok kolay kurtulabileceğini söylüyor?"

Onun göğsüne hapsolmuşken bel boşluğuma bastırıldığı elimi kurtarmaya çalıştım. "Gördüğünüz gibi deniyorum," dedim aptalı oynayarak. "Ama benden daha güçlüsünüz." Aslında istesem kurtulurdum. Her şey fiziksel güç değildi.

Egosunu okşayıp kafasındaki şüpheleri dağıtmaya çalıştım. "Beni bırakır mısınız?" Nefret ettiğim o cümleyi kurarken yüz ifadem nasıl görünüyör, hiç bilmiyorum. "Canımı yakıyorsunuz," diyerek bu sinir bozucu cümleyi söyleyiverdim. Canım yanınca genelde *canımı yakıyorsun* diye sızlanmak yerine can yakardım. Bu yüzden bu cümleyi söylemekten hoşlanmadım.

Yüzümdeki rahatsız edici duyguyu yakalamış olmalı ki, "Demek canını yakıyorum?" diyerek başını salladı. "Yanmasın o zaman canın." Elini çekerek bir adım geriye çekildiğinde alay ettiği o kadar belliydi ki. "Her ne kadar canını yakmak için hiçbir şey yapmamış olsam da." Tehdit eder gibi gözlerime baktı. "Henüz... "

Benden uzaklaşınca gözleri gömleğimde oyalandı. Başımı eğip bakınca tıpkı onun beyaz gömleğinde olduğu gibi benim gömleğimde de içki lekeleri olduğunu gördüm. Beni göğsüne yapıştırdınca haliyle bana da bulaştı. Ödeşmiş gibi dudağının köşesi bükülünce öldürecekmiş gibi ona bakmaya başladım. "Aman çok komik!" diyerek omzuna çarpıp yanından geçtim.

Kapıya doğru yürürken arkamdan sinirli sesini duydum. "Bunun için seni öldürebilirim!"

"Eminim yaparsınız!" dedikten sonra adeta koşar adım dışarı çıktım. Öldürecekmiş, hadsiz!

Geri dönüp ona haddini bildirmemek için hemen buradan uzaklaşmalıyıldım. Neyse ki kulağımdaki kulaklığı henüz açmadığım için Karun olanları duymamıştı.

Kendimi kadınlar tuvaletine atınca hemen kabinlerden birine girdim. Kapıyı kilitlerken fazla aceleciydim. Hızlı hızlı nefesler alırken bir adım öne doğru atıp yumruklarımı sıktım ve başımı yukarı kaldırıp boğazımı yırtarcasına haykırdım. Annemin mendilini mahvetmişti, üstelik mendil onda kaldı! Üç

ayda gördüğüm o terapiler hiçbir işe yaramamıştı benim hâlâ sorunlarım vardı. İçimde yılların azabı varken bozulan bir psikolojiyi üç aylık bir terapiyle düzeltemezdim. Bastırdığım her şeyi attığım çığlıklarla kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama biliyorum ki bir süre sonra çığlıklarım bile duygularımı dizginlemeye yetmeyecekti. Yaşadığım bu öfke patlamaları beni korkutuyordu.

Kabinden aynı hızla çıkarken, "Şerefsiz piç!" diyerek ona sövmeye başladım. Umarım tekrar karşıma çıkmazdı!

Musluğu açıp elimden geldiğince gömleğimdeki lekeyi çıkarmaya çalıştım ama işe yaramadı. On dakika boyunca aralıksız uğraştım fakat bariz bir şekilde belli eden kırmızı şarabın tamamı çıkmamıştı. Böyle bir gömlekle dışarı çıkamazdım ama yapacak bir şey de yoktu. Yürüyüp kapıya açmıştım ki kapının dış tarafında kapı koluna asılmış beyaz bir gömlekle afalladım. Gömleği elime alıp etrafıma baktım ama yarı çıplak dolaşan garsonlar dışında kimseyi bulamadım.

Gömleği alıp içeri girdikten sonra kontrol ettim. Beyaz gömleğin bir erkeğe ait olduğu çok açıktı çünkü bedeni büyüktü. Gömlekte aldığım okyanus esintisiyle ikinci bir afallama yaşadım. Bu kokuyu o hadsiz adamdan da almıştım. Onun gömleği miydi? Ben on dakika boyunca içeride gömleğimdeki lekeyi çıkarmaya çalışırken bana kendi gömleklerinden birini mi getirdi? İnanılır gibi değildi.

Normal şartlarda olsa annemin mendilini öyle hunharca kirleten birinin gömleğini asla giymezdim. Fakat kirli bir gömlekle dolaşamayacağım için buna mecburum. Hızlıca kendi gömleğimi çıkartıp onun kapıya astığı gömleği giydim. Erkek gömleği olduğu için haliyle bana çok bol oldu. Gömleğin eteklerini eteğimin içine soktum, kollarını da toplayarak dışarı çıktım. Kendi gömleğimi çöpe atmıştım. Bol olsa da bu gece idare edeceğim.

Saçlarımı düzeltiyormuş gibi yapıp kulağımdaki kulaklığı açtım. Karun'un kumar oynadığı salonu bulup içeri girdim. Etrafta yarı çıplak dolaşan garson kızlardan birinin tepsisini elinden aldım. Kalçalarının arasına giren mini, deri şortlu kızların taktığı taşlı sutyenlerine baktım. Buradaki garsonlardan çok farklı giyindiğim için göze batıyordum ama umurumda

değildi. Tangadan farkı olmayan o şortu ve sadece göğüs uçlarını kapatan o sutyeni burada asla giymem. İlla giyeceksem yatak odamda Karun'un aklını başından almak için giydim. Açık giyiniyorum diye herkesin içinde yarı çıplak gezecek değilim herhalde.

Etrafıma bakınca o hadsiz adamı görmeyince rahat bir nefes aldım. Üzerini değiştirmek için gitmiş olmalıydı. Konukların arasından geçip onlara içki servisi yaparken Duha ile göz göze geldim. Pencerenin yanında ayakta durup bir adamla konuşuyordu. Kısa bir an bana bakınca başını çok az bir açıyla salladı. Hayır, bu selam vermek değildi, bunun anlamı başlıyoruz demektir. Nihayet zamanı geldi çünkü işi tamamlayıp bir an önce bu rezil yerden ayrılmak istiyorum.

İşareti aldığım için elimdeki içki tepsisini sıkıca tutarak Karun'un olduğu masaya doğru yürümeye başladım. Masada kumar oynayan sevgili kocam şimdiden çok para kaybetmişti ama bunu zerre kadar umursamıyordu. William'ın keyfini yerinde tutmak için o masada kaybeden taraf olmalıydı.

Karun'un koltuğunun kenarına kalçasını yaslayıp kocama sırnaşan kadını görünce adım atmayı bıraktım. Çatık kaşlarla kadına baktığımı gören Duha'nın sesini kulağımda duydum. "William'ın göstermelik nişanlısı Cassandra," dedi. "Ona aldırma ve bir arıza çıkarma." Kocama asılmasını görmezden mi geleceğim? Denerim!

Ya da denemem doğrudan dalarım sonra da hepimizi öldürürler.

Tamam, tamam, görmezden gelebilirim.

Kadına bakmak bile ciddi anlamda sinirlerimi bozuyordu. Cassandra aslında Karun'a asılıyormuş ayaklarıyla onun kartları hakkında gereken bilgiyi William'a küçük işaretlerle veriyordu. Eminim Karun'da bunun farkındaydı ama bu gece kumarda kazanmak gibi bir niyeti olmadığı için bunu sorun etmiyordu.

William Marasliyan'ın kumarhanesine gelmek benim için çok tehlikeliydi çünkü amcası Carlos'u öldürdüğüm için benim peşimdeydi. Ancak sarı bir peruk, yeşil lensler ve cildimi açacak makyajla beni tanıyacağını sanmıyorum. Üstelik daha önce onunla hiç yüz yüze gelmemiştik. Beni en

fazla fotoğraflarımdan görmüştür. Kılık kıyafetimi değiştirerek onun mekânına gireceğimi aklından bile geçirmezdi.

Onlara doğru yürürken Kadem'de bana doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçerken elindeki brendi bardağını hızlıca tepsiye bırakmıştı. Dolu bardağı diğer kadehlerden farklı bir yere koymuştu. Onu diğerleriyle karıştırmamı istemiyordu. Kadem'in omzu omzuma sürtünerek yanımdan geçmişti ama kulağımdaki kablosuz kulaklıktan, "İçkiyi William içmeli," diyen sesini duymuştum.

İnsanların arasından geçerek kocamın masasına doğru yürürken Furkan'ın sesini de kulağımdaki kulaklıktan duydum. "Üst kata çıkıyoruz acele edin Bige Hanım." Hepimizin kulaklığı birbiriyle bağlantılı olduğu için birbirimizi duyuyorduk.

"Kasanın olduğu odanın anahtarını aldım," diyen Elay'ın sesini duydum. Bekle, ona da mı görev verdiler? Buraya sadece birimiz yaralanırsak ilk müdahaleyi yapmak için geldiğini sanıyordum. Sarhoşlara içki dağıtacağım diye planın çok gerisinde kalmıştım. Kulaklığı daha erken açsaydım daha çok şey öğrenebilirdim.

Elay, "Kenan her neredeyse derhal koridorun sonundaki odaya gel," dedi. "Kahretsin, birileri odaya geliyor. Dövuşmeyi bilmediğimi biliyorsunuz! Beni bu işe bulaştırdığınıza inanamıyorum!" diyen isyanıyla Duha'nın gülüşünü duydum.

Başımı Duha'nın olduğu yöne doğru çevirince insanların arasından geçerek kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. "Sakin ol doktor, bir yerlere girip saklan yanına geliyorum."

"Odada baygın bir adam var, nasıl saklanabilirim?" diye sızlandı Elay.

"Çok ayıp doktor," dedi Duha eğlenen bir sesle. "Senin işin insanları ayıltmak, bayıltmak değil."

"Beni soymaya kalkıştı."

"Sikeceğim onu bekle geliyorum!"

Onları dinlemeyi bırakıp William'ın masasının yanında durdum. "Brendiniz efendim," diyerek en sevdiğim sert içkiyi tepside aldım.

Gözlerimde yeşil lensler ve gözlük olmasına rağmen William ile göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Bardağı önüne koyacağım esnada, "İstemez," dedi kaba bir sesle. Masadaki kart destesinden bir kart çekerken, "Bu gece daha fazla içmeyeceğim," dedi. Hay aksi, bunu içmeliydi!

Karun ona sırnaşan kadına gülümserken, "Bana ver onu," dedi rahat bir tavırla. "William bir bardak daha içerse masaya yığılabilir," diyerek onu kışkırttı.

Cassandra sevgilisinin gözleri önünde yüzünü Karun'un boynuna doğru uzatıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Koltuğun kenarına kalçasını yaslayıp oturduğu için biraz daha Karun'a doğru kayarsa onun kucağına düşebilirdi. Biliyorum her şey planın bir parçasıydı ama bunu görmek zorunda mıyım? Özellikle Karun ona tatlı tatlı gülümserken. Bana bile bir kez böyle gülmedi be! Acaba plan ayağıyla şu anda gözlerimin önünde beni aldatıyor olabilir mi? Bana bir kez baksa ölümcül bakışlarımdan nasibini alacaktı ama bunu bildiği için Cassandra dışında kimseye bakmıyordu!

İçkiyi onun önüne koyacağım esnada William, "Ver şunu içeceğim," deyince gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Ah, şu erkek egosu, her yerde iş görüyordu.

Brendiyi onun önüne koyduktan sonra boş bulunup başımı kaldırmak gibi bir hata yaptım. William ile göz göze geldiğimizde sertçe yutkundum çünkü düşmanımın gözlerine bakıyordum. Beni tanıdı mı diye soluğumu tutarak beklemeye başlamıştım. İçimden bir ses Karun'un artık sadece Cassandra'ya bakmadığını söylüyordu.

Beni tanımamış olmalı ki boyalı yüzüme iki saniyeden fazla bakmadı. Neden diğerleri gibi giyinmediğimi sorgularcasına baktı ama kafası Karun ve Duha'nın ani ziyaretiyle dolu olduğu için giydiklerimin pek üzerinde durmadı. Önüne dönüp oyununa kaldığı yerden devam etti. Karun'un rahatlayarak nefesini koyuverdiğini gördüm.

Gitmeye hazırlanıyordum ki tam arkamda mendilimi kirleten o hadsizin, "Masada bana da yer var mı?" diyen sesini duydum. Buraya da geldi densiz herif!

Panik olduğum için bir an önce buradan uzaklaşmak istedim. Bu yüzden Hector'un arkamda durduğunu unutup arkamı dönerek aceleyle bir adım atınca yine ona çarptım! Ve evet, ona çarpınca yine tepsideki her şey onun üzerine döküldü. Hadi ama şaka mı bu?

İlk seferinde olduğu gibi soğuk içkiler yüzünden irkilerek bir adım geriye çekildi. Başını eğip yeni değiştirdiği beyaz gömleğindeki sarı ve kırmızı içki lekelerine bakınca dişlerini sıkarak başını kaldırdı. Beni karşısında bulduğunda ise zaten burada olduğumu biliyormuş gibi hiç şaşırmadı. Şaşırmadı ama ikinci kez gömleğini kirletmeme haliyle sinirlendi. "Bilerek mi bunu yapıyorsun!" dediğinde üzerime yürüdü.

Hemen bir adım geriye çekildim. "Bunu verebilirim size." Karun'un yanında bir arıza çıkarmasın diye üzerimdeki gömleği işaret ettim. "Geri ister misiniz?" diyerek büyük bir pot kırdım. Kahretsin, Karun bunu duymuştu.

Hector üzerimdeki gömleğine bakıp, "Kalsın!" diyerek tıpkı ona yaptığım gibi omuzuyla omzuma sertçe çarparak yanımdan geçti. Masadaki bir adamı kaldırıp onun yerine geçmişti. Ödeşmek gibi bir takıntısı mı vardı bu hayvanın? Omzumu çürüttü!

Başımı çevirip Karun'a baktığımda delici bakışları üzerimdeki gömlekteydi. Hector'a ait bir gömleğin nasıl benim üzerimde olduğunu düşünüyor, kafasında binlerce senaryo kurarak içten içe çıldırıyordu. Aklından geçenleri öğrenmeye bile korkuyorum çünkü gömleğe baktıkça bakışları değişiyor, ürkütücü bir hâl almaya başlıyordu. Onun bakışlarından kurtulmak için aceleyle, "İzninizle," deyip gitmeye çalıştım.

Çalıştım diyorum çünkü gidemedim. Hector, "Kal," diyerek beni durdurdu. Karun'u ne denli kızdırdığını bilmeden koltuğunun yanındaki boşluğu işaret ederek, "Buraya gel," dedi. "Bakalım şansın da hizmetin kadar iyi mi?"

Hector sürekli üzerine bir şeyler döktüğüm için beceriksizliğime dem vurarak alay etmişti. Fakat üzerimdeki gömlek yüzünden her şeyi yanlış anlayan Karun, "Hizmeti iyi mi?" diyerek öfkesini bastırmaya çalışıp buz gibi gözlerini ona dikti.

"İçki servisi yapmak dışında bir garsonun ne gibi iyi hizmetleri olabilir ki?" dediğinde ne yapmaya çalıştığını anladım. Hector'un ağzını arayarak bu gömleğin nasıl üzerime geçtiğini öğrenmeye çalışıyordu. Ne düşünüyordu, Hector ile seviştikten sonra onun gömleğini giydiğimi mi? Düşünceleri gerçekten bu kadar kirli olabilir miydi?

Annesinden dolayı mı yoksa Rengin'in ihanetinden sonra mı böyle oldu, bilmiyorum ama kadınlara karşı büyük bir güven problemi vardı. Karısı olsam bile yeteri kadar bana güvenmiyordu. Bunu değiştirmeye çalıştığını, bana güvenmek için kendini zorladığını biliyorum. Evet, bu konuda çaba sarf etmediğini söyleyemem ama güven sorunu öyle birkaç ayda üstesinden geleceği bir şey değildi. Böyle anlarda hep patlak veriyordu. İkimizin de çok ağır sorunları olduğu için ya üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaktık ya da birbirimizi yıpratıp duracaktık.

Görevli onlara kartlarını hızlıca dağıtırken Hector başını çevirip omzunun üzerinden Karun'a baktı. "Bir garsonun bizi eğlendirmesinin birçok yolu var." Güldü. "Bunu bilmiyor olamazsın."

Karun'un koltuğun kenarında duran parmaklarının avucuna doğru büküldüğünü gördüm. Tüm öfkesini yumruğuna hapsedmek istercesine elini sıkmaya başlayınca, "Evet, bizim işimiz bu," diyerek gülümsedim.

Karun'a doğru yürürken onu yatıştırmak için sesimi mümkün olduğunca yumuşak tutmaya çalıştım. "Eğer isterseniz biraz da sizi eğlendirebilirim," dedim ve yiyecekmiş gibi ona yapışan Cassandra'yı işaret ettim. "Ama sizi zaten eğlendiren biri var, değil mi?"

Buz gibi gözlerle bana bakarken, "Cassandra," dedi yanındaki kadına. "Neden birazda William ile ilgilenmiyorsun? Bakalım bir garson beni ne kadar eğlendirebilir?"

Kibarca kovulmak Cassandra'nın hoşuna gitmedi ama kalmak için ısrar edecek durumda da değildi. Asılan suratını gizlemeye çalışarak, "Tabii," dedi kuru bir sesle. Karun'un yanından kalktı ve nişanlısına doğru yürüdü. Bunu yaparken kısa bir an bana bakıp yüzünü tiksinti içinde buruşturmayı ihmal etmemişti.

Yürüyüp Cassandra'dan kalan boşluğa, yani Karun'un koltuğunun kenarına oturdum. William, Hector ve masada tanımadığım üçüncü bir adamın bakışları eşliğinde Karun'un üzerine eğildim. Elimi uzatıp avuç içimi sakallarına sürterek çenesini hafifçe tuttum ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Gömlekle ilgili soruları bir türlü cevap bulmadığı için bana olan bakışları donuktu. Bu yüzden dokunuşlarım onu mutlu etmiyordu. Başımı eğip dudaklarımı yanağına sürterek kulağının yakınına getirdim. "Düşündüğün gibi değil," diye fısıldadım. Ona gereken açıklamayı yapmanın tek yolu buydu.

Dudaklarım kulağına sürtünürken, "Onun yüzünden gömleğim kirlendi," dedim kısık bir sesle. Dudaklarımı aşağıya kaydırıp boynuna küçük öpücükler kondurarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Başımı geriye çektim ve yüzünün diğer tarafına geçtim.

Yine dudaklarımı yanağına sürterek kulağına uzandım. Tabii bütün bunları yaparken ellerim gömleğin üzerinde hep göğsünde hareket ediyordu. "Kadınlar tuvaletinde gömleği temizlemeye çalışırken temiz bir gömleği kapıya asıp gitmiş," diye fısıldadım.

Kafamı boynuna gömüp boynunun bu tarafına da aynı sayıda küçük öpücükler kondurdum. Öpücüklerimi eşitleyip tekrar kulağına dudaklarımı yaklaştırdım. "Gömleği alıp giydim çünkü ona ait olduğunu bilmiyordum," diyerek açıklamama küçük, beyaz bir yalan eklemek zorunda kaldım.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım. "İnan bana kocam, kime ait olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadım. "Çok müşkül bir durumdaydım giymek zorunda kaldım."

Herkes onun kulağına seks dolu şeyler fısıldayıp onu ayarttığını düşünürken ben aslında ona gereken açıklamayı yapıyordum. Yeteri kadar ikna edici olmalıyım ki elimin altındaki gergin bedeni gevşemeye başladı.

Başımı geriye çekip yüzüne baktığımda bana inanmış olmalı ki gözlerinin mavisini yine sevdiğim şekilde bana bakmaya başladı. "Karun Bey," diye fısıldadım ona sırnaşarak.

"Evliyediniz değil mi?" Onun parmağındaki yüzüğü dururken ben ne yazık ki bu gece için yüzüklerimi çıkarmak zorunda kalmıştım. Evden çıkarken yüzük taktığım elimi özellikle ondan saklayıp durduğum için henüz bunu fark etmemişti.

"Karınızdan ne kadar korkuyorsunuz?"

Ne yapmaya çalıştığımı anlamak için uğraşırken, "Bunu neden soruyorsun?" dedi.

Masadaki insanlar böyle bir mekânda uluorta sevişen müşterilerine alışık oldukları için kocamla istediğim her şeyi yapabilirdim. Şu ana kadar kimse tek kelime etmediğine göre sanırım burada müşteri memnuniyeti her şeyi kapsıyordu. Parmaklarım Karun'un boynuna sürtünürken, "Karınızdan ne kadar korkuyorsunuz?" diye sordum bir kez daha. "Mesela sizi öpmek istesem bana izin verir misiniz, yoksa onun kulağına gidecek diye endişelenir misiniz?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşurken, "Kalk yanımdan," diyerek bana takıldı. "Çünkü karımdan ödüm kopuyor," deyince kıkırdadım. Çok tatlıydı.

Gözlerimi yalancı bir şaşkınlıkla büyüttüm. "O kadar fena bir kadın mı?"

"Tahmin bile edemezsin," dediğinde gözlerinde haylaz parıltılar vardı. "O Çeyrek Mafya şakaya gelmez."

Üzölmüş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "O zaman sizi öpemeyecek miyim?" dedim ama bacaklarımı iki yanından açarak kucağına oturdum. Kucağına iyice yerleşerek ellerimi omuzlarına koydum. "Bir gecelik küçük bir kaçamaktan bence haberi olmaz."

Kışkırtıcı hareketlerle daha şimdiden onu baştan çıkarmış olmalıyım ki, "Haklısın," dedi eğlenen bir sesle ve kalçamı kavrayıp beni sertçe kendisine

bastırdı. "Evde uslu uslu oturuyordur nereden bilecek ne yaptığımı," deyince kakhaha atmak ve onu boğmak arasında gidip geldim. Beni benimle aldatması komik olduğu kadar trajikti de.

Tam beni öpecekti ki Duha'nın, "Tüm ekip olarak sizi duyduğumuzun farkında mısınız?" diyen sesini duyunca durdu. "Fransızların otelini yıktığınız yetmedi şimdi sıra buraya mı geldi?" Hayvan herifin her şeyden de haberi vardı.

"İnsanları rahat bırak da çıkar beni buradan!" dedi Elay. "Korktuğumu görmüyor musun? Ölmüş mü adam?"

"Elay sen nesin, yani mesleğin ne?"

"Doktor."

"Peki, sence ben neyim?"

"Katil."

"Adamın kafasını kim yardı?"

"Ben."

"Şu anda adamın nabzını kim kontrol ediyor?"

"Sen."

"Sence de bu işte bir terslik yok mu?"

"Ne gibi?"

"Elay biliyor musun, delirip beni abin sandığın o dönemlerde şu anda olduğundan daha az aptaldın," diyen gülen sesini duydum. "Acaba şöyle en sağlamından bir tane kafana geçirsem daha az aptal olduğun o günlere döner miyiz?"

"Bu durumdayken bile alay edecek kadar hastasın!"

"Kızım ben doğuştan rahatım, en etkileyici yönlerimden biri bu ama sen farkında değilsin."

"Baygın bir adamın başında söylediğin bu saçmalıklar o kadar etkileyici ki adeta mest oldum!"

"Yeteri kadar mest olduysan biraz sus da bende mesut olayım."

"Mesut derken?"

"Kaliteli esprilerimi hep senin gibi yanlış insanlara harcıyorum. Sus artık doktor!" deyince Kenan ve Kadem'in kahkaha atan sesini duydum.

Hector'un, "Kızla daha sonra ilgilenirsin," diyen sesiyle bizimkileri dinlemeyi bıraktım. "Şimdi biraz oynayalım."

Karun'a zaten bilmesi gereken her şeyi anlattığım için onun kucağından indim. Bizimkileri bulmak için buradan ayrılacaktım ki Hector, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyerek yine Karun'un sinirleriyle oynamaya başladı. Oturduğu koltuğun hemen yanını işaret etti. "Yanımda dur," dediği an Karun'un hiddetli bakışları hızla Hector'u bulunca gerçek anlamda korkmaya başladım.

İşler gittikçe kontrolden çıkıyordu!

Daha gecenin başında kıskançlık krizlerine giren Karun için sizce ilerleyen saatlerde neler olacak? Bige'yi öyle bir yere götürmekle daha şimdiden pişman olmuş gibi.

Peki, Bige sizce ne kadar plana bağlı kalabilir çünkü tıpkı Karun gibi onun da hep beklenmedik ve ani çıkışları olmuştur. Bakalım Kalender çifti geceyi kazasız belasız atlatabilecek mi?

Tabii kumarhanedeki gece sadece Karun için zor geçmiyor çünkü takımın beyni olan Duha'da daha şimdiden Elay yüzünden canından bezmiş gibi görünüyor.

Sıradaki bölümde hepsinin kıskançlıklarını da sakarlıklarını da bol bol okuyacağız çünkü henüz harekete geçmediler. Ne olacaksa yeni bölümde olacak. Bölümün büyük bir bölümü onları kumarhaneye getirmek için gereken zemini oluşturmaya gittiği için onların aksiyonlu sahneleri hep yeni bölüme kaldı.

Şimdi geelim bölüm başında okuduğumuz dayı ve yeğen karşılaşmasına. Bu bölümde Karun ve Melek plansız bir şekilde karşılaştılar. Sizce Karun ona karşı fazla mı acımasızdı?

Aslında Karun'un da bu konuda kendince haklı sebepleri var çünkü henüz Defne'nin ölümüyle neler yaşadığını, neden bu kadar çok üşüdüğünü bilmiyoruz.

10 yaşındaki bir çocuğun ablasının cesediyle buz gibi bir yerde kapalı kalması da kolay unutulacak bir şey değil ne de olsa.

Big'e'nin saçlarındaki toka, annesinin ölümü, Karun'un geçmişi ve ailesiyle yaşadığı sorunlar falan derken aslında kurguda henüz açığa çıkmamış çok şey var. Hepsini yavaş yavaş okuyacağız.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. ❤️

(31) Kralın Tahtı Yıkıldı.

"Biliyorum senin dünyadaki küçük bir noktayım ama unutulmaması gereken en önemli şey, noktanın olduğu yerde tüm cümlelerin son bulduğuydu. Sonları ben aldım sen başlangıç ol."

Kafamın içinde bir dünya vardı, belki de bir masal veya hayalî bir âlem. Bir şizofrenin korkunç kâbusları, bir hayalperestin düşleri vardı orada. Kafamın içindeki dünyada solmaya mahkûm bir buket gibi ödünç alınmış birkaç mutluluk vardı. Başkalarının gülüşlerinden çaldığım küçük sevinçlerim kendi gözyaşlarımın içinde kaybolup gidiyordu. Tam anlamıyla mutlu olmayı hiçbir zaman beceremedim çünkü her cennetin bir cehennemi vardı. Ben bir zamanlar annemin cenneti, babamın telaşı ve ablamın sinsî kıskançlığıydım. Bir 13 Haziran'da annemin canından çok sevdiği katili, babamın yıkımı ve ablamın ezelî düşmanı oldum.

Annemi mezara, babamı yalnızlığa, ablamı hiçliğe ve kendimi güneşin hiç doğmadığı karanlık bir evrene savuran benim. Ben yirmi altı yıllık hayatımda o kadar çok şey oldum ki kendi benliğimi unuttum. Çok fazla şey oldum ama bir tek ben olamadım.

Hangisiydim ben?

Babasının savaşçı kızı Efil mi?

Annesinin küçük katili Bige mi?

Yoksa Sanrı'nın karısı Saka mı?

Birden fazla ben vardı ama bu gece sadece Saka'ydım, Sanrı'nın Saka'sı. Hector denen adam beni kullanarak kocamın damarına, damarına basarken olmam gereken tek kişi Saka'ydı. Bu masayı Hector'un kanıyla yıkayıp üstüne bir sigara yakan kadın olmalıydım. Olmam gereken kişi ve yapmam gereken şey belliyken hiçbir şey yapamıyorum çünkü burada yalnız değildim! Çok şey yapmak istiyorum ama tüm ekibin hayatını tehlikeye atmaktan korkuyorum!

Hector onun yanına gitmemi isteyince Karun'un ona olan bakışları düz ve boştu ama hissettirdikleri dehşet vericiydi. Tedirgindim çünkü Karun her an her şeyi yapabilirdi. Bu masada dönen tek bir oyun birçok şeye sebep olabilirdi. "Sakin ol," diyen Duha'nın sesi söyleyemediğim her şeyi onun kulağına fısıldıyordu. Burada olmasa da Duha kulaklık sayesinde etrafımızdaki sesleri duyduğu için az çok neler olduğunu tahmin ediyordu.

Duha onu sakinleştirmek için kulağına gereken her şeyi söylüyordu. "Biliyorum dayanılması güç bir olay ama sakin olmalısın. Elay anahtarı almayı başardı, şimdi odanın anahtarını Kenan'a gönderdim. Bizimkiler çalışma odasına sızarsa kasanın icabına bakmak kolay. Kenan ve Furkan için üst katta çalışma odasını gösteren kameralardan kurtulmalıyım. O masada kalmalı ve bize biraz daha zaman kazandırmalısın."

Duha'nın sesini Karun'da duyduğu için derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışmıştı ki Elay, "Adamın yanında karısına yürüyorlar nasıl sakın ol dersin?" dediğinde Karun'u kışkırttığının farkında bile değildi.

"Sen olsan sakın kalır mıydın?" Bu soruyu Duha'ya soruyor olmalı. "Biri karına asılsaydı sakince izler miydin onu?"

"Sikerdim lan onu! Oldu mu?" Duha'nın sesi ondan beklemediğim bir ciddiyetle çıktı. "Ama söz konusu karımın hayatıysa biraz sabreder daha sonra o puştun ceddini bellerdim! Adamların yüzde sekseni aşağıda, eğer o masada olay çıkarırsa öldürecekleri ilk kişi Bige olur. Karısının ölümünü izlemek istemiyorsa Hector'a tahammül etmek zorunda!"

"Hector kim?" dedi Elay.

"William'ın kendi gibi it oğlu."

"Şu takıntılı psikopat dediğin oğlu mu?"

"Evet."

"Hani Bige ve benim dikkatini üzerimize çekmeyeceğimiz kişi mi?"

"Evet."

"O zaman Bige onun dikkatini çekecek bir şey mi yaptı?"

Duha'nın gülüşünü duydum. "Var öyle bir huyu," dediğinde sesi eğlenir gibi çıkmıştı. "Hangi kılıkta olursa olsun kız belayı mıknatıs gibi üzerine çekiyor." İyi ama ben bu sefer hiçbir şey yapmadım ki!

Hector'un yanında durduğumda Karun'un sinirlerini kontrol altında tutmaya çalıştığını gördüm. Doğrudan benim olduğum yöne bakamıyor, burnundan sert nefesler alarak sakinleşmek için müthiş bir savaş veriyordu. Başka şartlarda olsaydı kendi hayatını zerre kadar umursamadan şimdi buranın altını üstüne getirmişti. Ancak burada, yani tehlikenin göbeğinde olmam onun elini kolunu bağlıyordu. Beni sağ salim buradan çıkarmak için ne yazık ki bütün bunlara katlanmak zorundaydı. Lakin sonrası için olacakları iyi biliyorum. Beni güvenli bir bölgeye çıkartır çıkartmaz geri dönüp Hector'un işini bitirecekti.

Kumardan zerre kadar anlamadığımı için tüm bu kâğıtlarla ne yaptıklarını bilmiyorum. Fakat masada kumar dışında da birçok oyunun döndüğünü tahmin etmek zor değildi. Yeniden oyuna döndüklerinde ilacın etkisiyle William esnemeye başlamıştı. Sorun William değildi, asıl sorun Hector'du. Ortada bir kart çekerken, "Son kabine toplantısı hakkında ne düşünüyorsun?" dedi. "Bakanlarınız metro tünellerinde bulunan bombanın gizemiyle ilgili hâlâ bir açıklama yapmadı."

Karun garsonlardan birinin uzattığı viskiyi alırken, "Bakanlarınız mı?" diyerek başını çevirdi ve Hector'a baktı. "Eğer onlar senin de bakanların değilse ülkemden siktir olup git," dedi sakince. Hector'a saldırmak için fırsat aradığını o kadar belli ediyordu ki.

"Ayrıca-" diyerek gözlerini Hector'a dikti. "Bomba bir zamanlar Sovyetlerin kullandığı tank mayınlarından biri. Adamlarım tarafından çoktan etkisiz hâle getirildi." Karun'un bakışları bu işin arkasındakilerin Azap tarikatı olduğunu söyler gibiydi.

"Adamların mı?" Hector yüzüne yalancı bir şaşkınlık kondurup, "Sen ve adamlarının ne ilgisi var?" dedi.

Karun ona öyle bir bakıyordu ki tek bir yumrukla suratını paramparça etmek istercesine. "Meclisteki çoğu bakanın güvenliğinden sorumlu olduğumu bilmiyor olamazsın." Tabii ki biliyordu.

"Metrodaki bombanın koruduğun bakanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Hector'un sinsi bakışları onun üzerindeyken ısrarla aptalı oynuyordu. "Bomba patlasaydı sadece insanların ölecekti, bakanlarınız değil." İnsanlarımız mı? En az amcası kadar Türk düşmanlığına sahipti.

"Bomba patlasaydı üç bloğu birden havaya uçuracak donanıma sahipti ve o gün Savunma Bakanımız metronun bir blok ötesinde bir basın açıklaması yapıyordu." Kaşlarını yukarı kaldırdığında yüzünde bir alay kisvesi vardı. "Ne komplo değil mi? Halkı hedef aldılar ama asıl hedefleri bakandı. Sadece bunu sıradan bir terör saldırısıymış gibi göstereceklerdi."

Dudağının köşesi büyük bir kibirle kıvrıldı. Hector'un gözlerinin ta içine baktı ve "Bombayı fark eden bizim insanlarımızdan biriydi," dedi. "İntihar etmek için tünellere inen sıradan bir üniversite mezunuymuş. Gördüğün gibi bizim insanımız ölmeyi düşünürken bile onlarca can kurtarabilir." Hector'a misilleme yaparak *insanımız* kısmına bilerek vurgu yapmıştı.

"Ve o insanımız-" diyerek güldü. "Artık ekibimin bir parçası. Bundan sonraki işi ölümü düşünmek değil, öldürmek olacak ama bizim insanımızı değil, insanlarımızın canına kast edenleri." Hector'un bozulan suratına bakıp alenen güldü. "Tıpkı benim gibi."

Hector ona karşı olan söz düellosunda yenik düştüğü için beklediğinden daha fazla sinirlendi. Sıkıdığı dişlerinin gıcırdamasından bunu anlıyordum fakat öfkesini gizlemeye çalışarak, "Çağıl nasıl?" diyerek Karun'u kardeşiyle vurmaya çalıştı.

"Duyduğuma göre Suriye'ye giden birliklere öncü eden komutanlardan biriymiş." Onu kardeşiyle tehdit eder gibi Karun'a olan bakışları şeytaniydi. "Sence de bir görev için Suriye tehlikeli bir yer değil mi? Oradaki savaş durmaksızın devam ediyor. Üsteğmen Çağıl Kalender'in geri döneceğinin bir garantisi var mı?" Çağıl'ı öldürmekten bahsediyordu!

Karun bir süre sessiz kalarak ona bakmakla yetindi. Onun en çok bu huyunu seviyordum çünkü fevri bir şekilde acemice bir savunma yapmak yerine susardı ve rakibini can evinden vuracak en sağlam cümleleri seçerdi. "Kız kardeşin nasıl?" diyerek Hector'un tehdidine aynı şekilde karşılık verdi.

"Duyduğuma göre İtalya'da okuyormuş peki, İtalya onun için ne kadar güvenli? Bisikletle kampüse giden, ders aralarında kütüphanede erkeklerle yiyişen, korumalarını sık sık atlatıp hep aynı barda takılan bir kız için İtalya ne kadar güvenli?" dediğinde Hector kaskatı kesildi çünkü Karun onun kardeşini yakından takip ettirdiğini açık bir şekilde ifade etmişti. Ne demek istediği çok açıktı. Çağıl ölürse kız da ölürdü. Kaybedilen bir kardeşe karşılık Hector'un kardeşi.

Karun'un tehdidini çok iyi sezen Hector, "Eminim kardeşin güvende olacaktır," dediğinde Çağıl hakkındaki tüm komplolardan vazgeçtiğini doğrudan olmasa da kapalı cümlelerle belirtti.

Önüne dönen Karun bir kez daha misilleme yaparak, "Eminim ki kardeşim güvende olduğu sürece kardeşin güvende olacaktır," dedi.

Hector ona olan her saldırıda bozguna uğradığı için morali bozuk bir şekilde oynamaya devam etti. Bir süre sonra yine rahat durmayıp, "Karın nasıl, Kalender?" diye sordu. Ben ne alaka şimdi?

"Bana karımı mı soruyorsun?" Karun başını çevirip dik dik ona bakmaya başladı. "Hem de bir kumar masasında?" Hector dahil masada olan diğer üç adamı işaret etti. "Ben onu anlatacağım ve siz siktiğim herifleri karımı benden dinleyeceksiniz, öyle mi?"

Elini ceketinin içine daldırdı ve belindeki silahı çıkartıp kaba bir hareketle masaya koydu. "Şimdi bana tekrar karımı sor." Mavileri Hector'un gözleriyle birleşince bakışları fazla korkusuzdu. "Sor ki ondan bahseden o sikik ağzını kurşuna dirmek için bir sebebim olsun."

"Bunu hep yapar mısınız?" diyen Elay'ın sesini duydum. "Başkalarının mekânında hep ev sahibini tehdit eder misiniz?"

Burada yoklardı ama Duha'nın, "İşin eğlencesi zaten bu değil mi?" diyen sesini duydum. "Herkes kendi çöplüğünde aslan kesilir ama önemli olan başkalarının çöplüğünde kükremek."

"Sen kendini aslan mı sanıyorsun?" dedi Elay.

"Kedi de sayılmam doktor."

"Daha çok köpek."

"Mesafeni kuru o zaman çünkü her an ısırabilirim."

"Kuduz aşılarım tam."

"Yani gel ısır beni diyorsun öyle mi?"

"Sana hakaret ediyorum ama zerre işlemiyor gibi!"

"Hakaret miydi onlar?" Üzölmüş gibi bir ses geldi kulağıma. "İltifat sanmıştım. Kalbim kırıldı doktor, öp de geçsin," dediğinde az kalsın kahkaha atacaktım. Hiç uslanmıyordu.

Onları duymazdan gelerek masada olanlara odaklandım. Hector'un gözleri Karun'un masaya koyduğu silahta oyalandı, bakışları gaddarca kısıldı. "Sakin ol Kalender," diyerek başıyla Cassandra'yı işaret etti. "Masadaki kadınları korkutuyorsun." Daha sonra beni gösterdi. "Ve onu."

Karun kısa bir an bana bakınca bakışları fazla düzdü. "Böyle bir yerde çalışıyorsa gereken cesarete sahip olmalı." Şu anda baktığı kişi karısı değilmiş gibi mavileri fazla hissizdi. İyi rol yapıyordu. "Yanılıyor muyum?"

Sesimi olabildiğince ürkek çıkartarak, "Yanılıyorsunuz efendim," dediğimde korkmuş bir kadın gibi rol yapmaya başladım. Karnımda birleştirdiğim ellerimle oynamaya başlayıp başımı biraz eğdim. "Silahlar korkunç oyuncaklardır."

Furkan'ın, "Dedi gözlerimin önünde Carlos'u havaya uçuran kadın," diyen sesini duydum. Şu kulaklığı kapatmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Kasayla işimiz bitti!" Kenan'ın heyecanlı sesini duydum. "Furkan camı kullanarak dışarı çıkalım."

"Abi Bige Hanım ne olacak?"

Kenan, "Kocası olacak piç onu dışarı çıkartır," deyince Karun'un belli belirsiz çatılan kaşlarını gördüm.

"Sen git abi, ben Bige Hanım'ı burada bırakamam," dedi Furkan. "Ağlamak istediğinde zaman mekân dinlemeden yere çöküp ağlıyor."

Furkan kısa bir an onu duyduğumuzu unutmuş olmalı ki, "Öyle anlarda çok savunmasız oluyor. Yanında olup onu korumalıyım," deyince gülümsedim. Seviyorum bu çocuğu.

"Oğlum böyle bir yerde de ağlayacak kadar deli değildir herhalde!" dedi Kenan.

"Abi o tertemiz sıyırmış bir deli. Furkan deyip sağına baktığında ve beni bulamadığında ne olacak?"

"Karun'un şu anda seni duyduğunu biliyorsun değil mi?"

"Bige Hanım umurumda değil, gidelim abi!" dediğinde Kenan'ın attığı kahkahayı duydum. Karun'a baktığımda o bile gülüşünü saklamak için başını eğmişti. U dönüşlerimiz Furkan ile yarışırdı.

Sanırım görev tamamlandı, şimdi tek sorun buradan çıkmak.

Hector'un, "Silahlar tüm kadınları korkutur," diyen sesini duyunca bizimkileri dinlemeyi bıraktım.

Bir garson hepsine içki servisi yaparak geriye çekildi. Bu gece için hafif bir kokteyl seçen Hector, "Kadınlar bizim aksimize zayıf yaratıklardır," dediğinde bundan emin gibiydi. "Onları korumalı ve onlarla sevişmeliyiz. Bunun için varlar." O öyle sanıyordu çünkü biz kadınlar bir erkeğin yatağını süslemekten çok daha fazlasıydık.

Karun onun kadınlar hakkındaki yorumunu komik bulmuş gibi güldü ama bir şey de söylemedi. Hector'un ortaya yem attığını anlamayacak kadar aptal bir adam değildi. Hector kadınları küçümseyerek Karun'un benden bahsedip ona öyle olmadığını söylemesini bekliyordu. Böylece konuyu benden açıp Karun'un benim hakkımdaki düşüncelerini öğrenebilirdi. Karun için değerimin ne boyutlarda olduğunu bilmek istediği çok açıktı.

Başımı çevirince kapıdan içeri giren Gazel'i gördüm. Donup kaldım. Gazel burada mıydı? Bu nasıl olabilir? Dört ayı geçkin bir süredir Karun'un tutsağı olmalıydı. Rezil bir depoda aylardır işkence görmesi gereken bir kadın tam karşımdaydı. Üstelik hiç de yeni kaçmış gibi görünmüyordu. Vücudunda tek bir çizik dâhi yoktu, beklediğimden daha iyiydi. Siyah saçlarını sımsıkı bağlayarak at kuyruğu yaptığı için yüzü gerilmişti. Kedi gibi olan kısık gözleri etrafını tarıyor, bir şeyler arıyordu. Başını çevirdikçe kulağındaki büyük halka küpeler hareket ediyordu.

Dudaklarında ona çok yakışan siyah rujuyla dişi bir yırtıcıdan farklı değildi. İnce askılı bir atlet ve deri pantolonla yine çok ateşli görünüyordu. Kimi arıyorsun Gazel? Kim için buradasın? Yoksa aradığın kişi ben miyim? Nasıl özgür kaldı, bilmiyorum ama bugün onu teğet geçmeyeceğim.

Görevi zaten tamamladık değil mi? O zaman kopsun kıyamet, umurumda değil!

Gazel Saka'dan alacağım bir rövanşım vardı.

Hector ve Karun kendi aralarında konuşurken kimseden izin almadan masadan uzaklaştım. İnsanların arasından geçerken kinle bakan gözlerimi Gazel'den ayırmıyordum. Kulağımda, "Bige dur!" diyen Duha'nın sesini duyunca başımı küçük bir açıyla çevirdim ve içeri giren Duha'yı gördüm.

Bana bakıp belli belirsiz başını iki yana sallayarak, "Yapma doğru zaman değil," dedi. Gazel'in buraya girdiğini görünce beni durdurmak için onun peşinden hemen gelmiş olmalı.

"İşine bak, Tunus!" diyerek yanından geçtiğim bir masaya elimi uzatıp birinin dolu kadehini aldım. "Onun da dediği gibi ben babamın kızıyım, kendi kanında olsa bile babam ihaneti affetmez. Bende öyle!"

Kadehi başıma dikip hepsini içtikten sonra yürüdüğüm yola atıp kırdım. Gazel'e çok yaklaştığım için kırılan kadehin sesinden başını benim olduğum tarafa çevirdi. Onun yaptığı gibi onu sırtından bıçaklamayacağım için gelişimi görmeliydi. Bu yüzden kadehi bilerek kırmıştım. Fakat Gazel bana doğru döndüğü an nereden çıktığını anlamadığım Celil bir anda karşımda belirdi. Dev adam iri vücuduyla Gazel ve benim aramda bir duvar gibi dikildiği için Gazel beni görmemişti.

Sağa doğru bir adım attım fakat Celil'de aynı yöne hareket ederek yine beni gizledi. Diğer yöne doğru adım attım ve Celil yine beni taklit etti. "Çekil yolumdan, Celil."

Kaşlarımı çatarak neredeyse benim iki katım olan adama baktım. "Cüssene güvenme çünkü daha sen ne olduğunu anlamadan bacaklarını beş farklı yerden kırarak boyunu kısaltırım!"

Alınganlık göstermeden, "Buna hiç şüphem yok," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Tüm kemiklerimi kırmadan geçmenize izin veremem. Üzgünüm Bige Hanım ama Karun Bey'in kesin emri var, size bir şey olmasına izin veremem." Bu da ne demek oluyor? Gazel'in üstesinden gelemeyeceğimi mi düşünüyorlar? Aptal bir kafesin içinde bilerek ona yenildiğim için mi böyle düşünüyorlar? O gerçek bir müsabaka bile değildi!

Kısık bir sesle, "Bana karşı hiç şansı yok!" dedim.

"Var efendim," dedi Celil. "Ona olan sevginiz ablanızın elindeki en güçlü silah."

Bunları söylediği için özür diler gibi bakarken, "Ona karşı hiçbir zaman kazanamazsınız çünkü yenilgiye yaklaştığı an sizi ona olan hislerinizle zayıflatacaktır," dedi. "Tıpkı o kafeste yaptığı gibi."

"O kafesteki yenilgim sırtımdan bıçaklanmadan önceydi. Asla tekrarı olmayacak!" Yanından geçerek Gazel'in olduğu yöne baktığımda onu bulamadım. Sırf bunun için bile Celil'in tüm kemiklerini kırabilirdim! O beni oyalarken Gazel aradığını bulamadığı için salondan çıkmış olmalıydı!

Hızlı adımlarla salondan çıkıp kulaklarıma dokunarak kulaklığı kapattım. Gazel'i bulana kadar diğerlerinin sesini duymak istemiyorum. Beni manipüle edip durdurmalarını istemiyorum. Yürüyerek etrafıma baktığımda Gazel'i merdiveni çıkarken gördüm. Bizim ekipten kimseye yakalanmadan kalabalığa karışıp hemen peşine takıldım. Bir kat yukarı tırmanarak koridora çıktık.

Bu kattaki korumaların arasında ikimizde geçmeye başladık. Burada çalıştığımı düşündükleri için kimse bana sorun çıkarmıyordu. Gazel bir odanın önünde durunca adımlarımı hızlandırdım. Onu kaçıramam.

Cebinden çıkardığı kartla kapıyı açıp içeri girdi. Dikkat çekmeyecek bir şekilde hızlanırken önünde geçtiğim korumalardan birinin, "Aşağıda olup Kalender'in suratını görmek isterdim," diyen sesini duyunca yavaşladım. "Onun için büyük bir aşağılanma olacak." Neyden bahsediyordu bu?

Karun ile ilgili şeyi öğrenmek için Gazel'in odasına doğru yürümek yerine sola döndüm. Sırtımı duvara yaslayıp korumaların konuştuklarına kulak kabartmaya başladım. İçlerinden biri, "Sizce Hector neyin peşinde?" dedi. "Kalender buna kayıtsız kalacak bir adam değil."

"Hector bunu tüm düşmanlarına yapar ve şu zamana kadar hiçbiri onun mekânında ona sorun çıkarmaya cesaret edemedi," dedi bir başkası.

"Düşmanlarını yemek masasına davet eder ve onları ahşaptan ucuz sandalyelere oturturken kendisi görkemli tahtına oturur. Bu şekilde onlara bu âlemin kralının kim olduğunu gösterir," dediğinde kaşlarımı çattım. Hector denen bu herif narsis bir hasta olmalıydı. Kral tahtı ve ahşap sandalyeler mi? Karun gibi ağzında gümüş kaşıkla doğan birinin karşısında tahtta oturacak ve onun kralıymış gibi davranacak öyle mi? Öyle bir şey yaparsa bu sefer Duha bile Karun'u tutamazdı.

"Karun Kalender'in kötü ününü duymamış olamazsın," dedi biri. "Böyle bir aşağılanmaya sessiz kalacak biri değil. Olay çıkartacaktır."

"Hector'un da istediği bu. Sorun çıkardığı an salonda onu kurşuna dizecek birçok adamımız var." Yani Hector onu vurmak için kışkırtacaktı.

Böylece diğer konuklarına düşmanlarını bile iyi ağırladığını ama sorun çıkartanlardan kurtulmak zorunda olduğunu gösterecekti. Ev sahibini kızdırmadığınız sürece burada güvendesiniz mesajı veriyordu öyle mi? Pekâlâ, Gazel bekleyebilir çünkü ilgilenmem gereken bir şeytan ve onurunu korumam gereken bir kocam vardı.

Düz bir şekilde ilerleyip buradaki odaların kapılarına göz ucuyla baktım. Kapısı açık bir oda görünce hemen içeri girip odanın içini kontrol ettim. Çekmeceleri hızlıca karıştırınca bulduğum bıçağı elime aldım. Eteğimi biraz yukarı sıyırıp bıçağı siyah, tül çorabımın içine yerleştirdim. Eteği çorabın üzerine çekerek banyoya yöneldim.

Banyoya girdikten sonra hızlıca dolabı karıştırmaya başladım. Ne aradığımı bile bilmiyorum ama burada işime yarayacak bir şeyler olmalıydı. Belki bir şişe aseton işimi görebilirdi ama onun yerine kolonya buldum. Kolonya şişesini elime alarak odadan çıktım. Bu da iş görürdü.

Garsonlardan birinde bir kadeh viski aldım. Viskiye hızlıca içtikten sonra kadehi bırakmadan kadınlar tuvaletine girdim. İçeride kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kadehi lavabonun önüne koydum. Kolonya şişesinin kapağını açıp tüm kolonyayı kadehin içine döktüm. Limon kolonyası tıpkı bir içki gibi görünüyordu ama onun gibi kokmuyordu. Kolonya şişesini çöp kutusuna attıktan sonra kulaklıkları aktif hâle getirerek kadehi elime aldım.

Kadınlar tuvaletinden çıkarken, "Celil," diye mırıldandım. "Son durum hakkında bilgi ver. Neredesiniz?" Celil'i en son bıraktığımda Karun ve Duha'nın olduğu salondaydı. Bana neler kaçırdığımı söyleyebilirdi.

"William ilacın etkisiyle uyukladığı için masadan ayrıldı," dedi Celil. "Dinlenmek için odasına çıkıyor."

"Nedim her ne yapıyorsun bırak ve William'ın odasına sızmanın bir yolunu bul," dedim. "Deliksiz bir uyku çekecektir bu yüzden odada olduğunu bile anlamaz. Kapı yerine pencere veya yan odanın balkonunu kullanarak onun odasına gir ve içeriden tüm kapıları kilitle. İkinci bir emre kadar o odaya kimse girmeyecek ve çıkmayacak."

"Emredersiniz Bige Hanım," diyen Nedim hiç sorgulamadan emrime itaat etti.

"Devam et Celil."

"Yemek salonuna doğru gidiyoruz efendim. Salon beş."

Başımı sallamamak için kendimi zor tutarak adımlarımı hızlandırdım. Celil'in bahsettiği salonu biliyorum. Buraya geldiğimizde ilk bir saat boyunca alt kattaki tüm salonları gezip içki servisi yapmıştım. Özel localara doğru yürürken, "Dışarıda kim var sesimi duyan?" diye sordum.

Kenan, "Ben ve Furkan," dedi.

İnsanların arasından geçerken, "Tüm arabaları otogardan çıkartıp hazırlayın," dedim. "Arabaları çalışır vaziyette tutun ve geriye kalan tüm adamlar hazırda beklesin. Benden komut geldiği an içeri girecekler."

"İpleri eline almış gibisin," diyen Kenan benimle uğraşmaktan geri durmadı. "Aklında ne geçiyor? Karun veya Duha'nın bundan haberi var mı?" İkisi de şu anda beni duyuyor zaten ama Hector'un yanında oldukları için cevap verip müdahale edemiyorlardı.

"Sorgulamayı bırakıp sana söyleneni yapar mısın?" dediğimde Kenan'ın, "Ben senin çalışanın değilim!" diyen kızgın sesini duydum.

"Bu gece için herkes öyle," diyerek omuz silktim. "Elay sen hangi cehennemdesin?"

Elay'ın, "Kayboldum!" diye sızlanan sesini duydum. "Bir odaya girdim ama kazayla bir şeye çarptım ve duvarda bir kapı açıldı. Kahretsin, Bige burada birçok patlayıcı madde var! Kim bir duvarın arkasına bu kadar şeyi saklar ki," deyince dudaklarım kıvrıldı. "Elay sen müthişsin," dediğimde keşfettiği şeyin ne kadar çok işime yarayacağını bir bilse...

Locaların terasında dolanarak Celil'in bahsettiği salonun tam üstünde durdum. Aşağıya bakınca hazırlanan büyük masayı görüyordum.

"Bombadan anlayan kim var hatta?" diye mırıldandım. Kendi kendine

konusuyormuş gibi görünmemek için konuşurken dudaklarımı mümkün olduğunca az kıpırdatmaya çalışıyordum.

Kadem, "Bombalar uzmanlık alanım," dedi. "Ama hâlâ bize ne planladığını söylemedin?"

"Elimizi güçlendiriyorum, Çilek Adam. Şimdi her neredeyse Elay'ın yanına git ve o odadaki tüm patlayıcıları aktif hâle getir. Zamanlayıcı istemiyorum uzaktan kumandayla kontrol edilmeli. İşini hallet ve kumandayı bir şekilde bana ulaştır."

Aynı anda birçok küfür sesi duydum. "Bizi havaya mı uçuracaksın?" diyen kişi Elay'dı.

Kadem'in gülüşünü duydum. "Daha önce yapmadığı bir şey değil. Neyse bana yerini tarif et geliyorum."

Onlar kendi aralarında konuşurken Karun ve diğerlerinin henüz salona gelmediğini gördüm. Korkuluklara yaklaşarak aşağıda masayı hazırlayan garsonlara baktım. Tam altımdaydılar ve Hector'un görkemli tahtı masanın bu ucundaydı. Altın varaklı kral tahtının kırmızı, ipek kumaşı hoş görünüyordu. Kolonyayla ıslanacak olması kötü.

Bekledim, tahtın yakınında olan garsonun oradan uzaklaşmasını bekledim ama masadaki süslemelerle uğraştığı için bir türlü gitmedi. "Sende diğerleri gibi masanın diğer ucunda oyalansana!" Bu aptal kadın yüzünden burada işimi yapamıyorum.

Kadın beni kızdırmaya yemin etmiş gibi bir türlü tahtın yanında ayrılmadı. Acaba aşağıya inip aralarına karışarak bunu bizzat orada mı yapsam? Aklımdan geçeni uygulamayı düşünürken can sıkıcı garson diğerlerine doğru yürüdü. Toplamda dokuz garson servis arabalarındaki yemeklere yönelince hemen harekete geçtim.

Etrafımı kontrol ettim ve kimsenin bakmadığına emin olunca aşağıya sarkıp kadehteki tüm kolonyayı tahtta doğru savurdum. Bir kısmı yere dökülmüştü ama yarısından fazlası tahtın minderine döküldü. Arkamdan, "Hey, sen!" diyen bir ses duymayı beklemiyordum. Kahretsin, yakalandım!

Sıçrayarak arkamı dönünce çam yarması gibi iri bir korumanın bana doğru geldiğini gördüm. Çatık kaşlı adamın ceketinin yakasındaki siyah kurdeleye bakarken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sinirli gözleri bile az önce yaptığım şeyi gördüğünü gösteriyordu. Pekâlâ, B planı: onu aşağıya tahtın üzerine atarak kaç buradan! Yukarıdan biri tahtın üzerine düşerse çıkan gürültüden herkes beni fark edip kurşuna dizerdi. Tamam, B planı iptal!

Boştaki elim usulca eteğimin altına sakladığım bıçağa uzanırken yanıma gelip, "Çalışmak yerine burada neden tembellik yapıyorsun?" deyince içimde tuttuğum nefesi sesli vermemek için kendimi zor tuttum. Ne yaptığımı görmemişti.

Tembellikten yakalanan bir garson gibi, "Şey efendim," dedim yalancı bir ürkeklikle. "Ben sadece-"

Bilmiş bir suratla, "Sen sadece olacakları izlemek için buradaydın, değil mi?" dediğinde ne demek istediğini zerre kadar anlamadım ama her ne düşünüyorsa o sebeple burada olduğumdan çok emindi.

Başımı hızlıca salladım. "Evet, efendim," dedim kadehi bir kenara bırakarak.

Ellerimi önümde birleştirip başımı saygı gösterir gibi eğdim. "Tam olarak o sebeple buradayım." Hangi sebeple burada olduğumu biri bana da söyleyebilir mi?

Başımı eğdiğim için yüzünü göremiyorum ama, "Tarihi bir olay," diyen keyifli sesini duydum.

"Kalender ve Tunus'u herkes kolay kolay küçük düşürmeye cesaret edemez. O köpeklerle gereken dersi vererek Hector büyük sükse yapacak." Kocamın aşağılanmasını izlemek için burada olduğumu mu düşünüyor? Ayrıca o kimin kocasına köpek diyordu? Şimdi döverim onu görür!

"İzlemene izin verirsem benim mükâfatım ne olacak?" diyen gevşek sesini duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Pörtlek gri gözleri vücudumu alıcı gözüyle süzüyordu. Sarılsa kolları arasında kaybolacak zayıf vücudumu ne

şekillerde kullanacağını düşünüyordu. Boş bir odada garson kızlardan birini becermek eminim ilk kez yaptığı bir şey değildi.

Alt dudağıını ısırarak, "İzlememe izin vererseniz eminim karşılığını bir şekilde ödeyebilirim," dedim kısık ama kışkırtıcı bir sesle.

Altına girmeye dünden razıymış gibi göz süzerek, "Eğer tam şu anda bana verecek bir dal sigaranız varsa-" deyip ona yaklaştım. Aramızda milimlik bir mesafe bırakıp başımı kaldırdım ve sıcak nefesimi dudaklarına üfleyerek, "Her şeyi yaparım," diye fısıldadım. Çakmağa ihtiyacım vardı.

"Bir dal sigara için size aklınızın alamayacağı birçok şey yaşatabilirim," dediğimde adam sertçe yutkundu, Duha öksürdü ve Karun, "Ne diyor lan bu!" dedi sinirli bir sesle. Olamaz, onlar da duyuyordu, değil mi?

Karun az önce bir dal sigara için bir adama kendimi nasıl sunduğumu duydu.

Herkes duydu.

Bu sefer beni öldürecek!

"Abi sakın ol," diyen Kadem'in sesini duydum. "Tamam, bu geri zekâlı azgın falandır ama bir dal sigara için de seni boynuzlayacak kadar değil. Vardır bir planı."

"Ben olsam bu kadar emin olmam," dedi Elay.

"Sektir git kız!" diye tersledi onu Kadem. "Onu benden daha iyi tanımıyorsun. Karun onu aldatmadığı sürece aldatmaz."

Elay, "Ya Karun onu aldatırsa?" diye sordu.

Kadem güldü. "Aklı varsa yapmaz çünkü o zaman Efil takar ona boynuzu." Bu aptallar tüm bunları Karun'un da duyduğunu unutuyorlardı!

Onları dinleyeceğim diye karşımdaki adamın beni öpecek kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Sıçrayarak kendimi arkaya doğru atınca piç bir şekilde

güldü. "Anlaşılan ilk senin istediklerin." Sabırsız bir sesle konuşup, "Burada bekle," deyip hemen bulunduğum terastan çıktı. Nereye gidiyor ki?

Omuz silkerek önüme dönüp aşağıda olanlara baktım. Erkek bir garsonu tahtın yanında bulunca kaşlarımı çattım. Minderdeki kolonya ıslaklığını görmüştü. Bir peçete alıp onu sileceği esnada Hector ve diğerleri içeri girdi. Tüm suç üzerine kalmasın diye garson kimseye bir şey söylemeden hemen tahttan uzaklaştı.

Hector'un yanında içeri giren Karun'un heyheyleri yine tepesindeydi. Duyduklarının cinnetini geçirmek üzere olduğunu sinirli suratından anlayabiliyorum. Hector onun hemen yanında olduğu için az önceki konuşmalara gerektiği gibi tepkisini koyamadı. Bu bile onu deli ediyordu. Ve Gazel, Hector'un hemen sağındaydı. Evet, o da buradaydı.

Garsonlar kenara çekilince Hector tüm konuklarına tek tek oturacakları yeri gösterdi. Hector'un tahtı kadar olmasa da diğerlerinin de koltukları fena değildi. Fakat Hector yan yana duran iki ahşap sandalyenin yanında durup Karun ve Duha'ya tebessüm etti. "Oturun lütfen. Artık yemeğe başlayalım değil mi?" deyince aşağıda buz gibi bir atmosfer oluştu. Karun ve Duha'nın o sandalyelere oturmalarını istiyordu.

Bu aşağılamaktan da ağır bir şeydi.

Cemiyetin gözde zenginleri bir masanın etrafına oturarak keyifli bir şekilde Karun ve Duha'ya bakıyorlardı. Hepsinin koltuğu oldukça rahat görünüyordu ama Karun ve Duha için bir koltuk ayırmak şöyle dursun, onlar için ayırdıkları ahşap sandalyenin bir minderi bile yoktu. Bu ikisi için çok aşağılayıcı ve küçük düşürücü bir muameleydi.

Hector yeraltının tehlikeli adamlarını bir masada toplayarak onlara düşmanlarını nasıl küçük düşürdüğünü göstermeye çalışıyordu. Karun ve Duha'nın adamları kaskatı bir suratla bir köşede duruyor, her an silahlarını çıkaracaklarmış gibi tetiktedirlerdi.

Karun ve Duha ise onlar için ayrılan sandalyeye düz bir şekilde bakıyordu. Hayır, o sandalyelere oturmayacaklardı çünkü ikisinin de bakışlarında saf ölüm vardı. Böyle aşağılanmak yerine bu salonu kana bulayacaklarına

eminim. Bana çok acilinden ateş lazımdı! Planımda eksik olan tek şey ateşti. Eğer çantam yanımda olsaydı gereken ateşi kolayca temin edebilirdim ama çantam yanımda değil! Çakmağım çantanın içindeydi. C planı: bir silah bul ve tahta ateş edip küçük bir kıvılcım çıkar. Sonra da aşağıdaki tüm adamlar bana ateş edip vücudumda binlerce kıvılcım çıkarsın. C planı iptal!

Hector masanın en başındaki altın varaklı, kral tahtına doğru yürürken iyi bir ev sahibiymiş gibi, "Oturun beyler," dediğinde sesinde yalancı bir kibarlık vardı. Durdu ve iki düşmanının yüzüne sevecen bir ifadeyle baktı. "Bir sorun mu var?" Şaka mı yapıyor?

Karun ve Duha yan yana dururken başını çevirip ikisi de omzunun üzerinden birbirine baktı. İkisinin bakışlarında gördüğüm kan donduran ifade birazdan burada çok şey olacağını gösteriyordu. İkisi gözleriyle anlaşıyor, yapacakları katliamı onaylıyorlardı. Hayır, buna sessiz kalacak adamlar değillerdi.

Arkamdaki adım sesleriyle başımı çevirdim. Az önceki abaza koruma elinde bir paket sigara ve çakmakla yanıma geldi. Önce benim isteklerim derken sırf onunla yatayım diye bana sigara getirmeye mi gitti? Sırf bunun için bile bu adamı öpebilirim. Ya da öpmem çünkü kendi iğrenç zevkleri için bana istediğim şeyi getirmişti.

Paketin içinde bir dal sigara çıkartıp çakmakla bana uzattı. "Al bakalım," dediğinde aç gözleri eteğimin yırtmacında oyalanıyordu. Pişkince sırtıp, "Hemen iç de keyfimize bakalım," dedi. "Ya da gittiğimiz yerde de içebilirsin," derken kıyafetlerim üzerimdeyken gözleriyle beni soyuyordu.

"Ama o zaman aşağıdaki eğlenceyi kaçırmaz mıyız?" Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip başımı eğerek yaktım.

Başımı kaldırıp içime çektiğim dumanı yavaş bir hareketle yüzüne üfledim. "Birkaç dakika içinde senin için kıyafetlerimi çıkarıyor olacağım." Sesimi şehvetli çıkarmaya çalışarak, "Belki de sen kıyafetlerimi çıkartırsın," dediğimde adam ayak üstü ereksiyon olmuş gibi kaskatı kesilirken Kadem'in, "Az önce söylediklerimin hepsini geri alıyorum!" diyen kızgın sesini duydum. "Kudurmuş bu!"

O kadar da değil herhalde!

Başımı çevirip aşağıya baktığımda Karun'un öfkeden cayır cayır yanan gözleriyle karşılaşınca, "Hay aksi," diye mırıldandım. Karun bulunduğum yeri çok hızlı tespit etmişti çünkü başını kaldırmış, öldürecekmiş gibi bana bakıyordu. Bu gece çok fazla kıskançlık krizine girdiğı için bir daha öldürseniz bile beni böyle yerlere getirmezdı.

Duha dirseğıyle onun kolunu dürtünce dişlerini sıkarak tehditkâr bakışlarını benden çekmek için kendini zorladı. Bana olan tüm sinirini Hector'dan çıkarmak ister gibi gözlerini ona dikti. Hector'un gözleri Karun'un sıktığı elinde oyalandı ve pişkin bir şekilde, "Bir sorun mu var, Kalender?" dedi. "Bana söylemek istediğın bir şey mi var?"

Daha Karun konuşmadan, "Evet, var!" diye sesimi yükselterek hepsinin dikkatini üzerime çektim.

Aşağıdaki herkes başını kaldırıp bana bakınca kimseye bakmadım çünkü gözlerimin odağında Hector vardı. Kahvelerim onun siyahlarıyla buluşunca, "İzin verin Karun Bey'in duygularına tercüme olayım," dediğimde Gazel'in gerginliğini ta buradan soluyorum. Kardeşini sesinden tanımıştı.

Hector'un arkasında duran Karun'u işaret edip gözlerimi Hector'a diktım. "Diyor ki bu âlemin kralı da benim efendisi de. Kral ölmedikçe soytarılar tahtta oturamaz diyor!" Sigarayı dudaklarıma yerleştirip büyük bir nefesi içime çektim.

İçime çektiğim dumanı havaya üflerken masadaki herkesin üzerinde gözlerim oyalandı. Sırasıyla hepsine baktım hatta Gazel'in bozguna uğrayan suratına bile. Bakışlarım tekrar Hector'da durdu. Kaşlarını çatarak tam konuşacaktı ki, "Kurt ulurken köpekler havlamaz, Marasliyan," diyerek onu susturdum. "Hele ki bu konuşan bir kurt kızıysa-" deyip sıırttım. "Yedi cihana kendimi dinletmesini bilirim," dediğimde Karun'un gözlerinde bir gurur ifadesi, dudaklarında ise çarpık bir gülüş oluştu.

Hector yutkunduğunda gözleri irice açıldı. "Kurt kızı mı?" diyen şaşkın sesi ve afallayan bakışları hızla beni buldu. "Se-sen, sen olamazsın!"

"Ta kendisi." Saçımdaki peruğu çıkartıp aşağıya ayaklarının önüne fırlattım. Elimi arkaya atıp saçımı tutan tokayı çıkardım ve başımı iki yana sallayarak saçlarımı özgür bıraktım. Saçlarım dalgalanarak omuzlarıma dökülünce, saçımda gördüğü siyah kurdeleyle Hector'un değişen suratına güldüm. "Hoş geldin demek yok mu, Marasliyan?"

Kaskatı kesilerek başını kaldırıp yüzüme bakıyor, fotoğraflarda gördüğü o kadına ait bir şeyler arıyordu. Yüzümdeki makyajda garip bakışları oyalanırken, "Bige Efil Saka," dediğinde kendini ben olduğuma ikna eder gibiydi.

"Kalender!" dedi Karun.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bige Efil Saka Kalender diyeceksin! Eksik söyleme belanı sikerim!"

Tek derdi buydu.

"Şimdi şu taht kavgasına bir son verelim değil mi?" dedikten sonra herkesin gözleri önünde sigaradan bir nefes daha içime çektim. Duman dudaklarımın arasında süzülürken elimdeki sigarayı aşağıya attım. Sigara aşağıya doğru düştü, düştü ve küçük yolculuğu tahtın üzerinde son buldu. Tam isabet.

Sigara tahtın kolonyalı minderiyle buluştuğu an minder alev alınca dudaklarımı üzölmüş gibi büktüm. "Ama taht yanıyor, şimdi Hector nereye oturacak?" Elimi kaldırıp Karun için ayırdığı ahşap sandalyeyi işaret ettim. "Orası nasıl?"

Karun'a kurduğı tuzaga kendisi düşüp en büyük aşağılanmayı yaşayan Hector, "Bu kadar yeter!" diye bağırdığında deliye dönmüş gibiydi. Yumruklarını sıkarak yanımdaki adama, "Getir onu buraya!" diye emir verdi.

Karun zerre kadar endişe duymadı çünkü yapacağım şeyi tahmin etmek zor değildi. Yanımdaki adam kim olduğumu öğrenince küçük çaplı bir şok geçirmişti. Nihayet kendisini toparlayıp bana doğru bir atakta bulununca havadaki elini yakaladım. Elini yakaladığım an ona sırtımı dönüp kolumun

dirseğini karın boşluğuna geçirdim. Arkamdaki iniltisi kulağıma gelince ona doğru dönüp yumruğumu suratına geçirdim.

Geriye doğru sendeleyince kaburgalarına öyle bir tekme attım ki tekmenin şiddetiyle arkasındaki korkuluklara çarptı. Kendisini toparlamasına izin vermeden az öncekinden daha sert bir tekme atınca, yaslandığı korkuluk kırıldı ve o, bağırarak yere düştü. Yürüyüp aşağıya bakınca yemek masasının üzerine küt diye düştüğünü gördüm.

Bunu gören Hector kendi mekânında küçük düştüğü için, "Vurun!" diye bağırdı silahını çıkartarak. "Hepsini vurun!"

Daha Hector ve adamları tetiğe basmadan, "Tabii William'ın ölmesini istiyorsanız!" diye bağırarak hepsini durdurdum. Arkamı sağlama aldığım için buraya çıkıp ahkâm kesiyoruz herhalde. Yoksa sıkardı biraz.

Babasının adı geçince silahını yukarı kaldırıp bana doğrultan Hector âdeta ağzından köpükler çıkartıyordu. "Babamın bununla ne ilgisi var!"

"Ara hadi babacığını," diyerek omuz silktim. "Bakalım telefonu kim açacak?" Umarım Nedim zamanında William'ın odasına girmiştir yoksa hiçbirimiz buradan sağ çıkamayız. O kadar artistlik yaptım hepsi boşa giderse kimse Nedim'i elimden alamazdı.

Hector babasını aramak için telefonunu çıkartırken Gazel gözlerini bana dikip, "Buraya gelerek kendi sonunu hazırladın!" dediğinde çok sinirli görünüyordu. "Büyük aptallık."

Ona göz devirip bulunduğum yeri işaret ettim. "Neden yanıma gelmiyorsun?" Kahkaha atarak kollarımı iki yana açtım. "Hadi Gazel Saka buraya gel!" diye bağırarak ona meydan okudum.

"Bak küçük kardeşin silahsız ve seni bekliyor. Gel ve annenin emanetini bir kez daha sırtından vur!" Gerildi, taş kesildi ama tek kelime edemedi. Hadi gel yürek sızısı, gel ve canımı yak. Sanki daha fazla yakabilirmişsin gibi.

Gazel davetime kayıtsız kalırken Hector telefonu kapatıp bağırarak duvara fırlattı. Babası yerine Nedim'in sesini duymak onu çıldırtmıştı. Burnundan

soluyarak delici bakışlarını Karun'a dikti. "Ne istediğini söyle!"

Karun kalçasını masaya yaslayarak rahatça içkisini yudumlarken gözleriyle beni işaret etti. "Anlaşman gereken kişi ben değilim, Saka," dediğinde kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Kaşla göz arasında Hector'u köşeye sıkıştırdığım için keyfine diyecek yoktu. "Karım ne derse o."

"Sen dururken karınla mı anlaşacağım?"

"Karımın sözü benim sözümdür ya onunla anlaş ya da kapat o sikik çeneni."

Duha onun Hector'la olan konuşmalarına bir anlam veremediği için Karun'a yaklaşıp, "Ne halt ediyorsun?" dedi kısık bir sesle. "Anlaşmayı Bige'yle yaptırmak da ne demek oluyor?" Diğerleri duymadı ama kulaklıktan Duha'nın kısık bir sesle söylediklerini duymuştum. "Lan oğlum William'ın hayatına karşılık ya ondan ruj falan isterse?"

"Ruj mu?" dedi Karun.

"Dudaklarında eksik etmediği şu kırmızı boya işte!"

"O boyayı neden Hector'dan istiyor lan! Benden istesin ben alırım ona!" Bu ikisi şaka gibi bir şeydi.

"Oğlum karının sağı solu belli mi oluyor! Dudak boyası da ister, yere oturup ağlayacak açık alanı da! Anlaşmayı o deli yapmasın."

"Kapalı alanlarda da ağlayabiliyor, bunun için özellikle bir yer ayırt etmiyor."

"Karun sen ne sikimden bahsediyorsun? Konumuz karının ağladığı ortamlar değil!"

"Konumuz karımın kırmızı ruju da değil! Aşağıya attığı şu piçi gördükçe zaten nevrİM dönüyor, bir de sen sinirlerimi bozma! Kafasını dağıtıp karımla kurduğu tüm o fantezileri beyninden sökeceğim!"

"Beni dinle ve anlaşmayı sen yap." İkisi kısık bir sesle konuştukları için kulaklıkları olmayan kimse onları duymuyordu. Lakin tıpkı benim gibi bazı

bahtsızlar bu sıra dışı konuşmayı işitiyordu.

Karun başını çevirip Duha'ya baktı. Kimse onu duymasın diye başını Duha'nın kulağına doğru uzatıp kısık bir sesle, "Adamın babasını ben mi rehin aldım lan?" dediğinde sesi sitemkardı.

"Manyağın tekiyle evli olduğumu bilmiyormuş gibi konuşma. Akıl hastası kadın ipleri çoktan eline aldı ve gördüğün gibi gayet iyi idare ediyor. Bırakalım bildiği gibi halletsin. Kırmızı ruj istemediği sürece sıkıntı yok." Taktı kırmızı ruja. İnadına Hector'dan kırmızı ruj istemek vardı ama bu sefer kimse onu zapt edemezdi.

"Umarım kırmızı ruj ister de dediğime gelirsin," dedi Duha. Ciddi bir ortamda Karun ve Duha gibi olmak vardı.

"Sikerim!" diyerek kaşlarını çattı. "O kadarını yapmadığı sürece istediği gibi at koşturabilir. Onun işine karışırsam sence eve döndüğümüzde bana ne yapar?"

Kimse duymasın diye etrafını kontrol edip tekrar Duha'ya doğru eğildi. Fısıltıyla, "Silahla kovalayacağı kişi sen olmayacaksan kapat çeneni!" deyince Duha başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı. Karun'un benden ödü kopuyordu.

Gülüşünü durduramayan Duha, "Beni silahla kovalayacak bir karım olmayacaksa neden evleneyim ki?" dediğinde Karun'un benimle olan evliliğini kıskanmış gibiydi. "Bir ikizi olmaması büyük kayıp."

Karun sırtarak başıyla Gazel'i işaret edince Duha, "Siktir git lan!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Kendimden daha kötü kadınlar artık ilgimi çekmiyor." Rengin'in yaptıklarını düşünürsek tabii ilgisini çekmezdi.

Hector sabırsız bakışlarını bana çıkartıp, "Ne istiyorsun?" dediğinde babası için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Hızlı cevap ver!"

"İstediğim şey çok basit," diyerek omuz silktim. "Biz şimdi buradan ayrılacağız ve sizden kimse ateş etmeyecek. Aksi takdirde William tek bir kurşunla Carlos'un yanına gider."

Karun rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Kırmızı ruj istemedi," diye mırıldandı.

Duha güldü. "Belki de henüz kırmızı ruju bitmedi."

Bu ikisini döverim!

Elay'ın kıkırtısını duydum. "Siz ikiniz mümkünse yan yana gelmeyin," dedi. "Ayrıken çok tehlikeli ve ürkütücüsünüz ama yan yana gelince fazla şapşal ve sevimli." Sonuna kadar haklıydı.

Konudan sapmak istemediğim için Hector'a bakıp, "Eee?" dedim sıkılmış bir sesle. "Teklifimi kabul ediyor musun? Babanın hayatına karşılık adamlarını yolumuzdan çekeceksin."

Gözümü bile kırpmadan amcasını havaya uçurmuşken babasını çok kolay gözden çıkartacağımı iyi biliyordu. Bu yüzden öc isteyen kindar bakışlarını bana dikip, "Gidin!" dedi ama gözleri *bu yanına kalmayacak* der gibi bakıyordu. "Kimse size dokunmayacak terk edin mekânımı!"

Karun, Duha ve aşağıdaki adamlarımıza baktım. "Bu sıkıcı yerden gidelim beyler," diyerek terastan uzaklaştım. Kasadan alacağımızı zaten almıştık. Daha fazla burada kalmanın bir anlamı yoktu.

Terastan çıktığımda karşımda silahlı birçok adam gördüm. Aşağıdaki olay yüzünden hepsi benim olduğum yere doluşmuştu. Bir süredir burada olduklarını ve saldırmak için Hector'un emrini beklediklerini biliyorum. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak onlara kulağımdaki kulaklığı gösterdim. "Tek bir cümleyle William'ı öldürtebilirim. Biriniz bile beni takip eder veya bana zarar vermeye kalkışırsa o ölür!" dedikten sonra hiç korkmadan aralarından geçtim.

Peşimden gelmediler ama telsizle iletişim kurdukları için her adım başında birilerini görüyordum. Gözleri üzerimdeydi. Merdivene doğru koridorda yürürken kulaklıktan Nedim'in, "Bige Hanım kapıyı kırıyorlardı bu yüzden pencereden çıkmak zorunda kaldım!" diyen telaşlı sesini duydum.

"Artık William'ın odasında değilim!" dediğinde aşağıda birbiri ardına patlayan silah sesleriyle hemen en yakınımdaki odaya kendimi attım. Kahretsin, haber Hector'un kulağına çok hızlı gittiği için daha Karun ve Duha oradan ayrılmadan ateş etmişlerdi. Umarım hepsi iyidir ve bir şekilde oradan çıkmayı başarırlar. Hector'un ilk emri beni bulmak olacaktır.

Girdiğim odanın kapısını içeriden kilitleyip deli gibi odada dönmeye başladım. Buradaki adamlar kapıya dayanıp açmaya çalışınca bir küfür savurdum. Daha onlar ateş etmeden bu odaya girmeyi başardım ama kapı uzun süre dayanmazdı. Silah sesleri durmaksızın devam ediyordu, şimdi ne yapacağım?

"Kenan dışarıdaki adamlarla içeri dalın!" dedim aceleyle. "Karun ve Duha'nın desteğe ihtiyaçı var. Mümkün olduğunca hızlı salon beşe gidin!"

Karun'un, "Bir yere saklanıp beni bekle!" diyen sesi kurşunların çıkardığı gürültü yüzünden zor duyuluyordu. "Ben gelmeden sakın kendi başına bir şey yapmaya kalkışma!"

"Peki," diyerek hızlıca başımı salladım. Aşağıda lm kalım savaşı verirken bir de aklı bende kalmasın.

"Son bir şey daha," diyerek homurdandı. "O yüzünü yıkamanın bir yolunu bul. Yanına geldiğimde görmek istediğim tek yüz karımın yüzü," dediğinde ona göz devirmek istedim. Tüm bu hengamenin içinde düşündüğü şey bu mu? Adamlar kapıya dayanmış onun dediğine bak!

Panikleyerek etrafıma bakınca gördüğüm tekli koltuğu kapının arkasına ittim. Bu onları bir süre yavaşlatırdı. Koşarak dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. şansım yaver gittiği için komodinin alt çekmecesinde bir silah bulmayı başardım. Silahın şarjörünü kontrol ettikten sonra emniyetini açtım. Hiç vakit kaybetmeden banyoya girip kapıyı yine içeriden kilitledim. Odanın kapısını açınca bir de banyo kapısıyla uğraşmak zorunda kalacaklar.

Banyoya girdikten sonra banyo dolaplarına doğru yürüdüm. Onlar benim için gelene kadar belki yüzümdeki makyajdan kurtulacak vakti bulurum. Kulaklıkları kapatarak onları çıkartıp bir kenara koydum. Yüzümü

yıkayacağım için ıslanmalarını istemiyorum. Dolapları hızlıca karıştırıp yüzümdeki makyajı çıkartacak bir şeyler aradım. Kim olduğumu artık biliyorlardı daha fazla gizlenmenin bir anlamı yoktu. Beş dakika içinde tüm bu boyadan kurtulmalıyım çünkü kapılar onları en fazla beş dakika oyalardı.

Burası bir kadının odası olmalıydı çünkü banyoda kadınlara özgü çok şey vardı. İhtiyacım olan makyaj temizleyicilerin tamamını banyo dolabında bulamadım. Ancak benim kullandığım pahalı ürünler kadar olmasa da işe yarar bir şeyler bulmuştum.

Kucağıma koyduğum tüm makyaj temizleyicileri musluğun önüne bıraktım. Önce gözlük ve lensleri çıkardım daha sonra da pamuğa sıktığım losyonla yüzümdeki makyajı çıkarmaya başladım. Dışarıda tam olarak neler oluyor, bilmiyorum fakat çok fazla gürültü kulağıma geliyordu. Kulaklıkları çıkardığım için son durumu bilmiyorum ama dışarıda âdeta kıyamet kopuyor gibiydi.

Elimi hızlı tutup birkaç dakika içinde zor olsa da yüzümü makyajdan arındırdım. Suyla yüzümü yıkadıktan sonra askıdaki havluyu aldım. "Adamlar dışarıda birbirini vuruyor ama ben burada neyle uğraşıyorum!" Yüzümü sildikten sonra az önce dolapta bulduğum kırmızı ruj elime aldım. Ruj konusunda şanslıyım. Savaş da yaparım makyaj da, kim karıştır.

Ruju dudaklarıma yeni sürmüştüm ki banyo kapısında sesler gelmeye başladı. Odaya çoktan girdiler şimdi sırada banyo vardı. Onlar kapıya yüklenirken hiç telaş yapmadan dudaklarımı emerek ruj dudaklarıma yedirdim. Uzanıp kulaklıkları taktıktan sonra bir kenara koyduğum silahı aldım ve beklemeye başladım. Gözümü banyonun kapısına dikip içeri girmelerini bekliyordum. Onlar kapıya yüklendikçe menteşeleri zangırdıyordu. Sadece saniyeler içinde kapıdan kurtulmuş olacaktı.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan beklerken Kadem'in, "Elay!" diyen kızgın sesini duydum. "Az önce yanımdaydın nereye kayboldun?"

"Hangi cehennemdesin doktor?" dedi Duha. "Bizden birini bul ve dışarı çık!"

"Abi o benimle," dedi Nedim.

"Ve benimle de," dedi Furkan.

"Peki, siz üçünüz neredesiniz ve ne yapıyorsunuz?"

Elay, "Grup," deyince Kadem kakhaha atıp, "Bu iyiydi," dedi ama Duha'nın, "Sikerim!" diyen kızgın sesini duydum. "Orada ne haltlar dönüyor lan!"

Elay'ın kıkırtısını duydum. "Meşgulüz rahatsız etme bizi."

"Ulan geri zekâlı doktor, beni ayart diye üç aydır paramı harcamana izin veriyorum, Kalender'in korumaları için değil!"

Duha, Elay'a kızdıktan sonra bu seferde, "Uraz!" diye bağırdı. "Saklan lan bir yere, tüm kurşunları seni korumak için harcıyorum! Beni koru diye seni işe aldım, ben sana korumalık yapayım diye değil!"

"Abi sen beni değil, Karun Bey'i koruyorsun," diyen Uraz'ın sesini duydum. Bu futbolcu çocuk Duha'nın en iyi adamlarından biri olduğu için onda da kulaklık vardı. Uraz, "Karun Bey neden öldürdüğü o cesede hâlâ işkence ediyor?" diye sorduğunda hiçbir şey anlamadım. Neyden bahsediyordu?

Duha'nın gülüşünü duydum. "Tanımadın mı, masanın üzerine düşen herif o. Hani Bige'nin bir dal sigara için-" demişti ki Karun, "Devamını getirirsen sikerim o ağzını!" diyerek onu susturunca birkaç kişinin gülüşünü duydum.

Karun ilk iş olarak o adama mı saldırdı? İyi de ben zaten onu terastan aşağıya atarak çok kötü yaralamıştım. Anlaşılan bu Karun için yeterli olmamıştı.

Kapı menteşelerinden sökülerek kırılmak üzereyken odada büyük bir gürültü duydum. Emin değilim ama sanki kırılan bir camın gürültüsüydü. Daha sonra birkaç acı dolu inilti duydum ve sonrası sessizlik. Artık kimse kapıyı açmak için zorlamıyordu. Neler oluyor? Elimdeki silahı sıkıca tutarak kapıya yaklaştım. Derin bir nefes alarak anahtarı çevirdim. Kapıyı

açınca içeriye düşen bir cesetle sıçrayarak geriye çekildim. Bu da neydi şimdi?

Alnından vurulan adamın üzerine basarak odadan çıktığımda kapının önündeki yedi cesede afallayarak baktım. Kimi göğsünde vurulmuştu, kimisi kafasında kimisi de yüzünde. Sanki kendilerini savunma fırsatı bulmadan hepsi ölmüştü. Kasım rüzgârı saçlarımı uçuşturunca başımı kaldırdım ve gördüklerimle sertçe yutkundum. Odanın güney cephesindeki camdan duvar tuzla buz olmuştu. Bu adamları vuran kişi dışarıdan ateş etmişti. Uzun menzilli bir tüfeğin kurşunları cam duvarı delip tüm adamları öldürmüştü.

Cesetlerin arasından geçerek paramparça olan cama doğru yürüdüm. Tam o esnada biri daha odaya girmiş olmalı ki önce adım seslerini duydum, daha sonra da acı dolu iniltisini. Başımı çevirip omzumun üzerinden arkaya baktığımda kapının önünde bir ceset daha gördüm. O adam sadece iki saniye önce öldürüldü ama ben onu öldüren kurşunun sesini hiç duymadım. Ateş edilen silahta susturucu vardı.

Önüme dönüp yıkılan cam duvara doğru yürümeye başladım çünkü odaya kim girerse girsin beni öldüremezdi. Buna izin vermeyeceğini artık biliyorum. Saklanmak için çok iyi bir oda seçmiştim. Bu odanın bir duvarının tamamen camdan olması dışarıdaki birine odanın içini gösteriyordu. İşte bu yüzden odanın perdelerini hep kapatırdım çünkü yıllardır onun tarafından izleniliyordum.

Yanılmadığımı biliyordum, yıllardır gerçekten izleniliyordum. Ben deli veya şizofren değilim, biri beni izliyordu. Kendi hayal gücüm yüzünden bu tokayı takmıyordum. Peşimde biri vardı. Bunu o yapmıştı.

Bir uçurumun kıyısında durur gibi yıkılan cam duvarın önünde durup karşımdaki binalara baktım. Gecenin bir yarısı olduğu için hiçbir şey görmüyordum. Ben görmüyorum ama onun beni gördüğüne eminim. İçinde bulunduğum odanın tüm ışıkları yandığı için beni görüyordu. Muhtemelen uzun menzilli tüfeğinin dürbününde bana bakıp izliyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Sekiz yaşından beri beni takip eden biri şimdi neden beni korumuştı? O Carlos'un kiralık katiliydi peki, o zaman kılık değiştirdiğim bilgisi neden Hector'a ulaşmamıştı? Peruğu odamın balkonunda takmıştım yani ne yaptığımı görmüştü. O zaman bu bilgiyi neden Hector'a ulaştırmadı?

Neden bu odadaki adamları öldürdü?

Neden beni koruyordu?

Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Dışarıdaki karanlığa bakarken bir şeyi test etmek ister gibi elimi kaldırıp saçımdaki tokaya dokundum. Parmaklarım tokayı çıkartır gibi yapıp onu kavradığımda başımı eğdim ve sol göğsüme baktım. Kalbimin üzerinde lazerli bir silahın kırmızı ışığı vardı. İç çekerek elimi tokadan uzaklaştırdım. "Anlaşılan benim tarafımda da değilsin." Tokayı çıkardığım an beni öldürecekti.

Arkamı dönerek kapıya doğru yürüdüğümde ansızın odaya dalan birini boğazından vurdum. Kapıdan dışarıya adımımı atmıştım ki üzerime yağın kurşun yağmuruyla hemen kendimi geriye çektim. Az önce gözüme birini kestirdiğim için iki saniye bekleyip tekrar kafamı dışarı çıkardım ve ateş ettim. Evet, az önce karşı odalardan birinde saklanan birini vurmuştum. Bu hareketi sık sık yapmaya başladım. Dışarıyı kontrol ediyor ve kendimi kurşunlardan korumak için aceleyle geri çekiliyordum. Daha sonra aynı saniye içinde öne atılıp ateş ediyordum.

Bu koridoru adamlarımızla birlikte daha güvenli bir hâle getirmeye çalışıyordum. Evet, ekibin büyük bir kısmı buradaydı. Ara sıra dışarıyı kontrol ettiğimde onlardan birilerini görüyordum. Kadem'in, "Yeter lan çok sıkıldım saklanmaktan!" diyen sesini duydum ama hangi katta olduğunu kestiremedim.

Dışarıyı kontrol ettiğimde karşıdaki odalardan birinde koridora fırlayan Kadem'i görünce bir küfür savurdum. "Koruyun şu aptalı!" dedikten sonra vücudumun bir kısmını dışarı çıkardım ve duvarın arkasında ateş eden Gazel'e ateş ettim. Az kalsın beynini dağıtacağım için Gazel son anda kafasını çekip, "Şu kaltağı canlı istiyorum!" diye bağırdı.

"Şu hadsizi ölü istiyorum!" diye bağırdım bende.

Kadem kendini tam karşımdaki odaya atarken güldü. "Kim inanır kardeş olduklarına."

Diğerleri Hector'un adamlarına ateş ediyordu ama Gazel ve ben sadece birbirimize. Aynı anda vücudumuzun bir kısmını dışarı çıkartıp silahlarımızı birbirimize doğrulttuk. Tetiğe ilk basan kazanacaktı. Onun tereddüt etmeyeceğini iyi bildiğim için ateş ederken kendime fazladan düşünme şansı tanımadım. Kısa bir an göz göze gelince aynı anda ateş ettik. Benim kurşunum onun kulağının yakınında geçip onu teğet geçerken, onun kurşunu kolumun çok yakınında geçip gitmişti.

Hemen kendimi geriye çektiğimde karşı odanın açık kapısında ateş eden Kadem'in ters bakışlarıyla karşılaştım. "Bilerek ıskaladın onu!"

"Saçmalama!" diye homurdandım. "Kafasına nişan almıştım."

"Kafasına nişan alsaydın vururdun."

"Seninle bunu tartışmayacağım!" Ona kızacağım diye dışarıyı kontrol etmeden çıkmak gibi bir hata yaptım. Kulağımın yanında cızırtılı sesler çıkaran bir kurşun süratle geçti ve arkamda bir gürültü koptu. Hemen kendimi içeri çekip bir süre bekledikten sonra kafamı uzatarak az önce gürültünün geldiği yöne baktım.

William'ın adamlarına ait bir cesetle karşılaşınca kafamı içeri çekip Kadem'e baktım. "Onu kim vurdu? Koridorun sağında ateş edildi."

"Mümkün değil," dediğinde buna hiç ihtimal vermiyordu. "Biz soldayız, sağ tarafı Gazel ve itleri tutuyor." Kurşunun sağ taraftan geldiğine yemin edebilirdim ama belki de yanılıyordum.

"Kurşunum bitti," dedim.

"Yakala," deyip ceketinin iç cebinde çıkardığı dolu şarjörü bana doğru fırlattı. Arkama düşen şarjörü yerden alıp doğrulduğumda bir şey alnıma

çarpıp ayaklarımın önüne düştü. Kafamı eğip bakınca araba anahtarı gibi küçük bir kumandayı gördüm. Bunu da Kadem atmıştı.

Kumandayı alıp sutyenimin arasına sıkıştırdım. Silahın şarjörünü değiştirirken, "İşe yarayacak mı?" dedim kısık bir sesle.

Başını dışarı çıkartıp Gazel'in olduğu yöne ateş ederken güldüğünü gördüm. "Hepimiz dışarı çıktığında düğmeye basarsan nasıl işe yaradığını görürsün." Elay'ın kazara keşfettiği patlayıcılardan bomba düzeneği kurmayı başarmıştı.

Kadem kendini içeri çekip, "Gazel!" diye bağırdı. "Çok sıkıldım neden silahları bırakıp yakın temasla bu işi halletmiyoruz?"

Duvarın arkasında ateş eden Gazel'in, "Benimle yakın temasta bulunmak istemezsin çocuk," diyen alaycı sesini duydum.

Kızgınlıkla kaşlarını çatın Kadem, "Bir yaş var lan aramızda, kime çocuk diyorsun!" diye bağırp Gazel'i vurmak için kafasını dışarı çıkardı. Fakat Gazel'in kurşunu kafasının üzerinden geçince hemen kendini geriye çekti. "Sektir git akıl hastası!" dediğinde Gazel'in gülüşünü duydum. "Hâlâ yakın temasta bulunmak istiyor musun?"

"Kendimden yaşlılarla değil!" dedi Kadem.

Gazel kahkaha attı. "En azından çocuk değil!" İkisinin arasındaki o bir yaş çocukken de en büyük kavga sebeplerinden biriydi. Gazel yirmi dokuz yaşındaydı yani Kadem'den bir yaş büyüktü.

Kadem ile göz göze gelince dudaklarını oynatıp, "Aynı anda," diye mırıldanınca başımı salladım.

Karşı odalarda saklanırken aynı anda dışarı çıkıp Gazel'in bulunduğu yere hedef aldık. O esnada Gazel'de ateş etmek için dışarı çıktığı için biz bir anda ortaya çıkınca hazırlıksız yakalandı. Üçümüz de birbirimize ateş ettik ama ikisi ıskaladı. Kadem ve Gazel birbirine silah çekmişti ama ikisi de birbirini ıskalayarak saklandıkları yere geri döndüler. Ben ise Gazel'in

arkasındaki birini gözüme kestirmiştim ve dışarı çıktığım an onu vurup tekrar saklandım.

Kaşlarımı çatarak Kadem'in olduğu tarafa ters ters baktım. "Bilerek ıskaladın!"

Az önceki sözlerimi taklit ederek, "Saçmalama," diye homurdandı. "Kafasına nişan almıştım."

"Kafasına nişan alsaydın vururdun!"

"Seninle bunu tartışmayacağım!" Bu hayvan herifle daha önce yaşanan bir konuşmayı tekrarlıyorduk!

Bilerek ıskaladı çünkü bize yaptığı her şeye rağmen onu vuramadı.

Tıpkı benim de vuramadığım gibi!

Bizim merhametimizi hak eden biri değildi.

Bir anda koridorun sağ tarafındaki silah sesleri iki kat artınca endişem büyüdü. Hector'un bölgesindeki adam sayısı artmış gibi o tarafta daha çok kurşun sesi geliyordu. Köşeye sıkıştığımızı düşündüğüm için korkmaya başlamıştım ki, "Hector vuruldu!" diyen bir ses odanın içinde gelmeye başladı. Odanın içine doğru yürüyünce yerdeki ceseti gördüm. Ses adamın kemerindeki telsizden geliyordu.

Telsize konuşan kişi, "Ateşi sakın kesmeyin!" diyordu. "Kalender ve Tunus'un adamlarına göz açtırmayın. Sanrı, Hector'u vurduğu için bu gece burada sağ çıkmamalı!" dediğinde gülmeye başladım. Karun, Hector'u vurdu mu?

Karun ve Duha alt katı ele geçirmeye başlamış gibiydi. Yukarıda çoğalan bu kurşun sesleri bizden geliyordu çünkü Karun adamlarıyla yukarı çıkmıştı. Üstelik ayağının tozuyla Hector'u vurmaya başarmıştı. Yaşadığım heyecanın mutluluğuyla, "Kocam geldi!" diye kuş gibi şakıdım.

Kulağımda Karun'un gülüşünü duydum. "Tüm bu kargaşadan sorumlu değilmiş gibi kocam deyişi yok mu... "

"Ben ne yaptım ya?"

"Yavrum adamın tahtını yakıp babasını rehin aldın, daha ne yapacaksın? Kasayı zaten soymuştuk, yemekten sonra kavga gürültü çıkmadan ayrılacaktık. Ta ki sen ortaya çıkana kadar!"

"O ahşap sandalyeye oturacak mıydınız? Hem de Hector karşınızda bir tahtta otururken?"

"Çoğunluğu korumak için gururdan ödün verilebilir," dedi Duha ama bu yalandı çünkü ben yapmasaydım onlar yapacaktı. Bunu biliyorum.

"Kapat çeneni Tunus," diye homurdandım. "Kocamın gururunu ayaklar altına almaya çalışan birinde gurur namına bir şey bırakmam," dediğimde Karun'un keyifli gülüşünü duydum. "Ulan Çeyrek Mafya," dediğinde artık kızgın değil gibiydi. "Nasıl bir şeysin sen?"

Ona şirinlik yapıp kapıya doğru yürüdüm. "Sen nasıl istersen öyle olurum kocam," dediğimde kahkaha atan sesini duydum. "Hep böyle kal kâfi."

"Yani hep bir sigara için bazı herifleri ayartsın mı?" dedi Elay.

"İyi yerden vurdun doktor," diyen Duha güldü.

"Tahtı yakmak için ateş gerekliydi!" Kendimi savunurken aynı zamanda kapıya yaklaşıp gördüğüm adamları vurmaya çalışıyordum. "Mazeretim var gelmeyin artık üzerime."

"Tahttan çok o herifi ateşe verir gibiydin," dedi Kenan.

"Görev içindi," dediğimde benimle aynı cephede savaşan Kadem hayvanı, "O piçin seni soymasını istedin lan!" diyerek iyice sinirlerimi bozdu. "Aktris misin sen? Ne diye rol gereği soyunuyorsun?"

"Ama çok üstüme geliyorsunuz." Sinirlerim bozulduğu için gözlerim çok hızlı doldu. "Şimdi buraya oturup ağlarım görürsünüz." Gözlerime akın eden yaşlar yüzünden burnumu çekerken, "Anlamıyorsunuz çok müşkül bir durumdayım," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Bitmiyor bu kızın müşküliyetleri!" diyen kişi Kadem'di.

"Şu siktiğim konuyu biriniz daha açarsa leşini yere sererim!" Karun'un sesi artık mutlu gelmiyordu. O adamla olan kışkırtıcı sohbetimi unutmak istiyordu.

Bir süre sonra bu kattaki silah sesleri azalmaya başladı. Etrafımı kontrol ederek başımı dışarı uzattığımda gördüğüm tüm adamlar bize aitti. Koridorun sağ tarafında çıkan Karun'u görünce hemen saklandığım yerden çıktım. Karun'a doğru hızlı adımlarla yürüdüğümde beni görünce, "İçeri gir!" diye bağırdı ama tekrar içeri girmek için çok geç kalmıştım çünkü çoktan dışarı çıkmıştım.

Nedim'in, "Bige Hanım eğilin!" diyen sesini duyduğum gibi yere diz çöktüm. Nedim'in komutuna çok hızlı karşılık verdiğim için neyse ki bana sıkılan kurşun üzerimden geçmişti.

Aceleyle ayağa kalktığımda Karun'un koşarak yanıma geldiğini gördüm. Üzerime atlayıp beni yere düşürdüğünde birkaç kurşun sesi daha duydum. Burada hâlâ Hector'un adamları vardı! Bir anda kendimi sırtüstü yere düşerken bulmuştum ve Karun üzerimdeydi. İkimiz yere düşerken üzerimizde geçen birçok kurşunu hissetmiştim.

Başını kaldıran Karun hızlı hızlı nefesler alırken, "Bu işler böyle yürümez!" diyerek kaşlarını çattı ama korkudan dolan gözlerimi görünce üzerimde kaskatı kesildi. Soluğu durdu, endişesi büyüdü. "Bige," dediğinde sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim. "Vuruldu mu?" Şimdi değişen suratının sebebini anlıyordum. Vurulduğum için gözlerimin dolduğunu düşünmüştü.

Sadece öleceğimi düşündüğü anlarda korkup bana Bige derdi.

Artık biliyorum bir gün son nefesimi verdiğimde Karun'dan duyacağım son şey adım olacaktı.

Onu rahatlatmak için, "Vurulmadım," dedim buruk bir sesle. "Adımı ölümle lânetleme, Karun," diye fısıldadım. "Normal zamanlarda da bana adıyla hitap et."

Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Bilinçli bir şekilde bunu yapmıyorum. Adınla bir sorunum yok ama ezberimde olan isim soyadın," dediğinde kurşunlar üzerimizde vızır vızır geçiyordu. Diğerleri bizi korumaya çalışırken Karun üzerime kapanmış, bir kalkan gibi beni sararak koruyordu.

Silah sesleri tekrar kesilince üzerimden çekilip yerdeki adamlardan birinin silahını aldı. Karun ayağa kalkınca bende kalkıp kendime çeki düzen verdim. Bittiğini düşündüğüm esnada arkamda bulunan odadan beş kişi çıkarak üzerime atladı. Hadi ama ya, bitmiyor bunlar!

Nedim ve diğerleri bizi korumak için silahlı olanlara nefes bile aldirmiyordu. Karşı taraftan biri kafasını dışarı çıkardığı an onu vuruyorlardı ama doğrudan bize saldıranların icabına biz bakmalıydık. Odadan çıkan adamlar üzerime atlayınca hemen geriye çekilip aramıza biraz mesafe koydum. Hızlı hareket ederek birinin karnına tekme atıp onu yere düşürdüm.

Ne ben ne de Karun kalan kurşunları onlara harcamak istemiyorduk. Bu yüzden Karun hızlıca yanıma gelip yakın mesafeden bana ateş etmek üzere olan birinin bileğini yakaladı. Onun elini yukarı kaldırdığı için kurşun tavana isabet etmişti. Adamın suratına yumruğunu geçirdiği gibi onu yere serdi.

Bende bu esnada birinin bacak arasına tekme atarak onu yere düşürmüştüm. Diğer adamın saçıma uzanan elini yakalayan Karun oldu. Saçıma uzanan eli bileğinden bükerek kırınca duyduğum kemik sesi mide bulandırıcıydı. Adam acıdan bağırınca Karun onu bana bırakıp diğer adama yöneldi. Onun yaraladığı kişiyi tek bir yumrukla yere serdim ama bundan mutlu değildim. "Yaralayıp bana bırakma!" diye sitem ettim. "Senden kalanlarla idare etmeyecek kadar iyiyim."

Kendi rakibiyle uğraşırken kaşlarını çatarak, "Benimle yarışmayı bırakıp arkanı kolla!" deyince arkamı döndüğüm gibi başımı geriye çektim. Bir saniye geç kalsaydım bu adamın elindeki bıçak yüzümü kesecekti. Eğer Karun zamanında uyarmasaydı belki de o bıçak sırtıma girecekti.

Bıçağı tekrar bana doğru savurunca bu sefer geriye çekilmek yerine bileğini yakaladım. Diğer elini yumruk yapıp bana vurmaya çalıştı ama onu da bileğinden yakaladım. İki bileğini tuttuğum gibi onu kendime doğru çekip dizimi karnına geçirdim. Bacağımı kaldırdım ve tüm gücümle ikinci kez karın boşluğuna dizimi vurdum. İnilti çıkardığı esnada iki elimle bıçağı tuttuğu bileğini tuttum ve çok hızlı bir hareketle elini boynuna doğru savurdum.

Bıçak onun elindeyken yarısına kadar boğazına saplanınca hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Havaya sıçrayıp boynundaki bıçağa tekme atarak tamamını onun boğazına soktum.

Boğazından kan akan adam sırtüstü yere devrilince Karun'un, "Muazzam," diyen sesiyle başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Mavi gözleri irileşmiş, göz bebekleri büyümüş ve o, yüzündeki büyülenmiş ifadeyle bana bakıyordu.

Şaşkındı ama aynı zamanda hayran kalmış gibiydi. "Dövüş becerilerinin iyi olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum," dediğinde ne kadar etkilendiğini gizleyemiyordu. Beni ilk kez dövüşürken görüyordu.

Gülümseyerek hızlı adımlarla ona yaklaştım. "Ben her konuda iyiyim," dedikten hemen sonra yumruk yaptığım elimi kaldırıp onun suratına doğru savurdum. Refleksleri çok iyi olduğu için başını omzuna doğru eğince, yumruğum onu teğet geçti ve arkasındaki adamın suratıyla buluştu.

Bunu görünce, "Eğil demen yeterliydi!" diyerek beni azarladı.

"Reflekslerini test ediyordum."

Yerden kalkan bir adama doğru yürüdüm. "Sürekli bana kızılıyorsun ama senin yaptığın işlerde çok mantıksız!" dedikten sonra adam silahına davranınca eline tekme atarak silahı yere düşürdüm.

"Onca telaşın içinde yüzümdeki makyajı sildiren sensin!" dediğimde rakibimin saldırılarından kurtulmak için bir süre savunmada kaldım. Fakat bulduğum ilk boşlukta omuzlarını kavradığım gibi kafa atarak onu yere devirdim.

Karun ensesini kavradığı bir adamın suratını duvara çarparken, "Karıma bakarken daha fazla bir yabancıнын yüzüne bakmak istemedim!" dedi ve bayılttığı adamı yere fırlattı.

Kafa attığım adam yerden kalkmaya çalışınca karnına tekme atarak onu sırtüstü yere devirdim. "Evde de yıkayabilirdim yüzümü!" Tüm o şeyleri yüzümden çıkarmak kolay mı sanıyordu? Hem de beş dakika içinde!

Kaşlarını çatarak hızlı adımlarla bana doğru yürürken, "Endişen olmasın eve gidince ben seni zaten yıkayacağım!" dedikten sonra bana yaklaştı ve silahını kaldırıp arkamdan bir yere ateş etti.

Başımı çevirince arkamda alınının tam ortasında vurularak yere düşen birini gördüm. Adeta gözlerimden kalpler çıkartarak Karun'a döndüm. "Çok iyi atıştı kocam."

Heyecanım karşısında hâlâ bana sinirli olsa da gülüşüne engel olamadı. "Buradan çıkana kadar bana kocam deme. Bu itlerden kurtulmamız için sinirli kalmalıyım," deyince kıkırdadım ve o, *hiç akıllanmayacaksın* dercesine homurdanarak bana baktı. "Gülme de," diye söylendi. "Şu an için aklım senin sevimli gülüşüne takılmamalı!" O kadar tatlıydı ki.

Silahını bırakmadan yerdeki adamların silahlarını da aldı. Nedim ve diğerleri çok iyi bir iş çıkarmış olmalı ki şu an için bu koridorda silahlar susmuştu. Yine de bazı odalarda hâlâ birileri vardır diye Nedim ve diğerleri saklandıkları yerden çıkmadılar. Tamamen dışarı çıkmak yerine kapıların önünde durup koridoru kontrol ediyorlardı. Karun bana iki şarjör daha uzatınca onları da alıp belimin arkasına, eteğin kemerinden içeriye soktum. İki silahı beline takan Karun, bir eliyle silah tutarken boştaki eliyle elimi tuttu. Tekrar birileri gelmeden önce asansöre doğru koşmaya başladık.

Kendimizi asansöre atar atmaz hemen kapıyı kapattım. Karun düğmeye basarak asansörü durdurunca sebebini anlamadım. Bir adım geriye çekilerek silahını beline taktı. Ceketini çıkartıp yere attıktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Onun soyunduğunu görünce bende hemen üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmaya başladım. Yeterince savaştık sonunda sevişme kısmına geldik!

Üzerinde çıkardığı siyah gömleği bana uzatınca, "Ne bu?" dedim şaşkınca. "Yere atsana bana niye veriyorsun?"

Kaşlarını hafifçe çattı. "Giy diye veriyorum." Üzerimdeki gömleği işaret etti. "Ben parçalamadan o itin gömleğini çıkar!" Gömleğin düğmelerini yarısına kadar açtığımı görünce bundan memnun kalarak başını salladı. "Aynı şeyleri düşünmemize sevindim." İyi de ben bunun için çıkarmıyordum ki.

"Ne yani sevişmeyecek miydik?" dedim safça.

Karun donup kalırken kulağımdaki kulaklıkta aynı anda birçok küfür sesi duydum ama en yaratıcı olanlar Duha'nın ettiği küfürlerdi. "Libidosu yüksek aptal kuş!" diyerek bana kızıyordu. "Şimdi sevişmenin sırası mı!"

"Kulağıma, kulağıma bağırma!" dedim somurtarak. "Asansörün kapısını kapatıp soyunmaya başlayınca aklıma başka bir şey gelmedi."

"Çünkü kafan hep oraya çalışıyor!" diyen Kadem'in sesini duydum. "Biz burada ateş hattındayız ama sen farklı ateşlerin peşindesin!"

"Görmüyor musunuz, bende çok müşkül bir durumdayım," diye sızlandım. "Doğru düzgün sevişemiyoruz bile," dediğimde Karun başını geriye atıp kahkaha atarken diğerlerinin ettiği küfürler birbiriyle yarıştı.

Tüm keyfimin içine ettikleri için üzerimdeki gömleği çıkartıp sertçe yere attım. Karun'un bana verdiği şarjörleri ona uzattım. İkisini de pantolonun kemerine sıkıştırdı. Eteğimin fermuarını açtıktan sonra eteği kalçamdan sıyrarak çıkardım. Etek çok dar olduğu için hareketlerimi kısıtlıyordu. İç çamaşırlarıyla kalınca Karun'un gülüşü yavaş yavaş solmaya başladı. Artık gülmüyordu çünkü artık aklındaki şeyler daha yakıcı ve tutkuluydu.

Gözlerinin mavisi koyulaşmaya başladığında sutyenden taşan göğüslerime bakıp sertçe yutkundu. Arzu dolu bir sesle, "Bence de sevişmeliyiz!" diyerek üzerime yürüyünce duyduklarıyla cinnet geçiren Duha, "Lan oğlum bir durun!" diye bağırdı. "Adamlar üzerimize kurşun yağıdırıyor siz orada ne yapıyorsunuz! Burası Fransızların oteli değil, kendinize gelin!" Bu da taktı Fransızların oteline.

Suratımı asarak Karun'un elindeki gömleği aldım. "Bir daha içinde sevişme olmayan hiçbir operasyona katılmayalım," dediğimde Kenan'ın kahkaha atan sesini duydum. "Duydun Duha," dedi eğlenen bir sesle. "Bir daha plan yaparken Bige'nin şartlarını göz önünde bulundur."

Elay'ın kıkırtısını duydum. "Haklı tabii sevişmek önemli."

"Sende mi doktor?" diyen Duha sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Şu karşıdaki odaya ne dersin?"

"Ne için?"

"Sevişmek için."

"Çatışmanın ortasında dediğın şeye bak!"

Duha güldü. "Hani sevişmek önemliydi? Gördüğün gibi doktor tavsiyesi dinliyorum." Yalnız bu adam lafı hep doksandan vuruyordu.

Hızlıca Karun'un gömleğini giyip önünü düğmeledim. Kalçamın altına kadar uzanan gömlek üzerimde kısa bir elbise gibi dururken Karun bana yaklaştı. Gömleğin uzun kollarını benim için toplayınca ikimizde gördüğümüz manzaradan memnunduk. Onun üzerinde siyah, bir tişört vardı, benim üzerimde ise siyah gömleği. Birbirimizle uyumluyduk. Kol kaslarını gördükçe kollarının arasına sokulmayı, tişörtten belli eden sıkı kaslarına dokunmayı istedim. İçimdeki şehvet dizginlenemezdi ama ne yazık ki şimdi sırası değildi.

Yerdeki silahlardan birini aldı ve diğer silahın mermilerini de bana vereceği silahın şarjörüne koydu. Benim için hazır ettiği silahı ondan alınca asansörü çalıştırdı. Yan yana durarak düz bir şekilde asansörün kapısına bakmaya başladık. Aşağıya inerken ikimizin de aklında farklı şeyler vardı. Çoğunlukla sevişmek ama tekrar Duha'nın kızgın sesini duymak istemiyorum. Yine konuyu Fransızların otele bağlamasını istemiyorum.

Asansör alt katta durunca başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Hazır mısın?"

Elimde tuttuğum silahı daha sıkı kavradım. "Sence?"

"Hadi gidip buradaki herkese Kalender çiftini yakından tanıtalım!" dediğinde asansörün açılan kapısıyla aynı anda dışarı çıktık.

Dışarı çıkar çıkmaz sırtımızı birbirine yaslayıp ikimiz de ateş etmeye başladık. Koridorun iki farklı ucuna ateş ederken bu bölgede de sayı üstünlüğü bizdeydi. Duha ve Karun'un tüm o uzun konvoyları çoktan içeri sızdığı için avantaj bizdeydi. İkinci katta daha çok adamımız olduğu için her delikten geriye kalan adamlara ateş ediyorlardı.

Karun'un, "Dikkatli ol," diyen sesini duyduğumda büyük salon bitkisinin arkasına saklanarak bana ateş eden adamı indirmekle meşguldüm.

Orta alanda kurşunların hedefi olmak yerine ikimizde bir yerlere saklanmak için koştuk. Karun bir duvarın arkasına geçerken ben koşarak kumar oynanan salonlardan birine girdim. Burada kimse yoktu, sadece cesetler vardı. İçeriye doğru bir adım atmıştım ki kulaklıklarda duyduğum rahatsız edici sesle inleyerek dişlerimi sıktım. Bu ses o denli yüksek ve rahatsız ediciydi ki kulak zarım patlayacak sandım. Acı dolu iniltiler çıkartırken güç bela kulaklıkları çıkartıp yere attım.

Aynı sorunu diğerlerinin de yaşadığına eminim. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama aramızdaki bağlantıyı koparmak için bir şekilde kulaklıkları sabote etmişlerdi. İleri teknolojinin böyle sakıncalı tarafları da vardı. Tüm bu kurşunların içinde şimdi nasıl birbirimize sesimizi duyuracağız? Bağırarak mı? Saçmalık!

Birinin haykırışını duyunca koşarak cesetlerin arasından geçtim ve salonun diğer kapısından başka bir koridora çıktım. Duha'yı bir adamı yumruklarken görünce rahat bir nefes aldım. En azından acı dolu o ses Duha'dan gelmiyordu. Çığlık sesi Elay'dan geliyordu çünkü duvarın dibine sinmiş, ara ara bağırarak Duha'yı kızdırıyordu.

Duha köşeye sıkıştırdığı adamı yumruklarken, "Doktor biraz daha çığlık atarsan sıradaki sen olacaksın!" diyerek arkasındaki kadına kızdı. "Beni iyi yönden hiç motive etmiyorsun. Karun'un azgın karısından bir şeyler öğren," dediğinde onu öldürmek istedim. Azgın değilim ki! Belki biraz.

Hiç vakit kaybetmeden Duha'nın yumrukladığı adamın kafasına hedef alıp ateş ettim. Adamın kafasından fişkırان kan Duha'nın yüzüne sıçrayınca küfrederek başını kaldırdı. Beni görünce dişlerini sıkarak, "Kurşunlarını böyle heba edemezsin!" diye söylenip ayağa kalktı.

Koluyla yüzündeki kanları silerken dik dik üzerimdeki siyah gömleğe bakıyordu. "Ne bu hâl? Çatışmanın içinde neden üzerinde sadece bir gömlek var?" Gözlerini irice açarak bir küfür savurdu. "Gerçekten seviştiniz mi?"

"Bize engel olmamış gibi konuşup durma." Ona doğru yürürken her an biri fırlayacakmış gibi etrafımı kontrol ediyordum. "Elay sen iyi misin?"

Saklandığı yerden çıkan Elay, Duha'nın kanlı yüzüne bakıp, "Bu canavara uzun süre maruz kalan biri ne kadar iyiye o kadar iyiyim," diyerek yanıma geldi. "Bunlar kaba kuvvetten başka bir şey anlamıyor. Bari sen beni buradan çıkar," deyince Duha başını iki yana sallayarak güldü. "Denize düşen gerçekten de yılanı sarılıyormuş."

Kınayan bakışları Elay'ın üzerinde oyalanırken gözleriyle beni işaret etti. "Tüm bu katliamın sebebi ondan başkası değil. Gecenin başından beri sorun çıkarmaya yemin etmiş gibi hiç plana sadık kalmadı." Bunun için neden beni suçluyordu ki? Her şey kontrolüm dışında gerçekleşmişti.

Duha bize bakıp yürü dercesine koridoru işaret edince onu dinledik. Üçümüz etrafımızı kontrol ederek yürürken aklıma gelenlerle başımı çevirip Duha'ya baktım. "Kulaklıklara ne oldu?"

"Aramızdaki iletişimi kesmek için imha ettiler," dediğinde solunda ne gördüyse kaşlarını çatarak eliyle kafama sertçe bastırdı. Hızlı bir hareketle kafamı eğdiği an solumdam gelen kurşun sesini duydum.

Başımı çevirip arkama bakınca solumdaki kapının önündeki cesedi gördüm. Önüme dönünce Duha'nın kızgın bakışlarıyla karşılaştım. "Asiler gibi önde yürümek yerine Elay gibi sende bir adım arkamdan yürü." Elay savaşmayı bilmediği için korunmaya muhtaçtı, beni onunla kıyaslaması doğru değildi.

Koridorun ortasında durup vurulmayı beklemek yerine ilerlemeye devam ettik. Koridordan sola dönmek için bir adım atmıştım ki Duha ensemden tutarak beni yanına çekti. Yanlış bir şey yapmışım gibi bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Düşünmeden hareket eden tedbirsiz kuş!" deyip yine beni azarladı. "Önce kontrol et sonra ilerle! Doğrudan mevzuya dalamazsın!"

Hızlıca başımı sallayıp duvarın arkasına geçtim. Kafamı uzatıp koridorun diğer tarafını kontrol edip, "Temiz," dedim. "Sadece cesetler var."

"Öyle olmasaydı çoktan alnına kurşunu yemiştin." Çaylağına ders veren bir eğitmen gibi katıydı. "Bir dahaki sefere kafanı boynun görünecek kadar uzatma."

Ben ve Elay'ı bir adım arkasında tutarak koridordan sola döndü. Biz ona yaklaştıkça adımlarını daha büyük atıyor ve önümüze geçerek arkasında durmamızı sağlıyordu. Burada ne olmuşsa çok kötüydü çünkü iki tarafa da ait birçok ceset vardı. Duha'yı takip ederek güvenli bir şekilde asansörün önüne gelmeyi başardık. Duha asansörü çağırmak için düğmeye basarken ben etrafımızı kontrol edip duruyordum. Asansörün açılan kapısıyla yedi kişi karşımızda belirince üçümüz aynı anda küfrettik. Bunlar Hector'un adamıydı.

Daha adamlar silahlarına davranmadan, "Üçü senin üçü benim, geriye kalan buçuğu da Elay sen al!" dedim.

Duha, "Bitmiyor bu herifler!" diye söylenerek asansörün içine atladı. Bizi vurmak üzere olan iki kişinin bileğini yakaladı ve havaya kaldırarak bizi kurşunlardan korudu.

Diğerlerinin silahı veya kurşunu yok ki asansörden çıkıp üzerime atladılar. Üzerime diyorum çünkü Elay korkağı onları görür görmez bağırarak yine bir yerlere saklanmıştı. Duha silahlı o iki adamla ilgilenirken bu beşiyle ben mi ilgileneceğim? "Hadi be!" Şansıma küfrederek etrafımı saran adamlara baktım. Hiç olmazsa Elay kendi payına düşeni alsaydı.

"Şu işi biraz kolaylaştıralım." Silahımdaki son kurşunla birini tam gözünde vurarak sayıyı dörde düşürdüm.

Fakat o esnada biri arkadan saçıma yapışıp sertçe çekince önümde beliren adamın yumruğu karnımla buluştu. Acıyla haykırırken, "İstedığınız kadar vurun ama yüzüme dokunmak yok!" diyerek onları uyardım. Hemen sonrasında kolumu kaldırdığım gibi arkamda saçıma yapışan adamın karnına dirseğimi geçirdim.

Saçımı kurtarıp doğruldum ve önümdeki adama tekme atarak onu geri püskürttüm. "Elay buçuğunu alırsan memnun kalırım!" Dört kişiyle dövüşmek sandığı kadar kolay değildi.

Öndeki adamı birkaç adım geriye püskürtmüştüm fakat sağdan biri dizime öyle bir vurdu ki iniltime engel olamadım. Bir dizimin üzerine düştüğüm gibi aceleyle kalktım lakin daha kendimi toparlamadan kollarıma yapıştılar. İki kişi kollarımı sıkıca tutarken arkadaki kişi tekrar saçımı yapıştı.

Saçlarıma asılarak başımı arkaya doğru çekti ve kolunu boynuma dolayıp beni boğmaya başladı. Kafam tavana bakarken boğazımı sıkıyan kol yüzünden nefes alamıyordum. Bu da yetmezmiş gibi dördüncü kişi önde durup kaburgalarımın öyle bir yumruk attı ki boğazım yırtılırcasına haykırdım.

Alamadığım nefeslerin içinde kendi çığlığında boğulurken, "Sikerim lan belanı!" diyen Duha'nın kükremeyi andıran sesini duydum. Önümdeki adamdan gelen acı dolu haykırışı duyduğum esnada sağ ve sol kolum özgür kaldı. Duha tam zamanında yardımına yetişmişti.

Kollarımı tutan adamlar beni bırakıp Duha'ya yönelmiş olmalı. Asıl sıkıntı arkamda olan ve koluyla boğazıma baskı yaparak beni boğan adamdı. Yüzüm balon gibi şişti, gözlerim yuvalarından fırlamaya başladı ve gözlerimde yaşlar akmaya başladı. Gerçek anlamda boğuluyordum.

Çırpınıyor, tırnaklarımı boğazımı sıkıyan koluna geçiriyor ama yine de kendimi kurtaramıyordum. Yaşlar akan gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönmeye başlayınca fazla zamanımın kalmadığını hissettim. Vücudum oksijensiz kaldığı için parmaklarım uyuşmaya başladı ve çırpınışlarım azaldı.

Vücudumda oluşan hissizlik endişe vericiydi. Son anda aklıma gelen şeyle elimi bacağıma doğru uzattım. Gömleğin eteğini yukarı sıyırıp çorabama sıkıştırdığım bıçağı aldım. Vücudumda kalan son enerjiye tutunup kolumu kaldırdım ve elimdeki bıçağı arkamda duran adamın karnına sapladım.

Onu yaraladığım için boynumu sıkan kolu gevşedi. Bu fırsatı değerlendirip kollarımı arkaya doğru uzattım. Kafasını yakalayıp ellerimi ensesinde birleştirdim ve öne doğru çekerek omzumun üzerinden ona takla attırdım. Tam önüme düştüğünde boynumdaki kolu yüzünden bende onunla düşmüştüm.

Yüzüm onun boynunun yakınındayken öksürmeye başlayarak hemen kafamı çektim. Nefes almak için şiddetli bir şekilde öksürürken onun kalkmasına izin vermedim. Yaralı olduğu için artık onun da hareketleri kısıtlıydı. Çevik bir hareketle uzanıp karnındaki bıçağı aldım ve gözüne sapladım. Böğürerek kulak tırmalayan sesler çıkardığında gözündeki bıçağı sertçe çıkardım.

Bir yandan öksürük krizine tutularak nefes almaya çalışıyordum ama bir yandan da bıçağı üst üste onun boğazına saplıyordum. Boğazını deştigimi bulanık gören gözlerle güçlkle görüyordum. Can acısından hareketlerim şuursuz ve kontrolüm dışındaydı. Beni boğmaya kalkıştığı için özellikle boynunu deştigimi idrak edecek durumda değildim. Aklımda olan tek şey ödeşmekti.

Onunla işim bitince kanlı bıçağı sıkıca tutarak ayağa kalktım. Uzun süre nefessiz kaldığım için başım hafiften dönüyor, her an düşecekmişim gibi yerimde sendeliyordum. Birinin bana yöneldiğini hayal meyal gördüm. Omuzlarım sarsılarak hızlı hızlı nefesler alırken ağır küfürler ederek bana doğru koştu.

Sırtımı duvara yaslayıp duvardan destek alarak bekledim. Bekledim, bekledim ve vurmak için yeterince bana yaklaşınca başımı sağ omzuma doğru eğdim. Yüzüme savurduğu yumruğu duvarla bütünleştigi an elimdeki bıçağı tam kalbine sapladım.

Önce gözleri irileşti daha sonra da göz bebekleri büyüdü. Başını eğip göğsündeki bıçağı baktığı esnada dudaklarındaki kanla sırtüstü yere düştü.

Ona zerre kadar acımadan duvara yaslanıp kendime gelmeyi bekledim. Boğazını bıçakla deştığım adama bakınca yüzümü buruşturdum. "Kesin bu herif buçuk olandı!" Buçuklar fenaydı!

Başımı kaldırıp baktığımda asansörün içinde iki ceset vardı. Birinin kafası asansörün dışında kaldığı için kapılar kapanmıyordu. Duha silahlı olanları öldürmeyi başarmıştı. O ne âlemde diye ona baktığımda gördüğüm manzara içler acısıydı. Diğerlerini etkisiz hâle getirmeyi başarmıştı lakin bunu yaparken çok fazla darbe aldığı için sonuncuya karşı hiç şansı yoktu. Geriye kalan adam Duha'yı kum torbası niyetine yumrukluyordu. Duha'nın ağzından ve burnundan akan kan yüzünden beyaz gömleğinin ön tarafı kıpkırmızıydı.

Gidip onu yumruklayan adamla dövüşebilirim ama bu daha fazla zaman kaybetmek olurdu. Zaten çok fazla oyalandığımız için her an yenileri gelebilirdi. Bu yüzden koşarak asansörün içine girdim ve yerdeki silahı alıp asansörden çıktım. Duha'ya bir kez daha vurmak üzere olan adamı boğazından vurdum.

Biliyorum birini boğazından vurmak iyi değildi ama hâlâ az önce yaşadıklarımın etkisindeydim. Ondan kurtulunca Duha dizlerinin üzerine küt diye düştü. Aceleyle yanına gittiğimde sol göğsüne tırnaklarını geçirerek acı içinde inliyordu.

"Neyin var?" Önünde diz çökerek beni görmesi için kolunu tuttum ama başını eğdiği yerden kaldırmıyordu. Hızlı hızlı nefesler alıyor, içine çektiği her solukla acı dolu iniltileri gittikçe artıyordu. Ona neler oluyor?

"Duha!" Onu sarstığımda acıdan dolayı kısık bir sesle, "İy-iyiyim," demeyi başardı fakat iyi olmakla yakından uzaktan alakası yoktu.

İyi olduğunu söylemesinin üzerinden henüz üç saniye bile geçmemişti ki sol göğsünü sıkarak öyle bir bağırdı ki iliklerime kadar titredim. Acısının şiddeti içinde tutamadığı feryadından anlaşılıyordu. Gözlerimin önünde küt diye yere yığıldığında nöbet geçirir gibi sarsılmaya başladı. "Elay!" Avazım çıktığı kadar bağırarak Duha'nın üzerine eğildim. "Buraya gel ve bir işe yara!" Vücudunda kurşun yarası bile yoktu, o zaman neyi vardı? Allah kahretsin, ölüyor gibiydi!

Elay saklandığı yerden çıkıp koşarak yanıma geldi. "Önce onu güvenli bir yere götürmeliyiz," deyince hemen ayağa kalkıp asansöre koştum.

"Yardım et bana!" dediğimde yanıma gelip benimle birlikte asansörün içindeki iki cesedi dışarıya sürükledi. Asansörün kapısı kapanmasın diye arasına ayakkabımı koydum. Duha'nın yanına geldiğimizde Elay onun bir kolunu bende diğer kolunu tuttum. Duha'yı sürükleyerek asansörün içine çekince hemen kapıları kapatıp asansörü durdurdum. Artık güvenli bir yerdeydi. Şimdi gerisi tamamen Elay'a kalmıştı.

Duha'nın suratı bembeyaz olunca ellerimi saçlarımın arasından geçirip onu gösterdim. "Elay korkmaya başladım bir şey söyle." Duha kısık inilti çıkarırken ne bizi duyuyordu ne de görüyordu.

Yere diz çöküp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Duha," diye seslendim ama hiç tepki vermedi.

Sadece otuz saniye içinde göğsünü sıkan parmakları açıldı. Parmakları gevşedi, titremeleri durdu ve eli yan tarafına düştü. Gözlerinin siyahı kayıp gözleri kapandığında kaskatı kesildim. Göğüs kafesi artık hareket etmiyordu. Yüzündeki ellerime ne nefesinin buğusu nüfus ediyordu ne de en küçük bir vücut ısısı. Kasım soğuğu yüzünden ellerim mi çok üşüdü, yoksa Duha'nın yüzü mü çok soğuk? Nasıl söylesem o artık yaşamıyor gibiydi.

Şoke olmuş gibi ellerimi yavaşça yüzünden çekip, "Elay?" diye kısık bir sesle ona seslendim. "Du-Duha öldü mü?" Kulaklıklardan kurtulduğumuza artık seviniyorum çünkü Kadem, Duha'ya olanları duymuyordu.

Elay bana cevap vermek yerine aceleyle bir şeyler yapıyordu ama hiç işe yaramıyor gibiydi. Elay'ın komutlarına hiç tepki vermeyince onun üzerine eğilip kulağını onun sol göğsüne yasladı. Hiç kalp atışı alamayınca, "Kahretsin!" diye söylenip hemen başını geriye çekti.

Benim gözlerim doldu ama Elay benim aksime çok soğukkanlıydı. Birilerinin hayatını alırken ben fazla cesurdum, korkan taraf oydu. Fakat iş birini yaşatmaya gelince ben fazla korkaktım, o cesurdu. İkimizde iyi olduğumuz konularda soğukkanlıydık. Duha'nın gömleğinin ilk birkaç

düğmesini açarak onu rahatlatmaya çalıştı. Hemen sonrasında bir elini diğerinin üzerine koyarak onun göğsüne bastırdı. Elleriyle belli bir ritim tutturarak kalp masajı yapmaya başladı.

Bir yandan saçma sapan şeyler söylerken bir yandan da Duha'nın kalbini çalıştırmaya çalışıyordu. "Ölmeni her şeyden çok istesem de böyle ölemezsin!" diyerek ona kızarken aynı zamanda işini yapıyordu. "Bana yaptıklarının cezasını çekmeden ölemezsin."

Duha'nın burnunu ve çenesini tutarak üzerine eğilip suni teneffüs de yapmaya başladı. Bir yandan dudaklarıyla onun ciğerlerine hava üflüyor bir yandan da yeniden kalp masajı yapıyordu. Bu ikisini o kadar sık tekrarlardı ki hiç yaşam belirtisi almamak direncini kırıyor, bizi deli ediyordu. Duha neden hiç tepki vermiyordu? İşe yaramalıydı!

Elay eskisinden daha şiddetli onun sol göğsüne baskı uyguladıktan sonra tekrar dudaklarına uzandı. Bir kez daha dudaklarını birleştirip kendi nefesini onunla paylaştığı esnada Duha'nın kısıp iniltisini duydum. Elay hemen başını çekince Duha'nın göğüs kafesi balon gibi şişti ve büyük bir nefesi içine çekti. Gözleri hâlâ açılmamıştı, bilinci kapalıydı ama geri dönmüştü.

Elay rahat bir nefes alıp baygın yatan adama ters ters bakmaya başladı. "Sen adi herifin tekisin!" dediğinde ayağa kalkıp ayağıyla Duha'nın bacağına sertçe vurdu. "Hayatımın içine etmek için doğmuşsun!"

"Nesi var?" dediğimde bizden en uzak köşeye oturup, "Kalp hastası," dedi somurtarak. "Geçirdiği bu kriz onun durumundaki biri için aslında en hafif olanı. Daha büyük krizlerde bu kadar şanslı olmayabilir." Duha kalp hastası mıydı? Bakışlarım hızla yerde yatan adamı bulduğunda beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Hasta mıydı?

Bu da neydi şimdi?

Duha'nın kalp hastası olduğuna inanmak çok güçtü çünkü o, her zaman fazla mutlu ve güler yüzlüydü. Hasta insanlarda olan o depresif bozukluk onda hiç yoktu. Ölümün eğişinden olan birine göre karamsarlıktan çok

uzaktı. Hatırladıklarımınla omuzlarım yenilgi içinde çöktü. O gerçekten hastaydı.

Malikânenin avlusunda Karun ile yumruk yumruğa kavga ettiğinde orada yaşadığı da tam olarak buydu. O gün kolunu hareket ettiremediğini görmüştüm ama sebebini bilmediğim için hasta olduğunu anlamamıştım. Elay bile onun hastalığını teyit etmişken hiçbir inkâra yer kalmıyordu. Peki, Kadem bunu biliyor muydu? Hayır, bildiğini sanmıyorum çünkü bilseydi Duha'nın yanında bir dakika bile ayrılmazdı.

"Hastalığı ne boyutta?" dediğimde başını çevirip Duha'nın baygın yüzüne baktı. "Kalbi tükenmek üzere, eğer bir an önce nakil olmazsa fazla yaşamaz."

"Nakil olsun o zaman."

"Bu o kadar basit değil," dediğinde bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğretmek ister gibi bakıyordu. "Kaç kişi nakil sırasında uygun bir donör bekliyor, biliyor musun? Duha neredeyse listenin sonlarında."

"O çok zengin istese sıranın başına geçebilir. İllegal yollarla bunu yapacak biri, peki, neden yapmıyor?"

"Bilmiyorum," dediğinde bakışlarındaki endişe hâlâ dağılmamıştı. "Yeni bir kriz daha geçirirse bu sefer geri dönmeyebilir. Bir an önce hastaneye gitmeli." Yani tehlikeyi hâlâ atlatmış değildik.

Duha'nın ceplerini karıştırarak telefonunu çıkardım. Telefondaki şifreyle kaşlarımı çatarak telefonu geri cebine koydum. Ayağa kalkıp asansörün içindeki cesete yaklaştım. Onun da ceplerini hızlıca kontrol edip ona ait telefonu aldım. Neyse ki bu telefonda herhangi bir şifre yoktu.

Hemen Karun'u arayıp telefonu kulağıma yasladım fakat Karun, çatışmanın ortasında yabancı bir numaraya bakmadı. Kadem, Kenan hatta Furkan'ı bile aradım lakin hiçbiri telefona bakmadı. Birilerine ulaşmam gerekiyordu! Son olarak Nedim'i aradığımda neyse ki o telefona baktı. Şükürler olsun.

Henüz Nedim konuşmadan, "Nedim benim, Bige," dedim hızlıca. "Duha'nın acilen hastaneye ulaşması gerekiyor. Alt kattaki adamlara söyle ikinci asansörün olduğu yere bir güvenlik çemberi oluştursunlar. Kapılar açıldığı an hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkmalıyız. Geri çekiliyoruz, Nedim! Bizimkilere hızlıca ulaşıp hepsine geri çekilmelerini söyle."

"Emredersiniz Bige Hanım."

Aklıma gelenlerle, "Bir dakika bekle," dedim aceleyle. "Çoğu telefonunu açmıyor, hepsine ulaşman mümkün olmayabilir. Buradaki güvenlik odalardan birine gir veya bunun için birilerini görevlendir. On dakika içinde burayı havaya uçuracağım, bu yüzden bizden kimse içeride kalmamalı. Lakin tarikattan kimse de dışarı çıkmamalı. Hepsi parçalanarak ölsün istiyorum. Güvenlik odasındaki hoparlörü kullanarak anons geç. Gececeğin anons şifreli olmalı. Diğerlerinin anlamayacağı ama tüm adamlarımızın anlayacağı bir anons olmalı. Bomba için kullandığınız bir isim veya şifre var mı?" Anonsu duyduklarında Karun ve Duha'nın adamları buranın on dakika içinde patlayacağını bir şekilde anlamalıydı.

Hector ve Gazel'i itleriyle birlikte havaya uçuracağım .

Nedim bir süre düşündükten sonra, "Siyah kod efendim," dedi.

"Diğer herkes patlayıcılara kırmızı kod ismini verir fakat Karun Bey, herkesten farklı olarak bombaları siyah kod olarak adamlarımıza aşıladi. Uraz yanımda ve şu anda o da sizi dinliyor. Söylediğine göre aralarındaki yarıştan dolayı Duha Bey'de siyah kodu kullanıyor. Anonsta siyah koddan bahsedersek bize ait olan adamlar mekânın patlayacağını anlayıp dışarı çıkacaktır," dediğinde rahat bir nefes aldım. Bunun için bir kod kullanmaları gerçekten çok zekiceydi.

"Uraz ile bu işi hallet, Nedim," dedim. "Ama öncesinde aşağıdakileri arayıp istediğim güvenlik çemberini oluşturun," diyerek telefonu kapattım.

Telefonu yerdeki cesedin üzerine attığımda Elay'ın tuhaf bakışlarıyla karşılaştım. Beni izleyen bakışlarında endişe verici bir korku vardı ama aynı zamanda çokça da hayranlık. "Kadın mafya gibisin," diye fısıldadığında benden korkuyor mu, yoksa hayranlık mı duyuyor, anlamadım.

"Gece boyunca olayları idare edişin, herkesin iplerini eline alıp onları doğru şekilde organize etmen her kadının yapabileceğı bir şey değıl. Tahtını yakarak Hector'a resti çekmen falan hafife alınacak şeyler değıl."

Bir gerçeğı yeni fark ediyormuş gibi suratı bembeyaz oldu. "Karun buzdağının görünen tarafı, asıl tehlike sensin. Karun senin için sadece bir kamuflej, onun gölgesinde kalarak kendini gizliyorsun. Herkes bölge liderlerinden Sanrı'ya odaklandığı için onun süslü, kokoş karısı gibi davranıp kendini yarım akıllı, aptal bir kadın gibi gösteriyorsun. Böylece hedef olmaktan kurtuluyorsun. Onlar için tehlike olan aslında Sanrı değıl, Saka." Söylediğı o kadar şeyin içinde bir tek süslü ve kokoş kısmına takılmam normal mi?

"Ne yaptığını gerçekten görmüyor musun?" diyerek gözlerimin içine baktı. "Farkında değılsin ama kocanı bile manipüle edip onu ve adamlarını kullanıyorsun. Sen gerçekten çok tehlikeli bir kadınsın."

Sözleri için zerre kadar alınganlık göstermeden tehlikeli bir şekilde güldüm. "Ben bir kurt kızımı tatlım, alfa olmak kanımda var. Lider olmak için doğmuşum fakat ne Karun benim sürümün bir parçası olabilir ne de ben onun sürüsüne ait olabilirim. İkimiz de baskın karakterlere sahip olduğumuz için bir diğerrinin kölesi olmak yerine liderliğı bölüşüyoruz. Benim olmadığım yerde kocam eser gürler, o sessiz kaldığında ise benim fırtınam başlar. Biz onunla tehlikeli bir eşleşmeden doğan kusursuz bir kaosu," diyerek asansörü çalıştırıp çıkış katının düğmesine bastım. Bizi daha iyi anlatamazdım.

Aşağıya inerken Elay yine rahat durmayıp, "Onu gerçekten seviyorsun, değıl mi?" dedi. "Kaza eseri evlendiniz ama ondan bahsederken gözlerinin içi ışıldıyor."

"Elay sözlerimin tamamında kendimi övdüm, nesini anlamadın?" diye ona çıkıştım. "O göz ışıltısı kendime duyduğum yoğun sevgiden kaynaklanıyor olabilir," dediğimde bıkkın bir ifadeyle bana göz devirdi. Umursamadım.

Aşağıya indiğimizde asansörün kapısı açılınca yoğun bir sisle karşılaştık. Yangın çıkmış gibi burası âdeta duman altındaydı. Bizi bekleyen adamları gördüm. Gececeğimiz yolun iki tarafında âdeta etten duvar örmüşlerdi.

Yakın mesafeden baktığım için her birinin gölgesini görüyordum. Özel timi andıran ekibin bir kısmı içeri girince yakından baktım. Kafalarında kurşun geçirmez kasklar, üzerlerinde çelik yelekler vardı.

İki kişi ellerinde tuttıkları çelik yeleği ben ve Elay'a uzattı. "Bölgeyi sizin için sis bombalarıyla kuşattık," dediler hızlıca. "Sizi göremezlerse zarar veremezler. Bunları giyin ve mümkün olduğunca bize yakın kalmaya çalışın," dediğinde Nedim'in hızına hayran kaldım. İki dakikada buradaki herkesi harekete geçirmişti.

Asansöre giren adamlar Duha'yı sırtlanırken Elay ve ben çelik yelekleri hemen giydik. Adamlar etrafımızı sararak bizi çember içine aldı. Bu şekilde asansörden çıkıp hızlı bir şekilde ilerlemeye başladık. Yolumuzun iki tarafı da korumalardan oluşuyordu. Sürekli ateş edip dikkatleri üzerimizden çekiyorlardı.

Sis en büyük kurtarıcımızdı çünkü bizi görmüyorlardı fakat bu sisin amacını iyi biliyorlardı. Bizden önemli birinin dışarı çıkması için sisle güvenlik çemberi oluşturduğumuzu tahmin ediyorlardı. Bu yüzden dışarı çıkan kişinin kim olduğunu görmeseler bile üst üste ateş ediyorlardı.

Hiçbir kurşun isabet etmeden sisin içinde koşarak dışarı çıkmayı başardık. Karun'un adamları beni çemberin içinde tutmaya devam ederek zırhlı araçlarımızdan birine bindirdiler. Duha'nın adamları da aynı şeyi Duha ve Elay'a yaparak ikisini farklı bir araca bindirdiler. Duha'nın hastaneye yetişmesi gerektiği için araba büyük bir hızla buradan uzaklaştı. Benim olduğum aracın kapılarını sıkıca kapatıp arabayı çalıştırdılar ama kumarhanenin sınırları dışına çıkınca durduk. Araba daha fazla hareket etmedi çünkü Karun'u bekliyorduk. Arabanın içinde beni korumak için bana eşlik eden birkaç silahlı adam vardı.

Cama yönelip kumarhaneye baktığımda Duha ve Karun'a ait adamların koşarak dışarı çıktıklarını gördüm. Her dakika başı bir grup adam dışarı çıkıyor, onları bekleyen arabalara binip buradan uzaklaşıyordu. Nedim gereken anonsu bir şekilde yapmış olmalıydı. Üzerimdeki çelik yeleği çıkartıp bir kenara bıraktım. Elimi gömleğin açık yakasından içeri daldırıp sutyenimin arasına sıkıştırdığım uzaktan kumandayı çıkardım. Tüm adamlarımız dışarı çıkınca onları cayır cayır yakacağım.

Elimdeki kumandayla gözlerimi cama dikmiş sabırsızca Karun, Kadem, Kenan, Furkan, Nedim ve Celil'in dışarı çıkmasını bekliyordum. Hepsi aynı anda dışarı çıkmıyordu! Hector ve adamlarını uyandırmamak için her dakikada bir grup dışarı çıkıyordu. Böylece içeride kalanlar diğerlerini oyalıyordu.

Arada geçen yedi dakikada Duha ve Karun'a ait neredeyse tüm adamlar dışarı çıkmayı başardı fakat bizim grup hâlâ çıkmamıştı. Son yedi dakikadan sonra dışarıya başka kimse çıkmadı. İçeride kalan son bir grup vardı fakat onlar bir türlü dışarı çıkmamıştı. Endişelenmeye başlayarak, "Bir terslik var!" dedim. "Çoktan gelmelidir!"

Onların yanına gitmek için ayağa kalktığımda beni durdurdular. "Birkaç dakika daha bekleyelim," dedi adamlardan biri. "Eğer hâlâ gelmezlerse onları almak için içeri gireriz," demişti ki bir şey duymuş gibi elini kaldırıp kulağındaki kulaklığa dokundu.

Onların kulaklığı bizim kullandıklarımızdan çok farklıydı. Siyahtı ve kulağın içinde kaybolmuyordu. İçeride kulaklıkları etkisiz hâle getiren bir sistem olmalıydı çünkü bu adam kumarhanenin içinde değildi ve anlaşılan kulaklığı çalışıyordu.

Karşı tarafı dinleyip, "Anlaşıldı Nedim," diyerek kısa bir an bana baktı. "Patrona endişelenmemesini söyle, Bige Hanım bizimle."

Başını salladı. "Evet, güvende." Kafasını kaldırıp baştan ayağa beni süzdü. "Birkaç çizik dışında hiçbir yarası yok. Bekliyoruz," dedikten sonra Nedim ile konuşmaya son verip bana baktı. "Karun Bey ve diğerleri kumarhanenin arka kapısından çıkmışlar efendim," deyince gevşeyen bedenimdeki rahatlamayı anlatamam.

"Duha Bey'i görmek için Kadem ve Kenan Bey bir araçla hastaneye doğru yola çıktı," diyen adam bana bilgi vermeye devam ediyordu. "Furkan yaralandığı için Celil ve Nedim şu anda onu hastaneye götürüyor. Karun Bey'in içinde olduğu araç da birazdan gelir."

"Furkan yaralandı mı? Nesi var?" Korkuyla yutkundüğümde beni sakinleştirmek ister gibi, "Mühim bir şey değil," dedi ılımlı bir sesle.

"Nedim'in söylediğine göre bacağından vurulmuş." Umarım yarası çok ciddi değildir.

Bir araba bize yaklaşınca korumaların hepsi onu karşılamak için arabalardan indi. Açılan kapıyla Karun'un dışarı çıktığını görünce hemen arabanın kapısını açtım. Şükürler olsun ki iyiydi. Arabadan fırlayıp dışarı çıktığımda beni görünce rahatlayarak nefesini koyuverdi. İyi olduğumu bizzat görene kadar ecel terleri döktüğü çok belli oluyordu. Bizi izleyen korumaları umursamadan ona doğru koştuğumu görünce dudakları kıvrıldı. "Gel bakalım başımın belası," diyerek kollarını benim için açınca koşarak boynuna atladım.

Kollarımı boynuna sımsıkı sardığımda güçlü kolları belimi sardı. Kokuma muhtaç kalmış gibi başını eğip yüzünü boynuma gömdü. Nefesinin sıcaklığını boynumun kıvrımında hissettiğimde önce büyük bir nefesle kokumu içine çekti, daha sonra da dudaklarını boynuma bastırdı. Bu küçük öpücüğü bile kanımı kaynatmaya yetmişti. Hâlâ ona sımsıkı sarılırken, "Sanrı," diye fısıldadım. Boynumun kıvrımında aradığı huzuru bulmuş gibi uyuşmuş bir sesle, "Mmm," gibi garip bir mırıltı çıkardı.

"Öpücüğünü eşitlemelisin," dediğimde gülüşünü duydum. "Hallederiz."

Kollarımı boynundan çözünce belimi bırakmadan başını hafifçe geriye çekti. Boynumun diğer tarafına uzandı ve dudaklarını bastırarak öpücüğünü eşitledi. Oyun oynamak istercesine sakallarını boynuma sürtünce gıdıklandığım için kıkırdadım. "Rahat dur hâlâ yapmam gereken son bir şey var." Onun kollarının arasından çıkıp kumarhaneyi işaret ettim. "Herkes dışarı çıktı mı?"

Başını sallayarak beni onayladı. "İçeride sadece o it ve adamları var."

"Güzel," diye sırtıp arabalardan birine doğru yürüdüm. Zıplayıp arabanın kaportasının üzerine oturdum ve bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Çıplak ayağımı diğerine sürterek ayağımda kalan son ayakkabıyı da çıkardım. Ayakkabının diğer eşi asansörde kalmıştı.

Karun yanındaki adama bir şeyler söyleyerek bana doğru yürüdü. Ağır abi olduğu için benim gibi arabanın ön kısmına atlayıp oturmadı ama gelip

yanımda durdu. Az önce kulağına fısıldadığı adam arabalardan birinin içine girdi. Otuz saniye içinde elinde bir şişe viski ve iki kadehle yanıma geldi. Karun onun elindekileri alıp yanıma koydu. Şişeyi açıp kadehlerimizi doldurduktan sonra kadehlerden birini bana uzattı. Viskiye alıp elimdeki kumandayı gösterdim. "En sevdiğim kısım başlıyor." Bir patlamayı viski eşliğinde izlemek gibisi yoktu.

Heyecanım karşısında gülerek başını salladı. "Bir şeyleri havaya uçurmayı gerçekten seviyorsun." Kafasıyla biraz ilerideki kumarhaneyi işaret etti. "Ablan hâlâ içeride olabilir." Sonradan üzülp acı çekmeyeyim diye bunu özellikle hatırlatmıştı.

Viskiden bir yudum alarak gözlerimi kumarhaneye diktim. "Umarım içeridedir," dedikten sonra bir saniye bile tereddüt etmeden kumandaya bastım. Gazel'in ne kadar sinsi olduğunu bilmiyordu. Gemiye terk eden fareler gibi ilk kaçan o olmuştur. İçeride olmadığına eminim.

Babam bu son yaptığım şeyi asla bilmemeli.

Kumandanın düğmesine bastığım an yüz metre uzağımızda olan kumarhanenin tüm camları patlayarak alev aldı. Patlama düşündüğümde daha şiddetli olduğu için altımdaki araba sarsıldı. Kadehimdeki viski çalkalandı. Arabaların yanında dikilen korumalar bile sarsıntıyı hissettikleri için düşmemek için arabalara tutundular. Karun bile elini arabaya bastırarak dengesini korumaya çalıştı. Viski şişesini tam zamanında tuttuğum için devrilmesine engel olmuştum. Kumarhaneye aramızda belli bir mesafe olmasına rağmen biz bile çıkan sarsıntıdan etkilenmiştik.

Hissettiğimiz deprem etkisi nihayet geçince başımı kaldırıp yıkıp küllerini her yere saçtığım mekâna baktım. Kolonları patlamanın şiddetiyle sarsılarak yıkılmaya başladı. Neredeyse tüm pencereler çıkan yangınla tutuşmuştu. Kumarhanenin bir bölümü tamamen yıkılmıştı. Diğer bölümü ise bir enkaza dönerek cayır cayır yanıyordu. Çıkan alevlerin büyüklüğü yüzünden simsiyah bir duman gökyüzüne doğru yükseliyordu. Tıpkı benim gibi sebep olduğum bu cehennemi izleyen Karun, "Şimdi memnun musun, Çeyrek Mafya," dedi keyifli bir sesle.

"Evet," dedim acımasızca. "Bu gece tarikat kendi yarattığı canavarıyla yüzleşti." Eflatun elbisenin içindeki küçük bir kızıdan beni böyle bir kadına dönüştüren onlardı.

"Gazel neden buradaydı?" Bunu merak ediyorum.

Derin bir nefes aldığında yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Sen Fransa'dayken kaçmayı başardı."

"Peki, arayıp bana neden söylemedin?"

Dövecekmiş gibi bana bakıp, "Arama diyen sendin!" deyince gülmeye başladım. Üç ay boyunca onu kendimden uzaklaştırdığım için hâlâ kızgındı.

Kadehi kafama dikip hepsini içtikten sonra oturduğum yerden aşağıya atladım. "Tüm bu gürültüye polisler neden gelmedi?"

"Deniyorlar ama biz buradan ayrılmadan gelemezler."

Soru dolu bakışlarımı görünce dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bu tür operasyonlara katılırken bir ekip her zaman polisi oyalar. Yakınlardaki tüm karakolları tespit ederler, onların geçeceği yolu kapatırlar. Bilirsin işte yol çalışması olduğunu gösteren levhalar, yolu tıkayan kazalar veya tırlar," dediğinde nihayet olanları anlamıştım. Polislerin radarına girmeden hareket etmek için her defasında onları saf dışı bırakıyorlardı.

"Duha'nın kalp hastası olduğunu biliyor muydun?"

Bir detaya dikkat çekmek ister gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Onu yumruklarken neden hiç göğsüne vurmuyorum sanıyorsun?" Tabii ki biliyordu.

"Bilmediğin herhangi bir şey var mı?"

"Dengesiz davranışların dışında mı?"

"Duha'yı görmeye gitmeli miyiz?"

"Bu gece olmaz. Onun adamları zaten yeterince hastanede kalabalık edecektir. Biz de gidersek çok fazla dikkat çeker ve tüm gözlerin hedefi oluruz," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Yarın sabah medyanın gözünü boyamak için haberi yeni almış gibi yapar ve onu ziyaret ederiz.

Buradaki işimiz bittiği için arabaya bindik. Karun ile karşı koltuklarda otururken tüm arabalar hareket etmeye başladı. Gözleri yoğun bir şekilde üzerimde oyalanmaya başladı. Konuşana kadar bu bakışlarına anlam veremedim. "Krizi yönetme şeklin çok iyiydi," dediğinde benimle gurur duyuyor gibi bakıyordu.

Fakat aklına her ne geldiyse bir anda tüm keyfi kaçtı, kaşlarının kavisi usulca çatıldı. "Bir sigara için o herifle-" demişti ki, "Sevişelim mi?" dedim hızlıca. O lânet konuyu ona unutturmak istiyorum.

Ne yapmaya çalıştığımı çok iyi bildiği için sert bakışlarından taviz vermedi. "Önce beklenmedik davranışlarını konuşacağız."

"Şoförün olduğu kısım paravanla kapalı, bence sevişelim."

"Hayır, beni dinleyeceksin."

"Arabada hiç yapmadık."

"Yavrum sinirlenmeye başlıyorum."

"Ama kocam bende sevişmek istiyorum."

"Tamam, ulan!" dedi sert bir sesle. "Ama bu konu kapanmış değil," deyince gülerek yerimden kalkıp onun yanına gittim. Bu konuyu açmasına asla izin vermeyeceğim.

Kucağına oturup bacaklarımı iki yanına koyunca gözleri gömleğin açıkta bıraktığı bacaklarımda oyalandı. Ellerini kaldırıp bacaklarımı kavradı ve "Saka-" demişti öperek onu susturdum. Benim için her anlamda çok verimli bir geceydi. Bunu onun yersiz kıskançlıklarıyla bozmak istemiyorum.

Yarın sabah herkes Hector Marasliyan'ın tahtını yakıp mekânını havaya uçuran kadını konuşacaktı.

Hector, Karun'u aşağılamak isterken en büyük aşağılanmayı yaşamıştı.
Bunu ben ona yaşatmıştım.

Umarım ölmüştür çünkü kurtulmayı başarırsa peşime düşecektir.

Oldukça uzun bir bölümün daha sonuna geldik. Bige'nin kumarhaneyi havaya uuracağını bekliyor muydunuz?

Hector, Gazel ve William'a ne olmuş olabilir? Bige tek bir patlamayla cnde de kurtuldu mu yoksa onları tekrar görecek miyiz?

Duha'nın zamansız krizi hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu tür krizleri olur olmadık zamanlarda yaşadığı için onun açısından çok riskli.

Kriz geçirdiğinde eğer yanında Elay ve Bige olmasaydı işler onun için kötü bir şekilde sonlanabilirdi .

Kasayı boşalttılar ve üstüne de kumarhaneyi havaya uçurarak tarikattan birçok adamı öldürdüler. Bu açıdan bakıldığında onlar için başarılı bir operasyondur, tabii aynı zamanda da farklı. Birbirlerini deli ettikleri bir macera olduğu çok açık.

Hepsinin bir araya gelmesini nasıl buldunuz? Özellikle her birini diğerlerine işa eden o kulaklıklarla ortaya trajikomik bir ekip çıkmış gibiydi.

Sizce Duha bir daha plan yaptığında bu ekibi yine planına dahil eder mi? Takımın beyni olduğu için belki de onu en çok kızdıran operasyonlardan birini yaşıadı. Özellikle Bige'nin arsızlıkları beklemediğı şeylerdi.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Allah'a emanet olun canlarım.

(32) Her Şeyi Benden İste.

"Son zamanlarda benim için en güzel hediye oydu fakat o, bana dünyaları alıp ayaklarımın altına sermek istiyordu."

Birbirinin tekrarı olan kötü bir kâbustan beni uyandıran şey yüzümde gezinen parmaklardı. Kapalı bilincim yüzünden kime ait olduğunu idrak edemediğim parmaklar hoşuma gitmeye başlamıştı. Yüzüme küçük dokunuşlar yapıyor, saçlarımı okşuyor, bazense birinin sıcak nefesi saçlarıma nüfus ediyordu. Aynı şekilde birinin dudaklarını boynumda, yüzümde hatta dudaklarımda hissediyordum. Gece boyunca biri sanki ellerini ve dudaklarını üzerimden hiç çekmemiş gibiydi. Neler oluyor?

Bir süre sonra tüm dokunuşlar son buldu. Kirpiklerimi güçlkle araladığımda kendimi bir yabancının tacizlerine hazırlamıştım ama Karun'un göğsümdeki başıyla karşılaşınca tebessüm ettim. Bana dokunup duran Karun'du.

Başını göğsüme yaslamıştı ve gözleri kapalıydı ama uyuduğunu sanmıyorum. Sol göğsümün üzerine kafasını yaslayıp gözlerini huzurlu bir şekilde kapatan adam uyumuyordu. İşaret parmağı köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken uyuduğunu sanmıyorum.

Karun'un yüzünü seyretmeye o kadar dalmıştım ki onu izlerken zaman duruyor gibiydi. İlk kez onu bu kadar huzurlu görüyordum. Genelde kaşları hep çatık olurdu ama şimdi gözleri kapalı, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Hector'un kumarhanesini havaya uçurduktan sonra sabaha karşı eve dönmüştük. Arabada geçen yoğun sevişmemiz eve geldiğimizde onun odasında da devam etmişti. Saat altıda sızıp uykuya dalmıştım. Başını göğsüme yaslayıp gözlerini yumduğunda o da uyudu sanmıştım ama hiç uyumamış gibiydi.

Fransa'da geçirdiğimiz o bir haftayı hatırlayınca ister istemez gülümsedim. O bir haftada da uyurken başını hep göğsümün üzerine yaslardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Her defasında kulağını sol göğsüme yaslayıp vücudunun yarısı üzerimdeyken uyuyordu. Sanki kalbimin atışlarını dinleyerek uyuyordu. Şimdi uyanıktı ama uyuyor olsaydı yine bu pozisyonda olacağımızı biliyorum.

Güzel bir geceyi göreceğim yeni bir kâbusla sonlandırmak istemesem de uykuya yenik düşmüştüm. Kâbuslarım için bir çözüm yoktu. Ne Karun benim yanımda ısınabiliyordu ne de ben onunlayken kâbuslardan kurtuluyordum. Bu bile aramızda henüz yoluna girmeyen çok şey olduğunu gösteriyordu. Aslında birbirimize gerçek anlamda teslim olmuyorduk, değil mi? Geçmişimizi birbirimizden saklamamız gibi birçok sır vardı aramızda. Karşı tarafa kendimizi tüm çıplaklığıyla tanıtmıyorduk çünkü aşamadığımız duvarlarımız vardı. Benim korkularım, Karun'un ise güven problemi vardı.

Yataktaki yarı çıplak halimize baktım. Benim üzerimde onun gömleği vardı, onun üzerinde ise sadece boxer. Vücudunun yarısından fazlası üzerimde olduğu için sol tarafım uyuşmuş bir haldeydi. Her defasında gövdesinin yarısı üzerimde oluyor, kolları ahtapot gibi beni sarıyor ve bir bacağı hep bacaklarımın arasında oluyordu. Çok dağınık uyuyordu. Uyanırken bile bu pozisyonundan hiç şaşmıyordu.

Esneyerek, "Ne zaman uyandın?" diye mırıldandım. "Ya da hiç uyudun mu?"

Köprücük kemiğimin çukurunda bir şeyler çizen parmağı durmaksızın hareket ederken, "Saka," diye mırıldandığında parmağı durdu. Başı sol göğsümdeyken eli sağ omzumun köprücük kemiğindeydi. İşaret parmağı tekrar hareket edince aşağıya ve yukarıya doğru zikzaklar çizdiğini gördüm. "Sadece topuklu ayakkabılarının tıkırtısı değil," dedi. "Artık kalp ritimlerinde ezberimde," deyince donup kaldım. Köprücük kemiğimin çukuruna çizdiği şey benim kalp ritimlerim miydi?

"Bende seninkileri dinlemek istiyorum," dediğimde, "Hıım," dercesine garip bir mırıltı çıkardı.

"Bunun için üzerinden çekilmem gerekiyor." Kolunu belime dolayıp zaten bacaklarımın arasında olan bacağını iyice iki bacağımın arasına yerleştirdi. "Yerimi seviyorum sen başka zaman dinle," deyince kıkırdadım. Huysuz bir çocuk gibiydi.

"Karun ben yatak mıyım, niye benim üzerimde yatıyorsun?"

"Yataktan daha rahat ve sıcaksın," deyince kahkaha attım.

Açık perdeden sızan güneş ışıklarını gördüm. "Saat kaç? Senin işe gitmen gerekmiyor mu?"

Belimi saran kolu hareket edip yukarıya kaydı. Eli gömleğın açık yakasından içeri dalıp sağ göğsümü avuçladı. "Siktir et işi," dediğinde gözleri kapalı bir şekilde bir göğsümle oynuyordu. "İkimiz de dün gece çok yorulduk bugün yataktan çıkmayalım." Ellerini üzerimden çekemiyordu.

Başımı çevirip komodinin üzerinde duran dijital saate baktım. "Saat on iki mi?" Gözlerimi büyüttüğümde, "Yavrum şu siktiğim saati unutup sessiz olur musun?" diye mırıldandı. "Uyumaya çalışıyorum."

Gömleğın altına sızıp göğsümü avuçlayan eline gülerek baktım. "Uyumak dışında her şeyi yapıyor gibisin."

Kapalı kirpikleri titreşirken dudaklarında hınzır bir gülümseme oluştu. "Henüz hiçbir şey yapmadım. Bunun için uyanmanı bekliyordum."

"Hiç enerjim kalmadı," diye sızlandım. Arabada olanlar aklıma gelince yanaklarım kendiliğinden ısındı. Arabada olan sevişmemiz müthiş derecede ateşliydi. Üstelik döndüğümüzde de şöminenin önünde devam etmiştik. "Senin için yeterli olmalıydı."

Gözlerini usulca açıp başını kaldırdı. Mavi gözleri doyumsuzluğunu çok net hissettirirken, "Benim için asla yeterli değil," dedikten sonra vücudunu hareket ettirdi ve tamamen üzerime çıktı.

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin odağında dudaklarım varken, "Sen konusunda doyumsuzum," diye fısıldadı.

Belini hareket ettirip kendini bana bastırduğunda inilti çıkartarak alt dudağımı ısırđım. Eğer üzerindeki boxerı olmasaydı şu anda içimde olurdu.

Gözleri ısırđığım dudaklarımda oyalandıkça bakışları koyulaşıyor, daha da yakıcı oluyordu. Beni öpmek için başını eğmişti ki gözleri saçlarımdaki tokada oyalandı. "Şu sikik şeyi neden hiç çıkarmıyorsun?"

Tokaya olan bakışları agresif sayılacak türdendi. "Azap Tarikatının sembolü olan bir kurdeleyi ısrarla takmanın bir sebebi var mı?"

Gerildim ve o, bunu anladı. Mavileri bir dedektif edasıyla kısıldı, kaşlarını belli belirsiz çatı. "Tokayla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır," dedim yalanın getirdiğı tedirginlikle. "Basit bir toka."

"O basit tokayı uyurken bile koruyorsun," dediğinde neyi gizlediğimi öğrenmek ister gibi bakıyordu.

"Sen uyurken elim birçok kez saçlarında gezindi. Parmaklarım tokanın olduğı yöne ne zaman kaysa ya elimi ittin ya da başını çevirip tokayı kaçırdın. Doğrudan onu çıkarmak istediğimde ne oldu biliyor musun?" Gerçeğı yüzümde bulmak istercesine her zerremi göz hapsine aldı. "Bileğimi yakaladın," dedi huzursuz bir sesle.

"Tokaya uzanan elimi çevik bir hareketle yakaladın ve o sırada uyuyordun," dediğinde iri gövdesinin altındaki vücudum kaskatı kesildi ve o, bunu da hissetti.

Göz kontağımızı keserek bakışlarımı kaçırdım. "Annemin hediyesiydi bu yüzden tokaya karşı korumacıyım," diyerek bir kez daha yalan söyledim. "Acıktım çekil artık üstümden."

"Kaçıyorsun." Çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Annen neden sana tarikatın sembolü olan bir kurdeleyi hediye etsin?"

"Nereden bileyim ben!" Onu itmeye çalışarak sorularından kurtulmak istedim. "Git anneme sor nedenini. Ah, pardon benim annem ölmüştü, değil mi? Sana cevap veremez!"

"Saldırganlık göstererek sorulardan kaçamazsın!" Gözleriyle bir kez daha saçımdaki tokayı işaret etti. "Sana akşama kadar süre tanıyorum. Akşam olduğunda bu tokayı neden çıkarmadığını sen söylemezsen kendim öğrenirim," dedikten sonra üzerimden çekilip yataktan çıktı.

Yerdeki pantolonu alıp giydiğinde derin bir nefes alıp yataktan çıktım. Kapıya doğru yürüdüğümü görünce arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Ona doğru dönüp yorgunca nefesimi koyuverdim. "Odama gidip banyo yapmalıyım. Karnım aç."

Sorduğu sorular yüzünden asılan suratımı görünce derin bir nefes alarak bana doğru yürüdü. "Sana baskı uygulamak istemiyorum ama benden bir şeyler sakladığını hissediyorum." Karşımda durup üzerime eğilerek, "Saka," dedi endişeli bir sesle. "İkimizin de sırları var bunun farkındayım ancak sen kendi sırlarını yönetmeyi bilmiyorsun."

Yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları özellikle yanağıma sürtünmüştü. "Ne zaman bir şey saklasan ikimiz de zarar gördük. Bana anlattığın sürece bize yardım edebilirim."

"Bana düşünmem için biraz zaman ver." Kendimi hazır hissettiğimde tokayı neden çıkarmadığımı ona anlatabilirim.

Uzlaşmacı bir ifadeyle başını salladı. "Akşama kadar yeterli bir zaman mı?"

"Hayır."

"Bunun için sana elli milyon teklif ediyorum."

"Milyar teklif etsen bile akşama kadar yeterli bir süre değil."

"Elli milyara ne dersin?"

Gözlerimi büyüttüm. "O kadar paran var mı?"

"Yavrum ben katrilyonlar ve üstüyle oynuyorum sen bana milyarı mı soruyorsun?" Hınzırca güldü. "Akşama kadar olan süreyi kabul ediyor

musun?"

"Hayır," diyerek ona sırtımı döndüm. "Benim için İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz."

"Neden yüz on üç?" dedi.

"Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz. Mecburen bir üstüne çıkmalıyım."

"Bir üstüne çıkınca yirmi üç olması gerekmiyor mu?"

Ona doğru dönüp bilmiş bir şekilde kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ama yirmi üçün içinde on üç yok."

"Yirmi üçün içinde on üç olmadığını mı söylüyorsun?" Başını hafifçe öne doğru eğerek gülüşünü sakladı. "Ne mezunuydun sen? İlkokul mu?"

"Düz bir şekilde baktığında yirmi üçün içinde on üç yok," dedim.

"Yirmi üçe ulaşmak için on ikiden on dörde mi atlıyorsun?" dedi.

"Düz bir şekilde baktığında dedim!"

"Düzünü tersini bilmem yirmi üçün içinde on üç var."

"O zaman düzünde on üç, tersinde on üç, önünde on üç, arkasında on üç, sağında on üç, solunda on üç, altında on üç, ortasında on üç ve üstünde dokuz katlı bir gökdelen alsan bile olmaz!" deyip ona gülümsedim. "Kaç etti? Ah, olamaz, yüz on üç mü?"

Dilini dişlerinin arasına kısıtırıp hafifçe ısırıldı. "Dokuzun içinde on üç yok."

"Hayır, var."

"Zorlama yok."

"Bir kadın dokuz ay boyunca bir bebeği karnında taşıyor mu? O bebek doğuyor, yani on üç yaş ve üstüne kadar büyüyor. Gördüğün gibi dokuzun

içinde on üç var."

"Kendi söylediğini kabul ettirene kadar susmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Dokuzun içinde on üç olduğunu duyana kadar mı? Hayır."

"Dokuzun içinde on üç var!" dedi.

Gülerek, "Olduğunu biliyordum," dediğimde kısık bir sesle ettiği küfürleri duyabiliyordum.

Dışarı çıkacağım esnada, "Bekle," diyerek beni durdurdu. Yanıma geldiğinde gözleri büyük bir bölümü görünen göğüslerimde oyalanıyordu.

"Bu hâlde dışarı çıkamazsın."

Üzerimdeki gömleğin düğmeleri yarısından fazlası açık olduğu için göğüslerim görünüyordu.

Göğüslerim görünmeyecek şekilde gömleğin birkaç düğmesini kapattı. Bir adım geriye çekilip gömleğinin üzerimde nasıl görüldüğüne baktı. Gördüğü manzara hoşuna gitmiş gibi, "Benim gömleklerim sana daha çok yakışıyor," dedi keyifli fakat kıskanç bir sesle. "Başka heriflerinkini giyme."

Hector'un gömleğini giydiğim için mi gece gömleğini giymem için ısrar etti? Dün yatarken benim için dolabından yeni bir gömlek çıkarmıştı. Bu adam bir zamanlar hiç kıskanç olmadığını savunuyordu, değil mi?

Onaylamak için başımı sallamıştım ki şöminenin üstüne asılı olan tabloyla donup kaldım. Fransa'ya kaçmadan önce ondan aldığım on üç boya kalemi ve on üç avuç toprakla yaptığım tabloydu. Bir ağaca sırtını yaslayan çiftin iki farklı dünyasını anlatan bir tabloydu. Karun onu alıp şöminenin duvarına mı asmıştı? En sevdiği köşesine asmıştı. Ona bir vedayı, üç aylık ayrılığı hatırlatan hediye mi oraya asmıştı. Şöminenin önündeki koltuğuna oturup içkisini yudumlarken kim bilir kaç gece izlemişti bu tabloyu.

Nereye baktığımı görünce onun da bakışları tabloya kaydı. "Hayatımda aldığım en güzel ama en kötü hissettiren tek hediye," dedi içli bir sesle. "Güzel çünkü senin dokunuşlarını taşıyan bir eser. Kötü hissettiriyor çünkü beni terk ederken arkanda bıraktığın bir hediye."

Kendimi berbat hissederek, "O zaman tabloda neden kurtulmadın?" dedim kısık bir sesle.

Gözleri yoğun bir derinlikte tabloda oyalanırken, "Kurtulamam," dedi. Yüz ifadesi düz fakat sesi kederliydi. "Kurtulamam çünkü ona baktıkça benden nasıl kaçtığını ve seni kaçtıracak kadar nasıl kötü olduğumu hatırlıyorum."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Göğüs kafesini şişirecek büyüklükte bir nefesi içine çekti ve "Unutmazsam aynı hataları tekrarlamam," dedi.

Üç aylık bir ayrılığın onda bu kadar olumlu bir değişim yaratacağını beklemiyordum. Her anlamıyla çok daha iyiydi. İç çekerek onu izlemeye başladığımda artık ona nasıl bakıyorsam, "Şöyle bakma," diye homurdandı. "Beni sevmeye başladığını düşüneneğim."

"Bu kötü mü olurdu?"

"Bu hayatımdaki en güzel şey olurdu."

Yalan söyledim. "Ama seni sevmiyorum."

Beni izlerken başını ağır ağır salladı. "İşte bu yüzden seviyormuş gibi bakma." Bu bir emirden çok bir rica, belki de bir yakarıştı. "Yaratacağı hayal kırıklığının büyüklüğünü kestiremiyorsan seviyormuş gibi bakma."

"O zaman senin gözlerinde bakmasın."

"Gözlerimin nesi var?"

"Seviyormuş gibi bakıyorlar," dediğimde buz kesti, nefes dâhi alamadı. "Çok seviyormuş gibi bakıyorlar."

Bakışlarıyla kendini ele verdiğini düşünmek hoşuna gitmedi. Tedirgin olmaya başladığında bir kaçış yolu arayarak, "Odana gitmen gerekmiyor muydu?" dedi ve hemen bana sırtını döndü. "Git hadi." Böylelikle gözlerini kaçırmanın bir yolunu bulmuştu.

Sevilmek istiyorsa önce sevmeyi öğrenmeliydi. Sevdigimi itiraf etmenin tek yolu beni sevdiğinden emin olmaktı. Bana karşı duyguları olduğunu biliyorum ama duygularının ne boyutta olduğunu bilmiyorum. Serhat'ta yaptığım hatayı kocamla yapamam. Bir kez daha sevgisinden şüphe duyduğum birine teslim olamam. Önce beni sevdiğine inandırmalıydı.

Tam gidecektim ki kapının sağında üst üste duran üç büyük koliyi görünce, "Bunlar ne?" deyip adımlarımı hareket ettirdim.

Dizlerimin üzerine diz çöküp en üstte duran büyük kutunun kapağını açtım. İçinde gördüğüm şeylerle gözlerimi irice açarak, "Ruj mu bunlar?" dedim. Hem de kırmızı. Hadi canım!

Kutunun içinde o kadar çok ruj vardı ki diğer iki kutunun içinde ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Elimi daldırıp henüz ambalajı bile açılmamış rujları alıp baktım. Dünyanın en iyi markalarına ait olduğunu görünce dilimi yuttum. Elindekileri bırakıp yenilerini alıp baktım. Benim kullandıklarımın bile daha kaliteli ve pahalı olduklarını gördüm. Şaşkınlığım kat ve kat artarken en üstteki kutuyu alıp kenara koydum. İkinci kutuyu açınca onun içinde dünya genelinde kanıtlanmış en iyi markalara ait onlarca kırmızı ruj gördüm. Üçüncü kutuyu açınca onun da içinin kırmızı rujlarla dolu olduğunu görüp afalladım. Bütün bunlar da ne demek oluyordu?

Başımı çevirip, "Karun bu ne?" dedim şaşkın bir sesle.

Düz bir şekilde bana bakarken, "Senin için," dedi kısaca.

"Neden?"

Gözlerimi dikip ona bakmamdan rahatsız olmuş gibi başını küçük bir açıyla ayaklarına doğru eğdi. "Rujun biterse diye." Gergin bir hâlde hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Biterse benden isteyebilirsin." Hayatının en zor konuşmasını yapıyormuş gibi ensesini kaşıyıp, "Hector'dan veya başka heriflerden isteme," deyince kahkaha attım.

Duha bu adamın ayarlarıyla nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Katıla katıla güldüğümü görünce bozuk bir suratla, "Gülmeyi kes," diyerek beni tersledi. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda başkalarından istemek yerine benden iste. Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok," dediğinde huysuzluğu bile o kadar tatlıydı ki.

Daha fazla gülüp onu iyice huylandırmak istemediğim için ayağa kalktım. Yerdeki dolu kutuları gösterdim. "Bunları hangi ara aldın?"

"Ben almadım." Başıyla pencereyi işaret etti. "Çocuklara söyledim onlar aldı. Sabah güneş doğduğunda aşağıya inip hepsini avluya topladım. Civardaki tüm kozmetik yerlerini gezip kırmızı ruj bulmalarını istedim," dediğinde tekrar kahkaha attım ve o, "Gülüp durma bunda komik olan ne var?" diye homurdandı.

"Hiiiç," dediğimde hâlâ gülüyordum. Korumalar avluya toplanınca eminim önemli bir operasyona katılacaklarını düşünmüşlerdir. Karun'un ciddi bir yüzle karşılarında durduğunu ve onlara dağılıp kırmızı ruj aramalarını emrettiğini hayal ettim de... Kendimi tutamayıp yine kahkaha attım. Bunu kaçırdığıma inanamıyorum.

Bu adam inanılmazdı.

Gülmekten gözlerimin dolduğunu görünce iyice huylanarak, "Normalde gülüşünle ilgili bir sorunum olmazdı," deyip dik dik bana baktı. "Ama şu anda sinirlerimi bozuyor. Şunu kes artık. Karısına ruj alan tek erkek ben miyim?"

"Hayır ama eminim onlar üç koli ruj almıyorlardır." Kıkırtıma engel olamadım. "Toplamda ne kadar var burada?"

"Sabahın erken saatleri olduğu için sadece on yedi bin, üç yüz kırk tane bulmuşlar."

"Çok az değil mi?"

Ciddi bir ifadeyle başını ağır ağır salladı. "Bende öyle düşündüğüm için çocukları tekrar gönderdim. Sen uyanmadan önce İsa aradı, elli bin daha gelmek üzere." Kahretsin, şaka yapmıyordu!

"Kocam saçmalama." Yerdekiileri gösterdim. "Bunlar bile çok fazla, ne yapacağım o kadar ruju? Ara İsa'yı hepsini geri iade etsin ya da bir mahalleye gidip dağıtsın oradakilere." Sinirlerimi gerçek anlamda bozduğu için tansiyonum fırlamış gibi elimin tersini alnıma koydum. "Ayarı yok bu adamın!" Benim de fırlayıp duran bir tansiyonum yok!

Tam konuşacaktı ki, "Senden hiçbir şey istemeyeceğim!" dedim hızlıca. "Bir şeye ihtiyacım olursa kendim alabilirim." Eğilip kutunun içinde rastgele bir tane ruj aldım. "Bir tane yeterli, bin tane ve üstüne gerek yok!" dedikten sonra kaçarcasına odasından çıktım. Elinin ayarı hiç yoktu.

Duha'dan uzak durmalıydı .

Aşağıya inip odama girdikten sonra doğruca banyoya yöneldim. Aşağıya inmeden önce duş almalıydım. "O kadar ruju ne yapacağım!" Bu olayın şokunu uzun süre üzerimden atacağımı sanmıyorum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra saçlarımı kurutup sımsıkı bağladım. At kuyruğu yaptığım saçlarıma siyah kurdeleli tokayı taktıktan sonra banyodan çıktım. Üzerimdeki bornozu çıkartıp siyah iç çamaşırlarını giydim. Siyah tül çoraplarını bacaklarımdan yukarı çekerek jartiyerin askılarını taktım. Dolaptan çıkardığım siyah elbiseye baktım. Bugün için oldukça şık ve zarif bir elbiseydi. Elbiseyi askısından çıkardıktan sonra hızlıca giydim. Yarım kollu, bisiklet yaka elbise vücut hatlarımı sarıp sarmalamıştı. Dizlerimin bir karış üstünde olan dar, büzgülü eteği kalçama dolgunluk katıyordu.

Bugünkü programıma henüz karar veremedim ama kimse beni böyle görünce yadırgamazdı. Ben genelde evde bile bir davete gider gibi giyinirdim. Siyah stiletto ayakkabıları giydikten sonra makyaj aynasının önüne geçtim. Tabureye zarifçe oturup makyajımı yapmaya başladım.

Duş almam ve saçımı yapmam toplamda kırk dakikamı almıştı. Giyinmem on beş dakikayı bulmuştu fakat makyajımı yapmak iki buçuk saat sürmüştü. Öyle abartılı bir makyaj da değildi ama her şeyin kusursuz olmasını istediğim için çok oyalanmıştım. Bugün siyah bir elbise giydiğim için göz makyajım siyah tonlarındaydı. Kırmızı ruju sürdükten sonra mücevher kutumu açıp içini karıştırdım. Siyah taşlardan oluşan bir kolye veya zarif bir gerdanlık aradım ama bulamadım.

Üç aylık Fransa tatilimde hesabımdaki tüm parayı harcadığım için kendime yeni mücevherler alamam. Bunun için ay sonunda gelecek kira parasını beklemeliyim. Konutlardan gelen para da olmasa gerçekten aç kalırdım. Aylık harcamalarım bazen bir milyonu geçiyordu. Trajik olan şeyse en tutumlu olduğum zamanlarda bu kadar harcıyordum. Kendimi kısıtlamasam bu rakamın çok daha üstüne çıkacağımı biliyorum. Oldukça lüks ve pahalı zevklerim vardı. İstesem de parayı uzun süre hesabımda tutamıyorum.

O aptal tarağa on beş milyon vermemeliydim!

Pardon, on beş milyon, doksan dokuz kuruş!

Çantamı alıp cüzdanımı karıştırdım. Üç aylık tatil yüzünden hesabımdaki paralar suyunu çektiği için banka kartlarıma da çok yüklenmişim. Bankaya bile borçlanmışken kredi kartlarım bir süre işime yaramazdı. Bu yüzden cüzdanımda hiç para var mı diye kontrol etmeye başladım. Olur da dışarıya çıkıp bir şeyler almaya kalkışırsam cüzdanımda para olup olmadığını bilmeliydim. "500 TL mi?"

Gözlerimi irice açarak elimdeki son kâğıt paralara baktım. "Bu da para mı ya, ne alınır ki bununla? Ruj bile alınmaz!" Resmen ay sonuna kadar fakirim.

Neyse ki ruj konusunda zenginim.

İyi ki de babam ve Gazel, annemden kalan ev ve arsaların hepsini bana devretmiş yoksa sokaklarda dilenirmişim. Tasarruflu olmayı öğrenmeliyim ama nasıl? Bu o kadar zor ki. Dışarıdaki tüm o elbiseler, ayakkabılar ve mücevherler gel beni al dercesine beklerken, bir ay boyunca ne yapacağım? Ben şu anda gerçekten çok müşkül bir durumdayım!

Karun'un o elli milyarlık teklifini kabul etmeliydim.

Çantamı alıp suratımı asarak odadan çıktım. Merdiveni inerken yüzümden düşen bin parçaydı. Daha önce hiç bu kadar fakir olmamıştım. Koca parası yemeye de alışık değilim ki, üstelik daha birkaç saat önce ondan hiçbir şey istemeyeceğimi söyledim. Artistlik taslamadan önce insan bir hesabını kontrol ederdi!

Aşağıya indiğimde hizmetçilerden biri Karun'un beni dışarıda beklediğini söyledi. Dün geceden beri hiçbir şey yemediğim için karnım çok açtı. Sadece sabah kahvaltısını değil, aynı zamanda öğle yemeğini de kaçırdım çünkü saat üç olmuştu. Malikânede kalıp kendime yiyecek bir şeyler hazırlatmam gerekirken Karun'un emirleriyle uğraşıyorum!

Malikaneden çıkınca Karun'u arabanın yanında buldum. Bir yere gidecekmişiz gibi garajdaki tüm arabaları yine buraya toplamıştı. Karşısına ip gibi dizdiği korumalara bir şeyler söylüyordu. Beni görünce hemen susup, "Dağılın," dedi. Bu adam yine ne işler karıştırıyordu?

Ona doğru yürürken gözleriyle baştan ayağa beni süzdü. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi mavilerindeki beğeniye gizleyemedi. "Hasta ziyareti için biraz abartılı ama akşam yemeği için oldukça uygun."

"Akşam yemeği mi?"

"Duha'yı ziyaret etmek için hastanede bir süre kalacağız. Çıktığımızda muhtemelen hava kararır. Birlikte yemek yeriz diye düşündüm." Şeytani bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Kocana bir akşam yemeği ısmarlarsın, değil mi?" Kahretsin!

Ondan bir şey istemediğimi ve asla istemeyeceğimi söyledikten hemen sonra ona yemek ısmarlamamı istiyordu. Odasından çıkar çıkmaz hemen banka hesabımı kontrol ettirdi, değil mi? Hesabımdaki tüm parayı tükettiğimi biliyordu. Allah kahretsin, bu yüzden yemeği benim ısmarlamamı istiyordu çünkü ödeyemeyeceğimi biliyordu. Ondan bir şeyler istemem için bunu yapıyordu. Bu adam insan değil, şeytandı!

Suratım artık nasıl renkten renge girmişse, "Bir sorun mu var?" dedi keyifli bir sesle. Gözleri hınzırca bakmaya başladı. "Yoksa karım bana bir yemek ısmarlayamıyor mu?"

İntikam alır gibi bana bakmaya başladı. "Sen benden bir şey istemiyor olabilirsin ama ben senden isteyebilirim, değil mi?"

Gülümsemek için kendimi zorlayıp, "Tabii," dedim isteksiz bir sesle. "Ne olursa." Umarım akşam yemeği için aklında olan şey balık ekmek gibi bir

şeydir.

Zevkten dört köşe olarak, "Bunu duyduğum iyi oldu," dedi ve binmem için arabanın kapısını açtı. "Geç hadi." İçimden bir ses bunun yeni bir soğuk savaş olduğunu söylüyordu.

Acaba hastayım diyerek evde mi kalsam ve ay sonuna kadar yataktan hiç çıkmasam mı?

Asık bir suratla arabaya bindim. Yanıma oturduğunda şoför arabanın kapısını kapattı. Birkaç dakika içinde araba malikânenen ayrıldı ve her zamanki gibi birçok arabadan oluşan uzun bir konvoy bizi takip etmeye başladı. Bizde en önde bize eskortluk yapan arabayı takip ediyorduk. Başımı cama yaslayıp akşam yemeği için kara kara düşünmeye başladım. O yemekten kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

Yanımda oturan adi herif, "Ne düşünüyorsun?" dediğinde aklımdan geçenleri biliyormuş gibi keyifliydi.

"Furkan'ı," dedim. Başımı çevirip üzgün gözlerle ona baktım. "Furkan o haldeyken seninle nasıl yemeğe çıkabilirim."

Yüzüme dramatize bir ifade kondurup elimi kalbime bastırdım. "Furkan'a üzüldüğüm için ne kadar bedbaht bir durumda olduğumu görmüyor musun? Yemeği başka bir güne ertelese de olmaz mı?"

"Furkan için üzülme gerek yok kurşun sadece bacağını sıyırmış," dedi. "Bu yürümesine bile engel değil."

Aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi mavilerini kıstı. "Karımı üzgün görmeyi istemem bu yüzden Furkan ve diğer korumalar için de yer ayırtacağım." Bekle, ne?

Düşünceli bir koca gibi sıcak bir ifadeyle omzuma dokundu. "Böylelikle hiçbir şey düşünmeden yemeğini yiyebilirsin. Onlara yemek ısmarladığın için eminim çocukların morali yerine gelecektir." Sustu ve sinsice gözlerimin içine baktı. "Bize eşlik eden elli yedi koruma olacak." Ne? Elli yedi mi?

Ben daha birini doyuramazken bir de başıma elli yedi kişi mi çıkardı?

Burada çıldırıyorum!

Sinirlendiğimi belli etmemek için gülümsemeye çalıştım. "Düşündüm de hiç baş başa yemek yemedik," dedim. "Bence yalnız olmalıyız."

Gülmemek için kendisiyle cebelleşirken, "Sen Furkan için bu kadar üzülürken mi?" dediğinde her an gür bir kahkaha patlatacak gibiydi. "Çocuklarda orada olacak, konu kapanmıştır. Ben karımın mutluluğunu düşünen bir kocayım."

"Sağ ol," diye homurdandım.

"Sağ mı olayım?"

"Emin değilim sus!" dediğimde başını cama doğru çevirdi ama kısık gülüşünü duydum!

Bu gece için beni çok zorlayacaktı !

Araba hastaneye yaklaştığında aklıma gelenlerle çantamı açıp içindeki ilacı çıkardım. Elimdeki şeyi görünce, "O da neyin nesi?" dedi.

Paketin içinde bir tane hap çıkartıp ağzıma attım. "Ertesi günü hapı, yani doğum kontrol hapı," dedikten sonra su şişesine uzandım.

Su yardımıyla hapı yuttuktan sonra şişenin kapağını kapattım. "Düzenli kullanıyor musun?" diyen sesini duyduğumda başımı çevirip ona baktım. Gözleri kucağımdaki pakette oyalanıyordu.

"Kullanmaya yeni başladım." Duha'nın yaptığı bir şakadan ötürü çocuk istemediğini anladığımdan beri, yani dün gecedan beri.

Gerilerek başını kaldırıp yüzüme baktı. "Fransa'da geçirdiğimiz o bir haftada hiç kullanmadın mı?"

"Hayır."

Gerginliği arttı. "Neden?"

"Çünkü kullanmayı unutmuştum." Çünkü bambaşka bir adama dönüşerek bana geldiği için evli, çocuklu bir aile olacağımıza dair hayallere kapılmıştım. Oysa ki bizden anne ve baba olmazdı.

Zaten anne olmayı da hiçbir zaman istemedim. Fransa'daki düşüncelerim saçma bir hevesten fazlası değildi. Bir bebeği nasıl tutmam gerektiğini bile bilmiyorum. Benim neyime ki onlardan birine sahip olmak. Çocuklar daha fazla sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kadem'in de dediği gibi onlar ruhumuzu emen bir parazitti. Vücudumun içinde bir parazit istemiyorum.

"Saka," dediğinde onu rahatsız eden, kanını donduran bir ihtimal doğmuş gibiydi. "Fransa'da geçirdiğimiz o bir haftada odadan hiç çıkmadık. Yedi günün her saati sevişmekten başka bir şey yapmadık." Suratı bembeyaz olurken, "Nasıl korunmazsın?" dedi hesap sorarcasına. "Ya hamileysen?"

Çocuk fikrinden ödü kopuyordu.

"Ama değilim." Onu rahatlatmak istercesine gülümsedim. "Karun o bir haftada ne kadar çok seviştiğimiz hiç önemli değil, hamile değilim."

"Regl günüm yaklaşıyor, yakında hamile olmadığımı sende göreceksin," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Annem evlendikten sonra Gazel'e hamile kalmak için üç yıl tedavi görmüş. Bazı kadınların rahmi bir çocuk için verimli değildir, bunun için uzun tedaviler gerekir. Bende öyle bir kadının kızıyım. Biz Saka kadınları birkaç ilişkiyle hemen hamile kalmayız. Eğer öyle olsaydı ilk birlikteliğimizde hamile kalmaz mıydım? Sonuçta burada seninle ilk gecemi geçirdikten sonra üç aylık bir tatile çıkmıştım." İlaç paketini ona gösterdim. "Endişen olmasın bundan sonra düzenli kullanacağım."

Sözlerim biraz olsun korkularını yatıştırdığı için rahatlayarak başını salladı. "Yine unutma ihtimaline karşı bende gereken tedbiri alacağım." Prezervatif kullanacak olması benim açımdan herhangi bir sorun teşkil etmiyordu çünkü gerçekten hapları düzenli olarak kullanmayı düşünüyorum. Dediğim gibi çocuk fikri benim için anlık bir hevesti. Gerçek anlamda anne olmayı aslında hiç istemedim.

Hastane görüş açımıza girince bahçeden birbiri ardına çıkan siyah arabaları gördüm. Onlar çıktı biz girdik. Hastanenin bahçesinde içeri girdiğimizde gördüğüm kameralarla gözlerimi büyüttüm. Bahçede elinde kamera ve mikrofon tutan o kadar çok kişi vardı ki. Beklediğimden daha fazlasıyla karşılaştım. "Neden bu kadar çok?"

Siyah filmlerin ardından dışarıyı izleyen Karun, "Bizim gibi adamların en küçük tökezlemesi bile çok ses getirir," dedi. "Tunus ülke genelinde bilinen başarılı bir iş insanı. Hastanede olması muhabirler için iyi bir malzeme. Az önce çıkanlar da Devrim ve konvoyuydu. Ülkede ne kadar tehlikeli para babası varsa bugün hastaneye ziyarete gelecektir. Bu tür ziyaretleri diplomatik bir poz olarak düşünebilirsin."

Başını çevirip bana baktı. "Bu uyarıyı yapmaktan nefret ediyorum ama bugün hastaneden çıkana kadar şey gibi davranabilir misin?"

Gözlerimi kısıtım. "Ney gibi?"

Oturuşunu bozup hafifçe öne doğru eğildi. "Şey gibi işte," dedi. Yalandan öksürdü, boğazını temizledi. "Normal."

"O ne ya? Yeniliyor mu?"

"Yavrum ben ciddiylim."

"Bende ciddiylim kocam," deyip gülmeye başladım. "Ben kendimi normal biri olarak tanımlıyordum ama belli ki sen böyle düşünmüyorsun. Bana bak gerçek bir kuş olduğumu falan düşünüyorsan yok öyle bir şey. Uçamıyorum ki ben, kanatlarım yok sırtımda."

Sinirlerini bozmuş olmalıyım ki belli belirsiz gülümseyerek başını iki yana salladı. "Demek istediğim kimseye racon kesme, kafa göz dalma ya da yere oturup ağlama. On üçle ilgili herhangi bir sayaç başlatma. Eline bir silah alıp çağırın gelsin falan deme. Müşkül durumlarını acaba gerçekten müşkül bir durum mu diye iki kez gözden geçir." Dışarıdaki gazetecileri işaret etti. "Seni haber yapacakları her türlü eylemden kaçın."

Benden tam olarak ne istediğini anlamasam da başımı salladım. Son derece ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Ve en önemlisi hastaneyi havaya uçacak her türlü komplodan kaçın. Hastaneyi patlatmak yok, anlaşıldı mı?"

"Ben niye hastaneyi havaya uçurayım ya, manyak mıyım ben?"

"Beni korkutan da tam olarak bu ya," dediğinde bundan emin gibiydi. "Öylesin."

"O kadar da değil ama." Homurdanarak yanıma koyduğum çantamı aldım. "Ayrıca patlatmak istesem bombayı nereden bulacağım?"

"Farkında mısın, savunmanın içinde içerideki hastaların hayatıyla ilgili hiçbir şey yok. Tek sorun bulamadığın bomba mı?"

Sevimsiz bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. "Anladığım kadarıyla sıklıkla yaptığım şeyleri yapmayacağım. Peki, yapmaktan hoşlandığım şeyleri yapmayınca tam olarak ne yapacağım? Yaptığım ama yapmamam gereken şeyleri anladım ama yapmadığım ve bugün yapmam gereken şeyleri anlamadım," dedim tek bir nefeste.

Daha önce hiç duymadığım şiddette birkaç küfür savurup, "Cümleleri harfi harfine tekrarlarsan benden ne istersen alırım," demişti ki bu geceyle ilgili hain planını hatırlayınca, "Ya da unut gitsin," dedi. O hesap için beni kıvrandırmaya kararlı!

Araba durduğu için gazeteciler arabanın etrafını sarmaya başladı. Şoför arabadan inip arabanın etrafını dolanarak kapının yanına geldi fakat kapıyı açmadı. Korumalar arabalarından inip geçeceğimiz yolda etten duvarlar örene kadar kapı açılmadı. Birilerinin gazetecileri bizden uzak

tutması gerekiyordu. Şoför kapıyı açmadan hemen önce Karun kısa bir an bana bakıp, "Asla yorum yapma," diyerek beni uyardı.

Bana işlerin nasıl yürüdüğünü öğretmek ister gibi bakarken, "Onların işi sözlerini çarpıtıp daha büyük skandallarla kendi haberini satmak," dedi. "Bu yüzden ne sorarlarsa sorsunlar cevap verme. Kışkırtıcı olacaktırlar sen tepkisizliğini koru." Gazetecilere saldırıp kendimi rezil edecek değilim herhalde.

Kapı açılınca arabadan ilk inen Karun oldu. Elini bana uzatınca elini tutarak arabadan indim. Arabadan indiğimiz an kameraların flaşları yüzümüzde patlamaya başladı. Korumalara zorluk çıkartan muhabirler buldukları boşluktan mikrofonu bize doğru uzatıyor, üst üste soru sorup duruyorlardı. Karun ile el ele hızlı bir şekilde korumaların bizim için açtığı yolda yürümeye başladık. Dimdik omuzlarla tam karşımıza bakarak yürüyorduk. Fakat korumaları geçmeye çalışan basın izdiham çıkarmak üzereydi.

Her kafadan bir soru çıktığı için hepsine kulağımı tıkamam çok zordu. Birileri ya Karun'a ya da bana bir şeyler sorup duruyordu. Karun bütün bunlara alışık olduğu için sükûnetini bozmadan ilerliyordu fakat aynı şeyleri kendim için söyleyemem. Attığım her adımla dayanma gücüm biraz daha düşüyordu. Bazıları en küçük bir karşılık almak için gerçekten çok ileri gidiyorlardı. Kulağıma, "Karun Bey, Duha Bey'in hastalığı konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye çok saçma bir soru geldi.

"Kalp hastası olduğunu biliyor muydunuz?"

"Efendim Duha Bey'i ziyaret etmenizi zeytin dalı olarak görebilir miyiz? Aldığımız duyumlara göre son zamanlarda sık sık bir araya geliyormuşsunuz."

"Lütfen cevap verin, Karun Bey, düşmanlıktan doğan bir dostluk diyebilir miyiz?"

"İçişleri Bakanının davetinden erken ayrılmanız çok konuşuldu, Bige Hanım. Üstelik yalnız ayrıldınız, söylentiler doğru mu? Bu evlilik için zorlandınız mı?"

"Karun Bey'in sizi zorla yanında tuttuğu söyleniliyor, bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Fransa'ya kaçtığınız bilgisini aldık. Bu haberlerin gerçeklik payı var mı?"

"Dün gece William Marasliyan'ın kumarhanesinde gerçekleşen patlamayı duydunuz mu?"

"Marasliyan'lar ve Bige Hanım arasındaki husumeti bilmeyen yoktur. Karun Bey patlama hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Siz de orada mıydınız? Bu konuda dedikodular var."

Daha bunun gibi birçok soru gelince adımlarımızı biraz daha hızlandırdık. Hastanenin merdivenini çıkarken aklımı sorulardan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Hastaneye girdiğimizde rahat bir nefes aldım çünkü basından kimseyi içeri almıyorlardı. Giriş katında bulunan herkes bize kaçamak bakışlar atmaya başladı. Buradaki kadınların ilgisi sadece Karun'un üzerindeydi. Gözleriyle âdeta onu yiyip bitiriyorlardı. Siyah takım elbisenin içinde her zamanki gibi çok şıktı. Omuzlarına attığı pardösüyle tehlikeli görüldüğü kadar karizmatikti. Bugün her şeyiyle tam bir mafya babası gibi görünüyordu.

Bense siyah, kısa bir elbise ve zeminde ses çıkartan topuklu ayakkabılarla onun elini tutuyordum. Zengin adamların koluna taktığı o güzel ama aptal mankenlerden bir farkım yok gibiydi. Böyle düşününce çok can sıkıcıydı. Moralimi bozmak konusunda üstüme yoktu! Bu adamın karısıyım ne mankeni? Güzeliz diye o mankenlerden değiliz herhalde. Tamam, kendime gereken motivasyonu yükledim şimdi daha iyi hissediyorum.

Hayır, şizofren değilim sadece ikizler burcunun tüm kötü özelliklerine sahibim. Kendi içimde bile fazla dengesizdim! Bir dediğim diğerini tutmuyordu. Neden bir terazi kadını değilim ki?

Kafamdaki düşüncelerden sıyrılarak Karun ile asansöre bindik. Karun'un dört koruması da bizimle birlikte asansöre binmişti. Hepsi içeriye sığmayacağı için diğer korumalar başka asansörleri veya merdiveni kullanmak zorundaydı. Dördüncü kata bastıklarında Karun hâlâ elimi

tutuyordu. Korumalar önümüzde dururken yanaklarımın içini havayla doldurdum. Şimdiden sıkıldım, daha eğlenceli bir şeyler yapmak isterdim.

Asansörden indikten sonra korumaları takip ederek ilerlemeye başladık. Diğer korumalar da kısa süre sonra bize katıldı. Duha'nın bulunduğu koridora girince koridorun iki yanında duran korumaların sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Bunlar sadece Duha'nın korumaları değildi, aynı zamanda onu ziyarete gelen insanların da korumaları olmalı.

Duha'nın olduğunu düşündüğüm odanın kapısı açıldı ve içeriden birkaç kişi çıktı. Bu dört adamın içinde sadece Ümit Bey'i tanıyordum. Karun'un amcası Gurur yüzünden Ümit Bey malikâneyi bastığı için onu hatırlıyorum. Onun gözlerinin önünde bölge liderlerinden biri olan Korhan'ı öldürmüştüm. Bu yüzden Gurur'un kayınpederi olan bu adamı unutamam. Yanlış hatırlamıyorsam Gurur onun kızını kaçırıp zorla evlenmişti.

Onların ziyareti bitmiş olmalı ki peşlerindeki korumalarla bize doğru yürümeye başladılar. Bizde onlara doğru yürürken Karun, "Saka," diye mırıldandı. Dümdüz bir şekilde karşısındaki adamlara bakarken, "Omuzların dik olsun güzelim," dedi.

"Kocam bana güzelim mi dedin?"

"Karım şimdi şirinlik yapmanın zamanı değil."

Gülmemeye çalışarak uyarısını dinledim. O söyleyene kadar omuzlarımın düşük olduğunu bile fark etmemiştim. Bu adamları görünce istemsizce korkmuş olmalıyım ki farkında olmadan gardımı düşürmüştüm. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim ve büyük bir özgüvenle yürümeye başladım. Karun'un elimi tutuyor olması bana ihtiyacım olan cesareti aşıladığı için artık yürüyüşüm dik, bakışlarım korkusuzdu.

Orta alanda buluştuğumuzda iki taraf da durdu. Dördü birden, "Kalender," diyerek ona selam verince, Karun başını küçük bir açıyla sallayıp selamlarına karşılık verdi.

İçlerinden biri sırf âdet yerini bulsun diye, "Son zamanlarda pek görüşemiyoruz," dedi. "Ama alıyoruz haberlerini." Sesi kinayeliydi. Dün

geceki patlamayı ima ettiği çok açıktı.

Aynı adam gözleriyle beni işaret etti. "Karının haberlerini de öyle." Gözleri düşmanca bakarken sahte olduğu her halinden belli olan dostane bir ifade takındı. "Bizi karınla tanıştırmayacak mısın?"

Karun soğukkanlılığını koruyup, "Hayır," dedi sakince. "Tanıştırmayacağım." Bu adamın açık sözlülüğüne bitiyorum.

Adamın bozulan suratına kahkaha atabilirdim. "Bakıyorum da sende değişen hiçbir şey yok," diyen adam hayır cevabını sindiremedi. "Dikkat et bu saldırganlığın bir gün başına ciddi sorunlar açabilir." Gözlerimin önünde kocamı tehdit mi ediyor? Şimdi döverim onu görür!

Karun onun üstü kapalı tehdidinden zerre kadar korkmadan, "Görüyorum ki sende de değişen hiçbir şey yok, Sadri," dedi düz bir sesle. "Hâlâ kimin karşısında nasıl konuşacağını öğrenememişsin." Onun sözlerine misilleme yaparak, "Dikkat et," dedi. "Hadsizliğin bir gün başına ciddi sorunlar açabilir."

Sadri denen adama gereken uyarıyı yaptıktan sonra başıyla beni işaret etti. "Karımla tanışmana gelirsek kendi iyiliğin için onu tanımamalısın," dediğinde dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Çünkü bu güne kadar karımla tanışan kimse uzun süre hayatta kalmadı."

Sindirdiği adamın gözlerinin içine bakıp, "Akıllı ol, Sadri," dedi buz gibi bir sesle. "Korhan, Güven ve Carlos karımla tanıştı ama hiçbiri uzun yaşamadı."

Bir kez daha beni işaret edip sırtıarak Sadri'ye baktı. "Hâlâ karımla tanışmak istiyor musun?" dediğinde arkasındaki korumalara rağmen Sadri'nin yutkunuşunu duymayan kalmadı.

Sadri düşmanca gözlerle bakmak dışında tek kelime etmeyince Karun diğer üçüne döndü. Görüşürüz anlamında başıyla küçük bir selam daha verdikten sonra elimi bırakmadan yanlarından geçti.

Önünde durduğumuz kapıyı açtı. Duha'nın korumaları diğerlerine yaptığı gibi bizi kapıda bekletip gelişimizi bildirmedi. Duha için bizi bir tehdit olarak görmediklerini biliyorum. Karun içeri girmem için kenara çekilince odaya girdim. Odaya girince Duha'yı yatağında otururken gördüm. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını uzatarak oturuyordu. Üzerinde sadece pantolonu olduğu için üst kısmı çıplaktı.

Göğsüne yapıştırdıkları birkaç kablo bir monitöre bağlıydı. Kolundaki serumun bağlı olduğu aparat yatağının hemen yanındaydı. Bu yüzden Duha nedenini bilmediğim bir sebeple aparata kötü, kötü bakıyordu.

"Kenan bu şey yamuk," dediğinde çok sıkılmış olmalı ki serum aparatına takmış gibiydi. "Kalk lan düzelt şunu."

Canından bezmiş gibi ona bakan Kenan, "Abi onda bir sorun yok," dedi bıkkın bir sesle. "Dün gecedен beri olmayacak şeylere takıyorsun."

"Selam," dediğimde ikisinin bakışları bizi buldu. Zaten odada onlardan başka kimse yoktu.

Kenan bizi görünce Duha'dan kurtulmuş gibi hemen ayağa kalktı. "Biraz hava alacağım," dedi ve kaçarcasına odadan çıktı.

Duha alay ve kınama karışımı bir ifade takınıp, "Bakın kimler gelmiş," diyerek yönünü bize doğru çevirdi. Artık serum aparatına bakmıyordu.

"Hiç gelmeseydiniz." Duvardaki saati işaret etti. "Saat dörde kadar neyle meşgul olduysanız benden daha değerli olmalı."

"Uğraştığım her şey senden daha değerli," diyen Karun yürüyüp yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Sırf âdetler yerini bulsun diye soruyorum ama aslında sana olanlar umurumda değil," dedikten sonra, "Nasılsın?" dedi isteksiz bir sesle.

Karun'u görmek bile can sıkıntısını dindirmiş olmalı ki eski hınzırlığı çok çabuk geri geldi. "Nasıl mıyım? Bir düşüneyim nasılım?" Homurtular çıkartarak durum değerlendirmesi yapıyormuş gibi dudaklarını büktü.

"Güvenlik zariyatından dolayı herkes neyim olduğunu öğrenmişken nasıl olabilirim?"

Karun yüzünü buruşturup, "Öylesine sordum," dedi. "Nasıl olduğunu söylemek zorunda değilsin."

"İyi değilim," dedi Duha.

"İlgilenmiyorum," dedi Karun.

"Fırsatını bulsa benden kurtulacak olan siktiğim puştları dün gecedan beri beni ziyaret edip duruyor. Sence nasıl olabilirim?"

"Tekrar ediyorum nasıl olduğunla ilgilenmiyorum," dedi Karun.

"Duvarlar üstüme, üstüme gelirken nasıl olabilirim?"

"O siktiğim sorusunu hiç sormamalıydım!"

"Bu odada nefes alamazken hiç iyi değilim."

Karun bir hışımla ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Henüz öleceği yok bunun," deyip elimi tuttu. "Gidelim öldüğünde tekrar geliriz."

Gülerek eline yapışıp onu kalktığı koltuğa doğru çekti. "Bu kadar yabani olma." Omuzlarından bastırarak onu yerine oturttum. "En az on dakika kalmalıyız."

Duha sıkılmış gibi duvardaki saate bakarken, "Kadem hasta olduğumu öğrenince çekip gitti ve hâlâ dönmedi," dedi sıkıntılı bir sesle. "Onun iyi olduğunu bilmeliyim," dediğinde bu haldeyken bile tek düşündüğü Kadem'di.

"Ona biraz zaman tanı," dedikten sonra Karun'un oturduğu koltuğun kenarına kalçamı yaslayıp oturdum. "Onun için de kolay değil."

İç çekerek, "Sadece endişeliyim," dediğinde Kadem'i beklediği için gözleri sık sık kapıya kayıyordu. "Hâlâ gelmedi."

Karun telefonu çıkartıp kafasını telefona gömünce bunu gören Duha, "O telefonla ne halt ediyorsun, Kalender?" diye sordu.

Karun başını hiç telefondan kaldırmadan, "On dakikanın dolmasını bekliyorum," dedi. "Sessiz ol dokuz dakika kaldı."

Tabii ki Duha sessiz olmadı. "Hastalığımı biliyor muydun?"

Onu başından atmak ister gibi, "Evet," diyerek geçiştirdi.

"Ne zamandan beri?"

"Çoğu zaman sol kolunu kullanamadığından beri. Eskiden sol yumrukların daha güçlüydü."

Duha konuşmadı, Karun ise susmasını istese de onun sessizliğini rahatsız edici buldu. Başını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Senin için bir kalp ayarlanabilir." Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama aslında Duha'yı önemsiyordu. "Bunu yapmanın bir yolu var, biliyorsun."

Duha ona yakışmayan bir kederle acı acı gülümsedi. "Şu zamana kadar bulaşmadığım pislik kalmadı," diyerek ellerine baktı. "Ellerim o kadar kirli ki çoğu zaman döktüğüm kanların izlerini gördüğüm oluyor. Buna rağmen hiç vicdan azabı çekmiyorum çünkü öldürdüklerim benim gibi ciğeri beş para etmez adamlardı."

Ellerine bakmayı bırakıp gözlerini Karun'a dikti. "Cinayetlerim için vicdan azabı çekmiyorsam bunun tek sebebi masum olmadıklarıdır. Senin bulduğun yol bana uymaz," dedi kararlı bir sesle. "Vicdanıma ağır gelir, susturamam."

"Ne zamandan beri bir vicdanın var?"

"Var lan işte," diyerek önüne döndü. "Benim işime karışma. Onaylamadığım hiçbir kalp girmeyecek göğsüme."

"Geberip git o zaman piç!" Karun onu tersleyerek kafasını tekrar telefona gömdü. "Sana ne olacağıyla ilgilenmiyorum." İlgilendiği o kadar belliydi ki.

Odada bir sessizlik yaşanmaya başladığı esnada kapı açıldı ve yanında bir hemşireyle Elay içeri girdi. Dizlerine kadar gelen kırmızı bir elbise giyen Elay'ın üzerinde doktor önlüğü vardı. Ona eşlik eden hemşire elinde çelik bir tepsi tutuyordu ve tepsinin üzerinde birkaç ilaç vardı. Hastaneye geldiğinden beri Elay ilk kez onun odasına gelmiş olmalı ki Duha onu beyaz önlüğün içinde görünce şaşırdı. "Üzerinde neden doktor önlüğü var, doktor?" diye sordu.

Elay yürüyüp onun ayak ucunda dururken, "Doktor olduğum için olabilir mi?" dedi iğneleyici bir sesle.

Oturuşunu dikleştiren Duha gözlerini ona dikti. "Ne olduğunu biliyorum ama her gittiğin hastanede doktor önlüğü mü giyiyorsun?"

Elay onun test sonuçlarını alıp kontrol ederken kısa bir an gözlerini devirmişti. "Sadece görev yaptığım hastanede doktor önlüğü giyiyorum ve bilin bakalım siz şu anda kimin çalıştığı hastanedesiniz?" Yanında hemşire olduğu için mi bu kadar resmiydi? Yoksa resmi bir yerde oldukları için mi böyle? Doktor ve hasta arasındaki mesafeyi korumak istiyor olabilir.

"Beni kendi çalıştığın hastaneye mi getirdin?" Duha sırtıttı. "Benden ayrılamıyorsun, değil mi?"

Elay bir sonraki sayfaya geçip karamsar bir ifadeyle, "Ben değil, siz ayrılacak gibisiniz," dedikten sonra başını kaldırıp mavi gözlerini Duha'ya dikti. Tam konuşacaktı ki Duha müdahale edip, "Anlayacağım şekilde anlat neyim olduğunu," diyerek onu susturdu. "Tüm gün buraya kaç doktor geldi, haberin var mı? Hep konuştular ama hiçbir şey anlamadım. Tıbbi terimler kullanmadan bana açıkça neyim olduğunu söyle."

"Ölmek üzeresiniz," dedi Elay kısaca. Onun istediği gibi kısa ve açık konuştu. "Bir an önce nakil ameliyatı olmazsanız korkarım ki fazla yaşamayacaksınız. Yeni bir krizi kaldırarak durumda değilsiniz. Hastanede ayrılamazsınız, giriş işlemlerinizi yapmalıyız. Bundan sonraki süreçte doktor gözetiminde olmalısınız."

Duha sanki onu hiç duymuyormuş gibi kolundaki serumu çıkardı. "Bana siz deyip durma sinirlerimi bozuyorsun."

Burada söz konusu onun hayatı değilmiş gibi göğsündeki bantları sökmeye başladı. "Bu şeyleri kim bana yaptırdı?"

Yüzünü buruşturarak bantların bıraktığı yuvarlak izlere baktı. "Şu hâle bak bir ahtapot sıkı ve sert kaslarımı vakumlamış gibi," dediğinde hemşire kıkırdadı fakat Elay'ın uyarı dolu bakışlarına maruz kalınca hemen kendine çeki düzen verdi.

Onaylamayan gözlerle Duha'ya bakan Elay, "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?" dedi gayet resmi bir üslupla.

Duha, "Soramazsın," diyerek yataktan çıktı. "Önce benimle konuşurken aradaki şu sizleri çıkar."

"Duha Bey hastaneden ayrılamazsınız. Durumunuzun ehemmiyetini anladığınızı sanmıyorum."

"Elay."

"Elay Hanım diye hitap edin lütfen."

Bir şey arar gibi etrafına bakındı. "Gömleğimi nereye koydun, Elay?"

"Yatağına dön Allah'ın cezası!"

Güldü. "Duha Bey diye hitap edin lütfen."

"Yatağınıza geri dönün, Duha Bey."

"Yatakta bana eşlik edecek misin?"

"Söz konusu bile olamaz!"

"Eşlik etmeyeceksen o yatağa girmem söz konusu bile olamaz."

Sakinleşmek için birkaç kez derin nefesler alan Elay, "Hastaneden ayrılamazsınız," dedi bir kez daha. "Burada kalıp doktor gözetiminde olmalısınız."

"Madem bu kadar çok istiyorsun eve gelip gözetle beni." Duha'nın dudaklarında sapkınca bir sırıtış oluştu. "Yatarken veya banyo yaparken de beni gözetleyebilirsin," dediğinde Karun gülerek başını telefondan kaldırdı. "Piç."

Elay'ın yüzü sinirden kıpkırmızı olunca yürüyüp hemşirenin elindeki tepsiyi aldı. "Ben hallederim sen gidebilirsin." Hemşirenin yanında rahat konuşamıyordu.

Hemşire dışarı çıkana kadar Elay onun arkasından baktı. Kapanan kapıyla elindeki tepsiyi bir kenara bıraktı. "Ne var biliyor musun, sana ne olduğu umurumda bile değil!" Sinirli adımlarla Duha'ya doğru yürüdü. "İster yaşa, ister öl, umurumda değil!"

Elay ne kadar sinirliyse Duha bir o kadar rahattı. "Çok yazık Duha Bey demene alışmıştım." Kız ne diyor, bu herif neler diyor.

Duha bir kaç adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ölmem umurunda değil, öyle mi?" Elay'ın üzerine eğilerek gözlerine bir süre baktı. "Gözlerinde uykusuzluk akıyor doktor. Sabaha kadar bir gram uyumadın, değil mi?" Bu durum onu keyiflendiriyor gibiydi. "Bağışçıların dosyalarını inceleyip benim için uygun bir donör aradığına bahse girebilirim."

Kısa boyundan dolayı Elay başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Oysaki dün sizin yüzünüzden ertelediğim ameliyatı gece yapıyordum." Küstah sayılabilecek bir şekilde gülümsedi. "Kendini yükseklerde görmeyi bırak çünkü bazıları yüzünü görmeye bile katlanamıyor."

"Bu yüzden mi onu öptün?" dediğinde ikisinin bakışları hızla beni buldu. "Beni öptü mü?" dedi Duha şaşkınca.

Başımı salladım. "Sen kalp krizi geçirince öperek seni hayata döndürdü."

Elay ürkerek Duha'dan uzaklaştı. "Öpmedim!" diyerek agresif bir tutumla kendini savundu. "Yaptığım şeyin adı suni teneffüstü!"

Duha aradığı fırsatı yakalamış gibi gözleri hınzırca ışıldadı. "Demek baygın olmamdan faydalanıp beni öptün?" Yalancı bir kınamayla, "Arsız doktor,"

dedi. "Beni istismar ettiğine inanamıyorum."

"Öpmedim!" diye hırçınlaştı Elay. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum!"

Duha başını çevirip bana baktı. "Bu kadın beni öptü mü öpmedi mi?"

İyi bir görgü tanığı olarak, "Üçümüz asansörde bir süre kapalı kaldık," dedim. "Dudaklarını seninkilerle birleştirdi. Hem de birçok kez."

Duha yalancı bir şaşkınlıkla irice açtığı gözlerini Elay'a dikti. "Bірçok kez beni öptün mü? Bir sefer neyine yetmedi?"

"İkiniz kesin şunu kimseyi öpmedim!"

"Bu tacizci kadın başka bana neler yaptı, Bige?"

"Gömleğinin düğmelerini açtı sonra da-"

"İffeti ırzıma göz mü koyuldu?" Duha korkmuş gibi geriye doğru adımlar atarak Elay'dan iyice uzaklaştı. "Beni kirlettin mi?" Elleriyle göğsünü kapatmaya çalıştı. "Biri avukatımı arasın, bir asansörün içinde bu kadın bana sahip olmuş!" Elay şoke oldu.

"Olanlar için çok üzgünüm engel olamadım," dedim kederli bir ifadeyle. "Ama istersen mahkemede tanığın olarak gördüklerimi anlatabilirim." Acı çeker gibi dudaklarımı büktüm. "Büyük bir trajediydi."

Duha beni teselli etmek ister gibi, "Kendini suçlama, düşünceli kuş," dedi. "Karşı konulmaz seksi vücudumun kurbanı oldum." Tekrar Elay'a döndü. "Mahkemede seninle görüşeceğiz!"

Elay dehşete kapılmış gibi Duha ve bana bakıp duruyordu. Duyduklarını beyninin süzgecinden geçirip mantıklı bir yanıt arıyordu fakat olanların bir mantığı olmadığı için daha çok bocalıyordu. Uzun bir bekleyişten sonra konuşmak için dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. O kadar şaşkıındı ki sözcükleri kafasında toparlayıp kendini savunamıyordu. Çok sonradan, "Siz," diye fısıldadı fakat hemen sonra, "Siz ikiniz hastasınız!" diye bağırdı çıldırmış gibi. "Kafayı sıyırmışsınız!"

"Hasta olan benim ama kafadan değil," dedi Duha.

"Hasta değilim ama kafa konusunda emin değilim," dedim. "Bence oralara hiç girmeyelim," dediğimde Duha kahkaha attı.

"Bir de gülüyor musun?" Elay iyice kontrolden çıkıp hızlı adımlarla Duha'nın üzerine yürüdü. Ona yaklaşıp sertçe göğsünden itti. "Sana dokunmadım veya tüm o zırvalıkları yapmadım. Seni öpmedim bile!"

Duha göğsündeki elleri bileklerinden yakaladı ve Elay'ı sertçe kendisine doğru çekti. Elay'a kaçma fırsatı tanımadan onun üzerine eğilip yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Öp o zaman," dediğinde Elay donup kaldı.

İkisinin dudakları arasında yok denecek bir mesafe olduğu için ılık nefesleri birbirine karışırıyordu. Duha'ya olan bu yakınlığı Elay'ı kelimenin tam anlamıyla bir aptala çevirdiği için, "Ne?" dedi şaşkınca. Gözlerini kırpıştırdı. "Seni öpmemi mi istiyorsun? Bahsi kazanmam için senin beni öpmen gerekiyor."

Duha'nın dudakları onun dudaklarında yoğun bir şekilde oyalanmaya başladı. Hadi canım. Duha onu öpmeyi istiyordu! "Doktor," dedi kısık bir sesle. "Seni öpersem her şeyimi kaybederim."

Elay'ın dudaklarına baktıkça onu öpmemek için kendisiyle mücadele eder gibiydi. "Dudaklarından alacağım küçük bir öpücük her şeyimi kaybetmeye değer mi?" diyen sesi boğuktu. Bu soruyu Elay'a değil de, kendine sorar mı?

Elay kollarını çekerek bileklerini Duha'nın tutuşundan kurtardı. Onun ekim alanından çıkmak ister gibi arkaya doğru birkaç adım attı. Daha sonra anlam veremediğim bir duyguyla Duha'nın gözlerinin içine baktı. "Sorduğun sorunun cevabını bulursan bana da söyle," dedikten sonra ona sırtını dönüp odadan ıktı.

Duha uzun süre Elay'ın arkasından kapıyı bakıp durdu. Bakışları düşünceliydi. "Şu bahsin şartları onu öpmeyi isteyecek kadar seni ayartmasıydı, değil mi?" Güldüm. "Seni ayartmaya başlamış."

Huysuzlandı. "Yok öyle bir şey."

"Var öyle bir şey. Haksız mıyım, Karun?" İkimiz Karun'a doğru döndüğümüzde gördüklerim karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. "Uyumuş." Evet, Karun koltukta uykuya dalmıştı. Başını koltuğun arkasına yaslayıp kollarını göğsünde birleştirerek uyumuştu. Düzenli nefes alışları bile uykuda olduğunu gösteriyordu.

Duha ilk kez gündüz vakti onu uyurken görüyor olmalı ki kısık bir sesle küfretti. "Bu herifi sabaha kadar uykusuz bırakacak ne yaptın?"

"Seviştik," dedim masumca. "Arabada başlayıp eve kadar seviştik sonra da evde devam ettik. Sabaha kadar sürdü."

"Ben burada canımla uğraşırken mi?"

"Kumarhanede sevişmemize izin vermemek senin suçun," dediğimde yataktaki yastığı alıp suratıma fırlattı. "Kaybol gözümün önünde utanmaz kuş! Fransızların oteli neyine yetmedi?" Taktı Fransızların oteline!

Suratıma çarparak yere düşen yastığı gösterdim. "Şimdi ağlarım görürsün!" diye ona çıkıştım. "Sordun bende söyledim, ne kızılıyorsun? Kocam değil mi, istediğimi yaparım!"

Karun mırıltılar çıkartınca kavga etmeye son verdik ama ters ters birbirimize bakıp duruyorduk. Çıkardığımız sesler yüzünden uykusu bölünen Karun gözlerini araladı. Başını kaldırıp uykulu gözlerle bana baktı. "On dakika doldu mu?" deyince kıkırdayıp başımı salladım. "Çoktan doldu."

Yüzünü ovuşturarak üzerine çöken uykuyu dağıtmaya çalıştı. Ayağa kalkıp kapıyı işaret etti. "Gidelim hadi."

Çantamı alıp onu takip ederken ayağı Duha'nın bana fırlattığı yastığa takıldı. Başını eğip yerdeki yastığa baktı. "Bu şey neden yerde?"

Eğilip yerdeki yastığı aldım ve Duha'ya dönüp yastığı suratına fırlattım. "Sahip çık yastığına!" dedikten sonra Karun'un koluna girdim. "Gidelim

kocam, öldüğünde tekrar geliriz."

"Nereye ölüyorum lan!" dedi Duha.

"Lan deme lan karıma!" dedi Karun.

"Saygı duy bana!" diyerek bende Duha'ya kızdım. "Saygı duyuyor musun, bana?"

Gülerek başını salladı. "Tüm saygımla seni odamdan kovuyorum." Kapıyı işaret etti. "Git dışarıdakilerin başına bela ol, rahat bırak beni." Aklına ne geldiyse kaşlarını hafifçe çattı. "Bir süre daha buradayım sakın hastaneyi patlatma. Bunun için benim çıkmamı bekle." Neden herkes bana bu uyarıyı yapıyordu?

Dışarı çıkmak için kapıyı açmıştım ki Karun duraksadı. Başını çevirdi ve omzunun üzerinden Duha'ya baktı. "Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin? Saka ısmarlıyor." Bilerek insan sayısını arttırıyordu!

Duha gömleğinin düğmelerini kapatırken Karun'un yemek teklifinin nedenini anlamadı. Anlamadı lakin bir şeyler olduğunu sezdi çünkü Karun kolay kolay onu yemeğe çağırmazdı. "Yemeği senin gibi sıkıcı biriyle geçireceksem bana eğleneceğime dair güvence vermelisin." Gömleğinin son düğmesini de kapattı. "Benim için elinde ne var?"

Karun'un dudakları şeytanca bir ifadeyle yana doğru kıvrıldı. "Hiçbir şey," dediğinde bakışlarıyla çok şey olduğunu ona anlatıyordu. "Karım hiçbir koşulda benden bir şey istemeyeceğini söylediği için ben ondan bir şeyler istiyorum." Hiçbir koşulda demedim!

Duha gibi zeki biri olayı çok hızlı kavradı. Yıllardır Karun'u tanıdığı için onun sinsi planını hemen kavramış gibi sırttı. "Çocuklarda aç olmalı," diyen adam en az Karun kadar şeytanın tekiydi. "Onlar da gelsinler mi?"

"Benimkiler geliyor," dedi Karun.

"Benimkiler de geliyor o zaman," dedi Duha.

Kendimi tutamayıp, "Siz yetmezmiş gibi bir de çocuklarınızı mı doyuracağım?" diyerek kaşlarını çatmış. "Bakamayacağınız çocuğu yapmayın arkadaş!"

Sahte bir şaşkınlıkla, "Neler duyuyorum?" dedi Karun. "Karım birkaç korumaya yemek ısmarlayamıyor mu?" Birkaç mı? Elliye geçkin bize ait koruma vardı, bir o kadar da Duha'nınki olsa yüzü geçerdi!

"Koskoca Karun Kalender'in karısı üç kuruşun hesabını mı yapıyor yoksa?" Duha'da ondan yana olarak beni köşeye sıkıştırmaya çalıştı. "Kocan için çok aşağılayıcı bir durum." Bu ikisi yan yana gelince ortaya dev gibi bir şerefsiz çıkıyordu!

İkisine öldürecekmiş gibi bakarken, "Para umurumda değil," diyerek önüne gelen saçımı arkaya doğru savurdum. "Benim endişem o kadar çok insanı içine alacak bir mekân bulamamak."

Duha, "Seni bu yükten kurtaracak bir fikrim var," diyerek sırtıttı. "Mekân kapatıyoruz." Karun ona bir şeyler anlatmak için öksürünce Duha onun mesajını çok hızlı aldı. "Yani senin adına mekân kapatıyoruz," dedi. "Nasıl fikir?"

Gülmemek için başını duvara doğru çeviren Karun, "Dahiyane," dedi. "Zekânı takdir ediyorum, Tunus."

"Beni şımartıyorsun, Kalender Bey'ciğim. Elay'ı da davet edeceğim."

"Belki şirketindeki çalışanları da bir yemekle şımartmak istersin?" dedi Karun.

"Aklımdan geçenleri okudun. Senin şirketindekiler de şımartılmayı hak ediyor."

"Bu konuda çoktan harekete geçtim bile."

"Bu devirde bizim gibi işverenler bulmak çok zor," diyen Duha'nın suratını dağıtabilirdim.

"Sayımız çok azaldı, Tunus."

"Hem de çok azaldı, Kalender."

Söz konusu beni çıldırtmak olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı !

Duha ceketini alınca Karun ile ikisi kapıya doğru yürüdü. Kapının tam önünde dikildiğim için ikisi yan yana durdu. Duha sırtıtışına engel olamadı. "Karın sanki sinirli gibi." Sinirli mi? Kulaklarımda resmen dumanlar çıkıyordu. Sinirli demek az kalırdı!

Karun öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüme eğlenen gözlerle bakıp, "Bence değil," dedi. "Sinirli misin, Saka?"

Tek kelime etmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Konuşursam ikisine dümdüz söveceğimi bildiğim için parmağımla onlara bir dakika işareti yaptım. Onları birbirinden ayırmak ister gibi hızlı adımlarla aralarından geçerken ikisinin de omzuna çarptım. Banyoya doğru yürüdüğümde bana doğru dönüp arkamdan baktıklarını biliyorum. Banyoya girip kapıyı sertçe suratlarına kapattım. Banyonun en uzak köşesine doğru yürüdüm ve sinirden bağırdım. İçimde tuttuğum tüm öfkeyi bağırp tepinerek dışarıya bırakınca daha iyi hissettim. Yüzlerine karşı çılgılık atmamak için kendimi zor tutmuştum.

Öfkemi serbest bıraktıktan sonra derin bir nefes alarak saçlarımı düzelttim. Elbisemi de düzelttikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Banyodan çıktığımda ikisi de gülüyordu ama beni görünce hemen buna bir son verdiler. Ciddi görünmek için kendini zorlayan bu herifler her an kakhaha atacakmış gibi duruyorlardı. Aynı anda, "İyi misin?" dediklerinde, "Hiç olmadığım kadar!" dedim sıktığım dişlerimin arasında.

İyi falan değilim!

Bunlara ayrı ayrı maruz kalmak zaten insanı delirtirdi, ikisine birden maruz kalan kimse iyi olamazdı!

Hiç oyalanmadan odadan çıktık. Üçümüz en önde yürürken arkamızda büyük bir koruma ordusu vardı. Yürürken ikisi kendi aralarında konuşuyordu. Duha, "Dün gece kasada aldığımız şeyleri kontrol ettin mi?"

diye sorunca Karun başını iki yana salladı. "Henüz buna vaktim olmadı. Eve döndüğümüzde bakarız."

"Bu herif evimize gelmiyor," diye karşı çıktım. "Benimle zorla evlendin bir de kumam gibi ona tahammül etmeyeceğim." Odada beni çileden çıkardıkları için ikisini de görmek istemiyorum.

"Zorla mı?" dedi Karun. "Ben değil, benimle evlenen sendin. Sen biriyle evlendiğinin bilincinde olarak evlendin. Nikâh memuruna evet dedin ve bir deftere imzanı attın ama ben herhangi bir deftere imza atmadım," diye homurdandı. "Kimseye evet demedim ve sikik bir nikâh masasına oturmam. Hayatımda hiç evlenmedim ama evliyim! Şu yanımdaki piç kurusu yüzünden evlenmeden evlendim!"

Trajikomik bir durum olduğunu inkâr edemem.

Bu açıdan hiç bakmamıştım. Kiminle evlendiğimi bilmesem de ben evlenmişim ama Karun bunu hiç yaşamadı. Düğünü için hiç heyecanlanmadı. Bir masaya oturup gelinin gözlerine bakarak nikâh memurunun sorularını yanıtlamadı. O heyecanı, o duyguyu hiç tatmadı. Karun aslında hiç evlenmedi. Bunun nasıl bir duygu olduğunu veya nasıl hissettirdiğini hiç bilmiyordu. Son söyledikleri canımı yakmak için değildi, Karun'un isyanıydı. İçinde ukde kalmış bir şeyi dışarıya vurmasıydı.

Eskiden belki ama şimdilerde Karun benimle evli olmaktan rahatsız değildi. Fakat herkes gibi o da karısıyla evlendiğine dair anıları olsun istiyordu, değil mi? Bunu hiç dile getirmiyordu ama içten içe bunu istiyor olabilirdi.

"Benimle evli olmak kötü bir şey mi?" diye sordum. Öyle olduğunu sanmıyorum ama teyit ettirme gereği hissettim.

İç çekerek, "Hayır," dedi. Elimi avucunun içine alarak benimle birlikte asansöre doğru yürüdü. "Seninle evli olmak başıma gelen en güzel şey."

"Ve bunun için bana doğru düzgün teşekkür bile etmediniz," diyen Duha bizi nankör olmakla suçlar gibiydi. "Unuttuysanız hatırlatayım sizi ben evlendirdim."

Karun ile aynı anda ona, "Kapat çeneni!" dedik. Sanki bizi kendi intikamı için evlendirmemiş gibi konuşuyordu.

Koridorda düz bir şekilde yürüdükten sonra asansörün önünde durduk. Asansörü beklerken aklım kaçmakla meşguldü. Karun ve Duha hesap defterine yüklenmeye kararlıydı. Adi herifler resmen bana karşı birlik olmuşlardı. Asansörün kapısı açılınca gördüğümüz ikiliyle ben yutkundum, Karun kaskatı kesildi. Kadem'in yanında duran bu kız Melek değil miydi? Melek buradaydı. Karun'un kaçtığı yeğeni şimdi tam karşısındaydı.

Kadem bizi görünce asansörden inip yanımıza geldi fakat Melek inmedi. Gözlerim Melek'e kenetlendi, onun gözleri ise bir tek dayısındaydı. Hiç beklemedikleri bir anda karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Bu onlar için asla yaşanmaması gereken kötü bir sürprizdi. Etraflarındaki herkesten soyutlanmış gibi tek kelime etmeden birbirlerine bakıyorlardı. Sanki ilk konuşanın günahı daha büyük olacakmış gibi ikisi de hiç konuşmadı. Dayı ve yeğeni bir sessizlik esir aldı, hiç konuşmadılar. Birbirlerine bakarken belki de çok şey söylediler ama biz duymadık.

Melek güçlükle bakışlarını kaçırıp Karun'un yanında duran Duha'ya baktı. Gözleri doldu, hızlıca bakışlarını kaçırdı. Karun'un buraya neden geldiğini anlamıştı. Üzgündü çünkü dayısının buraya onun için gelmediğini biliyordu. Uzanıp rastgele bir düğmeye bastı. Bir an önce bizden uzaklaşmak istiyordu. Kapılar kapanmadan hemen önce eğdiği başını kaldırıp Karun'a baktı. İçinde biriktirdiği kırgınlığı gizlemeden son kez baktı dayısının gözlerine. Sonra kapılar kapandı ve ikisinin bakışları birbirinden koptu.

Gitti.

Öylece gitti.

K imse onu durdurmadı .

Melek.

Artık kış mevsimine yaklaştığımız için havalar soğumaya başlamıştı. Hava almak için bile olsa amcamdan izinsiz bahçeye çıkmam yasaktı ama hastanenin penceresinde dışarıyı izleyebilirim. Zaten bu kılıkta dışarıya çıkamam çünkü Kasım soğuğu üşümeme neden olurdu. Üzerimde sadece dizlerimin hizasına kadar gelen bir hastane önlüğü, bir de amcamın yeni aldığı yün hırka vardı. Pencereden dışarıya bakınca yine birçok koruma gördüm. Dün gece bu hastaneye önemli biri gelmiş olmalı ki hastanenin her yerinde birçok takım elbiseli adam vardı.

Evet, bahçedeki adamlardan içeride de vardı. Üst kata çıkan birçok koruma görmüştüm. Buraya gelen biri için hastane yönetimi güvenliği arttırmıştı. Önemli biri onların hastanesine gelmiş gibi güvenlik üst düzeye çıkmıştı.

Başlarda önemli hastanın kim olduğunu anlamamıştım ama daha sonra kim olduğunu öğrenmiştim. İki hemşirenin konuştuklarına kulak misafiri olduğum için dün gece buraya gelen hastanın Duha Bey olduğunu duymuştum. Kalp hastası olduğunu duyunca ne çok şaşırmış ve üzülmüştüm. Onun gibi hayat dolu birine konduramadım hasta olmayı. İnanması güç bir olaydı.

Bu durum Gurur amcamın hiç hoşuna gitmemişti çünkü gelen kişiler yüzünden bizim de burada kaldığımız ortaya çıkar diye endişeleniyordu. Ben değil ama Gurur amca tanınan biriydi. Eğer dışarıdaki korumalara zorluk çıkaran basından birileri içeri sızarsa ve amcamın günlerdir hastanede kaldığını öğrenirse işler kontrolden çıkardı. Gurur Kalender'in tekrar Türkiye'ye dönmesi bile olay olmuştu. Bir de gizemli bir hastanın refakatçisi olduğu ortaya çıkarsa basın benim peşime düşerdi. Karun Bey'in imajını sarsacak bir skandalla gündeme gelmeyi istemiyorum.

Her gün beni görmeye gelecek umuduyla uyanmak, günün sonunda hayal kırıklığına dönüşüyordu. Dayım benim için hiç gelmeyecekti...

Pencereden dışarıyı izlemeye son verip odamı bulmaya karar verdim. Evet, son on dakikadır hangi odada kaldığımı düşünüp duruyorum. En azından bu sefer adımları veya kim olduğumu unutmadım.

Başımı çevirip bileğimdeki bilekliğe bakıp gülümsedim. Sağ bileğimdeki bileklikte Melek Yitik yazıyordu, sol bileğimdeki bileklikte ise amcamın

numarası yazılıydı. Gurur amca benim için işleri kolaylaştıracak her şeyi düşünüyordu. Sanılanın aksine o gerçekten iyi biriydi. Hatta benim için silahlardan ve intikamından bile vazgeçmişti. Herkes Gurur Kalender yarım bıraktığı işini tamamlamak için Türkiye'ye döndü sanıyordu. Oysa ki Gurur amca ben istediğim için dönmüştü. Alacağı tüm intikamları şu an için rafa kaldırmıştı çünkü önceliği bana vermişti.

Küçük adımlarla yürürken yolumu bulmaya çalışıyordum. Yine unutmuştum hangi odada kaldığımı veya nerede olmam gerektiğini. Kaybolmuştum. Bir kez daha yolunu bulamayan yitik birine dönüşmüştüm. Melek Yitik olmak böyle bir şey miydi? Her anlamda kaybolmak mıydı?

İç çekerek yorgun adımlarımı yürümeye zorladım. Hastanenin koridorundaki bir bankta tek başına oturan yabancıya doğru yürüdüm. Odamı bulmam için belki o bana yardım ederdi. Kolumdaki serumun bağlı olduğu aparatı kendimle çekerek ona yaklaştım. Serum aparatının tekerleri koridorda duyulan tek sestti. Ona yaklaşıp tam karşısında durduğumda beyaz gömleğindeki kanları yeni fark ediyordum.

Bir kazadan çok bir kavgadan çıkmış gibiydi. Kravatı açıktı, tıpkı bir atkı gibi gevşekçe boynunun iki yanında sarkıyordu. Bacakları hafif aralıklı oturuyordu ve dizindeki sağ elinin parmak boğumları tahriş olmuştu. Gurur amca çok fazla yumruk atınca eli bu hâle gelirdi. Bu yabancının da elinde benzer hasarlar vardı.

Başını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı ama uyuduğunu sanmıyorum. Daha çok düşünce seline kapılmış gibiydi. "Merhaba," dedim kısık bir sesle. Eğer uyuyorsa onu uyandırmak istemiyorum.

Kirpikleri titreşip gözlerini açtığında kahverengi gözleriyle karşılaştım. Gözlerindeki kızarıklığı görünce ağladığını, hem de çok ağladığını anladım. Şu anda ağlamıyordu ama benden önce çok ağlamış olmalı ki akıttığı gözyaşların izi hâlâ gözlerinde duruyordu. Kahveleri kafamdaki boneden biraz oyalandı. Peruğu çıkardığım için saçsız başım görünmesin diye çiçekli bir bone takmıştım. Gözleri hastalıktan sararmış yüzüme, üzerimdeki hasta önlüğüne ve ayağımdaki terliklere kaydı. Son olarak koluma takılı olan ve yan tarafımda tuttuğum serum aparatına baktı. Hasta olduğum çok açıktı.

İç çekerek, "Ne istiyorsun çocuk?" dediğinde suratım asıldı. Oysa ki yirmi yaşındayım. Sahip olduğum hastalıklar yüzünden vücudum yeteri kadar gelişmediği için herkes beni çocuk sanıyordu.

Yanındaki boş yeri işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

Yalnız kalmak istiyor olmalı ki, "Hayır," dedi ilgisiz bir sesle.

"Ama çok uzun süre ayakta kalmamam gerekiyor."

Sert bir nefesten sonra, "Otur!" dedi kabaca. Benden rahatsız olmuş gibi ayağa kalkıp asansöre doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçerken burnuma gelen bu çilek kokusu da neyin nesiydi? Sanki çilek kokuyordu.

"Pardon," diyerek arkasında seslendim. "Sizi rahatsız etmemin bir nedeni vardı."

Durdu ve bana doğru dönerek bezgin gözlerle, "Ne istiyorsun?" dedi.

"Şey ben odamı bulamıyorum." Bu benim suçummuş gibi utanmaya başladım. "Bazen yön duygumu tamamen yitirdiğim oluyor. Odam hangi katta ve kaç numara hatırlamıyorum." Başımı eğip ona titreyen bacaklarımı gösterdim. "Ve ben çok yoruldum daha fazla ayakta duramam."

Serum askısını sıkıca tutarak ayakta durmaya çalıştığımı gördü. "Buradaki doktorlara odanı sordun mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü odamı kendim bulmak istiyorum," dedim.

İlgisiz bir sesle, "O zaman bul," dedi.

"Ama bulamıyorum."

"Bulamıyorsan doktorlara sor."

"Kendim bulmak istiyorum dedim ya."

Sabrı tükenmiş gibi kaşlarını hafifçe çattı. "Kendin bul o vakit!"

"Ölümcül bir vakayım lütfen biraz anlayışlı olur musunuz?" Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. "Doktorların müdahalesi olmadan kendi başıma bir şeyleri başarmak istiyorum ama küçük bir yardım da almalıyım."

Hasta insanlardan hoşlanmayan bu kaba adamın yüzüne bakıp dudaklarımı büktüm. "Odamı bulmama yardım eder misiniz?"

Bir an önce benden kurtulmak ister gibi, "Hayır," diyerek benden uzaklaştı. "Aptallığı bırak ve doktorlara sor," dedikten sonra bana sırtını dönüp asansöre doğru yürüdü.

Ne kaba bir adam!

Kendimi zorlayıp adımlarımı hızlandırdım. Asansöre bindiğinde kapılar kapanmadan önce kendimi içeri atmayı başardım. Peşinden geldiğim için bana dik dik bakınca elimi kaldırıp ona bileğimi gösterdim. "O zaman bu numarayı arayın lütfen," dedim. Bileğimdeki altın bileklikte Gurur amcanın numarası yazıyordu.

Kanserin ele geçirdiği beynim her şeyi unutmama neden olduğu için böyle bir önlem almıştık. Bazen kim olduğumu hatta amcamı bile unuttuğum oluyordu. Öyle anlarda beni bulan insanlar bileğimdeki numarayı arayıp amcama ulaşıyordu. Yaşadığım geçici hafıza kayıpları neyse ki çok uzun sürmüyordu.

Sanki uzun bir hayatım varmış gibi bana öldürecekmiş gibi bakıyordu ama acıyarak değil. Herkes hastalığımдан dolayı bana acıyıp merhamet duyarken onun bakışları çok farklıydı. Karşısında normal biri varmış gibi davranıyordu. İtiraf ediyorum sinirli de olsa bana böyle davranması hoşuma gitti çünkü normal biriymişim gibi hissettiriyordu. Yıllardır kendimi herkes gibi hiç hissetmedim. Bu çilek kokulu kaba adamın bakışları iyi hissettiriyordu çünkü acıyarak bakmıyordu.

Bileğimdeki numarayı işaret ettim. "Onu arar mısınız?"

Üst katın düğmesine basarken, "Şarjı olmadığı için telefonum kapandı," dediğinde sesi bezmiş gibi çıkıyordu. "Yukarı çıktığımızda seni bir doktora teslim edip işime bakacağım." O öyle sanıyordu. Doktorlara sormadan odamı bulmaya kararlıyım.

Kapılar kapandı. Benden en uzak köşede durup yukarı çıkmayı bekleyince, "Bulaşıcı değil," dedim.

Sabırsız bir şekilde asansörün kapısına bakarken başını bana doğru çevirdi. "Neyden bahsediyorsun?" Neden bu kadar sinirliydi?

"Hastalığım bulaşıcı değil," diyerek bulunduğu yeri işaret ettim. "O kadar uzakta durmanıza gerek yok."

"Dibine kadar gireyim mi istiyorsun?"

"Şey hayır ama-"

"Sessiz ol çocuk," diyerek bana kızınca kaşlarımı çattım. Kimin yeğenini terslediğinden haberi bile yok!

Sessizlik içinde yukarı çıktık. Asansörün kapısı açılınca karşımda bulduğum kalabalık beni afallattı. İçlerinde gördüğüm biri ise kelimenin tam anlamıyla beni bozguna uğratmıştı. Dayım buradaydı.

Onu burada, benim kaldığım bir hastanede görünce önce içimde bir mutluluk dalgası oluştu. Bir saniyeliğine benim için burada olduğunu düşünmek bile beni ne çok mutlu etmişti. Bir saman alevine benzeyen mutluluğumun ömrü sadece birkaç saniyeydi. İçimde tomurcuklanan çiçek henüz açmadan kurudu çünkü gerçekler dayımın hemen yanında duruyordu. Duha Bey için buraya gelmişti, değil mi? En bilindik düşmanı için bile hastaneye gelen Karun Kalender, bir tek yeğeni için buraya gelmemiştir. Oysa ki onun yolunu benden daha çok bekleyen kimseler olamazdı.

Gözlerim dayımın mavileriyle buluştuğunda gözlerindeki endişeyi gördüm. Kim olduğumu açıklayacağım diye endişeleniyordu. Bunu yapmak yerine asansörün rastgele bir düğmesine bastım. Benden yana korktuğu hiçbir skandalı ona yaşatmayacağım. O benden nefret ediyor olabilir, ölmemi

istiyor da olabilir ama ben onu seviyorum. Nefretine rağmen ona zarar verecek hiçbir şey yapmam. İnsan sevdiğine kıyabilir mi?

Kapılar kapanınca gözlerimde biriken yaşlar birbiri ardına aktı. Kolumdaki serumu çıkartıp sırtımı asansörün duvarına yasladım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Suçlarcasınaydı bakışları, doğduğum için suçlar gibiydi beni. Oysa ki ben istememiştim doğmayı. Ne annemi ne de babamı ben seçmemiştim.

"O da tıpkı babası gibi," diye fısıldadım. İkisi de ölmemi istiyordu.

Benim için ölüm çok yakındaydı, yaşam ise imkânsızdı. Bir ilik bulunsa bile yine de yaşamam mümkün değildi. Beynimde eşine nadiren rastladığımız kötü huylu bir kitle vardı, yani kanserim. Daha önce üç kez ameliyat olmuşum fakat her ameliyat sonrası kitlenin büyüme oranının daha da arttığı tespit edildi. Neşter değdikçe kafamdaki kitle tıpkı bir hücre gibi bölünüp beynimin farklı yerlerini istila ediyordu. Tıpkı bir sarmaşık gibi beynimdeki tüm sinirlere sızmış durumdaydı. Bu kanser türü yumurtlama döneminde olan bir parazit gibi bölünüp çoğalıyordu. Sıradan bir tümör değildi.

Sadece Lösemi değilim ki küçük de olsa bir yaşama umudum olsun.

Kapılar açılınca gözyaşlarımı hızlıca silerek asansörden indim. Etrafıma bakıp odama dair tanıdık bir şeyler aradım. Gurur amca her an hastaneye dönebilirdi. O gelmeden önce odama dönmeliyim. Burada olsaydı asla beni yalnız bırakmazdı ama gelen bir telefonla çok acil dışarı çıkmak zorunda kalmıştı. Sadece bu sebeple odama dönmek istemiyorum çünkü bacaklarımdaki güç gittikçe azalıyordu. Her geçen saniye gücüm biraz daha düşüyordu. Odama gidip dinlenmeliyim.

Kendi çabalarımınla odamı bulamayacağımı anlayınca doktorlara sormaya karar verdim. Resepsiyonun yanında duran doktora doğru bir adım atmıştım ki biri arkadan kolumu tuttu. Başımı çevirip omzumun üzerinden beni durduran kişiye bakınca, siyah takım elbiseli bir adam gördüm. Kolumu çekerek ona doğru döndüm. "Ne istiyorsunuz?" Ceketinin yakasında siyah kurdele taşıyan bu adamı tanımıyorum.

Orta yaşlardaki adam, "Sen Melek'sin değil mi?" diyerek bana gülümsedi. "Korkmana gerek yok beni Gurur gönderdi." Amcam mı?

"Neden?" Amcam korumalarını asla hastaneye sokmazdı çünkü dikkat çekmek istemezdi. Herkesin sıradan bir hasta olduğumu düşünmesini isterdi.

"Ona sor," dedi. "Dışarıda seni bekliyor. Arka kapıda," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Basın n kapıda toplandığı için seni hastanenin arka kapısında bekliyor."

"Ama bu çok mantıksız." Bazı şeyler aklıma pek yatmadı. "Basından kaçtığı için arka kapıdaysa, neden o kapıdan içeri girip benim için gelmedi?"

"Herkes buraya akın ederken hastanenin içinde seninle görülmeyi göze alamazdı." Sık sık etrafını kontrol edip duruyordu. Acelesi varmış gibi kolumu tekrar tuttu. "Arabanın içinde seni bekliyor, gitmeliyiz."

Kolumu tekrar çekmeye çalıştım. "Onu ara, seni gönderdiğini teyit etsin öyle gidelim." Amcam onun dışında kimseye gvenmemem gerektiğini sık sık söylerdi.

Birileri onu görecekmiş gibi tedirginlik içinde bir kez daha etrafını kontrol etti. "Numarası bende yok."

"Neden yok? Ona alışmıyor musun?"

"Yeni işe başladım." Kolumu hafifçe sıktı. "Artık gitmeliyiz."

"Hayır." Kolumu çekmeye çalıştım. "Bırak beni seninle gelmiyorum," dedim ama kolumu bırakmadı.

Tam beni avutmak için yeni bir şey daha söyleyecekti ki, "Kızı duydu," diyen ilek kokulu adamın sesini duydum. "Seninle gelmeyecek!"

Başımı çevirince merdivenin başında durduğunu gördüm. Kahverengi gözleri kolumu sahiplenircesine tutan elde oyalanıyordu. Ellerini rahat bir

şekilde pantolonun cebine koymuş, gözlerini kolumdaki ele dikmişti. Benim için mi gelmişti?

Orada dikilmeyi bırakıp bize doğru yürüdü. Hareketleri o kadar rahat ve kendinden emindi ki ona hayran olmamak elde değildi. Yanımıza gelip durduğunda ellerini pantolonun cebinden çıkardı. Kolumu sıkan eli ona işaret ettim. "Bırakmıyor," diye sızlandığımda, "Hallederiz," dedi ve kolumdaki eli bileğinden yakaladı. Adamın bileğini kırmak ister gibi sıkarken sertçe kolumdan çekti.

Adam sürpriz ziyaretçinin varlığıyla kaşlarını çatarak, "Bu senin meselen değil," diyerek onu uyardı. "Başına bela almak istemiyorsan bas git!"

Onu tehdit eder gibi konuştu fakat çilek kokulu adam onu dinlemek yerine bana bakıyordu. Adamın az önce tuttuğu kolumu işaret etti. "Acıttı mı?"

Hızlıca başımı salladım. "Acıttı."

Bunu duymayı bekliyormuş gibi iki adımda aramıza girdi ve beni arkasına aldı. Adamın karşısında durup, "Artık benim meselem çünkü acıtmışsın!" dedi ve yumruğunu onun suratına geçirdi.

Tek bir yumrukla yere serdiği adamın üzerine yürüdü. Adam hemen belindeki silaha davrandı fakat ona izin vermedi. Daha o silahını çıkarmadan yüzüne attığı tekmeyle onu sırtüstü yere düşürdü. Adamın saçlarına kavrayıp başını sertçe kaldırdı. "Kendi iyiliğin için bas git buradan yoksa sıradaki hareketim beynini dağıtmak olacak!" Adamın kafasını savururcasına yere bırakıp doğruldu.

Kahverengi gözleri onun yakasındaki kurdeleden oyalanınca dudakları kıvrıldı. "Seni gönderenlere benden selam söylemeyi de unutma."

Burnu kanayan adam bir hışımla yerden kalktı. Ona saldırmayı istedi fakat koridorda beliren polisleri görünce, "Bu yanına kalmayacak!" dedi. Bize sırtını dönüp hemen buradan uzaklaştı. Polislerden kaçıyordu.

Çilek kokulu adam onun son sözlerine göz devirerek bana baktı. "Tarikat neden senin peşinde?"

"Tarikat mı? O da nedir?" Hiçbir şey anlamadım.

"Büyük bir terör örgütü olan Azap Tarikatı neden senin peşinde?" diyerek sorusunu yeniledi. Bakışlarımda hiçbir şey bilmediğimi anlamış olacak ki, "Neyden bahsettiğim hakkında bir fikrin yok, değil mi?" dedi düşünceli bir sesle. "O itler senden ne istiyor olabilir?" Son soruyu bana sormamış gibiydi. Kendi kendine cevapları bulmaya çalıştığını görebiliyorum.

Tam bir şey daha söyleyecekti ki daha o konuşmadan, "Benim için mi geldiniz?" dedim heyecanlı bir sesle.

Heyecanım karşısında basitçe omuz silkti. "Şu odanı bulalım artık." Benim için gelmişti!

"Tanışalım mı?" Gülümseyerek ona elimi uzattım. "Melek Yitik."

Kısık bir sesle, "Neden bu kadar mutlu oldu," diye homurdanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Kadem Aktan," diyerek avucunun içinde kaybolan elimi hafifçe sıktı.

Elini çektikten sonra, "Odanı hatırladın mı?" diye sorunca bakışlarımı kaçırıp, "Hayır," dedim. Hatırlamıştım.

"Hatırlamışsın."

"Hayır dedim ya."

"Gözlerini kaçırıyorsun ufaklık. Yalan söylediğin çok belli."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Yirmi yaşımdayım."

"Güzel bir yaş," dedikten sonra koridoru işaret etti. "Şimdi doğrudan odana gidiyorsun."

"Ya yine unutursam?"

"Unutmadan önce odana gidersen öyle bir sorunumuz kalmaz."

"Odama kadar bana eşlik eder misiniz?"

"Hayır."

Hiç kıpırdamadan somurtmaya başladım. Asık suratımı görünce bıkkın bir ifadeyle, "Senin sorunun ne?" dedi ters bir sesle. "Odanı hatırlamışken git işte. Neden yanında biri olsun istiyorsun?"

Dayanamayıp, "Çünkü yanımda olan kimse yok," dedim sitemli bir sesle. "Hiç arkadaşım yok burada. Konuştuğum tek insanlar doktor ve hemşireler. Tüm hayatım hastane köşelerinde geçtiği için hiç arkadaşım olmadı. Sadece amcam var hepsi bu." Koridoru işaret ettim. "O kadar zavallı bir durumdayım ki henüz yeni tanıştığım birinin bana eşlik etmesini istiyorum."

Kendimi toparlayıp, "Neyse sorun değil," dedim hızlıca. "Yardımlarınız için teşekkür ederim."

Daha fazla acınası duruma düşmemek için hemen ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan derin bir nefes alıp, "İçimden bir ses tam bu noktada bırakmadığım için çok pişman olacağımı söylüyor!" dediğinde küfreder gibiydi. Hemen sonrasında, "Bekle!" diyen sinirli sesini duydum. "Odana girdiğinden emin olacağım!"

Keşke tam bu noktada bıraksaydı. O da ben de...

Şu an için hiçbir şey bilmiyorduk ama zaman onu haklı çıkardığında bazı şeyler için çok geç kalmış olacaktık.

Yanıma geldiğinde birlikte yürümeye başladık. "Hangi odada kalıyorsun?" diye sordu. "Tekrar unutma ihtimalini göz ardı edemem."

"104 numaralı oda."

Başını sallayarak elini pantolonun cebine koydu. Cebinde hışırtılar gelirken çilekli bir şeker çıkardı. Şekerin ambalajını açıp ağzına attı. Ona doğru elimi uzatıp avucumu açtım. "Ne?" dediğinde, "Bana da ver," diyerek cebini işaret ettim. "Benim için de bir tane var mı?"

Şaşırdı. "Şeker sever misin?" Sevemem çünkü vücudumdaki şeker seviyesi yüksek olmamalıydı.

"Bilmem," diyerek ona karşı dürüst oldum. "Tadı güzelse belki severim. Tadı pamuk şekerine benziyor mu? Daha önce amcamdan gizli bir kez pamuk şekeri yemiştım. Tadı çok güzeldi ama beni hasta etmişti," dediğimde yutkundu. "Daha önce hiç şeker türü bir şey yemedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ne zaman yemeye kalkışsam beni hasta ediyorlar. Doktorlar vücudumdaki şeker oranını ilaçlarla dengeliyor." Havada olan elimi gösterdim. "Bana da ver tadı nasıl bilmek istiyorum. Güzel mi?"

Ağızındaki şekeri çıkartıp yanından geçtiğimiz çöp kutusuna attı. "Tadı berbat," dedi yüzünü buruşturarak. "Yürü hadi."

"Madem berbat neden cebinde taşıyorsun?"

"Öylesine."

"Bana zarar verdiği için berbat demiyorsun öyle mi?"

"Neden bunu yapayım ki? Seni tanımıyorum," dedi. "Sana ne olacağı neden umurumda olsun ki?"

Son sözleri yüzünden somurtarak önüme döndüm. Başımı eğdim ve ayaklarıma bakarak yürümeye başladım. "O ne çocuk gibi." Güldü. "Surat asmayı bırakıp kaldır şu başını."

"Canım somurtmak istiyor."

"Benim de canım aralıksız bir şeyleri yumruklamak istiyor." Ensemi tutarak başımı kaldırdı. "Ama bunu yapmak için önce senden kurtulmalıyım."

Ensemdeki eline vurarak ondan uzaklaştım. Aramıza belli bir mesafe koyup ondan uzak bir şekilde yürümeye başladım. "Kendim giderim geri dönüp bir şeyleri yumrukla!"

Ona bakmıyordum ama gülüşünü duydum. "Küstün mü, ufaklık?"

"Bana bir daha ufaklık derssen-"

"Ne yaparsın? Yere oturup ağlar mısın?"

Anlamaz gözlerle ona baktım. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Bir şey hatırlamış gibi yüzünde içten bir gülümseme oluştu. "Bige böyle yapar."

"Karun Bey'in eşinden mi bahsediyorsun?"

Başını salladıktan sonra aramıza koyduğum mesafeyi kapattı. Yine yanımda yürüyordu. "Onları tanıyor musun?"

Yalan söylediğimi anlamasın diye bakışlarımı kaçırmak yerine gözlerine baktım. "Hayır, tanımıyorum. Televizyonda gördüğüm kadarıyla biliyorum."

"Onlar seni tanıyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Çok garip," dediğinde kahveleri şüpheli bakıyordu. "Karun ve Bige seni görünce çok gerildi. Duha abi de, '*Bu o garson değil mi?*' diye bir şeyler söyledi ama peşinden gelmek için yanlarında fazla kalmadım. Bu yüzden neyden bahsettiğini anlamadım." Gözlerini kısarak bana baktı. "Duha abi seni nereden tanıyor?"

"Bilmem." Kafamı işaret ettim. "Hatırlamıyorum. Sık sık bir şeyleri unuturum," diyerek bir kez daha yalan söyledim. "Sen onları nereden tanıyorsun?" Ona ne zaman sen demeye başladığımı bile bilmiyorum.

"Bige çocukluk arkadaşım. Duha Tunus ise benim abim sayılır," diyerek iç çekti. Demek ki bu yüzden üzgündü çünkü Duha Bey hastaydı. Bu nedenle onu bulduğumda gözleri kırmızıydı, onun için ağlamıştı.

Onu teselli edip acısını yatıştırmak istedim. "Eminim ki onun için bir kalp bulunur."

Yürümeyi bırakıp elini tuttum. Elini sol göğsümün üzerine bastırduğmda ne yapmaya çalıştığımı sorguluyordu. "Vücudumda hastalığın uğramadığı tek şey kalbim." Onu mutlu etmek istercesine gülümsedim. "Eğer istersen test yaptırabilirim. Kalbim ona uyarsa onun bağışçısı olabilirim. Nasıl olsa kalbime yakında ihtiyacım olmayacak," dediğimde kaskatı kesildi. Kalbime bastırduğım eli gerildi ve o, kalakaldı.

Rengi atarken dumura uğramış gibi bana bakıyordu. Öylesine şoke olmuştu ki ne bakışlarını çekebiliyordu ne de elini. Boğazı kurumuş gibi birkaç kez yutkunup konuşmak için kendini zorladı. "Adının hakkını bu kadar verme," dediğinde sesi pütürlüydü. "Herkes gibi biraz bencil ol çünkü bu dünya melekler için fazla kirli bir yer," diyerek elini göğsümden çekti.

"Kalbin sende kalsın çünkü ben onun için bir kalp bulacağım." Önüne döndü ve kısık bir sesle, "Gerekirse kendi kalbimi veririm ama yine de ölmesine izin vermem," diye fısıldadı. Kalbi ona uymazsa hiçbir şey yapamazdı.

104 numaralı odanın önünde durup bana kapıyı işaret etti. "Küçük yolculuğumuzun sonuna geldik," deyince üzıldüm çünkü onunla zaman geçirmeyi sevmeye başlamıştım.

"Odamı görmek ister misin?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

Yalvaran gözlerle ona bakıp ısrarımı sürdürdüm. "Sadece birkaç dakika."

Kabul etmedi. "Duha abi ve diğerleri beni dışarıda bekliyor olmalı."

"Birkaç dakika daha bekleyebilirler."

"Hayır," diyerek benim için odanın kapısını açtı. "Geç hadi," demişti ki gözleri odaya kayınca, "Sektir," diye bir şeyler söyledi. "Bu da ne?"

Gülerek onu sırtından içeriye ittim. "Yakından gör."

Onu içeri ittiğim için bana kızmadı çünkü odada gördüğü şeylerin şaşkınlığını yaşıyordu. Odam bir hastane odasından çok ama çok farklıydı.

Yatağıma baktığında onun bakışlarını takip ettim. Yatağın etrafı tül perdelerle çevriliydi, sanki bir prensesin yatağıymış gibi görünüyordu. Yatağın hemen yanında bulunan serum aparatına taktığım kocaman, pembe kurdeleye baktı. Daha sonra gözleri odadaki monitörlerin üzerinde duran peluş oyuncaklara kaydı. Monitörlerin kenarına kalpli ve çiçekli çıkartmalar yapıştırmıştım. Her birine tek tek baktı.

"Bunlar da neyin nesi?" derken kelimenin tam anlamıyla afallamıştı.

Yatağın bulunduğu duvardaki tek boynuzlu at posterinde gözleri oyalandı. Güldü. "Bu atların gerçek olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"Yeterince inanırsan her şey mümkün," dediğimde sesimde umut vardı.

Duvarda sadece bir poster olmadığı için diğerlerine de baktı. Duvarın kalanında BTS üyelerine ait birçok poster daha vardı. Her birinin kafasını pembe rujla kalp içine almıştım ve yüzlerine birçok öpücük kondurmuştum. Pembe rujun bıraktığı dudak izlerine baktı. "Bu ne?"

"Onlara âşığım."

"Hepsine birden mi?"

Gözlerimden kalpler çıkartırken başımı salladım. "Hepsine birden."

BTS tutkum azımsanmayacak kadar büyüktü. Amcam beni onların konserine götürmüştü. En önlerde dinlemiştim şarkılarını. Hatta sahneye çıkıp onlarla dans bile etmiştim. Amcam kuliste benim için bir görüşme ayarladığı için her biriyle tanışmıştım. Ben mutlu olayım diye amcamın benim için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Kadem odamın içinde gezinerek etrafına bakmaya başladı. Kalp şeklindeki cam masaya, masanın etrafında duran yamalı, renkli koltukları izledi. Beyaz tül perdeye yapıştırdığım onlarca renkli kelebeklere bile baktı. Kâğıttan yaptığım kelebeklerin her birini özenle perdeye yapıştırmıştım. Odanın camında bile birçok çıkartma vardı. Tek boynuzlu atlardan oluşan veya gökkuşağı şeklinde birçok çıkartma.

Tavanı işaret ettiğimde başını kaldırdı. Gördükleri karşısında gülüşü büyüdü. Samanyolunu andıran mavi ve ışıltılı tavanı görmeyi beklemiyordu. Gezegenlerin yan yana dizilişini izledi. Odamda en çok sevdiğim şey tavandı çünkü amcam benim için özel yaptırmıştı. Fosforlu boya kullanıldığı için gece ışığı kapattığımda tavandaki her bir detay ışıldıyordu. Tavanın her yerinde altın zincirler sarkıyordu ve zincirlerin ucunda kristalden yıldızlar vardı. "Yıldızları amcamla astık," diyerek gülümsedim. "Çok güzeller değil mi?"

Çok sık seyahat ettiğimiz için gittiğimiz her yerde arkamızda buna benzer bir oda bırakıyorduk. Hayatım hastanelerde geçtiği için canım çok sıkılıyordu bu yüzden her defasında odamla meşgul oluyordum. Amcam otuz yaşında olmasına rağmen benimle çocuklaşıp tüm bu şeyleri benimle yapıyordu. Bunlarla uğraşmak ikimize de ölümü unutturuyordu. Hastane yönetimi odayı değiştirmemize karışmıyordu çünkü bunun için amcam hastaneye yüklü miktarlarda bağış yapıyordu.

Kadem etkilenmiş gibi başını sallayarak, "Çok güzel olmuş," dedi. "Artık gitmeliyim." Sürekli gitmeyi istiyordu.

"Bir dakika." Karşısında durdum. "Önce beni yukarı kaldır."

"Neden?"

"Hadi yap şunu."

Sebebini merak etse de sorgulamayı bırakıp belimi tuttu. Üflesen uçacak kadar zayıf olduğum için hiç zorlanmadan beni yukarı kaldırdı. Tavanda sarkan yıldızlar kafama değerken elimi uzattım. Ağaçtan meyve koparır gibi bir tane yıldızı zincirinden çıkardım. Ellerimi onun omuzlarına koydum. "İndir beni," dedim.

Beni indirirken göğüslerim onun göğüs kafesine sürtündüğü için ikimiz de gerildik. Bir an önce temasımıza son vermek için beni aceleyle yere indirdi. Neden panikledim bilmiyorum ama aramıza mesame koymak için hemen geriye çekildim. Fakat ayaklarım birbirine dolaştığı için arkaya doğru tökezledim. "Dikkat et!" Düşmemi engellemek için kolumu tutarak beni

kendisine doğru çekince kendimi onun göğsünde buldum. Olamaz. Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Güm güm diye sesler çıkartıyordu.

Onun göğsündeyken başımı kaldırıp yüzüne baktığımda yutkundum. Nedendir bilmiyorum ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi hemen benden uzaklaştı. Kaçarcasına hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Aceleyle yolunu kestim. "Al." Elimdeki kristal yıldızı ona uzattım.

Avucumun içini dolduran yıldızla baktı. "Bu ne?"

"Yıldız."

Bezmiş bir ifadeyle göz devirdi. "O kadarını anlıyorum ama neden bana veriyorsun?"

"Benimle ilgilendiğin için küçük bir hediye," diyerek ona gülümsedim. "Yıldızlar kaydığında insanlar gerçekleşsin diye dilek tutarlar. Senin için kendi gökyüzümden bir yıldız kopardım. Bir dilek dilersen belki gerçekleşir."

Onu almadı. "Böyle şeylere inanmam."

Suratım asıldı. "Ama senin için kopardım."

Asılan suratımı görünce sert bir nefes aldı. "Tamam!" dediğinde bir an önce buradan çıkmak ister gibiydi. "Ver şunu." Yıldızı aldı.

Kapıyı açtığında dışarı çıkmak yerine durdu ama bana doğru dönmedi. "Bir dahaki sefere tanımadığın insanlarla konuşma veya onları odana getirme," diyerek sıkıntılı bir sesle beni uyardı. "Gerçek hayat odandaki küçük dünyana benzemeyecek kadar karanlık. Gökyüzündeki yıldızları bir tek kendi dileklerin için kopar," dedikten sonra gitti. Eğer biraz daha kalsaydı ona hiç dileğim olmadığını söyleyebilirdim.

Dilekler bu dünyada beklentileri olan insanlar içindi.

Oysa ki ben sıfır beklentiyle doğmuştum .

Ve bir bölümün daha sonuna geldik. Bu bölümün küçük bir kısmında Melek'e de yer verdim. O da bir Kalender olduğu için biraz onu da tanıyalım istedim.

Ne yazık ki bir kez daha Melek ve Karun'un karşılaşması onun için büyük bir hüsrarla sonuçlandı. Sizce Karun'un yeğenine karşı olan bu soğuk tutumu son bulur mu?

Peki, Melek ve Kadem'in karşılaşması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Melek farkında değil ama Kadem onun peşinden gelmeseydi hayatı tehlikeye girmiş olabilirdi. Anlaşılan tarikatın Melek'ten haberleri vardı.

Bu bölümde aynı zamanda Karun ve Duha'nın Bige'ye karşı birlik olmasını okuduk. Bige'yi yüklü bir hesapla zorlamaya kararlılar . Bakalım yemekte neler olacak?

Karun, Bige ondan bir şeyler istesin, onun parasını dilediğince harcasın istiyor. Her konuda Karun'a ters olan Bige ise tam tersi şeyleri istiyor. Bakalım aralarındaki bu küçük sürtüşmeyi halledebilecekler mi?

Bu bölüm biraz olaysız geçti çünkü bir gün öncesinde büyük bir çatışmadan çıkmışlardı. Bu bölüm onların biraz nefes aldığı

bölümlerden biriydi.

**Yeni bölümden görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun
canlarım.❤️**

(33) Erkek Dayanışması.

"Ben hep savaşırdım. Dünyayla, kâbuslarımla ve geçmişimle. Hepsi de can yakar lakin beni yıldırılmaz. Ben her şeyle ve herkesle savaşırım ama bir tek sana teslim olurum."

Bige.

Karun ile evlenmeden önce sık sık magazin haberlerinde duyduğum bir restorandaydık. Uçuk fiyatlarıyla gündeme gelen bir yerdeydim. İnsanların sırf burada görülmek için birkaç aylık birikimini hatta daha fazlasını masaya bıraktığı ünlü bir yerdi. Küçük bir fotoğraf çekip sosyal medyada paylaşmak için kendilerini aç bıraktıkları bir yere gelmiştik. Bu tür yerler Karun gibi adamların uğrak yeriymiş çünkü onlar için menüdeki yemeklerin fiyatı sorun değildi. Benim gibiler için boyumuzu aşan bir yerdi. Aylık gelirim bir milyon olmasına rağmen ben bile böyle abartılı yerlerde yemek yemeyi tercih etmezdim. Enayi değilim sonuçta.

Evet, takıldığım ortamlar ve yemek yediğim restoranlar da lükstü ama bu kadar abartılı değildi. Karun ve Duha beni İstanbul'un en nezih mekânlarından birine getirerek işimi iyice zorlaştırdılar. Üstelik mekân kapattılar ve tüm masaları kendi adamlarıyla doldurdular. Bu adilikti!

Bu hesabı ödemem mümkün değil!

Bizim masada sadece Karun, Duha, Kadem, Kenan ve Elay vardı fakat hepsi dersine önceden çalışmış gibi tüm menüyü istediler! Altı kişilik masada en az yirmi kişilik yemek olduğu için masa tıklım, tıklım doluydu! Buraya geldiğimizden beri etrafımdaki masaları röntgenliyordum. Korumalar bile menüde ne var ne yok sipariş etmişti! Garsonlar her masanın yanına tüm rafları dolu servis arabalarıyla gelip gidiyordu. Karun sırf bana bir ders vermek için bir ev parasını buraya harcayacaktı! Bu delilik hatta savurganlıktı.

Keyifsiz bir şekilde karidesli salatamı yiyip duruyordum. Onların aksine işimi biraz kolaylaştırmak için kendime sadece salata sipariş etmiştim. Menüdeki en ucuz şey buydu. Daha doğrusu diğer şeylere göre bunun fiyatı daha düşüktü ama bir salataya göre aslında oldukça pahalıydı. Bir salata nasıl 500 dolar olabilir ki? Neredeyse on bin Türk parasına tekabül ediyordu. Salatanın içindeki karidesleri altın denizinde mi yüzdürdüler? Bunlar inci yiyip pırlanta mı, sıçtı? Alt tarafı bir karides be!

Üstelik menüdeki en ucuz şey buydu, diğer şeylerin fiyatına değinmek bile istemiyorum. Ve bu adamlar tüm menüyü sipariş ettiler hem de hepsi yaptı bunu! Büyük enayiyiz bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Fırsatını bulunca bari bende burada bir selfie çekip paylaşayım. Biraz takipçi kasmak belki ödeyeceğim paraya değer. Moralim o kadar bozuk ki kendimi teselli ettiğim şeylere bak!

"Tabağındaki karidesi neden hunharca bıçaklıyorsun?" Kenan elimdeki bıçak olmadığını fark edince, "Pardon," diyerek güldü. "Çatallıyorsun diyecektim." Belki de yemeye korkuyordumdur sonuçta 500 dolarlık kıymetli bir karidesti.

Çatalı delik deşik ettiğim karideslerden birine batırıp yedim. O kadar parayı vereceksem yiyeyim bari. Neyle ödeyeceksem param bile yoktu. Kendimi fakir hissediyorum. Kendimi daha önce hiç fakir hissetmemiştim. Yeniliklere açığım ama yoksulluğa hayır.

Benim dışımda herkes kıtlıktan çıkmış gibi iştahlı bir şekilde yemeğini yiyordu. Başımı çevirip yan masamızda duran hainlere baktım. "Afiyet olsun, Furkan. Nasıl? Yemekler iyi mi?"

"Çok iyi, Bige Hanım," dedi yüzsüz herif. Sırtarak masadaki yemekleri gösterdi. "Sizin ödeyeceğinizi duyunca tüm menüyü istedim."

"Çıkışa gel, Furkan!"

"Anlamadım efendim?"

"Ayağının nasıl olduğuna bakacaktım." Dirseklerimi masaya bastırıp ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Vurulduğundan beri kendime geledim." Sırıttım. "Belki öpersem acısı geçer."

Karun'un delici mavileri o kadar hızlı Furkan'ı buldu ki Furkan korkudan, "Abi daha yeni hastaneden çıktım," dedi titreyerek. "İyileşeyim öyle vur." Hemen sonrasında kızar gibi bana baktı. "Bige Hanım canıma kastınız mı var? Burada yemek yiyen sadece ben değilim."

"Nedim ve Celil'i göremiyorum." Ellerimi çenemden çekip, "Yemekten sonra dans edelim mi?" dediğimde Karun'un gözleri seğirirken Furkan, "Ben doydu," deyip hemen ayağa kalktı. Benim adamımsa bana karşı olan bir komplonun içinde yer alamaz.

"Otur yerine," diye homurdandım. "Yemeğini ye öyle git." Zaten sipariş etmişti yani yese de yemese de o yemekler de bana girecekti.

Karun'un gazap dolu bakışları onun üzerinde oyalandıkça Furkan daha çok kaçmak istiyordu. Sırf Karun'un bakışlarından kurtulmak için masasındaki çocuklardan biriyle yer değiştirdi. Bize sırtı dönük bir şekilde oturunca güldüm. Şapşal.

Önüme döndüğümde gözlerim Kadem'i buldu. Benden sonra somurtan tek kişi Kadem'di. Duha'nın hasta olduğunu öğrendiğinden beri keyifsizdi. Bir sepet çilek istediği için gerçekten de bir sepet çilek getirmişlerdi. Kadem depresyona girmiş gibi habire çilekleri yiyip duruyordu. Başka hiçbir şey yemiyordu. Duha onun somurtan hâlini görünce tüm keyfi kaçtı. "Oğlum yapma şöyle. Dünya'da hasta olan bir benmişim gibi davranıyorsun."

Çileklerini yerken, "Sektğim dünyası veya içindeki hastalardan bana ne!" dedi sinirli bir sesle. "Benim sorunum hasta olman ve bunu uzun zamandır benden saklaman!"

Duha masadaki insanlara kısaca göz gezdirip, "Bunu evde konuşalım," dedi. "Yalnız kaldığımızda."

"Gerek yok!" diyerek yönünü başka tarafa çevirdi. "Daha önce anlatmadıysan şimdi de konuşma benimle," dediğinde en az benim kadar

biraz çocuk kaldığını anlayıp iç çektim. Biz onunla sanki hiç büyümemiştik.

Yemeği ilk bitiren bendim çünkü hesap yüzünden keyifsizdim. Bu yüzden içki kadehine uzanıp brendimi yudumlarken masadakileri izliyordum. Elay sipariş ettiği balığı kılçıklarından ayırmaktan güçlük çekiyordu. Duha'nın hemen yanında oturduğu için çıkardığı çatal ve bıçak sesleri Duha'nın da dikkatini çekti. Başını çevirince Elay'ın yemeğiyle girdiği çetin savaşı görüp güldü. "Neşter kullanmaya benzemiyor, değil mi doktor?"

Elay'ın önündeki tabağı kendi önüne çekti ve onun için balık etini kılçıklarından ayırmaya başladı. Bunu yaparken tabaktaki etle meşgul olduğu için Elay'ın dudaklarında oluşan küçük tebessümü görmedi. Duha'nın onun için yaptığı bu küçük jest hoşuna gitmiş gibiydi. Balık etini kılçıklarından ayırdıktan sonra tabağı Elay'ın önüne itti. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi Elay.

"Eyvallah."

Balıktan küçük bir parça alırken, "Herkes çok sessiz, sıkıldım," diye sızlandı. "Hadi herkes en utanç verici bulduğu bir anısını anlatsın." Neden? Aptal mıyız biz? Tabii ki böyle bir şey yapmayacağız.

"Çocukken Kadem'in babasına âşıktım," dedim. Hay ben şu ağzıma! Kararlılık seviyem yerlerde.

Gerçi hiç yukarı çıktığını görmedim.

Başımı çevirince Kadem'in artık çilek yemediğini gördüm çünkü gözünü dikmiş bana bakıyordu. "Babama mı âşıktın?" dediğinde şaşkın yüzü çok komik görünüyordu.

"Evlenme teklifimi kabul etmedi." Hâlâ o olayın acısını yaşıyormuşum gibi üzgünce iç çektim. "Sanırım o yıllarda sekiz yaşındaydım. Size gelmiştik ama sen hasta olduğun için uyuyordun. Zaten hasta ziyaretine gelmiştik. Yolda bizimkilere çiçek ve çikolata aldırımıştım. Senin için istediğimi sandıkları için almışlardı," dediğimde herkes devamını merak ettiği için çıt çıkarmadan dinliyordu.

"Eee?" dedi Kadem.

"Yahu anlasana aldım ikolatamı ieğimi babanı istemeye geldim," dediğimde Karun bir kakhaha kopardı. "Hiç şaşırmadım."

Herkes gülerken Kadem duydukları karşıısında ne tepki vereceğini kestiremedi. "Kimden istedin babamı?" dediğinde yüz ifadesi görülmeye değerdi.

"Annenden."

"Annemden mi?"

Başımı salladım. "Annenden babanı kendime istediğimde kakhaha atarak bana verdi. Annen verdi ama Yusuf amca büyü gel, tekrar konuşalım dedi. Bence babamdan korktuğu için kabul etmedi."

"El kadar bir ocuk olduğun için kabul etmemiş olabilir mi?"

"O da bir ihtimal tabii."

"Benim için her gün eve geliyorsun sanıyordum meğer niyetin babamı ayartmakmış. Babama yürüdüğüne inanamıyorum!"

"Kızmayı bırakıp aşka saygı duymalısn. Herkes karşı çıkarken ben senin Perihan ile olan aşkına saygı duyuyordum. Sizi bir tek ben destekliyordum."

"Perihan kim?" diye sordu Elay.

"Kurbağa," dedi Kadem.

Kenan güldü. "Kurbağaya mı aşıktın?"

"Ne var bunda? O yaşlarda Efil dışında insan sevmiyordum." ldrecekmiş gibi ters ters bana baktı. "Aşkıma o kadar saygı duyuyordu ki Perihan'ı yedi bu yamyam!" dediğinde herkes kakhaha attı.

Gülmedim.

Kadem'de gülmüyordu.

aka yapmadığımızı anlayınca onlar da gülmeyi bıraktı.

Karun tuhaf bir ruh haliyle, "Saka," dedi sandalyeden bana doğru dönerek. "Kurbağayı gerçekten yemedin, değil mi?" Neden herkes bana bakıyor?

"Hiç olur mu yle Şey, kocam." diyerek ona gülmeye çalıştı. "Midesiz miyim, ben?"

"ylesin," dedi Kadem. Başını çevirip masadakilere baktı. "ocukken et tutkusu ürkütücü boyutlardaydı. Begüm teyze et pişirmedide Efil bahçeye çıkıp kendine et arıyordu. Fare, böcek ne olursa artık. Bykbabasının fare kapanına fare yakalanmış mı diye her gün kontrol ediyordu. Begüm teyze onun midesizliği yüzünden az fenalık geçirmedi. Doktora da götürdü düzelsin diye ama bu geri zekâlı orada da doktorun papağanını yemeye kalkışmış," dediğinde herkes gülerek bana bakınca çok utandım. Masanın altına girip uzun süre orada kalmayı istiyorum.

"pyordum papağanı, annem yanlış anlamıştı!"

"Kafasını ısırımışsın lan! Begüm teyze ağlayarak anneme anlatıyordu!"

"perken kafası ağzıma girdi, yemiordum!"

"Seni odamda bulduğumda Perihan'ın kopmuş bacağı ağzındaydı. O görüntüyü bana unutturmak için annem beni psikoloğa götürmeye başlamıştı!"

"Perihan'ı bulduğumda çok fazla zıpladığı için bacağı kopmuştu. Ben yapmadım!"

"Bacağı ağzındaydı lan!"

"Nasıl ağzıma girdiğini bilmiyorum gelme üzerime!" dediğimde Karun'un Şen Őakrak gülüşünü duydum. "Bundan sonra masada hep et olduğuna dikkat edeceğim. Bizi de yer bu kadın." Sinirlerimi bozuyorlar.

Duha güldükçe kadehindeki içki çalkalanıyordu. "Tadı nasıldı?"

Çok fazla utandığım için gözlerim çok hızlı doldu. "Hatırlamıyorum tadını." Başımı önüme eğerek somurtmaya başladım. "Babamı kızdırdığım için sebzeyle beslemeye başlamıştı beni," dedim acıklı bir sesle. Burnumun direği sızlarken, "Anlamıyorsunuz çok müşkül bir durumdaydım," dediğimde herkes tekrar kahkaha attı. Bu komik değildi!

Kadem söyleyene kadar onun kurbağasını yemeye kalkıştığımı bile hatırlamıyordum. Karun her an ağlayacağımı görünce, "Tamam, kapatın şu konuyu," dedi fakat gülmemek için yanaklarının içini ısıtıp duruyordu. "Hayatta kalmaya çalışıyormuş," dediğinde başta o olmak üzere herkes tekrar gülmeye başladı. Sinirlerimi bozuyorlar artık.

Onlar bu konu üzerinde bir şeyler söyleyip güldükçe ben daha fazla somurttum. Neyse ki bir süre sonra Elay, "İlk öpüşmem bir kızlaydı," diyerek utanç verici bulduğu anısını anlattı. Böylelikle konu benden uzaklaşmıştı.

Bunu itiraf etmek bile Elay'ı utandırmıştı. "On dört yaşlarındaydım ve arkadaşım ile nasıl bir his olduğunu öğrenmek için öpüşmüştük."

Başını çevirip sırasıyla her birimize baktı. Şaşırmamızı veya onunla dalga geçecek bir şeyler söylememizi bekliyordu. Duha ifadesiz bir şekilde ona bakıp, "Ne tür ortamlarda bulunduğumuzu biliyor musun?" dedi. Bilmiyorduk ama tahmin etmek zor değildi.

Duha, "Bizim gibi kodomanların partilerinde her şey sınırsızdır," dedi. "VIP odalarında neler döndüğünü tahmin bile edemezsin. Grup yapanlar da vardır, aynı cinsten olanları seviştirenler de. Bazen sadece seyirci olursun bazen de keyfin isterse onlara katılırsın. Seks partilerini hiç duymadın mı?" Nereden duyalım, sanki her gün öyle partilere katılıyorduk.

Duha meyve bıcağını alıp kendi için bir elma soymaya başladı. "Senin kız arkadaşınla amatörce yaptığın bir öpüşme bizim için yeteri kadar utanç verici değil."

Elay, "O partilere sende katıldın mı?" diye sorduğunda Duha başını salladı. "Çok fazla."

"İzledin mi yoksa sende mi onlara katıldın?"

Elmadan bir dilim alan Duha sırıttı. "İkisi de."

Elay yüzünü buruştururken gözlerimi dikip Karun'a baktım. "Birçok kez katıldım," diyerek merak ettiğim soruyu yanıtladı.

"Ne izlerdim ne de katılırdım, sadece orada olmak için orada olurdum," dedi düz bir sesle. O dünyanın bir parçasıydı, bu yüzden kendini hatırlatmak için katılırdı, değil mi?

"Peki, biz evlendikten sonra hiç katıldın mı?"

"Yavrum biz evlenmedik, evlendirildik ama hayır," dedi. "Hayatıma girdiğinden beri uzak duruyorum o tür davetlerden." Her anlamıyla sadık biriydi.

Başımı kaldırıp gözlerimi Kadem'e diktim. "Sen katıldın mı, seks partilerine?"

Kadem bana hiç bakmadan önündeki çilekleri yemeye devam etti. "Ne işim var benim öyle yerlerde?" Aynı anda ağzına birkaç çilek atarak yanaklarını şişirdi. "Koltuğumda oturup çizgi film izlemek daha eğlenceli," demesi bizi güldürdü. Değişik biriydi.

Elay'ın gözleri Kenan'ı bulunca Kenan, "Yorum yok," dedi çünkü bu konuda Duha'yla yarışır gibiydi.

Elay, "Anladık Kenan'da Duha kadar rezil biri," dedikten sonra tekrar masadakileri göz hapsine aldı. "Siz utanç verici bulmasanız da ben anlattım şimdi sıra sizde." Ben zaten anlatmışım.

Duha meyve bıçağını masaya bırakarak sandalyeye yaslandı. "Tek utanç verici bulduğum şey bir asansörün içinde cinsel tacize uğramak," dediğinde gülmeye başladım. Bu adamın diline düşen bir daha kurtulamazdı. Sürekli bana Fransızların otelini hatırlattığı için biliyorum.

Başını çevirip suçlarcasına Elay'a baktı. "Sayende artık benim de utanç verici bir anım var," dediğinde Elay'ın yüzü sinirden kıpkırmızı olmaya

başladı.

Masa örtüsüne tırnaklarını geçiren Elay, "Sana tecavüz etmedim!" dedi.

Karun konuyu bilmediği için merak ederek, "Tecavüz mü?" deyince Duha yüzüne sahte bir üzüntü kondurarak başını salladı.

"Başıma neler geldiğini ah bir bilsen, Kalender Bey'ciğim," diyerek başıyla yanında oturan Elay'ı işaret etti. "Kumarhanede kalp krizi geçirdiğim gece bu kadın defalarca beni öpmüş. Hızını alamayınca beni soyup seksi vücudumun ırzına geçmiş. Bende nasıl bir travma yarattığını düşünebiliyor musun?" Bedbaht olmuş gibi, "Kirlendim, Kalender," dedi acıklı bir sesle. "Artık masum değilim."

Sanki normalde çok masum biriydi.

Kadem ona inanmış olmalı ki, "Nasıl lan?" diyerek başını eğip Elay'a baktı. "Abimi sektin mi?" dediğinde Elay dışında herkes kahkaha attı.

Kadem'in sansürleri müthişti.

"Hayır!" diye bağırdı Elay.

"Evet," diyerek müdahale ettim. "Olayın tek görgü tanığıyım. Dudaklarını defalarca onun dudaklarıyla birleştirdi."

"Sunî teneffüs yapıyordum. Hiç mi tıp bilgin yok?"

"Bildiğim tek teneffüs ilkokulda zil çalınca sınıftan çıkmamız," diyerek omuz silktim. "Bana göre birleşen dudakların tek anlamı öpüşmek."

Yanımda oturan kocamı işaret ettim. "Ne yani Karun her gün bana sunî teneffüs mü yapıyor?" dediğimde Karun'un gülüşünü duydum. "Pek sayılmaz." Bana yaptığı şeyin adı kesinlikle sunî teneffüs değildi.

Elay, "Hayır ama-" demişti ki Duha ona yüklenerek, "Demekki neymiş, beni öpmüşsün hem de birçok kez," dedikten sonra sırtıttı. "Olay esnasında baygın olduğum için hiçbirini hatırlamıyorum. Eğer tekrar öpmek istersen senin için bir şeyler ayarlayabilirim."

Elay sandalyesini yana kaydırarak ondan biraz uzaklaştı. "Seni öpeceğime bir garsonu öperim daha iyi!"

Bir saniye bile beklemeden, "Bin dolarına bahse girerim ki garsonu öpemezsin," diyerek ortalığı kızıştırdım. O kadar bile param yok ama olsun.

"İki bin dolar," dedi Kenan. İçkisini yudumlarken gülerek Elay'a baktı. "Garsonu öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum."

"İki bin dolar, doksan dokuz kuruş" dedi Kadem.

İştahlı bir şekilde çilekleri tıkınırken, "Öpüp öpmeyeceği umurumda değil," diyerek umursamaz tavrını korudu. "Sadece Kenan'dan daha çok parayı ortaya koymak için bahse katıldım." Daha çok paradan kastı doksan dokuz kuruştu.

"Beş bin dolar," diyerek bahsi biraz yükseltti Karun.

"Kocam saçmalama!" diye cırladım âdeta. "O parayı neden bir bahis yüzünden ona veriyorsun? Bana ver istediğin her garsonu öperim."

Tek kelimeyle kan beynime sıçradı. Tüm keyfi kaçmış gibi sinirli gözlerini bana dikti. "Umarım şaka yapıyorsundur?"

Hızlıca başını salladım. "Şakaydı tabii." Değildi.

Duha, "On bin dolar," diyerek bahsi biraz daha büyüttü. Eğlenen bakışları yanında oturan Elay'ı buldu. "Kapıdan içeri giren ilk garsonu öpersen bizden yirmi bin dolar alırsın. Kabul ediyor musun?"

Elay küçük bir öpücüğü sorun etmediği için kabul etti. "Anlaştık," diyerek gözlerini kapıya dikti. "İçeri giren ilk garsonu öptüğümde hepiniz bahse yatırdığınız paraları hesabıma havale edeceksiniz." Bir gecede belki de altı aylık doktorluk maaşından daha fazla para kazanacaktı. Zekice bir karar. Toplamda yirmi bin dolar kazanma şansı vardı.

Duha, Elay'ın kabul etmesiyle şeytanca gülümsedi. Kahretsin! Bu gülüşü iyi bilirim. Aklına yine bir şeytanlık gelmişti! Ayağa kalkıp, "Küçük bir telefon

görüşmesi yapmalıyım," dedi. "Sizler kapıyı takipte kalın," dedikten sonra masadan ayrıldı.

Başımı Karun'a doğru uzatıp, "Sence ne planlıyor?" diye fısıldadım. "Bu gidişi hayra alamet değil."

"Herifin kafasındaki tilkiler durmaksızın çalışıyor," diye homurdandı. "Bekleyip göreceğiz artık."

Aradan on dakika geçmesine rağmen kapıdan hiçbir garson içeri girmedi. Sadece erkekler değil, kadın garsonlar da içeri girmedi. Şaşırtıcı olan da tam olarak buydu çünkü mekânı kapattığımız için restorandaki tüm masalar adamlarımız tarafından doldurulmuştu. Bu kadar insana hizmet etmek için garsonlar etrafımızda pervane olmalıydı. Aslında on dakika öncesine kadar tam olarak böyleydi. Elay ve Duha'nın bahsinden önce her dakika başı içeriye garsonlar giyip çıkıyordu. Lakin Duha dışarı çıktığından beri içeri giren kimse olmamıştı. Bu bile Duha'nın bir işler karıştırdığını gösteriyordu.

Elay gözlerini kapıdan ayırmadan sıkılmış gibi esnedi. "Bu garsonlara ne oldu?" diyerek masadaki su bardağına uzandı. Gözlerini tekrar kapıya dikti. "Biri bile içeri girmiyor," diye sızlanarak suyundan bir yudum aldı.

Kapı açıldı ve içeri giren garsonla erkekler küfrederken Elay, içtiği suyu püskürterek çıkardı. "Yok artık be!"

Duha bunu gerçekten yapmıştı!

Evet, içeriye bir garson olarak girdi.

Hepimizi şaşırtmayı başarmıştı çünkü nutkumuz tutulmuş bir hâlde ona bakıyorduk. Takım elbisesini çıkartıp garson kıyafeti giymişti. Beyaz gömleğin üzerine siyah yelege giymiş, boynuna papyonu takmıştı. Koluna astığı beyaz bir havluyu karnının yakınında tutarak yürüyordu. O dururken Elay'ın bir garsonu öpmesine izin verecek biri değildi. Aslında bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Duha bu tür entrikalar için doğmuş gibiydi.

Karun şaşkınlığı üzerinden atınca elini kaldırıp, "Garson," dedi gülmemeye çalışarak. "Buraya bak koçum." Duha'nın çılgınlıklarına alışkınmış gibi olaya çok hızlı adapte oldu.

Duha, Elay ve diğerlerinin şaşkın bakışları eşliğinde yürüyüp masamıza geldi. Gözleri hınzırca bakarken tıpkı bir garson gibi, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dediğinde masadaki herkesin yüz ifadesi fazla komikti. Hadi ama!

Karun yüzüne ciddi bir ifade kondurmaya çalıştı ama bu şartlar altında çok zordu. Birkaç kez öksürüp istediği sert ifadeyi yakaladı. "Biz bir bahse girdik," diyerek gözleriyle Elay'ı işaret etti. "Hanımefendi içeri giren ilk garsonu öpeceğini söyledi. Senin için sorun olur mu?"

Duha'nın muzır bakışları Elay'ın üzerinde bir süre oyalandı. Daha sonra Karun'a doğru dönüp gayet resmi bir sesle, "Mesai saatleri içinde kendimi öptürmüyorum efendim," dediğinde gür bir kahkaha kopardım. Öyle de nazlanırdı.

Karun ceketinin iç cebinde çek defteri ve kalemi çıkardı. Bir garsonun tek bir gecede asla sahip olmayacağı bir tutarı hızlıca deftere yazdı. Çeki kopartıp işaret ve orta parmağının ucuna sıkıştırarak ona uzattı. "Bu yeterli olur mu?"

Duha başını eğip çekte yazan tutara baktı, daha sonra küstah bir tavırla çenesini dikleştirdi. "Dudaklarım satılık değildir."

Karun fiyatı biraz daha arttırıp yeni bir çeki ona uzattı. "Peki, bu yeterli mi?" Bunu o kadar ciddi bir şekilde yapıyorlardı ki başta Elay olmak üzere hepimiz şoke olmuştuk. Bu ikisi çok fenaydı!

Duha tekrar çeke baktı ve yine başını dikleştirip, "Oraya ne yazarsanız yazın hanımefendiye kendimi öptürmem için yeterli değil," diyerek kendini ağırdan satmaya devam etti.

"Prensip sahibi biriyim, asansörde erkeklerin ırzına geçen bir kadına kendimi öptüremem," dediğinde Elay'ın yüzü kıpkırmızı olurken kahkaha

atmamak için kendimle cebelleşiyordum. Bunu asla ona unutturmayacaktı çünkü Fransızların otelini bana hiç unutturmuyordu.

Karun ciddiyetini korumak için muazzam bir mücadele gösterirken, "Şu hâle bak Elay'ı öptürmek için üstüne bir de para veriyoruz," diye homurdandığında kıkırdadım. Bilerek kızın üzerine gidiyorlardı.

Karun, Elay'ın kızgın suratına bakıp, "Garson bile seni öpmek istemiyor," dedi soğuk bir sesle. "Yakında evde kalırsan koca bulmak için sakın bana gelme çünkü gördüğün gibi para her şeyi halletmiyor. Bunun için tanıdığım bir puşt var, ihtiyacın olursa seni hemen evlendirir. O kadar hızlı evlenirsin ki ruhun bile duymaz."

Duha, "Puşt demesek mi?" diyerek müdahale etti. "Eminim ki bahsettiğiniz kişi her konuda üstün bir kabiliyeti olan bir deha."

"Puşt lan işte!" diyerek ters bir şekilde ona baktı. "Beni sorgulama garson," dedikten sonra tekrar Elay'ı işaret etti. "Hanımefendinin seni öpmesine izin verecek misin?"

Duha hıh dercesine bir ses çıkartıp başını omzuna doğru çevirdi. "Tekrar ediyorum satılık değilim. Vereceğiniz hiçbir para standartlarımın altındaki bir kadına kendimi öptürmem için yeterli değil."

Elay gözlerinden şimşekler çıkartarak ayağa fırladı. "Asıl sen benim standartlarımın çok altındasın!"

Duha şikâyet eder gibi Elay'ı gösterdi. "Hanımefendi çok saldırgan. Bu şartlar altında öptüremem."

"Şu herife bak sanki ben onu öpmek için ölüp bitiyorum!"

"Elay," dedi Karun. "Garsonu öpeceğini söylemiştin."

Elay saldırganlık göstererek hemen savunmaya geçti. "İyi de o gerçek bir garson değil." O kadar sinirlenmişti ki sinirden gözü seğiriyordu. "Garson kıyafetini giymesi onu garson yapmaz, burada bile çalışmıyor!"

"Burada çalışıyorum," dedi Duha.

"Öyle mi?" Elay kollarını göğsünde birleştirerek, "Müdürü çağır bana," dedi. "Bakalım burada çalıştığını gösteren evrakların var mı?"

Karun yan masadaki çocuklardan birine bakıp, "Koçum müdürü çağır," dedi.

Korumalardan biri restoranın müdürü bulmak için hemen ayağa kalkıp dışarı çıktı. Hepimiz beklemeye başladık. Yaklaşık beş dakika sonra restoranın müdürü telaşlı adımlarla içeri girdi. Bu gece bizi ağırladığı için diken üstünde olan adam ceketinin önünü kapatarak masamıza geldi. Karun'un karşısında eğilerek, "Hizmetimizle ilgili bir sorun mu var efendim?" dedi büyük bir saygıyla.

"Hayır," diyerek başıyla Duha'yı işaret etti. "Çalışanınızın işe giriş evraklarını görmek istiyorum."

Adam Karun'un karşısında korkudan âdeta titrerken, "Tabii efendim," dedi ve aceleyle masadan ayrıldı. Duha bu konuda da gereken tedbirleri aldı, değil mi? Onu artık tanıyorum, bir işe kalkışırsa arkasında hiçbir açık bırakmazdı. Nikâhımızda kusursuz bir iş çıkardığı için az çok onu ve yapacaklarını biliyorum. Kesinlikle düşmanım olmasını istediğim biri değildi.

Sadece üç dakika sonra restoranın müdürü elinde mavi bir dosyayla geri döndü. Dosyayı Karun'a uzatıp, "Buyrun," diyerek kenara çekildi.

Karun herkesin bakışları eşliğinde dosyayı açıp incelemeye başladı. Tam da düşündüğüm gibi Duha dışarıda geçirdiği on dakikada boş durmayıp işe girişini yaptırmıştı. Bunun için müdürü çok zorlamış olmalı. Bu kadar kısa sürede işe girmek için gereken şeyleri temin etmesi mümkün değildi. Bir işe girmek için adli sicil kaydı, sağlık raporu ve bunun gibi birkaç şeyi daha işverene eksiksiz sunmalıydı. On dakikada hepsini temin etmesi mümkün değildi. Büyük ihtimalle bilgisayarda kendi giriş kaydını tamamlayıp çıktısını almıştı. Müdüre imzalattıktan sonra sahte belgesi hazırdı. Evet, bu belge sahteydi fakat Elay bunu bu gece kanıtlayamazdı.

Karun gibi her gün birçok evrağı kontrol eden bir adam da belgenin sahte olduğunu iyi biliyordu. Buna rağmen, "Hım," diyerek başını salladı. "İşe

giriş kaydında herhangi bir sorun yok. Bu gece işe başlamış, tarih öyle gösteriyor." Dosyayı kapatıp Elay'a uzattı. "Kontrol etmek ister misin?" Duha'nın tarafını tutuyordu!

Duha bu gece buraya gelerek restoranı adamlarıyla doldurmuştu. Bu konuda Karun'a yardım ettiği için o da Elay konusunda ona yardım ediyordu. Söz konusu kadınları delirtmek olunca nasıl da iyi anlaşıyorlardı. Burada resmen erkek dayanışması terörü esiyordu.

Elay sanki çok anlayacakmış gibi Karun'un elindeki dosyayı kaparcasına alıp sayfaları karıştırdı. Müdürün Duha'yı bir gece için işe aldığını gösteren sahte belgeyle, "Bu saçmalık!" diyerek dosyayı zavallı müdürün kafasına fırlattı. "Hepiniz bu düzenbazlığın içindesiniz!" Ben değil.

Karun adamı Elay'dan kurtarmak için, "Sen çekilebilirsin," dedikten sonra soğuk bakışlarını Elay'a dikti. "Bahsi kabul etmiştin, bu ne demek biliyor musun? Garsonu öpmezsen bize yirmi bin dolar ödemek zorundasın." Aslında yirmi bin dolar onlar için çok küçük bir paraydı ama Elay'ı zorlamak istiyorlardı. Elay'ın aptal bir bahis yüzünden o parayı ödeyeceğini sanmıyorum.

"Bu zorbalık," dedi Elay.

Karun rahat bir hareketle omuz silkti. "Bizde zorlama yok. Garsonu öpmek istemiyorsan öpme ama bize olan borcunu ödemek zorundasın." Kocam tam bir şerefsiz.

Elay çıkar yolu olmadığını bildiği için Karun ve Duha'ya düşmanca gözlerle bakıp, "Tamam!" dedi tükürürcesine. "Yapacağım."

Tıpkı Elay gibi bende ikisine ters ters bakıp, "Büyük adisiniz!" dedim. "Önce bana karşı birlik oldunuz şimdi de Elay'a karşı. Kadın düşmanlığı bu!" Adil oynamıyorlardı.

Elay, Duha'nın karşısında durduğunda yumruğunu onun suratına geçirmek ister gibiydi. "Pekâlâ, yapalım şunu!"

"Yapalım mı?" Duha inatçılığını sürdürerek, "Herkes beni öpmek ister," dedi sırtarak. "Ama herkes istedi diye kendimi öptürmem."

"Uzatma sadece küçük bir öpücük."

"Sizin için bir öpücük asla yeterli olmuyor," diyen Duha hâlâ garson rolü yapmaya devam ediyordu. "Duyduğuma göre önce küçük bir öpücükle başlıyor ama daha sonra erkeklerin iffetine göz koyuyormuşsunuz."

"Bunu söylemeyi asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Belki öldüğümde."

"Her neyse şu anda bir garson kılığındasın ve bende üzerime düşeni yapacağım."

Duha güldü. "Öptürmeyeceğim."

"Sadece küçük bir öpücük!" diye bağırarak Elay onun üzerine yürüdü. "Uzatma da bitsin bu saçmalık."

"Önce beni ikna et belki bir şeyler düşünürüm."

"Şimdi senin yerine şu garsonlardan birini öpeceğim. İyi izle."

"İkna oldum öp beni!"

Duha izin verince tekrar vazgeçmesin diye Elay hemen parmaklarının üzerinden yükseldi ve onu öptü. İlk birkaç saniye dudaklarını sadece Duha'nın dudaklarına değdirip öylece kaldı. Fakat daha sonra dudaklarını araladı ve onu öpmeye başladı. Elay için kaybettiği bir bahiste yerine getirmesi gereken zorunlu bir öpücüktü. Mecburi olduğu için keyif aldığı bir öpücük değildi. Duha'yı öpmeye devam etmek için kendini zorladığını yan tarafındaki elini sıkmasından anlıyordum. İşkence çeker gibiydi. Büyük ihtimalle aklında geçen tek şey yeterli olması için kaç saniye daha onu öpeceğiydi.

Fakat Duha ellerini onun beline koyup Elay'ın üzerine eğilince, işler ikisi için değişmeye başlamıştı. Duha bu zoraki öpücüğü onun için unutulmaz

kılmak ister gibi ikisinin dudaklarını birbirinden ayırmadan iyice onun üzerine eğildi. Her daim alaycı olan birine göre fazla hassas davranıyordu. Kırmaktan korkarcasına Elay'ın belini zarif bir hareketle kavradı. Başını yana doğru eğip Elay'ın öpücüğüne karşılık vermeye başlayınca Elay'ın sıkıldığı parmakları gevşedi. Artık acı çeker gibi ellerini sıkıyordu.

Duha'nın elleri onu yatıştırmak ister gibi Elay'ın sırtında gezinip küçük dokunuşlar yapmaya başlamıştı. Dudaklarıyla onu kışkırtıyor, elleriyle sakinleştiriyordu. Her ne yapıyorsa işe yarıyor olmalı ki Elay için bu artık zoraki bir öpücük değildi. Çoktan Duha'nın büyüüne kapılmıştı. Ellerini kaldırıp onun omzuna koydu ve Duha'yı üzerine çekip daha yoğun bir şekilde öpmeye başladı. Sanki ikisi artık aptal bir bahis için değil de, birbirlerini öpmek istedikleri için öpüyordu. Aralarında oluşan tutku hissedilmeyecek gibi değildi. Evet, bu öpücüğü artık ikisi de istiyordu.

Kadem, "Sanırım kusacağım," dedi.

"Bence romantik," diyerek iç çektim.

Kenan, "Onu öpmek için garson kılığına girdiğine göre bilmediğimiz bir şeyler oluyor," dedi.

Ellerimi masaya bastırarak ikisine doğru eğildim. "Bence Elay'dan hoşlanıyor," dedim kısık bir sesle.

"Belli değil miydi zaten?" Kadem'de ellerini masaya bastırıp bana doğru eğildi. "Bir tek kızın saçını çekmediği kalmıştı."

"Saç çekmek ne alaka?" dedim.

Kenan'da sandalyesinden öne doğru kayd ve tıpkı bizim gibi masada öne doğru eğildi. "Elay ile uğraşıp durmasından bahsediyor," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Bilirsin erkekler hoşlandığı kadınlara sataşmadan duramaz."

"Kızım daha önce hiç mi bunun örneğiyle karşılaşmadın?" dedi Kadem. "Okulda falan birileri saçını çekip durmuyor muydu?"

"Ya ben dövüyordum öyle yapanları. Hepsinin ağzını burnunu kırıyordum."

"Bu yüzden evde kaldın," dedi Kenan.

"Evde kalmadım evliyim ben!"

"Kalmıştın kız," diyerek beni tersledi Kadem. "Seni evlendirmeseydim zor evlenirdin."

"İyi halt ettin hayvan herif! Yaptığın şey büyük bir marifetmiş gibi konuşma."

"Öyle ama." Başını çevirip Kenan'a baktı. "Sen birini evlendirebilir miydin?"

"Kimi mesela?" dedi Kenan.

Sırıttım. "Babamı evlendirsene. Birini bulunca belki benimle uğraşmayı bırakır," dediğimde üçümüz gülmeye başladı. Karun'un, "Kafa kafaya verip konuştukları şeylere bak," diyen huysuz homurtusunu duydum. O ne bilirdi eğlenmeyi.

Adam da katır inadı vardı, bir türlü Kenan ile arasını düzeltmeye yanaşmıyordu. Gerçi neden şaşıyorum ki Karadeniz insanının inadı meşhurdu.

Duha'ya baktığımda Elay'ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurup ondan ayrıldı. Yoğun bir öpüşmeden sonra ikisi de hızlı hızlı nefesler alarak birbirlerine bakıyorlardı. Duha'nın gözleri hâlâ sık sık Elay'ın öpülmekten hafifçe şişmiş dudaklarına kayıyordu. Onu tekrar ve tekrar öpmek istediği çok açıktı.

Elay aldığı hızlı solukların arasında, "Aklına gereksiz şeyler gelmesin," dediğinde hâlâ az önce yaşadıklarının etkisindeydi. "Bu geceki bahsi kazanmak için seni öptüm, tekrarı olmayacak." Buna inanan var mı?

Elay sözlerine gerçeklik katmak istercesine yüzünü buruşturmak için kendini zorladı. "Hayatımdaki en berbat öpücüktü." Bakışları sözlerinin tam tersini söylüyordu.

Duha gözlerini onun dudaklarından ayırmadan, "Katılıyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Her şeyiyle berbat bir öpücüktü." Bunun da bakışları tam tersini söylüyordu. Kimi kandırıyorlar? Bizi mi yoksa birbirlerini mi?

İkisi nihayet birbirinden ayrılınca Elay kendine çeki düzen verdi. Sanki az önce birbirlerini arzulayan onlar değilmiş gibi hemen aralarına mesafe koymuşlardı. İkisi yerine oturunca Elay'ın kaçamak bakışları Duha'nın üzerindeydi. Duha başını çevirip ona bakınca utanarak hemen önüne döndü. Bu durum Duha'yı güldürmüştü.

Kadem, Kenan ve ben gözlerimizi dikip Duha'ya bakmaya başlayınca, "Ne?" dedi. Ne istediğimizi anlamak ister gibi sırasıyla üçümüze baktı. "Derdiniz ne sizin?"

"Bu ne cüret!" dediğimde hakarete uğramış gibi dehşet verici bir ifade takındım. "Bir garson parçası masama oturmuş, bana derdin ne diyor."

"Hakarete uğradık," diyen Kenan'da aşağılanmış gibi bakıyordu. "Müdürünü çağır koçum."

"Koçum mu?" dedi Duha. "Senin o ağzın ne diyor lan!"

"Biri bu işletmecinin müdürünü çağırсын!" diye sesini yükseltti Kadem. "Buradaki garsonlarda hiç saygı yok!"

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın sus, Kadem!"

"Siz içtiniz mi? Ne garsonu lan!" Duha kısık bir sesle küfrederek Karun'a döndü. "Kafaları mı güzel bunların?"

Karun ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü kırıştırdı. "Az önce gözümün önünde kafa kafaya verip dedikodu yapıyorlardı. Onları anlamıyorum."

Burnu havada, kibirli bir kadın gibi, "Ben bu masada bir dakika bile duramam!" diyerek ayağa kalktım. "Bu aşağılanmaya daha fazla katlanmayacağım."

"Sinirlerimi bozmaya başladın, küstah kuş."

"Kıytırık garsonlarla yemek yemeyeceğiz herhalde!" diyen Kadem'de ayağa kalktı.

"Kadem!"

"Affedersin abi."

"Affetmeyeceğim bir andasın, otur lan yerine!" Kadem korkudan irkilerek hemen yerine oturdu.

"Bu rezilliğe müsamaha göstermeyeceğim." Tıpkı benim gibi Kenan'da ayağa kalktı. "Gidelim."

Daha önce hiç duymadığım küfürler eden Duha, "Tamam!" diyerek dişlerini sıktı. "İstifa edip geliyorum!" Sandalyesinden kalkıp sinirli adımlarla kapıya doğru yürüyünce, gülerek yerimize oturduk. Hep o bizimle uğraşacak değil ya.

Elay gülerek, "Bunu hak etmişti," dedi.

Bir süre sonra Duha üzerini değiştirerek masaya geri döndü. Artık garson kıyafetleri içinde değildi. İntikam almak ister gibi gözlerimin içine bakıp, "Kalender Bey'ciğim," diyerek sırıttı. "Şu hesabı istesen mi artık?" Şu şeytanın sol kolu, yakışıklı piçi kalbi öldürmezse ben öldüreceğim.

Karun için gecenin başından beri beklediği büyük an gelmiş gibi dudağının köşesi büküldü. Elini kaldırarak garsonlardan birini durdurdu. "Hesabı getir." Garson başını sallayarak kapıya doğru yürürken kaskatı kesildim. Şimdi benim soğuk terler dökmemin zamanıydı.

Karun ve Duha bıyık altından gülerek hesabı beklerken Kadem ve Kenan'a baktım. Diğer iki şeytana yansıtmadan onlara kapıyı işaret ettim. Kenan bir saniye bile beklemeden, "Lavaboya gitmeliyim," diyerek ayağa kalktı.

"Bende," diyen Kadem'de ayağa kalktı.

"Tesadüfe bak," deyip hemen ayağa kalktım. "Bende tam lavaboya gidecektim."

Karun ve Duha kaşlarını yukarı kaldırıp alay edercesine bize baktı. Duha, "Üçünüz aynı anda mı?" dedi.

"Aynı anda ama farklı tuvaletler," dedim. "Pisuarı kullanamam."

"Kızlar tuvaletinde pisuar yok mu?" diye sordu Kenan.

"Yok," dedi Kadem. "Ne zaman girsem bulamıyorum."

"Neden kızlar tuvaletine giriyorsun?" dedim.

"Seçim yapmıyorum hangisi boşsa onu kullanıyorum," dediğinde Kenan ile gülerek masadan ayrıldık. Şaşırdık mı, hayır.

Kadem'de bize yetişince üçümüz restorandan çıktık. Hepimiz başka bir amaç için masadan ayrıldık ama önceliğimiz gerçekten işemektir. Bu yüzden bir garson bize tuvaletlerin yerini göstermek için eşlik etti. Kenan erkekler tuvaletine girerken ben ve Kadem garsonun şaşkın bakışları eşliğinde kızlar tuvaletine girdik. Kendilerine çeki düzen veren birkaç kadın korumayı gördüm. Onların afallayan bakışları altında ikimiz yan yana olan iki kabine girdik. Kadem'i tanımıyorlarsa tuhafliklarını yargılamasınlar.

İşimizi halledip Kadem ile aynı anda kabinden çıktık. Kadınlar hâlâ duruyordu ve hâlâ iri gözlerle Kadem'e bakıyorlardı. Lavabonun önüne geçtik ve ellerimize sabun sıkıp yıkamaya başladık. Ellerimizi kuruttuktan sonra tekrar lavabonun önünde durduk. Çantamda rujumu çıkartırken Kadem'de cebinde dudak nemlendiricisini çıkarmıştı. Öne doğru eğilip aynaya yaklaştık.

Dudaklarıma kırmızı ruju sürdüm, Kadem'de nemlendiriciyi sürdü. Dudaklarımızı emerek iyice yedirdik. "Nemlendiricin çilekli mi?" Çilek kokmuştu.

Nemlendiricinin kapağını kapatıp bana uzattı. "Kullanmak ister misin?"

Dudak nemlendiriciyi aldım. "Şimdi ruj sürdüm kullanamam." Markasına bakınca gözlerimi büyüttüm. "Bu markayı bende tercih ediyorum ürünleri çok iyi. Kremlerini hiç denedin mi? Müthişler."

"Kullanmaz mıyım, dokunsana yüzüme," dedi heyecanlı bir sesle. "Bebek poposu gibi yumuşacık."

Elimi kaldırıp yüzüne dokundum. "Vay canına, cildin çok iyi hangi maskeyi kullanıyorsun?"

"Çilekli kil maskesi," dedi. "Özel üretim."

"Yarın alışverişe çıkmalıyız. Çok acilinden bana da almalıyız."

"Müthiş şeyler var, hele o vücut lonyonlarını kesin denemelisin."

"O zaman anlaştık. Yarın alışverişe çıkıyoruz." Duha'nın hastalığı yüzünden morali bozuktu. Yarını benimle geçirirse belki keyfi az da olsun yerine gelirdi.

Ben elbisemi, Kadem'de takım elbisesini düzeltti. Daha sonra içerideki kadınlara sırtımızı dönerek dışarı çıktık. Şoke olmuşlardı.

Kadınlar tuvaletinin önünde durup Kenan'ı beklemeye başladık. Kenan son zamanlarda Kadem ile çok fazla zaman geçirdiği için artık onun tuhafliklarına alışmıştı. Bu yüzden az önce onu kadınlar tuvaletine girerken görünce sadece gülmüştü. Hiçbir itirazın Kadem'i durdurmayacağını iyi biliyordu.

Kenan erkekler tuvaletinden çıkınca üçümüz yürüyüp antreye çıktık. Bir köşede durduğumuzda daha ben konuşmadan Kadem, "Duha abi tüm banka hesaplarımı bu gece için bloke ettirmiş," diyerek bana kötü haberi verdi. "Benden yardım isteyeceğini tahmin ediyorlardı."

Bakışlarım Kenan'ı bulduğunda karamsar bir ifadeyle, "Aynı şeyi kocan da benim hesaplarıma yaptırdı!" dedi küfreder gibi. "Bu gece bitmeden hesabına havale yapmamıza izin vermezler. Neden üçümüzün aynı anda

dışarı çıkmasına izin verdiler sanıyorsun? Sana yardım edemeyeceğimizi anla diye."

Tüm umutlarımı onlara bağlamıştım. Söyledikleriyle yıkılarak, "Şimdi ne yapacağım?" dedim ağlamaklı bir sesle. "Böyle bir yerin hesabını karşılayamam." Burnum sızladı, dudaklarım titredi. "Gerçekten çok müşkül bir durumdayım."

Kadem üzgün suratımı görünce, "Hemen asma yüzünü," diyerek elini omzuma koydu. "Ne yapabiliriz bir düşünelim."

"Karun ve Duha'yı tanımıyormuş gibi konuşma." Kenan gerilerek kravatını biraz gevşetti. "O ikisi Bige'nin parayı temin edeceği tüm hesapları bir geceliğine kapatmıştır."

Başını sallayarak bana baktı. "Baban, büyükbaban, Çağıl, Levent ve bu hesabı karşılayacak güçte olan zengin arkadaşlarının hesapları da buna dahil." O adi herifler bu gece için gereken tüm tedbirleri almış olmalıydı. Daha önce de dediğim gibi ikisi yan yana gelince ortaya dev gibi bir şerefsiz çıkıyordu!

Kadem'in aklına bir şey gelmiş gibi kahveleri ışıldadı. "Duha'nın bu âlemde bulaşmayacağı tek bir kişi var," dedi.

Kimden bahsettiğini anlamadım ama Kenan anlamış gibi heyecanlandı. "O kişi Karun'u bile korkutur. İkisi de onun banka hesabıyla oynayıp onu kızdırmaya cesaret edemez."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

Gülerek aynı anda, "Gurur Kalender," dediler. Gurur Kalender mi? Karun'un amcası olan ve bir türlü tanışma fırsatım olmayan şu Gurur mu?

"Karun kimseden korkmaz," dediğimde Kenan telefonunu çıkartırken güldü. "İnan bana Gurur'dan ve onun yapabileceklerinden korkuyor ama sorsan inkâr eder. Bir deliden herkes korkar çünkü yapacaklarını asla kestiremezsin." Artık her zamankinden daha fazla şu meşhur amcayla tanışmak istiyorum. Deli derken? Lakabı deli olduğu için mi öyle demişti?

"İyi ama henüz onunla tanışmadım bile nasıl ondan para isteyebilirim?" demiştim ki Kenan telefonu kulağına yaslayıp sessiz ol işareti yaptı. Bekle, onu arıyor olamazdı, değil mi?

Kenan, "Merhaba abi, nasılsın?" deyince içimden küfrettim. Gerçekten onu aramıştı!

Tanımadığım bir ihtiyardan para istemek kolay mı sanıyordu? Amca beyin ilgilenmesi gereken daha önemli işleri olmalı. Yeğeninın karısıyla henüz tanışmadan ona para gönderecek değil ya. Eğer babam gibi huysuz biriye telefonu suratıma kapatırdı.

Kenan, "Her şey yolunda abi," diyerek bana bakınca *sakın yapma* dercesine başımı iki yana salladım. Fakat Kenan sırtarak, "Bige yanımda," deyince utançtan şuracıkta ölmek istedim!

"Bir konuda yardımını istiyor," dedikten iki saniye sonra telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Uzattığı telefon ikimizin arasında dururken, "Yapamam!" dedim kısık bir sesle. "Çek şu telefonu ona ne söyleyeceğim ki!"

Açık sesim karşı tarafa gitmiş olmalı ki telefonda, "Önce o telefonu alıp kulağına yasla yenge hanım," diyen bir ses duydum. Kahretsin!

Kenan'a öldürecekmiş gibi baktıktan sonra telefonu aldım ve mecburen kulağıma yasladım. "Merhaba, Gurur Bey," dedim gergin bir sesle. Amca falan demem gerekiyor mu? Sonuçta kocamın amcasıydı.

"Merhaba," diyen sesi nedense genç birinin sesini andırıyordu. Telefonda öyle olmalı.

Sırf kaba görünmemek için, "Nasılsınız?" dedim iyi bir gelini oynayarak. "Umarım iyisinizdir?"

"Eyvallah," dedi kısaca. "Sen nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Evet," demiştim ki cesaretimi toplayıp, "Aslında yolunda olmayan bir şeyler var," dedim. "Karun ve Duha beni bir yere getirip tüm masaları

adamlarıyla doldurdular. Hesabı ödemek benim için sorun değil ama kredi kartımı evde unutmuşum," diyerek yalan söyledim.

"Kocan olacak piçten istemediğine göre belli ki seni kızdıracak bir şeyler yapmış." Güldü. "Ne kadar lazım?"

"Bilemiyorum," diyerek Kenan ve Kadem'e baktım. "Sizce hesap ne kadar gelir?"

Kadem kafasında kısa bir hesap yapıp, "Mekânı kapattığımızı da düşünürsek, yemekler ve hizmet ücretiyle birlikte çok rahat birkaç milyonu bulur," dedi. Yok artık ya!

Karun'un amcası Kadem'i duymuş olmalı ki, "Bu saatte o kadar parayı havale edecek açık banka bulunmaz," dedi. "Neredesiniz?"

"Brezza estiva," dedim.

"Cevher'in yeri," diyen Gurur Bey ortada komik bir şey varmış gibi kahkaha attı. "Tasadüf mü yoksa Allah'ın işi mi, bilemem ama Cevher'in oğlu benim kumarhanenin müdavimi. Oğlunun tek bir gecede kumarhanede kaybettiği para orada size gelecek olan hesabın iki katı. Telefonu kapatıp içeri girin ve keyfinize bakın. Benim Cevher ile küçük bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dediğinde yaşadığım sevinci tarif edemem. Amca bey hızır gibi yardımına yetişmişti.

Açık hoparlör yüzünden Kenan ve Kadem'de tüm konuşmaları duymuştu. Bu yüzden telefonu kapattıktan sonra üçümüz gülmeye başladık. Oldu bu iş. Kenan sabırsızca, "Hadi içeri girelim," dedi. "Duha ve Karun'un yüz ifadesini görmek istiyorum." Üçümüz harika bir ekip olmuştuk.

Oyalanmayı bırakıp birkaç dakika içinde restorana girdik. Hesap defteri çoktan gelmiş olmalı ki masadaki herkes beni beklediğini gözleriyle belli ediyordu. Kendi masamıza yaklaştığımızda Karun ve Duha'nın keyfine diyecek yoktu çünkü hesap defterini görünce vereceğim tepkiyi görmek istiyorlardı. Dışarı çıkmamıza karışmamışlardı çünkü şansımızı deneyip hayal kırıklığıyla dönmemizi istiyorlardı. Bu yüzden üçümüz onlara

istediklerini verdik. Sanki gereken parayı hiç bulmamışız gibi asık suratlarla yerimize oturduk. Asıl gösteri birazdan başlayacaktı.

Karun bozulan suratına bakıp, "Bir şey mi oldu?" dediğinde keyfine diyecek yoktu. "Lavaboda çok uzun kaldın. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Hayır," dediğimde mümkün olduğunca çok kendimi üzgün göstermeye çalışıyordum. "Her şey yolunda."

"Her şeyin yolunda olmasına sevindim," diyen Duha sırtarak önümdeki hesap defterini işaret etti. "O sana geldi."

"Öyle mi?" Başımı eğip hesap defterine bir süre baktım. "Üzerinde ismim yazmıyor."

Defteri alıp Duha'ya uzattım. "Bence sana geldi."

Uzattığım defteri alıp ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı. Defterin kapağına hızlıca bir şeyler yazdıktan sonra sırtarak bana uzattı. "Artık yazıyor." Adi herifin tekiydi!

Defterin ucundan tuttum ama tam olarak almadım. "Bir dahaki sefere bir yeri havaya uçururken içeride olduğundan emin olacağım," diyerek ona gülümsedim.

Defterin diğer ucunda tutarken sanki birbirimizi ölümle tehdit etmiyormuşuz gibi o da gülümsedi. "Bir dahaki sefere görev dağıtımı yaparken bulaşıkçı olduğundan emin olacağım."

"Muhtemelen yıkadığım tek şey beynin olur."

"Tabii ojen çizilecek diye endişe etmeyi bıraktığında, değil mi?"

"Ojeli tırnaklarım avucumun içine büküldüğünde onlar için endişe etmem gerekmiyor ama karşı taraf için aynı şeyleri söyleyemem." Gözlerimle kalbini işaret ettim. "Tek bir yumruğa bakar değil mi?" diyerek ona göz kırptığımda elini hemen defterden çekince kıkırdadım.

"Karın sinirlerimi bozuyor," diyerek beni şikâyet etti.

Karun güldü. "Çoğunlukla benim de," dedi. "Daha bugün dokuzun içinde on üç olduğunu bana kabul ettirdi."

"Kandırmış seni," dedi Duha. "Dokuzun içinde on üç yok."

"Var lan işte! Karımdan daha iyi mi bileceksin?"

"Lan oğlum yok diyorsam, yok!"

"Bir kadın dokuz ay boyunca bir bebeği karnında taşıyor mu?" dedi Karun. "O bebek doğup on üç yaş ve üstüne kadar büyüyor. Bak dokuzun içinde on üç varmış," dediğinde kahkaha attım.

"Bu nasıl mantık lan!" Tek suçlu benmişim gibi Duha'nın ayıplayan bakışları beni buldu. "Matematik bilgisi sıfır olan tembel kuş," dedi. "Kocanın ayarlarıyla oynamaya utanmıyor musun?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diyerek bende ona kızdım. "Senin yüzünden evde kaç tane kırmızı ruj var, haberin var mı? Uzak duruyorsun kocamdan!"

Gözlerini kıstı. "Kırmızı ruj derken neyi kastediyorsun?"

Başım la Karun'u işaret ettim. "Ona sor belki sana söyler. Nasıl olsa aranızda su sızmaz oldu."

"Kızım sen ne çeşit bir hastasın! Kocanı benden mi kıskanıyorsun?"

"Aramızdaki kara çalı gibisin be! Senin yüzünden rahat, rahat hiçbir şey yapamıyoruz çünkü her yerdesin. Evlendirdin bari rahat bırak."

"Nasıl da çirkinleşiyor, şirret kuş! Hanımefendi ol biraz. " Hesap defterini gösterdi. "Öde artık gidelim. Tabii ödeyebilirsen... "

"Hah!" dedim sinirli bir sesle. "Öderim tabii."

Duha tam bir şey söyleyecekti ki Karun, "Karşılık vermeni tavsiye etmem," diyerek onu uyardı. "Yoksa sabaha kadar susmaz, sikerim belanı,"

dediğinde gülmeye başladım.

Karısını iyi tanıyor.

Karton kapaklı, siyah ciltli hesap defterini kibar bir hareketle tuttum. İcini açtığında hesap fişini rulo şeklinde sardıklarını gördüm çünkü oldukça uzun bir fişi. Ruloyu açmaya başlayınca bir türlü sonu gelmedi. Ben açtıka fişin ucu kıvrılarak masaya düşüyordu. Tam karşımda oturan Kadem yardım etmek için uzanıp fişin ucunu tuttu ve kendisine doğru çekmeye başladı. Ben açıyorum o da halat eker gibi fişi kendisine doğru çekiyordu. Böylelikle önümde birikmesine engel oluyordu.

Burada altı kişilik otuz masa vardı ve her bir masada altı kişi oturuyordu. Hepsisi de tüm menüyü sipariş ettiği için haliyle tüm yemekler fişe eklenmişti. Bu yüzden elimizde oldukça uzun bir fiş vardı.

İşaret parmaklarımı rulonun ortasına geçirmiştim. Makara tutar gibi ruloyu tutuyordum Kadem'de fişi çekip duruyordu. Kadem çektikçe rulo parmaklarımın arasından dönüp duruyordu. Kadem, "Kolum yoruldu lan, bu nedir böyle ek, ek bitmiyor. Rahmetli babaannemin ip yumağı gibi," deyince gülerek başımı salladım. Gerçekten yleydi.

Kenan, "Bu fişleri birkaç taksite blememişler mi?" deyince üçümüz gülmeye başladık. Kenan'da Kadem'le birlikte fişi çekmeye başlayınca daha çok güldük. Her şeye rağmen üçümüz çok eğleniyorduk.

Nihayet fişin sonuna gelince yukarı kaldırıp toplamda ne kadar tuttuğuna baktım. "Ne kadar?" dedi Kadem meraklı bir ifadeyle.

"Bize fark eder mi?" deyip gülümsedim. Hesaptaki 150 bin dolar benim için hiçbir şeymiş gibi davranıp masanın üstünde duran çantamı aldım. Umarım Karun'un amcası gereken telefon görüşmesini hızlı bir şekilde yapmıştır. Yoksa büyük rezil olurum.

Czdanımdaki kartı çıkardım. İçinde hiç para olmayan kartı hesap defterinin içine koydum. Bu uzun fişi sarmakla uğraşmak istemediğim için toplam tutarın olduğu kısmı yırtıp onu da defterin içine koydum. Hesap defterini kapattıktan sonra Karun ve Duha'nın gözlerinin içine baktım ve

defteri omzumun üzerinden Őef garsona uzattım. Karun tek kaşını yukarı kaldırdığında bunun anlamı *blöfünü görüyorum* demektir. Oysaki ben elimi açık etmeden kartlarımı iyi oynardım.

Őef garson kartta gereken ödemeyi yapmak için dışarı çıktığında Şimdi herkesin gözleri kapıdaydı. Karun ve Duha hesabımda hiç para olmadığını iyi bildiği için adamın birazdan içeri girip yetersiz limit demesini bekliyorlardı. Belli etmemeye çalışıyorum ama beni korkutan da tam olarak buydu. Böyle bir Şeyle karşılaşacağım diye içten içe korkudan ölüp, ölüp diriliyordum. Umarım Gurur Bey hızlı bir görüşme yapar ve restorandın sahibi zamanında arayıp buradakilere benden para almamalarını söylerdi.

Sonuçta adam hayrına hesabı sildirmeyecekti. Bu geceki hesabı Gurur Bey onun oğlunun borcundan düşecekti. Bir nevi yemeği Gurur Bey ısmarladı sayılırdı.

Hesap için giden adam tekrar dönünce Kadem, Kenan ve ben nefesimizi tutarak beklemeye başladık. Buradaki korumalar dâhil tüm gözler garsonun üzerindeydi. Özellikle Karun ve Duha yetersiz limit cümlesini duymak için deli oluyordu. Őef garson masanın etrafında dönerek yanımda durdu. "Kartınızı buyurun," diyerek son derece saygılı bir ifadeyle kredi kartımı bana uzattı.

Kartımı aldığımda, "Restorandımızın sahibi Cevher Bey aradı," dedi. "Kendileri burada değil ama siz ve eşinizi burada ağırlamaktan büyük bir mutluluk duyduğunu iletmemizi istedi. Her zaman bekleriz efendim, umarım hizmetimizden memnun kalmışsınızdır," dediğinde Karun ve Duha'nın gözleri irice açıldı. Çok pis ters köşe oldukları için kısık bir sesle ettikleri küfürleri duydum. İşte bu bir altın vuruŐtu.

Onların yüzüne bakıp kahkaha atmayı her Şeyden çok istesem de nezaketimi korudum. Her gün bu tür yerlerde yemek yiyen bir kadın gibi tebessüm ettim. "Her Şey çok güzeldi," dedim Őef garsona. "Yemekleriniz harika, ilgi ve hizmetiniz ise muazzam. Sanırım bundan sonra Brezza estiva daha sık geleceğim bir yer olacak." Asla gelmem.

Őef garson aldığı övgüden memnun kalarak masamızdan ayrılınca başımı çevirip Karun'a baktım. *Parayı nereden buldun?* der gibi bakıyordu ama

doğrudan bunu soramıyordu. Herkesin içinde bunu sorup beni küçük düşüremezdi.

Şimdi eğlenen taraf ben olduğum için ikisine bakarken, "Ne oldu beyler?" dedim sevimlice gülümseyerek. "Sanki bir keyfiniz kaçtı. Bir sorun mu var?"

Kadem, "Mat oldular," deyince üçümüz gülerек birbirimize doğru uzanıp beşlik çıktık. Çok fenaydık.

Karun ve Duha öldürecekmiş gibi çatık kaşlarla bize bakınca Kenan, "Gidelim çocuklar," dediğinde Karun'dan geçmişin intikamını alır gibi acımasızdı. "Kendilerine gelmeleri biraz zaman alır. Neden arabada beklemiyoruz?"

"Arabada şampanya vardı," dedi Kadem sırtarak. Galibiyetimizi kutlayacağımızı ima ederek onları iyice deli ediyordu.

"İçmek için harika bir gece," dedim kıkırdayarak.

Kadem bu ikisini daha da delirtmek ister gibi, **"Bırakalım onları canım. Konuşalım senli benli,"** diyerek yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. **"Arada bi estir fanı. Yaz günü terli, terli."**

"Aaayy.

Yalansız dolansız, söyle neyinim ben?" diyerek şarkıyı Kadem'den devralıp Karun'un gözlerinin içine baktım. **"Sen arandın, arandın. Şimdi gerilmek yok!"** diyerek şarkı söylediğimde elindeki kadehi kafasına dikip hepsini içti. Sinirden çıldırırken kadehi sertçe masaya koydu.

Onlar delirirken biz Kadem ile keyifli bir şekilde şarkıyı söylemeye devam ettik. Bir süre sonra Kenan'da bize eşlik edince resmen yerimizde oynayarak şarkı söylüyorduk. Karun'un öfkeden kıpkırmızı olmuş suratına bakıp, **"Deli duman alabora kalbim,"** diyerek göğsümü işaret ettim. **"Yel arıyo sebepime talip.**

Kumaşı da nereli bilinmez.

Yanmaz ütülenmez."

Kenan ve Kadem'de şarkıda bana eşlik ediyordu ama Karun bir tek ona nispet yapan sesimi duyar gibiydi.

Bu sefer gözlerimle onu işaret ettim.

"Kimlere kalmış o bahçen?

Çalışı dikenime müşahit.

Bu kadarı nefretin aşktır.

Yıkanmaz çitilenmez."

Şarkıyı başa alıp yerimizde salınarak söylemeye başladık. Koro gibi üçümüz eğlenerek şarkıyı söyledikçe onların yüzü renkten renge giriyordu. Bunun intikamını bizden alırlardı ama bu gece değil. Bu gece bizim gecemizdi.

Sırıtarak Karun' bakıp neşeli bir sesle, **"Hem durma kaşın.**

Hem sabrımı taşır.

Derim dul, alışır.

Böyle kalınlaşır," dediğimde yumruğunu masaya vurarak ayağa fırladı.

Ups bu iyi değildi.

Burnundan solurken, "Yeter ulan!" diye gürleyip yumruklarını sıktı.

"Gidiyoruz!" Evde canıma okuyacaktı.

Çocuklara bakıp kısık bir sesle, "Hakkınızı helal edin," dedim ve ayağa kalkıp çantamı aldım. Eve gitmeyi hiç istemiyorum.

O evden sağ çıkamayabilirim.

İlk kez Karun ile ayrı arabalarla eve dönmüştük. Bu sefer onu çok kızdırmış olmalıyım ki benimle aynı arabaya bile binmemişti. Neden ayrı arabalarla eve döndüğümüzü tahmin edebiliyorum. Sinirliydi ve kalbimi kıracak bir şey yapmamak için aynı arabaya binmemişti. Böylelikle yol boyunca sakinleşmeye çalışabilirdi. İkimizin de arabası aynı anda malikânenin bahçesinden içeri girdi. Arabadan indikten sonra onu beklemeden içeri

girdim. Merdiveni koşar adım çıktıktan sonra odama girdim. Odada gördüklerim, pardon gremediklerim beni şaşırttı. Eşyalarım neredeydi?

Masamın üzerinde resim aletlerim yoktu ve tuvalim de ortadan kaybolmuştu. Gardrobun kapıları açık olduğu için içindeki kıyafetlerimin olmadığını gördüm. Bugün evden çıkarken her şeyim bu odadaydı ama şimdi yatak ve mobilyalar dışında bana ait hiçbir şey kalmamıştı. Neler oluyor?

Odadan dışarı çıktığımda Karun merdiveni çıkıyordu. "Eşyalarım neden odamda değil?" dedim.

Soğuk gözleri kısa bir an bana bakınca hâlâ çok sinirli olduğunu gördüm. "Evden çıkmadan önce çalışanlara eşyalarını odama taşımalarını söylemiştim."

"Neden?"

"Ne demek neden? Aynı evin içindeyken karımla ayrı odalarda kalmayacağım!"

Kan donduran ürkütücü bir suratla bana bakarken st kata çıkan merdiveni işaret etti. Soğuk bir sesle, "Yr," deyince somurarak merdivene doğru yürüdüm. Hemen arkamdan geliyordu. Arkadan saçıma yapışıp kafamı duvara vuracakmış gibi ürkütücü şeyler düşünüp duruyordum. Aklıma neler gelmiyor ki. Beni korkutuyordu.

st katın merdivenini çıkarken kısık bir sesle, "Psikolojik şiddet bu," diye sızlandım.

"İçine içine konuşma da yürü!"

"Bağırma bana!" diye sızlanıp yukarı ıktım.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde o da içeri girip kapıyı kapattı. Ona doğru döndüğümde kapının önünde dikiliyordu. Yüz ifadesi beni ürkütecek kadar ciddiymen soğuk gözlerini bana dikip, "Parayı kimden temin ettin?" diye sordu sabırsızca.

Tam ona zaten benim param olduğunu söyleyecektim ki, "Sakin yalan söylemeye kalkışma, tüm paranın bittiğini biliyorum," diyerek beni uyardı. Sakinleşmek için kendini zorluyordu ama ne kadar başarılı olduğu tartışılır. "Parayı nasıl buldun, Saka?"

"Banka hesabımı neden kontrol ettirdin?"

"Sana bir soru sordum."

"Bende öyle," dedim.

Kaşlarının kavisi çatılırken dişlerini sıktıkça yüzü seğiriyor, şakaklarındaki damarlar belirginleşiyordu. Gözleri dik dik bana bakarken telefonu çıkartıp hızlıca birini aradı. Benimle daha fazla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi telefonu kulağına yasladı. "Üçünün telefon dokümanlarından bir şey çıktı mı? Sana söylediğim saatte hangi numaraları aramışlar?" dediğinde donup kaldım. Yola çıkar çıkmaz cevaplar için gereken araştırmayı zaten başlatmıştı. Kahretsini!

Karşı taraftan ne duyduysa gerildi, taş kesildi. Gergin vücudunda buram, buram yayılan öfkenin kolları bana doğru uzanıp beni boğmaya başlamıştı. "Anladım," diyerek telefonu kapattığında öfkesi hissedilirdi ama sesinde her şeyden yılmış bir adamın bezginliği vardı.

Başını kaldırdı ve ruhsuzca bana baktı. "Demek Gurur yardım etti?" Kenan'ın telefon dokümanlarından Gurur'u aradığını öğrenmişti.

Bağırıp çağırmak yerine başını ağır salladı. "Benim yardımımı almaktansa henüz tanışmadığın birinden bile yardım isteyecek birisin." Şimdi sakindi. Ve ben anladım ki korkmam gereken onun öfkesi değildi, sakinliği idi.

Tam şu anda ne denli büyük bir hata yaptığımı anlıyordum. Karun'un mavileri kahvelerimi katledercesine gözlerime bakarken gerçeği yeni yeni idrak ediyordum. Bu gece ona kendisini yetersiz hissettirmiştim. Onun yerine başka bir adamın yardımını isteyerek onu küçük düşürmüş, gururunu incitmiş ve yetersiz hissettirmiştim. Erkekler için bu tür şeyler çok önemliydi.

Değer verdikleri kadını korudukça kendilerini güçlü hisseder, kendilerini yeterli görürlerdi. Erkek egosu diye bir şey vardı ve ben sadece onun egosunu değil, gururunu da incitmişim. Oysa ki tek istediği ondan yardım almamdı. Bir kez olsun savaşmak yerine ona teslim olmamı istemişti. Belki de bu ona kendisini değerli hissettirecekti. Her şeyi yine mahvetmişim.

Onu ne kadar incittiğimi artık bildiğim için pişmanlık dolu gözlerle, "Ben-" demişim ki, "Anlıyorum," dedi ruhsuz bir sesle. "Bana olan nefretin o kadar büyük ki hiçbir konuda ilk tercihin olmayacağım." Hayır, bu doğru değildi ama ona düşündürttüğüm şeyler tam olarak bunlardı.

Böyle düşünmek onun suçu değildi çünkü ona bir hiç gibi hissettiren bendim. Kahretsin, böyle düşündüğü için ona kızamıyorum çünkü aynı şeyleri o yapsaydı benim de tepkim bu olurdu! İhtiyacı olduğunda benim yerime başka bir kadını arayıp onun yardımını alsaydı daha kötüsünü düşünürdüm. Onun için hiç değerim olmadığını, ben dururken başka kadınlara gittiğini düşünürdüm. Bana yapılmasını istemediğim bir şeyi ona yapmışım.

Bu konuşmayı kendi açısından bitirmiş olmalı ki soğuk gözleri yatağı işaret etti. "Uyuyup dinlen," dedikten sonra bu odadaki işi bitmiş gibi çıkmak için kapıyı açtı.

Endişe içinde, "Nereye gidiyorsun?" dedim.

Kapıyı açıp durdu ama bana doğru dönmedi. Sanki yüzümü bile görmek istemiyordu. "Bu aralar işlerim biraz yoğun," dediğinde sesi fazla mesafeliydi. "Bir süre evde olmayacağım çocuklar seninle ilgilenir," demişti ki hatırladıklarıyla, "Gerçi sen başının çaresine bakarsın, kimseye ihtiyacın yok senin," diyerek gecenin en ağır darbesini vurdu. Ona ihtiyacım olduğunu hissetmek istiyordu.

Sonra da gitti. Benim olduğum bir yerde bir dakika bile durmak istemiyormuş gibi çekip gitti. Şimdi dersini alan bendim. Acı olansa onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Benden uzaklaşmasına böylece izin mi verecektim?

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadım. O gitmeme asla izin vermezdi. O benim için savaşıyor bana değer verdiğini gösterirdi. Eğer şimdi peşinden gidip onu durdurmazsam bu gece için yeni bir hata daha yapacaktım. Gidip gitmemesinin umurumda olmadığını düşünecekti. Bu ona kendisini daha da değersiz hissettirirdi. Değerliydi, benim için çok değerliydi. Onu o kadar severken nasıl değersiz olabilir?

"Karun!" diye bağırp koşarak peşinden odadan çıktım.

Aceleyle merdivenin başına geldiğimde aşağıya indiğini gördüm. Son basamaktaydı. "Karun bekle," diye seslenip merdiveni inmeye başladım ama durmadı. Durmak yerine adımlarını daha da hızlandırdı.

Bir alt kata peşinden indim. Bana göre çok hızlıydı. Yine aramızda merdivenler vardı. Basamakları hızlıca inerken, "Karun n'olur gitme," dedim ağlamaklı bir sesle. O kadar kötüyüm ki her an ağlayabilirim. Topuklu ayakkabılarla basamakları bile şuursuzca iniyordum. Onu durdurmalıyım.

Hızlı hızlı merdiveni inerken bir anda karnıma giren krampla, "Karun!" diye bağırp iki büküm oldum. Öne doğru eğilip elimi karnıma bastırarak acı içinde inledim. Kahretsin, kıpırdayamıyorum!

Neler olduğunu anlayamıyorum ama canım o kadar yanmıştı ki kilitlenip kalmıştım. Karun'un, "Bige!" diyen endişeli sesini duyduğumda bile büküldüğüm yerde kıpırdayamadım. Bu da neyin nesiydi!

Eğildiğim yerde elimi sımsıkı karnıma bastırarak hızlı hızlı nefesler almaya çalıştım. Karun'u çok korkutmuş olmalıyım ki indiği basamakları hızlıca çıkarken, "Sakın kıpırdama yoksa düşersin!" diye beni uyardı ama daha ben bir şey yapmadan hemen bana yetişti. Merdivenden yuvarlanmamdan o kadar çok korkmuştu ki saniyeler içinde yanıma gelmişti.

Ayakta durmakta güçlük çektiğimi gördüğü için eğilip hemen beni kucağına aldı. Ani bir hareketle bunu yaptığı için acı içinde inleyerek elimi karnıma bastırdım. "Neyin var?" diyen endişeli sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Bana bir şey olacak korkusuyla yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Karnıma kramp girdi," dedim onu yatıştırmak için. "Çok içmiş olmalıyım birazdan geçer."

Gözlerinin mavisinde yer edinen korku bana olan kırgınlığını unutturmuştu. Korkuyordu, bana bir şey olacak diye çok korkuyordu. "Sadece birkaç kadeh içtin canını böyle yakması mümkün değil!" dediğinde kalbinde taşıdığı endişe sesine yansıyor. "Doktora gidiyoruz." Beni indirmeden hızlı adımlarla merdiveni inmeye başladı.

"Karun sadece küçük bir kramp," diyerek onu durdurmaya çalıştım. "İçki midemi yakmış olmalı."

"O zaman doktor midene iyi gelecek bir şeyler verir. Evde kalıp acı çekmeni izlemeyeceğim, hastaneye gidiyoruz!"

"Çok yorgunum bu haldeyken araba yolculuğunu çekemem. Uyuyup dinlenmek istiyorum. Sadece küçük bir kramp abartma lütfen. Geçti bile," diye ısrar ettiğimde durdu ama çatık kaşları düzelmedi. "Hastaneye gitmek istemiyorsan doktor buraya gelir," dediğinde itiraz kabul etmiyordu. "Bir sorun olmadığını doktordan duymalıyım." İyi ama çoktan geçmişti.

Kafasına koyduğu şeyi yapmadan durmayacağını bildiğim için, "Tamam," dedim pes ederek. Dinlenmek için başımı onun göğsüne yasladım. "Ama öncesinde beni odaya götür."

Hastane yerine odayı kabul ettiği için isteksiz bir şekilde başını salladı. Beni çatı katına taşıyarak odaya getirdi. Canımı yakmaktan endişe ederek yavaşça yatağa bıraktı. Doğrulup hiç vakit kaybetmeden telefonu çıkartınca, "Doktor istemiyorum ben iyiyim," dedim. Gerçekten iyiydim. Artık karnım ağrıyordu, sancısı geçmişti. Küçük bir kramp, hepsi bu.

Yatakta kayıp sırtımı yatak başlığına yasladım. "Konuşmak istiyorum."

Bana bakmadan doktorun numarasını çevirirken, "Konuşacak bir şey yok," dedi tripli bir sesle. "Kaçışı yok doktor gelecek."

"Özür dilerim." Bir anda söylediklerimle telefonla uğraşmayı bırakıp başını kaldırdı ve bana baktı. "Özür dilerim." Uzanıp elini tutarak onu yatağa

çektim.

Yatağın kenarına oturunca tuttuğum elinin parmaklarını açtım ve başımı eğip avucunun içine dudaklarımı bastırdım. Öylece kalakaldı. Diğer elini tuttum ve öpücüğümü eşitlemek için sağ elini de avuç içinden öptüm. Başını eğip ellerine baktığında avuç içlerinden öperek kendi tarzımdan ondan özür dilediğimi biliyordu. Hem sesli hem de inandığım şekilde ondan özür dilemiştim.

Evden gitmesinden ödüm koptuğu için, "Aptallık ettim," diyerek dudaklarımı sarkıttım. Pişmanlığım yüzümden okunurken yatakta emekleyip ona yaklaştım. "Hatalar yapacağız ama birbirimizi affetmeyi de öğreneceğiz. Bu hatanın tekrarını yapmayacağım." Haksız olduğum konularda hatamı kabul edip özür dilemesini hep bildim.

Kucağına çıkıp bacaklarımı belinin iki yanına uzattım. "Gitmek yok," diye fısıldadım. "Gitmeyeceksin değil mi, kocam?"

Huysuz ihtiyarlar gibi kaş çatıp, "Kocam deme bana," diyerek hafif kızgın bir sesle beni tersledi. "Kocan olsaydım bu gece Gurur'dan değil, benden yardım isterdin."

Kollarımı beline dolayıp, "Ama kocamsın," diyerek göğsüne sokuldum. "Kocam, kocam, kocam, kocamsın işte."

Ellerini omuzlarıma bastırıp beni itmeye çalıştı ama mümkün değil, yapıştım bir kere. "Kalk ulan kucağımdan, sırnaşık kedi!"

O beni ittikçe ben daha sıkı sarılıyordum. Ellerimi belinin arkasında birleştirdiğim için beni kendisinden koparamıyordu. "Kediyse senin kedin, kim ne karışır!" deyip kafamı göğsüne gömdüm. "Affettin mi, kocam?"

"Seni aşağıya atmama az kaldı! Çekil üzerimden."

"Yapamazsın ki." Bacaklarımı da belinin arkasında birleştirdim. "Kıyamazsın bana. Kıyar mısın, yoksa kocam?" diye şirinlik yaptığımda kısık bir sesle küfretti. "Kocam deyip durma!"

"İtme beni yerimi sevdim. Çek şu ellerini omuzlarımdan, şimdi ağlarım görürsün!"

"İn yerde ağla!"

"Sana mı soracağım nerede ağlayacağımı? Kucağında ağlayacağım işte!"

"Saka sinirlenmeye başlıyorum!"

"Ağlıyorum bak."

"Ağla ulan, ağla! Çokta umurumda!" dediğinde gözlerim o kadar hızlı doldu ki kendime inanamadım. Kucağında otururken, kollarım ve bacaklarımla onu sarmışken başımı kaldırdım. Çenemi göğsüne yaslayıp nemli gözlerle, "Ağlayayım mı?" dedim titrek bir sesle.

Gözlerime akın eden yaşları görünce soğuk ifadesi kırıldı, sertçe nefesini koyuverdi. "Ağlama."

"Barıştık mı, kocam?"

"Tek bir şartla." Ellerini uzatıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Bundan sonra sana vereceğim kredi kartlarını kullanacaksın. Paran olsun veya olmasın sadece benim paramı harcayacaksın. Bunu yaparken utanmayacak veya çekinmeyeceksin." Artık kızgın değildi.

Bir seferinde, *'Ne hata yaparsan yap günün sonunda kocam deyip göğsüme sokulduğunda, affedemeyeceğim bir şey olamaz,'* demişti. O sözleri söylerken yalan söylemediğini artık biliyorum. Biraz sırnaşınca hemen beni affetmişti.

Baş parmakları gözlerimin altına sürtünerek gözyaşlarımı silmeye başladı. "Saka," dedi nemli gözlerime bakarken. "Karım sahip olduğum şeyleri kullanıp harcamayacaksa o kadar şey neden var? Benim olan her şeyin yarısı senin," deyince istemsizce tebessüm ettim. Normalde erkekler eşleri çok para harcadığı için kızıp dert yanardı ama bizde durum tam tersiydi. Onun parasını harcamıyorum diye sorun çıkartan bir kocam vardı.

Bu gece için daha fazla sorun istemiyorum. Bu yüzden kabul ettim.
"Tamam, bundan sonra neye ihtiyacım olursa hep senden isteyeceğim."

Duymak istediği şeylerin memnuniyetiyle rahat bir nefes aldı. Birbirimizin gözlerinden kaybolurken uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Kaşlarını yukarı kaldırıp eğlenen bir ifadeyle, "Bu ne içindi?" deyince gülümsedim. "Öpmek geldi içimden."

Dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. "Hep gelsin." Belimi yakalayıp beni kendisine doğru çekti.

Tam öpecekti ki ne hatırladıysa duraksadı. "Bu gece söylediğin şu şarkıdan nefret ettim." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca sesin de berbat," deyince kahkaha attım. Yalan değildi, şarkı söylerken sesim gerçekten de çok kötü çıkardı.

Kucağında otururken gülerek bu seferde, **"Sen yeter ki sev kulun olayım. Bir dile bin yıl kölen olayım,"** diye kötü sesimle şarkı söylemeye başladım. Sımsıkı sarıldım.

"Boynuna, koynuna dolanayım. Mahşere kadar."

Başını geriye atıp kahkaha attı. "Kulak tıkaclarımı almalıyım."

Gülüşü o kadar güzel ki onu daha fazla güldürmek için rezil sesimle şarkıyı söylemeye devam ettim. Söylerken bende gülüyordum. Eğleniyorduk.

"Vallahi dünyayı yıkarım başına. Kimselere yar etmem seni, bakmam göz yaşına." Gülerek şarkı söylerken tehdit eder gibi gözlerine baktım.

"Mecbursun, mecbursun, hiç çaren yok."

"İnadı bırak gel, şükredeceksin sonra şansına."

"Sen yeter ki sev-" diye şarkıyı söylüyordum ki, "Hayır, bırak!" diye bağırdım çünkü beni susturmak için belimden yakaladığı gibi yatağa attı.

Sırf şarkı söylemeyeyim diye karnımı gıdıklayınca kahkaha attım. "Ta-tamam," dedim gülüşlerimin arasından. "Söylemeyeceğim dur."

Katıla katıla gülerken ondan kurtulmak için kaçmaya çalıştım ama karnımdaki elleri beni deli ediyordu. "Bu gece daha fazla şarkı söylemek

yok," dediğinde gülerek ondan kurtulmaya çalıştım. "Ta-tamam, tamam, dur." Gıdıklayıp durduğu için o kadar çok gülüyordum ki doğru düzgün konuşamıyordum.

Beni güldürmeyi sevmiştii çünkü ben güldükçe o da gülüyordu. Oysa ki bende onu güldürmek için kötü sesimle şarkı söylemişim. Gülmekten nefes alamadığımı görünce durdu. Yüzünde ona tekrar ve tekrar âşık olacağım bir tebessüm oluştu. İç çekti. "Gülüştüğün üzerimdeki etkisini bilseydin somurtmaktan utanırdın," dediğinde sesinin bile yoğun bir sevgisi vardı.

Hızlı hızlı nefesler alırken, "Ağlatmadığın sürece gülüşlerim hep senin," dedim.

Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri bacaklarıma kayınca, "Siktir!" dedi yutkunarak. Ne oldu şimdi?

Nereye baktığını görmek için kollarımı yatağa bastırıp başımı kaldırdım. Bacaklarını bakıyordu ve artık bende bakıyordum. Beni gıdıklarken yatakta kıvranıp durduğum için elbisemin eteği yukarı toplanmıştı. Bu yüzden elbisenin altına giydiğim siyah jartiyerin askıları görünüyordu. Karun'un mavileri gittikçe daha çok koyulaşmaya başladı. Elbiseyi çıkartıp tamamını görmek ister gibi bakışları yakıcıydı. Sadece bakışlarıyla ne istediğini ve bu gece bana neler yapabileceğini anlatıyordu.

Gözlerini güçlükle bacaklarımdan ayırıp bana baktığında gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır, uyuyacağım." Bir kez başladı mı, kolay kolay bırakmıyordu. Tüm enerjimi vampir gibi emene kadar durmuyordu.

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden yanan şömineye, şöminenin hemen önüne serili yumuşak halıya ve koltuğuna baktı. Sırıtarak bana doğru dönüp, "Bu gece uyumak yok," dedi arzu dolu bir sesle.

"Bana ne ya, ben uyuyacağım. Ne zaman yapsak üzerimde tır geçmiş gibi oluyor ve burada bahsi geçen tır sen oluyorsu-" demiştim ki üzerime eğilip beni omzuna attığı gibi yataktan çıkartınca, "Hayır!" diye bağırdım.

Baş aşağıya omzundan sarkarken, "Bir geceyi de boş geç be adam," dedim ama o, çoktan şömineye doğru adımlarını atmaya başlamıştı. "Başım

ağrıyor bırak beni!"

Gölerek kalçama şaplak attı. "Başının ağrması için daha kırk yıl var, belki de altmış."

"Ne olmuş yani, baş ağrım için gereken tarihi erkene aldım."

"Bana sormadan alamazsın. Bu gece benimsin."

Beni şöminenin önündeki koltuğa fırlatınca, "Hayvan herif!" diye bağırdım. "Yavaş ol."

Karşımda dururken sırtarak ceketini çıkardı. "Sert severiz," diyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca güldüm. "Lütfen kendi adına konuşur musun? Ben yumuşak bir seksten hoşlanırım."

"Bu geceyi senin kontrol etmene izin vereceğim."

Ayağa fırlayıp, "Geç şu koltuğa," dediğimde kahkaha attı.

Sevişirken bile diğer tarafı yönetmeye çalıştığımız için her şeyi kırıp döküyorduk.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik. Gördüğünüz gibi Bige ve Karun her konuda birbirleriyle yarışacak bir şeyler buluyorlar.

Bu bölüm tek bir gece içinde yaşananları konu alıyordu. Bu yüzden pek bir olay yoktu. Belki de tekrar aksiyonlu sahnelere geçmeden önce bize nefes aldırان bölümlerden biriydi.

Şimdi geelim bu bölümde yaşananlara. Gördüğünüz gibi daha önce de olduğu gibi Karun bir kez daha Bige üzerinden yaptığı bir planda başarısız oldu. Bunu bekliyor muydunuz?

Bige'nin hesabı ödemesi için Gurur ile iletişime geçeceğini kimler tahmin etti?

Gerçi bunun olmasında Kenan'ın payı büyük. Karun'a kızgın olduğu için Bige'nin tarafında olmayı seçti.

Aslında şöyle bir baktığımızda Kenan istemediği anlarda bile Bige ve Kadem'in yanında kendini buluyor. İkisi her defasında bir şekilde Kenan'ı yanlarına çekmeyi başarıyorlar.

Peki, Kadem'in kadınlar tuvaletine Bige'yle girmesi ve ayna karşısında Bige'yle birlikte dudaklarına bir şeyler sürmesine ne demeli? Sanırım Kadem'in tuhaflıkları hiç bitmeyecek.

Elay ve Duha'nın yemekte yeni bir bahse daha girmesini bekliyor muydunuz?

Peki, Duha'nın sırf Elay başka birini öpmesin diye garson kılığına girmesine ne demeli?

Kimler Duha dışarı çıktığında böyle bir şey yapacağını tahmin etmişti?

Karun'un Duha'yı öpsün diye Elay'ı köşeye sıkıştırması da var tabii. Birbirlerine yapmadıklarını bırakmıyorlar ama söz konusu kadınlar olunca gördüğümüz gibi ortaya hemen bir erkek dayanışması çıkıyor.

Normalde bu bölüm Karun'un anlatımında olmalıydı ama son dakikada vazgeçip Bige'den yazdım. Biliyorum Karun'un anlatımında olan bir alıntı paylaşmıştım fakat bölümün işleyişini Bige daha iyi anlatacağı için böyle olmalıydı.

Paylaştığım alıntının yaşanacağı bölüm, yani Karun'un anlatımında olan bölüm bundan sonraki. Sıradaki bölümü ondan okuyacağız.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle, hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Küçük bir not: Lütfen okuduğunuz bölüme oy vermeyi ve satır aralarına yorum yapmayı unutmayın. Bölümü paylaştıktan sonra en sevdiğim kısım yorumlarınızı okumak.

(34) Soğuk, Çok Soğuk.

Bölüm şarkısı:

Oy sevdam (Davut Güloğlu)

Odalarda ışıksızım (Kayahan)

Karun.

"Başka söze gerek yok, gözlerinin kahvesi diyorum. Gözlerinin kahvesi olur intihar sebebim."

Gecenin beşinde pencerenin önünde dikilip şafağı izlerken başımı çevirdim ve yatakta uyuyan kadına baktım. Beni uykumdan uyandıran baş belasına iç çekerek baktım. Gördüğü kâbuslar yüzünden uykusunda sayıkladığı için uyanmıştı. Sabah ilk işim onun için bir psikolog ayarlamak olacaktı. Gündüzleri onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim fakat hiçbir mutluluk geceleri gördüğü kâbusları dindirmeyecekti. Kâbuslarını dindirmenin bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. En nefret ettiğim şey benim evimde, benim yatağımda ve benim yanımdayken uykusunda çok korkuyor olmasıydı. İşte bu elimi kolumu bağıyor, her anlamda kendimi yetersiz hissettiriyordu. Benimleyken hiçbir şeyden korkmamalıydı, uykusunda bile.

Bu kadın gündüzleri cesur, geceleri korkaktı. Uykusunda gördüğü şeylerden korkuyordu.

"Kâbuslarını benim rüyalarım ile takas et diyeceğim de... Benimkiler de pek iç açıcı değil." Tek fark uykumda nadiren gördüğüm şeyler beni korkutmuyordu. O ise neredeyse her gece kâbus görüyordu.

Şaşırtıcı olansa hep aynı şeyleri görüyormuş gibi her gece benzer şeyler sayıklıyordu. Ya annesini sayıklayıp ağlıyordu, ya ablasından özür diliyordu ya da babasına neden diyordu. Sanki üç kâbus üzerinden gidip geliyordu. Tuhaf olduğunun farkındayım ama sanki tüm kâbusları sadece üç taneyle

sınırlıydı. Üç kâbus belki de üstesinden gelemediği üç anı, üç yaşanmışlıktı. Sonuçta rüyaların kaynağı bilinçaltında biriken şeylerdi.

Geçmişini tam anlamıyla bilmiyorum, değil mi?

Babasından hesap sorması 13 Haziranla ilgili olabilirdi. Peki, ablasından neden özür diliyordu? Neden çoğu gece *bilmiyordum Gazel* diyordu? Ve annesi? Neden annesini rüyasında gördüğü zamanlarda ağlıyordu? Kayıtlarda annesinin bir trafik kazasından öldüğü geçiyordu. Annesi gerçekten bir kazada mı öldü? İşte araştırmam gereken bir şey daha. Saçındaki tokadan sonra araştırmam gereken bir şey daha çıkmıştı. Sorunun kaynağına inmedikçe ona yardım edemem.

Onun sırları bizim için tehlike arz ediyordu çünkü o, sırlarını yönetmeyi bilmiyordu. Her ne saklıyorsa bu ortaya çıkmasın diye aptalca şeyler yapacak kadar şuursuzdu. Onu kaybetmek istemiyorum bu yüzden ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Onu yanımda tutmak için her şeyi yapabilirim. Ona ihtiyacım var. Benimle kalmalıydı. Bir kez daha beni bırakıp gitmesini aşamam. Bunun üstesinden gelemem.

Gece lambasının sağladığı loş ışıktaki muazzam görünüyordu. Çırılçıplak yatakta uyuduğu için çıplaklığını kapatan tek şey kalçasını örten çarşaftı. Çarşafın bir kısmı bacaklarının arasında toplandığı için bacaklarının büyük bir bölümü de açıktaydı. Kahverengi saçları yatağa dağılmış, kirpikleri kapalı ve dudakları hafif aralıklı uyuyordu. Yan yatıyordu fakat yönü bana dönük olduğu için onu her şeyiyle izleyebiliyorum.

"Büyüleyici," diye fısıldadım. Çok güzel görünüyordu. Her zaman fazla güzel görünürdü. O güzeldi.

Yorulduğu için çabucak uykuya dalmıştı. Seks konusunda ipleri onun eline verince tam bir kaplana dönüşüyordu. Yırtıcı, zarif ve sınırları zorlayan. Gözlerim kapalı kirpiklerinde oyalanınca birkaç saat öncesine dair görüntüler zihnimde canlanmaya başladı. Dudaklarım kıvrıldı. Onunla sadece gündüzleri değil, geceleri de fazla büyüleyiciydi.

Yürüyüp yatağın kenarına oturdum. Sadece onu izlemek bile bana huzuru en yoğun şekilde yaşıtıyordu. "Biliyor musun, ortalama ömrü olan bir

insanın uykuda geçirdiği süre yirmi altı yıl," diyerek iç çektim.

İçim daralırken güzel yüzünü seyre daldım. "Altı ay öncesine kadar yirmi altı yaşındaydın. Bana geldiğinde yirmi altı yaşındaydın. Bu ne demek biliyor musun? Yirmi altı yılında yoktum ve yirmi altı yılını da uykuda geçireceksin. Uykuda geçireceğin süreyle birlikte toplamda elli iki yıl," diyerek başımı yavaş bir hareketle salladım. "Elli iki yıllık bir sensizlik çok fazla değil mi?" Çok fazlaydı, hem de çok.

Mümkün olsa uykunun hayatımızdaki yerini katleder, varlığını kaldırırdım.

Ama mümkün değildi, adı ihtiyaçtı, zorunluluktan dolayı olası değildi.

Onu uyandırmamaya çalışarak usulca yatağa girdim ve sokuldum sıcaklığına. Benim aksime vücudu sıcaktı, hep sıcaktı. Omuzundan hafifçe çekerek sırtüstü yatmasını sağladım. Daha sonra biraz aşağıya kayıp başımı onun sol göğsüne yasladım. Kolumu ince beline uzatıp ona sarıldım. Bacağımla sağ bacağını hafifçe ittim ve bacağımı onun bacaklarının arasına uzattım. İşte şimdi uyuyabilirim çünkü kulağımın hemen altında kalbi vardı.

Kalbi atıyordu. Attıkça beni rahatlatıyor, yaşadığına ve benimle olduğuna beni daha çok ikna ediyordu.

Gün geçtikçe daha fazla ona bağlanıyordum. Onu kaybetme korkusu da ona olan sevgimle birlikte büyüyordu. İnsanoğlu işte, birini ne kadar çok severse onu kaybetmekten o kadar çok korkardı. Onu kaybetme korkusu sahip olduğum güç ve paradan çok daha büyüktü. Tıpkı ona olan sevgim gibi. Hangi ara onu sevmeye başladığımı bile bilmiyorum ama artık sorgulamıyorum da.

Ona olan duygularımı oluruna bıraktım. Ya dibe batırırdı beni ya da yukarı çıkarırdı. Ne olacağını veya nasıl sonuçlanacağına artık o karar verecekti. Bildiğim tek şey korkularım yüzünden ondan uzak durmayacağımı.

Kalbinin ritimleri bir annenin sesinden çıkan ninni gibi beni rahatlatırken, "Saka," diye mırıldandım. "Gündüzlerim senin olsun bana gecelerini ver," diyerek iç çektim. "Elli iki yıl çok fazla be kızım."

Kalp atışlarını dinleyerek uyumayı istedim fakat içimdeki sıkıntı uyumama izin vermiyordu. Bunu sabaha ertelemeyi istedim ama bu gece gereken özrü dilemezsem sabah uyandığımda onu yanımda bulamamaktan korkuyorum. Yerimde doğrulup elini tuttum ve yukarı kaldırdım. Avucumun içinde kaybolan elinin parmaklarını açtım ve başımı eğerek avucunun içine dudaklarımı bastırdım. Bu özrü bu gece dilemeliydim.

Uzanıp diğer elini de tutup kendime doğru çektim. Aynı işlemi bu eline de uygulayıp avucunun içini öpünce, "Kocam," diyen uykulu sesini duydum. "Benden niye özür diliyorsun?"

Başımı çevirdiğimde uyku mahmuru gözlerini yeni, yeni araladığını gördüm. "Çünkü yemekte hatalı olan sen değildin, bendim," dedim bunu kabul ederek. "Hesabı Gurur'a ödetmen ağırdı ama o hesabı ödeyemediğinde sana yaşatacaklarım daha ağır şeyler olabilirdi." Bazı şeyleri hep öfkem geçtikten sonra anlıyorum. Sakinleştikten sonra kendimi değerlendirme şansım oluyordu ama öfke anında değil.

Herkes oradaydı. Saka hesabı ödeyemeyince nasıl küçük düşüp utanacağını hiç düşünmemiştim. Sadece kendi penceremden baktığım için onun açısından işlerin nasıl sonuçlanacağını düşünmemiştim. Dün gece benim yerime Gurur'un yardımını alarak aslında bana iyi bir ders vermişti. Onu zor durumda bırakan bendim nasıl yardımımı isteyebilirdi ki? Uykum bölününce geceye dair çok şey düşünmüş ve haksız olduğumu anlamıştım.

O böyle biriydi, onu köşeye sıkıştırdığım anlarda bana itaat etmek yerine kendi bildiğini yapıyordu. Tıpkı panzehir için bana yalvarmak yerine gözlerimin önünde çatıdan atlaması gibi. Çünkü benim gibi boktan bir herifle evliydi ve bana doğruları göstermek için kendini hırpalıyordu.

Buna rağmen kendinden taviz verip benden özür dilemişti. Tam da bu sebeple ondan özür dilemek için sabahı beklemedim çünkü her bir gecikme onu kaybetmeme neden oluyordu.

Haklı olduğu konularda özür dileyip alttan almaya başladığında korkmaya başlıyordum. Bunu bir kez yapardı, iki kez, üç kez derken on iki kez yapana kadar hep alttan alırdı. Fakat on üçüncü kez yapmazdı çünkü on üç onun

için son demekti. Her Şeyin sonu demekti. Onun için bir sorun on ikide halledilmediyse on ute bitmeliydi.

Fransa'ya kaçmadan hemen önce alttan aldığı ve sessizliğini koruduğu o on iki günü nasıl unutabilirim? Özellikle on unc günde terk edilmiŐken.

Onun için değişmeye çalışıyordum. Bu yüzden hiçbir sorunu yarına erteleyemem. Bir daha onu kaybetmeyi göze alamam. "zr dilerim," dedim sesli bir Şekilde. "Seni kendime muhtaç etmeye çalışmıyordum, kendimden sana bir Şeyler vermeye çalışıyordum." Eflatun elbiseden sonra bir daha asla bunu yapmadım, yapmam da.

Bir Şey söylemesini beklerken dalıp gitti gözlerime. Öyle bir bakışı vardı ki kim bilir kaç i çekişe bedeldi. Güzel bakıyordu, nadiren güzel bakardı bana. O farkında değildi ama çoğunlukla geçmişin hesabını sorar gibi nefret dolu olurdu gözlerinde. Bana gülümserken bile gözleriyle hesap sorar, bir yanı beni kabullenmeye direnirdi. Gözleriyle konuşurdu bu kadın. Farkında değildi ama en çok gözleriyle hissettirirdi bana acıyı da mutluluğu da. Özellikle sever gibi baktığında nasıl hissettirdiğini ne ben anlatabilirdim ne de o anlayabilirdi.

Şimdi ise gözlerinde geçmişin hesabı ve ona yaşattıklarımın kırığnlığı yoktu. Sadece Saka vardı. Kendi dünyasından çıkıp benim gkyzme uçan bir Saka vardı. Biraz uykulu, çokça da sevimli bir kadın vardı.

"Yarın Kadem ile dışarı çıkacağım," dedi esneyerek. "Alışveriş için kredi kartlarına ihtiyaım var. Sabah işe gitmeden önce komodinin üzerine bırakmayı unutma," dediğinde içime hapsettiğim nefesi usulca zgr bıraktım. Nihayet beni doğru Şekilde anlamıştı. Amacım onu kendime muhtaç etmek değildi, kendimden ona bir Şeyler katmaktı.

Gecenin başında tamam, diyerek beni geiŐtirmiŐti ama kolay, kolay benim paramı kullanmayacağını biliyordum. Tamam, demesine rağmen buna yanaŐmayacaėını biliyordum. şimdi çaba gösterdiğimi gördüğü için buna karşılık olarak duvarlarından birini yıktı ve bana doğru bir adım attı. Gece söylediklerinden haklıydı, hatalar yaparak evliliği ğrenecektik. Evlilik hakkında henüz bilmediğimiz çok Şey vardı ve hepsini onunla öğrenmek istiyorum.

"Şimdi," diyerek omzumdan tutup beni tekrar göğsüne çekti. "Daha fazla düşünmeyi bırakıp uyu hadi." Gözlerini uykudan zor açık tutarken gülümsedi. "Sadece bu gece için üzerimde uyumana izin vereceğim."

Uzanıp başımı göğsüne yaslayarak güldüm. "Sadece bu gece için değil." Kolumu ince beline dolayıp bacağımı onun bacaklarının arasına uzattım. "Saka, uykuda geçen şu yirmi altı yılı konuşmalıyız."

"Neyden bahsediyorsun, Sanrı?" diyen huysuz sesini duydum. "İzin ver de uyuyayım artık."

"Yavrum yirmi altı yılın uykuda geçecek."

"Karun sen yine Duha'yla mı konuştun? Nerede çıktı bu? Ayrıca öyle bile olsa yirmi altı yılın senin kollarında geçecek." Başım göğsüne yaslı olduğu için kollarını bana doladı. "Ya da seninki benim kollarımda geçecek."

"Bir ilaç şirketi satın alabilirim. Bizi birkaç saat uyutacak bir şeyler üretsiner diye onlara baskı yapabilirim."

"Kocam bak şimdi ağlarım görürsün! Sus da uyuyayım."

"Yirmi altı yıl çok fazla. Bu süreyi beş yıla düşürmeliyiz ya da bir."

"Uyumama izin vermezsen son on üç yılını susma grevi yaparak geçireceğim. On üç yıl boyunca konuşmam görürsün!"

"Tamam, yirmi altı yılını bensiz uykuda geçir!"

"Ya uyuyunca yirmi altı yıl sonra uyanmayacağız. Bunu taksite bölmüşler, her gece minimum sekiz saat. Tabii sayende biz uyuyup ilk taksiti bile ödeyemiyoruz."

"İnsanlar bana çalışıp bir şeyler öder, ben niye ödüyorum? Hem de taksite? Siktir etsene."

"Burada çıldırıyorum uyu artık!" dediğinde güldüm. "Uykum gelmiyor neden sevişmiyoruz?"

"Bıktım ya ne doymak bilmeyen bir adamsın. Benim de uykumun içine ettin!" Beni iterek yatakta oturunca bende oturdum. Göğüsleri görünüyordu ama benden utanmadığı için bunu sorun etmiyordu. Etmemeliydi de.

Tam bir şey söyleyecekti ki bir anda yüzünü buruşturarak karnını tuttu. "İyi misin?"

Bir dakika işareti yaparak karnının üzerindeki çarşafı kaldırdı. Bacaklarının arasını kontrol ettikten sonra çarşafı hemen kendine bastırdı. Çarşafı bacaklarının arasında tutarken başını kaldırıp bana baktı. Neler olduğunu anlamıyorum fakat yanakları kızarmaya başlamıştı. "Odadan çıkar mısın?" dedi utangaç bir ifadeyle. Pek utanan biri değildi. Neler oluyor?

"Neden?"

"Yatağın çarşaflarını değiştirmeliyim."

"Neden?"

Bir konuda cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Regli oluyorum," dediğinde gözlerini sık sık kaçırıyordu. "Tam şu anda başladı." Demek ki bu yüzden eve döndüğümüzde karnı ağrımıştı. Karnındaki o sancı yaklaşan şeyin sinyalini vermiş olabilir.

"Bu şey canını yakıyor mu? Merdivende olduğu gibi karnını ağrıtıp duracak mı? Kaç gün sürecek? Hastaneye gidelim o süreyi doktor gözetiminde geçir-" demiştim ki tebessüm ederek elimi tuttu. "Benim özel günlerim sancısız geçer."

Emin değilim merdivendeyken az kalsın düşecekti. Bunun tekrarlanmasını göze alamam. "Doktora gidiyoruz."

Endişelendiğimi gördüğü için beni rahatlatmaya çalıştı. "Arada sancılar olur ama çoğu kadının yaşadığı kadar büyük sancılar değil. Dört veya beş gün sürüyor."

"Merdivendeyken basit bir sancı gibi görünmüyordu. Doktor gözetiminde olmalısın."

"Karun hiçbir kadın özel gününü hastanede geçirmez saçmalama. Gerçekten sancısız geçiririm ben," dedikten sonra kapıyı işaret etti. "Şimdi çık lütfen. Senin yanında çarşafı değiştirip ped takamam." Bu konuda benden çekinmesine gerek yoktu ama kendini daha rahat hissetmesi için kabul ettim. Eğer sancısı olursa o istemese bile doktora gidilecek.

Üzerimde sadece boxer olduğu için pantolonumu giyip dışarı çıktım. Ona istediği mahremiyeti sağlamak için merdiveni inmeye başladım. Çalışma odama inip bir kadeh içene kadar belki odadaki işi biterdi. Aşağıya inerken, "Hamile değil," diye fısıldadım. Bunun olma olasılığı bile beni deli ettiği için sonunda rahat bir nefes aldım. Bundan sonra onun korunmasını beklemeden ben korunacağım. Saka asla hamile kalmamalıydı.

Defne'ye olan şeyin ona da olmasına izin veremem.

Karımı kaybedemem.

Şu son birkaç gün hayatımın en sinir bozucu günüydü! Özel gününde olduğu için onu öpüp dokunmak dışında fazla ileriye gidemiyordum. Ne zaman bitecek diye resmen gün sayıyordum. O bu haldeyken bir şey yapamayacağımı bildiği için beni kışkırtıyor ve tahrik ediyordu. Normal şartlarda olsa asla onu uyutmayacağımı bildiği için aklınca benden intikam alıyordu. Onunla birlikte olmadıkça gevşeyemiyorum. Liseli ergenler gibi banyoda mastürbasyon yapacak değilim, istediğim hazzı sadece o bana yaşatabilir. Siktir! Ne zaman normale dönecek bu kadın? Dört gün oldu!

Üstelik bu haldeyken bile dekolteli kıyafetlerinden ödün vermiyordu. Bu yüzden neresini çıplak görsem sertleşiyordum. Bu zırvalık! Kadınların neden böyle belirli günleri var ki? Biz erkekleri süründürmek için mi? Karımla aynı yataktayken hiçbir şey yapmadan uyumak tam bir saçmalıktı!

Aklımı onun nefes kesici vücudundan uzaklaştırıp başka şeyler düşünmek için kendimi zorladım. İşe gitmem gerektiği için erken kalkmak zorundayım fakat o, işe gitmese de hep erken kalkıyordu. Dolapta pardösümü çıkartıp omuzlarımın üzerine attım. "Bitti mi hazırlığın?" diye sordum.

Gölümsedi. "Bitti."

Ona baktığımda uzun kollu, dar ve kısa bir elbise giydiğini gördüm. Özel gününe girdiğinden beri renk seçimini hep siyahtan yana yapıyordu. Elbisenin açık yakasında göğüslerinin kıvrımı görünüyordu. Bu yüzden sol göğsünün üzerine çizdiği siyah kelebeği gördüm. Elbisesine uyumlu bir şeyleri vücuduna çizmeyi seviyordu. Onun hep geçici dövmleri olurdu. Hepsi de ona yakışırdı.

İnce belini saran dar elbise yuvarlak ve diri kalçasını kapatacak uzunluktaydı. Fakat daha fazlasını değil. Daha yeni krem sürdüğü uzun bacakları tüm çıplaklığıyla gözlerimin önünde duruyor, soluğumu kesiyordu. Gözlerimle onu taciz etmeyi bırakıp yüzüne baktığımda kırmızı ruju yine dudaklarındaydı. Farkında mı, bilemem ama kırmızı ruju onun en güçlü silahıydı. Özellikle gözlerini süzüp alt dudağını dişlemeye başladığında.

Aklımı seksten uzaklaştırmak için derin bir nefes alıp çıplak ayaklarını işaret ettim. "Ayakkabın nerede?"

Tüm kıyafetleri ve ayakkabıları benim dolabıma sığmadığı için diğer odaya doğru yürüdü. O oda kıyafet odasıydı ama şu zamana kadar hep boştu. Sanki Saka'nın çatı katına taşınıp onu doldurmasını bekliyormuş gibiydi.

İçeri girip elinde bir çift siyah, ince topuklu ayakkabıyla geldi. Ayakkabıları bana uzatınca ne istediğini anlamadım ama onları elinden aldım. Yatağın üzerine oturdu ve ellerini yatağın iki yanına bastırdı. Sırtını biraz arkaya doğru büktükten sonra başını omzuna doğru eğdi. Gözlerini bana diktiğinde, eğer sigara içeriyorsa olsaydım kim bilir gözlerinin kahvesine kaç sigara yakardım. Gözleri güzeldi.

Yürüyüp onun önünde bir ayağımın üzerine diz çöktüm. Elimdeki ayakkabıları yanıma bıraktıktan sonra ayağını tuttum ve dizimin üzerine koydum. Birinin önünde eğilip diz çökeceksem bu kişi sadece karım olabilirdi.

Parmaklarım ayak bileğine sürünerek ayağını kavradı. Kırmızı ojeli ayağını avuçlarımla arasına alıp hafifçe sıkarak okşamaya başladım. Ayağına küçük

dokunuşlar yaptıkça daha da gevşiyordu. Ayakkabısını giydirmek yerine ayağını kendime doğru çektim.

Bileğinin iç tarafını öperek ona baktığımda dudaklarını ısırarak beni izliyordu. Sık sık alt dudağını ısıran bu kadın, bunun ne kadar baştan çıkarıcı bir hareket olduğunu bilmiyor olamazdı. "Sanrı," diye mırıldandı arzu dolu bir sesle. "Öpücüğünü eşitlemelisin." Buna dünden razıyım.

"Öperiz sıkıntı yok," dediğimde diğer ayağını kaldırdı. Gözlerimin içine yakıcı bir ifadeyle bakarken ayağını onun için sertleşen aletimin üzerine bastırdı. Sokayım!

Başını biraz daha omzuna doğru eğdiğinde dudaklarını yaladı. Ayağını pantolonun üzerinden gezdirip nefesimi kesmeye başladı. Bunu yaparken kirpiklerinin altında gözlerini süzüp beni hepten deli ediyordu. Özellikle ayağının altındaki şişkinliğe bakıp kan kırmızısı dudaklarını aralaması beni kalpten öldürecekti. Dudaklarını ıslatıyormuş bahanesiyle dilini dudaklarının üzerinden gezdirmeye başlayınca, "Sikerim!" dedim boğuk bir sesle. Dört gündür onun için yanıp tutuşurken benimle oynamamalıydı!

Belini biraz daha arkaya büküp, "Hadi," dedi ayağını aletimin üzerine sürterken. "Öpücüğünü eşitle." Bir öpücükten daha fazlasını yapmak için çıldırıyorum!

Bacaklarımın arasında yaramazlık yapan ayağını tuttum ve bileğinin iç tarafına küçük bir öpücük kondurdum. Öpücüğümü eşitledim. Bacağının her yerinde dudaklarımı gezdirmeyi isterken o baştan çıkarıcı sesiyle, "Sanrı," dedi yerdeki ayakkabıları işaret ederek. "Giydirmeyecek misin?"

Gözlerim çıplak bacaklarında oyalanırken, "Devamında içine gireceksem neden olmasın," dedim. "Sertçe ve benim istediğim şekilde. İniltilerinle odayı doldurabilirim."

Gözlerim mini eteğinin altında gizlediklerini görmek istercesine bacaklarının arasına kayd. Bu etekten kurtulman an meselesiydi.

Ayakkabıları ayağına giydirdikten sonra ayağını dizimden çekmedim. Elim bacağından yukarı doğru kaymaya başladı. Elimi biraz daha yukarı kaydırıp

baldırını kavradığımda kirpiklerinin altında gözlerime baktı. Gözlerimin içine bakarak bacaklarını aralayınca kocaman bir siktir çektim. Regl dönemi bitti mi? İşler bekleyebilir! Onu istiyorum!

Elim bacaklarının arasına sızmak için hareket edince dudakları kıvrıldı. Omuzlarımdan iterek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Daha reglim bitmedi," dediğinde bilerek yürürken kalçasını sallayıp beni kışkırtıyordu!

"Siktir et artık şu şeyi!" dedim sabırsızca. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Beni bu hâlde bırakamazsın!" Önümdeki sertliğin farkında değil mi?

Kapıyı açıp omzunun üzerinden bana baktı. "Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, beklemek zorundasın." Kahveleri aşağıya kayd ve pantolonu zorlayan şişkinliği görünce dudaklarını emdi. Özellikle dudaklarını emerek beni daha çok çıldırtıyordu. Özel gününe girmeden önceki gece olanları hatırlatıp kanımı kaynatıyordu. Ağzını kullanmayı çok iyi biliyordu! Siktir, siktir, siktir!

"Buraya gel!" diyerek ona doğru yürüdüm.

Onu ne kadar çok istediğimi bilmiyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Saatin yedi olmasına sadece beş dakika kaldı, kahvaltı masasında olmalıyım."

"Sinir bozucu dakikliğin umurumda bile değil. Buraya gel!"

Daha ben ona yetişmeden, "Tamamen iyileşmemi bekle," dedi ve koşarak dışarı çıktı. "Saka!" diye bağırdım sinirle. "Ulan bu hâlde nasıl dışarı çıkacağım!" dediğimde dışarıdaki gülüşünü duydum. "Senin sorunun."

"Kendi sorunumu senin sorunun hâline getirebilirim!"

Benimle sevişmeyecekse beni kışkırtmamalıydı. Başımı eğince pantolonun ön tarafını zorlayan şişkinliğini gördüm. "Sokayım böyle işe!" Omzumdaki pardösüyü yatağın üstüne atıp banyoya doğru yürüdüm. "Daha kaç gün var lan bu şeyin bitmesine!" Özel gününde olmasından nefret ettim.

Banyoya girecekken komodinin üzerinde duran telefonuma gelen mesaj sesini duydum. Telefonu elime alınca Gurur'dan mesaj geldiğini gördüm.

Pek mesaj atan biri olmadığı için vakit kaybetmeden mesaja baktım.
"Gitmem gerekiyor Melek sana emanet. Ben dönene kadar onu koru, kolla. Tırnağına zarar gelirse bunun hesabını senden sorarım!"

Okuduklarımla kan beynime sıçradı. Onu görmek istemediğimi çok iyi bilmesine rağmen onu bana emanet edemezdi! O kızı görmeye tahammülüm yok. Gurur'u arayıp telefonu kulağıma yasladım. Sabırsızca telefonu açmasını bekledim ama açmadı çünkü telefonuna ulaşılmıyordu! "Sikik herif!" Sırf Melek'e bakayım diye ortadan kaybolduysa geri dönmek zorundaydı. O kız için hastaneye gitmediğimi görünce dönmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Hızlı bir duş alıp tekrar giyinmek canımı çok sıktığı için âdeta burnumdan soluyordum. Aşağıya inerken beni gören hizmetçiler tek kelime etmeden yolumdan çekiliyordu. Çıkış kapısına doğru yürüdüğümü gören kızlardan biri, "Kahvaltı yapmayacak mısınız?" deyince, "İşlerim var, Suzan," dedim dışarı çıkarken.

Çocuklar dışarı çıktığını görünce arabaları hazırlamak için hemen garaşın yolunu tuttu. Arabamı getirmelerini beklerken Nermin ve Çiçek'i gördüm. Arka bahçedeki seralarda geliyor olmalı ki Çiçek'in elindeki sepette beyaz ve kırmızı güller vardı ve buna ek olarak karanfiller de vardı. Her sabah kafasına göre odalarımıza çiçek bırakırdı. Beyaz gülleri Levent'in odasına, kırmızı gülleri Saka'nın ve karanfilleri de Çağıl'ın odasına bırakırdı. Kovulacağını çok iyi bildiği için benim odama herhangi bir çiçek koymaya cesaret edemezdi.

Saka odama taşındığına göre acaba o kırmızı gülleri hangi odaya bırakacaktı? Ayrıca Çağıl neredeyse dört aydır Suriye'de görev yapıyordu, yani evde bile değildi ama Çiçek sanki o buradaymış gibi her sabah onun odasına karanfil bırakıyordu. Anlaşılan birileri Çağıl'ın karanfillerden nefret ettiğini hâlâ ona söylememişti.

Eve girmeden önce ikisi de durup saygılı bir şekilde kendilerine çeki düzen verdiler. Aynı anda, "Günaydın, Karun Bey," dediklerinde, "Günaydın," dedim düz bir sesle.

Kızlar içeri girecekti ki bahçe kapısı gürültüyle açılmaya başladı. Kapılar tamamen açılınca bir elinde el çantasını tutan Çağıl görüldü. Geleceğini önceden bildirmediği için onu görünce şaşırdım ama sevindim de. Ondan önce şehit haberi gelecek diye ödüm kopuyordu. Ne zaman görev için evden ayrılrsa duyduğum her şehit haberiyle içim burkulurdu. Eve döndüğünde ise nihayet rahat bir nefes alırdım. Defalarca ısrar ettim artık bu işleri bırakması için ama onda ki vatan aşkı çok ileri bir düzeydeydi.

Çocukken de böyleydi, hep büyüyünce asker olacağını söyleyip dururdu. Belki de içimizde çocukluk hayalini gerçekleştiren bir tek o vardı.

Ayağının tozuyla buraya gelmiş gibi üzerinde bu soğukta bile haki rengindeki tişörtü ve asker pantolonu vardı. Ayağındaki postollarındaki çamurlar bile duruyordu. Boynundaki künyesi her adımıyla göze çarparken tam karşımda durdu. Çantasını yere bıraktığında gözlerinde her zamanki o muzır ifade vardı. Elini kaldırıp gür bir sesle, "Üsteğmen Çağıl Kalender, emredin komutanım!" diyerek asker selamını verdiğinde dudaklarım kıvrıldı. Ne zaman eve dönse bunu bir tek benim karşımda yapardı.

"Evine hoş geldin koçum," diyerek sertçe ona sarıldım. Bir kez daha evin yolunu bulmuştu.

"Hoş buldum," diyerek bana sarıldığında vücudunun gevşediğini ve rahat bir nefes aldığını hissettim. Baba ocağına dönmüş gibi bana sarılırken gevşemişti.

Birbirimizden ayrıldığımızda, "Bitti mi sonunda?" dedim. Artık burada kalacağını, bir daha hiç gitmeyeceğini duymak istiyordum ama o, "Suriye'deki işimiz bitti," diyerek yine beni hüsrana uğrattı. "Yeni görev yerim belli olana kadar bir süre evde istirahat edeceğim."

Başını çevirdi ve birkaç adım uzağımda duran kızlara baktı. Gözleri Nermin'i es geçip Çiçek'in üzerinde durdu. Elâ hareleri baştan ayağa Çiçek'i süzdü bir süre. Daha sonra kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Hoş geldin demek yok mu, Çiçek?" diyerek ona takıldı.

Nedendir bilmem ama Çiçek gergin bir hâlde elindeki sepetin sapını sıkıyordu. "Hoş geldiniz, Çağıl Bey," dedikten sonra hemen kapıya doğru

yürüdü. Kaçar gibiydi.

"Çiçek," diye seslendi onun arkasından. Çiçek durup ona doğru dönünce gülmemeye çalışarak sepetteki çiçekleri işaret etti. "O karanfiller kim için?"

Çiçek başını eğip sepetindeki karanfillere baktı. Başını kaldırdığında gerginliği biraz daha artmıştı. "Sizin için efendim."

"Kimseye haber vermeden geldim," dediğinde sesi keyifliydi. "Geleceğimi bile bilmezken neden odama karanfil bırakıyorsun? Dönmeyeyim diye mi?"

"Anlamadım, Çağıl Bey?"

"Karanfiller cenaze çiçekleridir, ben öldüm mü ki odama karanfil bırakıyorsun?" dediğinde eğlenmek için alay ediyordu fakat Çiçek onun sözlerini ciddiye aldı. Bu açıdan bakınca korktu, endişelendi ve elindeki sepeti yere düşürdü. "Çağıl Bey," dediğinde sesi titredi. "Be-ben o amaçla toplamamıştım bu çiçekleri."

Çağıl onu üzdüğünü görünce kısık bir sesle küfredip, "Kafa buluyordum kızım seninle," dedi hızlıca. "Şimdi ağlayıp da keyfimi kaçırma."

"Kafa mı buluyordunuz?" Az önce üzgün bakan yeşil gözlerinde şimdi öfkenin kıvılcımları oluşmaya başladı. "Anladım, Çağıl Bey," dedi hafif sinirli bir sesle ve ona sırtını dönüp tekrar kapıya doğru yürüdü.

Çağıl bir kez daha, "Çiçek," dedi. Zavallı kız tekrar durup ona doğru dönünce, yaramaz gözlerle yerdeki çiçekleri gösterdi. "Onları toplamadan mı gidiyorsun? Yürüyeceğim yolun tam üstündeler. Amacın yollarıma gül dökmekse söyle bilelim," dediğinde Çiçek'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Hiç olur mu öyle şey, Çağıl Bey." Hemen yere eğilip sepetinde dökülen çiçekleri topladı.

Çiçek sepetini alıp bir köşede durarak başını eğince, Çağıl yerdeki çantasını alıp doğruldu. Eve doğru yürürken gözleri kapıdaydı fakat Çiçek'in tam önünden geçerken, **"Oy sevdam dağlara mi çıkayim? Oy sevdam yollara mi vurayim? Oy sevdam sensuz nasi durayim?"** diye bir türkü

mırıldanarak içeri girdi. Çiçek'e bakarak söylememiştii ama sanki ona söyler gibiydi.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Düz bakışlarım Çiçek'i bulunca kaçır gibi hemen içeri girdi. Başımı iki yana sallayarak arabaya doğru yürüdüm. Çağıl askerde yaşadığı kadın yokluğunu evdeki hizmetçilerle gidermeye çalışıyorsa belasını sikerim. Umarım böyle bir şey yapmaz çünkü durduk yere kızını kovdururdu bana. Evdeki çalışanları yatağı atmayacağını biliyor olmalı. Bu konuda katı kurallarım vardı. Evim genelevi değil, böyle şeylere müsamaha etmem. İş veren adabını, çalışan da yerini bilmeliydi.

Arabamın kapısını açtığımda tüm çocuklar hemen arabalarına atladı. Fakat yaralı olduğu için istirahatatta olan Furkan bir arabanın yanında dururken, "Abi, Çağıl Bey daha yeni gelmişken işe mi gidiyorsun?" diyerek beni durdurdu.

"Sana ne lan!" diyerek onu tersledim. "Yapılması gereken o kadar iş varken Çağıl'ın başını mı bekleyeyim?" Zaten Çağıl yol yorgunu olduğu için akşama kadar uyurdu.

"Haklısın abi," diyerek arabasının kapısını açınca, "Sen nereye?" dedim.

"Seninle geliyorum abi."

"Yaralıyken ne işime yararsın? Git dinlen ve bu sürede karımdan uzak dur. En küçük yanlışında bu sefer sıkıyım kafana!" dedikten sonra arabaya bindim. Bu it benden çok Saka'ya sadıktı.

İş yerine geldikten sonra toplantının ortasında Duha, Kenan ve Kadem gelmişti. Kumarhanedeki kasada aldığımız şeyleri bir çantaya koyup getirmişlerdi. Dördümüz bir masanın etrafında toplanmış, son üç saatimizi çantadan çıkan şeyleri inceleyerek geçirmiştik. Şu ana kadar işe yarar hiçbir şey çıkmamıştı. Borç senetleri, tarikatın zimmetine geçirdiği mallar ve birkaç ıvır zıvır dışında işe yarar pek bir şey yoktu. Masadaki haritaya

uzanıp onu açtım. Tunus, "O nedir?" dediğinde tıpkı benim gibi ayağa kalkıp haritanın üzerine eğilmişti.

Telefonumu çıkartıp kamerayı açtım. "Azap Tarikatının Türkiye üzerindeki yerleşim yerleri," dedikten sonra haritadaki işaretli yerlerin fotoğrafını çekmeye başladım. "Bunlar tarikata ait kordinatlar." Sonunda işe yarar bir şeyler bulmuştum.

Duha haritayı incelerken, "Ne kadar da çok," dedi düşünceli bir sesle. "Neredeyse her şehirde ondan fazla toplanma alanları var. Eş zamanlı bir saldırı hepsinin kökünü kazırdı ama bunun için büyük bir orduya sahip olmamız gerekir." Bu örgüt oldukça köklü ve büyüktü, üstelik yerleşim yerleri çok dağınıktı. Örgüt bir tek Marasliyan'lardan oluşmuyordu, derine indikçe daha fazla şey çıkacağını tahmin etmek zor değildi.

Kadem önündeki kalın dosyayı kontrol ederken, "Şu zamana kadar ona çalışan herkesin adı var burada," dedi sıkılmış bir sesle. "Kafamın içi isim kütüphanesine döndü ve daha yarısına bile gelmedim."

Sayfaları karıştırıp aradığı sayfayı buldu. "Şuraya bakın," diyerek bize gösterdiği ismin altını kalemle çizdi. "Gazel'in ismi bile var." Sonuçta o da onlara çalışıyordu, isminin listede olması normal.

Saka bilmiyordu ama ablası için gerçekten bir kafes yaptırıp içini siyah camlarla doldurmuştum. Saka'nın bir gece kaldığı kafesin içinde Gazel üç gün kaldı. Karıma yaşattığı şeyleri misliyle ona yaşatmıştım.

Kenan kulağındaki kulaklığı çıkartıp bilgisayarı işaret etti. "İçim şişti bu kayıtları izlemekten," dediğinde üzgün görünüyordu. İzledikleri canını sıkmış olmalı. Çantadan çıkan USB belleği inceleyen oydu. "Bu şeyin içinde onlarca dosya var ve her dosyanın üzerinde bir isim yazıyor. Carlos'un kurbanlarının dosyaları."

"İçeriğinde neler var?" diye sordum.

"Kurbanların öncesi ve sonrasına ait görüntüleri."

"Ne tür görüntüler?" dediğimde hepsi ilgimi çeken bir şeyler yakaladığının farkındaydı.

Kenan masadaki kahvesine uzanırken, "Carlos onların hayatını becermeden önceki ve Carlos'dan sonraki yaşamları," dedi. Başıyla önünde duran dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Yaklaşın kendiniz görün."

Kadem ilgilendiği işten başını kaldırıp gelmedi. Çilekli sütünü pipetle höpürtederek içerken, "O sektiğim herifin insanların hayatını nasıl bitirdiğini görmek ilgimi çekmiyor," diyerek bir sonraki sayfaya geçti. "Peeling saatim yaklaşıyor, şu işi bitirip bir an önce yapmak istiyorum."

"Peeling mi?" dedim anlamayarak. "O nedir?"

Kenan, "Pilin afilli adı falan mı?" dedi.

"Ne pili lan, peeling cahil," dediğinde bir konuda Kenan'dan daha çok şey bilmenin gururunu yaşıyor gibiydi.

Sütünü masaya koyup yüzüne dokundu. "Ciltteki ölü deri hücrelerden kurtulmak için uygulanan bir bakım türü," dedikten sonra sütünü tekrar aldı ve kaldırıp pipeti dudaklarına yaklaştırdı. Sütü içerken yine o garip sesleri çıkartıyordu. Duha'ya bakıp, "Abi bunlar da hiçbir şey bilmiyor," dediğinde Duha'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Gülmemeye çalışarak, "Bizim bilmediğimiz doğru," dedim ve alaycı bakışlarımı Duha'ya diktim. "Anlaşılan Tunus çok iyi biliyor, değil mi abisi?"

Önemli bir telefon bekliyormuş gibi sık sık elindeki telefonu kontrol ederken, "Sen ne bakıyorsun bu şuursuza," dedi sinirli bir sesle. "İleri geri konuşuyor işte!"

"Siz şimdi birlikte gün falan da yapıyorsunuzdur," diyen Kenan sırtıyordu. "Boyalı suratlarla yastık savaşı da yapıyor musunuz?" dediğinde gülmeye başladım.

Kadem, "Hayır," dedi oldukça ciddi bir sesle. "O kadar uzun süre uyanık kalmıyor, üstelik gece hep yorganı üzerimden çekiyor."

Duha'nın sinirlerini bozan bir kahkaha kopardım. "Aynı yatakta mı uyuyorsunuz?"

Boynundan yukarısı kızarıırken bana bıkkın gözlerle bakıyordu. "Yalnız uyuyamıyor bu piç!" diyerek hemen savunmaya geçti. "Ben uyuyana kadar bekliyor daha sonra yastığını alıp odama geliyor."

"Abi kapıyı çalınca da açmıyorsun," dedi Kadem şikâyet eder gibi. "Mecbur uyumanı bekliyorum."

"Oğlum niye açayım, kazık kadar adam oldun git kendi yatağında uyu!"

"Yalnız uyuyamıyorum nesini anlamıyorsun?"

"Kız ayarlıyorum onlarla da uyumuyorsun lan!"

"Abi ben kızlarla uyumayı sevmiyorum."

Duha'nın beti benzi attı. "Kadem," dedi korku dolu bir sesle. "Erkeklerle mi uyumayı seviyorsun?"

"Hayır, erkeklerle de uyumayı sevmiyorum."

Kravatını çekiştiren Tunus fenalık geçirir gibi koltuğa oturdu. Masadaki dosyalardan birini alıp kendini serinletmeye çalıştı. "Kimse değil, bu piç öldürecek beni," diye sızlandı. "Yönelimini de bir türlü anlamıyorum ki kendimi en kötüsüne alıştırayım. Ne kadınlardan hoşlanıyor ne erkeklerden. Arada bir yerde dolanıyor piç!" deyince Kenan ile gülmeye başladık. Kadem'in elinden çok çekiyordu.

Kenan sırtarak gözlerini karşısında oturan çocuğa dikti. "Akşam kulübe gidelim mi, seni birkaç kadınla tanıştırebilirim."

"Değişen bir şey olmaz." Sebepsiz yere terlediği için çıkardığı mendille alnındaki teri silen Tunus, "Onu daha önce birçok kadınla tanıştırdım ama

sonuç hüsrandı," diyerek pencereleri kontrol etti. Oda sıcaklığını çok yüksek tuttuğum için terlemiş olabilir.

"Nesi hüsrandı?" Kadem başını kaldırmadan hararetli bir şekilde önündeki dosyayı inceliyordu. "O kadınların hepsini sevmiştim."

Tunus sinirden dişlerini sıkarak, "Beklediğim sevmeye şekli onlarla dedikodu yapıp, birbirinizin yüzüne maske yapmanız değildi!" deyince Kenan kahkaha attı.

"Ne var bunda?" diyerek omuz silkti. "Kadınlarla birlikte çok şey yapılabilir ama kadın denince sizin aklınıza gelen tek şey sevişmek. Onların arkadaşlıkları erkeklerden daha zevkli ve eğlenceli." Tuhaf alışkanlıkları olan değişik biriydi.

Derin bir nefes alan Tunus, "Endişeliyim, Kadem," dedi baskın bir sesle. "Ben senin tuhafliklarına alışkınım ama konu bu değil. Fazla hassas ve anormal birisin. İstedğin gibi ol, ben varken sana tek kelime edenin belasını sikerim," diyerek iç çekti. "Ama ben olmadıgımda sana ne olacak?" dediğinde onu asıl endişelendiren şeyin ne olduğunu anladım.

Kadem'in keyfi kaçtı. "Sen hep olacaksın," dedi buna inanarak.

Duha onun korkularını yatıştırmak için başını salladı. "Olacağım ama diğer ihtimali de düşünmeliyiz. Hayatta kalmayı öğrenmelisin koçum, bunun için de gereken olgunluğa ulaşmalısın. Bu haldeyken seni çok kolay harcarlar." Kalbinden dolayı endişeliydi. Ölmekten değil, Kadem'i savunmasız bir hâlde kurtlar sofrasında tek başına bırakmaktan korkuyordu.

Duha onu bir arkadaş olarak değil, kardeş hatta oğlu olarak görüyordu. Bu yüzden bir abi gibi onunla ilgileniyor, bir baba gibi koruyup kol kanat geriyordu. Kadem değişik ve tuhaf biriydi. Sanki hiç büyümemiş bir çocuk gibiydi. Yanında Duha olduğu için gereken olgunluğa erişmiyordu çünkü Duha onun her şeyiyle ilgilenip onu şımartıyordu.

Duha'nın yerine başka biri olsaydı Kadem'in tuhaflikları karşısında uzun süre sabretmezdi. Fakat söz konusu Kadem olunca Duha'nın sabrının bir sonu yoktu. Çünkü onun Kadem'den başka kimsesi yoktu. Bu yüzden tüm

sevgisini Kadem'e verip onun her şeyiyle ilgileniyordu. Bir insan yalnızlık çekince ilk bulduğu dala sıkıca tutunurdu. Duha'nın tutunduğu dal Kadem'di.

Kenan odada oluşan gerginliği dağıtmak için, "Devam edelim mi?" dediğinde başını sallayan Tunus'un gözlerine Saka'nın çizdiği kuş ilişti. "Bunu neden hâlâ sildirmedin?"

Cam duvardaki saka kuşuna bakınca tebessüm ettim. "Karım çizdi."

"Hanımcı," diye alay etti ama her zamanki gibi umursamadım.

Şirkete ilk kez geldiğinde asistanımın odasında beklemekten sıkılıp bulduğu fosforlu kalemlerle çizmişti. O gün henüz tanışmamıştık ama boşanmak için geldiği bir adamın duvarına devasa bir kuş çizmişti. Önemli bir toplantının ortasında gözlerim sık sık ona kayıp durmuştu.

Bir sandalyenin üzerine çıkıp resim yapan bir kaçık yüzünden toplantı sekiz saat sürmüştü. Onun yüzünden odaklanamadığım için birkaç saatlik toplantı sekiz saate kadar uzamıştı.

Fosforlu boyalar kullandığı için çizdiği resmi korumanın tek yolu özel kaplama yaptırmaktı. Resmin üzerine şeffaf bir duvar daha çektirdiğim için camı silseler bile saka kuşu silinmiyordu. Bunu Saka şirketten gittikten hemen sonra yaptırmıştım. O günlerde onu hiç tanımıyor, ona karşı bir şeyler hissetmiyordum. Üstelik hayatımda da Rengin vardı, yani resmi korumam için hiçbir sebep yoktu.

O zamanlarda güzel bir resim olduğu için onu sildirmediğimi düşünmüştüm. Hayır, bu resmi duvarımda tutmamın asıl sebebi resmi çizerken onu izlemiş olmamdı. Ne zaman camdaki kuşa baksam Saka'nın topuklu ayakkabılarla nasıl bir sandalyeye çıktığını hatırlıyordum. Elindeki fosforlu kalemlerden birini cama sürterken diğer kalemleri diğer eliyle tutuşunu hatırlıyordum.

Ara, ara kaşlarını çatışını, istediği gibi olunca gülümsemesini, dilini ısırıp daha yukarılara ulaşmak için parmak uçlarından yükselişini hatırlıyordum. Başını omzuna doğru eğip çizdiği resmi kontrol edişi bile aklımdaydı.

Duvarımdaki saka kuşu resmine ne zaman baksam gözlerimin önünde canlanan tam olarak bunlardı. Bu yüzden resmi sildirmek yerine korumuştum.

Daha fazla oyalanmak yerine bilgisayarı işaret ettim. "Devam edelim artık." Yürüyüp Kenan'ın sandalyesinin arkasında durduk ve bilgisayara doğru eğildik. İşler beklemezdi.

Kenan klasördeki dosyalardan birine girdi. Umut Sönmez diye birinin dosyasına girince adamın yazılı bilgileri karşımıza çıktı. Kenan, "Her dosyanın içinde kurbanların buna benzer kişisel bilgileri var," dedikten sonra fareyi kaydırıp videoları gösterdi. "Bu kayıtlarda Umut denen adamın Carlos ile yaşadığı şeylerin görüntüleri var. Genelde ilk video kurban ve Carlos'un ilk görüşmelerini içeriyor. Carlos'un ona dayattığı şeyleri kabul etmeyip karşı çıktığını gösteren kayıt bu video."

Fareyi ilk videonun üzerinden aşağıya kaydırıp son videonun üzerinde durdu ama videoyu açmadı. "Son videoda ise kurbanın hayatının nasıl altüst olduğunu gösteren görüntüler var. Onunla zıt düşen herkesin hayatını bitirmiş. Hayır, öldürerek değil, her birine öyle şeyler yapmış ki ilk videoda olan o dik duruşları son videoda yok. Arada gördüğünüz şu videolar Umut denen adamın başına gelen şeylerle ilgili," dedikten sonra Umut Sönmez'in dosyasında çıktı. Videoların içeriğini görmemize gerek yoktu, neler olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Burada Carlos'un tüm kurbanlarının dosyaları var, değil mi?" Kenan başını sallayınca USB'yi çıkartıp cebime attım. "Bunu ben incelerim sen diğer şeyleri kontrol et," dediğimde Kenan ve Kadem neyin peşinde olduğumu anlamadı fakat Tunus için aynı şeyleri söyleyemem.

Kafasının içinde kırk tilki dolaşan bu heriften hiçbir şey kaçmazdı. Tek kaşını yukarı kaldırıp imayla bana bakması bile neyin peşinde olduğumu anladığını gösteriyordu. Evet, peşinden olduğum şey Saka'nın dosyasıydı. Carlos tüm kurbanlarının kaydını tutuyorsa o zaman Saka'nın da dosyası olmalı. Sonuçta o da Carlos'un kurbanlarından biriydi.

Saçından hiç çıkarmadığı o tokenin peşine düşeceğimi ona söylemiştim.

Belki dosyasında tokayla ilgili de bir şeyler vardır.

Carlos'un diğer kurbanlarında olduğu gibi Saka'nın da Carlos'tan öncesi ve sonrasını gösteren videoları olmalı. Carlos tüm kurbanlarının her şeyini kayıt altına alan bir hastaydı. Saka ile ilgili de mutlaka bir şeyler olmalıydı.

Kaldığımız yerden evrakları incelemeye devam edecektik ki Tunus'daki gariplik dikkatimi çekti. Çok fazla terlemeye başladığı için terini silmek için masadaki peçeteye elini uzattı. Ancak eli havada kaldı çünkü titriyordu. Eli titriyordu. Bunu görünce aceleyle Kadem'i kontrol etti. Kadem'in ona bakmak yerine önündeki dosyayla meşgul olduğunu görünce elini hemen çekip cebine koydu. Kadem görmesin diye elini saklamıştı. Yüzünü düz bir ifadeyle tutmak için kendini zorlayıp, "Siz devam edin sigara içmeliyim," diyerek terasa açılan kapıya doğru yürüdü.

Kalbi yine onu sıkıştırmaya başladı, değil mi?

Onun peşinden terasa çıktım. Yanında durduğumda dalgın gözlerle aşağıya bakıyordu. "Veradayken bana bir sözün vardı," diyerek bana kulüpteki geceyi hatırlattı. "Senden istediğim bir şeyi her ne olursa olsun yerine getirecektin."

"Ne istiyorsun?"

Aşağıya bakmayı bırakıp bana baktığında gözlerinde endişe vardı. "Eğer bana bir şey olursa Kadem'i himayane al. Kısacası-" dedikten sonra derinden gelen bir iç çekişle, "Yaşat onu," dedi.

Başımı hafifçe sallamak dışında herhangi bir şey söylemedim. İsteddiği bir şeyi yerine getireceğime dair ona söz vermiştim. Benden her şeyi ama her şeyi isteyebilirdi ama o, bu hakkını Kadem için kullanmayı seçmişti. Eğer istediği buysa tamam, öyle olsun.

"Ölmeyi çok hızlı kabullenmiş gibisin." İlk kez bir konuda onu savaşıırken görmüyordum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum fakat ilk kez bir konuda umutsuzdu.

"Her şeyim haram olabilir," diyerek elini kaldırıp sol göğsünü işaret etti. "Burada taşıyacağım şey bana helal olmalı. Sıranın başına geçmek için gücümü kullanıp kimseden bir kalp çalmayacağım ya da organ mafyalarına gitmeyeceğim," dediğinde bu konuda kendinden taviz vermeyecek kadar kararlı ve inatçıydı. "Kaburgalarımın arasında çalıntı bir kalp taşıyamam."

Çalıntı olduğunu bilmediği sürece sorun yoktu. Dosyasını çoktan gerekli yerlere ulaştırdım sadece uygun bir eşleşme bekliyorum. Onun bile kuralları olabilirdi ama ben kuralsız oynarım. Aradığım kalp bulununca gerisi çok kolaydı. Bunun vebalini o değil, ben üstleniyorum. Kalp bulunduğunda onu bayıltıp ameliyata sokmak zor değildi. Aslında bu it herif umurumda bile değildi ama ölürse çok sıkılırım. Sonuçta dişime göre bir rakip bulmak kolay değildi.

Biraz daha kaldıktan sonra birlikte ofise girince Kenan ve Kadem panikleyerek bize baktı. İkisi de çalışmayı bırakmış, bir telefonun üzerine eğilerek bir şeyler yapıyorlardı. Fakat bizi görünce panikleyerek telefonu masanın üzerine atıp bize baktılar.

Kadem korkudan yutkunarak Duha'ya bakıp, "Abi?" dediğinde yüzü kireç gibi olmuştu.

"Kadem?" dedi Tunus sorgulayan bir ifadeyle.

"Duha abi?" dedi Kenan aynı korku dolu sesle.

"Kenan?" dediğinde dökülün dercesine bakıyordu.

İkisi Duha'ya bakmayı bırakıp kapıya baktı, daha sonra birbirine baktılar ve tekrar kapıya. Anlaşmış gibi aynı anda kapıya doğru koşmaya başladılar. O kadar hızlı koşuyorlardı ki âdeta birbirlerini itekleyerek ofisimden çıktılar. Bu ikisi yine ne işler karıştırıyordu?

Bir süre onların arkasından bakan Tunus masaya dönünce, "Benim telefonum mu o?" diyerek kaşlarını çattı. "Kadem telefonumun şifresini biliyordu!" Ve anlaşılan Kenan ile birlikte onun telefonundan bir şeyler yaptılar. Yoksa ikisi alelacele dışarı kaçmazdı.

Telefonu eline alıp hızlıca karıştırmaya başladı. Ne gördüyse otuz saniye içinde, "Siktir lan!" deyip küfretmeye başladı. "Elay'a yazmışlar!" Onu bu kadar kızdıracak ne yazmış olabilirler ki?

Yanında durup başımı eğerek onunla birlikte mesaja baktım. Tüm konuşmaları yukarı kaydırıp hepsini sırasıyla okumaya başladık. Okuduklarımız Tunus'u sinir krizlerine sokarken beni kahkahalara boğabilirdi.

"Test, deneme, bir, iki. Elay orada mısın?"

"Ne istiyorsun?"

"Dondurmayı magnum seni ham hum."

"Anlamadım??"

"Kayıstıyı dalında seni altımda."

"Ne diyorsun sen be!"

"Karpuzu soymadan seni yormadan."

"Allah senin cezanı versin, sapık herif!!!"

"Yazı sodasız seni molasız."

"Herkes düz sana yokuş aşağılık pislik! Engelliyorum seni!!"

Mesajların tamamını okuyunca gr bir sesle gülmeye başladım. O serserilerin bunu yaptığına inanamıyorum. Tunus sinirden yerinde duramazken, "Sikeceğim o piçleri!" diyerek telefonu kulağına yasladı. Odanın içinde deli gibi dönüp Elay'ı arıyordu. "Kadın zaten beni öptüğü geceden beri köşe bucak benden kaçıyor, bir de şu itlerin yaptığına bak!" Masanın yanındaki sandalyeye tekme atıp, "Engellemiş beni!" diyerek sandalyeyi devirdi.

"Sakin ol," dediğimde hâlâ gülüyordum. "Senin böyle şeyler yazmayacağını bilir herhalde."

Dik dik bana bakarken elindeki telefonu gösterdi. "Bilmiyor ki engellemiş lan!"

"Abartma," diyerek güldüm. "Konuşup gerçeği anlatırsın."

Yüzü seğirirken, "Lan oğlum utandım, nasıl konuşayım?" dedikten sonra hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Bu sefer o piçleri kurşuna dizeceğim! Ham hum falan yazmışlar, nedir lan bu!" deyince kahkaha attım.

Kıza her türlü arsızlığı yaparken utanmazdı ama bir başkası onun adına yapınca yerin dibine giriyordu.

Kadem ve Kenan'ı bulmak için gidince gülerek başımı iki yana salladım. Masanın üzerinde duran telefon çalınca yürüyüp açtım. Asistanım, "Çağıl Bey geldi, efendim," deyince şaşırdım. Evde kalıp dinlenmek yerine neden buraya gelmişti?

"İçeri al," dedikten sonra telefonu kapattım.

Kısa bir süre sonra Çağıl içeri girdi. Banyo yapmış ve üzerini değiştmişti. Şimdi daha iyi görünüyordu. "Bir sorun mu var?" dediğimde yüz ifadesi sıkıntılıydı.

"Gurur'dan bir mesaj geldi." Telefonu çıkartıp mesajı bana gösterdi. Gurur'un bana gönderdiği mesajın bir benzeriydi. Gitmesi gerektiğini ve Melek'in hastanede yalnız olduğunu söyleyen bir mesajdı.

Kati suretle, "Hayır," dedim. "O kızı görmeye tahammülüm yok." Çok istiyorsa o gidebilir ama ben gitmeyeceğim.

Çağıl tam bir şey söyleyecekti ki telefonu çalınca sustu. Telefonu çıkartıp kulağına yasladığında ne duyduysa, "Ne işi var lan burada!" dedi sert bir sesle. Kaşlarını çatı, elâ hareleri sinirle kısıldı. "Geliyorum!" dedi hızlıca başını sallarken. "Hastanenin etrafındaki güvenliği arttırın kıza ulaşmasını!" dedikten sonra telefonu kapattı.

"Sorun nedir?"

"Şeref Kalender," diyerek gözlerimin içine baktı. "İstanbul'a gelmiş."

Babam olacak piçin burada ne işi vardı?

Çağl ile birbirimize bakarken cevap kendiliğinden kafamızda belirdi.
Melek için gelmişti!

Melek'i hiçbir şekilde himayeme almamaya kararlıydım ta ki Şeref faktörü ortaya çıkana kadar. Kıza ulaşırsa ona neler yapacağını çok iyi bildiğim için hastaneye gelmek zorunda kaldım. Bir nevi buraya gelmeye mecbur kaldım çünkü Defne'den sonra babama bir kurban daha veremem. Bizim dışımızda kimse Şeref Kalender'in nasıl biri olduğunu bilemezdi. Bu ciğeri beş para etmez adamın tüm kötülüklerini tatmıştık.

Bunlar eskiden iki kardeşti, Eşref, Şeref. O zamanlar henüz Gurur doğmamıştı. Babam doğuştan kötü olduğu için daha biz doğmadan abisi Eşref'i öldürmüş ve kaza süsü vermişti.

Cinayetini o kadar iyi gizledi ki onun yaptığı asla ortaya çıkmadı. Sırf büyükbabamın mirasından mahrum kalmamak için acılı bir kardeşi oynamış ve Eşref ismini de almıştı. Abisinin adını alarak onu ne kadar çok sevdiğini göstermeye çalışmıştı ama kimse ona Eşref ismiyle seslenmedi. Çünkü Eşref ölmüştü ve babamın adı Eşref değil, Şeref'ti. Büyükbabamın en sevdiği oğlunu öldürerek hep istediği gibi onun tarafından sevilmedi. Belki de bu yüzden abisinin ismini kütüğüne geçirdi. Babası onu abisinin yerine koysun diye.

Büyükbabam onun nasıl bir canavar olduğunu çok iyi biliyordu. Büyükbabamı sadece fotoğraflarından tanıyorum çünkü ben çok küçükken ölmüştü. Onu tanımasam da babamın yaptıklarının bilincinde olduğunu biliyorum. Eğer öyle olmasaydı sahip olduğu her şey babama kalmasın diye o yaşında bile bir çocuk daha yapmazdı. Gurur doğduğu an her şeyini ona bıraktığına dair bir vasiyet hazırlamıştı. O vasiyetin içeriğini Gurur üç yaşına girene kadar gizlemeyi başarmıştı. Bende o yaşlardaydım çünkü Gurur ile aynı yıl içinde doğmuştuk, tek fark ben ondan beş ay önce doğmuştum.

Amcam olacak piçten beş ay büyüğüm ve ona amca dememi bekliyordu.

Babam bir şekilde büyükbabamın vasiyetini öğrenmiş olmalı ki tıpkı amcam gibi büyükbabamda gizemli bir şekilde ölmüştü. Babaannem zaten çok önceden kalp krizinden ölmüştü, yani Gurur üç yaşında kimsesiz kalmıştı. Tek yakını yirmi beş yaşındaki abisiydi. Bir canavarın ellerine kalıp evimize geldiğinde henüz üç yaşındaydı. Çağıl yeni anne rahmine düşmüştü ve Levent henüz ortada bile yoktu.

Gurur'u hayatta tutan tek şey büyükbabamın vasiyetine eklediği bir detaydı. Vasiyete göre Gurur yirmi yaşına girmeden ona kalan mirası kullanamaz veya devredemezdi. Eğer yirmi yaşına girmeden önce ölürse sahip olduğu her şey vasiyette adı geçen vakıflara bağışlanacaktı. Büyükbabam Gurur'u korumak için böyle bir tedbir almıştı. Babam onu da öldürmesin diye böyle bir önlem almıştı.

Gurur'un büyüüp yirmi yaşına ulaşmasını istiyordu. Abisine karşı koyacak yaşa gelip kendini ondan korumasını istiyordu. Babama bir oğul daha kurban etmek istememişti. Vasiyetteki o detay sayesinde Gurur yaşadı, tabii buna yaşamak denirse.

Babam ona öyle şeyler yapmıştı ki insanı intihara sürüklerdi. Gurur'u pısrık, korkak ve her dediğini yapacak bir kuklaya çevirmeye çalışmıştı. Belki de akıllı olmayan bir akıl hastasına dönüştürmeye çalışmıştı. Böylece yirmi yaşına geldiğinde hiç itiraz etmeden sahip olduğu her şeyi tek bir imzayla babama bırakabilirdi. Babam hepimize çok şey yaptı ama Gurur'a yaptıkları insanlık dışıydı. Eğer bana bu dünyanın en çok acı çeken insanı kim diye sorsalardı, hiç şüphesiz Gurur derdim. Onu mutlu olurken hiç görmedim, hem de hiç.

Acısına hep tanık oldum ama mutluluğuna bir kez bile değil.

Başımı iki yana sallayarak geçmişin sanrılarından çıkmaya çalıştım. Unutulmayacak çok şey vardı. Kendime gelmek için derin bir nefes alıp kardeşime baktım. Çağıl arabanın camında hastane bahçesindeki çocuğu izlerken, "Defne'nin kızı bu mu?" diye sordu onu garipseyen bir sesle.

Başımı salladığımda, "Karun," diye mırıldandı. "Bu kız daha çocuk." Haklıydı yirmi yaşında olmasına rağmen Melek'in görünüşü bir çocuktan farklı değildi.

Bir bankta tek başına oturarak somurtan kıza iç çekerek baktım. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Gurur piçi kızı bırakıp gitti, şimdi tek başına kaldı." Siktiğim puştı ortadan kaybolmak için tam zamanını bulmuştu. Telefonu kapalıydı ve adamlarım onu hiçbir yerde bulamıyordu. İstedğinde çok iyi saklanırdı!

Çağıl bir şey hatırlamış gibi, "Aralığa girdik," dedi sıkıntılı bir sesle. "Gurur'un her yıl aralıkta ortadan kaybolduğunu iyi biliyorsun. Melek için canını verir ama yılın bu ayı onun için çok sancılı geçer." Kahretsin, babam bu yüzden dönmüştü çünkü Gurur'un Aralık'ta ortalarda olmayacağını iyi biliyordu! Kardeşinin hayatına siktiği için yılın bu zamanında ona olanları biliyordu!

Melek'i izlemeyi bırakıp bana doğru döndü. "Ona neden Deli Gurur dediklerini unutmuş olmalısın. Uzun zamandır Melek ile meşgul olduğu için tedavisini çok aksattı. Nöbetleri sıklaştıysa Melek'i kendinden korumak için yine bir kliniğe gitmiş olabilir." Çağıl hatırlatana kadar Aralığa girdiğimizi bile unutmuştum. Haklı olabilirdi, Gurur yine tedavi için bir kliniğe gitmiş olabilirdi.

Doktorlar onun için bilindik bir teşhis koymamıştı çünkü nöbetleri tıp kitaplarında yazan hiçbir şeye benzemiyordu. Şizofren veya bipolar değildi, aslında hiçbir şeyi yoktu. Ona olan her şey geçmişte yaşadığı travmalarıyla ilgiliydi. Geçmişiyle ilgili canını yakan bir şeyleri hatırlayınca kontrolden çıkıyordu. Babamın ona yaşattığı bir işkence ise ne yazık ki onun için bardağı taşıran son damlaydı. O olaydan sonra bir daha hiç eskisi gibi olmamıştı. Aynı evin içinde birlikte büyüdüğümüz için nöbetlerini iyi biliyorum.

Kolay şeyler değildi, ne de olsa babam gibi bir canavarın ellerinde büyümüştük. Bir şekilde annem ve babama katlanarak akıl sağlığımızı korumayı başarmıştık. Ta ki Defne ölene kadar. Defne'ye olanlarla ilk kez babama baş kaldırdığımızda ben ve Gurur'a kestiği ceza bizi bugün olduğumuz adamlara dönüştürdü.

Ben soğuktan korkarken Gurur ateşten korkardı.

Çünkü babam onun üzerine benzin döküp onu canlı canlı yakmaya kalkışmıştı.

Ve biz o yıllarda daha on yaşındaydık.

Gurur'u yanmaktan kurtaran Çağıl'dı. Beni ablamın cesediyle kapalı kaldığım soğuk hava deposunda kurtaransa Gurur'du. Levent'i o aileden uzak bir yerde büyütüp kurtaran da bendim. Hepimiz birbirimizi kurtardık ama tüm çabalarımıza rağmen kurtaramadığımız tek kişi Defne'ydi.

Defne bizim pişmanlığımız, dinmeyen yürek sızımızdı.

Çağıl'da benim gibi geçmişe çekilmiş olmalı ki bakışlarını kaçırıp, "Melek'i artık koruyacak kimsesi kalmadı," diye mırıldandı. "Biliyorum ona bakmak bile acı veriyor ama Gurur dönene kadar onu himayemize almalıyız."

Arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. "Hadi birader gidelim," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Onunla tanışmalıyım. Daha fazla bundan kaçamam."

İç çekti. "Bige haklıydı bunu yapmak için çok geç kaldık." Melek'i görmesi için Çağıl'ı ikna eden kişinin Saka olduğunu anlamalıydım. Ona ne söylersem söyleyeyim kendi bildiğini okuyordu.

"Daha yeni döndün Saka ile hangi ara konuştun?"

"Gurur'un mesajını aldığımda yanımdaydı." Yüzünü buruşturdu. "Aralıksız yarım saat konuşup durdu. Karın istediğinde çok iyi damardan giriyor." Evet, öyle bir huyu vardı. Çenesini açınca insanın vicdanını sızlatmayı iyi biliyordu.

Endişe verici olan şeyse hâlâ bir vukuat çıkarmamış olmasıydı. Dört gündür onun için bulduğum psikoloğa gidiyor, daha sonra korumaları peşine takıp her gün alışveriş yapıyordu. Ona verdiğim kredi kartlarını tam da istediğim gibi kullanıyor ve eve dönüp büyükbabasıyla vakit geçiriyordu. Keyfi yerindeydi, bana sorun çıkartacak hiçbir şey yapmıyordu. Hayır, bu hâlden şikâyetçi değilim ama bu kadın ne zaman uslu dursa, o kadar büyük bir olaya karışıyordu. Uslu durarak geçirdiği şu dört günün nasıl bir geri dönüşü olacağını kestiremiyorum.

Keşke hep böyle kalsa ama bu onun tabiatına tersti. Bir süre sakın bir hayat sürerdi ama daha sonra adı gibi efil efil esecek bir şeyler mutlaka bulurdu!

Çağıl'ın beni beklediğini görünce derin bir nefes alıp arabadan indim. Bundan kaçışım yok gibiydi. Hastanenin bahçesine girip bankta tek başına oturan çocuğa doğru yürüdük. Onu yeğenim olarak kabul etmedim ve asla etmeyeceğim. Tek yapacağım şey Gurur tekrar ortaya çıkana kadar bir süre ona göz kulak olmaktı. Bana annesinin ölümünü hatırlatan bir çocuğa daha fazlasını yapamam. Bir süre malikânede kalacaktı ama o süre zarfında asla gözüme görünmemeliydi. Bu konuda gereken uyarıyı yapacağım.

Acımasız bir canavar olduğumu düşünebilirdi ama annesinin cesediyle iki gününü geçiren o değildi. Defne kollarımda ölmüştü. Hastaneye gitseydi kurtarılabilirdi ama doğumdan hemen sonra soğuk hava deposuna atılmıştı. Orada sadece ikimiz vardık. Başka kimse yoktu, sadece ikimizdik. Biliyorum bu Melek'in suçu değildi ama Melek'in bana hatırlattığı şey bunlardı.

Yanında durduğumuzda başını eğmiş, elinde tuttuğu Gurur'un fotoğrafına bakarak ağlıyordu. Muhtemelen yanında olan tek kişi tarafından da terk edildiğini düşünüyordu. Çağıl derin bir nefes alıp, "Merhaba," diyerek onun dikkatini çekmeye çalıştı.

Başını kaldırıp bizi görünce şaşırdı ama sevinmedi. Islak gözleri önce beni buldu, hissizleşti. Fotoğrafları dışında ilk kez gördüğü Çağıl'a baktığında ise hissizliği arttı. Bizi gördüğüne sevinmedi çünkü bizden yana tüm umutlarını tüketmiş gibiydi. Gözyaşlarını yavaş bir hareketle silip ayağa kalktı. "Gidin buradan artık size ihtiyacım yok," dedi naif bir sesle. Elindeki fotoğrafı gösterdi. "Amcam beni terk etmedi, gitmeye mecburdu."

Buna inanarak kafasını hızlıca salladı. "Ağlıyorum ama terk edildiğimi düşündüğüm için değil, döndüğünde ya artık yoksam?"

Dudakları titrerken ıslak gözlerinden birkaç yaş süzüldü. "Kendisini suçlayacak. Son anlarımda yanımda olmadığı için kendisini suçlayıp kahrolacak."

Hissiz bakışları ben ve Çağıl'ın üzerinde oyalandı. "Ölüp ölmemem sizin için önemsiz bir detay olabilir ama onun için çok şey ifade ediyor. Ona böyle bir vebal yükleyemem," dediğinde dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamadı. "O benim sadece amcam değil, babam," diye fısıldadı. Gurur'u her şeyden çok seviyordu. Öleceğine üzülüyordu, ona yaşatacaklarına üzülüyordu.

"Ona böyle bir vebal yükleyemem, tekrar dönene kadar yaşamalıyım ama nasıl olacak? Ne kadar daha yaşarım, bilmiyorum ama onun için bunu yapmalıyım. Peki, nasıl?" Soğukta titreyen zayıf bedenini gösterdi. "Vücudumdaki tüm hastalıkları çıkartıp bir kavanoza koymak istiyorum. Kavanozun kapağını sıkıca kapatırsam amcam dönene kadar yaşarım ama daha sonra açarım kapağını."

"Kavanozdan kurtulmak varken neden kapağını açıyorsun?" diye sordu Çağıl.

Gözleri ıslak bir hâlde burukça gülümsedi. "Sizler gibi birine dönüşmemek için."

"Neyimiz var bizim?" dedi Çağıl.

"Her şeyiniz var," dedi. "Ama insanlığınız yok." Haklıydı.

Derin bir nefes alıp bize baktı. Gözlerinde ne kin vardı ne de herhangi bir duygu. Sanki nefret etmeyi bile bilmiyordu. Gözlerini annesinden almış gibiydi. Defne'nin yeşillerini taşıyordu. Boş gözlerle tarafsız biri gibi bakıyordu. "Gidin," dedi yalvarırcasına. "Amcamı tanıyorum beni güvene almadan gidemez. Eminim buralarda bir yerdedir."

Gözleri tekrar doldu, ağlamamak için kendini zorladı. "Lütfen gidin," diyerek bu sefer açık bir şekilde bize yalvardı. "Şu zamana kadar yaptığınız gibi yine beni yok sayın. Siz giderseniz amcam dayanamayıp bana gelir." Gözlerinden yaşlar akarken, "N'olur gidin artık," diyerek hıçkırdı. "Ben amcamı istiyorum."

Şimdi ne olacaktı?

Ne yapmalıydık, ne yapmalıydım?

İstedığım tek şey buradan gitmek.

En az onun kadar Gurur'u tanıyorum, belki daha fazla. Buralarda bir yerdeyse bile ortaya çıkmazdı, bizi buraya kadar getirmişken bunu yapmazdı. Sırf Melek'i hayatımıza alalım diye kolay, kolay ortaya çıkmazdı. Tam şu anda onu bırakıp gidebilirim. Bunu yapabilirim çünkü yapmayı her şeyden çok istiyorum. Peki, biz gidince ne olacak? Ya babamın adamları çoktan hastaneye sızmışsa?

"Çağıl," diyerek kızı işaret ettim. "Burada onunla kal, doktoruyla görüşeceğim," dedikten sonra Melek'in itiraz etmesine fırsat tanımadan hastaneye doğru yürüdüm. Onu hastaneden çıkarmanın sorun olup olmayacağını bilmeliyim.

Bakalım doktoru bu konuda ne diyecekti?

20 dakika sonra.

"Yani burada kalsa bile değişen bir şey olmayacak mı?" Duyduklarım karşısında konuşmakta güçlük çekiyordum. Durum düşündüğümünden de kötüydü.

Volkan Bey, yani onun doktoru başını umutsuz bir ifadeyle iki yana salladı. "Burada yaptığımız tek şey Melek Hanım'ın serumlarını yenilemek, ilaçlarının takibini yapmak ve kriz esnasında ilk müdahade bulunmak. Biz onu iyileştirmiyoruz. Bu noktadan sonra çok zor." Bir süre sustu, bu suskunluğu doğru sözcükleri seçmek içindi.

"Açık konuşacağım, Karun Bey," diyerek derin bir nefes aldı. "Melek Hanım ölüyor ve bunu engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Konuşmanın başından beri tek söylediği buydu, onun öleceği.

"Evde gerekli şartlar karşılanırsa hastanede çıkmasının mahsuru yok." Bahsettiği şartlar hastaneyi eve taşımaktı. Bu yapılabilir. Gerekli cihazlar, doktor ve hemşire ayarlanabilir. Odasını bir hastane odasına çevirmek

benim için zor değildi. Gurur dönene kadar onu hayatta tutmalıyım. Melek'in istediği buydu, amcası dönene kadar hayatta kalmak.

Doktor, "Bir hasta için yapabileceğimiz bir şey kalmayınca son günlerini sevdikleriyle geçirmelerini isteriz," dedi. "Melek'in artık ihtiyacı olan tek şey sevdiklerinin yanında olması."

"Kemik iliği nakli olsa bir şansı olmaz mı?" Onu umursamadığımı düşünürken bir anda böyle bir soru sormak beni şaşırttı. Ona ne olduğuyla ilgilenmemeliyim ama bir yanımda umursuyordu!

"Uygun bir donör bulunsa bile sonucu değiştiremez," dedi umutsuz bir sesle. "Aksine yeni bir ameliyat onun dışarıda geçireceği zamanı azaltıp hastanede kalacağı süreyi uzatır. Melek için asıl ölümcül olan şey artık lösemi değil, o da var tabii ama onun için en büyük tehdit beyindeki kitle. Ve ne yazık ki tümör beyindeki tüm sinirlere sızmış durumda." Yani onun için değişen bir şey olmayacaktı. Kemik iliği nakli onu lösemiden kurtarırdı, kafasındaki tümörden değil.

Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duyduğum için onun taburcu işlemlerini başlattım. Burada kalsa da kalmasa da onun için değişen bir şey olmayacaktı. Gurur geri dönene kadar onu hayatta tutmalıyım.

Çıkış işlemlerini hızlı bir şekilde tamamladığım için Melek istemese de çantasını toplamak zorunda kalmıştı. Odasına kadar ona eşlik edip hazırlanmasına yardım eden Çağıl'dı. Bende bu süreçte gereken telefon görüşmeleri yapıp Melek'in ihtiyacı olan tıbbi cihazları ayarladım. Doktorun bana verdiği listedeki her şey eksiksiz bir şekilde iki gün içinde malikânede olurdu. Onun için iki doktor, iki hemşire ve bir tane de hasta bakıcı ayarlamıştım. Hepsi yarın malikâneye gelip müstemilata taşınacaktı. Böylece Melek için ihtiyaç duyulduğunda doktor ve hemşire ona hep yakın olacaktı.

Arabanın yanında durup Çağıl ve Melek'in hastaneden çıkmasını bekliyordum. Bir süre sonra ikisi dışarı çıktı. Çağıl'ın yanında somurtarak yürüyordu. Yanıma geldiğinde gözlerini bana dikip, "Orada çok durmayacağım çünkü kaçıp amcamı bulacağım!" dediğinde yüz ifadem

bıkkındı. Acaba onu eve götürmeye çok meraklı olduğumu mu düşünüyordu?

"Şimdi beni iyi dinle bücür!" dedim sert bir sesle. "Şeref Kalender senin için İstanbul'a geldi," dediğimde babamın adını duymak bile korkudan irkilmesine neden oldu. "Kendi ayaklarınla ona gitmek istiyorsan durma şimdi git." Arabanın kapısını kapatıp ona yolu gösterdim. "Git hadi."

Küçük boyuna bakmadan bana kafa tutup, "Giderim ne var!" dedi asi bir sesle. "Sizden daha kötü olamaz ya."

"Sana ne olduğu zerre kadar umurumda değil!" dedikten sonra onu bırakıp arabama doğru yürüdüm. "Çağıl arabaya bin onunla uğraşamam."

Arkamdan seslendi. "Bana bir şey olursa amcam canınıza okur ama." Ya sabır! Annesi de böyle değildi ki bu yer cücesi kime çekmiş! Gurur'un büyüteceği bir çocuktan ne beklenir ki.

Onlara doğru dönmeden, "Çağıl!" diye bağırdım arabamın kapısını açarken. "Eve götür onu!" Onun yüzünden Gurur ile uğraşamam.

Rakı bardağını alıp kafama dikerek birkaç yudumda hepsini içtim. Deniz kenarında iskeleye yakın küçük bir yere gelmişim. Açık havada içerken denizi izliyor, çıkardığı uğultuları dinliyordum. Saatin kaç olduğunu kestiremiyorum ama hava karanlıktı. Boğazımı yakıp geçen içkiye aldırmadan şişeye uzandım. Kafayı bulmak için sek içtiğim için bardağıma su koymadım. Defne'nin kızıyla iki dakika muhatap olmak bile kendimi dağıtmaya yetiyordu. Onu Çağıl ile eve gönderdikten sonra soluğu burada almıştım. Saat çok geç olmuştu ama Melek'in olduğu bir eve gitmek hiç içimden gelmiyordu.

Tek başıma içerken masadaki mezeleri artık seçemiyorum. Görüşüm bulanıklaştığına göre düşündüğümde daha çok içmiş olmalıyım. Bu balıkçı restoranını bu gece için kapatmıştım. Diğer masalarda canımı sıkacak kimse yoktu. Bu gece için her anlamda yalnız kalmak istiyorum.

Masanın üzerinde duran telefona baktım. Saka çoktan uyumuş olmalı ki artık aramayı bırakmıştı. Saat gecenin ikisiydi bu saate kadar uyanık kalan biri değildi. Tek istediğim karımı alıp bir süre her şeyden uzaklaşmaktı. Bu kargaşayı arkamızdan bırakıp onunla sadece ikimizin olduğu bir yerlere gitmek istiyorum. Bana iyi gelen tek kişi oydu.

Ben kaçmayı istesem bile peşimi bırakmayacak çok şey vardı.

Çok fazla içmiş olmalıyım ki başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi yumdum. İstedğim tek şey gözlerimi biraz dinlendirmekti. Fakat bir süre sonra kulaklarım aşına olduğum o tıkırtıları duydu. Burada çalan müziğe rağmen arkamda gittikçe bana doğru yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Hiçbir ayakkabı tıkırtısı Saka'nın ki gibi baştan çıkarıcı olamazdı. Evet, bu gelen oydu. O olduğunu anlamam için gözlerimi açıp arkama bakmama gerek yoktu. Muhtemelen dışarıdaki korumalardan yerimi öğrendi.

Adımları sandalyemin tam arkasında durdu. Ellerini uzatıp omzuma koyduğunda burnuma limon çiçeklerini andıran kokusu geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve başım hâlâ sandalyenin başlığına yaslıydı. Omuzlarımdaki ellerini yüzüme doğru kaydırды. Tam arkamda dururken yüzümü ellerinin arasına aldı. Öne doğru üzerime eğildi ve başımı yukarı kaldırıp beni öptü.

Saçları yüzüme dökülürken dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Öpüşüne karşılık verdiğimde onun dudaklarında aradığım huzuru buldum. Kışkırtıcı ama küçük bir öpücüktü. Daha sonra dudaklarımızın temasına son verip başını hafifçe kaldırdı ama yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Gözlerimi açıp ona baktığımda, "Merhaba," diye fısıldadı.

Dudaklarının büyüüne kapılmışken, "Merhaba," dedim aynı fısıltıyla.

Hiç sorgulamadı, *ya başka bir kadın olsaydı?* diye. Çünkü gözlerim kapalı olsa bile öptüğüm kadının kim olduğunu bildiğimi biliyordu. Adım seslerinin ezberimde olduğunu iyi biliyordu. Sandalyenin arkasından çıkıp tam karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sen gelmeyince ben sana geldim." Melek yüzünden canımın sıkkın olduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden masadaki boş şişeleri görünce pek şaşırmadı.

"İyi misin?" diye sorunca başımı yorgunca salladım. "Görüldüğü üzere evet."

Büyük ihtimalle baygın bakan uyuşuk gözlerim beni ele veriyordu çünkü yüzünü buruşturdu. "Çok sarhoşsun, değil mi?"

"Kafamdaki şeylerden kurtulacak kadar değil," diye mırıldandım. Masadaki boş içki şişelerine uykulu gözlerle baktım. "Ne kadar içersem içeyim bazı şeyler hep kafamın içinde."

"Ne var ki kafanın içinde?"

"Katliam."

"Anlatmak ister misin?"

Alay edercesine güldüm. "Bir şey değişmeyecekse anlattığım şeylerin ne önemi var?" Uyuşan vücudumu öne doğru hareket ettirip rakı şişesine uzandım. Bardağımı doldururken, "O kızı görmeye katlanamıyorum," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, içli gözlerle bana bakarken tek kelime etmedi. Bana olan bakışlarında ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Güzel şeyler değildi düşünceleri, benimle ilgili hiçbir şey güzel olamazdı. Ben bile kendime bakınca güzel bir şey göremiyordum ki...

Aralıksız içmeye devam ederken o içmiyordu. Bir garson onun için de servis açmıştı fakat benim gibi hızlı içmiyordu. Bardağındaki rakıdan ara sıra birkaç yudum alıyordu. "Bana anne ve babandan bahseder misin?" dediğinde neyi bilmek istediğini anlamadım. Neden bilmek istediğini bile sorgulayamıyorum çünkü çok hızlı içtiğim için vücudumdaki alkol bazı şeyleri sorgulamama engeldi.

Normalde asla anlatmayacağım şeyleri sarhoş bir kafayla çok kolay anlatmaya başladım. "Annem ve babam," diye mırıldandım. "Onlar anne ve baba dışında her şeydi."

"Annem gösteriş budalası, sonradan görmenin teki. Babam ise daha fazla güç için her şeyi yapabilecek biri." Bitirdiğim bardağı masaya koyup şişeye uzanırken, "Onlar ben ve Gurur'u hiç sevmedi," dedim kısık bir sesle. "Hem de hiç."

Onlar için Gurur bir tehditti, ben ise bir asi. Çağl'ı sevdiler, Levent'i de sevdiler çünkü onlar uysaldı, sorgulamazdı ama ben ve Gurur'u hiç sevmediler. Defne'yi zaten sevselerdi onu öldürmezlerdi.

İçip durduğum için kafam çokça dumanlıydı. Belki de bu yüzden bu kadar rahat anlatıyordum oysa ki bu anlattıklarım hiç kolay şeyler değildi. "Saka," dedim karımın güzel gözlerine bakarak. "Bir gün benden kurtulmak istediğinde bile," diyerek iç çektim. "Annem gibi bakma bana." Sadece onun gibi baktığında ondan vazgeçebilirdim. Bu yüzden asla annem gibi bakmamalıydı.

"Annen," dedi kısık bir sesle. "Nasıl bakıyordu sana?"

"Tiksinerek," dediğimde onun sol gözünde akan gözyaşı, benim solumu yaktı. Yanaklarından süzülen tek bir damla yüreğimin tam ortasına düştü.

Konuşmadık o sustu, ben içmeye devam ettim. Sessizliğini koruyarak beni izledi, kendimi alkolle zehirlememe karışmadı. Bir şişeyi devirmemi bekledi. Açık havada olduğumuz için üşümüş olmalı ki ürperdi. Neden üzerinde ceket yoktu?

Üzerime bir sersemlik çöktüğü için ceket çıkartırken bile çok zorlandım. Ceketimi çıkartıp ona uzattığımda gözlerimi belli bir noktada sabitleyemiyordum. "Giy şunu hasta olacaksın."

"Sende öyle." Ceket almadı. "Sen hep üşürsün."

"Saka," diyerek ceket ona uzatan kolumu işaret ettim. "Kolum yoruldu al şunu."

İnadı bırakıp ceket aldı. Ceket omuzlarına attıktan sonra çantasında sigara paketini ve çakmağı çıkardı. Sigara içmesinden nefret ediyorum ama

bırakması için onu zorlayamam. Yoksa yine onu kontrol etmeye çalıştığımı düşünürdü.

Saat ilerledikçe masadaki şişeler birbiri ardına devrildi. İçen sadece bendim, Saka sigarasını içerek bana eşlik ediyordu. Normalde içmeyi seven bir kadındı, neden benimle içmediğini anlayamıyorum. Uzun süre nedenini düşünemiyordum da çünkü son şişeye gelince beynim durma noktasına gelmişti.

Artık onun yüzünü doğru düzgün seçemiyor, uyuşan vücudumu sandalyeden kaldıramıyordum. Nereye baksam, başımı hangi yöne çevirsem orası dönüyordu. Buna rağmen aklım hep Melek ile meşguldü. Ne kadar çok içersem onu daha kolay aklımdan çıkartırım diye düşünmüştüm ama hiçbir işe yaramadı. Melek hâlâ aklımdaydı.

Bir süreden sonra kafam hepten gitti. Artık kaç kadeh devirdim, kaç şişenin dibini buldum, bilmiyorum. Yoğun bir uyku dört bir yanıma sarmışken Saka'nın, "Sanrı," diyen sesini güçlkle duydum. Başımı kaldırmak için kendimi zorlayıp baygın gözlerle ona baktığımda, "Defne," dedi temkinli ve biraz da ürkek bir sesle. "Defne nasıl öldü?"

Gerildim.

Kaskatı kesildim.

Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Kendimi susturmak istedim, bunu denedim. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp onları kilitlemek istedim. Kafam uçmuşken her daim sahip olduğum o sağlam irademi kendimde bulamadım. Sanki kontrolüm tamamen benden alınmış gibiydi. "Defne nasıl mı, öldü?" diye mırıldandığımda bir şeyleri aklımdan bağımsız bir şekilde ifşalıyor gibiydim.

"Kollarımda," dedim başımı ağır ağır sallayarak. "Benim ablam on yaşındaki bir çocuğun kollarında öldü."

Kanaması vardı, durduramadım.

Üşüyordu, ısıtamadım.

Ölüyordu, engel olamadım.

Hiçbir şey yapamadım.

On yaşındaki bir çocuğun çaresizliğine sahipken hiçbir şey yapamadım.

"Hamile olduğu ortaya çıkınca dışarıya duyurmadan onu iki hizmetçiyle başka bir eve gönderdiler." Nerede tutulduğunu bize söylemedikleri için onu dokuz ay boyunca hiç görmedik.

Boş kadehi masaya koyup iç çektim. "Dokuz ay sonra bir gece gelen telefonla annem ve babam ona gitmek için hazırlanmaya başladı. Biz çocuklar çok ısrar ettiğimiz için bizi de götürdüler. O eve gittiğimizde duyduğum tek ses Defne'nin çığlıklarıydı." İçim öyle bir yanıyordu ki yangını sızlayan gözlerime vurdu, karımın yüzünü seçemedim.

"O gece tek düşündüğüm şey ablamı görmektir. O kadar çok çığlık atıyordu ki neyi olduğunu bilmek istiyordum. Doğum yaptığını bilmiyordum çünkü o yaşta hamileliğin ne olduğunu bile bilmiyordum." Onun önündeki sigara paketine uzandım. Paketin içinde bir dal çıkartıp dudaklarımın arasına koymayı başardım. Çakmak için başımı kaldırdığımda öne doğru eğildiğini gördüm. Yaktığı çakmağı bana uzatıyordu.

Başımı eğip sigaranın ucunu onun yaktığı çakmakla tutuşturdum. Başımı kaldırıp içime çektiğim nefesi soğuk havaya üfledim. "Defne'nin odasına girmemize izin yoktu ama ben girmeliydim." Masanın üzerinde hareketsizce duran sol elime baktım. "Elini tutmalı ve yalnız olmadığını ona hissettirmeliydim. En önemlisi nasıl olduğunu görmeliydim."

"Onu gördün mü?" dediğinde geçmişin anılarına çekilirken, "Gördüm," diyerek o geceyi ona anlatmaya başladım.

20 yıl önce.

Merdiveni koşarak çıkarken elimdeki şurup şişesini sıkıca tutuyordum. Defne'nin çılgınlıkları evin her yerinde yankılandıkça adımlarımı daha da hızlandırıyordum. Bu ev bana yabancıydı, dokuz ay boyunca ablamı tuttukları bu büyük ev bana yabancıydı. Bu yüzden çocuk gözlerim ablamı bulmak için etrafına bakıp duruyordu. Üst kata çıkıp hangi odada olduğunu düşünüyordum ama bir süre sonra aramayı bırakıp tekrar koşmaya başladım. Defne'nin acı dolu çılgınlıklarını takip ediyordum.

Sola dönünce bir odanın önündeki kalabalığı gördüm. Defne'ye atadıkları o iki hizmetçi odaya girip çıkıyor, babamın sadık üç koruması kapıda nöbet tutuyordu. Annem kapının önünde duruyordu ve içeri girmeye çalışan Gurur'u tartaklıyordu. Çağıl ise Defne'nin odasının yakınlarında duruyor, ablam çılgık attıkça ağlayarak elleriyle kulaklarını kapatıyordu.

Benimle aynı yaşta olan Gurur, Çağıl'a göre biraz daha cesur olduğu için, "Yenge bırak beni!" diyordu. Annemin onu itekleyen ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. "İçeri gireceğim bırak beni!" diye bağıırıyordu. "Defne ablayı görmek istiyorum!"

Annem sabrı taşmış gibi Gurur'un üzerine eğilip kolunu sertçe sıkmaya başladı. "Çağıl ile birlikte aşağıda bekle!" diye bağırdığında tırnaklarını Gurur'un koluna öyle bir geçirmişti ki Gurur ağlamaya başladı. Kolunu çekmeye çalışıp, "Yenge bırak," diye ağladıkça annem onu sindirmek için daha çok sıkıyordu.

Onlara doğru koşup annemi karnından itmeye çalıştım. "Anne bırak onu!" diye bağırdığımda Gurur'u bıraktı ama bana doğru döndüğü gibi elinin tersiyle attığı tokat yüzünden düştüm.

Tokadı canımı yaktı, parmağındaki yüzüğün taşı yanağımı çizdi ama hiçbir elimde düşüp kırılan şurup şişesi kadar acıtmadı. Onu Defne'ye verecektim. Aşağıdaki mutfakta bulmuştum. Defne'nin çılgınlıklarını duyunca onun için bunu bulmuştum. Hastalanınca bakıcımız bize bu şuruplardan veriyordu. Kısa sürede iyileşiyorduk ablam da iyileşsin diye ona verecektim.

Kırılan şişeden zemine akan sarı sıvıya bakıyordum. Onunla Defne'yi iyileştirecektim. Ablam hâlâ bağıırıyor, yardım çılgınlıkları atıyordu. Şurubu içince iyileşecekti, artık canı yanmayacaktı. Annem yakamı kavrayıp beni

ayağa kaldırdığında gözleri tiksinererek bana bakıyordu. "Sana ayağımın altında dolaşmamanı söylemişim!" dedi tükürürcesine. Bana ne zaman baksa gözlerinde bu ifade oluşuyordu. Bir böceğe bakar gibi bakıyordu bana. Sanki benden midesi bulanıyordu.

Tişörtümün yakasını kavrayıp bana kızarken bir anda inilti çıkararak ellerini yakamdan çekmek zorunda kaldı. Geri çekildiğinde bacağında akan kanı gördüm. Eteğinin açıkta bıraktı bacağında küçük bir çizik vardı ve kanıyordu. Başımı çevirdiğimde Gurur'un elindeki cam parçasını gördüm. Kırılan şurup şişesinin yerdeki bir parçasını almış, beni annemden kurtarmak için onun bacağını kesmişti.

Gurur elimi tutarak beni yanına çekti. Gözleri büyük bir nefretle anneme bakıyordu. "Bir daha ona dokunma!" diye bağırdığında çocuk bedeninde çıkan ses ondan daha büyüktü.

"Dokunma, vurma artık bize!" Son sözleri sadece bu gece olanlar için değildi, annem ve babamın şiddeti öncesine de dayanıyordu. Bunu sadece ben ve Gurur'a yaparlardı çünkü en çok bizim sesimiz çıkardı.

Gurur'un açtığı küçük çizik canını o kadar yakmadı ama bunu kendisine yapılan bir saygısızlık olarak gördüğü için çıldırdı. "Seni nankör sığıntı!" dediğinde makyajla süslediği yüzü bile öfkesinin çirkinliğini gizleyemedi.

"Ekmek yediği eli ısırın it!" diye bağırp Gurur'a vurmak için elini kaldırdı. Son anda Gurur'u arkama çekip annemin bileğini iki elimle yakalamayı başardım. Benden çok güçlü olduğu için onun bileğini iki elimle sıkıca tutuyordum. Bırakırsam Gurur'a vururdu.

Bileğini yakalayan küçük ellerime bakıp düşmanca sıırttı. "Bak sen şu küçük böceğe," dediğinde gözlerinde yine o ifade oluştu. Midesini bulandırdığımı düşündüren o tiksinti ifadesi yine oradaydı. "Sen büyüdün de annene karşı mı geliyorsun?" diyerek alay etti.

"Hep çocuk kalmayacağım anne," dediğimde sesimde bir çocuktan beklenmeyecek bir soğukluk vardı. "Ben büyüdükçe sen küçüleceksin. İşte o zaman senden ne gördüysem onu yapacağım sana!" dediğimde buz kesti. Sözlerim onu dumura uğrattırken kaskatı bir suratla bana bakıyordu.

Şaşkınlığından yararlanıp elini bıraktığım gibi Gurur'un elini tuttum. İkimiz koşarak Defne'nin odasına girdik. Bu sefer kapıdaki korumalar bile bize engel olmadı. Gurur ile birbirimizi hep hırpalardık hatta çoğunlukla onu döverdim ama annem ve babama karşı hep birlik olurduk. Gurur'un gücü yettiği ve dövdüğü tek kişi Çağıl'dı. Ne zaman annem ve babama kızsaa gidip Çağıl'ı döverdi, annem ve babam da onu. Sebepsiz yere dayak yedikçe, yediği dayaaın bir anlamı olsun diye gidip Çağıl'ı döverdi ve bunun üstüne tekrar dayak verdi. Bu döngü hiç kırılmazdı.

Bu yüzden annem veya babam ne zaman Gurur'a vursa Çağıl hep bir yerlere saklanırdı. Gurur'un onun için geleceğini bilirdi.

Bazense keyfi olarak Çağıl'ı döverdi. Çağıl ona amca demedikçe daha çok döverdi. Amcam olduğunu kabul etmek istemedikçe bende Gurur'u döverdim. Bir süre sonra hepimizin dengesi o kadar bozuldu ki ben Gurur'u hırpalar oldum, Gurur ise Çağıl'ı ve Çağıl'da henüz üç yaşında olan Levent'i. Artık ne zaman Gurur'dan dayak yese gidip Levent'i beşiğinden aşağıya atıyordu.

Gurur ile koşarak Defne'nin odasına girince, görmeyi beklediğimiz şey hasta yatağında karnına tutarak ağlayan Defne'ydi. Ne zaman çok fazla şeker yese hep yaptığı gibi yine karnına tutarak ağlayan birini görmeyi bekliyorduk. Görmeyi beklediğimiz şeylerin bir kısmını gördük, Defne bir yataktaydı. Ağlıyordu da hem de avaz, avaz bağırarak ağlıyordu. Ancak karnına tutarak ağlamıyordu çünkü çarşafı sıkarak ağlıyordu.

Karnı da şişmişti, korkudan aklımı başımdan alacak kadar şişmişti. Bacaklarını dizlerinden bükmüşler ve dizlerinin üzerine beyaz bir örtü atmışlardı. Bir doktor arada kafasını örtünün altına uzatıyor, bir şeyleri kontrol ediyordu. Doktorun ellerinde neden kan vardı?

Gurur ile koşarak Defne'nin yanına gittik. Terden sıırıslıkla olan yüzüne bakıp, "Abla," diye ona seslendim. Yatakta kendini yukarı doğru itip çığlık çığlığa haykırırken bizi ne görüyor, ne de duyuyor gibiydi. Nesi vardı?

Dokuz aydan sonra ilk kez onu gördüğüm için perişan hâline bakıp, "Abla," diye ağlamaya başladım. Dokuz ayda o kadar zayıflamıştı ki yüzü çökmüş, gözlerindeki tüm o yaşam enerjisi çekilmiş gibiydi.

Attığı ılıkların içinde alayıp adını seslenmemi hiç duymadı ama elini tutunca başını çevirip bana baktı. Beni görünce hıçkırarak, hıçkırarak alayıp, "Ka-Karun," dedi yardım istercesine. "Karun söyle anneme beni hastaneye götürsün," diyerek bana yalvarmaya başladı. Canı o kadar çok yanıyordu ki birileri ona yardım etsin istiyordu.

"Ben istemedim, Karun yalan söylüyorlar ben istemedim." Dişlerini sıkarken belini yukarı kaldırarak tekrar haykırdı. Elimi kıracaktı gibi sıkarken, "ok yalvardım ama durmadı!" dediğinde sırtı tekrar yatakla buluştu. Kan çanağına dönen gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken, "Ben onu durduramadım," dedi ağlayarak.

Neyden bahsettiğini bilmiyordum, öğrenecektim ama şu an için değil. Onu hastaneye götürsünler diye Gurur içeri giren anneme yalvarırken ben, ağlayarak ablamın elini tutuyordum. Döktüğü her bir gözyaşında boğulup onunla ağlıyordum. Defne'nin çığlıkları hiç susmuyor, elimi daha çok sıkarak acısını dindirmeye çalışıyordu. Tırnakları elimin derisine geçmiş, canımı yakıyordu ama bir saniye bile elimi çekmeyi düşünmedim. Bunu yapmak yerine yüzüne yapışan saçlarını çekiyor, ocuk gözlerinde akıttığı yaşları siliyordum.

Sık sık anneme bakıp ağlayarak ablamı bir hastaneye götürmesini söylüyordum. Bu gece hiç yalvarmadığım kadar çok yalvardım ve çok ağladım Defne için. "Anne onu hastaneye götür!" diye bağırdıkça annem bana kulaklarını tıkadı. Ne kadar yalvarsam da hiçbiri annemin taş kalbini yumuşatamadı. Annemin vicdanı yoktu, varsa da bize yoktu.

Ben ve Gurur ne kadar yalvarsak da hep aynı şeyi söyledi. "Hastaneye gidersek bu kepezeliği herkes öğrenir!" Tek söylediği buydu. İnsanların ne düşündüğü Defne'nin hayatından daha önemliydi.

O odada yirmi dakika boyunca kaldım. Fakat içeride geçirdiğim yirmi dakikanın her saniyesi beynime kazındı. Hayatımda hiç unutmayacağım bir sahnenin her detayı beynime işledi. Defne'nin gerilen suratı, her ılıkta büyüyen gözleri, terle karışık döktüğü gözyaşları ilmek, ilmek içime işledi. Doktorun, "Bu böyle olmayacak bir hastaneye gitmeli!" diyen sesi ve annemin itirazları beynimin en ücra köşelerine işledi.

Hizmetçilerin etrafta koşturtmaları, Çağıl'ın annemin bacağına yapışıp ağlayarak ablam için merhamet dilendiği tüm bu sahne hayatımın hep bir yerlerinde olacaktı. Bu odada olanlar Gurur, Çağıl ve benim asla unutamayacağımız şeylerin başında gelecekti. Burada olan her şey korkunçtu, üç çocuğun tanık olmaması gereken bir korkunçluktaydı. En acısı da yataktaki de bir çocuktu ve tüm bunları yaşayan sadece oydu. O daha on üç yaşındaydı, sadece on üç.

Çektiği acının içinde bulduğu her boşlukta anneme yalvarıp ondan özür dileyen bir çocuktu. "An-anne benim suçum değildi," diyerek gözyaşları içinde anneme yalvaran bir çocuktu. "Anne canım yanıyor, yardım et bana," diye hıçkıra, hıçkıra ağlayan on üç yaşındaki bir çocuktu, Defne.

Annem yardım etmedi.

Defne'nin çığlıkları ve yardım dilenen sesi hiç dinmedi.

Ama kimse ona yardım etmedi.

Bu odada yaşanan her şey bir katliamdı.

Bir süre sonra Defne'nin çığlıkları sustu, onun yerini bir bebek sesi aldı. Doktorun sarıp sarmaladığı bebek ciyak, ciyak ağlıyordu. Bu odada olanları anlamayan sadece üç kişi vardı, o da Gurur, Çağıl ve bendim. Doktorun ilgilendiği bebeğe bakıyor, daha sonra birbirimize bakıyorduk. Donup kalmıştık artık ne ağlıyor, ne de tepki veriyorduk. Şaşkınca birbirimize bakıp bir cevap arıyorduk. Bu bebek de neyin nesiydi?

Çağıl ağlayıp duran ecüş bücüş bebeği gösterip, "Bu şey Defne'den mi çıktı?" dedi. Yürüyüp Defne'nin bacaklarının üzerindeki örtüyü tuttu. Çarşafı biraz kaldırıp başını eğdi. "Neresinden çıkardı onu?"

Çağıl kafasını çarşafın altına doğru eğmişti ki Gurur onun ensesine sertçe vurdu. "Bakma lan!" Çağıl'ın kafasını çekerek onu Defne'den uzaklaştırdı. Daha sonra gözlerini anneme dikip, "Yenge," dedi hesap sorarcasına. "Defne ablanın içinde o bebeğin ne işi var? Sen mi koydun onu oraya?"

Artık ne bebekle ilgileniyordum ne de sorulan sorularla. Defne'nin elimi sıkkan elinin artık canımı yakmadığını fark edince ilgilendiğim tek şey Defne olmuştu. Ellerimize baktığımda elimin üzerinde iz bırakan tırnak izlerini gördüm. Defne'nin eli artık elimi tutmuyor, çarşafın üzerinde öylece duruyordu. "Abla," diye fısıldadığımda gözleri kapalı öylece yattığını gördüm. "Defne!" diye bağırıp onu sarsmaya başladığımda hiç cevap alamadım. Ablam artık konuşmuyor, bağırıp yardım istemiyordu.

Annemin emriyle korumalar içeri girip biz çocukları yaka paça dışarı çıkarmaya başlamıştı. Onlara direnip, "Abla!" diye bağırdıkça beni daha çok dışarı çekiyorlardı. "Defne uyan!" Çıkardığımız hengamenin içinde doktorun anneme, "Çok kan kaybediyor, hastaneye gitmeli," diyen sesini duydum.

Çok bağırdık, çok direndik ama bizi zorla odadan çıkardılar. Bizi sürükleyerek aşağıya indirdiklerinde babam merdivenin en altında bekliyordu. Bizi babamın karşısına getirdiklerinde kolumu tutan adamdan kurtarıp, "Baba!" diye bağırdım onun karşısına dikilerek. "Ablam iyi değil!" Aklımı kaybetmiş gibi bağırıp ona vurmaya başladım. Küçük yumruklarımın onun üzerinde zerre kadar etkisi yoktu fakat onun beni sertçe yere itmesi benim için etkiliydi.

"İyi değilse ne yapalım?" diye bağıırıyordu bana. Üzerime yürüyüp boğazımı sıkarak beni ayağa kaldırdığında, gücünü üzerimde kullanmaktan çekinmiyordu. Öfkesini çıkaracak bir kurban bulmuş gibi boğazımı sıkıp beni nefessiz bırakırken, "Ablan yaptığı ahlaksızlığın bedelini ödüyor!" diye bağıırıyordu. O bağırdıkça ağzından çıkan tükürükler yüzüme sıçırıyor, bir gram nefes için daha çok çırpınıyordum. Tek eliyle boğazımı sıkarken ona karşı koyamayacak kadar küçük ve zayıftım.

Ta ki Gurur yanımıza gelip babamın yüzüne tükürene kadar. Babamı aşağılayarak beni onun ellerinden kurtarmıştı. Beni kurtarmış kendisini hedef yapmıştı. Babam beni yere savurarak bıraktığında düştüğüm yerde boğazımı tutarak kendime gelmeye çalışıyordum. Defne için döktüğüm gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için puslu gözlerle Gurur'u gördüm.

Babamın karşısında dimdik dururken, "Babam sana yanlış bir isim koymuş abi!" diye bağırdı küçük yumruklarını sıkarak. "Senden büyük şerefsiz

yokken sen Şeref ismini hak etmiyorsun! Defne abla ölüyor!" dedi çıldırmış gibi. "Onu siz öldürüyorsunuz!"

Ona kafa tutup bağırmasıyla babamın gözleri seğirmeye başladı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı bir renge büründü, yanında duran ellerini sıkmaya başladı. Delici bakışları on yaşındaki kardeşinin üzerinde oyalanırken, "Sen daha şerefsizlik görmemişsin!" dedi ve Gurur'un koluna yapıştığı gibi onu dışarıya sürüklemeye başladı.

Bundan gerisi çok hızlı olmuştu. Babam Gurur'u bahçeye çıkartıp adamlarından benzin istemişti. Birkaç adam ben ve Çağıl'ı sıkıca tutup müdahale etmemizi engelliyordu. Babam eline benzin bidonunu alıp kapağını açınca Gurur'un yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir korku gördüm. "Abi," diye fısıldadı dehşet verici bir sesle. "Onunla ne yapacaksın?"

Babamın işaretiyle iki kişi Gurur'un kollarına yapışınca, "Baba dur!" diye bağırdım. Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalışırken, "Yapma dur!" diye defalarca bağırdım ama durmadı. Gurur onun ayaklarına kapanıp af dilemedikçe durmayacağını biliyorum. Babamı durduracak tek şey onu yüceltip kendimizi küçültmekti. Bu hep böyle olmuştur.

Bidondaki benzini Gurur'un kafasından aşağıya dökmeye başladı. O döktükçe Gurur kollarını tutan adamlardan kurtulmaya çalışıyor, "Abi yapma!" diye bağırp babama yalvarıyordu. Buna rağmen babam durmuyordu. Gurur çırpındıkça yüzü benzinle yıkanıyor, küçük bir kısmı da ağzına giriyordu.

Bidondaki benzinin bir kısmıyla Gurur'u yıkadı. Daha sonra geriye doğru biraz yürüyüp benzini yere dökmeye başladı. Babam bidondaki benzinle Gurur'un etrafında bir daire çizene kadar Gurur'u tutmaya devam ettiler. Daha sonra babam cebinden Zippo çakmağını çıkartıp yakınca Gurur donup kaldı. Onu tutan adamlar kolunu bırakıp çemberin dışına çıktı ama Gurur çıkamadı. Öz abisinin elindeki çakmağa ıslak gözlerle bakarken çemberin dışına çıkmayı düşünemedi.

"Gurur halkanın dışına çık!" diye boğazımı yırtarcasına bağırp öne atıldım ama beni tutan adamlar ona gitmeme izin vermedi. "Uzaklaş, Gurur!"

Sesim onu kendine getirince kaçmak için tam bir adım atmıştı ki babam çakmağı yere attı. Gurur'un etrafındaki çember ateş alınca Gurur bağıarak geriye çekildi. Benzinle yıkandığı için ateşten çemberin üzerinde atlayamıyordu. Etrafına bakıyor, kaçacak bir yer arıyordu ama bulamıyordu. Her yanı ateşle çevrilmişti ve rüzgâr estikçe ona doğru dalgalanan ateşin alevinden ödü kopuyordu. Tüm o korku filmlerinden daha korkunç bir sahneydi bu. Gurur kapana kısılmıştı.

Yardım isteyen bakışları beni buldu, kaşları büküldü ve ağlamaklı bir sesle, "Karun," dedi başka da hiçbir şey söylemedi. Sadece tek bir kelime söyledi, o da benim adımdı. Benim adıma birçok şey yükleyen o *Karun* deyişi belki ah eder gibiydi, belki de yardım ister gibi.

Gurur'un bir *Karun* deyişi beni öylesine dağıttı ki, "Baba durdur bu şeyi!" diye bağııp dizlerimin üzerine kendimi yere bıraktım. Kollarımı tutan adamlar artık omuzlarımı tutuyordu. "Baba onun yerine ben yalvarıyorum." Ağlayarak başımı eğdim, ellerimi yere bastırıp secdeye gider gibi babamın önünde eğildim.

"Onun bizden başka kimsesi yok, çıkar onu," dedim babamdan af dileneyerek. Gurur öksüzdü, onu koruyacak anne ve babası yoktu. Şimdi ise Gurur bir ateş çemberinin içindeydi.

Yalvarıp af dilemem bile babamı yumuşatmadı. Benimkine benzeyen mavi gözleri hırçın denizler gibi tüm hiddetiyle kıyılarıımıza çarparken, "Bu hepinize ders olsun!" diye bağııp yanındaki adamdan bir kibrit aldı.

Gurur'a doğru yürüyünce Gurur ürkek gözlerle babama bakıp başını iki yana salladı. Yeşil gözleri korkunun her rengine bürünürken, "Abi gelme," dedi ağlayarak. Kibriti çakıp Gurur'un üzerine atacaktı. Onu cayır cayır yakacaktı. Bu onu o kadar çok korkuttu ki, "Gelme abi, gelme!" diye bağııp yumruk yaptığı ellerini kafasına vurmaya başladı. "Abi gelme!"

Bir seferinde okulda öğretmenimiz bize bir şey anlatmıştı. Bir akrebi ateşten bir çemberin içine atarsanız iğnesini kendisine batırarak hayatına son verirmiş. Ateş gözünü öylesine korkutmuş ki yanmamak için kendisini zehriyle öldürürmüş. Gurur'a bakınca gördüklerim tam olarak bunlardı. Belki kendini öldürememişti ama kafasının içinde bir şeyler

ölmüştü. Akıl sağlığıyla ilgili çok şey bu gece ölmüştü. Babam onu ateşle korkutarak deliliğin pençesine itmişti. Hep istediği gibi sonunda onu aklında kusurlu biri yapmaya başlamıştı.

Gurur çıldırmış gibiydi. Babamın elinde yanan kibrit çöpüne baktıkça boğazını kanatırcasına bağırıp daha sert kafasına vuruyordu. Kafasına öyle sert vuruyordu ki sanki tam bu noktada hayatına son vermek istiyordu. Cayır, cayır yanmaktansa kendi yumruklarıyla ölmeyi ister gibiydi. Gurur bu gece ateşten korktu, hem de çok korktu. Deli Gurur lakabıyla tanışacağı gecenin bu olduğunu bilmeden çok korktu. Bu geceden sonra ateş gördükçe korkup krizler geçireceğini bilmeden çok korktu. Ateş onu korkuttu ama en çok babam onu korkuttu. Kimsesiz bir çocuk bu gece abisinin en korkunç yüzüyle tanıştı.

Gurur'un çırpınışları endişe vericiydi. Ona yardım edemedim çünkü iki adam omuzlarımı sıkıca tutuyordu. Fakat yardım hiç beklemediğimiz bir yerden geldi. Çağıl bize göre daha sessiz bir çocuk olduğu için hiçbir zaman onlar için bir tehdit olmamıştı. Bu yüzden onu sadece bir kişi tutuyordu. Onu tutan adamın elini ısırarak öne atıldı. Kimse onu yakalamadan Gurur'a doğru koştu. Yedi yaşında olmasına rağmen hiç korkmadan ateş çemberinin içine atladı.

Hâlâ bağırıp kafasına vuran Gurur'u arkasına çekip, "Sen kötüsün!" diye bağırdı babama. Çağıl ilk kez babama sesini yükseltip karşı çıkıyordu. "Kötüsün baba, çok kötüsün!" diye bağırarak Çağıl, Gurur için onunla yanmayı göze alıyordu.

"Çağıl!" Annem en sevdiği oğlunu ateş çemberinin içinde görünce koşarak dışarı çıktı.

Ağlamış gibi gözleri kıpkırmızıydı. Korumalara bakıp, "Söndürün şunu!" diye bağırıp babamı sertçe göğsünden arkaya doğru itti. "Defne öldü, Çağıl'da mı ölsün istiyorsun? Kızım öldü!" dediğinde korumalar bahçedeki su hortumunu getirip ateşi söndürmeye başladılar. Lakin ben artık ateşle ilgilenmiyordum. Ablam öldü mü?

Defne artık yok mu?

İnsanların kilitlenip kaldığı bir donma anı olduğunu tam bu noktada fark ediyordum. Donup kaldım artık çırpınarak korumalara zorluk çıkarmıyordum. Diz çöktüğüm yerde hareketsiz bir şekilde duruyordum, hem de hiç kıpırdamadan. Sanki benimle birlikte her şey donmuş gibiydi, oysa ki cansız gözlerim her şeyin hareket ettiğini görüyordu.

Ateşi söndürdüklerini, Çağıl'ın yalvararak Gurur'u durdurmaya çalıştığını görüyordum. Gurur hâlâ kafasına vurup anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Bunu da görüyor ve duyuyordum. Tıpkı kendisine daha fazla zarar vermesin diye Çağıl'ın onun yumruklarını tutmaya çalıştığını gördüğüm gibi. Görüyordum, duyuyordum ama tepki veremiyordum çünkü ablamın öldüğünü idrak edemiyordum.

Annemin döktüğü gözyaşlarını gördüm. Ağlayarak babamı suçluyordu ama aslında kendisine bir suçlu seçerek vicdanını rahatlamaya çalışıyordu. Eğer gerçekten iyi bir anne olsaydı kızı için bir şeyler yapar, onu ölüme terk etmezdi. Yukarıda Defne'nin yardım çığlıklarına kulaklarını tıkamak yerine küçük kızını kucaklayıp bir hastaneye götürürdü. Babama rağmen bunu yapardı. İyi bir anne olsaydı kızının acı çekmesini izlemek yerine babam şöyle dursun, tüm dünyayı karşısına alırdı.

Benim annem bunu yapmamıştı çünkü babam ona yapmamasını söylemişti. Babamın emirlerine karşı gelip ondan ayrılmayı göze alamamıştı. Sahip olduğu zenginlik ve Kalender soyadından vazgeçemezdi ama Defne'den vazgeçmişti. Onu kurtarmak yerine duyulursa elalem ne der deyip kızının hayatını tehlikeye atmıştı. Elalemin diyeceği birkaç laf Defne'nin kaderini belirlemişti. Artık o çok önem verdikleri elalem bizim hakkımızda konuşamazdı çünkü Defne yoktu. Ölmüştü. Sorun ortadan kalkmıştı.

Kilitlenip kaldığım yerde hepsini izledim. Sanki vücudum şoka girmişti ve ağlayıp yas tutmayı sonraya ertelemişti. İçeriden babamın sağ kolu Numan çıktı. Kucağında beyaz çarşafa sarılı o bebeği tutuyordu. Defne'nin canını yakan, kanatan ve öldüren o bebeği tutarak babamın karşısında durdu. Sanki babam ondan bebeği istemiş gibi onu babama getirmişti. Babam bir kez olsun bebeğe bakmadan, "Ne yapacağını biliyorsun," dedi soğuk ve otoriter bir sesle. "Kurtul ondan."

Babam bebek için gereken infaz emrini vermişti. Annem itiraz etmedi çünkü o hâlâ Defne için timsah gözyaşları akıtıp vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu. Ben ve Çağıl'da itiraz etmedik. O bebek yüzünden ablamız ölmüştü. Gurur desen kafasına vurmaktan bitkin düşmüş, başını eğdiği yerde saçma sapan mırıltılar çıkartıyordu. Gözleri yere boş bir şekilde bakıyor, bir ruh gibi hiç yaşam belirtisi göstermiyordu. Hareket eden tek şey garip mırıltılar çıkartan dudaklarıydı.

Fakat Numan abi aldığı infaz emriyle arabaya doğru yürürken kucağındaki bebek ağlamaya başladı. Numan abi tam da Gurur'un yanında geçerken bebek ağlamaya başlamıştı. O ana kadar ölü gibi duran Gurur başını kaldırdı. Bir yaşam belirtisi gösterip, "Dur," diye fısıldadı. Bebeğin ağlayışı az da olsun onu kendine getirmişti.

Numan abi durup Gurur'a doğru dönünce, sarsak adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Kolunu kaldırıp akan burnunu koluna silerek Numan abinin karşısında durdu. Başını kaldırıp ağlamaktan bitkin düşmüş gözlerle karşısındaki iri adama baktı. "Ab-abi bu bebek Defne ablanın nesi oluyor?" dedi titrek bir sesle. "Onun içinden çıktı."

Numan abi onun perişan hâline bakıp, "Gurur Bey'im-" demişti ki Gurur, "Abi nesi oluyor?" diye sorusunu tekrarladı.

"Kızı," dedi. "Defne Hanım'ın kızı."

Gurur, "Kızı," diye mırıldanarak başını salladı. "Defne abla öldü," dediğinde titreşen gözlerinden süzülen yaşları gördüm. "Bu yüzden mi ağlıyor, annesi öldüğü için mi? Yoksa karnı mı aç ya da üşüyor mu?"

"Ne önemi var!" diyen babam onu tersledi. "Daha fazla oyalanma, Numan!"

Gurur babama hak verircesine başını salladı. "Haklısın bir önemi yok," dediğinde az önce yaşadıkları yüzünden ürkek gözlerle babama bakıyordu. Artık babamdan ve yapacaklarından korkuyordu.

Başını kaldırıp karşısında duran adama baktı. Gözlerinden birkaç damla yaş akarken, "Numan abi," dediğinde gözleri sık sık bebeğin üzerinde oyalanıyordu.

Biz anlamadık Gurur'un ne istediğini çünkü sesli bir şekilde hiçbir şey söylememiştii. Fakat bakışlarıyla ne anlattıysa Numan abi yutkunarak, "Gurur Bey'im," diyerek iç çekti. Numan abi vicdan sahibi biriydi, kimsesiz olduğu için Gurur'a dayanamazdı. Hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürüdü ama aslında ikisi de bakışlarıyla konuşmuşlardı. Biz anlamadık.

Gurur, babamın canını yirmi yıl boyunca sıkacak bir şeyin temellerini bu gece atmıştı. Kurtaracağı o bebek babama atacağı en büyük kazık olacaktı. Şu an için hiçbirimiz bunu bilmiyorduk.

Hâlâ düştüğüm yerde hareketsizce duruyordum. Olanları izliyor, sessizliğimi koruyordum. Beni kendime getiren, yaşadığım donma etkisinden çıkartan babamın, "Defne için bir ölüm senaryosu düşünmeliyiz," diyen sesiidi.

"Kimse doğum yaparken öldüğünü bilmemeli." Endişeli yüzüne bakınca orada kızı için üzölen bir babanın acısını göremedim. Endişelendiğı başka şeyler vardı. Önceliğı Defne değildi, insanlardan gerçeğı saklayarak Defne'nin cesedinden nasıl kurtulacağıydı. Babam Defne için bir ölüm senaryosu düşünüyordu. Ablam ölmüşti ama babam onu farklı şekilde ölü gösterecekti.

Yarına ablam belki bir kazada ölecekti.

Belki bir saldırıda.

Belki de bir patlamada.

Nasıl öldüğü değişecekti ama değişmeyen tek şey ölü olacağıydı.

Babam onun için ne senaryo yazarsa yazsın, hepsinin sonunda Defne hep ölü olacaktı.

Bir ölüm donukluğuyla ayağı kalktım. Önümde duran adamın belindeki silahı gözöme ilişti. O ana kadar çok sakindim fakat silahı görünce üzerimdeki ölü toprağı dağıldı. Babamın ablama yaptığı gibi bende ona bir ölüm senaryosu yazmayı düşündüm. İstedığım tek şey ablama duyduğum

bu acıyı ona da yaşatmaktı. Başını, sonunu düşünmeden ona hak ettiği dersi vermek istiyordum.

Bu yüzden hızlı bir hareketle önümdeki adamın silahını çekip aldım. Hemen bana doğru dönüp, "Karun Bey," diye telaşlanarak silahı benden almaya çalıştı. Fakat daha o bunu yapmadan silahın emniyetini açarak babama ateş ettim. Babamı çok fazla silah kullanırken gördüğüm için ateş etmeden önce emniyetini açmam gerektiğini biliyordum.

Ateş ettiğim an annem bir çılgılık koparırken babam kanayan koluna bakıyordu. İkinci kez ateş etmeme izin vermeden silahı elimden çekip almışlardı. Henüz on yaşındaydım, yani ilk kez elime bir silah aldığım için hedef almasını bilmiyordum. Buna rağmen attığım ilk kurşun babama isabet etmişti. Koluna bakmayı bırakıp bana baktığında göz göze geldik. İkimizin mavileri çarpıştığında gözlerini kaçırın ben olmadım. Babam kendi oğlunun kin dolu düşmanca gözlerine bakıyordu. Kendi düşmanını yarattığını tam bu noktada anlıyordu.

Önce, "Götürün," dedi buz gibi soğuk ama sakın bir sesle. Fakat daha sonra gözlerimde gördüğü bir şeyler onu rahatsız etmiş gibi, "Götürün şunu!" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. Sinirden yüzü şişti, kaşlarını çatı. "Madem ablan için babana kurşun sıkıyorsun o zaman seni ablana doyuracağım! Bol bol onunla vakit geçirmeni sağlayacağım!" dediğinde ne demek istediğini anlamadım ama öğrenmek üzereydim.

Sadece beş dakika sonra kendimi soğuk hava deposunda bulmuştum. Yabancıysa olduğum bu evin zemin katında böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum. Babam kolumu tutup beni içeri attığında, dışarı çıkmak için ona yalvarmamı beklediyse de bunu yapmadım. Düştüğüm yerde ayağa kalkıp kendiliğinden yanan ışıkların altında dik, dik ona bakmaya başladım. Bugün için ona zaten bir kez yalvarmıştım bunu bir daha asla yapmayacağım. Bir daha ne onun ne de bir başkasının karşısında eğilip bükülmeyeceğim. Bu gece annem ve babamdan öğrendiğim en önemli şey nasıl acımasız olunduğuydu.

Babam ile birbirimizi bakarken aslında hissediyordu. Gözlerime baktıkça saltanatı için bir tehdit olduğumu biliyor veya içten içe hissediyordu. Gurur'a yaptığı gibi benim de direncimi bu gece kırıp, akıl sağlığımın

sınırlarını yıkmaya kararlıydı. Şeref Kalender kendi abi ve babasını ortadan kaldıran bir canavardı. Oğlu olmam bir şeyi değıştirmezdı, yerine göz koyan herkesi ortadan kaldırabilirdi. Bu yüzden adamları onun emriyle Defne'yi buraya getirdiler. Ablamın cansız bedenini tam ayaklarımın önüne koydular. Ölüsüne bile saygı göstermiyorlardı.

Babam yerde hareketsizce duran ablamı işaret edip, "İşte çok istediğın o ablan," dediğinde benden bir şeylerin intikamını alır gibiydi. Belki de durmaksızın kanayan kolunun intikamını alıyordu.

"Hayatının geri kalanını onunla geçirebilirsin. Endişen olmasın cesedi senin için diri tutacağım!" dedikten sonra kapının sağ tarafındaki panele dokunarak kapattı. Şimdi içeride sadece Defne ile ikimiz vardık.

Babam gidene kadar dimdik ayakta durmayı başarmıştım fakat kapı kapanınca hemen yere diz çöktüm. "Abla," diye fısıldadım sanki bana cevap verecekmiş gibi.

Yukarı toplanan beyaz geceliğinin eteğini tuttum. Aşağıya çekerek üzerini örttüm çünkü kanlı bacaklarını görmek beni daha çok ağlatıyordu. Evet, ağlıyordum çünkü ablam artık yaşamıyordu. Beni duymuyor, bana sarılıp beni yatıştırmıyordu. Benim ablam ölmüştü.

Bir anda motor sesini andıran uğultulu bir ses duyunca başımı kaldırıp etrafıma baktım. Burada bizden başka kimse yoktu, olmasını isterdim ama yoktu. Tavanda sarkan büyük kancalar veya boş raflar dışında hiçbir şey yoktu. Tüm bunların amacı neydi? Aslında umurumda da değildi. Defne'nin kısık iniltisini duymak etrafıma attığım korku dolu bakışlara son vermişti. Hemen önüme dönüp ona baktığımda hiç kıpırdamıyordu hatta yüzündeki mimikleri bile oynamıyordu. Az önce bir inilti duyduğuma emindim ama o ses Defne'den gelmiş olamazdı. Defne yaşamıyordu ki.

Yanında hareketsizce duran elinin bir parmağı belli belirsiz kıpırdadı sanki. Hemen ıslak gözlerimi silip eline tekrar baktım, baktım ve baktım ama hiç hareket yoktu. Belki de ıslak gözlerim beni yanıltmıştı. Bir yanımda hayal gördüğüme beni ikna etmeye çalışırken, umut etmekten vazgeçmeyen yanımda emin olmak istiyordu. Bu yüzden başımı eğip onun göğsüne yasladım. Geceliğinin yakasındaki püsküllü ipler burnumu kaşındırdığı için

soluğumu tuttum. Kendi nefes seslerime son vererek ablamın nefes seslerini duymayı umut ettim. İhtiyacım olan tek şey küçük bir hayat belirtisiydi.

Nefes dâhi almadan kulağımı Defne'nin göğsüne yaslayıp bekledim. Duyduğum kalp atışlarıyla, "Defne," diyen sesim ne çok mutluluğa gebeydi. Kalbi atıyordu!

Hızlıca başımı kaldırıp ablamın yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Defne dayan, sana yardım getireceğim," diyen sesim titriyordu. Yaşıyordu, direniyordu, kurtarılmayı bekliyordu. Cılız da olsa kalbi hâlâ atıyordu.

Ayağa kalkıp kapıya doğru koştum. "Kapıyı açın!" Bağırarak kapıya vurmaya başladım. "Ablam yaşıyor, açın kapıyı!" Defne hâlâ yaşıyordu!

"Baba!" Yumruklarımı kapıya geçirirken canımın yanmasını umursamıyordum. "Baba n'olur kapıyı aç ablam yaşıyor! Baba ona yardım et, kurtar onu!" Buraya gelip kapıyı açmalıydı. İsterse beni buradan hiç çıkarmasın ama onu bir hastaneye götürsün. Çok kan kaybetmişti, Defne fazla dayanmazdı. Hemen müdahale edilmeliydi.

Çok bağırdım ama babamdan en küçük bir yanıt alamayınca, "Baba bir daha sana karşı çıkmam!" dedim ağlayarak. "Ona yardım et bir daha seni hiç kızdırmam." Durmaksızın kapıya vururken, "Ablam ölmesin!" dedim.

"Anne kızın yaşıyor!" Bağırıyor, kapıya vurup sesimi duyurmaya çalışıyordum. Ancak kimse gelmiyordu, kimse Defne için gelmiyordu. "Anne o ölmedi, yardım et!" Üst katta oldukları için mi gelmiyorlardı yoksa özellikle mi gelmiyorlardı?

O kadar çok bağırp yardım istedim ki artık bağırmaktan sesim kısılmış, kapıya vuran ellerimde güç kalmamıştı. Buna rağmen kendimi zorlayıp birilerine sesimi duyurmaya çalışıyordum. Herkesin çoktan eve döndüğünü, beni Defne'yle burada tek başına bıraktığını bilmeden yardım istiyordum. Burada bizden başka kimsenin kalmadığını bilmeden ne çok bağırp, ne çok ellerimi acıtarak kapıya vuruyordum. Oysa ki terk edilmiştik, soğuk hava deposunun içine hapsedilerek terk edilmiştik. Henüz bunu bile bilmiyordum.

"Ka-Karun." Defne'nin cılız sesini duyunca kapıya vurmayı bırakıp onun yanına koştum.

Yanına diz çöktüğümde gözleri kapalıydı, dudakları da kurumuştı. Sayıklamayı andıran sesler çıkartırken titreyerek, "Üşüyorum," diye fısıldadı. "Ya-yardım et kardeşim çok üşüyorum."

"Abla kimse gelmiyor." Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken, "Ne yapacağımı bilmiyorum kimse duymuyor beni," dedim acı çeken bir sesle. Kimse gelmiyordu.

Onun için belki de en zoruydu gözlerini aralamak. Güçlkle hareket eden kirpikleri titreşti, kısık gözlerle bana baktı. "Üşüyorum," dedi kısık bir sesle. Ondan duyana kadar burasının soğumaya başladığını anlamamıştım. Artık duyduğum o uğultulu motor sesinin nereden geldiğini biliyordum. Babam dondurucuyu çalıştırarak gitmişti. Birkaç saat sonra buradaki tüm ısı kaybolacaktı.

Onu ısıtacak bir şeyler bulmak için aceleyle etrafıma baktım. Hiçbir şey yoktu, hem de hiçbir şey. Tavandan sarkan kancalar et içindi, elbise askısı değildi. Boş raflar donmuş gıdalar içindi, ablamı ısıtacak battaniyeler için değil. Burası bir işletme veya restoran değildi ama evin zemininde devasa bir dondurucu vardı. Böyle bir yeri babam ne için kullanıyordu? Evin altında olan bu yerin amacı neydi?

Hiçbir şey bulamadım, onu ısıtacak bir şeyler yoktu. Aralığın ilk günündeydik, yani kış mevsimindeyiz. Üzerimde bir kazak ve pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Ceketim arabada kalmıştı. Defne üşüyordu, hastaydı ve üşüyordu. Önceliğim onu sıcak tutmaktı. Siyah kazağımın eteklerini tutup yukarı çekerek kafamdan çıkardım. Beyaz bir atletle kalınca bende üşümeye başladım ama bana ne olacağıyla ilgilenmiyordum. "Kurtulacağız buradan." Onu buna inandırmaya çalışarak üzerine eğildim. "Dayan Defne, n'olur dayan."

Kazağımı yavaşça başından geçirip buz gibi olan elini tuttum. İçerideki soğuk havadan mı yoksa çok kan kaybettiği için mi, bilemem ama vücut ısısı çok hızlı düşüyordu. Elleri çok soğuktu. Ağlamamaya çalışarak avuçlarımın içindeki elini öptüm sonra da kazağı ona giydirmeye çalıştım.

Ablam ölmesin. Çocukların duası kabul olur derler, Allah'ım n'olur ablam ölmesin.

Kazağım ona biraz küçük gelmişti ama sıcak tutsun diye giydirdim. Kazağın eteklerini belinden aşağıya çektikten sonra sarı saçlarını yakasından dışarı çıkardım. Saçlarının her bir teline dokundum, eğildim saçlarından öptüm. İçten içe biliyordum bunun son olduğunu, bir daha hayatımda olmayacağını. Ne acıdır ki vedalaşmaya hazır değildim.

Gözlerinin kapandığını görünce, "Defne," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. "Defne beni bırakma," dediğimde sadece gözlerim değil, titreyen sesim, üşüyen çocuk bedenim ve çaresizlik içinde kıvranan ruhum ağlıyordu. "Defne beni bırakma," dedikçe her uzvum, her hücrem ağlıyordu. Defne beni bırakmasın.

Tekrar eğildim ve bir kez daha başımı onun sol göğsüne yaslayıp kalbini dinledim. Kesik kesik ağladığım için kalbini duyamıyordum. Elimi kaldırıp dudaklarıma bastırarak ağlayan sesimi dindirdim. Yine nefesimi tutarak beklemeye başladım. Kalbinden çıkan o belli belirsiz hareketi duyunca rahat bir nefes aldım. Onun kalp atışlarını duyamayacağım diye ödüm kopuyordu.

Başımı kaldırıp ayaklarına doğru emekledim. Önce spor ayakkabılarımı sonra da ayağımdaki çorapları çıkardım. Ev gibi değildi ki burası soğuktu. Ablam üşüyordu.

Çoraplarımı da ona giydirerek ayaklarını sıcak tutmaya çalıştım. Her şeyimi ona vermiştim artık ısınıp iyileşir, değil mi? İşe yaraması gerekiyordu, yaramalıydı.

Tekrar ona doğru emekleyip kafasını yavaşça tuttum. Başını dizlerimin üzerine koyduğum esnada baygın bakan gözlerini araladı. Bana bakıyordu, acı çeken gözlerle bakıyor, istese de konuşacak gücü kendinden bulamıyordu. "Buradan çıkacağız," dediğimde hangimizi buna inandırmaya çalıştığımı bilmiyorum. "Ben büyüyene kadar annem ve babama biraz daha katlanacağız."

Yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi suratı bembeyazdı. Dudakları ise morarmaya başlamıştı. "Sonra?" diye fısıldadı.

Küçük ellerim saçlarını okşarken, "Seni buralardan çok uzağa götüreceğim," dedim yemin eder gibi. "Bize cehennem olan bu şehirden gideceğiz. Neresi olduğu fark etmez ama bir daha Ordu'ya hiç dönmeyeceğiz."

Gözlerinden bir damla yaş süzülürken burukça gülümsedi. "İstanbul'a götür beni," dedi kısık bir sesle. "İstanbul çok büyük annem ve babam bi-bizi orada bulamaz."

Dudaklarından süzülen kanı görünce, "İstanbul'a gideceğiz, Defne," dedim ağlayarak. "Sana söz bir gün ikimiz İstanbul'a gideceğiz." Gidecektik de ama birimiz bir tabutun içinde.

Titremeleri artarken, "Bü-büyük bir evimiz olsun," diye fısıldadı. "Gurur, Çağıl, Levent ve ikimizin içinde oynayacağı kocaman bir ev." Yorgun yeşillerini bana dikip, "Bahçesi daha da büyük olsun ama," dedi içli bir sesle. "İçinde birçok defne ağacı olsun," dediğinde gözlerimdeki yaşlarla başımı salladım. "Tamam, söz veriyorum öyle olacak."

Susunca gözleri tekrar kapanmasın diye onu konuşturmaya çalıştım. "Devam et," diye ona yalvardım. "Bana ne düşündüğünü söyle?"

"Korku," diye fısıldadı acı çeken bir sesle.

"Zayıflık," dedim kendimi kastederek.

"Ölüm," dedi.

"Zulüm," dedim ağlayarak.

"Bebek," dedi.

"Kız," dedim.

"Melek," dedi gözlerimin içine son bir kez bakarak. "Sa-sana emanet..."

Hemen sonrasında dudaklarında bir inilti döküldü, titremeleri arttı. Göğüs kafesi son bir iç çekişle havalandı ve kucağıma yığıldı. Gözleri kapandığında başı sol omzuna doğru düşmüştü. "Defne!" Başını göğsüme bastırıp kollarımı sımsıkı ona doladım. Hıçkıra, hıçkıra ağlarken, "Defne beni bırakma, bırakma abla!" diye bağıırıp ona yalvarmaya başladım. Ablam ölmüştü, Defne artık yoktu.

Ablam gitti.

Son nefesinde kızının adını koyup onu bana emanet ederek gitmişti. Sanki onu benden alan bir bebeğı sevmem mümkünmüş gibi onu bana emanet etmişti.

Bu geceyi bana unutturacak hiçbir güç olamazdı. Defne'nin yukarıdaki çığlıklarını, acı dolu yakarışlarını, buradaki titremelerini ve kollarımda can vermesini kimse bana unutturamazdı. Ve tüm bunları o bebek yüzünden yaşamıştı. O olmasaydı Defne yaşıyor olacaktı. Kızı ablama en büyük acıları yaşatmıştı.

Bir süre sonra ağlamaktan vücudumda hâl kalmayınca Defne'nin başını yere koyup yanına uzandım. Başımı sol göğsüne yaslayıp kollarımı ona doladım. O kadar çok ağlıyordum ki kendimi susturup onun kalbini dinleyemiyordum.

Belki kalbi atıyordu, belki hâlâ yaşıyordu diye ümit etmeyi hiç bırakmadım. İki gün boyunca soğuk bir deponun içinde uzandığım yerden hiç kalkmadım. Aç susuz bir hâlde hep böyle kaldım. Defne'ye sarılmayı, onun kalbini dinlemeyi hiç bırakmadım. Hiçbir kalp atışı duymadım ama yine de başımı onun sol göğsünden çekemedim. Belkiler sığındığım tek şey olmuştu. Belki kalbi atardı, belki Defne bana geri dönerdi.

Bazen ağladım, bazen onunla konuştum, bazen de onun göğsünde sızıp uykuya daldım fakat bir kez olsun başımı onun göğsünden ayırmadım. Vücudum uyuytu, üşümekten donma noktasına geldi ama yine de onu bırakmadım. Belki de beni hayatta tutan umuttu, Defne'nin kalp atışlarını duyma umudu.

Burada geçirdiğim iki günde o kadar çok uşudım ki soğuğu iliklerime kadar hissettim. Vücudumu ele geçiren soğukluk kalbime sızıp buzdan tohumlarını ekti. O tohumlar hep orada kalacak, ben büyüdükçe benimle büyüyüp filizlenecekti. Bir daha asla ısınmayacaktım çünkü kalbim hep uşuyecek, hep soğuk ve hissiz olacaktı. Bu iki günde vücudum çok fazla artçı sarsıntılarla titredi, dişlerim birbirine çarpıp zangırdadı. Soğuğu damarlarıma kadar hissettim ama ölmedim çünkü babam buna izin vermedi.

Bunun için bile buraya bir adam göndermişti. Belli saatlerde deponun motorlarını ya çalıştırıyordu ya da kapatıyordu. Hangi saatlerde bunu yaptığını kestiremiyordum ama her birkaç saatte motor sesleri ya kesiliyordu ya da tekrar çalışıyordu. alıştıklarında tüm motorlar soğuk hava yayıp içerisini buz gibi bir yere çeviriyordu. Daha sonra dışarıdaki adam motorların hepsini belli bir saatliğine durduruyordu. İçerideki soğuk havanın kırılması hemen, hemen birkaç saati buluyordu ve tekrar motorlar çalışıyordu. Yani babam ne donarak ölmeme izin verdi ne de ısıyı hissetmeme.

Devasa bir buzdolabını andıran bu yerde soğuk havayı belli bir derecede tutarak uşümeme sebep oldu. Defne'nin cesediyle beni böyle bir yere hapsedip vücudumdaki tüm sıcaklığı katletmişti. Babam birine işkence ederken ona nasıl acı ektireceğini çok iyi biliyordu. İki günümü burada aç susuz bir hâlde bir cesede sarılarak geçirdim. Defne soğuktu, bende artık soğuktum.

Ben ablamın dirisine değil, ölüsüne sarılarak iki gün geçirdim.

Ve tüm bunlar olurken sadece on yaşındaydım.

Melek'e bakınca gördüğüm şeyler tam olarak bunlardı.

Onu kabul etmediğim için bir kalpsiz olduğumu düşünebilirdi ama bana bunları hatırlatırken onu kabul etmek de kolay değildi.

şimdi ki zaman.

O geceye ait her şeyi anlattığımda Saka'ya bakıp, "Defne böyle öldü," dedim içli bir sesle. "Soğuk hava deposunda." Kurtarılabiliirdi ama ölüme terk edildi.

Ben tüm hikâyeyi anlatana kadar kaç sigara yaktığını sayamadım ama oldukça fazlaydı. Başını yukarı kaldırıp derin nefesler alarak bir süre bekledi. Sanki gözlerine akın eden yaşları orada tutmaya çalışıyordu. Daha sonra bana bakıp, "Ya Melek?" diye sordu kısık bir sesle. "O nasıl kurtuldu?"

"Gurur kurtardı onu," dedim dalgın bir ruh hâlinde. "O gece Numan öldürmek yerine Melek'i bir yakınına bırakmış. Bir hafta boyunca Gurur ile ne yapacaklarını çok düşünmüş olmalılar. O bir haftada Gurur, Defne ile olan son konuşmalarımı benden dinledi. Bu yüzden ona Melek ismini verdi. Daha sonra onu bir yurda bıraktı ve on yıl sonra onun için gidip onu oradan aldı." Tabii biz tüm bunları çok sonradan öğrenmiştik.

Gurur yirmi yaşına basıp babasının mirasına kavuştuktan sonra her şey ortaya çıkmıştı. Çünkü vasiyetteki yaş şartını yerine getirdiği an evden ayrılıp Melek ile başka bir eve çıkmıştı. Yirmi yaş onun gençliğinin en güzel çağlarıydı fakat gezip tozmak yerine on yaşındaki bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmişti. Otuz yaşındaydı ama ilk yirmi yılı babamın işkenceleriyle geçmiş, son on yılı da Melek'e bakmakla.

Aslında akıl sağlığının bozulması anormal bir durum değildi çünkü şöyle bir baktığımda delirmek için çok fazla sebebi vardı. Babamın ona yaptığı tek şey üzerine benzin döküp yakmaya çalışmak değildi. Öncesinde ve sonrasında da çok şey yapmıştı.

Göğsündeki sigara izlerini gizlemek için Gurur kimsenin yanında soyunmazdı. Onun göğsü uzun süre babamın kül tablası oldu. Gurur'un ateşten korkması için çok fazla nedeni vardı.

Arka planda çalan şarkıyla ikimizde sessizliğe bürünüp birbirimize bakmaya başladık. Benim bakışlarım yorgundu onunkiler ise *hâlâ umut var* der gibi. Sustuk ve çalan şarkı eşliğinde birbirimizi seyre daldık. Sanki söylenecek her şeyi bu gece için tüketmiş gibiydik. Daha fazla ne ben konuştum ne de o.

"Odalarda ışıksızım, katıksızım, viraneyim. Seni sensiz duvarlara yazan benim, divaneyim.

Kanım aksın ki terk etmem seni.

Peşindeyim yar." İkimizde hiçbir şey söylemedik çünkü bu şarkı bizim yerimize çok şey söylemişti.

Derin bir nefes alıp rakı bardağını kaldırıp bana doğru uzattı. "İçelim," dediğinde artık o da içmek istiyordu.

Bardağı baş ve orta parmağımla tutarken ona doğru uzanıp onun bardağına hafifçe vurdum. "İçelim."

Karımla sabaha kadar içebilirdim.

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik.

Bu bölüm Karun'un geçmişine doğru küçük bir yolculuğa çıktığımız için diğer karakterleri pek okuma fırsatımız olmadı.

Karun'un anne ve babasını az çok tanıma fırsatımız oldu. Onlar hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Karun'un geçmişinde böyle şeyler sakladığını eminim hepiniz tahmin ediyordunuz. Peki, bu kadarını bekliyor muydunuz?

Böyle şeyler sadece kitaplarda olur demeyin çünkü ne yazık ki, "Elalem ne der," diyerek çocuklarının hayatını berbat eden çok fazla aile var.

Tıpkı bu hikâyede Defne'ye yapıldığı gibi. Defne kurtarılabilirdi fakat onun için hiçbir şey yapılmadı.

Peki, Defne'nin ölmeden önce kızının adını koyduğunu kimler tahmin ediyordu?

Melek'i Karun'a emanet etti ama Gurur ona sahip çıktı.

Belki de Melek hayattaki tüm şansını Gurur'un yanından geçerken ağlayarak kullandı. Aksi takdirde doğduğu o gece ölmüş olacaktı.

Gurur'da kolay şeyler yaşamadı. Karun bile, "Bana dünyanın en çok acı çeken insanını sorsalar hiç şüphesiz Gurur derdim," dediğine göre belki de Karun'dan bile daha çok acı çekti.

Peki, Karun'un ablasının istediği her şeyi yaptığını kimler fark etti? İstanbul'da büyük bir ev, devasa bir bahçe ve o bahçenin içinde birçok defne ağacı. Ve Defne'nin mezarı hayalini kurduğu evin bahçesinde.

Bige en azından artık Karun'un geçmişiyle ilgili bazı şeyleri öğrendi.

Ve Bige bir şeyi daha öğrendi, Karun'un neden başını onun göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinleyerek uyuduğunu.

Karun'un daha sonra izlemek için cebine koyduğu o USB belleğin içinde sizce Bige'nin dosyası da var mı? Gördüğünüz gibi Karun onun ne sakladığını öğrenmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Peki, Karun'un Duha için kalp aradığını kimler tahmin ediyordu? İkisi sürekli didişiyor ama ölürse çok sıkılırim bahanesiyle birbirlerini kollamaya da başlamışlar.

Bu bölüm biraz aile terörüyle geçti. Umarım yeni bölümde daha iç açıcı şeyler okuruz.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(35) Bunu Bana Nasıl Yaptı?

Bölüm şarkıları;

Bana göresin (Merve Özbey)

Bir fincan kahve olsam (Muazzez Ersoy)

Son perde (Nilüfer & Emre Aydın)

Sevmez olaydım (Güliden Karaböcek)

Sende benim hatalarımdan birisin (Sezen Aksu)

Bige.

"Sonunda haklı çıkman başında bana çektiirdiğın acıyı unutturmuyor. Yapma, dur, bunun bir geri dönüşü yok."

Dün geceden beri kendime gelemiyorum. Karun'un sarhoşken anlattıkları kendime gelmeme engel oluyordu. Hep babamı acımasız biri olmakla suçlardım fakat anladım ki benim babam aslında acımasız biri değildi. Sertti, otoriterdi lakin acımasız değildi. Her şeyden önce babam bizi severdi, belki katı kuralları vardı ama severdi. Uyumadan önce bize masal okur, kendi sesiyle uyuturdu. Cezaları hiçbir zaman fiziksel şiddet boyutuna ulaşmamıştı. Hayır, benim babam acımasız değildi. Karun'un anne ve babasının küçücük çocuklara yaptıklarını öğrendikten sonra babamın aslında düşündüğüm kadar acımasız olmadığını fark etmiştim.

Karun kafasının içindekilere katliam dediğinde abarttığını düşünmüştüm ama onu dinleyince az bile söylediğini anladım. Çocukluğu sadece katliam değildi, vahşetti, yıkımdı, kıyımdı, ölümdü ve zulümdü ama sadece katliam değildi. Aynı anda birçok şeydi fakat tek bir şey değildi.

Öyle bir anne ve babayla büyümek zorunda kalsaydım çoktan ya intihar etmiştim ya da tımarhanelik olmuştum. Onca işkenceden sonra Karun gibi dimdik ayakta olur muydum, bilmiyorum. O düşündüğümünden daha güçlüydü.

Çok erken kalkmışım. Aslında hiç uyudum mu, bilmiyorum. Dün gece duyduklarımın sonra uyku tutmamıştı. Geçmişini öğrenmek için sarhoş olmasından faydalanmışım. Yaptığım hoş değildi. Hazır olduğunda değil, otokontrolünü yitirdiği bir anda onu konuşturmuştum. Hiçbir yönden yaptığım şey doğru değildi ama kafasının içinde nasıl bir dünya olduğunu merak etmişim. Kafasının içinde bir dünya yoktu, on yaşında yıkılmıştı.

Karun için de 13 sayısının kötü bir anısı vardı. O bu sayıyı unutmaya çalışıyordu, bense canımı yakan bir sayıyı hayatımın her alanına almışım. Unutmamak için.

Artık neden başını göğsüme yaslayıp uyuduğunu daha iyi anlıyordum. Defne gibi benim de kalp atışlarımı duyamayacak diye ödü kopuyordu.

Uyandığımda Karun yatakta yoktu, belki de işe gitmiştir. Aşağıya indiğimde karnım açlıktan zil çalıyordu. Holde yürürken Suzan'ı görünce, "Bana yiyecek bir şeyler hazırlar mısın?" dedim. "Bu arada büyükbabam nerede?"

"Bahçedeler efendim," dedi saygılı bir ifadeyle.

Kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktığımda soğuk hava tenimi ısırdı. Hafiften kar çiseliyordu ve benim üzerimde çiçekli bir elbise vardı. Ayağımda ise beyaz spor ayakkabılar. Soğuk havalara yeni girmişken resmen kışı protesto ediyor ve yaza geri dön çağrısı yapıyordum.

Büyükbabamı bulmak için etrafıma bakarak yürürken kamelyada tek başına oturan Melek'i gördüm. Başındaki beyaz, yün berenin üzerine taktığı tavşan kulaklı tacı bu uzaklıkta bile görebiliyorum. Üzerinde kırmızı kabanı vardı ve iki eliyle tuttuğu bardaktan yükselen buhar yüzünü yalıyordu. Dalgın ve üzgün gözlerle annesinin gömülü olduğu defne ağacını izliyordu.

Onun yanına gidip karşısına oturdum. "Günaydın," diyen sesim onu daldığı sulardan çıkarmıştı. "Neden burada tek başına oturuyorsun?"

"Tek başıma değilim." Gözleri tekrar annesinin ağacını buldu. "Annem de burada." Derin bir nefes aldı. "Annemin yakınlarındayken bile yalnız hissediyorum."

"Daha iyi hissetmek istiyorsan onunla konuşmayı dene. Ona her şeyi anlatabilirsin."

Onunla dalga geçtiğimi düşündüğü için bakışları hırçınlaştı. "Annem bana cevap veremez."

"Benimki de hiç cevap vermiyor." Burukça gülümsedim. "Ama iyi bir dinleyici. Ne zaman canım yansa onu arayıp uzun, uzun konuşurum onunla ama hiç cevap vermez." İçim kıyıldı, annemin sesine olan özlemim burnumda tıttı. "Bazen yalvarırım *anne cevap ver* diye ama o, sessizliğini hiç bozmaz."

"Küs mü sana?" dedi safça. "Neden seninle konuşmuyor, çok mu kızgın sana?"

İçli bir ifadeyle başımı salladım. "Belki de küs ya da artık beni sevmiyordur."

"Anneler çocuklarını sevmez mi?" dedi.

"İnsan katilini sever mi?" dedim. Hiçbir şey anlamadı.

Merakı iyice artarak, "Telefonla olmaz ki o iş," dediğinde gözleri fazla masum bakıyordu. "Çık karşısına özür dile, belki affeder."

"Çok kez özür diledim. Yalvarıp af diledim hatta ağlayıp dizlerimin üzerine bile çöktüm ama yine de *Efil* diyen sesini duyamadım."

"Çok mu inatçı?"

"Hayır," dedim iç çekerek. "Sadece bulunduğu yer bana sesini duyurmasına engel."

Başımla defne ağacını işaret ettim. "Tıpkı senin annen gibi benim annem de benimle konuşamaz." Ama konuşmasını istedim. Öyle uzun cümleler değil,

bir kelime söylese bile bana yeterdi. *Kızım* diyen sesini bir son bir kez duymak için neler yapmazdım. Ben annemin sesini bile hatırlamıyorum. Ses tonu nasıldı? İnce, kalın, melodik veya pürüzlü, bilmiyorum. Hatırlamıyorum ki.

Melek nihayet annemle ilgili gerçeği fark edince gözlerini kaçırdı. Kısık bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Bilmiyordum."

"Sorun değil."

Bir süre sessizleşti ama daha sonra başını kaldırıp bana baktı. "Fotoğrafi varsa bana gösterebilir misin?"

"Neden?"

"Onu görünce tanımak için." Dudaklarındaki hüzünlü gülümsemeyi ona hiç yakıştıramadım. "Yakın zamanda burada olmayacağım. Öldüğümde anneni görürsem ona onu ne kadar çok özlediğini söyleyebilirim," dediğinde şimdi bakışlarını kaçıran bendim. Ortada Melek'in akıbetiyle ilgili bir gerçek vardı ama kabullenmesi zor bir gerçektir. Acıtan, can yakan, yürek burkan bir gerçektir.

"Üşüyeceksin," diyerek ayağa kalkıp ona malikâneyi işaret ettim. "Hadi içeri girelim."

Bana zorluk çıkarmadan ayağa kalkınca birlikte eve doğru yürümeye başladık. Nedendir bilmiyorum ama garip bir hisle başımı yukarı kaldırıp malikâneye baktım. Çalışma odasının penceresinde gördüğüm süliet Karun'a attı. Onun da elinde bir fincan vardı ve pencerenin önünde dikilip bizi izliyordu.

Dün gece duyduklarımdan sonra Melek'ten uzak durduğu için artık ona kızamıyorum. On yaşında yaşadıkları hiç de kolay bir şey değildi. Defne'nin tüm o doğum sürecine tanık olmuştu. Onun çığlıklarını, yardım isteyen çırpınışlarına ve acı çekişine bizzat tanık olmuştu. O odada on yaşında bir çocuğun görmemesi gereken birçok şey görmüştü. Üstelik ablası onun kollarında ölmüştü. O soğuk hava deposunda bir cesetle iki gününü geçiren

Karun'du. Bütün bunları o yaşamışken ona kızamam veya onu yargılayamam. Aksine onu anlıyor ve içine düştüğü duruma üzüliyordum.

Evet, Defne ona kızını emanet etmiş olabilir ama Defne şu anda evli olduğum adama değil, on yaşındaki bir çocuğa Melek'i emanet etmişti. O çocuğun o gece yaşadıklarını ve psikolojisinin ne durumda olduğunu bilmeden kızını ona emanet etmişti. Ben bile geçmişte yaşadıklarımın hâlâ üstesinden gelemiyordum ve her gece kâbus görüyorsam, Karun'a Melek'e bakmadığı için kızamazdım. Çünkü çocuk yaşta edindiğimiz travmalar hayatımızın her alanına yansiyordu.

Büyükbabamın, "Hey moruk," diyen sesini duyunca sol tarafa döndüm. Moruk mu?

Ona doğru dönünce şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı. Üzerindekiler de neyin nesiydi? Bu soğukta kuru kafa baskılı siyah bir tişört giymişti, neyse ki üzerinde bir ceket vardı. Tabii cıvılcı deri bir ceket olması biraz şaşırtıcıydı. Ceketin yakasında ve kollarında metal zimbalar vardı. Kot pantolonun dizleri yırtıktı ve ayağındaki kovboy ayakkabıları çok garip görüyordu. Kafasındaki o şey peruk muydu?

Evet, kendini daha genç göstermek için siyah bir peruk takmıştı. Gözlerindeki güneş gözlüklerine değinmiyorum bile. Boynunda asılı duran zincirin ucunda dolar işareti vardı. Bileğindeki siyah, deri bilekliklere bakıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ne bu? Şimdi de Rapçi veya metalci mi oldu?

Melek'in, "O kim?" diyen sesini duydum. Doğru ya henüz büyükbabamla tanışmamıştı.

"Gördüğün o bozuk kromozom büyükbabam oluyor," diye homurdandım. "İnan bana tanışmak isteyeceğin biri değil."

Büyükbabam yanımıza gelmek yerine kapıya yöneldi. İçeri girmeden önce bana bakıp, "Moruk evdekileri topla herkese güzel bir haberim var," deyince donup kaldım. İkidir moruk diye bana mı söylüyordu? Büyükbaba olan oydu ama moruk olan ben miyim?

"Ya sabır!" dedikten sonra malikâneye doğru yürüdüm. Allah bilir yine canımı sıkacak ne söyleyecekti!

Beş dakikanın sonunda büyükbabamın isteği üzerine herkes salonda toplanmıştı. Levent hiç yadırgamadan büyükbabama bakıyor, Çağıl onun yeni tarzına gülmemek için kendiyle mücadele ediyordu. Melek ise meraklı gözlerle yanımda duruyordu. Dayılarına gücendiği için onlarla konuşmuyordu ama benimle bir sorunu yoktu.

Burada bir tek Karun eksikti. Bir süre sonra büyükbabam bize bakıp sırtıttı. "Evleniyorum." Ne yapıyorum dedi o? Evleniyorum mu?

Ne diyor yahu bu!

Tıpkı benim gibi afallayan Melek, "İyi haber bu mu?" dediğinde onunla benzer duyguları paylaşıyorduk. Bu iyi bir haber değildi.

Sırtan Levent, "Haberin güzelliği hangi açıdan baktığına göre değişir," dedi. "Gelinle ne zaman tanışacağız?"

"Çocukken seni sık, sık kafa üstü düşürmemin geri dönüşü mü bu?" diyen Çağıl, Levent'in aksine bu habere sevinmemişti.

"Abi niye tüm çocukluk anılarımda beni dövdüğünle ilgili şeyler var?"

Çağıl güldü. "Çünkü seni hep döverdim."

Levent tam olarak hatırlamıyor olmalı ki kaşlarını hafifçe çatı. "Neden?"

Omuz silkti. "Zincirin son halkasıydın." Gücü yeten yetene desene.

Büyükbabam, "Konuyu kaynatmayın," diyerek ikisine çıkıştı. "Yakında müstakbel karım Alev ile tanışacaksınız."

Sinirden yüzüm kızarmaya başladığında sakın olmak için kendimi zorluyordum. "Büyükbaba," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. "Seninle iki dakika yalnız konuşabilir miyiz?"

"Burada konuş moruk," dedi baygın bir sesle. "Senin zırvalıklarınla harcayacak zamanım yok." Bana bir daha moruk derse o ağzını kırarım görür!

Terapistimin benden istediği gibi öfke anında sakinleşmek için birkaç kez derin, derin nefes aldım. Hatta bu konuda bonkör davranıp tam on üç kez nefes alışverişi yaptım. İşe yaradı mı, hayır! Karşımda büyükbabam gibi bir faktör varken hiçbir teknik işe yaramazdı. "Peki, o zaman burada konuşalım," dedim başımı agresif bir hareketle sallarken. "Kim bu kadın?"

Tutkulu bir sesle, "Adı Alev," dedi.

"Onu anladık ama kim bu Alev?"

Oflayarak, "Sana ne moru-"

"Moruk dersin beynini dağıtırım," diyerek zoraki bir şekilde ona gülümsedim. "Şimdi kim bu kadın onu söyle? Nerede ve nasıl tanıştınız?"

"Karun'cuğum tanıştırdı bizi," dediğinde daha fazla dayanamayıp, "Çağırın gelsin!" dedim sinirli bir sesle. Büyükbabama kadın ayarlamak neymiş bir de bana açıklasın!

Levent ve Çağıl sen git dercesine birbirine bakınca, "Levent gidip abini çağırır mısın?" dedim sabırsızca.

Levent'in üşengeçliği tuttuğu için, "O gitsin," diyerek kafasıyla Çağıl'ı işaret etti. "Ben niye gidiyorum?"

"Çünkü zincirin son halkasındasın," dediğimde Çağıl kahkaha attı. "Hızlı öğreniyorsun."

Levent, Çağıl ve bana ters ters bakıp Melek'i işaret etti. "Zincirin son halkasında o var."

Melek ruhsuzca göz devirip, "Ben bir Kalender değilim," dedi her ne kadar öyle olsa da. "Zincirin bir halkası olsaydım halkanın kalanıyla yirmi yaşında tanışmazdım." Sonuna kadar haklıydı. Hepsine karşı fazla

öfkeliydi. Gurur'un yokluğu ise Kalender kardeşlere olan öfkesini harlıyordu.

Levent kısık seslerle homurdanarak salondan çıktı. O Karun'u buraya getirene kadar bende gözümü dikmiş büyükbabama bakıyordum. "Alev denen bu kadın kaç yaşında?"

Aptallığın dibini bulmuş gibi gülümsedi. "Onu seviyorum." Çocuk bile inanmazdı buna.

"Kaç yaşında dedim!"

"Yirmi beş." Şaşırdım mı? Hayır!

Çıldırmanın eşiğine gelerek, "Benden bile küçük biriyle evlenmek istiyorsun, öyle mi?" dedim.

Göz devirip, "Aşkın yaşı olmaz," dedi.

"Bir ayağın buradaysa diğeri öteki tarafta," dedim sert bir sesle. "Ne aşkından bahsediyorsun?"

"Alınıyorum artık." Sanki çok hakkı varmış gibi bir de kırılgan davranıyordu.

"Alın Allah'ın cezası," dedim kontrolümü kaybederek. "Karşıma bir tek evlilik haberiyle çıkmadığın kalmıştı. Azıcık alın da sende elalemin dedeleri gibi ol."

"Kim dede?" Gözlerini belerterek kendisini işaret etti. "Ben mi?" İnkâr edercesine kaşlarını çattı. "Yirmi beş yaşımdayım sensin dede!" Çıldıracağım!

"Çok rahat yetmiş veya seksen varsın!"

Tıpkı rapçılar gibi ellerini kaldırıp, "Yirmi beş yaşımdayım moruk," diyerek ellerini tuhaf bir hareketle sallamaya başladı. "Kıskançlığını da al, git odanda ağla." Ne diyor yahu bu!

Büyükbabam bana moruk diyip diyordu.

Oysa ki moruk olan oydu.

"Bana bak getirtme beni oraya!" diye ona çemkirdim. "En son yirmi yediydin, üç aylık yokluğumda iki yaş birden küçülmüşsün. Yaşlısın sen!"

"Sensin yaşlı!" diye o da bana bağırdı. "Kafan bükülmüş senin, git tedavi ol!"

Çağl ve Melek bir komedi izliyormuş gibi gülerken ben öfkeden renk değiştiriyordum. "Burnun bükülmüş diye, diye gittim yaptırdım, şimdi bir de konuya kafadan girme!" Sürekli başıma bir şeyler çıkartıyordu.

Sıkılmış gözlerle bana bakıp, "Off baydın moruk," diyerek yine göz devirdi. "Kafam seni kaldırmıyore." Ne yore? Türkçe'de böyle bir kelime mi vardı?

"Döverim ama!" Üzerine yürüdüğümde Çağl gülerken kolumu yakalayıp bana engel oldu. "Çağl bırak!" Kolumu kurtarmaya çalıştım. "Bir tek büyükbabamın ergenliğini görmediğim kalmıştı. Benjamin Button gibi adam mübarek," dedim çıldırarak. "Gittikçe küçülüyor!"

Hayvan herif çok eğlendiği için aralıksız gülerken, "Sen yine de sakın ol," dedi. Tabii tüm bu deliliği yapan onun dedesi değildi.

"Burada neler oluyor?" Karun'un sesini duyunca kolumu Çağl'dan kurtarıp ona doğru döndüm. Kapının önünde Levent ile dikilip neler olduğunu anlamak istercesine bakıyordu.

"Neler olduğunu sen söyleyeceksin?" dedim agresif bir sesle. "Kim bu Alev?"

Hiçbir şey anlamamış gibi, "Alev'de kim?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

"Demek tanımıyorsun?" Alay ederek sinirden güldüm. "Tanımadığın bir kadını nasıl büyükbabamla tanıştırsın?"

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Dik, dik ona bakıyor, gözlerimle hesap soruyordum. "Alev kim?"

Düz bir sesle, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Bu isimde kimseyi tanımıyorum."

"Benden önce mi vardı?"

"Biraz mantık yürütür müsün? Tanımadığım biri nasıl senden önce olabilir?"

"Eskilerini artık büyükbabama mı ayarlıyorsun?"

Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Sözlerini tartarak konuşmanı tavsiye ederim," dediğinde sesi otoriter ve baskındı. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

İyice sinirlenerek, "Büyükbabam Alev diye bir kadınla evlenme kararı almış ve onları sen tanıştırmışsın!" dedim sert bir sesle.

Ben çok fazla yükselmişken o soğukkanlılığını koruyup alttan aldı. "Fehmi Bey'i herhangi bir kadınla tanıştırmadım," dedi sakın bir sesle.

Herkesin içinde kontrolümü kaybetmek istemediğim için on üç nefes alışverişine tekrar başladım. Bu süreçte kafamdaki tüm şiddet teorilerini yok etmeye çalışıyordum. "Büyükbaba onunla nasıl tanıştın?" Karun'un tanıştırmadığı çok açıktı.

Bu sefer suçu kocama yıkmak yerine, "Bir arkadaşlık sitesinde," diyerek doğruyu söyledi.

Öyle saçma sitelere girdiği için telefonunu daha sık kontrol etmeyi aklımın bir kenarına yazdım.

"Benim onayım olmadan zor evlenirsin."

"Senin onayına ihtiyacım yok."

"Sen olmadığını düşün," dediğimde bir çocuğa laf anlatır gibi sesimi yumuşak bir tonda çıkarmaya çalışıyordum.

"Senin vekilin ve vasin olduğum için onaylı imzam olmadan evlilik gibi yasal birçok şeyi yapamazsın." Akli dengesi bozuk olmasına rağmen hâlâ dışarıda olması bile ben istediğim içindi. Onun durumundakiler huzur evinde gözetim altında tutuluyordu fakat ben buna izin vermeyip tüm sorumluluğu üstlenmiştim. Bu yüzden yapacağı her türlü eylem için imzam gerekiyordu.

Onay işi planlarını sekteye uğrattığı için kaşlarını huzursuzluk içinde çatı. "Dini nikâhla evlenirim bende!" dediğinde güldüm. "Buna izin verir miyim sanıyorsun?" Escort sitelerinde bulduğu kadınlarla evlenemezdi. Aslında bu yaşta kimseyle evlenemezdi.

Sinirlendiği için kırıksıklıklarla dolu yüzü gerildi. "Sen sevmeyi nereden bileceksin?" diyerek beni suçlamaya başladı. "Yatağını ıslatan bir sidikli saadetime engel oluyor! Git bez tak sidikli!" diye bağırıp hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Odadakilerin gülmesiyle çıldırarak ona doğru döndüm. "Bir gün gerçekten ayağımın altına alacağım o olacak!" Koltuğun üzerindeki yastığı alıp arkasından fırlattım. "İyilik bilmez nankör!"

Gereken tribi atıp gitti! Başımı çevirip buradakilere baktığımda Levent ve Çağıl açık, açık gülüyor, Melek şaşkınca bana bakıyor ve Karun'da gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu. Çağıl eğlenen bir ifadeyle, "Sidikli ha?" deyince utançtan kıpkırmızı oldum.

"Doğru değil bu," dedim.

Levent gülerek Karun'a baktı. "Tedbir olarak yatak koruyucu tavsiye ederim," dediğinde Çağıl kahkaha attı.

"Yok öyle bir şey!" dedim savunmaya geçerek. "Ne dediğini bilmiyor ki."

Beni delirtmeye ant içmiş gibi Çağıl, "Utanmana gerek yok," dediğinde güya bana destek oluyordu. "Tutamıyorsan evde bulduğun her köşeye sıç."

Ama çok utandım şimdi.

Melek altıma kaçırdığıma gerçekten inanmış olmalı ki benim adıma üzölmüş gibi dudaklarını büktü. "Eminim bir tedavisi vardır," dedi kısık bir sesle.

Levent gülerek, "Tedavi olana kadar eve mi işeyecek?" dedi.

Bir kahkaha patlatan Çağıl, "Benim odam dışında her yere yapabilir," diyerek sınırlerimi bozdu. "Evden çıkarken odamın kapısını kilitleyeceğim."

"Ama çok üzerime geliyorsunuz." Somurtarak yere çöküp bağdaş kurarak oturdum. "Büyökbabam yalan söylüyor." Çok utandığım için sesim ağlamaklı çıkıyordu. "Herkes ona inanıyor," dedim burnumu çekerek. "Görmüyor musunuz, çok müşkül bir durumdayım."

Karun gülümseyerek, "Tamam, kalk hadi," dedi ılımlı bir sesle. Kalkmadığımı görünce yanıma gelip bana elini uzattı. "Bu itlerin her zamanki zevzekliği işte."

"Çok üzerime geliyorlar kocam," diyerek kardeşlerini ona şikâyet ettim. "Bilerek yapıyorlar."

Dudağıındaki gülümseme büyüdü. "İkisinin de suratını dağıtmamı ister misin?"

Hevesli bir şekilde, "Yapar mısın?" dedim.

"İstemen yeterli," diyerek bana göz kırptı.

Abisinin gazabından kurtulmak için Levent, "Arkadaşlarımla buluşmam gerekiyordu!" dedi ve koşarak dışarı çıktı. Hemen arkasında onu takip eden Çağıl, "Benim de işemem gerekiyordu," deyip odadan çıkınca, "Bak hâlâ işemek diyor!" diye bağırdım. Kapının dışındaki gülüşünü duydum. Hayvan herif!

Karun'un elini tutarak ayağı kalktığımda Melek'in olduğı yöne bir kez bile bakmadan beni dışarı çıkardı. Üst kata çıkıp çalışma odasına girene kadar

elimi bırakmamıştı. Daha sonra elimi bırakıp masanın önündeki koltuğu işaret etti. "Otur hadi."

Gerginliğini soluyunca neler olduğunu anlamak için itiraz etmeden gösterdiği koltuğa oturdum. Yürüyüp masanın yanında durdu ama oturmadı. "Saka," dediğinde bir şeyler onu rahatsız ediyor olmalı ki sesi soğuktu. "Dün gece ne oldu?" Kahretsin!

"Dün gece ne oldu ki?" Aptalı oynamaya başladım. "Bir şey mi oldu?"

Artık onun bir parçası haline gelen soğuk ifadesi yine yüzündeydi. Buna rağmen beni ürkütmemek için sesini yumuşak tutuyordu. "Çok fazla içtiğim için pek bir şey hatırladığım söylenemez," dediğinde sesinin aksine agresif bakan mavileri kanımı donduruyordu.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" Sesim benden beklenilmeyecek bir ürkeklikteydi. Sarhoş olmasından faydalanıp onu konuşturmuştum.

"Senden öncesini az çok hatırlıyorum senden sonrası ise fazla puslu. Emin olduğum tek şey benimle içmediğin ve bana sormaman gereken sorular sorduğun." Onu konuşturmaya çalıştığımı anlamıştı.

"Üzgünüm," dedim kısık bir sesle.

"Ne için?" Sesi soğuktu. Bu ses tonuyla ne zaman benimle konuşsa istemsizce korkuyor veya geriliyordum.

"Geçmişini öğrenmek için sarhoş olmanı kullandım."

Suçluluktan başımı eğdiğim için yüzünü göremiyorum ama aldığı sıkıntılı nefesi duydum. "Yaptığın yanlış," dediğinde canını asıl sıkan bu yaptığım için bana kızamıyor olmasıydı. "Ama ne sakladığını öğrenmek için aynı yanlış hatta daha fazlasını bende yapardım." Bu konuda bana karşı dürüst olduktan sonra asıl merak ettiği şeyi sordu. "Sana tam olarak ne anlattım?"

"Defne'nin öldüğü gece olanları."

"Ne kadarını?" dedi baskın bir sesle.

"Hepsini."

"Demek hepsini." İç çekişini duydum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Suçlu, üzgün ve öfkeli."

Karşımdaki koltuğa oturunca gerginliğim iyice arttı. "Neden suçlu?" dedi.

Kendimi sorguda gibi hissetmeye başladım ve bu his berbattı. "Hazır olmanı beklemeden anılarını işgal ettim," dedim. Gerçi aynısını o da bana yaparmış ama konu onun yapacakları değil, benim yaptığım.

Süt dökmüş kedi gibi koltuğa sinmiştim. Ona bakmak yerine yere baktığım için çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Neden üzgün?" dediğinde saydığım üç şeyden ikincisine değinmişti.

"Yaşamak zorunda kaldıkların için."

"Hım," diye mırıltılar çıkartırken çenemdeki parmağı soğuktu fakat etkisi sıcaktı. "Peki, neden öfkeli?"

Elimde olmadan kaşlarımı çattım. "Orada olup anne ve babana haddini bildiremediğim için!" dedim sinirli bir sesle. "Sen hiç merak etme kocam artık ben varım. Bundan sonra yapabiliyorlarsa canını sıksınlar onlar da sıkılacak can bırakmam." Yapmam sanmasın çünkü tersim çok pistir yaparım.

Kızmasını bekliyordum fakat bunu yapmadı. Sert çehresi kırılırken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Çocuk sever gibi çenemi sıkarken, "Kocasını da korurmuş Çeyrek Mafya," dedi. Sesi kulağa alaycı ve keyifli geliyordu. "Biz bırakalım bu işleri sen devral istersen?" Açık, açık dalga geçiyordu.

"Hâlâ çeyrek konumundayken mi?" diye homurdandığımda gülerek başını geriye attı. "Senin için bir üstü yok."

Bir gülüşü var kalbe zarardı.

"Bugün işe gitmeyecek misin," diye sorduğumda başını iki yana salladı.
"Evde çalışacağım."

"Sana kolay gelsin." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Günün kalanında çalışma odasında olacaktı. Bu yüzden onu oyalayıp işlerine engel olmak istemiyorum.

Dışarı çıkmak için kapıyı tam açmışım ki kulağımın yanında uzanan kol kapıyı kapattı. İrkilerek arkamı dönünce Karun'u karşımda buldum. Bir anda onu dibimde bulunca ürpermişim. "Kocam ben çok korktum ama," dediğimde dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Çocuk sever gibi, "Korkmuş mu, benim karım?" deyince kıkırdadım. Adi herif.

Elini uzatıp arkamdaki kapıyı kilitledi. Elini başımın üstünde kapıya bastırıp biraz daha bana yaklaştı. Beni kendi ve kapı arasına sıkıştırınca heyecanlanmaya başladım. "Ne yapıyorsun, Sanrı?"

Elini elbisenin yırtmacına daldırdı. Parmaklarının tersi bacağıma sürtünerek yukarı çıkarken, "Bitti mi özel günün?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırırken, "Hayır," dedim. "Daha birkaç gün var." Dün bitmişti.

Kaşlarını çatır gibi oldu. "Sen bu sikik dönemi uzatmalı mı yapıyorsun?"

"Bedelli mi yapayım?"

"Yap ulan," dedi sabırsızca. "Bedelli yap hatta hiç yapma! Her ay kısıtlama mı gelecek?" dediğinde kahkaha attım.

Benimle sevişmediği şu birkaç günde çıldırmanın eşiğine gelmişti. "Karun sen seks bağımlısı mısın?" dediğimde komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Öyle olsaydım tek gecelik ilişkilerim olurdu. Şu zamana kadar hayatıma giren kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmez." Yüzünü boynuma yaklaştırıp uzun bir nefesi içine çekti. Burnunu boynuma sürterken, "Bağımlısı olduğum şey senin tenin," diye mırıldandı.

Dudaklarını boynuma bastırınca inleyerek başımı omzuma doğru eğdim. Boynuma kondurduğu küçük bir öpücük bile beni titretmeye yetiyordu. Boynumu eğerek ona daha çok alan açtığımda dudaklarını boynuma sürttü. "Bana çekici gelen, tahrik edip kıvrandıran bir tek senin tenin." Dilinin ıslaklığını boynumda hissettim. "Arzuladığım tek şey karımın teni."

Önce boynumu öptü, sonra dilini gezdirdi ve son olarak hafifçe ısırmaya başladı. "Saka," dedi boğuk bir sesle. Boynumdaki saçlarımı koklayarak omzumun arkasına attı. "Bu sabah banyo yaparken benim şampuanımı mı kullandın? Saçlarının kokusu değişmiş."

"Benimki bitmişti."

"Kendi şampuanını kullan." Sesi emreder gibiydi. "Saçlarında alıştığım menekşe kokusunu yok etme."

Kısık mırıltılarla onu onayladığımda, "Bittiğini söyle," dedi yalvarırcasına. Dişlerini boynuma geçirince dudaklarımdan çıkan iniltilere engel olamadım. "Bittiğini söyle daha fazla sabrım kalmadı. Sınırdayım!"

Boynumda yaptığı şeyler yüzünden mayışmış bir sesle, "Bitti," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp koyulaşan gözlerle bana baktı. "Yani sana istediğim her şeyi yapabilir miyim?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım. "Belki de ben sana."

Gözleri dudaklarıma kaydı, sertçe yutkundu. "Sıranı bekle," dedi hırıltılı bir sesle. "Dört günlük bir yokluktan sonra bu gün bir şeyler yapan sadece ben olacağım," der demez daha fazla dayanamayıp beni öpmeye başladı.

Birleşen dudaklarımız aklımı başımdan aldığı için ona karşılık verip öpücüğüne teslim oldum. Tutkunun ortaya çıkardığı büyük bir açlıkla birbirimizi soluksuz bir şekilde öpmeye başlamıştık. Ellerimi omuzlarına koyup ensesini kavradım. Dudaklarımı aceleci ve hoyratça öperken, "Sanrı," diye fısıldadım öpüşlerinin arasından. "Dört öpücük, yedi ısırık ve bir de dilinle az önce yaptığın o şeyleri boynumun sağ tarafına da yapıp

eşitlemelisin," dediğimde beni öpmeyi bırakıp başını hafifçe geriye çekti. Şaşırmıştı. "Her birini saydın mı?"

Öpüşünün etkisiyle hızlı, hızlı nefesler alırken başımı salladığımda kahkaha attı. "Sen bir delisin." Buna kalpten inanarak söylüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Deli miyim, kocam?"

Kahkahası yerini sıcacık bir tebessüme bıraktı. "Evet," dedi buna inanarak. "Ama benim delim, kim ne karıştır?"

Gülümsediğimde boynumun sağ tarafına uzandı. Hiç acele etmeden tüm dokunuşlarını olması gerektiği gibi eşitlemeye başladı. Bunu yaparken eli elbisemin yırtmacından içeriye sızıp bacağıma kavradı. Parmakları bacağımın iç tarafına sürtünerek yukarı tırmanmaya başlamıştı. Her teması ayaklarımı yerden kestiği için dudaklarımı ısırarak kısıp inilti çıkarıyordum. Beni nasıl ayartacağını çok iyi biliyordu.

Boynumun sağ tarafına değen dudakları saydığımı çok iyi bildiği için tüm dokunuşlarını eşitlemişti. Başını geriye çekti ve gözlerime bakarken elbisenin askısını tuttu. Heyecanım doruklara yükselirken bacağımdaki eli daha da yukarı çıkıp iç çamaşırı aradı. Aradığını bulamayınca, "Siktir!" dedi gırtlaktan çıkan kalın bir sesle. "İçine bir şey giymemişsin!" Bu onu daha da azdırmış gibiydi.

Aldığım hızlı nefeslerden dolayı göğüs kafesim şiddetle alçalıp yükselirken bacaklarımın arasındaki parmakları rahat durmadı. İri parmakları en mahrem yerimde oynamaya başladı. Parmaklarını yoğun bir şekilde hissetmeye başladım. Beni kavırıyor, okşayarak daha şimdiden zevkin doruklarına çıkartıyordu. Bunu yaparken aynı zamanda elbisemin askısını omuzumdan kaydırıp düşürmüştü. Başı sutyenden taşan göğüslerimin kıvrımındaydı. Elbisenin diğer askısını ben aşağıya ittim. Böylece ona daha çok çıplaklık sundum.

Göğüslerimden birini sutyenden dışarı çıkartıp dudaklarının arasına alınca kısıp iniltiğim çoğaldı. Önümde biraz eğilmişti ve bir eli bacaklarımın arasında oyalanırken diğer eli henüz sutyenin içinde olan göğsümü sıkıyordu. Fakat başı sutyenden çıkardığı göğsümün üzerindeydi. Sol

göğsümü emiyor, arada sırada dilini ucunda gezdirip hafifçe ısıırıyordu. Dört günlük yoklukta azan sadece o değılmış ki daha şimdiden yoğun bir şehvetin kollarına çekilmiştim. Bu müthiş bir hazdı.

Kapıyla onun arasına sıkışmışken başımı kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum. Kendimi tamamen onun dokunuşlarına bırakarak ona teslim oldum. Elbisenin askılarını kollarımdan çıkartıp elbiseyi belime kadar çekti. Eli sırtımın arkasına uzanıp sutyenin kopçasını hiç zorlanmadan açtı. Gözlerimi araladığımda çıkardığı sutyeni yere atıp göğüslerimi izlediğini gördüm. Diri göğüslerime baktıkça gözlerinin mavisini daha da koyulaşıyordu.

Ellerimi uzatıp ceketini omuzlarından sıyırdım. Bacağımın arasındaki elini çekerek ceketini aceleyle çıkartıp yere attı. Sabırsız bir şekilde boynundaki kravatu da çekiştirerek çıkarmıştı. Tüm bunları yaparken gözlerini bir saniye olsun göğüslerimden ayırmıyordu.

Gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı ama daha fazlasını açamadı. Oyalanmak yerine daha fazla dayanamayıp sağ göğsüme yumuldu. Ağzı göğsümle buluşurken eli bir kez daha bacaklarımın arasına kayd. Belimi kavrayıp beni kendisine çekince başımı geriye atıp kendimi onun kollarına bıraktım. Parmakları içime girdikçe, göğsümü emip ısırıkça daha fazla titremeye başlamışım. Bu yüzden ona tutunarak ayakta durmaya çalışıyordum.

Bir parmağını daha içime itince odada duyulan tek ses aldığımız hızlı nefesler ve benim iniltilerimdi. Sağ göğsümdeki öpüşlerini ve ısırıklarını eşitleyerek dudaklarını karnıma kaydırdı. Eğilerek dudaklarını düz karnımdan aşağıya kaydırdı. Dili göbeğime sürtündü, öptü. Karşımda dizlerinin üzerinde diz çöktüğünde elbiseyi aşağıya çekerek ayaklarımın önüne düşürdü. Şimdi onun karşısında çırılçıplaktım.

Bacağımı tutup ayak bileğimden başlayarak öpmeye başladı. Ayağımdaki ayakkabılar duruyordu ama onları sorun etmedi. Bacağımın iç tarafını öperek yukarıya çıktı. Dudaklarının teması içimi gıdıklarken dizlerinin üzerinde durdu. Bir bacağım omzundayken başı artık bacaklarımın arasındaydı. Kahretsin, ağzını iyi kullanan sadece ben değildim!

Bu iyiydi, fazlasıyla iyiydi. Burnunu en mahrem yerime srtp kokumu içine çekerken dilinin darbeleri beni çıldırtıyordu. Eğer odada ses yalıtımı yoksa iniltilerim dışarıdan bile duyulurdu. Sırtımı kapıya yaslayıp parmaklarımı kumral saçlarının arasına daldırdım. Başını bacaklarımın arasına bastırıp inleyerek hızlı, hızlı nefesler almaya başladım. Bana yaptığı bu şeyin hazzı anlatılmazdı.

Kalbim çıldırmış gibi göğsümü tekmelerken terlemeye başlamıştım. Cayır, cayır yanıyor gibiydim. Beni yoğun bir şekilde yakan bir ateşin pençesinde kıvranıyordum. Dilinin darbeleri vücudumda başlayan bu ateşi harlıyor, nefesimi kesiyordu. Elleriyle bacaklarımın iç kısmını kavrayarak hafifçe bacaklarımı aralamış, en mahrem yerlerime sız mıştı. Dilini içime ittiğinde çığlık atarak boştaki elimi omzuna geçirdim. İçimde başlayan sarsıcı etkiyi kontrol edemiyorum.

şiddetli bir titremenin eşiğinde kıvranırken ayak parmaklarım ayakkabının içinde büküldü. Vücudum kasıldı, Karun'un saçlarına daha çok asıldım. Sadece ağzımdan değil burnumdan da hızlı nefesler alırken sarsılarak rahatladım. Yüksek bir sesle orgazm olduğumda vücudum gevşediği için haddinden fazla titriyordum. Ayakta zor durduğum için Karun ayağa kalkıp beni kollarının arasına aldı. Kollarımı onun beline sarıp başımı göğsüne yasladım. O kadar çok titriyordum ki kendime gelmek için biraz onun göğsünde soluklanmak istedim.

Saçlarımı okşayarak saçlarımın tepesine bir öpücük kondururken, "İyi misin?" diye sordu. Yaşadığım zevkin uyuşukluğuyla, "Hı hı," dediğimde gülüşünü duydum.

Çenemi onun göğsüne yaslayıp başımı kaldırdığımda beni izliyordu. Terli yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Beni izleyen gözleri mayışmış yüzüme bakınca ne görüyor, bilmiyorum ama büyülenmiş gibi bakıyordu. "ok güzelsin," diye fısıldadı. "Gördüğüm en güzel varlıksın."

Tebessüm ederek, "Beni hep güzel bulacak mısın?" diyerek ona şımardım.

"Her zaman," dedi.

Gömleğinin kalan düğmelerini açmaya başladım. Belimdeki elleri nasıl olsa düşmeyeyim diye beni tutuyordu. "Yaşlandığımda bile mi?"

Gözlerinin mavisindeki tüm sanrılar dağıldı, gözleri ruhunun tüm çıplaklığını yansıtırcasına bana baktı. "Seninle yaşlanma fikri bile fazla güzel," dedi yüzümü seyre dalarken. "Ve evet, yaşlandığımızda bile gördüğüm en güzel kadın sen olacaksın. Yüzündeki kırışıklıkları, saçlarındaki akları bile çok seveceğim," dediğinde son söyledikleri *seni seviyorum* demekle eşdeğerdi.

Sebepsiz yere gözlerim doldu, belki de mutluluktandı çünkü şimdi sevmeseydi öyle bir şey söylemezdi. "Sanrı," diye mırıldandım gözlerinde kaybolurken. "Korkuyorum."

"Seni korkutan nedir?"

"Seni kaybetmek," dedim. "Seninle her şey fazla güzel," diye itiraf ettim. "Bu büyüünün bozulmasından çok korkuyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Tebessüm ederek, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi yemin eder gibi. "Buna asla izin vermeyeceğim. Sen hep benim olacaksın." Biliyorum ama benim mutluluğum hiçbir zaman uzun sürmediği için ister istemez endişeleniyordum.

Gömleğinin tüm düğmelerini açıp göpleği omuzlarından ittim. Fakat gördüğüm şeyle donup kaldım. Bir dövmesi vardı, daha önce yoktu ama şimdi vardı. "Bu-bunu ne zaman yaptırdın?" dedim kekeleyerek. Şaşırdığım için sesim titremişti. Gerçekten bir dövmesi vardı.

"Birkaç gün önce," dediğinde regli olduğumda yaptırdığını anladım çünkü daha önce görmemiştim.

Eğer çok önceden yaptırsaydı kesin görürdüm. Geceleri uyurken sadece boxerla yatıyordu bu yüzden daha önce dövmesi olsaydı görürdüm. Özel gününe girdiğimde son dört günde hiç sevişmediğimiz için onu çıplakken görmemiştim. Üstelik uyurken benden sonra yatağa geliyor ve benden önce yataktan çıkmaya başlamıştı. Özel günümdeyim diye kendini bu şekilde

benden uzak tutmaya çalışmıştı. Bu yüzden son dört günde yaptırdığı dövme­yi görme şansım olmamıştı. Vay canına gerçekten bir dövme yaptırmıştı.

Sol göğsünün tam üstünde kalp ritimlerinden oluşan bir dövmesi vardı.

Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirmeye başladım. Kalp ritimlerin zikzaklardan oluşan çizgilerine dokunup, "Peki, neden göğsüne kalp ritmi kazıttın?" diye sordum. "Bir hikâyesi var mı?"

Başını eğip parmaklarımın altındaki siyah çizgilere baktı. "Sıradan birinin kalp ritmi değil onlar," dedi iç çekerek. "Senin kalp atışların artık kalbimin üzerinde atacak," dediğinde sertçe yutkundum. Göğsüne kazıttığı şey benim kalbimin ritmi miydi?

Karun her gece başını göğsüme yaslayarak uyurdu.

Kalbimin ritimlerini ezberlemişti.

Ve onları sol göğsünün üzerine kazıtmıştı.

"Sen-" dedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Bu yaptığı tarifi olmayan bir şeydi. Kalbimin ritimleri artık onun kalbinin üzerindeydi. İkimizin kalbini tek bir vücutta birleştirmiş gibiydi. Bana beni sevdiğini söylemesine gerek yoktu ki, yaptığı her şey beni ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. Kimse sevmediği birinin kalp atışlarını göğsüne kazıtmazdı. Onu seviyorum, onu çok ama çok seviyorum.

Bir şeyler söylemek yerine parmak uçlarımdan yükselip onu öptüm. Şu anda bir şeyler söyleyecek durumda değildim. Göğsüne yaptırdığı dövme beni konuşamayacak hâle getirmişti. Bu yüzden onu öperek ne kadar çok sevdiğimi ona hissettirmek istedim. Kalbimde taşıdığım yoğun aşk dudaklarımdan onun dudaklarına aktı. Bu adamı bir tek kendime ait kılmak istencesine onu öpmeye başladım.

Ensemdeki saçlarımı yumruğuna dolayıp başımı kaldırdı. Başını omzuna doğru eğerek öpüşüme karşılık vermeye başladığında ellerim pantolonunun kemerini buldu. Kemerini hızlıca açtıktan sonra geriye kalan kısmı ona

bıraktım. O pantolonun önünü açarken benim ellerim onun sıkı kaslarına dokunuyor, omuzlarını kavırıyordu. Ona dokunmayı seviyorum.

Tabii tüm bunları yaparken soluksuz bir şekilde birbirimizi öpüyorduk. Bir bacağımı kavrayıp beline koydu ve önceden hiçbir işaret vermeden sertçe içime girince acıdan haykırdım. "Hayvan herif!" diye bağırdım dudaklarımı ondan kurtararak. "Bir kez olsun insan gibi yap şunu!"

Güldü. "Benim suçum değil fazla darsın." İçime girip çıktıkça sırtım arkamdaki kapıyla buluşuyordu.

"Önce beni alıştırmam gerekiyordu," diye homurdandığımda etli dudaklarını emdi. "Öyle yaptığımı sanıyordum," diyerek kendini sertçe bana doğru itince kıkırdadım. Neyi ima ettiğini bildiğim için, "Edepsiz," dedim. O da güldü. "Bence şu an edepten hiç bahsetmeyelim." Belini hareket ettirip daha sert içime girdi. Bu adam yavaş olmayı bilmiyordu.

Hiçbir sevişmemiz kısa sürmezdi ve henüz yeni başlamıştık ta ki kapının dışında Çağıl'ın, "Melek kolumu bırakır mısınız?" diyen sesini duyana kadar.

Melek, "Bige yengenin çığlığını duydum diyorum!" dediğinde sesi korkmuş gibiydi. "Canı yanıyor gibi bağıırıyordu. Abiniz olacak canavar kızı dövüyor olabilir!" dediğinde Karun kısık bir sesle bir küfür savurdu. Yok artık.

"Karun mu Bige'yi dövecek?" Çağıl'ın gülüşünü duydum. "Tam tersi olmasın?"

Yaslandığım kapının kolu hareket etti ama kilitli olduğu için kapı açılmadı. Melek kapıyı zorlayarak, "Kapı neden kilitli? Artık içeriden ses de gelmiyor, kızı öldürmüş olabilir!" diye bağırınca Karun sinirden deliye dönerken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Melek, Çağıl'ı da korkutmuş olmalı ki Çağıl, "Abi," diyerek birkaç kez kapıya vurdu. "Her şey yolunda mı?"

Keyfinin içine ettikleri için Karun kaşlarını çatarak, "Yanıdaki bacaksızı da alıp siktir git!" diyerek kendini tekrar içime itince dudaklarımdan kaçan iniltiyi engel olamadım. Kahretsin!

İniltimi duymuş olmalılar ki Çağıl'ın, "Gördüğün gibi yengen de çok iyi," diyen sesini duydum. Çok utandım ama.

"Aman Allah'ım duyduğum o sesler işkence sesi değil miydi?" dedi Melek.

Çağıl'ın kahkahasını duydum. "Bence değil."

"Çok utandım," dedi Melek.

"Sayenizde bende çok utandım!" diye bağırdım. "Evliyiz ya biz, kendi evimde bile kocamla doğru düzgün sevişemiyorum!" diye bağırdığımda Karun başta olmak üzere diğer ikisinin gülüşünü duydum. Bu nedir ya, hiçbir yerde rahat yoktu. Duha Tunus'lar ölmüyordu, şekil değiştiriyordu!

Uzaklaşan adım seslerini duyunca Karun hâlâ gülüyordu. "Gülme!" diyerek ona da kızdım. "Daha fazla insan gelmeden hızlı ol." Biri daha kapıya gelirse giyinip çıkarım odadan görür.

Sinirlenmem hoşuna gitmiş gibi gülerek tam bir şey söyleyecekti ki öperek onu susturdum. O kadar azmış durumdayım ki tek istediğim kimse bizi bölmeden içimdeki bu açlığı onunla doyurmaktı. Ellerimi omuzlarına bastırarak kucağına zıplayıp bacaklarımı beline doladım. Kalçamı sıkarak içimi doldurduğunda boğazında hırlamayı andıran bir ses çıktı. Dudaklarımı hoyratça öperken hızlanarak içimde gidip gelmeye başladı. Dört gündür bana sahip olamadığı için bu sefer erken boşalmıştı ama onunla birlikte bende gelmişim. Döllerini içime akarken başımı boynuna yaslayıp kendime gelmeyi bekledim. Çok hızlı nefes aldığım için kalbim duracak gibiydi.

Onun kucağında dinlenirken, "Çalışma odanda neden ses yalıtımı yok?" diye homurdandım.

Bacaklarım beline dolalıydı ve o, beni yere indirmek yerine onda dinlenmeme izin verdi. Bir eliyle belimi tutarak beni kucağında sabitlerken diğer eli masaj yapar gibi sırtımda dolaşıyordu. "Çalışma odası dışında malikânedeki her odada ses yalıtımı var."

"Peki, burada neden yok?"

"Çalışma odam benim özel alanım," dedi. "Burayı yaptırırken bir kadınla burada sevişmeyi isteyecek kadar kontrolümü yitireceğimi hiç düşünmemiştim," dediğinde gülümsedim. Asla yapmam dediği her şeyi benimle yapmasını seviyorum.

"Prezervatif kullanmadın." O prezervatif kullanmaya başladığı için ben son günlerde doğum kontrol haplarını kullanmayı bırakmıştım.

"Hepsi yatak odasında," diyerek beni kucağından indirmeden bu odadaki kapıya doğru yürüdü. "Dışarı çıktığında sen gereken hapları kullan," dediğinde başımı salladım. Çocuk istemediğimiz için birimiz korunmayı unutursa diğeri korunmalıydı.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde burada da banyo olduğunu gördüm. Gözlerime hınzırca bakıp, "Birlikte duş alalım," dediğinde sadece duş almakla yetinmeyeceğimizi ikimizde biliyorduk.

Bugün çalışma odasında çıkacağımızı sanmıyorum.

Kırmızı ruju dudaklarıma sürdükten sonra rujun kapağını kapatıp boy aynasından kendime baktım. Üzerimdeki bordo elbisenin uzun, derin yırtmaç detayını sevmiştim. Saçlarımı açık bıraktığım için büyük küpeler dışında herhangi bir aksesuar takmamıştım. Tabii bileğime Fransa'dan aldığım yakut bilekliği takmayı unutmamıştım. Öğle yemeğine geç kalmak istemiyorum.

Odadan çıkıp bir alt kata indiğimde aklıma gelenlerle durdum. Doğum kontrol hapi kullanmayı unutmuştum! Dün çalışma odasında olanlardan sonra gereken hapi almayı unutmuştum. Pekâlâ, sakın olmalıyım sonuçta ertesi günü hapları bunun için vardı. Odama çıkıp çekmecedeki hapi almak için üst katın merdivenine yönelmiştim ki odasından çıkan Çağıl'ı gördüm. Genelde hep rahat şeyler giydiği için onu daha önce hiç takım elbisenin içinde görmemişim. Siyah smokinin içinde göz kamaştırıyordu.

Baştan ayağa beni süzünce gözleri elbisemin derin yırtmacını buldu. Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Elbise seçimlerin neden bu kadar cüretkar?"

"Kocam bile karışmıyor sana ne oluyor?"

"Sendeki bu dil papuç kadar olduktan sonra tabii karışmaz."

"Çağıl sinirlerimi bozma benim," diyerek ona kızdım. "İleride evlendiğinde karını da görürüz artık!"

"Bak şu laflara," diyerek güldü. "Daha şimdiden eltisini de çekemezmiş," deyince bende gülmeye başladım. Sinirlerimi bozuyordu.

"Neden böyle giyindin?" diye sordum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başını salladı. "Bir arkadaşımın düğünü var." Benim üzerimdeki şık elbiseyi işaret etti. "Sen neden böyle hazırlandın? Sende mi dışarı çıkıyorsun?"

"Hayır, öğle yemeği için hazırlandım."

"Dışarıda olan bir yemek için mi?"

"Malikânede olan öğle yemeği için."

Kendini tutamayıp güldü. "Evdeki bir yemek için bunca hazırlığa üşenmiyor musun? Pijamalarınla insen bile kimse sana bir şey demez."

"Biliyorum ama öyle rahat edemem."

"Senin hayatının büyük bir bölümü görme sorunuyla geçmedi mi?" Bu konuda bir şeyi çok merak ediyor gibi bakıyordu.

Başımı salladığımda, "Daha bir yıl öncesine kadar görmüyordun bile," dedi. Gözleri yüzümde oyalandı. "Kör biri nasıl böylesine iyi makyaj yapabilir ya da resim yapmak da yetenekli olabilir?"

Herkes buna şaşıırıyordu ama el becerisi doğuştan gelen bir yeteneğimdi. "Hep kör değildim. Sekiz yaşına kadar gözlerimde herhangi bir sorun yoktu. Ondan sonraki yıllarda ise geçici körlükler yaşıyordum ama çoğunlukla bulanık görürdüm. Gözlerimi tamamen kaybetmeden el

becerimi geliştirecek çok zamanım oldu." niversiteye gidiyor ve bulanık gören gözlerimle fakülteyi bitirmeye çalışıyordum.

"Fakültenin son günlerine kadar gözlerim bir şekilde beni idare etti. O sıralar tamamen kr oldum. O dönemlerde kabartmalı harflerle birçok yabancı dil dersi de aldım. Arkeoloji ilgi alanım olduğu için seyahatlerimde birden fazla dil öğrenmek işimi kolaylaştırırdı. Evde de bana ders veren özel hocalarım vardı. Babam eğitimimle yakından ilgileniyordu." Hiçbir engel kendimi geliştirmem için beni durduramazdı. Babam krm diye kendime acıyıp eğitimimden vazgemememe izin vermemişti.

Duyduklarından sonra ağıl hayranlıkla bana gülümseyip, "şimdi seni daha çok takdir ettim," dedi içten bir sesle.

Birlikte merdiveni inerken, "Peki, var mı benim için bir elti adayı?" diyerek ona takıldım.

"Yok." Benimle aşağıya inerken basamakları çıkan iek'i görünce i çekti. "Hiçbir şey olduğu yok."

"Bu ne demek şimdi?"

Omuz silkti. "ylesine dediğim bir şeydi." Gözlerini bir saniye olsun iek'ten ayırmıyordu.

Merdiveni çıkan iek, bizi görünce geçmemiz için kenara çekildi. şaşırtıcı olansa ağıl'da önceliği ona vererek kenara çekilmişti. iek iyice trabzana yaklaşıp aşağıyı gösterdi. "Buyurun efendim," diyerek yolu bize verdi.

Fakat ağıl yukarıyı gösterip, "Sen buyur, iek," diyerek geçiş hakkını ona verdi.

"Hiç olur mu öyle şey efendim," dedi iek. "Lütfen geçin."

ağıl inat edip, "İşimiz gücümüz var, iek," dedi. "Geç hadi."

iek başını sallayıp basamağın ortasına geçip yukarıdaki basamağa bir adım attı. Ancak ağıl yana doğru bir adım atarak kızın önüne geçince iek irkilerek geriye çekilmek istedi. Bilinçsizce arkaya doğru attığı adımı

boşluğa gelince vücudu geriye düşerken dudaklarında küçük bir çığlık koptu. Çağıl onun düşmesine izin vermeden belinden yakaladığı gibi onu göğsüne çekmişti. Çiçek refleks olarak onun omuzlarına sıkıca tutunup, "Çağıl Bey," dedi korku dolu bir sesle. O kadar korkmuştu ki başı Çağıl'ın göğsüne yaslıydı. "Az kalsın düşüyordum."

Uzun boyundan dolayı Çağıl'ın çenesi Çiçek'in kafasının hizasına geliyordu. Bu yüzden, "Kusura bakma benim hatam," dediğinde Çiçek onun gülümsediğini görmemişti. "Sen geçmiyorsun diye ben geçecektim." Planlı olarak kızın yolunu kesti! Onunla yakınlaşmak için!

"Ne kusuru, Çağıl Bey." Çiçek kafasını onun göğsünden çekip safça ona baktı. "Siz olmasaydınız düşecektim," demişti ki ikisinin birbirine çok yakın durduğunu yeni fark etti. Elleri Çağıl'ın omuzlarındaydı ve Çağıl'ın elleri de onun belini sıkıca tutuyordu. Mahcup olmuş gibi aceleyle, "Çok özür dilerim, Çağıl Bey," deyip tekrar arkaya doğru bir adım atmaya kalkıştı fakat Çağıl onun belini bırakmadı.

Başını eğip belindeki ellere baktı daha sonra şaşkın bakışlarını Çağıl'a dikti. "Şey efendim beni bırakır mısınız?"

"Bırakırsam düşersin," dedi.

"Ama böyle de hiç münasip değil."

"Münasip olan düşmene izin vermem mi?" Düşmek bahane kızı bırakmak istemediği o kadar belli oluyordu ki.

Çiçek, "Hayır ama," diye bir şeyler geveledikten sonra, "Böyle de olmuyor," dedi kısık bir sesle.

Çağıl onu daha fazla kıvrandırmamak için belinden tuttuğu gibi onu yukarı kaldırıncı, Çiçek'in ayakları yerden kesilmişti. Bir anda kendini yukarıda bulunca Çiçek'in dudaklarından kısık bir inilti dökülmüştü. Çağıl onu yukarı kaldırıp arkasındaki basamağa doğru döndü ve Çiçek'i o basamağa bıraktı. Ellerini kızın belinden çekip, "Şimdi oldu mu?" dediğinde Çiçek'in yanakları kıpkırmızı oldu. Utanmış gibi, "Ev-etev," diye kekeleyip kaçarcasına yukarı çıkmaya başladı.

Çağl onun arkasından gülümseyerek bakarken, "Olacak bu iş," dedi kısık bir sesle.

"Hangi iş olacaktı?" Gözlerimi kısarak ona baktığımı görünce güldü. "Öylesine dedim."

"Çiçek'ten hoşlanıyorsun."

"Uydurma abimin karısı."

"Herkesle söyleyeceğim."

"Kocan için yaptığım tüm cinayet planlarını üzerinde denerim."

"Kocama da söyleyeceğim."

"Yok öyle bir şey diyorum!"

"Büyükbabama söylersem zaten duymayan kalmaz." Omuz silkerek merdiveni inmeye başladım. "Hemen şimdi söyleyeceğim."

Koşarak peşimden gelip kolumu tutarak beni durdurdu. "Kimseye söyleyemezsin!" Telaşlı bir ifadesi vardı. "Özellikle Karun bilmemeli."

Sırıttım. "Yani gerçekten ondan hoşlanıyorsun?"

Ters ters baktı. "Sana ne bundan?"

"Ne demek bana ne?" Bu çocuk ne söylediğinin farkında mıydı?

"Sen ve Levent'in hoşlanacağı kadınlar en çok beni ilgilendirir. Ben her anlamda kusursuz bir elti adayıyım ama her elti de bana layık mı, ölçüp tartmalıyım. Siz sabah çıkıp akşam eve geliyorsunuz, eşlerinizle tüm gününü geçirecek olan kişi benim! Sizden çok beni ilgilendirir bu durum. Bana sorun çıkartacak, arkamda kuyumu kazacak, olağanüstü bir kadın olmamı kaldıramayacak bir elti istemiyorum. Bu yüzden bana bir elti getirirken iki kez düşün!" dediğimde dünya dışı bir yaratık görmüş gibi bana bakıyordu.

Önce şaşkın, şaşkın bana baktı fakat daha sonra bir küfür savurup, "Akıl hastası!" dedi. "Sana değil, seninle aynı evi paylaşacak kadınlara üzölmek gerek!"

"Daha evlenmeden bana karını mı savunuyorsun?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Nankör! Sana verdiğim emeklere yazıklar olsun!"

"Sen daha buraya geleli ne kadar oldu ki. Ne emeğinden bahsediyorsun?"

"Şu anda aklıma gelmiyor ama mutlaka vardır!" dediğimde güldü.

Aşağıya indiğimizde Çağıl dışarı çıkmıştı bende salona geçip bir kahve eşliğinde magazin dergilerini karıştırıyordum. Karşımdaki koltukta oturan Melek sıkıntıdan yanaklarının içini havayla doldurup duruyordu. Bir kez daha sesli bir şekilde nefes alınca elimdeki dergiyi kapatıp bir kenara koydum. "Canını sıkkan bir şey mi var?"

"Yenge canımın tamamı çok sıkılıyor," dediğinde güldüm. Buraya geldiği ilk gün bana Bige Hanım deyip durmuştu ama ertesi gün yenge demeye başlamıştı. Aslında bu evde bana yenge diyen tek kişi Melek'ti. Çağıl ve Levent'in boyu posu devrilsin!

"Alışverişe çıkmak ister misin?"

Somurarak başını iki yana salladı. "Hava soğuk üstelik Karun Bey'in bana tahsis ettiği şu yeni doktor bir saat sonra tekrar bir serum takacak." Odası için gereken tüm cihazlar geldiği için odası şu anda bir hastane odasından farklı değildi. Bir doktor ve iki hemşire de müştemilata taşınmıştı. Karun kızın yüzüne bile bakmıyordu ama onun için gereken her şeyi temin etmişti.

"Malikânenin içinde sinema salonu var. Film izleyelim mi?" Can sıkıntısını gidermek istiyordum.

Somurarak, "Film izlemek istemiyorum," dedi.

"Malikânede kapalı havuz, spor salonu, sauna da var," dedim. "İçlerinden birini deneyebiliriz."

Çöp gibi olan zayıf vücudunu gösterdi. "Spora ihtiyacım yok, havuzda iki kulaç atmadan boğulurum çünkü yüzme bilmiyorum. Sauna ise benim durumumdaki bir hasta için ölümcül olabilir." Böyle düşününce haklıydı.

Hastalığı eğleneceği her şeyi kısıtlarken onun için ne yapacağımı bilemedim. Sessizlik içinde onunla eğleneceğimiz birkaç aktivite düşünürken kapının dışında Kadem ve Kenan'ın seslerini duyduk. Kadem, "Senin aklına uyan beynimi sekeyim!" diyordu. "Evsizler gibi iki gündür Duha abiden kaçıyorsunuz lan! Her yerde bizi bulup bir posta dövüyor!"

"Elay'ın suçu!" dedi Kenan. "Elay onu affetmedikçe abin daha çok bizi siker!"

"Oğlum kıza gidip anlatmadık mı? Mesajı yazan bizdik demedik mi? Daha neyin tribini atıyor lan bu? Affetsin artık biz gariplere de yazık. Kırılmadık kemiğim kalmadı lan benim!" diyen Kadem'in isyanıyla gülmeye başladım. Bu ikisi Allah bilir yine ne haltlar yedi.

İki dakika içinde ikisi içeri girince gördüklerimle kahkaha attım. İkisinin de yüzü gözü morluklarla doluydu. "N'oldu size?" dediğimde hâlâ gülüyordum.

"Üzerimizde tır geçti," dedi Kenan.

"Tunus tır1," diye homurdandı Kadem.

"Kıyamam," dediğimde Kadem ters, ters bana baktı. "Kıyamadığın için mi gülüp duruyorsun?" Sayılır.

Kadem başını çevirince salonun diğer ucunda oturan Melek'i gördü. Dondu kaldı. Kadem'den yayılan gerginlik dört bir yanımı sardı. Gözlerini Melek'ten ayırmıyordu. Kadem gerildi hatta buz kesti. Burada görmeyi beklediği son kişi Melek'miş gibi ona bakıyordu. İrileşen kahverengi gözleri, afallayan yüz hatları bile ortada bir şeyler döndüğünü gösteriyordu. Tanıdığı birini hiç olmayacak bir yerde görmenin şaşkınlığını yaşıyor gibiydi. Onu tanıyor mu?

Duha hastaneye kaldırıldığında Kadem ve Melek'i asansörde gördüğümü şimdi hatırladım. O gün gördüklerim bana birbirini tanımayan iki insanın aynı asansörü kullanması gibi gelmişti ama belli ki birbirlerini tanıyorlardı. Kadem onu tanıyor gibi bakıyordu.

Kadem'i görünce aynı şaşkın ifade Melek'in de yüzünde oluştu. Göz bebekleri büyüdü, nefes alışları hızlandı. Gözlerini kırpıştırarak Kadem'e bakarken doğru görüp görmediğine emin olmak ister gibiydi. Asansörde olan küçük bir karşılaşma için her ikisi de büyük tepkiler veriyordu.

Beklenmedik bu karşılaşma karşısında ikisi de suspus olmuş birbirine bakıyordu. Birbirine olan bakışları fazla mı anlamlıydı yoksa bana mı öyle geliyordu?

Aralarındaki sessizliği bölen Kenan oldu. "Melek?" dedi şaşkınca. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Melek ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Kenan abi," dedi heyecanlı bir sesle. "Seni çok özledim."

Kenan gülümseyerek ona kollarını açıp, "Bende ufaklık," deyince Melek koşarak onun kollarının arasına girdi.

Anlaşılan Kenan onu sık sık ziyaret ediyordu. Defne'nin kızı olduğunu Kenan biliyordu. Zaten çalışma odasında Melek için Karun ile tartıştıklarını duymuştum. O tartışmaya kulak misafiri olduğum için Melek'ten haberim olmuştu.

Kenan kollarını sımsıkı ona dolayıp, "Gurur abi de buralarda mı?" diye sordu.

Melek onun kollarının arasında küçücük kalmıştı. Çenesini Kenan'ın göğsüne yaslayarak başını kaldırdı. "Amcam yok," dedi somurtarak. "Beni Karun Bey'in insafına bırakıp gitmek zorunda kaldı."

Kenan ona gülümsedi. "Gurur uzun süre sensiz duramaz." Elini uzatıp Melek'in yüzündeki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam, Karun piçin tekidir ama sandığın kadar kötü biri değil. Sana iyi bakacaktır."

Kadem, Kenan ve Melek'in sarmaş dolaş hâline baktıkça canı sıkılıyormuş gibiydi. Bir süre sonra daha fazla dayanamayıp, "Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?" dedi hesap sorarcasına. Evet, ses tonu hesap sorar gibiydi.

Melek, Kenan'ın kollarının arasından çıkıp ona doğru döndü. Sadece Kadem'e bakmak bile göğüs kafesinin daha hızlı hareket etmesine neden olmuştu. Sanki nefes alışları hızlanmıştı. "Gurur amcam, Kenan abiyi tanıyor," dedi kibar bir sesle. "Bu yüzden Kenan abinin beni ziyaret etmesine izin veriyordu." Hemen sonrasında, "Merhaba," diyerek Kadem'e elini uzattı. "Ben Melek," dediğinde Kadem sertçe yutkunmuştu. Melek onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Ama aslında tanıyordu, değil mi?

Melek'in uzattığı eline keyifsiz gözlerle bakıyordu. "Beni hatırlamıyor musun?" dediğinde sesinde onu rahatsız eden bir şeyler var gibiydi.

Melek onun yüzündeki morluklara bakıp gülümsedi. "Son gördüğümde yüzün bu hâlde değildi."

Kadem tuttuğu nefesini sessizce dışarı verdi. "Hatırlıyorsun yani?"

"Evet."

"O zaman neden kendini tanıtıp elini uzatıyorsun?"

"Belki sen hatırlamıyorsundur diye," dediğinde Kadem ona göz devirdi. "Hafızamda bir sorun yok."

Ayağa kalkıp, "Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum.

İkisi aynı anda, "Hastaneden," dedi ve Kadem konuya biraz daha açıklık getirdi. "Duha abi hastaneye kaldırıldığında onunla tanışmıştık." Başıyla Melek'i işaret etti. "Neden burada?"

Bu gizli bir bilgi olsa da Kadem'den hiçbir şey saklamadığımı için, "Melek'de bir Kalender," dedim. Bu hayatta güvenirliliğini sorgulamayacağım tek kişi Kadem'di.

Tek bir cümleyle onun aklını başından almayı başarmıştım. "Ne demek Kalender?" dediğinde sesindeki şaşkınlığın haddi hesabı yoktu. "Karun'un

Defne'den başka bir kız kardeşi daha mı var?" Diğer ihtimali düşünmediğı için haklı olarak aklına ilk bu gelmişti.

Kenan derin bir nefes alıp, "Hayır," dedi. "Kız kardeşi değıl."

Kadem anlamaya çalışarak, "Kuzeni falan mı?" diye sordu.

"Değıl," dedim anlamasına yardımcı olmaya çalışarak.

"Kim o zaman bu kız?" diye sordu.

Daha biz konuşmadan Melek, "Gurur Kalender'in yeğeniyim," diyerek dayılarını yok saydı.

Bunu duyan Kadem'in yüz ifadesi çok komikti. Yüzü bembeyaz oldu, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Gurur'un yeğeni olduğunu söylediğı için ilk akla gelen şey çok çılgın bir düşünceydi. Bu yüzden bir küfür savurup bana baktı. "Karun'un kızı mı?" dedi afallayarak. Yok artık.

"Bu nasıl olur, Melek yirmi yaşında," dedi şaşkınca. "İkisinin arasında sadece on yaş var." Afallamış bir suratla bana bakıp, "O herif on yaşında baba mı olmuş? O yaşıta nasıl becermiş birini hamile bırakmayı?" dediğinde gülmeye başladım. Tahminleri de onun gibi fazla sıra dışıydı.

Gülerek, "Karun'un kızı değıl," dedim.

"Çağıl'ın mı?" diye sordu.

"Değıl," dedim.

"Kızım Levent'e kadar çıtayı düşürtme çünkü Levent ve Melek arasında üç yaş var!" deyince kıkırdadım. "Levent de değıl."

Sabırsız bir sesle, "Kimin kızı o zaman?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, "Kalender kardeşlerden geriye saymadığın kim kaldı?" diye sorduğumda başta hiçbir şey anlamadı fakat daha sonra taş kesildi. Soluğı kesildi, sessizliğin içinde acı bir gerçek gün yüzüne çıktı.

Yutkunarak, "Saçmalama!" dedi azarlar gibi. Beti benzi attı, nefes alamadı. "O olamaz," dediğinde onun olmamasını ister gibiydi.

"Saçmalama Efil," diyerek aklına gelen isimden kurtulmaya çalıştı. "Defne olamaz çünkü o, on üç yaşında öldü!" Bunu konduramıyordu. On üç yaşındaki bir çocuğun çocuk doğurmuş olmasını konduramıyor, kabul edemiyordu.

Bana bakıyor, Defne olmadığını söylememi bekliyordu fakat ben bunu yapmayınca kaskatı kesilerek, "Defne mi?" diye fısıldadı. "Melek'in annesi Defne mi?"

Üzgün bir ifadeyle başımı sallayınca, "Hassiktir lan!" dedi sinirden sansür kullanmayı unutarak. Tüm cevaplar bendeymiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Bir çocuk nasıl çocuk doğurabilir?" dedi kızgın ve üzgün bir sesle. Çocuklara göz koyacak kadar zihniyeti bozuk insanlar var olduğu sürece çocuk anneler de, çocuk kadınlar da hayatımızda eksik olmayacaktı.

Melek bu konuşmadan rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırıp, "Ben biraz temiz hava alacağım," dedi ve hemen dışarı çıktı. Böylesine hassas bir konuyu onun yanında açmamalıydık.

Kadem üzgün gözlerle onun arkasından bakarken hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Kalender'ler bunca yıl onu nasıl saklamış, inanılır gibi değil."

"Kimse bilmemeli." Kenan uyarı dolu gözlerle ona baktı. "Karun ve kardeşleri Defne'nin ölümünden onu sorumlu tuttukları için onu kabul etmediler. Karun'un babası Melek'ten kurtulmak için yıllardır kızın peşinde. Ona sahip çıkan tek kişi Gurur abi," diyerek hızlıca bilmesi gereken önemli detayları ona söyledi. "Melek hasta eğer birileri onun kim olduğunu öğrenirse kızın kalan hayatı da mahvolur. En azından kalan hayatını huzur içinde yaşamalı."

Daha Kadem bir şey söylemeden dışarıda Melek'in, "Bige yenge!" diyen sesini duyunca üçümüz hemen kapıya doğru yürüdük.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava tenimi ısıırıyordu. Sadece sert bir rüzgâz yoktu aynı zamanda kar çiseliyordu. Melek, Celil'in karşısında durarak bahçe kapısına bakıyordu. Bana doğru dönüp, "Yenge," diyerek Celil'i gösterdi. "Bu dev seni çağırmanı istedi, sanırım birileri gelmiş." Henüz Celil'in adını bilmediği ona dev demesinden anlaşılıyordu.

"Kim geldi, Celil?" dediğimde Celil yönünü bana doğru çevirip ceketinin önünü kapattı. "Efendim Güzin Hanım geldi," dedi.

"Güzin Hanım kim?"

"Karun Bey'in annesi," dedi. "Karun Bey'in çok önceden verdiği kesin talimatı vardı. Anne ve babası bu eve alınmayacak."

"Karun Bey'in talimatı varsa o zaman içeri almayın," dedim.

Celil sıkıntılı bir sesle, "Güzin Hanım'a bunu ilettik fakat çok ısrarcı," deyince derin bir nefes alıp, "Kapıları açın," dedim. "Derdi neymiş öğrenelim bakalım."

Celil kulaklığına dokunup, "Kapıları açın," deyince birkaç dakika içinde malikânenin çift kanatlı kapıları gürültüyle açıldı.

Birbiri ardına bahçeye giren arabalarla Melek hemen yanıma geldi. Annesinin eteğinin altına saklanan çocuklar gibi arkama saklanınca güldüm. "Sakin ol ufaklık," dedim yatıştırıcı bir sesle.

Omzumun üzerinden korku dolu yüzüne baktım. "Kendin için veya benim için korkma ama onun için kork," diyerek sııttım. "Çünkü ben daha fenayım." Kocasının ailesine yaranmaya çalışan o gelinlerden değilim. Haddini bilirse haddimi bilirim fakat haddini aşarsa, işte o zaman işler değişir.

Döverim net.

Duran arabalarda birçok koruma indi fakat bir arabanın kapısını şoförü açmadan kimse o arabadan inmedi. Şoför koşarak arabanın kapısını açınca bir kadın dışarı çıktı. Kafasında kenarları on dört santim genişliğinde olan

siyah bir f  tr Şapka vardı. G  zlerindeki siyah g  neŐ g  zl  Ğ   ise beni Şaşırtan ayrı bir detaydı. Kışın baŐındayken bu Şapka ve g  neŐ g  zl  Ğ  n  n tek amacı havalı ve zengin g  r  nmek olmalı. Omuzlarına attığ ı pardes  n  n içinde çok Şık bir kadın olduğ unu ink  r edemem. V  cudunu saran krem rengi elbise ona yakışmıştı.

Şapka ve g  zl  k y  z  nden y  z  n   detaylı g  remiyorum.  ağ l gibi onun da saçları sarıydı ama tıpkı  ağ l gibi o da ela g  zl   m  , hen  z bilmiyorum. Sağ koluna k    k bir çanta takmıştı ve kolunu dirseğinden b  k  p hafif yana doğru tutarak y  r  yordu. Tam karşımda durup kibrini ifade eden mesafeli bir sesle, "Karun evde mi?" diye sordu. Benimle tanışma gereğinde bile bulunmadan oğ lunu sormuştu. Tanışmayı istemesi Şöyle dursun, merhaba bile dememişti.

"Karun evde değ il," dedim d  z bir sesle. "Şimdi gidin ve onun olduğ u bir zamanda tekrar gelin."

"Peki, sen kimsin?" dediğinde beni tanımazlıktan geliyordu. Kim olduğ umu bildiğ ine yemin edebilirim. "OĞ lumun evinde beni g  ndermeye kalkışan kişinin kim olduğ unu öğrenebilir miyim?" Kadındaki usta oyunculuk kimsede yoktu.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki burnunu kırıştırarak, "Tabii ya sen de oğ lumun Şu tek gecelik ucuz oyuncaklarından biri olmalısın," dediğinde kan beynime sıçradı. OĞ luyla ne Şartlar altında evlendiğ imizi d  Ő n  rsek beni sevmemesi normaldi. Fakat ilk karşılaşma için bu kadar aŐaĐ ılama fazla değ il miydi?

Sabırlı olmaya çalışarak, "Hanımefendi oğ lunuz burada yok," dedim bir kez daha. Israrla beni tanımazlıktan gelse de kim olduğ umu bildiğ i için kendimi ona tanıtma gereği duymadım. "Daha fazla sinirlerimle oynamadan l  tfen burayı terk edin."

G  zin Hanım tam konuşacaktı ki arkama saklanan Melek, "Biraz saygılı olun," diyerek onu uyardı. "KonuŐtuĐ unuz kadın oğ lunuzun karısı." Bunu zaten biliyordu.

Düşmanca bir tavırla arkamda bir yerlere bakıp, "Sen kapat çeneni," dedikten sonra yönünü tekrar bana doğru çevirdi. "Demek o kadın sensin. Karun'u tuzağa düşürerek evlenen o uyanık," dediğinde beni para avcısı olmakla suçlar gibiydi.

"Neydi adın, imm..." diyerek adımlı düşünüyormuş gibi garip sesler çıkardı. Adımı çok iyi bildiğine eminim ama hatırlamamış gibi dudak büküp, "Kusura bakma hayatım," dedi küstah bir sesle. "Kısa süreliğine hayatımıza giren kadınların ucuz isimleri pek akılda kalmıyor."

Vay canına tanımadığı bir kadın için bu kadar hakaret çok fazla değil miydi? Beni bir servet avcısı olarak gördüğü için acımadan yağıdırıyordu. Eminim bir milyonerin kızı olsaydım ilk tanışma için durum tam tersi olurdu. Yalnız ben bu kadını döverim net. Tertemiz döverim.

İstedığı gibi alınıp gereksiz triplere girmek yerine tebessüm ettim. "Peki, ben şu anda kiminle görüşüyorum?"

Saçlarını omzundan arkaya savurarak, "Güzin Kalender," dediğinde Kalender kısmına özellikle vurgu yapmıştı. "Duymamış olamazsın."

"Kalender soyadı için her şeyi yapan, annelik gibi kutsal bir şeyi kirleten, insanların takdiri için partiler düzenleyip onlara yaltaklanan o kadın siz misiniz ?" dedim sakın bir sesle. "Peki, neydi adınız?" Tıpkı onun bana az önce yaptığı gibi dudaklarımı büzdüm. "Kusura bakma hayatım," diyerek onu taklit ettim. "Sonradan görme kadınların ucuz isimleri pek akılda kalıcı değil." Ve böylece durumu eşitledim.

Daha ilk dakikada bana saldırmayı biliyorsa, karşı saldırıya da hazırlıklı olmalıydı.

Beni kendisiyle karıştırdığı için verdiğim karşılık onu bozguna uğratmıştı. Kalender soyadını kaybetmemek için sadece kocasına değil, onun ailesine ve çevresine de yaranmaya çalıştığına eminim. Bu yüzden bir zamanlar kendisinin yaptığı gibi benim de her şeyi sineye çekeceğimi düşünmüştü. Kalender soyadını elimde tutmak için kendimden ödün vereceğimi düşünmüş olmalı. Ne de olsa kişi herkesi kendisi gibi sanırmış.

O para için çocuklarını bile gözden çıkarmıştı. Beni de kendisi gibi bir servet avcısı olarak gördüğü için doğal olarak saygıyı hak etmediğimi düşünüyordu. Kendisinin yaptığı her şey doğrudu ve kutsal bir amaca hizmet ediyordu. Fakat onun yaptıklarını bir başkası yapmaya kalkışınca hemen koruyucu anne kesiliyordu.

Şapkayı ve gözlüğü çıkartıp yanındaki adama verdi. Daha sonra Çağıl'ın gözlerine benzeyen elâ gözlerini bana dikti. "Yaptığın saygısızlıktan dolayı derhal özür dile!" dediğinde sesi haddinden fazla yüksek çıkmıştı.

"Siz tarafıma gereken özrü ilettikten sonra mı?"

Hah dercesine bir ses çıkartıp alay edercesine güldü. "Kiminle konuştuğun hakkında zerre kadar fikrin yok, değil mi?"

"Açıkkası çokta umurumda değil," dedim rahat bir sesle.

Sabrı taşmış gibi tersçe bana bakıp, "Bu kadar yeter!" diyerek eve doğru bir adım attı. "Daha fazla seviyemin altındaki biriyle konuşup kendimi küçültmeyeceğim. Karun geldiğinde bu hadsizliğin hesabını ona vereceksin!"

Bir adım yana kayarak yolunu kestim. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Evime girmeniz için size gereken izni vermedim."

"Burası oğlumun evi!" Bir oğlu olduğu şimdi mi aklına gelmiş?

"Size kötü bir haberim var, Güzin Hanım." Sinirlerini daha fazla bozmak istercesine sıırttım. "Oğlunuzla evlilik sözleşmesi yapmadık. Bu ne demek biliyor musunuz? Evet, bu ev de olmak üzere sahip olduğu her şeyin yarısı benim." Dış kapıyı işaret ettim. "Şimdi lütfen evimi terk edin."

Kan beynine sıçramış gibi kaşlarını çatarak, "Senin gibi bir fırsatçı Kalender'lere ait hiçbir şeyin üzerinde hak iddia edemez!" diyerek beni tersledi. "Şimdi çekil yolumdan yoksa ben çekmesini bilirim!" Bunu söylerken arkasındaki adamlara güvendiği çok açıktı.

Sinirli gözlerimi ondan ayırmadan, "Furkan!" diye sesimi yükselttim. Birazdan yapacağım şey yüzünden ortalığın karışmasını istemiyorum. "Eğer Güzin Hanım'ın adamlarından biri bile bana karşı zor kullanmaya kalkışırsa ya da silahına davranırsa hepsini indirin!" diyerek gereken uyarıyı yaptım.

Furkan'ın, "Emredersiniz, Bige Hanım!" diyen gür sesini duyunca yanımda duran Melek, "Yenge," diyerek endişeyle kolumu tuttu. "İçeri girelim lütfen." Bu kadının bana bir şey yapmasından korkuyordu oysa ki bir şeyler yapacak olan bendim.

Karun'un annesi kısa bir an Melek'e bakınca tıpkı bir zamanlar Karun'a yaptığı gibi iğrenerek, "Şu piçi dinle ve çekil yolumdan!" dedi. Melek'e piç dediği an kolumu kaldırıp elimin tersiyle ona öyle bir tokat attım ki tokadın şiddetiyle yeri boyladı. Hep derim tersim çok pistir.

Herkes susunca geriye sadece dudaklarından kaçan hayret verici nidaların sesleri kaldı. Bölge üstünlüğü bende olduğu için Güzin Hanım'ın adamları istese de silahını çıkartıp bana doğrultmadı. Bunu yaptıkları an adamlarımın ateş edeceklerini iyi biliyorlardı. Az önceki vurun emrimi hepsi duymuştu.

Her an ortalık karışacak diye Melek korkudan tir, tir titriyor, Kadem ise olası bir kargaşada onu korumak için hemen yanında duruyordu. Kenan ise en küçük bir endişe belirtisi göstermeden sırtarak beni izliyordu. Bu kadının üstesinden çok kolay geleceğimi tahmin ettiği için Melek'in aksine fazla rahattı.

Bense büyüklük taslar gibi ayaklarımın önüne düşen kadına üstten bakıyordum. Gelininden böyle bir saldırı beklemediği için bozguna uğramıştı. Vurduğum yanağına tutarak şoke olmuş gibi bana bakıyordu. Herhangi bir tepki vermek için önce üzerindeki şaşkınlığı atmalıydı.

Elini çekince yanağındaki küçük çizdiği gördüm. Parmağımdaki yüzüğün taşı yanağını çizmişti. Bu durumdan sadistçe bir zevk aldığım için dudağımın bir köşesi yukarı doğru büküldü. İşte şimdi adalet tecelli etmişti. Sık, sık söylediğim gibi yaşattığını yaşamadan ölmez insan.

Onun bir zamanlar Karun'a attığı tokadın aynısını ona atmıştım.

Evet, bilerek elimi tersiyle vurdum.

Yüzümdeki tiksinti ifadesiyle bir böceğe bakar gibi ona baktım. O bir zamanlar Karun'a nasıl baktıysa bende şimdi aynı ifadeyle ona bakıyordum. Yüz ifademdeki iğreti duygusunu ileklerine kadar hissettirmeye çalıştım. "Kibarlıkla uyardım anlamadın, bende senin anladığın dilde konuştum" diyerek aradaki resmiyeti kaldırdım. "Şimdi daha fazla ayağımın altında dolaşma ve defol evimden!" Defne'nin öldüğü gece Karun'a *ayaklarımın altında dolaşma* demişti, değil mi?

Güzin Hanım attığım tokadın hesabını sormak için tam ayağa kalkacaktı ki kapıdan içeriye Karun'un arabası girdi. Bunu gören sinsi kadın özellikle ayağa kalkmadı çünkü şu anda mağdur konumundaydı. Hassiktir!

Karun arabadan inince bize doğru yürümeye başladı. Düz ifadesi her zamanki gibi yüzündeki yerini korurken, "Burada neler oluyor?" dedi soğuk bir sesle. Yerdeki annesine ve bana bakıp olanları anlamaya çalışıyordu.

Güzin Hanım kuyruğunu basılmış kedi gibi ciyaklayıp, "Karun!" dedi bir türlü yerden kalkmayarak. "Bu kadın annene vurdu."

Başını çevirip yanağındaki çizdiği gösterdi. "Yüzümün şu hâline bak! Karım diye evde tuttuğun bu vahşinin annene yaptıklarına bak!" Tekrar ediyorum pişman değilim. Az bile yaptım.

Karun'un sorgulayan soğuk bakışları beni bulunca gerildim. "Doğru mu bu duyduklarım?"

Tam cevap verecektim ki Melek öne atılıp, "Hayır, tabii ki!" diyerek eliyle hâlâ yerde olan Güzin Hanım'ı gösterdi. "Bu kadın kendi ayağına takılıp düştü. Ben Bige yengenin ona vurduğunu görmedim." Başını çevirip Kadem'e baktı. "Sen gördün mü?"

Kadem gülmemeye çalışarak başını iki yana salladı. "Bende görmedim."

Karun, "Size sormadım," diyerek ikisini susturdu. Buz gibi gözleri benim üzerimde oyalandıkça kanımı donduruyordu. "Ona vurdun mu?"

Bakışlarıyla beni o kadar çok korkutuyordu ki ister istemez kendimi, "Hayır," derken buldum. "Güzin Hanım'ın neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Kadın sinirle ayağa kalkıp, "Sadece vahşi değil aynı zamanda yalancı!" deyince Karun'un düz ifadesinde küçük bir kırılma oldu. Kaşlarını belli belirsiz çatarak, "Karım hakkındaki sözlerine dikkat et, Güzin Hanım," diyerek otoriter bir sesle onu uyardı.

"Yalan söylüyor, bana inanmalısın!"

Annesinin yanağındaki çizige baktıkça geçmişe çekiliyormuş gibi bakışları katılaştı. Onun yanağındaki ize bakıyor, bir zamanlar kendi yanağından açılan izi hatırlıyordu. "İnandığım tek kişi karım," diyerek annesini bozguna uğrattı.

Bakışlarına acımasız sayılabilecek bir sertlik eklendi. "İkinci kez evime gelersen sana karşı bu kadar sabırlı olmayacağım," dediğinde annesi taş kesildi. Parmaklarını benim parmaklarımın arasından geçirdiğinde annesinin gözleri birbirine kenetlenen ellerimizi buldu. Yerdeki kadına yukarıdan bakıp, "Bir daha karımın karşısına çıkıp onu üzersen..." dediğinde tehdit eder gibi onun gözlerine bakıyordu. "Seni üzen bizzat ben olurum!" Güzin Hanım yutkundu.

"Şimdi," diyerek onun arabasını işaret etti. "Yalanlarını da al terk et evimi!" dedikten sonra annesinin gözleri önünde beni peşinden eve doğru çekti.

Beni savunan birine yalan söyledim.

Malikâneye girdiğimizde elimi bırakmadan merdiveni çıkmaya başladı. Beni odamıza götürüp canıma okuyacaktı, değil mi?

"Kocam o kadın bana iftira atıyor," demiştim ki basamakları hızlıca çıkarken, "Kapat çeneni," diyen gülüşünü duydum. "Ona vurduğunu biliyorum."

Gülüşünü mü duydum?

Kızmak yerine güldü mü?

Üst kata çıkana kadar elimi bırakmadı. Odaya girince elimi bırakıp kapıyı kapattı. Bana doğru döndüğünde sert ifadesinden bir şey kaybetmediğini görünce gülüşü konusunda yanıldığımı anladım. Belki de merdiveni çıkarken gülmemişti ama bana öyle gelmişti. Annesine vurdum diye neden gülsün ki?

Buz gibi bir suratla bana doğru bir adım atınca hemen arkaya doğru birkaç adım attım. Aramıza koyduğum mesafeyi görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. "Ne halt ediyorsun?"

Bana doğru bir adım atınca tekrar arkaya doğru üç adım attım. Böylece aramıza biraz daha mesafe koymayı başardım. "Saka," dedi uyarır gibi. "Neden kaçıyorsun?"

Kaçmayı bırakıp pes ettim. "Tamam, ona vurdum ama sor bakalım neden vurdum?"

Kaşlarını alay edercesine yukarı kaldırdı. "Neden vurdun?" Gerçekten de sordu.

"Ya ben bu kısmı pek çalışmadım," diye homurdandım. "Biraz düşünüp öyle cevap versem-" demiştim ki gülerek bana doğru yürüdü. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki, bir anda üzerime eğilip beni öpmeye başladı. Kızmak yerine beni öptü mü?

Ona karşılık veremeyecek kadar şaşkındım. Dudaklarıma küçük ama tutkulu bir öpücük kondurup başını geriye çekti. Aralıklı dudaklarımı kapatmayı unutmuş bir hâlde ona bakıyordum. "Kocam," dedim safça. "Beni neden öptün?"

Elini uzatıp yüzüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kakülümü düzeltirken yüzümü izlemeye dalarak iç çekti. "İçimden geldi," dediğinde sesi fazla duyguluydu.

"Özür dile-"

"Dileme," diyerek beni susturdu.

"Ama annene-"

İkinci kez beni susturup, "İşte bu yüzden dileme," dedi. Bana bir bakışı vardı ki sanki dünya üzerinde en değerli şey benmişim gibi. "O kadın için benden özür dileme."

Bilemiyorum ama onun için annesini bile karşıma almam ve ona haddini bildirmem hoşuna gitmiş gibiydi. O tokadın amacını bilir gibi bakıyordu. Nasıl söylesem ona değer verdiğimi ve onun için her şeyi yapabileceğimi hissetmiş gibi bakıyordu. En önemlisi annesi ona vurduğu için o kadına vurduğumu anlamış gibi bakıyordu.

"Saka," diye fısıldadı içten gelen sıcacık bir sesle. "Seni kendime bile anlatamıyorum." Gözlerinin mavisi tüm endişelerden sıyrılarak kahvelerime kenetlendi. "Bambaşka bir şeysin. Tıpkı bir mucize gibi."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp baş parmağıyla yanağımı hafifçe okşadı. "Hayatımı altüst etmek için gelmiş gibisin. Şaşırtıcı olansa hayatımın altını üstünden daha çok sevmeye başlamış olmam," dediğinde gülümsedim.

"Kocam bugün biraz tuhafısın." Normalde bana hep güzel şeyler söyleyen biri değildi.

Yanaklarımdaki elini çekmeden, "İyiyim," diyerek bana doğru uzanıp dudaklarını alnıma bastırınca yutkundum. Karun ilk kez beni alnımdan öpmüştü. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Alnımdan öptükten sonra beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Onun kollarının arasında kaybolmuşken başını eğdi ve burnunu saçlarımın tepesine gömdü. Saçlarımın kokusunu uzun, uzun içine çekerken, "Hiç olmadığım kadar iyiyim," dedi.

Hayır, kendi gibi davranmıyordu.

"Saka," dedi.

Başım onun göğsündeyken kokusuyla mayışmış bir sesle, "Dinliyorum," dedim.

"Hak etse de bir daha ona vurma," dedi sıkıntılı bir sesle. "Rezil bir insan olsa da sonuçta annem konumunda." Bu uyarıyı yaptığı için ona kızamıyorum çünkü ne olursa olsun o kadın onun annesiydi. Onun babama vurması hoşuma gitmezdi, onun annesine vurmam da onun hoşuna gitmez. Bu tokadın amacını çok iyi bildiği için bana kızmamıştı ama tekrarı olursa tepkisini ortaya koyardı. Karısının sık, sık annesini hırpalaması hiçbir erkeğin hoşuna gitmezdi.

Onun kollarında huzuru bulmuşken, "Kocam," diye mırıldandım. "Sen neden eve gelmiştin?" Öğle saatlerinde eve gelen biri değildi.

Benden ayrılıp, "Evde bir şey unutmuşum," diyerek dolaba doğru yürüdü. Dolabın kapısını açıp ceketlerinden birinin ceplerini karıştırdı. USB belleği andıran bir şeyi alıp hızlıca cebine koydu. Bunu fazla hızlı ve saklar gibi yaptığı için, "O ne?" dedim merak ederek.

"Hiçbir şey." Bana gülümsemeye çalıştı. "İçinde bugün bakmam gereken şeyler var. İşle ilgili." Yanıma gelip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Sen bunlarla kafanı yorma," dedikten sonra odadan çıktı.

Arkasından bakarken omuz silkerek önüme döndüm. Onun sıkıcı işlerini zaten merak etmiyorum. Gidip büyükbabamın neler yaptığına baksam iyi olacak çünkü onu yalnız bırakmaya gelmiyordu. Yine saçma sapan sitelere girmesini istemiyorum.

Elimdeki çatalla tabağımdaki zeytinlerle oynarken hiç iştahım yoktu. Karun'u dün öğleden beri görmediğim için keyifsizdim. Onu en son dün eve o belleği almak için geldiğinde görmüştüm. Akşam eve gelmeyince merak edip onu aramıştım ama beni avutur gibi işleri olduğunu söyleyip telefonu kapatmıştı. Telefonda sesi çok kötü geliyordu. Belki de bunu gizlemek için telefondaki görüşmemizi kısa kesmişti.

Endişelendiğim için bahçeye çıkıp Furkan'a bundan bahsetmiştim. Furkan, Karun'a eşlik eden korumalardan birini aramıştı. Karun'un hâla şirkette, ofisinde olduğunu teyit ettirmiştik. Gerçekten işlerinin yoğunluğundan eve gelmemiş gibi görünüyordu. Madem yle içimdeki bu sıkıntı da neyin nesiydi?

"şşş abimin karısı." ağıl kolumu dürtünce başımı çevirip ona baktım. "Rahatla artık," dediğinde bu durgun halimden hoşlanmamış gibiydi. "Alt tarafı kocan bir gün eve gelmedi, ne bu keder?"

"Bilemiyorum, ağıl," diyerek suratımı asmaya devam ettim. "Sırf işleri yüzünden Karun geceyi bensiz geçirecek biri değildi." Tüm işleri iptal edip yine bana gelirdi. O benim göğsüme başını yaslayıp uyumaya alışmıştı. Kalp atışlarımı duymadan bir gece geçirdiğine göre ortada çok ciddi bir sorun olmalıydı.

ağıl korkularımı dindirmek istercesine, "Karun gibi adamların işi hiç bitmez," dedi. "Her gün kaç kişiyle uğraştığını tahmin bile edemeyiz." Tebessüm etti. "Gevşe biraz bugün kocan eve döndüğünde sorarsın hesabını."

Başımı salladığımda Kenan ve Kadem içeri girdi. Onları görmek biraz olsun keyfimi yerine getirdiği için, "Hayırdır?" diyerek ikisine takıldım. "Siz yine niye buradasınız?"

Kahvaltı masasını görünce hemen kendilerine bir sandalye çekip oturdular. "Aız," diyen Kenan hemen Levent'in önündeki tabağı kendi önüne çekti.

Somurtan Kadem, "Ve beş kuruşumuz yok," dedi.

"Aynı zamanda evsiziz," dedi Kenan.

Kadem, "Karnımızı doyurup gideceğiz," deyince hepimiz onlara gülmeye başladık. Duha ikisinin tüm banka hesaplarını bloke ettirmişti. Üstelik onları eve almadığı gibi hiçbir yerde barınmalarına da izin vermiyordu. Hangi otele gitseler Duha'nın tek bir telefonuyla kovuluyorlardı. Elay, Duha'yla barışmadıka bu ikisini iyi srndrecek gibiydi.

Melek kendi tabağını Kadem'in önüne itip, "Ben aç değilim sen ye," dediğinde Kadem onun tabağını geri onun önüne itti. "Çiçek bana hazırlar bir şeyler." Başını kaldırıp Nermin ile bir köşede duran Çiçek'e baktı. "Çiçek bana şöyle bol soğanlı bir menemen yapsana."

Çiçek tebessüm ederek başını salladı. "Tabii Kadem Bey," dedi o ince sesiyle. "Yanında başka bir şey daha ister misiniz? Ilık süt mesela?"

Sütü duyunca Kadem'in gözleri ışıldadı. "Seviyorum seni, Çiçek," dediğinde Çiçek kıkırdarken Çağıl içtiği çayı püskürterek çıkartıp, "Höst lan!" dedi kızgın bir sesle. "Kimi seviyorsun sen?"

Kenan sırtarak, "Çiçek'i seviyormuş," dediğinde Çağıl boş bulunup, "Sikerim!" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Hepimizin imalı bakışları onu buldu ama o, öldürecekmiş gibi Kadem'e baktığı için bizim bakışlarımızın farkında değildi. Çiçek'in bakışlarını da üzerinde hissedince yalandan öksürerek kendisini toparlamaya çalıştı. "Evdeki çalışanlara asılmak yok," deyip Kadem'e ters, ters baktı. "Git dışarıdaki kızları sev!"

Çiçek, Çağıl'ın duygularından bihaber olduğu için, "Bu kadar kızmanızı gerektirecek bir şey yok, Çağıl Bey," dedi yumuşak bir sesle. "Bizler de Kadem Bey'i çok seviyoruz." Yanındaki Nermin'de onu onaylayarak başını salladı. Kadem kadınlarla çok iyi anlaştığı için ne zaman buraya gelse hizmetçileri güldürdüğü için hepsine kendini sevdirmişti.

Tabii bunu duymak Çağıl'ın hiç hoşuna gitmedi. Kışkırdığı için kaşlarını çatarak ikaz eder gibi zavallı kıza bakıyordu. "Kendine gel, Çiçek! Senin işin dışarıdan gelenleri sevmek değil!" dedi sert bir sesle.

Kadem onun asıl derdini çok iyi bildiği için sırttı. "Ne demek istiyorsun? Dışarıdan gelenleri sevmesi yasak ama evin içindekileri sevmek serbest mi?" dediğinde Çağıl masadaki tuzluğu alıp onun kafasına fırlattı. "Kalk git lan evimden!"

Kadem kafasını eğince tuzluktan son anda kurtuldu. Başını kaldırdığında Kenan ile ikisi gülerek Çağıl'a bakıyordu. Çağıl belindeki silahı çıkartıp,

"Siktir olup gidin!" deyince ikisi kahkaha atarak ayağa kalktı. "Gideriz," dedi Kadem masadaki ekmek sepetine uzanarak.

"O kadar da gurursuz değiliz." Kenan bunu söylerken aldığı bir tabağı peynir, zeytin, domates ve salatalıkla dolduruyordu.

Biri tabağa ne bulduysa koydu diğeri de ekmek sepetini olduğu gibi aldı. En büyük yüzsüzlüğü yaptıkları hâlde Çağıl'a bakıp, "Evin senin olsun!" dedikten sonra kapıya doğru yürüdüler.

Biz onların arkasından şaşkınca bakarken Kenan, "Bu tabaktakiler öğlene kadar bizi tok tutar," diyordu Kadem'e.

Kadem ise, "Ekmeğimiz de var," diyordu gülerek. "Bir yerlerde süt ve çay da bulduk mu, tamamdır bu iş."

Onlar gidince dayanamayıp kahkaha attım. "Elay bir an önce Duha'yla barışmazsa sırf bu ikisi için onları ben barıştıracam," dedim. "İki günde ne hâle geldiler."

"Gebersinler!" dedi Çağıl. "Bundan sonra zıkkımlanacak başka bir ev bulsunlar."

Çiçek üzülerek, "Ama Kadem Bey doğru düzgün hiçbir şey yiyemedi," deyince iyice asabı bozulan Çağıl, "Kaybol gözümün önünden, Çiçek!" diyerek çatık kaşlarla onu da tersledi. "Kadem Bey'in için çok endişelendiysen sende onun peşinden git istersen?"

Çağıl'ın sert tepkisinden ürken kız, "Özür dilerim efendim," dedi aceleyle. Kovulmaktan korktuğu için, "Nermin burayla ilgilenir benim mutfakta işim vardı," deyip kaçarcasına dışarı çıktı.

Çiçek gidince Çağıl bozuk bir suratla ayağa kalkıp, "Ağız tadıyla bir yemek bile yedirmiyorlar!" diye söylenerek sandalyesinin arkasına astığı ceketini aldı. "Dışarı çıkıyorum siz keyfinize bakın." Bu kadar çok sinirlendiğine göre Çiçek'e olan duyguları düşündüğünden daha yoğundu.

Çağıl'da gidince Melek, Levent, büyükbabam ve ben gülerek birbirimize baktık. Melek bile olanları anlamıştı. "Ne zamandır böyle?" diye sordu.

Levent, "Neredeyse üç yıldır," dedi gülerek. "Ama son zamanlarda eskisi gibi iyi saklayamıyor." Üç yıldır Çiçek'e âşık mıydı? Bu karşılıksız bir şekilde birini sevmek için çok uzun bir süreydi.

"Artık nasıl canına tak ettiyse daha fazla içinde tutamıyor," dedi büyükbabam.

"Ben olsam çıkar karşısına itiraf ederdim," dedim.

"Karşı tarafta sıfır duygu," dedi Levent. "Kız küçük bir ışık yaksa bizimki açılacak ama sarışında tık yok." Ne yazık ki haklıydı. Çiçek, Çağıl ile aynı hisleri paylaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Onun için Çağıl evdeki diğer patronlarından farklı değildi. Karun ve Levent neyse Çağıl'da onun için öyle gibiydi. Çiçek patronlarının gözüne batmadan kendi hâlinde işini yapan biriydi. Bu yüzden Çağıl'ın ona âşık olduğunu anlamıyordu çünkü buna ihtimal vermiyordu. Patron ve çalışan arasındaki sınıra o kadar bağlıydı ki Çağıl'ın ondan hoşlanacağına zerre kadar ihtimal vermiyordu. Zaten bu yüzden Çağıl o kadar açık ettiği hâlde Çiçek üzerine alınmıyordu. Çağıl'ın işi gerçekten çok zordu. İşine bu kadar bağlı bir kıza üç yılda bir şeyleri anlatamadıysa, bundan sonra da değişen bir şey olmaz gibi geliyordu.

Çağıl'ın sevgisini takdir ettiğimi itiraf etmeliyim çünkü bu devirde kolay, kolay kimse üç yıl boyunca birini karşılıksız sevmezdi.

Artık çıldırmanın eşiğine gelmiştim çünkü on gündür Karun eve gelmemişti! Ne zaman arasam işleri olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyip telefonu kapatıyordu. Kısa cümlelerle beni geçiştiriyordu. Birkaç kez onu görmek için şirkete gitmeye kalkıştım fakat Furkan bana onun şirkette olmadığını söylemişti. Bir hafta önce Hector ile görüşmeye gitmiş. Evet, Hector ve Gazel kumarhanedeki patlamadan kurtulmayı başarmış. Tabii aynı şeyleri William için söyleyemem. Patlama

esnasında William ona verdiğimiz uyku ilaçlarıyla uyuduğu için zamanında dışarı çıkamamış. Bunu bile daha dün öğrenmişim!

Oğlunu öldürdüğüm için Carlos yıllarca peşimi bırakmadı. Babasını öldürdüğüm için kim bilir Hector bana neler yapmazdı ki. Beni asıl endişelendiren ve meraktan kıvrandıran şey Karun'un Hector ile bir görüşme ayarlamasıydı. Hector gibi biriyle konuşacak neyi olabilirdi ki? Bu adam yine ne işler karıştırıyordu?

Artık iyice korkmaya başladım çünkü Karun benden kaçıyor gibiydi. İş falan bahaneydi. Normal bir zamanda iki eli kanda olsa bile bana gelecek adam şu on günde eve uğramıyordu. Elimde telefonla avluda dolanıp duruyordum. Çağıl bile artık beni dizginleyemiyordu çünkü o da ortada bir sorun olduğunu sezmişti. Yine de tüm bu süreçte hep yanımdaydı. Desteğini hiç benden esirgememişti.

"Çağıl onu gördün mü?" Ellerimi saçlarımdan geçirirken hiçbir yere sığamıyordum. "Ben on gündür onu göremiyorum," dedim ağlamaya başlayarak. "Eve bakıyorum yok, şirkete gidiyorum yok deyip kapıda çeviriyorlar. Başka da nereye bakacağımı bilmiyorum. Arıyorum doğru düzgün telefonumu açmıyor, açtığında ise otuz saniye konuşup kapatıyor." Elimin tersiyle gözlerimdeki yaşı silip, "O iyi mi?" dedim.

"Bir şey oldu, değil mi? Bir şey oldu ve benden saklıyorsunuz? Kocama bir şey oldu," dediğimde, "Şşş," deyip bana sarıldı. "Sadece senden değil, herkesten kaçıyor ama onu bulduğumda seni bu kadar üzdüğü için belasını sikeceğim!"

"Sadece iyi olduğunu görmek istiyorum," dedim. Yanındaki korumalarını nasıl korkuttuysa Furkan onları arayınca artık onlar bile Karun'un yerini söylemiyordu.

Malikânenin kapıları açılınca Karun'un geldiğini düşünüp hemen Çağıl'dan ayrıldım. Büyük bir beklentiyle kapıya baktığımda içeriye babamın arabası girdi. Gelen yine Karun değildi. Bir kez daha hayal kırıklığı dört bir yanıma sardı. Babam beni böyle görmesin diye aceleyle gözyaşlarımı sildim.

Babam arabadan inip yanıma geldiğinde ona gülümsemeye çalıştım. "Hoş geldin baba."

Tuhaf gözlerle bana bakarken elinde tuttuğu pembe ciltli dosyayı yeni fark ediyordum. "Hoş buldum," dediğinde sesi ne kızgındı ne de mutlu. Bilemiyorum ama bir garipti sanki.

Evi gösterdim. "Hava çok soğuk içeri geçelim."

Derin bir nefes alıp, "Girmeyeceğim," dediğinde siyah gözleri benim için endişeli gibiydi. "Seni burada bekliyorum. Eşyalarını toplayıp büyükbabanı da çağır gidelim."

"Nereye gideceğiz?"

"Eve."

"Baba benim evim burası."

"Artık değil," dedi. Ne demek istediğini anlamadığım için gergin bir ifadeyle elindeki dosyayı bana uzattı. "Evliliğinin iptali gerçekleşti, Efil. Artık sen bir Kalender değilsin," dediğinde kaskatı kesildim. Kalbim durur gibi oldu, vücudum donup kaldı. Babam neyden bahsediyordu?

Babam artık bir Kalender olmadığımı söylüyordu.

Ama öyleyim. Öyleyim, değil mi?

Uzattığı belgeyi alıp hızlıca karıştırmaya başladım. O kadar korkmuştum ki yaşadığım korkunun vücuduma yüklediği adrenalin yüzünden okuduklarımdan hiçbir şey anlamıyordum. Telaşım okuduklarımı anlamama engeldi. Uzun süre soğuk havada kaldığım için mi yoksa korkudan mı, bilmiyorum ama artçı sarsıntılarla titremeye başlamıştım. Elimde tuttuğum belgeler titrerken, "Çağıl ben bunları okuyamıyorum," dedim can çekişir gibi bir sesle. "Bir şeyler yazıyor ama anlayamıyorum."

"Bana ver," dedikten sonra elimdeki dosyayı alıp hızlıca göz gezdirmeye başladı.

Soluğumu tutmuş bir şekilde Çağıl'ın bana güzel bir şeyler söylemesini bekledim. Karıştırıp hızlıca göz attığı her bir sayfayla suratının rengi biraz daha değişti. "Nasıl lan!" dediğinde gözlerini okuduğu sayfalardan ayırmıyordu. "Nasıl bunu yapar? O herifin beynini sikeyim, nasıl bunu yapar!"

"Çağıl," dedim korku içinde. "Neler oluyor?"

Parçalamak ister gibi elindeki kâğıtları sıkarken, "Evveliyatını siktiğim piçi senden boşanmış!" diye bağırdığında bahçedeki tüm korumaların gözleri beni buldu. Karun benden boşandı mı?

Kocam benden boşandı öyle mi?

Çağıl ağız dolusu küfrederken, "Duha'dan aldığı tüm belgeleri mahkemeye veren, evliliğin hangi şartlarda yapıldığını kanıtlayan kişi Karun'un ta kendisi!" dediğinde çıldırmış gibiydi. Ellerini saçlarından geçirirken okuduklarını bana nasıl izah edeceğini bilmez bir hâldeydi.

"Seni duruşmaya bile çağırmamışlar çünkü seni deli olarak göstermişler! Baban akıl sağlığının yerinde olmadığını iddia etmiş, psikoloğun bunu doğrulamış ve avukatın ona verdiği vekâletle senin de bu evliliğin iptalini istediğini savunmuş. Burada hepsinin yazılı ifadesi var." Elâ gözleri çaresizce bana bakarken, "Komplo kızım bu," dedi. "Baban ve kocanın sana kurduğu bir komplo!"

Ne söylediğinin farkında mıydı?

O psikoloğu Karun bana ayarlamıştı ve onun istediği üzerine psikolog benim için bir deli raporu mu hazırladı? Bir zamanlar boşanmak istediğim için avukatıma tam vekalet vermiştim. Avukatımı satın aldı ve o mahkemeye çıkartıp hâkime boşanmak istediğimi söyletti. Eğer avukata vekalet verirsiniz boşanmak için bizzat mahkemeye çıkmanıza gerek yoktu. Sizin yerinize avukat bu işi halledebilirdi. Karun bunu kullanmıştı. Babam da oraya çıkmış ve akıl sağlığımın yerinde olmadığını doğrulayıp Karun'a istediğini vermişti. Böylece babam da istediğini almıştı. Karun'un Duha'dan aldığı belgeler ise bu evliliğin hangi şartlarda yapıldığını gösteriyordu.

Hepsi elbirliğiyle beni sırtımdan vurdu.

Ama en çok canımı acıtan şey beni bir deli olarak göstermeleri idi. Hani deliysem bir tek onun delisiydim? Hani kim ne karıştırdı? Son sevişmemizde bana bunları söyleyen o değil miydi?

Duha'ya da üzüldüm çünkü nikâhta sahtecilikten şu anda onun da başı belada olmalıydı. Karun'un benden asla boşanmayacağını düşündüğü için o kanıtları Karun'a vermişti, değil mi? Ama Karun ikimizin de güvenliğini sarsmıştı. Benden boşanmış ve Duha'nın aleyhindeki kanıtları mahkemeye sunmuştu. Duha şu anda gözaltına bile alınmış olabilirdi.

Sol gözümde sızan bir damla yaşı gören Çağıl'ın da gözleri doldu. "Ağlama," dedi yalvarırcasına. "Ağlama değmez o piçe!" dediğinde dudaklarım titreyerek, "Çağıl," dedim ama canım o kadar çok yanıyordu ki devamını getiremedim.

"Sakın!" dedi beni uyararak. "O herif için sakın bir damla gözyaşı dökme. Bu günden sonra ağlayıp sızlayan sadece o olacak çünkü bu yaptığıyla kendi kafasına sıkıldı!"

Babam, "Gidelim, Efil," deyince nemli gözlerle ona baktım. "Baba sen ne yaptın?" Babam bana bunu nasıl yapmıştı? Önce Gazel sonra babam ve kocam, daha kaç kez sırtımdan bıçaklanacaktım?

Bana doğru bir adım atıp, "Senin iyiliğin için yaptım," deyince başımı iki yana sallayarak ondan uzaklaştım. "Yaptığın hiçbir şey benim iyiliğim için değildi, kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun!" Beni düşünseydi beni bir deli gibi gösterip o mahkemeye çıkmaz ve aleyhime ifade vermezdi.

İtiraz ederek, "Yanılıyorsun-" demişti ki, "Artık seni görmek istemiyorum!" diye bağırdım ağlayarak. "Rahat bırak beni. Yapacağını yaptın düş artık yakamdan. Seninle gelmeyeceğim, Adana'ya dönmeyeceğim ve bu evde de kalmayacağım. Artık rahat bırak beni!" diye hıçkırdım. "Baba çek şu ellerini artık üzerimden. Yaptığın her şey sadece beni öldürüyor!" Babam bir türlü mutlu olmama izin vermiyordu. Onun kurallarıyla yaşamazsam yaşamama bile izin vermiyordu.

Tam bir şey söyleyecekti ki ona sırtımı dönüp Furkan'a baktım. İçler acısı halime dayanamamış olacak ki o da birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Ben ona bakınca hemen başını eğip hızlıca gözlerindeki yaşı sildi. "Furkan," dedim ıslak gözlerle. Kirpiklerim, dudaklarım ve sesim titrerken, "Çağırın gelsin," dedim yenik bir sesle.

Bu saatten sonra bu evde bir dakika bile durmam ama öncesinde buraya gelecek ve bana bir açıklama yapacaktı. Tüm bunları neden yaptığını açıklayacaktı. En azından bir açıklamayı hak ediyorum, değil mi?

Buraya gelecek ve beni nasıl boşadığını bir kez de gözlerimin içine bakarak söyleyecekti. Ondan sonra büyükbabamı da alıp gideceğim. Parmağımdaki evlilik yüzüklerini avucuna bırakarak çıkacağım bu kapıdan. Gidişimi izleyecek ama beni durduramayacaktı çünkü artık onun karısı değildim. Bu yüzden buraya gelip benimle son kez yüzleşmeliydi.

Onunla evlenmeyi ben istemedim.

Ondan boşanmayı da ben istemedim.

Ne evli olduğumu öğrenmek beni mutlu etti ne de boşandığımı öğrenmek.

Her ikisinde de kimse benim fikrimi sormadı. Birileri benim hayatımla kafasına göre oynuyor, benimle ilgili kararları bana sormadan veriyordu. Her şey beni ilgilendiriyordu ama her defasında en son benim haberim oluyordu. Evli olduğumu öğrenince de canım çok yandı, boşandığımı öğrenince de. Her ikisi de çok fazla acı verdi ve hâlâ veriyor. Gerçekten bu muameleyi hak ediyor muyum?

Canım o kadar çok yanıyor ki acım bile bana verdiği acı karşısında utanmış durumda. Bir insana bu kadar yüklenmek de günah ya. Ben artık bir daha ona nasıl güveneceğim? Bu yaptığıyla Serhat'tan bir farkı kalmamıştı ki.

Son kez bana gelecek, son kez onu dinleyeceğim ve bir daha geri dönmek üzere bu evden ayrılacağım.

Bu saatten sonra söyleyeceği hiçbir şey beni bu evde tutamazdı.

Ben artık Bige Efil Saka Kalender değildim.

Belki de en çok acıtan buydu, artık onun karısı olmadığımı kabullenmek.

Bir daha ona kocam deyişimi hiç duymayacaktı...

Evet, bu bölümünde sonuna geldik. Karun'un Bige'yi boşayacağını bekliyor muydunuz? Gerçekten bunu yapmış görünüyor.

Finalde böyle bir şeyle karşılaşmak kimlere sürpriz oldu? Bige'nin değil de bir gün Karun'un onu boşayacağı ihtimalleriniz arasında var mıydı?

Peki, sizce Karun böyle bir şeyi neden yaptı? Bige'nin ona kocam deyişine içi giden adam ne gibi bir sebeple onun kocası olmaktan vazgeçti?

Tabii bu yaptığıyla sadece Bige'yi değil, Duha'yı da hayal kırıklığına uğrattı çünkü Duha, kendi elleriyle yaptığı suçun kanıtlarını Karun'a vermişti.

Şimdi geelim Kadem ve Kenan ikilisi. Bir şaka uğruna Duha'nın bunları bu kadar süründüreceğini bekliyor muydunuz? Beş kuruşları olmadan ortalarda sürünüyorlar.

Peki, Çağıl'ın Çiçek'i Kadem'den kıskanmasına ne demeli?

Aslında Çağıl'ın da işi hiç kolay değil çünkü platonik bir ilişki yaşıyor. Sizce duygularına karşılık alacağı günler gelecek mi? Çünkü Çiçek henüz hiçbir şeyin farkında değil.

Şimdilik benden bu kadar. Duha'yı sevenler bu bölümde onu hiç okuyamadı ama yeni bölümde fazlasıyla var.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Lütfen okuduğunuz bölüme bol, bol satır arası yorum yapmayı unutmayın. Çünkü her bir bölüm çok uzun ve yazması çok fazla zamanımı alıyor. Verdiğim çabanın karşılığını görmek beni mutlu eder.

(36) Bir Menekşe Kokusu. (Sezon finali)

Bölüm şarkıları;

Yol (Fikri Karayel)

Geri ver (Melike Şahin)

Deme (Derya Bedavacı)

Yıldızlar tutuşabilir (Ahmet Kaya)

Son bakış (Sezen Aksu)

Kalbim (Cem Adrian)

Bige

"Aslında sevdiğim herkes acım karşısında alkış tutan seyircilerimdi."

Alacağım cevaptan korkmama rağmen avluda durup onu bekliyordum. Dört saattir burada bekliyordum ama hâlâ gelmemişti. Sanki çok hakkı varmış gibi babam bana kızıp duruyor, gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Ne onun yüzüne bakıyordum ne de ona cevap verecek kadar söylediklerini dinliyordum. Babamdan hiç olmadığı kadar nefret ederken onu umursamıyordum. Dört saattir bulunduğum yerde sabırsızca kıpırdanıp Karun'u bekliyordum. Olanları duyan herkes buraya doluşmuştu. Melek, Levent ve büyükbabam da buradaydı. Çağıl ise yanımda durmuş, içeri girmem için bana yalvarıyordu. Hasta olmamdan endişeleniyordu.

Buradaki herkes beni içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordu ama soğuk hava umurunda değildi. Karun bana gelecekti, son kez bana gelecekti. O gelmeden buradan ayrılmayı düşünmüyorum. Onu çağırdıysam gelecekti. Gelmeyince onu bir şekilde ayağıma getireceğimi iyi bilirdi.

Gittikçe daha fazla sinirlenen babam gür kaşlarını çatarak, "Bu kadar yeter artık!" diyerek herkesin içinde bana bağırdı. "Gelince ne olacak sanıyorsun? Ne değişecek? Özür dilerse affedecek misin? Adam seni boşadı ama sen hâlâ onun evinden ayrılmamak için inat ediyorsun! Hiç mi gururun yok senin?" dediğinde delici bakan gözleri beni nasıl da yargılıyordu. Sanki o duruşmaya katılıp kızını deli gösteren o değilmiş gibi nasıl da kızılıyordu bana.

Babama o kadar kızgındım ki ne ona cevap vermek istiyordum ne de yüzüne bakmayı. Beklediğim araba nihayet bahçe kapısından içeri girince herkesi bırakıp malikâneye girdim. Herkesin içinde onunla konuşamazdım. Nasıl bir açıklama yapacağını kestiremediğim için bu konuşmaya kimsenin tanık olmasını istemiyorum.

Merdiveni çıkarken aslında bu basamakları son kez çıktığımı içten içe biliyordum. Yukarı çıkıp son kez açtım odamızın kapısını. Odanın ortasında durdum ve o gelene kadar son kez baktım etrafıma. İçim öylesine acırken ben bakışlarımın değdiği her şeyle vedalaşıyordum. Çünkü biliyordum birazdan bu kapıdan çıkacağımı ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi. Ben nasıl gideceğim o kokan bir evden? Ben nasıl bırakacağım onu? Peki, o nasıl bıraktı beni? Benim içim bu kadar yanarken onun canı hiç mi yanmadı?

Sanrı nasıl bıraktı Saka'sını? Bu kadar kolay olmamalıydı. Benim için kolay değildi. Benim için hiçbir şey kolay olmamıştı ki bu olsun.

Dışarıdan gelen adım seslerini duyunca heyecandan mı yoksa korkudan mı, bilemem ama kalbimin çırpınışları kulaklarıma geliyordu. Heyecanlıyım çünkü on günden sonra onu görecektim. Korkuyorum çünkü bana nasıl bir açıklama yapacağını bilmiyorum.

Kapı açılınca içeri girdi. Arkasındaki kapıyı kapattığında onunla birlikte içeriye buz gibi bir hava da girmişti. İkimizde hiç konuşmadık. On günden

sonra gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Kahretsin ki o da özlemiş gibi bakıyordu! Hem de çok özlemiş gibi bakıyordu. Gözleri her zerreme büyük bir özlemle bakarken nasıl bitirdi bizi?

Berbat bir hâldeydi. Şu on günde doğru düzgün hiçbir şey yememiş ve içmemiş gibi yüzü solgun, gözlerinde yorgunluk vardı. Üzerindeki takım elbisesi bile aynıydı. On gün önce evden çıkarken giydiği lacivert takımı hâlâ üzerindeydi. Sanki hiç banyo yapmamış veya üzerini değiştirmemiş gibiydi. Üzerine sinen ter, alkol ve sigara kokusunu bile soluyorum. Kim ona ne yaptı da bu hâle geldi? Benim kocam sigaradan nefret ederdi. Üzerine sinen bu sigara kokusu da neyin nesiydi? Allah kahretsin, nasıl bir sebep onu on günde böylesine dağıtmıştı?

Sadece baktık birbirimize. Söyleyeceklerimizden korkar gibi sessizlik içinde birbirimizi izledik. Ben canımı yakan soruyu nasıl soracağımı düşünürken, belki o da nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

Bir süre sonra sessizlik ikimizin de canını yakmaya başlayınca derin bir nefes alıp, "Beni çağırmışsın," dedi.

Özledim demeye utandığım için, "Göresim geldi," dedim kısık bir sesle.

Gözlerini bir saniye bile olsun yüzümden ayırmadan başını ağır ağır salladı. Sanki yüzümü ezberliyordu. "Anladım," dediğinde bile sanki son kez bakıyordu. Son kez bakıyor, son kez konuşuyor, son kez benimle aynı havayı soluyor gibiydi.

"Biri mi var?" diye sordum birdenbire. "Bu yüzden mi boşandın benden?"

"Biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Boş bulunup, "Yok kocam," dediğimde son söylediğim kelimeyle ben dilimi ısırırken o, başını başka bir tarafa çevirdi. Bakamadı yüzüme. Artık kocam değıldi, bunu kabullenmeliydim. Belki de kabullenmesi en ağır şey bu olacaktı.

Ben artık Sanrı'nın Saka'sı değıldim.

Onu dinlemeden yargılamayı, söyleyeceklerini duymadan kızmayı istemiyorum. Mantıklı bir açıklaması olduğuna kendimi ikna ederek, "Biri olduğuna inanmıyorum," dedim. "İnanmıyorum ama sen yine de olmadığını söyle." Derin bir nefes alıp kararlı gözlerle ona baktım. "Aksi takdirde bu odada sadece birimiz sağ çıkabilir."

Kaşlarını çattı. "Beni kendi hayatınla mı tehdit ediyorsun?"

"Kendi hayatımla olduğumu da nereden çıkardın?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Anladım." Yok denecek tebessümü belki de odaya girdiğinden beri yaptığı en iyi şeydi.

"Biri var mı?" Bu soruda ısrarcıyım.

"Senin dışında mı?"

Acı bir tebessüm kondu dudaklarıma. "Hayatında mıyım, Sanrı?"

Kırık tebessümüne somut bir acıyla karışık verir gibi, "Olmadığını mı düşünüyorsun, Saka?" dedi yarım kalmış gibi bir sesle.

"Boşandık biz." Bu gerçeği dile getirdikçe kendimi buna alıştırmaya çalışıyordum. "Sen boşadın beni."

Biliyorum dercesine başını sallayıp odanın içine yürüdü. "Öyle gerekti." Öyle mi gerekti? Bana söyleyeceği tek şey bu muydu?

"Neden?" diye sordum. "Karun, neden bana bunu yaptın? Tehdit mi edildin? Birileri sana şantaj mı yapıyor? Benim üzerimden birileri seni köşeye mi sıkıştırıyor? Söyle hangisi?" dediğimde sesimdeki yakarışı hissetmiyor olamazdı.

Ilımlı sözlerim ona katlanılmaz bir acı veriyormuş gibi yüzüme bile bakmadan kapıyı işaret etti. "Git," dediğinde bakışlarını benden kaçırıyordu. Sıkıntı içinde derin bir nefes aldı. "Baban seni bekliyor."

"Hayır," diyerek inat ettim. "Bana bir açıklama yapmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Başını iki yana sallayarak pencereye doğru yürüdü. "Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Benimle bu konuşmayı yapmaktan kaçtığını görebiliyorum. "Belki de sıkıldım senden," dediğinde bana karşı kırıcı olmaya kendini zorluyor gibiydi. "Senden sıkıldım ve boşandım oldu mu?"

Hayır, olmadı. Böyle olmazdı, böyle hiçbir şey olamazdı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Böyle bir şeye inanacak kadar aptal mı sanıyordu beni?

"Yalan söylüyorsun, bir şeyler seni bu sözleri söylemeye zorluyor!" Ben onun bana nasıl baktığını bilirim. Sıkıldım deyince benden gerçekten sıkıldığını inanacak kadar aptal bir kadın değilim. Bana bunu yapmasının bir sebebi olmalıydı, olmak zorundaydı.

Pencerenin önünde dikilip dışarıyı izlemeye başladı. Ona karşı anlayışlı olmaya çalışmam canını sıkıyor gibiydi. Kendine nefes alacak alanı oluşturmak için ceketini çıkartıp odanın bir köşesine attı. "Anlamamı beklemiyorum ama gitmelisin!" Yönünü bana doğru çevirip can çekişir gibi bakarken, "Git be kızım," dedi.

"Neden?" Anlamaya çalışıyordum ama böyle bir şeyi nasıl anlayacağımı bilmiyorum. "Neden yaptın? Bunun cevabını bana verirsen gideceğim." Onu anlamaya çalışıyorum ama sanki bu mümkün değilmiş gibiydi. Sanki hiçbir sebep beni boşamasını haklı çıkarmayacak gibiydi.

Gözleri aşağıya kayarak önümde birleştirdiğim ellerime baktı. Ne görüyorsa sanki bana cevap vermekten daha önemliymiş gibi. Başımı eğince sağ elimin parmaklarıyla sol elimin yüzük parmağına dokunduğumu gördüm. Çocukluktan kalan bu yardım çağrısını farkında olmadan yine yapmaya başlamıştım. Hayır, parmağımdaki alyansa dokunmuyordum. Sol elimin yüzük parmağının sadece ucuna dokunuyordum. Sanki onun yüzüğüne dokunmaktan korkar gibi parmağımın sadece bir boğumunu sıkıyordum.

Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.

Yardım istiyordum ama bu odada ondan başka kimse yoktu. O ise bana yardım etmek yerine beni uçurumdan aşağıya itiyordu. Ellerimi birbirinden ayırıp yan tarafımda tuttum. "Karun, artık bana bir cevap vermelisin. Neden benden boşandın?"

Bu evden ve bu evlilikten çıkıp gideceksem arkamda hiçbir pişmanlığım kalmamalıydı. İki kuru lafa tüm gemileri yakmak yerine elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeliydim. Yaptım demeliydim. Yaptım ama olmadı demeliydim. Çok uğraştım olmadı, öldürmadı demeliydim. En önemlisi de ona haksızlık yapmadığımı bilmeliydim. Eğer gideceksem onun ahını almadan gitmeliydim.

Ben gitmekten bahsederken bile ona ne olacağını düşünüyordum.

"Bir anda benden sıkıldığını fark ettin ve gidip beni boşadın öyle mi?"

Sorduğum son soruyla şömineye doğru yürüdü. "Bir anda olduğunu da kim söyledi?" dediğinde onun sırtıyla bakışıyordum. "Bunu anlamam için on gün fazlasıyla yetti."

Şöminenin rafında duran içki şişesini aldı. Kadehlerden birine uzanırken, "Denedim," dedi. "Denedim ama olmuyor, sen bir erkeğin sevebileceği bir kadın değilsin," dediğinde karması bir tokat gibi yüzüme çarptı. Kulaklarımda bir basınç oluştu, şiddetin çınlamasını duydum ve ben, darbenin nereden geldiğini veya neremden vurulduğumu bile anlamadım. Sanki elinde bir silah vardı ve bana ateş etmişti.

Sözlerinin etkisi kalbe alınan bir kurşun kadar şiddetliydi.

Acıyı her uzvumdan hissederken kurşunun nereye isabet ettiğini anlamadım. Belki de hedefinde kalbim vardı ve bu uğultulu basınç kalbimin sesiydi. Duyduğum bu ses kalbimin yardım isteyen haykırıışları olabilirdi. "Karma," dedim içimden. Onun karması beni bulmuştu. Hem de en savunmasız olduğum bir anda gök gürültüsü gibi kulaklarımı kanatmış, bir yıldırım gibi beni çarpmıştı. Bu benim ettiğimi bulmamdı.

Acı bir gerçekle yüzleştım ve Fransa'daki konuşmamızı hatırladım. Bir otelin restoranında, "Sence sen bir kadının isteyeceği biri misin?" diyen sözlerim bir cilet gibi beni kesip parçaladı. Öyle bir kesti ki kendi kanımdan boğulduğumu hissettim. Çırpındım, yardım istedim ama kimse duymadı beni. En çok o duysun istedim ama belki de bir tek o duymadı beni.

"Değilsin," diyen sözlerimi sırasıyla hatırladım. "Sadece kadınların değil, sen kimsenin sevebileceği biri değilsin."

Zihnimdeki savaşa karşı zırhım bile üzerimde değilken, *"Sanrı,"* diyen kendi sesimi duydum. Restorandaki o konuşmadan kaçmak için çırpınıyordum. *"Sen ailesi tarafından sevilen biri bile değilsin, nasıl sana tahammül edip bu evliliği sürdürmemi istersin?"* dediğimi hatırlayınca gözlerimi yumdum, yenik düştüm bu savaşın kanlı muharebesinde.

Şimdi o benim sevinecek bir kadın olmadığımı düşünüyordu.

Hep derim ya, insan yaşattığını yaşamadan ölmezmiş diye. Şimdi ona yaşattığım sözlerin ağırlığını yaşıyordum. Benden farklı olarak en azından beni ailemle vurmamıştı. Belki de henüz bunu yapmamıştı.

Ona olan bakışlarımdan kaçmak ister gibi başıyla raftaki kitaplarını işaret etti. "Benim için oradaki kitaplardan bir farkın yok," dedi baskın bir sesle. "Seni okudum." Beni yaşayıp bitirmiş gibi, "Sonuna geldim," dedi hevesini aldığını ima ederek. "Tekrar okumama gerek yok."

Seninle işim bitti diyordu.

Öncesinde kullanmış gibi...

Bugün bu o odada kimse bana vurmadı ama söylediği her şey vurmuş kadar etkiliydi. Belki vursa bu kadar sağlam bir iz bırakmazdı. Vursaydı vurduğu yer hemencecik iyileşirdi ama sözlerinin şiddeti asla iyileşmeyecek kadar derine nüfus etmişti. Her sözü benim için eflatun elbiseyle eşdeğerdi. Bu konuşmanın içinde yer alırken kaç kez atladım o çatıdan, bilmiyorum.

Gözleri bir kez daha ellerime kayınca başımı eğdim. Ellerimin tekrar birleştiğini ve yine yüzük parmağıma dokunduğumu gördüm. Sağ elimin parmakları bu sefer sol elimin yüzük parmağının ucuna dokunmuyordu. Tırnaklarımı parmaklarımın boğumuna geçirmiştım. Kendi canımı yakıyordum.

Hızlıca ellerimi birbirinden ayırıp bu sefer arkama sakladım. Gözlerim benzetildiğim eski kitapların üzerinde oyalandı. "İstemediğin bir kadının

her gece göğsünde uyumazsın." Elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım. "Başını yasladığın yer burasıydı," dedim kısık bir sesle. "Her gece duyduğun kalp atışları benimkiydi."

Bir dikişte kadehteki tüm içkiyi bitirdi. Kadehini tekrar doldurmak için bana sırtını döndüğünde aceleliydi. Belki de fazla aceleliydi. "Başka kadınların da göğsünde uyumadığımı nereden biliyorsun?" Tek bir cümleyle onun için atan kalbimi bile değersizleştirmişti. Beni onun için özel kılan şey aslında benim kendi kafamda kurduğum bir senaryo muydu?

Bu ihtimalin gerçeklik payı beni öylesine dağıttı ki tutunmak için elimi yanımdaki masaya uzattım. Sırtı bana dönük bir şekilde içkisini yudumlarken, "Bu konuda benim için bir ilk olduğunu da nereden çıkardın?" dedi acımasızca. Cansız bir masa bile bana tutunacak bir dal olmuştu ama o, olmadı. Olmak istemedi.

"Onların kalp atışlarını göğsünde taşımıyorsun," dediğimde sesimle ona yalvarıyor, bakışlarımla merhamet dileniyordum. Ancak dönüp benim yüzüme bile bakmıyordu. Sanki benden kaçıyordu. "Başka kadınların değil, benim kalp atışlarım var kalbinin üzerinde."

Omuz silkerek, "Zaten silinir o," dedi umarsızca.

Ne yapacağımı bilmez bir hâlde birkaç kez derin nefesler aldım. Ben hâlâ nasıl bu kadar sakin durduğumu bile bilmiyorum. Üzüleceğim, ağlayacağım, sinir krizleri geçirip paramparça olacağım ama bütün bunlar benim meselemdi. Onu ilgilendiren tek kısım bana söylediği sözlerdi.

"Anladım," dedim kısık bir sesle. Bugün anlamadığım çok şey yaşıyordum ama ben anladım diyorum. Peki, anladığım tam olarak neydi? Ben bu olanlara akıl sır erdiremiyorum ki nesini anlayayım.

Ne evlendiğimi anlayabildim ne de boşandığımı. Herkes bir oyuncak gibi benimle oynuyordu ve ben onların oyunlarını anlamaya çalışırken arada yıpranıyordum. Bu kahrolası dünyada şu zamana kadar anlamadığım, anlayamayacağım ne varsa yaşadım. Hepsini de en sevdiklerim bana yaşattı. Alın yazımdı sanki bu benim, aklımın ermediği her şeyle sınanmak kaderim gibiydi.

O bombanın fitilini yakıp arkadaşlarımın katili olurken neye sebep olacağımı anlamıyordum ama babam anlıyordu. Annemi öldürecek tetiğe basarken neye sebep olacağımı anlamıyordum ama Carlos anlıyordu. Evlenirken kiminle evleneceğimi anlamıyordum ama Serhat, Kadem ve Duha anlıyordu. Şimdi boşandım ve ben yine hiçbir şey anlamıyorum ama babam ve kocam anlıyordu. Ben niye hayatımda olup bitenleri anlamıyorum? Neden benim dışındaki herkes benimle ilgili şeyleri benden daha iyi anlıyordu? Ya ben o kadar yorulduğum ki hâlâ nasıl yaşıyorum, onu bile anlamıyorum.

Gelen giden bir darbe vuruyor, kalkamıyorum artık altından.

Acımasızlığı karşısında ağlamamak için o kadar çok direniyordum ki, bunun için âdeta kendimle savaş halindeydim. Kalmak için nasıl bir çaba sarf ettiğimi görmüyordu. Onda kalmak için, onunla olmak için gururumu nasıl hiç ettiğimi görmüyordu.

Bana karşı zerre kadar yumuşamadan düz bir şekilde karşısındaki duvara bakıyordu. Ben eskiden böyle biri değildim. Ben ki gururundan ödün vermeden bir çatıdan atlayan kadın, hâlâ onun evinde ve onun odasıdaydım. Sevgi öyle bir illetti ki yapmam dediğiniz her şeyi size yaptırırdı. Sizi göklere de çıkartırdı şu anda bana yaptığı gibi ayaklar altına da alırdı. Bu yüzden kendinden daha çok kimseyi sevmemeliydi insan.

Ben onu hangi ara kendimden daha çok sevdiğimi bile bilmiyorum.

Ben ona yuva olmaya çalışırken o, beni evsiz bırakmanın peşindeymiş.

İçkisinden birkaç yudum alarak başını pencereye doğru çevirdi. Yine bakışlarını benden kaçırmıştı. "Fazla açıktı kolların," diyen sesi yargılayıcıydı. "Müsaadeni bile istemeyeceğim kadar fazla açıktı."

"Kollarımın arasına girip orada kendine yer edinecek kadar mı açıktı?" Acı acı güldüm. "Ama sen koşuyordun," dedim peşimden koştuğu günlere değinerek.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Sana koşmuyordum." Bunları söylerken ısrarla bana bakmıyordu. "Ben yaşadıklarımın, geçmişimden,

dünümünden ve bugünümünden kaçıyordum."

Can acıtan bir nefesle, "Bense bana koştuğunu düşündüm çünkü kollarım sana fazla açıktı," dediğimde bana yaşattığı yıkımın içinde bir yerlerde kaybolmuştum.

Oysaki o bana gelmiyordu, kendinden kaçıyordu. Koşmaktan yoruldu, biraz göğsümde soluklandı ve şimdi de beni arkasında bırakıp yoluna devam etmek istiyordu. Ben onun için sadece bir duraktım, bir sonraki durağa geçmek için beni arkasında bırakıyordu.

Her şeyimi alıp kaçıyordu.

İstediği gibi kolayca benden kurtulamadığı için elindeki kadehi bir kez daha kafasına dikti. Hepsini içip nefesini sertçe vererek şişeye doğru yürüdü. Bunları yaparken bile benimle göz kontağı kurmaktan kaçınıyordu. "Seni istemediğimi neden anlamak istemiyorsun?" Hayır, artık anlıyordum.

"Uzun uzun anlatmayınca ya da sana bir kanıt sunmayınca, seni istemediğime ikna olamıyor musun?" Bana doğru döndüğünde gözleri bir kez daha elime kayınca ellerimi hemen arkama sakladım. Farkında olmadan sık sık yüzük parmağımın ucuna dokunup duruyordum.

Bana hayatımın dersini verirken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Söylesene çok mu sevgisiz kaldın sen? Kimseler seni sevip saçlarını okşamadı mı? Bu yüzden mi bende bu ısrarın?" dediğinde donup kaldım. Öylece kalakaldım, kirpiklerim bile titreşmedi. Onun bana sorduğu soruyu bende kendime sorarken hiçbir şey yapamadım.

Söylesene Bige, kimseler sevmeyi mi seni?

İşte şimdi her anlamıyla canımı yakmayı başarmıştı. Belki de bu ondan aldığı son darbeydi. Gitmem gerektiğini bana hatırlatan öldürücü darbelerden biri de buydu. Beni istemediğini, benden sıkıldığını söylediğinde bile bir şekilde dayanmayı başarmıştım ama artık daha fazla dayanamadım. Acıyı bu denli yoğun hissederken daha fazla dayanamam bu zulme.

Acıdı çünkü kimseler beni sevip saçlarımı okşamadı.

Acıdı çünkü belki de bu yüzdendi ondaki ısrarım.

Hissettiğim tüm bu berbat duyguları kalbimin odacıklarına saklayıp kapılarını sıkıca kilitledim. Orada kalıp kalbimi acıtsınlar ama ben buradan çıkana kadar bir süre daha beni ağlatmasınlar istedim.

Yürüyüp masanın üzerindeki çantamı aldım. Daha önce zorla bana verdiği kredi kartlarını masanın üzerine bıraktıktan sonra çekmeceye doğru yürüdüm. Onun bakışları eşliğinde çekmeceyi açıp pasaportumu çantama koydum. Daha sonra mücevher kutusunu açtım. Gözlerini üzerimde ayırmazken kutuda sadece annemin mücevherlerini aldım. Kendi paramla aldığım diğer mücevherleri bile bıraktım sadece anneme ait olanları aldım. Onları bu evde bırakamazdım.

Çantamı koluma taktıktan sonra ona doğru yürüdüm. Tam karşısında durduğumda hâlâ ifadesi olmayan gözlerle beni izliyordu ama sağ elimin parmakları sol elimi kavrayınca, "Saka," dedi bir an yapma der gibi. Sanki bunu kontrolü dışında söylemişti.

"Sorun değil," dedim. Avaz avaz ağlamak isterken burukça ona gülümsedim. Bu benim yerlerdeki gururumu kurtarmak için gösterdiğim son çabaydı. "Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duydum."

Yüzüğü çıkarmak için başımı eğdiğimde parmağımın kanadığını daha yeni fark ediyordum. Konuşma boyunca o kadar çok yardım çılgınlıkları atıp yüzük parmağımın ucuna dokunmuştum ki, hangi sözüyle tırnağımı geçirip parmağımı kanattığımı bilmiyorum. Tırnağım bir cilet gibi parmağımın boğumunu kestiği için akan kanı daha yeni fark ediyordum. Önce tek taş yüzüğü daha sonra da içinde adı yazan alyansı parmağımdan sıyırıp çıkardım. Onları kirletmemeye çalışmıştım ama kanayan parmağımdaki yüzükler oldukları için ikisine de kanım bulaşmıştı.

"Kan bulaştı, kirlendi, çöpe atarsın artık," dediğimde avucumdaki kanlı yüzüklere bakarken gözlerine akın eden hüznü gördüm. Burnunun direği sızlarcasına gözleri doldu ve bu sefer ağlayamayan o oldu.

Gözlerindeki bu duyguyu görmek için çok fazla ona yalvarmışım ama benim yapamadığımı parmağımdaki iki yüzük yapmıştı. Yüzüklerdeki kan suratındaki hisli, somut kederi ortaya çıkarmıştı. Artık umurumda da değildi.

Elini tutarak iki yüzüğü de avucuna bıraktım. Son kez baktım fırtınalar kopan mavilerine. "Ben seni ısıtmanın yollarını ararken sen beni nasıl donduracağını düşünüyormuşsun. Tebrik ederim Sanrı, artık Saka'nın da kalbi üşüyor," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktım.

Arkamda baktı mı, bilmem ama ben bu odadan çıkarken bir kez bile arkama dönüp bakmadım. Onu arkamda bırakmışken hep orada kalsın diye bir kez bile dönüp bakmadım.

Dağıldım, paramparça oldum ama yıkılmak için bu evden çıkmayı bekliyordum. Ne ona ne de babama yenilgimi göstermeyeceğim. Bu yüzden ön kapıyı kullanmak yerine malikânenin arka kapısından bahçeye çıktım. Babam ve diğerleri beni avluda bekleyebilir ben arka bahçeyi kullanarak dışarı çıkmıştım. Bahçenin bu tarafını koruyan korumaların bakışları eşliğinde dışarı çıkmıştım.

Hızlı adımlarla orada uzaklaşıp herkesi arkamda bırakmıştım. Bir suçlu gibi herkesin bakışlarından kaçmıştım. Oysaki suçlu olan ben değildim. Belki kurbandım ama suçlu değildim.

Arabalar yanımda vızır vızır geçerken kaldırım kenarında şuursuzca yürüyordum. Bir elimde ayakkabılarım diğer elimde çıkardığım alyansın boşluğu vardı. Yağmurun altında sıırıslıklam olmuş bir hâlde öylece yürüyordum. Her yerde kış soğuğu vardı ve hava buz gibiydi, üstelik çok da ıslanmıştım. Üşüyorum, titriyorum, bir yere sığınma ihtiyacı hissediyorum ama bunu yapamıyordum. Şu zamana kadar kime sığındıysam bir bıçak da o sırtıma sapladığı için kimsenin kapısını çalamıyordum.

Başım önde, omuzlarım çökmüş bir hâlde yağmurun altında çıplak ayakla yürüyordum. Bunu hâk ettiğimi biliyorum. Ben onlara güvenip sırtımı

dönmeseydim onlar da beni bu hâle getirmezdi. Ne de olsa benim kollarım herkese fazla açıktı.

Gecenin bir yarısı bu soğukta dışarıda ne işim vardı? Üzerimdeki bordo elbisem neden her adımla biraz daha kırışıp vücuduma yapışıyordu? Saçlarımın uçlarında neden yağmur suyu akıyor veya ben neden üşüyordum? Düşünmem gereken şey bunlar olmalıydı, değil mi? Ama ben bunları düşünmüyordum çünkü aklımı meşgul eden, içimi yakan, ruhumu parçalayıp kalbimi yerinden söken başka şeyler vardı. Şu anda yağmurun altında yürümekten çok daha büyük sorunlarım vardı.

Nereye gittiğimi bilmeden İstanbul sokaklarında yürürken, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadım. Ben nasıl unuturum bu olanları?

Babamı nasıl affedeceğim? Ya onu? Onu nasıl affedeceğim? Onun bu yaptıklarını, son söylediklerini nasıl unutacağım? Önceden yaptıklarını bile unutmamışken bu son yaptıklarını nasıl unutacağım?

Su birikintisine basarak yürürken ayağım bir taşa takıldığı için küt diye dizlerimin üzerine düştüm. Şu saate kadar hiç ağlamamıştım ama yere düşünce sol gözümünden süzülen bir damla yaş yağmurun ıslattığı yüzüme aktı. Sonra bir tane ve bir tane daha. Gözyaşlarım birbiri ardına akmaya başlayınca daha fazla kendimi tutamadım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Düştüğüm yerde kalkma gereği duymadan ağlamaya başladım. Oysaki orada bir damla gözyaşı bile dökmemiştım.

Arkamdan Kadem'in, "Efil!" diyen sesini duydum. Hızlanan adım sesleri kulağıma geldi ve otuz saniye içinde yanıma gelip karşımda diz çöktü.

Başımı kaldırıncı onun da sıırıslıklam olduğunu gördüm. Aslında başından beri hep benimle yürüyordu, değil mi? Birkaç metre uzağımda sessizce beni takip ettiğı çok anlaşılıyordu.

Yüzüme yapışan ıslak saçlarımın arasından titreyerek ona baktım. "Be-ben iyiyim," dedim berbat bir hâldeyken. "Evet, ağlıyorum ama onun için değil." Dizlerimi ona gösterdim. "Düştüm ben."

Gözlerimden durmaksızın yaşlar akarken, "Sende gördün düştüm ben," dedim acı çeken bir sesle. "Dizlerim çok acıdı o yüzden ağlıyorum." Onun da gözlerinden yaşlar akarken, "Dizlerim çok acıyor, Uğur," dedim. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Çok acıyor kardeşim, çok acıyor!"

Keşke acıyan tek şey dizlerim olsaydı...

Ne yapacağını, acımı nasıl dindireceğini bilmez bir hâlde bana bakarken, "Biliyorum," dedi benimle ağlayarak. "Bana açıklama yapmana gerek yok, dizlerinin acısını biliyorum."

"Bana çok şey söyledi," diye fısıldadım. "Neden boşanmak istediğine dair çok şey söyledi." Acı acı güldüm. "Ama hiçbirisi güzel şeyler değildi."

"Kurşun gibiydi sözleri." Hıçkırığıma engel olmak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Gözyaşları içinde ona başımı salladım. "Ta içimi delip geçti, o kadar ağırdı."

"Biliyor musun, orada hiç ağlamadım." Çok istedim ama bunu yapamadım çünkü o, bir kalbim yokmuş gibi bana davrandı. Canım yanmıyormuş, acı çekmiyormuşum gibi bana davrandı ama canım yandı. Canım o kadar çok yandı ki orada ağlayamadım bile. Ama şimdi ağlıyordum, şimdi hiç olmadığı kadar çok ağlıyordum.

Haddinden fazla titrediğimi görünce kolumu tutarak, "Gidelim evde konuşuruz," dedi. Benim için çok endişeleniyordu. Belki de benim için endişelenen bir tek o vardı.

Çok fazla soğuk havaya maruz kaldığım için öksürerek, "Uğur," dedim yorgun bir sesle. "Babam ve kocam benim için bir deli raporu çıkarmışlar. İkisi mahkemede beni deli olarak göstermiş." Belki de en çok bu canımı yakıyordu. Ben deli değildim ki neden böyle bir şey yaptılar? Bu kadarına gerek var mıydı?

Ben bir tek ona şımarıyor, bir tek onun yanında çocuklaşıyordum. Bunlar delilik miydi?

Oysa ki, *"Seninle birlikte yaşlanma fikri bile fazla güzel,"* demişti.

Ama benimle birlikte yaşlanmamak için beni deli gösterip benden kurtulmuştu.

"Gidelim," dedi.

"Hayır," dedim cılız bir sesle. "En dibi boylayayım ki benim için daha aşağısı olmasın. Dibi boylayan insanlar neden yukarı tırmanır biliyor musun? Çünkü daha aşağısı olmadığını anlarlar." Yukarı tırmanmak istiyorsam önce düştüğüm yerin en dibini görmeliyim.

Dipteyim hem de en dibinde.

Ama bu hep böyle olmayacaktı, bunun bir çıkışı da olacaktı, değil mi?

Durmaksızın ağladığımı görünce yerde olmamızı umursamadan beni kollarının arasına çekti. Kollarını bana sarınca onun şefkatine sığınıp daha çok ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı onun göğsüne akıtırken, "Biliyor musun, Uğur," dedim boğuk bir sesle. "O beni bu kadar kırarken, ben tüm o kırgınlığın içinde bile onu affetmenin yollarını arıyordum."

İnsanın en büyük düşmanı aslında sevdikleriydi çünkü hiçbir düşman beni bu kadar çok ağlatamazdı. Hiçbir düşman gecenin bir yarısı beni bir kaldırım kenarında yıkamazdı. Hiçbir düşman yağmurun altında sırılsıklam ıslanırken beni bu denli ağlatamazdı.

Ağlamaktan yorgun düşene kadar gözyaşlarım hiç dinmemişti. Sığındığım tek kişi çocukluk arkadaşım, kardeşim dediğim Kadem'di. Kimseyi yanımda istememiştim, kimseyle yalnızlığımı bölüşmek istememiştim. Ben aslında farkında olmadan Kadem'i beklemiştim. Bir tek ona anlatır, bir tek onun göğsüne sokulabilirdim çünkü o, benim yuvamdı. Ne babam ne de Karun, benim için bir Kadem etmezdi.

O kadar çok ağlamıştım ki göz pınarlarım bir süreliğine kurumuştu. Yoldan geçen her araba bize su sıçrattığı için Kadem'in kollarından çıktım. Ağlamaktan şişmiş gözlerime bakıp iç çekti. "Hasta olacaksın, seni eve götürüyüm." Burada bir evim yoktu ki benim.

Yerlerin ıslak ve kirli olmasını umursamadan sırtüstü kaldırıma uzandım. "Sen git." Yüzüme düşen yağmur damlaları gözlerimi kırıştırmama neden oluyordu. "Ben böyle iyiyim." Ben hiç iyi değilim.

Israr etmek yerine yanıma uzandı. Tıpkı benim gibi bulutlu ve karanlık gökyüzünü izlerken, "İyi!" dedi kızar gibi. "Burada ölelim."

"Ölmeyelim mi, Uğur?"

İç çekişini duydum. "Ölelim, birlikte öleceksek ölelim, Efil."

Uzandığım yerde elimi yukarı kaldırıp yağmur damlalarının avucuma düşmesine izledim. **"Artık bilmediğin, gelip geçmediğin, hiç görmediğin bir yerdeyim. Sensiz,"** diye kısık sesle bir şarkı söylemeye başladım. Yağmur damlalarının yüzüme düşmesini izlerken aklıma gelen bu şarkıyı mırıldanmaya başlamıştım.

"Artık bakmadığın, beni duymadığın, hiç görmediğin bir yerdeyim. Sensiz," dedim derin bir iç çekişle.

Yanımda uzanıp tıpkı benim gibi üzerimize düşen yağmuru izleyen Kadem'in, **"Umudum yok, umudum yok,"** diyen mırıltısını duydum. **"Umut riya, gerçek zaman. Peşimde koşturan teselli yok."**

Kendimi tutamayıp hıçkırdım. **"Telafi yok. Hayat rüya, her şey yalan. Yaklaşınca zaman,"** dedim gözyaşlarımı akıtarak.

"Dayanabilir mi sence sonlara?

Yenebilir mi onları?

Bozabilir mi bu kahpe yazgıyı?

Kalbim, kalbim," dediğimde sesim titriyor, gözyaşlarım yüzüme düşen yağmura karışıyordu.

"Tutunabilir mi sence Tanrı'ya?" dedi Kadem. **"Geçebilir mi bu acı?**

Kırabilir mi kahrı zinciri?

Kalbim, kalbim," dediğinde canımı yakan bir başka şey ise Kadem'in de

ağlıyor olmasıydı. Benimle yağmur altında şarkı söyleyen çocuk, gözyaşlarına ağlıyordu. şarkı söyleyen sesinde gözyaşı vardı.

Elini uzatıp havadaki elimi tuttu. Parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirerek elini sıkıca tuttum. Ellerimizi yüzümüzün hizasında yukarıda tutarken, "Kadem," dedim.

"Evet?"

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım. "Sanırım çok müşkül bir durumdayım," dediğimde acı bir kahkaha attı. "Bu sefer inanırım."

Bu sefer gerçekten çok müşkül bir durumdaydım.

Bir süre sonra, "Efil," diye mırıldandı. Tıpkı benim gibi birbirine kenetlenen parmaklarımızı izlerken, "Dans edelim mi?" diye sordu.

Başımı çevirip ona baktığımda o da bana baktı. Yan yana uzanmış yerde ıslanırken, "Olur," dedim ağlamaktan çatallamış bir sesle. "Dans edelim."

Biz onunla çocukken de böyleydik. Birbirimize çok hızlı uyum sağladık. Birimiz şarkı söylemeye başlayınca diğeri de hemen onunla şarkı söylerdi. Birimiz ağlayınca diğeri de ağlar, onun acısını bölüşürdü. Birimizin gülüşü diğeri de güldürürdü. Birimiz çamurun içine düşse diğeri de hemen onun yanına atlar, gülerek onunla o çamurda yuvarlanırdı. Birimiz dans etmek istese diğeri hemen olur derdi. Biz ikimiz birbirimizi yadırgamadan ve sorgulamadan birbirimize hemen uyum sağladık. Bu eskiden de böyleydi, şimdi de böyle.

Zaman geçti, içinde bulunduğumuz dünya değişti, insanlar değişti ama biz onunla hep aynı kaldık.

Ayağa kalktığımızda kışın soğuşunda ince, bordo bir elbiseyle titrediğimi görünce ceketini çıkardı. Islak ceketini yere atınca beyaz bir gömlek ve siyah, kumaş pantolonla karşımda durdu. Eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkardı. Artık o da benim gibi çıplak ayaklarla duruyordu. Sanki benim ondan daha fazla üşümemi istemiyormuş gibi şartları eşitlemişti.

Elini bana uzatınca elini tuttum. Ona yaklaşıp diğer elimi de omzuna koydum. O da boştaki eliyle belimi tutmuştu. Tıpkı çocukken yaptığımız gibi yağmurun altında dans etmeye başladık. **"Dayanabilir mi sence sonlara? Yenebilir mi onları? Bozabilir mi kahpe yazgıyı? Kalbim, kalbim,"** diyen şarkıyı tekrar söyleyerek dans etmeye başladık.

Uzun uzun dans etmeye başladık. Bir süre sonra şarkının sonuna gelince, "Uğur," dedim kısık bir sesle. Yağmur damlacıklarının süzüldüğü yüzüne bakıp, "Yağmurun yağması çok güzel değil mi?" dedim. "Kimseler ağladığını görmüyor."

İçli bir ifadeyle ağlamaktan şişmiş ve muhtemelen rimeli akmış gözlerime baktı. "Ben görüyorum ya, Efil," dediğinde titreşen kirpiklerinin arasından birkaç damla gözyaşı aktı. "Keşke tüm dünya ağladığını görseydi de, ben bir damla gözyaşını görmeseydim."

Herkes beni kırıyordu, Kadem'i ise bir tek ben...

Uzanıp dudaklarımı yanağına bastırarak öpücüğümü eşitlediğimde kaskatı kesildi. Yıllar önce birbirimizden ayrılmadan hemen önce yanağının sadece bir tarafını öpmüştüm. Tekrar bana dönsün diye o gün bilerek öpücüğümü yarım bırakmıştım. Yıllar sonra bana dönmüştü, belki istediğim şekilde değil ama dönmüştü işte. Bu öpücüğü daha fazla erteleyemem. Yarım kalan öpücüğümü bu gece, bir sokak lambasının altında ve onun kollarında dans ederken eşitlemeliydim. Öyle de yapmıştım.

Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi gerildi. "Neden şimdi eşitledin o öpücüğü?" Çünkü yarım kalan bir öpücüğün lânetini daha fazla istemiyorum. Onunla her anlamda tamamlanmalıydık.

"Bence zamanı gelmişti," diyerek iç çektim. "Şimdi bana o patlamadan nasıl kurtulduğunu anlat. Artık seni dinlemeye hazırım."

"Neden şimdi? Neden bu gece?" dediğinde korkmaya başlamıştı. Bir şeyler seziyor, ne olduğunu bilmemek onu deli ediyordu. Endişeli bir sesle, "Neler oluyor, Efil?" dedi. "Neler oluyor kardeşim?"

"Hiçbir şey olduğu yok." Onunla dans etmeye devam ederken ıslak gözlerle ona gülümsedim. "Bazı şeyleri düşünmek istemediğim için aklımı meşgul etmeye çalışıyorum. Hadi, anlat lütfen." Gerçekten bir şey olduğu yoktu, sadece başka şeyler düşünmek istemiyorum.

Ne hissediyorsa bu onu korkuttuğu için sıkıntılı bir sesle, "O gün en az senin kadar olacakları bilmiyordum," dedi ve böylece bizim için geçmişin kapılarını araladı. "Seni bırakıp kaçarken aklımda olan tek şey babamı bulmak ve sizin için yardım getirmektir."

"Nasıl çıktın?"

"Pencereden atladım."

"İkinci kattaydık."

Başını salladı. "Bu yüzden atlayınca kolum ve kafamı kırdım," dediğinde acı çeker gibiydi. "Orada başımı çarptığım için her şeyi unuttum. Sizi tam o noktada unuttum işte." Hafızasını kaybettiği gün patlamanın olduğu gün müydü?

Dikkatli bir şekilde ona bakmamdan rahatsız olmuş gibi beni kendi etrafımdan bir tur döndürdü. "Gözlerimi açtığımda kan içindeydim ama Adana'daki depoda değil, İstanbul'daki bir evdeydim." Beni tekrar kollarına çekince dans etmeye devam ettik.

Sahteliği çok belli olan bir gülümseme kondu dudaklarına. "Patlamada kurtulan adamlardan biri polisler gelmeden önce kaçmaya çalışırken beni bahçede baygın bulmuş. Carlos için küçük bir hediye olarak alıp İstanbul'a getirmiş." On yaşındayken mi İstanbul'a gitmişti? O gün ayrıldığımız an aramıza şehirler girecek kadar birbirimizden çok hızlı kopmuştuk.

"Zordu ,Efil," diyerek iç çekti. "Carlos'un kum torbası olmak hiç kolay değildi. Oğlunun kaybıyla sarhoş olana kadar içiyor ve bilincimi kaybedene kadar bana işkence ediyordu."

Gözlerimin içine küçük bir çocuğun kırgınlığıyla baktı. "En acısı neydi biliyor musun? Tüm o işkencelere neden maruz kaldığımı bilmiyordum.

Ölesiye canımı yakıyorlardı ama ben niye yaptıklarını veya suçumu bilmiyordum," dediğinde bu sefer de onun için ağlamaya başladım. "Bilmiyordum çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum! Kim olduğumu bile bilmiyordum be kızım."

"Karanlıktı," diye fısıldadı. "Beni tuttukları yer çok karanlıktı." Ve o, karanlıktan korkardı.

Gözlerim dolduğunda yetim çocuklar gibi başını omzuna doğru bükerek yere eğdi. Zaten öyle değil miydi? Onun ben ve Duha'dan başka kimisi vardı ki? "Işıkların yandığına sevinemiyordum," dediğinde şimdi o da yağmurun yağmasına seviniyordu çünkü yağmur onun da gözyaşlarını gizliyordu.

"Işıkların yandığına sevinemiyordum, Efil," dedi kahve gözlerinden yaşlar akıtarak. "Sevinemiyordum çünkü ışıkların yandığı tek an Carlos'un bana işkence etmek için içeri girdiği anlardı."

"Sadece bana işkence yapmak için geldiğinde ışıkları yakardı. Onun dışında hep karanlıktı."

"Sen yaksaydın," dedim aptal bir çabayla. Sanki geçmişe gitmem mümkünmüş gibi onun karanlığına bir ışık arıyordum.

"Yakamazdım çünkü bu yasaktı." Kahverengi gözlerinde ıslak bir buğu oluştu. "Karanlıktan korktuğumu bildikleri için ışık bana yasaktı," dediğinde onun kollarında sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Ne zaman duvardaki düğmeye dokunsam iki katı daha fazla canımı yaktılar." Ve bir süre sonra ışıkları yakmaya korkmuştu. Bir korku onu karanlık gibi başka bir korkunun kollarına itmişti.

"Nasıl kurtuldun?"

"Kurtulmadım." Gözlerinde her an taşmak üzere olan yaşları saklamak için başını eğdi. "Öldüm."

"Nasıl?"

"Kalbim durdu," dediğinde buz kestim.

"Carlos bir gün beni öylesine d v d  ki kalbim durmuŗ, bilincim kaybolmuŗtu.  ld  diye beni bir gecekonduya atmıŗlar. Gözlerimi araladıŗımda bir   pl   n içindeydim ve kırılmadık kemi im kalmamıŗtı. Hava yeni kararmaya baŗladıŗı için yerdeki kibrit kutusunu gördüm. Boŗ içki Őiŗelerinin hemen yanındaydı. Birazdan her yerin yine karanlığa g m lece ini biliyordum. Sürünerek kibrit kutusunu aldım.  l yordum hem de her anlamda ama benim tek d ŗ nd   m Şey küçük bir ıŗıktı. O kibrit kutusundaki son çöpe kadar dayandım ama sonra yine bilincimi kaybettim." Ve bütün bunları yaŗarken on yaŗındaydı. Sadece bir  ocukt  o harebenin içinde can  ekiŗirken.

Dans etmeye devam ederken derin bir nefes aldı ve beni bir kez daha kendi etrafımda çevirdi. "Duha beni bulmuŗ. Onunla hayatlarımızın keŗiŗti i yer o gecekonduydu," dedi içli bir sesle.

"O günden sonra onun peŗini hiç bırakmadım. Kovsa da gitmedim çünkü hatırladı ım tek Şey isimimdi ve kimsem yoktu. Yani ona muhta tım." Biz vardık ama biz onun zihninden kovulmuŗtuk. Elinde olmayan sebeplerden dolayı bizi unutmuŗtu.

"Duha ile karıŗmadı ımız pislik,  ekmedi imiz zorluk kalmadı ama o, hiç pes etmedi," dediğinde onunla gurur duyar gibiydi.

"Fazla zeki ve hırslı biriydi. Sürekli dünya sana bir Şeyler vermiyorsa sen almasını bileceksin derdi.  nce küçük iŗler ama daha sonra tehlikeli ve yasadıŗı iŗlere atıldık. Kazandı ımız parayı her defasında ikiye katlayacak iŗlerin içine giriyorduk. Kendine zengin bir imaj oluŗturdu ve insanları kârlı bir yatırıma ikna ederek dolandırdı. O paralarla daha b   k m ŗterilerin gözlerini boyayıp onların hayatına sızdı. Böylece en dipten baŗlayıp en tepeye tırmanmaya baŗladı." Şu anda bulunduğu son konumu d ŗ n rsek baŗarmıŗtı da. Duha bir Şekilde arzuladığı hayata ulaŗmıŗtı.

"Kendimde yaptığım tek de iŗiklik adımı de iŗtirmek oldu," dediğinde ona gülümsedim. "Kadem ismi de çok güzel. Sen benim hep Uğur'um olarak kalacaksın ama dilim alıŗtı ı için sana Kadem demeye devam edeceğim."

Bunu sorun etmiyormuŗ gibi bakıyordu. " kisi aynı anlama geliyor zaten, o yüzden hangisini istersen onu söyle."

Bir süre sustuktan sonra tekrar anlatmaya devam etti. "Beni ölesiye dövüp bir harabeye atan adamların tekrar gelmesinden korkuyordum. Bu yüzden Uğur isminden vazgeçtim ve Uğur anlamına gelen Kadem ismini aldım." Aslında adını değiştirdiğinde bile ismi değişmemişti çünkü ikisi de aynı anlamları taşıyordu.

Gülümsedi. "Belki inanmayacaksın ama seni bir menekşe kokusundan hatırladım,"

Sözlerini doğrulamak ister gibi başını salladı. "Hiçbir şey hatırlamıyordum ama Rengin, Duha'ya bir menekşe çiçeği hediye etmişti. Küstah bir tavırla benden saksıyı Duha'nın odasına çıkarmamı istemişti. Elimdeki saksıyla merdiveni çıkarken kokusunu merak ettim."

Sustu ve bir süre saçlarına baktı. "Tıpkı saçların gibi kokuyordu. Uzaktan hiç kokusu yoktu ama burnunu yakınına gömünce tarifi olmayan bir kokuyu soluyordun. Var ve yok gibi ya da hiçliğin ortasında varlığını iddia eder gibi," dediğinde fark ettiğim bir gerçekle hıçkırıklarla ağlamak istedim.

"Kadem," diye fısıldadım içim acırcasına. "Menekşeler kokmaz."

Şiddetle karşı çıkarak, "Hayır!" dedi. "Menekşelerin kokusu var, saçların gibi kokuyor."

Islak gözlerle, "Hayır, kokmuyorlar," dedim. Bugün yaşadıklarımın sonra menekşelerin kokmadığını anlamıştım. "Bizim menekşe çiçeğinden aldığımız kokunun adı aslında umuttu," dediğimde nihayet o da fark edince kaskatı kesildi. Hepimiz yanılmıştık menekşeler kokmazdı. Bizim menekşe çiçeklerinden aldığımız o kokunun sebebi umuttu. Hiç dönmeyecek birine olan umut.

Ben bir menekşe kokusunda annemi arıyordum.

Kadem beni.

Karun ise kim bilir kimi.

Menekşeler kokmazdı, koktuğunu iddia edenler aslında bir menekşe kokusunda özlediği birilerini arıyordu. Eğer etrafınızda birileri menekşelerin koktuğunu iddia ederse onlara inanın çünkü onlar sizin almadığınız bir kokunun hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Onlar özledikleri, kaybettikleri ve asla geri gelmeyeceğini düşündükleri insanları bir menekşe kokusunda arardı. Tıpkı bizim gibi. Menekşeler aslında en çok özlem kokardı ama bir kayıp yaşamayan kimse o kokuyu almazdı.

Yüzünü bana yaklaştırdı ve üzerime eğilerek burnunu saçlarımın tepesine gömdü. Aradığı kokuyu tekrar solumayı ister gibi saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çekti. Daha sonra, "Efil," dedi küskün bir sesle. Başını geriye çekip ağlamaklı bir ifadeyle, "Saçların artık menekşe kokmuyor," deyince gözyaşlarım birbiri ardına aktı. "Biliyorum."

Beni bulduğu için artık menekşe kokusunu almıyordu çünkü o, özlemini duyduğu kişiye kavuşmuştu.

"Keşke benim için de menekşeler artık kokmuyor olsa," dedim. Ben menekşelerde annemin kokusunu arıyordum.

Öyle ki birçok parfüm şirketine para yağdırıp benim için bir menekşe kokusu üretmelerini istemiştim. Küçük veya büyük birçok işletmenin bana gönderdiği her şişede menekşe kokusu almıştım. Benim için hepsi de menekşe kokmuştu, öyle olmasa bile hepsinde o kokuyu almıştım. Belki de bir şişenin içine su doldurup bana gönderdiler ama ben onun bile menekşe koktuğunu sandım. Çünkü aslında aradığım bir koku değildi, umuttu.

Ansızın, "Özür dilerim," deyince daldığım derin sulardan çıktım. "Yirmi beş yaşındaydın ve yirmi altı olduğunda Carlos senin için gelecekti. Seni korumak için Karun ile evlendirdim," dedi.

Onu bir türlü anlamak istemediğim için bana sitemliydi bakışları. "Bana kızılıyorsun ama planım işe yaradı. O kafesin içinde seni kurtaran ve senin için Carlos'u yakalayan Karun'du. Hepsini karısı olduğun için yani onunla evli olduğun için yaptı." Kabul etmek istemesem de haklıydı.

Perişan halime bakınca bakışlarını kaçırdı. "Karun'un seni kurtardığı gibi öldüreceğini bilseydim asla onu seçmezdim." Eskiden bunun için ona

kızardım ama artık kızmıyorum. Kadem sadece beni korumaya çalışmıştı, Karun'un yaptıkları onun suçu değildi.

Daha fazla üzülmelerini istemediğim için, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diyerek konuyu değiştirdim. "Benim için başka bir şey yaptın mı?"

Gözleri gözlerimde oyalanmaya başladığında onun kahveleri benim gözlerimin rengine karıştı. Gözlerime anlam veremediğim garip bir ifadeyle bakıyordu. Sorduğum soruyla bakışları doğruca gözlerimi bulmuştu. Hüzünlü bir iç çekişten sonra, "Hayır," dedi. "Senin için başka hiçbir şey yapmadım." Ona inanmamı güçleştiren bir şeyler vardı ama sorgulayacak durumda değildim.

Hikâyesi bitene kadar yağmurun altında dans etmiştik. İkimizde yorulunca kaldırım kenarına oturduk. Yağmur ise hâlâ durmaksızın yağıyordu. O da merak ettiği bir şeyi öğrenmek istediği için gözleriyle saçımdaki tokayı işaret etti. "Bu tokayı neden hiç çıkarmıyorsun?"

"Çirkin bir toka değil mi?" Komik olmasa da güldüm. "Onu takmak benim için takıntı olmuş, bu tokadan kurtulmayı çok isterdim." Ve tokayla birlikte birçok şeyden.

Ona tokenin hikâyesini anlatmadım ama yoldan geçen arabaları izlerken istemeden de olsa geçmişe çekildim. Geceyi kardeşimin yanında geçirirken başımı omzuna yasladım ve sessizlik içinde geçmişi yaşamaya başladım.

18 yıl önce.

Odanın bir köşesine sinmiş ruhumun çaresiz çırpınışlarını dinliyordum. Ellerimi üzerimdeki ilkokul üniformamın ceplerine koyuyor kendimi ısıtmaya çalışıyordum. Henüz ilkokula gidiyordum. Dışarıdan bakıldığında bu tür olaylar için çok küçüğüm ama Carlos denen adama göre her türlü olayın içine girecek kadar büyüktüm. Üç ay önceki o patlamaya sebep olarak böyle düşünmesine neden olmuşum. Odanın bir köşesinde öylece duruyordum. Ne kıpırdıyordum ne de bağırp yardım istiyordum. Arkadaşlarımı kaybedeli sadece üç ay olmuşken henüz kendimde değildim.

O olaydan sonra fazla sessizleşmiş ve içime kapanmıştım. Eskisi gibi değildim. Babamın beni ölümle tanıştırmasını bir türlü atlatamıyorum. Ne zaman ellerime baksam hep Uğur'un kız kardeşi Oya'nın cesedini görüyordum. Bir bebeği bile öldürdüm. Neden baba, neden? Bu soruyu kendime soruyorum ama ona soramıyorum. Bunu bana neden yaptı?

Babam eve düşen yıldırım gibiydi. Gerek ağır disipliniyle gerekse de katı kurallarıyla bizi sindiriyor, kölesi yapıyordu. Babam insanları koruyacak kadar iyi biriydi ama bu uğurda bizi gözden çıkaracak kadar da kötüydü.

Carlos'un adamları okul çıkışı apar topar bizi bir arabaya bindirdiği için gözlüğüm düşmüştü. Bu yüzden etrafımdaki her şeyi bulanık görüyordum. Patlamada ağır hasar alan gözlerim her şeyi bulanık görüyordu. Gazel'in hıçkırıklarını duyuyorum ama başımı çevirip onun olduğu tarafa bakmıyordum. Bunun için de beni suçlar diye ablama bakıp onu kızdırmak istemiyordum.

Kapıdan gelen seslerle derin bir nefes aldım. Oğlunun intikamını benden alacağını tahmin ettiğim için bu karşılaşmayı bekliyordum. Önce içeriye yedi adam girdi daha sonra onlar kenara çekildi ve biri daha girdi. Onunla ilk kez burada karşılaşıyordum. Onu ilk kez burada görüyor ve burada yüzleşiyordum.

Adamları saygıyla önünde eğilerek ona yol verince kim olduğunu anlamıştım. O Ermeni kökenli bir adamdı. Türk düşmanlığı yüzünden babamın savunduğu bir ülkeyi kana boğmak isteyen biriydi. O Carlos Marasliyan'dı. Bir İngiliz kadını ve Ermeni bir adamın ilk çocuğuydu. Babam ve arkadaşları sık sık ondan bahsettiği için onun hakkında çok şey duymuştum. O birçok şeydi ama bundan sonra benim için sadece tek bir şey olacaktı. Evet, o 13 Haziran'dı. Doğduğum günlerde bana gelen ölümdü. Bunu henüz bilmiyordum ama her 13 Haziran'da daha iyi anlayacaktım.

İçeri girince karşısında el kadar iki çocuk çocuk görmek onu iyice kızdırdığı için, "Hangisi?" dedi sert bir sesle. "Bunlardan hangisi patlamada sağ kalan çocuk?"

Adamları daha beni işaret etmeden, "Efil'di," dedi Gazel. "Ben orada değildim." Belki de ablam ilk bana burada ihanet etmişti ama ben, hiç

anlamamıştım.

Bana doğru yürürken, "Oğlumu benden alan bacak kadar bir çocuk mu?" dediğinde onu kızdıran da tam olarak buydu. Babamın bile yapamadığını benim, yani küçük bir çocuğun yapması.

Yaklaştıkça o beni daha iyi görürken benim görüşüm daha da kötü oluyordu. Yakından hiç göremediğim için gördüğüm tek şey iri vücudunun gölgesi ve belli belirsiz olan silüeti. "Asım'ın kuş kadar olan piçi nasıl David'i öldürebilir!" dediğinde o kadar kızgındı ki sinirini kimden çıkaracağını bilmiyordu.

Bir çocuğa fazla gelecek bir ruhsuzlukla, "Asım'ın bacak kadar piçi senin oğlunu öldürdü," dedim. Korkup ona yalvarmak yerine onu kışkırtmaya başladım çünkü beni öldürmesini istiyorum. Acım hâlâ çok tazeyken acımı dindirmesini istiyorum. Gözlerimi her kapattığımda şehit olan arkadaşlarımın yüzü ve kafamın içindeki 13 Haziran katliamından kurtulmak istiyorum.

Babam bana ölümün ne olduğunu öğretti ve ben artık Uğur'a gitmek istiyorum.

Ayağa kalktım. "Neden şaşıırıyorsun ki?" Bütün bunları başlatan o olduğu için canını yakmak istercesine, "Aksi olabilir miydi?" dedim. Yüzünü göremesem de başımı kaldırdım. "Kurdun çocuğu da kendisi gibi kurt olur!"

Ona babamın sözlerini hatırlattığımda yüz ifadesini göremedim ama yüzüme attığı tokadı çok iyi hissettim. Küçük bedenim yere savruldu ama ablam yanıma koşup beni kaldırmadı. Sinddiği köşede kendi hayatı için endişelenmekle meşguldü. Ona da kızamıyorum sonuçta o da daha on bir yaşında bir çocuktü.

Carlos'un, "Senin gibi soysuz piç benimle böyle konuşmaya cüret edemez!" diyen kızgın sesini duydum. Eğilip saçlarıma asılarak beni ayağa kaldırdı. Ensemdeki saçlarımı yolarcasına çektiği için başım arkaya doğru gerilmişti. Tokadın şiddetiyle burnumdan akan kan dudaklarıma süzülüyor, vurduğu yanağım cayır cayır yanıyordu.

Saçlarıma biraz daha asılarak üzerime eğildi. Şimdi ise bozuk gözlerim yüzünden onu hiç göremiyorum ama yoğun öfkesini iliklerime kadar hissediyorum. Bunu fazlasıyla hissettiriyordu. "Ölmek istiyorsun değil mi?" dediğinde neyin peşinde olduğumu anlamıştı. Saçlarına asılıp canını yaktığı sekiz yaşındaki bir çocuk ölmek istiyordu. Hangi çocuk sekiz yaşında başlardı ki ölümü arzulamaya?

"Çektiğin bu acının bitmesini istiyorsun ama hayır, sana kolay bir ölüm yok!" diye bağırdığında ağzından çıkan tükürükler yüzünden kirpiklerim titreşti.

Boynumu kırmak ister gibi saçlarımı arkaya doğru çekmeye devam etti. "Yaşayacaksın!" diyen sesi öç almak istiyordu. "Yaşayacak ve her gününü büyük bir azapla geçireceksin. Oğlumun öldüğü 13 Haziran'ı senin için bir cehenneme dönüştürürken sen yaşıyor olacaksın!" Beni yere fırlatınca kolumun üzerine, onun ayaklarının tam önüne düşmüştüm.

Sözlerini harfi harfine tutacağı aklıma bile gelmezdi.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda karnıma attığı tekmeyle yüzüstü yere yığıldım. İç organlarım birbirine geçmiş gibi acı çekerken tekrar saçlarıma asıldı ve kafamı kaldırdı. Vücudum boylu boyunca yerdeyken saçlarımı çekerek ona bakmam için beni zorladı. Sanki bakınca onu görebilecekmişim gibi. Oysa ki gözlüklerin yardımı olmadan göremiyordum ki. Gözlükleri çıkartınca etrafımdaki her şey sisin içindeki gölgelere dönüşüyordu. Gözlüğümün gözlerimde olmadığını anlamak istemiyordu. Tek yaptığı bana vurmak, yere fırlatıp tekmelemek ve saçlarıma asılıp ona bakmam için zorlamaktı.

Bütün bunları ablamın gözleri önünde yapıyordu.

"Buna iyi bak!" dediğinde yüksek çıkan sesiyle depoyu doldurdu. "Yirmi altıncı yaş gününde senin için tekrar geleceğim ama o güne kadar asla huzur bulmayacaksın. Bu toka artık seni, benim köpeğim yapacak. Bu toka artık senin tasman!" dediğinde tokayı bile doğru düzgün göremedim ama onu saçlarıma taktığını hissettim. Asıldığı saçlarımin arasına sertçe bir şey takıp beni yere fırlatmıştı.

Beni çok sert ittiği için alnım yere çarparken, "Bugünden itibaren peşinde hep bir suikastçı olacak. Suikastçıyı tetikleyecek şey saçındaki bu toka," diyen sesini duydum.

"Oğlumun öldüğü yaşı geldiğinde, yani yirmi altı olduğunda seni bizzat ben öldüreceğim! O zamana kadar ölümü hep ensende hissedeceksin. Tokayı taktığın sürece güvende olacaksın ama çıkardığın an suikastçı seni öldürecek. Aldığı emir böyle!" Bana verdiği hasarın acı dolu enkazıyla boğuşurken uğursuz sesini duymaya devam ediyordum.

"Şimdi istersen tokayı çıkartarak suikastçının ellerinde öl istersen de senin için gelmemi bekle!" Ya şimdi öl ya da oğlumun öldüğü yaşta öl diyordu. Bunun seçimini tamamen bana bırakmıştı.

Uzaklaşan adım seslerini duyduğumda, "Onları aldığınız yere geri bırakın!" dedi. Bu şimdilik onun sesinde duyduğum son şeydi. Yıllar sonra benim için geldiğinde bu sefer yüzünü daha iyi görebilecek ve sesini hiç unutmayacaktım.

Şimdiki Zaman.

Yağmurun altında tir tir titrerken usulca aktı gözyaşlarım. Bu hatırladıklarımı Kadem'e anlatmamıştım. Başım Kadem'in omzuna yaslıyken, "Biliyor musun, ihtiyacım olduğu anlarda ablam bana hiç yardım etmedi," diyerek iç çektim. "İzledi, yargıladı, kızdı ama hiç yardım etmedi." O gün de yardım etmemişti. Carlos canımı yakarken ablam sadece izlemişti.

O gün Carlos'un adamları bizi aldıkları yere bırakınca siyah kurdeleli tokayı sır olarak saklamaya karar vermiştik. O tokayı çıkarmama engel olan tek şey annemdi, annemin ne kadar üzüleceğiydi. Bu yüzden eve gidince okuldaki çocukların beni hırpaladığıyla ilgili küçük bir yalan söylemiştim. Ben o tokayı hep taktım. Canım yandıkça saçımdaki yerini korumak için çok direndim. Ben direndikçe birileri beni hırpalıyor, canımı yakıyor, kaldıramayacağım acılar yaşatıp tokayı çıkarmam için zorluyordu. Şu anda bile çıkarmak istiyor ama buna direniyordum.

O kadar çok yoruldum ki artık nefes almak bile canımı yakıyordu.

Soğuk hava yüzünden Kadem'de artık titremelerini gizleyemezken, "Gidelim mi?" dedi.

"Telefonunu verir misin?" dedim. "Benimkinin şarjı yok."

Kadem telefonu uzatınca onu aldım. Tam babamı arayacaktım ki yolun karşısında duran arabayı gördüm. Bu Duha'nın arabasıydı. Korumaları olmadan tek başına buraya gelmişti. Arabadan inip yolu kontrol ederek karşıdan karşıya geçti. Yağmurdan ıslanmaktan nefret edencesine şemsiyesini kafasının üstünde tutarken karşımıza dikildi.

Sırılsıklam bir hâlde titrediğimizi görünce derin bir nefes aldı. "Eve gidelim hadi," dedi babacan bir sesle. Sanki yaramaz çocuklarını sokaklardan toplamaya gelmişti.

Kadem ile ikimiz yan yana otururken başımızı kaldırıp tepemizde dikilen adama baktık. Kadem, "Efil olmadan hiçbir yere gitmem," dedi.

Duha'nın siyahları beni bulunca içi kıyılmış gibi nefesini koyuverdi. Perişan halime bakmak bile canını yakmış gibi şemsiyeyi benim kafamın üstünde tutmaya başladı. Artık ıslanmayı sorun etmiyordu. "Nasıl olduğunu sormayacağım çünkü nasıl olduğunu görüyorum," dediğinde belki de ilk kez ne söyleyeceğini, birini nasıl teselli edeceğini bilmiyor gibiydi.

"Ama geçecek." Buna inanmamı ister gibi güven verici bir sesle, "Geçmesi için sana yardım edeceğim," dedi.

"Geçmeyecek," diye mırıldandım. Islak gözlerimi açık tutmak için birkaç kez kırpıştırdım. "Benden sıkılmış," diye mırıldandım.

Hiç hayat enerjim kalmamış gibi ölü bakışlarımı ona diktim. "Beni okuyup bitirmiş, tekrar okumasına gerek yokmuş." Gülümsemek için kendimi zorladım. "Sorun değil, anlayabiliyorum." Anlayamıyorum. Artık anlamak da istemiyorum.

"Sana öyle mi dedi?" Kısık bir sesle küfrederek kaşlarını çatı. "O piçin ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama bugünden sonra onun ecdadını sikeceğim!" Kararlı gözlerle bana baktı. "Senin için kapımda köpek olacak ama yüzünü dâhi ona göstermeyeceğim!" Bir abi sıcaklığıyla beni sahipleniyordu. Bu onun daha önce yaptığı bir şey değildi.

Gözlerime bir kez daha yaşlar akın edince ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce yalvarırcasına, "Böyle yapma," dediğinde sesindeki çaresizliği hissettim. "Kızım bak ağır üzüntüye gelemiyorum, kalbim var benim." O beni ağlarken çok görmüştü ama böylesini değil.

Karşımda bir ayağının üzerine diz çöküp şemsiyeyi açık bir şekilde yere bıraktı. Benimle ıslanırken uzanıp dizlerimin üzerindeki elimi tuttu. "Eğer sana iyi gelecekse hemen şimdi gidip onun suratını dağıtabilirim."

Islak gözlerle ona bakarken, "Biliyor musun," diye mırıldandım "Ben, Karun bana, *"Kimseler seni sevmeyi mi? Bu yüzden mi bendeki bu ısrarın?"* dediğinde bile hiç ağlamadım ama bir taşa takılıp düşünce çok ağladım."

Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başlayıp, "Duha, canım çok acıyor," dedim. "Bir şey yap durdu bunu, çok acıyor." Bir saniye bile beklemeden beni kollarına çekti ve başımı göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. "Geçecek," dediğinde onun sesi de kulağa boğuk geliyordu. "Geçecek güzelim, geçecek."

Saçlarımı okşarken, "Unutmana yardım edeceğim," dedi yemin eder gibi. Saçlarımın tepesine dudaklarını bastırıp, "Sana söz veriyorum bundan sonra ben yaşadıkça kimse canını yakamayacak!" dedi. Ona bu sözleri söyleten belki de yaşadığı suçluluk duygusuydu çünkü beni Karun ile evlendiren oydu.

Ayağa kalkıp dikkatli bir şekilde kolumdan tutarak beni de kaldırdı. "Yarına ikinizde hasta olacaksınız hadi eve gidelim," dediğinde gözyaşlarımdan kaçır gibiydi.

Kadem'de ayağa kalkınca onlara başımı salladım. Elimdeki telefonun çaldığını gördüm. Babam, Kadem'i arıyordu. Benden önce davranmıştı

Çünkü bende onu aramayı düşünmüştüm. "Siz ikiniz arabada beni bekleyin," dedim. "Babama iyi olduğumu söyleyip bende hemen geliyorum." Elimde tuttuğum telefonu gösterdim. "Babam çok merak etmiştir."

Kadem yolun karşısındaki arabayı işaret etti. "Arabada konuşabilirsin."

Onu rahatlatmak için, "Babamı tanımıyormuş gibi konuşma," dedim. "şimdi çok kızgındır bağırınca sesi dışarıdan duyulur." Anlayış ister gibi ikisine baktım. "Onunla konuşmak için küçük bir alana ihtiyaım var."

Duha bu hâlde şuursuzca koşup onlardan kamayacağımı düşündüğü için bana istediğim alanı vermeye ikna oldu. Fakat Kadem yanımdan bir saniye bile ayrılmayı istemiyormuş gibi bakıyordu. Neden korktuğunu anlayamıyorum.

Soğuktan donmak üzere olduğum için titreyerek, "Ka-Kadem lütfen," dediğimde titreyişim onun direncini kırdı. İsteksiz bir şekilde başını sallamasının tek sebebi bir an önce babamla konuşup sıcak arabaya binmemdi.

İkisi yolu kontrol ederek yolun karşısına geçti. Duha kapıyı açıp içeri girerken Kadem arabanın yanında durup bana baktı. Bana bir şey olmasından endişe ettiği için arabaya binmek yerine orada ıslanıyordu. Bir elinde ayakkabıları diğer elinde ceketini tutarak beni izliyordu. Bizi birbirimizden ayıran tek şey aramızdaki yoldu.

Derin bir nefes alarak babamın telefonunu açtım. Benden bir haber alma umuduyla, "Uğur, onu buldun mu?" diyen endişeli sesini duydum. "Ben iyiyim baba," dedim ruhsuzca.

"Efil?" Sesimi duyunca rahat bir nefes aldı. İyi olduğuma sevindi ama bu seferde, "Neredesin?" diyen telaşı başladı. "Efil, bana nerede olduğunu söyle?"

Ona yerimi söylemek yerine, "Baba," dedim içli bir sesle. "Sadece Kalender soyadından değil, senin soyadından da kurtulacağım." Bunları onun yüzüne söyleyemezdim ama onu görmeyince konuşmak daha kolaydı. "Bunun için

nereye başvurmam gerekirse yapacağım. Seninle hiçbir bağım kalmasın diye soyadımdan da kurtulacağım."

Ansızın söylediğim şeylerle onu korkutmuş olmalıyım ki, "Bu da ne demek oluyor?" dediğinde belki de ilk kez babamın sesindeki saf korkuyu hissettim. "Efil, ne yapmaya çalışıyorsun? Yerini söyle kızım, nerede olduğunu söyle gelip seni alayım."

"Baba ben artık senin kızın olmak istemiyorum," dedim kırılgan bir sesle. "Mümkün olsa tüm kanımı akıtır, damarlarımda dolaşan kanından bile kurtulurdum." Başımı sallayarak sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Baba sen nasıl o mahkemeye çıkabildin? Nasıl benim kızım bir deli, bir akıl hastası diyebildin?" diye fısıldadım. "Senin kızın olmak da öldürüyor. Söyle baba, senin kızın olmak neden bu kadar zor?"

"Efil, korkutma beni! Neredesin babam, yerini söyle bana. Efil'im yerini söyle neredesin?" dediğinde âdeta bana yalvarıyordu ama yakarışı verdiği zarardan daha fazla etkilemiyordu beni.

Derin bir nefes alıp, "Bilmen gereken bir şey var," dedim.

"Tamam!" dedi hızlıca. "Tamam, geleyim yanına konuşalım. Bilmem gereken her şeyi anlattırır." Yerimi söylemem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Hayır, bir daha asla beni görmeyecek çünkü onun yüzünü dâhi görmek istemiyorum.

Tüm dengelerim altüst olduğu için bu gece hiçbir şey yarım kalsın istemiyorum. Açık kalan tüm defterleri bir bir kapatmak istiyordum. "Gazel'in neden evden kaçtığını hiç düşündün mü? Ben çok düşündüm ama birkaç saat öncesine kadar cevabı hiç bulamamıştım." Ablamın benim yüzümden evden ayrıldığını hiç anlayamadım.

Ablamdan bahsedince bir süre sessizleşti fakat daha sonra, "İyi değilsin," dedi. "Yanına geldiğimde bunları konuşuruz."

"Baba cevap ver," diye ısrar ettim. "Ablamın neden evden kaçtığını biliyor musun?"

"Annen öldüğü için gitti!" diye bağırdı paniklemiş bir sesle. "Şimdi bana yerini söyle!" Hayır, annem öldüğü için gitmemişti veya annemin ölümünden beni suçladığı için değil, benim suçumun cezasını çektiği için kaçıp gitmişti.

Ben en çok Gazel'in canını yakmıştım, Gazel'de benim canımı.

Biz iki düşman kardeş en çok birbirimizin canını yaktık.

"Peki, annem nasıl öldü?" Artık bundan daha fazla kaçamazdım çünkü artık babamı kaybetmekten korkmuyorum. Aksine babam beni kaybetsin istiyorum. Ölmesini değil, onun için ölü olmayı istiyorum.

Ne yapmaya çalıştığımı sorgularken, "Zaten biliyorsun sende oradaydın," diyen endişe verici sesini duydum. Her konuşmanın sonunda yaptığı gibi, "Artık bana yerini söyle?" dedi sabırsızca.

"Ben oradaydım ama sen değil," dedim ruhsuzca. "Ben katilin kim olduğunu biliyorum ama sen bilmiyorsun."

Bir an bile tereddüt etmeden, "Gazel'di," deyince ablamın vebali bir kez daha omuzlarıma yüklendi ve ben, bir kez daha belimi doğrultamadım.

O depoda Gazel ve benim elimde bir silah vardı. Annem ikimizin karşısında duruyordu. Gazel yapamadı, basamadı tetiğe ama ben yaptım. Ablamın elindeki silah patlamazken benim elimdeki silah patlamıştı. Carlos bu bilgiyi babamın kulağına uçurmuştu ama hangi kızının tetiğe bastığını babama söylememişti. Babam iki kızından birinin annesinin katili olduğunu hep bildi ama katilin hangimiz olduğunu hiç bilmedi. Bunu bize çok sordu ama ikimizde ona hiç cevap vermedik. Sadece ben değil, Gazel'de ona katilin kim olduğunu söylememişti. Hâlâ söylemiyordu.

Ben annemden sonra babamı da kaybetmek istemediğim için susmuştum. Gazel'in neden sustuğunu da hiç anlamadım. Annem ve babamı hep benden kıskandığı için tüm çocukluğu beni onların gözünde düşürmekle geçmişti. Eline iyi bir fırsat geçtiğinde ise beni şaşırtarak bunu hiç kullanmadı.

Gazel sustu ve *"Efil yaptı,"* demedi ama babam hep Gazel yapmış gibi davrandı.

Babamın gözünde ben fazla masum ve merhametliydim ama onun için Gazel öyle değildi. Babam için Gazel kıskanç ve kin dolu bir çocuktı. İki kızından biri karısının katiliyse bu ben olamazdım. Onun Efil'i böyle bir şey yapmaz, annesine kıyamazdı. Ben onun kahve Saka'sıydım, yani iyi ve fedakâr olandım. Ama Gazel öyle miydi? Gazel siyah Saka'ydı, kötü ve kalbi kin dolu olandı. Bu yüzden babam için katilin kim olduğu ortadaydı, katil ablamdı.

Annemin daha toprağı bile kurumadan Gazel'i dışladı. Hor gördü, yüzüne bile bakmadı. O bir haftada ablamı öylesine dışladı ki Gazel evdeki bir hayalet gibiydi. Hiçbir evlat babasının gözünde bu denli hızlı düşemezdi. Babamın cennetinden kovduğu kara meleğiydi. Daha fazla dayanamadı ve bir gece Kıtırmir'i de alıp kayıplara karışmıştı. Giderken benden aldığı tek şey köpeğimdi. Giderken bile babama gerçekleri söylememişti. Babam gerçekleri öğrenseydi ona yaptığı şeyleri bana da yapardı.

Gazel bunu istemiyormuş gibi babama hiçbir şey söylememişti. Sanki babamı bana bırakmış, bunun karşılığında da köpeğimi alıp gitmişti.

Aslında ablamın bana yaptıklarını bile hak ediyordum.

Belki de Gazel iyi bir çocuk olabilirdi, belki de onu kötü yapan bizlerdik.

Bunu itiraf etmek için çok geç kalmıştım ama şimdi yapmazsam bir daha asla yapamayacağımı da biliyorum. Acıyı doruklarda yaşarken yeni bir acıya yer açıp gerçeği ona söylemeliyim. Söylemeliyim çünkü aynı anda tüm acılarla yüzleşirsem geriye canımı yakacak hiçbir şey kalmazdı. Bu yüzden, "Bendim," dedim.

Burnumun direği sızlarken başladığım işi bitirmek için cesaretimi topladım. "Bendim baba," dediğimde bir köşeye sinip hıçkırıklarla ağlamak istiyordum. "Gazel değildi, annemin katili başından beri bendim."

Annemi öldüren bendim.

"Bendim," dedim bir kez daha. "O tetiğe basan bendim," dediğimde onu göremiyorum ama yaşlı bir çınarı nasıl yıktığımı iyi biliyorum. Babamı hep sırtımı yasladığım bir dağa benzetirdim ve şimdi o dağı yıkmıştım.

O duyduklarının altında ezilirken, "Baba zamanı geldi," dedim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "O sorunun zamanı geldi."

Bulutlu, karanlık gökyüzünde bir tane yıldız ararken, "Artık o soruyu sorabilirim baba," dediğimde önce yutkunan daha sonra da ağlayan sesini duydum. "Efil neler oluyor?" dedi korku dolu bir sesle. "İyi değilsin, nerede olduğunu söyle artık!"

"Baba," diye mırıldandım. "Sen iyi olmamıza hiç izin vermedin ki."

"Senin için yaptım! Şimdi anlamıyorsun ama sakinleşince boşanmakla en doğrusunu yaptığını anlayacaksın!" Boşanan ben değildim ki onlar beni boşamıştı.

"Onu sevmiştim." Sol gözümde süzülen yaşla başımı salladım. "Seni sevdiğim gibi onu da sevmiştim ama tıpkı senin gibi o da sadece acı vermeyi biliyor."

"Şimdi sana o soruyu soracağım ve o soruyla birlikte aramızdaki her şey bitecek. Ben ve büyükbabam hayatımıza devam edeceğiz ama sen ve kuralların hayatımızın bir parçası olmayacak. Adana'ya geri dön çünkü seni bir daha görmek istemiyorum. Gazel'e yaptığın gibi beni de öldü bil ve uzak dur benden," dediğimde acı dolu yutkunuşunu duydum ama artık o bile umurumda değildi. Büyükbabam ve Kadem dışında artık kimse umurumda değildi.

Ben bir şekilde bunun da üstesinden geleceğim ama bunu yaparken babam ve Karun benden uzak durmalıydı. Şimdi ona o soruyu soracağım çünkü onunla da aramda tamamlanmamış hiçbir şey kalsın istemiyorum. 13 Haziran'dan sonra hep beklediği ve benim asla sormadığım o soruyu daha fazla ertelemeyeceğim. Bu soruyu yıllarca bekletmemin bir sebebi vardı ama artık onlara bu sebebi vermek istemiyorum.

Bana telefonda, "*Öl ve öldür, Efil,*" dediği için o gün tek bir patlamayla tüm arkadaşlarımı katletmişim. Parçalanmış cesetlerini kanayan gözlerle izlemiş, kopmuş uzuvları arasında yürümüşüm. Babam beni yönlendirip o patlamaya sebep olmuştu.

Beni ölümle tanıştırap bir katile çevirmişti ama ben ona bir kez bile, "*Neden baba?*" diye sormamışım. Bunu sormamı hep beklemiş ama hiç sormamışım. Sessizliğim ona verdiğim cezalardan biriydi.

Bir gün dayanamayıp çocuk bedenimi karşısına almış ve "*Neden baba, diye sormayacak mısın?*" demişti.

O an uzun uzun gözlerine bakıp, "*Sadece ölürken,*" demişim. "*Belki de ölmeden hemen önce.*"

"*Neden ölmeden hemen önce?*"

"*Çünkü sen bana ölümü öğrettin. Ne kadar iyi öğrendiğimi sana da göstermek istiyorum. Baba ben artık ölümü biliyorum...*"

Aynı konuşmanın onun da zihninde canlandığına emin olarak, "*Neden baba?*" diye fısıldadım. "*Bunu bana neden yaptın?*" dediğimde babamın yüksek sesle ağladığını duydum. Tek bir soru babamı hüngür hüngür ağlatmıştı. Sanki öleceğim diye korkmuştu çünkü çocukken ona, "*Belki ölmeden hemen önce sorarım,*" demişim.

Onlara rağmen intiharı düşünmüyorum. Ağlayışı ondan çok beni kahrettiği için, "*Baba lütfen git,*" diyerek ona yalvardım. "*Çok canımı yaktın çık artık hayatımdan. Adana'ya tek başına dön. Eğer birileri kızın neden seninle gelmedi diye sorarsa, kovdu beni çünkü o-*" Gözyaşlarım akarken acı acı güldüm. "*Bir deliydi dersin...*"

Derin bir nefes alıp, "*Baba,*" dedim son bir kez. "*Ben seni affetmiyorum, Allah'ta affetmesin,*" dedikten sonra telefonu tam kapatacaktım ki Kadem'in yüksek bir sesle, "*Efil hadi!*" diyen sesini duydum.

Arabanın yanında sabırsızca beni bekleyen çocuğa bakıp, "*Geliyorum,*" diye bağırdım. Telefonu kapatmayı unutup Kadem'in yanına gitmek için bir

adım atmıştım ki, Kadem'in gözleri göğsümde bir yere odaklandı. Gözleri irileşti, yüzü bembeyaz oldu. Âdeta haykırarak, "Efil eğil!" dediğinde Duha'nın arabadan fırladığını gördüm.

Neler oluyor?

Anlamak için başımı eğince kalbimin üzerinde hareket eden kırmızı noktayı gördüm. Bir silahın lazer ışığı göğsümün üzerindeydi. Hemen başımı çevirip yere bakınca siyah kurdeleli tokenin ayaklarımın önünde durduğunu gördüm. Toka saçlarımda düşmüştü. Peki, ne zamandır oradaydı? Belki de eğilip onu almaya vaktim kalmamıştı.

Başımı kaldırıp bana doğru koşan çocuğa son kez baktım. "Ka-Kadem," diye fısıldadım. Sol gözümünden bir damla yaş süzülürken, "Özür dilerim," dediğimde göğsüme saplanan bir kurşunla Kadem, "Efil!" diye haykırdı bana doğru koşarken. Canım o kadar çok yandı ki birkaç adım geriye sendeledim. İşte bu yüzden ondan özür diledim, görmek zorunda kaldıkları için.

Önce dizlerimin üzerine düştüm sonra da başım yere çarptı. Telefonda babamın, "Efil!" diyen haykırışından daha gür ve yakıcı bir ses duyduysam o da birinin, "Bige!!" deyişiydi. İki farklı adam sahip olduğum isimleri aynı anda söylemişti. Onlar benim bir zamanlar canımdan çok sevdiğim katillerimin sesiydi.

Tıpkı annem gibi bende katilimi çok sevdim...

Yanılmamıştım annemin kaderi kızının çeyizi olmuştu.

Katillerimden birinin benden duyduğu son şey, "Ben affetmiyorum baba, Allah'ta affetmesin," olmuştu.

Diğerinin duyduğu son şey ise, "Saka'nın da kalbi artık üşüyor," olmuştu.

Bilincim çok hızlı kapandığı için acıyı uzun uzun hissedecek zamanım olmadı. Dudaklarımda sızan kanla gözlerim kapanmıştı. Eğer kendimi yukarıda izleme şansım olsaydı muhtemelen göreceğim tek şey sokak lambasının altında yatan bir kadın olurdu. Uzun bir elbisenin içinde güzel

görünen ama göğsünde sızan kanlar güzelliğini gölgeleyen bir kadın olurdu. Belki de görecekim şey yağmurun altında ıslanan bir kadın cesedi olurdu. Avucunda babasının sesini taşıyan bir telefon ve ayak ucunda siyah bir kurdele olan bir kadın. Onun resmini çizmek isterdim ama bordo bir elbiseyle değil, eflatun bir elbiseyle.

Onun resmini çizip resmin bir köşesine de, ***"Saka kuşu son gözyaşını döktüğünde şarkı söylemeyi bırakır,"*** yazmak isterdim.

Belki böylece insanlar saka kuşunu acıyla beslemeyi bırakırdı.

Bırakırdı, değil mi?

Ve bir bölümü daha arkamızda bıraktık. Bu bölüm le aynı zamanda sezo n finali yaptık çünkü bu yıl benim için çok yorucu olduğu için biraz dinlenmek istiyorum. Kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var. En önemlisi çocuklarımın anneleriyle biraz zaman geçirmeye ihtiyacı var.

Şimdi gelelim okuduğumuz bu bölüme. Karun'un bu çıkışını bekliyor muydunuz?

Bige'ye karşı neden bu kadar ileri gitmiş olabilir? Bige'ye söyledikleri can yakıcıydı peki, bunu ona yaptıran sebep ne olabilir?

Konuşma boyunca Bige'nin hiç ağlamadığını eminim fark etmişsinizdir. Olur olmadık zamanlarda yere oturup ağlayan bir kadın ama canı gerçek anlamda yanınca gözyaşlarını tutuyor.

Bige'yi bulan kişinin Kadem olmasına ne demeli? Bige'nin ne zaman ona ihtiyacı olsa bir şekilde onun yanında oluyor.

Peki, Kadem ve Bige'nin kaldırırmda uzanıp şarkı söylemesini veya ayağa kalkıp dans etmelerini bekliyor muydunuz? Acısa da öldürmez der gibi.

Duha onları almaya geldiğinde o bile gördükleri karşısında çok kötü oldu. Duha'dan böyle bir şefkat bekliyor muydunuz?

Ve son olarak Bige'nin göğsünü delen kurşun. Sanki başına gelenleri hissetmiş gibi Kadem'in hikâyesini dinledi, öpücüğünü eşitledi ve babasına söylemesi gereken her şeyi söyledi.

Sanki veda eder gibiydi veya bunu hissetmiş gibiydi. Belki de hisseden Kadem'di çünkü onun yanında ayrılırken bile fazla endişeliydi. Toka saçlarında çıkınca Bige'nin gerçekten vurulacağını bekliyor muydunuz?

Sizce Bige'ye ne olacak dersiniz?

Karun'da oradaydı ve Bige vurulduğunda o da her şeyi gördü. Karun için bundan sonra neler olur dersiniz?

Evet, şöyle bir bakıldığında Karun gerçekten acımasız şeyler yaptı ama bunları yapmak için iyi bir sebebi vardı. Zamanı gelince hep birlikte öğreneceğiz.

Zaten Bige'nin vurulduğunu görmek bile onun için cezaların en büyüğü gibi bir şey. Karun'un anlatımında okuyacağımız bölümler gelince onu daha iyi anlayacağımıza eminim.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Duyuru

Herkese selamlar.

Bildiğiniz üzere SVS'yi sezon finali yaptım ve sebep olarak biraz dinlenmek istediğimi söylemişim. O günden sonra tekrar bölümün ne zaman geleceğini ve bu aranın ne kadar süreceğini soranlar çoğunlukta. Açıkçası bu aranın ne kadar süreceğini şu an bende kestiremiyorum çünkü bu aslında zorunluluktan aldığım bir karardı.

Evet ev, çocuklar ve kitaplar beni çok meşgul ediyordu ama bir şekilde hepsini idare ediyor, belli bir program üzerinde ilerliyordum. Fakat şu son altı ayda sağlığımda ciddi değişimler olmaya başladı. Ara ara nükseden ağrıların sebebini hayatımdaki yoğun tempodan kaynaklandığını düşünmüştüm.

Özellikle bel ağrısını günlük koşuşturmalara yormuştum. Bu altı ayda aynı şikayetlerle birkaç kez doktora da gitmişim ama serum verip, ilaç yazarak beni eve gönderiyorlardı. Durum böyle olunca da insan ciddi bir şeyi olmadığını düşünüyor.

Ama bir şeyler vardı, bunu biliyordum çünkü her geçen gün artan ağrılar ve düşen enerjim bana bunun sinyallerini veriyordu.

Geçen yıl ki imza günlerimi hatırlıyorum da her imzada ayağa kalkıp herkesle sarılıyor, fotoğraf çekiyor ve tekrar sandalyeme oturuyordum. O günlerdeki imzalarda belki de defalarca kez ayağa kalkıyor ve tekrar oturuyordum. Hiçbir ağrı sızı da olmuyordu. Bu yıl ki imzalarım ise hep sandalyeye bağlı geçti çünkü üst üste birkaç kez ayağa kalkıp tekrar oturmak bile canımı yakıyordu. Buna rağmen birileri sarılalım mı dediğinde onu geri çeviremiyor ve canım yansa da ayağa kalkıyordum. Belki de onları üzmemek istemediğim için ben ayağa kalkmadan sarılsak olmaz mı, diyemiyordum.

Aklımda SVS için sezon finali falan yoktu ama bir nevi buna mecbur kaldım çünkü son attığım bölüme başlamadan önce test sonuçlarım çıktı. MR sonuçlarında bir tümör tespit ettiler. Emin olmak için o gün birçok test yaptırdım ama değişen bir şey olmadı. Omurgamın içinde, üstelik sinirlerin merkezinde bir tümör var. Tümör sinirlere baskı uyguladıkça tüm o ağrılar meydana geliyormuş. Özellikle sol kolumdaki o ağırlı uyuşma, adım attıkça sızlayan sol bacağım ve boynumda başlayan titremenin sebebi o tümörmüş. Sol tarafımdaki sinirlere baskı uyguladığı için acıyı en çok sol tarafımda hissediyorum.

Farklı hastanelere de gittim ve farklı doktorların da görüşlerini aldım. Hatta bu duyuru yapmadan önce de sabahdan şu saate kadar hastanedeydim. Hepsi de aynı şeyi söylüyor, zamandan kazanmalı ve ameliyatı mümkün olduğunca geciktirmeli. Bugünkü doktoruma ne için zamandan kazanmak diye sorduğumda bir an bana baktı ve yaşayacağın günlerden dedi. Omurga ameliyatları çok riskli olduğu için doktor ölüm ve felç kalma riski var dedi. Görüştüğüm tüm doktorlar bu iki ihtimalin yüksekliğinden bahsetti.

Zamandan kazanmak dedikleri şey de aslında hâlâ yürüyorken yürü çünkü ilerleyen zamanlarda bunu yapamama ihtimalin var. Ve hâlâ yaşıyorken yaşa çünkü ameliyattan sonra bunun olmama ihtimali de var demek istiyorlarmış. Kısacası bana ameliyattan sonra şu anda sahip olduğun iki şeyden birini kaybetme ihtimalin yüksek diyorlar. Bu yüzden tüm bu ağrıları çekmeli ve mümkün olduğunca çok ameliyatı geciktirmeliyim.

Tümör konusunda tek şansım iyi huylu olması, hepsi bu. Şükürler olsun ki kötü huylu değil de bana sunulan süreyi yarıya indirmiyor. Eğer omurgamda olmasaydı belki de ondan kolayca kurtulacağım bir ameliyat olurdu ama olmaması gereken bir yerde. Onu küçültemiyorlar veya büyümesine engel olamıyorlar. Tek yaptıkları şey ilaç tedavisine başlayarak bana verdiği acıyı biraz azaltmak. Üç günde yaptırmam gereken iğneler, her on günde olan doktor kontrolü ve altı ayda bir tekrar MR çektirip tümörün büyüme hızını test etmek falan artık hayatımın bir parçası olacak.

Bazen ağrılar katlanılmaz bir boyuta ulaşıyor, özellikle yürürken veya eğilirken ama duyduklarımdan sonra artık bende zamandan kazanmak istiyorum. Ameliyat olup riske girmek yerine zamandan kazanmaya karar

verdim çünkü çocuklarım henüz çok küçük. Zaten doktorlarda şu an için ameliyatı tavsiye etmiyor.

Bütün bunları yazmamın sebebi son zamanlarda bölümler gecikiyor diye sık sık aldığım şikâyetler ve neden sezon finali yapmak zorunda olduğumu daha detaylı anlatmaktı. Şu son yılı saymazsak bölümleri hep düzenli attığımı biliyorsunuz ama bu yıl bölümler gecikiyordu. Gün içinde çok fazla şeyle meşgul olmamın yanı sıra nükseden ağrılar da yazmamı geciktiriyordu. Sadece ben o ağrıların nedenini bilmiyordum. Öğrendiğimde ise sezon finali kararı almak zorunda kaldım.

Biraz dinlenmek ama en önemlisi yapabiliyorken çocuklarla zaman geçirmek için sezon finali yaptım ve yazmaya ara verdim.

Bu yüzden bu aranın ne kadar süreceği hakkında size bir şey söyleyemem. Kendimi daha iyi hissettiğim bir zamanda geri döneceğimi biliyorum ama şu an için mümkün değil. Çünkü tümörün varlığını öğreneli henüz çok olmadı. Buna ek olarak doktorların bana sundukları iki ihtimalin etkisi de var tabii. Psikolojik olarak hiç iyi değilim. Buna alışıp kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım var. Kafamdaki tüm bu olumsuz düşüncelerden kurtulmadan ne yazabilirim ne de eskisi gibi devam edebilirim. Şu an için ihtiyacım olan tek şey zaman.

Söyleyeceklerim şimdilik bu kadar. Çok seviliyorsunuz.

(37) Nefesim Gidiyor

Bölüm şarkısı; Ağlıyorsam yaşıyorum(Gülden Karaböcek)

Kimse bilmez (Mehmet Güreli)

Beni kendinden kurtar (Perdenin Ardındakiler)

Benim hikayem (Nahide Babashlı)

İnsan insan (Fazıl Say, Serenad Bağcan)

Gitti canımın cananı (Cengiz Özkan)

Okuduğunuz bölüme oy verip yorum yapmayı unutmayın lütfen.

Bige

"Öyle bir yok olmak istiyorum ki, bir mezarım bile olmasın. Sevdiğim herkes canımı öyle bir yaktı ki, onlara beni anacakları bir mezar bile bırakmak istemiyorum."

Derler ki ölüm anında tüm hayatın gözlerinin önünde bir film şeridi gibi geçermiş. Bana öyle olmadı. Bir sokak lambasının altında kanlar içinde yatarken o an gözlerimin önünde tek bir sahne vardı. Yıllardır kaçtığım, yüzleşmekten korktuğum o anı, her gece kabuslarımı süsleyen bir karabasandı. Yaşam ve ölüm arasında sıkıştığım o kısacık zaman diliminde zihnim yıllar öncesine döndü. Annemin öldüğü o geceye döndüm. Belki de ölürken bile tek pişmanlığım o gece yaptıklarım olacaktı. Kabuslarımı süsleyen o gecenin kötü anıları ölürken bile peşimi bırakmamıştı.

Üzerimde babam ve eski kocamın ihanetini taşıırken ve göğsümü delen bir kurşun varken zihnim bana son bir acı daha yaşatmıştı. Bu çektiklerin sana yetmez dercesine beni geçmişe sürüklemişti. Sanki bununla yüzleşmedikçe bana huzurlu bir ölüm yoktu. O günlerde henüz on üç yaşındaydım ve yine bir doğum günümdü, yani 13 Haziran'dı.

Her doğum günüm bir diğerinden daha kötü geçerci çünkü Carlos, beni doğduğum güne pişman ediyordu. Keşke hiç doğmasaydım diyecek kadar doğduğum günden nefret ediyordum. Fakat on üçüncü doğum günüm

benim için hepsinden daha kötüydü. Böylesine bir acıyı sekizinci doğum günümde bir patlamayla arkadaşlarımı kaybettiğimde yaşamıştım.

On üçüncü yaş günüm güzel gözlü bir kadının kahvelerinde ölmek gibiydi. Annemin gözlerinde...

Tıpkı saçlarıma siyah kurdele takıldığında olduğu gibi o günde kaçırılmıştık. Bu sefer sadece ben ve Gazel değil, annemi de kaçırmışlardı. Ben on üç, Gazel ise henüz on altısındaydı. Carlos'un adamları evimize baskın yapıp bizi kaçırdığında ne yazık ki Albay babam yine yanımızda değildi. Başımıza Carlos belasını açan oydu ama o, hep cephede olduğu için Carlos belasıyla biz Saka çocukları ve zavallı annem uğraşıyordu.

Önce vatan sonra biz olmalıydık ama babam için biz ikinci sırada bile gelmiyorduk. Onun için varsa yoksa işiydi bu yüzden bize hep geç geliyordu. Bizi bir depoya kapatmışlardı. Adamları Carlos'un son talimatlarını bekliyorlardı. Annem bizi avutmak için, "Korkmayın," diyordu titrek bir sesle. "Korkmayın babanız bizim için gelecek." Oysaki en çok korkan oydu.

"Gelmeyecek," dedik Gazel ile aynı anda. Asla zamanında gelmezdi. Aslında gelmezdi değil, gelemezdi. Bu tür olaylarda Carlos babam bizi bulmasın diye onun önüne hep engeller çıkartıyordu. Babam bize gelecekti ama hep olduğu gibi yine çoğu şeye geç kalacaktı.

Annem korkudan titreyen Gazel'i kollarının arasına çekip, "Her şey güzel olacak," diye fısıldadı onun kulağına. "Ben buradayım." Gazel başını onun göğsüne yaslayıp, "Bu yüzden korkuyorum ya," dedi ağlamaklı bir sesle. "Sen buradasın." Anneme bir şey olmasından ödü kopuyordu. Benimde öyle.

Annem onu sarıp sarmaladı. Ergen kızının yüreğinde biriken tüm korkuları ondan almak ister gibi onu göğsüne bastırdı. Dudaklarımdaki buruk tebessümle bir köşede onları izliyordum. Aileden biri değilmişim gibi onlardan uzak bir köşede oturmam annemin dikkatini çekmişti. Dağılmış kahverengi saçlarının arasından bana bakıp, "Efil," dedi sol tarafını işaret ederek. Sola olan takıntımı bildiği için sol tarafını hep bana ayırırdı.

"Buraya gel kızım."

"Böyle iyiyim anne." Gitmedim onun solunu da ablama bıraktım.

Anne yüreği işte bana bakınca bile ne yapmaya çalıştığımı hemen anladı. Nemli gözlerle, "Efil'im," dediğinde ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Her şey yolunda anne."

Neden onun yanına gitmediğimi anladığı için güzel gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Benim yüzümden ikisi de buradaydı. Hissettiğim suçluluk duygusunu sezmişti. 13 Haziran patlamasına sebep olduğum için buradaydık. Bugün benim doğum günümdü ve Carlos bugün de bana bir kayıp yaşatacaktı. Annem ve ablama yakın olmazsam belki onları sevmediğimi düşünür, canlarını çok yakmazdı.

"Her şey Efil'in suçu," dedi ablam bir kez daha. Başını annemin sıcak göğsünden ayırıp yıllardır yaptığı gibi yine suçlarcasına bana baktı. "Onun oğlunu öldürmeseydin tüm bunlar olmayacaktı! Sen sadece bize değil, diğerlerine de felaket getirdin!" Bana arkadaşlarımın ölümünü hatırlatınca tek kelime etmeden başımı eğdim. Ben herkesin felaketi olmuştum.

Uğur.

Gözlerimde süzülen bir damla yaşla annem uyarırcasına, "Gazel," dedi ona çıkışarak. "Kardeşine böyle davranmayı bırak. Tüm bunları başlatan Efil değil, bunu çok iyi biliyorsun."

"Her şeyi başlatan babam ama Efil'de devamını getirdi!"

"Bilmiyordum!" Sürekli beni suçlamasından bıktığım için kaşlarımı çatarak, "Bilmiyordum, Gazel!" dedim sert bir sesle. "Babam yap dedi bende yaptım." Sonlara doğru sesim kısık çıkarken gözlerime biriken yaşlarla, "Ölümün ne olduğunu bile bilmiyordum," dedim ağlamamaya çalışarak. "O gün benim yerime seçilen sende olabilirdin. Annemin kollarında söküp aldıkları kişi bendim ama sende olabilirdin."

Acımasızca bana bakıp, "Ben o kibriti çakmazdım," deyince iç çektim. Benim yaptığım şeyi yapmayacağını bende biliyorum çünkü o, babamın emirleri doğrultusunda yaşamaktan nefret ediyordu.

"Neler yaşadığımı bilmiyorsun." Tıpkı onun gibi benim de bakışlarım soğuktu. "O patlamayı yaşayan da dostlarını kaybeden de sadece benim." Lenslere rağmen bulanık gören gözlerimi işaret ettim. "Her şeyini kaybeden benim. Sen hep şanslı oldın, Gazel."

Gerçeklikten uzak bir gülüş kondu dudaklarına. "Yaşadıklarını yaşamamı mı isterdin?"

"İstediğim tek şey beni suçlamayı bırakman. Sen bana geçmişî hatırlatmayınca da hayatım yeteri kadar güzel değil."

"Kızlar yeter." Annem kaşlarını çatarak bizi uyarınca sustuk ama düşmanca gözlerle birbirimize bakmayı bırakmadık. Bizimle ne yapacağını bilmez bir halde bakıyordu çünkü birbirimizle hiç geçinemezdik. "Sizin sizden başka kimseniz yok." Önce Gazel'e daha sonra da bana baktı. "Biz hep sizin yanınızda olmayacağız birbirinizi düşman gibi görmeyi bırakın."

"Bana niye bakıyorsun?" diye homurdandım. "Sürekli kıskançlık yapan senin kıydın."

"Sende benim kızımsın, Efil Saka."

"Bige Efil Saka."

"Tek sorunumuz senin çoklu isimlerin değil," dedi Gazel.

Güldüm. "Sende o da yok," dediğimde eliyle beni gösterip anneme döndü.

"Bak yine aynı şeyi yapıyor! Önce beni kışkırtıyor sonra da ben bir şey yapmadım diyor!"

"Annemin kulağının dibinde bağırıp durma! Bozuk gözlerle bile seni dövebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Sinirle ayağa kalktı. "Dene hadi!"

"Ağzını burnunu kırdığımda karşıma geçip car car konuşmak neymiş göreceksin!" Ayağa kalkıp üzerine yürüdüğümde çıldıran annem, "Yeter artık!" diyerek sert bir sesle ikimizi azarladı. "Efil, ablanı kışkırtmayı bırak." Çatık kaşlarla Gazel'e döndü. "Sende kardeşinle uğraşıp durma."

"O benim kardeşim değil!" diyen Gazel'e göz devirdim. "Annem babamı boynuzlamadıysa senin kardeşinim." Kendimi tutamayıp güldüm. "Bunu istemiyor da değilim aslında."

Heyecanlanarak anneme baktım. "Lütfen beni başka bir adamdan yaptığını söyle. Evlatlık falansam travma yaratmaktan korkmadan doğrudan söyle." Başımla Gazel'i işaret ettim. "Bunun kardeşi olmamak için bir fahişe çocuğu bile olmaya razıyım."

Annem bezgince burnundan soludu. "Seni Asım dışında kimseden yapmadım boş umutlara kapılma."

"Peki ya beni?" Aynı umut Gazel'in de gözlerinde vardı. "Anne n'olur beni kocandan yapmamış ol."

"Bence seni yapan annem bile değil." Sırıttım. "Kara kaş, kara göz, siyah saç. Babamın kızı olduğun o kadar belli ki ama ben öyle miyim? Annemin bir kopyasıyım." Yürüyüp annemin koluna yapıştım. "Dul ve çocuklu bir adamla evlendin dimi?" Ona Gazel'i gösterdim. "Bu bizden değil. Ay yeter baba kız onların kahrını çektiğimiz, boşan anne," dediğimde annem kahkaha atarken Gazel kafama sertçe vurdu. "Asıl sen bizden değilsin!"

Annem gülerek başını iki yana salladı. "İkinizin de babası Asım ve annesi benim."

"Erkek seçimin berbat," dedi Gazel. "Eminim Efil'de böyle düşünüyordur."

"Sırf seninle aynı fikirde olmamak için yorum yapmayacağım."

Annem iki haylaz kızını dizlerinin dibine oturtup, "Sizi böyle görmek beni çok üzüyor," diyerek kederle iç çekti. "Pırlanta gibi iki kızım var ama düşmandan farklı değiller."

Kahveleri Gazel'in siyahlarıyla buluştu. "Hayatına çok kişi girecek ve çıkacak." Elini uzatıp Gazel'in yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok fazla insan tanıyacaksın ama hiçbirisi kardeşin gibi olmayacak. Şimdi birbirinizin kıymetini bilmiyorsunuz ama olur da bir gün yollarınız ayrılırsa, o zaman en çok birbirinizin yokluğunu arayacaksınız."

Parmakları asi kızının yanağına sürdü. "Kardeşinin yetenekleri seni gücendirmesin güzel kızım çünkü tırnağın kanasa bunun hesabını soracak bir tek o var. Kardeş kardeşi kanatmaz, Gazel'im." Hep olduğu gibi yine haklıydı. Gazel ile asla geçinemem ama ona bir şey olmasına da göz yummam. Ne olursa olsun o benim ablamdı.

Bu sefer annemin bilge bakışları beni buldu. "İnsanlar acımasızdır, Efil. Yüzüne gülüp arkada oyunlar oynayacak kadar acımaz. Tüm o oyunlar içinde köşeye sıkışıp nefes alamadığında gözlerinin arayacağı ilk kişi daima ablan olacak." Saçlarımı okşayıp burukça bana gülümsedi. "Kardeş kardeşin düşmanı olamaz, Efil'im," diyerek başını salladı. "Onun canı yanarsa senin için kanar. Birbirinizin kıymetini bilin."

Annemin ne demek istediğini anlamayacak kadar toyduk ama anlayacağımız zamanlarda gelecekti. Keşke bunu hiç deneyimlemeseydik ama en kötüsünü yaşayarak ona hak verecektik.

Dışarıdan gelen adım sesleriyle belki bu konuşmayı yapmak için bir daha fırsatı olmaz diye bize bu sözleri söylemişti. Kapı açılınca silahlı adamlar içeri girip annemi zorla dışarı çıkarmaya çalıştı. Bizim çırpınışlarımız ve yalvarmalarımıza kulak asmadan annemi yaka paça dışarı çıkardılar. Adamlar bize vuruyor, yere savurup itekleyerek savunmasız bırakıyorlardı. Yeteneklerimiz onların fiziksel gücüyle kıyaslanınca yeterli değildi.

Hepsi de güçlü ve bizden yaşça büyük adamlardı. Biz ise iki küçük çocuktan ibarettik. Fiziksel güç olarak yetersizdik. Yeteneklerimiz bundan beş veya on yıl sonra yetişkinlere karşı bizi koruyabilirdi fakat şu an için yetersizdik. İkimiz yere düşünce kalkmamıza izin vermeden annemi zorla dışarı çıkarmışlardı. Kendimizi toparlayıp, "Anne!" diye bağırarak kapıya koştuk ama kapı çoktan kapanmıştı.

Beni sersemleten elektrik yüzünden kapının önüne yığıldım ancak Gazel, bağırarak kapıya vurmaya devam etti. Biri beni yolundan çekmek için bana elektrik vermişti. Ensesinde ona büyük bir acı veren o darbeye rağmen defalarca kapıya vurup, "Anne!" diye haykırdı. Annemi götürmeden önce adamlardan biri onun ensesine vurmuştu. Gazel çok bağırdı oysaki adamlar çoktan kapıyı üzerimize kilitleyip gitmişlerdi. Annemi bizden alarak gittiler.

Sinirle kapıya son bir yumruk atan Gazel başını çevirip bana baktı. Hızlı hızlı nefesler alırken daha fazla ayakta duramayıp yanıma yıkıldı. Aldığı kesik kesik nefeslerin arasından, "İyi misin?" diye sorunca kanayan burnumu sıkarak, "Bir an önce büyümek istiyorum," diye homurdandım. "Otuz yaşındaki adamların yumruklarına karşı vücudum fazla zayıf."

Odanın içindeki cesedi gösterdim. "En azından birinin icabına baktım." Onun boynunu kırmıştım. Evet, az önceki kargaşanın içinde bir adamı öldürmüştüm. Annemi dışarı çıkarmak için kolunu sıkın adamın sırtına atlayıp arkadan boynunu kırmıştım. Birini öldürmeyi bile artık normal karşılıyorduk çünkü hayatımızda ölümler hiç eksik olmuyordu.

"Annemden ne istiyor bu herifler?" Cebinden çıkardığı mendili çıkartıp bana uzattı. "Onların sorunu seninle değil mi? Annemi neden aldılar?" Annem yerine beni almalarını yeğlerdi.

Mendili alıp burnuma bastırdım. "Bugün benim doğum günüm, Gazel." Hiç kutlamadığım günlerden biri. Her doğum günüm bana bir felaket getirdiği için doğum günlerimi kutlamazdık. 13 Haziran bizim için kutlanacak bir gün değildi.

"Carlos'un bana unutulmaz bir 13 Haziran yaşatacağını tahmin etmek zor değil." Başımı çevirip güven vermek ister gibi ona baktım. "Bu gece ne yaşanılırsa yaşansın annemin zarar görmesine izin vermeyeceğim."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Annem ve ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. "Söz veriyorum anneme bir şey olmayacak." Bu sözü verirken annemi hayatım pahasına koruyacağıma çok emindim. Oysaki annemin katili olmama dakikalar kalmıştı.

"Bak söz verdin. Ucuz kahramanlıklar yapıp annemin hayatını tehlikeye atma."

"Söz dedik ya! Burnum acıyor konuşamıyorum, sus artık," diyerek onu tersledim. "İki gündür et de vermiyorsunuz bana. Karnım aç, burnum kanıyor ve ağzıma sızan kan kendi tadıma bakma isteğimi arttırıyor. Ne

kadar müşkül bir durumda olduğumu görmüyor musun?" Beni otl
beslemeyi bırakmalılardı.

"Asıl sen sus. Nefes alsan müşkül bir durumda olduğunu söylersin."

"Müşküliyetlerimi seninle tartışmayacağım."

"O kadar çok ki hangi biri için benimle tartışacaksın?"

"Yumruklarım yetişkinlere işlemez ama kendimden üç yaş birine işler.
Üstelik beş gündür sebze adı verdiğiniz otl beslendim." Vücuduna aç
gözlerle bakıp sııttım. "Söz konusu et olunca çeşit ayırt etmediğimi
biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunarak yana doğru kaydı. "Çeşit ayırt etmiyorum derken?" Her
an ona saldıracakmışım gibi gittikçe benden uzaklaşıyordu. "Her türlü
hayvanı sindirmekten mi bahsediyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Fare,
kurbağa ve hamamböceği gibi şeyleri yemekten mi bahsediyorsun? Bunları
yediğini zaten biliyoruz."

"Hamamböceği hiç yemedim!" Bu yalan değildi.

"Eti olsaydı yerdin."

"Eti olmadığına göre onlar güvende." Baştan ayağa tekrar aç gözlerle onu
süzdüm. "Sen kaç kiloydun?"

"Siktir git!" Bağırarak odanın diğer tarafına kaçtı. "İnsan etine açlık
besleyemezsin. Bu yamyamlık!"

"O zaman annemi kışkırtıp beslenme listemde eti çıkarmayacaktın!" Ters
ters ona bakarken aklıma gelenlerle tebessüm ettim. "Sakin ol seni yiyecek
değilim."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Bir yamyam olmadığını bilmek güzel."

"Tabii ki yamyam değilim." Kınarcasına ona bakıyordum. "Zor durumda
kalmadıkça neden insan eti yiyeyim ki? Bunun olması için bizi birkaç gün

boyunca aç bırakmaları gerekiyor." Masumca omuz silktilim. "Beni birkaç gün aç bırakırlarsa seni yerim."

Hayatta kalma iç güdülerine sahibim.

Bana öldürmek ister gibi bakarken yüzünde iğreti dolu bir ifade vardı. "Psikoloğun sana yamyam teşhisi koyduğunda abarttığını düşünmüştüm ama sen gerçekten yamyamsın!"

Gözlerimi irice açtım. "O herif bana yamyam teşhisi mi koydu?"

Baygınca gözlerini devirdi. "Annem yine neden etle beslenmeni kesti sanıyorsun? Anneme yamyamlık potansiyeli taşıdığını söylemiş."

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. O aptal herif bana *'ya tüm hayvanların soyu tükenseydi?'* diye saçma bir soru sormuştu. *'O zaman sebze ve meyvelerle beslenmek senin için bir seçenek olmaz mıydı?'* demişti. Bense, *'insanların da soyu tükenmedikçe endişeleneceğim bir şey yok'* demiştim. Bu cevabımda çıkardığı sonuç yamyam olma potansiyeli taşıdığım mıydı? Çılgınlık bu.

"Saçmalamış," diye homurdandım. "Mecbur kalmadıkça insan eti yemem."

"Mecbur kaldığında?"

"Yerim, Gazel!" dedim dik dik ona bakarak. "Aç kalıp ölmektense insan eti yemeyi sorun etmem."

"Beni ürkütüyorsun! Mecbur kaldığında insan eti yemek yerine ölmeyi yeğlemelisin!"

"Yahu insanlar denizin ortasında mahsur kalınca hayatta kalmak için önce en zayıflarını yemeye başlıyor. Onlar yapınca normal ama ben yapınca niye yamyam oluyorum?"

"İzlediğin tüm o filmler seni böyle yaptı. Onları mecburiyet! Yiyecek hiçbir şeyleri olmadıkları için bunu yaptılar. Kendini onlarla kıyaslama çünkü evde yiyecek birçok şey olmasına rağmen birkaç gün et yemeyince kemirgenlere dadanıyorsun!"

"Kurbağalar bir kemirgen değil. Onlar zıplıyor. Fareler evimizdeki her şeyi yiyorsa bence bizde onları yemeliyiz. Sonuçta karşı saldırı çok önemli."

"Efil, benimle konuşma!"

Omuz silkerek sustum. Bende onunla konuşmaya meraklı değilim. Yaklaşık on dakika sonra kapı tekrar açıldı. Yine onlara sorun çıkarmamızı istemedikleri için, "Annenizi görmek istiyorsanız rahat durun," diyerek bizi uyardılar. "Bizi takip edin."

Yerimizde hiç kıpırdamadığımızı gördüklerinde içlerinden biri alayla güldü. "Annenize gitmek istemiyor musunuz?" Bu bizi harekete geçiren tek komuttu çünkü annemizi istiyoruz.

Gazel ile dışarı çıktığımızda adamlar belli bir mesafede durarak yanımızda yürüyordu. Terk edilmiş fabrikanın küf kokulu koridorunda bir süre yürüdük. Bir kapıdan geçtiğimizde boş bir alana girdik. Carlos sandalyesinde oturarak purosunu tütürüyordu. Tam karşısında ise üç sandalye vardı. Her sandalyede siyah giyinen üç kadın vardı. Kadınların kafasına siyah bir torba geçirilmişti. Elleri sandalyenin arkasında bağlanan kadınların yanında silahlı bir adam duruyordu.

Uzun kollu, siyah bir elbise giydirdikleri kadınların kilosu hatta boyu bile aynı uzunluktaydı. Ayaklarındaki siyah topuklu ayakkabılar bile aynıydı. Gazel ile göz göze geldiğimizde bunun ne anlama geldiğini sorguluyorduk. Bu kadınların burada olmanın amacı neydi? Carlos beni görünce gülererek ayağa kalktı. "Uzun zaman olmuştu küçük Saka."

Onu en son sekiz yaşında saçına siyah kurdele takarken görmüştüm. Gözleri saçındaki kurdeleyi bulunca gülüşü genişledi. "Anlaşılan seçimini yaşamaktan yana yapmışsın."

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi hâlâ yüzünü net bir şekilde göremiyorum. Sekiz yaşından beri kendi yüzüm dahil her şeyi bulanık camların arkasında görüyordum. Aynaya bakınca bile kendi yüzümün detaylarını görmüyordum. Sevdiklerimin yüzleri dahil etrafımdaki her şeyi puslu gözlerle görüyordum. Çoğu zaman hiç görmediğim bile oluyordu.

Yaşadığım geçici körlükler son zamanlarda artmaya başlamıştı. Korkarım ki birkaç yıl sonra gözlerimi tamamen kaybedeceğim.

"Bu sefer benim için nasıl bir sürprizin var?" Artık sekiz yaşında tekmelediği o çocuk olmadığım için on üç yaşın asiliğiyle güldüm. "Yeni bir toka mı vereceksin?" Alay ederek başımı omuzuma doğru eğdim. "Bu sefer renk seçimini ben yapabilir miyim? Eflatun toka istiyorum."

"Efil!" diyen Gazel beni sertçe uyardı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Siyah toka istemiyorum." Elimi kaldırıp saçımdaki tokayı ona gösterdim. "Siyah sevmiyorum ben. Eflatun seviyorum." Ona kocaman gülümsedim. "Eflatun bana yakışıyor. Sekizince yaş günümde eflatun giymiştim." Başımı çevirip Carlos'a baktım. "13 Haziran'da eflatun giymiştim. Bu gece beni öldürmeyi planlıyorsan son arzum eflatun bir elbise. Üzerimdeki kirlendi."

Ciddi bir yüzle alaycı sözlerimi değerlendirerek başını salladı. "Kefenin rengini kendim seçerim diyorsun öyle mi?"

"Evet." 13 Haziran'ın kanlı görüntüleri gözlerimin önünde geçerken iç çektim. "Ölürken üzerimde eflatun bir elbise olsun istiyorum. Bir gün kendi ölümümü planladığımda eflatun bir elbise giyeceğim."

Üzerimdeki eflatun elbisede oyalandı bakışları. "Madem öyle neden üzerinde eflatun bir elbise var? Seni oğlumun öldüğü yaşta öldüreceğimi söylemiştim." Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Bugün kendi ölümünü mü planladın?"

"Hayır."

"O zaman neden üzerinde eflatun bir elbise var?"

"Bugün doğduğum gün, Carlos."

"Yani küçük Saka?"

Güldüm. "Bugün benim öldüğüm ve yine öleceğim gün." Güzel bir şeyden bahsediyormuş gibi kıkırdadım. "Eminim benim için vardır yine bir ölüm planın." Doğum günlerimde o kadar çok ölüyordum ki, bir ben bilirdim

yaşarken ölmeyi. Bu yüzden bir tek doğum günlerimde eflatun elbise giyirdim. Bir tek doğduğum günde kefenimi üstümde taşırdım.

Eflatun benim için ölümün rengiydi.

Eflatun benim için ölüm demektir.

Bana eflatunu sevdirdiler.

Eliyle küçük bir işarette bulunarak beni yanına çağırdı. "Bu gece sana ve ailene kurtulma şansı vereceğim, Saka. Yaklaş."

Ona doğru yürümeme izin verdiler fakat aynı şey Gazel için geçerli değildi. İki yanında duran adamlar onun daha fazla ilerlemesine izin vermedi. Hiç istememe rağmen mecburiyetten Carlos'a doğru yürüdüm. Adımlarım küçük ve ürkekti çünkü korkuyordum. Bu adamdan ve bize yapacaklarından çok korkuyordum. Karşısında durduğumda içtiği puronun dumanı yüzüme geliyordu.

Başıyla bana duvarın diğer ucunda sandalyeye bağlı olan üç kadını işaret etti. Her şeyiyle birbirine benzeyen üç kadını gösterip, "Tıpkı annen gibi bu kadınlarda birilerinin annesi," dediğinde neyin peşinde olduğunu anlamadım.

"O zaman bırak onları."

"Bırakmak mı?" Çok absürt bir şey söylemişim gibi güldü. "Bedel nedir hiç bilmiyorsun, değil mi?"

Dizlerini biraz bükerek üzerime eğildi. "Her şeyin bir bedeli vardır küçük Saka?" Oğlunu öldürmemin de bir bedeli vardı.

"Katılıyorum." O kadar çok korkuyordum ki korkum beni cesaretli biri gibi gösteriyordu. Bende böyle biriydim işte. Ne kadar çok korkarsam o kadar çok korkusuz biri gibi davranırdım. "Her şeyin bir bedeli var," dedim sesim bile titremeden. "Senin de bedel ödeyeceğin gün gelir elbet."

Beni küçümseyerek, "Küçük bir çocuk mu bana bedel ödetecek?" diyerek güldü. "Babasının yapamadığını küçük piçi mi yapacak?"

"Ben sürpriz bir atım, Carlos," dedim korkusuzca. "Bakarsın babasının öldüremediği iti küçük kızı yapar," dediğimde yüzüme öyle bir tokat attı ki zayıf vücudum ayaklarının önüne savruldu. O bana piç derken iyi ama ben it deyince mi kötü?

Yüzüme savrulan saçlarımı usulca çektim. Kanattıkları burnuma şimdi patlayan dudağımda katılmıştı. Yanağımdaki yakıcı darbeye ve kulağımdaki sarsıcı uğultuya direnerek ayağa kalktım. Sanki canım hiç yanmamış gibi karşısında durup dik dik ona baktım. "Sadede gel artık." Sesim bile onu kızdıracak kadar sakindi.

Puro yüzünden nefesindeki is kokusunu solurken yoğun bir şekilde bana baktı. "Bugün burada sadece üç kişi çıkabilir."

"Kim onlar?"

"Sen karar ver." Geri çekilip belinden çıkardığı silahı bana uzattı. "Annen, ablan ve sen." Sayımızın üçü bulduğunu bu sözlerle belirterek tekrar sandalyedeki kadınları işaret etti. "Üç karşı üç kurban. Ailenden kurtarmak istediğin herkes için bir can alacaksın. Buradan çıkmak istiyorsan kendin için bile bir anne öldüreceksin," dediğinde kaskatı kesildim. Ne saçmalıyor bu?

Doğru mu anladım? Kendi hayatımıza karşılık üç annenin mi hayatı? Bizi kurtarmak için bu gece üç kadını öldürüp onların çocuklarını annesiz mi bırakacağım? Annemin yokluğuna bile dayanamazken yüzünü dahi görmediğim çocukları annesiz mi bırakacağım? Benden bu bencilliği yapmamı nasıl ister!

Bana uzattığı silahı çatık kaşlarla alıp, "Hadi be oradan!" diye bağırıp namluyu ona doğru çevirdim. "Ben bir kurt kızıyım ve kendimden olana kurşun sıkmam!" dedikten sonra bir an bile düşünmeden tetiğe bastım.

Onu öldürmek varken neden masumları öldüreyim?

Onun silahıyla onu vurmaya çalışırken ne anneme ne de ablama olacakları düşünmemiştim. Onu vurunca onlara olacakları hiç düşünmemiştim çünkü kabul etmek istemesem de ben babamın kızıyım. Konu vatan hainlerine

kafa tutmaya gelince en az babam kadar gözümü karartabiliyordum. Bir teröristi öldürme şansını yakalayınca sonuçlarını düşünmeden hemen saldırıya geçiyordum. Bu yönümle babama çok benziyordum.

Ne yazık ki silah patlamadı. Bana boş bir silah verdiğini tetiğe basınca çıkan tık sesinden anlamıştım. Kahkaha attığında bunu yapacağımı tahmin etmiş gibi keyifliydi. Gözleri bir noktada oyalanıp, "Görüyor musun, Asım'ın dölünü?" dedi eğlenen bir sesle. "Konu birilerini kurtarmak olunca bu piçin de gözü ailesini görmüyor." Bana piç demesinden nefret etmeye başladım.

Daha on dakika önce anneme sordum piç değilmişim.

Hayallerimin yıkıldığı bir andı.

Kime konuştuğunu görmek için başımı çevirince kapının yanında duran çocuğu gördüm. On yedi veya on sekiz yaşlarındaydı. Gazel onun biraz ilerisinde duruyordu ve bende odanın tam ortasıydım. Odanın diğer ucunda da kafasına siyah torba geçirip bağladıkları üç kadın vardı. Demek istediğim odanın içinde dikkat dağıtan çok şey vardı ancak bu ergenin siyahları bir tek benim üzerimdeydi. On sekizinde olan bir ergenin gözlerini dikip baktığı tek kişi on üçünde bir çocuktü.

Şu an için ne kadar bakarsam bakayım onun kim olduğunu anlamayacaktım. Hatta ileride bir kumarhanede tekrar karşılaştığımızda bile onun buradaki çocuk olduğunu anlamayacaktım. Carlos'un bir yeğeni olduğunu bilmediğim için baktığım bu çocuğun Hector Marasliyan olduğunu uzun süre bilmeyecektim. Oysaki gözlerinin siyahındaki mide bulandırıcı ifade bile onun Carlos'un kanını taşıdığını gösteriyordu.

Eğlenceli bir şeyler izlemeye gelen biri gibi davranıp yüzüne sıkkın bir ifade kondurdu. Carlos'a bakıp, "Silah dolu olsaydı şimdiye ölmüştün," diyerek beni işaret etti. "Neden fırsatın varken şu küçük yosmayı öldürmüyorsun? Eline şans geçtiğinde seni öldürmek için tereddüt etmeyecek."

Omuzlarımı dikleştirip alaycı bakışlarımı onun siyahlarına diktim. "Yerinde olsaydım şu kanı bozuk köpeği dinlerdim, Carlos," dediğimde yosma

değişine karşılık veriyordum. "Çünkü elime fırsat geçerse ikinizi de havaya uçuracağım." Kaşlarını çattı ama onları öldüreceğimi söylediğim için değil, ona kanı bozuk köpek dediğim için. Bana yosma dediye benden de bir şeyler duymayı hak ediyordu.

Bunlar benim infazımı erteledikçe bu işin sonunda hepsi benim elimde ölecek gibiydi.

Carlos'un aksine çocuk zekiydi. "Kurtul şu kızıdan." Gözlerime bakınca bile büyüdükçe onlar için bir baş belasına dönüşeceğini tahmin ediyormuş gibi kaşlarını biraz daha çattı. "Yapabiliyorken bitir şunun işini."

Kolay bir ölüm yerine intikam ve saf acı isteyen Carlos, "O zaman ne eğlencesi kalır?" diyerek keyifle purosunu tütürmeye devam etti. "Oğlumun öldüğü yaşa kadar yaşayacak ve o zamana kadar yaşadığı tek hayat bir cehennemden ibaret olacak." Yirmi altıncı yaş gününe kadar bana sunduğu hayat aslında hayat değildi. Bana öyle acılar yaşatmak istiyordu ki ölmekten beter olmamı istiyordu.

Kapının önünde dikilen ergen onunla aynı fikirde değildi. "Düşmanını çocukluktan kinle beslemek kendine yaptığın en büyük kötülük olabilir." İleri görüşlü biri olduğu aşikardı.

Carlos beni bir tehdit olarak görmediği için fazla rahattı. "Onu neyle beslersem besleyeyim hiçbir zaman benden kaçamayacak veya karşıma geçip benden bir şeylerin hesabını soramayacak. Uçmaya kalkıştıkça kanatlarını kırmak için hep orada olacağım."

"Bu çocuğun uçmak için kanatlara ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun?" Delici bakışları beni rahatsız edecek bir şekilde üzerimde oyalanmaya başladı. "Kızdaki potansiyeli gerçekten görmüyorsun, değil mi? Tek bir patlamayla kız bir kıyım yaptı. İki tarafa da büyük kayıplar yaşattı. O olaydan sonra kimse kendisine gelemezdi ama o, büyüyüp canına okumak için saçındaki tokayı bile çıkarmıyor. Eline silah geçtiği an anne ve ablasını öldüreceklerimizden korkmadan silahı sana doğrultup tetiğe basıyor."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Boynuz kulağı geçecek gibi. Karşına Asım'dan daha büyük bir bela almak istemiyorsan öldür onu."

Annemi görmenin sabırsızlığıyla yerinde duramayan Gazel, "Sendeki kimsin?" deyince Gazel'i yeni fark etmiş gibi sonunda bakışlarını üzerimden çekti.

Kendisinden bir veya iki yaş küçük ablama bakınca bakışları değişti. Bana bakarken gözlerinde oluşan o düşmanca ifade Gazel ile göz göze gelince değişmişti. Uzun sayılacak bir süre gözleriyle Gazel'i baştan ayağa taradı. Gazel'in gözlerindeki tiksintiyi gördüğünde ise dudaklarındaki kıvrılma büyüdü. "Seninle yakından tanışacağımız günlerde gelecek siyah Saka," dediğinde bu sözlerle ne demek istediğini ikimizde anlamamıştık. Kardeşi kardeşe kırdıracakları aklımızın ucundan bile geçmediği için ne demek istediğini anlamamıştık.

Carlos tekrar bana odaklanarak, "İkinci kez aynı aptallığı yaparsan anne ve ablanın öldüğüne tanık olacaksın," diyerek beni tehdit etti. Belindeki diğer silahı çıkardı. "İçinde sadece üç kurşun var." Odanın içindeki adamlarını işaret etti. "Bir kez daha silahı bana doğrultursan daha sen tetiğe basmadan ablanın beyni dağılır."

"Bu bir tehdit değil," dedim safça.

"Efıl!" Gazel bana bağıınca, "Ne?" dedim gülmemeye çalışarak. "Seni öldürmekten bahsediyor. Bu bir tehdit olamaz." Hevesli bir şekilde Carlos'a döndüm. "Gerçekten bunu yapar mısın?"

Gazel öfkeyle bağırarak, "Senden nefret ediyorum!" deyince güldüm. Burada beni seven var mı ki?

Gazel'in ettiği yüz kızartıcı küfürlere kulaklarımı tıkamak istedim. O aptal onu korumaya çalıştığını anlamıyordu. Ona değer verdiğimi gösterirsem onu bana karşı kullanabilirlerdi. Ne yazık ki bu konuda uzun süre rol yapamadım. Bir adam Gazel'in arkasına geçerek elindeki silahı onun kafasına bastırınca sertçe yutkundum. Carlos, "Üç kurşuna sahipsin," diyerek beni son kez uyardı. "Kadınların her birine sıktığın kurşunla ailenden birini kurtaracaksın."

"Bunu yapmayacağım!" Geriye çekilerek bana uzattığı silahtan uzaklaştım.
"Kendi ailem için kimseyi öldürmeyeceğim!"

"Annen veya ablanın ölmesini mi istersin?"

"Annem ve ablam için birilerinin annesini öldürmeyeceğim!" Bana sunduğu bu teklif delilik hatta çılgıncaydı. Onları öldürüp annem ve ablamı alarak buradan çıkabilirim ama bu gece üç kadın kendi evine gidemeyecekti. Çocuklarına sarılıp onları bağrına basamayacaktı. Birinin beni annesiz bırakmasını istemezdim. Kendim için istemediğim şeyi nasıl bu kadınların çocuklarına yaşatabilirim!

Benimle vakit kaybetmekten sıkılmış gibi nefesini koyuverdi. "O zaman annenin katili ben değil sensin." Puroyu yere atıp cebinden çıkardığı telefonla birini aradı. Telefonu kulağına bastırıp, "Vladimir," dedi gözlerimin içine bakarak. "Begüm Saka'dan kurtulun," dediği an Gazel öne atılıp, "Hayır!" diye bağırdı ama kollarına yapışan adamlar onu yerine çiviledi.

Onların ellerinden kurtulmak için çırpınırken, "Ben yaparım!" diye bağıırıyordu. Annemi kaybetmemek için buradaki üç kadından kurtulmayı sorun etmediği için, "Efil yerine ben yaparım!" diyordu.

"Benim sorunum seninle değil küçük kardeşinle," dedi Carlos. "O yapmıyorsa önce annen sonra da senden kurtulacağım."

Kaşlarını çatan Gazel, "Efil, yap şunu!" diye bağırdı bana doğru gelmeye çalışarak. "Bu kadınları tanımıyoruz bile! Vakit kaybetmek yerine yap şunu!"

"Hayır!" Şiddetle karşı çıkarak dik bir duruş sergiledim. "İkinci kez kimse bana masumların kanını döktüremez." Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Beş yıl önce çıkardığım o patlama yüzünden çocukluk arkadaşlarıma kıymıştım. Hepsi de sekiz ve onlu yaşlardaki çocuklardı. Onların hepsi ölmüştü. Uğur'um bile benim yüzümden ölmüştü. Kundaktaki kardeşine bile kıymışken bir kez daha birilerinin kanına giremem. Ben daha o olayı aşamamışken benzer bir vakayı kaldıramam. Bu sefer öyle bir ölürüm ki küllerim yedi cihana savrulurdu.

Carlos kulağını yasladığı telefona, "Kurtul kadından!" deyince Gazel acıyla haykırıp, "Efil yap şunu!" diye bağırdı çırpınışlarının arasından. "Söz verdin, Efil!" dedi ağlamaya başlayarak. "Bu gece anneme bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyledin. Söz verdin, Efil!" dedi gözyaşları içinde bana yalvararak. "Annemi kurtar. N'olur annemi kurtar, Efil!"

İçim öyle bir acıdı ki Gazel'in ıslak bakışlarına karşılık gözlerim doldu. Beş yıl önce babamın bana yaptırdığı o katliamın bir benzeri için beni zorluyordu. Babam bana bir depo dolusu insanı öldürtmüştü, Gazel ise günahsız üç kadını. Bana her kızdığında *babasının kızı* derdi ama şu anda babam gibi davranan oydu. Tıpkı babam gibi o da elimi kana bulamam için beni zorluyordu. Omuzlarımda çok yer kalmış gibi bir de üç masum kadının azabıyla yan diyordu.

"Gazel yapamam." Gözlerimden süzülen yaşlarla başımı iki yana salladım. "Yapamam, Gazel."

Gözyaşları birbiri ardına akarken hıçkırdı. "Annemi öldürecekler."

Sandalyeye bağlı kadınları işaret ettim. Özellikle ortadaki kadının çırpınışları bana geri adım attırıyordu. "Onlar da anne," dedim ağlamaklı bir sesle. "Çocukları varmış, Gazel." Gözlerime akın eden yaşlar bozuk gözlerimin daha fazla bulanık görmesine neden oluyordu. "Bir anneye karşı nasıl üç anneye kıyarım?"

"Onlar senin annen değil!" Bana ulaşmak için kolunu tutan adamları itmeye çalışırken kaşlarını çatı. "Düşüneceğin tek kişi kendi annen olmalı!" Bağırarak bir adama vurup öne atıldı ama onu yakalayıp dizlerinin üzerine düşürdüler. İki adam omuzlarından sertçe bastırıp kalkmasına engel oldu, diğer adam ise kafasına silahı bastırdı.

Onu etkisiz bir hale getirdiklerinde ıslak gözlerini bana dikip, "Efil n'olur annemin ölmesine izin verme," diyerek bana yalvarmaya başladı. Durmaksızın ağlarken, "Yapma kardeşim," diye fısıldadı. "Babam gibi sende önce başkaları sonra ailem deme." Oysaki şu anda babam gibi davranan oydu.

Dudaklarım titrerken, "Bu kadınlara ne olacak?" dedim acı çeken bir sesle. "Gazel benden ne istediğinin farkında mısın? Onlara nasıl kıyarım?"

"Anneme ne olacak?" dedi hıçkırarak. "Ona nasıl kıyarsın? O seni çok seviyor, Efil! Söz verdin, Efil söz verdin. Anneme bir şey olmayacağına söz verdin ve ben sana inandım," dediğinde bir kez daha gözyaşlarım süzüldü yanaklarımdan. Bir daha asla yapmam dediğim şeyi bu seferde bana yaptıran Gazel oldu.

Carlos'un uzattığı silahı elime aldığımda tek istediğim bu silahın ucunu kafama yaslayıp tetiğe basmaktı. Kendi hayatımı sonlandırıp bu azabı dindirmek istiyorum çünkü sadece Carlos değil, ailemde yaşamama izin vermiyordu. İki koldan beni tiksindiğim bir canavara dönüştürüyorlardı. Bunun için beni zorluyorlar, bana hiç acıymıyorlardı.

Her şeyi yapan da yaptıran da onlardı ama günün sonunda suçlanan ve vicdanıyla baş başa kalan bendim. Yaşamama izin vermiyorlardı. Titreyen kolumu kaldırıp namluyu sağdaki kadına doğrulttum. "Öz-özür dilerim." Hıçkırarak ağlamaya başladım. "Özür dilerim herkesin kuklasıyım," dedim omuzlarım sarsılırken. "Özür dilerim bunu yapmalıyım." Ve boğazımı tırmalayan çığlıkların eşliğinde tetiğe bastım. Özür dilerim bunu yapmayı hiç istemedim. Özür dilerim benden bir canavar yaratıyorlar ve ben buna karşı koyamıyorum.

Ben bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Kadının tam kalbine hedef almıştım çünkü acı çeksin istemedim. Onu kolundan yaralamayı düşündüm ama Carlos'un bu kadarıyla yetinmeyeceğini biliyorum. Onlar ölmedikçe annemi ve Gazel'i serbest bırakmayacaktı. Onları yaralamak sadece acılarını uzatırdı çünkü Carlos onları buraya öldürmek için getirmişti. Bu işkenceyi hem onlar hem de kendim adıma uzatmak istemediğim için doğrudan kalplerine hedef alıyordum. Onlar için kısa ve acısız bir ölüm olmasını istiyorum. En azından bu kadarını yapmalıyım.

Kalbinden vurduğum kadının çırpınışları bir süre sonra kesildi. Yüzünü bile göremedim. Kafasındaki siyah torba yüzünden onun yüzünü bile göremedim. Ne o katilini görebildi ne de ben kimi öldürdüğümü.

Carlos, Gazel'in baskısıyla sonunda beni istediği kıvama getirdiği için sırtıttı. "O kadını vurarak anneni kurtardın," dedi keyifli bir sesle. "Anneni kurtarmış olabilirsin ama ablan ile ikiniz için tehlike hâlâ devam ediyor." Kendimiz için diğerk ikisini de vurmam gerektiğini söylüyordu.

Silahı tutan elim titrerken ikinci kez bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Gazel'in kafasına silahı dayayan adamın parmağı tetiğehafifçe baskı uyguladı. "Devam et yoksa kardeşin ölür," dedi beni zorlayarak. Gazel gözlerimin içine bakıp, "Efil," dediğinde devam etmem için bana yalvarıyordu. "Ölmek istemiyorum." Bana bunu yaptırmalarından nefret ediyorum.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak kolumu bir kez daha yukarı kaldırdım. Silahı bu sefer ortadaki kadına doğrulttum. "Ben... Benden davacı ol," dedim ağlayarak. "Öteki tarafta sende benden davacı ol." Ne bu dünyam kaldı ne de öbür dünyam.

Hıçkırarak başımı salladım. "Sende bunun hesabını bana orada sor. Bu dünyada bitmeyen azabım orada da sürsün," dediğimde kadın çırpınmayı bıraktı. Torbanın altında ağzı da kapalı olmalı ki boğuk sesler çıkardı ama hiçbir şey anlaşılmadı. Sanki o da ağlıyordu. Emin değilim ama sanki benim için ağlıyordu. Belki de yanıliyordum.

Siyahlar içindeki kadının teslimiyeti tüm direncimi kırdığı için sesli bir şekilde ağlayıp tam vazgeçecektim ki Gazel bir kez daha, "Efil," diyerek bana baskı uyguladı. Onun gözyaşları benimkileri bastırdı ve "Ölmek istemiyorum," dedi. Böylece kardeşimi kurtarmak için bir kez daha tetiğehastım.

Onu da tam kalbinden vurdum.

Ortadaki kadını da kalbinden vurduktan sonra elimdeki silahı çevirip kendi kafama bastırdım. Gazel çığlık atıp, "Efil!" diye bağırırken bir saniye bile beklemeden tetiğehastım. Kendim için kimseyi öldürmeyeceğim.

Onların hayatına karşılık o iki anneyi vururken bile son kurşunu kendime saklamıştım. Arkadaşlarıma yaptıklarımından sonra bu son yaptığım şeyle

yaşanmayacağını biliyordum. Bu yüzden başından beri son kurşunu kendime saklamıştım.

Hayır, ölmedim. Ölmeyi çok istediğimde bile ölmedim çünkü Carlos bunu da yapacağımı tahmin etmişti. Silahta aslında üç değil iki kurşun vardı. Annem ve ablamı kurtardıktan sonra son kurşunu kendime saklayacağımı tahmin etmişti. Ailem için birilerini öldüreceğimi ama kendim için aynı şeyi yapmayacağımı çok iyi biliyordu. Bu yüzden ben tetiğe basınca bana hiçbir şey olmadı.

Gazel rahat bir nefes alırken Carlos, "Henüz değil, Saka," dedi sırtarak. "Ölmek için doğru zaman bu gece değil." Başıyla küçük bir işaret yapınca adamlardan biri sandalyedeki kadınlara doğru yürüdü.

Adam üç kadının arkasına geçti. Biri yaşıyordu ama diğer ikisi benim tarafımdan kalbinden vurulmuştu. Ortadaki kadının arkasında durduğunda buradaki herkesin gözleri benim üzerimdeydi. Neden bana baktıklarını anlayamadım. Ortadaki kadının kafasındaki siyah torbayı çekip çıkardığında neden bilhassa bana baktıklarını anladım. Gazel'in ciğerlerinden kopan veryansını kulaklarımda cınlarken donup kaldım. Midem kasıldı, kalbim patlayacakmış gibi hızlandı ve gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Anne?

Annem mi o?

Ben kendi annemi mi vurdum?

Nefes dahi almadan sandalyedeki kadına bakıyordum. Deponun içinde bir sessizlik yaşandığında iki kardeş donup kalmıştık. Arkasındaki adam annemin ağzındaki bandı sertçe çıkardığında bile burası fazla sessizdi. Çuvalın içinde uzun süre havasız kaldığı için yüzü terlemiş, saçları yüzüne yapışmıştı. Dağınık saçlarının arasında gözlerini güçlkle açık tutarken bana hiç bakmadı. Bakışlarının odağında bir tek Gazel vardı.

Sanki bana bir şeyler söyleyecek zamanı olmadığını biliyormuş gibi sadece Gazel'e bakıyordu. Son sözleri, son bakışı bana değil Gazel'eydi. Gözleri

kapanıp başı önüne düşmeden hemen önce Gazel'e baktı ve güçlükle, "Kardeşin," dedi güçlükle. "Ef-Efil sana emanet," dedikten sonra gözlerini sonsuzluğa yumdu.

Belki görmemişti ama duyduğu seslerden onu vuranın ben olduğumu biliyordu. Buna rağmen son nefesini benim için harcamıştı. Onu vurduğum için ablamın bana yapacaklarını öngördüğü için beni ona emanet etmişti. Belki annemin emaneti deyip bana karşı merhametli olur diye beni Gazel'e emanet etmişti. Annemi kalbinden vurmuştum ama annem son nefesinde bile beni düşünmüştü.

Gazel ona doğru koştu ama ben hiç kıpırdamadım. Bir donma anı yaşarken hiç kıpırdayamıyordum. Gazel'i yakalayıp anneme ulaşmasına engel oldular. Gazel onlardan kurtulmaya çalışarak, "Anne!" diyordu fakat ben bunu bile yapamıyordum. Gazel hiç olmazsa ağlayabiliyor, acıyla haykırıp, "Anne bana bak!" diye ona yalvarabiliyordu ama ben bunların hiçbirini yapamıyordum. Önce tetiğe basan elime sonra da anneme bakıp duruyordum. Ben tepki bile veremiyorum. Annemi vurmuşken hiçbir şey yapamıyorum.

Annemin katili ben miyim?

Beni annemin katili yaptılar.

Annemin gözleri kapalıydı sanki artık yaşamıyordu. Gazel ıııık atıp, "Hayır, hayır, hayır anne!" diye bağıırıp ırıpınıyordu. Onu tutan adamlardan kurtulup bu seferde benim üzerime atıldı. "Ne yaptın sen, Efil!" diye bağıırarak bana vurmaya başladı.

Bana vuruyor, göğsümden itiyor, canımı yakmak istercesine tokat atıyordu. "Efil, sen ne yaptın!" Çıldırımış gibi gözyaşları içinde bana saldırıyordu. "Ne yaptın sen, Efil!" Son tokadıyla ayaklarının önüne yıkıldığımda işte o zaman ne yaptığımı anladım. Ben annemi öldürdüm.

Girdiğim şoktan çıkınca çektiğim acının boyutu kaldıramayacağım kadar büyüktü. Ben annemi öldürdüm. Beni doğuran, büyüten, tüm nazımı kahrımı çeken kadını öldürdüm. Onu korumak isterken onun eceli oldum. Benim annem kendi katilini doğurmuş, pamuklara sarıp sarmalamış ve ona

en güzel şekilde bakmıştı. Bundan sonra annemin hayatımda olmayacağı gerçeğiyle yüzleştikçe çıldırmanın eşiğine geliyordum. Annem artık yoktu. Yoktu çünkü onu öldürmüştüm.

Histeri kriziyle tir tir titrerken önce sol gözümden bir damla yaş süzöldü fakat sonra gözyaşlarım sel olup aktı. İçimdeki acı o kadar büyüdü ki vücudum acım karşısında yenik düştü. Ellerimi yere bastırıp başımı yukarı kaldırıp boğazımı yırtarcasına haykırdım. "Bilmiyordum!" diye çığlık atarken omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum. Bilseydim hiç yapar mıydım ama bilmiyordum. "Bilmiyordum, Gazel bilmiyordum!"

Oysaki ben annemi gözümden sakınırdım.

şuurumu yitirmiş bir halde, "Gazel, bilmiyordum! Onun annem olduğunu bilmiyordum!" diyordum döktüğüm gözyaşları içinde. Bu haldeyken bile açıklama yapıyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Bana sarılıp benimle ağlayarak bunun benim suçum olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı. Buna sebep olan ben olduğum için birinin bana sarılıp senin suçun değildi demesini istiyordum. Bu cümleye inanmaya o kadar hazırdım ki. Benim suçum olmadığını duymaya ihtiyacım vardı.

Gazel bana hiç sarılmadı.

Benim suçum olmadığını da söylemedi.

Aksine hep beni suçladı. Hem şimdi hem de sonraki günlerde...

Kalan hayatımızda her fırsatta benim suçum olduğunu söyleyecekti ve bende ona inanacaktım. Benim suçum olduğuna inanacaktım. Oysaki buradaki tek kurban annem değildi. İlk kadını annemi kurtarmak için vurmuştüm ama ikinci kadını, yani annemi Gazel'in hayatına karşılık vurmuştüm. Ben bu gece kimseyi vurmuyacaktım ama Gazel durmaksızın bana baskı uygulamış, bunun için beni zorlamıştı.

Sıra anneme geldiğinde bile onu vurmam için ağlayarak, "*Ölmek istemiyorum,*" demişti. Onun için annemi öldürmüştüm. Ablamı kurtarmak için annemi öldürdüm. Gazel bunu çok iyi biliyordu. Tetiğe basan ben olabilirim ama azmettiren Gazel'di.

Tıpkı beş yıl önceki o patlamayı azmettiren babamın olduğu gibi. O gün kimse babamı suçlamamıştı çünkü patlamayı çıkaran bendim. Bugün ise burada kimse Gazel'i suçlamadı çünkü tetiğe basan yine bendim. Ben bile onu suçlamadım hem de bir kez bile bunu yapmadım. Ablam bana yaptırdığı şeyin vicdan azabından beni suçlayarak kaçıp durdu. O beni suçlarken bile ben onu hiç suçlamadım. Belki de kıyamadım ona.

Kime kıyamadıysam ilk o bana kıydı.

Çektiğim bu acı öylesine büyüktü ki kendini suçlayıp aynı vicdan azabıyla o da yanmasın istedim. O beni suçladıkça karşılık olarak, "Bilmiyordum," dedim gözyaşlarına boğulurken. Bilmiyordum. Onun annem olduğu aklıma bile gelmemişti. On üç yaşındaki bir çocuğun aklına böyle şeyler gelmezdi ki.

O gün bizi yaka paça bir odaya kapatmışlardı. Sabaha karşı babam ve adamları yerimizi bulup bizim için gelmişlerdi. Babam geldiğinde Carlos ve adamları çoktan gitmişti. Babam bizi o odadan çıkardığında adamlarından biri telsizle onu çağırmıştı. Annemi vurduğum yere gittiğimizde cesedi artık sandalyede değil yerdeydi. Cesedine bile saygı göstermeyip suratını paramparça etmişlerdi. Annemin kurşunlardan delik deşik olan yüzü tanınmaz bir haldeydi. Onu öyle görünce nasıl aklımı kaybetmedim, bilmiyorum.

Carlos ortadan kaybolmuştu ama o gece babamı aramıştı. Babama kızlarından birinin annesini öldürdüğünü, annesinin suratını o hale getirdiğini söylemişti. Babam hangimizin katil olduğunu hiç bilmedi ama o gece bizi korudu. Annem yerde tanınmaz bir halde yatarken hangimizin ona kurşun sıktığını ve yüzünü o hale getirdiğini çok sordu ama biz konuşmadık.

Yüzüne değil, kalbine bir kurşun sıktım demek kolay değildi bu yüzden tek kelime etmedim. Gazel'de hiç konuşmadı. Zaten konuşacak durumda da değildik. Kızlarından hangisinin annesinin katili olduğunu bilmeyen babam bu olayın üstünü örttü. Sahip olduğu mevkiyi ve bağlantıları kullanarak anneme otopsi yapılmasına izin vermedi. Çok sonradan bunu bizim için değil, kendi itibarını korumak için yaptığını anlayacaktım.

Albay Asım Saka'nın kızları annesini canice katlettiler demesinler diye olayın üstünü örtüp kaza süsü verdi. Kayıtlara annem araba kazasında ölmüş gibi geçti. Babam ve ekibi bu cinayeti ustaca gizlemişlerdi. O kadar iyi gizlediler ki çoğu zaman ben bile bu yalana inanıp annem araba kazasında öldü diyerek kendimi kandırdım.

Oysaki gerçeği hep biliyordum. Gerçek her gece kabuslarıma girerek kendini bana hatırlatıyordu. Annemin ölümünden kısa süre sonra babamın suçlayıcı tavırlarına dayanamayan Gazel'de bizden gitmişti. Ben ise karısını ve kızını kaybeden bir babayı teselli etmek için hep onunla kaldım. Annemi öldüren bendim yani asıl teselliye benim ihtiyacım vardı. Benim acım daha büyüktü ama babam bunu hiç görmedi.

Ben her gece gördüğüm kabuslar yüzünden çılglık çılgılığa uyanırken defalarca saçımdaki tokayı çıkartıp bu azaba son vermeyi istedim. Yapamadım çünkü babamın benden başka kimsesi kalmamıştı. Onun için yaşamak zorunda hissettim. Ölüm kurtuluştı yaşam ise azap ama ben azabı seçtim çünkü babamı yalnız bırakmak istemedim. Babam ise hayatımın her döneminde en az Carlos kadar beni doğduğum güne pişman etti.

Çektirdikleri yetmedi kocamla iş birliği yapıp bana deli raporu aldı. Kendi kızının evliliğini yıkmak için ona deli raporu aldı. Şimdi ise bir sokak lambasının altında cansız bir şekilde yatarken düşündüklerim bunlardı. Belki de artık bir sokak lambasının altında değilim. Hiçliğin içinde kaybolduğum için bulunduğum yerde ne bir ışık vardı ne de en küçük bir ses.

Belki şu anda bir ameliyat masasındayım belki de bir morgda. Akıbetimi bilmiyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama katillerimin kim olduğunu biliyorum. Benim katillerim sevdiğim tüm insanlardı. Eğer ölüm ve yaşam arasında bir yerdeysem hiç şüphesiz ki ölümü istiyorum. Artık geri dönmek istemiyorum. Geldiğim yerde hiç güzel bir şey yok ki. Tüm güzellikler soldu geriye hiçbir şey kalmadı.

Ve evet, o tokayı ben çıkardım. Artık bunu biliyorum. Her şeyi planlamıştım. Kadem'in yanağını öpüp öpücüğümü eşitlemem, ona geçmişini sormam ve ertelediğimiz o konuşmayı onunla yapmam planlıydı. Tıpkı babama *neden baba?* diye sormam gibi. Bir tek ölürken ona neden

diye soracağımı söylemişim ve vurulmadan hemen önce ona neden diye sormuştum. Ben aslında farkında olmadan kendi ölümümü planlamış, arkamda yarım kalan hiçbir şey olmasın diye onlarla vedalaşmışım.

Bu yüzden tokayı yerde görünce şaşırmıştım çünkü o an için kendi ölümümü planladığımı anlamamıştım. Eminim vaktim olsaydı eflatun bir elbise giyerek tokayı çıkartırdım. Çünkü ben hep eflatun bir elbisenin içinde ölmeyi düşünmüştüm. Vaktim yoktu, zamanım yoktu. Acım o kadar büyüktü ki bir saniye daha yaşamak istemedim. Babam ve Karun'un nefes aldığı bir dünyada bir saniye bile kalmak istemedim.

Umarım tüm bunları düşünürken vücudum çoktan ölmüştür. Bir sabah vakti acı bir selayla adım yankılanır ve bu dünyadaki yolculuğum son bulur. Eğer yaşam ve ölüm arasında bir yerdeysem geri dönmeyeceğim. Ben affetmiyorum katillerimi, Allah'ta affetmesin.

Karun

On gün önce

Gözlerim bilgisayarın ekranında donup kalmıştı. Kumarhanedeki kasada aldığımız şeylerin içinde böylesine mühim bir bilgi olduğunu bilmiyordum. Eğer Carlos kurbanlarının kaydını tutan bir hasta olmasaydı belki de bu izlediklerimi asla öğrenemeyecektim. Siktir! Kanım dondu. Artık Saka'nın neden her gece kâbus görüp uykusunda sayıkladığını daha iyi anlıyordum. Ona annesini öldürmüşlerdi. Onu annesinin katili yapmışlardı! Böylesine bir acıyı ona on üç yaşındayken yaşatmışlardı.

On üç yıldır bununla yaşıyordu.

"Sikeyim bu vicdansızlık!" Yüzümü sertçe ovuşturup ekrandaki çocuk görüntüsüne baktım. Annesinin yüzünü açtıklarında sol gözünden akan tek bir damla yaşla annesine bakarken kaydı durdurmuştum. Baştan sona kadar defalarca izleyip hafızama kaydettiğim bu kahrolası videoyu Saka'nın çocuk gözlerinden akan yaşla bir kez daha durdurmuştum.

"Bilmiyordun be kızım." Onun canı ne zaman yansa ilk sol gözünden yaş akardı. O kadar küçük ve çocuktı ki bu hali içimi yakıyordu. Annesi ve ablası için iki kurşun sıkarken üçüncü kurşunu kendisine saklaması burnumun direğini sıızlatmıştı. Onlar on üç yaşındaki bir çocuğun ruhunu öyle bir öldürmüşlerdi ki, silahı kafasına dayarken tereddüt dahi etmemişti.

Ekrandaki çocuksu yüzüne, ıslak kirpiklerine ve sol gözünden taşan bir damla yaşa bakıp, "Özür dilerim," dedim gözlerimin arkası yanarken. "Özür dilerim orada olup seni kurtaramadım." Onu tam orada öldürmüşlerdi çünkü bu gözler yaşayan birinin gözleri değildi.

On üç yaşındaki yüzüne baktıkça kendime olan nefretim, tiksintim daha da arttı. Geçmiş bu kadar yaralı bir kadına eflatun elbise gönderdiğim için sebep olduğum şeyin altında daha fazla ezildim. Keşke zamanı geri alabilsem. Böyle bir şey mümkün olsaydı ona o elbiseyi göndermek yerine içeri girer ve onu oradan çıkartırdım. Eflatun elbise otuz yıllık hayatımda sahip olduğum en büyük pişmanlığımıydı. Bir gün Saka beni affetse bile benim kendimi affedeceğim bir gün asla gelmeyecekti.

Bunun pişmanlığını hep yaşayacağım.

Derin bir nefes alıp videodan çıktım. Bilgisayarı kapatacaktım ki dikkatimi çeken bazı şeyler yüzünden duraksadım. Saka'nın annesini vurduğu bu kaydı defalarca izlemiştim ama her defasında aklıma yatmayan bazı şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama kayıtlarda yerine oturmayan ya da içime sinmeyen bir şeyler vardı. Neden üç kadın koydular? Neden hepsini aynı şekilde giydirdiler? Kafamı kurcalıyordu.

Çalan telefonu açınca Tunus her zamanki gibi sinirlerimi bozarak, "Kalender Beyciyim?" dedi keyifli bir sesle. "Bakıyorum da güzel haberi henüz almamışsın."

"Ne haberinden bahsediyorsun?" Kesin yine canımı sıkacak bir şeyler yaptı.

Keyifli gülüşü kulağıma geldi. "Daha duymadın mı? Gürcistan'daki deponun yerini bulup boşalttım. Benim depoda yangın çıkmış. Bak sen şu Allah'ın işine ki malların teslim tarihine bu kadar az kalmışken yangın çıkmış," dedi kinayeli bir sesle. "Bende dedim ki komşuda pişiyorsa bize

niye düşmüyor? Komşuluk hakkı diye bir şey var sonuçta." Depomdaki mallarımı çaldığını mı söylüyordu?

Kaşlarımı çatarak bir hışımla ayağa kalktım. "Evveliyatını siktiğim piçi benden mi çalışıyorsun!" Koltuğu sertçe iterek terasın kapısına doğru yürüdüm. "Benden çalanlara ne yaptığımı çok iyi bilmene rağmen buna kalkıştın!" Terasa çıkıp belimdeki silahı çıkartıp ofisinin camına hedef aldım. Ona olan sinirimden üst üste ateş etmeye başladım.

"Lan kurşun geçirmez cam o! Boşuna camımı çizme piç!" diye bağırdığında onun da terasta olduğunu gördüm. Böyle anlarda şirketlerimizin karşı karşıya olmasından o kadar nefret ediyorum ki!

Tıpkı benim gibi terasın ucunda durmuş, telefonu kulağında tutarak bana bakıyordu. "Komşunun evini taşlar gibi camıma kurşun sıktığına inanamıyorum. Çizdiğin o camın parasını senden alacağım!"

"Sen önce çaldığın malların parasını öde!" Silahı ona doğru çevirdim. Tetiğe basmak üzereyken, "Lan oğlum aramızda bir depo dolusu malın lafı mı olur?" diyerek sırtıttı. "Geçen hafta beni uğrattığın milyon dolarlık zarara sayarsın artık."

"Marinadaki o gemini benimkinin yanından çekmezsen sıradaki zararın batan bir gemi olacak!"

Kahkaha attı. "Seninkinden daha büyük bir gemi. Senin gemine gölgelik yapsın diye hemen yanına demir attım. Ne kadar düşünceli biri olduğumu görüyor musun?"

"Zihniyetini siktiğim piçi, sence o gemiyi orada bırakır mıyım?" Dudaklarım kıvrıldı. "Belki biz şu anda konuşurken bile gemin batıyordur." O gemiyi batıracağım çünkü gitmiş benimkinden daha büyüğünü almış. Bu da yetmezmiş gibi araba park eder gibi gemisini benimkinin yanına çekmiş.

"Benim gemime bir şey olursa İtalya'da yeni aldığın şu yüz on katlı gökdeleni yıkarım," dediğinde kaşlarım öyle bir çatıldı ki bir an gerçekten tetiğe basacaktım. Dişlerimi sıkıp adeta hırlarcasına, "O gökdelenin tek bir

camı bile kırılırsa Allah şahidimdir ki gözünün yaşına bakmam!" dedim son derece ciddi bir sesle. Ölmek istiyorsa onu yıkmayı deneyebilirdi.

Aramızdaki mesafeye rağmen kısılan gözlerini görür gibiydim. "O gökdelen senin için neden bu kadar önemli?"

"Karımın hediyesi," diyerek onu şaşırttım. İtalya'da onun için bir gökdelen almıştım ama bazı eksikleri olduğu için henüz Saka'ya bundan bahsetmemiştim.

Sırlarını ondan satın almak istediğimde bana, *"Benim için İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz,"* demişti.

"Neden yüz on üç katlı?"

"Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz. Mecburen bir üstüne çıkmalıyım." Aklıma gelenlerle güldüm. Manyak karı bu konuşmanın devamında bana dokuzun içinde on üç olduğunu kabul ettirmişti. İnanılmaz biriydi. Kafası çok farklı çalışıyordu.

"Senden bir gökdelen isteyen o kuş mu?" Tunus'un meraklı sesi beni güldürdü çünkü Saka gerçek anlamda benden bir gökdelen istememişti. O an beni geçiştirmek için söylediği bir şeydi. Öylesine istediği bir şeyi bile fazla ciddiye aldığımdan haberi yoktu. Yüzünde küçük bir tebessüm oluştursaksa ona alamayacağım hiçbir şey yoktu.

"O istemedi ben ona hediye etmek istiyorum."

"Oğlum senin bu manyak kuş on üçe takıntılı değil mi?" dediğinde çok doğru bir konuya değinmişti. "Ona on üç katlı bir şey alsan daha çok mutlu olmaz mı?"

"Karıma gökdelen almak varken on üç katlı bir apartman mı alayım?" Yüzümü buruşturdum. "Şanıma yakışmaz."

"Ulan bari yüz on üç katlı bir gökdelen al ki içinde on üç var diye mutlu olsun," dediğinde gülerek başımı salladım. "Bunu düşündüğüm için şu anda üç kat daha çıkıyorlar."

Yüz on üç katlı bir gökdelen bulamamıştım. Saka'nın belirttiği sayıdaki bir gökdelen bulmak çok zordu çünkü ya üstü vardı ya da altı. Üstelik ben ona merkezi bir yerde güzel ve lüks bir gökdelen almak istiyordum. İstedğim gibi bir tane buldum ama kat sayısı eksikti. Bende yüz on katlı o gökdeleni satın alıp gereken tüm işlemleri başlattım. Eksik olan üç katı bitirdiklerinde karımın hediyesi hazır olacaktı.

Tam bir şey daha söyleyecekti ki telefonu suratına kapatarak içeri girdim. Aklım Saka ile meşgulken Tunus ile vakit kaybetmek istemiyorum. Ofisime girdiğimde gözlerim tekrar bilgisayarda oyalandı. "Neden siyah elbiseler?" Sanki gözden kaçırdığım bir şeyler vardı.

Carlos gibi düşünmeye çalıştım. Eğer düşmanımın canını ailesinden birinin ölümüyle yakmak istiyorsam onun yaptıklarını yapardım. Ancak neden kurbanıma siyah renkte bir elbise giydireyim? Neden onun kıyafetiyle uğraşayım? Aklıma gelenlerle, "Siktir piç!" dedim sert bir sesle. Siyah her şeyi gizlerdi. Kanın rengini bile. Aynı şekilde akmayan bir kanı da!

Böyle bir şey yapıyorsam bunun tek anlamı kurbanın ölümü planlarımın arasında olmamasıydı. Düşmanım onu vurduğunu sanacak ve ben kurbanın eşkâline uyan birini onun önüne atacağım. Tabii öncesinde gerçeği anlamasın diye kurbanın yüzünü dağıtırdım. Tıpkı Carlos'un da yaptığı gibi. Buz kestim. Bu olabilir miydi? Carlos'un karıma yaptığı şey bu olabilir miydi?

Masanın başına geçip Carlos'un kurbanlarının arasında Begüm Saka ismini arattım. Piç kurusu hayatını bitirdiği herkesi kayda aldığı için burada bir yerlerde onun da dosyası olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde Begüm Saka'ya ait hiçbir bilgi yoktu. Begüm Hanım'a dair bir şey bulamayınca kayıtların içinde Gazel Saka'nın adını arattım. Annesinin aksine Gazel'in bilgileri çıkmıştı. Onunla ilgili yazılı bilgilere hızlıca göz atıp videolara girdim.

Başlangıçta küçük tehdit ve şantajların olduğu kayıtlar vardı ama ilerledikçe farklı şeyler karşıma çıkmaya başladı. Gazel'e ait kısa görüntüler vardı. Yemek yerken veya okuldayken çekilen görüntüleriydi. Hepsi de uzaktan çekimdi. Tüm bu görüntülerde Gazel henüz babasının evinden kaçmamıştı.

Videoların tarihlerine bakıp annesi öldükten sonraki tarihleri seçtim. Begüm Hanım'ın ölüm tarihinden sonraki ilk videoya girdim. Video çalışma odasını andıran bir yerde çekilmişti. Carlos masanın başındaki yerinde oturuyordu. Gazel ise yanında kahverengi bir köpekle Carlos'un masasının önünde duruyordu. Buradaki görüntülerde henüz on altı yaşındaydı.

Bir çocuğa göre gözleri fazla cesur bakıyordu. Karşısında içkisini yudumlayan herifin nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen onun karşısında fazla korkusuzdu. "Telefonda bana annemin yaşadığını söyledin." Videonun sesini biraz daha açıp ikisinin arasındaki konuşmayı izlemeye başladım. "Annem gerçekten yaşıyor mu?"

Carlos abartılı bir sırıtmayla, "Yaşadığına inanmasaydın bir telefonumla burada olmazdın," diyerek alay etti.

"İnandığımdan değil öyle olmasını umduğum için buradayım." Devamını getirmedi ama onu Carlos'a götüren şeyin umut olduğu çok açıktı. "Efil'in annemi kalbinden vurduğunu kendi gözlerimle gördüm."

Carlos'un siktiğim gözleri yukarıdan aşağıya kadar onu süzmeye başladı. Karşısındaki on altı yaşındaki çocuk bu bakışların ne anlama geldiğini bilecek yaşta değildi. Gazel'e olan bakışları bende mide bulantısı yaratırken, "Kardeşinin kullandığı silah kurusıkıydı," dedi. Sertçe yutkundum. Kurusıkı mı?

"Endişelenecek çok fazla şeyi olduğu için elindeki silahın gerçek bir silah olmadığını idrak edemezdi." Begüm Saka yaşıyordu. Şüphelerimden yanılmamıştım, o gece yaşanan her şey bir aldatmacadan ibaretti.

Saka'nın annesi yaşıyordu.

Gazel sessizce onu dinlerken Carlos başını salladı. "Kadınların üçüne de önceden uyuşturucu iğne yapıldı. İlaç etkisini göstermeye başladığında sizi kaldığınız odadan çıkardık. Kardeşin onlar için o kadar çok endişeleniyordu ki ne elindeki silahın kurusıkı olduğunu anladı ne de onları aslında hiç vurmadığını." Kurduğu tuzakla övünüyormuş gibi ayağa kalkarak güldü. "Ateş etmeseydi bile sandalyedekiler zaten uykuya dalmak üzereydi."

Masanın etrafından dönüp Gazel'e doğru yürüdü. "Neden onlara özellikle siyah giydirdik sanıyorsun? Elbisenin siyah rengi sayesinde onların göğsünün kanamadığını fark etmedi." Yüksek sesle güldü. "Tabii bulanık gören gözleri de bana çok yardımcı oldu." Onun görme sorunundan faydalanmıştı. "Sense detayları göremeyecek kadar fazla dikkatsizdin."

Gazel'e doğru bir adım daha atınca yanındaki köpek dişlerini göstererek ona hırladı. Bu onu durdurmuştu. Gazel elini uzatıp, "Sakin ol, Kıtırmır," diyerek köpeği yatıştırmaya çalıştı. Siyahlarında oluşan mutluluk köpeğin tüylerinde oyalanan eline sızıyormuş gibi onu sakinleştirmeye başladı.

Yaşadığı sevinç ve heyecanını gizlemeden Carlos'a bakıp, "Yani annem yaşıyor mu?" dedi sabırsız bir sesle. "Yalan söylemediğine nasıl emin olacağım? Annemi görmek istiyorum."

"Göreceksin de ama benim şartlarımda ve benim isteklerim doğrultusunda." Carlos masanın üstündeki bilgisayara doğru yürüdü. Bilgisayarın üzerine eğilip bir şeyler yaptıktan sonra Gazel'i yanına çağırdı. Gazel onun yanında durup bilgisayarın üzerine eğildi. Bilgisayarın ekranı odadaki gizli kameranın görüş açısında olmadığı için Gazel'in izlediği şeyleri göremiyorum.

Bilgisayarın ekranına bakarken dolan gözleri ve "Anne," diyen içli sesi annesinin yaşadığını teyit ediyordu. Elini uzatıp bilgisayarın ekranına dokundu. "Anne." Sesi her an ağlayacakmış gibi çıkmıştı. "Onu bırak. Onu bırak annemi çok özledim."

"Onu ne zaman bırakacağıma ben karar veririm ama onu yaşatmak sana ve yapacaklarına bağlı." Bilgisayarın üzerine eğilen çocuğun tam arkasında durduğu için bu yakınlık midemi bulandırıyor.

Gazel'in kalçalarına deyecek kadar ona yaklaştı. "Uslu bir kız olduğun sürece annen yaşamaya devam edecek." Yumruğumu sıkmaktan elim kasılmıştı. Zihniyetini siktiğim sübyancı iti!

Gazel irkilerek ona döndüğünde beti benzi atmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Çık oradan!

Carlos iri vücuduyla onun karşısında dururken elleri pantolonun kemerine uzandı. "Ne demek istediğim çok açık değil mi? Annenin yaşamasını istiyorsan Asım'ın kızı benim köpeğim, benim fahişem olacak," dediğinde bilgisayarı kapatıp yumruğumu masaya geçirdim. Kansız herif!

"On altı yaşında lan! On altı!" Devamında olanları bilmek için izlememe gerek yoktu. Annesinin hayatıyla onu tehdit edip on altı yaşındaki bir çocuktan faydalanmıştı! Öyle olmasaydı Gazel yıllardır onun için çalışıyor olmazdı!

Carlos aslında Asım Bey'in iki kızının hayatını da mahvetmişti. Görünürde tüm kötülüğü Bige'ye yapmış gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi. Gazel'e de büyük acılar yaşattığına eminim. Şu zamana kadar annesini hayatta tutmak için kendini her anlamda kullandırmıştı. Şimdi düşününce kafesin içinde kardeşini öldürme şansı vardı. Bıçağı onun boynuna yaslandığında bunu yapabilirdi ya da çok öncesinde. Üstelik Saka ona doğru düzgün karşılık bile vermemişti.

Onu öldürmek için çok fazla şansı vardı. Ancak o, sanki biz oraya gidene kadar özellikle oyalanmıştı. Daha sonra da onu sırtından bıçaklamıştı. Ölümcül olmayan bir yerinde. Sanki biz gelene kadar Carlos'u oyalamış gibiydi. Carlos kaçtıktan sonra kardeşini bıçaklamasına gerek yoktu ama aslında vardı çünkü Carlos her şeyi kayıt altına alıyordu. Depoda da gizli kamera olmalı ki Marasliyan'lar izlediğinde ondan istenilen şeyi yaptığını görecekerdi. Böylece annesine zarar vermeyeceklerdi.

Furkan bana Saka, Carlos'u havaya uçurduğunda Gazel'in çok üzüldüğünü söylemişti. Artık neden o kadar çok tepki gösterdiğini anlıyorum. Saka, Carlos'u öldürünce karşılık olarak William veya Hector'un da Begüm Hanım'ı öldüreceğinden korkmuştu. Gazel başından beri her şeyi annesi için mi yapıyordu? Onu hayatta tutmak için evden kaçmış, babasının nefretini kazanıp Marasliyan'ların kuklası olmuştu.

Ortada olmayan bir anne iki kardeşin hayatını altüst ederken Asım Bey ne yapıyordu? Kızlarını yargılayıp eleştirmekten başka onlar için ne yapıyordu? Hemen telefonumu çıkartıp Nedim'i aradım. "Hector ile bir görüşme ayarla," dedikten sonra telefonu kapattım. Begüm Hanım

yaşıyordu ve muhtemelen yıllardır Marasliyan'lar tarafından esir tutuluyordu. Ne yapacağımı biliyorum.

Begüm Hanım'ı Hector'dan almalıyım. Karıma annesini geri vermeliyim. Her gece gördüğü kâbusları dindirip çektiği azabı sonlandırmanın tek yolu buydu. O kadar çok şey yaşamıştı ki artık biraz da olsun güzel yüzü gülsün istiyorum. En önemlisi o annesini seviyordu. Begüm Hanım ona karşı iyi bir anne olmalı ki karım annesini seviyordu. Benim annem bir kez olsun bana karşı iyi olmadı. Sevgisini ve merhametini benden hep esirgedi. Bu yüzden artık onun yokluğunu bile aramıyorum.

Anneme ne zaman baksam geçmişte benden tiksindiği yüzünü hatırlarım. Bana hatırlattıkları yüzünden o kadından daha da uzaklaşıyorum. Ancak Saka'nın annesi öyle değildi. Kızını sevmişti. Geri dönüşü Saka'yı mutlu edecek, çektiği vicdan azabını dindirecekti. En önemlisi artık annesini aradığında telefonları açılacaktı. Onu o kadar çok seviyorum ki onu mutlu edecek her şeyi ayaklarının önüne sermek istiyorum.

Bir kocam deyişi vardı ki ömre bedeldi.

Eksikliğini çektiği her şeyi ona vermek istiyorum.

Onu düşünmek bile daha çok özlememi sağlıyordu. Onu en son bugün görmüştüm. Annemle yaşadığı tartışmaya tanık olmuştum. Anneme bilerek vurduğunu biliyorum ama ona kızamıyorum çünkü ona geçmişimi anlattığım için bunu yapmıştı. Annemin bana attığı tokadın aynısını ona atacak kadar manyaktı.

Üstelik bunu o kadar iyi ayarlamıştı ki tıpkı bana yapıldığı gibi yüzüğüyle onun yanağını çizmişti. Karım bir deliydi hem de en temizinden. Ancak şöyle bir gerçek vardı ki ben bu kadını en deli haliyle seviyordum. Deliyse benim delim, kim ne karıştırdı.

Aklım karımla meşgulken kayıtlı olmayan bir numara aradı. Telefonu açtığımda Hector'un, "Hayırdır, Kalender?" diyen alaycı sesini duydum. "Benimle konuşmak istediğini söylediler?" Nedim gereken bağlantıyı düşündüğümde daha hızlı kurmuştu.

"Telefonda konuşulacak şeyler değil." Ayağa kalkıp ceketimi alarak kapıya doğru yürüdüm. "Yüz yüze görüşmeliyiz. Şimdi çıkıyorum yeri sen seç."

"Benim mekân nasıl?" Kendi çöplüğünde üstünlük kurmaya çalışacağını tahmin etmeliydim. "Adresi at." Köşe bucak benden kaçtığı için son durağını bilmiyorum. Zaten bilseydim şu anda çoktan işini bitirmiştim. Sürekli kaçıp duruyordu.

"Yalnız geleceksen neden olmasın?"

"Adresi at dedim."

"Yalnız geleceksin dedim, Kalender. Mekanımda sorun istemiyorum. Özellikle karın yanında olmayacak!" dediğinde dudaklarım kıvrıldı. Karım bir yerleri havaya uçurmakla meşhurdu. Son ziyaretimizde ona ait bir kumarhaneyi havaya uçurduğu için onunla gitmemi istemiyordu.

"Korkmana gerek yok," diyerek alay ettim. "Karım yanımda olmayacak."

"Karından gerçekten korktuğumu mu düşünüyor musun?"

"Karımdan ben bile korkuyorum. Yerinde olsam ondan korkmaya devam ederdim. Şimdi şu adresi at yalnız geliyorum," diyerek telefonu kapattım. Korkmuyormuş, siktir etsene. Akıllı olan herkes ondan korkardı. Tepesi attığında gözü hiçbir şey görmüyordu.

Çeyrek mafya.

Tek başıma kulübe girdim. Yanımda hiç adam olmadan Hector'un mekanına girdiğimde beni gören herkes kenara çekilmeye başlamıştı. Benden korkmaları için yanımda korumalarımın olması gerekmiyordu. İtin çakalın arasında yürürken sebepsizce aklıma Gurur geldi. O puşt yanında koruma gezdirmekten hoşlanmadığı için çoğu zaman hasımlarının mekanına korumasız girerdi. En güzel masalarında otururup yer içer ve daha sonra masaya biraz para atıp elini kolunu sallaya sallaya giderdi. Kimse de karşısına çıkıp ne yapıyorsun diyemezdi.

Ümit'in kızını kaçırap onunla evlendiğinde bile ertesi gün Ümit'in mekanına gidip içmişti. Gurur suçlu bile olsa bir mekâna giderse kimse karşısına çıkıp ondan hesap soramazdı. Korumaları olmazsa bile bunu yapamazlardı çünkü ne tür tuzaklarla onlara geldiğini kimse kestiremezdi. Gurur'un yalnız gezmesinde bile bir tehlike aradıkları için kolay kolay ona ilişmeye cesaret edemezlerdi. Boşuna ona Deli Gurur demiyorlardı çünkü bu alemde kuyruğuna basmadığı adam bırakmamıştı.

Kimseye eyvallahımız olmadığı halde Duha ile ikimizi bile korkutan tek isimdi. Herif liderken ortalığın tozunu arttırmıştı. Aramızdaki kan bağına rağmen karşıma almayacağım tek kişiydi. Hakkında çıkan infaz kararını destekleyen kişilerin içinde Duha ile ikimizde vardık. Şu an için tek yaptığımız Gurur'dan bunu gizlemektir. Öğrendiğinde neler yapar, kestiremiyorum. Piç kurusu kuralsız oynamayı seviyordu!

Beni yönlendiren koruma bir kapının önünde durup geçmem için kenara çekildi. Benim için açtıkları kapıdan içeri girdiğimde Hector'u masasının başında buldum. Korumalarından biri de pencerenin önünde dikiliyordu.

Hector beni görünce önce koltuğuna yaslanıp bana üstünlük kurmayı düşündü fakat kaşlarını çattığımda hiç istemese de ayağa kalktı. Girdiğim her ortamda karşımda ayağa kalkarlardı. Bu piç bir istisna olamazdı çünkü içeriye yalnız girsem de mekânın etrafını saran adamlarımdan haberi vardı. Ya da karşı binadaki keskin nişancılarımdan.

Kendi mekânında bile bana posta koyamayacağını artık biliyordu. Bunu ona öğreten Saka olmuştu. Ahşap bir sandalyeyle beni küçümsemek istediğinde onun tahtını yakan da mekanını havaya uçuran da Saka'ydı. Hatırladıkça kahkahalarla gülmek istiyorum. Ben bu kadına ölürüm, bu kadar net.

Masanın etrafında dönüp yanıma gelen Hector, "Hoş geldin, Kalender," dedi sahte bir samimiyetle. Tokalaşmak için uzattığı elini sıkmadan yanından geçip deri koltuklardan birine oturdum. Bu hareketime bozulup bozulmaması umurumda değil. Elini sıkacağım insanların bir karakteri olmalıydı.

Kendini toparlayıp karşımdaki koltuğa oturdu. "Bir şeyler içer misin yoksa doğrudan konuya mı girersin?" Normalde amacım doğrudan konuya

girmekti ama kovar gibi olan tavrı sinirlerimi bozduğu için, "Viski," dedim. Bu herifi sağlam bir kafayla çekeceğimi sanmıyorum.

Başıyla içerideki adamına küçük bir hareket yapınca koruması dolaba doğru yürüdü. "Seni buraya getiren nedir?"

"Begüm Saka hakkında konuşmak istiyorum."

İçerideki adam viskilerimizi doldurup önümüze koyarak kenara çekildi. "Begüm Saka hakkında ne konuşmak istiyorsun?"

Viski kadehini elime alıp Hector'un cevap bekleyen gözlerine baktım. "Begüm Hanım yaşıyor mu?"

Şaşırmadı. Kumarhanede çaldığımız şeylerin arasında o kayıtların da olduğunu bildiği için pek şaşırmadı. Er veya geç ona böyle bir soruyla geleceğimi beklediği için sahte pozlar kesip şaşırmış gibi yapmadı. "Yaşıyor." Uzanıp kadehini aldı. "Anlaşılan onu istiyorsun." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Bundan benim ne çıkarım olacak? Bir anlaşma yapacaksak ikimizin yararına olmalı, değil mi?"

Karşılığını almadan Begüm Hanım'ı vermeyeceğini bildiğim için, "Ne istiyorsun?" dedim bıkkınca.

Viskisinden birkaç yudum alarak bir süre beni izledi. Birazdan söyleyeceği şey için tepkimi ölçmek ister gibi bakıyordu. Kadehi dudaklarına yaklaştıırıp bir yudum almadan hemen önce, "Karından boşanmanı," deyince kan beynime sıçradı.

Doğru mu duydum? Karımdan boşanacağım öyle mi? "Senin ceddini sikerim lan!" Kadehi yere atıp bir hışımla ayağa kalktım. Suratını dağıtmak için üzerine yürüdüğümde hemen ayağa kalkıp, "Yoksa kadın ölür!" diyerek beni durdurdu. "Karına annesinin ölüm haberini sen vermek ister misin?"

Ölmek istediği çok açık!

Dişlerimi sıktağımda öfkemi kontrol altına almaya çalışıyordum. "Başka bir şey iste!" dediğimde gırtlaktan çıkan sesim bastıramadığım öfkemi

taşıyordu. "Begüm Hanım'a karşılık benden başka bir şey iste. Her ne olursa!"

Elindeki kozun büyüklüğünü çok iyi bildiği için bunu en iyi şekilde kullanmaya kararlıydı. "Ne istediğimi sana söyledim." İnatçı bir şekilde gözlerine baktığında bu konuda geri adım atmayı düşünmüyordu. "Karın hâlâ uykusunda sıçrayarak uyanıyor, değil mi? Annesini canlı bir şekilde görmedikçe gördüğü kabuslar dinmeyecek, kendini suçlamayı bırakmayacak. Annesini görmesinin tek yolu da onu boşaman."

"Sana başka bir şey iste dedim!" Yakasını kavrayıp yumruğuma doladım. "Karımdan asla boşanmayacağım!"

"Aynı anda ikisine sahip olamazsın!" Kaşlarını çatarak kendini benden kurtarmaya çalıştı. "Annesini istiyorsan karşılığında kızını boşayacaksın," dediğinde başımı geriye çekip kafamı suratına gömdüm. Ayaklarımın önüne düştüğünde burnunda kan akıyordu. Ona tepeden bakarken tükürürcesine, "Kesseler onu boşamam!" dedikten sonra sert adımlarla odadan çıktım. Hiçbir güç karımı boşamama neden olamaz!

Dışarı çıkıp arabama bindiğimde bir an adamlarımı içeri salıp bu piçin işini bitirmeyi düşündüm. Hazır yerini de bulmuşken bunu yapmayı düşündüm ama Begüm Hanım aklıma gelince yapamadım. Önce karımın annesini bu piçten almanın bir yolunu bulmalıyım. Begüm Hanım'ın yerini sadece o biliyordu. İsteddiğimi alana kadar bir süre daha yaşamalıydı!

Korumalar arabalarına atlayınca yola çıktık. Bir elim direksiyonun üzerindeyken telefonu çıkartıp Nedim'i aradım. "Begüm Saka'yı araştırın. Bu isimdeki herkesi araştırın. On üç yıl boyunca nerede tutulduğunu bilmek istiyorum. Evet, yaşıyor!" dedim konuşmasına izin vermeyerek. "Şimdilik bunu gizli tutun, özellikle de Furkan bilmesin!" dedikten sonra telefonu kapattım. Furkan öğrendiği an Saka'ya yetiştirirdi. O piç benden çok karıma çalışıyordu.

Saka şimdilik annesinin yaşadığını bilmemeliydi çünkü Begüm Hanım'ı canlı ele geçirmeme ihtimalimiz de vardı. Hector'un ne yapacağını kestiremediğim için onu öldürme ihtimali de vardı. Begüm Hanım'ı bir gün Saka'ya karşı kullanmak için öldürmemişlerdi. İsteddiğini elde edemezse

kadın onların işine yaramazdı. Onu sağ bir şekilde almadan Saka'ya ondan bahsedemem. İkinci kez ona annesinin kaybını yaşatmak istemiyorum.

Bir hafta sonra.

Ofisime girdiğimde yorgunlukla kendimi koltuğa bıraktım. Bir haftadır bakmadığım taşın altı kalmamıştı ama kadını bulamadım. Tüm adamlarımı bunun için seferber etmiş, Marasliyan'lara ait birçok depoya baskın yapmışım ama hiçbir yerde yoktu. Saka ne işler karıştırdığımı anlayacak diye eve bile gidemiyordum. Telefonlarına kısa cevaplar veriyor, beni görmek için şirkete gelmesini engelliyordum. Annesini bulmadan karşısına çıkmak istemiyorum. Bu kadını hangi cehennemde saklıyorlar!

Masanın üstündeki telefon çalınca oflayarak telefona uzandım. "Hector Bey sizinle görüşmek konusunda ısrar ediyor. Ne yapmamızı önerirsiniz?" Asistanımın söyledikleriyle gözlerim ofisimin kapısını buldu. "İçeri gönder." Şu anda görmek istediğim son kişi bile değildi.

Normal şartlarda iş yerime gelmeye cesaret edemezdi çünkü köşe bucak benden saklanırdı. Elinde Begüm Hanım olduğu sürece ona bir şey yapamayacağımı bildiği için rahattı. Onu yakalatıp işkenceyle konuşturmayı bile düşündüm ama bizim gibi adamlar işkenceyle konuşmazdı. İçeri girdiğinde piç kurusunun havasına diyecek yoktu. Bana karşı kazandığı üstünlüğü sonuna kadar kullanacaktı.

Sinirli suratıma bakıp sırtıttı. "Hoş geldin demek yok mu, Kalender?"

"Siktirtme lan belanı!" Tersçe bakarak, "Neden buradasın?" dedim sabırsızca.

Sanki her gün birbirimizi ziyaret ediyormuşuz gibi kınayan bir ifade takınıp, "Özlemiş olamaz mıyım?" deyince yüzümü buruşturdum. İçine Tunus kaçsa ancak bu kadar saçmalayabilirdi.

Masamın önündeki koltuğa yayılarak oturdu. "Kadını bulabildin mi?" Bulamadığımı çok iyi biliyordu.

"Bulurum elbet."

Başını iki yana sallayarak güldü. "O kadar vakti yok çünkü bugün ölecek." Masanın üzerinde duran elimi sıkarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Onu öldürmek sana bir şey kazandırmaz."

"Evet." Bacak bacak üstüne atarak koltuğa biraz daha yayıldı. "Ama yaşatmak da henüz bana bir şey kazandırmadı." Telefonunu çıkartıp bir şeyler yapmaya başladı. Bir süre sonra telefonu kaldırıp ekranı bana gösterdi.

Adamlarından birini görüntülü aramıştı. Gördüğüm kadın Saka'nın annesiydi. Gerçekten yaşıyordu. Tıpkı on üç yıl önce olduğu gibi yine bir sandalyeye bağlıydı ama bu sefer yüzü görünüyordu. Kadın baygındı. Arkasındaki adam çıkardığı silahı onun kafasına bastırınca kaşlarımı çattım. "Hemen şimdi karar vermelisin." Telefonu göreceğim şekilde tutarken beni köşeye sıkıştırmaya devam ediyordu. "Karın mı yoksa Begüm Hanım mı?"

İçim öfkemin yoğunluğuyla dolup taşarken belimdeki silaha uzanmamak için kendimi zor tutuyordum. Silahı çıkartıp onun pişkin suratını paramparça edebilirim ama telefonun diğer ucunda aynı şeyi Begüm Hanım'a yapmak isteyen biri vardı. Saka'dan boşanmam söz konusu bile olamazdı ama ya annesi? Annesine ne olacaktı? Onu kurtarma şansım varken ölüme terk edersem karımın yüzüne nasıl bakacaktım?

O kayıtları izlediğim güne lanet olsun! Begüm Hanım'ın yaşadığını hiç öğrenmeseydim kendimi böyle bir çıkmazın içine sokmazdım! Dışlerimi sıkmaktan çenem seğirirken, "Karımdan boşanmayacağım!" dedim sinirli bir sesle. "Kimse bana bunu yaptıramaz!"

"Son kararın bu mu?" Gözlerimin içine bakarak, "O zaman Begüm Hanım ölür," dedi. "Kadın öldüğünde de evliliğin pek uzun sürmeyecek."

Gözlerinin arkasında oluşan o galibiyet bakışı bana karşı kazandığı raundun eseri idi. "Annesini kurtarma şansın varken bunu yapmadığını öğrenen Saka sence sana karşı sempati duyar mı? Sırf onu bırakmamak için annesini ölüme terk ettiğini öğrenmek eminim onu mutlu etmeyecektir," dediğinde

kan beynime sıçradı. Ona söylemekle tehdit ediyordu. Köşeye sıkışmış durumdayım.

Annesini kurtarsam karımı kaybedeceğim.

Karımı seçersem annesini benim yüzümden kaybetti diye bu seferde o beni bırakıdır.

Siktir! Köşeye sıkışmış durumdayım!

Begüm Hanım'ı kurtarıp Saka'dan boşanırsam beni asla affetmezdi. Ona yaptığım onca şeyden sonra bu bardağı taşıran son damla olurdu. Eflatun elbisenin pişmanlığını hâlâ yaşarken nasıl ikinci kez onu hayal kırıklığına uğrattırım? Yapmayacağım dedim ulan, artık onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmayacağım demiştim! Benim yüzümden daha fazla ağlamayacak, üzülp benden uzaklaşmayacaktı. Ben onun sevgisini kazanmaya çalıştıkça karşıma hep bir engel çıkıyordu! Sikeyim böyle işi!

Onu nasıl bırakırım?

Bu nefes almayı bırakmak gibi.

Tereddüt ettikçe Begüm Hanım'ın arkasındaki kişi biraz daha tetiğe baskı uyguluyordu. Biraz daha onu ölüme yaklaştırıyordu. Bir an düşündüm, Begüm Hanım'ın ölmesine izin verirsem neler olacağını düşündüm. Saka annesinin ölümü yüzünden kendini suçlamayı hiç bırakmayacaktı. Bu konuda vicdan azabı çekmeye devam edecek, her gece kabuslarında annesini görerek sayıklayacaktı.

Annesini kurtarma şansım varken bunu yapmadığımı öğrendiğinde ise yüzüme bile bakmayacaktı. Bu sefer suçlayacağı kişi ben olacaktım. Sertçe yutkundum. Belki de benden tiksiniirdi. Annem gibi bakardı bana.

Öylesine bir çıkmazın içine düşmemiştim. Begüm Hanım'ın ölümü Saka'nın nefretini kazanmama neden olurdu. Annesinin ölmesine sebep olan birinin yanında kalmazdı ki. Boşanmak için elinden geleni yapardı. Şöyle bir baktığında her iki seçimin sonu da boşanmaya çıkıyordu! Ya annesini

kurtararak ben ondan boşanacaktım ya da annesinin ölmesine izin verdiğim için o benden boşanacaktı.

Siktir! Ne yapacağımı bilmiyorum.

Hector kıvranımlarımdan zevk alırcasına güldü. "İşini kolaylaştırayım," dedikten sonra Begüm Hanım'ın infaz emrini verdi. "Kurtul kadından."

Adamı tetiğe basmadan, "Dur!" dedim sert bir sesle. Her iki yolun sonu da Saka'yı kaybetmeye çıkıyordu. En azından ona annesini vermeliyim. Annesinin kaybı yüzünden benden nefret edeceğine ondan boşandım diye etsin. Bakıldığında iki seçeneğin sonu da benim için fazla boktandı.

Yenilgi içinde başımı sallayarak, "Ondan boşanacağım," dedim. Bunu sesli bir şekilde söylemek bile içimi öyle bir acıtıyordu ki sanki diğer yarım sökülerek benden alınıyordu. "Begüm Hanım'ın hayatı karşılığında karımdan boşanacağım ama bir şartla."

Vazgeçmeyeceğim tek kadından bugün beni vazgeçirdiler.

Beni istediği kıvama getirmenin memnuniyetiyle telefonu kapatıp cebine koydu. "Şartın nedir?"

"Karımın peşindeki tetikçiye bana vereceksin." Evet, onunla ilgili tüm kayıtları izlemiştim. Artık siyah kurdeleli tokayı neden çıkarmadığını biliyorum. Hayatı o tokaya bağlıydı. Sikeyim o tokaya mahkumdu!

Yapacağım şeyle nefretini kazansam bile güvende olmalıydı. Ondan her şeyini alan bir tarikatın simgesini bir damga gibi güzel saçlarında taşımamalıydı. En önemlisi o tokayı çıkardığında yaşamaya devam etmeliydi. Nefretine bile katlanabilirim ama kaybına asla.

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. Saka'ya tarikatı hatırlatan bir tokenin varlığı karımı istedikleri gibi huzursuz ediyordu. Bu yüzden bunu anlamaya dahil etme niyetinde değildi. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, "Karımı boşayacaksam bensiz güvende olacağını bilmeliyim!" dedim ters bir sesle. "Tetikçiye bana vermezsen burada sağ çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana verdiğim her şeyin karşılığında bana bir şey vermelisin. Bu şekilde bir anlaşmaya varabiliriz." Düşünürcesine bir süre sustu fakat daha sonra aklına gelen yeni bir piçlikle sırttı. "Saka onu neden boşadığını asla bilmeyecek. Elbette sana nedenini soracak ama açıklaman onun için küçük düşürücü ve kırıcı olmalı." Ne diyor ulan bu! Onu hem boşayacağım hem de kanatacak mıyım?

Soluk alışlarım gergince hızlandığında ağzından çıkan her kelime katliam sebebim olabilirdi. "Onunla yaptığın konuşmada seni duyacak ve izleyeceğim. Önceden ona gereken açıklamayı yapmayı düşünme bile," dediğinde gülüşü büyüdü. "Bir kadının acısının gerçekliğini ayırt edecek kadar çok can yaktım. Karın senin evinden paramparça olmuş bir şekilde çıkmalı." Ellerini dizlerinin üzerine koyup sinirli suratına baktı. "Tetikçiye karşılık Saka'nın gözyaşları ve acısı."

Damarlarımdaki kan saf bir öfkeyle kaynayınca masanın üzerindeki elimi biraz daha sıktım. Yumruğumu sıktıkça parmak boğumlarım geriliyor, bu yumruğu onun suratında patlatmak istiyordum. İrademin son kırıntılarına tutunarak, "Bunu yaparım yapmasına ama seni de sağ bırakmam!" dedim kararlı bir sesle. "Karımın döktüğü gözyaşlarının karşılığı olarak o çok güvendiğin saltanatı yıkarım!" Begüm Hanım arada olmasaydı bunu şimdi bile yapabilirdim!

Tarikatın yerleşim yerlerinin koordinatlarının elimde olduğunu bilmediği için sözlerimi ciddiye almadı. Aşırı bir özgüvenle, "Biz her yerdeyiz, Kalender," dedi meydan okuyarak. "Denemekle kalırsın." Anlaşılan amcasının kasada sakladığı her şeyi bilmiyordu. Koordinatlardan haberi olmadığı o kadar belliydi ki.

"Bu konuşmayı sakın unutma," dedim üzerine basa basa. "Karımın gözyaşlarını isteyerek sadece kendinin değil, örgütünün de sonunu getirdiğini sakın unutma."

Koordinatları ele geçirdiğimde harekete geçip bu piçin sonunu getirseydim şimdi bunlarla uğraşmazdım. Aslında yapmayı düşünmüştüm ama sürekli araya bir şeyler girdiği için tarikata indirmek istediğim darbeyi ertelemiştim! Bir tek Marasliyan'larla uğraşmıyorum ki başımda birden fazla bela vardı! Sıra bu ite gelmeden Begüm Saka olayı patlak vermişti.

Gereken her şeyi söylemiş gibi ayağa kalkıp bana son bir kez üstten bakışlarını attı. "Boşanma işini ne kadar hızlı yaparsan Begüm Hanım'ı o kadar hızlı alırsın. Bu süre zarfında adamlarım bir gölge gibi seni izleyecek. Yapacağın en küçük hatada Begüm Saka'nın kellesi bir kutuda karına gider. Karın gerçeği bilirse annesinin neden öldüğünü sen ona açıklarsın," dedikten sonra gitti.

O gidene kadar bir şekilde kendime hâkim olmayı başardım. Ofisimden çıkınca omuzlarım düştü, dudaklarımda acı dolu bir inilti döküldü. Başımı ellerimin arasına alıp, "Şimdi ne yapacağım?" dedim çaresizlik içinde. Ben şimdi ne halt edeceğim?

Gözlerim onun cam duvara çizdiği saka kuşunda oyalanınca burnumun direği sızladı. "Ben seni nasıl bırakacağım be kızım?" Onu nasıl bırakırım ya da annesinin ölmesine nasıl izin veririm?

Benim hiç annem olmadı ki. Yüzüme gülen, saçımı okşayan, arada bir çift güzel söz söyleyen bir annem hiç olmadı. Sahip olduğum tek anne bana bakınca kaşlarını çatardı. Yüzünü buruşturup bana tiksintiyle bakardı. Konuştuğunda ise sesi hep kızgın çıkardı. Çağıl ve Levent annem tarafından sevilmişti ama ben değil. Onlar annemin sevgisini alırken bana düşen sadece nefretiydi.

Anne sevgisini bilmediğim için karıma annesini vermek istiyordum. Annemin bana vermediği sevgiyi annesi ona versin istiyorum. Ve bunun karşılığında onu kaybetmeliydim öyle mi? Annesine kavuşmasının bedeli ondan boşanmamdı. Haksızlık bu! Ne zaman mutlu olsam o mutluluk en acımasız şekilde elimden alınıyordu. "Sikeyim böyle kaderi!"

Onu nasıl bırakırım?

Bugün Saka'yı görmeden geçirdiğim yedinci gün. O da bir terslik olduğunu çoktan anlamıştır. On üçler onun için sonları temsil ediyordu. Ne yaparsam acele edip on üç günü doldurmadan yapmalıyım. Her şeyi hızlandırıp şu birkaç gün içinde yapmalıyım. Hiç kolay olmayacaktı.

Üç gün sonra.

Elimdeki boşanma evraklarına bakıyordum. Bir kopyası Asım Bey'de olduğu için kızını almak için çoktan malikâneye gitmişti. Bir kâğıt parçası nasıl da ağırdı. Güneşli bir havada doğan kara bulutlar gibi tüm güzelliklerin üzerini örtmüştü. Bu kâğıt parçası artık onun kocası olmadığını söylüyordu. Küfür gibi bir şeydi. Başkalarının planları doğrultusunda evlendim ve boşanmam da aynı şekilde oldu. Her ikisinde de benim rızam yoktu. Onunla evlenmek beni afallatmıştı ama boşanmak beni her anlamda yıktı.

Bir de deli raporu çıkartmıştım. Kendi karıma yapmıştım bunu. Onun en çok aşırıya kaçan hareketlerini severken nasıl da almıştım o raporu. Kimse benim gibi kendini bitiremezdi. Kimse benim gibi bir kadının kalbinde kendini bitiremezdi. Biliyorum bu saatten sonra istemezdi beni. Yalvarıp ayaklarına kapansam bile istemezdi.

Onun kocası olmak benim için büyük bir şanstı lakin ben o şanslı bir deli raporuyla mahkeme salonunda kallesçe harcadım. Gidecek. Gitmesinden ödüm kopuyor ama bu son yaptığım ile bir daha geri gelmemek üzere gidecek. Kal bile diyemem ki.

Asım Bey kızının bir akıl hastası olduğunu doğruladı. Piç herif oraya çıkıp kızının bir deli olduğunu savundu! Benim bütün bunları yapmamın bir sebebi vardı ama o herif sırf benden ayrılсын diye kızına en büyük kazığı attı! Kendi kibri yüzünden öz kızına vereceği acıyı zerre umursamadığını bir kez daha gördüm. Baba konusunda en az benim kadar talihsizdi. En acınası olan da bu yaptığım ile babasından bir farkım kalmamıştı. Eş konusunda da pek talihli değildi.

Şimdi ise en zoruyla karşı karşıyaydım. Boşandığımızı duyan Saka, *çağırın gelsin* demişti. İlk kez onun çağrısına kulaklarımı tıkamak istedim çünkü gidince onu üzme zorunda kalacaktım. Onu siyah kurdeleden kurtarıp peşindeki tetikçiyi öğrenmek için bunu yapmaya mecburdum. Bu yüzden ona gitmeyi, karşısına çıkmayı hiç istemiyorum.

Çağırın gelsin demesine rağmen ona gitmeyi istemiyorum. Ancak ne kadar inatçı olduğunu da biliyorum. Ben gidene kadar beni bekleyeceğini bilecek

kadar onu tanıyorum. Keşke beni beklemeden gitse. Benim tarafımdan kanatılmadan gitse.

Hector'un adamlarının üzerime yerleştirdikleri şeylerin ağırlığıyla malikaneye girdim. Kravatıma taktıkları kravat iğnesindeki gizli kamera aynı zamanda mikrofon görevi görüyordu. Gelişen teknoloji den nefret ederek arabadan indim. Kulağım da bile Hector'un sesini duyduğum kulaklık vardı. Avluda büyük bir nefretle beni bekleyen kalabalığı görünce iç çekerek, "Kolay olmayacak," diye mırıldandım. Bugün benim yıkıldığım gündü.

Saka beni görünce içeri girmişti. Kimseye tek kelime etmeden onun peşinden çatı katına çıktım. Çağ ıl'ın öfkeli bakışlarından kaçmak için adımlarımı hızlandırmıştım. Saka'yı seviyordu. Onu yüzüstü bıraktığım için bana sinirliydi.

Çatı katının kapısının önünde durduğumda kulağım da Hector'un, "Senden usta bir oyunculuk bekliyorum," diyen sesiyle dişlerimi sıktım. "Unutma onun peşindeki tetikçinin kim olduğunu öğrenmenin tek yolu bu. Bu işi istediğim şekilde hallet, Kalender. Sen her şeyi doğru şekilde yaptığın sürece sana yan lışım olmaz. Adamlarım Begüm Hanım'ın yerini sana bildirmek için hazırda bekliyor. Unutma bu görüşmenin sonunda Begüm Hanım'ın yerini öğreneceksin."

Birazdan Saka'ya yaşatacağım acının karşılığında tetikçinin adını bana verecekti. Anlaşmamız böyleydi. Begüm Hanım'ı almak için karımdan boşanmalıydım yani Begüm Hanım için karımı incitmem anlaşmada yoktu. Ancak o Ermeni orospusu karımın gözyaşlarıyla tatmin olmazsa yamuk yapıp Begüm Hanım'ı bile vermeyeceğini söylüyordu! Bir itin yaptığı anlaşmaya sadık kaldığı nereden görülmüş ki!

"Karım bu odadan gözyaşlarıyla çıktığında sözünde durup Begüm Hanım'ın yerini söylemezsen sana neler yapacağımı iyi biliyorsun!" dedim kısık ama sert bir sesle. "Verdiğin sözde dönersen gün bitmeden beni karş ında bulursun!"

"Her şeyi doğru şekilde yaparsan bende yaparım." Umarım öyledir.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde asıl cehennemi şimdi yaşamaya başlamıştım. Her bir konuşmada onu biraz daha öldürecek ve onunla ölecektim. Ona, "Biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorduğumda boş bulunup, "Yok kocam," dedi ya işte tam o anda içim öyle bir sızladı ki ilk kez kocam deyişini canımı yaktı. Bir daha kocam deyişini duymayacağımı bilmek burnumun direğini sızlattı.

Kahveleri en küçük bir açıklama için kıvranırken, "Biri olduğuna inanmıyorum," dedi gözlerime bakarak. Gözlerini bile kaçırmıyordu. Kaçırmazdı da. Benim karım en çok acı çektiğinde güçlü bir duruş sergilerdi. "İnanmıyorum ama sen yine de olmadığını söyle. Aksi takdirde bu odadan sadece birimiz sağ çıkar."

Aklıma gelen intihar düşüncesiyle kaşlarımı çattım. "Beni kendi hayatınla mı tehdit ediyorsun?" Hayır, ikinci bir eflatun vakasını kaldıramam. Bunu ne ben ne de o kaldırabilir.

Korkusuzca, "Kendi hayatımla olduğunu da nereden çıkardın?" deyince rahat bir nefes aldım. "Anladım." Çekip beni vursun ama kendine zarar vermesin. Bir kez daha benim yüzümden kanamasın hiçbir yeri.

Aynı soruda takılıp kaldığı için odanın ortasında dikilirken ısrarla, "Biri mi var?" dediğinde boş bulunup, "Senin dışında mı?" deyiverdim.

Buruk bir tebessüm kondu dudaklarına, incinmiş gözlerle bana baktı. "Hayatında mıyım, Sanrı?"

Gerçeği söylemeyi çok isterken dudaklarımdan çıkan tek şey, "Olmadığını mı düşünüyorsun, Saka?" olmuştu. Ben bu kadına nasıl kıyarım? Mümkün değil ki. Siktir, bunu nasıl yapacağım!

Bana bakmakta güçlük çekerken, "Boşandık biz," dedi kısık bir sesle. Kırpikleri titreşti, güzel gözleri içimi sızlatan bir ifadeyle baktı. "Sen boşadın beni."

Öyle bir bakıyordu ki bakışlarını görmezsem daha kolay olur diye düşündüm. Başımı eğip odanın içine doğru yürüdüm. "Öyle gerekti," dedim. Beni buna zorladılar, mecbur bıraktılar diyemedim, diyemiyorum.

"Neden?" Öyle iki lafa alınıp gidecek bir kadın olmadığı için ısrarını sürdürdü. "Karun, neden bana bunu yaptın? Tehdit mi edildin? Birileri sana şantaj mı yapıyor? Benim üzerimden birileri seni köşeye mi sıkıştırıyor? Söyle hangisi?"

Allah kahretsin ki ben böyle bir kadını üzmem için buradaydım! Yardım istesem benim için her şeyi yapacak bir kadını ağlatmak için buradaydım! Ben bana yuva olan bir kadını yuvasız bırakmak için buradayım. "Git," dedim ona yalvararak. "Baban seni bekliyor." Bu odadan ne kadar çabuk çıkarsa alacağı hasarda o kadar az olur.

Başını iki yana sallayarak kalmak için ısrar etti. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın."

"Sıkılmaya başlıyorum," diyen Hector'un sesini kulaklıktan duydum. "Eminim Begüm Hanım'da sıkılmıştır. Onunla ilgilenmemi ister misin?"

Son duyduklarım ile pencereye doğru yürüyüp benden cevap bekleyen Saka'ya sırtımı döndüm. "Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Sesimi umursamaz çıkarmaya çalıştım. "Belki de sıkıldım senden." Bunları onun gözlerine bakarak söyleyemeyeceğim için ona sırtımı dönmüştüm. "Senden sıkıldım ve boşandım oldu mu?"

Arkamdan, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" dediğinde bana verdiği acının boyutunu bilmiyordu. Benim gibi boktan bir herife güveniyor, bize dair bir şeyleri kurtarmaya çalışıyordu. En kötüsü ise onu boşadığımı bilmesine rağmen bunu yapıyordu. Onu hak etmiyorum ama onsuz hayatımın nasıl olacağını da düşünmek istemiyorum. "Yalan söylüyorsun bir şeyler seni bu sözleri söylemeye zorluyor."

Bana karşı bu kadar iyi olması daha kötü hissettirdiği için kaşlarımı çattım. Ceketimi çıkartıp odanın içine fırlattığımda kızdığım o değildi, beni zorladıkları bu sikik konuşmaydı. "Anlamamı beklemiyorum ama gitmelisin!" Başımı çevirip gözlerine baktığımda sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Git be kızım." Ben seni kırıp incitmeden git.

"Neden?" dediğinde yine parmağına dokunuyordu. "Neden yaptın? Bunun cevabını bana verirsen gideceğim." Sol elinin yüzük parmağına

dokunuyordu. Yüzük parmağının tamamına değil sadece ucuna dokunuyordu. Daha önce de birkaç kez sol elinin parmaklarına dokunduğunu görmüştüm. Bunun anlamı neydi?

Eline baktığımı görünce parmağının ucuna dokunmayı bırakıp ellerini çekti. "Karun, artık bana cevap vermelisin. Neden benden boşandın?" dediğinde bu soruda ısrarcıydı fakat ona verecek bir cevabım yoktu. Annesini almadan dudaklarım mühürlüydü.

Cevap alamadıkça kafasında kurduğu için tüm ciddiyetiyle, "Bir anda benden sıkıldığını fark ettin ve gidip beni boşadın öyle mi?" dedi buna ihtimal vermeyerek.

Hector bir kez daha sabrımı zorlayarak, "Onu ağlatacak mısın yoksa ben annesini ağlatayım mı?" deyince şömineye doğru yürüyüp, "Bir anda olduğunu da kim söyledi?" dedim Saka'ya sırtımı dönerek. "Bunu anlamam için on gün fazlasıyla yetti." Ben bile bu söylediklerime inanmıyorken o nasıl inansın?

Kulağımdaki kulaklıktan bir kadının acı dolu çığlığı gelince, "Denedim," dedim hızlıca. Kendimi alkole boğmak için şömine rafındaki içki şişesine uzandım.

Kulağımda annesinin işkence çeken sesi varken bunları söylemek için kendimi zorladım. "Denedim ama olmuyor." Annesinin acısını dindirmek için, "Sen bir erkeğin sevebileceği bir kadın değilsin!" dedim onu çok severken. Oysaki onu sevmek nefes almak gibiydi. İçime çektiğim her nefesle hayata tutunmak gibiydi. Şimdi ise onunla her şeyim gidiyordu. Nefesim gidiyordu.

Sözlerimin ağırlığı altında ben ezilirken onu düşünemiyordum bile. Yönümü ona doğru çevirdiğimde onu bırakıp ben bu odadan çıkmak istedim. Yine sol elinin yüzük parmağına dokunuyordu. Farkında olmadan bunu yapıyordu. Bu işaretin bir anlamı olmalıydı.

Yüzüne baktığımda dökemediği gözyaşların sızısıyla bana bakıyordu. Başladığım işi bitirmek için kendimi zorlayıp ona raftaki kitapları gösterdim. "Benim için oradaki kitaplardan bir farkın yok," dedim

kendimden nefret ederek. "Seni okudum," dediğimde okumaktan asla bıkmayacağım tek kitap olduğunu bilmiyordu. "Sonuna geldim." Derin bir nefes aldım. "Tekrar okumama gerek yok."

Son söylediklerimden sonra eli bir kez daha yüzük parmağını bulmuştu. Ancak bu sefer parmağının ucuna dokunmamıştı. Sözlerimin şiddetiyle yüzük parmağının boğumuna tırnağını geçirip duruyordu. Tırnağıyla kendine verdiği zarar bile canımı yaktığı için bakışlarımı parmağından çekemedim. Nereye baktığımı görünce yine aceleyle ellerini birbirinden ayırmıştı. Bu kahrolası parmağa dokunma hareketini istemsizce yaptığı çok belliydi.

Kendini toparlamaya çalışarak onu benzettiğim kitaplara baktı. "İstemediğin bir kadının göğsünde her gece uyuyamazsın," dediğinde sesi nasıl da masum çıkıyordu. Elini kaldırıp göğsüne bastırdı. "Başını yasladığın yer burası." Titreyen sesi onu güçlükle duyacağım kadar kısıktı. "Her gece duyduğun kalp atışları benimkiydi."

Haklı olduğu için dayanamayıp kadehteki tüm içkiyi bir dikişte içtim. Ayık bir kafayla buna devam edemem. Hector'un her şeyi duyduğunu ve gördüğünü bildiğim için ona duymak istediklerini vererek, "Başka kadınların göğsünde uyumadığımı nereden çıkardın?" dedim sanki bu mümkünmüş gibi. Sanki başka bir tende onun sıcaklığını bulabilirmişim gibi. "Bu konuda benim için bir ilk olduğunu nereden biliyorsun?" Bu saatten sonra ne o beni affedebilirdi ne de ben kendimi.

Onda yarattığım etkiyi görmemek için ona sırtımı dönmüştüm ama acı çeken sesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Onların kalp atışlarını göğsünde taşıyorsun," dediğinde Allah kahretsin ki her an ağlayacakmış gibi sesi boğuk çıkmıştı. "Başka kadınların değil, benim kalp atışlarım var kalbinin üzerinde."

"Silinebilir," dedim onu biraz daha kaybederek. Oysaki silinmeyecek tek şeyi göğsümün üzerinde taşıyordum.

Devamında olan konuşmaların tamamı benim bile kaldıramayacağım kadar ağırdı. Dudaklarımdan çıkan her kelime Hector'u memnun ederken karımı paramparça etti. Her cümlem annesini kurtarıırken kızını biraz daha öldürdü.

Hector onun acı çeken gözyaşlarını görmek için bana baskı uyguladıkça daha da ileri gitmek zorunda kaldım. Kulağımda sesi hiç kesilmedi.

Her defasında Saka'nın peşindeki tetikçiden ve annesinden bahsedip beni ağır konuşmaya zorladı. Sanki Saka bir namlunun ucundaydı ve ben onu kurtaramıyordum çünkü silahı ona doğrultan bendim. Saka'nın gözleri bile dolmadı, bu da Hector'un baskısını arttırdı. Tüm bu konuşmanın sonunda Saka karşıma geçtiğinde ise kendi yarattığım depremin altında bir tek ben kaldım.

Eli yüzük parmağına gidince sanki hakkım varmış gibi onu durdurmak için, "Saka," dedim ama bana kırgın bir şekilde gülümseyip, "Sorun değil," dedi dik durmaya çalışarak. Gözyaşlarını ne bana ne de Hector'a göstermemişti. Bugün bu odada gözleri bile dolmamıştı.

"Duymam gereken her şeyi fazlasıyla duydum," dediğinde belki Hector'un istediği gibi onu ağlatamamıştım ama parmağındaki yüzüğü çıkardığında o beni ağlatabilirdi.

Konuşma boyunca eli sık sık yüzük parmağına gittiği için parmak boğumunu tırnağıyla kanatmıştı. Kanlı yüzükleri avucumun içine bırakarak son kez baktı. Geri dönüşü olmayan bir vedayı kahvelerinde taşıyarak, "Ben seni ısıtmanın yollarını ararken sen beni nasıl donduracağını düşünmüşsün," dedi asıl darbeyi o bana vurarak. "Tebrik ederim, Sanrı artık Saka'nın da kalbi üşüyor," dedikten sonra gitti. Bir kez bile arkasına bakmadan çıktı odadan. Avucumda ağırlık yapan kanlı yüzüklerle beni bırakıp gitti.

En ağırı da gidişini izlemektir. Kolundan tutup af dileyerek kalması için ona yalvaramamaktı. Hector kulağımda, "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirip Begüm Hanım ve tetikçinin yerlerini adamlarına atıyorum," dediğinde bile ona odaklanamıyordum.

Gözlerim Saka'nın çıktığı kapıda oyalanırken önce kulaklığı sonra da kravat iğnesini çıkartarak yere attım. Ayağımla bana bir kâbusu yaşatan bu boktan şeyleri ezerken baktığım tek şey karımın gittiği kapıydı. Bir daha geri gelmeyecek değil mi? Nasıl gelsin ki ona döneceği bir yer bırakmamıştım.

Cebimdeki telefonu çıkartıp Kadem'i aradım. Gözlerim hâlâ Saka'nın gittiği kapıda oyalanıyordu. Kadem telefonu açınca, "Saka'nın parmaklarıyla yaptığı şu şeyin anlamı nedir?" dedim hızlıca. Ben onu incittikçe sol elinin yüzük parmağına dokunmuştu. Bunun can yakıcı bir anlamı olduğunu hissediyorum.

"Neden soruyorsun?"

"Kadem cevap ver!"

Sesim yüksek çıkınca derin bir nefes alıp, "Çocukken babamın arkadaşı Cemal amcanın bize öğrettiği bir işaret," dedi. "Korkuyorsan işaret parmağının ucuna dokun. Yalnız değilsen orta parmağına, yardım istiyorsan yüzük parmağına ve tehlikede hissediyorsan serçe parmağının ucuna dokun," dediğinde sertçe yutkundum.

Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun mu?

Saka konuşma boyunca sık sık yüzük parmağına dokunmuştu. Karım tüm o dik duruşunun arasında benden yardım isteyip durmuştu. Canını yakan ben olmama rağmen benden yardım istemişti. Belki susmam için belki de ona merhamet etmem için. Duymamıştım. Onun attığı sessiz yardım çığlıkların hiçbirini duymamıştım.

Bir zamanlar onun parmağını süsleyen iki yüzük onun kanıyla kirlenmiş bir halde avucumdaydı. Çıldırdım. Son on gündür yaşadığım şeylerin stresi, Saka'ya söylediklerim ve onun gidişi sinirlerimi öyle harap etti ki bağırarak etrafımdaki her şeyi kırıp dökmeye başladım. Söylediğim her şeyle parmağını kanatana kadar benden yardım dilenmesi bardağı taşıran son damlaydı.

Kırdım, döktüm, odanın içinde ne varsa yere serdim ama öfkemden azalan hiçbir şey olmadı. Yüreğimdeki acı öylesine büyüktü ki öfkeyle bir şeyleri kırıp dökmem bile bu acıyı dindirmiyordu. Darmadağın bir halde koşarak peşinden çıktım. Onu görmeliyim. Karşısına çıkmaya yüzüm yok ama iyi olduğunu bilmeliyim. İyi değildi. Nasıl olsun ki!

Onu bulmam zor olmamıştı. Hava kararana kadar dalgın bir şekilde kaldırım kenarında yürüyüp durdu. Yağmurun altında ıslandı ama bunun farkında bile olmadı. Çantasını uzun zaman önce atmıştı bir yere. Arkasında çantayı alıp arabaya koymuştum. Çok fazla ıslanmıştı, üşüyordu lakin henüz hiç ağlamamıştı. Omuzları düşüktü, başı ise yerde. Bordo bir elbisenin içinde çıplak ayakla yürüyordu. Çıkardığı topuklu ayakkabılarını elinde tutuyordu. Oysaki ayakları şişip acısa bile çıkarmazdı sevdiği ayakkabıları.

Kadem'e mesaj atıp yerini bildirmiştim. Gelip onu buradan götürsün istedim. Soğuktu ve yağmur yağıyordu. Hasta olacaktı. Ayağa takılıp düşünce ağlamaya başlamasıyla gözlerim doldu. İşte şimdi ağlıyordu. Benden duyduğu hiçbir şey onu ağlatamamıştı ama küçük bir taşa takılıp düşünce ağlamaya başlamıştı. Başını eğip ellerini yere bastırarak omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Mesele artık kaybolan gülüşü değildi, gülüşünün yerini gözyaşlarının almasıydı.

Kadem zamanında geldi, koştu onun yanına. Onun göğsünde ağladı, ona sarıldı, onun kollarına sığındı. Ben bir arabanın içinde onu izlerken o, benim yüzümden başka bir erkeğin omuzunda ağladı. Onunla konuştu, dertleşti hatta yağmurun altında onunla dans bile etti. Bazen ağladı, bazen yalandan gülümsedi ama en çok ağladı. Bu gece çok fazla ağladı.

Tunus ikisi için geldiğinde ise onları yolun karşısındaki arabanın yanına gönderdi. Telefonla görüşmeye başladığında da pek mutlu görünmüyordu. O kadar yorgun ve kırgın görünüyordu ki kiminle konuşuyorsa gözyaşları durmaksızın aktı. Onu izlerken benim de telefonum çaldı. Telefonu çıkartıp kulağıma yasladığımda Nedim, "Abi!" dedi telaşlı bir sesle. "Abi oradan uzaklaş geliyoruz! Arabanın içindeysen sakın dışarı çıkma. Zırhlı araç olduğu için kurşun geçirmez. Biz gelene kadar sakın o arabadan inme!"

"Neler oluyor, Nedim?" Evden çıkarken çok ısrar etseler de korumaları yanıma almamıştım. Bir terslik olduğunu Nedim'in korku dolu sesinden anlamıştım. Kulağım ondayken Saka'nın saçına uzanan elini gördüm. Hâlâ telefonla konuşurken saçındaki siyah kurdeleli tokayı kavradı. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamaz, değil mi? Siktir!

Gözleri tam karşısına bakarken tokayı çekip çıkartınca sertçe yutkundum. Toka ayaklarının önüne düştüğünde arabayı açtığım gibi kendimi dışarı attım. Nedim'in, "Abi tetikçi!" diyen bağırışını duymuştum. "Hector sözünde durup gereken bilgileri bize verdi. Bige Hanım'ın peşindeki tetikçinin koordinatları çok yakınında," deyince buz kestim.

Saka'nın göğsünde lazer silahın ışığını görünce koşmaya başladım. Yere düşen telefonda Nedim'in, "Tetikçiden gelen sinyaller senin yakınlarında!" diyen bağırışını duydum. Ben değildim! Tehlikede olan ben değil, Saka'ydı!

Tehlikede olan benim nefesimdi.

Arabadan atladığım gibi ona doğru koşmaya başladığımda göğsünü delen kurşunla, "Bige!" diye haykırdım. Adımlarım durdu, içime çektiğim nefesim son buldu. Onu gözlerimin önünde vurmuşlardı.

Göğsünde sızan kana bakarken, "Hayır, hayır, hayır lan, hayır!" dedim çıldırmış gibi. Kalbinden vurdu onu! Onu tam kalbinden vurdu!

Yerinde sendeledi. Başını eğip göğsünde akan kana baktı. Gözlerinde bir damla yaş süzülürken Kadem'i buldu bakışları. Yere düşüp başı sertçe zemine çarpınca, "Bige!" diye öyle bir haykırdım ki sesim tüm sokağı doldurmuştu. Bana adımı ölümle lanetleme demişti. Sadece ölüm anında adımı söyleme demişti. Ve ben bir kez daha onun güzel adını ölümün kanıyla kirletmişim.

Daha sık adını söylemeliydim! Adı bir tek kanı aktığında dökülmemeliydi dudaklarımdan. Bige veya Efil demeliydim ona. Hangisini tercih ediyorsa onu kullanmalıyım. Belki de ikisini birden...

Yanına koşup diz çöktüğümde bilincini çoktan kaybetmişti. Başı yerdeyken saçları yüzünü kapattığı için Duha bir şeyler söyleyerek onun saçlarını yüzünden çekti. Duha elini onun başının arkasına uzatınca beti benzi attı. Elinde kan vardı. Saka'nın başında sızan kan onun elindeydi.

Aklımı yitirecek gibi oldum. "Çok sert vurdu!" Gördüklerimin dehşetiyle, "Kafasını çok sert vurdu lan!" diye bağırdım gözlerim dolarak. "Ve kalbi...

Allah kahretsin ki kalbi!" Onu hemen kucağımı alıp yerden kaldırdım. Kalbi hâlâ atıyor mu, onu bile bilmiyorum!

Kadem hemen arabayı getirince Duha'nın açtığı kapıdan arka koltuğa geçtim. Kapıyı kapatan Duha koşarak ön koltuğa geçince Kadem hemen arabayı çalıştırdı. Son sürat giderken, "Şimdi mutlu musun!" diye bağırdı direksiyona vurarak. Bunları duymayı hak ettiğim için tek kelime etmedim. "Mutlu musun, lan şimdi! Ölüyor siktiğim piçi!" diye bağırdı yumruklarını direksiyona geçirerek. "Kardeşim ölüyor!"

"Kadem, tamam." Duha onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sen yola odaklan daha sonra bunları konuşuruz."

"Abi benim kardeşim ya sonrasını göremezse!" diye bağırdığında ağlamaya başladı. Kızmakta haklıydı. "Kalbinden vuruldu abi, kalbinden!" Gözyaşları arabanın içini doldururken, "Belki de çoktan öldü!" dedi. Kalbim korkudan durma noktasına geldi. Yaşıyordu, değil mi?

Nabzını kontrol etmem gerektiğini biliyorum ama buna cesaretim yoktu. Nabız alamazsam neler olacağını kestiremiyorum. Kollarımda son nefesini verdiği düşüncesi kanımı dondurdu, midemde yakıcı bir his bıraktı. Başımı eğip kollarımdaki kadına baktım. Başını koluma yaslamıştım ve Duha'nın verdiği atkıyı sıkıca göğsüne bastırıp kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Islak saçları yüzüne yapışmış, gözyaşları yanağında kurumaya başlamıştı. Nefes aldığından bile emin değilim.

Almalıydı ama almıyor gibiydi.

Atkıya baskı yapan elimi usulca çektiğimde parmaklarımda onun kanı vardı. Ona bir şey olacak korkusuyla o kadar titriyordum ki boynuna doğru uzattığım elim titriyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadım. "Durmamış olsun kalbin."

Onun kalbinin ritimleri beni hayatta tutan tek şeydi. Başımı göğsüne yasladığımda her gece bana huzuru yaşatan o ninniydi. Uykuya dalmadan önce duyduğum ritimler asla durmasın diye ettiğim duaydı. "N'olur beni bırakma." Gözlerimin ardı sızlarken uyanması için neler vermezdim. "Yalvarırım beni bırakma."

Titreyen parmaklarım boynuna baskı yaptı. Onu duyabilmek için kendi nefes seslerimi kısıtım. Nabzını duymalıyım. Hiçbir şey duymadım. Parmaklarımın altında atan bir nazız yoktu. Dehşete kapıldım. Onun kaybıyla sarsılırken, "Hayır, hayır, bunu yapma!" diye bağırıp aceleyle onu koltuğa yatırdım. "Yapma be kızım. Gitme, Bige!" Çoktan gitmiş gibiydi.

"Ne oluyor?" Kadem'in sesini duysam da ona cevap verecek durumda değildim. Başımı eğip kulağımı onun kanlı göğsüne bastırarak kalbini dinlemeye çalıştım. "Ne oldu kardeşime?" Kadem bir yandan arabayı son süratle kullanırken bir yandan da ağlayarak bağıırıyordu. "Yaşadığını söyle! Kardeşimin yaşadığını söyle! Abi Efil öldü mü? Öldü mü abi!"

"Kadem durdur şu arabayı!" dedi Duha. "Kaza yapacaksın durdur. Bu halde kullanamazsın ben geçeyim direksiyona!"

"Duramam abi, duramam kardeşim ölür! Kaybedecek zamanı yok. Abi gözünü seveyim arkaya bak. Ölmediğini söyle. Yaşıyor mu bak. Yaşıyor de abi." Gür ağlayışı direksiyona vurduğu yumruklarıyla birleşirken, "Ölmesin abi, Efil ölmesin!" diye bağırdı. "Kardeşim ölmesin!"

Kadem'in çıkardığı seslere kulaklarımı tıkayarak Saka'nın göğsünde gelecek olan sese odaklandım. Hiçbir şey duymuyordum. Allah kahretsin kalbi atmıyordu! "Yapma bunu!" Çıldırılmış bir halde ellerimi kanlı göğsüne bastırıp ona kalp masajı yapmaya başladım. "Bige, sana yalvarıyorum bana geri dön!" Beni tamamen bıraktığını düşünmek gözyaşlarına boğulmama neden olabilirdi. "Aç gözlerini!"

O gidiyor gibiydi.

Kalbine baskı uygulayıp ciğerlerine hava üfledim. Bunu o kadar sık yapıyordum ki her bir döngüyle başımı kanlı göğsüne yaslayıp kalbini dinliyordum. Kalbinin ritimlerini duymadıkça yirmi yıl öncesine dönüyordum. On yaşındaki bir çocuğa dönüşüyor, Defne'nin atmayan kalbinin kederini Saka'da yaşıyordum. Tıpkı ablam gibi karımda son nefeslerini benim kollarımda vermiş gibiydi. Yirmi yıl önce verdiğim çabanın bir benzerini verirken Defne gibi onu da kaybetmekten ödüm kopuyordu.

Kalbine sertçe baskı uygularken dolan gözlerim bir kez daha çaresizlikle sızladı. "Uyan," diye ona yalvardım. Atmayan kalbi karşısında sesim titrerken, "N'olur uyan," diye fısıldadım. "Uyan böyle bitemez. Böyle gidemezsin. Bana geri dön!"

Kaburgalarını kırmak ister gibi sert bir baskıdan sonra ellerimi çekip başımı yine göğsüne yasladım. Küçük bir kalp atışı için her zerremle ona yalvarırken duyduğum ritimlerle hıçkırarak ağlayabilirdim. "Kalbi atıyor!" Atkayı aceleyle kanayan göğsüne bastırırken, "Daha hızlı sür şunu!" diye bağırdım. Geri döndü. Şükürler olsun ki geri döndü. "Kalbi atıyor, daha hızlı sür!" Kalbi tekrar duracak diye aklım çıkıyordu.

Kadem süratle hastaneye girince hemen onu kucağıma aldım. Duha koşup benim için arabanın kapısını açarken Kadem, "Doktor!" diye bağıırıyordu. Hastanenin kapısına doğru endişeyle bakıp, "Doktoru çağırın!" diyordu.

Birkaç dakika içinde onun için bir sedye getirmişlerdi. Sedyeye yatırdıkları Saka'nın etrafını doktor ve hemşireler sarmıştı. Onu içeri alıp ameliyathaneye götürdüklerinde kendi aralarında konuştukları şeyler hiç hoşuma gitmedi. Onların neyden bahsettiğini sadece bir sağlıkçı anlayabilirdi çünkü tıbbi terimler kullanıyorlardı. Ancak hepsini anlamasam da anladıklarım hiç hoşuma gitmemişti. Durumu çok kritikti.

Kaybedecek vakti olmadığı için onu çok hızlı ameliyata almışlardı. Bir hemşire gereken testler için bize birkaç soru sormuştu. Kan grubu, herhangi bir şeye alerjisi olup olmadığını ve hamilelik söz konusu mu, diye bir şeyler sormuştu. Her birine cevap vermiştim. İhtiyacı olan kanı bulmak sorun değildi. Ölümcül denecek alerjileri yoktu ve hamile değildi.

Hastane çok karışmıştı. Ameliyathanenin önünde durup ondan gelecek güzel bir haberi bekliyordum. Ancak geçen her dakikayla içeri giren veya çıkan doktor ve hemşirelerin sayısı artmaya başlamıştı. "Bir şey oluyor!" Ellerimi saçlarımdan geçirip ameliyathanenin kapısına baktım. "Bir şey oluyor hissediyorum!" Ona bir şeyler oluyordu. İçeridekilerin bu sessizliği iyiye işaret değildi.

Duha kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atınca, "Şimdi değil!" dedim ters bir sesle. "Elimde onun kanı varken değil!" Ne söyleyecekse daha

sonraya saklayabilirdi. Şu anda duymak istediğim tek şey karım hakkındaki iyi bir haberdi. Allah kahretsin, artık karım bile değildi!

Duramadım istesem de burada duramadım. İçeriden birilerinin çıkıp onu kaybettiğimi söylemesinden o kadar çok korktum ki hızla hastaneden çıktım. Her şey üzerime üzerime gelirken boğuluyor gibiydim. Açık havaya çıkmama rağmen aldığım nefesler yeterli değildi. Kravatımı sertçe çekiştirdiğimde Nedim koşarak yanıma geldi. Tüm korumalarımın arabaları hastaneye girmişti.

Her biri aceleyle arabadan inerken bana ulaşan ilk kişi Nedim olmuştu. Beyaz gömleğimdeki kana bakınca sertçe yutkundu. Gözleri ellerimdeki kanı bulduğunda ise beti benzi attı. "Abi bu kimin kanı?"

"Karımın." Gözlerim sızlarken başımı eğip ellerimdeki kana baktım. Acı bir kabullenişle, "Onun kanı, Nedim," dedim kısık bir sesle. "Vurdular onu."

Omuzları gerilirken kaskatı kesildi. "Yoksa o-"

"Bilmiyorum!" Elimdeki kanlara rağmen yüzümü sertçe ovuşturup, "Nasıl olduğunu bilmiyorum!" dedim büyük bir öfkeyle. "İkinci kez onu intihara sürükledim!" O tokayı benim yüzümden çıkarmıştı.

"Benim karım çok kolay ağlar." Artık karım olmadığını anlayınca dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Birkaç saniye kendime gelmek için sustum ama daha sonra, "Sende biliyorsun çok kolay ağlar," dedim.

Başını salladığında titreyen bir sesle, "Ayağı küçük bir taşa takılsa kendini yere atıp saatlerce ağlardı," dedim. Bazense gözyaşlarını bana şırmarmak için kullanırdı. O kadar hızlı ve kolay ağlayan bir kadındı ki bu her defasında beni şaşkına sürüklerdi. "Odaya girdiğimde hiç ağlamadı. Ağlamak şöyle dursun, tüm o konuşma boyunca gözleri bile dolmadı. Beni asıl kahreden bu çünkü canını öyle bir yaktım ki benim yanımda ağlamaya bile utandı."

Saka'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunları duymak onun bile gözlerinin dolmasına neden oldu. "Yapmak zorundaydın abi."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Artık hiçbir sebep beni aklayamaz. Gün bitmeden şu tetikçiyi bulun bana!" dedikten sonra arabama doğru yürüdüm. "Onu bu gece karşımda istiyorum!"

Gözlerimin önünde karımı vuran herifin eceli olacağım!

Siktir! Boşansak bile onu karım olarak görmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bu hiç kolay değildi.

Kliniğin koridorları arasında yürürken öndeki hemşireyi takip ediyordum. Bu saatte ziyaretçi kabul etmiyorlardı ancak beni geri çevirmek de kolay değildi. Başım her sıkıştığında ya da belaya girdiğinde hep ona gelirdim. Tıpkı onun da hep bana geldiği gibi. Gurur ile bu konuda birbirimize sığınmaktan çekinmezdik çünkü doğduğumuz günden beri bizim bizden başka kimsemiz olmamıştı. Çocukken Çağl ve Levent canı yandığında annem ve babama giderdi ama bizim öyle bir lüksümüz hiç olmamıştı. Bu konuda Gurur ve ben kimsesizdik.

Odasının kapısını açıp içeri girdiğimde gördüklerim beni şaşırtmadı. Oda darmadağında hem de haddinden fazla. Geçirdiği krizin şiddetiyle odayı dağıtmış, duvarlarda kanlı parmak izlerini bırakmıştı. Attığı her yumrukla kanayan parmak boğumlarının izleri duvarda çıkmıştı. İkimizde boktan bir haldeydik.

Masanın üstünde gördüğüm uyuşturucu paketleri ve şırıngayla iç çektim. Uyuşturucuya tekrar başladığını Melek biliyor muydu? Ne yazık ki bu illete başvurmak Gurur'un geçmişiyle baş etme mücadelesinden biriydi. Kliniğe bu şeyleri sokmak onun için zor değildi. Ne zaman kliniğe girip ne zaman çıkacağına o karar verirdi. Kendi tedavisinin şartlarını bile o belirlerdi. Hemşire benimle onun odasına girmediğine göre odasına girilmesi yasaktı.

Elindeki bir havluyla banyodan çıkınca beni gördü. Şaşırdı. "Karun?" Yerini bulmamı beklemiyordu. "Ne işin var burada?" Havluyu yatağın üstüne attı. "Melek'e bir şey mi oldu?"

Dikkatli gözlerle bana bakınca gördükleri karşısında sertçe yutkundu. "Karun?" Beni bu halde görmeyi beklemediği için şaşkınca bana bakıyordu. "Karun?" diye mırıldandı. Gözleri gömleğindeki kanlarda oyalanmaya başladı. "Kimin kanı o?"

"Saka'nın." Kendimi zorlayarak odanın içine birkaç adım attım ama bacaklarım beni daha fazla taşımadı. Karşısında gardımı indireceğim bir tek o vardı. Dizlerimin üzerine sertçe düşerken, "Karımın kanı..." diye fısıldadım. Onun kanıydı. Akmaması gereken tek kan onundu ve şimdi onun kanı üzerimdeydi.

"Ne demek Saka'nın?" Kaşları çatılırken hızlı adımlarla yanıma geldi. "Neler oluyor? Bige nerede?"

"Ölüyor." Burnumun direği sızlarken gözlerime akın eden yaşlara direnmeye çalışıyordum. "Gurur, karım ölüyor." Ellerimi bastırıp yumruklarımı sıktım. "Söz verdim ona, ondan başkasına ağlayamam." O kaldırım kenarındaki görüntüsü aklıma gelince, "Ama ölüyor Gurur, karım ölüyor!" dedim durmaksızın gözlerimden yaşlar akarken. "Saka ölüyor!"

On yaşından beri ilk kez gözlerim ağlıyor, ilk kez kendi gözyaşlarımın yakıcı sıcaklığını yüzümde hissediyorum.

"Bana gel demişti." Parmaklarımı sertçe saçlarımdan geçirip ondan kalan bu acıyı dindirmeye çalıştım. "İster yan yana olalım ister ayrı ama ne olursa olsun bana gel ve bir tek bana ağla demişti." Başımı eğdiğimde ona verdiğim bir sözü gözyaşları içinde bozuyordum. Ona verdiğim bir sözü onun için ağlayarak bozmuştum.

"Ona gidemem. Gidemem ameliyatta. Benim yüzümden! Kendi çıkardı... O tokayı çıkardığını gördüm! Çıkardı lan! Bilinçli mi yaptı, bilmiyorum ama tokayı çıkardı! Uykusunda bile o sikik şeyi çıkarmaya korkardı ama çıkardı. Yapmaz diye düşündüm ama yaptı. İkinci kez onu intihara sürükledim!" Ellerimle yüzümü ovuştururken, "Kurşun..." diye mırıldandım. "Gözlerimin önünde deldi onun göğsünü." Bunu bana unutturacak hiçbir güç yoktu.

Duramamıştım hastanede. Her an doktorlardan biri dışarı çıkıp onun ölüm haberini verecek diye korkmuştum. O kadar çok korkmuştum ki onun kara

haberini almamak için kaçıyordum. Sanki ben orada olmayınca yaşayacak gibi gelmişti. Ben olmazsam canı yanmayacak, beni hissedip acı çekmeyecek gibi gelmişti. "Neden lan!" Gurur, karşımda diz çöküp kaşlarını çatı. "Neden karın ölüyor? Neler oluyor, kim ne yaptı?"

"Onu da kaybedeceğim." Tıpkı Defne'ye olduğu gibi onu da kaybedecektim. Bunun olmasından ödüm kopuyordu. "Çok ağır konuştum, Gurur ben ona çok ağır konuştum! Zorladılar lan beni! Siktiğim bu cehennemde beni kendi karımın katili yaptılar!"

Beni buna mecbur eden o piçi yaşatmayacağım. Kendi boktan canımı alıp kendimden kurtulamıyorum ama onun canını alacağım! Yemin ederim ki Hector Marasliyan'ın saltanatı son bulacaktı! Azap Tarikatı diye bir şey kalmayacaktı!

Gurur endişesini gizlemeden tam yeni bir soru soracaktı ki ıslak gözlerimi görünce, "Siktir!" diyerek hızlıca bana sarıldı. Son yirmi yıldır beni ağlarken hiç görmediği için canımın ne denli yandığını anlamıştı. En son Defne öldüğünde ağlamıştım. Yirmi yıl sonra bana gözyaşı döktüren kişi Saka olmuştu.

"Ya bir daha onun kalp atışlarını duyamazsam?" Ya kalp atışları sol göğsümdeki dövmeden ibaret kalırsa... Beni bırakıp gidemezdi. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilmiyordu. Gitmesin... O da gitmesin.

Oysaki ben ona annesini verecektim.

Annesini ona verecek ve yıllarca çektiği vicdan azabını dindirecektim. Artık kâbus görüp uykusunda ağlamayacaktı. Şimdi annesini görüp görmeyeceği bile meçhuldü. Telefonum çalınca hemen çıkartıp ekrana baktım. Duha'nın aradığını görünce sertçe yutkundum. "Hastanede," dedim Gurur'a bakarken. "Bir şey olmasaydı aramazdı." Çenem kasıldı, dişlerimi sıktım. "Ona bir şey oldu!"

"Hemen en kötüsünü düşünme." Telefonu elimden alıp hoparlörü açtı. Sesi dışarı verince kaşlarımı çatı. Duymak istemiyordum. Onunla ilgili en küçük bir kötü haberi duymak istemiyordum.

Duha, "Orada mısın, Kalender?" dediğinde kısık çıkan sesini gür bir feryat bastırıyordu. Asım Bey'in acı dolu sesi olduğuna eminim. Bu duyduğum ses Saka'nın babasının feryadıydı.

Başımı iki yana salladım. Arkada duyduğum kargaşa korktuğum her şeyin habercisiydi. "Söyleme," dedim gözlerimden birkaç damla süzülürken. "Söyleme duymayacağım." Söylemesin kaldıramam.

Derin bir nefes alan Duha, "Üzgünüm," dedi bana acının en büyüğünü yaşatarak. "Onu morgda bırakma, bilirsin orası çok soğuk. Üşümesin..." dediğinde gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. Hayır, hayır, bunu yaşamıyordum. Bu kadarını yaşayamam. Gitmiş olamazdı. Karım gitmiş olamazdı. Beni bırakıp gitti mi?

Saka artık yok mu?

Duha acımı katlayarak, "Kalender," dedi iç yakan bir sesle. Sustu bana yaşattığı korkuyu hat safhaya çıkartacak bir şekilde sustu. Kalbinin yarısını bir hastane köşesinde bırakan bir adamı bekleterek uzun süre sustu. Daha sonra o yıkıcı cümleyi kurdu. Onun çok kolay söylediği ama benim asla üstesinden gelemeyeceğim o cümle dudaklarından döküldü. "Karın öldü... Başın sağ olsun, Kalender."

Başım mı sağ olsun? Ne demekti bu?

Neden cenazem varmış gibi bana bunu söylüyordu?

Ne demek karım öldü?

Karım hastanede canıyla uğraşırken bunu bana nasıl söylerdi? Nasıl ondan ölmüş gibi bahsederdi! Nasıl onun öldüğünü söylerdi! "Hayır," diye mırıldandım kabullenmeyerek. Çıldırılmış gibi inkâr etmeye başladım çünkü kabullenmesi en zor şeyi yaşıyordum. "Hayır, karım yaşıyor. Bana başın sağ olsun deme o yaşıyor! Yaşıyor lan, yaşıyor! Ölmüş olamaz. Ölmesin..." Yalvaran gözlerle Gurur'a bakıp, "Gurur?" dedim içimde taşan bir acıyla. "Öldü mü karım?"

Saka'm öldü mü?

Oysaki ben ona annesini verecektim.

Ona annesini vermeye çalışırken kendimi onsuz mu bıraktım?

Ben Saka kuşuna son gözyaşını döktürerek kendimi onsuz bırakmış bir adamdım.

Ve ikinci sezonun ilk bölümüyle size geldim. Önceki bölümde tüm olanları Bige'nin açısında okumuştuk ama bu bölümde olanları bir de Karun'un gözüyle okuduk. Boşanmanın altında böyle bir sebep çıkacağını bekliyor muydunuz?

Begüm Hanım'ın hâlâ hayatta olmasını bekliyor muydunuz? Ne yazık ki bir annenin yokluğu iki kızını da çok farklı yerlere sürükledi.

Karun'a çok kızıyoruz ama onun da pek seçeneği yoktu. Bence en büyük şanssızlığı videoları izlemesiydi. Begüm Hanım'ın hayatta olduğunu bilmeseydi eminim onlar için değişen bir şey olmayacaktı.

Ancak gerçeği öğrenince Bige'ye annesini vermeyi düşündü çünkü kendisi anne sevgisini hiç tatmamış biri. Boşanmasaydı Hector, Begüm'ü öldürecekti. Ve bu olduğunda Bige'nin ilk suçlayacağı kişi Karun olacaktı.

Annesini kurtarma şansı varken bunu yapmadığı için büyük ihtimalle Bige ondan ayrılacaktı. Bu durumda Bige'nin annesini kurtarmak daha mantıklı. Tabii bunu yapmak için de Karun, Bige'yi boşamak zorundaydı. Bakıldığında iki seçeneğin sonu da onların boşanmasına çıkıyordu.

Demek istediğim Karun her şekilde de Bige'yi kaybedecekti.

Bölümün başlarında Bige'nin geçmişinde kalan sırlardan birini daha okuduk. Annesini öldürdüğünü hep söylüyordu ama altında böyle bir şey çıkacağını bekliyor muydunuz? Ablasının baskısıyla bunu yapmasına rağmen günün sonunda suçlanan bir tek o oldu.

Peki, ya bölüm sonunda olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Duha arayıp Bige'nin öldüğünü söyledi. Bu konudaki tahminlerinizi alayım??

Şimdilik benden bu kadar. Yeni Bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. ❤️

(38) Gözlerime Ağlamayı Öğretti.

Medya Kadem ve Bige'yi temsil ediyor.

Duha

Cenazelerden hoşlanmama rağmen Bige Efil Saka'nın cenazesinin her şeyiyle yakından ilgilenmiştim. Cenazeye düşündüğümde daha fazla insan gelmişti. Çoğu Bige için değil Karun için buradaydı. Boşandıklarını bizden başka kimse bilmediği için yeraltının tüm kodamanları uzun bir konvoyla Karun Kalender'in karısının cenazesine gelmişti. Herkes buradaydı hem de herkes. Tüm mafya liderleri korumalarıyla burada olduğu için mezarlık takım elbiseli adamlarla dolmuştu.

Aralık ayının kasvetli havasından mı, bilemem ama gökyüzü bile griydi. Hava bulutlu ve hafif yağışlıydı. Çoğunun gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Ben bile bir tane takıyordum. Onların bu havada neden güneş gözlüğü taktığını bilmiyorum ama benim gözlük takmaktaki amacım uykusuzluğumu gizlemektir. İki gündür doğru düzgün uyuyamıyorum. Son yaşananlar insanda uyku namına bir şey bırakmıyordu.

Yanımda siyahlar içinde duran Elay, "Sence daha inandırıcı olması için ağlamam gerekiyor mu?" diye mırıldandı. "Burada çok fazla kamera ve basın mensubu var." Kızıl saçlarının üzerine attığı siyah şalı düzeltti. "Lazım olur diye yanımda göz yaşartıcı sprey getirdim."

Kısık bir sesle, "Doktor?" dedim. "Bu kimin cenazesi?"

"Bige'nin."

"Peki, Bige senin neyin oluyor?"

"Eski kocamın sevgilisi?"

"Böyle bir durumda ne yaparsan daha çok dikkat çeker?"

"Nereden bileyim ben? Her gün eski kocamın eski sevgilisinin cenazesine katılmıyorum." Bu kadın bir erkeği çıldırtacak her şeye sahipti.

"Sen o güzel kafanı bunlarla yorma ben senin yerine de düşünüyorum. Ağlama ama gülme de. Böyle durmaya devam et."

Ona aptal muamelesi yapmam onu kızdırdığı için kaşlarını çattı. "Beni salak bir kadın olarak mı görüyorsun?"

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. "Seni güzel bir kadın olarak görüyorum." Öylesine bir şeyden bahseder gibi omuz silktim. "Gözlerim bir tek seni güzel görüyor."

Kirpikleri titreştiğinde sinirli yüzü tam gevşemişti ki aklına ne geldiyse, "Aman ne büyük lütuf," diyerek önüne döndü. "Sayende başım göğe eğdi." Ne söylesek suç.

Taziyele kabul eden Kalender'lere baktım. Karun karısının cenazesine katılmayınca Gurur aile reisi olarak buraya gelmişti. Kaldığı akıl hastanesinden çıkıp jilet gibi bir takım elbiseyle buradaki yerini almıştı. Yanında Çağıl ve Levent'te vardı. Melek ise diğer kadınlarla biraz ilerideydi.

Çok kuvvetli bir ihtimalle Karun cenazeye katılmayacaktı. Zaten onun cenazeye katılmayacağını düşündüğüm için karısını ölü göstermiştim. Umarım Karun beni yanıltmazdı. Onu tanıdığım kadarıyla cenazeye katılacak bir adam değildi. Bige'nin öldüğünü bile kabullenememişken onun cenazesine katılacak gücü kendinde bulamazdı.

Bige'nin ameliyatına giren kişilerden biri de Elay'dı. Elay sonradan ameliyata dahil olmuştu. Benim isteğim doğrultusunda içeriden çıkıp Bige'nin ölüm haberini vermişti. O esnada koridorda Bige'nin babası ve Karun'un adamları vardı. Babası kriz geçirip fenalaşmıştı. Şu anda yoğun bakımdaydı ve cenaze töreni bitene kadar onu uyutmaya devam edeceklerdi. Uyanırsa kızını son kez görmek isteyecekti, bu yüzden cenaze merasimi bitene kadar uyanmamalıydı.

Bir cesedi görmek isteyecek biri de Karun'du. O da Defne'den sonra başka bir ölümle yüzleşemediği için şimdilik sorun yoktu. Şu ana kadar her şey planladığım gibi gidiyordu.

Kimse ameliyata giren tüm doktorları paraya boğduğumu ve kayıtlarla oynayıp Bige'yi ölü gösterdiğimi anlamamıştı. Oysaki ameliyattan hemen sonra farklı bir isimle Bige'yi yoğun bakım odasına almışlardı. Şanslıydı ki kurşun kalbinin on bir santim yakınına saplanmıştı. O kurşun kalbine girseydi yaşaması imkansızdı. Bu sefer çok büyük oynadığım için bu işin sonunda başım çok ağrıyacaktı.

Karun'a karısının öldüğünü söylemişim. Bu konuda ona yalan söylemeyeceğimi düşündüğü için karısının ölümünü teyit ettirmemişti. Sonuçta böyle bir şeyin yalanı olmazdı. Yaptıklarım kulağa gerçekten de acımasızca geliyordu. Kendimi onun yerine koyunca çok yıkıcı bir darbe olduğunu kabul ediyorum. Şu anda ne halde olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bige'nin öldüğünü duymak her anlamda onu dağıtmış olmalıydı. Özellikle onun yüzünden öldüğünü düşünmek kim bilir onda nasıl bir hasar bırakmıştır.

Cenaze arabası gelince Furkan, Çağıl, Gurur, Levent, Kenan ve Kadem kalabalıktan sıyrılarak onu getirmek için gitti. Onların peşinde Nedim ve Celil'de vardı. Bizim Uraz bile onları takip etmişti çünkü Bige'nin Kadem için değerini iyi biliyordu. Piç kurusu gerçeği bilmesine rağmen gözleri dolup duruyordu. Kendini rolüne çok kaptırmış olmalıydı.

"Bu sefer çok ileri gittiğini düşünmüyor musun?" Elay yanımda sessizce mırıldandı. "Karun gerçeği öğrendiğinde aranızdaki tüm ilişki kopar." Bunu zaten biliyorum.

"Böyle olması gerekiyordu."

"Neden böyle olması gerekiyordu?"

Başımı çevirip omuzumun üzerinden ona baktım. "O piçi ikimizde çok iyi tanıyoruz. Öldürseler Bige'den vazgeçmezdi çünkü ona sıırılsıklam aşık. Karun canından çok sevdiği karısını boşadı, Elay. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Yüzü sıkıntıyla gerildiğinde başını yorgunca salladı. "Onu köşeye sıkıştırdılar." Acı içinde inledi. "Birileri ona pusu kurdu."

"Bunu sevdiği kadın üzerinde yaptılar." Gözlerim Bige'nin tabutunu buldu. Onun tabutunu taşıyanların en önünde Kadem ve Gurur vardı. "Bizim dünyamızda sevmek bu yüzden tehlikeli çünkü bizleri en çok sevdiklerimizle vururlar."

Karun böylesine bir hatayı yapacak bir adam değildi ama işin içine aşk girince her şeyin rengi değişiyordu. Aşk insanı aptallaştırırdı. Aşk Karun gibi birine bile böylesine bir hata yaptıracak kadar tehlikeliydi. Geçmiş aklıma gelince iç çektim. Şu zamana kadar bir kadına bile kalbini açmayan Karun Kalender, onu gizlice evlendirdiğim kadına âşık olmuştu. Bir daha kimseyi evlendirmeyeceğim. Onları evlendirmemin amacı başıma bela olmaları değildi.

"Madem Karun'un köşeye sıkıştığı için Bige'yi boşadığını biliyorsun o zaman neden ona karısının öldüğünü söyledin?" Hassas kalbi ona dayanamadığı için çatık kaşlarla bakıyordu. İzin versem hemen şimdi ona gerçeği söylerdi.

"Bir taşla birden fazla kuş vurmak için."

"Neyden bahsediyorsun?"

Önüme dönüp sigaradan içime nefes çekerek kalabalığı izlemeye devam ettim. "Bige'nin ölüm haberi Karun'u yıkar ama etrafındaki hiçbir şeyi de sağlam bırakmaz. Karısının kaybıyla onu köşeye sıkıştıran herkesi tarihten silecek. Çok kan dökülecek, Elay çok kan."

"Dahası da var," dedim iç çekerek. "Bu ölüm Bige'nin onun hayatındaki yerini daha iyi anlamasını sağlayacağı için bir daha onu üzmeye cesaret edemeyecek. Bu sadece Karun'un çıkarması gereken bir ders değil. Bige'nin babası ve ablası da gereken dersi almış olacak." Sahte bir ölümle hepsine gereken dersi vereceğim.

O kızı yalın ayak kaldırım kenarlarına düşürmek neymiş görecekler.

Cenaze kalkana kadar Asım Bey'i gizlice uyutmaya devam edeceklerdi. Babası ve ablasının cenazeye katılmasına engel olmalıyım. Onunla vedalaşma hakkını bile ellerinden alacağım. Tabii bunu yapmamın asıl sebebi tabutu açma ihtimallerine engel olmaktı. Tabutun içindeki kadının Bige olmadığını kimse anlamamalıydı.

Karun'un adamlarını ve Çağıl'ı morga almayan Kadem'di. Çağıl onu görmek isteyince sinirlenen Kadem, *"Siz Kalender'ler onu öldürdünüz bari cesedini rahat bırakın!"* demişti.

Çağıl'ın hiçbir suçu yoktu, üstelik yengesinin ölüm haberiyle herkesten daha çok yıkılmıştı. Ancak Kadem ve Bige'nin yakınlığını bildiği için Kadem'i üzmemek için hastaneden ayrılmıştı. Kadem'in acı çektiğini düşündüğü için bunu yapmıştı oysaki Kadem, Bige öldüğü için değil, yaralandığı için acı çekiyordu.

"Kenan gerçeği biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Araları bozuk olsa da Karun için canını verir. Kenan bilmiyor." Bilseydi bir dakika durmaz gerçeği Karun'a yetiştirirdi. Bige'yi severdi ama Karun'un acı çekmesine de göz yummazdı.

Elay bu sırrı uzun süre Karun'dan saklamak istemediği için, "Ona ne zaman söyleyeceksin?" dedi sıkıntıyla. "Bunu fazla uzatmanı istemiyorum. Karun'u iyi tanımıyorum ama tanıdığım kadarıyla ondan bir şey saklanılmasına tahammül edemez." Bu konuda haklıydı.

Diğerleriyle birlikte tabutu taşıyan Kenan'ı işaret etti. "Rengin'in seninle olan ilişkisini ondan gizlediği için Kenan'ı bile bir kalemde sildi. Oysaki Rengin onun için bir anlam ifade etmiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Rengin yalanı için Kenan'ı bile silmişken Bige için kimleri silmezdi.

Kahretsin ki beni endişelendiren de buydu. Bu işi tezgahlayan kişi bizzat bendim. Arkasında çevrilen gizli saklı işler Karun'un kırmızı çizgisiydi ve hepimiz o çizgiyi geçtik. Bunu hak etti mi, bilmiyorum. Kimse böyle bir şeyi hak etmezdi. Ancak bunu Bige için yapmalıydım. Ona borçluydum. Onu Karun'un hayatına sokan bendim, çıkaracak olan da benim.

Çok kuvvetli ihtimalle Karun bunu hak etmedi ama böyle olması gerekiyordu. Kimler onu köşeye sıkıştırdıysa bunun için Bige'yi kullanmış olmalıydı. Bige öldü sanıldığı için ellerinde Karun'a karşı kullanacakları bir şey kalmamıştı. Karun'un artık kaybedeceği bir şeyi olmadığı için hepsinin sonunu getirebilirdi. Bu ölüm planı her açıdan gerekliydi. Ayrıca bu yolla Bige'nin de intikamını almış oluyordum. Ona yardım edeceğime söz vermiştim.

"Onlara bunu yapma." Bu sahte cenaze Elay'ı çok etkilediği için ıslak gözlerle bana baktı. "Ölüm haberi ikisinin arasında büyük bir uçurum açacak. Konuşup aralarındaki yanlış anlamayı çözmeleri gerekiyor."

Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Bige'nin bu kadarını hak ettiğini düşünmüyorum. Onu yaşarken öldürdün." Bu kadın beni şaşırtmayı hiç bırakmıyordu. Bige ile olan geçmişini düşünürsek onun için üzülmesini beklemiyordum. Düşündüğümde daha fazla merhametliydi.

Açtıkları mezara tabutu koymalarını izledim. Tüm mafya adamlarının katıldığı bir cenaze töreni basında büyük bir etki yarattığı için kameralar her şeyi çekiyordu. Basını buradan uzak tutamamıştık ama korumalar onların fazla yaklaşmasına engel oluyordu. Bir izdiham çıkmasına engel olmaya çalışıyorlardı.

Bige'nin tabutunu mezara koyduktan sonra mezarının üstü kapatılacaktı ki Ümit Tozlu adamlarıyla mezarlığa girdi. Masada söz hakkı olan tüm liderler cenazeye katılmak için gelmişti çünkü Karun'da masadakilerden biriydi. Böyle bir günde Ümit'in gelmemesi Karun ile olan ilişkisini zedelerdi. Ancak Gurur'un olduğu bir yere gelmek Ümit için büyük cesaret isterdi. Özellikle iki yıl önce Gurur'un gözleri önünde nişanlısını öldürmüşken. Zaten buna karşılık olarak da Gurur onun kızıyla evlenmişti.

Ümit adamlarıyla mezarlığa girince burası buz kesti. Basın mensupları bile gerginlikten nasibini almış gibi sessizleşmişti. Gurur ve Ümit'in karşılaşmasını kayıt altına almak için her ayrıntıyı çekiyorlardı. Tüm gözler Gurur'a kenetlenmişti. Ümit'i gördüğü an çenesi kasıldı, yüzü seğirmeye başladı. Yanında duran elini sıkarken vücudunda yükselen öfkeyi her zerremizde hissettik. Umarım etrafta bu kadar çok kamera varken yanlış bir şey yapmazdı.

Deli bir tarafı olduğu için ne onu çeken kameralar umurunda olurdu, ne de bir cenazede olmamız. Yapamayacağı delilik yoktu. Çağl ve Levent bir şeyler söyleyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Bige'nin cenazesinde sorun çıkarmamak için kendine hâkim olmak için iradesinin son kırıntılarına tutunuyordu.

Ümit Bey onun karşısında durup sinirli yüzüne baktı. "Başınız sağ olsun, Kalender," diyerek ona taziyelerini sundu. "Bige Hanım'ı az çok tanırdım. Cesur ve mert bir kadındı, kaybınız için üzgünüm," dedi donuk bir sesle. Derin derin nefesler alan Gurur, düşmanca gözlerle ona bakmak dışında tek kelime etmedi. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra ortalık durulunca hocayı daha fazla bekletmemek için defin işlemleri kaldığı yerden devam etti. Bige'nin tabutuna ilk toprağı atmak için Kadem eline küreğı almıştı ki, "Karun Kalender geldi," diyen bir ses herkesin donmasına neden oldu. Siktir! Karun mu geldi?

Ya tabutu açarsa?

Buradaki herkes başını çevirip mezarlığın kapısına baktı. Muhabirler kendi aralarında fısıldaşarak mezarlığın kapısını kadrja almaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra Karun Kalender dimdik bir şekilde mezarlığın kapısından içeri girdi. Üzerinde ütülü takım elbisesi ve gözlerindeki siyah gözlüklerle herkese yıkılmadığı göstermek istercesine gelmişti. Tıraş olmuş ve banyo yapmıştı. Karısının ölümü onu hiç etkilememiş gibi en iyi şekilde hazırlanmıştı. Arkasındaki adamlarla bastığı yeri inletircesine yürüyordu.

Karun mezarlığa girdiğı an bölge liderlerinin ceketlerinin önünü kapatması kimsenin dikkatinden kaçmadı. Masada sözü dinlenen biriydi. Yaklaşp herkese başıyla selam verdiğinde sanki bu ölüm onu hiç etkilememiş gibi davranıyordu. Bizim dünyamızda zayıflığa asla yer yoktu bu yüzden rol mü yapıyor yoksa Bige'nin ölümü gerçekten onu hiç etkilemedi mi, bilmiyorum. Ne zamanki Kadem'in elindeki küreğı aldı, işte o zaman ağır bir rol sergilediğini anladım. Küreğı tutan eli titremişti. Bige'nin ilk toprağını o atacaktı.

Gözlüklerin ardına gizlediğı gözlerinde ne var, bilmiyorum ama gözleri uzun süre mezarın içindeki tabutta oyalandı. Ona dikkatli bakmayan kimse

siyah gözlüklerin altında yanağına doğru süzülen bir damla yaşı göremezdi. İmam merasimi başlatınca herkes sessizliğe büründü. Sahte bile olsa kimse bunu bilmediği için her şey kuralına uygun yapılıyordu.

Karun küreğin sapını sıkarak bir kürek toprağı Bige'nin tabutuna attı. Diğerleri ona yardım etmek için kürekleri alınca, "Hayır," dedi çatallaşmış bir sesle. "Karımı ben gömerim," dediğinde gözlerim doldu, başımı eğdim. Sesi iki gündür ağlamış gibi çıkmıştı.

Bunu ona yaşattığım için kendimden nefret etmeye başladım. Karısının mezarına attığı her toprakla gözlerinden sızan yaşı gördüm. Diğerleri mezara çok yakın olmadığı için onun döktüğü yaşı göremiyordu. Siyah gözlükler ağlayan gözlerini iyi gizliyordu ama yanağındaki ıslaklığı sadece onun yakınında duranlar görebilirdi. Yakınında olanlar sadece biz ve ailedekilerdi. Dik duruşuyla diğerlerinin gözlerini boyamaya devam etti ama her kürekle bir damla gözyaşı süzüldü yanaklarından.

Bu kadarını gerçekten hak etti mi?

Kimsenin yardımını olmadan karısını tek başına gömdü. Onunla gelen adamlarından birinin elindeki kasayı aldı ve kasanın içindeki tüm mor menekşeleri kendi elleriyle Bige'nin mezarına ekti. Bunu yaptığında Gurur'un bile yanaklarında birkaç damla yaş süzüldü. Kimse görmeden gözyaşlarını hızlıca silerken, "Sikeceğim böyle işi!" dedi kısık bir sesle. Gurur bir tek Karun'a dayanamazdı. Bir tek Karun'un gözyaşlarına kıyamazdı. İkisi birbirinin her şeyiydi.

Mor menekşelerle süsledi Bige'nin mezarını. Daha sonra adamlarına dönüp Bige'nin mezarının yanındaki boş yeri gösterdi. "Benim için de buraya bir mezar kazın," dedi kısık bir sesle. "Öldüğümde karımın yanına gömersiniz," dediğinde Gurur yutkundu, Çağıl dolan gözlerini gizlemek için başını eğdi, Levent ise, "Abi," dedi ona yalvararak. Onu böyle görmeye kimse dayanamıyordu. Dimdik kalıbının içinde ölü bir adam olduğu o kadar belliydi ki.

"Nedim?" deyince Nedim saklayamadığı gözyaşıyla başını salladı. "Sen nasıl istersen abi." Adamları kazma ve küreği alarak Bige'nin mezarının yanında bir mezar daha kazmaya başladı.

Bir süre sonra Karun için de bir mezar kazıldı. Cenaze töreni bittiği için herkes ona taziyelerini sunup dağılmaya başladı. Sırasıyla herkes gidince burada sadece aileden olanlar ve biz kaldık. Korumalar basını dışarı çıkarmak isteyince gereken tüm görüntüleri çektikleri için bize fazla zorluk çıkarmadılar. Kalanlar sadece Kalender'ler, Elay, Kadem, Kenan ve bizim adamlarımızdı. Artık Karun'un daha fazla rol yapmasına gerek yoktu.

Bir süre Bige'nin mezarına uzun uzun bakıp durdu. Başını eğip elindeki toprağa baktı, sonra da Bige'nin mezarına. Gözlüğü çıkartıp bir kenara atınca ağlamaktan kıpkırmızı olan gözleri herkesi kedere boğdu. Bige'nin mezarının yanına dizlerinin üzerine düştüğünde köklü bir çınarın yıkılışını izler gibiydik. Gurur daha fazla dayanamayıp onun yanına koştu. Onu yerde görmeye dayanamıyormuş gibi kolunu tuttu. "Karun kalk," dedi aceleyle. "Kalk oğlum yapma böyle." Sesi titredi, ağlayamadı. "Vedalaş onunla gidelim."

"Nasıl?" Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Acısı sesine yansırken gözlerini Bige'nin mezarından ayırmıyordu. Mavileri titreşti, gözyaşlarının parıltısı kederli gözlerine işledi. "Onunla nasıl vedalaşırım?" Ellerini onun mezarına bastırıp başını eğdi. "Gitti canımın yarısı, Gurur. Söyle bununla nasıl yaşarım?" dedikten sonra ağlamaya başladı.

Karun ağladı.

Buradaki herkes onunla ağladı.

Koskoca İstanbul ağladı.

Ben bugün bir adamın yıkılışını izledim.

Gurur onun yanına diz çökerek bir yere ayrılmadı. Çağıl, Levent, Melek ve Kenan onun hemen arkasında duruyor, onun için gözyaşı döküyorlardı. Anne ve babası cenazeye bile gelmemişti ama yanında duran ve arkasında duranlar onu bir saniye bile yalnız bırakmadı. Gerçek ailesi Gurur, Çağıl, Levent, Melek ve Kenan'dan oluşuyordu. Başka da kimsesi yoktu.

"Benden nefret ederek gitti." Titreyen parmakları Bige'nin toprağında gezindi. "Karım son nefesini verirken bile benden nefret etti." Kısık sesi iç

yakıyor, onu duyanların burnunun direğini sızlatıyordu. "Onu sevdiğimi bile söyleyemedim." Mavilerinde taşan yaşlar yanaklarında süzüldü. "Bunu söylemeyi neden bu kadar erteledim ki?"

"Biliyordur," dedi Gurur. Onun omuzuna dokunarak acısını dindirmeye çalıştı. "Kadınlar hisseder böyle şeyleri."

"Bilmiyor, Gurur." Islak gözleri bir kez daha onun mezarında oyalandı. "Onu ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmedi, bilmiyor." Sesi titrerken ellerini bastırdığı toprağı özlemle avuçladı. "Şimdi her yer menekşe kokuyor," dedi sessizce ağlayarak. "Artık bana düşen bir menekşe kokusunda karımı aramak mı?" dediğinde Melek'in hıçkırığını duydum. Kimse ona menekşelerin kokmadığını söyleyemedi çünkü kimse onun menekşelerden aldığı kokuyu almıyordu.

Elay ıslak gözlerle bana yalvarıp, "Yapma," diye fısıldadı. "Çok acı çekiyor bunu ona yapma. Kimse bu kadarını hak etmez."

Artık bunu değiştirmek için çok geçti çünkü yapmam gerekeni zaten yapmıştım. Gerçeği söylersem burada sağ çıkamayacağımı biliyorum. Yaptıklarımın pişman mıyım? Evet, Karun'un bu halini görünce köpekler gibi pişman olmuşum. Bige'yi sevdiğini biliyordum ama herkesin içinde ağlayacak kadar çok sevdiğini bilmiyordum. Ona bu acıyı yaşatan benken şimdi gerçeği açıklayamazdım.

Bu yüzden Elay ve Kadem'i de alarak mezarlıktan çıktım. Doğru veya yanlış, artık bu yolun bir dönüşü yoktu. Karun'u bu hale getirerek başıma çok büyük bir bela aldığımı biliyorum. Bundan sonra olacakları ben bile kestiremiyorum. Özellikle de gerçeği öğrendiğinde...

Bir hafta sonra.

Başımın Karun'un yaptığı katliamları sunan haber spikerini işaret ettim. "Bu bir devrim hatta belki de darbe." Tüm kanallar bir haftadır bundan bahsediyordu. Karun ve Gurur bir haftadır ülkenin her yerinde eş zamanlı saldırılarda bulunuyorlardı.

Adamları siyah bir şapka ve siyah maskeyle yüzlerini gizleyip saldırıya geçmişti. Karun'un ülkenin her yerinde güvenlik tesisleri vardı. Hector'un ise bir o kadar karargâhı vardı. Güçlerini Gurur ile birleştiren gerçek anlamda bir üstünlük kazanmıştı. Şu ana kadar Afyon, Edirne, Bursa, Ordu, Ankara, Mersin, Yozgat, İzmir, Adana ve daha birçok şehirde silahlı saldırıların haberleri gelmişti. Tüm şehirlerdeki tesislerini harekete geçirmiş, elindeki koordinatlarla eş zamanlı bir baskın yapıp örgütün yerleşim yerlerine saldırıyordu.

Elay izlediği haberler karşısında yutkunarak, "Bir haftadır ülkenin her yerinde saldırı haberleri geliyor," dedi ürkerek. "Polisler bu işin arkasında Kalender'lerin olduğunu nasıl bulamıyor? Çoktan yakalanmış olmaları gerekiyordu."

Sırıtarak içkimden bir yudum aldım. "Karun Kalender şu an bile seçimlere adaylığını koysa açık arayla kazanır. Mecliste koltuğu çoktan hazır ama o, siyasete girmek yerine ülkeye destek oluyor. Vergi rekortmeni olduğunu biliyor musun? Üstelik çoğu bakana koruma sağlıyor."

Elay ne demek istemediğimi anlamadığı için gözlerini kırıştırdı. "Yani hem mafya hem de ülkücü mü?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Bence ikisi de değil. Ülkesini çok seviyor bu yüzden devlet adamlarıyla hep iç içe. Sen sanıyor musun ki bu saldırının altında onun olduğunu bilmiyorlar? Hayır, hepsi biliyor. Kalender'ler ülkeyi büyük bir terör örgütünden temizlemek için ayaklandılar. Devlet adamları susuyor ve buna göz yumuyor çünkü bu ülkenin zararına değil, yararına olan bir saldırı."

"Ama özel tim ve teşkilatın en iyi askerleri onları yakalamak için peşlerinde."

"Üsteğmen Çağıl Kalender'in de içinde olduğu devasa bir ekipten mi bahsediyorsun? Sanıldığı gibi onları yakalamak için orada değiller. Farkındaysan kameralara saldırı anında orada olduklarını gösteren görüntüler yansımıyor. Ekip genelde saldırıdan sonra mekâna girip yeni gelmiş gibi yaparak cesetleri topluyor." Devlet adamları ve ordu Karun'u destekliyordu.

İnsanları yatıştırmak için bu cinayetlerin peşindekileri bulmaya çalıştıklarını belirtiyorlardı. Ancak işin iç yüzü hiç öyle değildi. Karun'un yaptığı bu temizliğe göz yumuyorlardı. Karun'un adamları işlerini bitirip oradan çıkmadan önce ordudakiler oraya gelmiyordu. Hatta bu baskında Karun bizzat orduyla çalışıyordu. Saldırıyı yapan o yüzü maskeli adamların çoğu bordo berelilerdi. Karun'dan aldıkları koordinatlar üzerine harekete geçip onlarda farklı şehirlere baskınlar yapıyordu.

Bu bir temizlikti.

Saldırının amacı örgütteki herkesi öldürüp kökünü kazıymaktı. Bu yüzden ordunun bu işin içinde olduğunu gizli tutuyorlardı. Açık bir saldırı olsaydı ele geçirdikleri herkesi tutuklayıp mahkemeye çıkarmak zorunda kalırlardı. Amaç öldürüp hepsini ülkemizden temizlemektir. Bu yüzden dış güçlerin baskısı altına girmemek için orduyla ortak yapılan bir saldırı olduğunu gizli tutuyorlardı. Karun ve Gurur ortalığın anasını ağlatırken Üsteğmen Çağır Kalender onların bıraktığı izleri silmek için ekibiyle orada oluyordu.

Bir haftadır Türkiye'nin gündemine bomba gibi düşen saldırı haberlerinden fazlasıyla ürken Elay, "Ne zaman bitecek?" dedi korku dolu bir sesle. "Karun ne zaman duracak?"

"Durmayacak," diye mırıldandım. "Bige'ye olanlardan sonra şu anda vahşi bir hayvandan farkı yok. Saldıracak yer aradığı için önüne çıkan herkesi yıkıp geçiyor." Azap Tarikatının sonunu getirene kadar durmayacaktı. Bu artık onun şahsi meselesiydi.

Bu yüzden baskın yaptığı her mekânın kapısında eflatun boyayla kendi imzasını bırakıyordu. **"Bir saka kuşunun gözyaşına kaç ölüm sığar?"** Evet, içindekileri katledip çıktığı her mekânda arkasında böyle bir yazı bırakıyordu. Bu bir haftada karısının akan gözyaşlarına birçok ölüm sığdırmıştı ama bu onun için yeterli değildi. Durmayacaktı.

Bige'nin dökülen gözyaşlarını artık birileri canıyla ödüyordu.

Bige içeri girince hemen televizyonu kapattım. Kadem'in yardımını alarak güçlükle yürüyordu. Bir haftadan sonra daha yeni yeni yataktan çıkmaya başlamıştı. Zorlu bir ameliyattan çıktığı için henüz kendini tam olarak

toparlayamamıştı. Attığı her adımla göğsü acıyor olmalı ki yüzü acıyla kasılıyordu. Solgun yüzünde hiç makyaj yoktu ama dudaklarında eksik etmediği kırmızı ruju vardı. Makyajsız bile odasından çıkardı ama kırmızı ruju olmadan asla.

Üzerinde Elay'dan aldığı salaş bir bluz ve pantolon vardı. Siyah bluzun ipeksi dokusu yaraya temas ettiğinde canını yakmayacak türdendi. Gerçi göğsündeki bandajları henüz çıkarmamıştık. "Kadem ben iyiyim bırak artık kolumu." Yorgun bir sesle konuşup Kadem'in kolundan çıkmaya çalıştı. "Yalnız başıma yürüyebilirim."

"Yürüyeceğini bende biliyorum." Kadem onu bırakmayıp kolunu tutmaya devam etti. "Kendini fazla yormaman gerekiyor."

Başını sallayarak Kadem'in yardımıyla bir koltuğa oturdu. Elay hemen ayağa kalkarak bir yastık alıp onun sırtına koydu. "Böyle iyi misin?" Başını kaldırıp Elay'a baktığında gözlerinin ardı sızlarcasına, "Elay," diye mırıldandı. "Bunu yapma, senin iyiliğini hak etmiyorum."

Bir haftadır onunla yakından ilgilenen Elay, "Kötülüğümü de hak etmiyorsun," diyerek onun yanına oturdu. "Daha önce sana olan davranış şeklim için üzgünüm." Bakışlarını kaçırıldı. "Yeni yeni bazı şeyleri aştığım için artık bana olanlar için seni suçlamıyorum."

Kahveleri yaşlarla dolarken, "Ben kime ne yaptıysam onun karşılığını ödüyorum," dedi acı çeken bir sesle. "Seni görmüştüm." Başını yorgunca salladı. "Adana'dayken bir kaldırım kenarında yürüyen o kıvıllı saçlı kadın sendin, değil mi?"

Elay'ın bakışları hızla onu bulduğunda, "Elinde bebek ayakkabısının bir tekini tutuyordun," diyerek iç çekti. "O gün yanında geçtiğim kadının sen olduğunu bilmiyordum." Burukça gülümsedi. "Bir an durup neyin olduğunu sormayı istemiştim. Seni o hale getirenin ben olduğumu bilmeden..."

Elay hıçkırdığında, "Üzgünüm," dedi ağlayarak. "Çok üzgünüm, Elay. Eğer için rahat edecekse bende yürüdüm o kaldırımlarda." Gözyaşları içinde başını salladı. "Beni de yürüttüler o kaldırımlarda. Sana yaşattığımı bana da

yaşattılar," dediğinde Elay dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Bige'nin düştüğü durumdan zevk alacak kadar kötü biri değildi.

"Duha?" Başını kaldırıp bana bakınca tüm dikkatim ona yöneldi. "Beni çok uzaklara gönderir misin?" dedi yalvaran gözlerle.

"Buradakiler için bir ölüyüm. Tekrar hayat bulacağım bir yerde yaşamak istiyorum." Gözlerine akın eden yaşlara direnmeye çalıştı. "Yeni bir kimlikle bir arkeolog olarak seyahat etmek istiyorum."

Burukça tebessüm etti. "Hayat çok kısa gerçek anlamda ölmeden önce sevdiğim işi yapmak istiyorum. Ben artık birilerinin kızı veya karısı değil, kendim olmak istiyorum," dediğinde başımı salladım. Eğer toparlanmasına yardımcı olacaksa bunu ayarlamak zor değildi.

"Önce iyileş daha sonra nereye istiyorsan oraya gideceksin," dediğimde ıslak gözlerle teşekkür eder gibi baktı. Her şeyden bir süre uzaklaşmasını bende istiyordum. Psikolojik olarak o kadar çökmüştü ki tüm bu kaostan biraz uzaklaşmak ona iyi gelebilirdi.

Kadem'in üzgünce başını eğdiğini görünce derin bir nefes aldım. "Asma hemen suratını. Sende onunla gidersin," dediğimde bu onu beklediğim gibi mutlu etmedi.

Gözleri kalbimi bulup, "Sen ne olacaksın?" deyince onu rahatlatmak için işi yine muzırlığa vurdum. "Siz gidince hemen ölecek değilim ya." Başımla Elay'ı işaret ettim. "Eminim doktorum bana iyi bakacaktır." Elay gözlerini devirince güldüm. Doktorum olmaktan nefret ediyordu.

Kadem için bir tek Bige ve ben vardık. Bige giderse çok üzülmüzdü ama onunla giderse bu seferde benden ayrıldığı için üzülecekti. Önceliğim daima onun mutluluğu olduğu için Bige'yle gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Ben bir şekilde başımın çaresine bakarım. Son olanlardan sonra ikisinin de biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Mutlu olacakları bir yere gitsinler.

1 yıl sonra.

Önümdeki belgeleri kontrol ederek sırasıyla her birinin altına imzamı atıyordum. Bir sonraki belgeye geçince göğsümdeki şiddetli ağrıya kalem elimden düştü. Önce küçük bir sızıyla başlayan ağrı gittikçe şiddetini arttırınca dişlerimi sıkarak çekmeceyi açtım. Sol tarafımda hissettiğim uyuşma etkisini arttırmadan Elay'ın verdiği ilaçların kapağını açtım. Suya uzandığımda acıdan haykırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bardaktaki su yardımıyla ilaçları yuttuğumda nefes nefese kalmıştım. Fazla zamanım kalmamıştı. Son günlerde neredeyse her ayın birkaç gününü hastanede geçiriyordum. Kalbimin bir yıl daha beni yaşatmasına bile mucize gözüyle bakıyorlardı. Geçtiğimiz ayın tamamını hastanede geçirmiştim. Hastaneden çıkalı daha birkaç gün olmamıştı ama yine ağrılar başlamıştı. Zamanım dolmak üzereydi.

Vasiyetimin altına son imzayı da atarak koltuğa yaslandım. İçeri giren avukat tam zamanında gelmişti. Hazırladığım vasiyeti ona uzatarak koltuğa yaslandım. "Bu vasiyetten kimsenin haberi olmasın." Kadem, Elay ve Bige'nin geleceğini temin altına almalıydım. Ben yokken de herhangi bir sıkıntı yaşamalarını istemiyorum.

Avukat vasiyeti alıp dışarı çıktığında Elay çalışma odama girdi. Masanın üzerindeki ilaçları görünce güzel yüzündeki neşe yine kayboldu. "Hastaneye geri dönmelisin."

"Bunu yapamam." İlaçlarım krizi önlemişti ama göğsümdeki ağrı henüz tam olarak dinmedi. Çektiğim acıyı ondan gizlemek için kendimi çok zorluyordum. "Son bir aydır hastanede olduğum için işler çok aksadı. Birinin tüm bunları halletmesi gerekiyor."

"Kadem'i ara geçsin işlerin başına." Masamın yanında durup gardiyan gibi tepemde dikildi. "Ne kadar kötü durumda olduğunu ondan daha fazla saklayamazsın."

Bir süre sustu ve tereddüt etse de en sonunda, "Duha?" dedi acı çeken bir sesle. "Dünya gözüyle son kez Kadem'i görmek istemiyor musun?" Sertçe

yutkundum. Düşündüğümde daha az vaktim kaldığını daha iyi anlatamazdı.

Gözlerine akın eden yaşlar hastalıktan daha çok içimi sızlattı. "Söylesene doktor," diyerek ona takıldım. "Ölmeden önce beni affettiğini görebilecek miyim?"

Mavileri titreşince gözleri dolu dolu başını salladı. "Affettim." Sesindeki bu üzüntünün sebebi olmaktan nefret ediyorum. "Artık kimseye bir kırgınlığım yok."

Hayır, affetmediğini görebiliyorum. Benim yüzümden anne olma şansını kaybetmişken istese de beni affedemezdi. Onun hayatına müdahale etmeseydim şimdi küçük evinde çocuğunu büyütmekle meşgul olurdu. Beni asla affetmeyecekti ama fazla duygusal olduğu için ölmek üzere olan bir adama duymak istediği şeyleri söylüyordu.

Ayağa kalkarak karşısında durduğumda beni görmek için başını kaldırdı. "Hazır her şeyi kabul ediyorken..." Üzerine eğilip sııttım. "O zaman seni öpmeme de izin verirsin."

Gözlerini irice açtığında kızaran yanakları ona sevimli bir hava katıyordu. "Siktir git!" dediğinde kahkaha attım. "Çok ayıp doktor. Hiç yakışıyor mu ağzına bu laflar."

Benden uzaklaşarak kaşlarını çatı. "Geberip gidiyorsun hâlâ aklın nerede!"

"Aklım sende." Çapkınca sııttım. "Bence senin de aklın bende. İnadı bırakıp neden itiraf etmiyorsun?"

"Rüyanda görürsün."

"Rüyamda neler gördüğümü gerçekten bilmek ister misin?" Gözlerim baştan ayağa kışkırtıcı vücudunda gezindiğinde, "Pes ama artık," dedi bıkkınlıkla. "Bir insan hiç mi değişmez!"

"Neden değişeyim, ben kendimden çok memnunum."

"Ölüm döşeğinde olan biri az da olsa diğer tarafı düşünür ama sen hâlâ dalga geçme peşindesin."

"Ulan öleceğim diye yas mı tutacağım? Sanki herkes kazık çakacak bu dünyaya." Ona doğru yürüyüp dibine kadar girdim. "Ölmeden önce son arzum nedir diye sormayacak mısın?"

Gözlerim dudaklarını bulduğunda yutkunarak titrek bir nefes verdi. Onu öpmeyi istiyorum. Geçen yıl onu restoranda ilk kez öptüğüm o günden beri bunu istiyorum. Bir yıldır aklımda olan tek şey dudaklarının tadına bir kez daha bakmak. Siktir! İstedğim tek şey onu öpmek değildi. Onunla ilgili her şeyi istiyorum!

"Girdiğimiz o iddiayı kaybettin." Meydan okuyarak gözlerime bakarken ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğü hakkında bir fikri yoktu. "Seni bitirecek şu evrakları ne zaman bana vereceksin?"

"Masamın üstündeki sarı dosyada." Üzerine eğilip yüzüne gelen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "İstedğin an onları alıp savcılığa verebilirsin."

Parmaklarım yanağına sürtündüğünde soluğunu tuttu. "Her şeyimle sana teslim oluyorum, Elay Zemheri." Yanağındaki parmaklarım kayarak dudaklarını buldu. Çenesini kavrayıp baş parmağımla alt dudağını okşadığımda, "Duha," diyen mırıltısı beklenti içince çıkınca daha fazla dayanamayıp onu öptüm. Bunun için çok bile beklemiştim.

Uzun zamandır düşlerimi süsleyen dudaklarının tadına bir kez daha bakmak içimde devasa bir patlama yarattı. Bana karşı koyacağından çok emindim ama dudaklarını aralayıp bana karşılık verince boğazımdan çıkan hırıltılı sese engel olamadım. Başımı yana doğru eğip soluksuz bir şekilde onu öperken verdiği karşılıklar sonum olabilirdi.

Kollarımın arasında kuş gibi titrediği için düşmesin diye belini tutuyordum. Son bir yıldır benimle çok fazla vakit geçirdiği için artık eskisi gibi benden nefret etmiyordu. Verdiği karşılıklardan bunu anlayabiliyordum. O da beni istiyordu. İnce parmaklarını omuzlarıma bastırarak parmak uçlarından yükseldi. Beni nasıl çıldırttığından habersiz bana karşılık veriyordu.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiştirdiğimde ağzımın içine inleyince onu arkamdaki masaya sertçe yasladım. İniltisi bile sertleşmem için fazlasıyla yeterliydi! Belinden tutarak onu masanın üzerine oturtup bacaklarını araladım. Pantolonun üstünden kendimi ona bastırduğımda inleyerek tırnaklarını omuzuma geçirdi. Tam şu anda ona sahip olabilirim! Duyduğum bu iniltileri çığlıklara dönüştürebilirim. Siktir! Bunu yapmak istiyorum!

Ellerim eteğinin altına sızdığında, "Abi?" diyen Uraz'ın sesiyle hemen başını geriye çekerek benden uzaklaştı. "Ümit Bey'in evinde olan davete geç kalıyorsun abi," diyen Uraz'ın kafasına sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

Elay masadan atlayıp hemen benden uzaklaşınca kaşlarımı çatarak kapıya ters ters baktım. "Abini sikeyim puşt!" dedim sert bir sesle. "Gelecek zamanı buldun!"

Elay gülerek üstünü düzeltti. "Kapıyı çaldığı iyi oldu," dedi bana takılarak. "Devam etseydik fazla heyecan kalbini yorardı."

"Kızım ben bir yıldır bunun hayaliyle yaşıyorum. Sence siktiğim kalbim beni durdurabilir miydi?" dediğimde gözlerini süzerek bana bakmaya başladı. "Daha fazlasını istiyorsan önce yaşamının bir yolunu bul."

Boynundaki eli açık gerdanına kayınca vücudumu ateş bastı. "Hasta bir adama veremeyeceğim şeylere sahibim." Ayartıcı gözlerle bana bakarken parmakları dikleşen göğüs uçlarının üstüne sürtündü. "Ama sağlam bir kalbin olursa..." Gözleri pantolonumu zorlayan sertliğe kayd, alt dudağını dişledi. "O zaman senin olurum." Siktir, siktir, siktir! Çırılçıplak soyunsa beni bu kadar baştan çıkartamazdı!

Onun içine girip derinlerinde kaybolma fikri beni ayak üstü getirebilirdi. Tüm ısı bacaklarımın arasında toplandığı için dişlerimi sıkarak kendime gelmeye çalıştım. Bana koştığı şartı kabul etmeyeceğimi çok iyi bildiği için beni zorlamaktan çekinmiyordu! Başkasının kalbini zorla ondan almam için beni kışkırtıyordu. Doktor mu yoksa ölüm meleği mi, hiç belli değildi!

Yürüyüp masadaki sarı dosyayı aldı. Dosyayla birlikte kapıya doğru yürürken keyfine diyecek yoktu. "Kendini bitirmek için bu kadar acele etme, Tunus," diyerek kapıyı açtı. "Bana bir hayat borçlusun çünkü benimkinin içine ettin. İsteddiğim hayatı vermek için de önce yaşamalısın!" dedikten sonra dışarı çıktı.

O belgeleri bana karşı kullanmayacağımı biliyorum. Sadakatini test etmek için büyük bir kumar oynamıştım.

Benden bir hayat istemek hakkıydı. Parayı kastetmediğini biliyorum ama mirasımda ona da pay ayırmıştım. Ona bıraktığım parayla istediği gibi bir hayat kurabilirdi. Derin bir nefes alarak ceketimi giyip dışarı çıktım. Adamlarım arabaları hazır edince kısa sürede malikaneden ayrıldık.

Ümit Bey'in kızının nişanı vardı. Olaysız bir nişan olacağını sanmıyorum çünkü nişanlayacağı kız Gurur'un karısıydı. Gurur, Farah'ı boşasın diye böyle bir çözüm bulmuş olabilir. Umarım bu nişandan Deli Gurur'un haberi olmazdı.

Araba Ümit Tozlu'nun kapısının önünde durunca arabadan indim. Karun'da benimle eşzamanlı geldiği için o da arabadan yeni inmişti. Birbirimize başımızla selam verip bahçeye girdik. Korumalarımız içeri alınmamıştı çünkü burası Ümit'in eviydi. Evinde sorun çıkmasın diye korumalar içeri alınmıyordu. Ümit'in adamları bize eşlik ederken eve doğru yürüyorduk. "Gurur'un bu nişandan haberi var mı?"

Donuk gözlerinde en küçük bir duygu kırıntısı yokken, "Bilmiyor," dedi soğuk bir sesle. "Ümit bu yaptığıyla başına nasıl bir bela aldığını bilmiyor. Gurur bir delilik yapmasın diye ondan saklıyoruz."

Normalde olsa Karun bu nişana izin vermezdi ama Bige'den sonra öyle bir değişmişti ki hiçbir şeyi umursamayacak kadar soğuk birine dönüşmüştü. Marasliyan'ların kökünü kurutmuş, Azap Tarikatı diye bir şey bırakmamıştı. Gurur ve Çağıl ile koca bir terör örgütünün sonunu getirmişti. Duyduğuma göre Hector'da bir yıldır onun elindeydi. Bige'nin kaybını aşamadıkça Hector'a işkence edip duruyordu.

Bir yıldır onu ne öldürüyordu ne de yaşıtıyordu. Hector'un üzerine karabasan gibi çökmüştü. Şu bir yılda Karun'u bir kez bile gülümserken görmemiştım. Bige'den sonra eskisinden daha ciddi ve soğuk birine dönüşmüştü. Hiçbir şeye tahammülü kalmadığı için tüm gün kendini işe boğuyordu. Aklını Bige'den uzaklaştırmak için işkolik biri olup çıkmıştı.

Akşamları da Bige'nin mezarına gidip sızana kadar içiyor, onun mezarının yanında uyuyordu. Kışın bile bunu yapıyordu. Geceyi o soğukta mezarlıkta geçirdiği için çoğu kez hasta oluyordu ama hastalık bile evinde uyumasını sağlayamıyordu. Son bir yıldır bir gece bile evinde uyumamıştı. Sabah uyanıp evine gidiyor, bir duş alıp işe gidiyordu ama geceleri uyumak için her zaman Bige'nin mezarına gidiyordu.

İnanılır gibi değil ama 365 günün her gecesi karısının mezarında uyudu. Bu delilikti.

Gurur onun etrafındaki koruma sayısını iki katına çıkarmıştı. Mezarlıkta onu koruması için korumalar orada kuş uçurmuyordu. İki gruba bölünerek nöbetleşiyorlardı. Bir grup gece mezarlıkta nöbet tutarken diğer grup evde uyuyordu. Ertesi gece onlar nöbet tutuyor, diğerleri uyuyordu. Gurur yeğenini korumak için böyle bir çözüm bulmuştu.

Ne yaptıysa Karun'u geceleri evde tutamayınca o da böyle bir önlem almıştı. "Yine mi mezarlıkta uyudun?" dediğimde derin bir nefes alarak, "Başka yerde uyuyamıyorum," dedi içli bir sesle. "Geceleri onunla uyumaya o kadar alışmışım ki kalbinin ritimlerini duymayınca uyukum gelmiyor."

Mavileri yoğun bir özlemle dalgalandı. "Mezarına gidince de kalp ritimlerini duyamıyorum ama onu yanımda hissetmeye ihtiyacım var. Biraz içkinin yardımıyla onun yanında uyuyabiliyorum."

Burnunun direği sızladı, gözleri dökemediği yaşlarla parladı. "Mezarı fazla soğuk ne zaman gitsem üşüyorum." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi güçlkle yutkundu. "O da üşürse diye ödüm kopuyor çünkü onu ısıtamam."

Bakışlarını kaçırıldı. "Üşürse ısıtamam onu." İçimi parçalayarak acı çeken gözlerle baktı. "Nasıl ısıtayım ki?" dedi çaresizce. "Artık yaşamıyor."

Gözlerimin ardı sızlayınca daha fazla dayanamayıp, "Seninle konuşmalıyım," dedim. Bunu daha fazla saklayamam.

Aradan geçen zaman acısını yatıştırır, ona Bige'yi unutturuyor sanmıştım ama yanılmıştım. Bige'yi unutması şöyle dursun, onun mezarına gitmeyince uyuyamıyordu bile. Karda, kışta, yağmurda ve soğuk ayazda hep karısının yanındaydı. Kendine acı çektirmeyi hiç bırakmıyordu. Gerçeği bilmedikçe kendine işkence etmeye son vermeyecekti.

Bige bir yıldır Kadem ile farklı ülkelere seyahat edip duruyordu. Karun'un aksine onun keyfi yerindeydi. Zor olmuştu ama kendini toparlamayı başarmıştı. Her gün Kadem ile beni arayıp orada ne yaptıklarını anlatıyorlardı. Arada çektikleri fotoğrafları bana gönderiyorlardı. Her fotoğrafta Bige'nin gözleri daha canlı bakıyor, gülüşü daha içten görünüyordu. Artık eskisi gibi ölü ve solgun değildi bakışları.

Arkeologlardan oluşan bir seyahat turuna katılıp onlarla araştırmalar yapıyordu. Uzaklaşmak ona iyi gelmişti. Onun keyfi yerindeydi ama Karun için işler fazla baktandı. Bir yıllık bir cezanın artık sonuna gelmeliydim. Ona gerçeği söylemek için tam ağzımı açmıştım ki Ümit içeriden çıkınca susmak zorunda kaldım. Böylesine ciddi bir konuşmayı ayaküstü yapamazdım. Bunun için daha sessiz ve yalnız kalacağımız bir yerde olmalıydık.

Ümit bizi karşılayıp içeri davet etti. Bizim gibi olan piçlerle tokalaşıp bizim için ayrılan yerlere geçtik. Gecenin kalanı da ikimiz için çok sıradan geçmişti ama şikâyet edecek durumda değildik. Sıkıcı işlerimizi konuşarak birbirimizin nabzını yokluyorduk. Buradaki herkes son günlerde hastanede hiç çıkmadığımı bildiği için iyi niyet altında ne durumda olduğumu anlamaya çalışıyorlardı.

Sırf hepsine iyi olduğumu göstermek için buraya gelmişim ama kalbim yine teklerse ne yaparım, bilmiyorum. Bunun olmaması için hemen şu yüzükleri taksınlar istiyorum. Sağlığım iyi durumda olmadığı için uzun süre göz önünde olmamalıyım. İçkimden birkaç yudum alırken, "Yüzükler ne zaman takılacak?" dedim sabırsızca. "Sıkılmaya başladım."

Yanımda durup viskiyi yudumlayan Karun, "Biraz daha iyiymiş gibi rol yap," dedi bezgin bir sesle. "Birazdan gideriz." Asıl derdimin ne olduğunu bilecek kadar beni tanıyordu.

"Ne rolü? Ben zaten iyiyim."

"Evet, bende çok iyiyim." Viskiye kafasına dikip hepsini bir dikişte içti. Boğazını yakan içki yüzünden yüzünü buruşturdu. "Her gece karımın mezarına gidecek kadar iyiyim." Başını çevirip gelişigüzel bana baktı. "Sende yakında ölecek birine göre fazla iyisin. Ne kadar iyi durumdayız değil mi?" deyince kakhaha attım. Bektan bir haldeydik.

"Ne güzel." Tıpkı bakışları gibi sesi de keyifsizdi. "Hâlâ gülecek bir şeyler bulabiliyorsun." Ben her durumda gülecek bir şey bulurdum. Depresif biri değilim.

Ümit'in kolundan içeri giren Farah'ı görünce, "Nasıl olacak?" dedim. Gözlerimi babasının kolundaki kızıdan ayırmıyordum. "Nişanlanıyor ama resmi kayıtlarda Gurur'un karısı."

Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Babası olacak itın aklından ne geçtiğini nereden bileyim?"

"Bu kız Kalender değil mi? Kâğıt üzerinde de olsa sizin gelininiz. Neden bir şey yapmıyorsun?"

"Ulan ben kendi karıma ne kadar sahip çıktım ki Gurur'un karısına sahip çıkayım? Siktiğim insanları umurumda bile değil!"

"Ama Kalender Beyciyim sende iyice saldın kendini. Bir toparlan, silkelen, kendine gel artık."

"Beni kendime getirecek tek kişiyi kendi ellerimle bir mezara gömdüm." Yanımızdan geçen garsondan bir kadeh içki daha aldı. "Kapat artık o sıkık çeneni!" diyerek beni tersledi. "Kimseyle uğraşacak durumda değilim."

"Sence takı falan takmamız gerekiyor mu?"

"Amcamın karısını kendi ellerimle gerdege sokmamı da ister misin?" dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. "Bence biz o işlere hiç girmeyelim."

Karun'un sohbeti hiç çekilmediği için başımı çevirip Farah Tozlu'ya baktım. Babası onu kadınların yanına bırakıp birileriyle konuşuyordu. Farah ise etrafındaki insanlara ürkek gözlerle bakıyordu. Bölge liderlerinden birinin kızı olmasına rağmen bizim dünyamızın bir parçası değil gibiydi. Kızın hareketleri fazla naif, bakışları ürkekti. Ona bakınca son üç yıldır neden hiç dışarı çıkmadığını daha iyi anlıyorum. Bu kız güvenli kabuğundan dışarı çıkmaya cesaret edemeyecek kadar hassastı.

Gurur'dan korktuğu için tam üç yıl boyunca evinden hiç çıkmadığı için neredeyse onun yüzünü unutmuştum. Şimdi ona bakınca hiç değişmediğini görüyorum. Siyah saçlarını bir omuzundan sarkıtmış, özensizce şekil vermişti. Yüzünde ise makyajdan eser yoktu. Sanki bu onun nişanı değilmiş gibi fazla özensizdi. Üzerindeki uzun, kırmızı elbiseyi ona zorla giydirmişler gibi elbisenin içinde çok rahatsız görünüyordu. Oysaki elbise ona yakışmıştı.

Şimdi düşündüm de bu zamana kadar onu hiç makyajlı görmemiştim. Farah'ın duru bir güzelliği olduğu için makyaja ihtiyacı yoktu. Buğday teni ışığın altında parlıyor, dikkatleri ona çekiyordu. Tavandaki avize sanki onun ışıltısını ortaya çıkarmak için oraya asılmıştı. Büyük salondaki insanlara baktıkça kıvrımlı kirpikleri titreşiyor, siyah gözlerini korku içinde kaçıırıyordu. Yanılmıyorsam henüz yirmi beşine yeni girmişti ama küçük bir çocuk gibi bakışları mahsundu.

Üç yıldır kimse onu görmediği için herkesin meraklı bakışlarının hedefindeydi. Onun bu ürkek hali Karun'un canını sıktığı için kaşlarını çatı. "Dokunsalar ağlayacak durumda," dedi sinirli bir sesle. "Farah'ın ne kadar asosyal olduğunu bilmeyen yok. Babası olacak piç tüm bu insanlara onu kurbanlık koyun gibi sergiliyor!"

"Bu nişanı istemediğini fazla belli ediyor." Başımı çevirip etrafıma baktım. "Kiminle nişanlandığını biliyor musun?"

"Melih."

"Melih?" Kısık bir sesle bir küfür savurdum. "Melih Acar'dan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Ta kendisinden."

"Lan oğlum o herif oğlancı piçin teki değil mi?" Başımı çevirip terleyen bıyıklarını düzelterek Farah'ı izleyen sapığa baktım. "Siktir git adam ellisinde!"

Farah'ı izledikçe aklında gözlerinde oluşan edepsiz ifade midemi bulandırmaya başlamıştı. Kızı yaşında olmasını umursamadan Farah'ın açık dekoltesinden göğüslerinin kıvrımına, elbisenin sardığı dik kalçalarına ve yırtmaçtan görünen bacağına bakıp duruyordu. Ela gözleri kızı daha şimdiden soyuyor, aç bakışlarla onu röntgenliyordu. Koca göbeğiyle Farah'ı altında ezecek kadar kiloluydu.

"Bu bir tuzak," dediğimde Karun'un bakışları ok gibi beni buldu. "Gurur'a kurulan bir tuzak." Buz kesti. "Ümit biricik kızını böyle bir herife verecek bir adam değil. Bu nişanın amacı Gurur'u buraya getirmek. Eminim çoktan nişanı Gurur'un kulağına uçurmuştur."

Kaşlarını çattığında nihayet ne demek istediğimi anlamıştı. "Hanemize biri saldırırsa onu öldürdük diye kimse bizi suçlayamaz!" Bu planında amacı da buydu. Eğer Gurur buraya gelip olay çıkartırsa Karun bile onu koruyamazdı çünkü haneye destursuz giren Gurur olacaktı.

Bige daha önce malikanede bölge liderlerinden birini öldürdüğünde kimse intikam için peşine düşmemişti çünkü Bige hanesini koruyordu. Gurur buraya gelirse aynı şeyi Ümit'te yapacaktı ve Karun istese de bu durum karşısında bir şey yapamayacaktı.

Ümit, Karun'u karısıyla vuracak, raconun bir tek Bige'ye işlemediğini, herkes için geçerli olduğunu söyleyecekti. Haneye destursuz giren birini öldürdüğü için kimse ev sahibini suçlamazdı. Nişan bu yüzden Ümit'in evinde oluyordu. Tüm taşları akıllıca oynamıştı. Burada işler her an karışabilirdi.

Karun'un telaşı yüzünden okunurken kısık bir sesle küfretti. "Gurur'un telefonu kapalı!" Buraya asla gelmemeliydi. Telefonu kulağına yaslayıp, "Nedim," dedi sinirden yumruklarını sıkarak. "Gözünüz kapıda olsun. Gurur gelirse sakın içeri almayın. Arabasını gördüğünüz an hemen beni arayın!"

"Olayı nasıl çözdüm ama." Göğsümü kabartarak sııttım. "Övünmek gibi olmasın ama çok zekiyimdir."

Amcası için endişelendiği için dişlerini sıkarak bana tersçe baktı. "Konumuz senin siktiğim zekân değil! Gurur'un buraya gelmesine engel olmalıyız."

"Mekân avantajı Ümit'te olduğuna göre sikecekler bizi," dedim gülerek. "Bu plan için her şeyi düşünmüş olmalı. Evin her yerine acaba kaç adam sığdırdı? İkimizin iş birliği yapacağını tahmin ettiği için bence adam sayısını ona göre ayarlamıştır." Kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Mezarının yanındaki yeri de benim için ayıralım."

Belki gülmedi ama gözlerinde keyifli bir ışıltı geçti. "Güneş gören bir yerde de olsun mu?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Oğlum zaten cehenneme gideceğiz ne güneşinden bahsediyorsun?"

"Mezarımıza birkaç ağaç dikerlerse güneş sıkıntısı olmaz ama cehennem konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ceviz ağacı istiyorum. O çok büyüyor mezarım hiç güneş görmez."

"Siktir git lan," diyerek beni tersledi. "Ceviz ağaçlarının kökü her yere uzanıyor. Benim mezarıma gelirse sikerim belanı! Defne ağacı iyidir, hem kokusu da güzel."

"Meyve vermeyen bir ağaç istemiyorum."

"O zaman git başka yere gömül. Mezarın benimkinin yanında olacaksa sadece defne ağacı dikilecek."

"İncir ağacı nasıl?"

"Cinlerin üzerimizde dans etmesi için güzel bir seçenek," dedi.

Sırıttım. "Dişi cinlerse ben kabul ediyorum. Eğer birazda dekolteli giyiniyorlarsa istedikleri gibi üzerimde tepinebilirler."

"Cinlere kadar düştün mü? Şu bir yılda Elay ile hiç mi bir gelişme olmadı?"

"Asıl cin Elay lan! Bugün bir şeyler olur gibi oldu ama yine şeytanlığı tuttu. Bir kadınla yatmayalı ne kadar oldu biliyor musun?"

"Ne kadar oldu?"

"Bir yıl."

"Benim de öyle."

"Buradan sağ çıkarsak kulüplerden birine gidebiliriz. Eğlenmeyeli uzun zaman oldu." Sırıttım. "Geceyi güzel bir kadının koynunda geçirebiliriz." Bu konuda ciddi değildim. Son zamanlarda düşündüğüm tek kadın Elay'dı.

Kaşlarını o kadar hızlı çattı ki mavileri öfkeyle harlandı. "Karımdan başka kimseyi istemiyorum." Elini kaldırıp hiç çıkarmadığı yüzüğü gözüme kadar soktu. "Saka'yı aldatmam!"

"Oğlum senin bir karın yok!" En sonunda çıldırtacaktı beni. "Karın yok senin! Senin bir karın yok! Karın yok ki senin! Anla artık senin bir karın yok!"

Sıktığı yumruğu suratıma geçirmek ister gibi bakarken dişlerinin arasından adeta hırlarcasına, "Bende bitmediği sürece o hâlâ benim karım!" dedi sertçe. Bitmesi mümkün değil dercesine öfkeyle bakıyordu. "O benim karım. Aksini söyleyen olursa sikerim!"

"Ama o öldü," dedim dik dik ona bakarak. "Ölü sevicisi misin, sen? Vedalaş artık şu kızla."

"Ondan şu diye bahsedip siktirtme belanı!" Bir yıllık öfke birikimini benden çıkaracak gibiydi. "Karımın bir adı var." Burnundan sertçe nefesini verdi. "Birden fazla adı var kullan birini!"

"Bak kalbim tutacak sus artık." Bana fenalık geçirttiğı için elimle kendimi serinletmeye çalıştım. "En kısa zamanda tedavi olmalısın. Bige'yi saplantı haline getirmeye başladın." Beni endişelendirmeye başlamıştı çünkü akıl sağlığı hiç iyi durumda değildi. Düşünceleri sağlıklı değildi. Ölü sandığı birine olan bu bağılılığı hiç sağlıklı değildi.

Tam bir şey söyleyecekti ki herkesin fazla sessizleştii dikkatimizi çekti. Başımızı çevirince salonda buz gibi bir hava esiyordu. Herkesin gergin bakışlarını takip edince kapının önünde dikilen Gurur ile aynı anda bir küfür savurduk. Arkasında korumalarından bir kişi bile yoktu, üstelik dışarıdan gelen silah seslerini de duymadık. O halde bu piç kapıdaki adamları geçip nasıl içeri girdi?

Ümit sanki bu geceyi onu buraya getirmek için düzenlememiş gibi çatık kaşlarla, "Evimde ne işin var?" dedi hesap sorarak. Kalabalığı yarıp öne çıktı ama ne yapacağını kestiremediğı için Gurur'a yaklaşmadı. "Derhal terk et burayı!" Kalabalığa oynuyordu. Onu adamlarıyla öldürtmeden önce gereken uyarıyı yaptığını herkese gösteriyordu.

Gurur'dan bu kadar korkmamızın en büyük nedeni tahmin edilemez biri olmasıydı. şu zamana kadar etrafımdaki herkes hakkında bir fikir sahibi olmuşum. Onlarla biraz vakit geçirince karakterlerini çözer, davranışlarını analiz edip bir sonraki adımı hakkında fikir sahibi olurum. Buradaki herkes benim gibi karşısındakini tanıyıp onun hakkında varsayımlarda bulunurdu.

Ancak Gurur Kalender hepimiz için sürpriz at gibiydi. Ne zaman şahlanıp durulacağını asla kestiremezdik. Kafası biraz kırık olduğı için hiçbirimiz onun bir sonraki adımının ne olacağını bilemiyorduk. Bizlerle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya bayılıyordu. Mesela şimdi hepimiz onun burayı dağıtıp olay çıkarmasını bekliyorduk. Sonuçta bu onun karısının nişanıydı. Hiçbir erkek buna kayıtsız kalamazdı, değil mi?

Fakat Gurur bir kez daha hepimize ters köşe yaparak, "Evine gelen tüm konuklara böyle mi davranırsın?" dedi sakince. "Kızının nişanına davetliyim. Karun'a tüm Kalender'ler katılabilir demişsin," dediğinde Karun içtiği içkiyi püskürterek çıkardı. Kimse öyle bir şey demedi, değil mi?

Ümit'in bakışları Karun'u bulunca cebindeki mendili çıkardı. Ağzını silerek hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Belki de ben yanlış anladım." Kapıyı işaret etti. "Gitmemizi ister misin?" Gurur piçi başımıza bir bela açmasın diye gitmeye can atıyorduk.

Ancak bu gecenin amacı Gurur'u ortadan kaldırtmak olduğu için gitmemiz Ümit'in işine gezmezdi. İhtiyar kurt Karun'a manidar gözlerle bakıp, "Onun adına kefil olduğunu unutmadım," diyerek Karun'a geçmişte aralarında geçen konuşmayı hatırlattı. "Amcan kalabilir ama sorun çıkarırsa sen gereğini yapmazsan ben yaparım." Karun dişlerini öyle bir sıkıyordu ki dişlerinin gıcırtısını duyabiliyordum.

Gurur üzerindeki gözleri zerre kadar umursamadan kalabalığı yarıp yanımıza geldi. Masamızda dururken yeşilleri ikimize de pek hoş bakmıyordu. "Siz ikinizi alemin orospusu yapıp çırılçıplak sokakta gezdireceğim!" dediğinde bağırsa bu kadar etkili olabilirdi. "Ne işiniz var lan karımın nişanında?"

"Çıplaklıkla bir sorunum yok." Sırıttım. "Her zaman soyunabilirim."

"Ama alemin orospusu olmakla ilgili ciddi bir sorunumuz var," dedi Karun.

Başımı salladım. "Evet," diyerek kınarcasına Gurur'a baktım. "Düzgün konuş bizimle."

Silahını çıkartıp masaya sertçe koyunca Karun, "Biz konuşmayalım onunla," dedi hızlıca.

Gurur'un bakışları sırasıyla üzerimizde oyalanırken yüzünü buruşturdu. "Yan yana gelince sizden salağı olmuyor," dedi tükürürcesine. "Birbirinizi kötü etkiliyorsunuz biraz ayrı kalın!"

"Şirketlerimiz karşı karşıyayken mi?" dedim.

"Ve evlerimiz?" dedi Karun.

"Otellerimiz de karşı karşıya."

"Bankalarımız da öyle."

Başımı salladım. "Kulüplerimiz de."

"Fabrikalarımız da öyle."

"Havaalanları unutmayalım."

Bir süre düşündü. "Kütüphaneler sayılıyor mu?"

"Arsaları unutmamak gerek?"

"Son aldığımız adaları da dahil et."

Tam bir şey söyleyecektim ki sustum, o da sustu. Fark ettiğimiz şeyle yüzümüzü buruşturarak masanın farklı yerlerinde durarak birbirimizden uzaklaştık. Her şeyimiz karşı karşıyaydı! Bir tek ev ve holding sanıyordum. Biraz düşününce her şeyimle ona fazla yakındım. "Kalender beyciyim aramıza biraz mesafe koyalım," dedim tüm ciddiyetimle.

Benimle benzer şeyleri düşündüğü için başını ağır ağır salladı. "Bahsettiğin mesafeyi neden şimdi uygulamıyoruz," dedi sakın bir sesle. "Siktir git masamdan."

"Bu masaya ilk ben geldim asıl sen siktir git."

"Konuşmaya devam ederseniz ikiniz de siktir olup gidin!" Gurur'un kızgın sesiyle aramızdaki söz dalaşını bırakıp ona döndük. Hesap soran bakışlarını görünce omuz silktilim. "Seninle bir kan bağım yok istediğim kişinin nişanına katılabilirim." Bunun için beni yargılayamazdı.

Karun ise bu konuda benden daha rahattı. Ondan beş ay küçük olan amcasına donuk gözlerle bakıp, "Sen bile karının nişanına katılmışken bana kızabilir misin?" diyerek masadaki kadehine uzandı. "Umarım bu nişanın bir tuzak olduğunun farkındasındır."

"Demek istediği olay çıkarayım deme."

Tahammülsüz gözlerle bize bakarken kaşları alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Diyelim ki birazdan burayı birbirine katacağım." Masamıza yaklaşan bir garsondan bir kadeh içki aldı. "Siz ikiniz böyle bir durumda ne yaparsınız?"

"En yakın çıkışa doğru koşarım," dedim.

"Muhtemelen senden daha hızlı kapıya ulaşırım," dedi Karun.

Gurur sinirden kakhaha attı. "Size güvenebileceğimi biliyordum."

Başını çevirip gözleriyle kalabalığı taradı. Yeşilleri Farah'ı bulunca yüzü donuklaştı. Herkes ondan bir delilik beklerken o ruhsuz gözlerle Farah'a bakıyordu. Farah ise korkudan onun dışında her yere bakıyordu. Eğer babasının sorun etmeyeceğini bilse hemen şimdi odasına kaçardı. Gurur'un yoğun bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırıp bizim masaya baktı. Bakışları Gurur'un delici gözleriyle kesişince korku içinde birkaç adım geriledi.

Farah'ın korkudan titreşen gözlerini görünce dudağının köşesi kıvrıldı. "Hâlâ fazla korkak," diye mırıldandı. "Onunla evlenirken acaba kaç doz uyuşturucu aldım?"

"Ya da onu hastanelik ederken?" Karun'un bakışları iğneleyiciydi. "Onu ölümüne komalık etmek için uyuşturucuyu bir hayli kaçırmış olmalısın."

Karun'un sözleri tüm keyfini kaçırdığı için boğazında hırlar gibi bir ses çıkardı. "Bir bok bilmeden konuşup canımı sıkma benim!"

"Ağır ol yoksa sıkılan sadece canın olmayacak!" Kadehi sertçe masaya bırakıp fırtınalar kopan bakışlarını Gurur'a dikti. "Kızı hastaneye ben yetiştirdim lan! Savunulacak bir yanın mı var?" dediğinde Gurur çatık kaşlarla masaya yumruğunu geçirince herkesin dikkati bize kaydı.

"İkinizde sakın olun!" Birbirine öldürecekmiş gibi bakan amca yeğenin arasına girip etrafımızdaki insanları gösterdim. "Gidin evinizde dalaşın

burası yeri değil."

Haklı olduğumu bildikleri için neyse ki fazla uzatmadılar. Ümit nişan törenini başlatmak için yanına Farah ve Melih'i de alarak hepimizin onları göreceği bir yerde durdu. İkisinin arasında durarak, "Hepiniz tekrar hoş geldiniz," dedi kalabalığa hitaben. "Bu gece hepinizin buraya geliş sebebi kızım Farah'ın nişanına eşlik etmek."

"Eşlik etmek mi?" Gurur masadaki çerezleri ağzına atarken keyifsiz bir şekilde güldü. "Eşlik etmek derken ne demek istiyorsun? Hepimiz mi nişanlanacağız kızınla?" Kahkaha attım. Rahat durmayacaktı.

Başıyla Karun'u işaret etti. "Yalnız o hâlâ ölen karısının yasını tutuyor." Bu seferde beni gösterdi. "Bunun da kalbi atayı bir kızıla." Şivesi arada kayarken kendisini gösterdi. "Eee bende evluyum." Başını çevirip ondan ödü kopan insanlara baktı. "Var mu ula ona eşluk edecek birileri?"

Kimseden çıt çıkmazken güldüm. "Anlaşılan Melih bu konuda fazla istekli."

"Doğru diyesun." Gözlerini dikip Melih'e baktığında abaza moruk Gurur'un karşısında ecel terleri dökmeye başlamıştı. "Melih vardır tabii." Bakışlarıyla onun kalbine korku salarken dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Benum nikahumdaki birini alayı." Gülerek omuz silkti. "Alsun bakalum."

Melih yutkunarak, "Ümit," dedi gizleyemediği bir endişeyle. "Bana sorun olmayacağını söylemiştin?"

Ümit'in bakışları Karun'u bulunca Karun bıkkınlıkla nefesini verdi. "Gördüğün gibi yanımda hiçbir şey yapmadan duruyor. Teoride bir şey yapmadığı sürece ne ben bir şey yapabilirim ne de sen."

Gurur kahkaha attı. "Bu gece ben bir şey yapmayacağım ki." Gözleriyle Farah'ı işaret etti. "Ama ondan çok şüpheliyim. Her an kaçacak gibi duruyor."

Ümit'in gözleri kısa bir an kızını bulduğunda Farah şaşkın görünüyordu. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum baba."

"Her neyse." Gurur kadehini eline alarak Ümit'e döndü. "Nişanın şerefine kadeh kaldıracam. Ne zaman yüzükler takılacak?"

Melih sabırsızca yerinde kıpırdanıp, "Daha fazla uzatmayalım," diyerek gözleriyle Ümit'i uyardı. Gurur çakır keyifken hemen yüzükleri takıp bu işi bitirmek istiyordu.

Gurur bir türlü istediği gibi burayı birbirine katmadığı için Ümit bozuk bir suratla yüzükleri istetti. Altın bir tepsinin içinde birbirine kırmızı şeritle bağlı yüzükler geldi. Yüzükler geldiğinde bile herkesin kaçamak bakışları Gurur'u buluyordu. Biz bile her an bir şey yapacak diye diken üstündeydik. Ancak o, kafayı uyuşturucuyla bulmuş gibi çok rahattı. Belki de kafası gerçekten güzeldi.

Karun onun tekrar uyuşturucuya başladığını söylemişti. Aralık ayına girince uyuşturucu kullanmaya başlıyor, Aralık bitince tekrar kliniğe yatıp uyuşturucuyu bırakmak için tedavi oluyordu. Bıraktıktan sonra sıradaki aralığa kadar hiç kullanmıyor, sonra tekrar başlıyordu. Bu kısır döngüyü yıllardır tekrarlıyordu. Gerçek anlamda bir zır deliydi.

Melih hızlıca yüzüğü parmağına geçirince sıra Farah'a geldi. Melih yüzüğü alıp Farah'a döndü ama Farah'ın parmağında zaten bir yüzük vardı. Gurur'un dudakları kıvrıldı. "Sağ eli boş." Masadaki fındıklardan birkaç tane daha ağzına attı. "Nişan yüzüğü sağ parmağa takılır yani solda benim yüzüğüm olması sorun değil."

Her lafıyla onlarla dalga geçip küçük düşürdüğü için Ümit'in yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Farah çıkar o yüzüğü parmağından."

Farah'ın eli parmağındaki alyansa uzanmıştı ki Gurur kaşlarını çatınca elini hemen çekti. Babasına bakıp, "Ha-hayır," dedi kısık bir sesle. "Çıkarmayacağım." Gurur izin vermedikçe o yüzüğü çıkartacak cesareti yoktu.

Ümit, Gurur'a büyük bir nefretle baktıktan sonra Farah'ın üzerine yürüyüp, "Sana çıkar dedim!" diyerek ona sesini yükseltti. Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. "Karıma bir daha sesini yükseltirsen o ağzını siker, dilini burun deliklerinden çıkartırım!" dediğinde gerginlik hat safhaya yükseldi.

Karun ile yerimizde rahatsızca kıpırdanırken onun bakışları Ümit'in üzerindeydi. "Kızın olması sikimde değil, o benim karım!" Başıyla masada duran silahını işaret etti. "Rahat durmanı tavsiye ederim. Bir kez elime silah aldığımda boş indirdiğim hiç görülmemiştir."

"Haddini aşyorsun Gurur!" Ümit artık sinirden zangır zangır titriyordu. "Benim evimde bana posta koyamazsın!"

"Sikerler lan evini!" Bunalmış gibi ceketini çıkardı. "Eviymiş! Ben sana bu evi zehretmesini de bilirim ama..." demişti ki aklına gelenler şeytanlıkla sustu. Başını çevirip önce etrafına baktı, sonra Ümit'e ve sonra da Farah'a. Hınzırca sırıttı. "Buraya taşınıyorum." Ve Karun bir kez daha içtiği içkiyi püskürterek çıkardı.

Buraya derken?

Ümit'in evine taşınmaktan mı bahsediyordu?

Herkes afallayarak ona bakarken ben ve Karun'un yüzünde gözle görülür bir dehşet ifadesi vardı. Karun şoke olmuş bir halde akıl hastası amcasına bakıyordu. "Ümit'in evine içgüveysi olarak mı giriyorsun?"

"Ne içgüveysi ula?" diyerek sırıttı. "Benum yerum karimin yani değil midir?"

"Karinin yeri senun yanundur piç!" diyerek kaşlarını çattı. "Kızı çok mu isteysun? Oni de alıp gidelum ama sen buraya olmazsun."

"Neden olmayım?" Gülerek omuzlarını silkti. "Bence ben her yere çok güzel yakışayım."

"Gurur delurtmeyesun benu! Karun Kalender'in amcası içgüveysidur dedurtmem!"

Dişlerini göstererek sırttı. "Amcan olduğumi kabul ettun."

"Ula ben ne deyum sen ne deysun!" Dişlerini sıktı. "Benumle geleceksun!"

"Gelmiyim da!" Başıyla sinirden deliye dönen Ümit'i gösterdi. "Evuymuş, ben göstereceğum ona evunu!"

"Benim evimde yaşamayacaksın!" Ümit kızgın bir sesle adeta bağırınca güldü. Kendi gibi herkesi delirtmeyi çok sevdiği için etrafındakilerin öfkesiyle besleniyordu. "Karımı kendi evime götürmemi ister misin?" Gözleri tehlikeyle parladı. "Kafamı bozarsan alır karımı giderim, sen bile bir şey yapamazsın. O siktiğim raconları bir erkek karısını aldığında hakkında infaz kararı çıkartamıyor!"

Omuzlarını dikleştirip alelade bir şekilde onu tehdit etti. "Kızını alıp gidersem kim beni durdurabilir?" Bu durumda kimse.

Ümit'in gözlerinin içine tehlikeli bir ifadeyle baktı. "Benimle en son aynı evin içinde kaldığında kızını ne halde bulduğunu hatırla bakalım." Farah'a yaptığı işkenceleri hatırlatınca Ümit'in yüzündeki kılcal damarlar bile sinirden şişti.

Farah'ın gözlerinde birkaç damla yaş süzüldü. "Baba n'olur," dedi ona yalvararak. "Beni onunla gönderme."

Gurur, Farah'ın gözyaşlarından zerre kadar etkilenmeden Ümit'in üzerine gitmeye devam etti. "Ya karım benimle gelir ya da ben bu evde yaşarım." İşte bu yüzden kimse Gurur'a bulaşmak istemezdi çünkü canını sıkanların üzerine karabasan gibi çökerdi. Ümit onun nişanlısını öldürdüğünden beri üç yıldır Tozlu ailesinin yakasından düşmemişti. Düşecek gibi de görünmüyordu. Onun intikam anlayışı uzun vadeliydi.

Ümit çok düşündü ama bu işin içinden çıkamadı çünkü Gurur'un karısını alıp bu evden gitmeye hakkı vardı. Evli oldukları sürece bu konuda kimse Gurur'un karşısında duramazdı, Ümit bile. Bu geceki planı Gurur'dan kurtulmaktı ama Gurur, yine herkesi yanıltıp beklenmeyen ataklarda bulunmuştu. Şimdi Farah'ı alıp gitse ne Ümit ne de adamları ona bir şey yapamazdı çünkü tüm mafya adamları buradaydı.

Karısını götürüyor diye Ümit ona zarar vermeye kalkışıysa Karun'a amcasını savunacak hak doğardı. Üstelik masadaki diğer adamlarda Gurur ve Karun'un yanında olurdu çünkü kuralları çiğneyen onlar değil, Ümit olurdu. Tüm bunları düşünecek bir adam olduğu için omuzları yenilgiyle düştü. Tükürürcesine, "Burada kalabilirsin!" dedi kendi kazdığı çukura düşerek. Bu gece Gurur, Ümit'i kendi çöplüğünde mat etmişti.

"Doğru kararı vereceğini biliyordum." Çıkardığı ceketini Farah'a uzattı. "Odamıza götür."

Farah dehşete düşerek gözlerini irice açtı. "Aynı odada mı kalacağız?"

"Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka bir odada kalmam." Baba kız onları küplere bindirerek ceketini işaret etti. "Odamıza götür."

Farah korku içinde babasına bakınca nefesini bikkınlıkla verdi. "Seni yaptıklarına göre baban da anandan ayrı bir odada kalmıyor, Farah Hanım."

"Baba!" Hızlı adımlarla babasının kolunu tuttu. "Onunla aynı odada kalamam." Küçük bir çocuk gibi babasının koluna yapışıp, "Kriz geçirdiğinde nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyorsun," diyerek ona yalvardı. "O gerçekten bir akıl hastası. Ateş gördüğünde çıldırıyor!"

Alınganlık yapmak yerine sırtıttı. "Duydun, Ümit," dedi onların damarına basmaya devam ederek. "Evde ateş istemem yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim." Herifteki rahatlık bende bile yoktu.

Onlara doğru yürüyüp ceketini Farah'a uzattı. "Tut şunu." Farah'ın ondan ödü koptuğu için bir kez daha söyletmeden hemen ceketini aldı.

Yönünü Melih'e çevirdiğinde o kadar sakindi ki yüzünde en küçük bir kas bile oynamıyordu. "Sana gelirsek..." Bir anda silahını ona doğrultup Melih'i tam alnından vurdu. "Bir dahaki sefere kimin karısına göz koyduğunu iki kez düşün! Gurur Kalender'in karısına yüzük takabilecek adam varsa buyursun gelsin, alnından operim!" Öpme şeklinin alnından vurmak olduğunu artık hepimiz biliyoruz.

Son olarak gözleri Farah'ı bulunca Farah korkudan bembeyaz kesilip, "Sana sana yolu göstereyim," dedi aceleyle. "Yorgun olmalısın biraz dinlen."

Farah'ın U dönüşüne gülmemeye çalışarak, "Karim da benu pek düşüneyi," diyerek onun peşine takıldı. Karı koca salondan çıkınca hepimiz şoke olarak birbirimize bakıyorduk. Herif hem Melih'i öldürdü hem de kapağı eve attı.

Ümit'in gazap dolu bakışları Karun'u bulunca Karun, masadaki fındıktan bir avuç aldı. "Ailenden birine zarar vermediği sürece ona bir şey yapamam." Gecenin sonuna geldiği için kapıya doğru yürüdü. "Melih ailenden biri değildi," dedikten sonra gitti.

Bende güllü lokumlardan bir tane alıp onun peşinden kapıya yürüdüm ama Ümit'in önünden geçerken, "İyi denemeydi," diyerek güldüm. "Küçük tuzağın sayesinde artık deli damadınla aynı evde yaşayacaksın." Kahkaha attım. "Evde sakın ateş yakmayın."

Bu evde kalıp Gurur'un Tozlu ailesini nasıl çileden çıkardığını görmek isterdim.

Dışarı çıktığımda Karun'u arabasına binerken gördüm. "Bir şeyler içer miyiz?"

Başını sallayarak teklifimi kabul etti. "Vera'ya gidelim." Diğerleri gibi bana kalleşçe bir tuzak kurmayacağını bildiğim için ona ait bir kulübe gitmeyi sorun etmiyorum.

Arabaya geçince kısa süre içinde yola çıktık. İkimiz kendi arabalarımızdayken peşimizde uzun bir konvorla yola çıkmıştık. Çakarlı araçlar adete yolu yarararak ilerliyordu. Arkama yaslanarak gözlerimi biraz dinlendirmek için yumdum. Gurur'un bize yaşattığı stresten sonra bu gece biraz içmeye ihtiyacım vardı.

Elay'dan gelen mesajla başımı eğip mesaja girdim. *"Bu gece nöbetim var sabah gelirim. Uyumadan önce ilaçlarını kullanmayı unutma. Bu arada... Yarın Kadem ve Bige ilk uçakla eve dönüyor. Üzgünüm ama gerçeği daha fazla onlardan saklayamazdım."* Gerçeği mi? Kaşlarım çatıldı. Onlara sağlık durumumdan mı bahsetti?

Ona karışmamasını söylemişim! Ben Karun'a gerçeği söylemeden Bige'yle karşılaşmamalıydı. Ya da karşılaşsınlar umurumda değil. Zaten yakında öleceğim bana ne yapabilir ki?

Kulüpteki özel locada birlikte içerken daha şimdiden sarhoş olmuş gibiydi. "Bir yıl oldu," diyerek başını ağır ağır salladı. "Cehennem gibi geçen koskoca 365 gün." Göğsü sıkışır gibi olunca yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Onu o kadar özledim ki burada olsa yokluğundan utanırdı."

Ona Bige'nin ölmediğini, yarın Türkiye'ye döneceğini söylemek istedim ama yapamadım. Bunu nasıl ona söyleyeceğimi bilmediğim için onların işini kadere bıraktım. Er veya geç ikisi karşılaşırđı elbet. "Onu neden boşadın?" Bir yıl sonra ilk kez ona bu soruyu sordum.

Kalbi ve ruhu olmayan bir adamın gözleriyle bana baktı. "Annesini Hector'dan geri almak için." Vücudum artçı şoklarla sarsılırken donup kaldım. "Begüm Saka yaşıyor mu?" Bige'nin annesi ölmemiş miydi?

Başını sallayarak nefesini yorgunca içine çekti. "Yaşıyor. Meğerse hiç ölmemiş. Carlos bir gün onu ailesine karşı kullanmak için kadını öldü göstermiş." Dehşet içindeydim. Böylesine kallesçe bir şey beklemiyordum. Bir anneyi evlatlarından ayırmışlardı.

"Bu yüzden mi Bige'yi boşadın?" Siktir! Kendimi boktan hissediyorum. Karun'un gerçekten de bir suı günahı yoktu. Ona atacağım en büyük kazığı atmışken şimdi yüzüne bakmaya bile utanıyorum.

"Saka annesini öldürdüğünü sanıyordu." Mavilerine toplanan yaşlara direnirken omuzları yenilgi içinde çöktü. "On üçüncü doğum gününde anne ve kızlarını kaçırmışlar. Annesinin de içinde olduğu yüzü kapalı üç kadını onun karşısına çıkardıklarını kumarhanede aldığımız kayıtlarda izledim. Annesi ve ablasını kurtarmak için o kadınları vurmaya onu zorladılar." Gözlerinden bir damla yaş süzöldü. "ok ağırdı lan, çok ağır. İzlerken ben bile dayanamadım o nasıl dayandı bunca yıl?"

Kanım donarken ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir durumda ne denir ki? Ablası ve annesini kurtarmak için o kadınları vurdu, değil mi? Karun'un bakışları vurduğunu doğruluyordu. İçlerinde annesinin de olduğunu bilmeden tetiğe bastı. Sonra da ona annesini öldürdüğünü düşündürttüler. Bu kız yıllardır böyle bir vicdan azabıyla mı yaşıyordu? Siktir! Çok ağır!

"Her gece annesini sayıklıyordu." İçimde artık Karun'a karşı zerre kadar kızgınlık kalmazken kendimi ona nasıl affettireceğimi düşünmeye başladım. "Ona annesini vermek istedim. Söylesene sen yerimde olsaydın nasıl bir yol izlerdin?"

"Bir an bile düşünmeden Hector'u bulur ve bir anlaşma yapmaya çalışırdım." Böyle bir durumda yapılacak tek şey buydu çünkü onu silah zoruyla alamazdık. Kadını yıllarca saklıyorlarsa onu bize vermek yerine öldürmeyi tercih ederlerdi. Ellerindeki kozun ne kadar değerli olduğunu bildikleri için onu en iyi şekilde kullanmak isterlerdi. Bu işler böyle yürürdü. İstedğin şeyin büyüklüğüne göre büyük bedeller ödersiniz.

İkimizde işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bildiğimiz için böyle durumlarda yapılacak tek şey karşı tarafla bir anlaşma yapmaktı. "Aynı şeyi yapardım," dedim isteksiz bir sesle. "Kadının yeri bilinmiyorsa yapılacak tek şey bir anlaşma."

Bana öyle bir baktı ki bu onda şimdiye kadar gördüğüm en yıkıcı bakıştı. "O anlaşma benden karımı aldı."

Dudaklarını birbirine bastırarak kendini susturmaya çalıştı ama alkolle gevşeyen vücudu daha fazla direnç sağlayamadı. "O son bakışı aklımdan çıkmıyor." İçini titreten gözyaşı bir kez daha yanağından süzüldü. "Gözlerindeki o mahzunluk, dökemediği yaşların parıltısı ve veda eden ifadesi... Ölüm gibiydi." Gözlerini yumarak başını salladı. "Ne yaşayabiliyorum ne de ölebiliyorum. Araftayım."

Burnumun direğini sızlattığı için yüzümü ovuşturarak kendime gelmeye çalıştım. "Peki, Begüm Hanım'ı aldın mı?"

"Evet."

"Nerede şimdi?"

"Yıllarca neredeyse orada." Masadaki sigara paketine uzanıp son bir yıldır yaptığı gibi kendini biraz daha sigarayla zehirledi. Karun otuz yıl boyunca ağzına sigara sürmemişti ama bir yıldır hep içiyordu. Artık sigara tiryakisiydi.

Sigarayı yakıp içine bir nefes çekerek bana baktı. "Kadının bir ailesi var," dedi beni şaşırtarak. "Carlos'un yanındayken gördüğü işkenceler sonucu hafızasını kaybetmiş. Onlardan kaçmayı başardığında ona yardım eden bir adama âşık olup onunla evlenmiş. Marasliyan'lar onu tekrar bulduğunda Leyla Sümer olarak bir adamın karısıymış. Begüm Hanım'ın nerede ve kiminle olduklarını bildikleri için hiç müdahale etmeden geri dönmüşler. Onların işine yarayacağı gün gelene kadar onu yeni ailesiyle bırakmışlar."

"Siktir lan! Kadın yaşıyor ve yıllarca dışarıda gününü gün mü ediyor? Oğlum ailesi burada ne halde, hepsi parçalanmış durumda!" Annesi yaşıyorken Bige annesiz mi kaldı? En kötüsü de yıllarca kendisini annesinin katili sanmasıydı!

"Hiçbir şey hatırlamadığı için ona kızamayız." Yüzünü buruşturdu. "O adamdan da on yaşlarında bir kızı var."

"Burada da iki kızı var!" dedim sertçe. Bige hâlâ kendini annesinin katili sanıyordu çünkü onun yaşadığını henüz bilmiyordu.

Öfke koyu mavi gözlerine hırçın bir ifade katarken, "Sonuç odaklı bakarsak annesini buldum ama bunu Gurur, Çağıl ve Gazel dışında kimseye söylemedim!" diyerek burnundan nefesini verdi. "Söylesem ne olacak ki? Karısının hayatının içine eden Asım Bey yüzünden zavallı kadının yeni düzeni yine yıkılsın mı? Gazel'in ne hale geldiğini gördüm. Yıllarca annesi için Marasliyan'ların oyuncağı olmuşken, annesinin başka bir çocuğa annelik yaptığını öğrendi." Ne denli zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Bir yıldır annesini bir yabancı gibi uzaktan izliyor. O küçük kızın saçlarını okşamasını, onu okula götürmesini ve ona gülümsemesini uzaktan izleyip duruyor. Çok boktan bir durum lan!" Gazel için bile üzüleceğimi hiç

düşünmezdim. "Gazel annesini bulmak için yıllarca Carlos'un tecavüzlerine uğradı, karşılığı bu olmamalıydı."

"Sikeyim!" Masadaki kadehi alıp sert içkiden birkaç yudum aldım. "Ailenin tüm fertleri hasarlı." Saka kardeşler bir yıkıntıdan ibaretti. Neresinden tutsan enkazı elinde kalıyordu.

"Hector yaşıyor mu?"

Başını salladı. "O piçe kolay bir ölüm yok!" Gözlerinde karanlık bir ifade geçti. "Teşkilatını çökerttim ama hıncım geçmedi. Gözlerinin önünde kız kardeşini bile öldürdüm ama içim hâlâ soğumadı."

"Kızı ne diye karıştırdın?"

"Marasliyan orospusunun abisinden kalır bir yanı var mıydı sanıyorsun? El altında küçücük kızları pazarlayan o kadın çok bile yaşadı!"

"Olan olmuş artık." Derin bir nefes alıp dağılmış halini işaret ettim. "Senin de artık kendini toparlaman gerekiyor."

"Ölü diriltmek gibi bir gücün yoksa siktir git!" deyince güldüm. Bu dediği şey o kadar da imkânsız görünmüyordu.

"Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Bende," dediğinde bakışları özlem doluydu. "Hayatımı sikti."

Bir süre sessiz kaldığında yanımızda geçen bir garsonun adımlarına dikkat kesildi. Kadının ayağındaki ince topuklu ayakkabılara bakıyordu. "Ne zaman bir topuk tıkırtısı duysam aklıma o geliyor ama hiçbir topuk tıkırtısı onunkiler gibi davetkâr değil." Gözleri uzaklara daldığında mavileri onunla olan anılarını düşler gibi bakıyordu. "Yürüyüşünde bile ayrı bir zarafet vardı."

"Topuk tıkırtısına kadar düştük öyle mi?"

Bakışları durgunlaştığında, "Ne kadar düştüğümü bilemezsin," diyerek parmağındaki yüzüğe baktı. Yutkundu, içinin sızısı mavilerine vurdu. "O

dudaklarıma gülmeyi unutturdu, gözlerime de ağlamayı öğretti."

"Başka bir kadınla denemeyi hiç düşünmedin mi?" Bige'yle birbirlerine çok zarar veriyorlardı. Eğer olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yoktu. Belki farklı insanlarda mutluluğu yakalarlardı.

Başka bir kadını aklının ucundan geçirmediğini görebiliyorum. "İsmarlama aşklara ihtiyacım yok." Biten sigaranın izmaritini masadaki kül tablasına bastırdı. "Her yerde onu görüyorum. Ne zaman bana arkası dönük kahverengi saçlı bir kadın görsem o sanıyorum. Baktığım tüm o kahve gözlerde onu arıyorum. Bir kadının kırmızı rujunda, giydiği topuklu ayakkabısında, şen kahkahasında bile onu arıyorum." Kendine acır gibi başını iki yana salladı. "Çıldırarak üzülmüyüm."

"Psikoloğa gitmelisin."

"Siktiğim psikologları bana karımı veremez!" Baş ağrısı çekiyormuş gibi elleriyle kafasına sertçe baskı uyguladı. "Uyuyamıyorum bile! Hiçbir uyku ilacı mezarı dışında bir yerde beni uyutamıyor." Başını omuzuna doğru eğip kısık gözlerle baktı. "Uykumda da rahat bırakmıyor. Sürekli bana gülümseyen halini görüyorum ama ona dokununca..." Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. "Kollarımda ölüyor. O kadar çok ölüyor ki her bir gecenin sabahında karımın ölümüyle gözlerimi açıyorum."

Anlattığı her şey içimdeki suçluluk duygusunu arttırıp beni kıvrandırıyor. Ona karşı hiç olmadığım kadar mahcuptum. "Varsayalım ki yaşasaydı?" dediğimde boğazı düğümlendi, bir süre hiç konuşmadı. "Keşke..." Tek bir iç çekişi kim bilir kaç kalbin ölümüydü. "Keşke yaşasaydı da yine hayatımda olmasaydı." Buruk bir şekilde gözlerime baktı. "Bana yakın bir ölü olacağına benden uzakta atan bir kalbi olmasını tercih ederim."

"Bu seni daha fazla üzmez miydi?"

"Ölümünden daha fazla üzemezdi."

Bakışlarım kısıldı. "Yani yaşasaydı ondan vazgeçerdin?"

Beni şaşırtarak başını ağır ağır salladı. "Benim yüzümden kalbine giren o kurşundan sonra o isteseydi bile onunla olmazdım. Yokluğu bana çok şey öğretti." Düşüncelerinin dikkat çekecek bir olgunluğa eriştiğini inkâr edemem. Düşünceleri bencil değildi. Artık ilgilendiği kendi mutluluğu değildi.

"Benim yüzümden iki kez intihar etmişken yaşasaydı üçüncüsü olmasın diye ondan uzak dururdum." Zoraki bir kabullenişle omuz silkti. "Bensiz daha mutlu olacağını biliyorum. Zaten o benim gibi değil ki çok kolay unuturdu beni." Onun dudaklarından dökülen bu sözler benim ciğerimi yaktı. Belki de canımı bu kadar yakan haklı olmasıydı çünkü bilmiyordu ama Bige onu unutmuş gibiydi.

Bige onunla ilgili her şeyin üzerini çoktan kapattı.

Karun'un bir yıldır dudakları bile kıvrılmazken Bige artık gülümsüyordu. Karun karda kışta onun soğuk mezarında uyurken Bige, sıcak yatağında gözlerini yumuyordu. Karun onun yasını tutarken Bige bir yıllık tatilinin keyfini fazlasıyla çıkarmıştı. Onca yaşadıklarından sonra ona kızamam, hakkıdır mutlu olup hayatını yaşamalıydı. Ancak göz ardı edemeyeceğim tek gerçek Bige'nin kalbine sıkılan kurşunun Karun'un hayatını bitirmesi idi.

Bige tarafından unutulmak bile onun için ölümle eşdeğerdi. Onun çektiği acıyı görüyor, duyuyor ve gerçeği ondan gizliyorduk. Bige'yi görünce ne olacaktı? Sormaz mıydı, bunca zamandır neredeydin diye? Onun da dediği gibi araftaydı. Düştüğü bu çıkmazdan onu nasıl çıkartacağımızı bilmiyorum.

Yapmamalıydım. Ona bu kadarını yapmamalıydım. Kendini bu denli dağıtacağını bilseydim Allah şahidimdir ki Bige'yi ölü göstermezdim. Bunca yıllık tanışıklığımızda Karun'a indirdiğim en sağlam darbe bu olmuştu. Gerçeği öğrendiğinde aramızdaki tüm muhabbetin son bulacağını biliyorum. Ona yaptığım bu şeyin bir affı yoktu. Bana yapılısaydı ben bile affetmezdim. O ise asla affetmez. Karun'un en pis huyu çok kinci olmasıydı.

Geceyi noktalamak için ceketini alıp sarhoş vücudunu güçlükle ayağa kaldırdı. "Geç oldu," dedi locadan çıkmak için yürürken. "Saka beni bekler..."

O mezarın boş olduğundan habersiz yine onun mezarına gidiyordu.

Aslında mezarın içinde biri vardı ama Bige değildi.

Arkasından bakarken, "Bu sefer başına çok büyük bela aldın, Duha" diye mırıldandım. "Bige yarın geliyorken uzun süre gerçeği gizleyemezsin." Bu herif belamı sikecekti.

Her halta karışırısam böyle olurdu.

Bir değişiklik yaparak bu bölümü Duha'dan okuduk. Sonuçta tüm bu sahte ölümler onun başının altından çıktı. Sizce Duha doğru olanı mı yaptı yoksa çok mu ileri gitti?

Bigce geri dönüyor peki Karun ile karşılaştıklarında sizce neler yaşanır?

Bu bölümde biraz da Gurur'u okuduk. Ümit'in evine yerleşeceğini bekliyor muydunuz?

Bölüm Duha'nın anlatımında olduğu için diğerlerini pek okuyamadık. Onların neler yaptığını sıradaki bölümde daha detaylıca okuyacağız.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(39) Ellerimle Gömdüm Seni

Uçaktan indiğimde üzerimde bir yıldan sonra Türkiye'ye dönmenin hüznü vardı. En az Adana kadar İstanbul'da benden çok şey almıştı. Bir yıl önce bir kuş misali kanatlanıp uçmuştum çok uzaklara. Herkes beni öldü bilirken yabancı topraklarda izimi kaybettirmiştim. Şimdi ise bana mezar olan bu şehre geri dönmüştüm. Bu şehir benden çok şey almıştı hem de çok fazla şey. Geri dönmemin tek sebebi Duha değildi. Başladığım işi bitirmek için zaten dönecektim ama planladığımdan daha erken dönmek zorunda kalmıştım.

Kadem bana bakınca hep olduğu gibi yüzüme en gerçekçi gülümsememi kondurdum. Bir yıl boyunca sahte gülüşlerde ustalaştığım için artık ben bile kendime inanmaya başlamıştım. İnsanlar en güzel acı çekerken gülüyormuş, artık bunu anlamıştım. Kadem'in yüzü gülsün diye oynadığım mutluluk oyununa alışmıştım. Bavullarımızı çekerek havaalanında yürürken içimdeki sıkıntıyı bastırmaya çalışıyordum.

Duha ve Elay sık sık bize burada olanları anlattığı için bir yıldır arkamda bıraktığım kişilerin neler yaptığını biliyorum. Ölümünden sonra babamın büyükbabamla Adana'ya döndüğünü biliyorum. Büyükbabamı huzurevine kapatır diye çok korkmuştum ama korktuğum gibi olmamıştı. Babam onu huzurevine kapatmak yerine yanına almıştı. Belki de öldü sandığı kızının emanetine sahip çıkarak vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı.

Umurumda olan tek kişi büyükbabamdı, gerisi zerre kadar umurumda değil. Gazel'in neler yaptığını merak edip sormamıştım bile. En az babam kadar benim için ölüydü. Karun'un ise Maraslıyan'ları bitirdiğini ve Azap Tarikatını ortadan kaldırdığını biliyorum. Neden bir anda onlara saldırmaya karar verdi, bilmiyorum ama kırk yılın başında acımasızlığı bir işe yaramıştı.

Yokluğumda her gece mezarımda kaldığını da biliyorum. Sadece yazları değil, kışın soğukunda bile mezarımın başında sabahladığını bana söylemişlerdi. Bir yılın her gecesini o mezarın başında geçirmişti. Karun

üzerinde ceket ve yeleği olmasına rağmen hep üşürdü. Evdeki kaloriferler veya şömine bile onu ısıtamazdı. Yokluğumda bir yıl boyunca o soğukta geceyi dışarıda, mezarımın başında geçirmesi şaşılacak şeydi. Çok üşümüş olmalı. Oysaki o soğuğa dayanamazdı...

Kalbim o kadar taşlaşmıştı ki Karun'a çektirdiğim acı bile benim için yeterli değildi. Hiçbir zamanda yeterli olmayacaktı. Ona dediğim gibi Saka'nın da kalbi artık üşüyordu. Kalbimi buza çevirmişken ona karşı içimde zerre kadar merhamet kalmamıştı. Karun ona atan sıcak bir kalbi buza hatta taşa çevirmişti.

Havaalanından çıktığımızda bizi bekleyen konvoyu görünce gülümsedim. Duha bizi alması için çok fazla adam göndermişti. Kadem anavatanına dönmenin mutluluğuyla, "Uraz!" diyerek arabanın yanında bizi bekleyen çocuğa doğru yürüdü. "N'aber lan."

Uraz otuz iki diş gülümseyerek, "İyidir abi," deyince erkeklere has bir şekilde tokalaşıp sarıldılar. Onlara bakınca Furkan'a olan özlemim kabardı. Onu tekrar görmeyi ne çok istiyorum.

Kadem dostlarıyla sarıldıktan kısa süre sonra yola çıktık. Uraz'ın sürdüğü arabada giderken Kadem ile ikisi kendi aralarında konuşuyordu. Bense başımı cama yaslayıp durgun gözlerle kayıp giden yolu izliyordum. Bir süre sonra, "Çağıl nasıl?" dedim dayanamayarak. "İyi mi?" Çağıl burada sevdiğim insanlardan biriydi.

Uraz arabayı kullanırken başını salladı. "İyi olmalı."

Tedirgince yerimde kıpırdandım. "Ne demek iyi olmalı? Burada değil mi?"

"Tarikatı bitirmek için abisine yardım ettikten sonra tekrar dağlara döndü," dediğinde beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Neredeyse on aydır onu görmedik çünkü hiç izin yapmadı." Aynada göz göze geldiğimizde bakışlarında tereddüt vardı. "Karun Bey'in hali hal değil. Abisini o halde görmemek için izin kullanmıyor."

Konu Karun'dan açılınca herkes sustu. Benim yanımda ondan bahsetmeyeceklerini biliyorum. Bahsetmelerini de istemiyorum. Eve dönüş

yolu düşündüğümünden daha kısa sürdü. Araba iki malikânenin olduğu yola girince gözlerim sızladı. Onun evini görmek bile anılarımı depreştirdiği için kalbim öyle bir sızladı ki, ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Aklım fazla acımasızdı ama kalbim hâlâ onu özlemle anıyordu. Bir kez daha iflah olmaz kalbimi susturup önüme döndüm. En az onun kadar acımasız olmalıyım.

Burası hassas kalplerin şehri değildi.

Arabanın siyah filmleri bizi gizlediği için Duha'nın malikânesine girerken kimse bizi görmemişti. İçeri girdiğimizde bahçenin demir kapıları arkamızdan kapandı. Bahçenin yüksek duvarları zaten içeridekileri göstermiyordu. Duha ve Elay kapının önünde bizi bekliyordu. Duha, Kadem'i tekrar göreceği için o kadar heyecanlanmıştı ki içeride duramamıştı.

Arabadan indiğimizde Kadem büyük bir özlemle ona bakıp, "Abi," dedi ağlamaklı bir sesle. Şu bir yılda Duha'yı o kadar çok özlemişti ki onu tekrar görünce gözleri doldu. Küçük bir çocuk gibi, "Abi!" deyip ona koşunca Duha gülümsedi. "Evine hoş geldin aslan parçası," diyerek ona kollarını açtı. Bu ikisinin arasındaki bağı çok seviyorum.

Birbirine sıkıca sarıldılar. Kadem babasının kollarına sığınan bir çocuk gibi onun göğsüne sokuldu. Duha onu öyle sarıp sarmaladı ki, bir yılın özlemini Kadem'e sarılarak dindirmeye çalıştı. Birbirlerini çok özlemişlerdi. Yüzümdeki buruk tebessümle onları izledim. Kadem'in dönüşüyle Duha'nın bugün evi, yüreği ve hayatı şenlenmişti. Ne çok özlemişlerdi. Onlara baktığımda gördüğüm tek şey iki arkadaş değil, iki kardeşti. Duha ve benim en büyük zaafı Kadem'di. İkimizi bir araya getiren ve birbirine bağlayan onun Kadem'i, benim de Uğur'umdu.

Onlar hasret giderirken Elay'da tebessüm ederek bana doğru yürüdü. "Hoş geldin."

Yine gerçeğinden ayırt edilmeyen o sahte gülüşümü dudaklarıma kondurdum. "Hoş buldum, Elay." Karşısında durduğumda birbirimize garip gözlerle bakıyorduk. Sarılmamız gerekiyor mu? Eski sevgilimin eski karısıyla sarılmam mı çok tuhaf olur yoksa sarılmamam mı?

Elay'da aynı soruları kendine soruyormuş gibi şaşkın görüyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde bana bakıyordu. "Sarılmamız gerekiyor mu?" diye sordu şaşkınca.

"Bilmem." En az onun kadar şaşkındım. "Yani eğer istersen şey yapabiliriz."

"Ney yapabiliriz?"

"Öpüşebiliriz. Ne dersin?"

Mavileri irileşti. "Öpüşmek mi?"

"Elay, he dersem öpecek misin?" Gülmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. Ona yaklaşıp sarılarak onu da büyük bir yükten kurtardım. Böylece sarılıp sarılmamakla ilgili sorunu ortadan kaldırmıştım.

Sarılışıma karşılık vermesi de artık aramızda bir ateşkes olduğunu gösteriyordu. Serhat yüzünden birbirimizi çok yıpratmıştık. Bizi bu hale getiren Serhat'ın oynadığı oyunlardı çünkü ikimizde ne Duha'yı tanıyorduk ne de Karun'u. Bir tek Serhat'ı tanıyorduk ve o da ikimizi kandırarak bizi karanlık adamların dünyasına çekmişti. Elay ile benzer acılar yaşamışken artık daha fazla bu düşmanlığı sürdürmek istemiyorduk.

Birbirimizden ayrılınca, "Nasılsın, Bige?" dedi gizleyemediği bir endişeyle.

Ona en güzel gülümsememi sundum. "Çok iyiyim." Karun'un evine sırtımı dönmüştüm. Sanki dönüp baksam bu yüksek duvarlardan onu görebilecekmişim gibi. "Tatil çok iyi geldi." Neşeli bir sesle konuştuğumda dudaklarım titredi. Karun'a bu kadar yakınken nasıl uzak duracağımı bilmez bir halde, "Biraz dinleneceğim," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Yorulдум."

Bir kadın olarak içimde kopan fırtınaları hissetmiş gibi iç çekerek başını salladı. "Dinlen sonra konuşuruz." Konuşamam diyemedim. Bunu kendimle bile konuşamadığımı ona söyleyemedim. Sırtımı döndüğüm kişi burnumda tütüyordu ve onu özlemek bile canımı yakıyordu. Hangi ara bu kadar çok sevmiştim, bilmiyorum.

Gözyaşlarımı Elay'dan saklayabilmişim ama Duha ile göz göze gelince gözlerim kendiliğinden doldu. Ona doğru yürürken beni o kaldırım kenarında bulduğu gibi kırılığandım. Gözlerimdeki yaşları görünce içi acıdı. "Hâlâ mı?" dedi acı çeken bir sesle. Hâlâ unutamadığımı beni çıplak gözlerle görünce anlamıştı. Yüz yüzeyken fotoğraflarda olduğu gibi onu kandıramadım.

"İyiym ben." Titrek bir sesle konuşup kollarının arasına sokuldum. "Üzerinden çok zaman geçti, iyi olmayıp da ne yapacağım ki?"

Kollarını bana sıkıca sarıp dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. "Bir Kadem'i büyütemedim bir de seni." Hastalığından dolayı endişeliydi. Giderse bize ne olacağını düşünüyordu. Ilık nefesini saç diplerimde hissederken eli bir abi edasıyla saçlarımı okşadı. "Siz 13 Haziran çocuklarını büyütmek mümkün değil."

Bizim bir yanımız hep çocuk kalmıştı.

Dışarıda oyalanmak yerine içeri girdik çünkü aralığın ortasındaydık, yani hava soğuktu. Geçen yıl tam bu ayda ülkeyi terk etmiş ve yine bu ayda geri dönmüştüm. İçeri geçtiğimizde Kadem onlara gezdiğimiz ülkeleri, yaptığımız şeyleri heyecanla anlatmaya başladı. Ben yanlarında fazla durmamıştım. Yorgun olduğumu söyleyip Duha'nın benim için hazırlattığı odaya çekilmiştim. Odama girene kadar herkesten gözyaşlarımı saklamayı başardım ama yalnız kalınca sol gözümünden bir damla yaş süzüldü. Buraya asla dönmemeliydim.

Onu unutmanın bir yolu yok.

Odanın kapısını içeriden kilitleyip yatağın üzerine oturdum. Çantamda telefonumu ve Türkiye'yi terk etmeden önce yanıma aldığım annemin telefonunu çıkardım. Vurulduğum gün annemin telefonu Karun'un evinde kalmıştı ama Duha benim için bir şekilde telefonu oradan aldırmişti. Bunu nasıl yaptı, bilmiyorum ama bir şekilde telefonu dışarı çıkartmayı başarmıştı. Annemin telefonunu yanıma koyup onu aradım.

Telefonun müziği olan Fikrimin İnce Gülü bir kez daha kulağıma ulaştı. Uzanıp annemin telefonundan kendi aramamı açtım. "Merhaba anne,"

dedim ağlamaklı bir sesle. Konuşurken sesim titriyor, gözlerime biriken yaşlar kirpiklerimin arasından süzölmeye başlıyordu.

"Nasılsın?" Hıçkırıklarla ağlamamak için kendimi zor tuttum. Annem bana hiç cevap vermezdi. Yıllardır onu arayıp onunla tek taraflı bir sohbet gerçekleştiriyorum ama bir kez olsun sesini duymamıştım. Nasıl duyacaktım ki? Benim annem ölmüştü.

"Seni çok özledim." Gözyaşları içinde başımı salladım. "Bir kez olsun şu telefonu açman için neler vermezdim."

"Artık son nefesinde bile beni Gazel'e neden emanet ettiğini daha iyi anlıyorum." Telefonunun ekranını bulanık gözlerle görüyordum. "Artık öürken bile neden beni düşündüğünü anlıyorum. İnsan en çok katilini seviyormuş." Bizi öldürecek olana nasıl da tutuluyorduk.

"Anne onun şehrine geri döndüm." Telefonu kulağıma yaslayan elim titredi, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Giderken hiç dönmeyeceğim dediğim o yerdeyim." Buraya dönmeye hazır değildim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar ölüyüm ki bu saatten sonra artık ne yapılır, bilmiyorum."

"Uyan, Begüm Hanım uyan," diye ona yalvardım. İçim titredi, anne sıcaklığını aradım. "Uyan da kızını çek al bu dünyadan. Ben bir türlü gelemiyorum sana, sen al beni yanına." Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım ama hıçkırığıma engel olamadım. "Anne çok canımı yaktılar. Öyle bir yaktılar ki ne ölüyüm ne de diri. Bir mezarım bile var anne." Akan gözyaşlarımdan utandım ama durduramadım yanağıma ıslatan damlaları. "Kızın yaşarken onu toprağına gömdüler. Uyan artık, Begüm Hanım uyan."

"Öyle bir öldüm ki anne gömölme yi bile sorun etmedim." Öyle bir parçalandım ki, benimle ilgili her şeyin o mezara gömölmesine göz yumdum. Ben kendimi yaşarken öldürttüm çünkü zaten yaşamıyordum.

"Anne çok kötüyüm." Ağlayarak başımı salladım. "Deniyorum, elimden geleni yapıyorum ama ben artık iyi olamıyorum. Kızın hiç iyi değil." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken, "Ölmelere doymuyorum anne," dedim ondan yardım isteyerek. "Bir şey yap canım çok yanıyor."

Son bir yılının kısa özeti buydu işte. İnsanların yanında gülücükler saçmak ama yalnız kaldığım her boşlukta gözyaşlarına boğulmak. Dışarıdaki ve içerideki Bige aynı kişi değildi. İnsanlara gösterdiğim ve olduğum kişi aynı kadın değildi. Günün sonunda herkes odasına çekildiğinde ve yalnız kaldığımda kandıracağım kimseler kalmadığı için dönüştüğüm kadın bu oluyordu.

"Onu unutmalıyım anne." Gözyaşlarımı silerek başımı yorgunca salladım. "Bu saatten sonra iki dünya bir araya gelse de onunla olmam, olamam. Kalbimden atmanın bir yolunu bulmalıyım." Ne ben onu affedebilirdim ne de o beni. Sadece ben değil o da çok acı çekti. Ben çektirdim. Bir yıl boyunca yokluğumla onu kanattıkça kanattım. Ne ben onun bana yaşattıklarını unutabilirim ne de o, ona yaşattıklarını unutturabilir.

İntikamımı fazlasıyla almıştım. Peki, yeterli miydi? İçim ona karşı hiç yumuşamamışken hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Onun yaşadıkları benim yaşadıklarımla kıyaslanabilir miydi? Acaba hangimiz bir diğerinin canını daha çok yakmıştık? Onun acısı da azımsanamazdı. Ona yaşattıklarım az değildi ama benim için yeterli de değildi.

Telefonu kulağımda tutarken ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Duha'nın bana verdiği oda çatı katı odası olduğu için buradan bakınca Karun'un odası görünüyordu. Gözlerimi onun odasının pencereden ayırmadan, "Anne," diye mırıldandım. "Umarım öfkeme yenilip aklımdan geçen çılgınlığı yapmam." Aklımda geçen şeyler çok acımasızdı. Sanki bir tek bunu yaparsam onunla gerçek anlamda ödeşecekmişim gibi geliyordu.

Yapacaklarımdan korkuyorum. İşte bu yüzden hiç geri dönmemeliydim.

Bir hafta sonra

Gözlerimde güneş gözlükler varken alışveriş merkezinde vitrinlere bakarak yürüyordum. Bir haftadır Duha'nın evinde kapana kısılmaktan boğulmuştum. Herkes öldüğümü düşündüğü için elimi kolumu sallayarak

dışarı çıkamadığım için eve tıklılıp kalmıştım. Bugün daha fazla dayanamayıp korumalardan birinin arabasını alıp dışarı çıkmıştım. Tabii bunu duyan Duha hemen arayıp beni sıkmaya başlamıştı.

"Herkesle yaşadığını söylemeden hortlak gibi ortalarda gezemezsin!" Biraz daha bana kızarsa telefonu suratına kapatacağım. "İnadı bırakıp Karun'a gerçeği söyle artık!"

"Sana dedim bunu asla yapmayacağım."

"Bige, artık gerçekten sinirleniyorum!" Sesi sert ve kızgındı. "Bir haftadır seninle konuşmaya çalışıyorum ama ya lafı ağzıma tıkıyorsun ya da benden köşe bucak kaçıyorsun! Seninle konuşmak istediğim şeyler gerçekten çok önemli. Telefonda söylenecek kadar basit bir şey olsa hemen şimdi söylerim ama telefonda konuşulmayacak kadar önemli." Hayır, önemli değildi. Karun'a kıyamadığı için onun karşısına çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Artık kimseyle Karun hakkında konuşmak istemediğim için onun konusunu bile açtırmıyordum.

"Buraya Karun için değil, senin için döndüm." Sesimde bıkkınlığım anlaşılıyordu. "Sana söyledim onun adını bile duymak istemiyorum."

"Şirkete gel ya da neredeyse orada bekle ben sana geleyim. Bu konu gerçekten bekleyemez!"

"Duha, bana baskı uygulamaya devam edersen eve bile gelmem görürsün."

"Kızım tek derdim seni korumak!" diye bağırarak bana kızdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu işin sonunda yine üzülen sen olacaksın. Ya beni ya da Karun'u dinle, hiçbir şey bildiğin gibi değil!"

Daha fazla dayanamayıp telefonu yüzüne kapatarak ondan kurtuldum. Tekrar aramasın diye telefonu sessize alıp çantama attım. Daha dün kadar benim yanımdayken şimdi bana Karun'u savunmaya başlamıştı. Bu katta istediğim gibi bir şey bulamayınca alt kata bakmayı düşündüm. Yürüyen merdivene binmişim ki gördüğüm kişiyle kaskatı kesildim. Elimde az önce çıkardığım güneş gözlüğüyle donup kalmıştım. "Karun?"

Buradaydı.

Bir alışveriş merkezinde onunla karşılaşmak beklediğim son şey bile değildi. Burada olacağını bilseydim gelir miydim, hiçbir güç beni getiremezdi. Dayı yeğen birlikte zaman geçirmek istemiş olmalı ki yanında Melek dışında kimse yoktu. Korumaları büyük ihtimalle dışarıda onu bekliyordu. Benden sonra Melek ile arasını düzelttiğini duymuştum. Onunla ilgili tüm haberleri Duha'dan aldığım için Melek ile barıştıklarını biliyorum.

Varlığım onları barıştıramamıştı ama yokluğum bunu yapmıştı. Benden sonra Karun çok değişmişti. Kaybetme duygusunu iliklerine kadar yaşadığı için Melek'i kabul etmişti. Benden sonra onu da kaybetmekten korkmuştu ama onu asıl korkutan benim pişmanlığımı yaşadığı gibi aynı şeyleri Melek'te de yaşamaktı. Sevdiği birine daha geç kalmak istememişti. Bu yüzden hâlâ zamanı varken yeğenine yakın oluyor, ona sevgisini hissettiriyordu.

Allah'ın işine bak ki doktorların birkaç aydan fazla yaşamaz dediği Melek bir yılı daha devirmişti. Bu gerçekten bir mucizeydi. Ona bakınca bile solgun yüzü ve uykulu gözlerinde iyi durumda olmadığını görebiliyorum. Ne yazık ki Melek hayatının son demlerini yaşıyor gibiydi. Sanki hastalığına rağmen onu son bir yıl daha hayatta tutan Karun'a duyduğu sevgiydi.

Karun'un benden sonra nasıl yıkıldığını, nasıl pişmanlığını yaşadığını görmüş olmalıydı. Melek ile arasını düzeltmediği için onun da pişmanlığını yaşamasın diye Melek onun için hayata asılmış gibiydi. Emin değilim ama dayısına kendi pişmanlığını yaşatmamak için hayata tutunmuş görünüyordu.

Ne yazık ki ne Melek durdurabilirdi başına gelecek olanı ne de Karun buna engel olabilirdi. Ama artık huzurlu bir şekilde bu dünyaya veda edeceğini biliyorum çünkü Karun'a dayı diyememek Melek'in içinde ukde kalan tek şeydi. Belki de yaradan onun son arzusunu yerine getirmek için ona fazladan biraz daha zaman vermişti. Melek kalbinde kötülük taşımayan masum biriydi. Yaradan iyi kullarının içini buruk bırakmazdı.

Tüm bunları düşünürken gözlerim büyük bir özlemle Karun'un üzerinde geziniyordu. Kolay değil kalbimde bir yılın özlemini taşıyordum. Son bir yıldır hiçbir erkeğe bakmayan gözlerim onu en küçük ayrıntısına kadar izliyor, kimseye atmayan kalbim onun varlığıyla tekrar atıyordu. Hiç değişmemişti hem de hiç. Biraz zayıflamıştı ama öyle çok göze çarpmıyordu. Belki haddinden fazla zayıflamıştı. Kahretsin, bildiğin çökmüştü.

Giydiği kıyafetler bir beden küçülmüş gibiydi. Sanki artık günde sadece bir öğün yemek yiyor hatta bazen de hiç yemiyor gibiydi. Hâlâ üşüdüğünü üzerindeki uzun pardösü ve içine giydiği ceketinden anlıyorum. Belki eskisinden bile daha fazla üşüyordu çünkü ceketinin içinde de takım elbisesinin yeleği vardı. Yüzü solgundu, gözlerinin altında uykusuzluğunu gösteren morluklar vardı. Sakalı da bir hayli uzamıştı. Kim bilir ne zamandan beri tıraş olmuyordu. İyi görünmüyordu. Hem de hiç iyi görünmüyordu.

Seni bu hale gerçekten ben mi getirdim?

Kalbimin çarpıntılarını dindirmeye çalışarak kendimi toparlamak istedim. Henüz beni görmeden gizlenmek istedim ama çok geç kalmıştım. Yürüyen merdivene binip başını kaldırıncı beni gördü. "Kahretsin!"

Şimdi ne yapacağım? Onunla er veya geç karşılaşacağımızı biliyordum ama bu karşılaşmanın bir alışveriş merkezinin yürüyen merdivenlerinde olmasını beklemiyordum. Elimde tuttuğum güneş gözlüğünü takmak için geç kalmıştım çünkü beni gördü!

Donup kaldı. Beni görünce nefesi kesilmiş gibi donup kalmıştı. Melek'in omuzuna attığı eli hareketsiz kalırken omuzları gerildi. Tuttuğu nefesi balon gibi göğüs kafesini şişirdi, soluksuz bir şekilde bana baktı. Melek elindeki kataloğa bakıp ona bir şeyler anlatıyordu ama Melek'i duymuyordu. Onun gözleri şu anda benim dışımda kimseyi görmüyordu.

Benim bulunduğum merdiven iniyordu ama o çıkıyordu. Yan yana merdivenlerde olduğumuz için her saniye birbirimize biraz daha yaklaşıyorduk. Bana olan bakışı içimi titretirken sanki zaman bizim için tam şu noktada durmuştu. Nasıl da özlemiş gibi bakıyordu. Allah kahretsin

hâlâ nasıl da içimi yakıyordu. Hasretle bakıyordu yüzüme. Gözleri yüzümün her zerresinde oyalanırken mavileri titreşti, bir zamanlar bakmaya kıyamadığım o gözlere yaşlar birikti.

Gözlerinden bir damla yaş süzülünce iç çekerek başını eğdi, gözlerini kaçırdı. Aceleyle yanağına süzülen o bir damla yaşı silmesini izledim. İçim öyle bir sızladı ki mümkün olsa avaz avaz ağlardım. Hayal gördüğünü düşünüyordu, değil mi? Son bir yıldır baktığı her yerde beni görüyormuş gibi gerçek olduğuma ihtimal dahi vermemişti. Daha fazla acı çekmemek için başını eğmiş, beni gözlerine yasaklamıştı.

Keşke unutsaydı ama hiç unutmadı beni.

Tıpkı benim de onu unutamadığım gibi...

Hareket eden merdivenler bizi yaklaştırdığında bile başını hiç kaldırmadı. Gerçekliğime ihtimal dahi vermediği için kendiliğinden yok olmamı ister gibi başını kaldırmamıştı. Merdivenler bizi yaklaştırdığında yanımdan geçip gitmeden elimi uzattım. Son ana kadar bunu yapmayı planlamamıştım ama onu hissetmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki kendime hâkim olamadım. Elimini onun merdiveninin kenarına uzattım.

Merdivenin kenarını tuttuğu için yanından geçerken parmaklarım eline sürtündü. Kaskatı kesilerek başını hızla kaldırdı. Göz göze geldiğimizde ikimizde omuzumuzun üzerinden birbirimize bakıyorduk. Birbirimizin yanından geçip gitmeden önce bir saniye gibi kısacık bir zaman diliminin içine hapsoldük. Sahip olduğumuz bir saniyeye çok fazla şey sığdırdık. Birbirimizin gözlerinde kaybolurken özlemi soluduk ruhlarımızda.

Benimle göz göze geldiğinde öyle bir titredi ki yıkılabılırdi. Dizlerinin bağı titremiş, acı dolu nefesi aralık dudaklarının arasında süzölmüştü. "Saka," diyen mırıltısı gözlerinden taşan bir damla gözyaşına karışınca hâlâ ona atan kalbim delik deşik oldu.

Tüm bunlar sadece birkaç saniye içinde yaşandı çünkü birbirimizin yanından geçip gittik. O yukarı çıkarken ben aşağıya inmeye devam ettim. Yürüyen merdivenler bizi yan yana getirdiği gibi ayırdı. Başımı çevirip arkaya doğru baktığımda o da bana bakıyordu. Merdiven onu çıkartırken

arkaya, yani bana bakıyordu. Kendine gelmek için başını iki yana sallayıp tekrar bana baktı. Beni görmeye devam edince sertçe yutkundu. Bu sefer gözlerini kapatıp tekrar bana baktı. Yine beni görmeye devam edince buz kesti. Hayal görmediğini düşünmeye başlamıştı.

Gerçek olduğumu düşünmeye başlayınca mavileri irileşti. "Saka," diyerek merdiveni inmeye başlayınca hemen önüme dönüp siyah gözlüğü taktım. Aceleyle aşağıya inen merdivenden çıkıp insanların arasına karışınca, "Saka!" diyen bağırışı haykırır gibi çıkmıştı. Peşimden geliyordu.

"Dayı bekle!" Melek'in sesini duyunca hemen sol tarafa girip kendimi mağazaların birine attım. Sıra sıra dizili elbiselerin akasına saklandığımda çok geçmeden onu gördüm. Mağazaların çoğunlukla olduğu yerde durup etrafına bakarak beni bulmaya çalışıyordu.

Melek koşarak onun yanına gelip, "Dayı," dediğinde saklandığım yerde onları izliyordum. "Yine Bige yengeyi mi gördün?" Sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu. "Dayı o artık yok. Tedavi olmalısın.

Uzun süre etrafına bakıp durdu. Beni bulmak istercesine bakışları aceleliydi. Çok baktı ama beni bulamadı. Ondan saklanacağıma ihtimal vermediği için yine bir düş gördüğünü düşündü. "Çok gerçekçiydi, Melek." Omuzları yenilgiyle çökerken gözleri hâlâ beni arıyordu. "Gerçek gibi hissettirdi." Başını eğip dokunduğum eline bakınca gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. "Gerçek gibiydi be kızım..."

Ona ağlamayı öğrettim.

Onlar gidene kadar uzun süre saklandığım yerden çıkmadım. Gittiklerinden emin olunca saklandığım yerden çıkıp güneş gözlüğünü taktım. Telefonu çıkartıp Duha'yı aradım. İlk çalışta telefonu açınca konuşmasına izin vermeden, "Bana on üç gün ver," dedim Karun'dan kalan boşluğa bakarak. "On üç güne ihtiyacım var."

"On üç gün boyunca üzerime gelme, bana baskı uygulama veya Karun hakkında bana bir şeyler anlatmaya çalışma. Söz veriyorum bu on üç günün sonunda onun karşısına çıkıp yaşadığımı söyleyeceğim ama on üç günden önce olmaz." Her şeyi on üç güne sığdırdığımı bildiği için hiç istemese de

mecburen kabul etti. Telefonu kapattığımda kendimde değil gibiydim. Yapmam gereken son bir şey daha vardı.

Onun acı çekişi bile beni yatıştırmıyordu. Şu zamana kadar bana yaptığı çoğu şeyi affetmiş, ona olan sevgim yüzünden kırgınlıklarımı içime gömmüştüm. Ama artık daha fazla affetmek istemiyorum. Son yaptığının affi yoktu. Bu sefer affetmek yerine ödeşmek istiyorum. Gerçek anlamda ödeşip hayatından defolup gitmek istiyorum. İkimiz için de bunu bitirmek istiyorum.

Ve artık ne yapacağımı biliyorum. Karun o kadar bitik bir durumdaydı ki hayal ve gerçeği bile ayırt edemiyordu. Her yerde hayalimi gördüğü için beni gördüğünde gerçek olduğumu anlamamıştı. Beni gerçekten sevmişti. Bir yıldır hayaletimle yaşayacak kadar çok sevmişti. Bu sevgi onun sonu olmalıydı. Ona karşı kullanacağım tek şey bana olan sevgisiydi. Sevgi yanlış ellerde çok tehlikeli bir silaha dönüşebilirdi. Artık ne yapacağımı biliyorum.

Bu on üç gün onun azabı olacak.

Her yerde karşısına çıkmaya başlamıştım hem de her yerde. Her defasında üzerimde bana gönderdiği o eflatun elbise oluyordu. Elbisenin kumaşı hatta modeline kadar birebir aynısını diktirmiştım. Sadece son olanların değil, ilk olanların da intikamını alıyordum. Bir zamanlar metres deyip başından savuşturmak istediği o kadına şimdilerde karım diyor ve onun için gözyaşları döküyordu. Eflatun elbise gönderdiği kadını o elbisenin içinde gördükçe gözyaşlarına boğuluyor, hayalimin peşinden koşuyordu.

Şu zamana kadar içime attığım ne varsa hepsinin intikamını alıyorum.

Korumaların olmadığı yerlerde karşısına çıktığım için ondan başka kimse beni görmüyordu. Herkes öldüğüme o kadar emindi ki ne Karun ne de onlar bulunduğum mekanların kamera kayıtlarına hiç bakmıyordu. Karun onlara beni gördüğünü söylüyordu ama ona inanmıyorlardı çünkü etrafındaki herkes onun delirdiğini düşünmeye başlamıştı. O bile delirdiğini düşündüğü için kamera kayıtlarına bakmak aklına gelmiyordu.

Deli raporu çıkardığı kadının hayali onu delirtti.

Karun'un gittiği veya gideceği yerleri Kadem sayesinde öğreniyordum. Karun, Kenan ile barıştığı için Kadem çaktırmadan Kenan'ın ağzından laf alıyor ve bana iletliyordu. Herkes ölümünden sonra Kadem'in çekip gittiğini düşünmüştü. Bu yüzden onun dönüşü pek şüphe uyandırmadı. Kafasını topladıktan sonra geri döndüğünü düşünüyorlar. Kadem'in Kenan'dan aldığı bilgiler sayesinde Karun'un gideceği yerlere ondan önce gidiyor, kendimi ona gösterip hemen ortadan kayboluyordum.

Bazen peşimde koşuyordu bazense ağlayarak benden af diliyordu. Gerçek anlamda aklını kaybetmek üzereydi. Her yerde beni görmeye başlayınca korumaları onun çıldırdığını görmesin diye artık onları yanına bile almıyordu. Onun gibi biri için korumasız gezmek çok tehlikeliydi ama artık yaşamayı bile umursamıyordu. Etrafında korumaların olmaması işimi kolaylaştırıyordu.

Mesela dün arabasının hep geçtiği bir kaldırım kenarında durmuştum. Kırmızı ışıkta duran arabanın camı aralanmış ve bana bakmıştı. Uzun uzun bana bakmış, daha sonra sinir krizi geçirip direksiyona üst üste vurarak ağlamaya başlamıştı. "*Neden!*" diye bağırmişti. "*Neden gerçek değilsin! Neden bana bunu yapıyorsun?*" Aklını kaçırmak üzereydi. Gerçek anlamda delirmek üzereydi.

Bugün ise yalnız geldiği bir kulüpte idim. Artık etrafında kimseyi istemiyordu. Kenan onun için çok endişelendiği için sık sık onu arayıp en azından nerede olduğunu bilmek istiyordu. Kenan vasıtasıyla da Kadem ihtiyacım olan bilgiyi alıyordu. Duha, tüm bu yaptıklarımızı bilmiyordu. Kadem ile ne işler karıştırdığımızı ondan gizliyorduk. Duha, son zamanlarda hep Karun'u savunmaya başladığı için tüm bunları ondan gizliyorduk. Duha, büyük bir sabırla ondan istediğim sürenin dolmasını bekliyordu.

Ondan istediğim süre yarın doluyor.

Onu tanıyan herkes ona bir deli gözüyle baktığı için bu gece kendi mekanlarından birine gelmedi. Yol ağzında küçük bir kulübe gelmiş, tek başına içiyordu. Masası duvara yakın bir köşede idi, herkesten uzak bir

yerde. Benim masamda öyle. Arada masasına birkaç kadın uğruyordu ama hepsini gönderiyordu. Onları sert bir dille kovuyordu. Bana olan sadakati inanılmazdı. Öldüğümü düşünmesine rağmen başka kadınlarla olmaya yanaşmıyordu.

Ona aldığım yüzüğü hiç çıkarmamış.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yeterince sarhoş olduğunu düşünüp ayağa kalktım. Onun masasına doğru yürürken üzerimde yine o eflatun elbise vardı. Bana gönderdiği o eflatun elbiseye tıpatıp benzeyen bir elbise giyiyordum. İnsanların arasında geçmeye başladığımda hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı. Beni görünce gözleri titreşti, az kalsın elinde tuttuğu kadeh yere düşecekti. Yine o maviler, yine iç yakan o mahzun bakışlar...

Gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. En azından bu sefer bana bakıyordu. Dünden önceki gün bir restorandın koridorunda arkasında geçtiğimde hiç kıpırdamadan kaskatı kesilmişti. Sırtı bana dönükken bana doğru dönmeye cesaret bile edememişti ama arkasından geçenin ben olduğumu biliyordu. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısına aşına olduğu için ben olduğumu biliyordu. Sessizce geçip gitmemi beklemişti. Belki de gözlerinden akan birkaç damla yaşla bunu yapmıştı.

Kalabalıktan sıyrılıp ona yaklaştıkça bakışları değişmeye başladı. Mavileri üzerimdeki eflatun elbiseyi görünce, son zamanlarda hep olduğu gibi gözleri titreşti, ağlayamadı bile. Masasının yakınlarında durup öylece ona bakmaya başladım. Bir şey söylemek için dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Gitmek için arkaya doğru bir adım attığımda, "Gitme," diyerek hemen ayağa kalktı. Gideceğimden ödü koptuğu için telaşlıydı.

"Gitme, Saka." Yalvararak bana bakıp, "Gitme," diye mırıldandı. Burnunun direği sızladı, gözlerinden akan bir damla yaşa engel olamadı. "Canımı yaksan da kal be kızım." Artık beni görmek bile ona acı veriyordu.

Yürüyüp tam karşısında oturduğumda şükreder gibi rahatlayarak nefesini verdi. Yorgun vücudu devrilir gibi koltuğa yığıldı. Hiç konuşmadım

konuşmama da ihtiyaçı yoktu çünkü beni izlemek bile ona yetiyordu. O kadar kötü durumdaydı ki karşıısında olduğumu bile anlamıyordu. Beni kendi hayal ürünü sanıyordu çünkü son zamanlarda etrafındaki herkesten duyduğu sadece iki şey vardı. *Delirmeye başladın, tedavi olmalısın.*

Kadehi tutan eli titrerken gitmemden ödü koptuğu için gözlerini benden ayırmıyordu. Gözleri üzerindeki eflatun elbisede oyalanınca acı dolu bir inilti dudaklarından döküldü. "Başka bir elbise giyemez misin?" Islak kirpikleri küçük bir çocuğun mahzunluğuyla titreşti. "Sana bu elbiseyi gönderdiğim güne lanet ediyorum." Pişmanlığı sesine öyle bir işlemişti ki acısını iliklerime kadar hissediyordum.

"Pişmanım, Saka." Sarhoş bakışları elbisede oyalanırken başını ağır ağır salladı. "Eflatun elbise bir organ gibi boynuma dolandı, köpek gibi pişmanım." Acıyla karışık buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Ben soluduğum havadan bile pişmanım. Ölmek istiyorum ama biri de çıkıp bitirmiyor ki işimi," dediğinde sertçe yutkundum. Korumaları etrafından uzaklaştırmasının asıl sebebi bu muydu? Bir zamanlar benim ölümü arzuladığım gibi artık o da ölmeyi istiyordu.

Bir kez daha ödeşmiştik.

Çıplak kollarımı görünce endişelendi. "Üşüyor musun?" Aceleyle ceketini çıkarmaya çalışınca gözlerimin ardı sızladı. "Hayır," dedim içim acıyarak. "Üşümüyorum." şu bir yılda defalarca onunla konuşmuşum gibi sesimi de yadırgamadı. Kim bilir kaç kez beni gördü, benimle konuştu.

Elleri çıkarmaya çalıştığı ceketinde hareketsiz kaldı. "Üşüme," dedi iç yakan bir sesle. Hıçkırıkları boğazında düğümlendi, gözyaşların sızısı ıslak gözlerine vurdu. "Üşüme ben seni ısıtamam." Başını eğip yenilgiyle bakışlarını benden kaçırdı. "Kendimi bile ısıtamıyorum. Mezarın o kadar soğuk ki..." Ve o soğuğa dayanamazdı.

Bedenim sarsıldı, kaçıp gitmeyi istedim. "Gitme o zaman." Sesimin yalvarır gibi çıktığının farkında değildim. "Mezarıma gitme artık." Nefretim ve sevgim savaş halindeydi. Sahip olduğum nefret beni buraya onun canını yakmak için getirmişti ama ona duyduğum sevgi ona kıyamıyor, o soğuk mezarda uyumasını istemiyordu. "Gitme artık o mezara."

"Nasıl gitmem?" Bakışlarının arkasındaki derin ızdırabı gizleyemiyordu. "Orada sen varsın nasıl gitmem?" İçimi bir kurşun gibi delen gözyaşı yanaklarından süzüldü. "Seni orada nasıl yalnız bırakırım? Yalnız başına korkmaz mısın?" Allah kahretsin, hiç iyi durumda değildi.

Ağlamamaya çalışarak, "Korkmam," dedim.

"Ben korkarım," dedi.

"Neyden korkarsın?"

Gözlerimin içine tüm acısını yansıtırçasına baktı ve "Sensizlikten," dedi kederini yansıtan içli bir sesle. "Seninle olduğum tek yer o mezar."

"Karun iyi değilsin." Herkesten duyduğu o cümleyi bir kez de benden duydu. "Tedavi olmalısın." Sanki onu bu hale getiren ben değilmişim bunları söylemem ne büyük acımasızlıktı.

"Biliyorum iyi değilim." O da bunu kabul ederek başını salladı. "Ama tedavi olamam."

"Neden?"

"Seni benden alırlar." Buruk sesi kalbimi kırdı. "Tedavi olursam seni benden alırlar bir daha seni göremem." İnatçı bir tutumla başını iki yana salladı. "Seni kaybedemem." Kendini tutamayıp ağlamaya başladı. "Varsın bana deli desinler ama seni benden almasınlar."

"Yapma," diye ona yalvardım. "Karun, bizim bir sonumuz yok seninle." Gözyaşlarına dayanamıyorum. Ben onu tanıdığımda ağlamayı bilmezdi ki. "İkimizin bir sonu yok." Artık bu saatten sonra ne ben onu affedebilirim ne de o beni affedebilir. Geri dönülmez bir yola girmiştik. "Bir sonumuz olmadığını anlamalısın."

"Biliyorum, Saka biliyorum." Gözlerinden akıttığı yaşlarla başını salladı. Kaşları büküldü, dudakları titredi. "Nasıl olsun ki sen ölüsün. Mezarına her gittiğimde bir sonumuz olmadığını anlıyorum ama unutamıyorum da." Elini

göğsüne bastırıp, "Seni burada atamıyorum ve atmak da istemiyorum," dedi kırıncı. "Görmüyor musun, hayaline bile razıyım."

Tam bir şey söyleyecektim ki kulağımdaki kulaklıkta Kadem'in, "Gurur geldi çık oradan," diyen sesini duyunca hemen ayağa kalkıp kalabalığa doğru koştum. "Gitme!" Arkamdan bağırıp sarhoş adımlarla bana yetişmeye çalıştı ama bu kadar çok içmişken beni yakalayamazdı. "Saka gitme!" Korku içinde bana bağırdı hatta ağlayarak, "Biraz daha kal, gitme," diye yalvardı.

Bir gürültü duyunca başımı çevirip arkama baktım. Birilerine çarptığı için yere düşmüştü. Kalkmaya çalıştı ama sarhoş olduğu için bunu yapamadı. Dizlerinin üzerinde dururken bana baktı. "Gitme seni çok özledim." Gözyaşları içinde yalvararak bana bakıyordu. "Hiç mi merhametin yok be kızım," dedi bana elini uzatarak. "Gitme, kal biraz daha." Yerlere hatta ayaklar altına kadar düşmüştü.

Merhametim bir zamanlar vardı.

Gözlerime akın eden yaşlarla ona sırtımı döndüm. Onu yerde bırakarak oradan uzaklaştım. Gurur'a yakalanmadan kulübün arka kapısından dışarı çıkmıştım. Kulaklığa dokunup Kadem'e, "Arka taraftayım," dedikten sonra gözlerimdeki yaş hızla sildim. Onu orada öylece bırakmıştım.

Karun'un bu hali ondan daha çok benim canımı yakıyordu ama duramam. Bu sefer duramam. Kime merhamet ettiysem o benim canımı yakmıştı. Aynı hatalara tekrar düşmem. Eğer bana eflatun elbise göndermesini affetmeseydim başıma bunlar gelmezdi. O elbiseden sonra onun canını yaksaydım o da bir daha benim canımı yarmaya cesaret edemezdi. Affettiğim her şeyle daha büyük acılar yaşadım. Bu da demek oluyor ki affetmek doğru değildi.

On iki gündür olur olmadık her yerde karşısına bir eflatun elbiseyle çıkıp canını yakmıştım. Eflatun elbisenin intikamını en ağır şekilde ondan aldım. Bu elbise için onun canını yakmayı hiç düşünmemiştim hatta kalbimi intikamla karartmak yerine onunla olup her şeyi unutmak istemişim. Ancak yaşadıklarım bana affetmenin ne kadar yanlış olduğunu göstermişti. Bu yüzden biraz geç olsa da eflatun elbisenin intikamını aldım.

Geç olması hiç olmamasından daha iyidir.

Eflatun elbise konusunda artık ödeşmiştik. Bana çıkardığı deli raporu için de ödeştik çünkü o bana bir rapor çıkardı ama şimdilerde herkes benim değil, onun delirdiğini düşünüyordu. Odasında bana söylediklerinin cezasını da döktüğü gözyaşlarıyla ödemişti. Beni boşaması ve onun yüzünden hastanelik olmamı da 382 günün her gecesi mezarımın başında uyuyarak ödemişti. Evet, bugünle artık 382 gündü.

Yarın yaşadığımı öğrenecekti.

Karun şu zamana kadar bana yaptığı her şeyin bedelini misliyle ödemişti. Artık aramızda bir alacak verecek kalmamıştı. Yarın on üçüncü gündü. Yarın karşısına son kez çıkıp ona yaşadığımı söyleyeceğim. Ondan sonra da bir daha yüzünü görmeyeceğim. Bu işe içimdeki yangını söndürüp onunla ödeşmek için kalkışmıştım. Yarım kalmış tüm defterleri kapatmadan yeni bir başlangıç yapamazdım. Bana yaşattığı her şeyi ona ödettiğime göre artık gönül rahatlığıyla kendi hayatıma dönebilirim.

Yarın büyük gündü.

Ertesi gün

Duha'nın durumu düşündüğümüzden daha ciddiye. Dün gece fenalaştığı için onu hastaneye kaldırmıştık. Tanınmamak için sarı bir peruk ve güneş gözlükleriyle tüm gün onun yanında kaldım. Şu saate kadar yoğun bakım odasında kalmıştı. Onu daha yeni normal bir odaya almışlardı. Hasta yatağında boş gözlerle bizi izlerken bizden başka hiç ziyaretçisi yoktu çünkü hastaneye kaldırıldığını gizlemişti. Korumaları bile burada istememişti. Hastanede kalabalık yapıp dikkatleri buraya çekmek istememişti.

Kadem gizleyemediği kederle ona bakarken her an ağlayacak gibiydi. "Abi," dediğinde Duha'nın çıplak göğsüne yapıştırdıkları kabloları bakıyordu. "Bu kadar kötüye gittiğini neden benden sakladın?" Bir yıl

boyunca onu yalnız bırakmanın pişmanlığını yaşıyordu çünkü doktorlar hiç iç açıcı konuşmamıştı.

Tüm gün gördüğü ağır tedaviyle rengi sararmışken iç çekerek dudaklarındaki oksijen maskesini çıkardı. "Yaklaş, Kadem." Sesi güçlükle konuşacak kadar kısıktı. "Yaklaş oğlum." Gözlerim doldu       Duha bir tek Kadem'e oğlum derken sesi derinleşir, gözlerinin içi gülerdi. Kadem'e lafin gelişiy le oğlum demezdi, ona babalık ettiğı için öyle derdi. Aralarında iki yaş olmasına rağmen Duha onu oğlu gibi b y tm şt .

Kadem onun yatağının kenarına oturduğunda elini uzatıp Kadem'in elini avucunun içine aldı. "Fazla zamanım kalmadı." Ona tebessüm etmek için kendini zorlarken bu sefer yalanlarla onu kandırmadı. "İstesem de artık senin yanında olamam."

Gözlerinin içine acı çekercesine bakıp, "B y melisin, Kadem," dedi ölümün hüznüyle. "Ben seni hep şımarttım, farkında olmadan olgunlaşmana engel oldum ama artık b y melisin." Gözleri doldu. " ok hızlı b y melisin yoksa harcarlar seni." Bu haldeyken bile tek düşündüğü Kadem'di.

"Abi böyle konuşma." Kadem artık ağılıyordu. "Senden sonra yaşamak umurumda olur mu sanıyorsun?" Duha'nın elini kaldırıp göğüs kafesine bastırdım. "Uysa hemen sana vereceğim ama uymuyor!" dediğinde gözlerimin ardı sızladı. Kadem ona donör olmak için test yaptırmıştı, değıl mi?

"Uymuyor abi."  aresizliğı ıslak gözlerinden okunuyordu. "Kapısını  almadığım adam kalmadı ama sana uyan bir kalp bulamıyorum! Yok abi, yok."

"Olsa da ben istemem." Kadem'e kızar gibi bakıp başını yorgunca iki yana salladı. "Kara borsadan alınan  alıntı bir kalbi istemiyorum."

"Bulduk da istememen kaldı." Kadem gözyaşlarını silip tersçe ona baktı. "Sektığım kalbinde bu kadar farklı olan ne var? Niye hiçbiri uymuyor?"

"Kimin kalbine s v yorsun lan sen! Benim kalbim ender bulunan bir kalp, öyle herkeste olmaz." Bunlar az önce duygusal bir an yaşamıyor muydu?

Duha, derin bir nefes alıp tekrar dramatik ruh haline büründü. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, "Dinlemiyorum seni!" diyen Kadem onun elini bırakıp ayağa kalktı. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Ölerек benden kurtulamazsın!" Çocuk gibi inat ederek pencereye doğru yürüdü. "Yaşayıp bana bakmak zorundasın."

Kaşlarını çatan Duha, "Buraya gel lan it!" dedi sert bir sesle. "Götün sıkışınca böyle kaçamazsın. Belki bu konuşmayı yapmak için bir daha vaktim olmaz."

Kadem ona sırtını dönüp ellerini kulağına bastırdı. "Seni duymuyorum ki. La la laaaa, la laaa laaa."

"Kadem, beni hasta yatağımda kızdırma! Ölüyorum lan, ölüyor! Bir daha konuşma fırsatımız olmayabilir!"

"Şekerli çilek, vanilyalı çilek, çikolatalı çilek. Çilek, çilek, çileeeek."

"Sikeceğim artık olmayan beynini!"

"Sütlü çileeeeeek, fıstıklı çileeeek. Çilek, çilek, çileeeek."

"Çileğini sikeyim piç! Ulan bir tek nimete küfrettirmediğin kalmıştı!"

Kadem ona doğru dönüp büyü yapar gibi elini kolunu garip bir şekilde sallamaya başladı. "Çilek, çilek, çilek! Etrafa, sağdan sola, üstten alta, önden arkaya doğru çilek! Ve çilekle birlikte, çilekeyle çilekeyle birlikte, sağdan sola çilek! Ve seyir halini gerçekleştir!" dediğinde kahkaha attım.

Duha şoke olarak gözlerini kırıştırdı. "Ne yaptın lan öyle?" dediğinde ifadesi çok komikti. "Çilekli büyü mü yaptın bana?"

"Bu şey değil mi ya," dedim heyecanlanarak. "Donat!"

"Donat mı?" Son zamanlarda internette hiç takılmıyor olacak ki hiçbir şey anlamamıştı. "Donat derken yoksa..." Başını çevirip arkasına baktı. Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki ağız dolusu küfredip, "Senin belanı sikerim, Kadem!" diye bağırdı yataktan kalkmaya çalışarak. "Kimi domaltıyorsunuz lan!"

"Ya o büyü," dedim.

Çıldırıldı. "Bana domaltma büyü mü yaptınız!" dediğinde kahkaha attım.

"Aslında tam olarak öyle değil, o şey çıkarmak içinmiş..."

"Ne çıkarmak için?" Gözleri bir kez daha arkasını buldu. "Kıçımdan tam olarak ne çıkarmayı umuyorsunuz?" Söylediklerini idrak edince bir kez daha küfretti. "Kıçımdan bir şey mi çıkaracaksınız!"

Kadem bile kendini tutamayıp güldü. "Abi o öyle değil."

Yastığı alıp Kadem'in suratına fırlattı. "Az önce kıçıma çilekli bir büyü yaptın, boz çabuk!"

"Ne büyü?" Elay odaya yeni geldiği için kapının önünde durup şaşkınca bize bakıyordu. "Kim büyü yaptı?"

Gülerek Kadem'i gösterdim. "Duha'nın seksi kıçına çilekli büyü yaptı."

Elay gözlerini belerterek, "Duha'nın kıçını seksi mi buluyorsun?" dediğinde kıskançlık sezdim.

Duha sırtıttı. "Aksi düşünebilir mi?" Yatakta yan yatarak daha iyi görsün diye Elay'a kıçını döndü. Başını çevirip omuzunun arkasından Elay'a bakarken keyfine diyecek yoktu. "Mabadıyla övünenleri hiç sevmem ama benim kıçım çok seksi. Değil mi, röntgenci kuş?"

"Tabii ki öyle." Gülmemeye çalışarak başımı eğip pantolonun üstünden onun kıçına baktım. "Dokunmak serbest mi?" dediğimde gülerek hemen düz bir şekilde yatıp yorganı üstüne çekti. "Gösteririm ama elletmem." Çok tatlıydı.

"Pisleşmeyin yine." Elay, yüzünü buruşturarak odanın içine girdi. Kapıyı arkasından kapatırken bana kızıyordu. "Şunu şımartıp bir taraflarını kaldırma."

"Sen kaldır." Duha, sırtarak baştan aşağı onu süzdü. "Sana kalkan sadece kıçım değil," deyince Elay'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Yuh artık! Elay

konuşmak için dudaklarını birkaç kez açtı ama utançtan tek kelime edemedi. Gözlerini devirerek, "Elay, ne düşünüyorsun?" dedim ona yardımcı olmaya çalışarak. "Ona siktir git desen kapatır çenesini."

"Ben argo kelime kullanamam!"

Kadem'de konuya dahil olarak, "O zaman el hareketi çek," deyince Elay utançtan level atladı. "Sohbetiniz çok pis!" Bu kız uzun zamandır bizimleydi ama hâlâ fazla iyiydi.

"Eğer istiyorsan senin yerine ben küfredebilirim."

"Kırarım bacaklarını!" Duha, çatık kaşlarla bana tersçe baktı. "Abiye karşı saygılı ol lan!" dedikten sonra bize kapıyı gösterdi. "Siz iki eksik kromozom defolun odamda. Sizden daha çok beni hasta eden bir şey yok."

Elay'a bakınca gülüşü tekrar dudaklarındaki yerini aldı. "Doktorumla yalnız kalmak istiyorum. Belki seksi kıcıma iğne yapar." Pantolonunun kemerini tuttu. "Çocuklar gitsin soyunacağım," deyince Elay daha fazla dayanamayıp, "Siktir git!" deyince Kadem ile gülmeye başladık. Demek ki isteyince küfredebiliyormuş.

Duha, alınmış gibi yaparak, "Çok ayıp doktor," dedi eğlenen bir sesle. "Hiç yakışıyor mu o güzel ağzına bu sözler." Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "Senin o tatlı ağzına en çok benim ağzım yakışır. Yine öpsene beni."

Şaşırdım. "Seni öptü mü?"

"Öpmedim!" diye cırladı Elay. "O öptü beni!"

Duha'nın dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. "Üzerime atladı durduramadım." Üst kısmı çıplak olduğu için yorganı çenesinin altına kadar çekti. "Asansörde beni kirlettiği yetmezmiş gibi bir de dudaklarımı becerdi." Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ bunu unutmamıştı. Bu adamın diline düşen kurtulamaz.

Dehşete kapılarak ona bakan Elay, "Sen öyle böyle hasta değilsin!" deyince gülerek başını salladı. "Hastayım ki buradayım." Keyifli bir sesle konuşarak

yanındaki boş yeri işaret etti. "Gelsene yamacıma."

Kadem gülmemek için yanaklarının içini ısırıldı. "Gitme kudurmuş bu."

"Gözümüzün önünde kızı götürecek hayvan," dediğimde sırtını yasladığı yastığı alıp kafama fırlattı. "Senin Fransızların otelinde yediğin haltları da unutmadım!" Al işte hiç unutmuyor ve unutturmuyor!

"Gözün kaldı ki bu hale geldim!" Yerdeki yastığı alıp bende ona fırlattım. "Başından beri düşmedin yakamdan!"

"Ulan kim kimin yakasında düşmüyor! Git sadakat öğren nankör kuş!"

"Ben mi nankörüm?" Elimle kendimi gösterip içli bir ifadeyle ona baktım. "Senin için ilk uçakla buraya geldim ama şimdi nankör oldum öyle mi?" Gözlerim o kadar hızlı doldu ki onu bulanık gözlerle görmeye başladım. "Buraya dönmek bana nasıl hissettiriyor biliyor musun?" Burnumu çekerek, "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım," dediğimde bir küfür savurdu.

Öldürmek ister gibi bana bakarken, "Kadem götür şunu dışarıya biraz hava alsın," dedi bıkkın bir sesle. "Ne müşküliyeti bitiyor ne de gözyaşı. Şimdi yere oturur ağlar, iyice sinirlerimi bozar!"

"Yere oturup ağlamayacaktım! Yapmıyorum artık öyle şeyler."

Alay ederek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yapmıyor musun?"

Homurdanarak bakışlarımı kaçırdığımda gülüşünü duydum. "Git bir elini yüzünü yıka, kendine gelirsin." Onu Elay ile yalnız bırakarak dışarı çıktık. Bizi odasından kovmadıkça canımı sıkmaya devam edecekti.

Tüm ısrarlarımıza rağmen Duha bizi dinlemeyip zorla taburcu olmuştu. Durumu çok kritik olduğu için hastanede gözlem altında kalmalıydı ama o, kendini biraz toparlar toparlamaz hastaneden çıkmıştı. Malikaneye dönünce Elay üzerini değiştirmek için odasına çekildi. Duha'yı zorla yatağına yatırdığımızda gözlerini üzerimden çekmiyordu. Ne istediğini çok iyi

biliyorum. Duvardaki saati kontrol etti. "Git artık şu adama gerçeği anlat. Tüm gün oyalanıp durdun, daha fazla erteleme."

Karun ile yüzleşmeye hazır olmadığım için, "Yarın giderim," dediğimde kaşlarını çattı. "Bana on  gün dedin ve bugün on üçüncü gün. Akşama bıraktın bari sabaha bırakma." Derin bir nefes alıp sıkıntıyla, "Bu saatlerde mezarlıkta olur," deyince midem kasıldı. "Git bul onu."

Kalbim sıkışırken başımı iki yana salladım. "Onunla mezarımın başında yzleşemem."

İnadından taviz vermedi çünkü artık Karun'un gerçekleri öğrenmesini istiyordu. "Ama o bir yıldır mezarında Ölümünle yüzleşiyor." Beni Karun'a göndermek için her yolu deniyordu. Bu yüzdendi acımasızlığı. "Bugün olmasa bile er veya geç bu yüzleşme olacak. Senden ğrenmesi her açıdan daha iyi." Başını pencereye çevirip aralığın soğuk rüzgarında sallanan ağaçlara baktı. "Dışarısı çok soğuk, Bige. Onu bir gece daha dışarıda uyutmaya hakkın yok."

Ne yazık ki haklıydı. Ben bu soğukta sıcak bir evde oturuyorum ama Karun dışarıdaydı. Mezarımın başında uyuyor olmalıydı. Onunla yüzleşmekten korksam da bunu daha fazla erteleyemem. Benden nefret edecek olsa da çektiği azabı bir gün daha uzatamam. Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdüm. Kadem arkamdan, "Ceketini yanına al," deyince i çekerek salondan ıktım. Biraz da benim şmemin zamanı gelmişti.

Odama girip askıdan on iki gün boyunca giydiğim eflatun elbiseyi çıkardım. Bu gece için bir kez daha giydim bu elbiseyi. Bu gece gerçekleri öğrenince beni kendi içinde öldürecekti. En azından mezarıma kefenimi üzerimde taşıyarak giderim. Hızlıca giyindikten sonra aynanın karşısına geçip kırmızı rujumu tazeledim. Biliyorum bu durumda bile kırmızı ruj srmem çok saçmaydı ama rujum olmayınca kendimi çırılçıplak hissediyorum. Bu konuda biraz takıntılıydım.

Çantamı alıp hızlıca evden ıktım. Kadem beni dışarıda arabanın yanında bekliyordu. Beni yalnız bırakmayacağını bildiğim için burukça ona tebessüm ettim. Arabaya geçtiğimde kısa sürede malikaneden ayrıldık.

Arabayı kullanırken, "Bu gecenin sonunda da çok ağlayacak mıyız?" deyince derin bir nefes aldım. "Bence ağlattığımız kadar ağlayamayız."

"Sekecek belamızı."

"Kadem, sen bunu hatırlatmayınca da yeterince kötü hissediyorum."

"Beni asıl korkutan Deli Gurur. Karun'un çok ileri gitmesini sana duyduğu sevgi engel olur ama Gurur'u tutabilene aşk olsun. Karun için canını verir ve biz onun canını ölmekten beter ettik."

"Kadem, bir sus artık ya," diye sızlandım. "Ödümü kopartıyorsun. Karun onu bir şekilde dizginler herhalde, sonuçta amcasının bize zarar vermesine izin verecek değil ya."

"Kızım durdursa bile sadece senin için durdurur. Ben ne olacağım?" Beti benzi atarak bana bakıyordu. "Bir yıldır seninle gezip tozan benim. Gurur'a kalmadan Karun beni sekecek. Tabii şanslıysam çünkü beni Gurur'un insafına bırakma ihtimali de var."

"Yahu kim bu Gurur? Ne çok korkuyorsunuz o kadın düşmanından?"

Şaşırarak bana döndü. "Kadın düşmanı mı?"

"Değil mi?" Kaşlarımı çattım. "Ümit'in kızıyla zorla evlendiği yetmezmiş gibi kızı komalık ettiğini duydum. Sarhoş muydu? Ya da uyuşturucu mu almıştı? Hangi sebep o kadına yaptığı şeyi aklar?"

"Bence o işin altında başka bir iş var." Önüne dönüp yola odaklandığında bakışları düşünceliydi. "Gurur delidir, dengesizdir ama karısı yaptığı birine de el kaldırmaz. Kalender'ler eşleri konusunda fazla hassaslar. Nefret etseler bile nikahına aldıkları kadına el kaldırmazlar. Kadınlara şiddet eğilimi olsaydı Melek'e de vurmaz mıydı? Melek ona taptığına göre demek ki onu hiç incitmedi. Uyuşturucu ve içki Gurur'un hayatında hep oldu ama bir kez bile etki altında Melek'e vurduğunu düşünmüyorum."

"Çünkü Melek onun yeğeni ama Farah öyle değil. Farah onun nefret ettiği adamın kızı."

"Sen yine de çok önyargılı olma bence işin iç yüzü sandığımız gibi değil."

"Adam kafadan kırılmış, Kadem. Kriz geçirdiği bir anda belli ki kıza şiddet uygulamış."

"Melek'i kendi krizlerinde koruduysa bence Farah'ı da koruyacak bir yol bulmuştur." Gözlerini kısarak bana döndü. "Birdenbire bu Gurur nefreti nereden çıktı?"

"Nefret etmiyorum, daha geçen yıla kadar onunla tanışmayı da çok istiyordum." Omuzlarım çökerek başımı cama doğru çevirdim. "Ama şu bir yılda çok şey yaşadım. Hiçbir kadın bir erkek yüzünden acı çekmemeli. Eğer söylentiler doğruysa ve Gurur, Farah'ı gerçekten incitmişse o zaman ona yazıklar olsun." Kızı üzme yerine neden onu boşamıyor ki. Bu yaptığı vicdansızlıktı. Üstelik duyduğuma göre bir de kızın evine yerleşmiş. İnanılır gibi değil.

Yolun kalanı ikimiz için de sessiz geçmişti. Araba mezarlığın önünde durunca bu arabadan inmeyi hiç istemiyordum. Karun'un öfkesine ve nefretine hazır değildim. Ancak bunu yapmalıydım. Bana yaptıklarından sonra bende en az onun kadar acımasız olmalıyım. Kadem benim için çok endişeli olduğu için, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Mezarlığın kapısının önünde nöbet tutan korumalara baktı. Korumalar mezarlığın her yerindeydi. "Yardıma ihtiyacın olabilir."

"Hayır." Derin bir nefes alarak çantamı aldım. "Bunu tek başıma yapmalıyım."

Kendimi cesaretlendirmeye çalışarak arabadan indim. Yolun karşısına geçip mezarlığa doğru yürüdüğümde mezarlığın kapısına yakın bir tane sokak lambası vardı. Sokak lambası mezarlığın kapısını aydınlattığı için nöbet tutanların arasında Celil, Furkan ve Nedim'in de olduğunu gördüm. Onlara yaklaştıkça gözlerini kısarak bana bakmaya başladılar. Celil'in, "Tövbe bismillah," dediğini bile duymuştum.

"Çocuklar bende bir terslik var," diye mırıldandı korku içinde. Bir dev andıran koskoca adamın beti benzi atmıştı. "Karun Bey'imiz gibi bende delirmiş olmalıyım. Sanki Bige Hanım'ı görüyorum."

Nedim elleriyle hızlıca gözlerini ovuşturup tekrar bana baktı. "Bende görüyorum." Dehşete kapıldı. "Mezarlıkta dura dura üç harfliler bana musallat oldu!"

Furkan ise irkildi ama beni gördüğüne sevinmiş olmalı ki otuz iki diş sırttı. "Zalımın kızı rüyalarımın girdiği yetmezmiş gibi karşıma da çıkıyor." Sürüden ayrı bir tepki vererek güldü. "Hâlâ çok güzel."

"Hortlak lan, hortlak!" diye bağırdı içlerinden biri. "Sen daha neyin kafasını yaşıyorsun, Furkan?"

"Bize doğru geliyor!" dedi İsa. "Ne yapacağız lan, bize doğru geliyor!"

"Topluca çarpıldık!" diye bağırdı Celil. Arkaya doğru adımlar atarken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. "Hâlâ geliyor bir şey yapın!"

"Ali, hemen bir şeyler oku!" diyen Nedim, İsa'nın koluna yapışmış onu önüne çekmeye çalışıyordu. "Senin baban hoca değil miydi, oku hemen bir şeyler!"

"Abi şimdi hiç sırası değil ama alimden her zaman alim doğmuyor!" diyen Ali korkudan bayılacak gibiydi. "Ben Sübhaneke'yi bile bilmem!"

Nedim çıldırdı. "Lan piç hiç mi babandan bir şey kapmadın! Bari Sübhaneke'yi oku bak geliyor!"

"Ali, Sübhaneke'yi okursan sikerim ecdadını!" diyen Furkan içlerinde korkmayan tek kişiydi. "Cinse cin, umurumda değil. Bige Hanım gibi görüldüğü sürece bana fark etmiyor."

"Babam cinleri kaçırmak için Nas ve Felak okunur demişti."

"Cin deme!" diye bağırdı Celil. "Bir tanesi yetiyor hepsini toplama başımıza."

Nedim resmen güreşerek büyük çabalar sonucu İsa'yı önüne çekebildi. "Ali sikeceğim belanı! Baban doğru demiş oku Nas ve Felak!"

"Bilmiyorum ki, işime yarayacağını hiç düşünmemiştim!"

"Kafir!" diyen Nedim sonunda korkudan çıldırdı. "İmamın kafir oğlu! İnsan babasından hiç mi bir şey kapmaz!"

"Nedim bırak lan kolumu!" İsa korkudan ecel terleri dökerek arkadan ona yapışan Nedim'den kurtulmaya çalışıyordu. "Celil daha iri git onun arkasından saklan. Allah aşkına biri de gelip benim önümde dursun. Bak Allah'ın ismini verdim!"

"Vuralım!" diye bağırды Ali. Hemen silahını çıkartıp bana doğrulttu. "Vurursak belki kaybolur."

"Senin beynini sikerim!" Furkan hemen onun bileğini yakalayıp elindeki silahı aldı. "Bige Hanım'ın hayaletine kimse ateş edemez! Git ötede geber, imamın kafir oğlu," dediğinde kıkırdadım. Bunlar hiç değişmemiş.

Tam karşılarında durduğumda İsa yutkunarak, "Artık çok geç," dediğinde her birine sırtarak bakıyordum. Acaba sırtımasam mı? Sanki böyle daha çok korktular.

Karşımda ip gibi dururken hepsi bir diğerinin arkasına saklanıp onu öne itmeye çalışıyordu. Kurşunun önüne bile gözü kapalı atlayan ama bir hayaletten ödü kopan adamlara bakıyordum. Hepsi korkudan nefesini tutup tir tir titrerken, "Böh!" dediğimde bağırarak çil yavrusu gibi dağıldılar. Kahkaha attım.

Buraya gelirken beni güldürecek bir olayla karşılaşacağımı aklımdan bile geçirmezdim. Kapıyı koruyan tüm korumalar çığlık çığlığa arabalara doğru kaçmıştı ama Furkan buradaydı. Bir tek o gitmemişti. "Sen korkmuyormusun?"

Öldüğümü düşünen ruh hastası, "Ben ölülerden korkmam," diyecek kadar rahattı. Öldüğüme ve bir hortlak olduğuma çok emindi ama zerre kadar korkmuyordu. Bu da böyle bir manyaktı işte.

"Madem korkmuyorsun..." Tebessüm ederek ona kollarımı açtım. "O zaman gel sarılalım." Onu ne çok özlediğimi bilmiyordu.

Bana sarılmaya dünden razıymış gibi hevesli bir şekilde bana doğru bir adım attı ama aklına ne geldiyse, "Olmaz," dedi kendini durdurarak. "Size sarılırsam Karun Bey beni kurşuna dizer."

"Bu ben hayattayken geçerliydi." Sevimlice sııttım. "Ölüye de karışamaz ya."

"Valla Bige Hanım, ölüne de dirinize de çok iyi karışıyor," dedikten sonra etrafını kontrol edip fısıltıyla, "Sadece ikimizin olduğu bir yerde hortlarsanız o zaman size sarılırım," dedi. "Kimse de görüp Karun Bey'e söylemez." Gülererek öne atılıp ona sımsıkı sarıldım. Şapşal.

"Benim daha fazla bekleyecek zamanım yok." Kollarımı boynuna dolayıp yanağına dudaklarımı bastırdım. "Seni o kadar çok özledim ki..." Öpücüğümü eşitlemek için diğerk yanağını da öptüm. "Sende bana sarıl. Ne kadar müşkül bir durumda olduğumu görmüyor musun?"

Kaskatı kesildi. Boynuna dolanan kollarımın sıcaklığıyla gözleri irice açıldı. Yanaklarına bıraktığım öpücüklerin gerçekliğiyle donup kaldı. Bir hayaletin onun içinden geçeceğini düşünüyordu ama bu hayalet ona sarılıyor, onu öpüyordu. Bir terslik olduğunu anlamaya başlamıştı. Birbirine karışan düşünceleri ona gerçeğı en yalın haliyle sununca, "Bige Hanım?" dedi mırıltıyla. Nefesinde bile özlem akıyordu. "Na-nasıl?" dediğinde konuşacak durumda değildi. Artık yaşadığını biliyordu.

"Evet, yaşıyorum." Kollarımın altındaki omuzları gerildi, bakışları umut ve yaşayacağı hayal kırıklığının korkusuyla titreşti. "Beni kandırıyorsunuz, değil mi?" Gözleri o kadar hızlı doldu ki afalladım. "Gerçekten yaşıyorsunuz, değil mi?"

Bu hali içimi acıttığı için, "Yaşıyorum, Furkan," dedim yumuşak bir sesle. "Yaşıyorum ve buradayım."

İçine çektiğı nefesi sesli bir şekilde verirken gözlerinden süzülen bir damla yaşı gördüm. "Yaşıyorsunuz." Kendini buna ikna etmek için birkaç kez, "Yaşıyorsunuz, ölmediniz," dedi ama hemen sonra sımsıkı bana sarılıp kokumu içine çekti. "Siz gibi kokuyor." Ağlayacak gibiydi hatta ağlıyordu.

"Siz gibi kokuyor, gerçekten sizsiniz!" İçim yle bir acıdı ki onu yatıştırmak için sarılmayı hiç bırakmadım. Furkan'ın beni bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum. Kedi köpek gibi didişirken birbirimize bu kadar bağlandığımızı bilmiyordum.

Onu yaşadığıma ikna edene kadar ona sarılmayı hiç bırakmadım. Bir süre sonra ondan ayrıldığımda ıslak gözlerinde yaşadığı sevinci görebiliyorum ama birçok sorusu vardı. "Nasıl? Nasıl yaşıyorsunuz? Hayır, hayır, yanlış anlamayın çok sevindim yaşamanıza ama anlayamıyorum. Siz lmüştünüz, herkes katıldı cenazenize." Kafası karışmış bir halde bana bakıp, "Hiçbir şey anlamıyorum," dedi kısık bir sesle.

"Her şeyi anlatacağım." Gözlerim mezarlığın kapısını bulunca derin bir nefes aldım. "Ama nce Karun'u görmeliyim." Arabaların arkasına saklanıp bize korku dolu gözlerle bakan korumaları işaret ettim. "Sen bu aptalları bir hortlak olmadığıma ikna et," dedikten sonra mezarlığın kapısından içeri girdim. Korumaların kaçarken yere düşürdüğü el fenerlerinden birini almıştım.

Feneri yakarak karanlığın içinde yürürken ödüm kopuyordu. Çok karanlıktı ve burada haddinden fazla mezar vardı. Korku filmlerini andıran bu yerde tek başıma yürürken Karun'un cesaretine hayran kaldım. Bir yıl boyunca her gece bu ürkütücü mezarlıkta uyuyacak kadar korkusuzdu.

Bu kadar mezar arasında kendi mezarımı bulmam zor olmamıştı çünkü Karun, kandillerle süslemişti mezarımı. Bu kandilleri geceleri yaktığı için mezarın etrafı aydınlanıyordu. Mezarın tam karşısında durunca i yakan bir görüntüyle karşılaştım. Karun mermer mezarın üstünde kıvrılarak uyuyordu. Sanki beni ezmekten korkarcasına mezarın bir kenarına ilişmiş, tıpkı eskiden yaptığı gibi başını göğsümün olduğunu düşündüğü yere yaslamıştı. Sarılır gibi bir kolunu uzatmıştı. Gerçek anlamda beni ağlatan tek görüntü buydu.

382 hatta bu geceyle 383 günün her gecesi böyle mi uyudu?

Sanki gözyaşlarım kana bulanmış gibi her damlası canımı yakmaya başlamıştı. O kadar savunmasız ve kimsesiz görünüyordu ki ona baktıkça kendimden utandım. Bu adamdan en güzel düşlerini almış, onun kâbusu

olmuştum. Tıpkı onun bana olduğu gibi bende onun felaketi olmuştum. Sadece o değil ben kendimi nasıl affedeceğim? Ona karşı affi olmayan hatalar yapmışım. Onu kırmamış, parçalayıp darmadağın etmişim.

Yapmalıydım çünkü bana yaşattıkları da kolay şeyler değildi.

Elimdeki çanta ve feneri yere bırakıp ona doğru yürüdüm. Üzerindeki ceketi yastık niyetine başının altına koyduğu için titriyordu. Soğuğa dayanamazken ona buzdan bir cehennemi yaşatmışım. Mezar taşında *Bige Efil Saka Kalender* yazan mezarın üzerine çıktım. Menekşe çiçeklerin kurumuş kalıntıları olan mezarda ona yaklaştım. Kışın tüm çiçekler solardı, tıpkı onun da çiçeğini soldurduğum gibi.

Onu uyandırmak yerine mezarın üstüne çıkıp yanına uzandım. Gerçekleri öğrendikten sonra aramızdaki her şey son bulacaktı. Bir geceliğine ateşkes yapmak istedim. Bir gece için ona olan nefretimi bir kenara bırakıp onunla uyumak istiyorum. Güzel bir vedayı hakke diyorduk. Ona sokulduğumda uykuyla karışık, "Saka," diyen mırıltısını duydum. Nefesinde alkol kokusu vardı. Yine kendini uyutmak için içmişti.

"Buradayım." Onu uyandırmaktan korktuğum için sesim fısıltıyla çıkmıştı. "Hadi uyuyalım biraz."

Ellerimi birleştirip yanağımın altına koyduğumda yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Uykulu gözleri usulca aralandı. Gecenin bir yarısı beni kendi mezarımın başında görmek onu korkutmadı çünkü zaten her yerde beni görüyordu. Yine hayal gördüğünü düşündüğü için dalıp gitti gözlerimin içine.

Ne diyeceğimi bilmez bir halde ona bakarken sırf bir şeyler söylemek için, "Merhaba," diye mırıldandım. Gözleri dolarak beni izlerken elini uzattı. Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Soğuktan titreyen parmakları büyük bir özlemle yanağıma sürtünürken, "Merhaba," dedi kısık bir sesle.

Yanağıma değen soğuk eli içimi titrettiği için, "Üşümüşsün," dedim.

Burukça gülümsedi. "Önemli olan senin üşümemen."

Yanağımdan süzülen yaşa engel olamadım. "Uykum var, bu gece ben senin göğsünde uyusam olur mu?"

"Benden her şeyi iste," dediğinde dünyayı ayaklarımın altına serecek gibiydi. "Ama bunu isteme çünkü senin göğsüne başımı yaslamayınca uyuyamıyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Uyumayınca rüya göremem." İçi titrercesine, "Rüya değil aslında hepsi kâbus ama içinde sen varsın," dediğinde sesi fazla savunmasız çıkmıştı.

Yanağımdan kayan parmakları dudaklarıma sürtündü. "Her zaman olmasa da bazen bana gülümsediğin oluyor." İçini çektiğinde nefesi kor gibi beni yakıyordu. "Bu yüzden uyumayı seviyorum." Acı çekercesine mavileri titreşti. "Artık eskisi gibi uyuyamıyorum da."

Elimi boynunun altından geçirerek, "O zaman sen uyu benim göğsümde," dedim kontrol edemediğim bir merhametle. "Bakarsın bu sefer daha çabuk uykun gelir ve kâbus görmezsin."

Başını göğsüme çektiğimde beni hiç uğraştırmadan bana doğru kaydı. Başını göğsüme yaslayıp kolunu belime doladı. Dudaklarında huzurla dökülün mırıltısı en tatlı ninniden daha tesirliydi. "Hâlâ rüya görüyor olmalıyım çünkü kalbin atıyor." Sesi nasıl da mutlu çıkıyordu.

"Evet, atıyor." Elim kaldırıp aylardır özlemine çektiğim saçlarını okşamaya başladım. "Bir süredir hiç atmıyordu ama artık atıyor." Parmaklarım saçlarının arasında gezindi. "Uyu hadi, sabah güneş bizim için doğmayacak." Yarın sabah onun için bu kadar merhametli olmayacağım.

Rüyada olduğunu düşündüğü için göğsüme sokulup hiç bırakmak istemiyormuş gibi belimi sıkıca sardı. "Seni çok özledim," dedi uykulu bir sesle. "Seni, kokunu, vücut ısını ama en çok da kalbinin atan sesini duymayı çok özledim." Başını kaldırıp kalbimin tam üstüne dudaklarını bastırdı. Elbisenin yakası açık olduğu için tenimde onun dudaklarını hissedince içim titredi.

Dudaklarını uzun süre çekmediği için yanağımdan süzülen yaş göğsüme düşmüştü. "Saka," diye mırıldandı bir kez daha kalbimin üstünü öperken. "Kalbin hiç durmasın olur mu?"

Küçük bir çocuğu avutur gibi ıslak gözlerle, "Olur," dedim ona duymak istediklerini söyleyerek. "Sol göğsüm bu gece bir kez daha senin yastığın olacak ve kalbimin sesi de duymak istediğin ninni olacak." Kollarımı ona sararak saçlarından öptüm. "Bu gece yanında olacağım."

Başını tekrar göğsüme yaslayarak iç çekti. "Hep yanımda ol." Uzun zaman sonra sesi ilk kez huzurlu geliyordu. "İstedğim tek şey sensin. İstedğim tek şey seninle olmak." Bir süre duraksadığında sesindeki huzur söndü. "Ama sen ulaşamayacağım bir yerdesin. Keşke hep bu rüyanın içinde kalsam. Bu rüyada bana kızmıyor, nefret kusmuyor veya ölmüyorsun," dediğinde dudaklarımdan kaçan hıçkırığı durduramadım. Birbirimize neler yaşatmıştık öyle.

Bir süre kollarımda soluklandı. Başını yasladığı yeri yuvası bilip orada dinlendi. "Karun," diye fısıldadım onun saçlarını okşarken. "Bana bir şarkı söylesene. Sen kalbimin sesini dinliyorsun, benim de dinleyecek bir şeylerim olsun." Burukça tebessüm ettim. "Sende kendi sesinle beni avut."

Göğsümde kokumla mayışırken beni geri çevirmedi. İstedğim her şeyi yapacak veya verecek haldeydi. **"Güzüm baharlara,
Yüzüm yağmurlara,
Hüznüm dağlara küs,"** dediğinde ilk kez onun şarkı söyleyen sesini duyuyordum. Durgun, hafif kalın ve içliydi sesi. İnsanın içine dokunacak kadar içli.

Elinin altından kaybolmamdan korkarcasına biraz daha sıkı sardı belimi. **"Geceden karanlık sebebim. Geceden mülteci kederim.
Korkarım, dönmez yüreğim.
Korkarım güzelim, korkarım,"** dediğinde Karun'un sesinde de can vermeye başladım.

**"Beni soracaklar.
Beni bulacaklar.
Beni yoracaklar, yar,"** dediğinde sesinde gizleyemediği bir vazgeçiş vardı. Hayata, yaşama olan bir vazgeçiş.

**"Beni tutacaklar.
Beni yakacaklar.**

Bana kıyacaklar, yar," dediğinde bunun olmasını her şeyden çok ister gibiydi. Bu vazgeçışı onu daha çok sarıp sarmalamamı sağladı. Birilerinin onu benden alma ihtimaline bile dayanamıyordum. Ancak yarın sabah onu kendimden çok uzağa iten ben olacaktım.

"Sorulur karanlık sebebim.

Vurulur mülteci kederim.

Korkarım, dönmez yüreğim.

Korkarım güzelim, korkarım." Şarkının sonuna geldiği için o iç çekti, bense sessiz gözyaşları döktüm. Bir daha asla bana böyle sarılıp bana kendi sesinde bir şarkı dinletmeyecekti.

Şarkı söylerken benim sesim kulak tırmalardı ama onun sesi çok güzeldi. Uykulu ve hafif sarhoş çıkmasına rağmen güzel bir sesi vardı. Midesinin gurultusu kulağıma gelince alacağım cevaptan korkarak, "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

"Bilmem." O da bilmiyormuş gibi sesi kararsız çıkmıştı. "Belki dün gece belki de dünden önce." Bunu sorun etmiyormuş gibi, "Önemli de değil zaten," dedi umursamaz bir sesle. "Senden sonra hiçbir şeyin tadı tuzu yok."

Her kelimesi içime işlediği için, "Uyuyalım," dedim onu susturmak için. "Biraz daha konuşursan giderim," dedim ama bunu söylediğime pişman oldum çünkü, "Gitme, Saka," diyerek daha sıkı sarıldı bana. "Yalvarırım gitme artık."

Korkuyla çıkan sesinde binlerce yakarış vardı. "Konuşmam." Başını hızlıca salladı. "Gitme, hiç konuşmam." Sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Sesimi bile duymazsın ama yeter ki gitme." O sustu bende hiç konuşmadım.

Yapabiliyorken son kez birlikte uyuyalım diye ne ona yaşadığımı söyledim ne de yanından ayrıldım. Üstünde adım yazan bir mezarda uyuduk. Mezarımın yanında ise onun kendi için açtırdığı mezarı vardı. Çok garip bir yerde birbirimize sarılıp uyumuştuk. İlk uyuyan oydu, ben hiç uyumadım. Karun aylardır huzurlu bir uykuya hasret kalmış gibi çok kolay uykuya daldı. Başı göğsüme yaslıyken kollarımda uyumuştum.

Neredeyse sabah ezanına kadar saçlarını okşadım, düzenli nefes alışlarını dinleyip kulağına güzel şeyler fısıldadım. Kâbus görmemiş veya uykusunda sayıklamamıştı. Bir yıldan sonra ilk kez bu gece rahat bir uyku çekmişti. Benimse gözüme uyku bile girmemişti. Sabaha kadar uzandığım sert zeminde sırtım tutulmuş, vücudum soğuktan donmuştu. Mezarlık uyumak için güzel bir yer değildi. Karun gibi zenginlik içinde doğan biri bir yıl boyunca nasıl burada uyudu, anlamıyorum.

Güneşin ilk ışıklarıyla, "Karun," diye mırıldandım. Artık uyanması gerekiyordu. Bir kez daha vazgeçmeden ona her şeyi söylemeliydim. "Karun, uyan artık." Yollarımızı ayırmanın zamanı gelmişti çünkü ateşkes bitti.

Onu hafifçe sarstığımda mırıltılar çıkartarak kıpırdanmaya başladı. "Karun, sırtım tutuldu kalkar mısın?" dediğimde daha çok bana yılışıp, "Hayır," dedi uykulu bir sesle. "Güzel bir rüya görüyorum daha sonra kalkarım... Belki birkaç yıl sonra."

"Sırtım ağrıyor ve sende hiç hafif değilsin. Üzerimde yattığın için sabaha kadar altında ezildim. Biraz daha kalkmazsan cuk diye mezarın içine gireceğim."

"Sen zaten o mezarın içinde değil misin? Değişen bir şey olmayacak."

"Bak gidiyorum!" dediğimde başını hızla kaldırınca gülmek istedim ama yapamadım çünkü bu komik değildi. Gitmemden ölesiye korkması komik değildi.

Başını göğsümden ayırıp bana baktığında hâlâ burada olduğumu görüp rahat bir nefes aldı. "Buradasın." Eğilip bir kez daha kalbimin üstünü öptü. "Kalbinde atıyor." Başını çevirip uykulu gözlerle bana baktı. "Bu gördüğüm en güzel rüya." Onu yaşadığıma inandırmak hiç kolay olmayacaktı.

Üstümden kalkıp mezarımdan çıktıktan sonra elini uzatıp kalkmama yardım etti. Üzerimdeki toprağı temizlemeye çalışırken ceketini omuzlarımın üzerine bıraktı. "Üşümüştün," dediğinde iç çektim. "Bilmen gereken bir şey var." Allah yardımcım olsun çünkü hiç kolay olmayacaktı. "Karun ben-"

"Günaydın, Bige Hanım," diyen Furkan benden önce davranmıştı. Bu gereksiz herifin nesini özledim ki! Hâlâ her şeyin içine ediyordu.

Başını çevirip bu tarafa doğru gelen korumalara bakınca şaşkın görünüyordu. Her birinin bana olan bakışı şaşkınlığını arttırdı. "Saka," diye mırıldandığında sesi haddinden daha kısık çıkmıştı. "Onlarda seni görüyor mu?"

Başını çevirip bana baktığında hiç kıpırdamadığını gördü. "Tamam, sorun yok," dedi hızlıca. Yaşadığım aklına bile gelmiyordu. Gözlerimde akan bir damlayla, "Görsünler sorun değil," dedi beni yatıştırmak için. Yüzümü ellerinin arasına alıp baş parmağıyla yanağımı sildi. "Ağlama." Dokunuşu fazla sıcak ve içtendi. "Ağlama güzelim onlar umurumda bile değil."

"Karun, ben yaşıyorum," dedim hızlıca. Şimdi söylemezsem bir daha asla söyleyemezdim. Islak gözlerle gözlerinin içine bakıp, "Yaşıyorum, Karun," dedim. "Bu yüzden beni görüyorlar çünkü kafanın içindeki bir hayalden ibaret değilim."

Yanaklarımın üzerindeki elleri kaskatı kesildiğinde bile gözlerinde bana inandığını gösteren herhangi bir şey yoktu. "Yaşamıyorsun, Saka." Başını çevirip adım yazan mezara baktı. "Ellerimle seni gömdüm." Mavileri buğulandı, sesi kısıldı. "Sen artık yaşamıyorsun."

Bu gidişle ben onu yaşadığıma ikna edemedim o beni öldüğüme ikna edecekti. "Karun, ben gerçekten yaşıyorum." Başımın korumaları işaret ettim. "Bak çocuklarda beni görüyor."

"Belki de görmüyorlar." Bana zerre kadar inancı yoktu. "Belki de ben onların da gördüğünü sanıyorum." Kaskatı kesildim. Bana değil, kendi aklına zerre kadar inancı kalmamıştı. Akli dengesi düşündüğümünden de vahim durumdaydı.

"Beni dinle." Elini tutup kalbimin üzerine bastırdım. "Beni hisset." Parmaklarım soğuk eline baskı uygulayıp elini göğsümün üzerinde tutuyordu. "Kalbim atıyor." Yalvarırcasına gözlerinin içine baktım. "Rüyalarında veya beni gördüğünü sandığın anlarda kalbimin atışlarını duyabiliyor muydun?"

Başını iki yana salladığında, "Artık duyuyorsun çünkü yaşıyorum," dedim fısıltıyla. "Buradayım, Karun burada seninleyim."

Çarpılmış gibi elini hızla çekti. "Saçmalık bu!" Yaşadığıma ihtimal dahi vermiyordu. "Kafayı seninle bozduğum için tüm bunların yaşandığını sanıyorum!" Bana sırtını dönüp hızlı adımlarla yürüyünce donup kaldım. Gidiyor mu?

Furkan, "Bige Hanım," diyerek endişeyle bana doğru yürüyünce kaşlarımı çattım. Karun'u ikna edememek beni kızdırmaya başlamıştı. Giden adamı işaret ederek, "Çağırın gelsin!" dedim sert bir sesle. "Zorla mı getiriyorsunuz, başına silah mı dayıyorsunuz, umurumda değil!" diyerek bir ayağımı sertçe yere vurdum. "O buraya dönene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Çağırın gelsin!" dediğimde Karun'un adımları durdu. Omuzları gerildi, hiç kıpırdayamadı.

Soluğunu tutarak bana doğru döndüğünde beti benzi atmıştı. Tam bir şey söyleyecekti ki gözleri ellerime kaydı. Buz kesti. Başımı eğince yüzük parmağımın ucuna dokunduğumu gördüm. *Yardım istiyorsan yüzük parmağının ucuna dokun.* Evet, bu işaretin anlamı buydu. Tıpkı odasında yardım istediğim gibi yine çaresizce parmağımın ucuna dokunuyordum. Ellerimi hızla birbirinden ayırdığımda başından kaynar sular dökülmüş gibi gerilmişti.

Anlamaya başladı.

Çocuklara dönüp, "Onu görüyor musunuz?" dediğinde kendi gördüklerine hiç itimat etmiyordu. Hepsi başını salladığında bu seferde Kenan'a döndü. Evet, Kenan'da buradaydı ve dehşete düşmüş gibi bana bakıyordu. Furkan onu arayıp döndüğümü söylemiş olmalı. "Kenan?" dedi yardım ister gibi. "Sende onu görüyor musun?"

Kenan bir saniye olsun şaşkın gözlerini üzerimden çekmeden, "Görüyorum, Karun," dedi anlamaya çalışarak. "Bige burada."

"Nasıl?" diye fısıldadı. Mavileri titreşti. "Nasıl burada olabilirsin?" Görüp duyduklarına rağmen inanmakta güçlük çekiyordu. "Sen öldün, ben gömdüm seni."

Güçlü görünmeye çalışarak, "Hiç ölmedim," dedim ama sesim titredi. "Başımdan beri yaşıyordum."

"Anlayamıyorum." Bana doğru yürüyüp karşımda durduğunda kelimenin tam anlamıyla bocalamıştı. "Saka, ben hiçbir şey anlamıyorum." Elini uzatıp yanağıma dokundu. Soğuktan üşüyen parmakları beni hissetti.

Eli kayarak göğüs kafesime baskı yaptı. Kalbimin ritimlerini avuç içinde hissetti, gözleri doldu. "Eğer bu da bir düşse bu sefer kimse beni ayağa kaldıramaz." Gözlerimin içine ıslak gözlerle bakıp, "Yıkılıyorum," dedi sanki çoktan yıkılmamış gibi.

Saçlarıma dokundu, her bir tutamını parmaklarında hissetti. Üzerime eğilip burnunu saçlarıma gömdüğünde kokusunu içine çekti. "Menekşe kokuyor." Sesindeki hüznün burnunun direğini sızlatıyordu. "Sen gibi özlem kokuyor."

"Karun-"

"Konuşma." Beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldığında titriyordu. "Bırak da seni hissedeyim sonra konuşursun." Gücünü kaburgalarımnda hissedeceğim bir sertlikte sarılırken her saniye gergin vücudu biraz daha gevşiyor, yaşadığıma olan inancı artıyordu. "Rüya değil," diyordu kendi kendine. Saçlarımın kokusunu içine çekip öperken, "Buradasın, kollarımın arasında," diyordu ağlayarak. "Yaşıyorsun."

Bana olan özlemini kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılmasından, saçlarıma kondurduğu birçok öpücükten ve döktüğü gözyaşlarından anlıyordum. Uzun süre beni bırakmadı, bırakmak istemedi. Kimseye vermek istemeyen sahiplenici bir tutamla bana sarılıyordu. "Bu nasıl oldu, bilmiyorum ama iyi ki oldu. Öldüm, Saka," derken her bir gözyaşı saçlarımın tepesine aktı. "Sen bir öldün ama ben ölmelere doymadım."

"Üzgünüm."

"Üzülme," dedi beni bırakmayarak. "Sen sadece yaşa, hiç üzülme." Kalbi göğüs kafesine sığmaz olmuştu. Hızlanan kalp atışlarını duyuyordum. Burnunu çekerek, "Gerçekten yaşıyor musun?" deyince gözyaşları içinde başımı salladım. Bir yanı hâlâ yaşadığıma inanmıyordu.

Başını yavaşça çekip yüzüme baktığında ıslak gözlerine bakmak bana azap veriyordu. Kendini yaşadığıma ikna edene kadar beni bırakmadı. Kokumda kayboldu, saçlarımın her bir telinde parmakları gezindi. Ilık nefesimi hissetti ama en çok da kalbimin atışlarını dinledi. Tüm bunları yaparken gözyaşları bir an bile durmadı. Bu sefer kederden değil mutluluktan ağlıyordu. Ağlamayı bilmeyen gözlere ağlamayı öğretmiştim. Onun mavilerine yağmuru getirmiştim.

Çenemi hafifçe kavrayıp başımı kaldırdığında yüzümü seyre dalmıştı. Elinin tersiyle yanağımı okşuyor, korkarcasına bana dokunuyordu. "Gerçekten buradasın," demişti ki tebessümü dudaklarında donup kaldı. Çenemdeki eli buz keserken, "Saka," dedi neşeden uzak bir sesle. "Bu nasıl olabilir?"

İşte şimdi bu görüşmenin en sancılı kısmı başlıyordu. Aklını yeni yeni toplarken peşine düştüğü gerçekler yaşadığı mutluluğu buruklaştırmıştı. "Sen nasıl burada olabilirsin?"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmez bir halde ona bakıyordum. Ne denir ki?

Daha düne kadar bu yüzleşmeyi kafamda onlarca kez kurgulamıştım. Karşısına çıkıp onu bir aptal yerine koyduğumu, kandırdığımı ve ona yaşattıklarımı hiç umursamadığımı söylerken fazla acımasız olacaktım. On üçüncü günde kalbi en ağır şekilde kırıp kendi yoluma gidecektim. Ancak şimdi her şey değişmişti. Bu kadarını yapmak istediğimden emin değilim. Sanki çoktan daha fazlasını yapmamış gibi...

Cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Ben sustukça o aradığı cevapları biraz daha bakışlarımdan alıyordu. Bunu onun gözlerinin içine bakarak söyleyemeyeceğim için, "Üzgünüm," diyerek yanından geçtim.

Mezarın diğer tarafında durduğumda artık ikimizin arasında mezarım vardı. İkimiz de üzerinde adım yazan mezarın iki yanında duruyor, birbirimize bakıyorduk. "Her şey bir oyundu." Belki de onun kadar acımasız olabilirim.

O bana acımadı, benim de acımamam gerekiyordu.

Korumalar gerildi, Kenan neler olduğunu çözmüş gibi kısık bir sesle küfretti. Karun ise donmuş bir halde önce aramızdaki mezara, sonra da bana bakıyordu. "Hiç ölmedim." Sesim titrerken onun gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Her şeyi Duha ile planladık."

Suç ortağımı gizlemenin bir anlamı yoktu çünkü buradan ayrılır ayrılmaz bu işi tezgahlayan kişinin peşine düşecekti. Yani er veya geç Duha'yı öğrenecekti. En azından tüm ihanetleri tek seferde öğrenip hepsini göğüslemeliydi. "Seni kandırdık, Karun." Yaptığım şeyleri hafifletmenin bir anlamı yoktu çünkü ona yaptığım şeyin adı buydu. Kandırmak.

Gözlerinin içine bakıp, "Seni kandırdım," dedim acımasız bir dürüstlikle. "Sana yaptığım şey bu... Öldüğüme inandırıp kandırdım."

Hayır dercesine başını iki yana salladı. "Yapmadın." Böyle bir şeyi bana konduramıyormuş gibi kabul etmek istemedi. "Sen böyle biri değilsin, yapmazsın bu fenalığı."

Bir an yaptığımı düşündüğü için kendinden utanarak başını eğdi, bakamadı yüzüme. "Kâbus," diye mırıldandı hızlıca. Kendi kendine konuşur gibi başını aceleyle salladı. "Ben hâlâ kâbus görüyorum çünkü gördüğüm kabuslarda da önce beni mutlu ediyor sonra canımı yakıyorsun." Soğuk hava estikçe vücudundan çok içi ürperiyordu. "Tabii ki kâbus," dedi buna inanarak. "Öyle olmasaydı burada olmazdın. Sana giden tüm yollar kapalıyken burada, karşımda olmazdın."

"Karun, ben gerçeğim."

"Değilsin!" Adeta haykırarak beni susturdu. Yaşadığı bu gelgitlerin öfkesiyle, "Değilsin, Saka değilsin!" diye bağırarak bana mezarımı gösterdi. "Sen buradasın! Seni ben gömdüm nasıl gerçek olduğunu söylersin?"

"Karun-"

"Yeter sus!" Kaşlarını çatarak, "Sus!" diye bana bağırdı. "Karşıma geçmiş aylardır seni kandırdım diyorsun, nesine inanacağım?" Bir yılın birikimiyle sinir krizi geçirir gibi titremeye başladı. "Sen Saka bile değilsin!" dedi çıldırarak. Sinirden dişlerini sıkıyordu. "Benim karım deli doludur ama

vicdansız değildir," dediğinde gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Benimle ağılıyordu. "Kimsin kızım sen?" Onu kandırdığımı biliyor ama konduramıyordu. "Sen kimsin ki onu karalıyorsun?"

Aklıma çatı katında bana söyledikleri gelince gözyaşlarımı hızlıca sildim. "Hakkettiğin kişiyim." O gün odada söylediğı her kelime kafamın içinde dönüp durmaya başlayınca, "Kırdığın, döktüğün, bir kenara attığın kadını," dedim soğuk bir sesle. "Hakketmediğın hiçbir şeyi yaşamıyorsun."

Başından aşağı buz gibi sular akarken irkildi. Bir yıldır görmeyi istediğı kadın bu değildi. Beyninden vurulmuşa döndü. Göz bebekleri titreyirken aralık dudaklarının arasında nefesini sesli bir şekilde verdi. "Bunları hakkettiğimi mi düşünüyorsun?" Yüzü bembeyaz olurken baktığı gözlerin ona merhameti yoktu. Onun da bana olmamıştı.

Gözleri derin ve suçlayıcı bakıyordu. "Sana o odada söylediklerimin altında bir sebep olmasaydı bile sence bu kadarını hak ettim mi?" Buz kestim. Sebep mi? Bana o odada söylediklerinin nasıl bir sebebi olabilir? "Düşmanıma bile layık görmeyeceğim bu acıyı hangi kötü hakkedebilir?" dedi beni sorgulayarak. "Kim hakkedebilir böyle bir şeyi?" Hiç kimse, hiç kimse bu kadarını hakketmezdi. Ancak bende hakketmediğim çok şey yaşamıştım. Bir başkası değil, o bana yaşatmıştı.

Yüzündeki tüm kaslar belirginleştğinde gözlerimin içine bakarak, "Saka," dedi canımdan can kopararak. Mavileri gözlerimde asılı kaldı. "Söylesene, artık seni Carlos'tan ayıran şey ne? Kendi yaşadığını bana nasıl yaşatabildin? Seni annesiz bırakmışlarken sen nasıl beni sensiz bıraktın?"

"İkisi aynı şey değil, benim annem öldü."

Manidar gözlerle bana bakıp, "Benim için de bir yıldır sen ölmedin mi?" dedi buruk bir acıyla. "Carlos'tan bir farkın yok." Hayır, Carlos'un bana yaptıkları ve benim ona yaptıklarım aynı şey değildi. Neyden bahsettiğini bile anlamıyorum.

Hızlanan nefeslerini kontrol edemededen bakışlarını benden çekti. Bir yıl boyunca yaşadıklarını anımsadıkça öfkesini kontrol edemiyordu. Ellerini

sinirle saçlarından geçirirken devirmek ister gibi mezarıma tüm gücüyle tekme attı. "Kimi gömdüm ben!" diye bağırдыğında gür sesi mezarlığı doldurdu.

"Kenan, ben kimi gömdüm?" Ağlamaktan kızarmış gözlerle Kenan'a bakıp, "Sen biliyor musun, kimi gömdüğümü?" dediğinde onun bu haline dayanamayan Kenan bile ağlıyordu. "Karım diye kimin mezarının başında uyudum? Kiminle konuşup kimden af diledim ben?"

Kimseden bir cevap bulamayınca tekrar bana döndü. "Nasıl izin verdin?" Yürüyüp yanıma geldiğinde yaşadığı sarsıntı yüzünden ayakta zor duruyordu. "Sen diye her gece bir başkasına içimi dökmeme nasıl izin verdin?" İnanamayan gözlerle bakıyordu. "Onunla uyumama nasıl izin verdin?"

Diyecek tek bir sözüm olmadığı için ona hiçbir şey söylemedim. Savunulacak bir yanımdı yoktu. İçindeki acıyı öylesine güçlü hissediyordum ki, "Saka," deyiş bile ölmek gibiydi. "Hiç mi için acımadı?"

Hayır, Allah kahretsin ki daha düne kadar ona yaptığım hiçbir şey canımı şimdi olduğu gibi yakmıyordu. Nefretle hareket ederken merhametimi bu mezara gömmüştüm. "Hayır," dedim dilimi ısırarak. "İçim bile sızlamadı." Bugün sadece doğruları konuşacağım. "Karşına çıkıp aklınla oynayan da bendim." Her şeyi itiraf edip tüm günahlarımdan kurtulmak istiyorum. Ondan sonra bana ne yapıyorsa yapsın. "Bendim, Karun."

Bu benden aldığı son darbeymiş gibi öyle bir titredi ki dizlerinin bağı çözülmüş gibi yerinde sendeledi. Beti benzi atarken ruhu vücudundan çekiliyormuş gibi bembeyaz kesilmişti. "Sen miydin?" Bakışları karmakarışıkta. "Bir yıldır hayal görmüyor muydum?"

"Görüyordun." Derin bir nefes aldım. "Son on iki gündür gördüğün bendim."

Yüzü son derece ifadesizdi. "Yaşarken karşıma çıktın ama hiç anlamadım?" Mırıltıyla konuşup başını ağır ağır salladı. "Teyit bile ettirmedim, çok kolay inandım sana." Kirpiklerinin arasında taşan gözyaşı usulca yanağından süzüldü. "Çok kolay inandım size çünkü Duha'nın dostluğuna, senin

merhametine güvendim." Acı bir tebessüm kondu dudaklarına. "Benim hatam size güvenmek oldu."

"Güvenmeye ihtiyacın vardı." Ona karşı sert olmak için kendimi zorladım. "Sevilmeyen insanlar yanlış kollarda arar sevgiyi." Ona üstten bakışlar atarken içim acısa da devam ettim. "Söylesene hiç mi sevilmedin sen?" dediğimde başını hızla kaldırıp bana baktı. "Çok mu sevgisiz bıraktılar seni?" Tıpkı o gün onun söylediği gibi, "Bu yüzden mi bende bu ısrarın?" dedim acımasızca. "Sana tek sevgi gösteren ben miydim?" Mezarımı işaret ettim. "Bu yüzden mi öldü sandığın bir kadının mezarında uyudun?"

Bir donma anı yaşandığında Kenan daha fazla dayanamayıp, "Kapat artık çeneni!" diye bağırarak üzerime yürüdü ama elini kaldırarak onu durdurdu. "Karışma," derken gözlerini benden ayırmıyordu. Kalbi acıyla kasıldığında bakışlarını benden çekmedi. "Karışma, Kenan." Bana öyle bir bakıyordu ki buna bir son vermek istedim. Mavileri şiddetli bir fırtınanın eseri olan bir enkazın durgunluğundaydı. "Onu kızdırma," dedi Kenan'a. "Yoksa bu seferde annemin gözleriyle bakar bana."

Midem kasıldı.

Buz kestim.

İçim öyle bir sızladı ki boş bulunup, "Bunu yapmam," dedim.

Acı acı tebessüm etti. "Yapmaz dediğim birçok şey yaptın be güzelim," dedi başını ağır ağır sallayarak. "Bunu da yapsan çok görmem sana." Ağlayarak başımı iki yana salladığımda, "Ağlama," dedi her gözyaşımında can verirken. Ona yaşattıklarına rağmen hâlâ gözyaşlarına kıyamıyordu. "Ağlama çünkü sen buraya ağlatmaya geldin."

Gözlerini boşluğa dikip hızlı hızlı nefesler alıp verdikten sonra bana bakma cesaretini buldu. "Ben değil sensin sanrı." Omuzları çökerken derin bir vazgeçişle öylece izledi beni. "383 gündür ben kafayı seninle bozmuşken sen bana sanrı oldun." Gözlerini benden uzaklaştırıp yenik bakışlarını mezarıma dikti. "383 günün her günü, her saati sen bana sanrı oldun." Bir mezarda can veren gözlerine bakakaldım. "Ölümünle azap, hayalinle sanrı oldun."

Başıyla bizi izleyen insanları gösterdi. "Herkes deli olduğumu düşündü hem de herkes. Hepsi bana tedavi olmamı söyleyip durdu." Acı bir nefesten sonra, "Sen bile," dedi sesi kısılırken. "Ben kafayı seninle bozmuşken sen bile bana tedavi olmamı söyledin."

Beni kör kuyulara atarken tehlikeli bir sessizlik koydu aramıza. Görülmeyen ama somut ağırlığı olan bir sessizlik. "Gitmeyi seçtin." Bacakları onu daha fazla taşıyamadı, küt diye dizlerinin üzerine düştü. Ayaklarımın önünde dizlerinin üzerine düşmüştü. "Hep yaptığın gibi ilk seçeneğin yine kaçıp gitmek oldu."

Önümde dizlerinin üzerinde dururken başını kaldırıp tüm kırgınlığıyla baktı. "İlk günden beri en küçük bir fırtınada sen hep giden taraf oldun." Sustum. Nefes boruma bir canavarın pençeleri geçmiş gibi hiç konuşamadım.

Gözlerimin ardı sızlarken, "Kalsaydım bir şey değişmeyecekti," dedim.

Başını omuzuna doğru eğip bana bakarken, "Çok şey değişirdi," dedi ayağa kalkmaya çalışarak ama yapamadı. Ellerini yere bastırıp kalkmaya çalıştı ancak öğrendiklerinin ağırlığıyla ezilen vücudunda hiç güç kalmamıştı. Bir kez daha denedi ama olmayınca vazgeçti. "O gece çıkarmasaydın o tokayı sabaha kalmadan yanına gelecektim. Sana gelip dizlerine kapanarak af dileyecektim." Buzdan alevlerin içinde kalmış gibi terlemeye başlamıştı. "Yapamadım çünkü sen hep kaçan ve giden taraf oldun."

Sebepler olduğum şeyleri göstermek için kendini işaret etti. "Yine dizlerimin üzerindeyim ama düşündüğüm sebeplerden değil." Mezarımı işaret etti. "Bir yıldır yalvarıp af dilediğim sen değilsin... Hiç tanımadığım biri." Tutamadığı birkaç damla daha süzüldü yanaklarından. "Onun adını bile bilmiyorum ama 383 geceyi onunla geçirdim." Mavileri bana saf acıyı yaşatırken, "Sen izin verdin buna," dedi yıkık bir ifadeyle. "Buna göz yumdun."

Mavilerine yayılan geçmişin acısını izledim. "Ben kendi ellerimle karımı gömdüm." Gökyüzünün kubbesinden taşan yağmur gibi birkaç damla gözyaşı daha süzüldü kirpiklerinin arasından. "Hani bir seferinde demiştin ya ağlamak istediğinde bana gel diye." Çenesiyle mezarımı işaret etti. "Çok

geldim ama yoktun." Duyduklarım kalbimi acımasızca tekletti. "İyi ki yoktun," dedi şükreder gibi. "İyi ki orada değilmişsin."

Derin bir nefes alıp gücünü toplayarak ayağa kalktı. Bakışlarında gördüğüm bir kabulleniş miydi yoksa veda mıydı, bilmiyorum ama canımı çok yakıyordu. Karşımda durduğunda ayaklarımızın altındaki toprak çekilir gibiydi. "Hani demiştin ya canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük diye?" Bana geçmişteki konuşmamızı hatırlatınca sertçe yutkundum.

"Canını herkes yakar ama canını canın yakarsa işte o zaman mevzu büyük."

"Canım mısın, Saka?"

"Değil miyim, Sanrı?"

Gözlerim uçurum mavisi gözlerinde oyalanırken başını ağır ağır salladı. Bana bakıyor ama eskisi gibi değil. Şu kısacık zaman diliminde bakışlarındaki ifade bile değişmişti. Soğuk veya ifadesiz değildi aksine hisliydi bakışları. Gözlerimin içine baktı ve son cümlesini kurarak, "Canımdın, Saka," diyerek çekip gitti.

Kalakaldım arkasından.

Gözlerimde gittikçe benden uzaklaşan görüntüsü.

Kulağımda, "Canımdın, Saka," diyen sesiyle öylece kaldım.

Karun gitti. Onun gidişiyse Kenan ve korumalar da gitti. Hepsinin bana olan bakışı bir anda değişmişti. Furkan'ın gözlerinde bile büyük bir hayal kırıklığı vardı. Hiçbiri benden böyle bir şey beklemiyordu. Onlar gidene kadar donmuş bir şekilde burada öylece kaldım. Daha sonra tıpkı az önce Karun'un düştüğü gibi dizlerimin üzerine düştüm ve omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Neden yine acı çeken ben oluyordum? Bana tüm o şeyleri yapan oydu. Hakketmediği hiçbir şeyi ona yaşatmamıştım o halde neden acı çekiyordum? Ona yaptığım her şeyi hakke diyordu, masum değildi. Masum

değildi, onun için üzülmemem gerekiyordu ama üzülyorum. Üzülyorum çünkü hâlâ seviyordum onu.

Duha tepemizde dönüp dururken Kadem ile süt dökmüş kedi gibiydik. Ona son iki haftadır yaptıklarımızı ve Karun'a davranış şeklimi anlatınca delirmişti. "Bilmeliydim!" Ağız dolusu küfürler savurarak salonun ortasında volta atıyordu. "Siz iki yarım akıllının böyle bir işe kalkışacağını biliyordum."

"Hakketmediği bir şey yapmadık ona," diyen Kadem beni savunmak istedi. "Onun Efil'e yaptıklarını ne çabuk unuttun abi?"

"Siktirtme lan abini!" Kadem'e öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Oğlum adamın adı deliye çıktı!" Sinirden yüzü kıpkırmızı olurken yerinde duramıyordu. "İpin ucunda lan, ipin ucunda!" Çatık kaşlarla bana döndü. "Çekip vursaydı kendini ne yapacaktın?" Kaskatı kesildim. "Bu kadar zayıf değil." Buna inanmak ister gibi bakıyordum. "Yapmaz öyle şeyler."

"Sende yapmazdın, değil mi?"

"Ama Karun benim kadar zayıf değil."

"Karun şu anda küçük bir çocuktan daha zayıf!" diye bağırınca korkudan oturduğum yere sindim. "Adamın hayatını siktik sana şaka gibi mi geliyor?" Derin bir nefes alıp yüzünü sertçe ovuşturdu. "Her şeyi mahvettin. Allah kahretsin, kendi topuğuna siktin artık seni ben bile kurtaramam!" Ellerini kaldırıp kendini gösterdi. "Beni zaten kimse kurtaramaz!"

Tam konuşacaktım ki, "Kes sesini," diyerek beni susturdu. "On iki gün boyunca adamın aklıyla oynadın ve on üçüncü gün ona çok sert davrandın! Bu kadarı kabul edilemez. Nasıl bu kadar acımasız oldun?" İnanamayan gözlerle bakıyordu. "Daha geçen yıla kadar sen bu adama tapıyordun. Nasıl yaptın kızım? Seni öldü göstererek bir insana verilecek en ağır cezayı vermedik mi? Çektiği acı neyine yetmedi de her yerde karşısına çıkmaya başladın?"

Onu ilk kez bu kadar sinirli ve ciddi görüyordum. "Tatmin olman için daha ne olmalıydı?" Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "Onun da mı intihar etmesi gerekiyor?" Burnundan garip bir ses çıkardığında yüzünü buruşturup göğsünü sıktı. Kalbi yine teklerken kızgın bakışlarını bir an bile benden ayırmadı. "Yalnız bilgin olsun biz erkekler ölmeye karar verdiğimizde birinin bunu bizim yerimize yapmasını beklemeyiz." Belindeki silahı işaret etti. "Sıkarsız kafamıza kimsede durduramaz! Karun için istediğin bu mu?"

O kadar çok üzerime geliyordu ki gözlerim dolunca, "Ağlama gebertirim!" diyerek beni tersledi. Saçlarını sertçe karıştırırken bana olan bakışları tahammülsüzdü. "Ben seni öğreneceklerinin ağırlığından nasıl kurtaracağımı düşünürken sen kalk her şeyin içine et!"

"Hakketmediği hiçbir şey yapmadım ona."

"Hakketmedi lan!" Bağırırken çıldırmak üzereydi. "Ona yaptığımız hiçbir şeyi hakketmedi." Ellerini saçlarından geçirirken söylemek istediği şeyi daha fazla içinden tutamıyormuş gibi, "Annen için yaptı!" dedi haykırırcasına. "Sana anneni vermek için o sözleri söyledi," dediğinde salonda bir sessizlik oldu, buz kestim. Elay'ın gözleri irice açıldı, Kadem gerildi ve bende kaskatı kesildim.

Annem mi?

Nefesim boğazımda düğümlenirken güçlkle yutkunup, "An-annem mi?" dedim kekeleyerek. Neler olduğunu anlayamadığım için serseme dönmüştüm. "Yaptıklarının annemle ne ilgisi var?" Sol gözümünden süzülen yaşa engel olamadım. "Benim annem öldü, onu niye karıştırıyorsun?" Kendi çirkin oyunlarına annemi karıştıramazlardı.

Ne kadar sarsıldığımı görünce sakinleşmek için kendini zorladı. "Anlatmaya çalıştım ama geldiğin günden beri beni susturdun." Artık bana bağırıyordu aksine acıyarak bakıyordu. "Bilmediğin çok fazla şey var." Yürüyüp yanıma geldi. Bana bunu nasıl söyleyeceğini bilmez bir halde bakıyordu. "Bige," dediğinde sanki beni bir şeylere hazırlıyordu. "Karun o sözleri sana söylerken üzerine kamera ve mikrofon yerleştirmişler. O sözleri söylemesi ve senden boşanması için onu zorlamışlar."

Hayır.

Hayır, bu doğru değildi.

Bana şimdi bunu söyleyemezdi.

"Sus." Hemen ayağa kalkıp gitmeye çalıştım. "Sus dinlemeyeceğim." Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğümde kolumu tutup, "Bige," deyince, "Sus, Duha!" diye bağırarak ona döndüm. "Anlatma duymayacağım!"

Gözlerimin ardı sızladı, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Ben sordum ona, tehdit edildin mi diye çok sordum." Susması için yalvarırcasına ona bakıyordum. "Baskı altında olmadığına beni ikna etmişti. Bu yüzden bana gerçeği anlatma çünkü kaldıramam." Ona onca şey yaşatmışken gerçekleri duymayı kaldıramam. Bunun altından kalkamam.

Karun masum olamazdı.

"Er veya geç öğreneceksin." Hâlâ kolumu tutuyordu. "Baskı altındaydı." Yüzü sıkıntıyla kararırken, "Tehdit edilmişti, başka şansı yoktu," diyerek onu savundu. "Mecburdu."

"Saçmalık!" Duyduklarıma inanmayı reddederek kolumu elinden çektim. "Neyle tehdit edildi? Benim hayatımla mı?" Alay ederek güldüm. "Ben zaten onun evinde ve onun güvenli duvarlarının arasındaydım. Onun dışında kim bana zarar verebilirdi ki?"

Sıkıntıyla nefesini ikimizin arasına koyuverdi. "Tehdit edildiği senin hayatın değildi." Gözlerimin içine uzun sayılabilecek bir süreyle baktı ve yorgun bir nefesin ardından, "Annen," dedi başını sallayarak. "Onu annenin hayatıyla tehdit ettiler." Yüzüme sert bir tokat yemiş gibi irkildim. Elim ayağım buz tuttu, donmuş bir halde ona bakmaya başladım. Annem mi? Doğru mu duydum? Karun'un annemin hayatıyla tehdit edildiğini mi söyledi? Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyor muydu?

Annemin hayatıyla kimse tehdit edilemez.

Ölülerin bir hayatı olmazdı.

"Duha?" dedim soluğum kesilerek. "Onu nasıl annemin hayatıyla tehdit ederler?" Geçmişin acı silsilesi beni kor ateşlerde yakarken, "Benim bir annem yok ki," dedim acı bir kabullenişle. "Benim annem öldü." Ben öldürdüm diyemedim.

Çaresiz çırpınışlarımı görmek ona da acı verdiği için beni böyle görmeye katlanamıyordu. "Ölmemiş." Beni şaşkınlığa sürükleyerek başını salladı. "Senin annen hâlâ yaşıyor." Sertçe yutkundum. Ne söylediğinin farkında mı? Sözlerinin ne denli umut verici olduğunun farkında mı? Eğer bu bir oynusa bunun sonunda nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacağımı aklı kestirmiyor muydu?

"Duha, benim annem öldü." Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Neden bana onun yaşadığını söylediğini de bilmiyorum ama buna bir son vermeliydi. "Ba-bana onun yaşadığını söyleme çünkü sana çok kolay inanırım."

Damarlarım patlayacakmış gibi gerilirken nabzımın uğultusunu duyuyordum. "Ona o kadar muhtacım ki sana hemencecik inanırım." Sağ elimi kaldırıp ona gösterdim. "Kendi ellerimle onu öldürmeme rağmen sana inanırım," dediğimde Elay'ın dudaklarından bir hayret nidası döküldü, Kadem'in gözleri irice açıldı. Artık onlar da öğrenmişti annemin katili olduğunu.

Kadem ayağa kalktığı anda şoktan ne tepki vereceğini bilemedi. "Nasıl?" diye mırıldandı. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Begüm teyzeyi sen mi?" dedi başka da bir şey diyemedi. Sen mi öldürdün diyemedi.

Kalbimin ağır temposu bana durmam gerektiğini söylerken başımı salladım. Artık birilerine anlatıp bu yükten kurtulmak istiyordum. "On üç yaşındaydım." O günü bir kez daha hatırlamak beni kahrediyordu. Sanki unutmak mümkünmüş gibi. "Carlos annem ve Gazel'i kaçırmıştı, tabii beni de. Karşıma sandalyeye bağlı üç kadın çıkardılar ve üçünün de kafasında siyah bir torba vardı." Hayatımın en kahredici günlerinden biriydi.

Bunları söylerken Kadem'e bakıyor, onun değişen yüzünü izliyordum. "Carlos elime bir silah tutuşturdu. Vurduğum her kadın için ailemdeki kadınlardan birini kurtaracağımı söyledi." Gözümden akan yaşla sertçe

yutkundu. "Siktir," diye mırıldandı. Sansür kullanmadığı nadir anlardan birini yaşarken şoke olmuş bir halde bana bakıyordu. "İçlerinden biri Begüm teyzeydi deme bana?"

Başımı salladığımda ağır bir şekilde küfretti. Duha hemen araya girip, "Silah kurusıkıymış!" diyerek ikimizi birden şaşırttı. "Karun kulüpte sarhoşken yarım yamalak bana anlatınca ertesi gün onu görmeye gittim. Tüm detayları bir kez daha ondan dinledim." Bana dönüp üzerimde yılların yükünü almak istercesine, "Carlos'un sana verdiği silah kurusıkıymış," dedi tek bir nefeste. "Annen dahil o kadınlara önceden uyuşturucu iğne yapmışlar. Sen vurmasaydın bile zaten hepsi bayılmak üzereymiş."

"Ama-"

"Bu yüzden onlara siyah giydirdiler," dedi gözlerimin içine bakarak. "Kan olmadığını gizlemek için. Bozuk gözlerle bu detayları fark edemezdin," dediğinde başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başladı. Kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken kimseden çıt çıkmıyordu çünkü herkes benim gibi derinden sarsılmıştı. Söyledikleri inanması güç şeylerdi ama mantıklıydı da. Beni serseme çeviren de buydu, annemin yaşama ihtimali. Annem yaşıyor mu?

On dört yıldır yasını tuttuğum annem yaşıyor mu?

Elim ayağım buz tutarken ayakta durmakta güçlük çektim. Ruhum bedenimden çekiliyormuş gibi dizlerimin bağı çözüldü, titreyerek bir yerlere tutunma ihtiyacı duydum. Düşeceğimi anlayan Duha hemen kolumu tutup, "Şuraya geç otur," diyerek beni koltuğa oturttu. Elay hemen benim için bir bardak su doldurmuştu. Suyu bana uzatırken, "Böyle dan diye söylemek zorunda mıydın?" diyerek Duha'ya kızıyordu. "Kızın yüreğine indirecektin!"

"Alıştırarak söyledim daha ne yapayım?" Duha'nın söylediklerini doğru düzgün anlamıyordum. Elay beni zorlayarak birkaç yudum su içirdi. Ne içtiğim sudan bir şey anladım ne de son duyduklarımdan. Vücudum artçı şoklarla sarsılırken ilgilendiğim tek şey annemdi. "Gerçekten yaşıyor mu?" Bakışlarım ümit dolu, sesim ağlamaklıydı. "Bana yalan söylüyorsan..."

"Böyle bir şeyin yalanı olmaz." Beni ikna etmeye çalışarak yanıma oturdu. "Begüm Hanım yaşıyor, Bige." Uzanıp birbiri ardına akan gözyaşlarımı silmeye çalıştı. "Sen onu hiç öldürmedin çünkü o, yıllardır yaşıyor." Buna inanmayı tüm kalbimle istiyorum ama gerçek gibi gelmiyordu. İnanmama engel olan şey kaybolan yıllardı. Üzerinden on dört yıl geçmişti. Dile kolay, yaşayana zor koskoca on dört yıl. Yaşasaydı bize geri dönmez miydi?

"Tutsak mı tutulmuş?" Dudaklarım titrerken ağlayarak, "Duha, benim annemi bunca yıl rehin mi tutmuşlar?" dedim içim acıyarak. "Bu yüzden mi gelememiş bize?" Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Duyduklarımdan sonra beynim durma noktasına gelmişken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Annem yaşıyordu, yaşıyordu ve ben onun katili değildim.

"Çok mu yaktılar canını?" Başımı öne eğerek hıçkırıklarla ağlamaya başladım. "Biz onu öldü sanırken onlar bunca yıl annemin canını mı yaktı? Yaşadığını bilmiyordum ki." Kaybolmuştum sanki. Öyle bir kayboldum ki duygularımın gittiği yönü kestiremiyorum. Kafamda onlarca senaryo vardı ve hepsinde de annem işkence görüyor, acı çekiyor, günlerini onu kurtarmamızı bekleyerek geçiriyordu.

"Yaşadığını bilmiyordum. Beni kandırdılar." Hıçkırarak tırnaklarımı dizlerime geçirdim. "Kendi annemin katili olduğuma inandırdılar." On üç yaşındaki bir çocuğu annesinin katili olduğuna inandırmışlardı. "Yaşadığını bilseydim onu kurtarırdım." Ölmediğini bilseydim ne olursa olsun onu geri alırdım. Kendimden çok Gazel için bunu yapardım çünkü annemin yokluğu en çok onun hayatını altüst etmişti.

Sinir krizi geçirir gibi ellerimi saçlarıma geçirip sertçe çekiştirdim. "Beni kandırdılar! Duha, beni öyle bir kandırdılar ki kendimi annemin katili sandım," dediğimde daha fazla dayanamayıp beni kollarının arasına çekti. "Gözünü seveyim yapma şöyle," dediğinde onun da sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Sandığın gibi yıllardır acı çekmemiş."

Kollarını bana sımsıkı sardığında tek seferde hepsini söyleyip kurtulmak istedi. "Annen yıllar önce onlardan kaçtığında hafızasını kaybetmiş. Evlenmiş ve bir kızı olmuş. Üzgünüm, Bige ama annen yıllardır sizden habersiz kendi hayatını yaşıyor," dediğinde gözlerimde durmaksızın yaşlar aktı. Başımı onun göğsüne yaslayıp küçük bir çocuk gibi ağlamaya

başladım. Üzüldüğüm için ağladığımı sanıyordu ama gözyaşları içinde, "Acı çekmemiş," dediğimde neden ağladığımı daha iyi anladı. Bu sefer acıyan oydu.

"En azından yıllarca acı çekmemiş." Annemin mutlu olmasını isteyecek kadar onu çok sevdiğimi anladıkça buradakiler bana ağladı. Evlenmiş bir de çocuğu olmuş.

Benim açımdan ölümden daha ağır bir haberdi ama yıllarca Carlos'un elinden işkence görmesindense, bizsiz mutlu olmasını yeğlerim. Biz Saka'ların ona verdiği tek şey acıydı. Başka birinde mutluluğu bulduysa varsın onunla mutlu olsun. Benim yerime o çocuğun annesi olsun. Saçlarını okşamasın ve acımı dindirmesin ama yaşasın. Başka bir adamın karısı, başka bir çocuğun annesi olsa da yaşasın. Onun katili olmaktansa bizden çok uzakta mutlu olmasını yeğlerim.

Anne katili olmak ölümden daha beterd.

Varsın telefonlarımı hiç açmasın ama yaşasın.

O kadar çok ağladım ki ağlamaktan yorgun düşene kadar gözyaşlarım dinmemişti. Duha, bildiği her şeyi anlattıkça benim gözyaşlarım aktı. Bazen kendime ağladım, bazen anneme, bazense Karun'a ve ona yaptıklarına. Annemin yaşadığına sevinen kalbimin mutluluğunu buruk kılan Karun'du. Bu gece birçok şeye ağladım. En acısı da gözyaşlarım hiçbir şeyi telafi edemeyecekti.

Telafisi olmayan çok şey yaptım.

Ne annemin yaşadığını sindirebildim ne de Karun'a yaşattıklarımı. Gecenin sonunda elimde kalan tek şey derin bir pişmanlıktı. Saatler önce Karun'u dizlerinin üzerinde bırakmışken artık ne yapacağımı bilmiyorum. Bana annemi vermeye çalışan birini yıkmıştım. Allah kahretsın ki onu bitirdim. Gerçekleri bu kadar geç öğrenmek benim hatamdı.

"Söylesene, seni Carlos'tan ayıran şey ne? Kendi yaşadığını bana nasıl yaşatabildin? Seni annesiz bırakmışlarken sen nasıl beni sensiz bıraktın?" Artık bu sözlerle ne demek istediğini anlıyordum. Haklıydı, Carlos'tan bir

farkım kalmamıştı. Carlos bana annemi öldürdüğümü düşündürmüş ve yıllarca en ağır şekilde canımı yakmıştı. Bense Karun'a onun yüzünden öldüğümü düşündürtmüş ve ona katlanılmaz bir acı yaşatmışım. Carlos'un bana yaptığı şeyi bende Karun'a yapmışım.

Sadece ağır şeyler yapmadım çok da ağır konuştum.

Ve sen hep giden taraf oldun derken de haklıydı. O çatı katı odasında her şeyi bitirip gitmişim. Ondan o kadar kolay vazgeçtim ki birkaç gün bekleyip gerçeklerin peşine hiç düşmedim. Belki sözleri çok ağırdı ama bende çok kolay inandım. Üzerime titreyen bir adamın benden vazgeçtiğine çok kolay inandım. Başını yaslayıp kalbimin ritimlerini dinleyerek uyuyan bir adamın benden sıkıldığına çok kolay inandım. Hep yaptığım gibi ilk tercihim yine kaçıp gitmek olmuştu.

Onun için fazladan bir gün bile savaşmamıştım.

Kendimi yalanlara o kadar hızlı inandırmışım ki, o odadan çıkınca bir dakika bile bunu neden yaptığını düşünmemişim. Şimdi düşününce tüm gerçekler gözümün önünde olmasına rağmen ben görmek istememişim. O sözleri inanarak söyleseydi 383 günün gecesinde mezarımda uyumazdı. Yokluğumda bu kadar çok acı çekip her yerde hayalimi görmezdi. Yüzüğümü bile parmağından çıkarmamıştı. O beni o kadar çok sevmişti ki beni ondan alırlar diye tedavi olmaya bile korkuyordu.

Kahretsin! Ben ona neler yapmadım ki.

Allah kahretsin, ben ne yaptım? Ona yapmadığım şey kalmış mıydı? Ölümümle kahrettiğim adamın aklıyla on iki gün boyunca oynadım. Bir yıl boyunca kendimi ölü göstermek zaten cezaların en büyüğüyken üstüne bir de aklıyla oynadım. Günlerdir eflatun elbiseyle her yerde karşısına çıkmış, onu yalvartmış, ağlatmış ve acıya boğmuşum. Çok ileri gittim. Gerçekleri öğrendikten sonra sönen nefretimin yerini vicdanım almaya başlamıştı.

Hakkettiğini düşündüğüm için bütün bunları yapmışım ama meğerse hiç hakketmemiş. Bana annemi vermeye çalışan bir adama zulüm olmuşum. Kendimi nasıl affettireceğim? Ona o kadar büyük acılar yaşatmışım ki hangi birini affetsin?

Duha haklıydı kendi topuğuma, daha doğrusu kendi kalbime sıkımsıttım.

Bu bölüm Bige'nin yaptıkları çok ağırdı ama ona da kızamayız çünkü gerçekleri bilmiyordu. İşin aslını bilmeden yaptığı şeyler ne yazık ki gerçekten ağır şeylerdi.

Karun'a çok üzüldüyorum çünkü bir insanın yaşamaması gereken şeyler yaşadı. Geçmişte onun da oldu hatta bazıları çok ağırdı ama bence kimse bu kadarını hakketmiyor. Sevdiğim birinin ölüm haberiyle sınanmak istemezdim.

Karun nihayet tüm gerçekleri öğrendi. Peki, bundan sonra sizce neler olur? İşler Duha ve Bige açısından nasıl ilerler?

Karun intikam alır mı yoksa onları kendi haline mi bırakır?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun.

(40) Tüm Umutlar Tükendiğinde...

Son birkaç gündür gözüme bir gram uyku girmiyordu. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve düşünemiyorum. Karun'un bir suçlu olduğunu düşünürken ona yaptıklarım pek canımı yakmıyordu ama gerçekleri öğrenince işin boyutu değişmişti. Bana annemi vermeye çalışan birine yaşattıklarımı hatırladıkça aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Mezarlıktaki o yüzleşmeden sonra bir türlü kendime gelemiyorum. Nasıl yaptım? Nasıl bu kadar ileri gidebildim? Gerçeği bilmiyordum yani bende masum sayılırım ama bu kadar ileri gitmeme gerek var mıydı?

Kendimi ölü göstermek neyse de bunu 383 gün sürdürmeme gerek var mıydı? Ya da on iki gün boyunca her yerde karşısına çıkıp ona aklında şüphe ettirmeye gerek var mıydı? On üçüncü günde de her şeyi iyice batırmıştım. Mezarımın başında ondan özür dilemek yerine sözlerimle canını yakmıştım. Carlos annemi ölü göstererek canımı en ağır şekilde yakmıştı, bende kendimi ölü göstererek Karun'a aynı şeyleri yaptım. Şimdi Carlos'tan ne farkım kaldı ki?

Karun suçlu değildi ama olsaydı bile bu kadarını hakketmiyordu. Ne kadar çok ileri gittiğimi daha yeni yeni anlıyordum. Tek başıma çatı katının terasında içerken dağılmış bir haldeydim. "İçince de bir şey değişmiyor ki." Sarhoş bir halde elimdeki kadehe bakıyordum. "Bir halta yaradığın yok."

Karun'da kendi odasının terasındaydı. Karşı karşıya duran iki malikanede kaldığımız için terasta gölgesini görebiliyorum. Ne de olsa iki evi birbirinden ayıran sadece aradaki yoldu. Bu yüzden kendi çatı katımda onun çatı katını görebiliyorum. Benim aksime terasın ışığını yakmadığı için gölgesi dışında onu göremiyorum. Onun beni gördüğüne eminim çünkü benim ışığım yanıyordu. Gecenin bir yarısı birkaç şişe içkiyle terasa çıktığımda o zaten oradaydı. İçmeye benden önce başlamıştı ama ondan daha hızlı içtiğime eminim.

Sigaranın dumanını içine çekince harlanan sigaranın cılız ateşi yüzünü aydınlattı. Bir kibrit çöpünden daha kısa süren ateş, onun yüzünü bana bir

saniye gösterip daha sonra yine onu karanlıkta bıraktı. Keşke ışığı yaksa o zaman onun beni gördüğü gibi bende onu görebilirim. O beni izleyerek içiyordu ama bana izleyecek hiçbir şey vermiyordu. O kadar sarhoşum ki bastıramadığım ıstırabım yüzünden telefona uzandım.

Onun numarasını arayıp telefonu kulağıma yasladım. Bir yıldır numarasını hiç değiştirmemişti. Benim numaram aynı olmadığı için bu sabaha kadar beni ölü sandığı için yeni numaram onda yoktu. Ancak onu aradığımı biliyordu çünkü telefonu çalıyordu ve kulağıma yasladığım telefonu görüyordu. Telefonu açmayacağına çok emindim lakin açılan telefonla sertçe yutkundum. Neden açtı ki? Ben olsaydım açmazdım.

Şimdi ne diyeceğim?

O kadar panikledim ki bir an telefonu kapatmayı bile düşündüm. İçkinin verdiği sersemlikle onu ararken aklımda ne geçiyordu, bilmiyorum. Telefonda ondan özür dileyecek değilim ya. Daha iyisini hakke diyordu. Hızlanana nefes seslerimi duyduğuna bile eminim. "Şey... Odadaki eşyalarım duruyor mu?" Ne saçmaladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonu açmasını beklemediğim için bu konuşmaya hazırlıklı değildim.

Cevap vermeyeceğine hatta telefonu yüzüme kapatacağına çok emindim ama derin bir nefesten sonra, "Duruyor," dedi kısa ve soğuk bir sesle. "Hepsi bıraktığın yerde." Öldüğümü sandığında bile eşyalarım dokunmamıştı.

"Annemin mücevherlerini çocuklardan biriyle bana gönderebilir misin?" Saçma bir konu başlattığım için mecburen sürdürüyordum. Telefonda pişmanlığımı ifade etmem çok yanlış olurdu. Bunu yüz yüze yapmalıydım. "Annemden bana kalan tek şey o mücevherler ve mendili." İç çekerek kadehe uzandım. "Yarın Furkan ile gönderebilir misin?"

Bir kez daha içine çektiği dumanla sigaranın ucundaki ateş harlandı ve o bir saniyelik zamanda yüzünü gördüm. Yüzünü net bir şekilde bile göremedim ama zihnim çatık kaşlarını hayal etmeme sebep oldu. "Eminim Duha sana daha iyi mücevherler alıyordur," diyen sesinde bastıramadığı öfkenin şiddetini soludum.

Beni olduğumdan daha da sarhoş yapan içkiden birkaç yudum daha aldım. Onun viski içtiğine eminim. İçmek için genelde viskiyi tercih ederdi. "Duha'nın bana mücevher alması için bir sebep yok. Lütfen yarın sabah Furkan ile annemin mücevherlerini gönder."

"Sana hiçbir şey göndermeyeceğim." Bu sabah mezarlıktaki yüzleşmeden sonra farklı bir cevap beklemiyordum. "O mücevherleri çok istiyorsan gel kendin al." Buz kestim. İşte bunu beklemiyordum. Ona gitmemi mi istiyordu?

Çekinerek, "Beni eve almazlar," dediğimde sesimdeki endişe beni ele veriyordu. "O evdeki herkes benden nefret ediyor olmalı, korumaların beni içeri almaz."

Sinirle soluduğu nefesini duydum. "Ev benim kim ne karışır?"

Süt dökmüş bir kedi gibi uysalca başımı salladım. "Yarın uğrar alırım o zaman." Onun işe gittiğinden emin olduğum bir zamanda oraya gidip eşyalarımı alabilirim.

Aklımdan geçenleri tahmin ediyormuş gibi, "Şimdi!" diyen sert sesini duydum. "Annenin mücevherlerini istiyorsan şimdi gelip al yoksa bir daha alamazsın."

"Gelemem beni incitirsin," dedim.

"Gel... Senin beni incittiğinden daha fazla incitemem," dedi. Kalbim kasıldı.

Gözlerimden taşan yaşları görmesinden endişe ederek, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Sol gözümünden süzülen gözyaşının katliamına birçok yaş eşlik etti ve gözlerimden durmaksızın yaşlar aktı. Hıçkırığıım kulağına ulaşmasın diye dudaklarımı birbirine bastırarak ayağa kalktım.

Omuzlarımın sarsılışından bile ağladığımı anlar diye terasın ışığııı kapattım. Tıpkı onun gibi bende kendimi karanlıkta bıraktığıımda, "Işığı aç," diyen yorgun sesini duydum. Sesi aynı zamanda kulağa sarhoş geliyordu. Eminim bu kadar içmeseydi telefonumu bile açmazdı. Belki de yarın sabah ikimiz de bu konuşmayı hatırlamayacaktık çünkü sarhoştuk.

"Sen açarsan bende açarım." Yönümü onun olduğu tarafa çevirdim. Her şey etrafımda döndüğü için ayakta zor duruyordum. "Seni görmek istiyorum ışığını aç."

Soğuk gülüşünü duydum. "Beni görmek isteseydin 383 gün saklanmak yerine bana gelirdin." İğneleyici sesi aramızda binlerce kilometre olduğunu düşündürecek kadar mesafeliydi. "Ben hep bıraktığın yerdeydim," dediğinde sessiz gözyaşları dökerek başımı salladım ama ışığı söndürdüğüm için bunu görmedi. Gelmeyi çok istemiştim ama ona dönmek hiç kolay değildi.

"Annemin mücevherlerini almaya geliyorum." Mücevher bahaneydi onu görmek istiyorum. Özlemiştim.

Telefonu kapatıp terastan çıktığımda düşmemek için duvarlara tutunarak hareket ediyordum. Düşündüğümde daha fazla içmiş olmalıyım ki başım çok kötü dönüyordu. Evdekileri uyandırmadan merdivenleri inmek benim için büyük bir başarıydı. Evden çıktığımda soğuk hava tenimi ısıtırıyor, üzerimdeki kısa elbisenin eteğini uçuşturuyordu. Korumaların itirazlarına kulak asmadan dışarı çıktım. Telefonunu hemen çıkartan Uraz muhtemelen Duha'yı uyandıracaktı.

Bu saatte sarhoş bir halde evden çıkınca benim için endişelenmişti. Yolu geçip Karun'un malikanesinin önünde durunca, Celil benim için kapıyı açtı ama bir kez olsun yüzüme bakmadı. İçeri girince bahçede nöbet tutan Furkan ve Nedim'de kafalarını başka bir yöne çevirip bana bakmaktan kaçındılar. Karun'a yaptıklarımdan sonra beni görmeye bile tahammülleri yoktu. Özellikle Furkan'ın bana yüz çevirmesi beni çok üzdü ama ona kızamadım çünkü böyle davranmalarına ben sebep olmuşum.

Malikanenin açık kapısının önünde Karun'un beni beklediğini görünce bir an duraksadım. Onu tam karşımda bulmak tüm cesaretimi kırdığı için başımı çevirip çıkış kapısını kontrol ettim. Telefonda beni incitmeyeceğini söylemişti ama o bu kadar sarhoşken bundan pek emin değilim. Ona yaşattıklarımın öfkesiyle bana zarar vermeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Derin bir nefes alıp kendimi zorlayarak ona doğru yürümeye başladım. Adımlarım geri geri gitmek isterken sarhoş vücudumu hareket ettirmek hiç

kolay değildi. Her adımla ona biraz yaklaşıırken boynundan gevşekçe duran kravatını, yakası açık gömleğini gördüm. En az benim kadar dağınık bir haldeydi. Ellerini pantolonun ceplerine koymuş dimdik bir şekilde karşımda duruyordu. Oysaki ben ayakta durmaktan bile güçlük çekiyorum.

Son bir yılın her gecesini içerek geçirdiğini düşünürsek alkole olan direnci bana kıyasla daha yüksekti. İnce topuklu ayakkabılarım her adımımınla tok bir ses çıkartırken yürümek için kendimi zorluyordum. Üzerimde aralığın soğuğunu içine çeken mavi, uçuş uçuş bir elbise vardı. Elbisenin kabarık eteği esen rüzgarla yukarı toplandıkça gözleri bacaklarıma kayıyordu. Rüzgâr biraz daha şiddetli esse eteğimi karnıma doğru savuracak ve iç çamaşırlarımı ortaya çıkaracaktı. Bunun düşüncesiyle dişlerini sıkarak bakışlarını bacaklarımdan çekti.

Karşısında durduğumda aramızda üç adım olmasına özen göstermiştim. İçinde zerre kadar duygu olmayan mavilerine bakmak cesaretimi kırdığı için ona doğru elimi uzattım. "Annemin mücevherlerini verir misin?" Buraya mücevherler için gelmedim ama soğuk bakışlarıyla karşılaşmak beni ürküttüğü için bulduğum tek bahaneye sıkı sıkı sarılıyordum.

Uzattığım elime baktı, sonra da bana. Buzdan farkı olmayan bakışları birkaç kez bunu tekrarladı. Sessizliği beni gerim gerim gererken başıyla arkasındaki malikaneyi işaret etti. "Gir kendin al."

Eve, özellikle de onun odasına girmeyi hiç istemediğim için sözleri omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. Kızgındı, sarhoştı ve yapacaklarını o bile kestiremiyordu. Böyle bir durumda eve girmek hiç mantıklı değildi ama mücevher bahanesiyle buraya kadar gelmişken onları almadan gitmek de saçmalık olurdu. Derin bir nefes alarak eve doğru yürüdüm. Yanından geçerken bile aramızdaki mesafeye dikkat ediyordum.

Kafamın içindeki korku çanlarını susturmaya çalışarak merdiveni çıkmaya başladım. Peşimden geldiği için arkamdaki adım sesleri soluk boruma düğümler atarak nefes almamı engelliyordu. Titreyen bacaklarımı kontrol etmeye çalışırken trabzana tutunarak yukarı çıkıyordum. Başım müthiş bir hızla döndüğü için görüşüm çok sık bozuluyordu. Basamaklar birbirine girmiş gibi beni zorluyordu. Bu kadar çok içmemeliydim.

Son basamağı çıktıktan sonra odasına doğru yürüdüm. Ancak birkaç adımdan sonra yer ayağımın altında kaydığı için tökezledim. Vücudum arkaya doğru sendelediğinde sırtım onun sert göğsüne çarptı. Belki ona temas etmeseydim işim daha kolay olurdu fakat ona yaslanırken aklım ve vücudumun kontrolü benden alınmıştı. Titremelerim arttı, donup kaldım. Odanın kapısıyla bakışırken istesem de hiç kıpırdayamadım. O da arkamdan çekilmedi, ona yaslanmama izin verdi.

İki yanında öylece duran elleri belki bana hiç dokunmadı ama ona temas etmeme de engel olmadı. Sırtım hâlâ onun göğsüne yaslıydı. Saçlarımda ılık nefesini hissedince gözlerimin ardı öyle bir sızladı ki, sesli bir şekilde ağlamak için kendimi zor tuttum. Bana hissettirmemeye çalışarak başını eğip sessizce saçlarımda kokusunu içine çekmişti. Saçlarımda tepesinde içli nefesinin ılık dokunuşunu hissetmiştim. Eskiden bunu hiç çekinmeden yapardı ama bana o kadar kırgındı ki artık kokumu içine çekerken bile bunu bilmemi istemiyordu. Kokumu özlediğini bile benden gizlemeye çalışıyordu.

Öne doğru bir adım atarak onunla olan temasıma son verdim. Bu ona kısık bir sesle bir kez daha iç çekti ama duymamış gibi yaptım çünkü duymamı istemezdi. Kapıyı açıp içeri girdiğimde bir yıldan sonra bu odada olmak çok garip hissetmeme neden oldu. Her şey bıraktığım gibiydi sanki burada beni hiç kırmamış, benden gitmemi istememiş gibiydi.

Hayatımın en kötü gününe tanık eden bu odada en küçük bir eşyanın bile yeri değişmemişti. Makyaj masamın önündeki eşyaların yeri bile aynıydı. O sabah kapağını kapatmayı unuttuğum fondötenin kapağı hâlâ açıktı. Kimsenin eşyalarıma dokunmasına izin vermemiş gibi yeri temizlenmişti ama hiç değişmemişti. El kremin yanında duran rujum bile o sabah nasıl bıraktıysam öyle duruyordu. Akşam uyumadan önce çıkardığım takılar bile bıraktığım gibiydi.

Bu odadaki izlerimi hiç silmemişti.

İçkiden dolayı devam eden baş dönmem hiç kesilmediği için sarsak adımlarla yürüyüp çekmeceyi açtım. Mücevher kutumu alıp makyaj masasının önünde duran takılara doğru yürüdüm. Pahalı mücevherlerin hiçbirini almadım, sadece anneme ait gerdanlığı alıp kutunun içine koydum.

Diğerleri zaten kutunun içindeydi. Kendi satın aldıklarımı alma gereğinde bulunmadım. Her birini kendi paramla almış olsam da.

Başımı kaldırdığımda Karun kapının önünde dikilmiş sessizlik içinde beni izliyordu. "Hepsini al." Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Mücevherlerinin geri kalanını, kıyafetlerini ve resim eşyalarını toplayıp götür," dediğinde sözleri açık yaradan sızan kan gibiydi. Damarlarını kurutsa bile dikiş tutmayan bir yara.

Odanın içine doğru yürüyüp etrafını gösterdi. "Çocuklar taşımaya yardım eder sen eşyalarını topla." Benden bir an önce kurtulmak ister gibiydi. Bezgince hatta bıkkınca bakan gözlerinin acıması yoktu. "Ben eşyalarına dokunamıyorum başka birinin dokunmasına da izin veremiyorum." Gözlerime yaşlar akın ederken acı dolu bir kabullenişle, "Sen toplarsan sorun olmaz," diyerek beni sözleriyle kahretmeye devam etti.

"Her şeyini topla, tek bir çöpün bile kalmasın." Gözlerimin içine benden vazgeçmiş gibi baktı ve "Seni bana hatırlatacak hiçbir şey kalmasın geride," dedi bir kez daha bitirerek.

Bedenimin değil ruhumun titrediğini hissettim. "Daha sonra gelir toplarım." Bu kadar zayıfken güçlü görünmeye bile çalışmıyordum. "Annemin yerini bilmek istiyorum."

Kaşları büküldüğünde güzel yüzü biraz daha soldu. Birkaç kez derin derin nefesler alarak onu zorlayan bu konuşma için sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Karşısında yaptıkları için özür bile dilemeyen bir kadını bulmak ondaki değerimi biraz daha bitirmeye başladı. Değişen mavileri hırçın bir okyanusun dalgalarına dönüştüğünde bana fazla anlam kattığını düşünmeye başlamıştı çünkü gittikçe daha fazla gözünden düşüyordum.

Bunun siniriyle, "Annenin yerini kendin bul veya Duha senin için bulsun," dedi tükürürcesine. "Senin için her şeyi yapıyor ya, bunu da yapsın." Kapıyı işaret etti. "Şimdi git evimden."

Annemin yerini bu gece ondan öğrenemeyeceğimi anlayınca ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Kapıya yaklaşıncaya omuzlarım çöktü, gidemedim. Adımlarım kendiliğinden durunca ne yapacağımı bilemedim.

Bu şekilde gidemem. "Üzgünüm." Kapıyı kapatarak ona doğru döndüm. "Özür dilerim." Kuru bir özrün hiçbir faydası olmayacağını biliyorum ama üzgün olduğumu bilmeliydi.

Gözlerimi yakıp burnumun direğini sızlatan bir acıyla, "Böyle olmasını istemedim," diye fısıldadım. "Bilmeden oldu. Tüm o şeyleri yaparken annemle ilgili gerçeği bilmiyordum." Biliyorum bu yaptıklarımı hafifletmezdi ama onu zorladıkları şeyi ve annemi kurtarmaya çalıştığını bilmiyordum. Bilseydim asla onu incitmezdim.

Gözlerini gözlerime dikti ve tepkisizliğini koruyarak başını ağır ağır salladı. "Anladım." Anlamadığı birçok şeyi ona yaşatmışken, "Artık önemi de yok," diyerek aramıza birçok duvar ördü. "Hakketmediğim hiçbir şey yaşamadım." Bir kez daha arkamdaki kapıyı işaret etti. "Şimdi git." İçimi acıtacak kadar sakindi.

Bana kızmasını hatta bağırp çağırmasını bekliyordum ancak hissiz sayılabilecek gözlerle baktığını görünce boğazımda kör bir düğüm oluştu. "Hakketmemiştin," dedim ağlamaklı bir sesle. "Hiç hakketmemiştin."

Sustu ve yüzüme bakmakla yetindi. O bakışları içimi öyle bir yakıyordu ki, "Hakketmeseydim yokluğunu bana yaşatmazdın," deyince gözlerimden süzülen yaşları durduramadım. Onun ahı yağlı bir urgan gibi boynuma dolanıp beni boğuyor, boğazıma baskı uygulayarak nefes almama engel oluyordu.

Elimdeki kutuyu bir kenara bırakıp ona doğru yürüdüm. "Bir yolu olmalı." Sesim titrerken görüşümü puslandırıran yaşların bir sonu gelmiyordu. "Beni affetmenin bir yolu olmalı." Pişmanlığım öylesine büyüktü ki bununla ne yaşanırdı ne de ölünürdü. Onca fenalığı yaparken böyle sonuçlanacağını bilmiyordum. "Be-ben çok üzgünüm." Bana eşlik eden gözyaşların ağırlığıyla başımı salladım. "Çok üzgünüm ne yapacağımı bilmiyorum."

Kirpiklerinin arasında bakan mavi gözlerinde bana karşı zerre kadar bir acıma olmadı. Bir zamanlar gözyaşlarıma kıyamayan o adam şimdi donuk gözlerle bana bakıyordu. Yanaklarımdan süzülen yaşlar bile buzdan kalbini eritemedi. Yanımdan hızlıca geçerken, "Alacaklarını al sonra git," dedi soğuk bir sesle.

Gitmesinden endişe ederek, "Böyle gitme," diyerek arkasından birkaç adım attım ama sarhoş ayaklarım birbirine dolanınca küt diye dizlerimin üzerine düştüm. Düştüğümü görünce hemen durup beni kaldırmak için yanıma geldi. Elini uzatınca uzattığı eline bakıp daha çok ağlamaya başladım. "Özür dilerim. Yapmamalıydım çok pişmanım." Benim onu yerde bıraktığım gibi beni yerde bırakmaması canımı çok yakıyordu. Başımı önüme eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Böyle olmamalıydı.

Bana elini uzatması ondan aldığım en ağır darbeydi. Kulüpte yere düşüp arkamdan gitme diye yalvardığında onun için dönmemiştim. Onu kaldırmak için elimi uzatmamıştım. Onu yerde bırakıp gitmişken o aynısını bana yapmıyordu. "Bilmiyordum." Başımı eğdiğim yerden kaldırmadan hep aynı şeyleri sayıklıyordum. "Neyi neden yaptığını bilmiyordum." Öfkeme yenilmiştim.

Beni kaldırmak için kolumu tutup, "Saka," dediğinde kalkmak yerine elini ittim. "Bilemezdim," dedim gözyaşları içinde. "Bana eflatun bir elbise göndermenin geçerli bir sebebi yoktu." Başımı kaldırıp dağınık saçlarımın arasında ona baktım. "Bu yüzden boşanmanın altında da bir sebep olmadığını düşündüm." Kimse benim açımdan olaylara bakmıyordu. Neyi neden yaptığını bilemezdim. Canımı o kadar çok yakmıştı ki altında bir sebep olduğunu düşünemedim.

Tepemde dikilmeye devam ederken işte şimdi gözlerinde yargılayan bir ifade vardı. "Bir eflatun geceye karşılık bana kaç eflatun gece yaşattın?" dediğinde sesinde aşağılayıcı bir şeyler vardı. Bakışlarında ise bastıramadığı gizli bir öfke.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama cevap bekleyen gözleri susmama izin vermiyordu. "383 eflatun gece," diye mırıldandım gizleyemediğim bir kahroluşla. "Bir eflatun geceye karşılık sana yaşattığım 383 eflatun gece." Hangi açıdan bakarsak bakalım benim suçum ve kabahatim daha büyüktü.

Gözlerinin rengi koyulaştığında birçok nedenden dolayı bana sinirli olduğunu görebiliyorum. Dişlerini sıkarak burnundan sertçe nefes aldı. Yanındaki elini sıkarak bana bakıyordu. Artık pek rahat görünmüyordu. Elini sıkıp sıkıp açıyor, parmaklarını esnetiyordu. Sanki sinirlerine hâkim

olmaya çalışıyordu. "Neden?" Buz gibi bir sesle konuşması omurgama yakıcı bir his gönderdi. "Bir gecenin karşılığı neden 383 gece?"

"Çünkü yoruludum!" Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşla başımı salladım. "Sana ilk geldiğimde böyle bir kadın değildim. Sende böyle bir adam değildin." Ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım ama gözlerimden sessizce süzülen gözyaşlarını durduramadım. "Birbirimizi o kadar hırpaladık ki geriye güzel hiçbir şey bırakmadık."

Biz birbirimizi tüketmiştik.

Yüzümde veya ıslak gözlerimde ne görüyorsa hissiz gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı oluştu. Bu duygunun ne olduğunu anlayacak bir kafada değildim ama soğuk duvarlarında küçük bir çatlak oluştuğunu görebiliyorum. Sıkıntıyla nefesini koyuverdi. Eski hissizliğine dönmesi saniyelerini bile almadı. Bana merhamet etmek istemiyordu. Biz birbirimize ya yar olacaktık ya da yara. Yaralarımızı sarmak yerine daha büyüklerini açarak yara olmuştuk.

Boğazımı tırmalayan histeri bir hıçkırığı yutmak ister gibi sertçe yutkundum. "Düşmemek için insan uzun süre dikenli bir dalı tutamıyor." Konuşurken sesim çatallaşmaya başlamıştı. "Bir süre sonra ya kendini bırakır ya da o dalı kırar." Acı bir ukde kondu dudaklarıma. "Ben ikisini de yaptım çünkü tutunduğum dalın o kadar çok dikenini vardı ki, neresinde tutsam kanıyordum." Onunla olmak da hiç kolay değildi.

Gözlerinde bana karşı hiç merhamet kırıntısı bulamayınca kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Ayağa kalktığımda bile başım dönüyordu. Geriye kurtarılacak hiçbir şey kalmadığını görmekten daha acı verici bir şey yoktu. Yaptıklarım herkese sevgimi sorgulatabilirdi ama insan doğru şekilde sevmeyi bilmeyince kırıp dökermiş. Sevgi konusunda hep talihsiz olduğum için karşımda hiç iyi bir örnek yoktu. Doğru şekilde sevmeyi ne o biliyordu ne de ben.

Daha fazla burada durmayıp annemin mücevherlerini alarak odadan çıktım. Gitmemi istediği için beni durduracak hiçbir şey yapmamıştı. Malikaneden çıkıp karşıdaki eve doğru yürürken kendime defalarca en doğrusunun bu

olduğunu söylüyordum. Er veya geç bitecekti ve bitti de. Acı verse de bitti. Biz doğru şekilde sevmeyi hiç bilemedik.

Anne ve babamın ilişkisi benim için pek de güzel bir örnek değildi. Birbirlerini seviyorlardı ama onların sevgisi emret ve itaat et üzerine kuruluydu. Annem babama itaat ettiği sürece babam tarafından sevilmişti. Belki de annem gibi olmak istemediğim için kocama karşı hep böyle asi bir kadın olmuştum.

Hayatımdaki birlikteliklerde hep fazla sağlıksızdı. Sevgiye olan açlığımı hep yanlış kollarda aramıştım. Tıpkı Serhat'ta da olduğu gibi. Ya ben fazla kolay seviyordum ya da hayatıma giren erkeklerin zamanlaması fazla iyiydi. Mesela Serhat'ın zamanlaması nokta atışıydı. Uzun süren bir körlükten sonra gözlerimin açıldığı bir dönemde hayatıma girmişti. Bana dünyanın en eşsiz kadınıymışım gibi hissettirip beni evliliğe ikna etmişti.

Çıktığım ama yatmadığım tek erkek Serhat'tı çünkü onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum. Önceki hayatıma bir sünger çekip onunla yeni bir başlangıç yapmak istemiştım. Emin değilim belki de çıktığı her erkekle yatan bir kadın olduğumu düşünmesini istemedim. Beni ucuz biri gibi görmesinden korkmuş bile olabilirim. Şimdi düşünüyorum da aslında ben ucuz değildim. Öyle olsaydım şu bir yılda da birçok erkekle yatabilirdim.

Ucuz olan ben değildim, hayatıma giren erkeklerdi. Ona sadık kalacağım biriyle tanışmadığım için hayatımı gelişigüzel yaşıyordum. Babamdan bulamadığım sevgiyi, annem ve Gazel'in hayatımda olmayışının yoksunluğunu yanlış kollarda dindirmeye çalışmıştım. Ta ki Karun ile tanışana kadar. Belki herkesten daha fazla canımı yakmıştı, belki herkesten daha fazla canını yakmıştım ama tüm o kaosun içinde onu sevmeyi öğrenmiştim.

Birbirimize duyduğumuz sevgi yanlış değildi, yanlış olan bizlerdik. Asıl yanlış olan birbirimizi bulana kadar bize yaşıatılan şeylerdi. Geçmişimiz o kadar hasarlıydı ki, iki baskın ve hastalıklı insanın bir araya gelmesi ortaya katliam gibi bir ilişki çıkarmıştı. Aramızdaki şey bir sevgide olamayacak her şeydi.

Toksik bir ilişki yaşadığımız artık yeni yeni anlıyordum. Aşk bu değildi, sevgi böyle olmazdı. Kalbimizde taşıdığımız sevgi gerçek olabilir ama bu şekilde yaşanmazdı. Yaşanmamalıydı. Bitmesi gerekiyordu çünkü aramızdaki şey hiç sağlıklı değildi. Hasarlı bir şekilde başlamışken bir yıl önce olmasa bile er veya geç bitecekti. Güzel bir başlangıç yapmamıştık ki güzel bir şekilde sürdürelim.

Sanki bir günde olgunlaşmış gibi düşüncelerim değişmiş, daha önce göremediğim birçok şeyi Karun'un hissiz gözlerinde görmüştüm. Bu sabah mezarlıktaki yüzleşmeden sonra büyümeye başlamış gibiyim. Bu iyi bir gelişme mi yoksa kötü mü, hiç bilmiyorum.

Bir ay sonra.

Günler geçiyordu ve her yeni günle kendimi meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Öte yandan yaşadığım gittikçe daha çok insanın kulağına ulaşıyordu. Duha'nın yeni işe aldığı bir koruması gizlice fotoğraflarımı basına sızdırdığı için neredeyse tüm gazeteciler ve televizyonlar beni konuşuyordu. Duha onu kovmuştu ama o adamın başıma açtığı sorunla ben uğraşıyordum. Basın her yerde peşimdeydi. Hiçbirini umursamıyor, bana ulaşmaya çalışan babama bile her yerden engel oluyordum. Gazetecilere röportaj vermiyor, hepsini görmezden geliyordum.

Sabah koşularında arada bir Karun'a denk geliyordum. Öyle anlarda birbirimize küçük bir selam veriyor ve birbirimizin yanından öylece geçip gidiyorduk. Sanki anlaşıyor ayrılmışız gibi birbirimize saygısızlık yapmıyorduk ama yakında davranmıyorduk. Bittiğini kabullenmek ikimiz için de büyük bir gelişmeydi. Psikolojik yardım alıyordum, duyduğuma göre o da aynı şeyi yapıyor.

Yardım almadan birbirimizde bıraktığımız travmaları aşamazdık. Artık ikimizde iyileşmek ve birbirimizi geride bırakmak istiyorduk. Öte yandan Karun bizden intikam almaya kalkışmamıştı. Bunu yapmadığı gibi amcasını da bizden uzak tutmuştu. Kimse kapımıza gelip bizden hesap sormadı. Kalender cephesinde kimse canımızı yakmaya kalkışmadı. Adamları beni gördüğü yerde başlarını eğip beni görmezden geliyordu.

Levent yüzüme bile bakmıyor, Melek ise beni görünce küçük bir tebessümü esirgemiyordu. Çağıl'ın döndüğünü duymuştum ama o da benimle hiç iletişime geçmedi. Karşı malikanedekiler beni hayatlarından çıkartarak onlardan açtığım yaraları sarmaya çalışıyorlardı. Karun ve Duha arasındaki ilişki tamamen kopmuştu. Tıpkı Kenan ve Kadem'in arasındaki her şeyin de bittiği gibi. Bu iki grup birbirlerine selam dahi vermeyi bırakmıştı.

Karşı taraf bunu ne kadar sorun ediyor, bilmiyorum ama Duha cephesinde işler hiç iyi değildi. Yıllardır Karun ile dalaşmayı alışkanlık haline getiren Duha, onun yokluğunda ağır bir depresyona girdi. Ne yazık ki girdiği depresyondan çıkacak gibi de değildi. Ne zaman Karun ile karşılaşsa ve Karun onun yüzüne bile bakmasa, saatlerce evde kafamızı ütölüyordu. Benden daha büyük bir aşk acısı yaşıyor gibiydi.

Aşağıya indiğimde gördüklerim beni şaşırtmadığı gibi az kalsın güldürecekti. Duha, siyah bir tişört ve eşofman altıyla koltuğa uzanmış, bir eşarbi alnına bağlamıştı. Elay onun kollarını, Kadem'de bacaklarını ovuyordu. Buradan bakılınca yaşlı teyzeler gibi görünüyordu. İçeri girip, "Nesi var?" dediğimde Elay gülmemeye çalışarak, "Bugün iş çıkışı Karun ile karşılaşmış," dedi eğlenerek bir sesle. "Seninki buna hiç pas vermediği için bu halde."

Fenalık geçirir gibi, "Yüzüme bile bakmadı," diye sızlanıp bacaklarını ovan Kadem'e tekme attı. "Düzgün ov lan kıymetli bacaklarımı! Ovuyor musun yoksa mıncıklıyor musun, hiç belli değil!" Bir aydır bize kök söktürüyordu.

Elindeki kitapla uzandığı yerde kendini serinletmeye çalışırken, "Depresyondayım iyi davranın bana!" deyince kıkırdadım. Karun olmadan uzun süre dayanamazdı.

Gülmemek için yanaklarımın içini ısırmağa başladım. "Toparlamalısın artık," dediğimde kaşlarını çatarak elindeki kitabı bana fırlattı. "Asıl sen nasıl bu kadar hızlı toparlanabildin!" Pek toparladığım söylenemezdi ama bu konuda elimden geleni yapıyordum.

Böyle yaparak sağlığını da kötü etkilediği için onun adına endişeleniyordum. "Karun yoksa başka biri olur." Yumuşak bir sesle

konuşup onu içine çekildiği bu buhrandan çıkarmaya çalıştım. "Sana başka düşman mı yok?"

Tişörtünü çekiştirip, "Elay!" dedi kriz geçirir gibi. "Dilaltı hapımı getir tansiyonum çıktı."

Elay gülerек omuzlarına bastırıp onu kalktığı yere geri yatırdı. "Yaşlı dedeler gibi davranmayı bırak."

"Yaşlandırdınız kızım beni." Kötü kötü bana bakarken fırlatacak bir şeyler arar gibiydi. "Şu salak kuş ömrümü yedi, ömrümü! Kalender beyciyim yüzüme bile bakmıyor." Başını kaldırıp kafasını yastığa küt diye bıraktı. "İntikam almak şöyle dursun, birkaç küfrü bile çok gördü."

Afalladım. "Tüm bu tantana sana küfretmediği için mi?"

İyice çıldırdı. "Biri şunu çeksın gözümün önünde!" Kalkmaya çalıştı ama Elay omuzlarına bastırarak kalkmasına engel oldu. Dişlerini sıkarken dövecekmiş gibi bana bakıyordu. "Senin yüzünden hayatım çok sıkıcı geçiyor, orada konuşup durma!" Karun ile uğraşamayınca eğlenecek bir şeyler bulamıyordu tabii.

Bir ayağımın üzerinde salınıp dururken bıkkınca ona bakıyordum. "Dünyanın sonu değil ya, yeni düşmanlar buluruz sana."

Bu sefer kafasının altındaki yastığı bana fırlattı. "Ben ondan başka düşman istemiyorum!" Gece karası gözleri boğmak ister gibi bakarken, "Sen ne anlarsın kaliteli düşmanlıktan!" diyerek bana çıkıştı.

"Bana bak kendine gel artık!" Onun beni teselli etmesi gerekirken her gün biz onu teselli ediyorduk. "Sen böyle yaptıkça eski kocamla gizli bir ilişkin olduğunu düşünmeye başlıyorum! Kaç gündür bu nedir ya, bir kendine gel, silkelen artık!" dediğimde yattığı yerden fırlayıp üzerime saldırdı. "Bu sefer keseceğim o çatallı dilini, hadsiz kuş!"

Daha o bana yetişmeden koşarak hemen üçlü koltuğun arkasına geçtim. "Yalan mı?" diye çemkirdim saklandığım yerden. "Biz evliyken de aramızda hiç çekilmiyordun, belli ki gözün varmış!"

Bir an bile tereddüt etmeden belindeki silahı çıkarınca Elay ve Kadem ona doğru koştu. İkisi de onun silah tutan eline yapışınca, "Bırakın!" dedi sıkıığı dişlerinin arasından. "Şu kalpsiz şeytandan kurtulmadıkça bana rahat yok!"

Çatık kaşlarla ona bakarken üzerimdeki siyah, gece elbisesini gösterdim. "Senden kaçacağım diye elbisem kırılırsa çok fena olur." Gözlerimi kısarak üüne bakmaya başladım. "Neden hâlâ hazırlanmadınız?"

Anlamaz gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar. Daha sonra bana dönüp aynı anda, "Nereye?" dediler.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. "Bu gece bir sergiye davetli değil miyiz?"

Tam da ondan beklediğim gibi Duha ağız dolusu küfrederek kaşlarını çatı. "Erol'un karısının resim sergisinden mi bahsediyorsun?" Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Oraya gitmiyorsun!"

"Neden? Karun ve diğerleri de orada olur diye mi?" Boş bir dönme dolapta kendimi baş aşağı dönüyormuşum gibi hissediyordum. "Onunla birbirimizden sonsuza kadar kaçıp duramayız. Ne kadar çok düşünürsen o kadar çok saplantı haline getirirsin." Doktorum bana kaçmanın çözüm olmadığını söylediği için bir süredir karşı evdekilerden kaçmıyorum. Özellikle karşılarına çıkmıyorum ama onlardan biriyle karşılaşınca da kaçıp durmuyordum.

"Sandığın gibi onu unutmuş veya arkamda bırakmış değilim." Daha fazla beni kalpsiz olmakla suçlamasını istemediğim için yüreğimdeki yangını göstermek istercesine, "Deniyorum," dedim kısık bir sesle. Cılız sesim bile konuşurken titriyordu. "Deniyorum, uğraşıyorum ve savaşıyorum ama aşamadığım asıl şey ona yaptıklarım." Bunun vicdan azabından asla kurtulamayacağım.

Kirpiklerimi titreten yaşların buğusuyla ona bakıp iç çektim. "Ona karşı o kadar mahcubum ki, ikinci kez karşısına çıkıp annemin yerini sormaya bile utanıyorum." Şu zamana kadar onu sadece birkaç kez görmüş ve ikimizde küçük bir baş selamıyla yetinmiştik. Malikaneden çıktığım o günden beri sesini bile duymamıştım. Tesadüf eseri birbirimizle karşılaştığımızda ikimiz

de hiç konuşmazdık. Birbirimize küçük bir selam verip farklı yönlerle doğru yürürdük.

Kaburgalarım göğüs kafesimde tek tek sökölüyormuş gibi canım yanıyordu. "Ondan kaçarak değil yakınlarında olarak onu unutabilirim," dedim. "Çünkü görmeyince özölüyorum ve özleyince onu daha fazla düşünüyorum." Başımı omuzuma doğru eğip yalvaran bakışlarla, "Lütfen," diye fısıldadım. "Sergiye katılalım."

Onu görmek istiyorum.

Resim galerisine gelince insanların karşısına çıkmak düşündüğümde daha zordu. İçeri girdiğim an buradaki herkesin bakışları ok gibi beni bulmuştu. Duha ve Elay bizi beklemeden içeri girmiş, Kadem ise dışarıda telefonla konuşuyordu. Kapıdan içeri yalnız girmek zorunda kalmıştım. Ancak içeri girdiğim an bana kenetlenen birçok göz yüzünden kapının önünde donup kalmıştım. Buradakilerin meraklı bakışları o kadar yoğundu ki bulunduğum yerden bir adım öne gidemiyordum.

Şaşkın, şoke olmuş ve hayretler içinde beni izleyen birçok insanın hedefindeydim. O kadar yoğun bakıyorlardı ki tüm bu gözler karşısında kendimi çırılçıplak hissettim. Bu bakışlara maruz kalmak düşündüğümde daha zordu. Bana baktıkça kendi aralarında fısıldaşmaları cesaretimi çok kırıyordu. Zor olacağını biliyordum ama bu kadar zor olmasını beklemiyordum. Bu bakışlara göğüs gelecek kadar güçlü değildim. Çok şey söylüyorlardı ve neredeyse hepsini duyuyordum.

"Kalender'in karısı ölmemiş miydi?"

"Duyduğum haberlerin asılsız olduğunu düşünmüştüm ama doğruymuş, gerçekten yaşıyormuş."

"Cenazesine bile katıldım, kocası gömdü onu. Nasıl hayatta olabilir?"

"Şoke oldum, baksana etiyle kanıyla burada."

"Ay şekerim burada neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi? Hani ölmüştü bu kadın?"

"Belki de ölmedi, kendini ölü gösterdi. Duyduğuma göre Karun'un karısı çok sinsiymiş."

"Birbirleriyle istemeden evlendiklerini duymuştum. Belki de kocasından kurtulmak için ölü numarası yaptı? Karun'un ne kadar belalı bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Tatlım kaç kişi Karun ile evlilik hayali kuruyor farkında mısın? Bu kadının çirkin bir tuzakla onunla evlendiğini bilmeyen mi var? Kadında oyunlar bitmiyor, kim bilir bu son oyununun altında ne tür şeytanlıklar var."

Bunu söyleyen kadın kendini bana benzetmek için saçlarını kahveye boyayan ve kaşlarının üstünden kakül kesen o Karaduldu. Yanlış hatırlamıyorsam birçok adamla evlilik yaptığı için cemiyetteki lakabı buydu. Sanırım adı Sanem'di. Saçları ve kakülünden değişen bir şey olmadığına göre Karun'u elde etme planını hâlâ sürdürüyordu. Fısıltıyla konuşuyormuş gibi yapıp sesini bana duyurarak insanları bana karşı kıskırtıyordu.

Söylentiler hiç kesilmedi tıpkı bana bakmayı bırakmadıkları gibi. Sadece bakışlarıyla beni sindiriyorlardı. Kapının önünde öylece dururken küçüldükçe küçülmeye devam ettim. O kadar savunmasız ve zayıf hissetmeye başladım ki, tüm bu eleştirel bakışlardan kurtulmak için kaçıp gitmek istedim. Bunu yapamam, yapabileceğimi düşündüm ama yapamam. O kadar güçlü değilim. Gitmek için tam arkaya doğru bir adım atmıştım ki belimde bir el hissettim. Belimi kavrayan ve baskısıyla beni dik durmaya zorlayan bir el.

Başımı çevirip omuzumun üzerinden arkaya bakınca gözlerim Karun'un mavileriyle kesişti. Damarlarımdaki tüm kan açık bir yaradan sızar gibi çekilirken donup kaldım. Belimin boşluğuna baskı uygulayan soğuk eli omurgamda ateş ve buz etkisi yaratıyordu. Dokunuşunu özleyen tenim arzuladığı temasa kavuştuğu için titredi, titreyişimi elinin altından hissetti. Bir ay önce bana kızan, benimle vedalaşan adam tam arkamdaydı. Belimi tutuyor, bu insanların karşısında beni dik durmaya zorluyordu.

O kadar şaşkındım ki bir adımla yanımda durmasına bile bir anlam veremedim. Üstelik iri eli hâlâ belindeki yerini koyuyordu. Sanki elini çekerse gardımı düşürüp bu insanların karşısında ezilip küçüleceğimi biliyormuş gibiydi. Onu en son gördüğümünden çok daha iyi durumdaydı. Üzerinde ona çok yakışan siyah bir smokin vardı. Tıraş olmuş ve uzayan saçlarını biraz kısalttığı için güzel yüzü açığa çıkmıştı. Bir ay içinde yüzüne kan gelmiş gibi yüzü eski canlılığına kavuşmuştu.

Ancak gözlerindeki o uykusuz ifade de değişen bir şey yoktu. Yaşadığımı öğrenmesine rağmen hâlâ uyumakta güçlük çekiyordu, değil mi? Üzerimizdeki gözlerden dolayı bana olan bakışları düşmanca değildi ama koyu mavi gözlerinde bastıramadığı öfkesini ve kırgınlığını iliklerime kadar hissediyorum. Üzerime eğilip kısık bir sesle, "Burada ne işin var?" dediğinde sesi buz gibiydi. "Bir kez daha olmaman gereken bir yerdesin!" Donuk yüz ifadesi ve kısık çıkan sesinden dolayı kimse onun şu anda beni azarladığını anlayamazdı.

Gözlerimin içine sinirli bir şekilde baktığında ürkmeye başladım. "Bu gece hiçbir resmin yanında bir dakikadan fazla durma!" dediğinde ne demek istediğini anlamadım. Açıklayacak zamanı da yoktu. Üzerimizde çok fazla göz olduğu için kapı önünde durmak yerine beni yürümeye zorladı.

Karun'un gelişiyle söylentiler daha da arttı ama hiçbirini umursamadı. Beni Duha'nın masasına yönlendirdikten sonra bir dakika bile yanımda durmadı. Benden uzak durmasıyla insanlar bir terslik olduğunu anlamıştı. Kendini zorlayıp onlara her şeyin yolunda olduğunu göstermek istemişti ama görmeye bile katlanamadığı bir kadınla da tüm geceyi geçirmek istememişti.

Diğer Kalender'ler de buradaydı. Çağıl, Levent ve Melek'te buradaydı. Uzun kokteyl masalardan birinin etrafında duruyorlar ve bir kez olsun benden tarafa bakmıyorlardı. Herkes hâlâ bizi evli sanıyordu ancak Kalender'lerin bana pas vermemesi ve Karun'un benden uzak durması herkese aileden dışlandığımı gösteriyordu. Artık sadece hortladığımı değil aynı zamanda Kalender'lerin beni nasıl ötekileştirdiklerini de konuşuyorlardı.

Dedikoduların büyük bir bölümü kendimi ölü göstererek hepsini kandırdığım için bana böyle davrandıkları üzerineydi. Yani doğru tahmin. Üstelik şu Sanem denen kadın da hiç susmuyordu. Bir grup insanla masamın yakınındaki bir masada durup onları duyabileceğim bir yükseklikte ileri geri konuşuyordu. Buraya hiç gelmemeliydim bu büyük bir hataydı.

Masama gelip beni soru yağmuruna tutan da olmuştu ama kimseye verecek bir cevabım olmadığı için her defasında kafamı telefona gömüp onları görmezden gelmişim. Onlar çekip gidene kadar telefonla meşgul olduğum için bunu gören diğer insanlar da masama gelmeyi bırakmıştı. Duha bir süre sonra ben ve Elay'ı yalnız bırakmak zorunda kaldı çünkü kendi gibi olan adamlarla koyu bir sohbete tutuşmuştu.

Elay ile uzun masaların etrafında durmak yerine küçük adımlarla yürüyüp galerideki resimlere bakıyorduk. "Bunlar ne tür resimler?" diyen Elay gördüklerinin şaşkınlığıyla bakıyordu. "Senin resme ilgin var değil mi?" Bir tabloyu bana gösterdi. "Mesela burada ne anlatmak istiyor?"

"Sanki şey gibi..." Tablodaki griye boyanmış kirli sokağa baktım. Sokağın kasveti çok güzel yansıtılmıştı. Islak çöplerin içinde yarı çıplak bir kadın yerde yatıyordu. Üzerindeki ince kıyafeti parçalanmıştı ve çantasıyla ayakkabısının teki ondan biraz uzakta duruyordu. Kadının vücudundaki morluklar ve darp izlerine bakıp kaskatı kesilerek, "Tecavüz," dedim. Elay yanımda sertçe yutkunurken ben tamamı karakalemde oluşan resimlerden birine bakıyordum.

Bir kadının tecavüze uğradığını resmeden tabloya daha fazla bakmadan koluma yapıştı. "Gidelim hadi, Duha hiçbir tablonun yanında bir dakikadan fazla kalmayın dedi." Evet, biliyorum ama nedenini anlayamıyorum. Karun'da aynı konuda beni uyarmıştı. Neden bir tabloya bir dakikadan fazla bakamıyoruz?

Masaların olduğu alanı arkamızdan bırakıp koridoru dönünce Melek'i gördük. Sarı peruğu her zamanki gibi yine başındaydı. Saçının üzerine tavşan kulaklarını andıran beyaz bir taç takmıştı. Üzerinde balon etekli kısa bir elbise vardı. Buz mavisi elbisesi ve sapsarı, çizgili çorapları birbirine

çok uyumsuzdu. Ayağında ise pembe spor ayakkabılar vardı. Sırt çantası da siyah benekleri olan kırmızı bir uğur böceğiydi.

Elay ona bakarken kıkırdadı. "Sence de çok ilginç bir zevki yok mu?" Karşısındaki renk cümbüşüne gülümseyerek bakıyordu.

Başımı salladım. "Sanki tavşan olmaya karar vermişken son anda bir buz perisi olmayı seçmiş gibi. Tabii bal arısını andıran çoraplarını ve uğur böceği çantasını da unutmamak gerek." Melek renkli bir kişilikti. "Özgüvenini gerçekten takdir ediyorum çünkü ben cesaret edip böyle giyinemezdim." Bu kadar elit insanın içine bu halde gelmek büyük başarıydı.

Ona biraz yaklaştığımızda baktığı tablodaki dağınık yatağı gördüm. Yatakta çarşaflara sarılı çıplak bir kadın vardı ve kadının sırtındaki birçok yara izi göze çarpıyordu. Sanki kırbaçlanmış gibiydi. Zaten ucu püsküllü kırbaçta yatağın bir köşesinde duruyordu. Onunla aramızda az bir mesafe kalmışken göbeleri bir adamın Melek'in yanına gelmesiyle durduk. Tıpkı Melek gibi adam da tabloya bakıyordu. "Resmi beğendin mi?" dediğinde asıl ilgilendiği Melek'miş gibi bakıyordu.

Melek'e baktığında gözleri baştan ayağa karşısında çocuk gibi görünen kızı süzüyordu. Melek safça, "Bilemiyorum," diyerek gözlerini kırptırdı. "Şiddeti sergileyen bir resme göre fiyatı dudak uçuklatıyor."

Adamın pörtlek gözlerinde aç bir ifade oluştuğunda gözlerini Melek'in sıksa vücudundan ayırmıyordu. "Bence fiyatını hakkediyor." Kaşlarımı çattım. Sanki fiyat biçtiği tablo değil de Melek'miş gibi davranıyordu.

Tam onlara doğru bir adım atacaktım ki, Kadem birden Melek'in yanında belirdi. Omuzunun hizasına gelen kızın başının üstünde şişko adama baktı. Kaşları çatıktı. "Seni tablodaki yatağa gömmemi istemiyorsan sektir git!" dedi sert bir sesle.

Melek onun sesiyle sıçrayarak Kadem'e dönerken adam topuklayıp kaçmıştı. Kadem'i karşısında gören kızın bakışları önce şaşkınlıkla irileşti ama daha sonra kocaman gülümsedi. "Merhaba," dediğinde sesinin fazla mutlu çıkması Elay ile dikkatimizden kaçmadı.

Kadem hâlâ çatık kaşlarla giden adamın arkasından bakarken, "Merhaba," dedi kısık bir sesle. Daha sonra çatık kaşlarını düzelterip ona büyük bir heyecanla bakan kıza çevirdi bakışlarını. "Bir tablonun yanında bir dakikadan fazla kalma." Yumuşak bir sesle onu uyarıp, "Anlaştık mı?" dedi. Kadem'in yüzünü izlemeye dalmışken Melek'in onu duyduğunu sanmıyorum.

Melek ona alık alık bakmaya başlayınca Kadem onun yüzünün önünde elini sallayıp, "Sesim kulağına geliyor mu çocuk?" deyince işte şimdi onu duydu. İnce kaşlarını çatarak, "Yirmi bir yaşına girdim ne çocuğu?" diyerek ona çıkıştı. "Aramızda sadece sekiz yaş var." Sekiz yaş az mı?

Kadem'in kahvelerinde muzır bir ifade oluştu. "Eee?" dedi ona takılarak. "Neyin hesabını yapıyorsun? Ben sekiz yaşındayken sen daha doğmamışsın." Başıyla ona bir yönü işaret etti. "Etrafta çok dolaşmadan sizinkilerin yanına git."

Melek öne doğru atılarak onun elini kendi küçük ellerinin arasına aldı. "Ben seninle vakit geçirmek istiyorum." Babasının eline yapışan bir çocuktan farkı yoktu. "Kalan resimlere birlikte bakalım mı?"

Kadem'in bakışları elini saran ince parmaklara kaydı. Görmekten hoşlandığı bir manzara değilmiş gibi elini çekerek onunla arasına mesafe koydu. "Deli amcan ve dayıların buradayken amacın beni öldürtmek mi?" Korktuğunu gizlemeye çalışmıyordu bile. "Herifler sadece bakışlarıyla beni kurşuna diziyorlar, bir de senin yanında görürlerse hiç acımazlar."

Melek kıkırdayarak uzanıp onun elini tekrar tuttu. "Korkma bir şey yapmazlar. Beni mutlu eden şeylere karışmıyorlar ve sen beni mutlu ediyorsun." Kadem'in elini sıkıca tutarak onu bir yere doğru çekti. "Merak etme ben seni korurum."

Kadem kendini ondan kurtarmaya çalışırken, "Kızım etin ne budun ne senin, nasıl koruyacaksın!" diye çok söylendi ama Melek onu dinlemeden peşinden çekti.

Onların arkasından bakarken Elay, "Melek ondan hoşlanıyor," diyerek çok yerinde bir tespitte bulundu. "Umarım Kadem kendini ona kaptırmaz."

"Umarım," diyen sesim düşünceliydi. Melek'i seviyorum ama Kadem'in ondan hoşlanmasını istemem. Ne yazık ki Melek'in bir ayağı mezardaydı. Bu yüzden Kadem'in acı çekmesini istemiyorum. Kızının şu zamana kadar dayanması bile bir mucizeydi. Keşke onun için yapabileceğimiz bir şeyler olsaydı.

Elay ile sergiyi gezerken bir süre sonra ona bir telefon gelince ayrıldık. O telefonla konuşurken bende yeniden masamıza döndüm. İnsanların çoğunlukla olduğu yere geri döndüğümde biriyle konuşan Karun'un bakışları beni buldu. Birkaç saniye süren zaman diliminde gözlerimiz birbirine kenetlendi. Onun bakışları fazla soğuk bakarken benimkiler özlem doluydu. Henüz mavilerine dalıp gitmeden başını çevirip bakışlarını benden alınca derin bir nefes aldım. Her geçen gün Adana'ya dönmeyi daha çok istiyordum.

Kalıp onun için savaşmak istiyorum ama bana en küçük bir umut vermeyen gözleri direncimi kırıyordu. Bir yanım bizden olmayacağını kabullenmişken bir yanım olması için ne çok dua ediyordu. Masada tek başıma olduğum için benden nefret eden insanlar için kolay hedeftim. "Görüyorum ki aileden atılmışsın." Başımı kaldırınca bu seferde karşımda Sanem ve iki kadını buldum. Karadul lakaplı kadın arkamdan yeterince konuşmamış gibi bir de masama gelmişti.

Alay ederek hatta küçümseyerek bana bakıyordu. Onunla ilk kez bir davette karşılaşmıştım ve bu ikinci karşılaşmamızdı. İlk karşılaşmamızda şimdi olduğu gibi açıkça saygısızlık yapmamıştı çünkü o dönemler Karun beni böyle görmezden gelmiyordu. Karun'un gölgesi üzerimden çekilince gerçek yüzünü göstermekten çekinmemişti.

Aptalı oynayarak, "Anlamadım?" dediğimde abartılı bir şekilde güldü. "Bence beni çok iyi anladın." Kırmızı eteğinin uzun kuyruğu yerden sürünürken bana doğru birkaç adım attı. "Ucuz oyunların ortaya çıktığı için şimdi bu masada tek başınasın." Bu kadının ensesindeki büyük topuzu kavrayıp suratını masaya çarpmıyorsa, bunun tek nedeni insanlara konuşacak daha fazla malzeme vermemektir.

Başıyla Karun'un olduğu yönü işaret etti. "Seni çoktan boşadığını biliyorum." Gerildiğimi görünce sırıttı. "Haber ağım çok iyidir. Merak

ettiğim bunu neden insanlara açıklamadığı?" Beni germeye başladı.

Lens olduğuna emin olduğum kahve gözlerinin ardında büyük bir şeytanlık yatıyordu. "Söylesene bu da mı senin işin? Seninle boşandığını açıklamaması için onu neyle tehdit ediyorsun?"

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak tebessüm ettim. "Belki de etrafında para avcısı dulları görmekten hoşlanmıyordur?" Canım yeterince sıkıkınken sabrımı zorlamasa iyi ederdi. "Boşandık veya boşanmadık bu sadece bizi ilgilendiren bir durum. Hadi diyelim ki boşandık ve Karun bir yıldır bunu açıklamıyor. Sence bir erkek boşandığını neden açıklamaz?" İşaret parmağımla kendimi gösterdim. "Ya o kadını hâlâ seviyordur..." Parmağımı ona doğrulttum. "Ya da etrafında karısının çakmalarını görmek istemiyordur." Tebessüm ettim. "Bu durumda her ikisi de."

Diğer kadınların önünde onu aşağıladığım için hırsından suratı bir balon gibi şişti. Yüzündeki abartılı fondötene rağmen suratı sinirden kıpkırmızı olurken bir şeyler söylemeye kalkıştı. Ancak, "Karun'dan sana iş çıkmaz," diyerek onu susturdum. "Saçını kahveye boyayabilirsin, kahve lensler takabilirsin veya benim gibi makyaj yapıp benim gibi giyinebilirsin ama yine de hiç şansın yok."

Gerçek anlamda ona acıyarak bakıyordum. "Ne sanıyorsun, Karun'u bana çeken görünüşüm mü?" Aklını başına almasını istediğim için sözlerim sakın ve gerçekçiydi. Kendi hayat kavgamdan o kadar yorulmuştum ki bu ucuz tartışmalara girmek istemiyorum.

"Etrafta birçok kahve saçlı ve kahve gözlü kadın var. Sence neden onlardan biriyle olmuyor? Benden daha güzel kadınlar var." Sorunun benim fiziksel özelliklerim olmadığını artık anlasın istiyorum çünkü etrafımda beni taklit eden birini görmekten hoşlanmıyorum.

"Bu numaraların belki diğer erkeklerde işe yaradı ama Karun'da işe yaramaz." O istediği kadar kendini bana benzetsin ama Karun ona bakmazdı. Sarışın olsaydım da bana değer verirdi çünkü konu hiçbir zaman benim nasıl görüldüğüm olmamıştı. Gözlerinin içine bakıp, "Varlığımı sorun ediyorsun ama bir yıllık yokluğumda da dönüp sana bakmadı," dedim ona gerçekleri göstererek.

Bir aptala bakar gibi ona bakıyordum. "Kumar borçların sınıra dayanmış olmalı. Neden vaktini Karun ile harcamak yerine kendine yeni bir av bulmuyorsun?" dediğimde sinir küpüne dönen kadın daha fazla dayanamayıp bana vurmak için elini kaldırdı.

Söylediklerimden ders almak yerine bana vurma cüretinden bulundu çünkü artık Kalender'ler için bir değerim olmadığını düşünüyordu. Karun'un bunu sorun etmeyeceğini düşündüğü için bana tokat atmak için elini kaldırmıştı. Ancak bana gerek kalmadan biri onun bileğini yakalayarak atacağı tokada engel oldu.

Sanem'in hemen yanında beliren ve tüm dikkatleri üzerine çeken bir kadın, "Sanem, şu eline sahip çıkar mısın?" dediğinde çok sevimli görünüyordu. "Az kalsın kafama çarpacaktı."

Şaşkınca ona bakarken o hâlâ dehşete kapılmış gibi tuttuğu ele bakıyordu. "Birine vurmak isterken lütfen elinin açısını iyi ayarla çünkü arkada da birileri olabilir." Yumuşacık bir sesle konuşup tuttuğu eli usulca bıraktı. Daha sonra başını kaldırıp Sanem'e tatlı tatlı gülümsedi. "Eminim bölge liderlerinden birinin kızına vurmak istemezdin, değil mi?" dediğinde kızın masum yüzü, tatlı sesi ve içten gülüşü sesindeki tehdidi gizleyemiyordu.

Sanem'in beti benzi atarken hemen kaçarcasına masamızdan ayrıldı. Vay canına tatlı diliyle kadının ödünü koparmıştı. Masada yalnız kaldığımızda bana dönüp sıcak bir tebessümle, "Merhaba," diyerek elini uzattı. "Şey... Seninle ilgili çok fazla haber duyduğum için uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum." Kim olduğunu bile bilmiyorum.

Biraz çekingen biraz da ürkekçe bana bakıyordu. "Ben Farah Tozlu." Pot kırmış gibi dilini ısırıp, "Son üç yıldır Farah Kalender," deyince şaşkınlıktan gözlerim irice açıldı. Farah Kalender mi? Ümit Bey'in kızı Farah mı? Karun'un şu deli amcasının karısı Farah mı?

Gurur'un karısı mı?

Benim hakkımda neler duydu, bilmiyorum ama bende onun hakkında çok şey duymuştum. Bu yüzden en az onun beni merak ettiği kadar onu merak ediyordum. Gurur'un zorla kaçırıp evlendiği, şiddet uygulayıp komalık

ettiği o zavallı kıza mı bakıyordum? İki yıl, hayır son bir yılı da sayarsak üç yıldır evinden çıkmayan o kıza baktığıma inanamıyorum. Gurur yüzünden evinden hiç çıkmadığını duymuştum. Sonunda o evden çıkmasına sevindim.

Benden birkaç yaş küçük olduğunu fazla belli eden kızı merakla izliyordum. Siyah, parlak saçları, ışıltılı buğday teni ve geceden daha koyu siyah gözleriyle egzotik bir güzelliği vardı. Evden hiç çıkmayan birine göre teni kavruktu. Gününün çoğunu hep bahçede geçirmiş gibi yanık bir teni vardı. Kalçasının biraz altında biten kısa elbisesiyle tam karşımdaydı.

Elbisesine baktığımı görünce yanakları ısındı. "Çok göze çarpıyor, değil mi?" Özgüveninin çok düşük olduğunu her hareketiyle belli ediyordu. Elbise ona çok yakışmıştı ama kenarlarından tutarak aşağıya çekmeye çalıştı. "Gurur bunu giymem için beni zorladı ama çok kısa." Oysaki ona çok yakışmıştı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Farah." Az önce şaşkınlıktan elini sıkmadığım için bu sefer ben ona elimi uzattım. "Bige Efil." Gözlerimle çekiştirdiği elbiseyi işaret ettim. "Sana çok yakışmış. Bence elbisenle uğraşıp durma yoksa bu insanlar bu seferde senin hakkında konuşacak bir şeyler bulur."

Ellerini hemen elbiseden çekmesi çok komikti. Aceleyle elimi sıkarken ona kaçamak bakışlarını atan insanlara ürkerek baktı. "İçeri girdiğimden beri bana bakıp duruyorlar." Muhtemelen uzun zamandır dışarı çıkmadığı içindir.

Sinirden güldüm. "Dikkat çekmek istemiyorsan çok yanlış bir masadasın çünkü gecenin konusu benim."

Boş bulunup, "Evet, her gün birileri mezarından fırlamıyor," demişti ki yanlış bir şey söylemiş gibi inleyip, "Affedersin," deyince ona karşı içimde bir merhamet duygusu oluştu. O kadar ürkek ve korkaktı ki küçük bir şaka yüzünden onu azarlayacağımı düşünmüştü.

Başım la Kalender'lerin olduğu masayı işaret ettim. "İstersen onların yanına git, belki o zaman daha rahat hissedersin." Benim yanımda olduğu için meraklı gözlerin hedefine o da giriyordu.

"Gurur, yanında durmamı istedi." Kısık bir sesle konuşup bir köşede bize ters ters bakan Sanem'i işaret etti. "Onun seni sıkıştırdığını görünce benden seni yalnız bırakmamamı istedi." Dudaklarından tatlı bir kıkırtı döküldü. "Gerekirse o kadının ağzına birkaç tokat çarp dedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü kimseye vuramam."

Gurur'un onu bana gönderdiğini duymak beni büyük bir bozguna uğrattı çünkü Karun'a yaptıklarından sonra en çok korktuğum isimlerden biri Gurur'du. Beni yalnız bırakmamak için karısını göndermesini beklemiyordum. Etrafıma bakmaya başladım. "O nerede?"

"Orada... Hayır, o tarafta değil." Omuzlarımdan tutarak beni Karun'un olduğu yöne çevirdi. "Karun abiyle konuşuyor."

"Bize sırtı dönük olan şu sarışın adam mı?" demiştim ki tam o esnada Gurur yanından geçen garsona doğru dönünce yüzünü gördüm. "Yok artık." Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Gurur Kalender o mu? Karun'dan beş ay küçük olduğunu bilmeme rağmen kafamda hep yaşlı bir adam profili oluşturan o meşhur amca bu mu? Hiç hayal ettiğim gibi değil.

Yüzü, fiziği ve görünüşü fazlasıyla göze hitap ediyordu. Aslında Karun ile birbirlerine biraz benziyorlardı ama Gurur'un saçları sarıydı. Kaşları ve kirli sakalının rengi saçlarına göre daha koyuydu. Yüzünün belirgin hatları çok göze çarpıyordu. Yeşil gözleri ise insanı içine çekecek bir güzellikteydi. Ara sıra başını bu tarafa doğru çeviriyor, karısını kontrol edip tekrar önüne dönüyordu. Uzun zaman sonra Farah ilk kez dışarı çıktığı için gözleri sık sık Farah'ın üzerine kayıyordu. Onun iyi olduğuna emin olmak ister gibiydi.

Ona haddinden uzun bakmış olmalıyım ki, gözleri beni buldu. Bakışlarıma ne anlam kattı, bilmiyorum fakat gözlerimin içine bakarken Karun'a bir şeyler söyledi ve başıyla beni işaret etti. Karun başını bu tarafa doğru çevirince hemen önüme döndüm. Bir kez daha onu izlerken yakalanmamak için Farah'a döndüm. "Gurur sana benim hakkımda bir şeyler anlattı mı?"

İçki yerine masadaki suya uzanırken başını iki yana salladı. "Benimle pek konuşmaz zaten bizim eve taşınalı da çok olmadı." Sudan küçük yudumlar alarak bardağı masaya bıraktı. "Kendi hakkında konuşmayı da sevmez."

Bir kez daha bu tarafa kaçamak bakışlar atan insanları görünce rahatsızca yerinde kıpırdandı. Benim yüzümden o da insanların tacizlerine maruz kalıyordu. "Neden kocanın yanında değilsin?" diye sordu. Anlaşılan herkes gibi Farah'ta onunla boşandığımızı bilmiyordu. Gerçi buradaki insanlar gerçeği biliyormuş gibi bakıyordu.

Başımın Gurur'u işaret ettim. "Sen neden benim yanımda durmak yerine kocanın yanında değilsin?" Kalender'ler Farah'ın yanıma gelmesinden memnun değilmiş gibiydi. Biliyorum onu buraya Gurur göndermişti ama o istedi diye yanımda kalmak zorunda değil.

Gurur'a kaçamak bakışlar attığında keyfi kaçmıştı. "O benim kocam değil." Karun'da benim kocam değildi ama henüz bunu bilmiyordu.

Cesaret edebilseydim Karun'un yanına giderdim ama beni görmeye bile katlanamıyordu. Artık annemin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Karun ve Gurur dışında kimse annemin yerini bilmediği için öylece Karun'un hayatından çıkıp gidemem. Gerçi artık onun hayatında bile değilim. Büyük bir savaştan ağır yaralı çıkmıştık. İkimizde artık birbirimizi geçmişte bırakıp aldığımız yaralarla kendi hayatımıza dönmek istiyoruz. Bunu yapmamızın tek yolu da aramızdaki son şeyi de bitirmektir. Yani bana annemin yerini söylemesi.

Burada dikilmekten sıkıldığım için etrafıma bakmaya başladım. Buradaki tüm kadınların kaçamak bakışları Karun ve Gurur'un üzerindeydi çünkü davetteki en güzel erkek onlardı. İkisi büyük bir ciddiyetle birbirleriyle konuşurken üzerlerindeki bakışları görmezden geliyorlardı. Buradaki kadınlar boşandığımızı öğrendiği an Karun'un üzerine atlayacak gibiydi. Sanem'de onlardan biriydi. Şimdi bile onun üzerine atlamaya can atıyordu.

"Farah?" Sesimde tereddüt vardı. "Gurur'dan annemin yerini öğrenme şansın var mı?"

Gurur'un olduğu masaya bakmaktan kaçınarak suratını astı. "O delinin ağzından laf almak kolay mı sanıyorsun?" Yüzü bembeyaz oldu. "Gerçek bir akıl hastası."

Endişeyle yutkunarak, "Sana vuruyor mu?" diye sordum. Bununla ilgili çok fazla söylenti vardı.

"Hayır." Bu konuda kafası karmakarışık bir haldeydi. "O çok garip biri." Gözleri ona sırtı dönük Gurur'da oyalanırken, "Anlaşılmaz biri," diye mırıldandı.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Herkes gösterdiği ve olduğu kişi aynı değil gibi. Aynı odada kalıyoruz ama koltukta yatıyor. Bazen onu yakıyorlarmış gibi bağırarak uykusunda uyanıyor," dediğinde buz kestim. Geçmişte Gurur'u yakmaya çalıştıklarını Farah bilmiyordu. Ya da vücudunun abisinin kl tablası olduğunu.

Anlamaz gözlerle bana bakıp, "Dün gece uykum bir türlü gelmeyince telefonu açıp bana masal kitabı okudu," dediğinde şaşkındı. Ondan böyle bir şey beklemiyormuş gibi dn gecenin şaşkınlığını hâlâ üzerinde taşıyordu.

"Melek'in uykusu gelmeyince onu böyle uyutuyormuş. Yalnız kaldığımızda bana bebek gibi davranıyor ama sabah bizimkilerin yanına inince bambaşka birine dönüşüyor." Yüz ifadesi çok komikti. "O kadar dengesiz ki en sonunda beni de delirtecek. Buraya bile beni zorla getirdi. Evde kala kala babama daha çok benziyormuşum," dediğinde kıkırdadım. Gurur'un evde onun canını yakmadığını duyunca rahatlamıştım.

"Karun'a yaşattıklarımdan sonra bana zarar vermesini bekliyordum."

"Herkes yapmasını bekliyorsa yapmaz." Gülerek başını iki yana salladı. "İnsanların tersine gitmeyi seviyor."

Çok fazla lafını ettiğimiz için kulakları ınlamış olmalı ki bize doğru dönünce Farah ile hemen bakışlarımızı kaçırdık. Göz ucuyla bu tarafa doğru yürüdüğünü görünce Farah ile aynı anda ona sırtımızı döndük. Kalabalığın arasına karışmak için bir adım atmıştık ki, "Bak sen şu Kalender karularuna," diyen alay eden sesini duyduk. "Nasil de kaayiler." Ben artık Kalender karısı değilim!

Hadi ben kaçıyorum ama Farah niye kocasından kaçıyor! Kolunu tutarak onu durdurdum. "Ben saklanana kadar sen onu oyala." Kocasının sağı solu belli olmadığı için ne yapacağını kestiremiyorum.

Dehşete kapılarak bana baktı. "Ben ne olacağım?"

"Kocan değil mi? Senin ondan zaten kaçışın yok, bari birimiz kurtulsun," dediğimde tam arkamızda bir öksürük sesi duyunca yutkunarak arkamıza döndük. Gurur ellerini ceplerine koymuş, dik dik bize bakıyordu.

Önce Farah'a baktı, sonra da bana. Daha sonra tekrar Farah'a döndü ve ona beni göstererek, "Sen bu kizun yanında çok durmayasun," diyerek onu uyardı. "Senu de kendune benzetur hiç uğraşamam." Farah'ı bana gönderdiğini gizliyordu.

Farah'tan sonra bana dönüp başıyla Karun'un bulunduğu masayı işaret etti. "Sende doğrudan kocanın yanına gideysun. Uşağa kafayı yedurten sensun toparlayacak olan da sensun." Artık onun karısı olmadığını anlamak istemiyordu.

"Gidersem vurur beni."

Ceketinin önünü kenara çekerek bana silahını gösterdi. "Gitmeyunce de ben seni vurayım." Tehlikeli gözlerle bana bakıp, "Karar ver bakayım," diyerek tehdit etti. "Hangimizun elunde ölmek isteysun?"

"Bir C şıkkı istesem?"

"Ula bak atayi kafam!"

"Tamam, gidiyorum!"

Derin bir nefes alıp Karun'a doğru yürürken bir anda durdum. Beni durduran şey Sanem'in onun yanına gidişiydi. Kısa bir an bana bakan Karadul, sinsice sırtarak Karun'a döndü. Bu uzaklıkta ona ne anlatıyor, bilmiyorum ama oldukça neşeli görünüyordu. Hararetli bir şekilde konuşan kadın umurumda bile değildi, umurumda olan Karun'du. Karun'un ona

tebessüm etmesiydi. Karun ona gülümsemişti. Bir yıl sonra ilk kez gülümsediğini görüyorum ama bana değil, kendini bana benzeten birine.

Gözlerimin ardı sızladığında parmağında olmayan yüzüğün boşluğu dikkatimi çekti. Boğazım düğümlendi, arkaya doğru bir adım attım. Artık yüzüğümü takmıyordu. Öldüğümü düşündüğünde bile yüzüğümü hiç çıkarmamışken geri dönüşümle çıkarmıştı. Sanem bu yüzden boşandığımızdan bu kadar çok emindi çünkü ikimizde yüzük takmıyorduk.

Buradaki herkes boşandığımızdan şüphelenirken karı koca rolü yapmak aptallık olurdu. Yüzük parmağındaki boşluğa baktıkça burnumun direği sızlıyor, içim kıyılıyordu. "Herkes bir dakika buraya bakabilir mi?" Elimdeki kadehi bırakmadan insanların beni göreceği bir yerde durdum. Tüm gözler bana kenetlenince Duha endişeyle bakıp ne yaptığımı sorguluyordu.

Karun'un bakışlarını üzerimde hissettim ama onun olduğu yöne hiç bakmadım. Buradaki herkese sırasıyla bakıp, "Biliyorum hepinizin aklında göstermelik ölümümle ilgili birçok soru var," dedim sakın bir sesle. "Evet, kendimi ölü göstererek herkesi kandırdım." Bunu doğrudan itiraf ettiğim için hepsi birbirine bakmaya başladı. Fısıltılar artmaya başlamıştı.

Beni ayıplayıp kınamalarını umursamadan, "Yapmak zorundaydım çünkü sizin dünyanızın bir parçası değilim ve olmakta istemiyorum," diyerek omuz silktim. "Son bir şey..." Başımı çevirip Karun'a baktım. Önce ona, sonra yanında duran Sanem'e ve en sonunda tekrar ona baktım. "Daha fazla Karun Kalender'in karısı olarak anılmak istemiyorum çünkü biz onunla bir yıl önce boşandık," dediğimde salonda uğultular yükselirken Karun'un mavileri sinirle harlandı.

Elinde tuttuğu kadehi sıkmaya başlamıştı. Gözlerinin içine bakarak, "Bu yüzden artık birbirimizin yüzüğünü takmıyor ve başka insanlara gülümsüyoruz," dedim kıskançlıkla. O kadına gülümsemişti.

Kalabalığa bakıp yapmacık bir tebessümle, "Söyleyeceklerim bu kadardı," dedikten sonra hepsini arkamda bırakıp oradan çıktım. Sinir bozucu insanlar.

Biraz etrafta gezip bulduğum bir balkona çıktım. Soğuk havayı içime çekerek kendime gelmeye çalıştım. Karanlık şehre bakarken, "Ona gülümsedi!" dedim sinirli bir sesle. "Artık başka kadınlara bakıyor."

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Tam arkamda sesini duyunca buz kestim, öylece kalakaldım. Peşimden gelmesini beklemiyordum.

Sesinin bile üzerimde sarsıcı bir etkisi vardı çünkü kulağıma gelen sesle titremiştim. Başımı çevirip arkama baktığımda işte oradaydı. Balkona çıkmış, sırtını duvara yaslayarak bulunduğu yerden beni izliyordu. Bakışlarındaki o acı verici hissizlik hâlâ yerini koruyordu. Sigara paketini cebinden çıkartarak içinden bir dal aldı. Sigarayı yakıp başını da duvara yaslayarak kirpiklerinin altında bana baktı. "İster misin?" Sigarayı gösteriyordu.

Başımı iki yana salladım. "Sigarayı bıraktım."

Uzun kirpiklerinin arasındaki mavilerinde cılız bir pırıltı oluştu. Başını eğip parmaklarının arasındaki sigaraya olan bakışı canımı öyle bir yaktı ki ağlamamak için kendimi zorluyordum. Önce sigaraya, sonra da bana baktı ve kinayeli gözlerle beni izledi. "Bende başladım." Sebebi bendim. O da zaten sebebi sensin der gibi bakıyordu. Birçok şeye sebep olduğum gibi bunun da sebebi bendim.

"Bir tane içerim." Artık içmiyordum ama bu gece ona eşlik ederdim.

Yüzünde teklifimin onda yarattığı sıkıntı vardı. "İçme." Bakışlarını benden çekip kara bulutların çoğunlukta olduğu gökyüzüne baktı. "Bıraktığın bir şeyi tekrar arzulama." Kalbim acıyla kasıldı. Bahsettiği tek şey sigara değildi.

Bakışlarımı kaçırıp etrafımda gezdirdim. "Ya arzuluyorsam?"

Kalpten akan bir damla kanla derin iç çekişi havayı doldurdu. "Arzulama." Gökyüzünü izlemeyi bırakıp mavilerini kahvelerime kenetledi. "Yaktığın kadar yanarsın yoksa."

Gerildim ve bunu ondan saklayamadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Zorlama diyorum." Sırtını duvardan ayırıp bana doğru yürüyünce bakışlarında beni korkutan bir şeyler vardı. "Sana tanıdığım iltiması şu zamana kadar kimseye tanımadım." Bir nedenden dolayı onu kızdırmışım gibi çehresi sertleşti. "Arkamda iş çevirdiği için Rengin'e ve onun gibi birçok kişiye acımadım."

Tam karşımda durup buz gibi gözlerle baktı. "Senin oynadığın oyun onlardan daha büyük hasar bıraktı." Başını küçük bir açıyla hareket ettirip üzerime eğildi. "Eski ben olsaydım şu anda yaşamıyor olurdun."

Midem kasıldı.

Giderek hızlanan nabzım neredeyse onun tarafından duyulacaktı. Başımı kaldırıp üzerime eğilen çehresine baktım. "Eski ben olsaydım şu anda karşımda böyle konuşamazdın." Beni korkutması büyük hataydı çünkü en çok korkunca insanlara ters giderdim.

Soğuk nefesi yüzümü yalayıp geçti. "Eski sen değilsin," dedi.

Dudağımın köşesi sahte bir gülümsemeye ev sahipliği yaparak kıvrıldı. "Sende eski sen değilsin."

Kaşlarını belli belirsiz çattığında öfke usul usul kanına karışmaya başlamıştı. "Boşandığımızı açıklaman büyük aptallıktı!" Şimdi bu konuşmayı yapmamızın sebebi anlaşılıyordu. Yüzündeki sinir şakaklarındaki damarları daha belirgin kılıyordu. "Bunu yaparken aklından ne geçiyordu?"

"Ne mi geçiyordu?" Aramızdaki yok denecek mesafeye rağmen kendimi ondan o kadar uzakta hissediyordum ki, sanki elimi uzatsam dokunamayacaktım. Bana yaşattığı mesafe bu denli acı vericiydi. "Kocam sanılan adam gece boyunca yüzüme bakmıyor, beni görmezden geliyor ve gözlerimin önünde başka bir kadına gülümsüyor." Kahvelerime akın eden yaşların pırıltısıyla gözlerimi gözlerine diktim. "Küçük düşüyordum."

Kaşlarını çattı. "Karım olarak anılmak mı seni küçük düşürüyordu?"

"Hayır, kocam sıfatıyla tüm o şeyleri yapman beni küçük düşürüyordu!" Ben ne anlatıyorum o ne anlıyordu. "Sanem'e gülümsedin!"

Kıskanç çıkan sesimle bakışları bir an yumuşar gibi oldu ama gardını tam olarak indirmede. "Gülümsememin sebebi o değildi." Sıkıntıyla nefesini burnundan verdi. "Normal görünmeye çalışıyordum çünkü sayende adım bir akıl hastasına çıktı!"

"Bırak deli desinler bunun için elalemin dullarına niye gülüyorsun?"

"Sende artık bir dulsun."

"Ama birçok kocam yok benim." Küçük bir detaya dikkat çekmek ister gibi işaret parmağımı ona doğrulttum. "Benim eski koca listemde sadece sen varsın ama o kadınınkinde dokuz, on veya on bir tane falan varmış. Tam hatırlamıyorum." Gözlerim kısıldı. "O listeye adını yazdırmak istemiyorsan bence ondan uzak dur."

Ne saçmalıyorsun der gibi bakarken tam beni azarlayacak bir şey söyleyecekti ki, "Bana on üç gün ver," dedim hızlıca. Bu gece için bir kez daha onu şaşırtarak karşısına yeni bir taleple çıktım. "On üç gün malikanede kalıp yakınında olayım. Eğer on üçüncü günün sonunda hâlâ yüreğin bana dargın kalırsa giderim." Bu şehirden ve ondan gitmem için önce elimden gelen tüm çabayı göstermeliyim. Bir kez daha gitmek yerine önce savaştım ve kendimi affettirmenin yollarını aramak istiyorum.

Son zamanlarda çelik gibi olan yüz ifadesinde küçük bir şaşkınlık belirtisi yakalamak beni mutlu etti. Hâlâ onu şaşırtabiliyordum. "383 günde kırdığın bir kalbin tamirini on üç günde nasıl yapacaksın?" Onunla ilgili her şeyi küçümsediğimi düşünüp dişlerini sıktı. "Sen bana ne yaşattığının farkında mısın?"

Çenesi kasılırken vücudunda toplanan öfkenin şiddetiyle arkaya doğru adım atmamak için kendimi zor tuttum. "Senin öldüğünü düşündüm, öldüğünü!" Bana bağırıp yumruğunu arkamdaki korkuluğa geçirince irkildim. "Öldüğünü düşünmekten daha kötü bir şey varsa bu da katilin olduğumu düşünmemdi!"

"Ben..."

"Sen ne!" Çatık kaşlarla sertçe konuşup beni susturdu. "Ben nefes aldığım her saniye adını sayıklarken sen kendini benden sakladın!" Acımasızlığımı bir tokat gibi yüzüme vururken içimdeki suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolu yoktu. "Hadi bir selamı çok gördün ama hâlâ bir yerlerde nefes aldığını bana bildirmek çok mu zordu?" Benimle ne yapacağını bilmez bir halde bakarken gözleri acıyla titreşti. "Gelmezdim," dediğinde artık ağlıyordum. Yoktu, hiç umut yoktu.

"Yaşıyorum ama gelme deseydin gelmezdim." Ona yaşattıklarımın acısı gözlerinin mavisine vururken, "İyi olduğun sürece karşına bile çıkmazdım," diye fısıldadı. "Uzaktan izler, başkalarından alırdım haberlerini ama seni rahatsız etmemek için bir kez bile karşına çıkmazdım." Güzel gözlerine yoğun bir sis çökerken uzun uzun baktı bana. "Ben kimse için 383 gün boyunca gözyaşı dökmedim." Başını ağır ağır salladı. "Defne için bile..." dedikten sonra beni bırakıp gitti. Beni son cümlesinin ağırlığıyla tek başıma bırakıp gitti. Defne için bile...

Kimse için bu kadar çok ağlamamıştı.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Önüme dönüp terasın korkuluklarını sıkarak ağlamaya başladım. Her şeyi o kadar batırdım ki nasıl toplayacağımı bilmiyorum. Paramparça ettiğim bir şeyin telafisi olmuyordu. Olmasını çok istiyordum ama olmuyordu. Bazen kendimce hayallere kapılıyordum, ya hâlâ bir umut varsa diye ama ne zaman Karun ile karşılaşsam veya konuşsam olmadığını en ağır şekilde görüyordum. Hiç umut yoktu. Keşke olsa ama içine düştüğüm bu karanlıkta hiç ışık yoktu.

Annemin yerini de söylemiyordu. Ne ona yaklaşmama izin veriyordu ne de annemin yerini söylüyordu. En az benim kadar o da ne yaptığını bilmiyordu. Aramızdaki bu şeyi sürdüremiyorduk ama tam olarak bitmiyordu da. İç çektim. "Yolun sonu gibi ama yol da bitmiyor." Çok sancılı bir süreçten geçiyorduk.

Kendimi biraz toparladıktan sonra balkondan çıktım. Aşağıya indiğimde Çağıl ile karşılaştım. Bir tablonun önünde durmuş boş gözlerle bakıyordu. Yanında durduğumda başını çevirip hiç bana bakmadı ama geldiğimi

biliyordu. Yere atılmış kadın geceliğini resmeden tabloya gözlerimi diktim. "Ressamın tüm tabloları sanki cinselliği çağrıştırıyor," diye mırıldandım bir konu açmaya çalışarak.

"Sen öyle diyorsan..." Abisinden farklı olmayan bir soğuklukla konuşması cesaretimi kırıyordu.

"Bana kızgınsın," dedim.

"Daha çok şaşkınım." Derin bir nefes alıp başını çevirdi ve gözlerini gözlerime kenetledi. "Nasıl bu kadar ileri gidebildin?" Ne sesini yükseltiyordu ne de kaşlarını çatıyordu. Can yakan bir sakinlikle gözlerimin içine bakıyor ve hesap soruyordu. "O boşanma evraklarını aldığı anda yanımdaydım, senin tarafındaydım ve karşıma aldığım abimdi."

"Çağıl ben-"

"Senin için yakasına yapıştığım kişi abimdi," diyerek beni susturduğunda bana karşı ne kadar dolu olduğunu görebiliyorum. "Tüm bunları yaparken bile içten içe mantıklı bir açıklaması olduğunu biliyordum çünkü üzerine titreyen bir adam senden bu kadar kolay vazgeçemezdi. Sen nasıl insandın?" Beni anlamaya çalışıyor ama yaptıklarına akıl sır erdiremiyor gibiydi.

"Kendi canına kıyacak kadar nasıl bu kadar hızlı inandın? Hiç mi içinde bir şüphe oluşmadı?" İçimde oluşturduğu boşluk her kelimesiyle biraz daha büyüyordu. Öyle büyüyordu ki içimde çekip yuttuğu ilk şey bir zamanlar güzel sandığım duygulardı.

Nabzım boynumda atarken, "Bige," dedi içli bir sesle. "Sana ne yaşatmış olursa olsun onu kendi katilin yapmamalıydın." Sesi bizim muharebemizden yıpranmış gibi yorgun çıkıyordu. "Yokluğunda ne hale geldiğini ve neler çektiğini saklandığın yerde sen göremedin ama biz gördük. Seni gördüğünü söylediğinde bile ona hiç inanmadık çünkü seni hep görüyordu." Görüşüm puslandığında sözleri kalbimin yarasına ilmek ilmek işliyordu. "Kafayı seninle bozmuş birinin karşısına çıkıp onu düş gördüğüne inandıracak kadar acımasızsın!"

Arkaya doğru birkaç adım atarak yüzüme baktı. "Sen Rengin'den bile daha korkunçsun." Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünde tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. Bu hareketiyle bir kez daha canımı yaktı. "Keşke hayatımıza hiç girmeseydin veya keşke hiç dönmeseydin." Bana sırtını döndü ama gitmeden önce, "Keşke hepimiz için ölü kalmaya devam etseydin," dedi. "En azından gerçek yüzünü görmezdik."

Omuzlarım düştü.

Çılgılığım nefes borumu tırmaladı.

Ve ben hakkettiklerimle öylece kalakaldım.

Uzun süre Çağıl'ın arkasından baktım. Uzun süre sözlerinin yankısı kulaklarımda çınlayıp içimi dağladı. Bir gram nefes bile alamadan kendi yarattığım canavarın pençesini kalbimin üzerinde hissettim. Narkoz verilmeyen bir vücuttaki neşter darbesi kadar şiddetliydi kalbimin üzerindeki pençe. Uzun, sivri tırnaklar kalbime saplandıkça içimdeki yaranın zelzelesi arttı. İçimin kanaması ruhuma ulaştığında bile ne ölebildim ne de yaşadığımı hissettim. Karun'a yaşattıklarımın cezasını en ağır şekilde çekiyordum.

Gitmek için derin bir nefes aldığımda yanımda bir adam belirdi. Otuzlu yaşların ortasında genç bir adam. Önce tablodaki sisli koridora baktı, sonra da bir kadının pespayeye dönmüş geceliğine. Benim aksime bu anlamsız tablo ona birçok şey ifade ediyormuş gibi dudağının kıvrımına bir şeytanın gölgesi çöktü. "Bu fiyata değen bir tablo değil bence," dedim. Tablonun abartılı fiyatına göz devirdim. Ben bundan daha güzellerini çizerdim ama sergiye koysam eminim yarı fiyatına bile satılmazdı.

Başını çevirip bana baktığında gri gözlerinde keyifli bir parıltı vardı. Bakışları önce yüzümde oyalandı, sonra da vücudumda gezindi. Kirli sakalını kaşırken bir şeylerin hesabını yapıyormuş gibi sırtıttı. "Değeceğini görüyorum." Bu da neydi şimdi?

Kafamda şimşekler çakmaya başlayınca başımı çevirip etrafıma baktım. Bazı tabloların yanında güzel kadınların durduğunu gördüm. Melek'e asılan o şişko adamın başka bir tablonun yanındaki sarışın kadının elini tuttuğunu

gördüm. Kadın ona gülümsediğinde ikisi uzaklaşmaya başladı. Fark ettiğim şeyle gözlerim irice açıldı. Burada satılan tablo değildi, kadınlardı!

Zengin iş insanların sergisinde göz göre göre bir fuhuş yapıyordu ve onların dünyasında olmayan kimse bunu anlamıyordu. Sadece kadınları değil bazı erkekleri de tabloların yanında dururken görmüştüm. Çağıl gibi öylesine tablolara bakan erkekleri değil, tablonun yanında durup etrafına bakan ve birilerini bekleyen erkekleri de görmüştüm. Kadın erkek karışık bu tabloların yanında durup müşterilerini bekliyorlardı. Büyük ihtimalle hepsi dışarıdan getirdikleri fahişelerdi.

Karun ve Duha bu yüzden tabloların yanında çok kalmamamız için bizi uyarmıştı çünkü insanların bizi onlarla karıştırmalarını istememişti. Anlaşılan bu karşımdaki adam beni de dışarıdan getirtilen o fahişelerden biri sanmıştı. Karun'un eski karısı olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim çünkü bilseydi bana çirkin bir teklifle gelmeye cesaret edemezdi. Karun ve Duha böyle rezil bir yer hakkında bize daha açıklayıcı bir şeyler söyleyebilirlerdi çünkü iki tarafın kadınları burada dönen rezilliği bilmiyordu.

Elay, Melek ve Farah bilmiyordu. Ben bile daha yeni öğrendim. Çağıl'dan özellikle sakladıklarına eminim çünkü o bir Üsteğmendi. Öğrendiği an başta abisi ve amcası olmak üzere hiçbirine acımaz, ekibini buraya yığardı.

Adama tam kaybolmasını söyleyecektim ki koridorun diğer tarafında bir çığlık sesi duyunca sese doğru koştum. Koşmama sebep olan şey duyduğum sesin Elay'ı çağırıştırmasıydı. Eğer bir tablonun önünde uzun süre durduysa başına bir iş gelmiş olabilir. Koridoru dönünce gördüklerim beni afallattı. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama şu an izlediğim şeyler kesinlikle beklediğim şeyler değildi. Bunlar orada ne halt ediyor öyle?

Melek elindeki ortası delik tabloyu yerdeki bir kadının kafasına üst üste geçiriyordu. Kadem onu belinden yakalayıp arkaya doğru çekiştirdi ancak Melek o kadar kızgındı ki, "Bırak beni!" diye bağıırıp Kadem'in kolunu ısırdı. Onun elinden kurtulup kadına doğru atıldı ve tablonun çerçevesinin kenarıyla kadının kafasına bir kez daha vurdu. "Sen kimin yanında kimi satın almaya kalkışıyorsun!" Kadını sırtüstü yere düşürüp bir maymun gibi üzerine atladı. "Bir de beş dolar teklif ediyor!"

Kadem onun belini tutup onu kadının üzerinden çekmeye çalışırken, "Beş dolardan daha fazla ederim ama konumuz bu değil!" diye bağırıp kadının saçına yapışan Melek'i çekmeye çalıştı. "Kızım bir dur artık herkesi başımıza toplayacaksın!"

Küçük boyuna rağmen kadının saçlarını tutup kafasını üst üste yere vuran Melek, sinir küpüne dönmüştü. "Önce şunun saçını başını yolayım sonra sıra sana da gelecek!"

"Lan ben ne yaptım!"

"Kendini satmaya pek hevesliydin!"

"Beş dolardan fazla ederim dedim bu satılmak değil!"

"Pazarlık yapıyordun!"

"Bıraksana şu kadını!"

"Çek elini belimden!"

Burayı karıştıran sadece bu ikisi değildi çünkü Farah ve Elay'da buradaydı. Elay'ın elinde parçalanmış bir tablo vardı, Farah ise altın sarısı bir şamdanı sıkıca tutuyordu. İkisi ürkmüş gözlerle yerde baygın yatan adama bakıyorlardı. Farah ağlayarak yerdeki adamı gösterip, "Öldü mü?" diyordu. "Ben mi öldürdüm onu? Katil mi oldum ben?"

"Bi-bilmiyorum." En az onun kadar Elay'da ürkmüş durumdaydı. "Şamdan daha ağır."

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk ben vurmuş olabilirim ama benim elimdeki hafif bir çerçeve. Sen şamdanla vurunca bayıldı." Başını çevirip yanında tir tir titreyen Farah'a baktı. "Öldüyse de sen vurduğun için ölmüştür. Senin suçunu üstlenmeyeceğim!"

"Hapse girmek istemiyorum!" Korkuyla Elay'ı adama doğru itti. "Doktor olduğunu söyledin iyileştir onu." Artık hüngür hüngür ağlıyordu. "Bari

nabzını kontrol et."

"Suç mahallinde parmak izlerimi bırakmayacağım!"

"Nasıl doktorsun sen!"

"Hapse girmek istemeyen bir doktor!"

Sinirden gülerек başımı iki yana salladım. Bu dördü ortalığı çok pis karıştırmışa benziyordu. Yanlarına gidip tam bir şey söyleyecektim ki, bir kadın yanındaki birkaç adamla koridorun diğer tarafında belirdi. Adamlara bizi gösterip bir şeyler söyleyince takım elbisenin içindeki adamlar üzerimize gelmeye başladı. "Hassiktir!" diye mırıldandım. Kendimi bu tür olayların içinde nasıl buluyorum anlamıyorum!

İri yarı adamları görünce Elay ve Farah bağıarak arkama saklanınca yüzümü buruşturdum. Ödleker. "Kadem bırak Melek'i," dedim gözlerimi hızla bize yaklaşan adamlardan ayırmadan. "Burada sana ihtiyacım var." Beş kişiye karşı tek başıma dövüşemezdım.

Kadem koşarak yanıma geldiğinde adamlar çoktan bize yetişmişti. Büyük ihtimalle bizi yaka paça buradan atmak için gelmişlerdi fakat Kadem birinin suratına yumruğunu çakınca ortalık karıştı. "İkisini ben alırım," dediğinde çoktan adamların içine dalmıştı.

Bir kadının üzerindeki Melek'e ulaşmaya çalışan adamın karın boşluğuna tekme atarak onu geri püskürttüm. "İkisini de ben alırım!" Yüzüme doğru gelen yumruktan başımı eğerek kurtuldum. "İlk bitiren buçuğu alır." Buçuklar fena oluyordu.

Kadın olduğumdan mı, bilemem ama önce en zayıfın icabına bakmak istedikleri için üç kişi bana gelmişti. Göğüs kafesime yediğim yumrukla inleyerek birkaç adım geriye sendeledim ama çok hızlı kendimi toparladım. Attığım tekmeyle bana vuran adamın göğsünü ayakkabımın topuğuyla değtim. Tekme attığım adam tökezleyince saçıma uzanan eli yakalayıp öne çektim ve dirseğimi karnına geçirdim. Adamın bileğini bırakmadan ona omuzumun üzerinden takla attırdığımda ayaklarımın tam önüne düşmüştü.

Üçüncü adamın beklenmedik yumruğundan beni kurtaran ise Karun'du. Bir anda yanımda belirip bana uzanan eli bileğinden kırarak adamın ensesini kavradı. Suratını sertçe duvara çarpınca duvar adamın burnundan fişkırarak kanla doldu. Nerden geldiğini anlamadığım Gurur'da bana saldıran adamlardan birini yakalayıp iki yumrukla onu sersemletti. Daha sonra adamın omuzlarından kavrayıp kendine doğru çekti ve dizini onun suratına geçirerek onu etkisiz hale getirdi.

Duha ve Kenan'ın gelişiyle de benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Kadem'in bile pek bir şey yapmasına gerek kalmadı çünkü şampiyonlar liginin andıran bu grup sadece saniyeler içinde buradaki adamları etkisiz hale getirmişti. Şimdi hepsi yerde kanlar içinde sayıklıyordu. Etrafımızdaki kalabalığı daha yeni fark ediyordum. Çıkardığımız gürültüyü duyan herkes soluğu burada almıştı.

Farah ve Elay'ın yanında durup tüm bu olanlara bakıyordum. Melek ise bayılttığı kadını bırakmaya pek istekli değildi çünkü hâlâ kadının üzerindeydi. Adamlarla işleri bitince karşımıza dikilip endişeli gözlerle biz kadınlara bakmaya başladılar. Karun'un mavileri baştan ayağa vücudumda geziniyor, bir şeyim olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Beni bir kavganın ortasında bulduğu için şu anda istese de bana karşı mesafeli olamıyordu. Bana bir şey olma korkusu kısa bir anlığına olsa da bana olan kızgınlığını unutturmuştu. "Sen iyi misin?" Gözlerinin ilk değdiği ve bu soruyu sorduğu ilk kadın bendim.

Onu rahatlatmak için başımı salladım. "Hallediyordum." İyi olduğumu anlayınca bakışlarını çekti benden. Sırf bana biraz ilgi göstereceğini diye bir an fiziksel olarak kötü olmayı bile umdum. Onunla eskisi gibi olmayı özlemiştim.

Duha içi gitse de Karun'un olduğu yöne hiç bakmamaya çalışarak gözlerini Elay'a dikti. "Burada neler oldu? Sen iyi misin?"

Elay kaşlarını çatarak elindeki portreyi Duha'ya fırlatmak istedi ama Gurur'un ayaklarının önüne düştü. "Beni fuhuş yapılan bir yere getirmişsin!"

"Sana tabloların yakınında durma demiştim," derken kendini nasıl savunabildiğine hayret ettim. "Ayrıca görüyorum ki bir şeyin de yok."

"Psikolojimin çok şeyi var ama!"

"Elay, insanların içinde şu sesini alçalt güzelim." Yumuşak bir sesle onu uyararak yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Eve gidince kaldığın yerden kafamı ütölersin."

Elay homurdanırken Gurur'un bakışları Farah'ın elindeki şamdandaydı. "Birinin üzerinde kullandın mı bari onu?"

Farah başını eğip elinde sıkıca tuttuğu şamdana baktı, sonra yerde baygın yatan adama ve en sonunda da Gurur'a baktı. Gözleri korkuyla titreşirken kısık bir sesle, "Şey... Evet," deyince Gurur'un dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Aferin." Karısıyla gurur duyuyormuş gibi bakıyordu.

Son olarak tüm gözler hâlâ baygın kadını pataklayan Melek'in üzerine yöneldi. Kadın çoktan bayılmıştı ama onun karnının üzerine oturan Melek hâlâ onu tokatlıyordu. Onu kadından uzaklaştırmaya çalışan herkese yılan gibi tısladığı için kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Melek?" diyen Karun bulunduğu yerden ona seslendi. "Kalk dayıcığım oradan," dediğinde herkesin içinde ona böyle seslenmesine şaşırmadım çünkü bir yıl önce bir basın açıklamasıyla Melek'in yeğeni olduğunu herkese duyurmuştu.

"Kalkmıyorum!" Kadının kıpkırmızı olan yüzüne bir tokat daha patlattı. "Çok kızdırdı beni."

Gurur ona doğru yürüyüp etrafımızda toplanan kalabalığı işaret etti. "Herkes bize bakayı."

"Kalkmayım amca!" Bağırarak kadının yakasına yapıştı. "Ölsün o vakit kalkacağım!"

"Şunun deduğune bak hele amcasinin kopyası." Gülererek üzerine eğilip Melek'i yakaladı ve bir çuval gibi omuzuna attı. Melek onun omuzundan

çırpınınca, "Rahat duraysun!" diyerek onu tersledi. "Kafan attukça insanların üzerüne zıplamak nedir!"

"Sen yapaysun ama!"

"Benum yaptıklarım şahsuma münhasurdur." Kendini tutamayıp güldü. "Ve ben kimsenin üzerüne atlamayım."

"Amca indiresun beni bir şey yapmayacağım!"

"Ula daha ne yapacaksun kari yerde yatayi!"

"Sirtundan salınayım mi amca!"

"Baa bak kıs o sesuni, kiracağım yoksa kafani!"

"Amca başım döneyi," diye sızlandı baş aşağı sarkarken. Tacı olmasaydı peruğu çoktan düşerdi. "Uşağuna hiç mi acımaysun? Amca bak karnum da ağriyi."

Gurur dayanamayıp onu indirdiğinde ikisinin Karadeniz ağzıyla birbirleriyle konuşmaları çok hoşuma gitmişti. Gözlerim ister istemez Karun'u buldu. Acaba o da hiç böyle konuşuyor muydu? Duymak için her şeyi yapabilirdim. Göz göze geldiğimizde sert bakışlarıyla karşılaşınca hemen önüme döndüm. Beni görmeye bile tahammül edemiyorken ben neler düşünüyordum.

Sıska bir adam ceketinin önünü düğmeleyerek bizim yanımıza koştu. Güvenliğin bize saldırmasını o da beklemiyormuş gibi ceketinin önünü düğmeleyip Karun, Gurur ve Duha'dan defalarca özür diledi. Adamların kim olduğumuzu bilmediğini, yoksa asla saygısızlık yapmayacağını falan savundu. Yalakalık yapıp buradaki üç dev adamın öfkesini üzerine çekmemek için her şeyi yaptı. Karun ve Duha onu görmezden geldi ama Gurur, ev sahibine yaklaşp yumruğunu onun suratına geçirmişti.

Gitme vakti geldiği için yola çıkmadan önce lavaboya gitmek istedim. Kadınlar tuvaletinde kendime çeki düzen verdikten sonra rujumu tazeledim. Dışarı çıktığımda Duha ve adamlarına dair tek bir araba bulamadım. Beni

bırakıp gittiler mi? Telefonumu çıkartıp onu aradım. Kısa sürede telefonu açınca, "Neredesiniz?" diye sordum. "Dışarı çıktım ama yoksunuz?"

Büyük bir rahatlıkla, "Biz yola çıktık sen Kalender ile gel," deyince kaşlarımı çattım. Karun'un beni görmek istemediğini çok iyi bilmesine rağmen beni burada bırakıp gitti mi?

"Uraz'ı ara beni almak için geri dönsün!"

"Kimse senin için gelmeyecek. Dışarı tek başına çıkarsan da tüm o gazeteciler üzerine çullanır," diyerek sinirlerimi bozmaya devam etti. "Karun seni eve bırakmalı."

"Bunu ondan asla istemeyeceğim! Bizi barıştırmaktan vazgeç."

"Ulan burada düşündüğüm sen misin sanıyorsun? Onunla barışırsan ikimizin arasını yapabilirsin! Ben sizi değil sen bizi barıştırmalısın!"

"Bana bak sen artık iyice çığırından çıktın! Buraya gel ve beni al!" demiştim ki hayvan herif telefonu suratıma kapattı. Sırf Karun ve onun arasını yapayım diye bizi yakınlaştırmaya çalışıyordu. Sanki benim değil onun eski kocası!

Etrafıma bakıp ne yapacağımı düşünürken Kalender ailesi dışarı çıktı. Tüm dikkatleri hararetli bir şekilde onlara bir şeyler anlatan Melek'teydi çünkü o kadını neden hırpaladığını anlatıyordu. Onları beklediğimi düşünmesinler diye hemen önüme dönüp kapıya doğru yürüdüm. Dışarı çıkıp taksi çağırmayı deneyeceğim. "Yenge Hanım?" Arkamda Gurur'un sesini duyunca kısık bir sesle inleyip adımlarımı hızlandırdım. Duymazdan geleceğim.

Yengesi bile değilim ama bu adam hâlâ Karun'un karısıymışım gibi davranıyordu. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken Gurur bu sefer, "Bige?" deyince derin bir nefes alıp mecburen onlara doğru döndüm. İçlerinden bir tek Gurur benimle konuşmayı sorun etmediği için sadece ona baktım. "Tunus piçi nerededir?" dediğinde etrafına bakıyordu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Gitmişler."

Karısının yanında yürürken kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Sensuz mu gittüler?"

"Öyle görünüyor."

Sorun yok dercesine bana Karun'u işaret etti. "Bizum uşak bıraksun senu. Bu saatte yalnız gitmeyesun."

Karun'dan tarafa bakmaya çekinirken zoraki bir tebessümle, "Teşekkür ederim," diyerek onu geri çevirdim. "Ama ben bir taksiyle giderim."

Yeşil gözlerini bana kenetleyip dik dik bakarken, "İsrar edeyrum," diyerek sinirlerimi bozmaya başladı.

"Gerek yok diyorum."

"Hâlâ ısrar edeyrum!"

"Görüyorum!"

Karun ikimizi de susturmak istercesine bana arabasını işaret edip, "Arabaya geç," deyince kaşlarımı çattım. Affı olmayan bir yanlış yaptığımı biliyorum ama bu aile kafasına göre bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Özellikle de onlarla bir bağım kalmamışken. "Emir kipi taşıyan sözlerini kime güldüysen ona sakla, yani Sanem Hanım'a!" dedikten sonra ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Ve ben kimsenin yengesi değilim!"

Kapıya yetiştim ama Celil, Nedim ve Furkan önüme geçerek dışarı çıkmama engel oldular. Bir aydır benimle hiç konuşmayan bu üçlüye tersçe bakıp, "Çekilin!" dedim sert bir sesle.

Dümdüz bir şekilde başımın arkasına bakarken bana cevap bile vermediler. Karun'un işaretiyle yolumu kestiklerini iyi biliyorum. Dişlerimi sıkarak, "Belki biraz zorlar ama üçünüzün de üstesinden gelebileceğimi biliyorsunuz, değil mi?" dediğimde arkadan biri kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi.

Karun'un yüzünü saniyelik bir süreyle görmüştüm ki bir anda eğilerek beni omuzuna attı. Baş aşağı onun sırtından sarkınca, "Karun!" diye bağırdım

çırpınarak. "Derhal indir beni!"

Arabasına doğru yürürken, "Kapat şu çeneni!" dedi sinirli bir sesle. "Yoksa eve dönüş yolunu bagajda geçirirsin!"

"Sen git bu sözleri Sanem'e söyle! Hani şu güldüğün kadına!"

"İstediğim kadına gülerim bu artık seni ilgilendirmez!"

"Kime istiyorsan gül bana ne, sanki çok da umurumda!"

"Umurunda olmadığı için mi sürekli bu konuyu açıyorsun?"

"İndir beni! Sinirleniyorum artık!"

"Beni sinirlendirdiğin kadar olamaz!" Kapıyı açıp beni ön koltuğa fırlatıp arabanın kapısını suratıma çarpar gibi kapattı. Elim kapıya uzandığında çatık kaşlarla, "Dene bakalım!" deyince elimi hemen çektim. Kaba kuvvetten başka bildiği bir şey yoktu!

Arabanın etrafından dönüp sürücü koltuğuna geçtiğinde Gurur ve Melek sırtarak bize bakıyordu. Önüme dönüp homurdanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Karun arabayı çalıştırınca kısa sürede yola çıktık. Kemerimi takarken onun takmadığını gördüm. "Kemerini takmalısın." Gözlerini yoldan ayırmadan beni dinleyip kemerini taktı.

Korumaların bizi takip etmediğini görünce, "Neden bizimle gelmiyorlar?" diye sordum. Aynadan arkayı kontrol edip soğuk bir sesle, "Onlar diğerlerine eşlik edecek," dedi. "Kardeşlerim ve Melek'e öncelik sağladığımı biliyorlar." Hayatındaki üç değerli insanı korumak için tüm korumalarını onlara bırakmıştı.

"Onlarla aynı anda yola çıksaydık bizde korunurduk çünkü gideceğimiz yer aynı." Diğerleri henüz yola çıkmamıştı. Korumalar toplanıp arabalarına geçmeden biz yola çıkmıştık.

Bana cevap vermek yerine sesimi arabanın hızıyla bastırmak istedi. Gaza yüklenirken susup önüme döndüm. Bir süre sessizliğimi korudum fakat

daha sonra, "Senden uzak durmam için beni uyarıyorsun ama bu yaptığın olmuyor," diyerek ona döndüm. "Kendim eve dönebilirdim."

Direksiyonu sıkarak bana döndüğünde gerginliği yüzünden okunuyordu. "Söylediklerimin hâlâ arkasındayım." Aklından ne geçtiğini anlamayacağım kadar bakışları düzdü. "Seni kaldığın eve bırakacağım hepsi bu. Buna farklı anlamlar yükleme." Bana bir hiçmişim gibi hissettirdiği sürece istesem de farklı şeyler düşünemezdim.

"Bana bir şans daha vermediğin için pişman olacaksın."

Yolu kontrol edip omuzunun üzerinden bana baktığında mavilerinde can yakıcı bir alaycılık vardı. "Değişen bir şey olmaz." Boş gözlerle baktı ve sıkıdığı dişlerinin arasından, "Seninle ilgili pişman olmadığım hiçbir şey yok," dedi. "Şimdilerde tanıştığımız güne bile lanet okuyorum." Midem kasıldı, başımdan aşağıya buz gibi sular döküldü. Sözlerinin bende yarattığı zelzele yüzünden kalbim kasılırken bakışlarımı kaçırdım. Ben onun en büyük pişmanlığıydım.

Anlık bir kararla, "Köprü yoluna gir," dedim hızlıca. "Havaalanına bırak beni."

Omuzları gerildi. "Neden?"

"Adana'ya döneceğim."

Ani bir vitesle arabayı sağa çekip frene basınca tekerlerin çıkardığı ses asfaltı ağılattı. Emniyet kemeri sayesinde camdan fırlamamıştım ama kemer olsa da öne doğru savrulur gibi oldum. Kalbim şiddetini arttırmaya başlayınca yutkunarak başımı çevirdim. Sinirden zangır zangır titrerken kontrol edemediği bir öfkeyle yumruğunu direksiyona geçirdi. "Tek düşündüğün gitmek!" Başını ağır bir hareketle çevirip bana baktığında bakışları sertleşmişti. "O siktiğim aklından başka hiçbir şey geçmiyor!"

"Aklıma küfretme!"

"Kıs şu sesini!"

"Peki!" Kemerimi hızlıca açıp kendimi dışarı attım. Arabanın kapısını suratına sertçe çarparak, "Yolun kalanında duymazsın sesimi!" dedim.

Kaldırıma çıkıp yürümeye başladığımda kapının açılan sesiyle adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan kızgın bir sesle, "Bin şu arabaya!" diye bağırdı ama durmadım.

Adım seslerini duyunca hızlandım. Ancak peşimden gelip kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirince kaçamadım. Saçlarım yüzüme savrulurken en az onun kadar sinirliydim. "Deniyorum!" Kolumu elinden çekip ondan uzaklaştım. "Deniyorum, uğraşıyorum ama olmuyor!" diye bağırp çaresiz gözlerle ona baktım. "Kalmak istiyorum, kalmak için her şeyi de yapıyorum ama beni o kadar uzağına itiyorsun ki, tüm çabalarım yersiz kalıyor!" Sonlara doğru sesim kısılırken, "Karun," diye fısıldadım. "Bana savaşıacak hiçbir şey vermiyorsun." Küçük bir umut bile vermiyordu.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerinin değdiği her yer buz kesiyordu. En az onun ısınmayan vücudu ve kalbi kadar üşüyordum. "Sen bende sana verecek bir şey mi bıraktın?" İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. Hâlâ ondan bir beklentim olmasına şaşıyordu. "Ben her şeyimi sana vermeye hazırdım ta ki sen bir mezarla her şeyi bitirene kadar!" Mavileri tekrar sertleşti. "383 günün her gecesi hiç tanımadığım bir kadının mezarında yatmama nasıl izin verirsin!" Asıl affedemediği buydu, değil mi?

Sakinleşmek için burnundan hızlı hızlı nefes alırken zorlu mücadelesinde galip gelen tek şey öfkesi değildi. Tüm bu öfkenin içinde bana ne kadar kırıldığını gizleyemiyordu. "Anlamıyorsun değil mi?" Burnunun direği sızlarcasına mavileri titreşti. "Bende seni sevecek bir kalp bile bırakmadın be kızım," deyince sol gözümünden akan yaş yanağımdan süzüldü. "Senin göğsünü delen o kurşun benim hayatımı bitirdi!"

İşe yaramaz özrüm koptu dudaklarımdan. "Çok üzgünüm," diyen sesim onun kulaklarına ulaşmadı bile. Havada asılı kalan iki değersiz kelimedenden oluşan kuru sözcükler ikimizin arasına düştü. Düşmeliydi de çünkü ne kadar üzgün olduğumu ifade edecek hiçbir söz yoktu.

Dile dökülemeyen birçok sözün yoksunluğunu yaşarken onun sözleri ağır ve keskindi. "Ölü olması bir şeyi değiştirmez," dedi pütürlü bir sesle. "Sen

diye ona sarıldım, her gece onunla konuştum ve her gece onun göğsünde uyudum."

Başını omuzuna doğru eğdiğinde yandan bakışı her defasında şimdi olduğundan daha fazla canımı yakıyordu. "Bir kadına gülümsememi sorun ediyorsan, sen diye 383 gece hiç tanımadığım bir kadına sığınmama nasıl izin verdin? Onunla konuşmama, ona ağlamama ve onunla uyumama nasıl izin verdin?" Kalbim kasıldı, dizlerimin bağı çözüldü ve ben ayakta durmakta bile güçlük çektim. Haklılığı keskin bir kılıç gibi boynumu eğiyor, ensemden başlayarak nefesimi kesiyordu.

Söyleyeceğim hiçbir şeyin ona yaşattıklarımı değiştiremeyeceğini bildiği için fazladan bir saniye bile bana bakmadan arabaya doğru yürüdü. Bu gece onu daha fazla kendimle uğraştırmamak için gözlerime akın eden yaşlarla peşinden yürüdüm. İkimizde arabaya geçince hiç vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı. O bana hiç bu kadar zor ve imkânsız olmamıştı.

Yolun kalanında ikimizde hiç konuşmadık. Söylenecek tüm kelimeleri tüketmişiz gibi ağır bir sessizliğin hükmü altına girdik. Duha'nın evi yerine beni havaalanına getirince yaşadığım şaşkınlığı gizlemek için çok uğraştım. Ondan beni havaalanına bırakmasını isterken bunu gerçekten yapacağını beklemiyordum. Arabayı durdurduktan sonra başını çevirip içinde hiç duygu olmayan gözlerini bana dikti. "Sürekli gitmeyi düşünen bir kadını daha fazla durdurmayacağım." Uzanıp benden tarafa olan kapıyı açtı. "İstedğin yere gitmekte özgürsün."

Kalbime dehşet verici sancılar saplanırken ona baktım ama beni gözlerine yasaklayarak önüne döndü. Sanki burada hiç yokmuşum gibi elini direksiyonun üzerine koyup inmemi bekleyince gözlerimin ardı sızladı. Çantamı alıp arabadan indiğimde havaalanına girmemi bile beklemeden gaza basıp gitti. Arkasında bakarken öylece kalakaldım. Artık o da gitmemi istiyordu.

Başımı çevirip havaalanına baktım. İnsanların bavullarla girip çıktığı havaalanına tereddüt dolu gözlerle bakıp durdum. Gitmeyi ciddi anlamda düşünmeye başladım. Canım her yandığında sıklıkla yaptığım gibi yine kaçıp gitmeyi, aşamadığım sorunları arkamda bırakmayı ciddi anlamda düşündüm. Burada yapılacak hiçbir şey kalmadı. Kalıp her gün Karun'un

soğuk bakışlarında can vermektense çekip gitmeyi ve her şeyi arkamda bırakmanın nasıl olacağını düşünmeye başladım.

Adana'daki küçük daireme döner ve büyükbabamı tekrar yanıma alırdım. Bir aydır her yerden bana ulaşmaya çalışan babamı kesin bir dille uyarır ve ona evimin kapılarını hiç açmazdım. Burada yaşadıklarım canımı yaksa da hiçbir şey olmamış gibi kendimi kandırıp oradaki hayatıma uyum sağlamaya çalışırdım. Psikolog tedavime de orada devam ederdim. Başlarda çok zorlanacağımı biliyorum ama içinde Karun'un olmadığı yeni hayatıma da er veya geç alışırdım. Burada her gün birbirimizi görüp acı çekmektense gitmek en doğru karardı.

Havaalanına doğru bir adım atmıştım ki durdum. "Gitsem bile ondan kurtulamam ki." Sessizce mırıldanıp iç çektim. Karun öyle alalede biri değildi. Onunla ilgili her şey haber başlıklarını süslüyordu. Televizyonu açtığımda onunla ilgili bir haber bana geride bıraktığım hayatımı hatırlatacaktı. Dergilerin kapağında arkamda bıraktığım adamı görüp kaybettiğim birinin hüznünü yaşayacaktım. Büyükbabamın okuduğu gazetelerde onu gördükçe yüzümdeki gülümsemem solacaktı.

Belki aradan yıllar geçecekti ve ben tüm o yıllarda onun evlendiğini, çocuk sahibi olduğunu okuyacaktım. Karun beni geride bırakıp izlerimi silerek kendine bir hayat kurarken ben bulunduğum yerde onunla ilgili haberleri hep uzaktan izleyecektim. Onunla ilgili her haber içimi burkacak, gözlerimi sızlatacaktı. Belki de yıllar sonra bile bu havaalanının kapısından içeri girmenin pişmanlığını yaşayacaktım. Bu kadar hızlı vazgeçmek yerine kalıp savaşımadığım için bunun pişmanlığını yaşayacaktım.

Hayatımda bu kadar çok keşkeler varken bir de belkilerin burukluğunu yaşayacaktım. Şimdi gidersem hayatımın geri kalanını sadece belkiler oluşturacaktı. Belki gitmeseydim her şey farklı olabilirdi diye cümleler kuracak, hayatı kendime zehredecektim. Havaalanına bakıp, "Şimdi karar ver, Bige," diye mırıldandım. "Keşkelerin olduğu bu yerde mi kalacaksın yoksa belkilerin olduğu yere mi gideceksin?"

Hayatımda çok şey değiştirecek bir kararın eşiğindeyim.

Saat sabahın beşiydi. Bu saate kadar havaalanının kapısında durmuş ne istediğime karar vermeye çalışmışım. Kalmak ve gitmek arasında dolanıp iki seçeneğin de sonuçlarını çok düşünmüştüm. Taksi malikanenin önünde durunca parasını ödeyip aşağı indim. Karun'un evine bakarken derin bir nefes aldım. Evet, buna karar vermek saatlerimi alsa da kalmayı seçmişim. Bir kez daha ilk tercihim gitmek olmayacak. Ona yaşattıklarımın daha büyük bir pişmanlık edinmek istemiyorsam kalıp savaşmalıyım. Onun için savaşıp onu gerçekten sevdiğimi ona hissettirmeliyim.

Derin bir nefes alıp kapının yanında durunca beni gören Celil, rahatlayarak nefesini verince buna bir anlam veremedim. Sanki gittiğimi düşünmüş gibi beni görünce rahatlamıştı. Güvenlik kulübesinin camını açıp bir aydan sonra ilk kez bana baktı. "Çağıl Bey ile konuşurken onu duydum," dedi. "Sizi havaalanına bıraktığını söyledi. Çağıl Bey ona bunu neden yaptığını sorduğunda, '*Onun için bir değerim yok ki benim için kalsın,*' dedi. İyi ki gitmediniz, Bige Hanım çünkü Karun Bey'in ihtiyacı olan tek şey sizin tarafınızdan sevildiğini bilmek."

İçli gözlerle ona bakıp, "Beni kendinden uzaklaştırıyor," dedim.

Manidar bir ifadeyle bakıp, "Çünkü yaşadıklarından sonra sevginizden şüphe ediyor," diyerek benim için malikanenin kapılarını açtı. "Sizi affetmesini istiyorsanız önce onu sevginize inandırmalısınız."

Bunun için geri dönmüştüm. Açık kapıdan içeri girdiğimde cesaretim daha şimdiden kırılrsa da yürümek için kendimi zorladım. Karşımdaki görkemli malikaneye doğru yürürken tüm korumaların gözleri üzerimdeydi. Yaptıklarım için hepsi bana kızgın ve kırgındı ama bir korkak gibi kaçmadığım için de hepsi memnundu. Celil duyduklarını onlara da anlatmış olmalı ki hepsi havaalanından döndüğümü bilir gibiydi. Bir aydır hiçbiri yüzüme bile bakmıyordu ama en doğru kararı vermişim gibi şimdi bana olan bakışları düşmanca değildi.

Bu adamlar kaçmak yerine sorunların üzerine giderdi. Patronlarına yakıştırdıkları kadının da en az Karun kadar korkusuz olmasını isterlerdi. Bu yüzden geri döndüğüm için memnunnardı. Nöbet tutan Furkan'ın yüzündeki gülümsemeyi gördüm ama ona baktığımı anlayınca hemen

gölüşünü yok etti. "Hayvan herif," diye homurdanıp önüme döndüm. Bir yıldır yaşadığım halde ortaya çıkmadığım için o da bana tripliydi.

Biraz ilerleyince çardaktaki Karun'u görünce sertçe yutkundum. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve o bu saate kadar uyumamıştı. Aralığın soğuşunda dışarıdaydı. Çardakta tek başına oturuyordu. Masada bitirmek üzere olduğu bir şişe viski, bir kadeh ve sigara paketi vardı. Gözleri ablasının defne ağacında oyalanıyordu. Sanki bakışlarıyla ablasıyla konuşuyormuş gibi can çekişiyordu mavileri. Belki de ona gittiğimi anlatıyordu. Dudakları hiç kıpırdamıyordu ama henüz benim farkımda olmayan gözleri birçok şey söylüyordu.

O kadar dalmıştı ki beni hiç görmemişti. Omuzları çökmüşü, yüzü ise şafaktan bile daha karamsardı. Çardağın ışığı kumral saçlarına yansırken yüzünü biraz gölgede bırakıyordu. Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını içine çektiğinde omuzlarında tüm dünyanın yükü varmış gibi yorgun görünüyordu. Karun acı çekiyordu. Bir kez daha onu bırakıp gittiğimi düşündüğü için acı çekiyordu çünkü onun için kalacağıma ihtimal dahi vermiyordu.

Ona doğru yürüdüğümde kulakları topuklu ayakkabılarımın tıkırtısına aşına olduğu için hızla bana döndü. Gözleri beni bulunca sertçe yutkundu. Yüzündeki afallama ifadesini acı dolu ifadesine tercih ederim. Onu bir tek ben ters köşe yapıp şaşkınlığa sürüklerdim. Benim için uğruna savaşağım kadar değerliydi ve er veya geç bunu anlayacaktı. Her adımımın ruhundaki sanrılar dağılıp onu rahat bırakırken gergin yüzü gevşedi. Mavilerindeki zifiri karanlığı aydınlatan benim ona gelişimdi.

Geri döndüğümde sevinmişti ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Kaşlarını çatmak için kendini zorladı. "Ne işin var burada?" dediğinde sesini sinirli çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

"Sana kötü bir haberim var." Bu sefer beni yıldırmasına izin vermeyeceğim. "Gitmiyorum." Son bir aydır beni kendinden uzaklaştırdığı gibi yine aynı şeyi yapamayacak. "Daha da kötü bir haberim var." Çardağa girip masasının karşısında durdum. "Burada kalacağım." Başımın malikaneyi işaret ettim. "Senin evinde ve senin odanda."

Günün en şaşırtıcı haberi bu olmalı ki gözleri büyüdüğünde güzel yüzünde şaşkınlığın onda yarattığı ifade bile çok hoştu. Ancak bu onu mutlu eden bir haber değildi çünkü yaşadığı şaşkınlığın yerini öfke aldı. Kaşlarını çatarak bir hışımla ayağa kalktığı anda sinirden yüzü seğiriyordu. "Senin bir ayarın yok mu!" dediğinde kızgın sesi hırlar gibi çıkmıştı. "Seni görmeye bile tahammülüm yok, evimde kalmana izin vereceğimi nasıl düşünürsün!"

"Bu konuda senden izin istediğimi de nereden çıkardın?" O ne kadar sinirliyse ben bir o kadar sakinim. "On üç gün boyunca burada kalacağım."

Sinirden deliye dönüp yumruğunu masaya vurarak, "On üç günde hiçbir şey değişmeyecek!" diye bana bağırınca kaşlarımı çattım. "Buna sen değil ben karar veririm! Keşkelerle yaşayacak olan sen değilsin benim!" Bu konudaki kararımı vermiş gibi gözlerinin içine korkusuzca baktım. "Hayatımın kalanında senin pişmanlığını yaşamak istemiyorsam elimden geleni yaptığımı bilmeliyim. On dördüncü gün bu evden gideceğim ama öncesinde değil!"

Karşısında bir akıl hastası varmış gibi bana bakarken parmaklarını sertçe saçlarından geçirip, "Sana verecek bir günüm bile yok!" dedi hırıltılı bir sesle. "Git buradan."

"Benden bu kadar rahatsız oluyorsan sen git bu evden." Çardaktan çıkıp eve doğru yürüdüm. "Adamların beni evden atmak için yanıma bile yaklaşırsa hepsinin cesediyle sen ilgilenirsin." Başımı çevirip omuzumun üzerinden sinirli yüzüme bakıp gülümsedim. "Bizzat kendin beni bu evden atmaya kalkışabilirsin ama bana dokunan elini kırmayacağımın bir garantisi yok," dediğimde ağız dolusu küfredip, "Siktir git manyak karı!" deyince kıkırdadım. "Geç oldu hadi uyuyalım."

Sinirden yerinde duramazken elinin tersiyle masanın üzerindeki her şeyi devirdi. Mavileri delici bir ifadeye bürünürken kanımı donduran bir soğuklukla, "Bu on üç günün sana zehrolmasını istiyorsan o kapıdan içeri girersin!" diyerek beni tehdit etti.

Zerre kadar sakinliğimi bozmadan omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kime zehrolacağını bekleyip göreceğiz." Onu sinirden çıldırtarak kapıya doğru

yürüyüp malikaneden içeri girdim. Merdivene yönelip evdekileri uykusundan edeceğimi umursamadan, "Furkan!" diye bağırdım sesimi dışarı duyurarak. "Söyleyin o herife uykum var benim. Çağırın gelsin!" dediğimde dışarıda Furkan'ın attığı kahkahayı ve Karun'un ettiği küfürleri duydum.

Benden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğim.

Bir bölümün daha sonuna geldik. Bige'nin Karun'un evine yerleşmesini bekliyor muydunuz?

Her şeyi on üç üzerine değerlendiren Bige kendisine on üç günlük bir süre verdi. Sizce Karun'un evinde geçireceği o on üç günde işler onun istediği gibi ilerler mi?

Karun ise tam bir çıkmazda. Bige'yi yanında istiyor ama ne zaman ona baksa son bir yılda yaşadıklarını hatırlayıp onu kendinden uzağa itiyor. Bige'nin eve dönmesi de onun açısından tam bir karmaşa.

Bu durumda acı çeken sadece Bige değil çünkü Duha'da en az Bige kadar Karun'u özliyor. Sizce onunla barışmanın bir yolunu bulacak mı?

Bakalım yeni bölümde Karun ve Bige aynı evin içindeyken nasıl olacak?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.❤️

(41) Beni Affetmenin Bir Yolunu Bul

"Varlığım sana yük olmaya başladığında farkında olmadan seni yokluğuma alıştırdığım gerçeğiyle yüzleştim. Kendime yaptığım en büyük kötülük bu olabilirdi."

Karun'un evine on üç günlüğüne yerleşmek iyi bir karar mı, bilmiyorum. Sonuçlarını düşünmeden onun evine gelmişim. Karun başta olmak üzere bu evde beni istemeyen çok kişi vardı. Nefretin en yoğun olduğu bir evde on üç günümü geçirecek olmam belki de aptallıktı. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmesem de bir konuda kararlıyım. On üç gün dolmadan bu evden gitmeyeceğim. Karun ve diğerleri gitmem için benimle uğraşırsa bende onlarla uğraşırım. Her zaman bu kadar alttan alan biri değilim.

Karun'un çatı katındaki odasına girdikten sonra gardırobu açıp geçen yılki kıyafetlerimi karıştırdım. İki gündür regli olduğum için gecelik yerine pamuklu pijamalarım baktım. Siyah bir eşofman altı ve tişört alarak çekmeceye yöneldim. Pedlerin olduğu çekmecedeki ihtiyacım olanlar hâlâ duruyordu. Bir tanesini alıp banyoya girdim. Karun hâlâ çardaktaydı. Eve dönmemin sinirini yaşadığı için henüz odaya gelmemiştir.

Banyoya girip üzerimdeki elbise ve sutyeni çıkartarak tişört ve eşofmanı giydim. Uyurken sutyen takmazdım çünkü çok rahatsız ediciydi. Banyodaki işimi hallettikten sonra aynanın önüne geçtim. Saçlarımı toplayıp eski eşyalarımın ihtiyacım olan ürünleri çıkardım. Yüzümdeki makyajı çıkartırken tüm bu ürünlerin tarihlerinin geçtiğini biliyorum ama şimdilik bunlarla idare etmeliyim.

Yarın sabah buradaki tüm makyaj ürünlerini bir torbaya koyup atacağım. On üç gün boyunca burada kalacaksam eskilerinden kurtulup yenilerini almalıyım. Yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra saçlarımı taramaya başladım. Aynanın karşısında dururken elim bir kez daha siyah kurdeleli tokenın yerine kaymıştı. O tokayı yıllarca taktığım için aradan geçen bir

yıla rağmen hâlâ yokluğunu arıyordum. Özlediğimden değil, korktuğum için yokluğunu arıyordum.

Sanki saçımda olmayınca yine kör bir kurşunun hedefinde olacaktım gibi hissediyordum. Oysaki Karun beni o uğursuz tokadan kurtarmıştı. Bana bir cehennemî yaşatarak beni kurtarmıştı. Tetikçimin kim olduğunu ve ona ne olduğunu çok merak ediyorum. Beni göğsümden vursa da onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum çünkü kumarhane baskınında beni korumak için etrafimdaki adamları vurmuştu.

Acaba Karun onu da yakaladı mı? Yakalamış olmalıydı eğer aksi olsaydı bu bir yılda başıma gelmeyen kalmazdı. Ne de olsa bir yıldır tokayı takmıyordum. Tetikçiye ne olduğunu bir tek Karun biliyordu ama bana bu kadar kızgınken sorsam bile söylemezdi. Önce o sert duvarlarını yıkmalı, sonra ona tetikçi ve Hector'u sormalıyım. Tabii en önemlisi annem... Karun biraz sakinleşince belki bana annemin yerini söylerdi.

Banyodan çıkınca onu odada gördüğüm için şaşırmadım ama o beni görünce afalladı. Evdeki herhangi bir odada kalacağımı düşünmüştü ama gerçekten onun odasında kalacağıma ihtimal vermemişti. Üzerini değiştirmek için gömleğini çıkardığı için üstünde sadece pantolon vardı. Pantolonun kemeri açıktı. Beni görünce gardırobun önünde hiç kıpırdamadan bana bakmaya başladı. "Odamda kalacak kadar aklını kaçırmadığını umuyorum?" Sakin sesi soğuk bakışlarıyla karşılaştırıldığında fırtına öncesi sessizliği çağırıyordu.

Ona cevap vermek istedim ama kavruk tenini kuşatan kasları aklımı başımdan aldığı için alt dudağımı dişlemeye başladım. Bir zamanlar o kaslara dilediğim gibi dokunuyor, dudaklarımla kendi izimi bırakabiliyordum. Şimdi ise dudaklarım kuruyor, parmaklarım onun vücuduna olan yoksunluğu en uçlarda yaşıyordu. *Silinebilir* dediği dövmesini de sildirmemişti çünkü sol göğsünün üstünde hâlâ kalbimin ritimleri vardı.

Kontrol edemediğim bir arzuyla gözlerim biraz daha aşağıya kaydı. Geniş omuzlarını, boğum boğum olan kaslarına aç gözlerle baktıktan sonra pantolonun kemerinde görünen Adonis kaslarıyla titredim. Bir erkekte beni en çok etkileyen Adonis kasıydı. Göbek bölgesinin altında başlayarak

mahrem bölgesinin üstüne kadar gelen o kaslar beni nabzımı hızlandırıyordu. Pantolonu çıkarmasını istemeye başladım. Eğer regli olmasaydım bu konuda onu zorlayabilirdim. Tabii o da bana bu kadar kızgın olmasaydı...

Yalandan öksürerek boğazımı temizledim. "Burada uyuyacağım." Gözlerimi güçlkle kaslarından çekip yüzüne çıkardım. "Giyinir misin?"

Bakışlarımdaki değişimi görünce beni zorlayıp odadan çıkartmak için pontonun kemerini kavradı. Gözlerimin içine bakarak pantolonu çıkartıp, "Böyle uyuyacağım," deyince sertçe yutkundum. Üzerinde boxer dışında hiçbir şey yoktu. Kaslı baldırları ve boxerın önündeki kabarıklığa baktıkça vücudum ısınıyordu. Eğer regli olmasaydım bende soyunurdum. O zaman görürdük kimin bu odadan çıkacağını.

"Uyu." Dilimle dudaklarımı ıslatıp dolgun dudaklarımı emdim. "Eğer istersen boxseri da çıkarabilirsin." Buna dünden razıymış gibi sıırttım. "Bence yatakta rahat olmalıyız," dediğimde bir yıllık bekar hayatından sonra kanı kaynamaya başladı. Gözleri vücuduma kayınca ne yapmaya çalıştığımı anladığı için hemen önüne döndü. Kendine gelmek için başını iki yana salladığında kısık bir sesle küfretmişti. Bu on üç günün onun için hiç kolay geçmeyeceğini iyi biliyordu.

Bana mı güvenmiyor yoksa kendine mi, bilemem ama uzanıp lacivert eşofman altını aldı. Boxserla yatağa giymek yerine eşofman altını giydi. Neyse ki tişört giyip sinirlerimi daha fazla bozmamıştı. Yatağa girdiğinde yastıklardan birini alıp bana uzattı. "Koltukta yatıyorsun," dediğinde şaşkınlıkla uzattığı yastığa bakıyordum. Koltukta mı uyuyacağım?

"Sen uyu koltukta." Terliklerimi çıkartıp yatağa girdim. "Benim vücudum çok narindir, koltuk gibi rahatsız edici yerlerde uyuyamam."

Yastığı alıp sertçe kucağıma attı. "Çık yatağımdan!" Çatık kaşlarıyla beni korkutmaya çalışıyordu. "Koltuktan rahatsız oluyorsan aşağıdaki boş odalardan birinde uyu." Sinirli gözlerle bana bakıp sıkıldığı dişlerinin arasından, "Ya da bana bir iyilik yap ve git evimden!" dedi.

Tebessüm ederek kucağımdaki yastığı aldım. "Hödüklere pek iyilik yapasım yok," dedikten sonra yastığı kavrayıp suratına çarptım. "Benden rahatsız oluyorsun çık şu yataktan!"

Suratına çarpıp kucağına düşen yastıkla boğazından hırlar gibi bir ses çıktı. "Benim yatağım!" Sıktığı yastığı alıp kafama attı. "Çık şu yataktan!"

"Bağırma bana!" Kafama çarpan yastığı alıp dizlerimin üzerinde doğruldum ve tüm gücümle yastığı kafasına geçirdim. "Bu yastık yüzüme gelseydi o yakışıklı suratın şimdiye dağılmış olurdu." İki elimle tuttuğum yastığı bir kez daha kafasına geçirdim. "Burnum estetik benim!"

"Kırdırma bana o burnunu!"

"Dene bakalım!" dedikten sonra yastığı bir kez daha kafasına geçirdim. Çıldırdı. "Seni var ya!" Üzerime atlayıp beni sırtüstü yatağa düşürdüğünde nefesim kesildi. Bir anda kendimi onun altında bulmayı beklemiyordum. Göğüs kafesi kaburgalarımı ezerken ne denli büyük bir hata yaptığını daha yeni yeni anlıyordu çünkü yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Zayıf bedenim ise onun iri vücudunun altında eziliyordu. Bundan şikayetçi değilim.

Aramızda anlamı derin bir sessizlik oluştuğunda mavileri yüzümün her zerresinde gezindi. Aylar sonra ilk kez yüzüme yakından bakma fırsatı bulmuştu. Öfkesi gittikçe sönerken yüzüme olan bakışları özlem doluydu. Mavilerindeki o iç ısıtan ifadeilmekilmek içime nakşedilmeye başladı. Uzun zamandır bana böyle güzel bakmamıştı. Belki de bana olan sıcak bakışı onun gözlerinin ifadesine güzellik katıyordu.

Tek kelime etmeden beni seyretmesine izin verdim. Üzerimde olabilirdi ya da dışarıdan bakıldığında uygunsuz bir pozisyonda görünebilirdik ama bana olan bakışı tensel bir arzudan çok daha fazlasıydı. Bu büyüünün bozulmasını istemediğim için nefes dahi almıyordum. Ancak hiç istemesem de ne yaptığını anlaması uzun sürmedi. Mavilerine buzu aratmayacak soğukluk eklenirken hemen kendini geriye çekerek üzerimden kalktı.

Lakabının büyüklüğündeydi ruhundaki sanrılar. İncittiğim kalbine, kedere boğduğum ruhuna tekrar bir bahar esintisi getirmeden bana yaklaşması çok zordu. Yatağa uzanıp az önce kafasına vurduğum yastığı aramıza koyunca

homurdanmaya başladım. Yatak zaten kocamandı yani o yastık olmasa da ona temas etmem kolay değildi. Yatağın boş tarafını işaret ettim. "Sen o tarafta uyu."

Bunu neden istediğimi çok iyi bilmesine rağmen bilmiyormuş gibi yapıp, "Neden?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Solun bana ait."

Gözlerimin içine canımı yakacak bir gaddarlıkla baktı. "Artık sol tarafımda değilsin." Kalbim kasıldı. Onunla tanıştığım ilk günden beri sol tarafa takıntılı olduğumu iyi biliyordu. Bu yeni edindiğim bir alışkanlık değildi, ben hep böyleydim.

"Beni solundan kovamazsın." Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerine baktım. "Solunda olmayacağım bir adamın hayatının hiçbir yerinde olmam." Emekleyerek yataktan çıkıp koltuğun üzerindeki çantama doğru yürüdüm. "Gidip on üç gün boyunca çardakta uyuyacağım."

Kapıya doğru yürüdüğümde, "Dışarısı buz gibi!" diyen sinirli sesini duydum.

"Sağında öyle," dedikten sonra kapıyı açtım.

Tam odadan çıkacaktım ki küfürle karışık, "Buraya gel!" diyen kızgın sesini duydum. "Solumda uyu." Başımı çevirip omuzumun üzerinden ona baktığımda yataktan kayıp diğer tarafa geçtiğini gördüm. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırmaya başladım. Solunda bana yer açmıştı.

Benim yüzümden 383 gece dışarıda uyumuştun ama beni bir gece bile dışarıda uyutamıyordun.

Kıyamıyordun.

Kapıyı kapatıp çantamı aldığım yere geri koydum. Yatağa doğru yürüdüğümde bir kez daha bana boyun eğmenin sinirini taşıyordu. Yatağın ondan tarafında durdum ve üzerine eğilip, "Teşekkür ederim," diyerek dudaklarımı yanağına bastırdım. Kaskatı kesildi. Yanağına temas eden

dudağım içinde büyük bir patlama yaratmış gibi hiç kıpırdamadı. Nefes aldığından bile şüpheliyim.

Çenesini kavradığımda soluksuz bir şekilde beni izliyordu. Parmaklarımın altındaki çenesi bile dokunuşuma hasret kalmış gibi kasılmıştı. Çenesini hafifçe sıkarak başını çevirdim ve diğer yanağını da öperek öpücüğümü eşitledim. Daha sonra içli bir ifadeyle ona bakıp, "Bir daha başka kadınlara gülme," dedim acı çeken bir sesle. "Sende gözü olan milyonlarca kadının üstesinden gelebilirim ama senin gözünün değdiği bir kadına yenilirim." Donup kaldı.

Hiçbir şey söylemedi zaten bende bir şey söylemesini beklemedim. Yatağın sol tarafına geçip ışığı kapattım. Onun sadakatinden şüphe etmiyorum çünkü öldüğümü sandığında bile beni hiç aldatmamıştı. Karun birine kolay kolay ihanet edecek bir adam değildi. Bu konuda içim rahat ama yine de onu uyarma gereği hissetmiştim çünkü öfkenin bir insana yaptırmayacağı kötülük yoktu.

Büyük yatağın iki ucunda aramızda bir yastıkla karanlığa çekilmiştik. Uyumadığını biliyorum, bende uyuyamıyorum. Onunla bir yataktayken uyumak hiç kolay değildi. Onun içinse daha zordu çünkü Karun'un tenime bağımlılığı vardı. Aramız iyiiken ne zaman yanında olsam elleri hep bir yerimde olurdu. Öyle anlarda temas hastası olduğundan bile şüphelenirdim. Ellerini üzerimden çekemezdi. Yatakta da böyleydi. Elleri hep üzerimde, başı ise göğsümde olurdu.

Yatağında ben varken bana dokunmadan uyuması hiç kolay olmayacaktı. Bu on üç gece onun için işkenceden farklı olmayacaktı. Bir saate yakın ikimizde yatağın bize ait kısmında dönüp durduk. Saat beşte yatağa girmiştik ve bu durum saat altıya kadar sürdü. Sabahları erken kalkan biri olduğum için yedide uyanacağımı biliyorum. Bu yüzden kendimi uyumaya zorladım.

Dönüp durmayı bırakınca vücudum uyuşmaya başladı. Göz kapaklarıma uykunun ağırlığı çöktüğünde nihayet uykunun kollarına çekilmeye başladım. Nefes alışlarım belli bir düzene girmiş olmalı ki Karun uyuduğumu düşünmüştü. Oysaki uyku ve uyanıklık arasında bir yerdeydim.

Rem uykusu dedikleri yerdeydim yani uykunun başlangıcında. Vücudum uykuya teslim olmuşken etrafımdaki her şeyi algılıyordum çünkü zihnimin kapanmasına henüz bir dakika vardı. Bu yüzden yataktaki hareketlenmeyi hissettim. Aramızdaki yastığı usulca çektiğini ve fazla ses çıkarmadan yavaşça bana doğru kaydığını sezdim. Tüm bunları çoktan uyuduğumu düşündüğü için yapıyordu.

Bana yaklaştığında zihnim uykuya teslim olmuştu ama hemen öncesinde belime dolanan kolunu ve göğsüme yasladığı başının sıcaklığını hissetmiştim. Aynı yataktayken kalbimin sesini dinlemeden uyuyamazdım.

Kalbimin sesi onun en sevdiği ninnisiydi.

Sabah düşündüğümünden daha geç uyanmıştım. Her zamanki saatimden uyanmak yerine dokuzda uyanmıştım. Uyanınca yaptığım ilk iş hemen yatağın diğer tarafına bakmaktı. Yastık yatağın tam ortasında duruyordu ve Karun yatakta değildi. Sanki o yastığı çekip göğsümde uyumamış gibi erkenden uyanıp tüm izlerini silmişti. Oysaki göğsüme sinen kokusu geceyi nerede geçirdiğini açıklıyordu.

Ne yazık ki güne gözlerimi yoğun bir sancıyla açmıştım. Doktorlar özel günümüzdeyken banyo yapmamızı tavsiye etmiyordu ama kokmaya da niyetim yoktu. Ilık su karın ağrıma belki iyi gelir diye yataktan çıkıp banyoya girdim. Hızlı bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra giyindim. Dolaptaki eski kıyafetlerim hâlâ durduğu için yarım kollu, kırmızı bir elbise giymiştim. Elbisenin dar eteği kalçamın bir karış altında bitiyordu. Siyah tül çorapları baldırlarımın üstüne kadar çektikten sonra elbisenin eteğini düzelttim.

Dolaptaki siyah botları çıkartıp deri botları hızlıca giydim. Bacağımı saran botların uzunluğu dizlerimin hizasındaydı. Makyaj aynamın önüne geçtim ama geçen yılki ürünleri kullanmak istemediğim için makyajımı yapamadım. Bunun yerine küçük el çantamın içindeki maskarayı çıkartıp kirpiklerime sürdüm. Çantam küçük olduğu için içinde sadece ruj, maskara ve cüzdanım vardı. Olmazsa olmazım olan kırmızı ruju dudaklarıma sürerek odadan çıktım.

İstedikim gibi makyaj yapamadığım için aşağıya inerken keyifsizdim. Bir alt kata inince Karun'u gördüm. Merdivenin yanında durup telefonla konuşuyordu. Bana sırtı dönük bir olduğu için henüz beni görmemişti. Ona doğru bir adım atmıştım ki karnımdaki ağrı yine ortaya çıktı. Bu seferki reglim çok kötü geçiyordu.

Yüzümdeki acı ifadesini bastırmaya çalışarak ona doğru yürüdüm. "Hayır, daha yüksek teklif vermeyece-" demişti ki adım seslerimi duyunca sustu. Duyduğu sesin bana ait olduğunu bildiği için omuzları gerildi. Tam arkasında olduğumu anlamıştı. "Seni daha sonra ararım." Telefonu kapatıp bana döndü. Adımlarımın sesini beynine kodlayacak kadar sıra dışıydı.

Telefonu cebine koyarak yönünü tamamen bana çevirdiğinde yüzünde yine aynı ifade vardı. Kalıplaşmış o soğuk ifadesi yine yüzündeki yerini koruyordu. Büyük bir arsızlıkla, "Günaydın," dediğimde sesimi neşeli çıkarmaya çalışıyordum. Karnımdaki ağrı baskısını arttırınca ona en güzel gülümsememi sundum. "Bana günaydın demek yok mu?" Sanki onu hiç kırıp incitmemişim gibi davranıyordum.

Yaptıklarımın sonra bir beklenti içinde olmama kızdığı için tam bir şey söyleyecekti ki, gözleri gülüşümde oyalandı. İki yanına kıvrılan dudaklarıma uzun baktıktan sonra, "Bir yerin mi ağrıyor?" diyerek beni afallattı. "Ha?" dedim şaşkınca.

Neyim olduğunu anlamak ister gibi bakışları kısıldı. "Çektiğin acı duygusal mı yoksa fiziksel mi?" Gözlerindeki o düşmanca ifade kaybolmuştu.

"Karun, bir yerim ağrımıyor," dedim şaşkınca. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Gülümsüyorsun."

"Ne var bunda? Hep gülümserim."

"Hayır." Bakışları düşünceliydi. "Fazla güzel gülümsüyorsun." Neyim olduğunu anlamaya çalışan mavileri gözlerime kenetlendi. "Bir tek canın yandığında böyle güzel gülümsersin. Tıpkı korktuğunda fazla cesur görüldüğün gibi." Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyordum. Gözlem yeteneğinin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Şaşkınca ona bakarken nefesim kesildiğinde gözlerimi işaret etti. "Acının sızısıyla gözlerinin kahvesi titreştiğinde dudakların bunu gizlemek için hemen kıvrılır." Bu sefer işaret ettiği dudaklarımdı. "Şu anda olduğu gibi." Kalbim boğazımda atarken dudaklarımdaki gülümseme soldu. "Saka?" dedi ilgili bir sesle. "Canın mı yanıyor?"

Beni bu kadar iyi tanıması ve ona yaşattıklarına rağmen söz konusu benim canım olduğunda dönüştüğü adam vicdanımı sızlatıyordu. Karun her yönden iyi bir adama dönüşmüştü ama onu böylesine iyi birine dönüştüren ben değildim. Yokluğumdu. "Özel günümdeyim," dediğimde sesim benden beklenilmeyecek kadar çekingen çıkmıştı. Beni utandıran ve böylesine mahcup eden regli olmam değildi, onun ilgisiydi. Her yönden ona karşı çok mahcubum. "Bu yüzden biraz karnım ağrıyor."

Duyduklarından sonra gözleri doğrudan karnımı buldu. "Çok mu ağrıyor?" Konuşmak için tam dudaklarımı aralamıştım ki, cevabımla ilgilenmiyormuş gibi, "Hastaneye gidelim," dedi hızlıca. Küçük bir regli sancısının bile canımı yakmasına katlanamıyordu. "Burada bekle ceketimi alıp geliyorum."

Yukarı çıkmak için merdivene yönelince öne atılıp elini tuttum. "Çok ağrımıyor." Baş parmağımla elinin üstünü okşadım. "Üstesinden gelmeyeceğim bir acı değil."

Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için gözleri bir süre yüzümde oyalandı. Neyse ki sancım hafiflediği için yüz ifadem onu yatıştıran nitelikteydi. Sandığı kadar kötü olmadığımı anlayınca elini elimden çekerek aşağıya inmeye başladı. Eski hödüklüğüne dönerek merdiveni inince arkasından tersçe bakıyordum. Bu adamın bana iyi davranması için illa canım mı yanmalıydı? İyi olduğumu görünce ona yaptıklarımı hatırlayıp beni görmezden geliyordu.

Canım yandığında canını yaktığımı unutacak kadar benim derdime düşüyordu.

Peşinden aşağıya indiğimde Nermin'e, "Ceketimi getir," dedikten sonra dışarı çıktı. Holde dikilip arkasından öylece baktım. Bir yıldan sonra yeniden onun evindeydim ama bana olan kırgınlığı o kadar büyüktü ki, evde

kalmak yerine işe gidiyordu. Bana yakın olmak istemiyor, benden kaçıyor.

Sadece ben değil, o bile beni nasıl affedeceğini bilmiyordu.

Evde Çağıl ve Levent'in suratsız yüzlerini görmekten fenalık geçirdiğim için odamdaki eski eşyaları çöpe atıp yenilerini sipariş etmekle oyalanmıştım. Günün yarısını da uyuyarak geçirmiştim çünkü karnımın sancısı beni öldürüyordu. Hava kararmaya başlayınca çantamı alıp malikaneden çıktım. Duha'nın evine doğru yürürken kimseden izin almadım çünkü artık o aileyle bir bağım yoktu. Karun birazdan eve dönerdi ama beni evde bulamayınca merak edeceğini sanmıyorum. Gittiğimi düşünüp sevinirdi bile.

Korumalar benim için kapıyı açtığında karşı evdeki korumalar Duha'nın evine girdiğimi görmüştü. Bahçeye girip eve doğru yürürken telefonumum çalınca çantadan çıkardım. Kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını görünce açıp telefonu kulağıma yasladım. "Efendim?" demiştim ki babamın, "Efil," diyen içli sesini duyunca kaşlarımı çattım. Peşimi bırakmasını istiyorum. "Beni rahat bırakman için illa gerçekten mi ölmem gerekiyor?"

"Efil, böyle yapma." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. "İstanbul'dayız izin ver seni göreyim. Benden uzun süre kaçamazsın, babanım ben senin."

Sesi içime işledi ama yüreğime dokunmasına izin vermedim. "Sen bana hiçbir zaman baba olmadın." Gözlerimin ardı sızladı. "Ben senin kızın olmaya çalıştım ama sen hep benim efendim oldun." Onda babalık vasfı yoktu. "Kurallarının dışına çıkmaya çalıştıkça efendim beni daha fazla cezalandırdı. Kızın olsaydım o mahkemeye çıkıp aleyhimde ifade vermezdin. Evet, ben zır deliyim çünkü sekiz yaşında başladım babamın günahlarını üstlenmeye."

Acısı sesine yansırken, "Benim yüzümden yaşadıkların için mutlu olmadığımı bilmelisin," dedi fısıltıyla.

"*Öl veya öldür, Efil*, değil mi baba?" Acı içinde gülümsedim. "Sekiz yaşında öldürdüm, bir yıl önce de öldüm." Gözümde süzülen bir damla yaşla başımı salladım. "Senin kızın o kadar uslu ki baba, ondan istediğin gibi hem öldürdü hem de öldü."

Acı dolu yutkunuşunu duydum. "Sadece bir kez konuşalım." Sesi titriyordu. "Bir kez olsun dinle bu yaşlı adamı."

"Sen bir gün Gazel'i dinlediğinde belki bende seni dinlerim. Nefret ettiğin kızını dinleyecek kadar varsa merhametin, benim de nefretimi kazanan bir babaya olur merhametim," dedikten sonra telefonu kapatıp yeni numarasını da engelledim. Onunla görüşmek istemiyorum.

Beni kazanmak için kinini bir kenara bırakıp Gazel'in peşine düşerse, işte o zaman bende ona bir şans veririm. Yani bu hiç olmayacaktı çünkü babamı iyi tanıyordum. Onu öldürseler bile gururunu bir kenara bırakıp yıllar önce onu terk eden Gazel'i bulmaya çalışmazdı. Onun nazarında Gazel günahkardı ve affedilmez hatalar yapmıştı.

Siyah Saka ezeli düşmanımızın safına geçerek günaha bulanmıştı. Babam onu asla affetmezdi, tıpkı benim de affetmeyeceğim gibi. Babamı bile affedebilirim ama Gazel'e karşı içim hiç yumuşamazdı. Beni annemin katili yapan bir adama yıllarca çalışıp beni her anlamda sırtımdan vurmuştu. Böyle birini bana affettirecek hiçbir güç yoktu. Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki, ölse bile gözümde bir damla yaş akmazdı.

Kapının önünde durup zile bastığımda hizmetçilerden biri benim için kapıyı açtı. "Duha ve Kadem evde mi?" Hâlâ işte olabilirler.

İçeri girmem için kenara çekilirken, "Az önce eve döndüler, Bige Hanım," dediğinde yüzünde garip bir ifade vardı. "Salondalar." Kızın yüzüne bakınca bile Duha'nın yine eve sinirli döndüğünü anlıyordum. Karun ile barışmadıkça normale dönmeyecekti.

Montumu ona vererek malikanenin geniş holünde yürüdüm. Karnım o kadar çok ağrıyordu ki gün içinde aldığım ağrı kesicilerin ne işe yaradığını sorguluyordum. Elay'ın sesini takip edip oturma salonuna girdiğimde

gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Son günlerde sık sık karşılaştığım bir sahne olduğu için gülüşümü bastırarak içeri girdim.

Duha yine bir koltukta uzanıyordu ama bu sefer kafasına herhangi bir şey bağlamamıştı. Bunun yerine ağzında bir tane ateş ölçer çubuğu vardı. Elay onun tansiyonunu ölçüyor, Kadem ise onun ayaklarının altına yastık koyup bileklerine kolonya sürüyordu. Duha ise yarı baygın gözlerle bir şeyler sayıklıyordu. Karun olmayınca bu adam yataklara bile düşerdi.

Yürüyüp orta masanın kenarına oturarak gözlerimi Duha'ya diktim. "Yine ne bu halin?"

Acıdan geberiyormuş gibi sızlanırken, "Hiç sorma kaçak kuş," diye mırıldandı kederli bir sesle. "Aldatılıyorum."

Afallayan gözlerim doğrudan Elay'ı buldu. "Onu aldattın mı?"

Duha'nın kolundaki tansiyon aletini çıkartırken canından bezmiş gibiydi. "Emin ol beni bir adamla görse bu kadar fenalaşmaz." Ayağa kalkıp doğrulduğunda düşman gözlerini Duha'ya dikti. "Aramızda bir halt olduğu yok ama olsaydı bu şartlarda o beni aldatmış olurdu."

Kafam karıştı. "Kim kimi aldatıyor?"

Elay, Duha'nın ağzındaki ateş ölçeri sertçe çekip aldı. "Bu piç beni Karun ile aldatıyor!"

Gözlerim irileşerek Duha'ya baktım. "Karun beni seninle mi aldatıyor?"

Güçlkle koltuğa oturup Kadem'in elindeki kolonya şişesini aldı. "Karun beni Ersin ile aldatıyor!"

"Bu beni aldattığın gerçeğini değiştirmiyor!" dedi Elay. "Hem de bir erkekle!"

Oturduğum yerden ayağa fırladım. "Bu benim de aldatıldığım gerçeğini hiç değiştirmiyor!" Yüzümü buruşturdum. "Hem de seninle!"

"Burada aldatılan tek kişi benim!" Kolonyayı boynuna sıkıp kendini kolonyayla yıkamaya başladı. "Bana bunu nasıl yapabilir!"

Elay irkilerek geriye çekildi. "Karun ile düşman olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydik!" Kolonyayı avucuna sıkıp ıslak elini yanağına sürttü. "Aramızda kaliteli bir düşmanlık vardı ama o artık Ersin ile takılıyor!" Elindeki kolonya şişesini bana fırlattı. "Hepsi senin yüzünden!"

"Sektir!" Kadem homurdanarak üçümüze yüzünü buruşturarak baktı. "Hepsi kafayı yedi."

"Buna artık daha fazla göz yummayacağım!" Elay kaşlarını çatarak bir ayağını sertçe yere vurdu. "Karun mu yoksa ben mi? Yap artık seçimini?"

Çıldırarak üzereydim. "Kocamı seçersen kafanı kırarım!" Masadaki vazoyu elime aldım. "Bu konuda şaka yapmıyorum!"

Kadem kahkaha attı. "İşler ilginçleşiyor."

Duha ise Elay ile ikimize öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Siz yine ne saçmalıyorsunuz?"

Elay ile aynı anda, "Karun ile aranızda ne var!" diye bağırdığımızda sinir krizi geçirmek üzereydi. "Yemin ederim bu ikisi adamı katil eder!"

Cehennem bekçisi gibi tepesine dikildiğimizde bir küfür savurup, "Saçmalayın kızım!" diyerek bizi azarladığında siyahları sinirle harlandı. "Tercihim hep güzel kadınlar olmuştur." Gözleri görüş açısında olan Elay'ın çıplak bacaklarına kayınca dudağının köşesi kıvrıldı. "Kanıtlamamı ister misin doktor?"

Elay'ın yanakları ısınınca ağzım bir karış açıldı. "İstemez," dedim onun adına konuşarak. "Konuyu kaynatmayı bırak."

"Seni ne ilgilendirir?" diyerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ben sana Fransızların otelinde yediğin haltları soruyor muyum?"

"Allah'ın cezası herif, bir unutmadın gitti şunu!" Vazoyu kafasına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. "O kadar çok diline doladın ki artık aramıza yastık koyarak uyuyoruz."

"Onunla aynı yatakta mı uyudun?" Kadem'in bakışları ok gibi beni bulurken kaşları çatıktı. "Kocan olmayan biriyle aynı yatakta uyuyamazsın!"

"Oğlum bırak uyusun." Duha onu azarlayarak bana döndü. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Kocam niye senin hakkında bir şey söylesin?" Kıskanç çıkan sesimi kontrol edemiyordum.

"Eski kocan," diyerek beni düzeltti Kadem. "Eski kocanla aynı yatakta uyuyamazsın." Örnek verir gibi Elay'ı işaret etti. "O eski kocasıyla uyumuyor."

"Uyuyamaz da!" dedi Duha.

Elay kollarını göğsünde birleştirip ona dik dik baktı. "Sen biraz daha Karun'u sayıkla nasıl uyuduğumu görürsün!"

"Biri şu konuyu doğru düzgün anlatsın artık." Herkesi susturup Duha'ya dik dik bakmaya başladım. "Neler oluyor?"

Gün içinde olanları hatırlayınca tüm keyfi kaçtı. "Kendine artık benden daha iyi düşmanlar ediniyor." Sırtını sertçe koltuğa yasladı. "Sanki benden daha iyi bir düşman bulabilecekmiş gibi!" Endişelenerek bize baktı. "Bulabilir mi?"

"Sende haklısın kimse onun hayatını senin gibi katledemez." Elay'ın iğneleyici sözlerine karşılık olarak, "O zaman ne diye Ersin'den ihale kapıyor?" dedi sinirlenerek. "Benim girdiğim ihaleye girmedi bile. Ersin'den ne kadar nefret ettiğimi iyi biliyor!" Yanında oturan Kadem'in elini tutup omuzuna koydu. "Masaj yap depresyondayım."

"Ne yani tüm bu yaygara Karun işini baltalamadığı için mi?" Hayretler içinde kalmıştım. "Yahu bırak kiminle uğraşmak istiyorsa onunla uğraşsın."

Sana sarmıyor işte. Daha ne istiyorsun? Allah'tan belanı mı?"

Kadem onun arkasına geçip omuzuna masaj yaparken, "Beni hiç anlamıyorsun," diyerek sızlandı. "Artık benim yerime başkalarıyla uğraşıyor." Bileklerine masaj yapsın diye elini Elay'a uzattı. "Ben ne olacağım?"

"Huzurlu bir hayatın keyfini süreceksin," dedim şaşkınca. Onu gerçekten anlayamıyorum. "Beladan uzak durup Elay ile vakit geçirsene!"

Elay onun yanına oturup uzattığı bileğini ovarken, "Belasız bir hayat bilmiyor ki," diye homurdandı. "Günlerdir içimiz dışımız Karun oldu. Adamın sosyal hesaplarını bile gizlice kontrol ediyor!"

"Ama artık bu sapkınlık!" dedim çıldırarak. "Benim yapmam gereken her şeyi sen yapıyorsun!" Resmen benden rol çalıyordu.

"Benimle ilgili bir şey paylaşmış mı diye baktım."

"Niye seninle ilgili bir şey paylaşsın ki!" Elay onun damarlarını patlatmak ister gibi bileğini sıkarak beni gösterdi. "Onunla ilgili bile bir şey paylaşmıyorsa seninle ilgili hiç paylaşmaz!"

"Beni niye bu kuşla kıyaslıyorsun?" Savunması insanı delirtirdi. "Bizim aramızdaki şey daha derin, siz ne anlarsınız."

"Allah'ım çıldıracağım." Elimdeki vazoyu sıkarken sinir krizi geçirttiği sadece ben değildim. Onun yüzünden bu evdeki herkes günlerdir ne çekiyordu. "Burada dönenleri görmüyorsun, değil mi?" Aklını başına almasını ister gibi bakıyordum. "Karun'un seni görmezden gelip intikam almadığını sanma asıl böyle yaparak senden intikam alıyor. Bir aydır seni görmezden gelerek intikamını alıyor. Senin yerine başka düşmanlar edinerek canını sıkıyor." Sinirden avucumun içiyle alnıma sertçe vurdum. "İki sevgili gibi ne halt ediyorsunuz siz böyle!"

Duyduklarından sonra yüzü gevşedi, söylediklerimi düşünmeye başladı. Konuya bu açıdan bakmaya başlayınca sıırttı. "Hiç böyle düşünmemiştim."

"Sevgili kısmına hiç takılmadın piç herif," diye homurdandığımda Elay kıkırdadı. "Onun kulakları şu anda ilk söylediklerin dışında hiçbir şey duymuyor."

Karun ve Duha birbirinden kopamıyordu. Düşman gibi görünen ama aslında iki dost olan bu adamlar son yaşananlardan sonra nasıl barışacaklar, bilmiyorum. Yıllardır birbirleriyle dalaşmaya o kadar alışmışlardı ki, araları açılınca ortaya trajikomik bir şey çıkmıştı. Karun genelde hep soğuk olan taraf olduğu için Duha'nın hayatında olmayışını sorun etmiyormuş gibi davranıyordu. Ancak bunun doğru olmadığını iyi biliyorum. Duha gibi sızlanıp durmasa da içten içe en az Duha kadar kötü durumda olduğunu biliyorum.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. "On üç gün boyunca Karun'un evinde kalacağım." Duha'nın göz bebekleri şaşkınlık içinde büyüdüğünde başımı salladım. "Başta yanaşmadı ama kalmak için onu zorladım."

Afalladı. "Eve kapağı attın mı?" Benimle gurur duyuyormuş gibi ayağa kalktı. "İşte benim zeki kuşum." Ellerini yanağıma koyup beni ödüllendirir gibi dudaklarını yanağıma bastırdı. "Demek ki benden bir şeyler kapmışsın." Ellerini omuzlarıma bastırarak beni savaşa gönderir gibi cesaretlendirmeye başladı. "Git ve şu on üç günde onun aklını başından al," diyerek beni gaza getiriyordu. "Hemen sonra da bizi barıştır." Şimdi asıl derdi anlaşıldı.

Bıkkınca ona bakıp diğer yanağımı çevirdim. "Öpücüğünü eşitlemezsen senin için kılımı bile kıpırdatmam." Sırf barışmalarına yardım edeyim diye dudakları öpmediği yanağımla da buluşmuştu.

Hepimize sinir krizleri geçirtse de Duha'yı seviyorum.

Duha'nın evinden çıkıp Karun'un evine girdim. Bahçeye girdiğimde eve doğru attığım her adımla karnımın ağrısını biraz daha yaşadım. Duha'nın yanındayken onun tuhafliklarıyla uğraşmaktan çektiğim acıyı unutmuştum. Karun'un soğuk şatosuna dönünce ağrılarımı bana unutturacak bir şey yoktu. Zile bastığımda Çiçek benim için kapıyı açtı.

Soğuk havadan kaçmak için kendimi hemen içeri atıp, "Karun Bey geldi mi?" dediğimde başını salladı. "Duha Bey'in evine gittiğinizi duyunca çok sinirlendi." Benim için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Neyse ki Gurur Bey ile uğraşmaktan size kızacak durumda değil."

"Gurur ne yaptı ki?"

Başını çevirip etrafını kontrol ettikten sonra bana yaklaştı. "Sabaha karşı büyük bir nöbet geçirmiş. Karun Bey onu bulduğunda kendini ve etrafındaki her şeyi feci halde dağıttığını söylüyorlar." Gurur'dan ödü kopuyormuş gibi beti benzi attı. "Neyse ki kimseye ciddi bir zarar vermeden Karun Bey onu bulmuş. Gurur Bey'in halini görmeliydiniz kan revan içindeydi."

Başıyla merdiveni işaret etti. "Karun Bey ona giyecek bir şeyler verdi. Şimdi üst katta yıkanıyor." Soluğum kesilerek Çiçek'e bakıyordum. Gurur'a nöbet geçirten ne olabilirdi ki? Aralık'ta değiliz.

Yılın son ayında sık sık kriz geçirdiğini duymuştum. Zaten bunun olmasını önlemek için her Aralık'ta kliniğe yatıyordu. Ocağa girmemize rağmen hâlâ kriz geçiriyorsa bu demektir ki geçirdiği bu ataklar hayatının her alanında vardı ama Aralık'ta daha fazla artıyordu. Keşke sadece Aralık'la sınırlı olsaydı o zaman diğer aylarda rahat bir nefes alabilirdi. Nöbet geçirdiği o anlarda nasıl birine dönüştüğünü bilmiyorum ama etrafında olmayı istemezdim.

Çiçek'i takip edip içeri girdiğimde tüm Kalender'ler yemek masasının etrafındaki yerini almıştı. Masanın en başındaki Karun'un sinirli bakışlarıyla karşılaştım. Burada olduğum için mi yoksa Duha'nın evine gittiğim için mi, bilmiyorum ama kaşları çatıktı. Çağıl ve Levent yüzüme bile bakmadı ama Melek tebessüm ederek bana selam verdi. Karun'un henüz tabağına dokunmadığını gördüm. Başlamak için beni mi bekliyordu?

Eskiden olduğu gibi solundaki sandalye yine sadece bana ayrılmıştı. Yanına oturduğum esnada Gurur içeri girdi. Yeni duş aldığı için saçları nemliydi. Vücut yapısı Karun ile aynı olduğu için üzerinde Karun'un beyaz gömleği ve siyah, kumaş pantolonu vardı. İki elinin üstünde de sargı bezi vardı. Yumruk atmaktan parmak boğumlarını kanatmış gibi onları sarmıştı.

Masadakilere kısaca göz gezdirip yeşillerini bana dikti. "Hayırlı akşamlar yenge hanım." Bu adam Karun ile boşandığımızı anlamak istemiyordu.

"Hayırlı akşamlar, Gurur." Melek'ten sonra bana insan gibi davranan tek Kalender o olduğu için ona gülümsedim. "Yemekler çok güzel görünüyor."

Çağıl kısa bir an bana bakıp keyifsiz bir sesle, "Sanki iştahımız kaldı da," deyince gerildim. Olaylara sadece abisinin bakış açısıyla baktığı için benimle uğraşmayı bırakmıyordu.

Levent'te rahatsızlığını belli ederek Karun'a döndü. "Onu göndermek için hâlâ neyi bekliyorsun?" dedi. En az Çağıl kadar beni burada istemiyordu. "Tüm yaptıklarına rağmen neden burada?"

"Ne var biliyor musunuz, umurumda değilsiniz." Sandalyeyi sertçe iterek ayağa kalktım. Çağıl ve Levent'e bakarak Karun'u işaret ettim. "Ben zehirlenip kan kusarken bana panzehir yerine eflatun bir elbise gönderen abinize de böyle tepki gösterdiniz mi?" Gurur gerildi, Karun buz kesti. Burada sadece benim hatalarım konuşulmayacaktı.

Sinirden elim ayağım titrerken, "Neden gösteresiniz ki ne de olsa o sizin kanınızdan ama ben el kızıyım!" dedim sertçe. Daha fazla kimsenin karşısında ezilip bükülmeyeceğim çünkü kimse kendini benim yerime koymuyordu. "Bana deli raporu çıkartan, beni boşayıp bana sen sevilecek bir kadın değilsin diyen sizin abiniz ama göğsüne bir kurşun yiyen benim!" Gözlerim doldu ama acizlikten değil sinirden. "Sizin abiniz karısını iki kere intihara sürükledi, hadi birazda bunu konuşalım!"

Kimseden tek kelime çıkmadı, çıkamazdı da çünkü okun ucu onlara dönmüştü. Karun bile tek kelime etmeden sessizlik içinde zehrimi kusmama izin veriyordu. Sözlerimin hedefinde o olmasına rağmen beni susturmadı. "Kâhin veya müneccim değilim." Sonlara doğru sesim kısık çıkmaya başlamıştı. Bir aydır maruz kaldığım suçlamalar yüzünden artık içimden kendimi savunmak bile gelmiyordu.

"Tüm o şeyleri annemi bana geri vermek için yaptığını bilemezdim. Kalıp sorsa mıydım?" Çağıl'a baktım. "Sormadım mı? Elimde boşanma kağıdıyla avluda o soğukta onu dört saat beklemedim mi? Babam bana ne kadar

gurursuz olduğumu söylerken gitmek yerine onu beklemedim mi?" Gözlerimden taşan bir damla yaş yine ilk sol gözümde aktı. "Kaldım, onu bekledim ve nedenini sordum ama aldığım cevaplar fazla aşağılayıcıydı." Olanların tek suçlusu ben değıldim.

Derin bir nefes alıp sinirle Çağıl'a bakmaya başladım. "Sence Rengin'den daha kötüyüm öyle mi?" dedim kısık bir sesle. "Hayır, ben Rengin'den daha zavallıyım çünkü Rengin'in kurtulmak istediğı abindi ama ben bir tek kendimden kurtulmak istedim. Bana kalıp onu dinleseydin nasıl dersin?"

Dün geceki sözlerini hatırlatarak ona bakıyordum. "Aynı şeyler Melek'in başına gelseydi kalıp dinlemesine izin verir miydin?" Sertçe yutkunurken bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama araladığı dudaklarından tek kelime çıkmadı. Sustu ve bana yenilerek başını eğdi. Haklı olduğumu çok iyi biliyordu.

"Ve sen," diyerek Levent'e baktım. "Benim yaşadıklarımı yaşamadıysan bir daha sakın beni yargılama," dedikten sonra kapıya doğru yürüdüm.

Yemek salonundan çıkıp kendimi bahçeye attım. Gözlerim bahçe kapısını bulunca derin bir nefes aldım. Bu evden defolup gitmeyi o kadar çok istiyorum ki ama yapamıyorum. Korkak gibi kaçmak yerine yaptıklarımla yüzleşmek için buradaydım. Bu yüzden çok istesem de gitmek yerine yürüyüp çardağı girdim. Masanın üzerinde gördüğüm sigara paketi ve çakmağı uzandım. Evdekilerden biri bunları burada unutmuş olmalıydı. Paketin içinde bir dal sigara çıkartıp yaktım.

Sigarayı bırakmıştım ama stresten bir kez daha kendimi sigara içerken buldum. Dumanı içime çekerken çantamdaki iki telefonu çıkardım. Kendi telefonumdan annemi arayarak masanın üstündeki telefona uzandım. Aramamı cevaplayarak telefonumu kulağıma yasladım. "Merhaba anne." Sigaranın dumanını içime çekerek derin bir nefes aldım. "Bugün nasılsın? Ben hiç iyi değılim sen nasılsın?"

Sigaranın gri dumanı dudaklarımın arasında süzölürken başını hasır koltuğı yaslayarak gökyüzüne baktım. Karanlık gökyüzü beni kasvete boğmak için fazlasıyla yeterliydi. "Duyduğuma göre evlenmişsin." Bu onunla ilgili duymak istediğim son şey bile değıldi. "Yeni bir kocan bir de kızın varmış."

Bu konuşmayı onunla yapmaktan bir ay kaçmıştım ama işte buradayım ve onunla konuşuyorum. Her ne kadar beni hiç duymasa da...

"Mutlu musun, Begüm Hanım?" Bulutların arkasında belli belirsiz görünen yıldızları izlerken, "Yeni ailenle mutlu musun?" diye mırıldandım. Annemin artık bizden uzakta başka bir hayatı vardı.

"Kızın..." İçim öyle bir acıdı ki hıçkırığıma engel olmak için dudaklarımı birbirini sımsıkı bastırdım. Annemin bizden başka bir kızı daha vardı. "Şimdilerde on bir yaşında olmalı, değil mi? Söylesene seviyor musun onu? Bizden daha mı çok?"

Daha fazla kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Nasıl yaptın bunu?" Öne doğru büküldüğümde artık gökyüzünü izlemiyordum. "Nasıl başka bir çocuk yapabildin?" İçim titrerken küçük bir çocuk gibi çaresizce, "Biz ne olacağız?" dedim.

Bir aydır bu konuyu kendi içimde bastırmaya çalışıyordum. Önemli değil diyordum, o yaşıyor ve mutlu ya gerisi hiç önemli değil diyerek kendimi kandırıyordum ama önemliydi. Annemin başka bir çocuğa annelik yapması önemliydi. On dört yıl boyunca bizi onsuz bırakırken başka bir çocuğun annesi olması önemsiz bir konu değildi.

"Ben kendimi senin katilin bilirken sen nasıl başka bir çocuğun annesi oldun?" Eğdiğim başımı yerden kaldırmadan ağlarken, "Bu haksızlık," diyerek hıçkırdım. "Nasıl yaptın? Kendi kızlarını nasıl unuttun?" Bize geri dönmesinin hiç mi bir yolu yoktu?

Yıllarca Kadem tarafından unutulmuş ve onun ölümüyle kendimi suçlamıştım. Bir ay önce öğreniyorum ki annem de beni unutmuş ve ben yıllarca onun ölümüyle de kendimi suçlamışım. Tıpkı Kadem gibi annem de yıllarca beni unutmuştu. "Neden beni unutuyorsunuz?" Dudaklarım titrerken gözlerimin çukurunda biriken yaşlar sessizce aktı. "Neden unutilan ben oluyorum? Ben niye unutamıyorum kimseyi?"

"Herkes tarafından unutilan kişi değilsin." İrkilerek başımı kaldırdığımda çardak direğinin yanında dikilen Karun'u gördüm. Geldiğini bile fark etmemiştim. Elinde benim için getirdiği beyaz bir şal tutuyordu. Gözleri ise

içli bir ifadeyle ıslak kahvelerimde oyalanıyordu. "İçin rahat edecekse ben seni hiç unutmadım." Uzanıp şalı masanın üstüne bırakıp malikaneye doğru yürüdü. "Öldüğünü sandığımda bile..."

Ağlamaklı bir sesle arkasından, "Sanrı," diye seslendim ama ne durdu ne de bana döndü. Beni bırakıp eve doğru giderken, "Dışarısı soğuk, Bige," dedi havadan daha soğuk bir sesle. "Dışarıda çok kalma hasta olursun." Kalbim kurudu, midem bir kez daha kasıldı ve ben arkasından bakarken birkaç damla gözyaşı daha döktüm. Ben artık Sanrı'nın Saka'sı değildim çünkü Karun artık bana Saka demeyi bile bırakmıştı.

O sadece ölüm bana yakın olduğunda adımları söylerdi. Şimdi ise sanki ölmüşüm gibi bana Bige demişti. Onun için öldüğümü daha iyi belirtmezdi. Ölümün gölgesi üzerimde olmadığı anlarda adımları söylemesini ne çok istemiştim ama bu şekilde değil. Beni bitirdiği bir anda hiç değil. Adımı söyleyiş şekli o kadar soğuk ve bitikti ki, kulağımda çınlayan isimden nefret ettim. Eskisi gibi onun Saka'sı olmak isterken Bige ismini ondan duymaktan nefret ettim.

Ve artık biliyorum ki bugünden sonra ondan hiç Saka ismini duyamayacağım. Beni affetmedikçe bana bir daha asla Saka demeyeceğini biliyorum. Belki de hiçbir zaman duyamayacağım çünkü Karun affedecek gibi durmuyordu. "Diğerleri değil keşke sen unutsaydın beni." Hâlâ ondan kalan boşluğa bakıyordum. "O zaman yeniden tanışır, en baştan başlardık." İç çekerek iki nefesten fazla içmediğim sigarayı söndürdüm. "Hayatımdan nefret ediyorum."

Bir süre daha soğuk havayı kendime çekerek çardakta tek başıma oturdum. Esen rüzgâr ağrıyan karnıma pek iyi gelmediği için çardaktan çıkıp eve doğru yürüdüm. Karun'un benim için getirdiği şalı almamıştım. Bana karşı iyi davranması bile canımı yakıyordu. İçeri girip salona geçtiğimde istediğim tek şey biraz televizyon izlemektir ama herkesi burada görünce kapının önünde durdum. Karun yanan şöminenin yanındaki koltuğunda oturup kitap okuyordu. Melek bir şeyler atıştırıyordu ve Gurur silahını temizliyordu. Çağır ve Levent'te kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu.

Tüm aile bir aradayken yine onların tadını kaçırmak istemiyorum. Kimseye görünmeden gitmek istedim. Ancak başını okuduğu kitaptan kaldırmayan

Karun, "Buraya gel," diyerek beni tüm gözlerin hedefi yaptı. Parmağıyla bir sonraki sayfaya geçerken başını kaldırmamıştı ama kapının önünde dikildiğimi iyi biliyordu çünkü adım seslerimi duymuştu. "Üşümüş olmalısın geç otur."

Herkes bana bakarken bir korkak gibi dışarı çıkmayı doğru bulmadığım için mecburen içeri yürüdüm. Kimseye bakmadan hepsinden en uzak köşeye oturup telefonumu çıkardım. Onların bakışlarından kurtulmak için başımı telefona gömüp kendimi herkesten soyutladım. "Bir şey yemedin." Çağıl'ın sesini duydum ama başımı kaldırıp ona bakmadım. "Senin için bir şeyler hazırlatmamı ister misin?" Karun onunla konuştu mu yoksa söylediklerimden sonra beni anlamaya mı başladı, bilmiyorum ama sesi üzgün geliyordu.

Telefondan başımı kaldırmadan, "Gerek yok," dedim soğuk bir sesle. "Karnım acıkırsa gider Duha'nın evinde karnımı doyururum."

Karun'un, "Deneme bile!" diyen sert sesine karşılık, "Yaptığımda görürsün," dedim mesaj kutumu temizlerken. "Nerede insan muamelesi görüyorsam karnımı orada doyururum." Bankadan gelen gereksiz bir mesajı daha sildim. "Evinde kalmam bana ne yapacağımı söyleyeceğin anlamına gelmiyor. Hatırlatırım biz boşandık."

"Evliyken de pek söz dinlediğin söylenemez." Sesi gittikçe sinirlenmeye başladığını gösteriyordu ama karın ağrısı çekerken kafamı kaldırıp ona bakmıyordum. Onun da bakmadığını biliyorum muhtemelen gözleri elindeki kitabın sayfalarındaiken benimle konuşuyordu. "Her zaman beni dinliyormuşsun gibi konuşmayı bırak," diyerek beni uyardı.

"Git o zaman sözünü dinleteceğin bir kadınla evlen." Hırsla başka bir mesajı daha sildim. "Eminim Çağıl ve Levent sana iyi bir kadın bulur." Laf attığım ikiliden çıkan homurtuları duyduğumda Karun'un, "Ya sabır!" diyen sesi kulağıma geldi. "Bu kadın insanı katil eder!"

"Sanki normalde hiç kimseyi öldürmemiş gibi konuşuyor beyimiz."

"Otuz yıl boyunca öldürmediğim kadar çok insanı son bir yılda öldürdüm," diyen sesi iğneleyiciydi. "Ve bil bakalım kim için? Yani evet, sen insanı

katil edersin!" Haklıydı çünkü son bir yılda ülke çapında bir temizlik yapıp koskoca bir tarikatı benim için bitirmişti.

Omuz silkerek telefonumla meşgul olmaya devam ettim. "Yapmasaydın ben mi sana dedim git katliam çıkar?"

"Şu siktiğim özel günün ne zaman bitecek? Normalden daha fazla çekilmezsin!"

"Daha üçüncü günümdeyim! İnsanların içinde özel günümünden bahsetme!"

"Normalde çok utangaçsın ya!"

Gurur'un attığı kahkahayı duydum. "Kitap okurken ve telefonla oynarken kavga edecek kadar yeteneklisiniz." Birbirimize hiç bakmadan da bir kavgayı yürütebilirdik.

"Sende Farah ile böyle kavgalar ediyor musun?" Çağıl'ın sorusuyla başımı kaldırıp bir yapbozu bozar gibi silahını söken Gurur'a baktım. Silahın gümüş kabzasını ustaca çıkartırken, "Hayır," dedi düz bir sesle. "Onunla herhangi bir konuda tartışacak kadar muhabbetimiz yok." Torna vidaya uzandı. "Babasıyla kavga etmek daha keyifli."

Çağıl yönünü tamamen ona doğru çevirdi. "Babasıyla dalaştığın için sana kızmıyor mu?"

Torna vidayı ustaca kullanırken başını iki yana salladı. "Birilerine kızamayacak kadar korkak." Bundan nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kendi gölgesinden bile korkuyor."

Çağıl tatsız bir sesle, "Böyle olduğu için onu suçlayamazsın," dediğinde bir konuda amcasına kızar gibiydi. "Üç yıl önceki olaydan sonra bu hale gelmiş olabilir."

Torna vidayı tutan eli silahın üzerinde hareketsiz kaldı. Bir süre hiç kıpırdamadı. "Bir halt bilmeden konuşup durmayın," derken sesi düşünceli geliyordu. "Ama evet, üç yıl önceki hadise yüzünden bu durumda olabilir."

Herkesin dikkati ona yöneldi. Melek yerinde rahatsızca kıpırdanıp, "Üç yıl önce ne yaşandı amca?" diyerek koltukta ona doğru kayd. "Tam olarak neler oldu?"

"Sen kafanı bunlarla yorma meleğim." Derin bir nefes alarak tekrar silahıyla ilgilenmeye başladı. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

Gurur bazı konularda fazla ketum olmalı ki kimse ısrar ederek onu konuşturmaya çalışmadı. Farah dün gece Gurur'un ona kötü davranmadığını söylediği için üç yıl önce bilmediğimiz bir şeyler yaşandığını düşünmeye başladım. Gurur hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylemişti. Bu sözlerle bile ona zarar vermediğini düşündürüyordu. O zaman Farah neden ondan bu kadar çok korkuyordu?

Farah'ın bu kadar ürkek olmasının nedeni ne olabilirdi. Aklıma gelen korkunç düşünceyle, "Acaba babası ona şiddet uyguluyor olabilir mi?" dediğimde buna hiç ihtimal vermiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Böyle bir şey sezseydim çoktan o piçin işini bitirirdim." Bunu söylerken sesinde hiç tereddüt yoktu. "Annesi ve babası onun üzerine titriyor. Farah'ın böyle olması en çok onları üzüyor."

"O zaman sorun ne?" dedi Çağl.

"Nereden bileyim lan! Bende bunu anlamaya çalışıyorum."

Melek sırttı. "Onun için endişeleniyorsun, değil mi?" dediğinde hayatındaki en saçma şeyi duymuş gibi yüzünü abartılı bir ifadeyle buruşturdu. "Ümit'in kızına ne olduğu umurumda değil." İlilenmiyormuş gibi omuz silkti. "Ona ne olduğu benim değil babasının sorunu." Bunları inanarak söylediğini hiç sanmıyorum.

"Karun'da ilk zamanlar Bige için böyle söylüyordu." Çağl gülmemeye çalışarak amcasının üzerine gitmeye devam etti. "Sen şimdi düşmanın kızından çocuk da yaparsın?" Bu sefer gülüşüne engel olamadı. "Küçük bir Gurur alır mıyız kucağımıza?"

Parçaladığı silahını yağlayan Gurur, söktüğü her parçayı cilalayp yeniden takıyordu. "Benum zaten bir çocuğum vardır." Uzun süre bizim gibi

konuşamadığı için tekrar Karadeniz ağzıyla konuşmaya başladı. Başıyla yulaflı bisküviyi yiyen Melek'i işaret etti. "O yeteyi bana, fazlasına gerek yoktur."

"Yoktur tabii." Melek ona yılışarak başını amcasının omuzuna yasladı ve yüzünü onun omuzuna sürüp kedi gibi mırıldandı. "Sadece beni seveysin değil mu amca?"

Gurur tebessüm edip, "Bir tek senu seveyim meleğim," dedi bir baba şefkatiyle. Başını çevirip ona yılışan kızın saçlarının tepesine dudaklarını bastırdı. "En güzel sen sevuursun." Burnunu onun saçlarına gömüp kokusunu sesli bir şekilde içine çekti. "Cennet gibi kokayı benim meleğim."

Melek'in dudakları güzel bir tebessümle kıvrıldı. Gurur'un omuzunu öperek pembe rujunun izini onun gömleğine bıraktı. "Baba gibi kokayı benim amcam," dediğinde aralarındaki güzel bağ onları izleyen herkesin içini ısıtıyordu. Aralarında sadece on yaş olmasına rağmen baba kız gibiydiler. Bence kimse Gurur'dan daha iyi baba olamazdı. İleride bir gün kendi çocuğu olduğunda o çocuk baba konusunda çok şanslı olacaktı.

Dalgın bir şekilde onlara baktığını gören Gurur'un dudaklarında hınzır bir gülümseme oluştu. "Hayırdur yenge hanım?" diyerek bana takıldı. "Ne düşünöysun öyle dalgun dalgun?"

"Hiiiç," dedim harfleri uzatarak. "Baba olsan nasıl olurdu diye düşünüyordum."

Şaşırdı. "Ula benu niye çocukla düşöersun?" Bir köşede oturup bizi dinlemiyormuş gibi yapıp kitap okuyan Karun'u işaret etti. "Kocan orayadır. Canun çocuk sevmek isteduysa gidip ondan yapaysun." Başını kitaptan kaldırmayan Karun'un tüm dikkati buradaymış gibi omuzları gerildi. Çocuk fikrinden bile nefret ediyordu.

O sıkıcı kitabı elinden bırakmayan Karun'a gözlerimi dikip, "Evli olmadığım bir adamdan çocuk yapmam," dedim kinayeli bir sesle. "Ayrıca biz aramıza yastık koyarak uyuyoruz. Birilerinin bana dokunmaktan ödü

kopuyor," dediğimde bu kadar açık sözlü olduğum için Gurur az kalsın kendi tükürüğünde boğulacaktı. Bunu dan diye söylememi beklemiyordu.

Karun bir an başını o kitaptan kaldıracak gibi oldu ama son anda tepkisizliğini korumayı başardı. Rahat durmayıp iyice sinirlerini bozmaya başladım. "Nefret ettiği bir kadına kazara bile dokunmak istemediği için aramıza yastık koyuyor," dediğimde Gurur sinirden güldü. "Detayları bilmek istemeyim."

"Anlatacak bir detay var sanki," diyerek ona çıkıştım. "Asker arkadaşı gibi aynı yatağın iki farklı ucunda yatıyoruz işte."

"Ne olmasını bekliyordun?" Daha fazla dayanamayan Karun, elindeki kitaptan başını kaldırıp soğuk gözlerini bana kenetledi. "Sen odamı işgal ettin diye koltukta uyuyacak değilim. Sadece on iki gün daha sana katlanacağım."

"Acaba kim kime katlanıyor?" Homurdanarak ayağa kalktığımda karnıma giren krampla öne doğru eğilip iki büküm oldum. Dudaklarımdaki kısık iniltiye engel olamazken Karun'u yanı başımda buldum. O koltuktan o kadar hızlı kalkıp yanıma gelmişti ki, telaşını buradaki kimseden gizleyememişti. Şimdi Gurur sırtarak ona bakıyordu.

Üzerindeki imalı bakışları zerre kadar umursamadan üzerime eğilip, "Yine mi sancın var?" dedi kısık bir sesle. Gözlerini karnımdan ayırmıyordu. "Artık bir hastaneye gitmeliyiz."

Normalde reglin üçüncü gününde canım bu kadar yanmazdı ama özel günümdeyken dün gece saatlerce havaalanında kalmıştım. O soğukta havaalanının önünde saat beşe kadar kaldığım için bugün acısı çıkıyordu. Regliyken kendimi sıcak tutmalıydım ama dün bunu pek düşünemedim. Sabahtan başlayan ağrılar tüm günü bana katlanılmaz kılmıştı. "İyiyim." Mırıldanır gibi çıkan sesim acı çektiğimi ele veriyordu. "Biraz dinlensem geçer."

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru bir adım atmıştım ki kasıklarımıdaki sancıyla tekrar öne büküldüm. "Bu halde merdiveni çıkamazsın." Belimde elini hissedince başımı çevirip ona baktım. Bana bakmak yerine eğilip kolunu

bacaklarımın altından geçirdi. Beni kucağına alıp doğrulduğunda kollarım istemsizce onun boynuna dolanmıştı. Gözleri yüzümde gezinmeye başladığında yakaladığı küçük bir acı kisvesi bile canını sıkıyordu. "Hastaneye gidiyoruz."

"Hayır, hastaneye gidecek kadar kötü değil." Karnıma art arda giren sancıların sızısıyla dişlerimi sıktım. "Üşüttüğüm için böyle oldu."

Az önce bana on iki gün daha katlanacağını söylüyordu ama canım yanınca herkesin içinde beni kucağına almaktan çekinmemişti. Hızlı adımlarla salondan çıkıp merdivene yönelirken Nermin'e, "Ağrı kesici getir ve sıcak su torbası hazırla," demişti. Bunları söylerken bile yüzü fazla endişeliydi. Bir tek canım yandığında beni görmezden gelemiyordu.

Beni kollarında taşıyarak merdiveni çıkmaya başlamıştı. Başımı göğsüne yasladığımda vücudu gerildi ama beni kendinden uzaklaştıracak bir şey yapmadı. Kokusunu içime çekerek göğsüne sokulduğumda vücudu taşlaşmıştı. Tutuşu sertleşirken tepkisizliğini korumaya çalışıyordu. Onu çok zorladığımı biliyorum ama ondan uzak duramam. Sanki o hâlâ benim kocamdı. Boşansak bile hâlâ kocammış gibi hissettiriyordu.

Çatı katına çıktığında sırtım yatakla buluştu. Kollarım onun boynunda olduğu için üzerime eğilmiş bir vaziyetteydi. Doğrulması için önce kollarımı çekmeliydim ama bunu yapmadım. Yakınlığımızdan faydalanarak gözlerinin içine baktım. Gökyüzünün tüm güzelliğini gözlerinin mavisinde toplayan gözlere bakıp, "Beni affetmenin bir yolunu bulmalısın," diye fısıldadım. Yakınımdaki yüzünü seyre dalarken sesim ruhumdan daha zayıftı. "Karun beni affetmenin bir yolunu bulmalısın."

Ellerimin altındaki geniş omuzları gerilmeye başladığında yüzü yine donuklaştı. Ondan böyle bir şey istememin sarsıcı etkisini yaşıyordu. Düz bir ifadeyle bana bakıp, "Denemiyor muyum sanıyorsun?" dediğinde sesindeki sabrın bile acısı, derin bir burukluğu vardı. "Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

Gözleri ruhumun aynasına dönüştü ve orada görmeye başladığım tek şey bir yok oluştu. "Bana her şeyi yapabilirdin, yaptığın her şeyin bir affi olurdu." Soğuk elleri boynundaki kollarıma uzandı. "Ama beni sensizlikle

sınamamalıydın." Kollarımı tutup yavaşça boynundan çekti. Gözlerimin içine derin bir manayla bakarken sözleri fazla acımasızdı. "Beni yokluğuna alıştırdın şimdilerde alışamadığım şey hayatımdaki varlığın."

Gözlerimin ardı sızlarken, "Karun," dedim titreyen bir sesle ama doğrulup benden uzaklaştı. "Zorlama, Bige." Kollarım onun sıcaklığını ararken, "Zorlama bunun bir affı yok," diyerek bir kez daha bana kendi yokluğunu yaşattı. Bir adımlık yakınımıdaydı ama aslında burada bile değildi. Burada olan tek şey içinde ruh olmayan boş bir kabuktu.

Korkarak sordum. "Beni hiç mi affetmeyeceksin?"

Ve onun cevabı fazla yaslıydı. "Belki son nefesimde..."

Karşı çıkarak başımı iki yana salladım. "Böyle konuşma." Beni ölüme erteleyemezdi. "Ben seni affetmiştim." Yatakta oturup artçı sancılarla gözlerimi ona diktim. "Ben seni affetmiştim, sende bir yolunu bulmalısın."

Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki, sadece bu bakışıyla ona giden tüm yolları aşılmaz engellerle kapatıyordu. "Sen beni hiç affetmedin." Bana kendi gerçekliğini sunarken uyanmamı ister gibi gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Affetseydin bana tüm bunları yaşatmazdın."

"Karun-"

"Bende bilmiyordum, Bige." Başını ağır bir hareketle iki yana salladı. "Sana metres derken gerçekleri bilmiyordum." Bana geçmişini hatırlatırken tepemde dikilmeye devam ediyordu.

"Kendimi savunmuyorum ama sana sormuştum. Ofisime geldiğin ilk gün sana bu evliliğin nasıl olduğunu ve kimin işi olduğunu sormuştum. Seni yargılamak istemediğim için ilk sana sordum. Gerçekleri gizlemen için bir nedenin yoktu." O günü ikimize hatırlatarak bu konuda kimin suçlu olduğunu her ikimize de gösteriyordu.

"Tehdit edilmemiştin veya sevdiğin birinin hayatı tehlikede değildi. Bana Serhat ve Duha'nın adını vermek yerine sustun. Serhat'ın kaçması için ona zaman kazandırmak istedin." Bana tüm o fenalığı yapan birini korumak için

gerçekleri ondan gizlemiştim. Bu konuda hata yapanın ben olduğumu zaten biliyorum.

"Kendi araştırmamı yaptığımda ortaya çıkan tek sonuç evli bir adamla bir ilişkin olduğuydu." Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakarak, "Ve evli bir adamla ilişkisi olan bir kadınla evlendiğimdi," dedi. "Böyle bir durumda kim olsaydı başka bir adamın metresiyle evli olduğunu düşünürdü." Sertçe yutkundüğümde gözlerinin güzel mavisi titreşti. "Sana metres dediğim için bile hep kendimi suçladım ama bana böyle düşündüren sendin." Bana karşı sabrının sonuna geldiği için bu konuda benim suçumu üstlenmek istemiyordu.

Suçlu olduğumu biliyorum zaten bu yüzden bu konuda ona hiç kin gütmedim. Gerçekleri söylemek yerine Serhat'ı korumak için kendimi metres konumuna düşüren bendim. "Hatalarımızı yarıştırmıyorum ama karımın bir metres olduğunu bana düşündüren sendin. Buna rağmen seninle ilgili çıkan tüm o haberleri kaldırtmaya çalıştım."

Omuzları düştüğünde yatağın kenarına oturarak yüzünü ovuşturdu. Bu çaresizlikten yapılan bir hareketti. "Bu evliliğin arkasındaki kişinin Duha olduğunu da benden saklayan sendin." Geçmişteki hatalarımızı konuşmaya başlamıştık çünkü şu zamana kadar bunları doğru düzgün konuşmamış, üstünü kapatmıştık. Çok önceden tüm bunları konuşsaydık belki bugün böyle bir durumda olmazdık.

Başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. Gözleri o kadar yorgun bakıyordu ki, bu gözlerde gördüğüm tükenmişlik beni kahrediyordu. "Benim sana karşı yaptığım ve hâlâ kendimi affedemediğim en büyük hata eflatun elbiseydi." Burnunun direği sızladı, gözlerinin ardı titredi. "Bunun da bana geri dönüşü 383 eflatun gece oldu."

Yaşlar gözlerimi zorlarken artık bunları geride bırakmak istiyordum ama ona yaşattıklarım onun geride bırakamayacağı kadar ağır şeylerdi. "Yorgunum, Bige," dediğinde artık ağlıyordum çünkü gerçekte olmasa da karşımda dizlerinin üzerine düşmüş biri vardı. "Kimse değil," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Beni sen yordun." Başını ağır bir hareketle iki yana salladı. "Ben artık bize bakınca kurtarılacak bir şey göremiyorum."

"Böyle konuşma." Eline uzandım ama elini çekerek yataktan kalktı. Bana sırtını dönüp kapıya doğru yürürken, "Sen veya ben değil," dedi yenilgi dolu bir sesle. "Suçlu ikimiziz. Bu konuda tek bir kişiyi suçlamak doğru değil. Bizi biz bitirdik. Zaten bizi bizden başka kimse de bitiremezdi." Kalbim kasılırken haklılığı karşısında avaz avaz haykırıp içim çıkana kadar ağlamak istiyordum. Biz onunla kimsenin yıkamadığı kusursuz bir kaostuk ve kendi yarattığımız o kaosu içinde kaybolmuştuk. Haklıydı bizi biz bitirmiştik.

Arkasından bakarken, "Sanrı," diye mırıldandım içli bir sesle. En sevdiği şarkı sözlerine değinerek elimle kendimi gösterdim. "Eski yârin ömrünü versin mi Allah yenisine?" Artık eski olan bendim.

Eli kapı kolunda kaldı, hiç kıpırdayamadı. Sırt kasları gerilirken kapı önünde donup kalmıştı. Uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra, "Vermesin," dedi boğuk bir sesle. Kapıdan çıkıp beni kimsesiz bırakmadan hemen önce, "Benden alıp eski yâre versin ama onun ömründen bir gün bile eksilmesin," dedi.

O gitti.

Bense onun yokluğuyla uzun süre kapıya baktım.

Kapıda tutuklu kalan gözlerim uykuya kapanmak üzereyken elinde bir tepsi yemekle içeri giren Nermin'i gördüm. Tepsiyi yatağımın yanındaki komodinin üzerine bırakıp dışarı çıktı. Hiçbir şey yiyecek durumda değildim. Bu yüzden yataktan çıkıp dolaptaki pijamalarımı aldım. Üzerimi değiştirip uyumak istiyorum. Elbisemi ve tül çorapları çıkartıp pamuklu eşofman altını giydim. Ellerim sütyenin kopçasını açmak için sırtıma uzanmıştı ki kapı açılınca donup kaldım. Karun gelmişti.

Elinde sıcak su torbasını ve bir fincan papatya çayı tutuyordu. Kapıdan içeri girip beni görünce adımları duraksadı. Gözleri bir süre şaşkın ama solgun yüzümde oyalandı, daha sonra da bakışları aşağılara kaydı. İnce omuzlarımda düz bir şerit oluşturan sütyenin askılarında oyalandı. Gözlerinin değdiği yer ısınırken kendimi ondan gizlemedim. Mavileri açık bir şekilde sütyenden taşan göğüslerime baktığında bile utanç duymadım çünkü daha önce beni çırılçıplak bile görmüştü.

O zamanlarda bile utanmazken sütyen ve eşofmanla karşısında olmak beni utandırmıyordu. Göğüslerimde haddinden fazla oyalanan bakışları düz karnıma süzülürken gözlerinde tutkudan çok yoksunluk gördüm. Tenime olan yoksunluğunu gizleyemiyordu. Bakışlarını eğip gözlerini başka bir yere çevirerek kendi için bu işkenceye bir son verdi. Acaba özel günümde olmasaydım yine böyle kontrollü olabilir miydi?

Beyaz tişörtümü hızlıca giyip saçlarımı düzelttim. Yürüyüp yatağa girerek yorganı çeneme kadar çektim. Yatakta cenin pozisyonu alarak, "Giderken ışığı kapat," diye mırıldandım. Üşüyen ellerimi bacaklarımın arasına uzatarak gözlerimi kapattım. Uyumak için erken bir saatti ama canım o kadar çok yanıyordu ki acı uykumu getiriyordu. Üzerimdeki yorgana rağmen üşüyorum. Şiddetli bir adet sancısı çekiyordum.

Üzerimdeki yorgan bir anda çekildiğinde inilti çıkararak gözlerimi açtım. Doğalgaz petekleri ısı yayıyordu, üstelik şömine yanıyordu. Bunlara rağmen yatakta küçüldüğümü görünce kaşlarını belli belirsiz çatı. "Üşüyor musun?" Cevap vermemi beklemeden uzanıp elini alnıma bastırdı. İri parmakları alnımı kapatırken soğukluğu karşısında irkildim. Vücut ısısı çok düşüktü.

Eli bir süre alnımda kaldı ama daha sonra çekti. "Ateşin yok," dediğinde gözleri titremeye başlayan vücudumda oyalanıyordu. Tam ona iyi olduğumu söyleyecektim ki üzerime eğilip bir kez daha beni kucağına aldı. "Karun hastaneye gitmeyeceğim!" Kaşlarımı çatarak kucağından inmeye çalıştım. Adet sancısı yüzünden kimse hastanelik olmazdı. Bu kadarcık sancıya katlanabilirim.

Hastane için beni zorlayacağını düşünmüştüm ama neyse ki bunu yapmadı. Beni şöminenin yanındaki yumuşak halının üzerine bırakıp ateşin sıcaklığını hissetmemi sağladı. Yürüyüp Nermin'in getirdiği yemek tepsisini alıp önüme koydu. Daha sonra papatya çayı ve sıcak su torbasını getirdi. Çayı da tepsiye koyduktan sonra su torbasını bana uzattı. Bana karşı bu kadar ilgili olması daha fazla suçluluk duymama neden oluyordu.

Başımı kaldırıp tepemde dikilen adama baktım. "Ben kendime bakabilirim." Su torbasını almadan önüme döndüm. "Uyumak istiyorum."

"La havle!" Yanıma oturup izin bile almadan tişörtümün eteğini yukarı kaldırdı. Sıcak su torbasını kabaca karnıma koyduğunda, "Düşer böyle," dedim karnımdan çıkartarak. "Bunun için uzanmam lazım."

Mızmızlanıp ona sorun çıkardığım için çatık kaşlarla tepsideki yemekleri gösterdi. "Madem öyle hızlı ye." Kızgın gözleri tek kelime etmeme müsaade etmiyordu. Tişörtü kaldırıp su torbasını tekrar karnıma koydu. Tişörtü aşağıya çekip elimi tuttu ve düşmemesi için tişörtün üzerinden su torbasına bastırdı.

"Bunu tutarken nasıl yemek yiyeceğim?" Huysuzluk yaptığımda bana dik dik bakarak, "Ben sana yediririm," deyince az kalsın kendi tükürüğümde boğulacaktım. Bana yemek mi yedirecek?

Tepsiyi önüne çekip çorba kasesini eline aldı. Bardakta su içirir gibi kâseyi dudaklarıma doğru uzatınca afalladım. "Kaşıkla içir."

Rotasını kaybeden gözlerle bana bakarken sanki bakmak istediği kişi bile değildim. Yüz ifadesi bu denli sıkkın ve zorlayıcıydı. "Kaşık kaşık sana çorba içirmek ne kadar zamanımı alır biliyor musun?" Boştaki eliyle enseme kavrayıp hareketlerimi kısıtladı. "Ağrı kesiciyi alman için o karnının hemen doyması lazım," dedi ve enseme bırakmadan kâsenin kenarını dudaklarımın arasına bastırdı. Su içirir gibi bana çorba içiren dağ adamına inanamayarak bakıyordum. O ise şaşkınlığımdan faydalanıp yudum yudum tüm çorbayı bana içirdi.

İnanılır gibi değil.

Ilık çorbanın tamamı bitmeden nefes bile almama izin vermedi. Son yudumu içtiğimde boş kâseyi çekti. Dudaklarımdan taşan çorba çeneme doğru süzölmeye başlayınca dilimle dudaklarımı yaladım. Bu hareketimle gözlerinin odağına dudaklarım takılınca başını iki yana salladı. Peçeteye uzanıp çeneme akan çorbayı silmeye başladığında bir eli hâlâ ensemedeydi. Kâğıt peçeteyi çenemde gezdirmeye başladığında gözleri sık sık dudaklarıma kayıyordu. İşte şimdi gözlerinde tüm sınırlarını zorlayan yoğun bir tutku vardı.

Ensemdeki parmakları sıkılaştı, peçeteyi çenemde hareket ettiren eli durdu. Gözleri dilimle ıslattığım dudaklarımda oyalandıkça derimin altı ısınıyor, üşüyen vücudum gevşemeye başlıyordu. Beni öpmek mi istiyordu? Nefesim kesilmişti. Beni öpecek olma ihtimali bile kanımı kaynatıyor, beni beklenti içine sokuyordu. Ancak iradesi düşündüğümünden daha güçlüydü çünkü bakışlarını benden çekti. Bana karşı koyarak ilaca uzandı.

Omuzlarım hayal kırıklığıyla düşmüştü. Eğer beni itmeyeceğinden emin olsaydım ben öperdim onu ama bunu yaptığım an beni sertçe iteceğini biliyorum. Paketinden çıkardığı ağrı kesiciyi bana uzatınca suratım asık bir halde aldım. Papatya çayının yardımıyla ilacı içtim. Beni öpmediği için bozulan bir suratla çay fincanını ona gösterdim. "Bence bunu sen içmelisin. Papatya çayı sakınleştirir."

Cebinden sigara paketini çıkartırken hiç bana bakmadı. "Papatya tarlasını yiyip sindirsem bile bu beni sakınleştirmeye yetmez." Sigarayı yakarak yönünü şömineye çevirdi. "O çayın hepsini iç sonra uyursun."

Çayı kafama dikip hızlıca içtikten sonra boş fincanı tepsiye koydum. Tepsiyi iterek bizden uzaklaştırdıktan sonra dizlerini tuttum ve öne doğru çektim. Ne yapıyorsun dercesine bana bakınca, "Karnım ağrıyor," diye sızlandım. Yumuşak halının üzerine uzanıp başımı onun kucağına koymamı beklemiyordu.

Gerilip kaskatı kesildiğinde karnımdaki su torbasını çıkartıp tişörtümü yukarı doğru sıyırdım. "Çocukken ne zaman karnım ağrısı annem ovalardı." Göz bebekleri büyürken sertçe yutkundu. Ondan böyle bir şey isteyeceğimi beklemediği için donup kalmıştı.

Gözleri çıplak karnımda oyalanıyor, ondan istediğim çılgınlık karşısında inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Belki de içinden yüzsüzlüğün bu kadarı diyordu çünkü bakışları aynı anda birçok şey söylüyordu. Ona 383 günlük bir cehennem yaşatmışken kedi gibi ona sokulup başımı dizlerine koymam ve karnımı ovmasını istemem belki de ona göre büyük bir arsızlıktı.

Son ana kadar bunu yapmayı düşünmüyordu. Ayağa kalkıp gitmeye bile yeltendi ancak yeni bir sancıyla yüzüm kasılınca elini hemen karnıma

bastırdı. Canımı böylesine yakan bir acıyı kendi vücuduna çekmek ister gibi soğuk elini karnıma koymuştu. Bunu yapmak onun için bile sürpriz olmuştu çünkü karnımdaki eline baktıkça kendine şaşıyordu. Konu ben olunca gösterdiği bu zayıflık karşısında sinirleniyor ama acı çeken yüzümü gördükçe yüz hatları gevşiyordu. Canım yandığı anlarda bana kayıtsız kalamıyordu.

Elini karnımda gezdirerek masaj yapmaya başlayınca gergin vücudum yumuşamaya başladı. Sanki elinin altındaki beden bir oyun hamuruydu ve o, istediği gibi yoğurarak onu şekillendiriyordu. Eline teslim olan vücudum gittikçe daha çok gevşiyordu. Sigaranın külünü uzanıp tepsiye çırtığında bile elini karnımdan çekmemişti. Ben onun dizlerinde yatıp onu izlerken o, üzerime hafifçe eğilerek karnıma masaj yapıyordu. İyi de geliyordu.

Uzanıp elindeki sigarayı aldığımda nihayet dikkatini çekebildim. Gözlerini karnımdan ayırıp bana kenetledi. "Hani sigarayı bırakmıştın?" Bakışları donuk, sesi ise azarlar gibiydi. "Bu akşam ikinci kez içiyorsun."

"Sen benim yüzümden başlamışken ben nasıl bırakabilirim?" Sigaranın dumanını içime çektiğimde ciğerlerime nüfus eden duman dudaklarımın arasından onun yüzüne doğru süzüldü. "Seninle aynı zamanda bırakacağım." Elimi yüzüne doğru uzattım ama dokunmaya cesaret edemedim. "Bırakmaya karar verdiğinde bana da haber ver."

Yüzünün yakınlarında duran parmaklarım onun teninin yoksunluğunu yaşıyor, avuç içim yanağına temas etmek istiyordu. Ancak beni nasıl karşılayacağını bilemediğim için dokunmaya cesaret edemiyordum. Şimdilerde onunla ilgili her şey bana yasak gibiydi. Yüzünün yakınındaki elime baktı. Bakışlarının odağında artık ben yoktum. "Eskiden bu kadar çekimser değildin... Ya da zayıf."

Havadaki elim öylece yanıma düşünce gözleri beni buldu. "Dün gece tüm o insanların önünde fazla zayıftın." Beni özüme döndürmek ister gibi bakıyordu. "Onların fısıltıları karşısında omuzların hep düşüktü." Bundan hoşlanmamış gibi bakışları yargılayıcıydı. "Sen dün gece bir zamanlar karım olan Saka değildin."

Dün gece insanların karşısında ezilip büzüldüğüm için beni eleştirmeye devam etti. "Evdekilerin tanıdığı Bige'de değildin." Gözlerimin içine fazla acımasızca baktığında bakışlarındaki soğukluk karşısında ürperdim. "Sen dün gece babasının çocukken sindirdiği Efil'din ama benim tanıdığım o asi Saka değildin."

Parmaklarımın arasındaki sigara titrerken, "Eskisi gibi değilim," diyen sesimdeki acının tek sebebi adet sancısı değildi. "Sana gelene kadar ben aslında Saka bile değildim." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma ama gülümseyemedim. "Ofisine ilk geldiğim gün Saka oldum çünkü o zamana kadar adım ya Bige'ydi ya da Efil."

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdığımda gözlerimin kahvesine akın eden yaşları kontrol edemedim. Karun'un gözlerinden benim gözlerime akan o derin ifade gözlerimin ardını sızlatıyordu. "Beni Saka yapan sendin." Kaybetmişliğin verdiği yenilgiyle, "Artık sen yoksun," dedim fısıltıyla. "Bana Saka bile demezken ben nasıl eskisi gibi olabilirim?"

Sanki benden aldığı sadece kendi değildi, bana aşıladığı o gücü de çekip almış gibiydi. Belki de gücümün kaynağı onun aşkıydı. Beni zehirlediği gibi güçlendiren bir aşk. Benden çekip alınınca ne zehir kalmıştı ne de şifa. Şimdilerde koskoca boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Tıpkı bana olan bakışları gibi her şey fazla boştu. Artık gözlerine bakınca bir zamanlar bana sevgiyle bakan bir adam göremiyorum. Orada gördüğüm tek şey saf ve katıksız bir acıydı. Ona acı veren bir şeye bakar gibi bana bakıyordu.

Bir nefesten daha fazlasını çekmediğim sigarayı yeniden ona uzattım. Ayağa kalkıp yatağa doğru yürüyerek kendimi onun hissiz bakışlarından kurtardım. "Geriye dönme şansım olsaydı seni affederdim, Sanrı." Yatağa girip şöminenin ateşini izleyen adamın sırtıyla bakiştım. "Çünkü en zoruydu sana olan nefretimle yaşamak. Beni unutup hayatına devam etmek istiyorsan beni affetmelisin. Artık seni bana bağlayan tek şey bana olan nefretin." Aşk bitti geriye sadece kırgınlıklar ve yaşananlara olan nefret kaldı. Güzel olan her şeyi tükettik.

Görmese bile içim acıyarak başımı salladım. "On iki gün sonra hayatında çıktığımda beni affet ve senden daha fazla yaralı olmayan bir kadınla hayatını yeniden inşa et." Sesim titrerken bir damla gözyaşım

yanaklarımdan süzüldü. "Yaralı insanlar en çok birbirlerini yaralar. Yara bandı olmayacağı ve sana yara bandı olmayacak biriyle olmaya çalış."

Uzun süre bana cevap vermedi. Şöminenin ateşinin yansıttığı yüzünün ne halde olduğunu bulduğum yerde göremedim ama her sözümle sigaranın dumanını biraz daha içine çekmişti. Yüzünü yalayıp kafasının üstüne yükselen gri duman etrafını tamamen sarmıştı. "Bana yara bandı hiç olmadın veya sana yara bandı değildim." Kısık bir sesle konuşup yüzünü benden gizlemeyi sürdürdü. "Ben seni sevmeye ilk yaralarından başlamıştım," deyince kalbim kasıldı. İçim ürperirken ilk kez onun dudaklarından beni sevdiğiyle ilgili bir şey duyuyordum. Sevgi sözcüğü bir tek onun dudaklarından dökülünce bir anlam kazanmaya başlamıştı.

Uzandığım yatak kafesim olmaya başladığında başını çevirdi ve omuzunun üzerinden bana baktı. Belki haddinden uzun baktı belki de aradığı bir şeyleri gözlerimde bulma ümidiyle uzadı bakışlarının süresi. "Birini sevmenin en zor yolu önce onun yaralarını sevmek," dedi içli bir sesle. "Sen bana geldiğinde de fazla yaralıydın."

Öylesine bir şeyden bahseder gibi hafifçe omuz silkti ama sözleri öylesine olmayacak her şeydi. "Fazla kırılmış, fazla incinmiş ve fazla kanatılmıştın. O kadar yaralıydın ki sende sağlam hiçbir bir şey bulamamıştım." Titreşen kirpiklerimden süzülen yaşlara bakarak başını ağır ağır salladı. "Bende seni sevmeye ilk yaralarından başlamıştım..."

Midem kasıldı.

Nabzım boğazımda atmaya başladı.

"Bige," diye mırıldandı kısık bir sesle. Haftalardır bir vedayı taşıyan o gözlerle bir kez daha bana baktı. "Belki doğru şekilde sevemedim ama seni sevmiştim." Kulaklarımda uğuldayıp sarsıcı bir basınç bırakan sözleri karşısında kalbim öyle bir sızladı ki, tam bu noktada durmasını istedim.

Bir kurşunu bile göğüsleyen göğüs kafesim onun sözlerine bir kalkan olup kalbimi koruyamadı çünkü sözleri kurşundan daha keskindi. Beni sevdiğini söylemesini hep istemiştim ama o, bunu itiraf ederken geçmiş zaman eki kullanmıştı. Seviyorum değil, sevmiştim demişti. Artık sevmiyor gibiydi

her cümlesi. Beni sevdiğini söylemiyordu, bir zamanlar beni sevdiğinden bahsediyordu.

Sevdiği o dönemlerde söylemek yerine sevgisinin bittiği bu zaman diliminde yapıyordu bu itirafı. Bu haksızlık değil miydi? Bu can yakan, kalbimi hüzne boğacak türden olan bir haksızlık, değil miydi? Bir zamanlar beni havalara uçuracak bir cümleyi zamana erteleyerek bana acı veren bir şeye dönüştürmüştü. Bu kıyımdı, yıkımdı ama mutluluk değildi. Kalbin kıyıımıydı sevmiştim demek.

Bu kelimenin anlamı bir zamanlar sevildiğim ama artık sevilmediğimdi.

Ne şimdi ne geçmişte ne de gelecekte asla duymayacağım bir kelime olarak kaldı *seni seviyorum*.

Ertesi gün uyandığımda Karun'un yine benden önce uyanarak odada olmadığını görmüştüm. Buradaki ikinci gecemizde de bana sarılarak uyudu mu, bilmiyorum ama benden önce uyanarak tüm izlerini siliyordu. Saatin yedi olmasına sadece beş dakika kaldığı için tam zamanında kahvaltı masasında olmak için odadan çıktım. Bu konularda çok dakik ve takıntılıyım. Merdiveni inerken elimde tuttuğum telefona gelen mesaj dikkatimi çekti. Mesaja girince kayıtlı olmayan bir numaradan geldiğini gördüm.

Benimle attığın adreste buluş. Saat tam dokuzda orada seni bekleyeceğim. Annemizi görmek istiyorsan benimle buluşursun, Efil.

Okuduğum mesajla adımlarım merdiven basamağında durdu. Gazel'den geldiği çok belli olan mesaja iri gözlerle bakıyordum. Beni şaşkınlığa sürükleyen Gazel'in bana mesaj atması değildi, bana annemin yerini söyleyecek olmasıydı. Annemi benden hep kıskanırdı ve onun yokluğu yüzünden yıllarca beni suçlamıştı. Onun yaşadığını öğrendikten sonra annemi benden saklayacağına çok emindim ama mesajında tam tersi şeyler yazıyordu. Neyin peşindeydi?

Bu da bir tuzak olabilir miydi?

Gazel'e hiç güvenmiyorum ama iki saat sonra istediği gibi onunla buluşmaya gideceğim. Sırf annemin yerini öğrenmek için bunu yapacağım. Artık annemi görmek istiyorum bu yüzden nefret etsem de Gazel'e gidecek ve onunla konuşacağım. Sadece annemi değil, büyükbabamı da çok özlemiştim ama onu görmek için babama gitmeliydim. Büyükbabama ulaşmaya çalışacağımı bildiği için eminim onun yanından hiç ayrılmıyordur. Babamı görmek istemediğim için ne yazık ki büyükbabamla da iletişim kuramıyorum.

Aşağıya inerken holde kahkaha atarak Gurur'a sataşan Çağıl'ı gördüm. "Bende diyorum ki sabahın bu saatinde bu niye buraya geldi." Elini amcasının omuzunun üzerine atıp güldü. "Karın seni evden mi kovdu?"

Gurur bezgince nefesini verirken onun elini sertçe omuzundan itti. "Babası bile beni o evden kovamıyor, o nasıl kovsun?" Agresif bir sesle konuşup uykulu bir halde esnedi. "Laf sokup durması canımı sıktığı için buraya geldim." Kaşlarını çattı. "Kim öptü seni deyip duruyor. Ulan Melek öptü, Melek nesine inanmıyorsun!" Birini arar gibi etrafına baktı. "Melek nerede? Onu arayıp beni öptüğünü söylesin yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

Sanırım neler olduğunu anlamıştım. Melek dün gece amcasının omuzunu öptüğünde ruj izi beyaz gömleğinde çıkmıştı. Farah bunu görüp yanlış anlamış olmalı. Sabaha kadar Gurur'un başını ütülemiş olmalı ki Gurur burnundan soluyordu. Elindeki kahveden bir yudum alıp Çağıl ile holde yürürken henüz beni fark etmemişlerdi. "Neyine güveniyorsa bir de beni tehdit ediyor." Farah'a çok kızgın olduğunu gizleyemiyordu. Çenesi seğirirken, "Ümit Tozlu'nun kızını aldatırsam sonuçları ağır olurmuş!" dedi küfrederek gibi. "Banyoya saklanarak bunları söylemesi kolay. Çıkıp karşıma söylemeyi denesene!"

Çağıl gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırды. "Banyo mu?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Doğrudan gözlerime bakıp benimle tartışacak cesareti olmadığı için kendini banyoya kilitleyerek car car konuştu. Sanki ben bilmiyorum o siktığım kapısını kırmayı!" Küfrederek konuşurken aklına ne geldiyse yeşilleri yumuşadı, dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Demek ki o da sinirlenebiliyormuş." Gülerек başını iki yana

salladı. "Karşıma geçip doğrudan kızmasa da bir kapının arkasına saklanarak bunu yaptı. Bence büyük bir gelişme var."

Çağıl başını geriye atıp kahkaha attı. "Korkak olmasından nefret ediyorsun, değil mi?"

"Yedi cihan benden korkarken karımın hepsinden korkmasından nefret ediyorum." Bakışları ciddileştiğinde elindeki kahve fincanını sıkıyordu. "O Gurur Kalender'in karısı, gerektiğinde bana bile kafa tutup yumruğunu o masaya vurmali." Kahve içmesine rağmen ağzında ekşi bir tat varmış gibi burnunu kıristirdi. "O narin elleri yumruk atmayı bile bilmiyordur. Babası olacak piçten hiçbir şey öğrenmemiş."

Çağıl'ın bakışlarında muziplik akarken onu test eder gibi gözlerini kıstı. "Madem ondan bu kadar çok şikayetçisin, boşa onu istediğin gibi biriyle evlen."

Yeğenin ne yapmaya çalıştığını iyi bildiği için Çağıl'ın ortaya attığı yemi yemedi. Çağıl'ın arkasından bir yere bakarken dudakları kıvrıldı. "İyi söyledin," diyerek sırttı. "Bu tavsiyene uyacağım." Çağıl'ın yanından geçip, "Çiçek?" diye seslenip içeri giren kıza doğru yürüyünce Çağıl kısık bir sesle küfretti. Başına nasıl bir bela aldığını iyi biliyordu.

Elindeki bal kavanozuyla Çiçek'i durdurduğunda Çağıl hemen soluğu ikisinin yanında almıştı. Dün geceden beri Çağıl onunla uğraştığı için Gurur intikam alır gibi baştan ayağa Çiçek'i süzdü. Sırf Çağıl'ı kızdırmak için Çiçek'in sarı saçlarına, korkudan titreşen yeşil gözlerine haddinden uzun bakıyordu ama bakışlarında herhangi bir fenalık veya art niyet yoktu. "Hayatında biri var mı, Çiçek?"

Çağıl'ın tüm dikkati Çiçek'e yönelince Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısirmaya başladı. Çağıl'ın merak edip de bir türlü sormadığı soruyu Gurur onun yerine çok kolay sormuştu. Çiçek'te en az abisi Nedim kadar düzgün biriydi. Çağıl gönlünü kaptırmak için iyi birini bulmuştu ama duygularının karşılıklı olup olmadığını bilmiyorum. Çağıl dört yıldır ona platonik aşıkta ancak Çiçek cephesinde işlerin ne boyutta olduğunu bilmiyorduk.

Çağıl, Çiçek'in vereceği cevabın gerginliğini yaşarken bu konuda çok tedirgindi. Karun Kalender'in kardeşi, bu evin beyi ve dağların aslanı olmasına rağmen Çiçek'in karşısında olmaktan çekiniyordu. Demek ki her aslanı kediye çeviren bir kadın mutlaka vardı.

Gözleri pür dikkat Çiçek'i izlerken Çiçek bir kez olsun başını çevirip ona bakmadı. Gurur'un karşısında durmaktan kaçacak yer ararken karşısındaki iki adama bakmıyordu. Gurur gözlerini ondan ödü kopan kıza dikti. "Merak ettiğim için soruyorum hayatında biri var mı?" dediğinde Çiçek boş bulunup Çağıl'a bakınca bizimki bir şey anlamadı ama Gurur ile dudaklarımız aynı anda kıvrıldı. O da ondan hoşlanıyordu.

Eğer birine kimden hoşlandığını sorarsanız gözleri doğrudan hoşlandığı kişiyi bulurdu. İstemsizce ona bakardı. Çiçek bu yaptığıyla kendini ele vermişti ama Çağıl pek bir şey anlamadı. Çiçek'in birinden hoşlanma ihtimali onu kıvrandırdığı için kızın ona olan bakışlarından hiçbir şey anlamadı. Aşk insanı gerçekten de aptallaştırıyordu.

Çiçek yakalanma korkusuyla hızlıca önüne dönüp, "Bu-bunu neden soruyorsunuz efendim?" dediğinde artık Çağıl'a bakmıyor, başını eğerek ayaklarına bakıyordu.

"Dedum ya meraktan sorayım." Uzun süre normal konuşamayan Gurur farkında olmadan yine Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı. "Uzun zamandır bu aileye çalışaysun." Gözleri Çağıl'ı deli edecek bir uzunlukta Çiçek'in üzerinde oyalanmaya başladı. "Onca yıl bir yanluşunu görmedük, eğer varsa bir sevdiğün bizde üzerumuze düşenu yapmak isteyuk. Sen uşağün kim olduğuni söyle düğün masraflarunuz benden," deyince Çağıl'ın kaşları çatıldı. Omuzları dikleşirken bakışlarının hiddeti Gurur'a yönelikti. "Onu evlendirecek misin?"

Gurur sırtarak başını salladı. "He öyle yapayım." Gerine gerine göğsünü kabartıp yeğeniyle uğraşmaya başladı. "Bir sorun mu vardır?"

Göğsünde hırlamayı andıran bir ses yükseldiğinde Gurur'u öldürecekmiş gibi bakıyordu. Bu hareketleriyle kendini o kadar çok ele veriyordu ki, bunca zaman Çiçek, Çağıl'ın ona âşık olduğunu nasıl anlamadım, bilmiyorum. "He derse kızı hemen evlendirecek misin?" Sinirli bakışlarını

kontrol edemezken, "Siktir git lan karının evine!" diyerek onu kovdu. "Git orayı karıştır!"

Çağıl'ın siniri bile onu eğlendirdiği için güldü. "Gitmeyim burası benu daha çok bağlayı." Omuzlarını dikleştirdi. "Sen hayurdur uşak? Senu neden rahatsız edeyi bu kizin sevdiği?"

"Yok lan sevdiği!"

"Bunu nereden bileysun, belki var?" Kafasını çevirip yerden başını kaldırmayan Çiçek'e baktı. "Var midur bir sevdiğün?"

Gurur tarafından sorgulanmak herkesi ürkütürdü, Çiçek'i ise daha fazla. Ecel terleri dökmeye başlamışken o kadar çok titriyordu ki neredeyse elindeki kavanozu düşürecekti. Sessizliği Çağıl'ın bekleyişini katlanılmaz boyutlara taşıdığı için, "Çiçek?" dedi sabırsız bir sesle. Gözlerini sevdiği kadına dikip, "Hayatında biri mi var?" diye sordu. Sesi bu sefer daha baskındı. "Konuşsana bir sevdiğin mi var?"

Çapraz sorguya alınıyormuş gibi hisseden kız tek kelime etmedi. Ayakları dışında hiçbir yere bakmıyordu. Aklına olmayacak şeyler getiren Çağıl, dişlerini sıkarak, "Var mı yok mu?" dedi sinirli bir sesle.

Derin bir nefes alarak başını kaldırdı. "Çağıl Bey lütfen bu konuyu kapatın." Kaçmak ister gibi elindeki kavanozu işaret etti. "Yapmam gereken çok fazla işim var efendim."

"Başlatma efendine!" Agresif bir sesle konuşup bir adım atarak onun karşısına dikildi. "Bir sevdiğin mi var?" Bu soru onun yakasını bırakmazdı, Çiçek ise ona cevap veremezdi çünkü onu kovmalarından korkardı. Bu yüzden tek kelime etmeden hızlı adımlarla gitti. Çağıl onun arkasından bakıp yumruklarını sıktı ama onu durdurmaya çalışmadı çünkü biz buradayken Çiçek'in tek kelime etmeyeceğini iyi biliyordu.

Gurur telefonu çıkartıp açtığı şarkıyla kahkaha atarken Çağıl, "Siktir git!" diyerek ters ters ona baktı. Telefonda ise, "Oy sevdam," şarkısı çalıyordu. Bundan bir yıl önce yemek masasında Şelale şarkısıyla Karun'un üzerine gitmişken şimdi aynı şeyi Gurur ona yapıyordu.

Gurur şarkıya eşlik edip gözlerini ona dikti. **"Oy sevdam dağlara mi çıkayim?"**

Oy sevdam yollara mi vurayim?

Oy sevdam sensuz nasi durayim?

Oyyy oy, dağlara mi çıkayim? Oyyy oy, yollara mi vurayim? Oyyy oy, sensuz nasi durayim?"

"Yalnuz dağlara çıkmak da kesmeyi senu uşağum." Sırıtarak eğlenen gözlerini Çağıl'ın kızgın suratına dikti. "Gönül işleru öyle dağlarda kurşun sıkmaya benzemeyi, değul mu Üsteğmen Çağıl Kalender?" Kahvesinden keyifle bir yudum aldı. "Göz görmeyunce gönul bağlanmaz derdu nenem. Oturaysun evunde ki kizin gözü görsun senu, gönlu aluşsun."

"Sevmeyi." Kederli bir ifadeyle başını salladı. "Kalsam bir şey değuşur mu sanursun?" Hayır dercesine derin bir nefes aldı. "Baa bakmayi bile nasi sevsun? O sevmedukça bende kaçayim dağlara."

"Ula nasi sevsun senun gibi korkak uşağı?" Gurur hayretler içinde kalmış gibi ona bakıyordu. "Çıkaysun dağlara ve kurşunlarun önüne atlaysun ama bir kız karşusunda kaçak oynaysun. Adam gibi çık karşusuna ve de ki sevdalandum saa. Yine olmayunca nasip değulmuş deruz"

"Ya sevmeyim derse ne halt yiyeceğum?" Bu konuya çok fazla kafa yormuş gibi açılmaya cesareti yoktu. "Sevseydu bellu ederdu."

"Etmeyi mi?"

"Etmeyi."

"Saa baktukça kendumi suçlayim." Onu azarlayıp dış kapıya doğru yürüdü. "Çocukken az vursaydum o kot kafana şimdu böyle akulsuz bir uşak olmayacaktun," diye söylenmeye başladı. "Dört yıl oldi, dört yıl! Açulaysun artuk şu kiza!" Çağıl'ın bu konudaki aptallığı en az Gurur kadar beni de deli ediyordu. Bence Çiçek artık belli ediyordu ama bizimki işaretleri doğru şekilde yakalayamıyordu.

Gurur gidince Çağıl'da salonun yolunu tuttu. Dilinde ise hiç eksik etmediği, "Oy sevdam dağlara mi çıkayim?" türküsü vardı. Onu anlatan şarkıyı

mırıldanarak gitmişti.

Yemek salonuna inip kahvaltımı tek başıma yapmaya başlamıştım. Karun benden kaçtığı için evde kahvaltı yapmadan işe gitmişti. Levent hâlâ uyuyordu, Çağıl ise kahvaltıyı düşünemeyecek kadar fazla efkarlıydı. Gurur'da büyük ihtimalle bahçede kahvesini içiyordu. Bu yüzden kahvaltıda bana eşlik edecek kimse yoktu. Kahvaltıdan sonra odama çıkıp hazırlanmaya başladım. Gazel ile buluşmaya üzerimdeki dekolteli elbiseyle gitmek istemiyorum çünkü bana nasıl bir tuzak kurduğunu bilmiyorum.

Aramızdaki kardeşlik bağı yıllar önce koptuğu için beni nasıl bir sürprizin beklediğini bilmiyorum. Bu yüzden olası bir kavgaya karşı beyaz, yün bir kazak ve siyah, dar pantolon giymiştim. Nadiren de olsa arada sırada giydiğim spor ayakkabılarımdan birini çıkartarak giydim. Kırmızı rujumu yeniledikten sonra saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım. Montumu ve çantamı aldığımda tüm hazırlığım bitmişti. Kahvaltı ve hazırlanmak çok fazla zamanımı aldığı için saatin dokuz olmasına sadece yarım saat kalmıştı.

Daha fazla oyalanmadan aşağı inip malikaneden çıktım. Etrafıma bakıp korumaları kontrol ettim. Telefonda konuşan Furkan'ı görünce bana arabasını vermesi için tam ona seslenecektim ki, "Nereye böyle?" diyen Gurur ile sol tarafa döndüm. Ağaçların arasından çıkan adam siyah kabanının yakasını düzelterek bana doğru yürüyordu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Biriyle buluşacağım."

Gözleri kısıldığında, "Kiminle?" diyen sesi insanı geriyordu. Bileğindeki saati kontrol edip sorgulayan bakışlarını bana dikti. "Bu saatte kiminle buluşacaksın?"

"Saat sekiz buçuk." Ona bakan gözlerimde bıkkınlığım anlaşılıyordu. "Gecenin bir yarısıymış gibi konuşmayı bırak."

Kaşları alaycı bir ifadeyle havalandı. "Bende bunu diyorum ya sabahın sekizinde kiminle bu buluşma?"

"Gazel ile buluşacağım."

Bunu duyunca aklındaki sinir bozucu düşüncelerden uzaklaşarak rahat bir nefes aldı. Kafasıyla arabasını işaret edip, "Atla seni ben bırakırım," dedi korumacı bir tavırla. İtiraz etmek için tam ağzımı açmışım ki inatçı bir tutumla gözlerime bakınca derin bir nefes aldım. "Öyle olsun bakalım." Hayır cevabını kabul etmediğini az çok bildiğim için arabasına doğru yürüdüm.

Ön koltuğa geçip kemerimi taktığımda sürücü koltuğundaki yerini alması uzun sürmedi. Kısa sürede yola çıktığımızda ikimizde fazla sessizdik. Tanımadığım biriyle gergin geçecek bir sohbet yerine sessizliği tercih ederim. Ne yazık ki bu isteğim fazla uzun sürmedi çünkü gözleri yolu takip ederken, "Karun konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

İç çekerek, "Bilmiyorum," dedim ona karşı dürüst olarak. "Ona ulaşamayacağım kadar uzak bir yerde."

Kafasını manidar bir ifadeyle sallarken kısa bir an bana baktı. Bakışları fazla hisliydi. "Birinin kendine yapabileceği en büyük kötülük onu seven birini yokluğuna alıştırmak," dediğinde hiçbir cümle bu kadar haklılık kokamazdı.

Karun'a yaptığım tam olarak buydu, onu yokluğuma alıştırmak.

Karun ile birbirimize olan sevgimiz elimize tutuşturulan bir bomba gibiydi. Çoktan pimi çekilmişken patlayıp paramparça olmuş bir sevginin küllerini toplayamazdık. Denesek bile elimizde küllerin isisi kalıyor ama eski şeklini almıyordu. O pimi çeken bizdik. "Tek başına sevgi bir şeyler için yeterli olmuyor," diyerek derin bir nefes aldım. "Artık yokluğumu biliyor bundan sonrası çok koymaz ona." Onu yokluğuma alıştırdığım için on iki gün sonra gittiğinde onun için değişen bir şey olmayacaktı çünkü 383 gününü bensiz geçirmişti.

Gazel'in bana attığı adrese doğru yol alırken tek eliyle direksiyonu ustaca kullanıyordu. "Madem bunu biliyorsun o zaman neden eve döndün?" Neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Ona tam cevap verecektim ki telefonu çalınca uzanıp bluetooth'la telefonu arabanın ses sistemine bağladı. "Dinliyorum, Karun," diyerek arabayı kullanmaya devam etti. Görüşmelerini benim de duymamı sorun etmiyordu.

Karşı taraftan birkaç hışırtı çıkarken Karun'un, "Babam konusunda konuşmalıyız!" diyen kızgın sesini duydum. "Son zamanlarda canımı fazla sıkmaya başladı. En son yediği haltı biliyor musun?"

Gurur başını sallayarak arabanın camından arkayı kontrol etti. "Bizzat öğrenmek üzereyim," dedi sakince.

"Ne demek istiyorsun?"

"Emin değilim ama arkamdaki şu itler onun adamı olabilir." Bunları söylerken tepkimi ölçmek için kısa bir an bana baktı. Korkmadığımı görünce rahat bir nefes alıp önüne döndü. "Evinde bir köstebek var."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Arabamın frenleri tutmuyor," dediğinde kaskatı kesildim. İşte şimdi korkmaya başlamıştım çünkü bu akıl hastası herif yola çıktığımızdan beri gaza yükleniyordu. "Sabah malikaneye gelirken arabamda herhangi bir sorun yoktu ama şimdi frenler tutmuyor. Peşimizde de bir hayli kalabalık bir grup var." En güzelini sona saklamış gibi dudakları kıvrıldı. "Ve bil bakalım yanımda kim var?"

Eğleniyor mu?

Bu adam normal değil!

Başımı çevirip arkaya baktığımda peşimizdeki adamlar konusunda şaka yapmadığını gördüm. Bir konvoyu andıran kalabalık bir grup peşimizdeydi. Üstelik freni tutmayan bir arabada son sürat gidiyorduk! Karun'un yutkunuşu benimkiyle yarışır nitelikteydi. "Sakın bana Bige'nin yanında olduğunu söyleme!" Sesindeki endişeyi gizleyemiyordu.

Gurur bir deliyi çağrıştıran bir gülümsemeyle başını salladı. "Ablasıyla buluşacağını söyleyince ona yardım etmek istedim."

"Hangi akılla lan!" Karun kükremeyi andıran bir sesle bağırdığında bir şeylerin kırılma sesini duyduk. Öfkesinin şiddeti ta buraya ulaşıyordu. "Hangi akılla onu arabana alırsın! Sen yanına koruma bile almazsın, hangi cesaretle onu korumasız bir arabaya bindirirsin! Nerede olduğunuzu söyle!" Yüksek çıkan sesi irkilmeme neden olurken, "Kenan!" diye bağırdı. "Topla tüm adamları çıkıyoruz!"

Tehlikenin göbeğinde olmamıza rağmen Gurur rahat ifadesinden bir şey kaybetmedi. "Gelmene gerek yok ben hallederim," dediğinde o kadar rahattı ki bir tek ısıklık çalmadığı kalmıştı. "Üstelik yalnız da değilim. Bakalım yenge hanım söyledikleri kadar var mı?" dedikten sonra telefonu kapatıp gaza biraz daha yüklendi. Gerçek anlamda bir deli gibi davranıyordu.

Dilimi yutmuş bir halde aval aval suratına bakıyordum. "Sen gerçekten bir delisin." Bunu inanarak söylediğim o kadar belli oluyordu ki. "Tımarhanelik bir delisin!"

Yeşil hareleri kısıılırken komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Deli raporu olan sadece ben değilim."

"Ne yani gerçek bir raporun mu var?"

"Seninki sahte mi?"

"Kaçık herif!" Çantamı alıp paniklemiş bir halde telefonumu bulmaya çalıştım. "Bir tımarhane kaçkınıyla aynı arabanın içindeyim." Elim ayağım birbirine dolaşırken çıldırmak üzereydim. "Bir şekilde durdur şu arabayı ineceğim!"

"Durursam arkadakiler işini bitirir." Eğleniyormuş gibi kahkaha attı. "Ayrıca istesem de duramam çünkü frenler tutmuyor."

Korkuyla arkamızdakileri kontrol ettim. "Beni bu işe sen bulaştırdın sen kurtaracaksın!" Adamlar gittikçe bize daha çok yaklaşıyordu. "Bir şey yap yetişmek üzereler."

"Arabayı kullanırken ne yapabilirim? On tane elim yok herhalde."

"Bir şeyler yapmak zorundasın." Sesim endişeden fısıltıyla çıkmıştı.
"Bugün annemi görmeyi umuyordum peşimizdeki adamları değil.
Görmüyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Bunu o kadar iyi saklıyorsun ki sen söyleyene kadar hiç anlamamıştım."

Bu adam ikimizi de öldürtecekti.

Son olanlardan sonra sanırım Bige bir daha Gurur'un arabasına binmeyi düşünmez. Yanlarında hiç koruma olmadan sizce kurtulmayı başaracaklar mı?

Freni tutmayan bir arabayla peşlerindeki adamları atlatıp atlatmayacaklarını henüz bende bilmiyorum ama Karun onların yardımına gelene kadar bayağı bir aksiyon yaşayacakları kesin.

Yeni bölümün bir kısmını Karun'dan okuma ihtimalimiz de var. Bige döndüğünden beri neler düşündüğünü ve bu konudaki hislerini daha iyi anlamamız için bölümün yarısı Karun'dan olabilir.

Son yaşananlardan sonra ikisi de çok ağır bir sınavdan geçiyor. Nasıl sonuçlanacağını hep birlikte okuyacağız.

Bölümü paylaşmadan önce bana sık sorulan iki soruya da hızlıca cevap vermek istiyorum.

-SVS karakterlerinin modelini sen mi seçtin?

Bige ve Karun'un modelini seçtim ama Karun'un modeli bir okuruma fotoğraflarının kullanılmasını istemediğini, bunun için önce ödeme yapılmasını söylemiş. Sanki çok fazla fotoğrafı varmış gibi böyle bir talepte bulunması yok mu. Sonuç olarak o artık Karun'un modeli değil. Adamın bedavadan reklamını yapıyoruz bir de üstüne para mı ödeyeceğim hlkhkjhk

Bige'nin modeliyle herhangi bir sorun yaşamadım zaten Bige için Paola Cossentino'dan başkasını düşünemem.

Gurur'un modeli bana çok soruluyor henüz onun için kimseyi seçmedim ama hikayesini paylaştığımda kafamdakine uyan bir model

bulacağım.

Bir de Gurur'un hikayesinin yazılıp yazılmayacağını soruluyor. Evet, Gurur ve Farah için ayrı bir kitap yazılacak zaten bu yüzden ikisinin ilişkisine burada çok değinmiyorum çünkü burada onları yazarsam kendi hikayelerinde yazılacak bir şey kalmaz. SVS kadrosu yeterince kalabalık onları araya sıkıştırıp üstün körü onlara değinmek yerine, onları kendi hikayelerinde daha detaylı okumanızı istiyorum.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Alllah'a emanet olun canlarım.

(42) Seni Tekrar Kaybedemem

"Seninle tüm mutluluklar buruk, gülüşler eksik ve her şey yarımken biz yarım kalmayalım isterdim..."

Elimdeki evrakları sertçe masaya attığımda gördüğüm ve okuduğum her şey beni çıldırtıyordu. Masamda dağınık bir şekilde duran tüm bu evraklarda o vardı. Bunun canımı çok yakacağını bilmeme rağmen bensiz geçirdiği 383 günde neler yaptığını öğrenmek istemiştım. Adamlarıma verdiğim talimat sonucunda derin bir araştırmayla bir yıl boyunca neler yaptığını kayıtlarla bana sunmuşlardı. Gezdiği, gördüğü ve yaşadığı her şey belgelenmiş bir şekilde masamdaydı. Fotoğraflarıyla birlikte her şey buradaydı. Bir yıllık uzun tatilinde yeni yerler keşfettiği, gülümsediği ve mutluluğunu en güzel şekilde yansıttığı fotoğrafları masamda dağılmış bir şekilde duruyordu.

Ben 383 gün boyunca burada onun yasını tutarken o, bensiz bir hayatta mutluymuş.

Çenemde bir kas seğirirken elimin tersiyle masadaki her şeyi yere savurdum. Fotoğrafları belgelerle birlikte masamın önüne saçıldı. Yüzümü sertçe ovuştururken acımasızlığı karşısında dehşete düşmüş bir haldeydim. "Hayatımda siktir olup gitmeli!" Yumruğumu masaya geçirip ayağa kalktığımda cebimdeki telefonu çıkardım. Malikaneyi arayıp onu göndermelerini isteyeceğim.

İki hafta bu saçmalığa katlanmayacağım. Bir yıl boyunca bensiz gününü gün ettiğini öğrenmişken onu evimde istemiyorum. Şu zamana kadar kimlerle hangi cehennemdeyse onlara gidebilirdi. Umurumda bile değil! Gideceği yerin Duha Tunus'un evi olduğunu hatırlayınca elimdeki telefonu sıktım. Duha'ya sığınacaktı. Benim evimden çıkıp ona gidecekti.

Teselliyi onun kollarında alacağını düşününce kan beynime sıçradı. Onu bir erkeğe sarılırken hayal etmek bile beni mahvediyordu. Kelimenin tam anlamıyla sikik bir haldeydim! Hiçbir erkek ona sarılamaz, dokunamaz ve onu yatıştıramazdı. Buna cesaret edenin tüm kemiklerini eklemlerinden

kırarım. Farkında olsun veya olmasın, o benimdi, bana aitti. Ama onunla da olamıyordum! Yaptıklarından sonra bu da hiç kolay değildi.

"Sikeceğim böyle aşkın evveliyatını!" Onu bir odaya kapatıp 833 gün boyunca adımını aklına ve kalbine kazıyana kadar... Siktir!

Kenan elinde bir tabletle içeri girdiğinde sinirden kıpkırmızı olmuş suratım onu pek şaşırtmadı. Son bir aydır hep gördüğü bir surat olduğu için öfkem artık onu pek şaşırtmıyordu. Bige döndüğünden beri deli fişek gibi ortalarda dönüp durduğum için sinirime bağışıklık kazanmıştı. Masama doğru yürürken yerdeki şeylere bakarak derin bir nefes aldı. "Artık kendine çeki düzen vermelisin."

Başını kaldırıp bana doğru yürüdü. "Onu istemiyorsan evden gönder." Tunus piçine gitsin diye mi? Sikseler buna izin vermem. Bugünden sonra o herifin evine gitmeyi ona yasaklayacağım.

Bana doğru yürürken gözlerim adımlarına kaydı ve Bige'nin yerdeki fotoğraflarına. Omuzlarım gerildi. "Onun fotoğrafına basarsan sonuçlarına katlanırsın."

Sakin ve tehditkâr bir sesle konuştuğumda şaşkınca duraksadı. Durdu ve ayaklarının hemen önündeki fotoğraflara baktı. Dudaklarından birkaç homurtu çıkartıp fotoğrafların etrafından geçti. "Sen iyi değilsin dostum. Bir aydır küfrettiğin kadının fotoğraflarını koruman normal değil."

Ona ters ters bakıp masanın diğer tarafına geçtim. "Ona hiç küfretmedim." Edilmesine de izin vermem. "Yapmadığım şeylerle beni itham etme." Yere eğilip tüm fotoğrafları toplamaya başladım. "Ona küfretmek istiyor muyum? Evet, gelmişini geçmişini sikmek istiyorum ama burada sikilen tek kişi ben olduğum için bunu yapmıyorum!"

Hayatımı becermişti hem de her anlamıyla.

Gülmesi öfkemi harladığı için dudaklarını birbirine bastırarak gülüşüne engel olmaya çalıştı. "Onu hâlâ seviyorsun." Bu bir soru değildi, yerinde bir tespitti.

Topladığım fotoğrafları masamın çekmecesine koyarken, "Onu sevdiğim için önce kendimin, bana kendini sevdirdiği için sonra da onun işini bitirmenin yollarını arıyorum," dedim küfreder gibi. "Kendimden kurtulmak en kolayı ama ondan kurtulma fikri bile canımı sıkıyor." Ona kıyamıyordum, kıymaya çalışanın da belasını sikerim. Boktan bir haldeyim. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ne onunla olabiliyorum ne de onsuz.

Kenan masamın önündeki deri koltuklardan birine oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı. Eğer en yakın dostum olmasaydı bu rahatlığını acımdan zevk aldığına yorabilirdim. "Onu affetmenin bir yolu yoksa neden onu unutmaya çalışmıyorsun?" Dudakları gevrekçe kıvrıldı. "Çivi çiviye söker derler. Belki de ihtiyacın olan tek şey iyi bir seks." Ne zırvalıyordu?

Hınzırca sırıttı. "Kabaca bir hesap yapınca bir yıl, iki aydır hiçbir kadınla birlikte olmadığın sonucuna varıyoruz." Başını omuzuna doğru eğip pantolonunun önünü işaret etti. "Belki de ihtiyacın olan tek şey ateşli bir kadınla zaman geçirmek."

Yüzümü buruşturarak kalktığım koltuğuma geri oturdum. "Bir kadını becermek onu bana unutturmaz." Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ondan başka bir kadını istemiyorum.

Başka bir kadına dokunmak onu bana unutturamazdı ama kendime olan saygımı yitirmeme neden olabilirdi. Bunu yapmak belki Bige'nin canını yakabilirdi ama böyle ucuz oyunların adamı değildim. İhanetle çirkinleşecek biri hiç olmadım ve olmam da. Annem ve babamın yaşadığı o rezil evliliğin gölgesini bile hayatımda istemiyorum.

Gözlerini kısan Kenan, sessizliğimi yanlış değerlendirmiş olmalı ki, "Bir kadınla yatarak Bige'yi aldatmış olmazsın," diyerek hassas olduğum bir konuya değindi. "Onunla uzun zaman önce boşandınız, evli bile değilsiniz."

Çenem kasıldı. "Evliyken onu aldatmamamın sebebi o sikik evlilik cüzdanı mı sanıyorsun?" Eğer böyle düşünüyorsa beni hiç tanımıyor demektir. "Bige şu ofisin kapısından içeri giydiği o ilk günden beri hayatımın bir parçası oldu. Hayatıma giren birini nasıl aldatabilirim? Ondan boşanmış olmam hayatımdan çıktığı anlamına gelmiyor."

Burun deliklerim genişlerken nefesimi sertçe verdim. "Hayatımda, Kenan hem de her yerinde! Evimde, aklımda ve kalbimde! Nasıl ondan başka bir kadını arzulayabilirim? Siktir! İstediğim ve istemediğim tek kadın o!" Sistemime sızıp beni paramparça etmişti.

Bu durumdan kurtulmak için ilk kurşunu ona, son kurşunu da kendime sıkmak istiyorum. Bunu yaptığımda kanlı görüntüsü aklıma gelince vücudum geriliyor, damarlarımdaki kan buz kesiyordu. Düşüncelerimde bile ona zarar vermeye katlanamıyordum. Bana ne yaptığı hakkında en küçük bir fikri yoktu.

Boynumu eğip başımı ellerimin arasına aldığımda dirseklerimi sert ve soğuk masaya yasladım. Bir yıl önceki o görüntüsü aklıma gelince nefes alışlarım hızlandı. Nefes aldığım her saniye aklıma meşgul eden ve peşimi hiç bırakmayan o görüntü bir kez daha zihnimde canlanmıştı. Kaldırım kenarındaki o görüntüsünü unutmak için hafızamı bile sildirmeyi düşünmüştüm. Göğsünü delen kurşunu, acıyla kasılan yüzünü ve aralanan dudaklarından sızan cılız nefesleri unutamıyorum.

Göğsünde oluk oluk kan akarken dizlerinin üzerine küt diye düşen o değildi, bendim. Orada yıkılan, acıyan, kanayan bendim. Acısı beni kısıvrak yakalamış, bana kaybetme duygusunu iliklerime kadar yaşatmıştı. Yanına koştuğum, adını haykırdığım, yağmurun altında onu kucaklayıp arabaya bindirdiğim sahneler zihnimde hayal meyaldı. Gerçeğini en somut halinde hatırladığım tek görüntü vurulduğu anki gördüklerimdi. Yıkımdı, ölümdü, kıyametti. Benim kıyametim.

Ve ben o kıyameti tam 383 gün yaşadım.

O yaşattı.

Yaşarken yaşattı.

Ölüm haberi bana ulaştığında doğruluğunu hiç sorgulamadım. Nasıl sorgulardım ki? Böyle bir şeyin ne şakası olurdu ne de yalanı. Kim kime böylesine bir yalanı yaşatacak kadar acımasız olabilirdi? "Beni güvendiğim insanlar yıktı, Kenan," dedim acı çeken bir sesle. "Aşamadığım tam olarak bu çünkü Bige ve Duha'ya kendimden daha çok güveniyordum."

Biri için canımı verirdim, diğeri içinse can bile alırdım. Biri kadınımdı, diğeri ise hiç itiraf edemesem de bir zamanlar dostumdu. Ben onu yaşatmak için ona uygun bir kalp ararken o, göğsümü deşmiş, kalbimi kendi elleriyle sökmüştü.

Beni sırtımdan vurmuşlardı.

Duha Tunus benim için o kadar bitmişti ki, ondan intikam almak bile içimden gelmiyordu. Nefret bile etmiyordum ki, neden intikam alayım? Nefret bile bir duyguydu ve ben nefret bile etmeyecek kadar hissizdim. Yıllardır birbirimize yapmadığımız kötülük kalmamıştı ama hiçbir zaman kalleşçe bir duyguyla birbirimizi arkadan vurmamıştık. Bizi Karun ve Duha yapan tam olarak buydu. İkimizin adının hep yan yana anılmasının sebebi aramızdaki o kırmızı çizgiyi asla aşmamamızdı.

Düşmanın bile onurlusu gerekti insana ve Tunus, bir yıl önce onurunu bırakıp diğerk herkes gibi onursuz tarafa geçmişti. Artık benim için bu alemdeki diğerk herkesle aynı konumdayken nefretime bile layık değildi. İki cihan bir araya gelirdi ama artık ben ve Tunus'un adı aynı cümlede içinde bile geçemezdi. Artık ona karşı kendimi kollarken eskisi gibi gönül rahatlığıyla ona sırtımı dönemezdim çünkü darbenin nereden geleceğini düşünürdüm.

İnsanın güveni bir kez darbe alınca bir daha hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Ellerimi şakaklarımdan çekip başımı kaldırdım. "383 gün boyunca ben o herife içimi açtım." Kendimi nasıl da acınası bir duruma düşürmüştüm. Kim bilir nasıl eğlenmişti o perişan halimle. Bunu yapan biri dostum olamazdı. Düşmanım bile olamazdı çünkü etrafımdaki düşmanların bile onurlu olmasını isterdim.

"Ona Bige'yi anlatıp durdum. Onsuz ne hale geldiğimi gördü, içkiyle kendimi uyuşturduğumu gördü çünkü çoğu gece benimle içti." Yaşadığım tüm o şeyler onun planı değilmiş gibi rol yapmıştı. "Gecenin sonunda her defasında *karım beni bekler* deyip o masadan kalktığını gördü."

Başımı ağır ağır salladığımda burnumun direği sızladı. "Gittiğim yerin mezarlık olduğunu biliyordu ama beni hiç durdurmadı." Bige'nin yaşadığını söylemek yerine bana yaşattığı acının seyircilerinden biri oldu. Bu kötülüğü

bana yaşatmak istediğim biri yapmıştı. Onun için sağlam bir kalp aradığım biri yapmıştı.

Ben onu yaşatmanın planlarını yaparken o, ortaya kusursuz bir cinayet çıkartıp yaşarken beni öldürmüştü. Bu kadarını gerçekten hak ettim mi? Tüm o acıların kurucusu olduğunu bilmeden ben onun yanında ağladım, intiharın eşiğinde olduğumdan ve delirmek üzere olduğumdan bahsettim. Tüm bunları Duha'ya anlatırken o nasıl bana bunları yaşatabildi? Güvenmemeliydi, insan kimseye kendinden daha fazla güvenmemeliydi.

Beni en iyi tanıyan insanlardan biriyken sebepsiz yere karımı boşamayacağımı düşünmedi, düşünmek istemedi. Benim için Duha Tunus defteri hiç açılmamak üzere kapandı. Bilindik en kötü huyum kinci olmamdı. Bana yapılanı asla unutmaz, onun kinini bir asır tutardım. Kenan en yakın arkadaşım olmasına rağmen Rengin'in ihanetini benden sakladı diye onu bile bir kalemde silmiş, affetmem aylarımı almıştı. Eğer Bige'nin ölüm haberi bana ulaşmasaydı ve yaşadığım bir yıllık duygusal çöküş olmasaydı belki Kenan'ı bile hâlâ affetmemiş olurdum.

Kenan'a olan kinim bile bu kadar uzun sürmüşken Duha'ya duyduğum kin asla sönmeyecekti. Bana hayatımın çöküşünü yaşatmışken Duha'yı affetmemi sağlayacak bir güç yoktu. Nefes aldığım son ana kadar onun bana yaşattığı şeyleri hatırlayacağım.

Keşke aynı şeyleri Bige'ye de yapabilsem ve onunla da arama mesafe koysam. Ama karşısında kontrolümü kaybettiğim tek kadın ve tek insanken bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Kenan ne düşündüğümü anlamış gibi iç çekerek, "Gerçekten Bige'yi affetmenin hiçbir yolu yok mu?" diye sordu. Olmadığını çok iyi bilmesine rağmen bu soruyu sormuştu.

"Yok," derken tereddüt dahi etmedim. Bu kadar kararlı konuşmamın sebebi bana yaşattığı acının yaşattığı mutluluktan daha fazla olmasıydı. "Yaşadığına şükrediyorum ama hayatımda olmasına değil."

O mezar başındaki yüzleşmemizi aşamıyorum. 383 gün boyunca onun öldüğüne o kadar çok inanmıştım ki, yaşadığına inanmak çok güçlü. O an yanımdaydı, nefes alıyordu ve kalbi atıyordu ama ben buna rağmen yaşadığına inanmıyor, ikna olamıyordum. Yokluğuyla kafayı o kadar

bozmuştum ki yine hayal gördüğümü düşünmüştüm. Ölümüyle peşimi bırakmayan ve son on üç gün bana kafayı bozduran o hayallerden birini gördüğümü düşünmüştüm.

Beni yaşadığına ikna ettiğindeyse o an hayata geri dönen o değildi, bendim. Bir yıldan sonra kalbim hayata döndüğünü önce küçük ritimlerle, sonra da göğsümü tekmeleyerek bana bildirmişti. Bir yıl önce bir kaldırım kenarında yaralı görüntüsüyle damarlarımda kuruyan kanım akmaya başlamış, kan akışım müthiş bir hıza dönüşmüştü. Kalbim boğazımda atıyor, hızlanan nefes alışlarım kulaklarımda uğultu bırakıyordu. Bige ölmemişti, oradaydı ve yaşıyordu. Müthiş bir duyguydu ve büyüklüğü sahip olduğum parayla ölçülemez bir mutluluktı.

O yaşıyordu.

Karım, yani o güne kadar karım diye adlandırdığım kadın yaşıyordu.

Benim için tarifi olmayan bir ödüldü.

Ancak ödülüm bir mezar başında derin bir cezaya dönüşmüştü. Aramızda onun mezarı varken ve ben geceyi o mezarın başında geçirmişken orada öldürdüğü bendim. Gözlerimin içine bakarak bana oyun oynadığını, her şeyin kirli bir tuzaktan ibaret olduğunu söylemişti. Yaptığı her şeyi ve daha fazlasını hak etmişim gibi gözlerime baka baka son on üç gündür zaten hayatımda olduğunu ama beni hayal gördüğüme inandırdığını itiraf etmişti. Bunları söylerken içi bile titrememişti.

O güne kadar acımasız denilecek çok şey yaşamıştım. Hayatımın her anlamında acımasız birileri yer edinmişti ama hiçbirisi Bige Efil Saka'nın acımasızlığıyla yarışamazdı. O acımasız bir kadındı hem de hepimizden daha fazla. Güzel yüzünün altında son derece tehlikeli ve kalpsiz bir kadın vardı. Ona olan sevgimi güçlü bir silaha dönüştürüp bana karşı kullanmıştı. Böyle bir kadın kontrol edilemezdi. Ne onu hayatıma alabilirdim ne de hayatımdan defedebilirdim. Beni kendi içimde değersizleştirmişti.

Kenan'a karşı dürüst olarak, "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim katı bir ifadeyle. "Onu kontrol edemiyorum, hiçbir zaman edemedim. Gelmek isterse geliyor, gitmek isterse arkasında tozunu bile bırakmıyor.

Kafasına estiği için eve yerleşti ama ansızın gitmeyeceğinin bir garantisi var mı?" Artık ona güvenmiyor, yapacaklarını kestiremiyordum. Açık olmak gerekirse bir sonraki hamlesini hiçbir zaman kestiremedim. Tahmin edilemez biriydi.

Başımı iki yana sallayıp siktiğim kaderine küfrettim. "O bir deli rüzgâr, eserse adı gibi efil efil eser ve bana yaptığı gibi karşısına çıkan herkesi ezip geçer." Masadaki elim yumruk olurken pes etmiş gibiydi bakışlarım. "Durulduğuunda ise tatlı bir esinti, yüreğindeki kuru dindirir, gece serinliği gibi tüm karabasanların üzerini örter." Her konuda kendisiyle çelişen o akıl hastası yüzünden artık düşüncelerim bile elişkiliydi.

Kıvranan ruhumu gzeneklerimden söküp almak ister gibi bir kez daha yüzümü sertçe ovuşturdum. "oğu zaman o iki yüzlü kaık şeytanı aklımdan çıkarmak için beynimi dağıtmak istiyorum! Kafama sıkarsam bu işkence son bulacakmış gibi geliyor." Kadın değil şeytandı. Güzel, baştan çıkarıcı ve insanı yoldan çıkaran bir şeytan.

Sıkkın bir ifadeyle sessizlik içinde beni dinleyen Kenan'a baktım. "Merak ediyorum böyle bir canlı türünü oluşturmak için Asım Bey fazladan ne yapmış olabilir? Herif harp meydanında mı karısını hamile bıraktı? Kızı neden terminatör gibi lan!" dediğimde Kenan kahkaha atarak sinirlerimi daha da bozdu. Gldğu için ona kızamam çünkü karımın yapım aşamasını düşünecek kadar zıvanadan çıkmıştım. Dilimi sertçe ısırdım. Eski karım!

Glşn durduramayan Kenan, "Bir Albayın kızından daha azı beklenilmezdi," deyince ona tersçe baktım. "Ne Albayından bahsediyorsun kız babasına bin basar." Boynuz kulağı geçerdi. Acımasızlık konusunda babasına tur bindirirdi.

Sinirden nefesimi sertçe vererek masamdaki dağınıklığı bir kenara çektim. "Laboratuvar ürünü veya mekanik bir zırvalığın test aşamasındaki robotu olabilir mi?" Bunu sorma şeklim o kadar ciddiye ki Kenan'ın yüzündeki şaşkın ifade normal bir zamanda beni gldrebilirdi.

"Eğer birileri insanlara karşı nasıl reaksiyon gösterdiğini anlamak için onu bana gönderdiyse, onları bulup geliştirdikleri ürün için önce hepsini tebrik etmek, sonra da belalarını sikmek istiyorum çünkü bu kadın bende insanlık

namına hiçbir şey bırakmadı!" O kalpsiz şeytan bir robot olduğunu itiraf ederse ona o kadar hızlı inanırdım ki, aklı şaşardı çünkü artık bu konuda çok güçlü şüphelerim vardı.

Gölmek ve afallamak arasında gidip gelen Kenan, "Şu kızı daha az düşünmenin bir yolunu bul," dedi gizleyemediğı bir endişeyle. "Yoksa Gurur'dan sonra bir Kalender'in daha adı deliye çıkacak." İnsanların ne düşündüğü sanki çok da umurumdaydı.

"Her neyse," diyerek derin bir nefes aldım. "Rıza iflasını duyurdu mu?" İşlerle meşgul olursam o manyak karıyı daha az düşünürdüm. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Kenan'ın yüzü ciddileştiğinde benim için güzel haberleri olmadığını anladım. "Herifi maddi ve manevi yönden çok zayıflattık ama bu sabah yaptığı basın açıklamasını senin de görmeni istiyorum." Tabletten bir şeyler açıp bana uzatınca onu almak yerine, "Özet geç," dedim. Rıza'nın can sıkıcı açıklamasını uzun uzun dinleyecek değilim. Eğer iflasını açıklasaydı Kenan'ın yüzü bu halde olmazdı.

Vereceğim tepkinin büyüklüğünden korkarak önce bir süre sessiz kaldı fakat çattığım kaşlarımı görünce, "Bu sabah yeni ortağını açıkladı," dedi pes ederek. "Finansal yönden onu destekleyen isim Şeref Kalender." Sinirden kaskatı kesildim. Babam mı?

Babam olacak piç bana karşı mı oynuyor?

Bitirmek istediğim herifin safına geçtiğine göre açık açık bana meydan okuyordu. "Onun ortaklığını kabul etseydin şimdi karşında olmazdı," diyen Kenan'ın suratına yumruğumu geçirmemek için dişlerimi sıktım. Bunu asla yapmayacağımı iyi biliyordu. Şirketimde babama hisse vererek onu işlerimin bir parçası yapmayacağım.

Üç yıl önce Gurur onun şirketteki hisselerini almak için çok uğraşmıştı ve kendi yöntemleriyle bir şekilde babamın hisselerini satın almıştı. Gurur'un insanları ikna etmek için farklı yöntemleri vardı. Farklı ve sıra dışı yöntemler. Babamın hamile metresinin düşük yaptığını öğrenince cenini bir yemekte babama yedirmişti. Yemeğin sonunda bunu babama açıkladığında

aklından ne geçiyordu, bilmiyorum ama o masadaki herkesin bir süre et yemediğine çok eminim. Şanslıydım ki o masada değildim ve tüm bunları ertesi gün öğrenmiştim.

Yemekteki o etin gerçekten bir cenin olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemedik.

Emin olduğum tek şey babamın artık bir vejetaryen olduğuydu.

Gurur önce babama şüpheli bir et yedirmiş, daha sonra da bir video kaydıyla Levent'in görüntüsünü izletmişti. Hisselerini Gurur'a sattığını gösteren evrakları imzalamazsa ona bu sefer yedireceği şeyin Levent'in eti olduğunu söylemişti. Gurur'u tanıyan herkes her şeyi yapacak kadar şuursuz olduğunu iyi bilirdi. Aynı zamanda benim dışımda harcamayacağı bir Kalender erkeği olmadığını da iyi bilirdi.

Bu yüzden babam sırf Levent'i korumak için şirketteki hisselerini Gurur'a satmıştı. Ne de olsa Çağıl ve Levent onun göz bebeğiydi. Gurur piçi ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi kocaman bir pastayla eve gelip Levent'in doğum gününü kutlamıştı ve ona en sevdiği yeğeni olduğunu söylemişti. Bunu söylerken Çağıl ve benim suratımın aldığı şekle bakıp kahkaha atmıştı. Yemekteki faciayı bildiğimizi biliyordu.

Bir gece önce Levent'i kullanarak babamı hiç tehdit etmemiş gibi yüzsüzce eve gelmişti. Bu gerçeği uzun zamandır Levent'ten saklıyorduk, tıpkı Gurur'un infaz emrini onayladığımı ondan sakladığım gibi. Ailenin erkeklerinin birbiriyle anlaşma şekli çok farklıydı.

Babamla uğraşamayacak kadar kendi sorunlarımla meşgul olduğum için onu Gurur'a bırakmaya karar verdim. Cebimdeki telefonu çıkartıp onu aradım. Babam olacak kansızın hakkından bir tek Gurur geliyordu. Babam olduğu için istesem de doğrudan ona zarar veremiyordum ama Gurur, benim gibi değildi. Abi kardeşin arasında geçmişten gelen bir husumet vardı. Ateş gördükçe babama olan nefreti harlandığı için onunla uğraşmaktan zevk alıyordu.

Kenan beni yalnız bırakmak için dışarı çıktığı esnada Gurur telefonunu açtı. Lafı hiç uzatmadan, "Babam hakkında konuşmalıyız," dedim. "Son

zamanlarda canımı fazla sıkmaya başladı. En son yediği haltı biliyor musun?"

"Bizzat öğrenmek üzereyim," dediğinde gerildim. Babamla mı buluşacaktı?

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Emin değilim ama arkamdaki şu itler onun adamları olabilir," dedi. "Evinde bir köstebek var."

Kaşlarım çatıldı. "Neyden bahsediyorsun?" Sepetimde bir çürük elma olamazdı. Evimdeki ve yanımdakiler uzun zamandır bana çalışıyordu. İçlerinden biri satın alınmış olamaz. Ancak Gurur'da böylesine ciddi bir konuda şaka yapacak biri değildi.

"Arabamın frenleri tutmuyor," diyerek evimde bir köstebek olduğuna beni ikna etmeye başladı. "Sabah malikaneye gelirken arabamda herhangi bir sorun yoktu ama şimdi frenler tutmuyor." Ortada komik bir şey varmış gibi güldüğünü duydum. "Ve bil bakalım yanımda kim var?" İma dolu sesiyle kan beynime sıçradı.

Düşündüğüm kişi olamazdı, değil mi?

Bige!

Oturduğum yerden ayağa fırlarken, "Sakin bana Bige'nin yanında olduğunu söyleme!" diye bağırdım elimi sertçe masaya vururken. Bige freni tutmayan bir arabanın içinde olamazdı.

İrzini siktiğim piçi gülerek, "Ablasıyla buluşacağını söyleyince ona yardım etmek istedim," deyince beynimdeki tüm şalterler attı. "Hangi akılla lan!" Sesim gök gürültüsünü andırırken ceketimi alıp hızla kapıya doğru yürüdüm. "Hangi akılla onu arabana alırsın!" Kulağıma yasladığım telefonu öyle bir sıkıyordum ki, telefonu kırmak ister gibiydim.

"Sen yanına koruma bile almazsın, hangi cesaretle onu korumasız bir arabaya bindirirsin!" Bir kez daha onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Siktir! Onu yine kaybedemem!

Hızlı adımlarla ofisimden çıkıp, "Nerede olduğunuzu söyle!" diye bağırıp etrafıma baktım. Koridordaki çalışanlar öfkem karşısında saklanacak yer ararken, "Kenan!" diye gürlediğimde ofisinden yeni çıkıyordu. "Topla tüm adamları çıkıyoruz!" Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Buna kalkışanı mahvederim.

Bu kişi babam bile olsa!

"Kocaeli'nde ne sikim var!" diye bağırdığımda son sürat giden arabada avuç içimi direksiyona geçirdim. "Kocaeli'ne nasıl gittiler!"

Kulağımdaki kablosuz kulaklıktan Furkan'ın, "Abi Mobese görüntülerine ulaştık, Gurur Bey'in arabası en son Kocaeli yolu üzerinde görülmüş," diyen sesini duydum.

"Senin o şuarsuz beyini sikeyim, Furkan!" dediğimde yanımdaki Kenan öfkem karşısında gülüşünü benden saklamak için başını cama doğru çevirdi. "O piç yüzünden karımın başına bir şey gelirse önce onu sonra senin belanı sikeceğim."

Telefonun diğer ucunda korku dolu yutkunuşunu duydum. "Ben ne yaptım şimdi? Bige Hanım'ı ben arabama bindirmedim ya."

"Onu gözetlemek senin işindi!"

"Abi senin kafan bu aralar gidik ya, o yüzden onu gözetleme işini benim yerime Ali'ye verdiğini hatırlamıyorsun." Bir tek bu it benimle böyle şuarsuzca konuşma cesareti gösterebilirdi. "Bige Hanım'a beş metreden fazla yaklaşmamı yasakladığın için bu haldeyiz. Ali salağını neden görevlendirdin ki, daha Sübhaneke'yi okumayı bilmiyor."

"Ali kim lan!"

Aynı anda hepsiyle bağlantılı bir konuşma gerçekleştirdiğim için Nedim'in, "İmamın oğlu abi," diyen sesini duydum.

Kenan meraklanarak kulaklığına dokunarak, "Hangi imam?" diye sordu.

Celil, "İmamın oğlu abi," dedi. "Piç daha Nas ve Felak okumayı bile bilmiyor."

Sanki konumuz buymuş gibi, "Siz biliyor musunuz?" diyen Kenan'a üçü aynı anda, "Bizim babamız imam değil!" deyince Kenan'ın dudaklarından bir kıkırtı döküldü. "Sizin babanız ne iş yapıyor?"

"Emekli Türkçe öğretmeniydi rahmetli," dedi Nedim gururla. "Bu yüzden Türkçe'yi bu kadar iyi konuşuyorum."

Kocaeli yoluna girdiğimde Furkan'ın, "Ne var bunda?" diyen sesini duydum. Arabası hemen arkamdaydı. "Babam Türkçe öğretmeni değil ama bende Türkçe'yi iyi konuşuyorum. Ana dilim gibi iyi konuşuyorum."

"Türk olduğun için olabilir mi?" dedi Celil.

"O da var tabii."

"Türkçe dersinin neden var olduğunu hiçbir zaman anlamadım," dedi Kenan. "Türklerle dolu bir ülkede neden Türkçe dersi için gençlere bu kadar işkence ediliyor ki?" Göz ucuyla yüzünü buruşturdu. "En ağır derslerden biri. Bağlaçların ayrı mı yoksa bitişik mi yazıldığı veya zamirin hangi ekleri aldığı kimin umurunda? Hayatımın hangi alanında işime yarayacak? Bilgisayar başında zamanımı geçirmeyeceksem veya editörlük yapmayacaksam ne işime yarayacak bunlar?" Sesinde kafa karışıklığı vardı.

"Gençleri eğiteceklerse bence matematik, yabancı dil gibi derslere daha ağırlık verilmeli, Türkçe'ye değil," dediğinde konumuz eğitim sistemimiz değildi ya da benim düşündüğüm son şey bile bu değildi.

Celil gülerek, "Türk olan herkes kendi tarihini ve dilini öğrenmeli," dedi.

Ancak Kenan şiddetle karşı çıktı. "Türklüğün Türkçe'yle ne ilgisi var lan!" diyerek onu azarladı. "Türkçe konuşuyorsam demek ki kendi dilimi biliyorum. Ecdadımın tarihi de bağlaçlarda veya yazım kurallarında yok, tarihte var. İlla bir şey yapacaklarsa o zaman tarih dersine ağırlık versinler." Anlaşılan okul hayatında Kenan'ın Türkçe dersiyle pek arası yoktu.

"Konumuz bu değil!" Sert bir sesle konuşup hepsini susturdum. "Gurur'un arabasından aldığımız sinyallerin koordinatlarını atın bana."

Furkan, "Abi koordinatları Ali'ye attık," dedi. "Onu takip ediyorsun şu anda." Gözlerim en öndeki arabayı buldu. Bana escortluk yapan arabayı Ali kullanıyor olmalıydı. "Kim bu Ali?" diye sordum bir kez daha. "Ekibimde böyle bir isim olduğunu hatırlamıyorum."

"Gurur'un yakın korumalarından biri." Kenan başını çevirip bu konuda bana küçük bir açıklama yaptı. "Melek malikaneye taşındığından beri onu yakından izlesinler diye Gurur kendi adamlarından birkaçını bize gönderdi. Bir süredir bizim çocuklarla takılıyor." Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kısılarak güldü. "Halinden pek memnun değil gibi ya da bizimkilerden."

"Yıllarca namı deli olan birine korumalık yapıyor ama bizden mi memnun değil?" diyen Furkan'ın sesi şaşkın çıkmıştı. "Bizim en azından bir raporumuz yok."

"Oğlum sussana," diyen Nedim panikle araya girip ona unuttuğu bir detayı hatırlattı. "Karun Bey'de hatta."

Furkan'ın kısık bir sesle ettiği küfürleri duydum. "Raporu olan tek kişi Gurur Bey değildi, değil mi?" Bige'nin raporuna değinmişti. Kenan kahkaha atarken sinirden direksiyonu sıkarak, "Bu iş bittiğinde senin o ağzını sikip beynini dağıtacağım!" dedim. Sesimde bunu yapmaya ne kadar çok can attığım belli oluyordu.

"Kırılmadık kemiğini bırakmadığımda senin de bir raporun olacak ama deli raporu değil, ölüm raporu!" Bu puştu işe aldığım günden beri beni buna pişman etmediği tek bir günüm bile yoktu!

Uzun zamandır yolda iz sürüyorduk. şu ana dek ne babamın adamlarına ait bir arabaya rastlamıştık ne de Gurur'un arabasına. Fakat orman yoluna girdiğimizde asfalta yuvarlanan bir arabayla hızımızı biraz düşürdük. Durup arabanın içindekilere bakmadım çünkü hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoymasını istemiyorum. Nedim güvenlik şefim olduğu için bu konuda ne yapılması gerektiğini iyi bilirdi.

Kulaklıktan Nedim'in, "Konvoyun sonundaki iki arabada kim varsa durup arabayı kontrol etsin," diyen sesini duyunca beni yine yanıltmamıştı. "İçindekiler yaşıyorsa sıkın kafalarına." Babama ait bir plaka olduğunu görmüştü ama Nedim bu konuda inisiyatif alıp bizim çocuklara arabadakilerin ölüm emrini vermişti.

Kenan'ın kıvrılan dudaklarını gördüğümde birkaç homurtu çıkardım. Bir zamanlar güvenlik şefim Kenan'dı ama hem benimle hem de adamların kontrolüyle uğraşmak onu çok yoruyordu. Bu yüzden uzun süre yerini devredeceği yetenekli birini aramıştı. Nedim ve Furkan arasında çok kararsız kaldığını biliyorum hatta ilk teklifi Furkan'a götürdüğünü de. Ancak Nedim'in bu konuda yetkiyi çok istediğini bilen Furkan şefliği kabul etmeyip Kenan'ı Nedim'e yönlendirmişti. Nedim'in onun üstü olmasını veya ondan daha fazla maaş almasını sorun etmemişti.

Nedim şu zamana kadar işini çok iyi yaparak bizleri hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Zor kararlar alması gerektiğinde inisiyatif alıp en doğru kararı veriyordu. Biraz daha ilerleyince birkaç kaza yapan arabaya daha rastladık. Bu kazalar yeni yapılmış olmalı ki henüz polisler buraya gelmemişti. Hepsi de babamın adamlarına ait arabalardı. Zırhlı araçlar olduğu için camları kurşun geçirmezdi ancak tekerleri için aynı şeyi söyleyemem.

"Bunlar o çeyrek mafyanın işi," dediğimde sesimdeki gururu gizleyemiyordum. "Rakiplerinin sayısını azaltmak iyi bir taktik."

Gurur freni tutmayan bir arabayı kullandığı için ateş edemezdi. Araba hakimiyetini kaybetmemek için dikkatini dağıtacak her şeyden kaçınmaya çalıştığını tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle arabanın yakıtı bitip kendiliğinden durana kadar ellerini direksiyondan çekmeyecekti. Peşlerindeki arabalardan kurtulmak Bige'ye kalmıştı. Beni endişelendiren de tam olarak buydu. Camı her açtığında kendi hayatını tehlikeye atacaktı. Gurur'un kullandığı araba zırhlı araçlardan biriydi, yani o arabanın içinde kaldıkları sürece güvende sayılırlardı.

Ancak birileri son sürat giden bir arabanın tekerine ateş ederse araba takla atarak şarampole yuvarlanırdı. Bunun düşüncesi bile kanımı donduruyordu. Babam eğer Bige'nin o arabanın içinde olduğu haberini aldıysa muhtemelen buna izin vermezdi. Arabanın tekerlerine ateş edilmeyeceğine neredeyse

eminim. Bunu yaparlarsa ve Bige'nin başına bir şey gelirse babam beni gün içinde karşısında bulacağını ve onu çıplak ellerle öldüreceğimi iyi biliyordu.

Bige'nin yokluğunda ne hale geldiğimi cümle alem bilirken akli olan kimse beni onun hayatıyla sınılamazdı. Bunu yapanın izini dünyanın diğcr ucuna kadar takip eder, parçalarına ayırırım. Bige Efil Saka bana ne yaşatırsa yaşatsın kimse onun kılına dahi dokunamazdı. O kadın benim derin mevzum, başımın sancılı belasıydı. Onunla bir hayatım olsun veya olmasın, fark etmez kimse onun canını yakamazdı.

Arabayı son sürat kullanırken, "Kenan tekrar onlara ulaşmaya çalış," dedim sabırsız bir sesle. İki de telefonlarını açmadığı için endişeden kafayı sıyırmak üzereydim. Gurur ile ikisinin bir arada olması beni başlı başına endişelendiren faktörlerden biriydi. İki deli bir aradayken ortaya çıkacak sadece iki sonuç vardı. Ya birbirlerinin canına okurlardı ya da etraflarındaki insanların. Söz konusu Gurur ve Bige olunca sanırım ikisi birden!

Bige eğer Gurur'un damarına basarsa tereddüt bile etmeden Bige'yi arabadan atabilirdi. Gurur, Bige'yi kızdırdığında ise onu vurmak için bir saniye bile beklemezdi. Özellikle de elinde bir silah varsa. Asla yan yana gelmeyecek iki kişi aynı arabanın içindeyken istesem de olumlu şeyler düşünemiyorum!

Kenan yine onlara ulaşamamış olacak ki telefonu cebine koydu. "Telefonları ya kapalı ya da bulundukları yerden çekmiyor." Siktir, onları bulmalıydım!

Son gazda giderken istesem de bunun daha üstüne çıkamıyordum çünkü zaten olması gereken en yüksek hızdaydım. Kenan olası bir kazanın endişesini taşıırken aklımı Bige ve Gurur'dan uzaklaştırmak için, "Bir şeyi merak ediyorum, Nedim" diyerek çok alakasız bir konu açtı. Bunu yaparken de emniyet kemerini kontrol ediyordu. "Kız kardeşin Çiçek'e bir talip çıksa onu kimden istemeli?" Bu da nereden çıktı şimdi?

Nedim önce, "Benden tabii ki," demişti ki bir süre sonra sesi sertleşti. "Niye soruyorsun? Abi eğer kız kardeşimden hoşlanıyorsan kusura bakma ama belanı sikerim. Ya da kusura bak, umurumda değil, konu kız kardeşim!"

Kenan başını geriye atıp gür bir kahkaha kopardı. "Yok be oğlum, Çiçek benim de kardeşim sayılır. Elimizde büyüdüğünü biliyorsun." Gülen sesinde gizli bir sinsilik sezdim. "Kendim için sormamıştım."

"Kim için sordun?" Çiçek konusunda çok hassas olan Nedim'in sesi gergin geliyordu. "Biri Çiçek'ten mi hoşlanıyor? Bize çalışan biri mi? Kim o piç!" dediğinde eğer aklım Bige'yle meşgul olmasaydı bu konu ilgimi çekebilirdi. Bize çalışan çocuklardan biri olduğunu sanmıyorum veya malikanedeki birinin bu denli canına susadığını.

"Rahat ol," dedim Nedim'e. "Öyle bir şey yoktur. Kenan'ın her zamanki patavatsızlığı işte. Evimdeki kıza göz koyan biri çıkarsa sana gerek kalmadan ben o puştun icabına bakarım." Bu konuda ne kadar katı olduğumu bilmeyen yoktu.

Göz ucuyla Kenan'ın kıvrılan dudaklarını gördüm. "Bizi çok eğlenceli günler bekliyor." Bu itin imalı bakışlarından ne çıkarmalıyım? "Ne yani gerçekten öyle biri var mı?" diye sorduğumda kısa bir an Nedim'in de bu konuşmaları duyduğunu unutmuştum. Kulaklıkların varlığını her zaman hatırlamıyorduk.

Kenan omuz silkerek önüne döndü. "Sürprizi bozmak istemem."

"O piç kesin Furkan," dedim bundan hiç şüphe duymayarak.

Furkan'ın kısık küfrünü duydum. "Nedim ile aynı arabanın içindeyim ve arabayı o kullanıyor," dedi hızlıca. "Bana iftira atmaz mısın? Kardeşimin kardeşine bakacak kadar kansız değilim."

Kaza yapan bir arabanın daha yanından geçtim. "Kansız olmadığını söylüyorsan kesin sensin," dediğimde diğer çocukların gülüşünü duyarken aynadan arkamızdaki arabada yaşanan küçük sarsıntıyı gördüm. "Sen misin lan!" diyen Nedim hepsini şarampole yuvarlamak ister gibi direksiyonu sola kırmıştı. "Kardeşimde gözün varsa seni sikmeye gözlerinden başlarım!"

Kaza yapma korkusuyla, "Ben değilim lan!" diyen Furkan'ın bağırtısını duydum. "Anam avradım olsun ki yan gözle bile kardeşine bakmadım!"

"Sen ananı sevmezsin ki puşt!" dedim. "Kendi kendini ele veriyorsun."

Celil'in gülen sesini duyduğumda Furkan, "Asıl soru abi sen beni neden sevmiyorsun?" diye homurdandı. "Karı koca taktınız bana. Beni niye sevmiyorsunuz?"

"Bige seni seviyor!" dedim küfreder gibi. "Bu da senden nefret etmem için iyi bir sebep." Karımın sevdiği her erkekten otomatikman nefret ediyordum. Siktir! Eski karım! Buna alışmam hiç kolay olmayacaktı ama o, kolay alışmış gibi benden eski kocam diye bahsederken çok rahattı.

Bir süre sonra sürdüğümüz izler bizi birçok arabanın yanına getirdi. Bize eskortluk yapan Ali arabasını durdurunca frene basıp hemen arabadan indim. Dokuza yakın araba rastgele yolun bir yerlerinde durarak yolu kapatmıştı Adımlarımı hızlandırdığımda Ali ve İsa'nın endişeyle baktığı yere döndüm. Yoldan çıkan o araba Gurur'un arabası mı? Araba yoldan çıkarak bir ağaca çarpmıştı. Ön kaportası parçalanan arabadan dumanlar çıkıyordu. İki yanında kapıları açık olan bu araba Gurur'un arabasıydı.

Korku dört bir yanıımı sarıp iliklerime kadar işlerken dudaklarımdan çıkan tek isim, "Bige..." olmuştu. Karım o arabanın içinde mi?

Nabzım boğazımda atarken hızlı adımlarla arabaya ulaşmaya çalıştım ancak İsa önüme geçerken, Ali hemen yoldan inip arabaya doğru yürüdü. "Tuzak olabilir." İsa geçmeme engel olmak için karşımda dururken işini hakkıyla yapmak için beni korumaya çalışıyordu. "nce Ali kontrol etsin."

"Karım o sikik arabanın içindeydi!" Onu iterek yoldan indim. Koşar adımlarla arabanın yanında durup içine baktığımda Bige'yi bulamamak rahat bir nefes almamı sağladı. Kaza yapan bir arabada onun cesedini bulmaktansa burada olmaması daha iyiydi. Arabanın içi boştu. Bige ve Gurur burada değildi.

Arabalarını durduran tüm çocuklar yanıımıza geldiğinde hepimizin gözleri ormanı buldu. Gurur'un arabası da dahil buradaki arabaların hepsi boştu. Bu da demek oluyor ki ormana kaçmışlardı ve diğerleri de peşlerindeydi. Kenan kaba bir hesap yapıp, "Her arabada beş kişi olsa dokuz arabanın içinde kırk beş kişinin çıkma ihtimali var," diyerek başını çevirip arkamdaki

elli kişilik kalabalığa baktı. "Ormanın içi itlerle dolu olabilir, bunun bilincinde olarak tedbiri bırakmayın."

"Dağılıp her yere bakın!" dedim kaşlarımı çatarak. "Bu ormanın içinde kuş uçmayacak. Karımı ve Gurur'u bulun bana!" dedikten sonra hepsi bir yere dağılırken Kenan ve diğerlerinin tüm ısrarlarına rağmen burada beklemek yerine aramalara katıldım. Burada durup onları bana getirmelerini beklemeyeceğim!

İstemesem de güvenliğim için Kenan, Nedim, Furkan ve Celil benimle gelmişti. Herkes gruplar halinde ormanın bir yerlerine dağılırken duyduğum silah sesiyle Kenan ile göz göze geldik. Birbirimizin bakışlarında aynı şey vardı. Korku. Bu silah sesi hangi tarafa aitti? Gurur ve Bige cephesine mi yoksa Şeref Kalender'in adamlarının cephesine mi?

Belimdeki silahı çıkartıp koşarak ağaçların arasına daldığımda kısık bir sesle, "Sakin beni bırakma," dediğimin farkında değildim. "Bunu bir kez daha bana yaşatma!" Bugün bu ormanı kana bulayacak, onu tehdit eden herkesin kanıyla yıkayacağım buraları!

İkinci kez onun ölüm haberini alamam.

Big.

En önde yürüyen adam saklandığım ağacın yanından geçmek için bir adım atınca, kolunu tuttuğum gibi onu önüme çektim ve çevik bir hareketle boynunu kırdım. Adam ayaklarımın önüne düşerken diğer ikisi bağırarak, "Burada!" dedi. İkiisi koşarak bir ağacın arkasına saklanıp bana ateş etmeye başladılar ama saklandığım yerden çıkmadığım için yaslandığım ağaç beni koruyordu. Kurşunlarını ne kadar çok harcarsa benim açımdan o kadar iyiydi.

Eğilip boynunu kırdığım adamın silahını aldım. Kurşunlar beni koruyan ağaca çarpıp durduğu için kafamı bile dışarı çıkartamıyordum. Burada çok fazla oyalanamam çünkü silah sesini duyan diğerleri de buraya gelebilirdi. Bir süre bekleyip ateş yağmurunun dinmesini bekledim. İçlerinden biri

şarjörünü değiştiriyor olmalı ki kurşun sesleri azalmıştı. Sol tarafımdaki seslerin azaldığını fark edince kafamı usulca çıkartıp kontrol ettim.

Gözlerim hızlıca her yeri tarayınca onu buldum. İri bedeni saklandığı ağaca sığmadığı için omuzu görünüyordu. Bir an bile tereddüt etmeden onu omuzundan vurduğumda küfrederek ağacın arkasından çıkmak gibi bir hata yaptı. İkinci kurşunum beynini dağıtırken diğer adam, "Poyraz!" diye bağırarak yerini belli etmişti.

Hızlıca ağacın arkasına yeniden saklanırken, "Senin belanı sikeceğim orospu!" diye bağırarak üst üste bana ateş etmeye başladı.

"Senin ona uzanan dilini sikerim evveliyatına koyduğum puştu!" Gurur'un sesini duyduğumda adam saklandığı yerden yüzüstü yere devrildi. Kafamı uzatınca onun arkasından beliren Gurur'u gördüm. Onu kafasının tam arkasında vurmuştu. Adamın cesedine yaklaşıp bir tekme atarak, "Şimdi kim kimin belasını sikti!" dedi hırlayarak.

Ağacın arkasından çıktığımda baştan ayağa beni süzdü. "İyi misin, yenge hanım?"

Ona göz devirip böbürlenerek göğsümü kabarttım. "Tatlım ben hallediyordum. Unuttuysan peşimizdeki beş arabanın icabına bakan benim." Kaşlarımı çattım. "Ama bizi bir ağaca toslayan sensin."

Ona tatlım dememden nefret ettiğini uzun süren araba yolculuğumuzda fazlasıyla anladığım için özellikle böyle demiştim. Zaten o da beni şaşırtmayarak öğürür gibi bir ifade takınıp eğildi. "Sen çenenle beynimin ırzına geçmeseydin emin ol o kazayı yapmazdık." Yerdeki adamın silahında kalan kurşunları alıp kendi şarjörüne taktı. "Bu çeneyle daha çok koca eskitirsin sen."

Bir ayağımı sertçe çamurlu yere vurdum. "Bana bak çok üzerime geliyorsun artık!" Elimdeki silahın ucuyla yeri gösterdim. "Şimdi yere oturur ağlarım görürsün!"

Kaşlarını olağanüstü bir hızla çattı. "Hele bir dene bu sefer kırarım o boynunu!" Ormana girdiğimizden beri iki kez bunu yaptığım için

çıldırmanın eşiğine gelmişti. "Çıkalım şuradan kime istiyorsan ona ağla ama beni kendinle uğraştırma."

"Pardon, ben mi seni uğraştırıyorum? Tüm bunlar arabana bindiğim için başıma geldi, yani senin yüzünden!" Kaşlarını çatarak ona ateş ettiğimde küfrederek son anda kendini en yakın ağacın arkasına attı. "Benimle uğraşmak zorundasın çünkü uğraştığım tüm bu şeylerin sorumsuz sensin!" diye bağırdım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım!"

Saklandığı ağacın arkasından ağız dolusu küfrederken, "Ulan sen ne değişik bir hastasın!" diye bana bağırdı. Dışarı çıktığı an onu vuracağımı iyi bildiği için saklandığı yerden kafasını bile çıkarmıyordu. "Sana daha kaç kez anlatacağım diğerlerine ateş edeceksin bana değil!"

"Bağırma bana hasta değilim ben!" Silahı indirerek etrafıma bakıp olası bir tehlike aradım. Onunla itişirken ölmeye niyetim yoktu. "Beni hep böyle siz delirttiniz!" Onu arkamdan bırakıp rastgele bir yöne doğru yürümeye başladım. "Neden herkes gibi depresyon hırkası giyip bir kavanoz çikolatayı gömmüyorum ki!" Yanından geçtiğim bir ağaca tekme atarak sinirden çılgılık attım. "Herkes gibi yaşamak benim de hakkım!"

Burnundan soluyarak peşimden gelirken, "Biraz daha bağır da herkes yerimizi bulsun aptal kadın!" diyerek beni azarladı. "O sesini kısmanı sağlayacaksa eve döndüğümüzde sana bir kavanoz çikolata alabilirim." Bu herif beni hiç anlamıyordu!

Sabahtan beri her konuda birbirimizi o kadar çok sinirlendirmiştik ki, eğer peşimizdeki adamlar olmasaydı çoktan birbirimizin katili olurduk. Şu anda ortak bir hedefimiz olduğu için sanırım bunun için buradan çıkmayı bekliyorduk. Peşimizdeki adamlardan kurtulduğumuzda büyük bir zevkle Karun'un amcasını öldürebilirim. Ne kadar kabul etmek istemesek de şu an için birbirimize ve sahip olduğumuz yeteneklere ihtiyacımız vardı.

Yanımda yürürken benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki bıkkın bir sesle, "Sadece bir süre daha sana katlanmalıyım," dedi. "Ondan sonra zevkle koparacağım o çatallı dilini ve bana ateş eden elini."

"Tabii öncesinde ben tüm şarjörü kafana boşaltmazsam." Ona bakıp tatlı tatlı gülümsedim. "Cinayete kaza süsü verip sevgili yeğenini birinci sırada teselli edeceğim. Belki senin ölümün bizi yakınlaştırır," dediğimde sinirli görünmek için yüzüne ciddi bir ifade kondurmaya çalıştı ama dudaklarından bir kahkaha kopunca pek ciddiyetini koruyamadı. "Bunu duyduğum iyi oldu. Döner dönmez Karun'u daha az şeytan olan bir kadınla evlenmesi için ikna edeceğim."

Sırıttım. "Büyük ihtimalle bende o esnada Farah'ı daha az deli olan bir adamla tanıştırtıyor olurum."

Beyninden vurulmuşa döndü. "Sen harbi ölmek istiyorsun!"

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Senden daha fazla mı?"

Birbirimize öldürmek ister gibi bakarken bir çıtırtı duyunca aynı anda birbirimizden ayrılıp hemen bir ağacın arkasına saklandık. Gurur ile farklı ağaçların arkasına saklandığımız için yan yana değildik ama bulunduğumuz yerden birbirimizi görebiliyorduk. Başıyla seslerin geldiği yönü işaret ederek beni tehlikeye karşı uyardı.

Onu kızdırmak için dilimi çıkardığımda elindeki silahın yönünü bana doğru çevirdi. Ayaklarımın önündeki yeri işaret ettiğimde burnunu kırıştırarak saklandığı yerden teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. Birileri adım adım bize yaklaşırken yere oturup ağlamamı göze alamazdı.

Saklandığımız yerde gizlice adamları gözetlerken bu sefer beş kişi olduklarını gördüm. Adamlar ellerindeki silahlarını indirmeden etraflarını kontrol ederek yürüyorlardı. Tam o esnada ormanın farklı bir yerinde silah sesi gelince bizi bırakıp aksi yöne doğru koşmaya başladılar. Bulunduğumuz yerde Gurur ile şaşkınca birbirimize baktık. Ateş eden biz değilsek kimdi? O adamlar silah sesinin bizden geldiğini düşünerek gitmişlerdi.

Etrafımızın tamamen güvenli olduğuna kanaat getirene kadar bir süre yerimizden hiç çıkmadık. Güvende olduğumuzu hissettikten sonra birbirimize doğru yürümeye başladık. "Bizden ve abinin adamlarından başka kim var burada?"

O da bilmiyormuş gibi omuz silkti. "Belki de orman koruyucuları falandır," demişti ki tam arkamızda, "Silahlarınızı bırakın!" diyen bir ses duyduk. Gurur ile kaskatı kesilerek arkamızı dönünce az önceki beş adamı tam karşımızda bulduk. Anlaşılan ortaya çıkmak için fazla erken davranmıştık.

Elimizde silah olduğu sürece her an tetiğe basacaklarını tahmin etmek zor değildi. Silahı yere atarak ellerimi başımın üstüne havaya kaldırdım. "Sakin olun beyler uzlaşmaya hazırız."

"Öyle miyiz?" Gurur'un onlara doğrulttuğu silah tam tersini söylüyordu. Soğuk gözlerini baktığı beş adamdan ayırmadan tehlike kokan bir sesle, "Onlarla uzlaşan tek şey silahım olur," dedi.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Tatlım sen geri zekalı mısın?" dedim onu iyice kızdırarak. "Aynı anda ateş etseniz sen bir kişiyi vururken dördü tarafından vurulmuş olacaksınız. İstatiksel açıdan zayıfız şimdi yavaşça indir o silahı."

Yumuşak sözlerime aynı sakinlikle karşılık verip, "Eğer bana bir daha tatlım dersen saçından tutup kafanı bir kazan şerbete batırır ve seni tatlıya boğarım," dedi. Silahını yere atıp başını çevirerek omuzunun üzerinden bana baktı. "Şerbetin fokur fokur kaynadığına özellikle dikkat ederim."

Silahları attığımız için adamlar daha rahat bir ruh haliyle bize yaklaşırken Gurur'a en güzel gülümsememi sundum. "Kocamın amcası pek de düşünürmüş beni." Gözlerimi kırıştırdım. "Ne *tatlı* bir düşünce."

İçten içe sinirden köpürürken gülümsememi taklit ederek yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. "Hayatının kalanında hep seni düşünmemi ister misin?" Bu bir tehditti. "Birbirinden farklı işkenc- yani *tatlı* senaryolarda düşüncelerimi süslemek ister misin?"

Bizi kısıvrak yakalamak isteyen adamlar iyice bize yaklaştığında tüm dikkatim Gurur'daydı. "Çok isterim." Yönümüz tamamen birbirimize dönük olduğu için yaklaşan adamlar rahattı. "Benimle ilgili ne tür fantezilerin olduğunu bana anlatmak ister misin?" Sırıttım. "Ya da Karun'a? Eminim duymak isteyecektir."

Kahkaha attı. "Oradan bakılınca sence canıma susayan biri gibi mi görünüyorum?" dediğinde bir adam dibime kadar girip kolumu yakalayınca ona doğru döndüğüm gibi suratına kafayı gömdüm. "Burnum kırılırsa mezarda bile sizi rahat bırakmam!"

Öne atılıp hemen arkasındaki adamın eline tekme atarak silahını yere düşürdüm. Daha o tetiğe basmadan bunu yapmışım. "Kaç defa diyeceğim burnum estetik benim!" Adamın üzerine koşup suratına yumruğumu geçirerek onu geriye püskürttüm.

O esnada adamlardan birinin alnından vurularak yere düştüğünü gördüm. Gurur'un hangi ara yerdeki silahını aldığını bilmiyorum çünkü kafa atarak yere düşürdüğüm adamın suratına tekme atmakla meşguldüm. Burnunu dağıtacak bir şiddette tekme attıktan sonra az önce yumruk attığım adamın yüzüme doğru gelen bıçağından son anda kurtuldum. Başımı geriye çekerek kendimi bıçaktan kıl payı kurtardığım için öfkeden deliye döndüm. "Kötü haber ahbap, yüzüm konusunda ne kadar hassas olduğumu öğrenmek üzeresin!"

Adam öne atılıp bu sefer bıçağı boynuma doğru savurunca başımı geriye çekerek bileğini havada yakaladım. Bileğini sıkıca tutarak dizimi bacaklarının arasına geçirdim. Yüzüme karşı böğürerek öne eğildiği an iki elimin yardımıyla bıçağı tuttuğum bileğini yüzüne doğru çevirdim ve gözüne sapladım. "Sanırım artık yüzüm konusunda şaka yapmadığımı biliyorsun."

Bıçağı gözünden çektiğim gibi tek bir hamleyle boğazını kestim. Boğazındaki kanlar yüzüme fışkırırken ayaklarımın önüne yığılmıştı. "Öğğk! Kanı ayakkabılarıma da bulaştı!" diye ciyakladım geriye doğru sıçrayarak. "Spor ayakkabı pek tercih etmem ama giydiğimde de ayaklarımda temiz kalmasını isterim!"

Gurur aynı anda iki kişiyle yumruk yumruğa dövüşürken yüzüne yediği darbeyle çenesi seğirdi. "Kocanın bok gibi parası var!" Ona vuran adamın üzerine atılıp çenesinin altına yumruğunu geçirdi. "Eminim sana birçok süslü ayakkabı alabilir."

Az önce suratını tekmelediğim adam ayağa kalktığı an elimdeki bıçağı ona doğru fırlattım. Tüm gücümle fırlattığım bıçağın küçük bir kısmı göğsünün sol tarafına saplanınca, "Eski kocamın!" dedim tekme atmak için kendi etrafımdan dönerken.

"Tazminat bile almadan beni boşadı!" Daha adam bıçağı göğsünden çıkarmadan bir ayağımın üzerinden yükselip attığım tekmeyle çivi çakar gibi bıçağın tamamını göğsüne sapladım. "Ülkenin sayılı milyarderlerinden birinden hiç tazminat almadan boşandım!"

Gurur rakiplerinden birinin boynunu kırarak ondan kurtulduğunda artık karşısında tek bir kişi vardı. "Bu da senin aptallığın!" dedi kalan son kişiyle kıyasıya mücadele ederken. "Donuna kadar almalıydın."

Kazağımın eteğini yukarı çekiştirip yüzümdeki kanları acemice silmeye çalıştım. "Onu donsuz görmek düşlerimi süslese de don yerine servetinin küçük bir kısmı fena olmazdı," dediğimde karnına yediği yumruğa rağmen burnundan garip bir ses çıkartarak güldü. "Gözünü seveyim benim yanımda bu kadar açık sözlü olma. Özellikle de yeğenimle olan cinsel düşlerinle ilgili konularda."

Soğuk hava beni ürperttiği için kazağımı aşağıya çekiştirip ayakkabılarımdaki çamur ve kanı yerdeki cesetlerden birinin üzerine silmeye başladım. "Ayakkabılarım içler acısı." Tek sorunum buymuş gibi suratımı astım. "İyi ki topuklu ayakkabılarımdan birini giyip kendime cinnet geçirmedim."

"Allah bizi korumuş desene." Üzerine çıkan adam onu yumruklarken yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Buna rağmen hâlâ bana laf yetiştiriyordu. Gurur'un karnının üzerine dizini bastıran adamın sıradaki yumruğuyla acı içinde inledi. "Topuğun falan kırılıydı halimiz ne olurdu."

"Aynı fikirdeyim," dedim sakince. "Kırılan bir topuk beni kahrederdi." Üzerindeki gorili işaret ettim. "Yardım ister misin?" dediğimde birine günaydın veya merhaba der gibi günlük bir selamlaşmanın içindeymiş gibi sakindim. "Beş kişilerdi, değil mi?" Dudaklarımı sarkıttım. "Olamaz, sanırım o buçuk olan ve seni temin ederim ki buçuklar fenadır."

Adamın attığı yeni bir yumrukla Gurur'un burnundan kan fışkırdı. Yüzümü buruşturdum. "Şanslısın ki bunun için iyi bir estetik cerrahı tanıyorum," dedim gülerek.

Yere eğilip silahlardan birini aldım. "Ve bunun için bana sonra teşekkür edersin." Silahı çam yarması görünümlü gorile doğrultup tetiğe bastım. Beynini deldiğim iri adamın vücudu Gurur'un enkaza dönmüş bedeninin üzerine düşünce acıyla dişlerini sıktı. "Ben hallediyordum!"

"Buna hiç şüphem yok." Kıkırdadım. "Sen ve Kadem buçuklardan dayak yeme konusunda çok iyisiniz." Gurur üzerindeki adamı itmeye çalışırken yerdeki adamların üzerini aradım. Birinin üzerinde bulduğum sigara paketi ve çakmağı mutlulukla kucakladım.

Paketin içinden bir dal sigara alıp yaktıktan sonra paket ve çakmağı pantolonumun cebine sıkıştırdım. Sigaradan bir nefes içime çekip, "Yardım almadan kalkabilecek misin?" dedim sakince.

Kaşları çatıldı. "Bir insanın yardım teklifi bile nasıl bu kadar iğneleyici ve aşağılayıcı olabilir!" Güç bela ayağa kalktığında ıslak yerler yüzünden sırtı hep çamur içindeydi. Ağaçtan destek alarak güçlkle ayakta dururken nefes nefese kalmıştı. "Bana yardım etmek istiyorsan o çeneni kapalı tut!"

Ağızındaki kanı tükürerek cebinden çıkardığı mendili kanayan burnuna bastırdı. Başını kaldırıp yaraların ona verdiği öfkeyle baktı. "Mümkün görünmüyor ama birkaç dakika susmayı başarabilir misin?"

Kıkırdayarak başımı salladım. "Daha fazla konuşup buçuk yüzünden incinen egonu zedelemeyecek kadar düşünceli bir kadımsın." Yerdeki silahlardan birini alarak sırtımı ağaca yasladım. "Sen kendine gelene kadar burada sessizlik içinde sigaramı içip senin için etrafı gözetleyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona sevimli olduğunu düşündüğüm bir gülümseme sundum. "Sana yaptığım iyilikleri Karun'a anlatıp aramızı yapar mısın? Sonuçta sana kendi estetik cerrahımı bile teklif ettim." Burnumu kırıştırarak yüzünü işaret ettim. "Darılma ama o morluklarla artık pek de yakışıklı görünmüyorsun. Yalnız adam harbi sıkı yumruk atıyormuş."

Sinirden çenesi seğirirken yeşilleri öfkeden çıkmak gibi yanıyordu. Taşıdığı agresif duygulara rağmen kendini ustaca kontrol edip, "Buluşmaya gidemedin sence ablan bu konu hakkında ne düşünecek?" diyerek tüm keyfimi kaçırdı. "Muhtemelen ikinci kez sana annenin yerini söylemeyi kabul etmeyecektir." Patlayan dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Ve bil bakalım Karun ve Gazel'den sonra annenin yerini bilen üçüncü kişi kim?" Sertçe yutkundum. Piç herif kartlarını nasıl oynayacağını iyi biliyordu.

Hızlı bir U dönüşü yapıp, "İstemediğin sürece canını sıkacak tek kelime etmeyeceğim," dediğimde gülüşü genişledi. "Lütfen. Ben sana engel olmayayım. Akşama kadar konuş dinlerim seni."

Konuşursam annemin yerini bana asla söylemeyeceğinden korktuğum için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Bunu görünce gülerek başını iki yana salladı. "Sevimli kaçık." Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki, onu güçlkle duymuştum.

"Allah'ın cezası herif!" Spor ayakkabılarımdaki çamuru silerken sinir krizleri geçiriyordum. "Kurda kuşa yem olacağız burada!" Başımı kaldırıp ağacın tepesindeki tımarhane kaçkınına baktım. "Ne halt ediyorsun orada?"

Ağacın en yüksek dalına çıkmış, elindeki telefonu yukarı kaldırıp duruyordu. "Telefon çekmeyi daa!" En az benim kadar sinirliydi. "Bizum uşak yerumuzi bilmezse bizum için nasi gelsun?" Yine Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı. Tüm gün bizim gibi konuşarak bence kendi rekorunu kırmıştı. Bende ne zaman özüne döneceğini merak ediyordum.

Oturduğum taşın üstünden kalkarak çıktığı ağaca doğru yürüdüm. "Biz niye ona gitmiyoruz?"

Telefonu yukarı kaldırıp sağa sola hareket ederken güldü. "Yolu bilmeyik."

Ağlamamak için resmen kendimle cebelleşiyordum. "Kaybolmadığımızı söylemiştin!"

Başını eğip ağacın tepesinden bana baktığında suratındaki sırıtışı beni deli ediyordu. "Kaybolmaduk yolu bilmeyik."

"İkisi aynı şey değil mi?"

"Değul ula." Herhangi bir şebeke yakalamadığı için telefonu cebine koyup dikkatli bir şekilde aşağıya inmeye başladı. "Kaybolsayduk İstanbul'da olduğumuzu bilmezduk. Biz sadece evun yolunu bilmeyik."

"Bu tam olarak kaybolmak demek!" Çoktan tabanından aşınmaya başlayan ayakkabımın ucuyla inmeye çalıştığı ağaca tekme attım. "Bu dağın başında kaybolduk işte!"

"Ne çok konuşaysun sen! Böyle bir kariyi kim olsa boşar!" Elimdeki silahı kaldırıp kuş avlar gibi başının üstüne ateş edince kısık bir sesle küfredip, "Baa bak geturmeysun benu oraya!" dedi çatık kaşlarla. "Bende senun gibi bir deluyla olmaktan memnun değulum!"

"Raporu olan tek kişi ben değilim!"

Arabadaki sözlerimi taklit ederek, "Nasi yani senun raporin gerçek mudur?" dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seninki sahte mi?"

Güldü. "Hızli öğreneysun." Ağaçtan atlayıp tam karşımda durdu. "Hava karayayi." Etrafına bakarak hangi yöne gideceğimizi kestirmeye çalıştı ama her yer birbirine benziyordu. Ormanın içinde tek başımıza kalmıştık. Rastgele bir yönü seçip, "Gidelum," dedi önden yürüyerek.

Onun takip ederken soğuktan dolayı tir tir titriyordum. Ocağın başlarındayken bu karda kışta burada donacağız. Isınmak için ellerimi kollarıma sürtmeye başladığımda başını çevirip bana baktı. Kan sıçrayan yüzüme, soğuktan moraran dudaklarıma ve kan lekeleriyle kirlenen beyaz kazağıma baktı. Daha sonra bir gömlekle kalmayı sorun etmeyip üzerindeki ceketini çıkartarak bana uzattı. "Giyeysun şunu."

Benim üzerimde kazak vardı ama onun üzerinde beyaz bir gömlek. Bu yüzden ceketini almadım. "Senin daha çok ihtiyacın var sen giy."

Tebessüm ederek bana yaklaştı. "Senun canun bizum için kiymetludur." Ceketini omuzlarıma bırakıp geri çekildi. "Tırnağın kirilsa Karun benden bilir." Karun'un şu anda ne halde olduğunu az çok tahmin ettiği için sinirden güldü. "Bir yandan da hiç bulunmak istemeyim," deyince gülmeye başladım. Karun onu bulduğunda beni tehlikeye attığı için canına okuyacaktı.

Ceketini giyip onun yanında yürürken, "İyi üstesinden geldik," diyerek bugün yaptıklarımıza övgüde bulundum.

Gülerek başını salladı. "Kaybolmayayduk daha havali olacağdu."

"Hani kaybolmamıştık!"

Elini omuzuma koyarak beni yürümeye zorladı. "En azından hâlâ İstanbul'dayız." Tek teselli kaynağımız buydu.

Evet, iyi üstesinden geldik ama bence yardım aldık. Şu ana kadar karşımıza bizi zorlayacak kadar çok adam çıkmamıştı. Çıkanları bir şekilde halletmiştik ama peşimizdeki dokuz arabanın içindeki tüm o adamlarla karşılaştığımızı sanmıyorum. Birkaç saat öncesine kadar ormanın içindeki silah sesleri hiç kesilmemişti. Bizden kaynaklı olmayan silah seslerini çok fazla duymuştuk.

Adamların büyük çoğunu onların hallettiğine eminim. Onların kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Belki orman koruyucularıydı belki de avcılardı, bilmiyorum ama onların sayesinde ormanın içi temizlenmişti. Nereye gittiğimizi bilmeden yürürken yanında geçtiğimiz o bitkilerden birini gördüm. Kış olmasına rağmen kırmızı yapraklarını hâlâ üzerinde taşıyan bitki çok sıra dışıydı.

Dolgun, sulu ve parlak yaprakları vardı. Eğilip yapraklarını yine kopardım. Son yarım saattir yaptığım gibi yine yaprakları yiyip bir yaprağın kırmızı suyunu dudaklarıma sürmeye başladım. Bunu yaptığımı gören Gurur'un

kaşları çatıldı. "Aç olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmediğin şeyleri yiyip durma. Zehirli olabilir."

Gereksiz yere endişelendiği için onu rahatlatmak istedim. "Yarım saattir yiyorum eğer zehirli olsalardı çoktan belirtilerini gösterirdi." Gülümsedim. "Tadı ve kokusu güzel."

Bu konuda bir türlü beni durduramadığı için hoşnutsuz gözlerle bakarken bakışları dudaklarımı buldu. "Bir de o şeyi dudaklarına mı sürüyorsun?"

İç çektim. "Rujum çantada kaldı ve çantamda arabanın içinde. Kırmızı ruj ve topuklu ayakkabılar benim keskin çizgim." Omuz silktim. "Topuklu ayakkabısız bir gün geçireceksem dudaklarımın yeterince kırmızı olduğunu bilerek kendimi teselli etmeliyim." İkisinden biri mutlaka olmalıydı.

Bana göz devirip, "Takıntılı manyak," diye homurdanıp yürümeye başladı.

Çamurlu yere bastıkça ayakkabılarımın etrafında ve tabanında bir katman daha çamur oluşuyordu. Bugünün çekilir hiçbir yanı yoktu. "Bige Hanım!" diyen bir ses duyduğumuzda Gurur ile göz göze geldik. "Gurur Bey! Bige Hanım!" Birden fazla kişi adımızı bağırarak bize sesleniyordu. İçlerinden tanıdık bir ses daha vardı. "Bige!" diye bağırان bu ses iliklerime kadar beni ürperten, kalbimi hızlandıran bir sestti. Karun.

Nabzım hızlandı.

Bizim için gelmişlerdi.

Gurur ile aynı anda yüz hatlarımız gevşerken birbirimize gülümsedik. Kurtulmuştuk. Onlara yerimizi belli etmek için Gurur, "Buradayız!" diye bağırarak seslerin geldiği yöne doğru koştu.

Peşinden gittiğime emin olduğu için beni bırakıp ağaçların arasına dalmıştı ancak onu takip etmiyordum. Daha doğrusu edemiyordum. Gurur'un arkasından bir adım atmıştım ki görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi kırpıştırıp tekrar açtım ama gittikçe her şeyi daha bulanık görmeye başladım. Sertçe yutkundum. Sanki her yer büyük bir süratle karanlığa çekiliyordu.

Akşamüzeri olduğunu biliyorum ancak göz gözü görmeyecek bir karanlık için henüz zaman vardı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Karun

Feneri yerdeki cesetlerin üzerine tutarak derin bir nefes aldım. Onlar değildi. Ormanda bulduğumuz her ceset beni endişeden deli ediyordu. Buralarda bir yerde Bige ve Gurur'un cesediyle karşılaşma fikri aklımı başımdan alıyordu. Aramalar tüm gün sürmüştü ve izler bizi bu ormana getirmişti. Şu ana dek karşımıza çıkan her adamın işini bitirerek onlar için tehlikeyi en aza indirmiştik ama ikisini görmedikçe bu bile içimi rahatlatmaya yetmiyordu. Neredesin Bige?

Saatlerdir adamlarımla bu yerin içini karış karış aramıştık ama henüz onların izine rastlamadık. Kar sürekli yağdığı için onların izini siliyordu. Aklımı kaçırmak üzereyim! Hangi cehennemdeler!

Kenan yerdeki beş cesedi inceleyip doğruldu. Feneri iki cesede doğru tuttu. "Bu iki cesette Bige'nin imzası var." Başımı sallayarak onu onayladım. Gırtlığı kesilmiş cesedi işaret ettim. Bir gözü deşilmişti. "Bu piç büyük ihtimalle onun yüzüne saldırıda bulundu." Bige yüzü konusunda çok hassas olduğu için biri onun yüzüne saldırmadıkça kimsenin gözünü deşmezdi. Herife önce ders vermek için gözünü deşti daha sonra da gırtlığını kesti. Gurur böyle zahmetlere girmek yerine doğrudan rakibinin boynunu kırardı.

Kenan feneri başka bir cesede doğru tutunca dudaklarım kıvrıldı. Bunun da üzerinde Bige'nin imzası vardı çünkü herifin göğsüne giren bıçağın üzerinde Bige'nin çamurlu ayak izi vardı. Gurur'a ait olmayacak kadar küçük bir ayağın iziydi. "Bu hareketi yaparken burada olup izlemek isterdim," dediğimde sesimdeki hayranlığı gizlemenin bir yolu yoktu.

Dudaklarımdaki kıvrılma büyüdü. "Bunu ilk kez benim yanımda yaptığında büyülenmiştim." Bige Efil Saka'ya özel bir öldürme şekliydi. Rakibinin göğsüne bıçağın ucunu saplar ve bir ayağının üzerinden dönüp havaya

sıçrayarak bıçağın tamamını attığı tekmeyle rakibinin göğsüne gömerdi. Daha önce bunu yaptığına tanık olmuştum. Müthişti.

"Hava gittikçe daha fazla soğuyor." Cesetleri bırakıp etrafıma bakmaya başladım. "Hâlâ buralarda bir yerlerdelerse sabahı çıkaramazlar!" Her yer birbirine benzerken hangi yöne gittiklerini kestirmek çok zordu. Ne halde olduklarını bilmediğim için kaybedecek zamanım yoktu.

Şu ana kadar herkes bir yerlere dağılarak onları arıyordu ama bulduğumuz tek şey cesetlerdi ya da öldürülmeyi bekleyen adamlar. Kenan cesetlerin ortasında dururken tıpkı benim gibi elindeki feneri etrafında gezdiriyordu. "Bige acaba hangi yöne giderdi?" dediğinde burnumdan nefesimi sertçe verdim. "Yalnızsa bir yerlere gitmek yerine yere oturup ağlardı ve hemen sonra da ne kadar çok müşkül bir durumda olduğundan bahsederdi!" dediğimde duydukları onu güldürdü ama sinirli yüzümü görünce gülmeyi kesti. Onu bulmadıkça etrafımdaki insanların gülüşü bile canımı sıkıyordu.

"Peki, sence Gurur hangi yöne giderdi?"

Kuzeyi işaret ettim. "Daima kuzeyi seçer." Zaten şu ana kadar bu sayede izlerini sürmeyi başarmıştık. Ormana girdiğimizden beri hep kuzeye ilerlemiştik.

Bir kez daha seçimi kuzeyden yana yaparken telsizden çocuklardan birinin, "Çok kuvvetli bir ihtimalle Bige Hanım burada bulunmuş," diyen sesini duyduk. "Bu cesetler ona ait gibi. Kurşunla sayılarını azaltmış daha sonra da geriye kalanların suratını dağıtmış. Ağaçtaki çamur izleri bile onun burada geçtiğini doğruluyor."

Yakup'un, "Çamur izinden mi anladın?" diyen sesini duyduğumda Melih, "Sinirden ağacı tekmelediği çok açık," dedi. Onu iyi tanıyorlardı.

Telsizi dudaklarıma yaklaştırıp, "Kapatın çenenizi de onları bulun artık!" dedim sinirle. Soğuk hava içime işledikçe onların ne durumda olduğunu düşünüp daha çok endişeleniyordum. Burada telefon çekmediği için iletişimi telsizle kuruyorduk.

Kenan, Nedim, Furkan ve Celil ile yürürken kendimi sakinleştiremiyorum. Onları bulmadıkça da sakinleşmem mümkün değildi. İyi olduklarını bilmeliydim. "Bige ve Gurur'un tırnağına zarar gelirse Şeref Kalender'i yaşatmam! İyi durumda olsalar bile o iti yaşatmayacağım!" Tüm gün bana yaşattığı bu stres ve korkunun hesabını en ağır bir şekilde ona soracağım! Babam olması artık zerre kadar umurumda değil. Hayatımdaki en önemli iki kişiye zarar vermeye kalkışarak kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Soğuk hava ve yerdeki çamurlar bizi yavaşlatsa da kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Yanımda yürüyen Kenan tüm gün yaptığı gibi yine beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sanki sakinleşmem mümkünmüş gibi, "İkisi de başının çaresine bakacak kadar yetenekli," diyordu. Bunlar kaybetme duygusunu hiç tatmayan birinin sözlerine benziyordu ve ben kesinlikle kaybetmenin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Onu bir daha kaybedemem.

"Bu kadından ve bana hissettirdiklerinden kurtulmak istiyorum!" Bastığım yeri öfkemle inletirken ihtiyacım olan tek şey karşıma fazladan birkaç adam daha çıkmasıydı. Tüm gün karşılaştığım itlerin canını almak bile yeterli gelmemişti. "383 gün boyunca bana yaşattıklarından sonra umurumda olmamalı ama umursuyorum hem de peşinden köpek olacak kadar!" Ondan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Yerdeki bir tümseğe tekme atarak, "Kanser gibi her yanıma sarmış ondan kurtulamıyorum!" dedim. Ona ne olduğunu düşünmemeliydim ama düşündüğüm tek şey ona ne olduğuydu.

Kenan sıkıntıyla nefesini verip kısa bir an bana baktı. "Onu unutamıyorsan onu affetmeye çalış. Başka türlü bu işkenceyi bitiremezsin."

"Deniyorum!" dedim keskin bir sesle. "Son bir ayım onu affetmenin yollarını aramakla geçti." Elimi sinirle saçlarımın arasından geçirip burnumdan sert bir nefes verdim. "Geri döndüğünden beri tek yaptığım şey onu affedecek bir yol aramak. Yaşadıklarımı bile hiçe sayıp gurursuzca onu affetmenin yollarını arıyorum ama olmuyor!" dedim yumruğumu sıkarak. Bunu yapmak hiç kolay değildi.

"Onu affetmenin kıyısına bile yaklaşamıyorum. Ne zaman ona baksam kendimi bir mezar başında ağlarken görürken nasıl affedeceğim!" Yaşadıklarım, daha doğrusu bana yaşattığı 383 günün hatıraları her şeyin önüne geçiyor, ona yakın olmama izin vermiyordu.

Başımı çevirip yanımda yürüyen Kenan'a içli gözlerle baktım. Yaşamak zorunda kaldığım şeylerin yangını bir pençe gibi yüreğimi elleri arasına alıyordu. "Ben daha önce kimseyi affetmek için bu kadar uğraşmadım," dedim. İçler acısı halime gülmek istedim ama gülmeyi bile unutmuşken dudaklarım kıvrılmadı. "Çünkü kimseyi bu denli affetmek istemedim."

Onu ne affedebiliyorum ne de ondan vazgeçebiliyorum.

"Ne ona affım olur ne de onunla bir sonum," dedim. Sebep ne olursa olsun beni ölümüyle sınamamalıydı. Karşıma geçip çekip vursaydı daha az koyardı, ki daha önce beni vurmuşluğu da vardı. Adamlarımın yanında çekip beni vurduğunda bile ona gücenmemiş, karımdır kim ne karışır deyip ona olan sevgimden bir şey eksilmemişti. Tüm deliliğiyle onu benimsemiştim.

"Ben sanıyordum ki o da beni seviyor, Kenan." Karanlık ormanda yürürken başımı içli bir ifadeyle salladım. "Ona olan sabrımın büyüklüğü sevgimin karşılıklı olduğunu düşünmemden kaynaklanıyordu. Bige bana 383 gün kendi yasını tutturdu. 383 günün her gecesi mezarında uyuttu ve bunun son iki haftası her yerde karşıma çıkıp beni hayal gördüğüme inandırdı." Sevgi bu değildi, seven biri sevdiğine bu kadarını yaşatamazdı.

"Karun," dedi ama onu susturdum. "Yalvardım ulan!" dedim aşamadığım bir acıyla. "Peşinden koştum, gitme diye ağladım, dizlerimin üzerine düşüp geri dön diye yalvardım." Burnumun direği sızlarken, "Dönmedi," diye fısıldadım. "Beni hayal gördüğüme inandırıp her defasında çekip gitti. Bunu yaparken içi bile sızlamadı." Onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum. İstemediğimden değil, yaşattıklarının ağırlığından affedemiyorum.

Gözlerim sızlayınca soğuk havayı içime çekerek hüznümden kurtulmaya çalıştım. "Koltukta uyu dediğimde bana ne dedi biliyor musun?" İçime çektiğim nefes ciğerimi dağlarken sözleri bir kez daha kulağımda çınladı. "Hassastır benim bedenim, koltukta uyuyamam dedi." Başımı sallayarak acı

içinde güldüm. "Beni 383 gece kendi mezarında uyutmamış gibi bana bunları dedi." Bektan bir herif olabilirim ama bende bir insan evladayım. Bu kadarını bana yaşatmamalıydı.

Kenan bana baktığında ormana çöken karanlığa rağmen gözlerindeki manidar ifadeyi görebildim. "On üç günün sonuna geldiğinizde ne olacak? Gitmesine izin verecek misin?"

"Evet," dedim canımı yakan bir kabullenişle. "Artık onunla olmam çok zor." Başımı omuzuma doğru eğip hislerimi gizlemeyen bir berraklıkla gözlerimi ona diktim. "Eskiden ona bakarken vücudum olmasa da içim ısınır, yüreğim huzur bulurdu." Artık öyle değildi.

Derin bir vazgeçişle bakışlarımı Kenan'dan çektim. "Şimdi ise ona bakınca canım yanıyor, kalbim sızlıyor. O ölüm haberiyle sanki kendini değil, bende güzel olan her şeyi öldürmüş gibi. Bu saatten sonra ne aklıma unutturabilirim onu ne de kalbime hatırlatabilirim." Artık akıl acıyor, kalp bırak gitsin diyordu.

"On üç güne takıntılı." Peşimizde gelen çocuklar Bige ve Gurur'un adını bağırp onlara seslerini duyurmaya çalışırken yürümeye devam ettim. "On üç onun için her şeyin başlangıcı ve sonudur. On üç günün sonunda kurtaracağı bir şeyler kalmadığını anladığında zaten bağlasan bile durmaz. Bırakalım güzel bir şekilde ayrılırsın evden."

"Ciddi anlamda kendini onun gidişine hazırlamışsın." Kenan'ın sesi bundan emin gibiydi çünkü beni benden daha iyi tanıyordu. Bu konuda düzeltilecek bir şey kalmadığını anlamaya başlamıştı. "Peki, gittiğinde yine eskiye dönmeyecek misin? Bu son bir yılda olduğun o adama tekrar dönüşmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Artık o adam olmayacağım çünkü yaşadığını biliyorum." Bir yerlerde yaşamaya devam ettiği sürece 383 günde olduğum o adama dönüşmem mümkün değil. "Beni o adama çeviren onun ölümüydü. İstedğim tek şey yaşaması."

"Korkuyorum, Kenan." Sertçe yutkundduğunda başımı salladım. "Yine ona alışırsam bana aynı şeyleri yaşatmasından korkuyorum. Bu yüzden istesem

de onu hayatıma alıp eskisi gibi onunla olamam." Ona olan güvenim o kadar çok sarsılmıştı ki bir kez daha zaafım olmasına izin veremem. Sevgimi güçlü bir silah haline getirip bana karşı kullanmıştı. Tekrar bunu yapmayacağından nasıl emin olacağım?

Ona o kadar güvenmiyorum ki, sırf tekrar beni sevgimle vurmasın diye onu artık sevmiyormuş gibi yapmaya başladım. *Seni hâlâ çok seviyorum* demek yerine *bir zamanlar seni sevmiştim* diyecek kadar güvenim sarsılmıştı.

Bir süre sonra çocuklara katılıp bizde bağırmaya başladık. Hava gittikçe daha fazla kararmaya ve soğumaya başladığı için, "Bige!" diye bağırıp ona sesimi duyurmaya çalıştım. "Kaç parsel lan bu orman!" Sinirimi buradakilerden çıkarmak ister gibi hepsine ters ters baktım. "Şu saat oldu hâlâ bulamadık. Kocaeli'nde böyle büyük bir orman mı var? Bu siktiğim ağaçlarının neden bir sonu gelmiyor!"

"Abi aslında sandığımız kadar hızlı ilerlemiyoruz," dedi Furkan. "Sürekli karşımıza çıkan adamlar ve yürümemizi zorlaştıran bu çamurlar yüzünden istediğimiz hızda ilerlemiyoruz."

"Helikopterleri getirseydiniz o zaman!" dedim kızmaya devam ederek. "Hava kararmadan önce bunu akıl etseydiniz şimdiye kuş bakışıyla onları bulmuştuk!"

"Tankları da yığalım mı abi? Emniyetin dikkatini çekecek ne varsa buraya yığalım."

"Siktiğim puştı bizim tankımız mı var?"

Tam cevap verecekti ki, "Varsa da söyleme!" dedim önüme dönerek. "Aklım kayıp karımla meşgulken neden bir tankım olduğunu düşünmek istemiyorum!"

Bir türlü bulunmayan kayıpların adını tekrar seslendiğimizde Gurur'un, "Buradayız!" diyen yüksek sesi tüm gün tuttuğum nefesimi vermemi sağladı. Ciğerlerime rahat bir nefes sızarken Gurur'un sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. Onları bulmuştuk. Şükürler olsun ki bulmuştuk. Sonsuz gibi gelen saatlerden sonra Gurur'un uzaklarda gelen sesi içimi bir

nebze olsun rahatlattı. O iyiye Bige'de iyidir. Bige'nin hayatındaki önemini çok iyi bildiği için canı pahasına onu koruyacağına şüphem yoktu.

Gurur'un sesini takip edince kısa sürede onu bulduk. Ağaçların arasından açık bir düzlüğe çıktığında ona doğrultulan fenerler yüzünden kolunu gözlerine siper etti. "Şu şeyleri yüzüme tutmayın." Çocuklar feneri biraz aşağıya eğince gözlerini kamaştıran ışıktan kurtuldu.

Aldığı sert darbelerden dolayı morarmaya başlayan şişmiş yüzüne ve yakası kanlı gömleğine bakmak yüzümü buruşturmama neden oldu. Pantolonunun dizleri dahil her yerinde kan ve çamur izi vardı. Karşımda durup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Amcanı tek parça halinde gördüğüne sevinmedin mi?"

"Benden beş ay küçük bir fırlama benim amcam olamaz." Baştan ayağa alaycı bir suratla onu süzdüm. "Tek parça halinde olduğun konusunda emin miyiz? Kaportayı sağlam çizdirmişsin." Kolunu tutarak onu önümden çektim. "Şimdi çekil yolumdan çünkü tüm gün görmeyi beklediğim yüz seninki değil." Onu önümden çekince hemen arkasında Bige'yi göreceğime çok emindim ama Bige yoktu. Bige yoktu. Bunu içimden bir kez daha tekrarlayınca buz kestim. Bige burada değildi.

Başımı çevirip öldürücü bakışlarımı Gurur'a diktim. "Karım nerede?" Sıktığım dişlerimin arasından bunu öyle bir şiddetle sormuştum ki, ondan boşanmama rağmen buradaki kimse onun karım olmadığını iddia etmeye cesaret edemezdi. "Gurur." Hızlı hızlı nefesler alırken yumruklarımı sıktım. "O nerede?"

Aceleyle dönüp arkasına bakınca bulamadığı kişiyle kaskatı kesildi. Kaşları çatılırken az önce yüzünde olan gülüşü büyük bir hızla soldu. "Nerede lan bu kız?"

Çıldırıdım. "Ne demek nerede!" Yakasından tuttuğum gibi sırtını sertçe ağaca yaslayıp, "Ona göz kulak olmalıydın!" diye bağırdım. Tam şu anda suratını dağıtıp onu paramparça edebilirdim. Çenem kasılırken sıktığım dişlerimin gıcirtısı ikimizin arasındaki sessizliği dolduruyordu. "Karım hangi cehennemde!"

Yakasındaki ellerimi tutup, "Yanımdaydı!" dedi sinirli bir sesle. Kızgın bakan gözlerimde öfkenin yanı sıra korkuyu da görmüş olmalı ki benimle savaştık yerine derin bir nefes aldı. "Yanımdaydı oğlum," dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. Beni sakinleştirmek ister gibi bakarken, "Tüm gün onu gözümün önünde ayırmadım," dedi. "İyiymiş ve yanımdaydı. Seslerinizi duyunca koşmaya başladık belli ki arkada kaldı."

Yumuşak sözleri bile beni yeterince sakinleştirmiyordu. Gurur korkumun nedenini çok iyi bildiği için beni yatıştırmak için, "O iyi," dedi. "Birazdan burada olur." Yakasındaki ellerimi işaret etti. "Beni bırakırsan seni ona götürebilirim." İstese tek bir hamleyle kendini benden kurtarabilirdi ama bunu yapmak yerine benim çekilmemi bekledi.

Sıkkin bir ifadeyle, "Beni ona götür!" diyerek ellerimi çektim. Onu görmek için çıldırıyordum.

Gurur gömleğinin yakasını düzeltip homurdanarak önde yürümeye başlayınca onu takip ettik. Birkaç dakika bu böyle devam etti. Kırmızı bitkilerin çoğunlukta olduğu bir yerde durup çatık kaşlarla etrafına baktı. "Onu en son burada bırakmıştım," demişti ki bir çığlık sesi kopunca dudaklarımda, "Bige!" diyen korku dolu bir ses döküldü. Vücudum artçı şoklarla sarsılırken çalılıklara doğru koştum. Bu onun çığlığıydı! Bu canımın, nefesimin, kalbimin çığlıklarıydı. Bu ses uğruna dünyayı yakıp küle çevireceğim bir kadının acı dolu çığlıklarıydı.

O iyi.

O iyi.

Siktir! O iyi olmak zorundaydı!

Çalılıkların üstünden atlayarak geçtiğimde koşan adımlarım önce yavaşladı, sonra da durdu. Bir uçurumun kıyısına gelmiş gibi adımlarım durdu. Aslına bakarsak bir uçurumun üstündeydim, gerçek bir uçurumun güvenli tarafındaydım. Tehlikeli tarafında değildim, keşke olsaydım ama orada olan kişi ben değildim. Bige uçurumun tam önünde bana sırtı dönük bir şekilde duruyordu. Boşluğa o kadar yakındı ki birkaç adım daha atarsa benden

sonsuzu kadar gidecekti. Bu kez sahte bir ölümle değil, gerçeğiyle beni bırakacaktı. Düşüncesiyle bile kalbim durabilirdi.

Orada ne işi var?

Diğerleri de nefes nefese yanıma geldiğinde gördükleri karşısında hepsi en az benim kadar şaşkındı. Hepimizin aklında aynı soru vardı. Onun orada ne işi vardı? Kolunu kaldırına kadar elinde bir silah tuttuğunun farkında değildim. Soluğum kesildi. Burada olduğumuzdan habersiz bize sırtı dönük bir şekilde dururken kolunu kaldırdı ve elindeki silahı kafasına bastırdı. "Dur!" diye haykırıp ona doğru atıldım.

Kendini öldürecek.

Kahretsin, bunu gerçekten yapacak!

İntihara meyilliydi! Bunu daha önce de birçok kez denemişti. Sesimi duyduğu an irkilerek bana dönüp silahı bu sefer kalbine bastırdı. "Yaklaşma!" diye bağırarak beni durdurdu. Beni durduran tehdidi değildi, gözlerinde gördüğüm dehşet ifadesiydi. Dehşete kapılmış gibiydi.

Gözlerinde ölüm korkusundan çok daha büyük bir korku vardı. O ölümden korkmazdı, silahı kalbine bastıran bir kadını ölüm korkutamazdı. Göz bebekleri irileşmiş, kanla yıkanan yüzündeki boşluklar bembeyaz kesilmişti. Aralıklı dudakları soğuktan dolayı morarmışken nefesi bile titriyordu. Onu bu denli dehşete düşüren şeyi bulup kendi ellerimle ortadan kaldırmak istiyorum.

Kalbine yasladığı silaha korku dolu gözlerle bakıp dururken, "Bige," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Sesimi duymak isteyeceği bir sıcaklıkta çıkmasına özen gösteriyordum. "Sorun nedir güzelim?" Onu ürkütmeden ve en önemlisi o tetiğe basmadan silahı almalıyım.

Adamlarımın tuttuğu fenerlerin ışığı onu tüm çıplaklığıyla görmemi sağlarken bakışları fazla boştu. Tek bir noktaya hissiz gözlerle bakarken kirpiklerini bile kıpırdatmıyordu. Sanki beni görmüyor veya sesimi doğru şekilde algılamıyor gibi, "Kim var orada?" deyince donup kaldım. Kanım damarlarımda buz keserken soğuk bir ter şakağımda süzüldü. Soluğumu

tutarak Kenan'ın elindeki feneri alıp doğrudan Bige'nin gözlerine tuttum. Gördüklerim karşısında başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

Işık karşısında gözlerini bile kırpmamıştı.

Işığa tepki vermiyordu.

Az önce Gurur'un gözlerini yakıp kamaştıran ışık onda işe yaramıyordu. Boğazımda bir düğüm oluştu. Ciğerlerime yeteri kadar hava giremezken, "Bige," diye mırıldandım güçlükle duyduğum bir sesle. Alacağım cevaptan ölesiye korkuyordum. "Görmüyor musun?"

Bunu tekrar yaşamak en büyük korkusuydu. Bunu tekrar yaşaması artık benim de en büyük korkumdu. Bana cevap vermek yerine, "Baba?" dedi etrafına bakarak. "Sen misin?" Ve böylelikle öldürücü darbeyi tam kalbime aldım. Sesimi tanımıyordu.

Bembeyaz bir suratla Gurur'a döndüğümde en az benim kadar şoke olmuş görünüyordu. "Ona uyuşturucu mu verdin?" Bir yerlerde gök gürülderken bakışlarımda şimşekler çakıyordu. "Ne verdin ona!" Sesimi bile tanımayacak kadar ne vermişti ona!

Gözleri irileşirken aceleyle, "Hiçbir şey," demişti ki aklına ne geldiyse bakışları hızla Bige'yi buldu. "Zehirlendi." Önce bunu kısık bir sesle söyledi fakat daha sonra, "O bitkileri yeme demiştim!" diye bağırды sinirlenerek. "Yediği o kırmızı bitkiler onu zehirlemiş olmalı!" Bitki mi?

Yemesine izin verdiği şeyler yüzünden Gurur'un tüm kemiklerini kırmayı sonraya saklayıp Bige'ye döndüm. Onu bir an önce hastaneye götürmeliydim. Aceleyle ona doğru bir adım atmıştım ki silahı kalbinden çekti ve bana doğrulttu. "Kimsin bilmiyorum ama seni öldürmek için görmeye ihtiyacım yok." İki göğsümün arasına doğru tuttuğu silah bunu çok net gösteriyordu.

"Abi," dedi Furkan endişeyle. "Onu dinle ve fazla yaklaşma." Korku dolu gözleri Bige'nin üzerindeydi. "Uzun süre körlük yaşayan insanlar bazı refleksler geliştirir. Karanlığa duyarlı olmak gibi. Şu anda rüzgârın sesini bile bizden daha iyi duyduğuna ve hareketlerimizden burada kaç kişi

olduğumuzu bildiğine eminim. Biliyorum şaşırtıcı ama tek bir adımda yerimizi tespit edip nokta atışı yapacak kadar duyuları gelişmiş olabilir."

"Halüsinasyon görüyor!" diye kükrediğimde gözlerimi karımdan ayırmıyordum. "Sesimizden bizi tanımamasının tek nedeni gördüğü halüsinasyonlar. Aslında kör değil ama en büyük korkusunun halüsinasyonunu yaşadığı için gördüğünü sandığı şey karanlık!" Bu belirtilerin başka bir sebebi olamazdı.

Bir çılgınlık yapmadan önce onu gözlerinin iyi durumda olduğuna inandırmalıydım. Körlük onda sadece büyük bir korku değildi aynı zamanda korkusunu tetikleyen travmaların başlangıcıydı. Işığa kavuşmadıkça tüm kâbusları tek tek dirilecekti. Buna gözlerini ondan alan 13 Haziran katliamı da dahil. Zamanla aştığı, daha doğrusu aşmaya çalıştığı kabuslarının halüsinasyonlarını görmeye devam ettikçe kaçışı ölümden arayacaktı. Tıpkı az önce denediği gibi. Yediği bitki her neyse zehri onun korkularını besliyordu.

Yeni bir saldırıdan önce onu durdurup kusmasını sağlamalıyım. Kusmalı ve vakit kaybetmeden hastaneye gitmeliydi. Bitkinin tek yan etkisi halüsinasyonlar olmayabilirdi. Belki de halüsinasyon onu öldürmeden önceki ilk aşamalardan biriydi. Şu anda kanında ölümcül bir zehri taşıyor olabilir. Kahretsin, birazdan kan kusup yere yığılmayacağını hiçbir garantisi yoktu! Kaybedecek bir saniyem bile yok.

Ona doğru bir adım daha attığımda biçimli kaşları çatıldı. Parmağı tetiğe hafifçe baskı uygularken, "Seni tekrar uyarmayacağım," dedi korkusuz bir sesle. Omuzları dikleşti, başını kendinden emin bir hareketle kaldırdı. Beni göremese de tam karşısında olduğumu bildiği için bomboş gözlerle bakarken silahı tutan eli bile titremiyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama yeni bir adımla kendi sonunu getirmiş olursun." İçim öyle bir titredi ki, mümkün olsa onu kollarımın arasına çekip sımsıkı sarılarak korkularını yatıştırırdım. Bige korkuyordu, hem de çok korkuyordu. Bu kadar cesur görünmesinin altında yatan tek sebep korkuydu. O bir tek çok korktuğunda cesaret hırkasını omuzlarına atardı. Herkesi kandırdığı bir hırkaydı bu. Ne denli korktuğunu gizlemek için sergilediği bir rol.

"Benim," dedim yumuşak bir sesle. "Karun."

Tereddüt bile etmeden başını iki yana salladı. "Sen o değilsin." Bunu söylerken o olmadığımı çok emindi. "Yalan söylemeyi kes ve kim olduğunu söyle!"

Rahatlayarak nefesimi koyuverdim. Beni hatırlıyordu. Hafızasında bir sorun yoktu sadece sesleri doğru şekilde algılamıyordu. Sesimi çıkaramıyordu ama beni hatırlıyordu. "Sana Karun olduğumu kanıtlayacak birçok şey söyleyebilirim ama muhtemelen her birini yalanlayacak bir şeyler bulursun." Zihnindeki karmaşa beni yalancı çıkarmak için onu farklı yalanlara inandırabilirdi. Kim olduğumu kanıtlamaya çalıştıkça bana inanmamak için farklı nedenlere tutunursa bu bana çok vakit kaybettirirdi. Tek önceliğim ona bir şey olmadan midesini yıkatmaktı.

Konu onun hayatırken kaybedecek bir saniyem bile olmadığı için kendi hayatımı riske atarak kestirmeden gitmeye karar verdim. "Burada yalnız olmadığının farkında olduğunu umuyorum. Sana zarar vermek istesem yaklaşmak yerine bunu adamlarıma yaptırırdım. Aynı şekilde daha sen o tetiğe basmadan işini bitirecek çok fazla kişi var burada." Başımı çevirip arkamdakilere baktım. Dudaklarımı kıpırdatıp kısık bir sesle, "Sıkıysa deneyin," diyerek işimi sağlama aldım. Beni vursa bile kimse onu incitemezdi ama şimdilik Bige'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Tam karşısında dururken, "Beni vurursan sende burada sağ çıkamazsın," diyerek blöf yaptım. Dudakları alayla kıvrılınca, "Aynı şekilde annen, baban ve ablan da seninle ölmüş olur," dedim. Dudaklarındaki alaycı gülüşü kaybordu, kaşları büyük bir hızla çatıldı. Onu onun hayatıyla tehdit ederek istediğimi yaptıramayacağımı tahmin etmek zor değildi.

Kanların kurduğu güzel yüzü sinirle harmanlanırken, "Onların kılına dahi zarar verirken başta sen olmak üzere ailedeki kimseyi yaşatmam!" diyerek beni tehdit etti. Tehdidi beni kızdırmalıydı ama sinir bozucu bir şekilde ateşliydi.

"Anlaşmamızın bir yolu var."

Alayla güldü. "Beni ailemle tehdit eden biriyle anlaşmamın tek yolu ölümden geçer." Açık açık bana meydan okudu. "Yaklaşmayı denese."

Meydan okumasını zevkle kabul ettim. "Ateş etmeyi denesene." Ona doğru bir adım daha attım. "Bakalım ablanın ölüm haberi kaç dakika içinde sana ulaşacak?"

Gremese bile başımın üstüne ateş edecek kadar bu konuda iyiydi. "Senin lm haberin kaç dakika içinde ailene ulaşır?"

"Kayıp veren sadece ben olmam."

"Bende yle," dedi.

"O zaman anlaşmaya açık olmalısın."

Yediği şey yüzünden vücudundaki titremeleri kontrol etmeye çalıştığını görebiliyorum. Bu beni daha fazla endişelendirdi. Yüzündeki kanlar ona ait değildi ama her an kan kusacak olma ihtimali ödümü koparıyordu. "Sana yaklaşmama izin ver," dedim ısrar ederek. "Karun olduğumu kanıtlamanın tek yolu bu!" Oyalandıka hayatı daha fazla tehlikeye giriyordu.

İtiraz etmek için tam ağzını açmıştı ki, "Siktir etsene seni kaybetmeyeceğim!" diyerek hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. "Beni vur ama hemen sonrasında hastaneye gideceksin!" Szlerimdeki anlamı düşünmeye çalışırken kısa bir an bocaladı. Boşluğundan faydalanıp aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve tam zamanında elini tutup yukarı kaldırdım. Böylelikle sıklıkı kurşun havaya gitti.

Canını yakmamaya çalışıp bileğini hafifçe bkererek silahı elinden aldığımda bana direnmeye çalıştı. Ancak hamlelerini ustaca savuşturup bileklerini yakaladım. Karşı koymak için tekme atmaya yeltenince, "Kendin anla!" diye bağırıp ellerini yanaklarıma bastırdım. "Bana direnmeyi bırak ve kim olduğumu kendin anla!"

Elleri yanaklarımla buluşunca önce hareketleri yavaşladı, sonra da tamamen durdu. Hızlı hızlı nefesler alırken bileklerini usulca bıraktım. "Beni tanıman için sesimi duymaya ihtiyacın yok veya beni görmeye." Bileklerini

bıraksam bile ellerini yüzümden çekmemişti fakat hareket de etmiyordu. Hiçbir şey yapmadan göğsümdeki bir noktaya görmeyen gözlerle bakıp duruyordu.

"Bige," diye mırıldandım bir türlü alışamadığım bir isimle ona hitap ederek. Başımı eğerek üzerine eğildim. "Parmaklarını kullan güzelim." Çenesini yumuşak bir dokunuşla tutup başını kaldırdım. "Gerçek anlamda ilk kez benim olduğun o gece benimle tanıştığın geceydi." İlk sevişmemizde yüzümü belleğine kazıdığını biliyorum. O gece ve devamındaki birçok gece de bunu yapmıştı. Gözlerini kaybetmekten ölesiye korktuğu için yüzüme dokunarak belleğine kazımişti.

"Hadi," diye yalvardım ona. "Yap bunu." Kaybedecek zamanımız yoktu. Onu zorla kucağıma alıp buradan götürebilirim ama tanımadığı bir yabancıyla gitmemek için karşı koyup direnirdi. Bu da bize vakit kaybettirirdi. Kim olduğumu anlarsa bana zorluk çıkarmazdı.

Bekleyişlerimi hayal kırıklığına dönüştürerek, "Hayır," diye mızızlanarak suratını astı. "Bu kadar müşkül bir durumdayken bir yabancıya dokunmayacağım." Ellerini yüzümden çekmeye yeltenince hemen bileklerini yakalayarak ona engel oldum. "Yavrum bak sinirleniyorum başlatma şimdi müşküliyetlerinden!" Ellerini sertçe yüzüme bastırdım "Yap şunu!"

"Yapmayacağım!" diye inat etti. Zehirlendiği için soğuk terler döküp deli gibi titrerken, "Sen benim kocam değilsin!" diyerek ellerini çekmeye çalıştı. "O olsaydın sana dokunmamı istemezdin." Küçük bir çocuk gibi sızlanıp ayağını yere sertçe vurdu. "Ben kocamı istiyorum çağırın gelsin!" Kocam deyişi yok mu, beni benden alıyordu.

İçimi öyle bir titretti ki, hâlâ aynı etkiyi bırakmasına hayret ettim. Uzun zaman önce durduğuna inandığım kalbim tam şu anda atmaya başlamış gibi hızlanmıştı. Göğsümü tekmeleyen şiddeti öyle büyüktü ki kaburgalarımı parçalayabilirdi. Beni hâlâ kocası olarak görüyordu.

Yaşadığım küçük mutluluğu hızla geldiği yere gönderip kendimi toparlamaya çalıştım. Bir kez daha ona teslim olamazdım. Şu anda bunları düşünecek zaman değildi çünkü önceliğim onun hayatıydı. "Ellerin on üç saniye

boyunca yüzümde kalırsa seni bırakıp gideceğim," diyerek ona reddedemeyeceği bir teklif sundum. Özellikle on üçten bahsetmem bu sayıya olan takıntısından kaynaklanıyordu.

Bileklerini benden kurtaramıyordu ve neredeyse göğsüme degecek kadar bana yakındı. Bu yakınlıkta tekme de atamıyordu. Şu an için benden kurtulamıyordu ve kurtulmasını sağlayacak yolları düşünemeyecek kadar etki altındaydı. Bu yüzden hiç istemese de başını sallayarak kabul etti. "On üç saniye sonra beni bırakıp gideceksin!"

"Emrin olur," dedim tebessüm ederek. Çeyrek mafya beni nasıl zorlayacağını iyi biliyordu. "Şimdi dokun bana."

Bu sefer kendi isteğiyle başını kaldırdı. Gördüğü tek şey karanlıktı ama nefesimin sıcaklığını yüzünde hissedecek kadar başını kaldırdı. Üzerine eğildiğim için birbirimize çok yakındık. Kıvrımlı kirpikleri titreyirken gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Parmaklarını yavaşça yüzümde hareket ettirmeye başladı. Göremiyorken beni en iyi parmaklarıyla tanırdı.

Avuç içlerini yanaklarıma bastırduğında parmak uçları elmacık kemiklerimde gezindi. Dokunuşu vücudumu bir taş a çevirip kaskatı kesilmeme neden oluyordu. Ellerinin bıraktığı hissi özlemişim.

Avuç içleri sakalıma sürtündükten sonra çenemde gezindi. Parmakları yüzümde gezindikçe tatlı bir sızı bırakırken ona tanıdık gelen hatlarla biraz daha gevşedi. Yüzümdeki ellerini kaydırıp alınımdaki belli belirsiz çizgilere dokundu. Bunu yapmak onu hep rahatlatırdı. Parmaklarıyla benimle tanışmak onu hep mutlu ederdi. Titreyen parmakları kaşlarıma sürtünürken belli belirsiz kıvrılan dudaklarını gördüm. Küçük tebessümü beni ona karşı yumuşatırken parmak uçları gözlerime doğru kaydı. Gözlerimi kapatarak ona teslim oldum.

Bunu yapması sadece onun hoşuna gitmiyordu. Yüzümdeki elleri masaj gibi geliyordu. Huzur veriyordu. Parmaklarıyla birini tanıması uzun sürdüğü için bu konuda çekimserdi. Geçmişinde birileri onun bu alışkanlığından rahatsız olmuş olmalı ki bu konuda çok çekimserdi. Ancak ben bu huyundan rahatsız olmuyordum. Saatlerce sürse bile parmaklarıyla

dokunarak beni tanımasına izin verebilirim. Dokunuşu rahatsız etmek yerine içimde kıvılcımlar yaratıyordu.

Lakin ilk kez bunu hızlı bitirmesini istiyorum çünkü hayatı buna bağlıydı. Onu zehirleyen şeyi kusmalıydı. Titreyen parmakları bir süre göz kapaklarımda gezindi, daha sonra işaret parmağı burnumun üzerinden düz bir şekilde aşağıya indi. Yüzümde dokunmadığı tek bir nokta bile bırakmamıştı. Gözlerimi açtığımda onun gözleri hâlâ kapalıydı. Elleri başladığı yerde yani yanaklarımda durdu. Daha sonra bir elini boynuma koyup enseme doğru kaydırıldı.

Ensemi kavrayıp alnım alnına degecek bir şekilde beni üzerine çekmesine izin verdim. Allah şahit ya tam şu anda soluğu kesilene kadar onu öpmek istiyordum. İlk nefeslerimiz birbirine çarparken kirpikleri titreşerek aralandı. Beni görüyor mu, bilmiyorum ama küçük bir gülümsemeyle, "Merhaba," diye fısıldadı. Bugün bir kez daha benimle tanışmıştı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kıyamayan gözlerle ona baktım. "Merhaba," dedim sıcacık bir sesle. Bir kez daha ona yenilerek kalbimin tüm odacıklarını açar gibi merhaba demiştim.

"Sesin neden farklı?" Artık ben olduğumu biliyordu, beni tanımıştı ama sesimi hâlâ doğru şekilde algılamıyordu. Bu yüzden kulağına gelen yabancı sesi yadırgıyordu. "Daha sonra anlatırım ama şimdi bana güvenmene ihtiyacım var." İhtiyatlı gözlerle ona bakarken, "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Aynı soruyu o bana sorsaydı sarstığı güvenim yüzünden ona hayır derdim ama o, başını hızlıca sallayıp, "Hem de her konuda," diyerek beni dumura uğrattı. Benim ona olan güvenimi yıkarak bana güvenmeyi öğrenmişti.

Ondan biraz uzaklaşıp omuzunu tuttum. "Madem her konuda bana güveniyorsun o zaman şimdi söylediklerimi yapmalısın." Omuzuna baskı uygulayarak yere diz çökmesini sağladım. "Kusmalısın." Midesinin yeterince bulandığını tahmin etmek zor değildi. Kendini tutmak yerine yediği her şeyi çıkarmalıydı.

Kalkmaya çalışarak, "Hayır," diye sızlandı ama kalkmasına izin vermedim. "Karnım çok ağrıyor kusamam." Böyle olmayacaktı. Yanına diz çökerek, "Yediğin bitki seni zehirledi," dedim. "Tekrar görmek istiyorsan onu çıkarmalısın. En azından bir kısmını." At kuyruğunu yumruğuma dolayıp başını eğdim. İki parmağımı ağzına sokarak, "Hadi çıkar hepsini," dedim.

Başını çekmek için direndi ama buna izin vermedim. Ağzının içindeki parmaklarım yüzünden boğuk bir sesle, "Bu çok mide bulandırıcı," dedi. "Bunu görmeni istemiyorum."

Parmaklarımı biraz daha derine itip, "Yapacağın hiçbir şey midemi bulandırmaz," diyerek onu kusmaya zorladım. "Şimdi yap şunu!"

Başta çok direndi ama boğazını tıkayan parmaklarım yüzünden öğürmeye başladı. Karnındaki kasılmayı hissettiğim an parmaklarımı çektim. Kontrolü dışında başını eğip öğürerek kusmaya başladı. "Aferin kızıma. Hepsini çıkar." Ona çocuk muamelesi yapmama homurdanarak midesindekileri çıkarmaya başladı.

Kendini kusmaya zorladıkça yüzü kızarıyor, gözlerinden yaşlar geliyordu. Onu zorladığım şey yüzünden benden nefret ediyor olmalı ama bittiğinde daha iyi hissedeceğine eminim. Halüsinasyonlarının son bulmasının tek çaresi buydu. Midesinden bir şey kalmayana kadar kustu hatta mide özsuyunu bile çıkarmıştı. Bu beklediğimden de iyi bir gelişmeydi çünkü yediği her şeyi çıkarmasını beklemiyordum. Bir süre sonra nefes nefese başını geriye çekip, "Bi-bitti," diyerek elinin tersiyle dudaklarını sildi.

Çok fazla titrediği için kendi kusmuğunun üzerine düşmesin diye kollarını tutarak onu ayağa kaldırdım. Dizleri titrerken ayakta zor duruyordu. Hâlâ beni göremiyor olmalı ki boşluğa bakıp, "Be-ben," diye kekelemişti ki vücudu arkaya doğru sendeleyince hemen onu kucağıma aldım. Kusmak onu çok yorduğu için halsiz bir şekilde başını göğsüme yasladı. "Karun," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Başım çok dönüyor."

"Her şey yolunda." Onu buradan çıkartıp hastaneye götürmek için hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Harika bir iş çıkardın."

Suratını asarak yüzünü göğsüme gömdü. "Kusmak harika değil."

"Hayatın buna bağlıysa kötü bir şey de değil."

"Uyuyacağım."

"Deneme bile."

Ormandan çıkana kadar onu konuşturup bir şekilde uyanık kalmasını sağladım. Yerler çamurken ve kucağımda o varken onu ormandan çıkarmak hiç kolay olmadı. Bir süre sonra kollarım ağrımaya başlamıştı ama onu başkasının taşımasına da izin vermedim. Göğsümdeki sıcaklığının kaybolmasını göze alamadım. Onu kucağımda tutarak arabaya bindiğimde Gurur hemen sürücü koltuğuna geçti. Kenan ise hiç vakit kaybetmeden ön koltuğa oturdu. Bige'nin durumundan dolayı Gurur hemen gaza basarak buradan uzaklaşmamızı sağladı.

Gurur, İstanbul'a geri dönmekle vakit kaybetmek yerine Kocaeli'nin içine girip en yakın hastaneye doğru sürmeye başladı. Kustuktan sonra Bige'nin titremeleri durmuştu. Solgun yüzü yavaş yavaş normale dönerken yola çıktığımızdan beri gözlerini hiç açmamıştı. Suçlu bir çocuk gibi mahsun bir ifadeyle kollarımın arasında dinleniyordu. "Gözlerini aç, Bige." Ellerimi ondan uzak tutamadığım için parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Aç şu gözlerini." Yanımdayken ellerimi üzerinden çekemiyordum.

"Yapamam." Bana direnirken sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Açtığımda değişen bir şey olmazsa ne yaparım." Dudakları titrerken kapalı kirpiklerinin arasından bir damla yaş süzöldü kanlı yüzüne. Yine ilk gözyaşı sol gözünden akmıştı. "Ya bir daha göremezsem?"

"Böyle bir şey asla olmayacak," derken sesim yemin eder gibiydi. Tekrar o karanlık dünyaya dönmesine izin vermem. Gözlerini kaybederse onun için yeni gözler bulurum. Dünyada insan bırakmam ama ona uyan tüm korneaları bulup getiririm. Kime ait olduğuna bakmaksızın bunu yaparım. Söz konusu o olunca ahlaki değerleri düşünmem.

Yüzünde gezinen parmaklarım onu rahatlatıyor olmalı ki, bir süre sonra cesaretini toplayıp gözlerini araladı. Soluğumu tutarak beklemeye başladım. Gözlerinde bir sorun yoktu, gördüğü halüsinasyon yüzünden her şeyi karanlık görmeye başlamıştı. Kustuğu için bitkinin zehrini vücudunda

atmaya başlamıştı. Bu yüzden bana kocaman gülümseyip, "Seni görüyorum," deyince dudaklarım kıvrıldı. Kendine gelmeye başlamıştı. Göremediğini söyleyecek diye çok korkmuştum. Şükürler olsun ki normale dönmeye başlamıştı.

Uyaran gözlerle ona bakıp, "Bir daha bilmediğin şeyleri yeme," dedim. Kör olduğunu düşündüğü için kafasına ve kalbine bastırıldığı o silah ölüm sebebim olabilirdi.

İntiharı bu kadının aklından söküp çıkarmalıyım. Canı her yandığında ilk düşündüğü şeyin intihar olması beni deli ediyordu. Buna daha önce iki kez kalkışmışken bugün bana üçüncüyü yaşatmıştı. İlk seferinde gözlerimin önünde bir çatıdan atlamıştı ve ikinci seferinde saçındaki tokayı çıkartarak göğsünü bir kurşuna açmıştı. Bugün ise engel olmasaydım kendini vuracaktı. Ölüm aklında büyük bir yer edinmişken ona yaşamayı öğretmeliydim. Canı yandığında ölümü düşünmek yerine yaşamaya çalışmalıydı.

Tüm gün yaşadığı şeylerin yorgunluğuyla kollarımda esnemesi uzun sürmedi. Göz kapakları gittikçe kapanırken burnunu göğsüme sürterek, "Uyandığımda da bana karşı bu kadar iyi olacak mısın?" diye sordu gözlerini güçlkle açık tutarken.

Hayır, ama bunu ona söylemedim. Bakışlarım benim yerime gereken her şeyi söylemiş olmalı ki yenilgi içinde gözlerini yumdu. Uykuya dalmadan hemen önce dudaklarından, "Yarım mı kaldık biz şimdi?" diye bir soru döküldü.

O kadar hızlı uykuya dalmıştı ki iç çekerek, "Sol yarımken mi?" dediğimi duymadı.

Ama evet, yarım kalmıştık.

Bu bölümün büyük bir kısmını Karun'dan okuduk. Bige'yi affetmeyeceğine ve hayatının kalanında onunla olmayacağına çok emin. Peki, bunu başarabilecek mi?

Bige'nin başına bir şey gelme ihtimali bile onu bu denli korkuturken sizce uzun süre ondan uzak durabilecek mi?

Aynı şekilde Karun'un Duha konusundaki düşüncelerini de okuduk. Karun ve Duha ikilisini tekrar yan yana okuyacağımız günler gelir mi dersiniz?

Bigge ve Gurur'un ta Kocaeli'ye kadar gideceğini kimler tahmin etmişti? Gurur hâlâ İstanbul'da olduklarını söylerken kendinden çok emindi. Bakalım Bigge kendine geldiğinde bunu ona nasıl açıklayacak.

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(43) Sol Göğsümdeki Damga

İstanbul sokaklarında tek başıma yürürken avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyorum. İçimde biriken yoğun çaresizliği boğazım yırtılana kadar bağırarak dışarı atmak istiyorum. Çaresizim, köşeye sıkışmış bir haldeyim ve geride bıraktığım her günle zamanım biraz daha tükeniyordu. Kocaeli'nden döndüğümüz günden beri Karun'u hiç görmemiştim. Eve gelmiyordu, şirkete gittiğimde ise beni görmeyi reddediyordu. Hangi otelde kaldığını da sır gibi benden gizliyordu. Benden uzak durarak on üç günün dolmasını bekliyordu.

Beni yokluğuyla cezalandırıyordu. Allah kahretsin ki, bunu çok iyi yapıyordu. Yakında istediği gibi onun evinden gideceğim ama öncesinde yapmam gereken şeyler vardı. On üç gün dolmadan gitmeyi düşünmüyorum. Hayatımda yolunda gitmeyen tek şey aşk hayatım değildi. Hâlâ annemi görmüş değilim. Gurur bana onun yerini söylemek yerine bunu Karun'dan öğrenmem gerektiğini söylüyordu. Karun'dan bilgi almak şöyle dursun, artık onun yüzünü bile göremiyorum. Gazel ise buluşmaya gitmediğim için telefonlarımı bile açmıyordu. Sanki keyfimden gitmedim.

"Hepinizin canı cehenneme!" Kaldırıma tekme atarken akşamın bir saati şuursuzca sokaklarda tek başıma yürüyordum. "Yeter artık nedir bu çektiğim!" O hayvan herif bugün eve gelecekti. Kendi isteğiyle gelmiyorsa bende zorla getiririm.

Muhtemelen çoktan eve gelmiştir bile. Bu sabah evden gizlice çıktığımda kimseye haber vermemiştim. Telefonumu özellikle kapatmışım ki hiçbir yerden bana ulaşmasın. Günlerdir beni arayıp sorduğu yoktu ama evde olmadığımı ve bana ulaşılmadığını duyunca soluğu evde alacaktı. "Şimdi arasın da dursun bakalım."

Ona ulaşmaya çalıştıkça tüm yollarımı kapatan oydu şimdi yapabiliyorsa bulsun beni. "Benden uzak durursan kendimi nasıl affettireceğim ki!" O kadar sinirliyim ki karşımda olsa suratını yumruklardım. Onun olmadığı bir evde onu beklemektense kendimi sokaklara atmışım. Acaba neredeyim?

Sabahtan beri sokaklarda olduğum için tüm gün yürüyerek ve ara sıra dinlenerek İstanbul'un neresine kadar ilerlediğimi bilmiyorum. Aklıma gelenlerle güldüm. "Yürüyerek Kocaeli'ne kadar gelmiş olmayayım?" Gurur en son kaybolmadığımızı ve hâlâ İstanbul'da olduğumuzu söylediğinde kendimizi Kocaeli'nde bulmuştuk. Benzer bir çılgınlığı yapsam buna pek şaşırmazdım.

Yürümekten yorulduğum için otobüs duraklarından birine girip banka oturdum. Tüm gün kapalı olan telefonu açıp çiseleyen karı izlemeye başladım. Kar en güzel akşamları hissedilirdi. Telefonu yeni açtığım için yığınla bildiri gelmeye başladı. Büyük bir bölümü Karun'a ait çağrılar ve mesajlardı. 148 çağrının 121'i ona aitti. Gelen aramaları yok sayıp hızlıca Karun'dan gelen mesajlara girdim.

"Neredesin?" (10:00)

"Telefonu aç." (10:12)

"Bige, tüm gün kendini bana arattıramazsın. Oyun oynamayı bırak ve aç şu telefonu!" (12:45)

"Bana sorun çıkarmadığın tek bir gün bile yok!" (12:53)

"Seni bulduğumda bu sorumsuzluğun için geçerli bir mazeretin olsa iyi olur!" (01:10)

"Beni cezalandırmak için böyle yapıyorsan sonuçları senin için çok ağır olur!" (15:32)

"Pekâlâ, seninle işim bitti. Bu şımarıklığına daha fazla tahammül etmeyeceğim!" (17:58)

"Neredesin Allah'ın cezası, seni bulamadıkça kafayı bozacağım! Bige, aç şu telefonu... Lütfen." (19:17)

"Hatalıydım eve dönmeli veya telefonlarını açmalıydım. N'olur aç şu telefonu. Sana böyle hissettirdiğimin farkında değildim. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Bige, böyle yapma." (19:50)"

"Seni bulduğumda başın büyük belada!" (20: 38)

Son mesajı bir saat öncesine aitti. Bana ulaşamadıkça çıldırıyor olmalıydı. "Müstahak sana," diye homurdanıp telefonu çantama koydum.

On dakika boyunca gecenin bir yarısı bir durakta oturup yağın karı izledim. Hayatımın gidişatını ciddi anlamda sorguladığım anlardan birini yaşıyordum. Ta ki birbiri ardına kaldırıma yanaşan siyah arabaları görene kadar. Gerildim. Karun gelmişti. Tüm gün beni bulamamışken şimdi nasıl buldu. Kahretsin! Kapalı telefonu açtıktan on dakika sonra yerimi bulmuştu. Telefonumda takip cihazı mı var? Hassiktir! Kocaeli'nde uzun süre bizi ormanda aradıktan sonra telefonuma takip cihazı veya takip programı yüklemiş olmalı.

Karun arabadan bir hışımla dışarı çıktığında iliklerime kadar titredim. Fazla sinirli görünüyordu. Öyle ki sinirle aldığı hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesi sarsılıyor, geniş omuzları hareket ediyordu. Attığı her adımla sinirinden kaldırım taşını parçalamak ister gibi yürürken, "Bu saate kadar hangi cehennemdeydin!" dedi gür bir sesle. Endişeden deliye dönmüş gibiydi.

Çatık kaşlarının altında bana kızgınca baktığı için buz saçağı gözleri ödümü kopartıyordu. "Seni defalarca kez aradım!" Yüksek çıkan sesinin desibelini kontrol edecek durumda değildi. Bana doğru hızlı adımlarla yürüyüp tam karşımda durduğunda yumruklarını sıkıyordu. "Ne işler karıştırıyorsun?"

"Ben-" demiştim ki apar topar beni arabaya bindirdi. Ağzımı bile açtırmadan sert bir ifadeyle, "Tek kelime etme," diyerek beni susmam için uyardı. "En azından ben biraz sakinleşene kadar," dedikten sonra yanıma oturup kapıyı kapattı. "Gidelim!" Şoför bir saniye bile beklemeden arabayı çalıştırmıştı.

Yüzünü sinirle ovuşturduğunu görünce sakin bir sesle, "Neyin var?" dedim. İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Bunu gerçekten soruyor musun?" Pişkinliğim karşısında bir küfür savurup, "Baş belası bir karım var daha ne olsun!" dedi. Cümlesini daha yeni bitirmişti ki kendine kızar gibi dilini ısırdı. "Eski karım."

Yerimde kayarak ondan iyice uzaklaştım. "Bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim." Cama iyice yaklaşarak aramıza iki kişilik mesafe koydum. "Benden önce kendine hatırlat ki dilin sürçmesin eski kocam."

Başını çevirip hızla bana bakınca artçı şoklarla yükselen öfkesi yerime sinmeme neden oluyordu. "Ben senin eskin değilim!" Beni boşayan o değilmiş gibi dişlerini sıkıp, "Kocam demeyeceksen eski kocam da deme," diyerek beni tersledi.

"Ne diyeyim Allah'ın cezası, beni boşadın sen!"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Neden yaptığımı iyi biliyorsun ancak konumuz bu değil." Oturuşunu dikleştirdi. "Telefonunu açmayarak bu saate kadar ne yapıyordun?"

Yalandan esnedim. "Uykum var daha sonra söylerim. İzin verirsen yolculuğun kalanını seninle tartışmak yerine uyuyarak geçirmek istiyorum."

"Önce şu saate kadar nerede ve kiminle olduğunu söyle."

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim."

Çıldırarak üzüldü. Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken sıkıdığı dişlerinin arasından, "Bige, sabrımı zorluyorsun!" dedi sertçe. Bana böyle hitap etmesinden nefret ediyorum. Eskisi gibi bana Saka demesini özlemiştim.

"Bana bağırarak nerede olduğumu öğrenemezsin!"

"Ulan sen kendi sesinin farkında mısın?"

"Bana ulan deme karşında koruman yok senin!"

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatmıştı ki kaşlarını çatarak, "Üste çıkmayı bırak bundan bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğim!" diyerek beni susturdu. Dik dik birbirimize bakarken bakışlarıyla beni eziyordu. "Tüm gün neredeydin?" Tek kelime etmedim.

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. Gırtlğından çıkan hırıltılı bir sesle, "Sana bir soru sordum!" dediğinde tehdit eder gibiydi. Sanki her an belindeki silahı çıkartıp yanımdaki cama benim kanımı sıçratacakmış gibi bakıyordu.

İnatla sustuğumda çenesini sıkarak burnundan derin derin nefesler aldı. Öğrenmek istediğı şeyi beni korkutarak elde edemeyeceğini bildiğı için bakışlarını daha insancıl bir ifadeye sokması birkaç dakikasını aldı. "Bige," dediğinde sesini sakın çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum." Çocuk kandırır gibi çenemi tutup yumuşak bir sesle, "Bana nerede olduğunu söyler misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Seni şu camdan atarım dışarı!"

"Bana bağıırıp durma!"

Çıldırarak üzereydi. "Yavrum güzellikle sorunca da söylemiyorsun!"

"Bana yavrum deme, güzelim de deme."

"Peki, tertip şu saate kadar hangi cehennemdeydin!"

"Asker arkadaşın değilim senin!"

"Olmadığına şükrediyorum, Bige. Olmadığına şükrediyorum yoksa çoktan beynini dağıtmıştım!"

"Bana hâlâ bağıırıp duruyorsun! Şimdi yere oturup ağlarım görürsün!"

Başını çevirip arabayı kullanan şoföre, "Durdur lan şu siktiğim arabayı!" diye bağırdığında sesi kükrer gibiydi. "Bu kadından derhal uzaklaşmazsam elimden bir kaza çıkacak!" Ciddiydi.

İrkilerek gözlerimi kırıştırdım. "Bana vurmak mı istiyorsun?" diye sorduğumda hızla bana döndü. Sorduğum soru aklını başından almış gibi ifadesi sarsıcıydı. "Bunu nasıl düşünebilirsin?" İnanamayan gözlerle bana bakarken ondan korkma ihtimalimin hüznü gözlerine çöktü. "Sana asla el

kaldırmam." Beni buna inandırmak ister gibi gözlerimin en derinine baktı. "Sana zarar vermem, vermeye kalkışanı da yaşatmam."

Yüzümde küçük bir gülümseme oluşunca bunu görmek onu rahatlattı. "Uyu biraz." Derin bir nefes aldı. "Eve gittiğimizde konuşuruz." Sorduğum sorudan sonra daha fazla üzerime gelmek yerine sorgu işini eve saklamıştı.

Şimdilik kurtuldum peki, eve gidince ne olacak?

Yol boyunca uyumadım ama başımı cama yaslayıp uyumuş taklidi yaptım. Karun buna ne kadar inandı, bilmiyorum ama numara yaptığımı da ortaya çıkarmadı. Sessizliğini koruyarak aklındaki tüm sorular için eve gelmemizi bekledi. Araba durduğu an kapalı gözlerimi açıp arabadan fırlamıştım. Bu yaptığımı görünce kısık bir sesle küfredip arkamdan, "Kaçarak benden kurtulamazsın!" dedi ama onu duymazlıktan gelip eve yürüdüm.

İçeri girip basamakları aceleyle çıktığımda peşimden geliyordu. Çatı katındaki odaya girdiğimde ne yazık ki kaçacak bir yerim kalmamıştı. Peşimden gelip kapıyı sertçe kapatınca derin bir nefes alıp ona döndüm. "Çok yorgunum bu konuşmayı yarına ertelese olur mu?" Tüm gün sokaklarda boş boş gezip durduğum için ayaklarım şişmişti. Ilık bir duş alıp uyumak istiyorum. Daha doğrusu onunla tartışmaktan kaçınmak istiyordum çünkü son günlerdeki tüm konuşmalarımız kavgayla son buluyordu.

Kapının önünde dikilirken sorgulayıcı bakışlarını üzerimden çekmiyordu. "Tüm gün neredeydin?" Bunun cevabını almadan bu gece uyuyamayacağını iyi biliyorum. "Nerede olduğunu söyle."

"Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?" Çantamı yatağın üzerine attım. "Asıl merak ettiğin şey nerede olduğum mu yoksa kiminle olduğum mu?"

Son söylediklerimle kaşları belli belirsiz çatıldı. "Benimle oynama, Bige." Biriyle olma ihtimalim bile yanında duran ellerini sıkmasına neden olmuştu. "Biriyle olmadığını biliyorum."

Alay edercesine güldüm. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Bakışları delici bir ifadeye büründüğünde çenesini sıkı. "Biriyle miydin?"

"Evet veya hayır, seni neden ilgilendiriyor?" Ona sırtımı dönüp gardıroba doğru yürüdüm. "Biz seninle boşandık, Karun. Birbirimize herhangi bir konuda açıklama yapmak zorunda değiliz." Dolabı açıp pijamalarımı karıştırdım. "Ben sana iki gün boyunca nerede olduğunu sormuyorsam sende bana günümü nerede ve kiminle geçirdiğimi soramazsın." Pamuklu tişörtlerimden birini ve pijama altını çıkartıp dolabın kapısını kapattım. "Kiminle ne yaptığım artık senin sorunun değil."

Arkamı döndüğüm an onu tam karşımda bulunca irkilerek geriye çekilmek istedim ama sırtım gardırobun kapısına çarptı. Sinirliydi hem de ne sinir. Burnumun ucuna girecek kadar kendini kaybetmişti. Çatık kaşlarının altından bana bakarken beyninden vurulmuşa dönmüştü. "Sadece bir kez soracağım!" Kelimeler ağzından tükürürcesine çıkarken öfkesinin şiddetiyle göğüs kafesi hareket ediyordu. "Tüm gün..." Omuzları gerildi. "Biriyle miydin?" Gözlerimin içine baktı. "Bir herifle miydin?"

Bu sorunun zeminini ona söylediklerim hazırlamıştı. Bu yüzden ona kızamadım çünkü nerede olduğumu söylemek yerine ona böyle düşündürmüştüm. "Biriyle birlikte olmak istesem sence bu evde ne işim var?" Dışarıda kimseyle vakit geçirmediğimi o da çok iyi biliyordu ama birkaç dakika önce söylediklerim aklına nefret ettiği bir ihtimali düşürmüştü.

"Bir yıl boyunca yaşadığımdan bile haberin yoktu ve ben dünyanın diğer bir ucundaydım. Biriyle birlikte olmak istesem senin evine yerleştikten sonra değil, senin evinden çıktığımda yapardım."

Dişlerini sıkı. "O zaman o söylediklerin neydi?"

"Gerçekler!" Çenemi dikleştirip gözlerimi kaçırmadan ona baktım. "Er veya geç olacak bir şeyden bahsediyorum. Ne sanıyorsun yaşlanana kadar benden nefret eden bir adamın evinde kalacağımı mı?" Buz kesti.

Sinirden gülererek başımı iki yana salladım. "On üç gün dolduğunda bu evdeki zamanım bitiyor. O gün geldiğinde-" Kapıyı işaret ettim. "Ben şu kapıdan çıkacağım ve sende bir yıl önce olduğu gibi tam burada gidişimi

izleyecek, gitmeme izin vereceksin. Bu olduğuunda ikimizde kendi hayatımıza döneceğiz."

Acı bir gerçeğı her ikimizi de hatırlatmak ister gibi baktım ona. "Belki başlarda çok zorlanırsınız ama bir süre sonra unutursunuz. Senin Rengin'i benim de Serhat'ı unuttuğum gibi birbirimizi de unutursunuz." Gözlerine bakınca içinde patlayan öfkenin kokusunu aldım ama en çok da nefretin. "Ne de olsa kimse unutulmaz değıl." Kayıtlara geçseydi benden nefret etmeyi her şeyden çok istediğı gece olarak bu an tarihe geçerdi.

Bana olan bakışlarına karanlık bir ifade çöktü. "Sana bu kadar acımasız olmayı ben mi öğrettim yoksa hep böyle miydin?" Vücudu sinirle kasılırken onu boğuyormuşum gibi boynundaki kravatu sertçe çekti. "Bir konuda yanılıyorsun!" Elini kaldırıp yaslandığım dolaba sertçe vurduğunda darbesi kulağımın yakınında geçmişti. "Senin için herkesin bir son kullanma tarihi olabilir ama benim için değıl." Çenesinde bir kas seğırdi. "Ama olmasını isterdim." Gözlerimin içine sinirle baktı. "Belki o zaman beni mezarı başında 383 gün uyutan bir kadını tarihe gömebilirdim!"

Umarsızca omuz silktim. "Bu senin sorunun benim değıl."

"Çık şu odadan!"

Alay ederek güldüm. "Gidersem yine soluğı mezarımın başında alacak mısın?" dediğimde donup kaldı. Kahretsin!

Öyle bir dondu ki ciğerlerine çektiğı nefes bile dudaklarının arasında kurumuştı. Kirpikleri titreştiğinde inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Doğru duyup duymadığına ama en önemlisi ona bunu söyleyenin ben olup olmadığını sorguluyordu. Evet, doğru duymuştu ve evet, ona bunu söyleyen onu 383 gün boyunca mezarının başında yatıran kadındı.

O kadar uzun baktı ki bana, ilk kez onun bakışlarının odağı olmaktan utandım. Canımı yakan bakışları değıldi, söylemeye mecbur kaldığım şeylerdi. Sol gözümünden süzülen bir damla yaşı takip ettiğinde işte o zaman ne yapmaya çalıştığımı anladı. Buz kesti. Öyle ki yüzü bembeyaz olmuştu. "Sana zarar vermemi istiyorsun?" Sertçe yutkundu. "Sikeyim sana karşılık vermemi istiyorsun!"

"Evet." Akan bir damla yaşıımı daha fazlası takip etti. "İstediğim şey bu."

İrkilerek benden uzaklaştığında bana olan bakışı hayretler içinde kalmış gibiydi. Sanki boynunda kör bir bıçak vardı ve bana bakınca ne görüyorsa o bıçak kanırta kanırta boğazını kesiyordu. "Sen çıldırmışsın." Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki yaşadığı sarsıntı sesindeki otoriteyi katletmişti. Arkaya doğru attığı adımlar bile sarsaktı. "Delilik bu."

"Neden? Senin de istediğin bu değil mi?" Gözlerime yaşlar akın ederken gülerek başımı salladım. "Beni öldürmek kolay değil, Sanrı." Dalıp gittiğim mavilerine uzun uzun baktım. Onu izlerken sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Ama sana izin veririm," dedim.

"Bir gün beni öldürmek istediğinde sana izin vereceğim." Omuzları gerilirken kanayan ruhuma rağmen burukça gülümsedim. "Tıpkı bu gece izin verdiğim gibi." Bu yüzden onu kışkırtmaya çalışıp ağır konuşmuştum. Ödeşmek istiyordum. Belki o da benim canımı yakarsa bu küslük son bulurdu.

Bu konuşmayı katlanılmaz bulmuş olmalı ki çenesindeki kaslar seğirdi. "Bu da nereden çıktı şimdi?" Ona sebebini söylemedim ya da gözlerindeki o ifadede ne gördüğümü. Geri döndüğümünden beri gözlerine ne zaman baksam hep aynı ifadeyi görüyordum. Benimle olamıyordu ama bensiz de olamıyordu. Bu yüzden son günlerde tek düşündüğü şey önce benden sonra da kendinden kurtulmaktı. Yanılmıyordum, değil mi? Artık bunu saklayamıyordu bile. Anlamadığımı sanıyordu ama anlıyordum.

"Aklında bulunsun diye söyledim." İçim burkulurken içli bir nefes dudaklarımın arasından süzüldü. "Bu on üç günün sonunda bizi neyin beklediğini kim bilebilir ki?" Gitme vakti geldiğinde bana kal diyemezdi ama gitmeme de katlanamazdı. Ona yaşattığım bu çıkmazı sonlandırmak için ikimizden de kurtulmaya çalışabilirdi.

Bunu yapacak kadar hastaydı.

Bunu yapmasına izin verecek kadar hastayım.

Biz geçmişİ ağır travmalarla dolu hasta ruhlu bir çifttik.

"Benden kurtulamıyorsan bana haber vermen yeterli. Seni kendimden kurtarabilirim." Ona sırtımı dönüp banyoya doğru yürüdüm. "Ama bir konuda yalnız değilsin." Elim kapı kolunda donup kaldı ancak ona doğru dönmedim. "Bende kendimden kurtulamıyorum." Kapıyı açıp içeri girdiğimde onu son söylediklerimle baş başa bırakmışım.

Banyoda düşündüğümünden daha uzun kalmışım. Üzerimi değiştirmem ve yüzümdeki makyajı çıkarmam biraz zamanımı almıştı. Banyodan çıktığımda Karun odada yoktu. Gözlerimin ardı sızladı. İki gün boyunca eve gelmemiş, geceyi benimle aynı odada geçirmemişti. Bugünkü tartışmadan sonra yine gitti, değil mi? Derin bir nefes alarak terasa çıktığımda soğuk hava beni karşıladı. Hiçbir yere sığamıyordum.

Vücudum ürperirken terasın kenarına yaklaştım. Aşağıya baktığımda Karun'u çardakta bulunca buna sevinemedim çünkü berbat görünüyordu. Onu bu hale getirmekten nefret ediyorum. Çardakta tek başına oturuyordu. Gecenin bir yarısı sıcak yatağında uyumak yerine bu soğuk havada bir çardaktaydı. Eğdiği başını ellerinin arasına alıp kara kara düşünüyordu. Muhtemelen benimle ne yapacağını düşünüyordu. O kadar yorgun ve yenik görünüyordu ki sanki tüm dünyanın yükü onun omuzlarındaydı. Omuzları çökmüş, başı elleri arasında öne eğilmişti.

Bir zamanlar ona öduldüm ama artık azap olduğumu görebiliyorum. Aldığı nefesi bile ona haram etmeye başlamışım. Gecenin bir yarısı onu o soğuk çardağa iten bendim. Sol gözümünden süzülen bir damla yaşla, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Hiç duymadı ama bu gece bir kez daha ondan özür diledim. "En az senin kadar ne yapacağımı bilmez bir haldeyim."

Bu gece canımı yaksın diye onu kışkırtmamın sebebi bile beni affetmesi içindi. Ona yaşattıklarından sonra benden intikam alıp canımı yakacak bir şey yapmamıştı. O kadar çaresiz bir haldeyim ki, belki canımı yakarsa içindeki kin az da olsun diner diye düşündüm. Böyle delice şeyleri bile düşünecek kadar çaresizim.

Bir süre derin acılar içinde düşünüp durdu. Düşüncelerinin içinde çıkamamış gibi başındaki elleri çözüldü. Başını kaldırıp çatı katına bakınca gözleri benimle kesişti. İçim öyle bir kasıldı ki, acı karşısında iki büklüm oldum. Buz saçağı mavilerinin ağladığına yemin edebilirdim.

Bu uzaklıkta yüzünü yakından göremiyorum ama gözlerindeki o hisli bakış bana onun ağladığını düşündürdü. Bunu ona bir tek ben yapıyordum. Onun canını yakmaya devam ediyordum. Son bir yıldır ağlamayı bilmeyen bir adamın gözlerindeki yaş olmuştum.

Ben ona azaptım.

En güzel elbiselerimden birini giyip ayna karşısında hazırlanırken hiç mutlu değildim. Dün gece Karun uzun süre bahçedeki çardakta tek başına oturmuştu. O sürede bir paket sigarayı bitirdiğine eminim. Gecenin kalanını ise çalışma odasında geçirmişti. Benim olduğum bir odaya gelmektense çalışma odasında uyumayı yeğlemişti. Artık bu konuda profesyonel bir yardım almanın zamanı gelmişti.

Biz aramızdaki sorunları konuşarak aşmayı bilmiyorduk belki bu işte uzman olan birinin yardımı dokunabilirdi. Bu yüzden sabah uyanır uyanmaz bir çift terapistine randevu almıştım. Açıkçası Yavuz Bey konusunda pek emin değildim ama yine de randevu almıştım. Adama yapılan yorumları okumak iyi bir fikir değildi çünkü yorumların büyük bir bölümü eleştirilerle doluydu. Birleştirmekten çok insanları ayırdığını söyleyen o saçma yorumları ciddiye alacak değilim.

Şimdi işin en zor kısmı başlıyordu. Karun'u benimle çift terapistine gelmeye ikna etmeliydim. Benimle gelmesi için ısrar edersem asla gelmezdi. Israr etmeden teklif etsem bile gelmezdi. Karun terapistte gidecek biri değildi. Hayatının içine etmeseydim psikoloğa bile gitmezdi. En azından psikoloğa düzenli olarak gidiyordu. Karun'a benimle gelmesini teklif etmeyeceğim, onun gelmeyi istemesini sağlayacağım.

Bu yüzden bugüne özel kırmızı, ateşli bir elbise giymiştim. Straplez elbise önemli bir davete katılacakmışım gibi dikkat çekiyordu. Kalçamı saran kalem eteği ve derin yırtmacı tüm dikkatleri üzerine çekecek türdendi. Sivri uçlu, siyah stiletto ayakkabılarımı giydikten sonra kırmızı rujumu sürerek odadan çıktım. Siyah pardösümü koluma atıp merdiveni inmeye başladım. Aşağıya inerken kendi telefonumdan annemin telefonunu arayarak onun telefonundan aramamı cevapladım. Her şey planımın bir parçasıydı.

Annemin telefonunu çantanın içine koyarak suçumun delilini gizledim. Kendi telefonumu kulağıma yaslayıp aşağıya iniyordum. Karun'u bulana kadar bu telefonu kulağımdan çekmeyeceğim. İkinci kata indiğimde onu aramak için fazla uzağa bakmama gerek kalmamıştı çünkü Çağıl ile konuşarak çalışma odasından çıkmıştı.

Daha onlar beni görmeden hemen başımı eğip, "Sen neler diyorsun, Elay," diye konuşarak yürümeye devam ettim. Alt kata inmek için merdivene yönelirken kulağımda telefonu tutarak kahkaha attım. "Duha böyle konuştuğunu duyarsa sana çok kızar ama evet," diyerek başımı salladım. "Sırf dilinden düşürmediğin için o terapistte randevu aldım. Birazdan onunla görüşmeye gideceğim." Basamakları inerken Karun ve Çağıl'ın arkamdan geldiğini fark etmeyecek kadar kendimi telefon görüşmesine kaptırmışım gibi davranıyordum.

"Hayır, çok yakışıklı diye ondan randevu almadım. Kes şunu," diyerek gülmeye başladım. "Tamam, belki birazcık merak ediyorum." Karun'un delici bakışlarını sırtımda hissediyordum ama arkamda onun olduğunu bilmiyormuş gibi neşeyle konuşup aşağıya iniyordum. Biriyle konuşmadığımı asla anlayamazdı çünkü bunu öğrenmek için beni aradığında telefonum meşgul çalacaktı. Annemin telefonundan kendi aramamı cevapladığım için şu anda gerçekten telefonum meşguldeydi.

Hale inip doğrudan dış kapıya doğru yürüdüm. "Saçmalama tabii ki Karun benimle gelmeyecek," dediğimde evden çıkmak için acele ediyormuş gibi davranıyordum. "Çift terapistine sadece çiftlerin gittiğini bende biliyorum ama Karun'un benimle gelmesini istemiyorum. Orada bana sorun çıkartacağını sende biliyorsun."

Gülerek başımı salladım. "Hayır, Elay nereye gittiğimi öğrense de neden gittiğimi anlayamaz. İlişkimizi kurtarmak için terapistten tavsiye aldığımı söylerim." Sırıttım. "Yavuz Bey ile yanımda eski kocam olmadan tanışmak istiyorum." Tüm bunları duyduğunu düşünürsek beni kurşuna dizmesi an meselesiydi.

Telefonu kapatıp dışarı çıktığımda, "Furkan," diye seslendim. "Benim için bir taksi çağırır mısın, dışarıda küçük bir işim var."

"Dışarıda ne işin var?" Arkamda sinirli sesini duyunca irkilerek ona doğru döndüm. Çağıl ile kapının önünde dikildiğini görünce yakalanmış gibi telaşlanarak, "Hiiiç," dedim harfleri uzatarak.

Onun benimle gelmesini istiyorsam bu konuda ustaca bir rol çıkarmalıydım. Bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu göstermek için yalandan gülmeye çalıştım. "Şey... Elay ile buluşacağım. Birlikte dışarıda kahvaltı yapmak için sözleşmiştik."

Duyduğu telefon konuşmasından sonra Elay ile buluşmayacağımı çok iyi bildiği için bakışlarında karanlık bir ifade geçti. "Demek Elay ile buluşacaksın?" Dişlerini sıktığında birbirine sürtünen dişlerinin gıcırtısı ürkütücüydü. "Bige!" Adımı dişlerinin arasından ezercesine söylemişti. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Peşime düşüp beni takip edeceğini tahmin etmek zor değil. Beni kısıktırak yakalamadan önce gerçeği benden duymak için bana bir şans tanımıştı.

Yalanımı sürdürerek başımı iki yana salladım. "Hayır, yok." Dün gecedен kalma dağınık saçlarına, boynunda atkı gibi duran açık kravatına ve kırışık gömleğine baktım. Üzerine sinen sigara ve alkol kokusunu bu uzaklıkta bile soluyordum. "Sen odaya çıkıp banyo yaparak giyin istersen." Kocasını aldatmak üzere olan bir kadının yüzüzlüğüyle ona gülümsedim. "Fazla oyalanmadan eve dönerim."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bizim çocuklar seni bırakır," dediğinde sesinin kontrolünü yapmak için kendiyile savaş halindeydi. "Taksiyle gitmene gerek yok."

Telaşlanmış gibi yapıp, "Hayır," dedim hızlıca. Onun adamlarıyla buluşmaya gidersem Elay ile buluşmadığım ortaya çıkacakmış gibi davranıyordum. "Birazdan işe gideceksin korumalar sana lazım."

Her söylediğim onu sinirden deli ettiği için kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atmıştı ki, Çağıl koluna tutarak onu durdurdu. Sakinleşmek için burnundan hızlı hızlı nefesler alırken sıktığı dişlerinin arasından, "Sen nasıl istersen!" dedi. Hızlı adımlarla içeri girdi. Odasına çıkar çıkmaz korumaları arayıp beni gizlice takip etmelerini isteyecekti çünkü hangi terapistte gideceğimi bilmiyordu.

Abisinin aksine Çağl gülerek bana doğru yürüdü. "Sıkı bir hamle olduğunu kabul etmeliyim." Tam karşımda durduğunda keyfine diyecek yoktu. "Kıskançlığını tetiklemeseydin onu bir terapistte götürmenin hiçbir yolu yoktu."

Ne yapmaya çalıştığımı anlamasını beklemiyordum. "Neyin peşinde olduğumu nasıl anladın?"

Gözlerinde manidar bir ifade oluştu. "Çünkü seni tanıyorum istediğin tek kişi Karun. Eğer öyle olmasaydı bir yıl boyunca ülke ülke gezerken birçok kişiyle çıkabilirdin."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çıkmadığımı nereden biliyorsun?"

Yapabilseydi bana baygınca göz devirirdi. "Eğer öyle olsaydı Karun bu evin kapısından bile girmene izin vermezdi. Son bir yılın araştırmasını yapmadığını mı düşünüyorsun?"

"Analiz yeteneğin çok iyi zeki çocuk." Sırıtarak ona yaklaştım. "Keşke özel hayatında da bu kadar iyi olsan. Neden benimle uğraşmak yerine Çiçek konusunu halletmiyorsun?" Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Senin aksine ben en azından kimi istediğimi biliyorum ve onu almak için buradayım." Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Sense kimi istediğini biliyorsun ama bu konuda hiçbir şey yapmayacak kadar korkaksın."

"Korkak mı?" Tersçe bana baktı. "Bu biraz ağır olmadı mı?"

"Gerçekler hep ağırdır ve bil bakalım kim bu konuda uzman." İki elimi kaldırdım ve işaret parmaklarımı kendime doğrulttum. "Tabii ki ben! Annemin yaşadığı gerçeği hafif miydi sanıyorsun? Ya da bunca zamandır kendine bir aile kurduğunu ve bir kızı olduğunu bilmek? Abinin neden benden boşanmak zorunda olduğu gerçeği de hiç hafif değildi veya kendi ellerimle mahvettiğim hayatımın gidişatını değiştirememek." Acımla dalga geçercesine güldüm. "Gördüğün gibi gerçekler acıtıyor ama senin aksine ben kaçmak yerine acının üzerine üzerine yürüyorum."

Duydukları karşısında hiç kıpırdamadan bana bakınca derin bir nefes aldım. "Bak ben senin annen değilim ama uçmayı öğren diye seni bir uçurumdan

itmekten de çekinmem." Bu konuda artık bir şeyler yapmalıydı. "Korkaklığı bırakıp git açıl şu kıza." Bu konudaki çekimserliği beni deli ediyordu. "Ya seni kabul eder ya da reddeder hepsi bu. Bir uçurumda düştüğünde ya kanatlarını kullanmayı öğrenirsin ya da yere çakılırsın ama her ikisinde de mutlak bir sonuca ulaşırsın."

Onu cesaretlendirmek için ellerimi göğsüne bastırdım. "Bir belirsizliği yaşamak yerine artık bir sonuca varmanın zamanı geldi." Göğsüne hafifçe baskı uygulayarak onu bir adım arkaya ittim. "Farz et ki şimdi seni uçurumdan ittim. Geri döndüğümde doğrudan odana geleceğim. Evet, bunu yapacağım. Uçmayı mı öğrendin yoksa yere mi çakıldın göreceğim."

Tam bir şey söyleyecekti ki işaret parmağımı tehdit eder gibi ona doğrulttum. "İki cevaptan birini bugünün sonunda bana vermezsen, Üsteğmen Çağır Kalender bu konuyu kendi yöntemlerimle hallederim." Dudağımın köşesi tehlikeli bir ifadeyle kıvrıldı. "Emin ol bu konuya dahil olmamı istemezsin."

Onu karşıma alıp çocuk gibi azarladığım için gülmek ve kızmak arasında gidip geliyordu. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken oldukça eğleniyor gibiydi. "Senden iki yaş büyük olduğumun farkında mısın?"

"Evet."

"O zaman neden annem gibi davranıyorsun?"

"Çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu." Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca annen olsaydım bu konuşmayı terlik eşliğinde yapardık."

"Sen terlik giymeysin." Muzır bakışları ayağımdaki sivri uçlu ayakkabılara kaydı. "Yapacağımız konuşma topuklu ayakkabılar eşliğinde olurdu."

"Kafana geçirdiğim topuklular." Ona en güzel gülümsememi sundum. "Annen olmamı ister miydin?"

Kahkaha attı. "Ortada doğal afet gibi dolaşan bir anne isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

"Evet, haklısın bu seni şanslı yapardı." Omuzlarından onu çevirip kapıya doğru ittim. "Şimdi oyalanmayı bırak ve bitir şu işi."

"Beni istemediğini söyleyecek." Dağların aslanı söz konusu bir kız olunca çok özgüvensizdi!

"Ne var bunda abinde hep beni istemediğini söylüyor ama bu doğru mu, hayır! Muhtemelen şu anda üst katta beni takip etmek için aceleyle giyiniyordur." İri cüssesi arkaya çekilmek için direndikçe onu sırtından itip içeri sokmaya çalışıyordum. "Sen bir Kalender'sin, aptal olma ve açıl şu kıza!"

"Beni çok geriyorsun sonra yaparım!"

"Bunun için dört yıl daha beklemene izin vermeyeceğim! Çağıl, direnmeyi bırakıp gir içeri!"

Malikanenin kapısının önünde resmen onunla cebelleşiyorduk. "Şu ellerini çek sırtımdan! Seneye ona açılırım!"

"Seneye mi? Seni boğarım delirtme beni!"

"Rahat bırak beni yenge hanım! Ya bana hayır derse?"

"Sen böyle yaptıkça er veya geç birilerine evet diyecek ama o kişi sen olmayacaksın!"

"Bige Hanım, Çağıl Bey?" Çiçek'in naif sesini duyunca boğuşmayı bırakıp yutkunarak ona döndük. Serada topladığı çiçekleri kucığında tutarak bize bakıyordu. Kapının önünde dalaştığımız için şaşkınca gözlerini kırıpıştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Çağıl.

"Hayır," dedim aynı hızda.

Kaşlarını çatarak kısık bir sesle, "Kes şunu," dedi. Bu sefer benden kurtulamazdı.

Nedim ile bahçe kapısının önünde duran Furkan, "Bige Hanım," diye bağırdı. Bizden çok uzakta oldukları için sesini duyurmak için bağırmıştı. "Taksiniz geldi."

Dudaklarım kıvrıldığında Çağıl aklımdan geçeni anlamış gibi korkuyla yutkunup, "Sakın!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Bunu yaparsan seni balkondan aşağıya atarım," demişti ki Çiçek'e bakıp, "Çağıl sana sırılsıklam aşık," dedim. "Hem de dört yıldır," dedikten sonra bahçe kapısına doğru koştum. Bombanın fitilini çekip kaçarken Çiçek'in elindeki güllerin yere düştüğünü göz ucuyla görmüştüm. Çağıl ise o esnada arkamda yaratıcı küfürler etmekle meşguldü. Geri döndüğümde umarım balkon konusunda ciddi şaka yapıyordur.

Birinin onun yerine bunu yapması gerekiyordu.

Çağıl peşimden gelip beni üst katın balkonundan atacak diye koşarak malikaneden çıkmıştım. Taksiye o kadar hızlı bindim ki bir tek yola çıkınca rahat bir nefes almıştım. Terapistte doğru giderken sırtımı koltuğa yaslayıp kıkırdadım. Çiçek'in şoke olan suratı aklıma geldikçe gülmek istiyordum. Uzun süre kendine gelemeyeceğini tahmin etmek zor değil.

Eğer Çağıl'ın ona açılacağına zerre kadar inancım olsaydı onun işine karışmazdım ama bu konuda bir şey yapmayacaktı. Çiçek'i kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki, duygularından ona bahsedemiyordu. "O herif bana kızmak yerine teşekkür etmeli." Bu aile benim kıymetimi hiç bilmiyordu.

Yolculuğun kalanında tekrar ve tekrar Gazel'e ulaşmaya çalıştım. Onu bıktırana kadar arayıp durduğum için en sonunda beni engelledi. Ne sanıyordu? Özlediğim için aradığımı falan mı? Bana annemin yerini söyledikten sonra cehenneme kadar yolu vardı! Engelleyerek benden kurtulamazdı. O benim de annemdi er veya geç bana onun yerini söylemek zorundaydı. Telefonu çantama koyarken, "Bunun hesabını vereceksin!" diye mırıldandım.

Taksici terapisttin ofisinin önünde durunca ücretini ödeyip arabadan indim. Binaya doğru bir adım atmıştım ki sokağı dolduran arabaların gelişyle kahkaha atmak istedim. Karun ve adamları baskın yapar gibi gelmişti.

Gölmek yerine suçüstü yakalanan bir insan gibi korku dolu gözlerle yaklaşan arabalara baktım. "Ben harikayım," diye mırıldandım. Karun'un kıskançlığını kullanarak hiç teklif etmeden onu buraya getirmiştim.

Kapıyı çarparak arabadan indiğinde burnunda soluyordu. Bana duyduğu öfkeden üzerini bile değıştirmemişti. Hâlâ dün geceki dağınık haliyle duruyordu. Tıpkı benim gibi giydikleri konusunda çok özenli bir adamı ceketsiz, kırışık bir gömlek ve boynundan sarkan bir kravatla görmek çok tuhaftı. Vücudu öfkeden yanıyor olmalı ki soğuşu bile hissetmiyormuş gibi yanına ceketini almamıştı. Bu dağınık haliyle bile göze fazla hitap ediyordu. Onu her haliyle iyi gösteren yakışıklı bir yüzü ve fit bir vücudu varken bu konuda avantaj ondaydı.

Çatık kaşlarla hızlı adımlarla yanıma gelip ağzımı bile açtırmadan arkamdaki binayı işaret etti. "Elay ile burada mı buluşacaksın?" Aldığı hızlı soluklar yüzünden omuzları inip kalkıyordu. Binaya nefret etmiş gibi baktı. "Kahvaltı yapılacak bir yere benzemiyor!"

Birbirini aldatan insanların kullandığı o rezil cümle dudaklarımdan döküldü. "Açıklayabilirim."

Bana hayal kırıklığı içinde baktı. "Açıklamanı içeride yaparsın!" Kolumu tutup beni kapıya doğru sürüklerken söyleyeceğim hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibiydi. "Şu siktiğim puştunu bir de ben göreyim!" Terapistti öldürmez, değil mi?

Asansöre bindiğimizde, "Hangi kat?" derken yüzüme bile bakmıyordu. Aldatıldığını düşünen her erkek gibi bana hesap sormayı sonraya saklıyordu. Ona göre buraya onu aldatmak için gelmiştim ve benim canıma okumadan önce o herife gününü gösterecekti. Bütün bunlar ondan beklediğim ve kendimi hazırladığım tepkilerdi. Bu yüzden dördüncü katın düğmesine basarken rolüme devam edip suçluymuşum gibi başımı yerden kaldırmıyordum.

Dördüncü kata çıktığımızda benim yönlendirmemle Yavuz Bey'in ofisine geldik. Randevuma tam zamanında geldiğim için asistanı Yavuz Bey'in bizi beklediğini söyleyince Karun, bana öldürecekmiş gibi baktı. "Kimi beklediği ortada!" Sinirli yüzündeki her kas seğirdiği için ürkerek bir adım

geriye çekildim. Kızmasını bekliyordum ama bakışlarında gördüğüm saf ölüm beni dehşete düşürmüştü. Nabzım hızlandı. Buraya tek bir amaçla gelmişti. Öldürmek.

Gözlerinde gördüğüm katliam beni endişelendirdiği için, "Dinle," diyerek hemen koluna yapıştım. Küçük oyunumun ayağıma dolanması an meselesiydi. "Hiçbir şey sandığın gibi değil," demiştim ki kolunu sertçe çekip bir hışımla terapistin odasına girdi. Lanet olsun!

Peşinden koşarak içeri girdiğimde ofisin ortasında kaskatı kesilerek durduğunu gördüm. Rahat bir nefes aldım. Onu bekleyen adamı görünce öfkesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Evet, adam yaşlıydı. Muhtemelen ellilerinin sonundaydı. Karun'un telefon konuşmamda duyduğu o yakışıklı adamla en küçük bir ilgisi yoktu. Saçlarının tamamı dökülen kel bir adamdı. Üstelik boyu benim omuz hizama gelirdi. Kahve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların bir benzeri alnında ve dudaklarının çevresinde de vardı. Şık bir takım elbisenin içinde kendi halinde bir adamdı.

Karun'u buraya getirmek için bile olsa genç bir terapistten randevu almazdım. Buraya gelmeden önce oynadığım oyun yüzünden terapistle aramda bir şey olmadığına onu inandıramazdım. Bana olan güvenini sahte bir ölümle sarsmışken bir de sadakatim konusunda güvenini sarsmayı göze alamazdım. Tüm bunları düşünecek kadar aklım başımda olduğu için kötü yorumlara rağmen bulduğum en yaşlı terapistti seçip ondan randevu almıştım.

Karun beklediği gibi birini karşısında bulamayınca başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. Kıvrılan dudaklarımdaki sinsiliği görünce kaşlarını çatıp, "Lanet kadın!" dedi küfreder gibi. Evet, tuzağa düştüğünü anlamıştı. Kahkaha atmak istiyorum.

Bu ofisten derhal çıkmak için bir adım atmıştı ki yolunu kesip, "Aklından bile geçirme," diyerek karşısında durdum. "Buraya kadar gelmişken o terapiye ödediğim paranın hakkını verip bir saat boyunca bu odada kalacağız."

Buraya onu aldatmak için gelmediğimi anladığı için sert yüz hatları gevşedi ancak onu tuzağa düşürdüğüm için hâlâ bana sinirli bakıyordu. "Hayır,

buradan hemen gidiyoruz!"

"Gitmek mi?" Kati suretle karşı çıktım. "Seni buraya getirmek için yapmam gereken en adi oyunu oynadım! Sence bu kapıdan çıkmaya izin verir miyim?"

Omuzları gerildi. "Bige, eğer hemen şimdi buradan çıkmazsak adice oynayan tek kişi sen olmayacaksın!"

"Dene istersen bana karşı hiç kazanamadın."

"Bilerek verdiğim zaferler mağlubiyetimi göstermez, sana yenilmeye istekli olduğumu gösterir!" Kolumu tutarak beni kapıya doğru çekiştirdi. "Gerçek bir yenilgiyle paramparça olmak istemiyorsan yürü!" Buz gibi bir ifadeyle gözlerimin en derinine baktı. "Benim de sabrımın bir sonu var ve sen o sınırı çoktan aştın!"

Birbirimize bağırarak onu burada tutamayacağımı bildiğim için, "Benim için burada kalamaz mısın kocam," diye fısıldadığımda kolumdaki eli dondu. Hızla bana baktığında bunun hâlâ işe yarıyor olmasına hayret ettim. Ona yaptığım onca şeye rağmen hâlâ kocam değişime zaafi vardı.

Kocam değişim az da olsun onu yumuşatınca bunu sonuna kadar kullandım. "Lütfen," diye mırıldanıp kolumdaki elini tuttum. "Bu kapıdan çıkıp gitmen beni çok üzer." Gözlerim doldu ve bu seferki yaşlar sahte değildi.

"Biliyorum buraya sadece evli çiftler geliyor ve biz artık evli değiliz." Ona bakmak için kendimi zorlarken, "Ama ben kendimi hâlâ senin karın gibi hissediyorum," dedim kısık bir sesle. "Basit bir boşanma evrakı bana boşandığımı söyleyebilir ama nasıl hissedeceğimi söyleyemez." Bana olan bakışları yumuşadığına göre doğru yoldayım.

Ona sırtını göğsüne sokulmak ister gibi dibine kadar girdim. "Tüm bunları seni yeniden kazanmak için yaptığımı görmüyor musun?" Göğsüne sokulup hep orada kalmak isterken bakışlarım çekingendi. İstesem de elini tutmak dışında ona temas edemiyordum. Tepkisini kestiremediğim için bu konuda çekimserim.

"Karun, benim için uğruna savaşıcağım kadar değerlisin," dedim. Gözlerim titreyirken dürüstlüğüm sorgulanamazdı çünkü bunlar gerçek hislerimdi.

"Seni çok kolay kaybettim, zor olan geri kazanmak. Biliyorum beni görmek bile istemiyorsun ama senden istediğim on üç gün dolana kadar hiç olmazsa çabalamama izin ver." Başımı kaldırıp içimi titreten mavilerine baktım.

"Senin için çabalamama izin ver."

Cevabını soluğum tutarak beklemeye başladım. Kati suretle bunu kabul etmeyecek gibiydi. Bana hayır demek için dudaklarını aralamıştı ki kirpiklerimin arasından süzülen bir damla gözyaşı onu durdurdu. Her daim dik olan omuzları düştü. Bir kez daha kendi isteğiyle bana yenilmeyi tercih ederek, "Sadece on dakika," dedi isteksiz bir sesle. "Bu saçmalığa en fazla on dakika tahammül ederim sonra ikimizde gidiyoruz buradan." Başlangıç için bu kadarı bile yeterliydi.

Gözlerimi kırıştırdım. "On üç dakika olsa olmaz mı?"

"On dakika dedim."

"Benimle üç dakikanın pazarlığını mı yapıyorsun?"

"Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi mi?"

"On üçte anlaşmazsak hastalanıp kahrımdan ölürüm."

"Abartma her haltı on üçle kıyaslamak zorunda değilsin."

"Ama kocam-"

"Tamam, ulan on üç dakika!" dediğinde istediğimi almanın neşesiyle kıkırdadım. Bana tersçe bakıp, "Gülme şöyle," deyince gülerek başımı salladım ve o, homurdanarak Yavuz Bey'e doğru yürüdü.

Onunla tanışmak için isteksiz bir şekilde, "Karun Kalender," diyerek kendini tanıttığında Yavuz Bey zaten onun kim olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Karşısında attığı her adımı haber olan ve sık sık gazetelerin gündeminde yer edinen bir adam varken onu tanımaması imkansızdı. "Hoş geldiniz, Karun Bey," dedi kibar bir sesle.

"Merhaba," diyerek ona doğru yürüdüm. "Bende Bige Efil Saka," dediğimde Karun bir an boşandıgımızı unutup çatık kaşlarla, "Kalender!" demişti ki hatırladığı şeylerle dilini ısırarak sustu. Artık Kalender değildim. Bu gerçek kısa bir an göz göze gelmemize neden olmuştu. İkimizin de bakışlarındaki burukluğu dışarıda bakan herkes görebilirdi.

Yavuz Bey ile tanıştıktan sonra ikimizde onun masasının önündeki koltuklara geçtik. Başlangıç konuşmalarımız tamamen birbirimizi tanımaya yönelikti. Bir süre sonra Yavuz Bey evliliğimizdeki sorunlardan bahsetmemizi isteyince çenem düştü. "Aslında bizim buraya gelen o çiftler gibi normal bir evliliğimiz yoktu." Karşımda oturan ve bacak bacak üstüne atarak telefonuyla meşgul olan Karun'u işaret ettim. "Birbirimizle isteyerek evlenmedik." Daha ilk dakikada sıkıldığı için kafasını telefona gömmüştü.

Bizi doğru şekilde anlamak için Yavuz Bey ihtiyatlı bir ifadeyle, "Zoraki bir evlilik miydi?" diye sordu. "Veya görücü usulü?"

"Şu karşınızdaki mağara adamı sizce görücü usulüyle evlenecek birine benziyor mu?" Karun söylediklerim için hiç alınganlık yapmazken başımı iki yana salladım. "Biz birbirimizi hiç görmeden evlendik." Derin bir nefes alıp her şeyi en başında anlatmaya karar verdim. "İkimizde başka birileriyle evlilik planları yapıyorduk ama Duha bizi birbirimizle evlendirdi."

Yavuz Bey hiç tepki vermeden bana bakarken, "Duha Tunus mu?" diye sordu. Duha'yı tanıması beni şaşırtmadı çünkü Karun'u tanıyan herkes mutlaka onu da tanırdı. Bu ikisinin adı hep birlikte anılıyordu. Sıra dışı düşmanlıkları herkesin dilindeydi.

"Duha bir nevi Karun'un gizli aşkı gibi bir şey," dediğimde Karun sonunda bir tepki gösterdi ve ters gözlerle bana baktı. "Duha şimdilerde Karun ile görüşmüyor çünkü Elay ile ama geçen gün Ersin'i dövmüş."

"Ersin kim?" diye sordu Yavuz Bey.

"Karun'un yeni düşmanı. Duha bunu sindiremediği için zavallı adama pusu kurup onu dövmüş. Elay'ı kıskanmıyor ama Karun'u kıskanıyor," dediğimde Karun kısık bir sesle küfredip, "Ersin'i mi dövmüş?" dedi şaşkınca.

Sonunda koltuğa oturduğundan beri bir tepki verebilmişti. Ne yani bundan haberi yok muydu?

"Evet." Sesimdeki kıskançlığı gizlemenin bir yolu yoktu. "Dün sabah Elay telefonda bana anlattı." Kinayeli bakışlarımı ona yönelttim. "Senin için Ersin'i dövmesi çok romantik değil mi?"

Kaşlarının kavisini ürktücü bir hızla çatıldı. "O puştun neyi ne sebeple yaptığını bilmiyorum, ilgilenmiyorum da!"

"Ama o seninle ve takıldığın insanlarla oldukça ilgileniyor."

"Böyle devam edersen bende onun bozuk kalbini durdurmakla yakından ilgileneceğim." Meydan okurcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Suç ortağını ortadan kaldırmam ilmini çekiyorsa konuşmaya devam et."

Durduk yere Duha'nın başını belaya sokmak istemediğim için Yavuz Bey'e döndüm. "İlişkimizin boyutunu anlamanız için önce hayatımızdaki diğer insanların kim olduğunu bilmelisiniz çünkü bu hale gelmemizde hepsinin payı var." Derin bir nefes alarak koltuğuma yaslandım. "Duha her şeyi başlatan lanet herifin teki. Neyse ki şimdilerde hastalığı ve Elay ile meşgul olduğu için insanların hayatına burnunu sokmuyor."

Sessizliğini koruyarak beni dinleyen Yavuz Bey, "Elay kim?" diye sordu.

"Elay benim evlendiğimi sandığım ama aslında onun yerine Karun ile evlendiğim Serhat'ın eski eşi. Tıpkı Rengin gibi Serhat'ta tarihe karıştı ama Serhat ölmedi. Karun onu hadım ettiği için ortalarda kayboldu. Bu arada Rengin'de Karun'un eski nişanlısı. Rengin aynı zamanda Duha'nın da eski sevgilisi. Hayır, Duha onu çoktan unuttu çünkü artık Elay ile. Karun ile ikimizi evlendirip Elay'ın evliliğini yıktığı yetmezmiş gibi şimdi kendisi Elay'dan hoşlanıyor. Karun'da Rengin'i öldürerek benimle olmaya başladı." Yavuz Bey'in dehşetle açılan gözlerine tebessüm ederek baktım. "Evet, biz böyle kocaman bir aileyiz."

Yaşlı gözleri irileşerek sersemleyen adama masumca bakıyordum. "Burada konuşulan her şeyin burada kalacak olması çok güzel, değil mi? Neyse ki hasta ve doktor arasındaki konuşmalar mahkemede delil niteliği taşıyor."

Yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Buna neden değindiğiniz?"

Karun telefonu cebine koyduğunda dikkati artık Yavuz Bey'in değişen suratındaydı. "En kötüsünün birini hadım etmem veya Rengin'i intihara zorlamam olduğunu mu sanıyorsunuz?" Yavuz Bey'in korkusu onu eğlendirmeye başlamış olacak ki dudakları kıvrıldı. "Daha başlamadı bile."

Adamın gözlerinin içine baktı. "Tüm hikâyeyi henüz duymadınız ve gördüğünüz gibi sevgili karım anlatmaya bir hayli istekli." Kısacası ona korkman için daha çok erken çünkü bundan daha fazlası var diyordu.

Köşedeki ayaklı panoyu görünce yerimden kalktım. "Yavuz Bey izin verirsiniz anlayacağınız şekilde anlatmak istiyorum çünkü bizim hikayemiz gerçekten çok karışık." Masanın üzerindeki fosforlu kalemlerden birini alıp panonun yanına gittim.

Panoyu ikisinin göreceği bir yere koyup panonun ortasına Karun ve Duha'nın isimlerini yazdım. Sınıftaki öğrencilere ders verir gibi, "Her şey bu ikisinin düşmanlığıyla başladı," dedim. "Düşmanlıklarının ne kadar eskiye dayandığını veya tam olarak ne üzerine olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Bence onlar da bilmiyor veya hatırlamıyor." Bu konuda güçlü şüphelerim vardı.

İkisinin isminin altına Rengin'in adını yazdım. "Bu arkadaşımız aynı anda ikisiyle birlikte çıkmaya başladığı için işler karıştı." Rengin'in üzerine iki ok çizip okları Karun ve Duha'ya doğru uzattım. "Aynı kadınla görüştiklerini Karun ve Duha uzun süre bilmedi." Yüzümü buruşturdum. "Her haltı biliyorlar ama iki yıl boyunca aynı kadınla çıktıklarını bilemediler."

Karun rahatsızlığını belli ederek, "Ben bu anlatım tarzından hiç hoşlanmadım," dedi. "Otur yerine, Bige."

Yavuz Bey gerginliği azaltmak için ona yumuşak bir ifadeyle bakıp, "İzin verelim de bitirsin," dedi.

"Oraya senin ismini yazmıyorsa kapat çeneni."

"Terapistimize karşı daha kibar ol," diyerek onu uyardım.

Lafını hiç esirgmeden, "Bu herif benim terapistim değil," diyerek bana bileğindeki saati gösterdi. "Dokuz dakikan kaldı acele etsen iyi olur." Ciddi ciddi dakika mı tutmuştu.

Onun adına özür diler gibi Yavuz Bey'e bakınca, "Hiç sorun değil," diyerek tebessüm etti. "Meslek hayatım boyunca karşılaştığım tek fevri hasta Karun Bey değil."

Kaşlarını çattı. "Hasta mı?"

"Karun rahat bırak adamı!" Elimdeki kalemi kafasına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum ama Yavuz Bey'e sataşarak dokuz dakikam dolmadan bu odadan çıkmama neden olamazsın." Bu seanstan kurtulmak için Yavuz Bey ile uğraşıp duruyordu.

Ona kızıp tekrar panoya döndüm. "Duha aldatıldığını Karun ve Rengin nişanlanınca anladı." Duha'nın isminde başlayan bir ok çizip okun ucuna Kadem'in adını yazdım. "Sağ kolunu çirkin bir plan için görevlendirdi." Kadem'den uzanan okun ucuna Serhat ve Elay'ın ismini yazdım. "Duha'nın isteği üzerine Kadem bu çiftin hayatına girerek Serhat'ı satın aldı." Kendi adımını yazarak Serhat'ın okunu ismime doğru çizecektim ki Karun, "O panoyu parçalamamı istemiyorsan o it ve kendi isminin arasına bir bağlantı çizmezsin," diyerek beni deli etti. Sürekli oyunbozan çocuklar gibi davranıp duruyordu!

Karun yüzünden Serhat ve ismim arasına ok çizmekten vazgeçtim. Adımın üzerine dokunarak Yavuz Bey'e baktım. "Bu noktada benim hikâyeye giriş yaptığım kısım başlıyor," diyerek her şeyi pano üzerinden anlatmaya başladım.

Uzun ve entrikalarla dolu bir hikâye Yavuz Bey'i bekliyordu.

"Bende karşılık olarak sahte bir ölümle ortadan kayboldum," diyerek sonunda anlatmayı bitirdiğimde bunu yapmak kırk dakikamı almıştı. Kırk

dakika boyunca odada konuşan sadece bendim. Karun hiç konuşmamıştı ama anlattığım her şeyle Yavuz Bey'in değişen suratına bakıp bıyık altında gülmüştü. Zavallı adamın kalbine inecek gibiydi ve Karun bunun olmasını her şeyden çok istediğini gizleme çabasında bulunmuyordu.

Yavuz Bey meslek hayatı boyunca böylesine bir çiftle karşılaşmamış olmalı ki dehşete düşmüştü. Kireç gibi solan suratı gerçekten bir kalp krizi geçirecekmiş gibi endişe vericiydi. "Acaba ona her şeyi detaylıca anlatmasa mıydım?" diye fısıldadığımda Karun güldü. "Carlos'u havaya uçurduğunu anlattığın kısım çok iyiydi." Hayır, değildi çünkü o kısımda Yavuz Bey neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı. Karun'un iyi anlayışı Yavuz Bey'in kıvranışlarıydı.

Kırk dakika boyunca panoya bir şeyler yazıp çizdiğim için ayaklarım yorulmuştu. Panoyla bir işim kalmadığı için yürüyüp yerime oturdum. Karun ile birbirimize yaptığımız her şeyi eksiksiz anlattığım için Yavuz Bey'in bize olan bakışları müthişti. Karşısında kulak yerine antenleri olan bir çift varmış gibi bakıyordu. Kırk dakika boyunca bir sürahi dolusu suyu içmemiş gibi bir kez daha suya uzandı. "Tüm bu şeylerden sonra birbirinizi bırakmayı hiç düşündünüz mü?" dediğinde hayretler içinde kalmış gibiydi. "Bu seçeneği gözden geçirdiniz mi?"

Herkesin iyiliği için birbirimizden uzak durmamız gerektiğine inanmaya başlamıştı. Anlattığım tüm o kan ve vahşet olaylarından sonra ayrılmamız gerektiğini düşünüyordu. Karun ona bıkkın gözlerle bakarken, "Biz zaten boşandık," dedi düz bir sesle. "Beni buraya kandırarak getirdi. Bir şeyleri kurtarmak istediğim yok."

"Bende ortada kurtarılacak bir şey göremiyorum," dedi Yavuz Bey. "Birbirinizden uzak durmalısınız."

"Ne diyorsun sen be!" diye çıkıştığımda Karun gülmemek için başını hafifçe öne eğdi. "Bige, terapistimizle daha kibar konuşur musun?" Hayvan herif beni kendi sözlerimle vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

"Ben sizin gibi düşünmüyorum." En ters bakışlarım Yavuz Bey'in üzerindeydi. "Siz terapist değil misiniz? Biz bulamasak da sizin kurtarılacak bir şeyler bulmanız gerekiyor." Keşke onun hakkında yapılan tüm o kötü

yorumları ciddiye alsaydım. "Siz boşanma avukatı mısınız? İnsanları ayırmayı bırakın."

Derin bir nefes alıp, "Bige Hanım bu anlattıklarınız normal şeyler değil," diyerek öne doğru eğildi. Duyduklarından sonra kendine gelmek için doldurduğu bardaktan birkaç yudum daha içti. "Yaşadıklarınız ve birbirinize yaşattıklarınız sağlıklı bir ilişkinin temelinde olmaması gereken her şeyi kapsıyor." Bana kendi doğrularını kabul ettirmek ister gibi bakmaya başladı. "Birbirinizi saplantı haline getirmek yerine bu noktada bırakmak en doğru karar olabilir." Ben bu adama yolunda gitmeyen ilişkiyi kurtarmak için geldim, bitirmek için değil.

Onu buraya getirdiğime beni pişman etmek isteyen Karun, sonunda eğlenmenin bir yolunu buldu. Yavuz Bey'e katılıp, "Sizinle aynı fikirdeyim," diyerek beni kızdırmaya çalıştı. "Olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok. Bu konuda bize ne önerirsiniz?" Sanki daha önce çoğu şeyi zorlayan o değilmiş gibi konuşması yok mu, beni deli ediyor!

Yavuz Bey bizim hakkımızdaki notunu vermiş gibi, "Başka insanlara şans vermeyi deneyebilirsiniz," dedi. "Boşandığınızı da düşünürsek ortada kurtarılacak bir evliliğin olmadığını kabullenmelisiniz. Belki de yapmanız gereken tek şey yeni insanlara bir şans tanımak."

Karun'un çatılan kaşlarını görünce kahkaha attım. "Harika bir fikir." Şimdi eğlenme sırası bana geçmişti.

Oturduğu yerde gergin bir ifadeyle dikleşti. "Harika bir fikir mi?" Gözlerini gözlerime diktiğinde mavilerinde gördüğüm kıyım omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. "Sen neyden bahsettiğinin farkında mısın?"

Öfkesi onu sinsice yakarken benim için çölde su bulmuş gibi serinleticiydi çünkü onu kısıkvrak yakalamıştım. "Az önce Yavuz Bey ile aynı fikirde değil miydin?" Dudaklarından çıkan her cümleyi ona karşı kullanmasını iyi bilen bir kadın olarak gülümsedim. "Kurtarılacak bir şey olmadığını söyledin, o zaman başka insanlarla görüşmemiz senin için bir sorun olmamalı, değil mi?"

Dizindeki elinin parmakları tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak avucunun içine büküldü. Öfkesini yumruğunun içine hapsetmeye çalışarak yumruk yaptığı elini sıktı. "Kimseyle görüşmeyeceğim sende öyle!" Bu fikri gerekirse kafama vura vura aklıma sokmak ister gibi sert bakıyordu. "Siktiğim insanları kiminle istiyorsa onunla olabilir ama bizim için bizden başkası yok!"

"Bu yaşananlardan sonra birbirinizle olmanız da hiç sağlıklı değil," diyen Yavuz Bey bunları ona söyleyecek kadar cesaretliydi. "Birlikte olmayı denesenez bile bunun uzun süreceğini düşünmüyorum. Birbirinize bu sefer daha da büyük acılar yaşatmayacağınızın bir garantisi yok." Bu adam yanlış mesleği yapıyordu. İstifa edip boşanma avukatı olmalı.

Karun'un bakışlarındaki tehditti görmeyerek, "Bakın Karun Bey bu anlatılanlar sıradan şeyler değil," dedi. "Bu birliktelikte siz birbirinizle olmak yerine birbirinizden kurtulmaya çalışmışsınız. Tüm bunlar daha ağır ne travmatik olayları tetikleyebilir ve emin olun bundan daha ağır ne yaşanılabilir, bilmiyorum." İkimizin de travmatik bir vaka olduğunu düşünüyordu. "Birbirinize zarar verdiğinizin farkında değil misiniz?"

Karun tüm öfkesini çatık kaşlarla ona yöneltti. Delici bakışlarını doğrudan ona diktiğinde zavallı adam onun bakışlarından ürkmüş gibi yutkunarak hemen bakışlarını kaçırdı. "En azından başkalarıyla olan randevuyu bir seferliğine denemelisiniz," diyerek yumuşak bir sesle bizi ikna etmeye çalıştı. Bu konuda ısrarcıydı. Bu gidişle Karun'a gerek kalmadan ben ona dalacağım.

"Randevunuz boyunca birbirinizi hiç aramayacak, görmeyecek ve rahatsız etmeyeceksiniz. Kendinizi tamamen randevunuza vermelisiniz." Önce Karun'a sonra da bana baktı. "Düşündüğünüzün aksine bu yararlı bir öneri olabilir. Bunu deneyin ve bir sonraki seansımızda nasıl sonuçlandığını bana anlatın."

Karun kan beynine sıçramış gibi bir hışımla ayağa kalkıp, "Ne diyorsun lan sen!" diyerek onun üzerine yürüyünce hemen ayağa kalkıp koluna yapıştım. "Sakin ol kızacağın kadar kötü bir şey demedi."

"Demedi mi?" Çenesi kasıldı. "Karımın biriyle randevuya çıkmasını teklif ediyor ve benden de buna göz yummamı istiyor. Pezevenk miyim ben!" Kolunu sertçe çekerek yanımdan geçti. O kadar hızlı Yavuz Bey'e ulaştı ki ona vurmasına engel olmak için, "Ben denemek istiyorum!" dedim yüksek bir sesle. Bu onu durdurmuştu. Kahretsin, bunu söylerken ciddi değildim.

Yavuz Bey'in tam karşısında dururken başını ağır bir ifadeyle çevirdi ve bana baktı. Boynundaki atar damarların şiddetli atışını hissederken bakışları karşısında korkuyla geriledim. Buna rağmen, "Randevuya çıkacağım," demeyi başardım. "Ne yaparsam kendimi sana affettiremiyorum. Belki de sende ısrarcı olmak yerine farklı alternatifleri düşünmemin zamanı geldi." Bu konuda ciddi değilim. Ondan başka kimseyi istemiyorum. Onunla olmak istiyorsam beni kaybetmek üzere olduğunu ona hissettirmeliyim.

Bu karar belki de hayatımın en yanlış kararıydı ama o kadar umutsuz bir haldeyim ki, aklıma gelen en saçma fikirleri bile değerlendirmek istiyorum. Farklı insanlarla denemek istediğimi söylemek onda bardağı taşıran son noktaydı. Omuzları öylesine gerildi ki sırt kaslarıyla üzerindeki gömleği ikiye bölebilirdi. Karşısındaki her insana ölümü iliklerine kadar hissettirirken onun sert bakışlarından kaçmanın bir yolu yoktu.

Çenesini sıktıkça yüzü sinirden kasılıyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Demek farklı alternatifler denemek istiyorsun?" dediğinde sesi tıslar gibiydi. Sinirden yerinde duramazken bana günümü göstermek ister gibi, "Dene bakalım!" dedi. "Hatta ikimizde deneyelim!"

Boğazımda bir yumru oluştu.

Başım büyük belada, değil mi?

"Sen niye bu kadar aptalsın?" Duha ofisinin içinde dönüp dururken karşısında akıldan noksan biri varmış gibi davranıyordu. "Biz seni o eve Kalender ile barış diye gönderelim ama sen git adama başka insanlarla çıkmayı kabul ettir! Pes doğrusu!"

"Kabul edeceğini beklemiyordum ki." Kafamı duvarlara vurmak ister gibi sızlandım. "Olayların bu raddeye gelmesini beklemiyordum." Yardım ister gibi ağlamaklı bakışlarımı ona diktim. "Görmüyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

Duha ters bir şey söylememek için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırırken Kadem güldü. "Bana kendimi zeki hissettiren tek insansın." Boğazından çıkan kıkırtıya engel olamadı. "Çünkü senden daha aptalı yok."

"Lütfen kendine haksızlık etmez misin?" dedim. "Bu konuda en az benim kadar iyisin."

"Ama bir sen etmem."

"Teveccühün."

"Çıldıracağım bir tek aptallıklarınızı yarıştırmadığınız kalmıştı!" diyen Duha sinirle ellerini saçlarından geçirmekle meşguldü. "Elalemdekiler zekalarını konuşturur ama bendekiler aptallıklarını yarıştırır!"

"Komşunun tavuğu insana kaz görünürmüş," diye homurdandım. "Bize haksızlık etme."

"Komşumuzun bir tavuğu mu var?" Kadem gözlerini kısarak bana doğru eğildi. "Karun evde tavuk mu besliyor?"

"Karun nereden çıktı şimdi?"

"Komşumuz o."

"Hayır, malikanede tavuk beslemiyorlar," dedim safça.

"Besleseydi çoktan mideye indirirdin," dedi Kadem.

"Yemezdim."

"Seni tanıyorum yerdin."

"Haklısın yerdim."

"Konumuz bu mu Allah'ın eksik kromozomları!" Duha'nın kızgın sesiyle irkilerek hemen ona döndük. Konuyu dağıtmakta üstümüze yoktu.

Çatık kaşlarının altındaki sinirli gözlerini bana dikince omuzlarım düştü. "Benim amacım Karun'a beni kaybetmek üzere olduğunu düşündürmekti ama o, başka insanlarla denemeye dünden razıymış gibi hemen kabul etti." Yüzümü sinirle ovuşturdum. "Bu gece bir kadınla yemeğe çıkacak!" Yavuz Bey'in ofisinden çıkar çıkmaz Kenan'ı arayıp ona bir randevu ayarlamasını istemişti!

Kadem çilekli sütünü höpürdeterek içerken çok sakın bir sesle, "Bırak ne hali varsa görsün," dedi. Evli olmadığım biriyle aynı evde yaşamamı sorun ettiği için son gelişmelerden memnundu. "Eve geri dön."

"Dönmeyecek." Duha onu tersleyerek elindeki sütü aldı. "Beni Kalender ile barıştırana kadar o evden çıkamaz. Karşı atak olarak bizim kuşa bu gece biriyle randevuya çıkacak."

"Abi sen bir sektir gitsene artık." Kadem buna izin vermeyecekmiş gibi kaşlarını çatı. "İki gün boş kaldı diye kıza hemen birini ayarlama."

Bir detaya değinmek ister gibi işaret parmağımı havaya kaldırdım. "İki gün değil toplamda 405 gündür boşum," dedim masumca.

"Sayıyor musun lan bir de!" Kadem'in sert çıkışıyla gülerek başımı salladım. "Sen saymıyor musun?"

"Nesini sayacak?" diye homurdandı Duha. "Onu tanıdığımdan beri hayatına kimseyi almadı ve onu on yaşından beri tanıyorum."

Kadem böbürlenir gibi gömleğinin yakasını düzeltti. "İlişkiler konusunda çok seçiciyim." Göğsünü kabarttı. "Sizin gibi her gördüğümün üzerine atlamak yerine kendimi doğru kişiye saklıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bu gidişle turşunu kuracağız. Git artık kendine bir sevgili yap."

Duha tüm ciddiyetiyle, "Mümkünse kadınlardan yana yap seçimini," dedi.

"Abi artık ayıp oluyor," diye sızlandı. "Bu imalarından bıktım."

Aynı bıkkınlık ifadesi Duha'nın yüzünde de vardı. "Ben de senin hangi cinsten hoşlandığını anlayamamaktan bıktım."

Kadem kaşlarını çatıp tam bir şey söyleyecekti ki, aklına ne geldiyse bakışlarında şeytani bir ifade geçti. Onu birazcık tanıdıysam korkmamız gerekiyordu. "Bunu sizlerle paylaşmak için biraz beklemek istiyordum ama sanırım zamanı geldi." Öne doğru eğilip gözlerini Duha'ya kenetledi. "Yarın akşam sevgilimi seninle tanıştırmak için eve getireceğim."

Kelimenin tam anlamıyla bizi şaşırtmayı başardı. Duha ağzı bir karış açılmış bir halde ona bakıp, "Sevgilin mi var?" dediğinde buna hiç ihtimal vermiyordu.

Kadem uzanıp onun elindeki çilekli sütünü alarak arkasına yaslandı. "Evet var ve siz yarın akşam onunla tanışacaksınız." Neden bir işler karıştırdığını düşünmeye başladım?

Duha yıllardır bunun olmasını bekliyormuş gibi rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Kendi gözlerimle görmedikçe inanmam." Tehdit eder gibi dik dik Kadem'e baktı. "Yarın o kızı benimle tanışmaya getirmezsен geceyi dışarıda geçirirsin."

Duha'nın aksine ben bu habere pek sevinmemiştim çünkü hayatında biri olsaydı bunu benden saklamazdı. "Yine ne işler karıştırıyorsun?" Gözlerimi kısarak ona doğru eğildim. "Nerede çıktı bu sevgili işi?"

"Nerede mi çıktı?" İşaret parmağını alnıma bastırarak beni arkaya doğru itti. "Her sağlıklı erkek gibi benim de bir sevgilim olabilir."

"Yarın akşam foyan ortaya çıkınca görürüm seni." Ona zerre kadar inanmadığım için söylediği yalanı kurcalamak yerine Duha'ya döndüm. "Beni bu geceki yemekten kurtaracak bir yol bul."

Bundan kurtuluşun yok der gibi bakarken bana sırtını dönüp masasına doğru yürüdü. "Sana bir ders vermek için randevuya çıkmayı kabul ettiğini çok belli. Bunun altında kalamazsın, özellikle de bu fikir senden

çıkılmışken." Tükürdüğümü yalamamak için mecburen bende randevuya çıkacaktım öyle mi?

"Ya randevulaştığı kadından hoşlanırsa?"

"Keşke böyle bir şey olsa da bizde artık rahat bir nefes alsak," dedi Kadem bıkkınca. "Bir aydır içim dışım Karun oldu. Sen sussan bu seferde bu başlıyor," diyerek Duha'yı işaret etti. "Ne Karun'muş arkadaş, sanırsın dünya onun etrafında dönüyor."

Kıkırdarak, "Sen tam olarak burada hangimizi kıskanıyorsun?" diye sordum. "Duha'yı mı yoksa beni mi?"

Ceketinin iç cebinden bir tane çilekli şeker çıkartarak, "Her ikinizi de!" diyerek itiraf etti. "Son günlerde tek düşündüğünüz Karun. Kimse benimle ilgilenmiyor, Kenan piçi de konuşmuyor benimle." Ayaklarını uzatıp kabaca orta masaya koydu. "Çok ihmal ediliyorum."

"Yarın akşam size geldiğimde sevgilinle üçümüz biraz takılalım mı?" dedim yumuşak bir sesle. "Dışarı çıkıp vakit geçiririz." Bir sevgilisi olduğuna inanmıyorum ama yarına kadar bundan emin olamam. Son günlerde onu çok ihmal ettiğimin hiç farkında değildim.

Teklifim onu heyecanlandırdı. "Öncesinde korku evine de gider miyiz? Hep gitmek istemişimdir."

Tebessüm ederek başımı salladım. "Elay'ı da alırsız dördümüz biraz eğleniriz."

"Ben niye dışlanıyorum?" diyen Duha alındığını gizlemeye çalışıyordu. "Korku evine bende hiç gitmedim." Ensesini kaşıyarak bizden başka her yere bakarken, "Uğraşacak bir Karun'da yok zaten," diyerek kendini acındırmaya çalıştı. "İyice ortada kaldım!"

"Senin kalbin var." Kadem onu saf dışı bırakarak sırıttı. "Evde oturup ilaçlarını içerek uslu uslu bizi bekle."

"Çocuk muyum lan ben piç! Bende geliyorum."

"Gelemezsin senin kalbin var," dedim.

"Kendi türünle aynı beyin miktarını taşıyan beyinden yoksun kuş, senin kalbin yok mu?" diyerek beni azarladı. "Herkesin kalbi var!"

"Ama bizimki iyi durumda," dedi Kadem. "Seninki bozuk."

Hızlıca başımı salladım. "Korku bozuk kalbine iyi gelmez. Orada fenalaşıp keyfimizin içine edersin."

Celallenerek masasındaki evrakları bize fırlattı. "Kaybolun lan gözümün önünde!" Tavuk kışlar gibi eliyle saçma bir hareket yapıp bize kapıyı gösterdi. "Hasta birine hiç saygınız yok. Yeter sizinle uğraştığım!" Bizden yılmış gibi kendini koltuğa bıraktı. "Depresyondaki bir adamın halinden anlamayacak kadar düşüncesizsiniz!"

"Depresyon öyle mi?" Ayağa kalkarak dik dik ona bakmaya başladım. "Bu yüzden mi Ersin'i dövdün?"

Ersin'i nasıl hastanelik ettiğini hatırlayınca sıırttı. "Piçin suratını yamulttum. Bundan sonra sıkıysa Karun ile takılsın." Kaşlarımı çatarak tam bir şey söyleyecektim ki, "Kapat o çeneni eski kocana büyük bir iyilik yaptım," diyerek beni susturdu. "Benden daha iyi bir düşman bulamaz o." Sanki bulmasına izin veriyordu da!

"Ben artık sana diyecek hiçbir şey bulamıyorum." Bu herifin önünde yaka silkmişim. "Düşman ayağıyla ne işler karıştırdığınızı düşünmek bile istemiyorum."

Ofisin kapısı gürültüyle açılınca bakışlarımız içeriye giren Elay'ı buldu. Günün bu saatlerinde hep hastanede olurdu ama gözleri kan çanağına dönmüş bir halde şirkete gelmişti. Saatlerce ağlamış gibi mavi gözleri şişmişti. Duha onun bu halini görünce hemen yerinde kalkıp, "Elay?" diyerek hızlıca ona doğru yürüdü. "Ne bu halin?" Onun tam karşısında durdu. "Kim ağlattı seni?"

Elay avucundaki beyaz bir zarfı sıkarak o kadar çok titriyordu ki, hepimizi endişeye boğdu. Kadem ile hemen onun yanına gittiğimizde hâlâ ağlıyordu.

Ağlamaktan burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu ama o, gözyaşlarını tutamıyordu. Ayakta bile zor durduğunu gören Duha onu hemen bir koltuğa oturttu. Onun karşısında bir dizinin üstüne çökerek, "Elay," diye fısıldayıp çenesini tuttu. Çenesini hafifçe sıkarak başını kaldırdı. "Neyin var güzelim?" Elay'ın döktüğü her damla gözyaşıyla endişesi büyüyordu.

Elay titreyerek, "Ben..." dedi ama konuşmadan tekrar ağlamaya başladı. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Onun parça parça söylediklerinden hiçbir şey anlamayan Duha, "Neyin olmaması gerekiyordu?" diye sorduğunda sesi kısıktı. "Elay, biri sana bir şey mi yaptı?" Kaşları o kadar hızlı çatıldı ki, Elay'ın çenesindeki eli gerildi. "Biri canını mı yaktı? Eğer öyleyse Allah şahidimdir ki onun eceli olurum!"

Hıçkıran Elay başını iki yana salladığında suçlayan bakışları Duha'nın üzerindeydi. "Sen yaptın," deyince Duha donup kaldı. Açıkçası bizde donup kalmıştık çünkü ne ben ne de Kadem böyle bir cevap beklemiyorduk.

Duha onu hep kızdırırdı ama ona değer veriyordu. Bilinçli bir şekilde asla Elay'ın canını yakmazdı. Bu yüzden afallayarak, "Ben mi?" diye mırıldandı. İşaret parmağıyla kendisini gösterirken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Seni böylesine ağlatan ben miyim?"

Elay'ın mavileri titreşirken başını sallayarak hıçkırdı. "Sensin ve senin bir ay önce yaptığın bir şey." Güzel gözlerinden yaşlar oluk oluk akarken, "Ben anlamıyorum," diye fısıldadı. "Böyle bir şeyin olması yüzde bir ihtimaldi. Bebeğimi kaybettiğimde test sonuçlarımı gördüm." Başını eğerek omuzları sarsıla sarsıla ağladı. Neler oluyor?

Onun bu halini gördükçe artık ciddi anlamda korkmaya başlamıştık. "Bir daha anne olamayacağımı gösteren tüm o testlere bizzat bakmıştım." Elindeki zarfı tüm gücüyle sıkarken dağınık saçlarının arasından Duha'ya baktı. "Hayatımda hiçbir zaman bir çocuk kokusu olmayacağını kabul etmek benim için hiç kolay değildi."

Çocuk konusu hepimizin sebep olduğu bir katliam, ondan aldığımız ve asla geri veremeyeceğimiz derin bir yara olduğu için yutkunduk. Elay bu konuyu ne zaman açsa kaybettiği bebeğinde hepimizin bir payı olduğu için

vicdanımızın altında eziliyorduk. Ancak Elay bu sefer bu konuyu farklı bir nedenden dolayı açmış gibi, "Buna hiç hazır değildim," diye fısıldadı. Bakışlarında endişe, korku ve aşamadığı bir şok ifadesi vardı. "Hem de hiç hazır değilim." Neye hiç hazır değildi?

Duha'nın gözlerinin içine baktığında ıslak kirpikleri titreşti. "Bunun olacağına hiç ihtimal vermediğim için korunmamıştım." Elini tutarak zarfı onun avucuna bıraktı ve "Hamileyim," dedi. Gözlerini Duha'nın geceyi andıran siyahlarına dikerek başını salladı. "Baba olacaksın, Duha Tunus."

Duha donup kaldı.

Kadem sertçe yutkundu.

Ve ben nefes dahi alamadım.

Elay hamile mi?

Ofisin içine bir sessizlik çöktüğünde Elay dışında hepimiz bir donma anı yaşadık. Hepimizin gözleri Duha'nın avucundaki zarfta oyalanıyor, Elay'ın hamileyim diyen sözlerini idrak etmeye çalışıyorduk. Doğru duyup duymadığımdan bile emin değildim. Elay az önce hamile olduğunu mu söyledi? Bize bir tür şaka yapıp yapmadığını bile düşündüm çünkü son düşük vakasından sonra hamile kalma ihtimali sıfır denecek kadar azdı. Şaka yapmıyordu, değil mi? Elay böylesine hassas bir konuda şaka yapacak biri değildi.

Bebek konusu onun en zayıf noktasıyken böyle bir konuda asla şaka yapmazdı. Sertçe yutkundum. Elay gerçekten hamileydi. Kalbim müthiş bir hızda atmaya başlayınca ne zamandır ağladığımın farkında bile değildim. "Şükürler olsun Allah'ım," dediğimde bu haber ondan daha fazla beni mutlu etmişti. Omuzlarımda büyük bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldım. Bu konuda kendimi suçlamayı hiç bırakmamışken bu haber benim için tarifi olmayan bir mutluluktu.

Duha güçlükle kendine gelerek hemen ayağa kalktı. Elindeki zarfı aceleyle açarken beti benzi atmıştı. "Bu doğru olamaz," diye bir şeyler mırıldanırken zarfı yırtarcasına açtı. "Tek bir geceyi birlikte geçirdik." Zarfın içinde çıkan

test sonucuna heyecanlı ama bir o kadar ürkmüş gözlerle baktı. "Tek bir atışta hedefi on ikide vurmuş olamam." Ne saçmalıyor?

Elay çatık kaşlarla, "Ne diyorsun sen be!" dediğinde Duha'nın şu anda ne dediğini bildiğini sanmıyorum. Gözleriyle test sonucunu hızlıca taradı. "Seni hamile bırakmış olamam bir yanlışlık olmalı." Soğuk terler dökerken itiraz edercesine başını iki yana salladı. "Kabul ediyorum her konuda çok iyiyim ama doktorların hamile kalması mümkün değil dediği bir kadını tek bir gecede hamile bırakmış-" demişti ki gözleri testin pozitif olduğunu gösteren satırı bulunca, "Siktir!" diyerek korkuyla yutkundu. "Ben bu konuda bile çok iyiyim."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim. Bu konuda bile kendine pay çıkarmayı başarmıştı. İşin komik tarafı Elay'ın hamileliğinde gerçekten büyük payının olmasıydı.

Saçmaladığı konunun şaka olmadığını idrak edince kaskatı kesildi. Evet, baba oluyordu ve anlaşılan bunu daha yeni idrak ediyordu. Yüzü donuklaştığında Elay'ın karnına attığı bakışları ürkütücü derecede ciddiydi. Böylesine büyük bir haber karşısında yüzünün kasılması Elay'ı tedirgin etti. Yerinden rahatsızca kıpırdanıp ayağa kalktı. "Baba olmaya hazır olup olmadığın umurumda değil." Bunu söylerken korumacı bir tavırla eli düz karnındaydı.

Ofisin tam ortasına fitili çekilmiş bir bomba atarak kapıya doğru yürüdü. "Tekrar hamile kalmam yüzde bir ihtimalken bu bebek benim için bir mucize," dediğinde kaçarcasına adımları hızlıydı. "Buraya bebeği isteyip istemediğini sormaya gelmedim. Yurtdışına gideceğimi ve peşime düşmemeni söylemeye geldim." Kapıyı açtı ve dışarı çıkmadan hemen önce, "Sen istesen de senin gibi bir adamın bebeğime babalık yapmasına izin vermem!" diyerek gitti. Hassiktir!

Bebek haberiyle Duha tepki bile göstermeyecek kadar şoke olmuşken bebeği isteyip istemediğini anlayamayız. Onun yanına gidip koluna dokundum. "Bir şey söylemeyecek misin?" Elay önce ona baba olacağını söylemişti, sonra da bebeğine babalık yapmasına izin vermeyeceğini söyleyip gitmişti.

Onu hafifçe sarsınca bir rüyadan uyanmış gibi irkilerek başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz olmuştu ve aldığı haberin büyüklüğü irileşen göz bebeklerine yansıyor. Elay'ın gittiğini ve gitmeden önce söylediklerini duyduğunu sanmıyorum. İfadesi olmayan gözlerle bana bakıp, "Bige," dediğinde sesi o kadar kısıktı ki onu güçlkle duymuştum. Aşırı heyecandan kalp spazmı geçiriyor gibi yüzü acıyla kasıldı ama gözleri mutlu bakıyordu. "Baba mı olacağım?"

Elindeki test sonucuna rağmen bunu bana teyit ettirmek istiyordu. "Baba mı olacağım ben şimdi?" İçim sıcacık oldu. Bakışlarındaki neşeli parıltıların farkında mıydı? Duha bu çocuğu istiyordu.

Tebessüm ederek başımı salladım. "Evet, baba oluyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarında bana rahat bir nefes aldirtacak bir gülümseme oluştu. "Bilmiyorum ama mutsuz da değilim." Elindeki teste tekrar baktı. "Şu zamana kadar baba olmayı istiyor muyum diye kendime hiç sormadım." Heyecandan sesi titriyordu. "İstiyormuşum."

Ona baba olacağını müjdeleyen rapora gülerek bakıp, "Elay, bunu ne zaman öğrendin?" demişti ki Elay'ı bulamadı. Başını çevirip ofisin içine hızlıca bakarak onu aradı lakin Elay burada yoktu. Dudaklarındaki gülüşü kaybıldı. Artık mutluluk yerine gözlerinde endişe vardı. "Elay, nereye gitti?"

Tam da düşündüğüm gibi bebek haberiyle şoke olduğu sırada Elay'ın giderken söylediklerini duymamıştı. Üzgün gözlerle ona bakıp, "Nereye gittiğini bilmiyorum ama bebeğine babalık yapmana izin vermeyeceğini söyledi," dedim.

Aldığı mutlu bir haberden sonra söylediklerim tüm neşesini kaçırmakla kalmadı, öfkesini ortaya çıkardı. Sinirden kaşları çatılırken hemen telefonu çıkartıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Uraz, sakın Elay'ın şirketten çıkmasına izin vermeyin!" diye bağırarak bir hışımla ofisten çıktı. "Çocuğumu benden alıp gidemez! Evet, lan baba oluyormuşum!"

Kadem ile ofiste yalnız kalınca başımı çevirip ona baktım. Yanımda hiç kıpırdamadan durduğu için koluna vurdum. "Tepki ver kardeşim."

Komutumu bekliyormuş gibi kocaman açılan gözlerle bana döndü. "Şimdi Elay-"

"O kelimeyi Elay'ın bebeği için kullanmıyoruz yoksa Duha bizi öldürür."

İşaret parmağıyla Elay'ın çıktığı kapıyı gösterdi. "Şimdi onun karnında-"

"Ağzını bebek demeye alıştı!"

Dehşete kapıldı. "Şimdi onun karnında bir-"

"Bana bak sakın söyleme yoksa benim de dilime dolanır!"

Sertçe yutkundu. "Elay'ın-"

"Evet!" diye bağırdım. "Bir paraziti olacak!"

"Sektir!" diye kız gibi ciyakladığında korkudan ödü kopmuş gibi ürktü. "Yarısı Duha abiye ait bir parazit olacak. Bizimle mi yaşayacak o?" Fenalık geçirir gibi kravatını çekiştirdi. "Dokuz ay boyunca annesinin kanını emecek, doğduktan sonra da bizim. Ne ağuşu bitecek ne buğusu." Yüzü bembeyaz oldu. "Pırtlayamadığı için sabaha kadar bizi uyutmayacak!"

Yerinde sendeleyince hemen koluna tutup, "Sakin ol," dedim telaşla. "Doğunca tatile çıkarız ve o büyüyene kadar ülkeye dönmeyiz." Böyle bir durumda onu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum.

"Kadem, sakın olman için okkalı bir tokat atmam gerekiyorsa bunu zevkle yaparım." Omuzlarını tutup yönünü tamamen kendime doğru çevirdim.

"Derin derin nefes almayı dene." Onu hiç böyle korkmuş görmemiştim.

"Duha adına mutlu olup onu tebrik etmelisin."

Kıskanç bir çocuk gibi dik dik bana bakarken, "Neden?" diye sordu tripli bir sesle. "Bir kadını hamile bıraktığı için mi?"

"Böyle söyleyince kulağa biraz garip geliyor." Yüzümü buruşturdum. "Bir kere de sorun çıkarmayıp onun adına sevinse olmaz mı?"

Geriye çekilip temasımdan kurtuldu. "Ben bu habere senin kadar sevinmedim." Elay'ı hamile bırakan benmişim gibi düşmanca gözlerle bana bakıyordu. "Prezervatif diye bir şeyin varlığını bilmiyor olamaz."

"Bana niye kızılıyorsun bende seninle aynı anda öğrendim."

"Duha abi o paraziti benden daha çok sevecek!" Şimdi asıl derdi anlaşıldı.

"Sen varsın diye çocuğunu sevmesin mi?"

Kıskançlıktan delirerek kapıya yürüdü. "Elay'ı ondan önce bulmalıyım. Yurtdışına kaçmasına yardım edersem küçük parazitini hiç hayatımıza sokmaz!"

"Sen artık iyice çıldırdın!" Peşinden koşarken onu durdurmaya çalışıyordum. "Parazit dediğin o çocuk bu imparatorluğun bir varisi. Hatırlatırım o bir Tunus!"

"Bu da ondan kurtulmam için iyi bir sebep!"

"Buraya gel ortalığı karıştırma!"

Doğacak kardeşini istemeyen evin kıskanç çocuğu gibi davranıyordu.

Duha, Elay konusunda ne yaptı, hiç bilmiyorum. Bebek konusunda ortak bir karara varmaları gerekiyordu. Telefonda bunu sormak yerine yarın tekrar ofise uğrayıp öğrenmeye karar verdim çünkü ben orada çıktığımda ortalık çok karışıktı. Elay, Duha'nın adamlarına yakalanmadan şirketten çıkmayı başardığı için Duha çıldırmış bir halde onu aramakla meşguldü.

Kadem konusuna değinmek bile istemiyorum. Duha, Elay'ı bulduktan sonra Kadem'i de sakinleştirmek zorundaydı çünkü o da kontrolden çıkmıştı. Açıkçası Duha'nın yerinde olmak istemezdim çünkü hem Elay ile hem de Kadem ile uğraşmak zorundaydı. Kadem'e ne oluyorsa.

Elay'ın hamileliğini şimdilik kimseye söylemedim. Bunu birilerine söyleyecek kişi ben değildim. Duha ve Elay istediğinde zaten bunun bilgisini herkese verirdi. Tabii bunu yapmadan önce aralarındaki sorunu halletmeliler. Elay'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Bebeği Duha'dan uzakta büyötmek istiyorsa hamile olduğunu gizleyip çok uzaklara gidebilirdi. Duha'nın baba olacağını bilmesini istiyordu ama bebeğine babalık yapmasını istemiyordu. Bunu yapmaktaki amacı neydi?

Üstelik Duha baba olacağını öğrenince onu hayal kırıklığına uğratabak hiçbir şey yapmamıştı. Eminim Karun'a böyle bir haber verseydim önce bana kızar, daha sonra da kolumdan tuttuğu gibi kürtaj için beni bir hastaneye götürürdü. Duha gibi bebeği sahiplenmezdi. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu Karun ile hiç yaşamayacağım. Onunla olmak istiyorsam kendimi çocuksuz bir hayata alıştırmalıyım çünkü Karun baba olmayı istemiyordu. Bunun şakasına bile katlanamıyordu.

Neyse ki anne olmak gibi bir düşüncem yoktu. Bir ara bunu istemiştim ama anlık bir heves olduğu için bu istek çok kısa sürmüştü. Çocuk istemeyen sadece Karun değildi. O kadar hasarlıyım ki benden iyi bir anne olmazdı. Dünyaya bir çocuk getirip ona karşı sorumsuz bir anne olacağıma hiç olmamam daha iyiydi.

Makyaj aynamın önünde oturmuş yüzüme son dokunuşları yaparken Gurur'u aradım. Sesi hoparlöre vererek fırçayı alıp yüzüme pudralamaya başladım. Telefonu, "Hayır," diyerek açtı. "Senin için Karun'un bu gece randevuya çıkacağı kişiyi bulmayacağım."

Afalladım. "Bunu isteyeceğimi nereden anladın?"

Gölüşünü duydum. "Boyundan büyük işlere kalkışmışken bunun için beni arayacağını tahmin etmek zor değildi. Başka insanlarla denemek mi?" Yüz ifadesindeki tiksintiyi görür gibiyim. "Sen çıldırdın mı?"

"Berbat bir fikir olduğunu biliyorum ama o an psikolojik baskı altındaydım."

"Psikoloğun odasındaiken psikolojik baskıya uğradığını mı söylüyorsun?" Alay ediş i beni deli ediyordu. "İnsanlar o tür yerlerde genelde daha rahat

olur."

"Deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun? Psikolojik geçmişini düşünürsek doğru varsayıyorum."

"Eğer varsayımlar üzerine konuşmaya başlayacaksak gelin hanım, sen kocasını kör randevuya ikna eden bir kadınsın ve şu an o randevuya hazırlanıyor olmalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bunlar akıllı başında bir insanın yapacağı şeyler değil."

Onunla inatlaşmak yerine geri adım attım. "Tamam, yaptığım büyük aptallıktı ama bu gece Karun bir kadınla buluşmamalı."

Beni geri püskürttüğü için şu anda zevkten dört köşe olduğunu tahmin etmek zor değildi. Zaten eğlenen sesi bunu fazlasıyla belli ediyordu. "Aptal olduğunu cümle içinde üç kez kullanırsan belki sana yardım etmeyi düşünebilirim."

"Ne bu şimdi? Ortaokulda mıyız?" Fondötenin kapağını sertçe açtım. "Tatlım bu zorbalıklar için fazla büyük değil miyiz?"

"Bu işte yalnız başınasın! Şimdi telefonu kapatıyorum." Ona tatlım dememden nefret ediyordu.

"Ben çok zeki bir kadınıam ama bazen diğer herkes gibi görünmek amacıyla bilerek bazı aptallıklar yapabilirim. Yaptığım aptallıklar aptal olduğumu kanıtlamaz!" dedim hızlıca. "Cümle içinde üç kez aptal kelimesini kendim için kullandım şimdi yardım et!"

Kahkaha attı. "Kendini överek araya sıkıştırdığın kelimeler sayılmaz."

"Şansını çok zorlama istersen *tatlım*." Son kısmı söylediğimde bile boğazından çıkan sinirli hırlamayı duydum. "Sana borçlu kalmamı sağla ki bana işin düştüğünde kışını kurtarmak için bir sebebim olsun," dedim.

Gülüşünü duydum. "Değerli kışımın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun?"

Sırıttım. "Karının evine yerleşmek benim için çok zor mu sanıyorsun? Sevgili kayın pederini buna ikna etmem sence kaç dakikamı alır? Düşündüm de seninle aynı evde yaşamak eğlenceli olabilir. Karının en yakın arkadaşı olmamı ister misin? Kapatıyorum *tatlım* çünkü Ümit Tozlu ile bir görüşme ayarlamalıyım."

Telefonun diğer ucunda ettiği küfürleri duydum. "Karun'un beklediği kadın bu gece o görüşmeye gitmeyecek!" diyerek telefonu suratıma kapatınca kahkaha attım. Karısının arkadaşı olmamı göze alamazdı çünkü onu ayartıp yoldan çıkarmamdan korkardı.

Dudaklarıma kırmızı ruju sürerken güldüm. "Oysaki herkesin kendi için isteyeceği iyi bir arkadaşımıdır." Hayır, bu doğru değildi.

Hazırlığımı yeni bitirmiştım ki Karun içeri girdi. Çantamı alıp ayağa kalktığımda kapının önünde donup kaldığını gördüm. Gözlerimi kısınca çatık kaşlarla üzerimdeki elbiseye baktığını fark ettim. Başımı eğip elbisemin üzerimde nasıl görüldüğüne baktım. Sütlü kahve tonlarında ince askılı, uzun bir elbiseydi fakat elbisenin tamamı dantellerden oluşuyordu. İç astarı göğüslerimi ve mahrem yerlerimi gizliyordu. Bunun dışında oldukça cüretkâr bir elbiseydi.

Karun bugüne kadar ne giydiğime hiç karışmamıştı ama bugün giydiğim her kıyafeti sorun ediyor gibi bakıyordu. Bunun nedeni başka bir erkek için hazırlandığımı düşünmesiydi. Pudra rengindeki bu dantel elbiseyi bu gece buluşacağım adam için giydiğimi düşünüyordu. Bu yüzden kaşları çatıktı. Oysaki bu elbiseyi başka bir erkek için değil onu kızdırmak için giymiştım.

Sırtını kapı kirişine yaslayarak tekrar tekrar beni süzdü. "O piç için mi giydin bu elbiseyi?" Delici bakışları evet dersem elbiseyi üzerimde parçalayacağını avaz avaz haykırıyordu.

Anlamazlıktan geldim. "Kim için?"

Sırtını kapı kirişinden ayırdığında tehditkâr bakışları karşısında arkaya doğru gitmemek için kendimi zorladım. Ya da camdan atlamamak için. Tam karşımda durdu. "Benimle oyun oynama, Bige." Gözlerimin içine bakarken sesi buz gibiydi. "Özellikle de araya başka erkekleri sokarak bunu yapma."

Üzerime eğildiğinde ılık nefesini yüzümde hissettim. "Neler yapacağımı kestiremiyorsan sakın boyundan büyük işlere kalkışma."

Alık alık yüzüne baktım. "Boyum kısa değil."

Sanki boynuzlarım varmış gibi bana baktı. "Konumuz senin-"

"Siktiğin boyum değil," diyerek lafı ağzından aldığım da sinirle soludu.

Uzun boyundan dolayı bana üstten bakışlarını atarak biraz daha üzerime eğildi. Yüzünü yüzümle aynı hizaya getirerek gözlerini titreşen kahvelerime dikti. "Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorsun ama bu gece neler yapabileceğimi bilmiyorsun." Kısık sesi yoğun bakışlarıyla buluşunca o kadar tahrik ediciydi ki, hızlanan nefes alışlarıma engel olamadım.

Gözleri hızla inip kalkan göğüs kafesimi bulunca dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Hâlâ beni heyecanlandığını bilmek hoşuna gitmişti. Sanki ondan başka bir erkeğin beni heyecanlandırması mümkünmüş gibi beni kıskanıyordu. Dudaklarına yapışmak için delice bir istek duyarken doğrulup yanımdan geçti. Beni öpmediği için ters bakışlarımı sırtından hissediyormuş gibi keyifli bir sesle, "Randevuma geç kalıyorum," dedi. Dolabın ona ait olan tarafını açtı. "Şanslıyım ki bu geceyi bana sorun çıkarmayan bir kadınla geçireceğim." Benim sorunlu olduğumu mu ima ediyordu?

"Çok beklersin," diye mırıldandığımda siyah takımını çıkartırken omuzunun üzerinden bana baktı. "Bir şey mi dedin?"

Ona kocaman gülümsedim. "İyi şans diledim." Ben yaşadığım sürece bir kadınla görüşemezdi. "Sen bana şans dilemeyecek misin?" Gülüşüm genişledi. "Bende bu geceyi sinirlerimi bozmayan bir adamla geçireceğim."

"İzin verirsem geçirirsin tabii," diye bir şeyler söyledi ama fısıltıyla konuştuğu için tam olarak ne duyduğumdan emin olamadım. "Bir şey mi dedin?"

Bana gülümsedi. "İyi şans diledim."

Onu hazırlanması için yalnız bırakıp odadan çıktım. Aşağıya inerken Çağıl'ı bulmak için etrafıma bakıp durdum ama ortalıkta görünmüyordu. Eve döndüğümünden beri onu arıyordum ancak onu bulamadığım gibi telefonuna da ulaşamıyorum. Çiçek ile neler olduğunu merak ediyorum. Onun için endişeleniyorum. Nerelerdeydi?

Dışarı çıkınca arabaların yanında bekleyen korumaları gördüm. Arabaları hazırladıklarına göre çıkmak için Karun'u bekliyorlardı. Furkan'a doğru yürüyüp, "Gidelim hadi," dedim.

Yerinde zerre kadar kıpırdamadı. "Karun Bey geldiğinde gideriz."

"Onunla çıkmıyorum neden onunla gitmek zorundayım?"

Nedim ellerini önünde birleştirerek saygılı bir ifadeyle, "İkinizin de gideceği yer aynı efendim," dedi. "Korumaları ikiye bölmek yerine ikinizin aynı arabanın içinde olması güvenliğiniz açısından çok daha iyi."

"Umurumda değil ben önden gitmek istiyorum."

Nedim tüm kibarlığıyla tam yeni bir şey söyleyecekti ki Furkan, "Karun Bey ile aynı arabada gideceksiniz," diyerek kabaca araya girdi. "Bu konuda aldığımız emir böyle."

"Sinirlenmeye başlıyorum, Furkan."

Tripli bir ifadeyle çenesini dikleştirdi. "383 gün ortadan kaybolup bana yaşadığını bildirmeyen bir kadının siniriyle ilgilenmiyorum, Bige Hanım." Şimdi neden böyle yaptığı anlaşıldı.

Derin bir nefes aldığımda omuzlarım yenilgiyle düştü. "Sana söyleyemezdim."

"Çünkü bana hiç güvenmediniz." Şaka gibi ama incinmiş gözlerle bakıyordu. "Ne sanıyordunuz gerçeği öğrenir öğrenmez hemen Karun Bey'e yetiştireceğimi mi?"

"Evet."

Tek ayağının üzerinden dönerek bana sırtını döndü. "Biri şu kadını gözümün önünden çeksin. Bir de utanmadan evet diyor."

Bana trip atan tek korumaya afallayarak bakıyordum. "Bana bak sinirleniyorum artık!" Yürüyüp etrafından dönerek tam karşısında durdum. "Bana sırtını dönerek beni görmezden gelemezsin."

"Yapabilirim ve yapıyorum." Yine bana sırtını döndü.

İnatla yürüyüp karşısında durdum. "Kovarım seni görürsün!"

"Doğrudan size çalışmadığım için kovamazsınız." Hıh dercesine yine bana arkasını döndü. Bunu gerçekten yaşıyor muyum?

Bir kez daha karşısına geçtim. "Karun'a söylersem kesin kovar." Tehdit eder gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Özellikle de seni kovmak için bahane ararken beni kızdırma istersen."

"Kovmaz." Beni taklit ederek tıpkı benim gibi omuzlarını dikleştirdi. "Özellikle de siz bu gece başka bir erkekle randevuya çıkarken."

Birbirimize düşman gözlerle bakarken diğer korumalar bıyık altında gülerek bizi izliyordu. "Bunu unutmayacağım!" dediğimde baygınca göz devirdi. "Unutursunuz tıpkı 383 gün boyunca beni unuttuğunuz gibi." Ya sabır! Bunun derdi yaşadığımı gizleyip herkese büyük acılar yaşatmam değildi, yaşadığımı ondan gizlememdi.

Karun'un dışarı çıktığını görünce hemen benden uzaklaştı. Bense olduğum yerde dilimi yutmuş gibi dışarı çıkan adama bakıyordum. "Vay canına." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen kelimeyi duymadığını ummaktan başka bir çarem yoktu. Kelimenin tam anlamıyla muhteşem görünüyordu. Saç spreyiyle düzgünce şekil verdiği gür saçlarının her bir telini dağıtmak istiyordum çünkü tüm bu hazırlık benim için değildi.

Geniş omuzlarını saran siyah ceketinin pahalı kumaşı bu uzaklıkta bile dikkat çekiyordu. Siyah gömleği ve kaslı vücudunu saran iç yeleğiyle bu adam aklımı başımdan almıştı. Pantolonunun güz çizgisi ve cilalı ayakkabılarıyla bakan herkese milyar dolarlık bir adam olduğunu

düşündürüyordu. Kravat iğnesi ve taktığı Rolex saatlerinden biri yine bileğindeydi. Saat seçimi genelde hep Rolex oluyordu bu da onun saatlerini bir çantaya doldurup ülkeyi terk etmeyi istememe sebep oluyordu. Zengin olmak ve zengin giyinmek arasında ince bir fark vardı ve bu herif her ikisine de sahipti.

Bu gece görüşeceği kadın onu gördüğü an üzerine atlayacaktır ve bunu yaptığı için kimse onu suçlayamaz. Karun'u istediği için savunmasında bana birçok sebep sayabilirdi. Göz kamaştıran bir yakışıklılık, milyon dolarlık bir arabayla buluşma yerine gelmesi ve oldukça pahalı bir mekânda randevu ayarlaması. Nadiren insanlara gösterdiği o karizmatik gülüşü ve hafifçe gözlerini kıstığında ortaya çıkan o seksi bakışıyla bu gecenin sonu otelde biterdi. Neden ortalama bir insanın görünüşüne sahip değil ki ya da daha az zengin?

Umarım Gurur planlarımı sekteye uğratmaz ve kadının icabına bakar. Aksi taktirde rakibimi saf dışı bırakmak için farklı bir taktik geliştirmeliyim. Dibim düşmüş gibi ona bakıyor olmalıyım ki, beğeni dolu bakışlarım egosunu gökdelenlere taşıdı. Dudaklarının küstah kıvrımında bunu görebiliyorum. Boğazımı temizleyerek, "İyi görünüyorsun," dedim. Ceketinin ön cebine taktığı mendilin rengi elbisemle uyumluydu. Mendili elbisemle aynı pastel rengine sahipti. Dudaklarım kıvrıldı. "Mendilini sevdim."

Neyi ima ettiğimi çok iyi biliyordu. Taktığı o mendille aramızda bir uyum oluşturup bizi bir çift gibi göstermişti. Bunu bilinçli yaptığına adım gibi eminim. Gözlerindeki o hınzır ifadeyi gizlemeden, "Elbiseni sevdim," dedi karşılık olarak. Önce benim giyinmeme bu yüzden izin verdi, değil mi? Elbiseme göre bir mendil seçmek için. Bu gece oradaki herkese bir çift olduğumuzu göstermek için yapılan ustaca bir taktikti.

Gözlerim çatı katındaki odanın pencerelerini buldu. "Acaba-"

"Deneme bile," diyerek bana arabasını işaret etti. "Randevuma geç kalıyorum bin şu arabaya." Böylece elbisemi değiştirmek için olan küçük girişimimi en iyi şekilde savuşturdu.

Benim için açtığı kapıdan arabaya bindiğimde kapımı örtüp sürücü koltuğuna geçti. Nadiren kapımı açardı. Şoför yerine bu gece arabayı o kullanacaktı. Korumalar eşliğinde kısa süre içinde yola çıkmıştık. İlk on dakika birbirimizle hiç konuşmadık. Döşemelerine onun kokusu sinen arabanın içinde keyfime bakarken, "Şu buluşacağın herif..." diyerek bir konu başlattı. "Onu sen mi buldun yoksa bu işi senin için Tunus mu ayarladı?"

Başımı çevirip ona baktığımda cevabımla ilgilenmiyormuş gibi gözleri yoldaydı ama tüm dikkatinin vereceğim cevapta olduğunu biliyorum. Onu kızdırıp kendim seçtim diyebilirim ama bu konuda gereken araştırmayı çoktan yaptıysa yalan söylediğim ortaya çıkardı. Bu yüzden dürüst davranıp, "Duha'nın adamlarından Uraz ayarladı her şeyi," dedim. Duha baba olacağını öğrenince bugün içinde yapacağı tüm işleri unutmuştu. Heyecanlı bir baba adayı olduğu için bugün onu kendi sorunlarımla uğraştırmak yerine onu kendi haline bıraktım.

"Kör bir randevu olduğu için kim olduğunu önceden bilmek istemedim. Bu yüzden birini seçmekle uğraşmadım. Peki, sen?" Gözlerim kısıldı. "Buluşacağın kadını kim seçti?" Eğer bizzat kendisi seçtiyse ona yapacaklarımı hayal dahi edemiyorum. Suratını direksiyona geçirmek de seçeneklerimin arasında.

Umursamaz bir sesle, "Kenan ayarladı," diyerek elini aramızdaki vitesine uzattı. Soğuk ama içimde büyük bir yangına sebep olan elini elimin üstünde hissedene kadar elimi vitesin üzerine koyduğumu fark etmemiştim. Kolumu dinlendirmek için farkında olmadan bunu yapmış olmalıyım. Vites yerine benim sıcak elimle karşılaşınca omuzları gerildi. Bana dönüp hiç bakmadı ama gerginliğini soludum.

Elimi hemen çekmek istedim ancak bunu tam yapacaktım ki buna izin vermedi. Gözlerini yoldan ayırmadan araba kullanırken bir kez olsun bana bakmadı ancak parmaklarını parmaklarımla arasından geçirerek vitesi arttırdı. Omurgama delici bir his yayıldı. Elim onun eli ve vites arasındaydı ve o, bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Oysaki parmaklarını bırakmak istemezcesine parmaklarımla arasına geçiren oydu. İçim ısındı. En az benim kadar bana dokunmayı özlemişti.

Ve en önemlisi onun yanındayken bana dokunmadan duramazdı. Tenime olan bağımlılığı ellerini farkında olarak veya olmayarak hep üzerimde tutmasını sağlıyordu. Eli mutlaka bir yerlerime dokunurdu. Çoğu zaman bunu yaptığını bile fark etmezdi. Temas bağımlısı olduğunu söylesem şiddetle karşı çıkardı ama öyleydi.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık ama ellerimiz de birbirinden hiç ayrılmadı. Bu konuda da hiç konuşmamıştık. Neden bunu yaptığını sormadım çünkü savunmaya geçip elini çekmesini istemedim. Bu konudaki sessizliğim yolun kalanında hep elimi tutmasını sağlamıştı. Yol boyunca vitesi avuçlarında benim elim varken kontrol etmişti. Bu çok hoşuma gitmişti. Flörtüz bir hareketti ve oldukça baştan çıkarıcıydı.

İstanbul'un gözde restoranlarından birine onun kolunda girmeyi çok istesem de bunu yapamadım. İkimizde buraya farklı insanlarla görüşmeye geldiğimiz için yan yana girdik içeri. İki garson bize masamıza kadar eşlik etmek için geldiğinde birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Uraz beni kırmayıp benim isteğim üzerine on üç numaralı masayı benim için ayırtmıştı. Karun ise masa yirmi birdeydi.

Kör randevuya çıkmanın en kötü yanı kiminle buluşacağınızı bilmemenizdi. Birazdan kiminle buluşacağım hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Bunu kabul etmemin tek nedeni Karun'a ondan başka birileriyle olabileceğimi göstermekti. Ondan başka kimseyle olamam.

Beklediğim kişi gelene kadar siparişimi vermek istemediğim için telefonu çıkardım. Geç kalmıştı. Buluşacağım kişi teşrif edene kadar Duha ile konuşabilirim. Aklım onda kalmıştı. Normalde telefonumu hemen açardı ama bu sefer üçüncü arayışında açmıştı. "Söyle baş belası kuş." Sesi kötü geliyordu.

"Nasıl olduğunu merak ettim." Restoranda çalan müziğe kendimi bırakarak telefonu kulağıma yakın tuttum. "Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes aldı. "Yolunda olduğunu söyleyemem."

Ona takılarak, "Baba adayları daha mutlu ve daha heyecanlı olmaz mı?" dedim.

"Demek ki olmuyormuş."

"Neler oluyor?"

Cevap vermeden önce bir süre sustu. İçtiğine eminim ama bunu kanıtlayamam çünkü sesi sarhoş çıkmıyordu. Belki de henüz sarhoş olmamıştı. "Telefonda konuşacak şeyler değil." Sıkıntıyla soludu. "Bırak şimdi beni, randevu yerine gittin mi?"

Başımı salladım. "Evet, Karun'da burada."

"Aynı mekânda buluşma ayarlamak zorunda mıydınız?" diyen sesini duyunca güldüm. "Farklı insanlarla birbirimizin nabzını yoklamak için böyle bir karar aldık." İkimizde bir diğerine onsuz da mutlu olduğumuzu göstermek istiyorduk.

"Peki, Kalender'in buluşacağı kadın geldi mi?" diye sorduğunda Karun'un masasına bakarak sııttım. "Öyle biri asla gelmeyecek." Karun o masada tek başına oturuyordu.

"Neden?"

"Gurur ile konuştum. Benim için Karun'un randevuya gideceği kadını bulup onu saf dışı bırakmasını istedim."

"Buna ne gerek vardı?" dediğinde ne işler karıştırdığımı anlamaya çalışıyordu. "Hani kör randevudaydınız? Bunu yaparak terapistin tavsiyesini ihlal etmiş olmadın mı?"

"Çok da umurumda," dedim ters bir sesle. "Gözümün önünde kocamın başka bir kadınla flört etmesine izin vermeyeceğim."

"Senin buluşacağın kişi geldi mi?"

"Hayır, geç kaldı."

Sinirden kahkaha attı. "Anlaşılan o da senin randevunun icabına bakmış," dediğinde ağzım bir karış açılmış bir halde Karun'a baktım. Bu olabilir mi? Birbirimizin flörtlerini sabotaj ederek terapistin tavsiyesini çiğnemiş olabilir

miyiz? Ben bunu yaptım. Şu saate kadar buluşacağım kişi gelmediğine göre anlaşılan aynı şeyi o da yapmıştı.

Telefonu kapatıp kısık sesle gülmeye başladım. "İnanılır gibi değil." Biz iflah olmazdık. Bunu terapistle anlattığımda suratının alacağı ifadeyi merak ediyorum. Bahsettiği kör randevunun bu olmadığına eminim.

Bir garson masama yaklaşıp tepsideki bir kadeh beyaz şarabı masama bırakınca şaşırdım. Cevap bekleyen bakışlarıma karşılık başıyla bir yönü işaret etti. "Masa yirmi birdeki beyefendi bu şarabı size gönderdi." Masa yirmi birde Karun vardı.

Başımı çevirip onun bulunduğu masaya baktığımda beni izlediğini gördüm. Buz saçağı mavileri aklımı başımdan alacak bir güzellikte bakarken viski olduğunu düşündüğüm kadehini hafifçe yukarı kaldırdı. Benim şerefime içer gibi viskiden bir yudum alınca bu hareketi o kadar karizmatikti ki, içim eridi. Gözlerimi ondan ayırmadan garsona, "Beyefendiye teşekkürlerimi iletin lütfen," dedim.

Garson masamdan ayrılıp ona doğru yürüdüğünde bile gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Garson ona yaklaşıp ona teşekkür ettiğini söylediğinde bile tek baktığı bendim. Gözlerini benden ayırmadan yanında dikilen garsona bir şeyler söyledi. Başını sallayan garson aramızda telefon görevi görür gibi tekrar bana doğru yürüdü.

Yanıma gelip, "Beyefendi sizi masasına davet ediyor," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. İkinci bir kuralı daha çiğnemek üzereydik çünkü terapistimiz bu gece için sadece flörtlerimizle ilgilenmemizi ve birbirimizle görüşmememizi söylemişti.

Tepemde dikilen garsona tebessüm ederek baktım. "Söyleyin beyefendiye birini bekliyorum," dedim kibar bir sesle. Başımı çevirip beni izleyen Karun'a baktım ve gözlerimi gözlerine kenetleyerek, "İlla benimle görüşmek istiyorsa çağırın gelsin," dedim.

Dudaklarımın hareketinden ne dediğimi anlamış olmalı ki garsona gerek kalmadan ayağa kalktı. Ceketinin önünü düğmeleyerek bana doğru adım attıkça restoranın bir yerlerinde duran korumaları şaşkınlık içinde onu

izliyordu. Yeraltının en karanlık adamları onun önünde ceketinin önünü kapatıp eğilirdi, o ise bir tek benim. Ona yaptıklarına rağmen bu konuda beni kendinden daha üstün tutuyordu.

Masama gelip tepemde dikilince onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Bu gece her zamankinden daha yakışıklıydı. Belki de bunun nedeni randevusu için bu kadar özenli giyinmesiydi. "Yalnız mısınız?" Karşımdaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Aslında birini bekliyordum." Üzölmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Sanırım ekildim." Sandalyeyi işaret ettim. "Buyurun lütfen."

Başkaları yerine birbirimizle buluştuğumuzu duyan terapistin yaşayacağı anlık şoku tahmin edebiliyorum.

Bu geceyi birbirimiz için daha keyifli kılabilirdik. "İkimizde ekildiğimize göre tanışmaya ne dersiniz?" Tam karşıma oturduğunda ona elimi uzattım. "Bige Efil Saka."

Hep yaptığı gibi beni düzeltip ismimin sonuna Kalender eklemek yerine bu sefer kendine hâkim olabildi. Ceketinin önünü açarak daha rahat oturduktan sonra elimi sıktı. "Karun Kalender." Elim avucunun içine aldığında baş parmağıyla elimin üstünü hafifçe okşamıştı. Bu küçük teması bile içimi sıcakık etti.

Küçük bir el işaretiyle garsonu çağırınca siparişlerimizi verdik. Yemeklerimiz gelene kadar sorgularcasına gözlerimi ona diktim. "Beklediğiniz kadının gelmemesi sizi üzmüş gibi görünmüyor."

Başını omuzuna doğru eğdiğinde bana yandan bir bakış attı. "Daha güzeli karşımda dururken pek üzüldüğümü söyleyemem." Bu geceyi mahvedecek tek şey bakışlarının etkisindeyken duran kalbim olabilirdi. Bu gece bana olan bakışları çok farklıydı.

Küçük oyunumuzu sürdürerek, "Neden buradasınız, Bige Hanım?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Bir erkek tarafından bekletilecek bir kadına benzemiyorsunuz."

"Onu beklediğimi de kim söyledi?" Yemeklerimiz gelene kadar bir kadeh şarap içmeyi sorun etmediğim için kadehime uzandım. "Ekileceğimi zaten biliyordum." Randevumu sabote etmesi beklediğim şeylerden biriydi. "Ben buraya biriyle buluşmak için gelmedim."

Gözlerimin içine baktı. "O halde niçin buradasınız?"

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Bazen olayların gidişatını kontrol edemiyorum. Peki, siz neden buradasınız?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hayatımda kontrol edemediğim püsküllü bir bela var. Beni ilk kez istemediğim olayların içine çekmiyor."

Gözlerimi kıstım. "Bir kadından mı bahsediyoruz?" Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Sizde eski sevgililerini aşamayan o erkeklerden misiniz?"

"Sevgilim değildi."

"O halde neyinizdi?"

"Karım."

Gözlerimi abartılı bir ifadeyle büyüttüm. "Olamaz, evli bir adamla mı masamı paylaşıyorum?"

Gülmemeye çalışarak, "Eski karım," diye düzeltti. "Uzun zaman önce boşandık." Son kısmı söylerken gülüşü tatsız bir hale gelmişti.

Tam yeni bir şeyle onu köşeye sıkıştıracaktım ki koltuğuna yaslanarak, "Peki, siz evli misiniz?" diye sordu. "Veya öyle miydiniz?"

"Hayır."

Kaşlarını o kadar hızlı çattı ki. "Hayır mı?"

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Evli değilim." Gözlerinin içine baka baka yalan söylemem onu delirtiyordu. "Hiç evlenmedim." Eğlendiğimi inkâr edemem. "Hayatımda da biri yok." Karşısındaki yakışıklı

erkeği ayartmaya çalışan bir kadın gibi, "Yeni ilişkilere açığım," dediğimde dişlerini sıkarak, "Ölmek mi istiyorsun?" deyince kakhaha atabilirdim.

"Anlamadım?" dedim. "Bir şey mi dediniz?" Bir yabancıyı oynuyorsa beni ifşalayamazdı.

Masadaki kadehe uzanıp tüm içkiyi bir dikişte içti. "Bir şey demedim!" İçtiği o şarabın bana gönderdiği şarap olduğunu unutacak kadar sinirlenmişti.

Garsonlar servis arabasıyla masamıza gelince ikimizde susmak zorunda kaldık. Masamızı donatıp çekildiklerinde tabağımdaki bifteğe a gözlerle bakıyordum. Bıçağı alıp eti hemen parçalamaya başladığımı görünce gülümsedi. "Et seviyor olmalısınız?"

"Hayatımda sevdiğim birkaç şeyden biri." atalı bifteğe batırıp ağzıma kocaman bir parça attım. Etin karşı konulmaz tadıyla mırıldanıp kendimi kaybettiğimde gülererek başını iki yana salladı. Etin her türlü çeşidine karşı koyamadığımı iyi biliyordu.

Siparişlerimin tamamı etten oluştuğu için karnımı doyurmadan benimle sohbet edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden yemeklerimizi sessizlik içinde yedik. Aslına bakarsak ben iştahlı bir şekilde tabağımdaki etlere yumulurken o, yüzündeki küçük gülümsemeyle beni izleyip durmuştu. Sık sık bana olan bakışlarını yakalamıştım. Uzun zaman sonra onun bakışları eşliğinde güzel bir yemek yiyebilmiştim.

Karnım doyunca dans eden insanları işaret edip gözlerimi ona diktim. "Beni dansa kaldırmayı düşünüyor musunuz?"

Masadaki peçeteye uzandı. "Kaldırmalı mıyım?"

Peçeteyi parmaklarının arasında katlayıp dudaklarını silmesini izlerken başımı salladım. "Bu gece beni etkilemek istiyorsanız dansa kaldırmalısınız."

Yüzü yumuşadığında gözlerinde hınzır bir ifade oluştu. "Sizi etkilemek istediğimi de nereden çıkardınız?"

Kıvrımlı kirpiklerimin altında göz süzerek ona baktığımda bu fazlasıyla flörtüz bir hareketti. "Öyle olmasaydı masamda ne işiniz olsun?"

İnkâr etmesini beklerken beni şaşırtarak, "Haklısınız," diyerek ayağa kalktı. "Hadi dans edelim."

"Doğru şekilde sorar mısınız?"

"Fazla zorlamasan mı?"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Hep zorlarım."

Dişlerinin arasından, "Bilmez miyim," diye bir şeyler homurdanıp bana elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz?"

Bu teklifi ona zorla yaptırmamış gibi kocaman gülümseyip, "Madem çok istiyorsunuz..." diyerek elini tuttuğumda bana tersçe bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Beni dans eden diğer insanların yanına çekmesine izin verdim. Karşılıklı durduğumuzda heyecanımı gizleyemiyordum. Bir eli usulca belime kayarken boştaki eli şimdiden terlemeye başlayan elimi avucunun içine aldı. Yanımda duran elimi kaldırıp onun omuzuna koyduğumda dans etmeye başlamıştık. Başımı kaldırıp onun güzel yüzünü seyrederken heyecandan çok hızlı nefes alıyordum.

Bana dünyanın en değerli şeyi gibi bakarken, "Bige," diye mırıldandı. "Çok güzelsin."

Derimin altı ısınırken gözlerimi kaçırđım. "Bu da neyin nesi?" Yüzünde oyunbaz bir ifade oluştuğunda bakışları yanaklarımda oyalandı. "Kızardın."

"Ne var bunda?"

"Müstehcen cümleler kurduğunda bile yanaklarının kızardığını hiç görmedim." Şaşırmış gibiydi ama daha çok etkilenmiş. "Şimdi ise sana güzel olduğunu söyleyince kızardın." Güldü. "İşte bu çok ilginç."

İki yabancıyı oynamayı bıraktığımız için artık ona siz dememe gerek yoktu. "Belki de bana daha önce hiç güzel olduğumu söylemediğin içindir."

"Birçok kez söyledim. Az önce masadayken bile..."

"Doğrudan değil," dediğimde bunu daha önce hiç yapmadığını o da fark etti. Gözlerini kırpmadan aralıksız beni izleyince bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Haklısın doğrudan hiç söylemedim." Yoğun bakıyordu. "Güzelsin Bige hem de gördüğüm en güzel varlıksın." Kalbim kasıldı.

Bu gece kendi gibi davranmıyordu. Bakışlarındaki bir şeyler içimi acıtıyordu. "Sadece bu gece için ateşkes yapamaz mıyız?" Omuzundaki kolumu boynuna doladığımda ona olan muhtaçlığımı gizlemenin bir yolu yoktu. "Karun bir geceliğine durup soluklanamaz mıyız? Seninle savaşmaktan o kadar yoruldum ki artık aynaya bakınca gördüğüm kadını tanıyamıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak burnundan nefes aldı. Bir süre başımın arkasındaki boşluğa baktı ama daha sonra gözleri yeniden yüzüme kaydı. "Aynaya bakınca ne görüyorsun?"

Çenem acıyla kasıldı. "Nefret ettiğim ve nefret edilen bir kadın."

Cevabım aramızdaki savaşın bana nasıl hissettirdiğini fazlasıyla anlatınca başını ağır ağır salladı. "Bu gece için ateşkes," diyerek nefesini koyuverdi. İkimizin de bir köşeye çekilip tekrar savaşacak gücü bulmamız için ateşkes yapması gerekiyordu. Sadece bir gece sürse bile buna ihtiyacımız vardı çünkü yarın olduğunda eski halimize dönecektik.

"Her şeyi batırdım değil mi?" Bir şeyleri düzeltemeyen bir kadının yorgunluğuyla ona baktım. "İşleri berbat ettim."

Düz bir ifadeyle beni izlerken, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. Uzun zamandır ilk kez birbirimize sesimizi yükseltmeden konuşuyorduk. "Ama şunu söylemeliyim ki bu tek taraflı bir şey değil. Bu yıkımı biz yaptık."

Öyle bir hale gelmiştik ki artık birbirimizle konuşamıyorduk. Her konuşma girişimimiz büyük bir kavgayla ve kırıncı sözlerle son buluyordu. "İki gün boyunca neredeydin?" Eve gelmediği o iki günde neler yaptığını merak ediyorum.

Yüzünde iğneleyici bir ifade oluştu. "Demek nerede olduğumu doğrudan bana sormaya karar verdin?" Dün geceki tartışmamız aklıma gelince bunu ona sormadığımı fark ettim. Nerede olduğunu sormak yerine ona ikimizin de kendi hayatımıza bakması gerektiğini ve birbirimize hesap vermek zorunda olmadığımızı söylemiştim. Bu yüzden sözleri bu kadar iğneleyiciydi.

"Evet." Başımı salladım. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Babama bir ders vermekle meşguldüm." Gözlerimin içine baktı. "Gurur ve sana yaptıklarını göz ardı edemezdim." Kocaeli'nden döndükten hemen sonra evden ayrılmıştı. Babasına haddini bildirmek için mi gitmişti?

"Bu onu bizden uzak tutar mı?"

Nefret ettiği bir şeyden bahseder gibi ifadesi karardı. "Bir süre meşgul eder ama uzun süre uzak tutmaz. Şirketin yönetimini ele geçirmeden duracak biri değil." Babasını öldürmedikçe ondan kurtulamazdı fakat bunu ondan ne ben isteyebilirim ne de bir başkası çünkü ne kadar kötü olursa olsun karşısındaki kişi öz babasıydı.

Bana olan bakışları dalgındı. "Sen neredeydin?" Dün tüm gün ortada kaybolduğumda nerede olduğumu anlamak için iyi bir fırsat yakalamıştı. Nerede olduğumu bilmeden rahat bir nefes almayacağını biliyorum. Her şeyin kontrolü altında olmasını isterdi.

"Tüm gün sokaklarda tek başımaydım," diyerek gerçeği itiraf ettim. "Eve gelmiyordun ve telefonlarımı açmıyordun. Bende evinde kalacağım süreyi benden uzakta geçireceğini düşündüm." Sakince konuşup başımı önüme eğdim. "Düşündüm ki evinde olmazsam oraya dönersin."

"Senin olmadığın bir eve döneceğimi mi düşündün?"

Acı içinde güldüm. "Ama döndün. Hep olduğu gibi varlığımı görmezden gelirken yokluğum seni bana getirdi."

Üzgün bakışlarımı katlanılmaz bulmuş gibi mavilerinde merhameti hissettiren sıcak bir ifade belirdi. İstese de bana kıyamıyordu, böyle anlarda bunu bakışlarıyla belli ediyordu. "Eve dönmemin nedeni orada olmaman değildi, nerede olduğunu bilmememdi. Korku ve meşguliyeti birbirine karıştırma." Başıma bir şey geleceğinden korktuğu için dönmüştü.

Gözlerimin ardı sızlarken başımı biraz daha kaldırıp durgun gözlerine baktım. "Bir yolu olmalı, Karun." Nemli gözlerim kovulduğum mavileriyle buluştuğunda ne denli incindiğimi saklayamadım. "Beni affetmenin bir yolu olmalı."

Gözlerimin içine baktığında bakışları o kadar sarsıcıydı ki, o sarsıntıda gözden çıkardığı tek şeyin ben olduğumu gördüm. "Bu kez yok." Sakince konuşuyordu ama bağırsa sözleri bu denli şiddetli çıkmazdı. "Bazı şeyleri ölüm bile affettiremez." Beni ölüme ertelemesine katlanamıyorum.

Gözlerime akın eden yaşların gerçek olduğunu bilmesine rağmen bana karşı bu kadar acımasız olurken içi bile titremedi. "Seni istemiyorum, Bige." Beni çıkardığı darağacında ayaklarımın altındaki tabureyi çekerek, "Artık istemiyorum," dedi. Yağlı bir urgan boynumu sararken ayaklarımın boşlukta sallandığını hissettim. Boğuluyordum.

Kirpiklerim titreşirken, "Bunu yapamazsın," diye fısıldadığımda onu puslu gözlerin ardından izliyordum. "Beni istemeni istiyorum." Çaresizliğimin bir simgesi olan bir damla gözyaşıma hissiz gözlerle bakarak cevabını vermişti. Beni isteyeceği bir gün gelmeyecekti.

Müzik bittiğinde onun kollarının arasından çıktım. "Sigara içmeliyim." Masaya doğru yürüyerek ona sırtımı dönmüştüm. "Döndüğümde masamda olmazsan sevinirim." Buna daha fazla devam edemem. Bu kadar yakınımdayken bana kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissettirmesine dayanamıyorum.

Masadaki çantamı alıp restoranın terasına çıktım. Çantamdaki paketten bir dal sigara çıkartıp dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde bana doğru uzanan

çakmağı gördüm. Ona gitmesini söylememe rağmen peşimden gelmişti. Başımı eğip yaktığı çakmaktan sigaramın ucunu tutuşturdum. Dumanı içime çekerek başımı kaldırdığımda korkuluğun üzerine koyduğum paketten bir dal sigara aldı. Sigarasını yakarak yanımda dikilirken tıpkı benim gibi ışıkların süslediği karanlık şehri izlemeye başladı.

"Bu gece ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum?" dediğinde bana bakmak yerine manzaraya izliyordu.

Soğuk hava vücuduma ürpertici dokunuşlar yaptığı için üşüdüğümü ondan gizliyordum. "Anlaşmamız hâlâ geçerli." Parmaklarımın arasındaki sigarayı dudaklarıma yaklaştırdım. "Bu gece için kavga yok."

"Madem öyle bu suratının hali nedir?" Başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. "Geceyi surat asarak mı bitireceksin?" İçime çektiğim gri duman dudaklarımın arasından süzölmeye başlayınca gözleri dudaklarıma kaydı.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Beni istemediğin haberini mutlulukla karşılamamı benden bekleyemezsin."

Tam bir şey söyleyecekti ki, "Ne var biliyor musun, şu saçmalığı bırakıp iki yetişkin gibi artık konuşmalıyız," diyerek onu susturdum. "Bu işteki tek kurbanın sen olmadığını anlamalısın." Elimdeki sigarayı mermer korkuluğun üzerine bırakıp açık yakama dikkat çektim. Hep baktığı ama göremediği sol göğsümün üzerini işaret ettim. "Baktığında sana yaptıklarını hatırlatacak bir iz görmemen o izin kalbimin tam üstünde olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Elbisemin açık yakasını biraz daha aşağıya çekştirerek sol göğsümün üstünü iyice açtım. Tırnaklarımla kazıyarak göğsümün üzerindeki bandın kenarını buldum. Yara izini tenimde gizleyen ince ve yuvarlak bir banttı. Su bardağının ağzı genişliğindeki bu bandın her tene göre uygun tonları vardı. Benim gibi saklamak istedikleri şeyleri olan insanlar için özel üretimdi. O kadar yumuşak ve inceydi ki göğsümün üzerine yapıştırdığımda yara izi hiç görünmüyordu.

Bandın orada olduğunu gizlemek için üzerinde kapatıcıyla geçiyordum. Artık makyaj ürünlerimi sadece yüzüm için kullanmıyordum. Bu yüzden malikaneye geri döndüğümde Karun beni sütyenle görünce göğsümdeki yara izini görmemişti. Görmediği bir şey bana yaptıklarını unutturuyorsa belki de görmesinin zamanı gelmişti.

Bandı göğsümden söktüğümde bir anda bakışları değişti. Mavileri sol göğsümün üzerine kayınca gözlerindeki o kin tuzla buz olmuştu. Kurşun yarasına bakınca suratı kireç gibi soldu. Heybetli vücudu taş kesilirken bu yara izine bakmak bile onun için ölümle eşdeğerdi. Bir sokak lambasının altındaki kanlı görüntümü ona hatırlatan bu kurşun izine bakmak bile gözlerinin ardını sızlattı.

Elini uzattığında soğuk parmakları tenimi ürpertti. Parmak uçları kurşun yarasının bıraktığı ize sürtününce dolan gözlerini gördüm. Bu iz benim tenimdeydi ama durmaksızın kanayan yarası onun sol göğsünde idi. Gökyüzünü kıskandıran mavilerindeki derin acı bu yaranın üstesinden gelemediğini tüm çıplaklığıyla yansıtıyordu. Bu kurşun izi bizi birbirimizden koparan günün damgasıydı.

Bana karşı az da olsun yumuşadığını görünce, "Bilerek canını yakmadım," diyerek şansımı bir kez daha denedim. "Canım o kadar çok yanmıştı ki, o 383 günde tek düşündüğüm senin de canını yakmaktı. Neyi neden yaptığını bilseydim asla o kadar ileri gitmezdim." Gözlerinin içine bakarken, "Karun," diye fısıldadım. "Senin aksine ben her şeyi bilmeden yaptım. Masum olduğunu bilmeden canını yaktım ama sen benim canımı yakarken suçsuz olduğumu biliyordun."

Bitecekse de gerçekleri kabul ederek bitmeliydi. "Sen bir seçim yaptığın için ben o odada parçalanarak çıkıp bir sokak lambasının altında vuruldum." Can yakan bir ifadeyle ona bakıp, "Ama ben seçim yapmadım," diye fısıldadım. "Benimki ödeşmektir çünkü ilk günden beri canımı çok yakmıştın." Sertçe yutkundu.

Donup kaldığında bana söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Parmaklarının arasındaki sigaranın dumanı yüzünü yalayıp geçerken gri bir sisin ardından bana bakar gibiydi. Başımı kaldırıp titreşen ıslak kirpiklerimi araladım. "Ne

bu gece ne yarın ne de bu on üç günün sonunda," diyerek başımı iki yana salladım. "Beni asla affetmeyeceksin çünkü bunu denemiyorsun bile."

Bana öyle bir baktı ki sitem eden bakışları onu hiç tanımamakla beni suçluyordu. "Denemediğimi mi sanıyorsun?" Sanmıyordum bunu görüyordum fakat o, aksini iddia ederek, "Deniyorum!" dedi bezgin bir sesle. "Bunu her şeyden çok istiyorum ama sen kendini affettirmek için hiçbir şey yapmıyorsun." Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bu bakışı canımı yaktı. "Senin için o kadar değersizim ki *beni affetmek zorundasın* demek dışında bunun için hiç çabalamıyorsun!"

Şiddetle karşı çıktım. "Bu doğru değil."

Fevri bir hareketle benden uzaklaştı. "Doğru!" dediğinde donup kaldım. Bu konuda hiç çaba göstermediğime körü körüne inanıyordu. O zaman bu yaptığım neydi? Neden buradaydım ve neden onunla bu konuşmayı yapıyordum? Tüm bunlar çabalamak değil miydi?

Kulağına vesveseler fısıldayan şeytanları onu benden uzaklaştırırken kaşlarını çattı. "İstediğim tek şey her şeyi unutmak!" Çenesindeki kaslar seğirdi. "Allah kahretsin, bana her şeyi unutturmanı istiyorum ama sen bunun için fazladan çaba bile göstermiyorsun!" dediğinde tek kelime edemedim. Ne yapacağımı bilsem yapmaz mıyım sanıyordu? Ama bilmiyorum. Ona yaşattığım 383 günün telafisini nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerimin içine baka baka, "Mutlusun, Bige," dediğinde kalbim kasıldı. "Sen hep mutlu olacak bir şeyler buluyorsun. Seni ne zaman görsem hep birilerine gülümsüyorsun. Öyle veya böyle sen mutlu olacak bir şeyler buluyorsun." Yanıldığını söylemek için dudaklarımı araladım ama haklı olması beni susturdu. Evet, söyledikleri doğrudu ama gülüşlerim mutlu olduğumu göstermezdi.

İtiraz etmemi bekledi ama bakışlarımda kendimi ele verdiğim için omuzları hayal kırıklığıyla düştü. Yanılmadığını anlamıştı. "Benimle veya bensiz sen mutsuzluğu uzun süre yaşamıyorsun," dediğinde gözlerinde bana kendimi berbat hissettirecek bir şeyler vardı. "Bense sensiz gülmeyi bile bilmiyorum."

"Onların hepsi geçici mutluluklar," demeyi başardım. "Hiçbiri kalıcı değil hayatımda."

İçi acırcasına bana baktığında bakışları buruktu. "Bende sahtesi bile yok," dediğinde ağlamamak için kendimle savaş halindeydim. Onun hayatındaki rolüm içler acısıydı. Ona kötü hissettiren ve canını yakan tüm duyguları benimle tadıyormuş gibi bakıyordu. "Yanında birileri olduğu sürece sen mutlusun."

İçini çekerek başını ağır ağır salladı. "Öyle anlarda gülüşlerinin çoğu gerçek. Gülüşlerindeki gerçekliği ve sahteliği artık ayırt edebiliyorum." Vücudum cayır cayır yanıyordu ama ben ayazda kalmışçasına titriyordum. "Bize olanları düşündüğün ve acı çektiğin tek anlar, şimdi olduğu gibi yalnız kaldığın anlar."

Etrafımda birileri olduğunda da mutlu değildim ama aklımı meşgul edip kendimi Karun'u düşünmekten alıkoyabiliyordum. Yalnız kaldığımda ise gün içinde kaçtığım her şeyle yüzleşiyordum. Tüm bunları uzun zaman önce fark etmiş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Etrafında birileri olduğu sürece aklına bile gelmiyorum."

Bir süre sustu ama daha sonra içi sızlamışçasına bakışlarını bana kenetledi. "Bunu senden isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama daha az mutlu olabilir misin?" diyerek beni öyle bir acıttı ki, onu böyle bir şeyi söylemeye zorlayan ben olamazdım.

"Bige," dedi kısık ve yaralı bir sesle. Gözlerimin içine baktı ve o vurucu cümle dudaklarından döküldü. "Ben seni affetmenin yollarını ararken, sende hiç olmazsa benim olduğum yerlerde üzülmüymüş gibi rol yapabilir misin?" Kalbim kasıldı. Bu gecenin en ağır cümlesi buydu.

"Karun, bize olanlara üzülen ve acı çeken sadece sen değilsin." Ne sanıyordu, o bu haldeyken benim keyfime bakıp günümü gün ettiğimi mi? Başımı iki yana sallayarak eline uzandım ama tutmama izin vermedi. "Sensizlik canımı yakmasa neden saçımdaki tokayı çıkartarak ölmeyi isteyeyim?" Elini tutmamı bile istemiyordu.

Başta sevgim olmak üzere hiçbir konuda bana inanmadığını biliyorum ama bana inanmalıydı. Onsuz bir hayat istemediğimi ve o olmadan mutlu olmadığımı inanmalıydı. En önemlisi onun canı yanarken benim yüzümün gülmediğini bilmeliydi. "Çok acı çektim ve hâlâ çekiyorum." Bir türlü ona ulaşamamanın çaresizliğiyle, "Karun," diye mırıldandım can çekişir gibi. "Senin tarafından sevilmemek ölüm gibiydi ve ben o kaldırım kenarında bunu sana kanıtladığımı düşünüyorum." Soluğu kesildi.

Sertçe yutkunup mavilerini bana kenetlediğinde sol gözümden süzülen yaşa engel olamadım. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama etli dudaklarından tek kelime dökülmedi. "Sensiz mutlu değilim, sensiz bir kaçıştayım." Başımı sallayarak sözlerimi onayladım. "Etrafımdaki insanlar seni düşünmemi engelliyor ama seni unutturamıyor."

Titreyen kirpiklerimin arasında düşen gözyaşımın yanağında süzülüşünü izledi. Silmek yerine kalbimde kopan her damlanın yüzümü ıslatmasına izin verdim. "Sen nasıl ki beni düşünmemek için kendini işle meşgul ediyorsan, bende seni aklımdan çıkarmak için etrafımda birileri olsun istiyorum ama günün sonunda aklımda olan tek kişi sensin." Yanlış fikirlere kapılmasını istemediğim için artık bunları bilmeliydi.

Sözlerimin etkisi ona zar zor nefes aldırıyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Göğsümdeki yara izini işaret ettim. "Sensiz yaşayamadığımı sana kanıtlamak için bu kurşun yarasından daha büyük ne yapmalıyım?"

Ondan bir cevap beklerken zaman durmuş gibi yüzümü izlemekten başka tek kelime etmedi. Suskunluğu benim için freni tutmayan bir araba gibiydi. Direksiyonda benim olduğum bir araba ve o susmaya devam ettikçe arabayı daha kontrolsüz sürüyordum. Her an bir yere çarpıp camdan fırlayabilirdim.

"Umarım bir gün beni affetmeye karar verdiğinde ikimizde hâlâ yaşıyor oluruz." Gazı kökleyip emniyet kemerini açarak beklenen çarpışmayı ruhumda yarattım. "Beni affetmeden ölürsen seni affetmem." Gözlerinin ta içine baktım. "Sen beni affetmeden öldüğümde ise affetmek için artık çok geç kalmış olacaksın," dedikten sonra ona sırtımı dönerek terastan çıktım.

Kendimi toparlamak için kadınlar tuvaletine girdiğimde Gurur aradı. Sinirli bir sesle, "Ne var!" diyerek telefonu açtı. "Ne istiyorsun benden!" Karun'a

olan sinirimi ondan çıkartmam an meselesiydi.

"Bağırarak yerine sana yardım ettiğim için teşekkür etmen gerekmiyor muydu?" dedi.

Aynanın önüne çantamı atıp suratımı astım. "Gecem istediğim şekilde ilerlemiyor çünkü yeğenin katır gibi inadı var!"

"Tam olarak ne bekliyordun?" diyerek alay etti. "Bir gecede her şeyi unutmasını mı?"

"Bir gece mi?" Hayretler içinde kalarak kaşlarımı çattım. "Yaşadığımı öğrenmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ama bana karşı hiç yumuşamıyor."

"Yaptıklarının cezasını çekiyorsun sızlanmayı bırak."

"Planın ikinci aşamasını söyle."

Şaşkınlığını soludum. "Seninle bir planımız vardı da ben mi hatırlamıyorum?"

"Olduğunu anlamak zor değil," dedim alay ederek. "Halimi hatırlamamı sormak için aramadığını biliyorum." Kendimi tutamayıp güldüm. "Bir konuda bana işin düştü, değil mi? Belli ki kabul etmeyeceğim kadar büyük bir şey."

"Bravo zeki kadın şıp diye anladın. Yardım edeceksin çünkü bana borçlusun."

"Hiç sanmıyorum tatlım," diyerek çantamdaki kırmızı ruju çıkardım. "Benim için yaptığın tek şey adamlarına küçük bir emir verip Karun'un buluşacağı kadına engel olmak. Bu küçük bir iyilik ve karşılığı da küçük olmalı." Sırıttım. "Büyük bir konuda yardımına ihtiyacın olduğu çok belli. Karşılığını büyük bir şekilde vermezsen yardım etmeyeceğimi bilecek kadar beni tanıdığını umuyorum. Şimdi söyle benim için elinde ne var?"

Telefonun diğer ucunda ettiği küfürleri duydum. "Böyle bir karşılık vereceğini bildiğim için bu gece sana ikinci kez yardım etmek için gereken

tüm ayarlamaları yaptım. Bu gecenin sonunda Karun senden kaçmayı bırakmış olacak."

Meraklandım. "Bunu nasıl sağlayacaksın?"

Böbürlenircesine çıkan gülüşünü duydum. "Sen o işi bana bırak gelin hanım. Bu gece istediğin gibi sonlanacak ama karşılığında yarın gece benim için bir şey yapacaksın."

"Yarın gece senin için tam olarak ne yapacağım?"

Güldü. "Daha önce yapmadığın bir şey değil. Şimdi kapatmalıyım bir anlaşmaya vardığımızı umuyorum?"

"Bekle hasta herif! Anlaşmanın içeriğini bilmeden teklifini kabul edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Bana yarın gece ne yapacağımı söyle?"

"Karun ve Duha'yı bana getireceksin. İkisini istediğim yere bir tek sen getirebilirsin."

"Neden onları istiyorsun?"

"Canlarına okumak için."

"Neden?"

"Çünkü az önce kayın pederim olacak piçten üç yıl önceki oylamada ikisinin verdiği oyu öğrendim! Yarın sabah gerçeği bildiğimi Ümit piçi ikisine de yetiştirecektir. Etraflarındaki adam sayısını arttıracaklarını tahmin etmek zor değil. Bunun için de sana ihtiyacım var."

Kahkaha attım. "İnfaz edilmenden yana mı oylarını kullanmışlar?"

"Zaten bildiğin bir şeyi bilmiyormuş gibi yapma."

Kıkırdadım. "Ne zaman öğreneceğini merak ediyordum."

"Öğrendiğime göre bundan sonra olacakları o ikisi düşünsün. Karun ve Duha'nın hayatındaki rolünü iyi biliyorum ama sormak zorundayım. Kendi

ıkarın için onları satabilir misin?"

"Bu gece Karun ile barışacağımın garantisini veriyor musun?"

"Altında imzam olduğu hiçbir plan başarısız olmaz gelin hanım."

"Yarın ikisini de sana getireceğim!"

Kahkaha attı. "Onlara işkence edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Heyecanlandım. "Bende izleyebilir miyim?"

Gür kahkahasını duydum. "Seni daha fazla ne kadar sevebilirim diye düşünüyorum," dediğinde gülmeye başladım.

Telefonu kapattığımda Gurur sayesinde kadınlar tuvaletinde mutlu bir şekilde çıktım. Biriyle iş birliği yapacaksam bu sadece oyunu kurlsız oynayan bir deli olabilirdi çünkü kazanmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden Karun ve Duha'yı tuzağa düşürüp ona götüreceğim.

Bunu yapmamın asıl sebebi ortak bir düşmana karşı eskiden olduğu gibi güçlerini birleştirmek zorunda olmalarıydı. Gurur onlara işkence etmek için onları istiyordu ama gözden kaçırdığı bir detay vardı. Onun bu katliam planı farkında olmadan Karun ve Duha'yı yakınlaştıracabilirdi. Kabul etmemin sebebi tam olarak buydu.

Duha bunun için bana kıyamazdı çünkü ikisinin arasını yapmamı istemişti. Bahsettiği şeyin bu olmadığına eminim. Neyse sonuç odaklı düşünürsek yarın gece işkence için bile olsa ikisini bir araya getireceğim.

Restorana girdiğimde Karun hesabı ödeyerek beni bekliyordu. Peşimizdeki korumalarla dışarı çıkana kadar Gurur'un bana nasıl yardım edeceğini anlamamıştım. Kaldırımında duran arabalara doğru yürürken aklım bu gecenin nasıl sonuçlanacağıyla meşguldü. Yolun karşısındaki seyyar satıcı, "Kestane şekeri," diye bağıınca dikkatimi çekmeyi başardı. "Karun?" Arkamı dönüp ona baktım. "Bana kestane şekeri alır mısın?" Kestane şekerini çok sevdiğimi biliyordu.

Bana arabayı işaret etti. "Arabaya bin çocuklar halleder."

Suratım asıldı. "Onların almasını isteseydim onlardan isterdim," dedikten sonra yolu kontrol edip karşıya geçmek için yürüdüm.

Arkamdan, "Bige, çocukluk yapmayı bırakıp buraya gel!" dedi sinirli bir sesle. "Açık alandayız güvenli olmadığı için onlar halletsin dedim."

Gözlerimi devirerek yolu geçmek için yürüdüm. "Alt tarafı bir şeker," demiştim ki bir anda patlayan silahlarla Karun'un, "Bige!" diyen kükreyişini duydum. Ona doğru döndüğümde saçlarım yüzüme savrulmuştu. Birbiri ardına yoldan geçen arabaların camlarında birileri bizi kurşun yağmuruna tutmaya başlamıştı. Soluğum kesildi.

Korumalar arabaların arkasına saklanarak onlara karşılık verirken Karun saklanmak yerine bana doğru koştu. Nedim telaşla, "Abi dur!" diye bağırdı ama Karun kendi hayatını hiçe sayarak bana doğru koşuyordu. Bizi ateş hattına tutan arabalar ise tam arkamda vızır vızır geçiyordu çünkü yola çok yakındım.

Kurşunların hiçbiri bana isabet etmiyordu fakat Karun bunu ayırt edecek halde değildi. Lazerli bir silahın kırmızı ışığını onun göğüs kafesinde görünce, "Karun!" diye bağıırıp ona doğru atıldım. Daha o bana ulaşmadan ona koştum ve üzerine atlayarak onu sırtüstü düşürdüm. Kurşun kafamızın üstünden geçmişti.

Yere düşüşümüz çok şiddetli olmuştu. Kendimi ona siper etmek ister gibi kollarımı ona sardığımda bir saniye bile beklemeden beni altına aldı ve iri vücudunu bir kalkan gibi üzerime örttü. Bedenim ağırlığı altında ezilirken gümbür gümbür atan kalbini göğüs kafesimde hissettim. Silahlı saldırı çok kısa sürmüştü ama Karun tamamen güvende olduğumdan emin olmadan üzerimden kalkmadı. Bize ateş eden arabalar hızla uzaklaşmıştı. Nedim ve yanına aldığı birkaç araba onların peşine düştü, kalanlar ise bizi korumak için etrafımızda etten bir duvar oluşturdu.

Yaşadığımız adrenalin yüzünden kalplerimiz o kadar hızlı atıyordu ki, Karun'un korku dolu bakışlarına odaklanamıyordum. "Bige, bana iyi olduğunu söyle!" Korkudan sesinin ne denli yüksek çıktığını fark etmiyordu. Üzerimden çekilip aceleyle vücudumu tararken göreceği küçük bir kan damlası aklını kaçırmamasına neden olabilirdi.

"Bana onları bulun!" diye bağırdığında havada hiç bulut yoktu ama gürleyen gök gürültüsünü duyar gibiydim. Çenesini sıkı. "Bunun arkasında kim varsa evveliyatını sikip soyunu kurutacağım!" derken gözleri endişeyle vücudumda oyalanıyordu. Bu öfkesinin nedeni bana bir şey olma korkusuydu.

Omuzlarımı tutarak sırtımı yerden ayırdığında o kadar çok titriyordum ki, karşımda diz çöktüğünü puslu gözlerin ardından görüyordum. "Şşş geçti." Beni sakinleştirmek için yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda asıl sakinleşmesi gereken oydu çünkü yüzümdeki elleri titriyordu. "Bige n'olur bana bir şey söyle." Bembeyaz yüzüme baktıkça dehşete kapılıyordu. Kaşları büküldüğünde, "İyi olduğunu duymalıyım," diye fısıldadı.

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda hıçkırdım. Ağladığımın farkında bile değildim. "O te-tetikçinin silahı..." deyip ağlamaya başladım. "Göğsünün üzerindeydi. Seni kaybedeceğimi düşündüm." Kaskatı kesildi. Eli ayağı buz keserken neden üzerine atladığımı anlamıştı. Onu korumak için.

Yüzümdeki eli kasılırken bana öyle bir bakışı vardı ki, korku dolu gözlerinde ne kin vardı ne de geçmişte olanların hesaplaşması. Issız bir okyanusu andıran gözlerindeki tek şey onun hayatındaki önemim ve az kalsın beni kaybetmek üzere olduğu gerçeği. Bir saniye bile beklemeden beni kollarının arasına çekip öyle sıkı sarıldı ki, tüm kemiklerim birbirine geçmiş gibiydi.

"Bunu bir daha sakın yapma!" dediğinde yüzünü saçlarıma gömdüğü için sesi boğuktu. "Benim için bile olsa bir daha siktiğim bir kurşunun önüne atlama!"

Bugün beni kaybetme gerçeğiyle yüzleşmişti.

Aklıma gelen şeyle kanım dondu. Gurur! Aman Allah'ım bunu o yapmıştı! Tam da bu sebeple yapmıştı, Karun'a onun için olan önemimi göstermek için. Bu yüzden kurşunların hiçbirisi bize isabet etmemişti çünkü amaç öldürmek değildi, Karun'a bir ders vermektir. O hasta ruhlu herif beni sürüden ayırmak için kestane şekerlerini kullanacak kadar planını kusursuz işlemişti.

Bir şekilde kestane şekerlerini sevdiğimi öğrenmişti. Karun'un göğsünü hedef alan tetikçiyi bile özel olarak ayarlamıştı. Karun'u kurtarmam için. Bu şekilde Karun'a onun için canımı bile verebileceğimi göstermişti. Onun hakkındaki söylentiler bir yalandan ibaret değilmiş. Gurur Kalender gerçekten de oyunu kuralsız oynuyordu!

O akıl hastası herif en azından önceden beni uyarabilirdi!

Tetikçi aslında Karun'u hiç vurmayacaktı. Ateş etmek için Karun'un üzerine atlamamı bekliyordu. Gurur ile telefon konuşmamızın üzerinde beş dakika geçmeden silahlı saldırıya uğramıştık. Telefonu kapatır kapatmaz bu tuzağı kurmamıştı, biz henüz yemeklerimizi yerken bunu tezgahlamıştı. Karun ve Duha'nın verdiği oyu öğrenir öğrenmez beni kendine borçlandırmak için hemen adamlarını buraya göndermişti. Dua etsin de bunu tezgahlayan kişinin o olduğunu Karun öğrenmesin yoksa başı büyük beladaydı.

Hiç olmazsa bana saldırıyı çıtlatabilirdi. Ödüm koptu burada!

"Seni aşağılık herif!" Telefonu kulağımda tutarken sinirle odanın içinde dönüp duruyordum. "Bana olacakları önceden söyleyebilirdin!" Eve döner dönmez bulduğum ilk fırsatta hemen Karun'un deli amcasını aramıştım. "Önceden detaylardan bana bahsetmek zor değildi!"

Ben burada ne kadar sinirliyse Gurur, bulunduğu yerden çok eğleniyordu. "Detaylardan sana bahsetseydim sende bu plana dahil olurdu. Seninle ilgili her şey doğaçlama olmalıydı. Bana kızılıyorsun ama sana söylememekle aslında seni korudum çünkü Karun bu işi benim yaptırdığımı öğrenirse sen bu olayın dışında kalacaksın. Ne de olsa saldırıyı bilmiyordun." Bu açıdan bakınca haklıydı.

"Karun delirmiş vaziyette. Şu anda çalışma odasında birçok telefon görüşmesi yaparak saldırının kimin işi olduğunu bulmaya çalışıyor." Eve döner dönmez kendini çalışma odasına kapatmıştı.

"Endişe etme benim yaptığımı kolay kolay öğrenemez. Saldırıda kullanılan arabalardaki plakalar bile sahte. Üstelik saldırıdan önce oradaki tüm

güvenlik kameralarının icabına bakıldı. Bu işleri ilk kez yapmıyoruz gelin hanım. Kocan şu anda birilerinin ona uyarı ateşi yaptığını düşünüyor ve muhtemelen bunun için babasını suçlayacak." Neşeyle güldü. "Abim olacak piçe yapacakları beni üzmez."

"Bu kadar ileri gitmeseydin daha iyiydi," diye homurdandım. "Ona bir şey olacak diye çok korktum."

"Biliyorum ve emin ol aynı korkuyu o da yaşadı. Amaçta buydu zaten," dediğinde artık alay etmiyordu. "Sayemde hayatın ne kadar kısa olduğunu ve bunu birbirinizi kırıp dökmekle harcamamanız gerektiğini anladınız. Size ücretsiz bir ders verdim ama bunun karşılığı bana kızıyorsun." Neşeli gülüşünü duydum. "Bu kadar nankör olmayı kocan mı sana öğretti?"

"Korkudan aklımızı aldığın için sana teşekkür etmeyeceğim."

"Bu da senin iyilik bilmez bir nankör olduğunu doğruluyor. Yarınki işin detaylarını sana bildirmek için sabah ararım," dediğinde telefonun diğer ucunda bir şeylerin hışırdayan sesi geliyordu. "Şimdi şu siktiğim evinde karımı daha hızlı uyutacak bir masal kitabı bulmalıyım. Bu kadının uykuyla sorunu nedir lan!" diyerek telefonu suratıma kapattığında kıkırdadım. Karısına da kıyamazmış. Bunu ona söylesek asla kabul etmez.

Dolapta pamuklu pijamamı alarak banyoya girdim. Saat çok geç olduğu için uyuyup bugün olanları unutmak istiyorum. Üzerimi hızlıca değiştirdikten sonra yüzümdeki makyajı çıkardım. Taradığım saçlarımı bağlamaya çalışarak banyodan çıktığımda Karun'un odaya döndüğünü gördüm. Ceketini çıkartıp bir köşeye attığında endişesi hâlâ gözlerindeki yerini koruyordu. Bu gece yaşadığı korku azımsanamazdı bu yüzden gözüne batıp onu rahatsız etmek istemiyorum.

Yastığı alıp koltuğa doğru yürüdüğümü görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Koltuğu işaret ettim. "Burada uyuyacağım sen yatakta uyuyabilirsin."

Gömleğinin düğmelerini açarken, "Neden?" diye sordu. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Daha rahat uyuman için." Derin bir nefes aldım. "Bu gece kolay şeyler yaşamadın."

"Sende öyle," diyerek gözleriyle yatağı işaret etti. "Yatağa geç."

"Ama-"

"Beni yorma güzelim." Sesi ondan beklemediğim bir yumuşaklıktaydı. "Canım yeterince sıkkın bir de sen beni uğraştırma." Tekrar yatağı gösterdi. "Bu gece yalnız uyumayacağım."

"Benimle mi uyuyacaksın?"

"Yok Kenan ile uyuyacağım!" deyince gülmemeye çalışarak yatağa ilerledim. Onu Kenan ile aynı yatakta düşünemiyorum. Muhtemelen onu tekmeleyip yataktan atardı.

Gömleğini çıkardıktan sonra elleri pantolonun kemerine gidince alt dudağımı dişledim. Bakışlarımla kendimi ele verdiğim için az da olsun sakinleşerek güldü. "Düşündüğün şey için aynı yatakta uyumayacağız."

Yatağın üstüne oturup homurdandım. "Sandığın şeyi düşünmüyordum."

Bana zerre adar inanmadığını gösteren bir bakış attı. "Sana inanıyorum."

Pantolonunu çıkartınca artık üzerinde sadece boxser vardı. Eşofman altıyla bile uyumaktan nefret ederdi. Onu izlerken vücuduma yayılan sıcaklığa engel olamadım. Ellerimi kaslarından gezdirmek için çıldırıyordum. Bronz teninde tırnak izlerimi bırakıp dudaklarımı kaslı vücuduna bastırmak için çıldırıyordum. Onu istiyordum ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordum. Sanki bana dokunmayalı bir asır olmuş gibi geliyordu. Ona bakmak bile uyluklarımdan başlayıp kasıklarıma akın eden tatlı bir sızı bırakıyordu. Her an kontrolümü kaybedip üzerine atlayabilirdim.

Sol göğsünün üzerindeki dövmeyle görünce kendiliğimden gülümsedim. Kalbimin ritimleri onun kalbinin üzerindeydi. Işığı kapattıktan sonra yatağa girip yanıma uzandı. Bu sefer aramıza yastık koymamıştı. Gece lambası ve şöminenin ateşi odada loş bir ışık bırakıyordu. Bir kolunun üzerine yaslanıp

bana doğru eğildiğinde nefes alışlarım hızlandı. Benim düşündüğüm tek şey onu öpmekken o, bambaşka şeyler düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. "Senden bir söz istiyorum ve bu sözü ne pahasına olursa olsun tutacaksın," dediğinde üzerime eğildiği için söylediklerine odaklanamıyordum.

Tek düşündüğüm şeyin sevişmek olduğunun farkında mı?

Üzerime eğilen yüzünü seyre dalarken, "Ne sözü?" diye sormayı başardım.

Gözlerimin içine tüm ciddiyetiyle bakarak, "Bir daha kimse için bir kurşunun önüne atlamayacaksın," dedi. "Bu kişi ben olsam bile." Yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana bir şey olmasını kaldıramam." Parmaklarının tersi yanağıma sürtünerek küçük dokunuşlar yapmaya başladı.

Yanağıma okşarken her şeyimi avuçlarına bırakabilirdim. İyi ve kötü olan her şeyi. Beni ben yapan her şeyi. Bakışları bu sefer farklıydı daha içten ve daha sıcak. "Şunu o güzel kafana koy artık," diyerek iç çekti. "Sen ah desen benim içim gidiyor be kızım. Beni yokluğunla sınama." Soluğum kesildi, nabzım hızlandı.

Bu gece yaşadıklarından sonra beni affetmese de bana karşı duvarlarını bir bir yıkmıştı. "Bige," dediğinde hayıflanır gibi bakıyordu. "Sen benim başımın püsküllü belasısın. Ne ben canını yakabilirim..." Gözleri açık yakama kaydıığında bakışları kurşun izinde oyalandı. "Ne de bir daha birinin canını yakmasına izin veririm."

Mavileri doğrudan gözlerimi bulduğunda bu konuda yemin eder gibi son derece ciddi bir şekilde baktı. "Seninle ilgili değişmeyen tek kural bu," dedi. "Sen benim kırmızı çizgimsin ve kimsenin o çizgiyi geçmesine izin vermem." Bunun sözünü bana vererek başını ağır ağır salladı. "Ben bile çeyrek mafya," diyerek belli belirsiz gülümsedi. "Ben bile o çizgiyi geçmeyeceğim. Bana ne yapmış olursan ol." Başını eğerek dudaklarını sol göğsümün üzerine bastırdı. Kalbim boğazımda attı. Sözünü mühürlemek ister gibi beni yara izimden öpmüştü.

Dudakları bir süre sol göğsümün üzerinde durdu. Daha sonra yüzümde küçük bir tebessüm oluşturan bir şey yaptı. Sağ göğsümün üzerini de

öperek öpücüğünü eşitledi. Çift olan her şeyin eşitlenmesine takıntılı olduğumu biliyordu. Başını kalbimin üzerine yaslayıp, "Uyuyalım hadi," dediğinde mutluluktan hızlanan kalbimi duyuyordu. Kolunu karnıma dolayarak bana yastığıymışım gibi sarılarak bu gece ilk kez gözlerini huzurla yumdu. Tıpkı eskiden olduğu gibi bu gecede göğsümde uyudu.

Gurur'un planı işe yaramıştı.

Karun bu gece beni hayatına yeniden kabul etmişti.

Ve bir gün bana eskisi gibi Saka dediğinde affettiğini de anlayacağım.

Bu bölümün düzenlemesini bitirmek beni çok uğraştırdı çünkü şu ana dek yazdığım en uzun bölüm bu. Bu yüzden bu saate kadar sürdü.

Gurur'un yaptığı tehlikeli plan sayesinde Karun bazı gerçekleri daha iyi anladı. Bundan sonra Bige'ye karşı çok sert davranmayacağını tahmin etmek zor değil. Gurur'un bu kadar ileri gitmesini bekliyor muydunuz?

Peki, Bige ve Gurur'un işbirliğine ne diyorsunuz? İkisi de sınırları yıkmayı seviyor.

Gurur üç yıl önceki oylamada Karun ve Duha'nın verdiği oyunu sonunda öğrendi ve bu konuda gereken ayarlamayı yaparak planına Bige'yi de dahil etti. Sizce tam olarak neler olacak?

Karun ve Duha için korkmalı mıyız?

Ve bölümdeki beklenmedik bir diğer olaya değinelim. Elay'ın hamile olmasını bekliyor muydunuz? Hiçbiri bunun olmasını beklemiyordu.

Elay önce Duha'ya baba olacağı haberini verdi sonra da bebeğini tek başına büyüteceğini söyleyip gitti. Elay'ın ne yapmaya çalıştığı hakkında fikri olan var mı?

Ve Çağıl, Bige rahat durmayıp onun aşk hayatına da burnunu sokup kaçtı. Çağıl ve Çiçek arasında tam olarak ne olmuş olabilir? Bige eve döndüğünde Çağıl'ı neden bulamadı?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle canlarım. Hepiniz Allah'a emanet olun.

(44) Masadaki Şüpheli Yemek

Uzun zaman sonra ilk kez gözlerimi huzurlu bir şekilde açmıştım. Dün akşamki yemekten sonra Gurur yüzünden küçük bir saldırıya uğramıştık ama güzel bir şekilde sonuçlanmıştı. Karun beni kaybetme tehlikesiyle yüzleşince bana soğuk davranıp beni kendinden uzağa itmeyi bırakmıştı. Dün geceyi benimle aynı yatakta ve benim kollarımda geçirmişti. Sabaha kadar başını göğsüme yaslayıp benimle uyumuştı. Bir yıldan sonra belki de ilk kez rahat bir uyku çekmişti. Sabah uyandığımızda da bana karşı soğuk değildi. Fazla iyi de değildi ama hep olduğu gibi soğuk da değildi.

Kendi içinde bir şeyleri halletmeye çalıştığını bildiğim için üzerine gidip ona baskı yapmamaya çalışıyorum. Yatakta bağdaş kurarak oturmuş, Karun'u izliyordum. İşe gitmek için giyinmişti, şu anda ayna karşısında kravatını takıyordu. "Bende seninle şirkete gitmek istiyorum," dediğinde aceleyle kravatını takmaya çalışırken bana dönmedi. "Bugün şirkete gitmiyorum. Birkaç şantiyeyi gezeceğim daha sonra da dışarıda bir toplantım var." Kravatını düzelttikten sonra ceketine uzandı. "Eğer istersen yarın benimle gelebilirsin."

Ceketini giydikten sonra bileğindeki saate bakınca yüzünü buruşturdu. "Çok geç kaldım beni daha erken uyandırmalıydın." Bana doğru aceleyle yürüyüp, "Kahvaltını yapmayı unutma," dedikten sonra eğildi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurunca donup kaldım. Beni öptü mü?

Dudaklarıma tüy gibi bir öpücük kondurup kapıya doğru yürümüştü ki, yaptığı şeyi yeni fark etmiş gibi adımları durdu. Omuzları gerildi, hiç kıpırdamadan kapının önünde kalakaldı. Ben şaşkınca onun sırtıyla bakışırken o, kim bilir ne halde kapıya bakıyordu. Evli çiftlerin yaptığı gibi işe gitmeden önce dudaklarıma küçük bir öpücük kondurmuştu. Evliyken bile bunu neredeyse hiç yapmamıştı. Unutarak yaptığı şey ikimiz için de çok yeni bir şeydi.

Yönünü tamamen bana doğru çevirmedi ama omuzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde büyük bir karmaşa vardı. Kafa karışıklığıyla beni izlemeye

başladı. Yatağının ortasında bağdaş kurarak oturuyor olmam ifadesini yumuşattı. Beni yatağında görmeyi özlemiş gibi bakıyordu. Makyajsız yüzüm, dağınık saçlarım ve üzerimde salaşça duran tişört ve şortun içinde nasıl görünüyorum, bilmiyorum ama bu halimi sevmiş gibi bakıyordu. Dudağının kıvrımında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Çok güzel görünüyorsun." Duraksadı. "Ve de sevimli."

Derimin altı ısınınca gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Uyku mahmurluğuyla ve en bakımsız halimle nasıl güzel görünebilirim, bilmiyorum. Gözleri yanaklarımda oyalandığında gülüşündeki belirsizlik yok oldu. Şimdi gözle görülür bir şekilde gülümsüyordu. "Utandığında-"

"Kapat çeneni." Yastığı alıp ona fırlattığımda gülerek başını iki yana salladı. "Hiçbir şey seni utandıramaz sanıyordum ama iltifat karşısında kızarıyorsun."

"İlk kez birinden güzel olduğumu duymuyorum." Kızaran yanaklarımı gizlemek için saçımı hemen yüzüme çektim. "Utanmadım."

Yanaklarımı işaret edip keyifli bir sesle, "Aynaya bak güzelim," dedi. Mum gibi erimiş bir halde ona bakıyordum. Dün gece dans ederken ona daha önce doğrudan bana hiç güzel olduğumu söylemediğini hatırlatmıştım. O an donup kalmıştı. Bunun eksikliğini bana yaşattığını yeni fark etmiş olmalı ki, dün gecedan beri ya güzel olduğumu bana söylüyordu ya da bana güzelim diye hitap ediyordu. Sanki onun yanında hiçbir şeyin eksikliğini çekmemi istemiyordu.

Bileğindeki saati kontrol edip, "Gitmem gerek," dedi. "Gelirken bir şey istiyor musun?" Annemi dememek için kendimi zor tuttum. Bu kelime dilimin ucuna kadar geldi ama bana annemi vermeyeceğini bildiğim için sustum. Annemin yerini söylemeye yanaşmıyordu. Bu yüzden başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "İstediğim her şeye sahibim." Annem dışında...

Çok geç kaldığı için fazla oyalanmadan odadan çıkınca abartısız beş dakika boyunca arkasından baktım. Bir gün bana annemin yerini söylemesi umuduyla arkasında bakıp durdum. On dört yıldır anne özlemiyle yanıp tutuşurken umarım beni daha fazla bekletmezdi. Gazel'e bir türlü

ulaşamadığım için Karun'dan başka kimse bana annemin yerini söyleyemezdi. Onun nerede yaşadığını Gurur'da biliyordu ama Karun'un bana vermediği bir bilgiyi o hiç vermezdi.

Odamın kapısı tıklatıldı. "Bige müsait misin?" Sabah sabah Çağıl'ın kapıma gelmesini beklemiyordum.

Başımı eğip üzerime baktım. Üzerimde tişört ve kalçamı saran şort vardı. Şortum çok dar ve kısa olduğu için, "Bir dakika bekle," diyerek gardırobu açıp bir tane eşofman altı çıkardım. Kıyafetlerim konusunda hep fazla rahattım fakat kocamın kardeşini odamda mini bir şortla karşılamam hoş olmazdı. Bu yüzden aceleyle eşofmanı giyerek etrafıma baktım.

Karun ile cinsel hayatımız olmadığı için odada etrafa saçılmış iç çamaşırlarım veya bir yere attığım gecelik falan yoktu. Yatak dağınıktı ama sabah uyanınca herkesin yatağı dağınık olduğu için bunu sorun etmedim. "Gelebilirsin." Çağıl daha önce hiç yatak odamın kapısını çalmadığı için neden geldiğini merak ediyorum.

İçeri girdiğinde sabaha kadar uyumamış gibiydi. Üzerindekiler dün bahçede en son üzerinde olan şeylerdi. Çiçek'e Çağıl'ın ona âşık olduğunu söyleyip oradan kaçmadan önce ne giyiyorsa hâlâ onları giyiyordu. Sanki dünden beri eve daha yeni gelmiş gibi üzerini değiştirmemişti. Çiçek ile neler olduğunu deli gibi merak ediyordum. "Dün neler oldu?"

"Anlatacağım," derken sinirli bakışları başımın dertte olduğunu gösteriyordu. Ela gözleri bir şeyi kafasından tartar gibi üzerimdekilere bakıyordu. Mini etek yerine eşofman giymemden memnun kalmış gibi birkaç mırıltı çıkardı. "Tişörtünün eteklerini eşofmanın altına koy." Neden?

Neyin peşinde olduğunu anlamadığım için, "Bunu neden yapayım?" dedim anlamaya çalışarak.

Sabırsız bakışları beni bir bardak suda boğmak ister gibi bakıyordu. "Yap şunu!" deyince irkilerek, "Tamam!" dedim. Tişörtümün eteklerini eşofmanın altına sokarken neyi olduğunu anlayamıyorum. "Sabah sabah derdin ne senin?"

Tişörtün eteklerini içeriye koyduğunu görünce daha fazla dayanamayıp, "Derdim sensin!" diyerek üzerime yürüdü. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni omuzuna attığı gibi terasa doğru yürüdü. "Sana karışma demiştim!" diye hırladı. "Bunu yaparsan seni balkondan atarım dememiş miydin!"

"Çağıl, saçmalama!" Omuzundan baş aşağı sallanırken yüksek sesle çığlık attım. "Levent!" diye bağırdım onun sırtına vururken. "Karun'u ara hemen Çağıl çıldırmış!" Hayvan herif gerçekten beni balkondan mı atacaktı? Bu yüzden üzerimde mini etek olmadığına sevindi ve bu yüzden tişörtün eteklerini eşofmanın altına koymamı istedi! "Balkondan atmak konusunda şaka yaptığını sanmıştım!"

"Yere çakıldığında bir Üsteğmenin mizah anlayışının olmadığını daha iyi anlayacaksın!"

Terasın buz gibi havasıyla karşılaştığımda, "Ama senin mizah anlayışın hep vardı!" diye bağırdım. İçim dışıma çıkmıştı.

"Çiçek konusunda yok!"

Terasın kenarına yaklaştığında onun omuzundan sarkarken bir anda kendimi onun karşısında buldum. Ayaklarım yerle buluşunca hemen içeri kaçmaya çalıştım fakat arkadan belimi yakaladığı gibi beni arkaya doğru çekti. Terasın mermer duvarına doğru çevik bir hareketle beni eğince avazım çıktığı kadar bağırdım. Ayaklarımdan tutarak aşağıya sarkıtığında ise çığlığımla koca malikaneyi inlettim. "Çağıl!" diye çığlık çığlığa bağırırken baş aşağı boşlukta sallanıyordum. "Beni içeri çekip ne olduğunu anlat!"

Ayak bileklerimden sıkıca tutarken kolunu biraz daha uzatınca korkudan aklım çıktı. Üçüncü katın terasında baş aşağıya sarkarken her an düşeceğim diye ödüm kopuyordu. "Tamam!" diye bağırdım kendimi parçalayarak. "Bir daha karışmayacağım!"

"Yapacağını yaptın zaten!" dediğinde sinirli sesi ödümü koparıyordu çünkü her an ayaklarımı bırakacak gibiydi. "Senin yüzünden dünden beri benden kaçıp duruyor!"

"Yahu evde bile değilmişsin kaçığını nereden biliyorsun!"

"Az önce eve geldiğimde koridorda karşılaştık lan! Beni gördüğü yerde yolunu değiştirdi!"

"Bırak ne hali varsa görsün sana daha iyisini bulurum!"

"Ben onu istiyorum!"

"Belli ki o seni istemiyormuş." Ayaklarımdan birini bırakınca bağıarak,
"Hayır, hayır, istiyor!" dedim ciddi bir mide bulantısı geçirerek. Beni biraz daha bu pozisyonda tutarsa dün akşam yediğim ne varsa çıkartabilirdim. "O aptal da seni istiyor ama biraz teşvik edilmeye ihtiyaçı var," dedim çırpınışlarımlarımın arasında. "İndir beni halledeceğim!"

"Ulan sen hiç mi akıllanmıyorsun! Hâlâ halledeceğim diyor arsız şeytan!"

"Düzgün konuş yengenim ben senin! Akşam Karun geldiğinde bu yaptığını öğrenirse canına okur!"

"Ona söylemek için önce yaşamalısın!" Ayak bileğimdeki parmaklarını biraz gevşetince, "Sakın bırakma!" diye bağırdım korkuyla.

"Neler oluyor orada?" Gurur'un sesini duyunca yere doğru sarkarken kendimi zorlayarak başımı kaldırmaya çalıştım. Arabasından aceleyle indiğini görünce, "Gurur!" diye bağırdım çırpınışlarımlarımın arasında. "Yardım et Çağıl çıldırdı!"

"Çağıl!" Sert bir sesle konuşup tam altımda durduğunda aramızda üç kat vardı. "Bırakaysun kızı!"

"Ne diyorsun sen be!" diye bağırdım. "Bırakırsa yere çakılırım!"

"Doğru dedun. Çağıl, çek oni içeri!"

"Bırak gebersin!" diyen Çağıl inatla beni içeri çekmiyordu. "Bu aileye kan kusturmaktan başka bildiği bir şey yok. Ondan kurtulup ailecek rahat bir nefes alırız!"

"Ben ondan kurtulmak istemeyim!" diye bağıran Gurur'u tersten görüyordum. "Kız baa lazım. Başına bir iş gelurse kendune ölümlerden ölüm beğenesun!"

"Duydun amcanı!" diye bağırdığımda Çağıl sinirle, "O piç benim amcam değil!" dedi.

"Amcanum!" dedi Gurur.

"Değilsin!" dedi Çağıl.

Ve bende can çekişirken, "Bu konuyu daha sonra tartışabilirsiniz!" diye feryat ettim. "Mümkünse balkondan sarkmadığım bir zamanda!"

Çağıl büyük bir kararlılıkla beni aşağıya sarkıtmaya devam etti. "Kurtuluşun yok seni buradan atacağım yenge hanım!"

Gurur'un belindeki silahı çıkardığını güçlükle gördüm. "Korkmayasun gelin hanum, seni atarsa bu u a u ku  gibi avlarum."

"Bige Hanım?" diyen Furkan'ın sesini aşağıda duydum. "Ne i iniz var orada?"

"Temiz hava alıyorum geri zekalı!" diye bağırdım sa a sola sallanırken. "Görmüyor musun, kayın biraderim çıldırdı!"

" a ıl Bey!" diye bağırdı Furkan. "Atın onu a a ıya Karun Bey sorarsa balkondan düştü deriz."

 a ıl, "Aklımda geçen tam olarak bu," diyerek parmaklarını gev etince, "Gurur!" diye bağırdım korkuyla. "Furkan'ı vur!"

" ahadet getir bırakıyorum!" deyince, "Hamileyim!" diye bağırdım. "Beni bırakırsan karnımdaki ye enin de ölür!"

"Senden bir tane daha mı?" İyice  ıldırdı. "Artık bırakmayacağım varsa da bırakacağım seni!"

"Yalan söyledim hamile değilim!"

"Dayı!" duyan koşarak dışarı çıkıyor olmalı ki Melek'in sesini de duydum.
"Bıraksana yengemi!"

"Bırakırsa düşerim!" dedim sinir krizleri geçirerek. "Biri de demiyor ki çek şu kadını içeri!"

"Dayı yengemi içeri çeksene!"

"Melek'e de hayır demeysin, çek beni içeri!"

"Kim gelirse gelsin fikrim değişmeyecek!"

"Çağıl Bey?" Çiçek'in ince sesini duyduğumda Melek'in yanında olduğunu güçlükle gördüm. Tıpkı diğerleri gibi başını kaldırmış bize bakıyordu.
"Bige Hanım'ı lütfen içeri çeker misiniz?" deyince elimde olsa gülerdim.
Çiçek'e hayır diyemezdi.

Öyle de oldu. Kızın gözünde saldırgan bir profil oluşturup onu daha fazla korkutmamak için beni içeri çekti. Ayaklarımın üstünde durduğumda her an dizlerimin üzerine düşebilirdim. Baş aşağı sarmaktan midem bulanıyor, başım dönüyordu. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi ayakta durmaktan güçlük çekiyordum. Yerimde sendelediğimde hemen kolumu tutarak beni kendine doğru çekti. Başım göğsüne çarptı. "İyi misin?" Haddinden fazla titriyor olmalıyım ki hemen beni kucağına almıştı.

Korku dolu gözlerle bembeyaz olmuş suratıma bakarken aklına ne geldiyse sertçe yutkundu. "Yoksa gerçekten hamile miydin?" Ela gözleri titreşti. Onun yüzünden yeğenine bir şey olacakmış gibi korku dolu gözlerle karnıma baktı. "Bige korkutma beni hamile miydin?" Evet, desem suçluluktan kalp krizi geçirecek gibi duruyordu. Onun yüzünden bebeğe bir şey olma fikri bile onu dehşete düşürmüştü. Tabii ortada bir bebek olsaydı.

Başım durmaksızın dönerken, "Hayır," diye mırıldanıp kafamı göğsüne yasladım. "Birazdan kendime gelirim ama izin ver az soluklanayım," dediğimde rahat bir nefes alarak kollarını çekti ve beni küt diye yere attı. Kalçamın üzerine sertçe düşünce, "Abisi kılıklı haydut!" diye bağırdım.
"Yatağıma götürseydin beni!"

Düştüğüm yerde dağınık saçlarımın arasından ona bakarken bana göz devirip kapıya doğru yürüdü. "Hamile bile değilmişsin senin için parmağımı kıpırdatmam!" Bu evdeki erkekler kibarlıktan yoksundu!

Yabani!

Çağıl gittikten sonra kendimi toparlayıp terastan çıktım. Kalça kemiğim kırılmış gibi kalçam ağrıyordu. Beni bu kadar sert bir şekilde kucağından atmak zorunda değildi! İlla atacaksa yatağın üzerine atsaydı bari. "Eğer hamile olsaydım görürdüm o zaman seni!" Homurdanarak banyoya girdim. Sabah sabah başıma gelmeyen kalmamıştı.

Aklıma gelenlerle güldüm. Hamile olsaydım asla böyle bir şeye cesaret edemezdi çünkü hamile olduğumu sandığı için hemen beni kucağına almıştı. Ortada olmayan yeğeni için ne denli korktuğunu görmüştüm. Bu aileye bir bebek şarttı ama onlara o bebeği büyük ihtimalle ya Gurur verecekti ya da Çağıl. Karun cephesinde asla bir bebek müjdesi gelmezdi. Karun bebek fikrine şiddetle karşıydı.

Üzerimi değiştirip makyajımı hızlıca yaparak aşağı indim. Merdiveni inerken Gurur ile karşılaştım. Acelesi var gibiydi. Yolunu keserek yukarı çıkmasına engel oldum. "Nereye gidiyorsun?"

Etrafını kontrol ettikten sonra bana yaklaşıp sır verir gibi, "Çağıl'ın odasına," dedi. "Az önce banyo yapacağını söyleyerek odasına çıktı. Bende mutfığa girip Çiçek'e Çağıl'ın dışarı çıktığını, yukarı çıkıp onun odasını toplamasını söyledim." Ne yapmaya çalıştığını anlayınca gözlerimi büyüttüm. "Önceki hayatından bir çöpçatan olabilir misin?"

Hızlıca yanımdan geçti. "Önceki hayatımda yeğenlerimin aşk hayatıyla uğraşmaktan daha önemli işler yaptığıma eminim."

Topuklu ayakkabılarım basamaklarda ses çıkartırken peşine takıldım. "Çiçek karşısında Çağıl'ın dili tutulduğu için onunla konuşamıyor." Üst katın koridoruna çıkınca koluna yapışarak onu durdurdum. "Gözlemleyip tam olarak nerede hata yaptığını bulmalıyız."

Yeşillerinde alaycı bir ifade oluştuğunda kolunu çekerek benden uzaklaştı. "Onları dikizlemek için aklımı çelmeye mi çalışıyorsun?"

"Sen de zaten bunun için yukarı çıkmadın mı?"

"Hayır." Başıyla Levent'in odasının olduğu yönü işaret etti. "Levent'in canına okumak için bugün eve geldim. Şimdi de onu görmeye gidiyordum." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Son zamanlarda iyice sapıtmış." Yeğenlerinin önünde yaka silkmiş gibi yüzünde bezgin bir ifade vardı. "Bana amca bile demiyorlar neden umursuyorsam."

Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Gurur bu ailenin can damarı gibi bir şeydi. Yıllarını Melek'e bakmakla geçirmişti. Döndüğünden beri de Karun, Çağıl ve Levent ile ilgileniyordu. Buna ek olarak Melek'in durumunu yakından takip ediyor, onu ihmal etmemek için elinden geleni yapıyordu. Karun'dan beş ay küçük olabilir ama kendini dört yeğenine adamıştı. Onları onlardan daha çok düşünüyordu. Onları koruma işini o kadar iyi yapıyordu ki, adı geçtiğinde bile insanlar ürküyordu.

Karun ile sürekli didişip durabilirler ama Karun'un arkasında Gurur gibi biri olduğu sürece sırtı kolay kolay yere gelmezdi. "Sen gördüğüm en iyi amcasın" dediğimde belli belirsiz tebessüm etti. "Bunu kocan olarak piçe de söyle." Bence o zaten bunu biliyordu.

Çiçek'in merdiveni çıktığını görünce ona görünmeden hemen Çağıl'ın odasına doğru koştum. "Bunu kaçırmayacak kadar meraklıyım," dediğimde peşimden gelen Gurur, "Allah kahretsin ki bende öyleyim!" diyerek kısık bir sesle kendine küfrediyordu.

Kafa olarak ruh ikizimdi.

Koşarak Çağıl'ın odasına girince neyse ki istemediğimiz bir görüntüyle karşılaşmadık. Bekar bir erkeğin odasına böyle şuursuzca girmenin kötü sonuçları olabilirdi. O sonuçlarla karşılaşmamak beni mutlu etmişti. Gurur sebebini anlayamadığım bir şekilde odayı dağıtmaya başladığında bende saklanacak bir yer arıyordum. Dolabın içine girmeyi bile düşündüm ama havasız kalıp boğulmak istemiyorum. Dışarıdan Çiçek'in adım seslerini

duyunca koşarak perdenin arkasına saklandım. Güneşlik gri perde beni Çiçek'ten gizleyebilirdi.

Yatağı iyice dağıttıktan sonra odada o kadar yer varken Gurur benim yanıma koştu. Saklandığım perdenin arkasına geçince onu itmeye çalışarak, "Başka yere saklan," dedim. "Buraya ben zor sığıyorum."

Arkamda dururken perdeyi iyice önüme çekerek bizi gizledi. "Hiç kıpırdamazsan ikimizde sığarız."

Tam ona kızacaktım ki kapının açılan sesiyle hemen sustum. Çiçek odaya girmiş olmalıydı. Kıpırdadıkça ona çarptığım için, "Çekil Allah'ın cezası," diye mırıldandım. "Perdeyi yırtıp düşeceğim şimdi."

Tıpkı benim gibi kıpırdamadan durmaya çalışırken, "Sessiz olaysun," diye fısıldadı. "Hiçbir şey duyamayım." Acaba ne duymayı umuyordu? Çağıl odada bile değildi.

Cık cıklayarak başımı iki yana salladım. Bunu yaparken Çiçek beni duymasın diye alçak bir ses çıkartıyordum. "Bir de bu evin amcası olacaksın. Hiç yakışıyor mu yeğeninın odasına girip perdenin arkasına saklanmak?"

Koluma vurdu. "Ula sende bu evun hanimu değul musun? Asıl saa yakışmayı."

"Kısık sesle konuş bizi duyacak."

"Önce sen sus."

"Bana bak-"

"Sus ula!" Gurur Kalender'den nefret ediyorum!

Sesimizi kısarak beklemeye başladık. Çiçek'i Çağıl'ın odasına çağırmişti ama Çağıl hâlâ banyoda çıkmamıştı. Zamanında banyodan çıkmazsa Çiçek giderdi. Neyse ki bunu düşünen Gurur, Çağıl'ın odasını dağıttığı için Çiçek odayı toplamakla meşguldü. Çağıl'ın banyoda olduğunu anlarsa bu odadan hemen kaçardı. Gurur onu Çağıl dışarı çıktı diye kandırmıştı. Arkamdaki

yabani gri perdenin arkasından kafasını çıkarmamak için kendini zor tutarken, "Bu uşak banyoda ne halt edeyi?" diye mırıldandı. "Çıkmak bilmeyi."

"Belki de gusül alıyordur." Kısık bir sesle kıkırdadım. "Ne de olsa bekar adam." Suratım asıldı. "Dün gece Karun ile koyun koyuna uyuduğumuza inanabiliyor musun? Sevişeceğimizi ummuştum."

Arkamda olabilir ama ters bakışlarını ensemde hissedebiliyorum.
"Acımasızca dürüstsün!"

Biliyorum.

Banyo kapısının açılan sesini duyunca Gurur ile kafamızı perdenin arkasından uzattık. Çağıl banyodan çıktığına göre artık bunu yapmamızın bir sakıncası yoktu çünkü ikisi birbirini görünce etrafındaki şeylere odaklanamazdı. Veya röntgencilere. Gurur'un kafası benim kafamın üstündeydi ve ikimizde saklandığımız yerde odadakileri dikizliyorduk. Çağıl beline bir havlu sarıp elindeki küçük havluyla saçlarını kurutarak banyodan çıkmıştı. Çiçek'i odasında görünce banyo kapısının önünde donup kaldı.

Çiçek ise dağınık yatağın çarşafını düzeltirken banyodan çıkan Çağıl'ı görmeyi beklemiyordu. "Çağıl Bey?" dediğinde sesi titremişti. Onun dışarıda olduğunu düşündüğü için bu odaya girmişti.

Su damlacıkları Çağıl'ın kaslarına süzülürken Çiçek hemen ona sırtını döndü. Onun çıplaklığından utanıp bocalamıştı. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyüp, "Burayı toplaması için Nermin'i gönderirim," dedi. Kaçıyordu.

Çağıl öne doğru atılıp Çiçekten önce kapıya ulaştı. Kapıyı içeriden kilitleyip anahtarı aldı. Çiçek irkilerek geriye çekilirken, "Çağıl Bey," diye fısıldadı korku dolu bir sesle. "Si-siz ne yapıyorsunuz?"

"Ne mi yapıyorum?" Avucundaki anahtarı sıkarak Çiçek'e doğru yürüdü. "Bu köşe kapmaca oyununa bir son veriyorum!" Çiçek'in tam karşısında durduğunda bakışları fazla sinirliydi. "Neden benden kaçırıyorsun?"

Çiçek balık gibi ağzını açıp tam bir şey söyleyecekti ki Çağıl, "Bekle," diyerek onu susturdu. Kapıya doğru yürüyüp elindeki anahtarla kapıyı açınca Çiçek rahatlayarak kapıya yaklaştı. Ancak Çağıl ona kızgınlıkla bakıp, "Sen kalıyorsun," diyerek ona engel oldu. "Gidecek olan onlar." Başını kaldırıp bizim olduğumuz tarafa bakınca hemen kafamızı perdenin arkasına çektik ama belli ki odaya girdiğinden beri burada olduğumuzu biliyordu. Bir Üsteğmeni kandırmak kolay değildi.

Adım seslerini duyunca Gurur ile kısık bir sesle küfretmeye başladık. Perdeyi bir anda çekince ikimizde kabak gibi ortaya çıkmıştık. Çiçek şaşkınlıkla bize bakarken Çağıl'ın bakışları hesap sorar gibiydi. Dik dik Gurur'a bakıp sıktığı dişlerinin arasından, "Ne işin var odamda?" diye sordu ama sebebini az çok tahmin ediyordu.

Gurur zerre kadar bozulmadan saklandığı yerden çıktı. "Bu konuda yorum yapmayacağım." Odayı keşfe çıkmış gibi etrafına bakıp, "Odan güzeldur yeğenim," dedi. "Güle güle kullanaysun," dedikten sonra sakın adımlarla odadan çıktı. Yok artık. Sakince olay yerini terk etmişti.

Onun arkasından bakan Çağıl, "Akıl hastası piç!" diye küfretti. Amcasına olan sevgisi göz yaşartıyordu.

Pıtı pıtı adımlarla yürüyüp tam kaçacaktım ki, ensemden yakalayarak beni dibine kadar çekti. "Sen hiç akıllanmayacaksın değil mi?" Başını eğip çocuk azarlar gibi bana baktı. "Bu sefer seni balkonda sallandırmam, havuzda boğarım!" dedi sert bir sesle. Bir tek bana işaret parmağını sallamadığı kalmıştı. "Hangi taşı kaldırısam altından sen çıkıyorsun. Git kocanla uğraş biraz!"

"Bağırma bana!" Elini iterek ensemden çektim. "Kocam evde mi ki onunla uğraşayım? Onun kardeşi değil misin, yasalar sana da karışma hakkını bana veriyor. Bunu istemiyorsan git soyadını değiştir!"

Ela gözlerinde öfkesini yansıtan bir kıvılcım geçti. "Hangi yasa lan o? Bu hakkı sana veren öyle bir yasa mı varmış!"

"Yengenim ben senin hadsiz!" Ona kızarak kapıya doğru yürüdüm. "Bir daha bana lan dersin gör bak nasıl Nedim'e gidiyorum! Kız kardeşine âşık

olduğunu ona söylersem görürsün!"

Arkamdan, "Git söyle!" diye hırladı. "Kime istiyorsan git ona söyle!"

"Söylediğimde görürsün!" Ona kızarak odadan çıkıp kapıyı sertçe arkamdan kapattım. "İyilik bilmez nankör!"

Önüme dönüp birkaç adım atmıştım ki Çiçek'in hızlıca merdiveni indiğini görünce çatı katına çıkmak için hemen koşmaya başladım. Çağıl ile birbirimizle dalaşırken Çiçek bundan faydalanıp odadan kaçmıştı. Çağıl bunu anlamadan ortadan kaybolsam iyi olacaktı. "Bige!" diyen kükreyen sesini duyunca hemen çatı katının merdivenini yıрманmaya başladım. Anlaşılan Çiçek'in yokluğunu fark etmişti.

Kendi halletsin bundan sonra karışmayacağım.

Odama girdiğimde masanın üzerindeki telefonuma üst üste gelen mesaj seslerini duydum. Yürüyüp telefonu aldığımda Kadem'den gelen çağrıları gördüm. Beni birkaç kez arayıp ulaşamayınca mesaj atmaya başlamıştı. Mesajlara girdiğimde okuduklarımla sıkıntıyla soludum. Haberler iyi değildi.

"Dünden beri her yerde Elay'ı arıyoruz."

"Bebek haberini verdikten sonra ortadan kayboldu."

"Az önce yerini buldular. Adamlarımız onu malikaneye getiriyor ama Duha abi hiç iyi değil. Hem çok sinirli hem de hasta. Elay geldiğinde neler olur, bilmiyorum ama Duha abinin kalbini tetikleyecek bir şeyler olmasından endişeleniyorum. Yardımına ihtiyacım olabilir malikaneye gel!"

Kadem'in mesajlarını okuyunca telefonumu çantama koyup montumu da alarak hemen odadan çıktım. Umarım ikisinin yüzleşmesi Kadem'in korktuğu gibi sonuçlanmazdı. Korumaların bakışları eşliğinden evden çıkıp karşıdaki malikaneye yürüdüm. "Acaba her ihtimale karşı ambulansı arasam mı?" Duha'nın sağlık durumu o kadar kötüydü ki bir anda

gözümüzün önünde kayıp gidebilirdi. Bunun olmasından deli gibi korkuyorum.

Duha

Çalışma odasında dönüp dururken sık sık pencereyi kontrol ediyordum. Nerede kalmıştı bunlar? Gidiyordu daha doğrusu gitmeye kalkışmıştı! Bunu yapacağını tahmin ettiğim için İstanbul'daki tüm uçuşları yakın takibe almıştım. Saat on uçuşuyla Berlin'e giden uçağa bineceğini öğrenince Uraz ve çocukları hemen havaalanına göndermiştim. Zorla da olsa onu buraya getiriyorlardı. Hamile olduğunu söyledikten sonra kaçıp gitmesine izin verir miyim sanıyordu? Dünden beri kafayı yiyeceğim neyin peşindeydi!

Çocuğu benden uzakta büyütmek istiyorsa o zaman neden bana çocuktan bahsetti? Benim olan bir çocuğu alıp gitmesine izin vermeyeceğim! Siktiğim kalbim yine tekleyince koltuğa oturup derin derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Kadem her on dakikada yaptığı gibi, "Abi gözünü seveyim inadı bırak bir hastaneye gidelim," deyince tersçe ona baktım. Bende hastaneye gidecek hal mi bırakmışlardı!

"O çocuğu istiyorum, Kadem!" Uzattığı ilacı alırken aklımda olan tek şey henüz doğmayan bir bebektir. "Onun babasıyım benden uzakta büyümesine izin vermem."

Bir bardak suyu bana uzattığında titreyen elimi görünce içim öyle bir acıdı ki, bu acıyı tarif edecek bir şey yoktu. "Ölüyorum," dedim acı bir kabullenişle. "Büyüdüğünü bile görmeyeceğim." Baba olacağıma sevinemiyordum çünkü onun doğumunu görüp görmeyeceğim bile meçhuldü. En azından son nefesimi verene kadar kızım veya oğlumun yakınında olmalıydım.

Suyu aldığımda Kadem gözlerini kaçırarak pencereye doğru yürüdü. Dolan gözlerini saklamak için bana sırtını döndüğünü biliyorum. Pencereden dışarı bakınca, "Bizim çocuklar geldi," deyince hemen oturduğum yerden ayağa kalktım. Geldiler.

Pencereye yaklaşınca Uraz'ın arabasından inen Elay'ı gördüm. Onu zorla buraya getirdikleri için korumalara kızgınlıkla bakıp başını kaldırdı. Gözleri çalışma odasının penceresini bulunca benimle göz göze geldi. Sinirli bakışları bana yaşattığı öfkeyle yarışamazdı. Hızlı adımlarla içeri girdiğinde, "Dışarı çık, Kadem," dedim soğuk bir sesle. "Bizi yalnız bırak." Birazdan gelirdi. Gelsin bakalım.

Kadem itiraz etmeye kalkıştı ancak sinirli bakışlarımı görünce derin bir nefes alıp başını salladı. Onun dışarı çıkmasından birkaç dakika sonra Elay burnundan soluyarak içeri girdi. Buna hakkı varmış gibi kaşlarını çatı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diyerek benden hesap sordu. "Adamların yaka paça beni buraya getirdi!"

Üzerine yürüyüp omuzlarını tutup onu sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. Asıl o ne yaptığını sanıyordu! Sinirlerime hâkim olmak için hızlı hızlı nefesler alırken, "Derdin ne senin?" dedim dişlerimi sıkarak. "Nereden çıktı bu gitmeler!"

Arkasındaki kapıyı sertçe kapatarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Nereye gideceğimi sana mı soracağım?"

"Karnında benim çocuğumu taşıyorsan evet, soracaksın." Gitmeye kalkıştığı yer dünyanın diğerk ucuydu!

Benden geçmişin intikamını alır gibi acımasızca gözlerime bakıp gülmeye başladı. "Çocuğuma asla babalık yapmayacaksın buna izin vermeyeceğim."

"O benim de çocuğum!" Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp karşısına dikildim. "Ona babalık yapmak için senin iznine ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?" Bu konuda ondan izin almam gerektiğini düşünüyorsa, beni hiç tanımamış demektir.

Dudakları büküldüğünde bir yabancının gözleriyle bana bakar gibiydi. Bu soğuk gözler tanıdığım Elay'a ait olamazdı. "Bir hapishanede çocuğuna babalık yapamazsın." Ne demek istediğini sorguladığımda başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. "Girdiğimiz o iddiayı ne çabuk unuttun? Yaptığın tüm pis işlerin yazılı belgeleri bende," dediğinde kalbim kasıldı. Kendi ellerimle ona o evrakları vermiştim. Bir gün hepsini bana karşı

kullanacağını düşünemeyecek kadar ona güvenmişim. Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Şantaj veya tehdit?

"Evet," diyerek kararlı bir şekilde başını salladı. "Peşimi bırakmazsan tüm o belgeleri savcılığa gönderirim. Tutuklanıp hapsi boyladığında çocuğunu nasıl göreceksin?" Sözleri kalbime bıçak gibi saplandığında aldığım nefesler yavaşladı. Beni nereden vuracağını iyi biliyordu.

"Seni ele vermesem bile çocuğunun ilk adımlarını görecektim kadar yaşayacağını mı sanıyorsun?" Başını iki yana sallayarak bana bu kahredici gerçeği kabul ettirmeye çalıştı. "Her iki ihtimalde de çocuğuna babalık yapamayacaksın."

Haklıydı.

Her iki ihtimalde de çocuğumun babası olamayacağım. Zaten bildiğim bir gerçeği onda duymak kadar sarsıcı bir şey yoktu. Kalbim bir kez daha sızlayınca sol kolumdaki uyuşmayı hissediyordum. Parmak uçlarımdan başlayan bir karıncalanma tüm koluma yayılıyordu. "Bunun için bana hamile olduğunu söyledin." Fark ettiğim şey kanımı dondururken yanımda öylece duran sol kolumu artık hareket ettiremiyordum. "Benim yüzümden çocuğunu kaybettin ve ona karşılık benden çocuğumu almak istiyorsun!" Ben istemeyerek de olsa ondan bir çocuk almıştım ve şimdi o da isteyerek benden bir çocuk alıyordu.

İnkâr etmesini bekledim hatta inkâr etmesi için ona yalvarmak istedim ama tek kelime etmeden bana bakıyordu. Kahretsin, evet dercesine bakıyordu! Benim ondan annelik hakkını aldığım gibi o da benden babalık hakkımı almak istiyordu. Kalbim sancılarını art arda göğsüme gönderirken, "Evrakları savcıya ver!" dedim bu konudaki kararımı vererek. "O siktiğim belgelerin hepsini kime veriyorsan ver, umurumda değil ama çocuğumdan vazgeçmeyeceğim!"

"Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Sağ elimin parmaklarını avucumun içinde sıkarken, "Durma yap!" dedim yüksek sesle. "Beni içeri attır zerre kadar umurumda olursa namerdim!" Elimi kaldırıp karnına bastırdım. "Ne yaparsan yap çocuğumdan

vazgeçmeyeceğim. İster hapiste olayım isterse de mezarda ama babasının onu istediğini hep bilecek!" Tıpkı benim gibi o da babası tarafından istendiğini ve sevildiğini bilecek. Bunun bilincinde olarak ayakları yere hep sağlam basacak.

Mavi gözleri titreşirken, "Bilse ne olur!" diyerek göğsüme bastırıp beni itti. "Yanında olmadıktan sonra onu sevdiğini bilse ne olacak!" diye bağırdığında işte şimdi karşımda tanıdığım Elay vardı. Oynadığı acımasız kadın rolünü uzun süre taşıyamamıştı.

Yüzüne gelen saçlarını hırsla itti. "Senden aldığım tüm o belgeleri o gün yaktım," dediğinde gizleyemediği bir çaresizlikle bana bakıyordu. "Bana ne yapmış olursan ol seni hapse gönderemem!" Eli üzerindeki elbisenin kumaşına sürtünerek karnının üzerinde durdu. "Senden intikam almıyorum bebeğimi korumaya çalışıyorum."

"Onu benden kaçırarak mı?" dediğimde alaycıydım çünkü bunun bir üstü öfkkeydi ve ben hamile bir kadını öfkemden korumaya çalışıyordum. Ona olan öfkemin önüne geçen tek şey hamile olmasıydı. Sesimi bile yükseltsem karnındaki bebek bundan etkilenecekmiş gibi tedirgin oluyordum. Onunla tartışmayacak kadar yorgun hissediyordum. "O benim de çocuğum, Elay. Onu benden mi korumaya çalışıyorsun?"

Gözleri dolduğunda kendi içinde parçalanırcasına bana baktı. "Onu babasından değil, babasının yokluğundan korumaya çalışıyorum." Bir damla gözyaşı kirpik uçlarından süzülürken, "Ölüyorsun, Duha," diye fısıldadı. Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

Kendini susturmak için dudaklarını birbirine bastırmaya çalıştı ama yapamadı. "Kalsam ne olacak ki, onun doğumunu görebilecek misin?" dediğinde bugün istese de susamıyordu. "Onun yanında olacak bir babası olmayacak çünkü her şeye gücü yeten babası yaşamak için hiçbir şey yapmıyor."

"Elay-"

"Yapmıyorsun!" Saldırgan bir ifadeyle bağırdığında vücut dili fazla kavgacıydı. Ellerini sinirle gelişigüzel sallarken, "Onun yanında

olamayacaksan kimse babasının sen olduğunu bilmemeli!" diye bağırdı.

"Onu belki tüm bu servetin sahibi yapabilirsin ama kendi yerine ona bir baba veremezsin! Yanında olmayacaksan ona soyadını veremezsin çünkü senden sonra tüm hasımların onun peşine düşer! Onu senin düşmanlarında koruyamam." Gözlerimin içine ona acı veren bir çaresizlikle bakıp, "Ya onun için yaşa ya da onun yaşaması için babalık hakkından vazgeç," dedi.

Gözlerim o ve karnı arasında gidip gelmeye başladı. Şuursuzca sarfettiği ama her kelimesiyle haklılığını haykırdığı cümlelerini kafamda, kalbimde ve vicdanımda tartarak uzun uzun bakmaya başladım. Ona bakınca gördüğüm tek şey bir annenin çaresizliği idi. Bebeğini benim pis işlerimden ve düşmanlarımdan korumaya çalışan bir anneydi. Bebeği birçok şeyden korumaya çalışıyordu ama benden değil. Fazla zamanımın kalmadığını bildiği için kimse benim bebeğimi taşıdığını öğrenmeden onu uzaklara götürmek istiyordu.

Onu korumanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu. İkisinin yanında olmayacağıma o kadar emindi ki, karnındaki bebeğin bir Tunus olduğunu gizleyerek onu korumaya çalışıyordu. Daha önce kendimi bu kadar boktan hissettiğim bir durum olmamıştı. Tüm bunları Elay'ın değil benim düşünmem gerekiyordu. İkisi benim sorumluluğum altındaydı ve artık ikisi hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı. Onlara güvenli bir alan sağlamak benim işimdi. Elay bunları düşünüp strese girmemeliydi.

"Ya yaşarsam?" dediğimde gözlerini irice açıp komik bir suratla bana bakmaya başladı. Ne demek istediğimi çok iyi anladığı içindi bu şaşkınlığı.

Şu zamana kadar karışmadığım pislik kalmamıştı ancak organ mafyasına gitmek yapmadığım tek şeydi. Yapmadığım, nefret ettiğim ve kendime yakıştıramadığım bir şeydi. Açıkçası bunu bana yaptıracak bir güç olduğunu hiç düşünmüyordum. Ta ki Elay dün ofisimin kapısından içeri girip baba olacağımı söyleyene kadar. Baba oluyordum. Bir çocuğum olacaktı. Ve ben onun hayatının her anında yanında olmak istiyordum.

Babasız hayata bir sıfır yenik başlamasını istemiyorum. Dün gece neredeyse sabaha kadar bunu düşünmüştüm. Beni düşüncelere boğan doğacak çocuğumu görüp göremeyeceğimdi. Elay onu bensiz büyütmek

zorunda mı kalacaktı yoksa ikimizin büyüttüğü bir çocuk mu olacaktı? Arkasında bir babası olmayınca herkes tarafından itilip kakılan bir çocuk mu olacaktı yoksa babasının desteğiyle güçlü biri mi olacaktı? Oğlum olursa benden sonra nasıl olacaktı? Ayakları yere sağlam basan genç bir delikanlı olabilecek miydi yoksa sokaklarda insanları gasp eden, uyuşturucuya tapan bir serseri mi olacaktı?

Ya kızım olursa? Hayır, kız çocuğu istemediğimden değil ama yanında olamayacaksam bir kızım olmasını istemezdim. Dün gece sabaha kadar kafa yordüğüm şeylerden biri de buydu. Kalbim yüzünden ölürsem ve Elay'ın doğuracağı çocuk kız olursa diye sabaha kadar düşünmüştüm. Kız çocukları babaya düşkün olurdu ama kızımın hayatında babası olmayacaktı.

Başı sıkıştığında, canı yandığında ve birileri onu üzdüğünde, "*Baba yardım et,*" diye gideceği bir babası olmayacaktı. Ben o mezardan çıkıp onun tek bir damla gözyaşına tüm o piçlerin eceli olamayacaktım!

Düşüncesi bile beni uyutmamış, sabaha kadar deli etmişti. Kızım babasının nazlı prensesi olarak büyümeyecekse bir kız çocuk istemiyordum. Eğer öleceksem arkamda boynu bükük küçük bir kız çocuğu bırakmak istemiyordum. Aynı şekilde oğlumun hor görülüp insanların elinde oynucağa dönüşmesini de istemiyordum. Tüm gece bunları düşünmüş, daha sonra da kız veya erkek çocuk olmasının fark etmediğini anlamıştım. Beni asıl endişelendiren şey burada olup onu koruyamamaktı.

İşte bu yüzden yaşamak istiyordum. Elay'ın karnındaki çocuk için yaşamak istiyorum. Onun hayatının her alanında yanında olmayı her şeyden çok istiyordum. Ve dahası şu huysuz kadını da tek başına bir çocukla bırakmak istemiyorum. Gözlerinden tutamadığı yaşlar süzülürken bana yaklaşp başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" Heyecanlandığını gizleyemiyordu. "Çocuğun için kalp nakli olacak mısın?" Evet ama öncesinde bana uyan kalbi bulmalıydım.

Başımı sallayıp onu biraz neşelendirmek için işi muzırlığa vurdum. "Sırf bana çalıntı bir kalbi kabul ettirmek için hamile kaldığını düşünüyorum."

Islak gözlerle gülmeye başladı. "Eğer kısır olduğuma inancım tam olmasaydı bunu çok önceden denerdim." Bunu deneyeceğine hiç şüphem

yoktu ama farkında olmadan istediğini her şekilde almıştı.

Gözlerim karnını bulduğunda bakışlarım yumuşadı. "Doktorların imkânsız dediği bir şeyi başardığının farkında mısın? Bana tam olarak ne zaman teşekkür edeceksin?" dediğimde onu yine kızdırmayı başlamıştım. "Şöyle dik dik bakma. Kendin söyledin sen bile artık kısır olduğunu düşünmeye başlamışsın ama ben tek bir gecede-"

Sinirden gülerek, "Hayatında ilk kez bir işe yaradığın için teşekkür mü bekliyorsun?" dedi.

"İlk kez mi?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Kızım ben hayatımın her alanında işe yarar bir adamım. Kazara sıktığım kurşun bile ıskalamaz benim. Bunun en canlı örneği karnında."

"İğrençleşme hemen!" dediğinde gülerek onu yakınıma çektim. "Tam olarak ne zaman doğuracaksın?" Belindeki elim sık sık karnına kayıyordu. "Odasını hazırlamak için ne kadar zamanımız var?"

Kollarımın arasında gevşerken ellerini boynuma doladı. "Daha dokuz ay var."

"Dokuz ay çok fazla. Bu süreyi biraz kısaltamıyor muyuz?"

Tatlı kıkırtısıyla kulaklarımı doldururken o güzel sesiyle, "Böyle işliyor," dedi. "Dokuz ay beklemelisin." Elay'ın çok güzel bir sesi vardı. Ne zaman konuşsa bende uyandırdığı tek his onu soluksuz bir şekilde dinleme isteğiydi. Sesi o kadar hoştu ki ne söylese kulağa müzik gibi geliyordu.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda baş parmağım az önce döktüğü yaşların izlerini siliyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu çocuğumu taşıdığın için söylediğimi düşünme."

Her zerremle ona çekilirken, "Elay," diye mırıldandım tam bir teslimiyetle. "Sana yaşattığım her şey için gerçekten çok üzgünüm. Bunun vicdan azabını hep çekeceğim. Üzgün olduğum konu kaybettiğin bebeğin, yıkılan evliliğin değil." Pişmanlık duymadığım tek şey onun evliliğini bitirmektir. O

planın sonucunda Elay'a sahip olduğum için evliliğini bitirdiğim için pişman değilim. Serhat piçi Elay gibi birini hak etmiyordu.

Aslında bende Elay'ı hak etmiyorum ama kimin umurunda, onu her şeyiyle istiyorum. Kollarımın arasında heyecanlı bir bekleyişle gözlerime bakıp durması bile kalbimi durma noktasına getiriyordu. Rengi'nin kuruttuğu bir kalpte yeniden çiçek açtıran oydu ve bunu çok uzun zaman önce yapmıştı. Gördüğüm en güzel mavilere bakarak, "Seni seviyorum, Elay," diye fısıldadım. "Uzun zamandır seni seviyorum." Kendimde şüphe etmediğim tek şey ona olan sevgimdi.

Duyduğu iki cümle kollarımın arasında kuş gibi titremesini sağladı. Onu sevdiğimi zaten biliyor muydu yoksa buna hiç ihtimal vermedi mi, bilmiyorum ama kalbinin hızlanan ritmini duyabiliyorum. Boynumdaki kolları taş kesilecek derecede donup kalmıştı. Onda hareket eden tek şey hızlanan göğüs kafesi ve titreşen kirpikleriydi. "Çocuğunu taşıyorum diye bana bunları söylüyorsun," dediğinde erkekler konusunda ne kadar aptal olduğunu bir kez daha anladım.

"Daha dün öğrendim bebeğin varlığını peki, öncesinde nasıldım sana karşı?" Yanağını okşarken bunu yapmam hoşuna gittiği için başını eğerek yüzünü elime yasladı. "Sana hiç kötü davrandım mı?"

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, "Kes sesini onlar sayılmaz," dediğimde gülerек sustu. Onu kızdırmak için onunla uğraşıp durmamı bana karşı kullanamazdı.

"İstanbul'a geldiğinden beri hayatımdaki tek kadın olduğunu hiç fark etmedin mi?" diye sorduğumda sertçe yutkundu. "Bir yılı geçkin bir süredir benimlesin peki, bu süreçte uğraştığım, kızdırdığım, ilgilendiğim ve hayatımın her alanına aldığım kadın kimdi?" Gözlerinin içine baktığımda cevabı çok iyi bildiği için nefesini tuttu. Ondandır başkası değildi.

Başımı sallayarak, "Sensin," diyerek itiraf ettim. "Etrafımda olan ve etrafımda olmasını istediğim tek kadın sensin." Yüzü alev almış gibi kızarıncı güzelliği karşısında iç çektim. "Seni seviyorum, Elay Zemheri." Elimi karnına bastırarak gözlerinde kayboldum. "Sizi seviyorum," dedim kısık bir sesle. "Ve hep seveceğim."

Dikkatle onu izledim. Dudaklarında oluşan tebessümün tüm yüzüne yayılmasını büyülenmiş gözlerle izledim. Güldüğü, baktığı ve kollarında titrediği o adam olmanın gururuyla onu izliyordum. O bana aitti ve bende ona. Bunu bu kadar geç anladığıma hâlâ inanamıyordum. Benim için doğru kadın uzaklarda değildi, son bir buçuk yıldır hep etrafımdaydı. İçine çektiği nefesi sesli bir şekilde verirken, "Bende seni seviyorum," dedi kısık ve utangaç bir sesle. "Çoğu zaman tam bir şerefsiz olsan da seni seviyorum," deyince dudaklarına uzanmak için bir saniye bile beklemedim.

Soluğunu kesecek bir şekilde onu öpmeye başladığımda kapının dışındaki sesleri duyuyordum. Kadem ve Bige'nin çıkardığı sesler bile Elay'ın dudaklarında kaybolmamı engelleyemedi. O iki baş belası başından beri kapının dışında bizi dinliyordu, değil mi? Olası bir kalp krizinde içeri dalmak için kapının önünde beklediklerini tahmin etmek zor değildi. Ne yazık ki onlardan kurtuluş yoktu. Umarım onların tuhaflıkları bulaşıcı değildir çünkü çocuğumu da kendilerine benzetmelerini istemiyorum.

Çocuk doğduktan sonra ikisini uzun soluklu bir tatile gönderebilirim.

Yirmi veya otuz yıl sürecektir bir tatil.

Bige

Duha'nın cephesinde işler yoluna girince o ve Elay'ı biraz yalnız bırakmak için Kadem ile dışarı çıkmıştık. Evi arayıp Kadem ile dışarıda vakit geçireceğimi söyleyince Melek çok sıkıldığını ve bize katılmak istediğini söylemişti. Bu yüzden onu da yanımıza almıştık. Korumalar belli bir mesafede hep bizi takip ettiği için ne yaptığımızı Karun'a yetiştirdiklerine eminim. Aslında yaptığımız bir şeyde yoktu çünkü güzellik salonuna gelmiştik. Üçümüzde farklı bir şey deneyip çamur banyosu yapacaktık.

Üçümüzde beyaz bornozların içinde yan yana duran taş küvetlere bakıyorduk. İçi kil dolu küvetlere girmek istediğimden emin değilim. "Çamura benziyor," diye mırıldandım. "Cildimi kurutmaz değil mi?"

Kadem'in tavsiyesiyle buraya geldiğimiz için Melek ile ona bakıyorduk. Kadem ise üzerindeki bakışların farkında olmadan bornozunun kuşağını açtı. "Bu çamur değil mineral oranı yüksek bir kil. Vücuttaki nem oranını dengeleyip cildi tazeliyor." Üzerindeki bornozu çıkartıp yere attı. "Sızlanmayı bırakıp girin içine. Her hafta buraya geliyorum kurusa benim cildim kurur." Ona neden her hafta buraya geldiğini sormadık çünkü onu tanıyan herkes vücudu konusunda çok bakımlı olduğunu bilirdi.

Kadem bornozunu çıkartıp küvetlerden birine doğru yürüyünce Melek'in hızlanan nefes seslerini duydum. Üzerinde siyah bir şort olan Kadem'e kaçamak bakışlar atıyordu. Ona sırtı dönük olduğu için Melek'in ona attığı utangaç bakışları görmüyordu. Melek onun sırt kaslarına, sıkı baldırlarına ve üzerinde şort olmasına rağmen daha birçok yerine bakıp duruyordu. Yanakları kızarıırken alt dudağını dişleyerek Kadem'i röntgenliyordu.

İtiraf ediyorum Melek'in bizimle gelmesini istemeyerek kabul etmiştim çünkü Kadem'e karşı hisleri olduğunu biliyorum. Bu yüzden elimden geldiğince ikisini yan yana getirmemeye çalışıyordum. Çamur dolu küvetin içine ilk giren Kadem oldu. Küvetin içine rahatça uzanıp sırtını yasladığında çamur boynunun hizasındaydı. Sadece kafası görünüyordu. Çamurlu kollarını küvetin yanlarına koyarak, "Çok iyi," dedi gevşeyen bir sesle.

"Umarım öyledir," diyerek bornozumun kuşağını açtım. "O akışkan şey cildime zarar verirse bunun sorumlusu sen olursun." Bornozu çıkardığımda üzerimde sadece siyah iç çamaşırlarım vardı. "Buraya geleceğimizi bilseydim bikini giyerdim." Terliklerimi çıkartıp küvete doğru yürüdüğümde Kadem baştan ayağa vücudumu süzdü.

El kadar iç çamaşırının içindeki kıvrımlı vücuduma olan bakışları rahatsız edici değildi çünkü bana asla art niyet taşıyan gözlerle bakmazdı. Bu aptalın bakışları eleştirildi. "Kilo mu aldın sen?" demesi de bunun en büyük kanıtıydı.

"Almadım iki kilo vermişim." Yanındaki küvetin içine girdiğimde ılık çamurun bu kadar iyi hissettirmesini beklemiyordum. Tüm vücudum çamurun içine gömüldüğünde tıpkı onun gibi arkama yaslanıp kollarımı gri

küvetin kenarlarına yasladım. Evde kullandığımız mermer küvetlerin aksine bunlar gri taştan yapılmıştı. Şekli bile orantısızdı.

Melek üzerinde bornoz, ayağında terliklerle ayakta durmaya devam edince Kadem, "Neyi bekliyorsun?" diyerek ona yanındaki küveti gösterdi. "Gelsene."

Utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırıp, "Şey... Ben girmesem mi acaba?" diye mırıldandı. "Bir kenara otururum sizin saatiniz dolunca gideriz."

Kadem onun tam olarak neyden utandığını anlamadığı için kahvelerinde merak belirdi. "Bir saat boyunca oturup bizi beklemen sıkılmana neden olur." Yerinde rahatsızca kıpırdanan kıza gözlerini kısarak bakıyordu. "Sorun nedir, Melek?"

Melek ona cevap vermek yerine utana sıkıla başını eğince Kadem bana döndü. Cevapları bende bulmak için bana bakınca dudaklarımı oynatıp, "Utaniyor," diye fısıldadım. "Çok zayıf olduğu için vücudundan utaniyor olmalı."

Kısık bir sesle söylediklerimden sonra derin bir nefes alarak Melek'e döndü. "Sen küvete girene kadar gözlerimi kapatmamı ister misin?"

Melek başını hızla kaldırıp ona bakınca Kadem, "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. Karşısında ölümcül bir hasta olduğu için ona karşı her konuda anlayışlı olmaya çalışıyordu. Bu yüzden gözlerini kapatarak başını eğdi. "Rahatına bak."

Kadem'in gözlerini kapatması bile Melek'in kalbinde bir yerlere dokunmuş olmalı ki Kadem'e olan bakışları değişmişti. Kahretsin, Kadem ne yaparsa yapsın onda etkilenecek bir şeyler buluyordu. Onun Kadem'den uzak durmasını istedikçe kendimi kötü hissediyordum ama ikisinin arasında bir şeyler yaşanmasını istemiyorum. Kadem'in iyiliği için bunu istemiyorum. Şu zamana kadar hayatında hiç kadın olmadığı için birini sevmesini istiyorum ama bu kadın kati suretle Melek olmamalıydı.

Melek, Kadem'in ona bakmadığından emin olunca bornozu çıkardı. Beyaz, pamuklu iç çamaşırının içindeki düz vücudu insanın içini acıtıyordu. Yirmi

bir yaşındaki genç bir kıza göre haddinden fazla zayıftı. Taşıdığı hastalık, kullandığı ağır ilaçlar ve gördüğü tedaviler sonucu eriyip bitmişti. Zayıf vücudundan o kadar çok utanıyordu ki Kadem'in bunu görmesini istemiyordu. Oysaki utanacağı hiçbir şey yoktu.

Hızlı adımlarla küvetin içine girip hemen vücudunu koyu çamurla gizleyince rahat bir nefes aldı. Kadem'in küveti ikimizin arasında olduğu için başını çevirip ona baktı. "Gözlerini açabilirsin," dediğinde sarı peruğu kirlenmesin diye yapay saçlarını bileğindeki tokayla ensesinde topluyordu.

Kadem gözlerini açıp ona baktı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Tebessüm ederek başını salladı. "Çocukken oynadığım çamura benziyor."

İlgili bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çocukken çamurla mı oynuyordun?"

"Evet." Saçlarını rahat bırakarak elini yoğun çamurun içine daldırdı. "Ne zaman yağmur yağsa çocuk yurdunun arka bahçesine giderdim." Avuçladığı çamurun parmaklarının arasında sızmasını izledi. "Oradaki arkadaşlarımla çamura şekil verip oynardık."

Melek'in geçmişi hakkında hiçbir fikri olmadığı için, "Orası nasıl bir yerdi?" diye sordu. Boğazını temizleyip hafifçe öksürdü. "Orada sana iyi davranıyorlar mıydı?" Asıl bilmek istediği buydu.

Melek buruk bir tebessümle başını salladı. "Ben çocukken de hep hastaydım. Aslında kendimi bildim bileli hep hastayım." Elini bir kez daha çamura daldırıp toprağı hissetmek ister gibi onu avuçladı. "Çocuklar hasta birine zorbalık yapmazdı. Bizimle ilgilenen yurt sorumluları ise yaramazlık yapmayan çocuklara kötü davranmazdı." İnce omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben hep fazla uslu bir çocuktum."

Onu neşelendirmek için, "Mutlaka vardır senin de bazı haylazlıkların," dediğinde, "Yoktu yenge," diyerek başını iki yana salladı. "Kaldığım yurttaki çocukların geneli fazla usluydu."

Kadem buna ihtimal vermedi. "Çocuk dediğin fazla yaramaz olur," dediğinde başıyla beni işaret ediyordu. "Orada mutlaka bizim gibi olan ve

sürekli ceza yiyen çocuklarda olmalı." İkimizin çocukluğu aşırı olay içeriyordu.

Melek'in gözlerinin ardında bizim anlayamadığımız hisli bir ifade geçti. "Eğer kimsesiz çocuk yurdunda olsaydınız eminim sizde hiç yaramazlık yapmazdınız. Öyle yerlerde kalan çocuklar kimsesiz olduklarını bilirler çünkü bu onlara her gün hatırlatılır." Başını omuzuna doğru eğerek bakışlarını bizden kaçırdı. "Şımaracak bir ailesi olmayan tüm çocuklar fazla usludur." Benim boğazım düğümlendi ama yutkunan Kadem oldu.

"Şımaracak bir ailesi olmayan tüm çocuklar fazla usludur," demişti. Bundan daha acı veren bir cümle duymamıştım. Melek fazla uslu, uysal ve kimseye zoru olmayan sessiz bir kızdı çünkü şımaracağı bir ailesi hiç olmamıştı. Nazını çeken, yanında olan ve onunla ilgilenen bir ailesi olmamıştı. Geçen yıla kadar hayatında sadece Gurur vardı. Şimdilerde dayıları yanında olabilirdi ama Melek yirmi yılını onlardan uzakta geçirmişti. Hayatının son demlerinde dayıları onu kabul etmişti.

Tüm keyfimizin kaçtığını görünce kendini kötü hissederek, "Çocukken de hep birlikteydiniz, değil mi?" diyerek bizi neşelendirmeye çalıştı. "Eskiden de böyle iyi anlaşır mıydınız?"

"Hep böyle ikimiz değildik," diyen Kadem kısa bir an bana baktı ama o kısacık bakışmasına tüm geçmişi sığdırdı. "Aynı karargâhta olan tüm asker çocuklarıyla arkadaşlık." Geriye sadece ikimiz kalmıştık. Bir de Gazel...

"Hepsiyle iyi anlaşırdık ama bir tek Efil ile aramızda su sızmazdı," dediğinde eskilere dalmış gibiydi. "Şimdi neyse eskiden de böyleydi. Başıma ne geliyorsa hep onun yüzünden geliyordu."

"Çocukken ablama aşıktı," dedim.

O da beni şikâyet ederek, "Çocukken babama aşıktı," dedi.

Melek inanamayan gözlerle bize bakınca gülerek başımı salladım. "Çocukken de doğru tercihlerimiz yoktu." Yanlış insanları sevmemiz ta çocukluğa dayanıyordu.

"Gazel'e mi aşıktın?" Melek'in dikkatini çeken tek şey bu olmuştu. Ekşi bir şey yemiş gibi yüzündeki garip ifadeyle Kadem'e bakıyordu. "Daha önce birine âşık olduğumu hiç bilmiyordum. Kenan abi şu zamana kadar hayatında hiç kimsenin olmadığını söylemişti."

Melek'in kırdığı potu havada yakaladı. Muzır gözlerle ona bakıp, "Kenan'a beni mi sordun?" diyerek onu utandırdı. "Neden?"

Kendini çok fazla ele verdiği için utançtan ne yapacağını bilemedi. Bir an kendini su dolu küvette sanmış olmalı ki, Kadem'in bakışlarından kaçmak için hemen küvetin içinde kayarak kendini en dibe bıraktı. Kafası bile çamurun içine gömülünce Kadem panikledi. "Ne yapıyor lan bu!" diyerek hemen küvetin içinden çıktı. O kadar hızlı Melek'in yanına koştu ki telaşının somut bir şekli olabilirdi. Vücudundan çamurlar akarken eğilip elini küvetteki çamura daldırdı ve Melek'in ensesini kavrayarak kafasını dışarı çıkardı.

Temiz havaya kavuşan Melek öksürmeye başladığında çamurdan dolayı gözlerini açamıyordu. Nefes almaya çalıştıkça yüzündeki çamur ağzına giriyordu. Bu da nefes almasını daha da güçleştiriyordu. Ona bir şey olacak korkusuyla hemen küvetten çıktığında Kadem hızlı düşünerek onu kucağına aldı. Aceleci adımlarla onu kösedeki muslukların altına götürünce hemen yanlarına gittim. Melek hâlâ öksürerek nefes almaya çalışıyordu.

Kadem'in beti benzi atarken yaşadığı korkudan, "Sikeyim orada ne kadar çamur yuttun!" dedi kızgın bir sesle. Sansür bile kullanmayacak kadar kendini kaybetmişti.

Hemen yukarıdaki suyu açtım. Su otomatik olarak ayarlı olduğu için suyun ısını dengelemek için uğraşmak zorunda kalmamıştım. Melek, Kadem'in kucağında olduğu için yukarıda akan ılık su doğrudan onun yüzüne geliyordu. Bu da nefesini iyice kesiyor, yutkunmasını zorlaştırıyordu. Titreyişleri artınca oradan oraya koşturup, "Allah kahretsin, onu öldürüyoruz!" diye bağırdım. "Karun'un yeğenini öldürürsem benimle barışacağı varsa da barışmaz! Gurur'un bana yapacaklarına değinmek bile istemiyorum!"

Kadem kaşlarını çattığında eğer kucağında Melek olmasaydı kafamı duvara vurabilirdi. "Kıza olacakları düşün kendine olacakları değil!" dedikten sonra Melek'in yüzünü göğsüne bastırdı. Böylelikle su doğrudan Melek'in ağzına akıyordu. Bana niye kızıyor ki panik ve korkudan ne dediğimi bilmez haldeydim.

Duş başlığında akan su Melek'in yüzündeki çamurları yıkamaya başlamıştı. Allah'a şükürler olsun ki doğru şekilde nefes almaya başlamıştı. Öksürükleri dindiğinde Kadem ile yaşadığımız mutluluk gözlerimizden okunuyordu. Su ikisinin üzerindeki tüm çamuru yıkarken gözlerini dahi kırpmadan kollarındaki kızı izliyordu. Melek'in nefes alışları normale döndükçe korkuları yatışıyordu. Ona bir şey olacak korkusuyla gözlerini dahi kırpmadan ona bakıyordu. Melek ise kapalı gözlerle başını onun göğsüne yaslamış, onun kolları arasında soluklanıyordu.

Melek kendini daha iyi hissedene kadar Kadem'in kollarında hiç kıpırdamadı. Bir süre sonra başını kaldırdığında yukarıdan akan su yüzünden gözlerini kırıştırdı. Gözlerini açtığında Kadem'in yüzünü bu kadar yakınında bulunca nefes alışları tekrar hızlanmaya başladı. Bunu gizlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Bir an küvetteki şeyin su olmadığını unuttum."

Endişesini gizleyemeyen gözlerle kollarında kuş gibi titreyen kıza bakarken, "Siktir et şimdi çamuru, iyi misin onu söyle!" dedi.

Melek ıslanan takma kirpiklerini kırıştıırıp ona bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Benim için endişelendin mi?"

Ona tersçe bakan Kadem, "Anlaşılan iyisin şimdi in bakalım yere," diyerek onu yere indirmeye çalıştı ama Melek hemen kollarını onun boynuna doladı. Neredeyse ona sarılır gibiydi. "İnmem!"

Sımsıkı ona yapıştığında yüzleri arasında çok az mesafe vardı. "İyiyim ama ayakta duracak kadar değil." Sevimli suratını ona biraz daha yaklaştırıp gülümsedi. "Biraz daha böyle kalabilir miyiz?"

Kadem donup kaldı. Yaşadığım gerginlik elle tutulur şekilde artarken Melek'ten hemen uzaklaşmasını istedim ama o öyle yapmadı. Melek'in tatlı

arsızlığı her uzvunu dondurdu. İki suyun altında sırlıklam bir halde birbirine bakarken Melek'e yakın olmaktan herhangi bir rahatsızlık duymuyordu. Aksine onu kolları arasında tutmak hoşuna gidiyormuş gibi Melek'in isteklerine boyun eğdi ve onu yere indirmede. Hayır, hayır, Kadem'de ona karşı bir şeyler hissediyor olamazdı!

Melek'i severim ama Kadem'i kendimden bile daha çok seviyorum. Bu yüzden hiçbir şeyin onu üzmesini istemiyordum. Melek onu üzerdi. Keşke yaşarken bunu yapsa ama ölecek bunu yapacaktı. Hiç istemese de onu çok üzerdi. Aralarındaki çekim can sıkıcı bir şekilde hissedilirken ikisini birbirinden nasıl uzak tutacağımı bilmiyorum. Kadem aşkı kaybedeceği bir kadında bulmamalıydı.

Yanımdaki şampuan kutusuna vurarak onu yere düşürdüm. Böylece çıkardığım sesteki ikisinin sessiz bakışmasını bitirmeyi umdum. Yere düşen şampuan kutusu bile onları gerçek dünyaya döndürmedi! Kadem halinden son derece memnun bir şekilde Melek'i izlerken, "Bu kadar yeterli mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Kendini daha iyi hissediyorsan çıkalım şu suyun altından."

Kadem'e duyduğu yakınlık nefesini kestiği için ciğerlerine çekecek havayı bulamamış gibi yutkundu. Daha sonra suratını asarak, "Ya beni indirdiğinde düşersen?" dedi nazlanarak. "Zemin çok sert düşersen bir yerlerimi kırabilirim."

"Düşmezsin tutarım seni," dedi.

Gizleyemediğim bir kızgınlıkla, "Bende tutabilirim seni!" dedim. "Bırak artık şu adamı."

"O yabancı değil ki yenge." Kollarını biraz daha Kadem'in boynuna dolayarak ona iyice sırnaştı. "Senin arkadaşın."

"Kim olursa olsun bu onun bir erkek olduğunu değiştirmez!" diyerek ona çıkıştı. "Bırak şu hayvanı."

"Hayvan mı?" Kadem kafası karışmış bir halde bana baktı. "Benimle derdin ne senin?"

"Eve gidince biliyorum ben sana yapacağımı. Şimdi indir kızı yere."

"İyice dengesizleştin." Homurdanarak Melek'i dikkatli bir şekilde yere indirdi.

Hemen Melek'in kolunu tutup onu Kadem'den uzaklaştırdım. Bornoğunu aceleyle ona giydirirken, "Şu haline bak nasıl da titriyorsun," diye ona kızıyordum. "Suyun altında bu kadar çok kalırsan olacağı bu!"

Kendi bornozumu da giydikten sonra onu peşimden sürükleyerek dışarı çıkardım. Soyunma odasına doğru yürürken hâlâ ona söyleniyordum. "Hasta olursan amcan ve dayına nedenini sen açıklarsın artık."

"Yenge olduğumdan daha fazla hasta olamam ki." Suçlu çocuklar gibi boynunu bükünce Allah kahretsin ki, ona kızgın kalamadım.

Sırf hasta diye ona kimseye âşık olma diyemezdim çünkü kalp öyle bir şeydi ki ne hastalık dinlerdi ne de fikrimizi sorardı. Kime atıyorsa bizi o insanın delisi yapardı. Zaten bende Kadem'den hoşlanıyor diye Melek'e kızmıyor veya onu suçlamıyordum. Benim yapmak istediğim tek şey Kadem'i korumaya çalışmaktı.

Onu üzmeye dayanamadığım için, "Asma hemen suratını," diyerek ona gülümsedim. "Hadi üzerimizi değiştirelim daha sinemaya gideceğiz. Oradan da yemek yemeye gideriz," deyince kocaman gülüşü çok hızlı dudaklarındaki yerini aldı. Küçük şeylerde bu kadar çok mutlu olan başka kimse görmedim. Melek'i mutlu etmek için çok fazla düşünmeye ihtiyacınız yoktu çünkü her şeyde mutlu olacak bir şeyler buluyordu.

Böyle birinin ölümle sınanması büyük bir haksızlıktı.

Akşama kadar Kadem ve Melek ile dışarıda vakit geçirmiştik. Tüm bu sürede korumalar hep bizi takip etse de çok eğlendiğimizi inkâr edemem. Programımızı Melek'i yormayacak aktivitelerden oluşturmuştuk. Ne yazık ki günün çoğunu Melek ve Kadem'i birbirinden uzak tutmak için geçirmiştik. Tüm çabalarımın rağmen mıknaş gibi birbirlerine çekilip

durmuşlardı. Kaç kez birbirlerine attıkları kaçamak bakışlarını yakalamıştım. Bugün ikisi de benim aracılığım ile dışarı çıkıp tüm günü birlikte geçirme fırsatı bulmuşlardı. Böyle sonuçlanacağını bilseydim ikisinden birini mutlaka evde bırakırdım.

Yolda trafiğe takılınca eve dönüşümüz biraz uzamıştı. Melek ile arabadan indiğimizde Karun'un henüz eve dönmediğini anladım. Arabası görünürde yoktu ya da ona eşlik eden korumaları. Melek güzel bir gün geçirdiği için yüzünde gülücükler saçarak eve girerken bende Gurur'un mesajını okuyordum. Bana bir adres atmıştı ve Karun ile Duha'yı o adrese götürmemi istiyordu. Sanırım şimdi işin en sıkıntılı kısmı başlıyordu. Ona yardım etme sırası bendeydi.

Duha'yı arayarak bahçedeki korumalardan biraz uzaklaştım. Beni fazla bekletmeden telefonu açınca, "Senin işini hallettim," dedim.

Selam bile vermeden dan diye söylediğim şeyle, "Hangi işimi?" diye sordu. Elay ile her şey yolunda olmalı ki sesi keyifli geliyordu.

Korumaların beni duyamayacağı bir yerde durarak derin bir nefes aldım. "Zor oldu ama Karun'u seninle konuşmaya ikna ettim." Tek endişem bu gecenin sonunda Duha'nın sağlık durumuydu. Gurur onlara her ne yapacaksa umarım Duha'nın sağlık sorununu göz önünde bulundururdu.

Karun ile olan bu küskünlüğü bitirmeyi her şeyden çok istediği için onun adını bile duyunca heyecanlandı. "Kuş olalı sonunda bir solucan yakaladın," dediğinde değiştirdiği cümleye küfretmek istedim. "Şu anda nerede? Şimdi mi konuşmak istiyor?"

"Evet ama bana attığı adrese yalnız gitmeni istiyor."

Telefonun diğer ucunda kısa süreliğine bir sessizlik oldu. Duha aptal biri değildi hatta içimizdeki en zeki insanlardan biriydi. Bir şeylerden şüphelenirse asla Gurur'un tuzağına düşmezdi. "Neden yalnız gitmeliyim?" dediğinde sesi fazla kuşkucuydu. "Benimle konuşmak istiyorsa yanımdaki adamlar onun için neden sorun olsun?"

"Çünkü o da yalnız gelecekmiş. Aranızdaki her şeyi bu gece konuşup halletmek istiyor."

"Korumalarımız varken konuşamıyor muyuz? Ne haltlar dönüyor sinsi kuş?" Bu adamı kandırmak neden bu kadar zordu!

"Belli ki sana atmak istediği birkaç yumruk var. Onunla görüşmek istediğini sanıyordum ne bu sorular?"

"Ben bir yıl boyunca bu adamın anasını ağlattım, yalnız buluşmasını nasıl normal karşılayabilirim?" dediğinde sesindeki şüpheden zerre kadar bir şey eksilmemişti. "Bir tuzak olmadığına nasıl emin olacağım?"

"Sence Karun sana bir şey yapmak isteseydi şu zamana kadar çoktan yapmaz mıydı?" diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Belli ki bu küslükten o da sıkıldı ve yalnız olacağınız bir yerde bu sorunu bitirmek istiyor."

"Bitirmek istediği ben olmayayım?" dedi.

"Ya öyle bir şey olsa ben hiç buna aracı olur muyum? Sen bana hiç güvenmiyor musun?"

"Zerre kadar güvenmiyorum," deyince sinirden kahkaha attım. Zeki piç.

Gülüşlerimin arasında, "Aşk olsun," dedim. "Bana yaptığın onca iyilikten sonra seni bir tuzağın içine çeker miyim?"

"Kızım senin sadık olduğun kimse yok ki," dediğinde beni bu kadar iyi tanımasından nefret ettim. "Sen kendine bile ihanet edecek türden bir dengesizsin. Senin ipinle kuyuya inmem. Karun arayıp bir tuzak olmadığını söylerse istediği adrese korumasız giderim." Karun'un sözüne bile itimat ediyordu ama benimkine hayır.

Baygın bir ifadeyle, "İyi," dedim omuzlarımı silkerek. "Sen bilirsin. Bu görüşmeyi ayarlayana kadar anam ağladı. Karun'a onunla görüşmek istemediğini iletirim," dediğimde nefesini sertçe verip, "Tamam!" dedi. "Adresi at." Ha şöyle.

Telefonu kapatıp Gurur'un bana gönderdiği adresi ona attıktan sonra Karun'u aradım. Şimdi sıra onu bu tuzağın içine çekmeye gelmişti. Telefonu ilk çalışta açınca en tatlı sesimle, "Kocammm," diyerek harfleri uzattığımda telefonun diğer ucunda bir küfür savurdu. "Her ne halt yediysen bu sefer fena olur," deyince birkaç saniye telefonun ekranıyla bakiştım. Derdi ne bunun?

"Durduk yere bana niye kızılıyorsun şimdi?"

"Ne zaman kocam desen altında hep canımı sıkacak bir şeyler çıkıyor," dediğinde ilk kez beni bu kadar iyi tanımasından hoşlanmadım.

Saçlarımın ucuyla oynayarak bir ayağımın üzerinden salındım. "Kocam demeyeyim mi?" dedim cilveli bir sesle.

Burnundan nefesini vermiş gibi, "Söyle ama bir suç işlemediğinde söyle," dedi bıkkınca. "Şimdi söyle bakalım bu sefer ne yaptın?"

"İnanmayacaksın ama canını sıkacak hiçbir şey yapmadım." Henüz yapmamıştım. "Tüm gün Kadem ve Melek ile takıldım. Bu süreçte seni kızdıracak olaylardan itinayla kaçındım." Zaten korumalar ona gereken raporu çoktan vermiştir.

"Aramamın sebebi bu gece seninle dışarıda biraz vakit geçirmek. Birazdan evden çıkacağım acaba sana attığım adrese gelir misin? Yalnız gelmeni istiyorum, korumalar olmadan."

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. Daha sonra ise, "Nereden çıktı bu şimdi?" dedi şüpheli bir sesle. "Dışarıda buluşmak istemeni bir yerden anlarım ama neden yalnız gelmemi istiyorsun?"

"Çünkü seninle yalnız vakit geçirmek istiyorum."

"Korumalar seni rahatsız etmeyecek bir mesafede durabilir."

Nefesimi bezgince verdim. Tıpkı Duha gibi o da beni çok uğraştırıyordu. "Karun o korumalar hayatımızın her yerinde. Sıradan insanlar gibi bir gece sadece ikimizin olmasını istiyorum."

"Sıradan insanlar değiliz."

"Ben öyleyim sen değilsin. Bir gece tahtından inip insanların arasına karışsan kibriden bir şey kaybetmezsin."

"Bige, gerçekten çok yorgunum. Eve gelip bir şeyler yedikten sonra dinlenmek istiyorum. Bu gece dışarı çıkmamız şart mı?"

"Peki, çıkmayalım," dedim tripli bir sesle. "On üç günün dolmasına şunun şurasında ne kadar kaldı ki." Suratım asıldı. "Ne kadar müşkül bir durumda olduğumu hiç görmüyorsun." Ağlamak üzereymiş gibi burnumu çektim. "Kapatıyorum şimdi."

"Bekle kapatma!" İsteksizce kabul etti. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Geceyi dışarıda geçirmek istiyorsan geçiririz."

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. "Adresi atıyorum sana. Unutma oraya yalnız geleceksin," dedikten sonra telefonu kapattım.

Duha'ya gönderdiğim adresi Karun'a da gönderdikten sonra Gurur'a mesaj attım. ***"İkisi de söylediğin yere geliyor. Karun'un yüzüne, Duha'nın da kalbine zarar verirken sonuçlarına katlanırsın."***

Mesajımı görmesi ve bana cevap yazması uzun sürmedi. ***"Karun'un yüzü neden anlamaya dahil oldu?"***

"Kocamın yakışıklı olmasını seviyorum. Çirkin bir koca istemiyorum."

"Şu mesajını kopyalayıp ona göndermek vardı şimdi."

Bunu yapmayacağını bildiğim için arabaya doğru yürüdüm. Gurur'un ne kadar ileri gideceğini bilmediğim için orada olmalıyım. Bu gece hiçbir aksilik çıkmasın diye her şeyin kontrolümde olmasını istiyorum.

Ne kadar acele etmek istesem de elimden olmayan sebeplerden yol çok uzamıştı. İstanbul trafiği diye kahrolası bir şey vardı. Karun ve Duha çoktan Gurur'un istediği yere gitmiş olmalı ama ben çok geç kalmıştım. Hem

yoğun trafik hem de peşimdeki korumaları atlatmam hiç kolay olmamıştı. Lüks bir restoranın önünde durduğumda bir an doğru gelip gelmediğimi sorguladım ama Karun ve Duha'nın arabasını görünce ortada bir yanlışlık olmadığını anladım.

Restoranın her yerinde birçok adam vardı. Gurur'un adamları olduklarını tahmin etmek zor değildi. Gurur normalde tek gezerdi ama ihtiyaç olduğunda korumalarını çok hızlı etrafına toplardı. Restoranın kapısına yaklaştığımda Gurur onlara geleceğimi bildirmiş olmalı ki adamları yolumdan çekildi.

İki koruma yanımda durarak, "Bizi takip edin, Bige Hanım," deyince gösterdikleri yöne doğru yürümeye başladım. Bana eşlik ederken içlerinden biri Gurur'u arayıp, "Bige Hanım geldi," diyerek geldiğimi ona bildirdi.

Onları takip ederek koridorda yürüyüp gösterdikleri kapıdan içeri girdim. İçeri girdiğimde adımlarım duraksadı. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama hiçbir şey beklediğim gibi değildi. Gurur bu akşam için restoranı kapatmıştı. Uzun masanın etrafında sadece Karun ve Duha yoktu, Ümit Tozlu ve kızı Farah'ta buradaydı. Onlar dışında sekiz adam daha vardı ve hepsinin yanında bir kadın vardı.

Karun'un annesi hatta babası bile buradaydı. Hepsi fazla gergin görünüyordu. Neler oluyor? Sanki tüm bölge liderleri bu akşam buraya toplanmış gibiydi. İçerideki ölüm sessizliğini restorana girerek bölmüştüm. Tüm kafalar bana çevrildiğinde Karun beni gördü. Buz saçağı gözlerin odağına girdiğimde masadaki tehlikeli adamların bakışları altında ayağa kalktı. Yeraltının nam salmış liderleri şaşkınlık içinde onu izlerken Karun benim önümde ayağa kalkıp ceketinin önünü kapatarak bana doğru yürüdü.

Karun'un bu hareketiyle koca restoranda uğultular ve fısıltılar artmaya başladı. Anne ve babası bile bir ilke tanık oluyormuş gibi şaşkın fısıltılara dahil oldular. Herkes bana bakarak kısık bir sesle konuşuyor, Karun Kalender'in önünde ayağa kalktığı kadının dedikodusunu yapıyordu. Karun ise göz korkutan bir bölge lideri olmasına rağmen üstünlüğü bana vererek benim önümde ayağa kalkmayı sorun etmiyordu.

Önünde ayağa kalkıp ceketinin önünü kapattığı tek kişi benmişim gibi buradaki herkese benim ondan daha üstün olduğumu gösteriyordu. Masadakilere sırtı dönük bir şekilde bana doğru yürüdüğü için gözleriyle omuzlarımı işaret etti. İçeride beni neyin beklediğini bilmediğim için sıfır özgüvenle içeri girmiştim. Bu yüzden kapının önünde oldukça ürkek görünüyordum.

Karun'un işaretiyle omuzlarımın düşük olduğunu fark edince omuzlarımı dikleştirdim. Mavileri memnun bir ifadeyle başımı işaret edince başımı kaldırdım. Beni masadaki insanlara karşı hazırlıyordu.

Yanıma gelip tam karşımda durduğunda dik duruşuma rağmen titrememek için kendimi zor tutuyordum. Onu içine çektiğim tuzak için her an boynumu kıracağını düşünüyordum. Ancak korktuğum hiçbir şey yapmadı. Heybetli vücudu karşımda durarak beni insanların meraklı bakışlarında gizlerken, "Bige?" dedi gözlerimin içine bakarak. Bir şey söylemeden önce haksız bir yargıda bulunmamak için bana söz hakkı tanıdı. "Beni buraya korunmasız bir halde getirten sensin." Gözlerinin ardında kanımı donduran yakıcı bir ifade geçti. "Bu tuzağın bir parçası mısın?"

Hemen başımı iki yana salladım. "Gurur bana Duha ile ikinizi barıştıracaklarını söylemişti." Sadece onun duyacağı bir fısıltıyla konuşup üzgünce baktım. "Barışmanızı ne kadar çok istediğimi bildiği için bana ikinizi attığı adrese tek getirmemi söyleyince ona inandım." Gözyaşlarıyla aram çok iyi olduğu için gözlerime akın eden yaşlarla ona baktım. "Yanlış bir şey mi yaptım kocam? Burada neler oluyor?"

Nemli gözlerim içine dokunurken titreyen sesim dürüstlüğümlü sorgulamasına engel oldu. Kocam deyişim ise düşünme yetisini tamamen elinden almış gibi bana olan sert tavrı kırdı. "O piç seni kandırmış," diyerek derin bir nefes aldı. "Bu akşam bu masadaki tüm adamlar üç yıl önce onun infaz kararını onaylayan kişiler."

Kısık bir sesle konuşup kaşlarını belli belirsiz çattı. "Masadaki kadınlar ise buradakilerin ya eşleri ya da sevgilileri." Diğerleri onu duymasın diye sesini kısık tutarken benim için endişelendiğini gizleyemiyordu. Deli Gurur'un sağı solu belli olmadığı için bu gece olacakları kestiremiyordu. "Piç

kurusunun kafası çok farklı çalışıyor," dedi küfreder gibi. "Bir şekilde hepimizi buraya korumasız getirmeyi başardı."

"Sence tam olarak ne yapmayı planlıyor? Karısı da burada."

"Buradaki her kadın masadaki biri için değerli," dedi. "Ümit'e göz dağı vermek için Farah'ı yanında getirdi. Kadınlarımızı bize karşı kullanacak kadar onursuzca oynayacak biri." Tüm ciddiyetiyle gözlerimin içine bakıp, "Bu akşam masadaki hiçbir şeyi yeme," dedi. Bu konudaki uyarısının büyük ehemmiyeti varmış gibi bakıyordu. "Özellikle önüne et gelirse elini bile sürme."

"Karun ben henüz akşam yemeği yemedim." Elimini karnıma bastırıp kocaman gözlerle, "Karnım tokken bile eti geri çevirmem," diye fısıldadım. "Boş bir mideyle eti görmezden geleceğimi düşünebiliyor musun?" Her türlü etin hastası olduğumu iyi biliyordu.

"Dinle!" Farkında olmadan sesini yükseltince burada yalnız olmadığımızı fark edip dilini ısırıldı. Üzerime biraz eğilerek çocuk kandırır gibi, "Bu gece masaya gelen eti yemezsen eve gidince masayı etle donatacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Eve gidince istediğin kadar et yersin."

"Burada niye yiyemiyorum?"

"Gurur'un sana sunacağı etin içinde ne olacağını kimse bilemez." Ete olan düşkünlüğü bildiği için beni avutmak için çenemi tuttu ve baş parmağıyla hafifçe çenemi okşadı. "Masadaki hiçbir şeyi yemek yok. Anlaşıldı mı güzelim?"

Onun büyüüne kapılarak, "Sen nasıl istersen kocam," dediğimde yüz hatları gevşedi. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Aferin karıma." Karım deyişine kalbim hızlandı.

"Saçımı da karıştır tam olsun," diye homurdandım. "Aferinmiş çocuk muyum ben?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırarak elimi tuttu. Yönünü masadakilere doğru çevirdiğinde tüm ciddiyeti suratındaki yerini aldı. Elimini bırakmadan

benimle yürüyüp beni masaya getirdi. Sandalyesinin yanındaki boş sandalyeyi benim için çektiğinde tüm gözler üzerimizdeydi. Sandalyemi çekmesine tebessüm ederek oturdum. Yanımdaki yerini alıp oturduktan sonra masadakilere gelişigüzel baktı. "Buradaki herkesin karımı tanıdığını varsayıyorum," dedi düz bir sesle. "Bu yüzden tanışma faslına gerek yok."

"Karım mı?" Güzin Hanım yani Karun'un annesi rujlu dudaklarını büzerek, "Eski karım demek istedin sanırım?" dedi. Ona attığım o tokattan sonra kadın benden nefret ediyordu.

Karun'un omuzları gerildi. "Eski mi yoksa yeni mi olduğuna ben karar veririm," dediğinde sesi buz gibiydi. "Ona hâlâ karım diyorsam demek ki eski değil." Arkasına yaslanarak kolunu sandalyemin kenarına koydu. Buradaki herkese ona ait olduğumu göstermek için yaptığı bir hareketti.

Güzin Hanım'ın yanında oturan kır saçlı adamın Karun'un babası olduğunu biliyorum. İlk kez aynı ortamda bulunuyor olabiliriz ama onu gazetelere çıkan fotoğraflarından tanıyorum. Oğullarının içinde Karun onun bir kopyasıydı diyebilirim çünkü tıpkı Karun gibi mavi gözlü ve kumraldı. Saçlarına ak düşmüş olabilir ama saçlarının arasındaki tek tük kumral saç telleri saçlarının eski rengini belli ediyordu. Baba ve oğul birbirine o kadar çok benziyordu ki aynı sert hatlara sahipti.

İlerleyen yaşına rağmen takım elbisenin içinde göz dolduran Şeref Bey, "Madem onu hâlâ karın olarak görüyorsun..." diyerek gözlerini bana dikti. Karısına attığım tokadın kinini taşıyan bakışlarını görmezden gelmenin bir yolu yoktu. "Gelinimiz elimi öpsün de kocasının babasına hürmette kusur etmesin." Restoranın içi buz kesti.

Karun'un sandalyemin arkasına yaslı olan kolu sırtıma değdiği için gerginliğini hissettim. Masadaki herkes bu gerginlikten nasibini alarak bana bakmaya başladılar. Karun gibi bir adamın karısının Şeref Kalender'in elini öpüp öpmeyeceğini merak ediyorlardı. Tüm bu insanlar benim kocamın önünde ayağa kalkıp onun elini öperken, benim de aynı şeyi babasına yapıp yapmayacağımı görmek istiyorlardı.

Omuzlarımı dikleştirerek bunu yapmayacağımı düz bakışlarımla belli ettiğimde Karun'un gergin vücudu gevşedi. Dudağının köşesi kıvrıldığında

başını çevirip uzun masada babasının olduğu yöne baktı. "Bana bile elini öptüren bir kadına elini öptüreceğini mi sanıyorsun?" Bir kez daha beni kendinden daha yüksek bir konuma taşıyarak aşağılar gibi babasına baktı. "Benim karım kimsenin elini eteğini öpmez. Git dalkavuklarına öptür elini."

Şeref Bey bozguna uğrarken annesi çocuk azarlar gibi, "Karun!" diyerek ona çıkıştı. "İnsanların içinde babanla düzgün konuş."

"Karşınızda çocuk yok, Güzin Hanım." Kadının nefretine aynı şekilde karşılık vererek oturuşumu dikleştirdim. "O sesiniz bir daha kocama yükselirse sonuçlarına katlanırsınız," dediğimde Karun gülüşünü saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken Gurur kahkaha attı. "Daha şimdiden eğlenmeye başladım."

Evde kedi köpek gibi birbirimizle didişiyor olabiliriz ama insanların içinde karı koca birbirimizi hep savunurduk. Biz birbirimize her şeyi yaparız ama bir başkasının canımızı sıkmasına kolay kolay izin vermezdik. Bölge liderlerinden biri olan Sadri, endişesini gizlemeden Gurur'a baktı. "Neden buradayız?"

Şu an için masada herkesin önünde bir kadeh beyaz şarap vardı ama Gurur dışında kimse içkisine dokunmuyordu. Gurur uzun masanın en başında otururken onların kıvranışlarından zevk alır gibi her birine bakıyordu. Sinsice bakan yeşilleri ona soru soran Sadri'yi buldu. "Neden burada olmamalısınız?" Hissizleşen bakışları bir kez daha masadaki herkesin üzerinde gezindi. "Üç yıl önce tam olarak böyle bir masada değil miydiniz? Belki eskiyi yad etmek istersiniz diye düşündüm." İnsanları tedirgin etmekten zevk alırcasına dudağının kenarı kıvrıldı. "Sahi siz üç yıl önce neden toplanmıştınız?" Onun infazını onaylamak için olduğunu biliyordu.

Şaşılacak bir şeydi ama bu masadaki herkes gerçekten ondan korkuyordu. Hepsi birbirine bakarken kimse onun sorusuna cevap verme cesareti gösteremedi. Kimsenin ona cevap vermeyeceğini gören Karun, "İnfazın için," dedi bıkkınca. "Sanki bilmiyorsun."

"Demek infazım için?" Gurur sakince başını sallayıp, "Peki kimler onayladı infaz kararımı?" diye sordu. Bu masadaki herkes o kararı onaylamıştı.

"Hepimiz onayladık." Bu konuşan Duha'ydı. Karun ve Duha'da ondan korkuyordu ama diğerlerinin aksine ödleğe susup birinin cevap vermesini beklemek yerine ona cevap veriyordu.

Şeref Bey herkese meydan gösterisi yapan küçük kardeşine bakıp, "Ben kurulda bile değildim," dediğinde burada ne işi olduğunu sorguluyordu. Gurur'dan yaşça çok büyüktü çünkü Gurur onun oğluyla aynı yaşıydı. Karun ve Gurur arasında sadece beş ay vardı. "Liderlerin yaptığı bir oylama için ben neden buradayım?"

Gurur abisine sırtarak baktı. "Sen farklı bir sebepten buradasın abi," dedi eğlenen bir sesle. "Senin sayende Kocaeli'ne küçük bir ziyaret yapmışken karşılığında sana teşekkür etmeyeyim mi?" Arabasının frenlerini kesip bize saldırdığı için bu gece canına okuyacağını daha iyi belirtmezdi.

"Farah'ı eve gönder," dedi Ümit Tozlu. "Oylamada bile yoktu kızım neden burada?"

"Evde sıkılayı," dedi pişkince. Farkında olmadan yine Karadeniz ağzıyla konuşup yanında oturan zavallı kıza baktı. Farah korkudan öyle bir titriyordu ki onun titreyişlerini görmemek imkansızdı. Bu gece restoranda onu ve babasını neyin beklediğini bilmemek onu dehşete düşürüyordu. Evde sıkıldığı için değil, Gurur'un zorlamasıyla buraya geldiğini fazla belli ediyordu.

Gurur onun titreyişlerini yeni fark etmiş gibi tüm dikkatini ona verdi. Elini Farah'ın masadaki elinin üzerine koyarak, "Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. Farah'ın elini tutması bile kızın irkilmesine neden olmuştu.

"Şşşş." Onun korkularını dindirmek istercesine başını eğip karısının güzel yüzüne baktı. "Bugün bu masada saçının teline bile zarar gelmeyecek iki kadından birisin." Güldü. "Aslında ikiniz dışında diğerlerinin belasını sikeceğim."

Farah elini onun avuçlarından çekmemek için kendini zorlarken titreyen kirpiklerinin arasında ona baktı. "İkincisi kim?"

Gurur'un yengesi olduğu için bahsedilen diğerkadının kendisi olduğunu düşünene Güzin Hanım tam göğsünü kabartmıştı ki Gurur, "Orada oturuyor," diyerek beni işaret edince kadının bozulan suratına kakhaha atmak istedim. Beni bile yengesinden daha çok seviyordu. O ve Karun'a üvey annelik yapmışken hâlâ ayrıcalık mı bekliyordu?

Garsonlar birbiri ardında servis arabalarıyla girince herkes bembeyaz olmuş bir suratla birbirine bakmaya başladı. Gurur ise bu manzarayı sırtarak izliyordu. "Yemeklerimiz de geldi." Arkasına yaslanarak güldü. Gözlerinin ardında tehlikeli bir parıltı geçti. "Damak zevkinize hitap etmesi için yemeklerle özellikle ilgilendim." Yemekler gelince neden herkesin beti benzi attı?

Diğertüm alternatifler es geçilerek önümüze ana yemekler konuldu. Hepimizin önüne bir tabak et koymuşlardı. Garsonlar hepimizin önüne bir tabak et koyup geri çekilince tüm gözler Gurur'a döndü. Herkes ona ve önündeki tabağa bakıyordu. Gurur'un tabağında kırmızı et yerine balık vardı. Bu da herkesi kendi tabağındaki et konusunda tedirgin ediyordu. Farah'ın tabağında bile kırmızı et vardı. Ağlamaklı gözlerle tabağına bakıp onu nasıl yiyeceğini düşünüyordu. Allah aşkına alt tarafı bir tabak et, niye bu kadar abartıyorlar?

Kimse yemiyorsa ben yerim ya, ne var bunda.

Çatal ve bıçağa uzanmıştım ki Karun bunu bekliyormuş gibi hemen elimi tutarak beni durdurdu. Masumca ona baktığımda başını iki yana salladı. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum?"

Dumanı üzerinde tüten bifttek benden bir ısırık al dercesine beni ayartırken dudaklarımı sarkıttım. "Ama bu et," diye fısıldayıp kaşlarımı büktüm. "Bir ısırık alayım başka yemeyeceğim." Yüzüme dramatize bir ifade kondurup, "Anlamıyorsun çok müşkül bir durumdayım," dedim ağlamaklı bir ifadeyle. "Bir parça diyorum ya, sadece bir parça yiyeyim başka yemem."

"Bige, tut kendini." Elimi çataldan uzaklaştırarak dizinin üzerine koydu. Acıklı bakışlarıma direnmeye çalışarak kendinden ödün vermedi. "Et konusundaki oburluğunu biliyorum ama bunu yiyemezsin."

Elim ete uzanmasın diye dizinin üzerinde sıkıca tutuyordu. Ona sert bir bakış atarak elimi çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "Tamam yemeyeceğim bırak elimi," diye homurdandım. "Ben iradesi güçlü bir kadını yememi istemiyorsan yemem."

Elimi çekmeme izin verdi ama bu konuda bana hiç güvenmiyormuş gibi gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "O eti yersen geceyi hastanede geçireceğini temin ederim," diyerek beni tehdit etti. Bunu gerçekten yapacakmış gibi katı gözlerle bakıyordu. "Mideni yıkatmak için seni hastaneye götürmemi istemiyorsan sakın yeme."

"Midemi yıkatacak kadar ne var bu ette?"

Etrafımızdaki insanlara kısaca bakarak bana döndü. "Eve gidince anlatırım. Bir kez olsun koca sözü dinle ve yeme bunları."

Çenemi dikleştirdim. "Ben hep koca sözü dinliyorum bir kere."

"Say ulan bana bir tane!" Bana kızarken bile sesini yükseltmekten kaçınıyordu. "Şu zamana kadar sözümü dinlediğin tek bir konu söyle?"

"O kadar çok ki hiç aklıma gelmiyor," diye homurdandığımda sinirden gülererek başını iki yana salladı. "Tertemiz dövmek gerek seni," dediğinde az da olsa keyfi yerine gelmişti.

Duha ete midesi bulanarak bakıp, "Hiç aç değilim," dedi tiksinti içinde. Etten uzak durarak gözlerini Gurur'a dikti. "Bu yemeği başka zamana ertelese olur mu? Kadem beni kız arkadaşıyla tanıştıracaktı bunu kaçırmak istemiyorum."

"Olur tabii." Gurur gülümseyerek ona başını salladı. "Parçalarına ayrılmadan o sandalyeden kalkacağını düşünüyorsan kalkabilirsin."

Duha'nın yüzündeki kaslar seğirdi. "Bu ne demek lan şimdi?"

Gurur ceketinin iç cebinde küçük bir kumanda çıkartarak onlara gösterdi. "Hepinizin sandalyesinin döşemesinde vücut ısınıza duyarlı bir bomba var." Masadakiler kaskatı kesilirken gülererek başını salladı. "Bige ve Karun yerine

oturduktan sonra tek bir düğmeyle hepsini aktif hale getirdim. O bombaların kışınızdıdan patlamasını istiyorsanız kalkmayı deneyin." Ne diyor yahu bu?

Bir bombanın üzerinde mi oturuyoruz?

Küfürler havada uçuşurken Farah dehşete kapılarak, "Hi-hiç kalkamayacak mıyız ayağa?" dedi ağlamaklı bir sesle.

Gurur ürkek karısının korku dolu gözleri önünde ayağa kalktı. "Benimkinde yok." Gülerek tekrar yerine oturdu. "Ama siz kalkamazsınız." Farah'ı korkudan deli ederek, "İstersen bir dene," dedi. Masadakilere baktı. "Blöf yapıp yapmadığımı anlamak için sizde deneyebilirsiniz."

Kimse bir delinin sözlerini teyit ettirmek için ayağa kalkmaya cesaret edemedi. "Allah'ın cezası psikopat!" diye bağırdığımda sandalyeden kıpırdamaya korkuyordum. "Makyajımı yenilemem gerekirse ne halt edeceğim? Herkesin gözleri önünde yüzümü pudralayıp ruj mu süreyim!"

Ter derdimin bu olmasına kakhaha attı. "Burada yapabilirsin eminim buradakiler seni çok yadırgamaz."

"Ama çantam arabada kaldı." Dokunaklı bir ifadeyle burnumu çektim. "Farkında olmadan dudaklarımı dişlediğim için rujun çoğunu emiyorum." Kahrolmuş gibi başımı ellerimin arasına aldığımında Karun dahil herkes inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Kırmızı rujumu istiyorum!"

Duha çıldırdı. "Kışımızda patlayacak bir bombanın üzerinde otururken ter derdin rujun mu?"

"Evet!" diye ona cırladığımda Karun ağız dolusu küfrederken Gurur içerideki adamlarından birine, "Buraya bak koçum," dedi gülerek. "Dışarı çıkıp yengenin çantasını getir." Burada beni tuhaf bulmayan tek insan oydu.

Güzin Hanım kaşlarını çatarak elini masaya sertçe vurdu. "Buradaki kimse onun rujuyla ilgilenmiyor! Bırak bu saçmalığı da şu bombaları imha et!"

"Ben ilgileniyorum," dedi Gurur sakince. "Kocan yüzünden onunla saldırıya uğradığımızda bile tek derdi kırmızı rujuydu." O günü hatırlayınca bile yüzünü buruşturdu. "Kırmızı rujum deyip tutturacak tüm gece. Keyfimin içine limon sıkmasını istemiyorum bu yüzden önceliğim onun rujunu getirmek," deyince ben gülerken masadaki herkesten bir kez daha küfürler yükseldi.

"Deli deliyi dakikasında bulurmuş!" dedi yaşlı adam, yani Sadri. Karun'a ben ve Gurur'u gösterdi. "Bu ikisini daha az yan yana getir."

"Sana mı soracağım lan!" dedi Karun onu tersleyerek. "Kendi işine bak."

Gözlerimi ona dikip, "Bana bir daha deli dersen ayağa kalkarım!" diyerek onu tehdit ettim. "Kendimle birlikte hepinizi havaya uçurduğumda görürsünüz deliyi!" Sinirlerim bozulmuş gibi saçlarımı sertçe arkaya doğru savurdum. "O rapor gerçek değil!"

"Konumuz Kalender'in karısının tuhafıkları değil!" Masada adını bilmediğim kırklı yaşlardaki bir adam hırslı bakışlarını Gurur'a yöneltti. "Bizlerin kim olduğunu unutmuş olmazsın. Bu gece burada başımıza bir iş gelirse bundan sıyrılacağını mı sanıyorsun?"

"Çok da sikimde lan." Gurur onu tersleyerek içkisinden bir yudum aldı. "Yemeğinizi yiyin yoksa hepinizin kışında kocama bir delik açılır."

Karun tabağındaki etten tek bir lokma bile almayacağını belirterek yüzünü buruşturdu. "Akşamüzeri yemeği fazla kaçırmış olmalıyım." Tabağı kendinden uzaklaştırmak için öne doğru itti. "Midemde bir lokma için bile yer yok."

"Kalender Beyciğim ile aynı tokluğu yaşıyorum," diyen Duha, Karun'un tam karşısındaki sandalyeye oturarak onu yeterince kızdırdığı yetmiyormuş gibi bir de ona laf atıyordu. Tabağı kendinden uzaklaştırarak. "Hiç aç değilim," dedi.

Karun'un Duha'ya olan bakışları bile kan dondurucuydu. Ona olan kırılganlığını soğuk bakışlarıyla iyi gizliyordu ama öfkesini gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Duha ile aynı mekânda olup aynı havayı paylaşmak bile onu

kızdırıyordu. Sinirlerine hâkim olmak için mümkün olduğunca ona bakmamaya çalışıyordu ama ne zaman bakışları kontrolü dışında Duha'yı bulsa refleks olarak kaşları çatılıyordu. Belindeki silahı çıkartıp tüm şarjörü Duha'nın üzerine boşaltmamak için kendiyle savaş halindeydi.

Onu görmeye bile katlanamıyorken ikisi nasıl barışacak, bilmiyorum. Üstelik Karun çok kinci biriydi. Ona yapılan bir yanlış kolay kolay affetmez, affetmediği gibi unutmazdı da. Şu zamana kadar bir tek benim için inisiyatif kullanıp kendini zorlayarak sınırlarının çok dışına çıkmıştı. Ne yazık ki bana gösterdiği müsemmayı Duha'ya göstermeyecek gibiydi. Arkasında iş çeviren insanlar konusunda çok katıydı. Beni bile hâlâ affetmiş değildi.

Dün geceki saldırıdan sonra bana karşı daha insancıl olması ona yaşattıklarımı unuttuğu anlamına gelmiyordu. Bana iyi davranması beni affettiğini göstermezdi, affetmek için kendini her şeyiyle zorladığını gösterirdi. Ona 383 gün boyunca büyük acılar yaşatan bir kadını affetmek için her şeyini ortaya koyuyordu. Deniyordu, bu sefer gerçekten deniyor ve bunun için uğraşıyordu. Bige yerine bir gün bana tekrar Saka demeyi başarırsa işte o gün kendi içindeki çatışmadan sağ çıktığını ve beni affettiğini anlayacağım.

O güne kadar sabretmeliyim. Öyle bir günün geleceğine kendimi inandırmak istiyorum. İşin trajikomik tarafı onunla tanıştığımız ilk günden beri bana adımla hitap etmesini istemiştım. Sadece ölüm anlarında bana Bige dediği için adımla ölümle lanetlememesini, normal günlerde de bana Bige demesini çok istemiştım. Tüm bu süre zarfında ondan Saka ismini duymaya alıştığımı ve bana Saka demesini sevdiğimi anlamadan bana Bige demesini istemiştım.

Beni Saka yapan şeyin onun Saka ismini severek kullanması olduğunu bilmeden bana Bige demesini istemiştım. Oysaki Karun'un adımla bir sorunu yoktu. Ben herkes için Bige'yken onun için Saka olmamı istemişti. Bana Saka diyerek beni kendine özel kılmış, Sanrı'nın Saka'sı yapmıştı. Şimdilerde ise beni kalbinden kovmuş gibi bana Bige diyordu. Oadaki değerimi yitirdiğimi belirtmek istercesine herkes gibi o da bana Bige diyordu. İşte benim canımı yakan tam olarak buydu. Eskisi gibi herkese Bige ama ona Saka olmak istiyordum.

Koluma dokunarak beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Başımı çevirdiğimde bir süredir beni izliyormuş gibi bakışları bana kenetlenmişti. Yüzümdeki durgun ifadeyi görmek hoşuna gitmemiş gibi ilgili gözlerle bana bakmaya devam etti. "İyi misin?" dediğinde sesi içimi ısıtacak kadar sıcaktı.

"İyiyim." Sandalyenin döşemelerinin içinde ne çeşit bir bomba varsa üzerinde oturmama rağmen bana batan bir şeyin olmaması iyi bir şeydi. Sanırım bunun için son teknoloji ürünü olan patlayıcılar kullanmıştı. Karun'un endişelerini dağıtmak istercesine ona gülümsedim. "İyiyim her şey yolunda."

"Korkuyor musun?" Aklımdaki şeylerin durgunluğunu yaşadığımdan habersiz gözlerini kısarak yüzümü incelemeye koyuldu. "Bu masada olmak seni korkutuyor mu?"

"Bu masada olmaktan daha tehlikeli şeyler yaşadım, Sanrı," diyerek iç çektim. "Beni korkutan bu değil." Gözlerimin ardı sızlayınca ona olan bakışlarım hüzünlüydü. "Beni korkutan şey seni kaybetmek. Bir gün karşıma geçip ben ayrılmak istiyorum diyeceksin diye ödüm kopuyor."

Gözlerinin mavisi koyulaştığında acı bir gerçeğin en somut şeklini aramıza koyarak kendini biraz geriye çekti. "Öyle bir konuşma yapmamız için bir ilişki içerisinde olmamız gerekiyor." İçerisi sıcaktı ama aramıza koyduğu milimlik mesafe üşümeme neden oldu.

"Hâlâ anlamadın, değil mi?" Bana göz ardı ettiğim veya ısrarla görmek istemediğim bir gerçeği hatırlatmak ister gibi hisli gözlerle baktı. "Biz bir yıldır ayrıyız, Bige. Ayrılalım demeden de ayrılabiliyor insanlar."

Kalbim acıyla kasıldı.

Boğazım düğümlenirken kelimeler dilime dolanıyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadım. Onun bakışları fazla düzdü benimse kalbim delik deşik oluyordu. "Bir gün son nefesinde bana Saka diyeceksin diye çok korkuyorum." İnsan neyden çok korkarsa onunla sınanmış. Bunun olmasından o kadar çok korkuyordum ki bu korkuyu her zerremde taşıyordum.

Herkes kendi derdindeydi kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu ama ortalık yerde ağlamamdan endiŖe edip, "Fena mı olur," diyerek beni geiŖtirdi. "Beni 383 günün her gecesinde mezarının baŖında uyuturken varlığımın senin için bir anlamı yoktu." Canımı ne denli yaktığından habersiz alay ederek güldü. Dudaklarındaki gerçek bir glŖ değildi. "Belki yokluğum senin için bir anlam ifade eder."

İçimde bir yerlerde kk bir kız çocuğu çığlık attı ama onun sesini benden baŖka kimse duymadı. Tıpkı 13 Haziran gecesinde olduğu gibi sanki her Ŗeyim ellerimden kayıp gidiyordu ve yine bu yıkımın tek sebebi bendim. "Bir konuda haklıydın." Sol gözümden süzülen bir damla yaŖı kimse görmeden hızlıca sildim ama o gördü. Belki de bunu görmemesi gereken tek kiŖi oydu. "Bana acımasız bir kadın olmayı sen öğrettin çünkü sana geldiğimde böyle biri değildim."

Buruk bir tebessümle uzun uzun baktım gözlerine. "Ŗimdi ise ben sana azabı öğreteceğim diyorsun sanki bu bana çoktan đretilmemiŖ gibi."

Damarlarındaki kana kadar donup kaldı. "Ben sana azap mıyım?"

BaŖımı yorgunca salladım. "En az benim sana olduğum kadar."

İtiraz edip değilsin demesini bekledim.

Demedi.

O sustu, bende sustum. Bir kez daha bir konuyu acılarımızla birlikte yastık altı ederek önümüze döndük. Artık sessizlik bile canımı yakıyordu oysaki burası sessiz değildi. Masadaki herkes Gurur'a kızıp bizi zorladığı yemek için ona küfrederken burası hiç sessiz değildi. Bir tek benimle ilgili her Ŗey fazla sessizdi. Kalbim, nefesim ve içimde haykırmamı bekleyen tüm o acılar sessizdi. Omuzlarım dŖt, üzerime birinden dn alınmıŖ eziklik duygusu çöktü ve baŖım önüme büküldü.

Cesaretim ve güçlü duruŖum bu insanların önünde yanlıŖ yerde ve yanlıŖ zamanda beni terk etti. Sus pus olmuŖ bir halde masa örtüsünün kırmızı dokusuna bakarken omuzumda bir el hissettim. İrkildiğimde Karun'un kolu omuzlarımın üzerindeki yerini aldı. BaŖımı çevirip asık bir suratla ona

bakıp ne yaptığını sorguladım. Kolunu omuzuma atarak beni hafifçe kendisine doğru çekti.

Kolu sahiplenircesine omuzumda dururken başını eğdi ve dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdı. Kalbim göğsümü tekmeledi. Dudaklarıyla sessizliğe gömülen her şeyin sesini geri getirmişti. Suskunluğunu bozan ilk şeyse kalbim olmuştu.

Burnunu saçlarımın tepesine gömüp saçlarımın kokusunu uzun uzun içine çektikten sonra dudaklarını saçlarıma bastırmıştı. İç çekerek, "Bige," dedi boğuk bir sesle. "Senden gelen her şey başım üstüne be kızım. Azapsa azap ben çekiyorum, kim ne karışır?" deyince ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Boynumu bükünce kıyamamıştı bana, gönlümü almak için hemen saçlarımın tepesinden öpmüştü.

Ona yaptıklarımın sonra bana karşı bu kadar iyi olması beni kahrediyordu. Başımı kaldırıp dolu dolu gözlerle ona baktım. Tam şu anda onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi o kadar çok istedim ki ama bunu yapamadım. Kelimeler boğazımı tırmaladı lakin dilimi ısırarak her birine gem vurdum. Onu sevdiğimi böyle bir ortamda duymayı hak etmiyordu. Sevgimden şüphe ederken ve onu sevdiğime hiç ihtimal vermiyorken bunu yalnızken benden duymalıydı. Böylesine özel bir cümleyi benden daha iyi bir ortamda duymalıydı.

Belki onu sevdiğimi söyleyemedim ama bir şeyler söyleme gereği hissettim. Bana olan bakışları o kadar güzeldi ki sözlerine karşılık bir şeyler söylemek istedim. Alık alık onun suratına bakarken, "Sağ ol," deyiverdim. Ne? Sağ mı ol? Etkileyici ve romantik bir şeyler söylemek varken sağ ol nereden çıktı!

Suratımın aldığı şekli görünce gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Sağ mı olayım?" Açık açık benimle eğleniyordu.

İçimden kendime küfrederken homurdanarak başımı salladım. "Evet, sağ ol."

Gözlerinde muzır bir ifade geçti. "Aklına daha iyi bir şey gelmedi, değil mi?"

"Kamyon arkası sözler sayılıyor mu?"

Kendini tutamayıp kahkaha attı. "Sağ ol duyduğum en güzel cümle."

"Hadi ama yaratıcı kamyon arkası sözlerde var."

"Duymak istediğimden emin değilim."

Aklıma gelen ilk kamyon arkası sözü söylemek için sesimi kalınlaştırdım. "Alayına değil kralına gider, kamyoncuyuz oğlum şeklimiz yeter," dediğimde gülerek selam verir gibi başını omuzuna doğru eğdi. "Eyvallah abi," deyince kıkırdadım. İstediginde bana ayak uydurup benimle şakalaşıyordu.

Beklenti içine girerek, "Hadi bir tane de sen söyle," dedim en tatlı sesimle.

Hemen kendini geri çekti. "Hiç şansın yok."

Koluna yapışarak ona sırnaştım. "Lütfen."

İşaret parmağını alnıma bastırarak beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Zorlama benden çıkmaz öyle şeyler."

"Kocam lütfen söyle."

Zaafını kullandığım için bakışlarıyla kızdı ama bana istediğimi de verdi. "Beni takip etme güzelim, bende yanlış yoldayım," deyince kıkırdadım. Seçtiği söz bile bence çok anlamlıydı.

"Şimdi sıra bende."

Beni susturmak istercesine enseme tutup başımı önüme çevirdi. "Daha fazlası yok."

"Çeksene şu elini." Eline vurarak tekrar ona döndüm. "Sinyal verip geçtiğin bu kalbimi ileride dörtlü yakıp bekleyeceksin," dediğimde başını geriye atarak gür bir kahkaha patlattı. "Bekleriz sıkıntı yok," deyince bende gülmeye başladım. Gülüşü bulaşıcıydı. En önemlisi onu uzun zamandır böyle içten gülerken görmemiştim.

"Oh, Allah muhabbetinizi arttırsın." Duha'nın alaycı sesiyle önümüze döndüğümüzde masadaki herkesin yaratık görmüş gibi bize baktığını gördük. Duha dik dik ikimize bakarken, "Biz burada kışımızda ter dökerken sizin keyfinize diyecek yok," dedi.

Onu görmek bile Karun'un tüm keyfini kaçırdı. "Senin kışından bize ne lan!"

Karun'un hiçbir şey olmamış gibi benimle gülüp eğlenmesini zorlayan Güzin Hanım kınarcasına oğluna baktı. "Şimdi gülüp eğlenmenin zamanı mı? Bu masada kaldıkça hepimiz sinirlenmeye başlıyoruz bir de üstüne siz gülerek daha fazla canımızı sıkmayın." Kimin canını sıktığımız fazlasıyla belli oluyordu.

Her fırsatta Karun'u ezmeye çalışan kadına küçümseyerek baktım. "Yangın görseler akılları gidecek ama sorsan hepsi ateş," diyerek bir tane daha kamyon arkası söz söylediğimde Karun gülüşünü saklama çabasına bile girmedim.

Güzin Hanım ince kaşlarını çatarak, "Haddini aşmaya başladın," dediğinde sesi tıslar gibiydi. "Kimi karşına aldığın hakkında zerre kadar fikrin yok!"

"Kimi karşıma aldığımı çok iyi biliyorum." Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldığında bu iki kadının birbirine olan meydan okumasıydı. "Şu zamana kadar kimleri karşıma aldığımı bir bilseniz." Omuzlarımı dikleştirdim. "Hiçbiri artık yaşamıyor. Bence siz kimi karşınıza aldığınıza dikkat edin."

Eşref Bey benim yerime Karun ile muhatap olmayı tercih ederek kaşlarını çattı. "Sustur karını."

"Sen sustur karını." Karun babasının gözleri önünde kolunu omuzuma koyarak arkasına rahatça yaslandı. "Benim karım susacağı yeri de konuşacağı zamanı da iyi bilir." Ben bu adama ölürüm be!

Gurur sıkılmış gibi esneyerek, "Kendi aranızda tartışmayı bırakın," diyerek dikkatleri üzerine çekti. "O kadar hazırlık yaptım karnınızı doyurun." Sorun şu ki kimse onun zahmetlerini ödüllendirmek için hazırlattığı yemekleri yemek istemiyordu. Bunu isteyen sadece bendim ama etten yerim diye

Karun gözünü üzerimden bir saniye bile ayırmıyordu. Bu konuda karısına hiç güvenmiyordu.

Karun ile aynı yaşlarda olan Devrim'in karısı tabağını öne itti. "Ben hiç aç değilim." Yanılmıyorsa Devrim'de bölge liderlerinden biriydi. Tıpkı diğerleri gibi onun da kızgın bakışları Gurur'un üzerindeydi.

Her konuda Karun'a dalkavukluk yapan Ragıp, "Canım bir şey yemek istemiyor," diyerek yemeyeceğini belirtti. Karısı ise, "Diyetteyim sadece salatayla besleniyorum," dedi.

Karun'un annesi o meşhur tiksinti dolu bakışlarını bu sefer tabağındaki ete yöneltmişti. "Diyetisyenim bir süre bana yüksek kalorili şeyleri yasakladı." Dudaklarını büzerek, "Bu masada yiyeceğim bir şey yok," dedi.

Karun'un babası ise düşmanca bakışlarını deli kardeşine dikerek, "Uzun zamandır vejetaryenim!" deyince neyi ima ettiyse bu Gurur'u güldürdü. "Bilmez miyim."

Masadaki herkes bir bahane bularak yemeyeceğini söyleyince Gurur'un bakışları ondan ödü kopan Farah'ı buldu. "Bakalım güzel karım da sizinle aynı fikirde mi?" Alay ederek başını omuzuna doğru eğip Farah'ın titreyen gözlerine baktı. "Sende aç değil misin?"

Dişlerini sıkan Ümit Bey, "Kızımı rahat bırak!" dedi sert bir sesle.

Gurur'un yeşillerinde apaçık bir meydan okuma belirdi. "Buraya gelip beni durdursana?" Bunu yapamazdı çünkü ayağa kalktığı an hepimiz havaya uçardık.

Ümit Bey'in kızgın bakışlarına zerre kadar aldırış etmeden Farah'ı zorlamaya devam etti. "Ye hadi."

"Lü-lütfen." Farah güçlükle konuşurken dokunsalar ağlayacak gibi gözleri nemliydi. Yalvaran gözlerle psikopat kocasına bakıp kısık bir sesle, "Ben senin tabağından yesem olur mu?" diye sordu çekinerek. "Tabii izin verirsen?"

Gurur'un bakışlarında küçük bir merhamet kırıntısı yakaladım fakat bu çok kısa sürdü. Yalnız kaldıklarında Farah'a nasıl davrandığını bilmiyorum ama Ümit Bey buradayken onun yanında kızına karşı yumuşamamaya çalışıyordu. Babasının gözleri önünde ona zorbalık yaparak Ümit Bey'in canını yakmak istiyordu ancak Farah'ın titreşen gözlerine direnemedi. Onun için kendinden ödün vererek burnundan nefesini sertçe verdi. Önündeki balık tabağını Farah'ın önüne iterek, "Karnını doyur," dedi.

Farah rahat bir nefes alıp önüne dönünce Gurur'un sert bakışları hepimizi buldu. "Sulu gözlü karıma küçük bir ayrıcalık tanımış olabilirim ama aynı şey sizin için geçerli değil." Önümüzdeki yemekleri işaret etti. "O tabaklardaki tüm et bitmeden kimse bu masadan kalkamaz." Herkes sertçe yutkunarak tabağına baktı. Ne vardı etin içinde? Zehir falan mı?

Buradakilere ecel terleri döktürmekten sadistçe zevk alarak Şeref Bey'e baktı. "Hadi abi. Yemeğe başlaman için seni teşvik etmeli miyim?" Güldüğünde gözlerinin ardındaki derin kederi belki de bir tek ben gördüm. "Daha iyi bir atmosfer olması için masaya birkaç mum getirtmemi ister misin?" Dudaklarındaki gülüşünü korumak için kendini zorlarken abisinin gözlerinin içine bir şeyleri ima ederek baktı. "Sen seversin mumları."

Karun kaskatı kesildi.

Benimse boğazım düğümlendi.

Abisinin onun üzerine damlattığı mumlara değinmişti.

Şeref Kalender tek kelime etmeden hınçla ona baktı. Besleyip büyüttüğü şeytana bakar gibiydi hırslı bakışları. "Bu gece çok fazla düşman kazandın, Gurur," dediğinde onu bakışlarıyla tehdit ediyordu. "Bu geceden sonra arkanı kollasan iyi edersin." Karun ve Duha dışında tüm liderlerden onaylayan sesler çıkınca, "Siktiğim piçleri," diyen Gurur ortada komik bir şey varmış gibi korkusuzca güldü. "Sanki daha önce dostummuşsunuz gibi davranmayı bırakın. Hepinizin bu masada olmasının nedeni daha önce beni öldürmeye çalışmak değil mi? Değişen bir şey mi var?"

Dışarı çıkan adam çantamla gelip çantayı bana uzattığında Ragıp, "Sonsuza kadar bizi bu masada tutamazsın," diyordu. "Hepimizin arabasında ve

telefonunda yerimizi gösteren vericiler var. Bizden haber alamadıklarında adamlarımız buraya damlar."

Çantamda rujumu ve aynayı çıkartırken Gurur'un, "Gelsinler," diyen eğlenen sesini duydum. "Hepsi için yeteri kadar yerimiz var."

Rujumu sürerken Duha yerinde rahatsızca kıpırdandı fakat altındaki bombayı hatırlayınca küfrederek kıpırdamayı bıraktı. "Tuvalete gitmem lazım!"

Farah'ın balığına biraz tuz serpip limon sıkın Gurur güldü. "Git sana engel olan yok."

"Lan oğlum sen bir dönsene artık tımarhanene!" Duha sinirle yumruğunu masaya geçirdi. "Altımdaki bombayı imha edecek tuşa bas da gideyim. Siktir çok sıkıştım!"

Gurur, Farah'ın balığıyla uğraşmayı bırakıp masadaki peçeteye uzandı. "Hepinizin sandalyesindeki bomba birbirine bağlı. Biri ateşlenirse diğerleri de patlar. Birini durdurursam hepsi durur." Gülmemeye çalışarak Duha'ya baktı. "Hepinizi serbest bırakmak hiç içimden gelmiyor."

"Siktir git piç!" diye bağırdı Duha. "Altıma mı yapayım koyduğumun iti!"

"Yap oğlum," dedi Gurur gülerek. "Burada biz bizyiz kimse sana çok görmez."

Masadaki kadınlardan biri tiz sesiyle, "Ay burada mı yapacak!" diye ciyakladı. "Her yeri kokutursa bu sandalyeden kalkmayacağımın garantisini veremem!"

Utançtan yüzü kıpkırmızı olan Duha, "Herkesin gözü önünde yapacak değilim!" dedi sinirle. "Kemal söyle karına kapatsın çenesini!"

"Düzgün davran kadına." Ona çıkıştıktan sonra dudaklarımı emerek sürdüğüm rujı dudaklarıma yaydım. "Siz erkeklerin yediği haltlar yüzünden biz bu masadayız."

Duha tüm sinirini benden çıkarmak istercesine çatık kaşlarla bana baktı. "Sen orada ne yüzle konuşabiliyorsun? Senin yüzünden buradayım lan!"

"Bana bağırıp durma." Rujun kapağını kapatarak çantama attım. "Gurur beni kandırdığı için Karun ile ikiniz buradasınız." Tüm suçu Gurur'a atarak çantamı yere bıraktım. "Eve gidince açıklarım sana o mesajın nedenini."

Dişlerini sıkarak, "Tabii eve gidebilirsek!" dedi.

İkinci kez bana sesini yükseltmesine kayıtsız kalamayan Karun'un masadaki eli yumruk oldu. "Üçüncü kez ona sesini yükseltirsen siktiğim patlayıcıları bile ayağa kalkıp suratını dağıtmama engel olamaz!"

Gerginlikten herkes birbirine çatacak yer aradığı için kızgın gözlerle Karun'a baktı. "Siktir git lan!" dedi. "Kalktığında daha sen bana ulaşmadan havaya uçarsın."

Çatık kaşlarının altında, "Sende öyle!" diye hırladı Karun. "Tüm düzenek birbirine bağlıysa burayı havaya uçurmaya bir kişinin ayağa kalkması yeter!"

Karun, Duha ile ağız dalaşına girince fırsattan yararlanıp hemen etten küçük bir parça kestim. Karnım o kadar aç ki daha fazla bu enfes eti görmezden gelemem. Masadaki herkes biriyle dalaşacak bir şeyler bulduğu için Karun beni gözlem altında tutmayı unutmuştu. Çünkü o da şu anda Duha ile tartışmakla meşguldü. Geldiğimizden beri eti yiyeceğim diye gardiyan gibi gözlerini üzerime diktiği için çok istesem de bir lokma bile alamamıştım. Boşluğundan yararlanıp tabağımdaki tüm eti küçük parçalar halinde kesmeye başladım.

Onlar yemesin ama bana karışmasınlar.

Başımı çevirip Karun'u kontrol ettikten sonra hemen ilk parçayı ağızma attım. Eti çiğnerken beni görmesin diye başımı masanın diğer tarafına çevirerek yüzümü ondan gizledim. Ağızda dağılan soslu eti çiğnerken aldığım zevk dudaklarımdan mırıltı olarak dökülmesin diye çok dikkat ediyordum. Vay canına şu zamana kadar yediğim en lezzetli etlerden

biriydi. Kahretsin, tadını aldıktan sonra tek bir lokmayla yetineceğimi sanmıyorum.

Karun masadakilerle can sıkıcı bir konuşmaya dalmışken bundan yararlanıp tabağımdaki tüm eti hızlıca yedim. Daha sonra boş tabağımı alıp, "Gurur?" diyerek masanın diğer ucundaki psikopata seslendim. "Tadı çok güzeldi bir tabak daha alabilir miyim?" Restoranın içinde buz gibi bir sessizlik oldu.

Herkesin bakışları kurşun hızıyla beni buldu. Herkes boş tabağıma bakarken içlerinde en sarsıcı Karun'un bakışlarıydı. Edemediği küfrü diline dolanırken önce boş tabağa baktı, sonra da bana. Yüzündeki garip ifadeyle bunu birkaç kez tekrarladi. Bana dünyanın en tuhaf şeyiymişim gibi bakarken gözlerindeki karmaşanın içine sürüklenmeye başladım. "Kimi yedin sen?" deyince hayatımın en garip cümlesiyle karşı karşıyaydım.

Ne demek kimi yedin?

Şaşkınca, "Anlamadım?" dedim.

Gözleri delice bakarken sinirden çenesinde bir kas seğirdi. "Yediğin o şey insan eti bile olabilir!" Ne diyor yahu bu?

Tam ne saçmaladığını ona soracaktım ki fark ettiğim bir gerçekle sertçe yutkundum. Tüm gece boyunca herkesin etten uzak durmasının nedeni bu muydu? Tabaklardaki diğer etlere bakarken kanım dondu. Onlar bir insana ait olabilir miydi? Kalbim dehşet verici bir hızla göğsümü tekmeledi, nabzım hızlandı. İnsan eti yeme ihtimalime karşı dizlerimin bağı çözülmeye başlamıştı. Midemdeki çalkantıyı hissediyorum. Boğazımı zorlayan öğürme hissine direnmek için elimden geleni yaptım. Kemirgenlerin bile etini yemişken midem bulanmamıştı ama insan eti yeme fikri midemde kasırgalar estirmeye başladı.

Gurur piçini geberteceğim!

Herkesin bakışları üzerimdeyken hissettiğim berbat duygulara rağmen otokontrolümü ustaca sağladım. Hepsini öğürüp kusmamı beklerken durumu kurtarmak için derin bir nefes aldım ve boş tabağımı gösterip, "Bir tabak daha alabilir miyim?" dedim sakince.

Fısıldaşmalar havada yükseldi.

Gurur kahkaha attı.

Tüm bu gürültünün içinde Karun'un bir küfür savurup, "Siktir manyak karı!" dediğini duydum.

İkinci tabağı getirmedikleri sürece sorun yok.

Günlerdir evde misafirim olduğu için ne yazık ki bölümü şimdi bitirebildim. Bige'nin o eti yemesini bekliyor muydunuz?

Peki, Gurur'un onları bir masaya toplayıp bu şekilde korkutmasını? Sevmediği kim varsa o masaya toplamı  bakalım gece nasıl sonuçlanacak?

Herkesin korktuğu gibi tabaklardaki gerçekten insan eti olabilir mi?

Elay ve Duha'yı konuşalım birazda. Bebeği için Duha'nın organ mafyalarına gitmeye karar vermesini bekliyor muydunuz?

Şimdilik benden bu kadar yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım. 

(45) Kal Dersen Kalırım

Yazar notu: Bu bölüm şiddet ve cinsellik içeriyor. Yaşı küçük olanlar ve rahatsızlık duyacaklar lütfen okumasınlar veya o kısımları atlayarak okusun.

Yemeğin başından beri Karun'un beni yemek konusunda uyarmasının nedenini anlayamamıştım. Tüm bu insanların masadaki etten uzak durmasının nedeni yemeğin zehirli olduğunu düşünmelerine yormuştum. Gurur'un önüme zehirli bir yemek koymayacağından çok emin olduğum için tabağımdaki eti yemiştim. Ta ki Karun bana dünya üzerindeki en garip o soruyu sorup, "*Kimi yedin sen?*" diyene kadar. Neyi yedin değil, kimi yedin demesi beynimde balyoz etkisi yaratmıştı. Yediğim etin bir insana ait olma ihtimali bende mide bulantısı yaratmış, kusmamak için kendimi zor tutmuştum.

Buradaki insanlara çuvalladığımı göstermemek için ikinci tabağı istemem ise herkesin gözünde beni bir yamyam gibi göstermişti. Her ne kadar bende mide bulandırsa da etin tadı çok güzeldi. Kahretsin, eğer yediğim şey gerçekten insan etiyse tadını beğendiğimi söyleyebilirim! Bunu asla sesli söylemeyeceğim.

Neyse ki Gurur benim için ikinci tabağı getirtmedi. Masadaki insanların fısıldayarak bana bakması ve Karun'un yamyam görmüş gibi davranması beni deli ediyordu. Gurur buna bir son vermek için nefesini bikkınca verdi. "Canım sıkılayı ve kabul edun eğlenceli değulsunuz."

Geçen her dakikayla masadakilerin gerginliği arttığı için bölge liderlerinden Sadri kaşlarını çatı. "Buradan çıktığımda üzerine şarjörü boşalttığımda ne kadar eğlenceli insanlar olduğumuzu göreceksin!" diye hırladı.

Gurur onu zerre kadar kaale almadığı için gözlerini devirerek, "Eminum yapaysun Sadri efendu," diyerek ona yaklaşan iri korumasına baktı. Uzun boylu dev gibi bir adam elindeki metal kutuyla Gurur'a yaklaştı. Gurur'dan

yaşça büyük olmasına rağmen, "Abi," diyerek kutuyu masaya bıraktı. "İlaç saatin geçiyor."

İçinde ilaçlarının olduğu kutuyu elinin tersiyle iterek, "Geçsun," dedi rahatça. "Daha sonra kullanayım."

Masadaki o sarışın kadın tiz sesiyle bağırıp, "Ne demek daha sonra kullanırım!" diye cırladı. "Zaten kafan kırık geziyorsun bir de o ilaçları aksatırsan hiç çekilmezsin!"

Kadının cırtlak sesi Duha'ya battığı için dişlerini sıkarak, "Kemal sustur şu karını!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Bok gibi paran var şu karının ses tellerini yaptırmak aklına gelmiyor mu?"

Masadaki herkes çok agresif olduğu için Kemal denen bölge lideri kaşlarını çatı. "Karım değil sevgilim lan!" Gece boyunca Duha dakika başı Kemal sustur karını dediği için adamın gri gözleri kararmıştı. "Karım ve sevgilimi birbirinden ayırt edemeyecek kadar çok mu içtin!" Pişkinliğin bu kadarına da pes doğrusu.

Abartılı bir şekilde öğürerek, "Midem bulandı," dedim. Bölge liderlerinden birine doğrudan saldırdığımı umursamadan gözlerimi Kemal denen ihtiyara diktim. "Ama yediğim etten değil bu masadaki insanların şerefsizliklerinden." Keşke karısı da aynısını ona yapsa.

Karısı evde dururken metresiyle aynı masada oturan Kemal, gözlerini bana dikerek tam bir şey söyleyecekti ki Karun belindeki silahı çıkartıp sertçe masaya koydu. Bu apaçık bir tehdit olduğu için Kemal dudaklarını birbirine sımsıkı bastırarak sustu. Ancak ters bakışlarıyla bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ortalığı kızıştırmaktan başka bir şey yapmadığım için Karun uyarıcı gözlerini bana dikip, "Rahat dur," dedi soğuk bir sesle. "Bu masadaki herkesi bana kırdırmak istemiyorsan rahat dur."

İçerisi yeterince gergin olduğu için sessiz kalarak önüme döndüm. Gurur ayağa kalkarak arkasındaki korumaya döndü. Adam başını sallayarak dışarı çıktı. Bir süre sonra daha fazla adamla içeri girdi. Masanın diğer ucuna hepimizin görebileceği bir projeksiyon kuruldu. Gurur ellerini masaya bastırarak öne doğru eğildi. "Hadi biraz eğlenelim." Dudakları şeytani bir

ifadeyle kıvrıldı. "Gece daha yeni başlayı" Bir anda buz gibi bir atmosfer oluştu. Ne planlıyordu?

Gurur ona uzatılan başka bir kumandayı eline aldığıında Karun cebindeki sigara paketini çıkardı. Çakmağı daha yeni çıkarmıştı ki masadaki herkes ona bakıp bir şey anlatır gibi öksürünce kahkaha attım. Karun o çakmağı yakarsa ateş görmekten nefret eden Gurur'un iyice zıvanadan çıkmasından korkuyorlardı. Karun bile tedirgin olarak Gurur'a bakıp elindeki çakmağı gösterdi. "Gözünü kapat lan sigaramı yakacağım," dediğinde kıkırdadım. Kendinden beş ay küçük amcasından korkması çok tatlıydı.

Gurur ona baygınca baktı. "O kadarcık ateş beni rahatsız etmez."

"Emin misin?" diye sordu Duha. "Kriz geçirip bize saldırma ihtimalin de var."

Masadaki kadınlardan biri ürkererek Karun'a bakıp, "O çakmağı yakma," diye fısıldadı. Gurur duymasın diye kısık bir sesle konuştuğunu zannediyordu oysaki buradaki herkes onu duyuyordu. Masada öne eğilip, "Ateş görünce kuduz köpekler gibi etrafına saldırdığını görenler var," dedi alçak bir sesle.

"Erkek görünce saldıranlardan daha iyi değil mi?" Bu ses hiç ummadık birinden çıkmıştı. Hatta o konuşunca Gurur bile afallayarak hızla yan tarafına bakmıştı. Evet, bu konuşan Farah'tı.

Onu tanıdığımız o ürkek halinden çıkıp Gurur için kuduz köpek benzetmesi yapan kadına dik dik bakıyordu. "O dilini ağzının içinde tut, Beste Hanım," dediğinde ses tonu fazla tehditkârdı. "Aksi takdirde bir daha konuşacak bir dilin olmayacak." Vay canına. Farah'tan beklenmedik bir atak.

Beste denen kadın şuh bir kahkaha attı. "Bak sen şu bey kızına," diyerek alay etti. "Yanında baban ve deli kocan varken sen konuşur muydun?"

Ümit Bey onu susturmak için tam ağzını açmıştı ki Gurur çatık kaşlarla ona küçük bir işaret yapıp onu susturdu. Beste Hanım'a müdahale etmiyordu çünkü Farah'ın yardım almadan kendini savunmasını istiyordu. Farah onunla alay eden kadının ağzının payını verecek cesareti gösteremedi. Bakışlarını kaçırması Gurur'da büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu

masadaki herkes ondan korkarken karısının da buradaki herkesten korkması canını sıkıyordu. Masadakileri göz hapsine alırken artık Farah'a bakmıyordu. Sanki onun umutsuz bir vaka olduğunu kabullenmiş gibiydi.

Farah ona bakınca artık Gurur'un ona bakmadığını gördü. Korkaklığı yüzünden Gurur'un ona yüz çevirdiğini düşünmüş olmalı ki göz bebekleri titreşti. Neden umursuyor, bilmiyorum ama Gurur'un ona sırt çevirmesinden oldukça incinmiş görünüyordu. Somurtarak, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

Gurur onun dışında her yere bakarken korumalarına döndü. "Farah Hanım'ı evine götürün," dedi buz gibi bir sesle.

Gurur'un gitmesine izin vermeyeceğini düşündüğü için eve gideceğini söylemişti. Ancak Gurur onu görmek istemiyormuş gibi davranınca, "Kalacağım," dedi bu seferde.

Gurur ısrarla ona bakmayıp omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne istiyorsan onu yap."

Herkesin içinde kocası tarafından yok sayılmak onu delirtti. Sandalyesinden sertçe kalkarak buradaki herkesin aklını başından aldı. Kimse patlamayınca onun sandalyesinde bomba olmadığını anlayıp rahatladılar. Aksi takdirde kendisiyle birlikte herkesi havaya uçururdu. Farah bombayı hatırlasaydı asla yerinden kalkmazdı çünkü onun o sandalyeden kalkma sebebi farklıydı. Gurur'un soğuk tavırlarına sinirlendiği için yerinde fırlayıp az önce onunla alay eden Beste Hanım'ın yanına gitti.

Hepimizi hayretler içinde bırakarak kadının ensesindeki saçları kavrayıp suratını masaya çarptı. Kadının yüzünü tabaktaki ete bastırıp, "Babam ve deli kocamın yanında böyle şeyler yaptığım da oluyor!" diyerek çatık kaşlarla Gurur'a döndü. "Şimdi oldu mu?"

Ümit Bey şoke olarak kızına bakarken Gurur'un dudağının kenarı yavaşça yana doğru kıvrıldı. "İşte şimdi oldu." Utanmasa kahkaha atabilirdi. "Buraya gel, Farah," diyerek ona elini uzattı.

Farah ona doğru yürürken kısık bir sesle, "Şiddetten beslenen bir psikopatla odamı paylaşıyorum," diye homurdandı.

Gurur'un yanına gittiğinde Gurur onu kalktığı yere geri oturttu. Beste Hanım yüzünü silip kısık sesle onlara kızarken ikisi de kadına kulaklarını kapatmıştı. Farah'ın az önce yaptığı şeyden sonra Gurur şimdi ona karşı daha sıcaktı. "Bir isteğin var mı?" derken ona karşı çok ilgili görünüyordu.

Gurur'un bu ilgili tavrına gülümseyen Farah başını iki yana salladığında Karun gerildi. Farah ve Gurur'u izlerken sadece benim duyacağım bir fısıltıyla, "Çok geç olmadan kızıdan boşanmalı," dedi.

Ona yaklaşp, "Neden böyle söylüyorsun?" dedim kısık bir sesle. "Bizde istemeden evlenmiştik ama ikimizde birbirimizle evli olmayı sevmiştik. Sence de Gurur ve Farah birbirine çok yakışmıyor mu?"

"O narsist herifin ne yaptığını gerçekten görmüyor musun?" Tüm ciddiyetiyle bana baktı. "Farah'ı kendi ilgisine alıştırıyor. Farah onun istediği doğrultuda hareket etmeyince ona verdiği ilgiyi bir anda kesiyor. Alıştığı ilgiyi görmek için Farah az önce normalde yapmayacağı bir şey yaptı."

Kaşları seğirdi. "Bunu yaptığında Gurur'un ona iyi davranacağını düşünecek kadar Gurur tarafından evcilleştirilmiş. Ve öyle de oldu. Gurur'un istediği şeyi yaptı, karşılığında ise Gurur'un ilgisiyle ödüllendirildi. Tıpkı evcil bir hayvan gibi." Midem çalkalandı, kanım dondu. Hiç bu açıdan bakmamıştım.

Karun haklı olabilir miydi?

"Gurur'u benimsediğini biliyorum." Amcası konusunda beni uyarırken yüzünde katı bir ifade vardı. "Sana gösterdiği kişi ve gerçekte olduğu kişi arasında çok fark var. Bige, o gerçek bir akıl hastası ve en iyi özelliği insanların akılla oynaması. İnsanları kendisine bağlayıp kölesi yapması onun kötü meziyetlerinden sadece biri. O evdeki amacı Farah ile evcilik oynamak değil."

Gözleri Farah'ın üzerinde oyalanınca ona acıyormuş gibi bakmaya başlamıştı. "Ümit Tozlu, Gurur'un nişanlısını öldürdü, yani Gurur'a bir ölüm borçlu." Gözleriyle Farah'ı işaret etti. "Gurur onunla Ümit'in borcunu tahsis etmek için evlendi. Farah için ne tür planları olduğunu henüz bilmiyoruz."

Babasının intikamını kızından almaya kalkışacağını düşünmek bile beni kızdırdı çünkü buna benzer bir şey yaşadım. Carlos babamın düşmanıydı ama tüm hayatımı zehrederek benim başıma musallat olmuştu. Carlos'un bana yaptığı şeyi Gurur'un da Farah'a yapacak olma ihtimali bir beni kızdırmıştı. "Böyle bir şeye kalkışırsa onu durdurursun, değil mi?" diye sorduğumda Karun'un ifadesi pek umut verici değildi.

"Ümit'e sözüm var, Bige. Hiç istemesem de Gurur'a kefil olmak zorunda kaldım. Bir kez daha Farah'a fiziksel bir zarar verirse korkarım ki sözümü tutarım." Sertçe yutkundum. O sözü verirken bende yanındaydım. Gurur buna kalkışırsa onu öldüreceğini söylemişti.

"Ya psikolojik olarak zarar verirse?" Bu fiziksel şiddetten daha ölümcüldü.

Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Bu konuda bir şey yapamam çünkü onlarla aynı evin içinde yaşamıyorum. Kıza neler yaptığını bilmiyorum."

Umutsuzluk içinde Farah'a baktım. Gurur ile göz göze gelmek bile onu utangaç birine dönüştürüyordu. Az önce birine şiddet uygulayan o değilmiş gibi al ala olmuş yanaklarıyla, "Şey... Yemeğimi bitirdim. Bu gece tatlı yok mu?" diye sordu. Tatlı mı?

Biz hiçbir şey anlamadık ama Gurur onun ne demek istediğini çok iyi anlamış gibi gülmek için yanaklarının içini dişledi. "Olmaz olur mu?" Başını çevirip korumasına baktı. "Yengenin tatlısını getir koçum."

"Bildiğimiz tatlı mı?" diye sordu Duha.

"Evet," dedi.

Duha gözlerini kıstı. "Basbayağı bildiğimiz şu şekerli tatlılardan mı?"

Başını salladı. "Evet."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Normal tatlılardan mı bahsediyorsun?"

"Evet!" dedi bu sefer daha sert bir sesle. "Derdin ne senin?"

"Şu hale bak," diye homurdandı Duha. "Karısını evcil hayvanı gibi eğitmiş puşt," dediğinde Karun'un fark ettiği detayı o da yakalamıştı. Herkesin içinde bunu doğrudan söylemek yerine espritüel bir dille, "Yemeğimi yedim tatlı yok mu diyor," dedi. Meraklı bir ifadeyle yönünü Gurur'a çevirdi. "Şu işin tekniğini bana da söylesene? Elay'ı bir kez olsun böyle uysallaştıramadım."

Masadaki kaşığı alıp kafasına fırlattım. "Kadınlardan evcilleştirilmesi gereken hayvanlarmış gibi bahsetme!" Oturduğum sandalyeyi ona işaret ettim. "Şimdi ayağa kalkarım görürsün!" Sinirlerimi bozarsa hepsini havaya uçururum görür.

Alnına çarpan kaşıkla inleyerek kafasını tuttu. "Şaka yapıyordum!"

"Kendi cinsin üzerinden şaka yap!" Uzanıp masadaki tuzluğu alıp bunu da Gurur'un kafasına fırlattım. "Sende kızı sindirip durma!" Karun'un söylediklerinden sonra onu parçalayabilirdim.

Son anda başını yana eğerek tuzluktan kurtuldu. Beni babama şikâyet eder gibi sıkkın bir ifadeyle Karun'a baktı. "Karının eline koluna sahip çık! İnsanlara bir şeyler fırlatıp durmasın."

Karun sıkıntıdan parmaklarının arasındaki çakmağı çevirirken sinirden güldü. "Ellerine ters kelepçe taksan bile o yine insanlara fırlatacak bir şeyler bulur," dedi ve hemen sonrasında ekledi. "Masada bir satır olmadığı için şanslısın." Daha önce ona satır fırlatmıştım.

"Her neyse." Gurur bir kez daha ayağa kalktı ama bu sefer kolunu tutarak Farah'ı da kaldırdı. Her şey önceden planlandığı için korumaları Farah'a doğru yürüyünce Farah endişeyle etrafına baktı. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok." Karısını ürkütmemek için yumuşak bir ses tonu kullandı. "Bundan gerisi uykunu kaçırarak türden şeyler." Farah'ın iki yanında duran korumalara çevirdi bakışlarını. "Onu eve götürün."

Farah yutkunarak babasına bakınca Ümit Bey onu bunun dışında tutmak için, "Eve git, Farah," dedi. "Hiç burada olmamalıydın." Farah tereddüt

ederek duraksadı. Giderse Gurur'un babasına bir şey yapmasından korkuyordu.

"Lütfen." Fısıldayarak yalvaran gözlerle Gurur'a baktı. "Babam eve sağ salim dönsün."

Kısa bir an omuzunun üzerinden nefret ettiği kayınpederine baktı. Daha sonra düz bakışlarını Farah'a çıkararak, "Eve git," dedi bir kez daha. Bu sefer bakışları itiraz istemiyordu. Babası konusunda Farah'ın içini rahatlatacak hiçbir şey söylemeden adamlarına döndü. "Onu eve götürün."

Farah'ı dışarı çıkardılar. Farah gidince Gurur masanın en başında durup gözlerini bana çevirdi. "Senin sandalyende bomba yok." Bana elini uzattı. "Yanıma gel yenge hanım."

Kafa karışıklığıyla Karun'a baktığımda başını salladı. "Git," dedi kalkmamı onaylayarak. "Her ne planlıyorsa seni bunun dışında bırakacağını biliyor." Buz gibi bakışlarını Gurur'a dikti. "Aksi taktirde beynini dağıtacağımı iyi bilir."

Gurur güldü. "Seni karınla sınayacak kadar canıma susmadım." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Aklı olan kimse buna kalkışmaz." Karun'un bana olan tutumunu bilmeyen yoktu.

Ayağa kalkıp masadaki çantamı alarak ona doğru yürüdüm. Masanın en başındaki Gurur'un yanında durduğumda herkes endişeyle ona bakıp devamında neler olacağını bekliyordu. Gurur ise uzanıp ikimiz için iki kadeh şarap doldurdu. Kadehimi bana uzatırken, "Hiç ihtimal vermeyim ama yine de soracağum," dedi. "Kandan korkar musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kadehi elime tutuşturdu. "Peki, ceset?"

Suratımı düz bir ifadele tuttum. "Az önce bir tabak şüpheli et yedim. Sence ceset beni ne kadar korkutabilir?"

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Tam olarak beklediğim cevap." Kendi kadehini de alarak kolumu tutup beni masadan uzaklaştırdı. Masadan uzak belli bir mesafeden durunca işaretiyle birlikte masanın üstündeki tavan açıldı. Herkes neler olduğunu anlamak için başını yukarı kaldırdı. Tavanı kaplayan metal bir kapman olduğunu daha yeni fark ediyordum.

Metal kapman katlanarak bir anda ikiye çekilince yukarıdan kan ve parçalanmış insan uzuvları düşmeye başladı. Küçük parçalar haline getirilmiş insan uzuvları masadakilerin kafasına, önüne ve etrafına düşmeye başlamıştı. El, ayak, birkaç parçaya bölünmüş kol, bacak, kaburga ve her yere saçılan iç organlar mide bulandırıcıydı. Karun'un omuzuna çarpıp masaya düşen bir elle sertçe yutkundum. "Sen gerçek bir akıl hastası!" Şaşkınlık içindeydim. Masadaki erkeklerin irkilmesi, kadınların haykırıışları masaya düşen katliamın dehşetini simgeliyordu. Yukarıdan insan uzuvları yağıyordu.

Gurur Kalender sadece bir deli değil, aynı zamanda soğukkanlı bir psikopattı.

Titrememeye çalışarak bu kan dondurucu manzaraya bakıyordum. Karun'un kumral saçlarından yüzüne süzülen kanlara, önündeki insan kaburgalarına ve farklı insanlara ait birçok uzva yutkunarak bakıyordum. Karun ise tepkisizliğini koruyarak bu kan ve et yağmurunun son bulmasını bekliyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Kaşlarından kan süzülürken kirpiklerini bile kırıştırmadan öylece duruyordu. Masadaki bu vahşet karşısında irkilip tepki göstermeyen sadece iki kişi vardı. Onlardan biri Karun'du diğeri ise babası Şeref Kalender. Her yönden babasının oğluydu.

Bu ikisi dışındakilerin suratında aynı anda birçok duygu geçip duruyordu. Duha tepkisiz değildi çünkü bu dengesiz herif diğerk herksten daha garip davranıyordu. Bir komedinin içindeymiş gibi gülmemeye çalışarak olan bitenleri izliyordu. Yüzünün yarısı kan olmasına rağmen her zamanki gibi fazla rahat görünüyordu. Duha'da en sevdiğim ve en çok nefret ettiğim özellik olaylar karşısındaki rahatlığıydı. Her durumda fazla rahat olmasını bir yerde anlarım ama böyle bir durumda yaptıkları akıllara durgunluk veriyordu. Sahiden o ne halt ediyor öyle?

Önündeki insan uzuvlarını kenara iterek masadaki kopmuş bir eli alıp incelemeye başladı. Bir erkek elini andıran kanlı ele koleksiyonu için bir parmak bulmuş gibi bakıyordu. Eli kontrol ederken parmaklardan birinde gördüğü gümüş yüzükle dudakları kıvrıldı. "Kemal?" Başını çevirip masadaki adama baktı. Kemal hüngür hüngür ağlayan karısını sakinleştirmeye çalışırken Duha, "Kemal?" dedi bir kez daha.

Bileğinde tuttuğu eli yukarı kaldırıp Kemal'in gümüş yüzüğü görmesini sağladı. "Kardeşinden bir parmak almamın mahsuru var mı?" dediğinde Karun bir küfür savurdu.

Bu herif neden böyle!

O el bölge liderlerinden Kemal'in kardeşine mi aitti? Kemal kardeşinin yüzüğünü görünce tanımış olmalı ki kaskatı kesildi. Vücudu bir taşı andırırcasına gerim gerim gerilirken gözlerinin ardından fırtınalar kopmaya başladı. Delici bakışlarını Gurur'a diktiğinde korkudan Gurur'un arkasına saklanabilirdim. "Uygar mı?" diye bağırdığında sinirli sesinde bir abinin acısı vardı. "Söyle bu benim kardeşime mi ait!"

Yumruğunu masaya vurup kaşlarını hiddetle çattı. "Konuş amına koyduğum piçi!" diye bağırarak silahına davrandı. "Kardeşimin eli mi o!" Silahını çıkardı ama Gurur'un adamları onu kısıkvrak yakalayarak etkisiz hale getirdiler.

Kemal'in omuzlarına baskı uygulayıp onu yerine çivilediler. Kemal ise onlardan kurtulmaya çalışıp gazap dolu gözlerle Gurur'a bakıyordu. Ağzından tükürükler saçarak, "Seni bitireceğim!" diye haykırıyordu. "Ahtım olsun ki seni mahvedeceğim! Yapacağım son şey bu olsa bile durmayacağım!" Kardeşinin kanını yerde bırakacak birine benzemiyordu.

Gurur onun tehditlerinden zerre kadar etkilenmeden şarabını yudumluyordu. "Konuşmayasun lan." Sırıttı. "Sanki daha önce denemedüğünüz şey." Masadakilere tek tek baktı. "Bu masada hepinuzun sevdüklerunden parçalar var. Kafalaruni çöpe attuğum için buradan çıkana kadar kim olduklaruni anlamamız kolay değildir." Gülerek masaya doğru yürüdü. "İsterseniz parçaları birleştirin belki kafasız de onları tanırırsınız."

Öfke, intikam arzusu ve kin masada yoğun bir şekilde hissedildi. Herkesin çenesi kilitlendi. Sıktıkları dişlerinin arasından hırlarcasına sesler çıkartıp Gurur'a bakıyorlardı. Gurur ise onların kızgın bakışları karşısında fazla rahattı. "Bir dahaki sefere infazımı onaylarken öldüğümünden emin olin." Alaycı yeşilleri sırasıyla buradaki herkesin üzerinden gezindi. "Tam şu anda hepinuzden kurtalma şansım var ama bunu yapmayacağım." Kadehini masaya bırakıp omuzlarını dikleştirdi. "Sizleri sağ bırakacak ve benden kurtulma şansını size vereceğim." Ne yapmaya çalışıyordu?

Korumasının ona uzattığı ceketini giyerken çok eğleniyordu. Ceketini düzelterek Şeref Kalender'e baktı. "Sıra saa geldi *abi*." Abi deyişi fazla alaycıydı.

Masadaki herkesin canını yakmamış gibi gülüyordu. Herkes masadaki parçaların sevdiklerinden kime ait olduğunu düşünüp çıldırıyordu. Eve gidip sevdikleri herkesi sırasıyla aratmadıkça bu uzuvların kime ait olduklarını anlamayacaklardı. Arkalarındaki korumalar olmasa bu masadaki erkekler Gurur'u parçalayabilirlerdi. İlk fırsatta bunu deneyeceklerini biliyorum. Kin dolu bakışları ve intikam isteyen solukları ağır havaya karışıyordu. Gurur büyük oynuyordu, büyük ve tehlikeli.

Gözlerini Karun'un babasına dikip düşmanca ona baktı. "Abim olduğun için sana küçük bir kolaylık yapacağım." Tekrar normal konuşmaya başlamıştı ama unutup alıştığı dile dönmesi uzun sürmezdi. Karadeniz ağzıyla konuşmadan duramıyordu.

Abisine alaycı gözlerle bakıp güldü. "Senin yerine bu gece ölmesi gereken kişiyi aralarından sen seçeceksin." Projeksiyonda Çağıl ve Levent'in görüntüleri belirince Karun oturuşunu dikleştirdi. Gecenin başından beri soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama söz konusu kardeşleri olunca işin rengi değişti. Geniş omuzları gerildi, masanın üzerinde duran eli yumruk oldu.

Karun yumruğunu sıkmaktan parmak boğumları gerilirken Gurur kısa bir an ona baktı. Karun'u kardeşleriyle tehdit ettiğinin bilincinde olarak abisine döndü. "Bu gece üç oğlundan biri ölecek." Malikanenin bahçesinde yürüyen Çağıl ve Levent'i işaret etti. "Ya o ikisinden biri ya da en büyük oğlun," diyerek Karun'u işaret etti.

Bir saniye bile beklemeden masadaki silahı alıp onun beynini dağıtmak istedim. Ancak Karun hayır dercesine bana baktı. Çatık kaşlarla ona baktığımda mavilerinde canımı yakan bir şeyler vardı. "Karışma," dediğinde hisli sesi beni bu olayın dışına itti. Ne yani üçünden birinin ölmesine göz mü yumacağız? Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken Karun'un gözlerinde geçen o kayıp hissiyle sertçe yutkundum. Ailesinin üç oğuldan hangisini gözden çıkaracağını bilmek istiyordu.

"İyi düşün abi," dedi Gurur. Sık sık Karun'u kontrol ederken yönü Şeref Kalender'e çevriliydi. "Hangi oğlunu gözden çıkarıyorsun?"

Şeref Kalender'in gözleri projeksiyondaki oğullarında oyalandı. Bu görüntüyü çeken büyük ihtimalle Gurur'un malikanedeki adamlarından biri olmalıydı. Levent, Çağıl'ın sırtına atlayıp abisiyle güreşiyor, onu yere sermeye çalışıyordu. İkisi de birbiriyle dalaşırken gülüyorlardı. Erkeklerle has bir şekilde birbirlerinin bileğini bükmeye çalışırken Çağıl bilerek küçük kardeşine yeniliyordu. Bu görüntüyü görmek bile Şeref Bey'in bakışlarını yumuşatmış, bir anne olarak Güzin Hanım'ın dudaklarında küçük bir tebessüm bırakmıştı.

Daha sonra ikisi bakışlarını en büyük oğullarına çevirdi. Şeref Bey'in ifadesi sertleşti, Güzin Hanım'ın dudaklarındaki gülüş kayboldu. Karun gizlemeye çalışıyordu ama anne ve babasına donuk gözlerle bakarken öyle bir gerildi ki vücudu buz kesti. Hemen yanına gidip kanlı sandalyeme oturdum. Elbisemin batmasını ya da masadaki insan uzuvlarını umursamadan Karun'un yanına oturdum. Ona destek olmak için masadaki yumruğunun üzerine elimi koydum. Onun eline kıyasla daha küçük ve daha zarif olan elimin parmakları onun elini sardı. Keşke eline dokunduğum gibi kalbini de dokunabilsem.

Gurur sabırsızca masanın üzerine eğilip alaycı bakışlarını abisine dikti. "Kararını verdin mi?" diye sordu bir kez daha. "Bu gece üç oğlundan hangisinin senin yerine ölmesini istiyorsun?"

Şeref Bey tahtını onun elinden alan oğluna bir düşmanı, rakibiymiş gibi baktı. Kırıışıkların iz bıraktığı dudaklarını aralayıp, "Karun," dedi hırıltılı bir sesle. "Karun ölsün." Dudaklarından çıkan bu isim beni sarstı ama Karun'u yıktı. Babasının karşısında otururken vücut sıcaklığı on derece birden düştü.

Güzin Hanım ise kocasını destekleyerek yüzündeki kanları sildi. "Çağl ve Levent'e dokunma," derken iki çocuğunu koruyordu ama bir diğerini ateşe atıyordu. Karun'un bir kalbi ve duyguları yokmuş gibi onu işaret ederek, "İlla üçünden biri ölecekse bence Karun kardeşleri için bu fedakarlığı yapabilir," dedi.

Karun'un elimin altındaki eli buz kesti.

Tıpkı kalbi gibi.

Bu gece hiç olmadığı kadar üşüyordu.

Sinirden gerim gerim gerilirken ikisine bakıp, "Demek benim kocam ölsün, öyle mi?" dedim sakince. "Nasıl bir kadının gözleri önünde kocasının ölüm emrini verdiğinizin hiç farkında değilsiniz, değil mi?" Kahkaha attım. Gülüşüm tüm restoranı doldururken dışarıdan bir akıl hastası gibi görünüyor olmalıydım. Yüksek sesle gülerken bir anda sustum. "İzin verin kendimi size tanıtayım."

Masanın altında elbisemin eteğini yukarı sıyırıp jartiyerimin lastiğine sıkıştırdığım küçük silahı aldım. Kadınlara özgü küçük ama oldukça kullanışlı bir silahtı. "Ben Bige Efil Saka." Ayağa kalktığım gibi Şeref Kalender'i tam kalbiden vurdum. "Kimse karşıma geçip kocamın ölüm emrini veremez!" Bu insanlar onun anne ve babası olsa bile! Bunu yaparken sonuçlarını zerre kadar düşünmedim.

Tetiğe basıp Karun'un babasını vurduğumda Güzin Hanım'ın çığlığı kulağımı tırmaladı. Silahı ona da doğrultup tam ateş edecektim ki Karun ayağa kalkıp çevik bir hareketle silahı elimden aldı. Beni zapt etmek için sırtımı göğsüne yasladı ve kolunu karnıma bastırarak hareketlerimi kısıtladı. Şeref Kalender'in kana bulanmış göğsünü görmeyi her şeyden çok istedim ama sinsi herif gömleğinin altına çelik yelek giymiş olmalı ki kanamadı! Kurşunun göğsünde bıraktığı şiddetli sancıyla inleyerek öne doğru büküldü ama beklediğim gibi ölümcül bir yara almadı!

Kocasının beyaz gömleğinde kan göremeyen Güzin Hanım önce rahatladı ama daha sonra kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Kocasını öldürmeye çalıştığım için sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla bana gelmeye çalıştı

ancak Gurur'un adamları onu tuttu. Onlardan kurtulmaya çalışırken, "Kenar mahalle süprüntüsü!" diye bana bağıırıyordu. "Başına nasıl bir bela aldığını çok yakında göreceksin!"

Sandalyelerde bomba yoktu.

"Nasıl bir belaymış? Neden hemen bu gece bana göstermiyorsun!" Karun'un karnımdaki ellerini çekmeye çalışarak kadına doğru atıldım. "Sen ve kocan bir daha Karun'un adını ağzınıza alın, görün bakın size neler yapıyorum!" Karun'dan kurtulmak için daha çok çırpınıp, "Bırak beni!" diye bağıırdım. "Bu kadınla daha işim bitmedi!" Parmak uçlarımla yakaladığım tuzluğu alıp Gurur'un kafasına attım. "Sana da yapacağımı biliyorum! Kimse benim kocamı üç şıktan biri yapamaz!"

Arkamda bana sıkıca sarılıp hareketlerimi kısıtlayan Karun'un kısık gülüşünü duydum. "Şirretlik bile bir kadına bu kadar mı yakışır?" Bir anda beni kendisine doğru çevirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni omuzuna attı. Omuzundan baş aşağı sarkmama neden olarak, "Eve gidiyoruz, Çeyrek Mafya," dedi keyifli bir sesle. "Tabii öncesinde hastaneye uğrayıp mideni yıkatacağıız."

"Sen şaka mısın be!" Sırtına vurarak yere inmeye çalıştım ama onun omuzundan sarkarken bu hiç kolay değildi. "Sorunlu amcanı ve merhamet yoksunu anne ve babanı burada bırakıp gidecek miyiz? Saçmalama dönüp hak ettikleri dersi vermeliyiz!" Bıraksa gidip üçünü de parçalayabilirim özellikle de anne ve babasını. Hazır korumaları da yanında yokken bunu yapmalıydık.

Beni anne ve babasından uzak tutmak için omuzundan hiç indirmedim. Restorandan çıktığımızda merdiveni inerken bile hâlâ onun omuzunda sarkıyordum. "İçim dışıma çıktı indir artık beni!" diye bağıırıp sırtına yumruğumla vurduğumda kalçama sert bir şaplak attı. "Arabaya kadar rahat dur! Seni şimdi bırakırsam içeri koşacağını iyi biliyorum. Hanımefendi ol biraz!"

"Öyleyim zaten!"

"Birinin kafasına tuzluk atarak mı?"

"Hak etti!"

"Çelik yelek giymeseydi şimdiye babam ölmüş olacaktı." Keşke.

"Bunu hak ettiğini biliyorsun!"

"Anneme saldırdın."

"O da hak etti!" diye bağırdığımda beni susturmak için kalçama bir şaplak daha attı. "Ulan bir kıyabilsem sana da hak ettiğini vermek lazım!"

"Onları havaya uçuracağım!"

"Gebertirim!"

"Yine de yapacağım!"

"Buna karışmayacaksın!" dedi sert bir sesle. "Bu aile içinde olan bir şey." Çırpınmayı bıraktım. Ben aileden değil miydim?

Çırpınışlarımın durmasından ne düşündüğümü anlamış gibi nefesini bezgince verdiğini duydum. "Sen o kirli ailenin bir parçası olamayacak kadar eşsizsin." Suratımı asarak sırtından baş aşağı sarkarken hayvan herif beni indirme gereğinde bile bulunmadı. Fakat buna rağmen duygularım incinmesin diye, "Sen o ailenin içinde değilsin, Bige," dedi. "Çünkü sen benim ailemsin. Sadece benim."

Her adımıyla yere sarkan saçlarım yüzüme dağılıyordu. "Bu pozisyonda söylediğin şeyler kulağa yeteri kadar romantik gelmiyor," diye homurdandım. "Beni indirip tekrar söylemeyi dene."

"Sonra da hemen içeri koş değil mi?" Gülüşünü duydum. "Yemezler güzelim."

Beni indirmesi için yumuşak bir sesle, "Bir şey yapmayacağım," dedim. "Hiç mi itimat etmiyorsun bana?"

"Hayır."

"Onları parçalayacağım!" diye bağırdığımda kahkaha attı. "Bir kere de şaşırt beni."

Arabanın yanına gelince beni indirdi. Ayaklarım yerle buluştuğunda dağınık saçlarımın arasından ona kızgınca bakıyordum. "Beni yaka paça oradan çıkarmamalıydın."

Kapımı açarken yüzünde bezgin bir ifade vardı. "Bıraksaydım da ortalığı iyice karıştırırsa mıydın?" Omuzumu tutarak arabaya binmem için beni zorladı. "Bu geceden sonra seni korumak artık eskisinden daha zor olacak çünkü o piç ona sıktığın kurşunun hesabını sormak isteyecektir." Babasından bahsediyordu.

Uzanıp emniyet kemerimi takarken kısa bir an bana baktı. Bakışlarını mümkün olduğunca hissiz bir ifadede tutmaya çalışıyordu. "Onların beni gözden çıkarmaları beni incitmedi." Gülümsemeye çalıştı. "Zaten bildiğim bir şey beni incitemez." Yalan söylediğini anlayacak kadar onu iyi tanıyorum.

Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdığında bizi yoğun bir sessizlik kucakladı. Ona sımsıkı sarılıp göğsümde avutmayı o kadar çok istiyordum ki. Kırılan kalbini, incinen duygularını, içinde başlayan yangını söndürene kadar ona sarılmak istedim ama bunların hiçbirini yapamadım. O benden tüm bunları saklamaya çalışırken hiçbirini yapamadım. Acıdığını, anne ve babasının onu gözden çıkarmasına kanadığını gizlemeye çalışıyordu. Bir kez daha aldığı yaraları bastırıp her şey yolundaymış gibi davranıyordu.

Beni en çok kahreden de buydu çünkü Karun sevdiklerinin ihanetine hiç doymuyordu. Ben bile bunu ona yaşatmıştım. Hastaneye gidene kadar ikimizde hiç konuşmadık. Karşımdaki hastaneyle bakışırken gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. "Lütfen bana bu konuda ciddi olmadığını söyle?"

Emniyet kemerini çözerken sanki bu gece en büyük sorunumuz yediğim etmiş gibi baktı. "Sana yeme dediğim hiçbir şeyi yememeyi bu geceden sonra öğreneceksin." Ne yani ciddi ciddi midemi mi yıkatacaktı?

Çıldırması olmalı!

Eve geldiğimizde yorgunluktan ayakta zor duruyordum. Hastanede geçirdiğim o can sıkıcı operasyon tüm enerjimi sömürmüştü. En az Çağl kadar Karun'un da bazı konularda şaka yapmadığını boğazıma bir hortum soktuklarında anladım. Gerçekten de midemi yıkatmıştı! Şu saate kadar hastanedeydim. Kendimi biraz toparlayınca taburcu olmak için onu zorlamıştım. Eve geldiğimizde Karun'un kardeşleri ve Melek güzellik uykularındaydı. Güneşin doğmasına hâlâ birkaç saat vardı. Biraz uyuyup dinlenmek istiyorum.

Karun banyo ettikten sonra halletmesi gereken işleri olduğunu söyleyip çalışma odasına gitti. Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giydiğimde Karun'un odaya gelmesini çok bekledim ama uzun süre gelmedi. Saat dört olmuştu hiç mi uykusu gelmedi? Banyo yapıp odaya döndüğümde bile Karun yoktu. Bu saatte bu kadar acil olan ne işi vardı? Bu gece ailesiyle olanlardan sonra yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için aşağıya inip yanına gitmedim.

Yatağın benden tarafına girerek yorganı üstüme çektim. Gözlerimi kapatıp uyumayı bekledim. Gurur'un bu kadar ileri gideceğini bilseydim asla ona yardım etmezdim. Bu gece o masadaki herkesin canını yakmıştı. Duha'ya ne yaptığını ise henüz bilmiyorum. Anne ve babasına bir seçim yaptırarak Karun'un da canını yakmıştı. Ona da gereken dersi verdiği için gitmemize izin vermişti. Anne ve babası tarafından gözden çıkarılan ilk oğul olduğunu ona göstermek Gurur'un bu gece için Karun'a kestiği cezaydı.

Bu yolla hem onun infazını onaylayan Karun'un canını yakmıştı hem de abisine gerçek bir düşman kazandırmıştı. Karun orada sessizliğini korumuş olabilir ama onun gibi kinci biri bu gece o masada yaşananları kolay kolay unutamazdı. Anne ve babasından nefret ediyordu ama onun ailesi oldukları için canlarını da yakamıyordu. Gurur bu gece ona bir nevi, "*Senin yapamadığını onlar çok kolay yapar,*" diyen bir mesaj vermişti. Bu çok acımasız bir dersti ama Gurur'un ona verdiği bu ders sayesinde bundan sonra anne ve babası hakkında bir karar verirken iki kez düşünecekti.

Herkes ona deli diyordu ama bence Gurur tehlikeli boyutta zeki biriydi. Karun'u cezalandırırken bile ona iyi bir ders verecek kadar zekiydi. Karun her ne kadar incinmediğini iddia etse de anne ve babası tarafından gözden çıkarılan kişi olmak onu incitiyordu. Bunu tüm hayatı boyunca yaşadığını bilmekse beni incitiyordu. Ailesi tarafından dışlanmaya henüz çocukken başlamıştı. Kardeşlerine gösterilen sevgi ona hiç gösterilmemişti. Bu herkesi incitirdi. Kaç yaşında olursak olalım hepimiz anne ve baba sevgisine ihtiyaç duyardık. Karun tüm hayatında bunun eksikliğini çekmişti.

Saat çok geç olduğu için uykuyla gevşeyen vücudum dünyayla bağlantımı kesmeye başladı. Göz kapaklarım ağırlaştığında kapının açılan sesini duydum. Karun'un sikkın nefes seslerini ve odaya yayılan alkol kokusuyla gözlerimi usulca araladım. Uyuduğumu düşündüğü için ses çıkarmamaya dikkat ederek şöminenin yanında duran sepetten şömineye birkaç odun attı. Hizmetçilerin yaktığı şömine çoktan sönmüştü. Bu yüzden fazla ses çıkarmamaya çalışarak şömineyi tutuşturdu. Bana sırtı dönük olduğu için uyuduğumu düşünüyordu.

Malikanenin tamamında ısıtma sistemi olmasına rağmen yine üşüyordu. Bu gece belki de her zamankinden daha fazla üşüyordu. Hareketlerinin aksaklığından bile sarhoş olduğunu anlıyordum. İşleri için kendini çalışma odasına kapatmamıştı, içmek için bunu yapmıştı. Sendeleleyen adımlarla yürüyüp cam dolapta bir şişe içki aldığı anda hemen gözlerimi kapattım. Şöminenin karşısındaki koltuğuna oturana kadar gözlerimi açmamıştım. Gerçekte uyuyup uyumadığımı anlayacak kadar ayık değildi. Deri koltuğunun gıcirtısından yerine oturduğunu anladım.

Gözlerimi açtığımda onu koltuğun arkasında görüyordum. Kafasının arkasıyla bakışırken kadehe bile ihtiyaç duymadan içkiyi şişede içmeye başladı. Bana sırtı dönüktü ve yeni yanmaya başlayan odunları izliyordu. "Defne," diyen mırıltısını duyduğumda gözlerimin ardı sızladı. Şöminedeki ateşi izlerken çocuk yaşta kaybettiği ablasını sayıklamıştı.

"Onca yıldan sonra bugün katillerinle aynı masaya oturdum," dediğinde kendimi o kadar kötü hissettim ki hıçkırıklarla ağlayabilirdim. Ben istedim diye oraya gidip anne ve babasıyla aynı masada oturmak zorunda kalmıştı. Farkında olsam da olmasam da onun canını yakacak şeyler yapıyordum.

Her yaptığım şeyin sonu ona acı çektirmeye çıkıyordu. Güler gibi bir ses çıkardı ama mutluluktan kaynaklı ses değildi. "Onların olduğu masaya beni o oturttu, Defne. Anladım ama bozmadım." Başını ağır ağır salladı. "Gurur ile iş birliği yaptığını anladım ama bozmadım." Gözlerimden bir damla yaş süzülürken düşen omuzlarını gördüm. "Zaten ondan başkası da beni oturtamazdı o masaya."

Aslında gerçeği hep biliyordu.

Derin bir nefes aldığıında içki şişesi elinde gevşekçe duruyordu. Kolunu koltuğun yanına sarkıttığı için bunu görebiliyorum. "Ne yapmalıyım şimdi, Defne?" diye mırıldandı. "Söyle kardeşine şimdi ne yapsın bu uşak?" Keder içinde çıktı sesi. "Ne onunla oluyor ne de onsuz." Benimle ilgili çıkmazdaydı.

Başını arkaya doğru atarak tavanı izlemeye başladı. Gece lambası ve şöminenin aydınlattığı loş odada duyduğum tek şey onun alıp verdiği nefes sesleriydi. "Bildiğim bir şey etki etmez, beni sarsmaz diye düşünüyordum." Gülüşünün histerik sesini duydum. "Ediyormuş, Defne." Başını ağır ağır salladı. "Kaç yaşına gelersen gel ailen tarafından sevilmemek insana çok koyuyormuş." İçim öyle bir acıdı ki yaşlar süzüldü gözlerimden.

Sevilmeye açtı.

Daha fazla dayanamayıp yataktan çıkarak çıplak ayakla ona doğru yürüdüm. Şöminenin önüne geçip karşısında durduğumda hemen oturuşunu dikleştirdi. Uyuduğumu düşünürken beni karşısında görmek onu hazırlıksız yakalamıştı. Alkolün etkisiyle baygın bakan bakışları ciddiyetle kasıldı. Ne kadarını duyduğumu bilmek istiyordu. Tek kelime etmeden ona yaklaşıp kucağına çıktım. Bir kedi yavrusu gibi kucağına tırmanarak dizlerinin üzerine oturdum. Koltuğunda rahatsızca kıpırdanıp bana baktı. Neyin peşinde olduğumu bilmek istiyordu.

Gözlerimi süzerek kirpiklerimin altından ona baktım. "Sanrı," diye mırıldandım. "Ailen seni sevmemişse ne olmuş?" Elimi uzatıp az önce ablasıyla dertleşirken döktüğü tek bir damla yaşın izini sildim. Avucumu yanağına sürterek bakışlarımı nemli gözlerine kenetledim. "Ben sevsem olmaz mı?"

Buz kesti.

Elindeki içki şişesi parmaklarının arasından kayd, şişe zemini ıslatarak yuvarlanırken nefes dahi alamadı. Bana öyle bir bakışı vardı ki mavileri titreşirken doğru duyup duymadığını sorguluyordu. "Seni ilk günden beri seviyorum" diye mırıldandığımda göğüs kafesinin hareketleri hızlandı. Deniz mavisini gözlerine bakıp başımı salladım. "Seni seviyorum, Sanrı."

Burnumun direği sızlayınca yaşlar gözlerime akın etti. "Biliyorum seni sevebileceğime hiç inanmadın ama seni hep sevdim ve hâlâ seviyorum." Suratında tek bir kas bile hareket etmeyecek kadar dondu. Artık göğüs kafesi bile hareket etmiyordu. Sanki nefes almayı bile bırakmıştı.

Hâlâ fırsatım varken bunu ona söylemek istiyorum. Belki bir daha buna zamanım olmazdı. Avuç içim yeni çıkmaya başlayan kumral sakallarına sürtünürken dudaklarım kurudu. "Seni seviyorum." O buna inanana kadar bunu ona söyleyebilirdim. "Sevmediğimi düşündüğün anlarda bile seni sevdim." Dudaklarımı emerek ıslattım. "Canımı yaktığın ve canını yaktığım anlarda bile seni sevmekten vazgeçmedim." Bu itirafı yapmak benim için hiç kolay değildi. Her cümlele biraz daha berraklaşan mavilerine bakarak başımı salladım. "Seçme şansım olsa yine seni severdim."

Elim hâlâ yanağına küçük dokunuşlar yaparken derisinin altına sızan sıcaklığı hissettim. Tüm gece boyunca sanki daha yeni ısınıyormuş gibi vücudundaki soğuk hava kırılmaya başladı. Alkolün etkisindeyse bile artık sarhoş bakmıyordu. Bu gece onun için kâbusu simgeliyordu fakat o, kötü bir kabustan güzel bir düşe geçmiş gibi güzel bakıyordu. Maviliklerini saran tüm o sanrılar dağılmaya başladı. Bana baktıkça ona yük olan tüm o acıları kat ve kat üzerinden atıyormuş gibi ifadesi yumuşadı. "Çok mu içtim?" Alkolün onda yarattığı pütürlü bir sesle konuştuğunda bakışları duyduklarını sorgulayan nitelikteydi. "Beni sevdiğini duyduğumu sanacak kadar kafam çok mu güzel?"

Bu romantik atmosferin içine ederek gözlerimi büyüttüm. "Kim seni sevdiğini söyledi?" Kucağından inmeye çalıştım. "Gaip ten sesler duyacak kadar sarhoşsun hadi uyuyalım."

Aşağıya inmeme engel olarak hemen belimi yakaladı. "Tekrar söyle."
Bakışları beklentiyle harmanlandı. "Duymak istiyorum bir daha söyle."

Gözlerimi kırıştırdım. "Neyi söyleyeyim?"

Sabırsızca nefesini verdi. "Beni sevdiğini söyle."

"Hayır."

Çenemi tutarak yüzümü görecektense kadar başımı yukarı kaldırdı. "Söyle güzelim," dedi sıcacık bir sesle. "Duymak istiyorum."

"Söylemem."

"Bırak şu inadı." Beni ikna etmek için çenemi okşadı. "Söyle hadi."

"Hayır."

"Atarım şimdi seni odamdan dışarı!"

"Bağırma bana!" Ona çıkışarak kucağından inmeye çalıştığımda çıldırmış bir vaziyette belimi daha sıkı tuttu. "Yavrum bak delirtme beni!" Kaşlarını çattı. "Söyle ulan şunu!"

"Bana biraz daha bağır yere oturup ağlarım görürsün!" dediğimde sinirden dişlerini sıktı. "Kalk kucağımdan manyak karı!"

Maymun gibi ona yapışarak, "Kalkmıyorum," dediğimde sinirden gülerek başını iki yana salladı. "Her şeyin tersini yapmak huyun olsa gerek." Aklına gelenlerle bakışları muzırca parladı. "Beni sevmediğini söyle."

"Seni sevmiyorum."

Çıldırdı. "İn ulan aşağıya!"

"Bana bir daha ulan dersin-" demiştim ki dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla sözlerim yarıda kesildi. Çenemi sıkarak araladığı dudaklarıma sızıp beni öpmeye başladı. Midem kasıldı. Karun beni gerçekten öpüyordu.

Bu sabah unutarak dudaklarıma bıraktığı o küçük öpücüğü saymazsak bir yılı aşkın bir süredir dudaklarının yoksunluğunu yaşıyordum. Aceleci ve birazda hoyrattı öpüşü. Bunca yılın acısını çıkarmak ister gibiydi ama buna rağmen öpüşünü kısa tuttu. Daha ben ona karşılık veremedi başını yavaşça geriye çekmişti. Kor gibi yanan gözleri ıslak dudaklarımda gezinirken, "Beni sevdiğini söyle," diye mırıldandı. "Bir kez daha duymalıyım." Sesinde büyük bir muhtaçlık vardı. Kim bilir ne zamandır bunu duymayı bekliyordu.

Dudaklarına uzandım. "Seni seviyorum." Dudaklarından öptüm onu. "Seni çok seviyorum." Çenesini öptüm. "Çook seviyorum." Yanağını öptüm. "Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyorum." Öpücüğümü eşitleyerek diğer yanağını da öptüm. "Koskocaman seviyorum seni." Yüzünün her yerine dudaklarımı bastırıp her bir öpücükle onu sevdiğimi söylemeye başlayınca gülmeye başladı. "Hiç ayarın yok değil mi?" Kıkırdarak onu öpücüklere boğarken bıktırana kadar, "Seni çok seviyorum," dedim ama o, bunu duymaktan hiç bıkmadı.

Ailesinin ondan esirgediği tüm sevgiyi ona vermek ister gibi gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum." Tebessüm ederek gözlerinin mavisine daldım. "Eğer yeterli gelmezse annen ve baban yerine de seni sevebilirim." Kaskatı kesildi.

Kucağına iyice yerleşerek ellerimi omuzlarına koydum. "Sana kalbimdeki tüm sevgiyi verebilirim." Sertçe yutkunduğunda nefesim dudaklarına çarptı. "Sana veremeyeceğim hiçbir şey yok, Sanrı çünkü sen acayip bir şekilde benimsin." Sahiplenici bir tutumla omuzlarına tırnaklarımı geçirdim. "Sadece benimsin ve bundan nefret etsen de hep benim olarak kalacaksın." Dudakları kıvrıldı. Onu sahiplenmem hoşuna gidiyordu.

Elini uzatarak alnımı süsleyen kakülümü düzeltirken güzel bir rüyanın içinde kaybolmuş gibiydi. En son bir yıl önce bana böyle bakmıştı. Karşılık olarak o da beni sevdiğini söylemedi. Açıkçası söylemesini de beklemiyordum çünkü güvenini sarsmışken tekrar bana güvenmesi zaman alacaktı. Bana kalbini açtığında onu bırakıp gitmeyeceğimden emin olacak ve o da beni sevdiğini söyleyecekti. En önemlisi beni kalpten affettiğinde sevgisini dile dökmekten çekinmeyecekti. Bir gün bana eskisi gibi Saka dediğinde sevdiğini de söyleyeceğini biliyorum.

Bu yüzden bu gece ondan beni sevdiğini söylemesini beklemedim. O söylemese de bakışları duymam gereken her şeyi zaten bana söylüyordu. Parmakları yüzüme sürtünürken, "Bige," diye mırıldandı. Gözlerindeki sevinci bastıran karanlık bir duygu daha vardı. "Şu zamana kadar mutluluğum oldun, acım ve yasım oldun ama sakın nefretim olma."

Kaskatı kesildiğinde bu uyarıyı yapma zorunluluğu hissederek tüm ciddiyetiyle baktı. "Neyim olursan ol ama nefretim olma, Bige." Yüzümdeki eli duraksadı. "Bir tek nefretimi kazanmadığın kaldı, eğer bu da olursa..." Uzun uzun baktı yüzüme ve daha sonra ekledi son cümleyi. "İşte o zaman tanımam seni."

Kalbim kasıldı.

"Karun-"

"Bu sondu," diyerek beni susturdu. "Bir daha arkamdan iş çevirip bana yalan söyleme." Bu gece Gurur ile iş birliği yaparak onu düşürdüğüm tuzaktan bahsediyordu. Bu konuda haksız ve suçlu olduğum için kendimi savunacak hiçbir şey söyleyemedim.

Asılan suratımı görünce beni gücendirmekten endişe ederek sıkıntıyla nefesini verdi. "Böyle böyle kaybediyoruz." Parmakları tekrar yüzümde gezindi. "Bu küçük yalanlar içimizde birikiyor sonra bir yıkıma dönüşüyor." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Böyle yaparak birbirimizi kaybediyoruz," diye fısıldadı. "Her gün bir şeyimizi, bir gün her şeyimizi kaybetmekten ödüm kopuyor."

Gözlerimin ardı sızladı, bakışları sol gözümde süzülen yaşı takip etti. "Seni kaybedemem," diye fısıldadım.

Parmaklarının ucuyla sildi gözyaşımı. "Bende öyle." Sevgisini iliklerime kadar hissettiren gözlerle baktı. "Seni kaybetmemek için aşmaya çalışıyorum birçok şeyi ama ben sana gelmeye çalıştıkça sen kapıları yüzüme kapatıyorsun."

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdığında kaşları büküldü. "Benim o masada ne işim vardı? Peşimde beni tek yakalamaya çalışan onca hasmım

varken sırf gönlün olsun diye korumasız gittim oraya. Kimse için değil, senin için gittim çünkü sen gel dedin." Ne demek istediğini anlayınca yüzüne bakmaya bile utandım. Bu gece bir kez daha bana güvenmeyi seçmişti ama ben onu tuzağa düşürerek ona güvenilmez biri olduğumu düşündürmüştüm.

Suçluluk duygusundan suspus olmuş bir halde eline uzandım. Dudaklarımı avuç içine bastırarak, "Özür dilerim," dedim ağlamaklı bir sesle. Diğer elini tutup onu da avuç içinden öperek ona ne kadar pişman olduğumu gösterdim. "Özür dilerim, Sanrı." Orada ona yalan söylediğimi anladığı halde bana hiç belli etmemiş, gece boyunca beni masadakilere karşı savunmuştu.

Ağlamamak için kendimi zor tuttuğum için dudaklarım titriyordu. "Bir daha sana yalan söylemeyecek veya arkanda bir şeyler çevirmeyeceğim. Söz veriyorum bunu bir daha yapmayacağım." Bu gece olanlardan sonra sözüme inanmayacağını biliyorum ama zaman geçtikçe ona verdiğim sözü tuttuğumu görecekti.

Bakışları sıkıydı hatta bolca kederli iyi misin diye sormak yerine, "Bana nasıl olduğunu söyle?" dedim. İyi misin sorusuna iyiyim diye cevap vermek kalıplaşmış bir yalandı. Bu yüzden farklı bir şekilde sordum nasıl olduğunu.

Saçlarımdan bir tutamı parmağına dolarken gözlerime bakmaktan kaçındı. "Beni sevmediklerini zaten biliyordum." Gözleri durgun bir halde parmağına doladığı saçında oyalanırken başını ağır ağır salladı. "Sevgilerini hiç hissetmedim ama ölmemi isteyecek kadar nefret ettiklerini bilmiyordum." Canı yanıyordu.

Başını omuzuna doğru eğerek bana baktığında kaşları büküldü. "Bu ağırdı, Bige." Burukça gülümsedi. "En az on yaşındaki kadar ağırdı."

Benim yüzümden. Benim yüzümden oraya gitti ve o sözleri duydu. "Özür dilerim," dediğimde sesim her an ağlayacakmışım gibi boğuktu. "Böyle olmasını istememiştım."

İç çekerek, "Neden sana kızamıyorum biliyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladığımda bana olan bakışları fazla düşünceliydi. "Sen o kapıdan

içeri girene kadar sana fazla kızgındım. O an aklımda olan tek şey eve geldiğimde sana yapacaklarım." Beni buna pişman etmeyi düşündüğünü itiraf ederek güldü. "Ama sonra sen geldin." Gözlerine uzun uzun baktı. "O an nasıl hissettiğimi tahmin bile edemezsin. Büyük bir rahatlama, içime yayılan huzur ve yalnız olmadığım düşüncesi. Hepsi seninle o kapıdan girmişti."

Benimle ne yapacağını bilmez bir halde baktı. "Birini önce tehlikeye atıp sonra da onu korumak için peşinden gidecek kadar değişiksin." Bana kızmamasını sağlayan şey onu güvende tutmak için oraya gittiğimi bilmesiydi.

Parmakları yüzümde gezinmeye başladı. "Bir seferinde bana seni korurum dediğini hatırlıyor musun?" Başımı salladığımda hüzün kokan gözlerini kapatıp açtı. "Bu gece o masada elimi tutarak beni kimsesizlikten korudun." İçim kasıldı. "Giyim kuşamına bu kadar dikkat ederken benim için o kanlı sandalyeye oturup elimi tuttuğunda tamamen kimsesiz olmadığımı bana hissettirdin." Anne ve babası *Karun ölsün* demeden hemen önce yanına oturmuş ve onu onların kırıncı sözlerinden korumaya çalışarak elini tutmuştum.

Yüzündeki keder ona yakışmazken kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Orada olduğun için." Benim yüzümden oraya gitmişken onu o masada yalnız bırakmam ihtimal dahilinde bile değildi.

Aklına ne geldiyse dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Babama ateş ettiğine hâlâ inanamıyorum."

"O ana kadar bunu yapacağımı ben bile bilmiyordum." Tamamen kontrolüm dışı gelişen bir olaydı ama pişman değilim. Tek pişmanlığım kalbi yerine alınma hedef almamaktı. Çelik yelek giydiğini bilemezdim.

Dudaklarındaki belirsiz tebessüm kayboldu. "Bir daha buna kalkışma." Onu savunmama memnundu ama öldürmeye çalıştığım kişi babasıydı. İnsan ne yaşarsa yaşasın ailesini gözden çıkaramazdı. "Berbat insanlar oldukları bende biliyorum ama onlar annem ve babam." Bu konuda beni uyararak, "Bir daha bunu deneme," dedi. "Kimse anne ve babasının öldüğünü görmek istemez." Bu konuda sonuna kadar haklı olduğu için başımı salladım ama

içim hiç rahat değildi. Bu gece o insanların ne kadar gaddar olabileceklerini görmüştüm. Fırsatını bulduklarında Karun'u devirmeye çalışacaklarını biliyorum.

Beni korkutan şey bu olduğunda onlara yapacaklarımdı.

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" diyerek ona sırnaştım.

Yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ne istersen," deyince gülümsedim. Ne istesem yapacak gibiydi.

Parmak uçlarım göğsünde daireler çizerken kirpiklerimin altında ona bakmaya devam ettim. "Hector'u bana ver."

Yüzündeki keyifli ifade bir anda dağıldı. "Onu neden istiyorsun?"

Göğsüne yaslanırken biraz dikleştım. "Onu istiyorum, Sanrı."

Çenesinden bir kas seğırdi. "Düzgün konuş. Onu istiyorum demek yerine farklı bir cümle kur."

Afallayarak ona bakıyordum. Kafası hep olmayacak şeylere çalışıyordu. "O herifi öldürmek benim hakkım."

Derin bir nefes alarak başını geriye attı. "Aylar sonra seninle ilk kez bu kadar yakınlaştık ve senin tek düşündüğün birini öldürmek mi?"

"Lütfen."

"Hayır," dedi hızlıca.

"Onu bana vermeni istiyorum."

"O piçe hızlı bir ölüm yaşatmayacağım," dedi kararlı bir sesle. "Onu almayı unut."

Yüzüne küçük öpücükler kondurmaya başladım. "Kocam lütfen."

Yüz kızartıcı bir küfür savurdu. "Tamam ulan!"

Gölmeye başladığında bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Yüzlerimiz arasında çok az mesafe varken gizleyemediği bir sinirle, "Beni böyle kullanman canımı sıkıyor," dedi. "Artık kocan bile değilim bu kahrolası kelimenin üzerimdeki etkisi son bulmalıydı." Kendisini benim kocam gibi hissettiği sürece asla son bulmayacaktı.

"Uyuyalım hadi," deyince başımı sallayarak kucağından indim. Bu gece için şansımı daha fazla zorlamayacağım. Özellikle de o masada yaşadıklarından sonra.

Dün gecenin bende yarattığı hayal kırıklığıyla birkaç saatlik uykuyla uyanmıştım. Dün gece Karun ile uzun zaman sonra birbirimize biraz yaklaştığımızı hissetmiştim. Bu yüzden geceyi sevişerek geçireceğimize çok emindim. Ancak hiçbir şey umduğum gibi sonuçlanmamıştı. Yatağa girince bana hiç dokunmamıştı. Belki aramıza yastık koymamıştı ama bana dokunmamıştı da. Yatağın ona ait olan kısmında yatmıştı. Ona yaşattıklarımından sonra bana dokunmak için bile zamana ihtiyacı vardı.

Hızlı bir duş alarak banyodan çıktığımda üzerimde sadece vücuduma sardığım bir havlu vardı. Karun'u yatakta bulamayınca odaya hızlıca göz gezdirdim. İçeriye sızan serin havayla gözlerim terasa açılan kapıyı buldu. Cam kapıya yaklaştınca Karun'u gördüm. Üzerinde sadece siyah eşofman altı vardı. Soğuk hava çıplak kaslarına işlerken terasın korkuluğuna yaklaşmış, bana sırtı dönük bir şekilde sigara içiyordu. Gerilen sırt kaslarından canını sıkın bir şey olduğunu anlıyordum. Anne ve babasının *Karun ölsün* demesini aşamıyordu.

Yürüyüp gardırobunu açarak iç çamaşırlarımı çıkardım. Üzerimdeki havluyu yere atıp çamaşırları hızlıca giydim. Dolabın bir köşesinde duran eflatun elbiseyi alarak bir süre elbiseye bakıp durdum. Dolabımda mutlaka bir tane eflatun elbise olurdu. Nereye taşınırsam taşınayım gardırobumda buna benzer bir eflatun elbise olurdu. 13 Haziran'a yani doğum günüme sakladığım bir elbisem hep olurdu. Eflatun elbiseyi bir tek doğum günlerim için dolabımda bulundurmuyordum. Başka sebepleri de vardı.

Dışarı sı soğuk olmasına rağmen ince askılı elbiseyi giydim. Elbisenin sırt kısmındaki fermuarı çekerken biraz zorlanmıştıım. Makyaj masamın karşısına geçerek banyoda kuruttuğum saçlarını taradım. Yüzüme kullandığım serum ve kremleri sürerek makyajıma başladığımda gözlerim sık sık sol göğsümdeki yara izine kayıyordu. Bu izi saklamak için bugün cilt tonunu eşitleyen bant ve kapatıcılar kullanmamıştıım. Bunu saklayarak yaşadığım o kötü anılardan kurtulamazdım. Sanırım artık bununla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Makyajıma yeni başlamıştıım ki Karun içeri girdi. Terasın kapısını kapatırken, "Bu ne?" diyen sert sesiyle başımı çevirip ona baktım. Delici bakışları yerimde küülmeme neden oluyordu. atık kaşlar altında üzerimdeki eflatun elbiseye bakıyordu. "ıkar şunu!"

"Hayır." Önüme dönüp makyaj ürünlerime uzanmıştıım ki aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Kolumdan tuttuğu gibi beni kabaca yerimden kaldırdı. Bakışları kan dondurucu nitelikte sertti. "Bige." Dişlerini sıktı. "Hemen." enesinde bir kas seğirdi. "ıkar şunu!" Nefret ettiği bir şeye bakar gibi üzerimdeki elbiseye bakıyordu. "Ben üzerinden parçalamadan çıkar şunu!"

Bir yerde gök gürüldedi, yıldırımları Karun'un maviliklerine düştü. "Hayır," derken sert tepkisinden korksam bile elbise konusunda ısrarcıydım. "Bugün eflatun rengi giymek istiyorum. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi."

Kolumu onun tutuşundan çekerek bir adım geriledim. "Rızan olsa da olmasa da bugün senden Hector'u alacağım. Senden adam almamı istemiyorsan onu kendin bana verirsin." İki adım daha gerileyerek ona üzerimdeki eflatun elbiseyi gösterdim. "Bu savaşı onlar başlattığında sekiz yaşındaydım ve üzerimde böyle bir elbise vardı." Omuzlarımı dikleştirerek ona baktım. "Yirmi yedisinde bu savaşı bitirdiğimde de üzerimde eflatun bir elbise olmalı!"

Dik başlılığımdan nefret ederek yumruğunu sıktı. "Bittiğinde ne olacak?" Hector'u öldürdüğümden ne olacağını merak ederek bana tersçe baktı. "Bu seferki bahanen ne olacak?"

Burnundan sert bir nefes verdi. "Bu siktiğim rengini giymek için sıradaki bahanen ne olacak?" Omuzları gerildi. "Eflatun elbisenin içinde kendini bir uçurum kenarına taşıırken hangi bahaneye sığınacaksın!" Midem kasıldı. Daha önce ona nasıl ölmek istediğimi anlatmıştım. Bunu unutmamıştı.

"Bir daha intihara kalkışmayacağım."

"Hadi oradan!" Kaşlarını çatarak üzerime yürüdü. "İlkinde çatıdan atladın, ikincisinde bir sokak lambasının altında o tokayı çıkardın ve üçüncüsünde Kocaeli'nde şakağına bir silah bastırdın." Boynundaki damarlar belirginleşti, nabızı hızlandı. "Hepsi de gözlerimin önünde yaşandı! Üç intihar girişiminde de oradaydım ama ilk ikisinde seni durduramadım! Dördüncü kez buna kalkışmayacağını nereden bileceğim?" Korkuyordu tekrar buna kalkışırsam bu sefer beni sonsuza kadar kaybetmekten korkuyordu.

Bana karşı sert tavrından ödün vermeden, Hakkında çıkardığım o rapor yanılttı ama doğruluk payı da vardı," dedi. "Sana acı veren şeylere tutunacak kadar anormalsin!" Öfkeyle sarfettiği sözler karşısında nefes dahi alamadım.

Sözleri keskinleşerek içime saplandığında tam karşımda durdu. "Tutunduğun on üç sayısı ve eflatun elbisenin mazisi normal bir insanın hatırlamaktan bile kaçınacağı kadar korkunç!" dedi sertçe. "Ama sen lanet olası, bu iki şeyi hayatının merkezine koyacak kadar hastasın!" Gözlerinin ardından yakıcı bir öfke geçti. "Tıpkı nasıl öleceğini planladığın gibi takıntılarının sonunu getirecek!" Kalbim kasıldı. Onu susturmanın bir yolu olmalıydı.

Hızlı hızlı nefes aldıkça göğüs kafesi şiddetle hareket ediyordu. "Tedavi olmalısın, Bige! Ucuz psikologlara gitmek yerine gerçek bir uzmandan yardım almalısın." Çaresizce bana bakarken omuzları düştü. "Seni aklındakilerden korumamın tek yolu bu."

Gözlerim ardı sızladı. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ne denli incindiğimi gördü fakat bana duymak istediğim şeyleri söylemedi. "Deli değilsin ama iyi de değilsin be kızım." Derin bir nefes alarak yılgınca

başını salladı. "Tedavi olmalısın, ikimiz de olmalıyız." Onu anlamamı ister gibi yumuşak bir ifadeyle baktı. "Bu sefer daha sağlam başlamak istiyorsak ikimiz de önce kendimizi düzeltmeliyiz."

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki, "Ben senden de kötüyüm," diyerek lafı ağzıma tıktı. Bunu kabullenerek başını ağır ağır salladı. "Ama senin aksine kendimle ilgili yanlışları değiştirmeye çalışıyorum." Uzunca bana baktı. "Senin için değişmeye, hak ettiğin gibi bir adam olmaya çalışıyorum. Kimse için değil, sadece senin için kendimi düzeltmeye çalışıyorum."

Buz saçağı mavilerine yorgunluk sızdı. "Beni 383 gün boyunca mezarının başında uyutan bir kadına gülümsüyor, onu mutlu etmeye çalışıyor ve onu korumak için çırpınıyorum." Gözlerimin en derinine baktı. "Beni 383 gün boyunca ağlatan bir kadını dün gece öptüm." Tek bir dokunuşuyla paramparça olacak bir buza dönüştüm. Öylesine soğuk, öylesine katı ve öylesine kırılmaya müsait. Beni öptüğüne pişman mıydı?

Yaşların akın eden gözlerime bakarak burnundan nefesini verdi. "Değilim," dedi aklımdan geçenleri anlayarak. "Ne anlatmaya çalıştığımı gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

Aramızdaki son adımı kapattı ve çenemi tutarak başımı onu görebileceğim bir şekilde kaldırdı. "Denediğimi sana anlatmaya çalışıyorum. Ben yaşadıklarımı unutmadım, Bige veya hiçbir şeyi sindirdiğim yok. Bana yaşattığın o 383 günün ölü toprağı hâlâ üzerimde." Çenemdeki parmakları gerildi. "Ya da ben o toprağın içindeyim." Boğazım kurudu, tek kelime edemedim.

Rahatsızlığını açık bir şekilde belli ederken, "Deniyorum güzelim," dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bana yaşattığın 383 günün acısı hâlâ çok taze fakat sana gülümsüyor, sabrediyor ve bir şeyleri aşmış gibi davranıp seninle mutlu olmaya çalışıyorum. Hatalarını yüzüne vurmadan bize bir şans vermeye çalışıyorum. Buna karşılık olarak sen ne yapıyorsun?" Onu üzecek birçok şey dışında hiçbir şey.

Elini çenemden çekerek kaskatı kesilen bir yüzle bana baktı. "Gurur ile küçük bir telefon görüşmesi yapıyorsun ve hemen sonrasında saldırıya

uğruyoruz." İliklerime kadar ürpererek yutkundum. O geceyi araştırmaya arama kayıtlarımı izleterek başlayacağını düşünmemiştim. Her şeyi biliyordu. O saldırının Gurur'un işi olduğunu biliyordu. Kahretsin, benim de bu işin içinde olduğumu düşünüyordu.

Savunmaya geçerek, "Böyle bir şey yapacağını bilmiyordum," dedim hızlıca. "Ondan istediğim tek şey seninle buluşmaya gelecek kadına engel olmasıydı."

Alay ederek güldüğünde gözlerinin ardındaki saf kederi gizleyemiyordu. "Peki, ben sana nasıl inanacağım? Daha dün gece onunla iş birliği yapıp beni tuzağa düşürmüşken doğru söylediğine nasıl inanacağım?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama elini kaldırarak yine beni susturdu. "Bunları yeni değil, o gecenin sabahında öğrendim," deyince başımdan aşağıya buz gibi sular aktı.

Otuz saniye boyunca yüzüme bakıp bembeyaz olmuş suratımı izledi. "Gerçeği öğrenmeme rağmen o günün sabahında sana karşı iyi davranmadım mı? Bu konuyu açıp hatalarını yüzüne vurmak yerine hiçbir şey olmamış gibi sana karşı iyimser olmadım mı? Dün gece o masada beni tuzağa düşürmene rağmen sana hiç kızdım mı?" Acıyla harmanlanan buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Her defasında seni öfkemden korumak için kusurlarını kendi içimde kapatıyor, seni aklamaya çalışıyorum."

Bakışları üzerimdeki eflatun elbisede oyalandı. "Ben senin hatalarının üstünü örterken sen neden benim en büyük hatamı üzerinde taşıyorsun?" Burnunun direği sızlarcasına, "Neden bununla canımı yakıyorsun?" diye fısıldadı. Acı ve panikle doldum. Beni ölüme terk ederek gönderdiği o eflatun elbiseyi unutmamıştı. Bu elbiseyi giymemin amacı ona o günü hatırlatmak değildi.

Titreyen dudaklarla, "Son kez," dedim kısık bir sesle. "Son kez giyiyorum eflatun elbiseyi." Onu buna inandırmak istercesine elini avuçlarının arasına aldım. "Bugün için birkaç saatliğine son kez giyiyorum. Bundan sonra hiç giymeyeceğim." Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Hiç giymeyeceğim. Ne doğum günlerimde ne de bir uçurum kenarında..."

Dalgın bakışlarla, "Son kez," diye mırıldandı. Buna inanmak istercesine gözlerini kıstı. "Hemen sonra sonsuza kadar kurtulacağız bu elbiseden, anlaştık mı?" diye sorunca ona başımı salladım. İkimizde de büyük bir travma yaratan bu elbiseyi hayatımızdan çıkartmayı kabul ettim. O bana karşı bu kadar sabırlı ve anlayışlı olmaya çalışırken bende onun için en azından bu kadarını yapmalıydım.

Carlos'u havaya uçurduğum uçurum kenarında dururken burada bizimle bekleyen korumalar kısık bir sesle kendi aralarında konuşuyorlardı. Üzerimdeki eflatun elbiseyle Hector'u bana vermesi için Karun'u nasıl ikna ettiğimi merak ediyorlardı. Karun ise yanımda dikilerek adamlarının Hector'u bulunduğumuz yere getirmesini bekliyordu. Birazdan burada olurlardı. Rüzgâr tenimi ürpertirken, "Burada olmak zorunda değildin," dedim. "Ben hallederdim."

Huzursuzluk içinde kaşlarını çattı. "Üzerinde eflatun bir elbise varken ve siktiğim bir uçurum kenarındayken seni yalnız bırakır mıyım, sanıyorsun?" Atlamamdan korktuğu için dibimden ayrılmıyordu.

Bugün için onu çok fazla zorlamasaydım benimle gelmesine kolay kolay izin vermezdim. Ancak sabah söylediklerinden sonra onu ne kadar zorladığımı fark ettiğim için benimle gelmesine sessiz kaldım. Eğer içi böyle rahat edecekse yanımda olup beni gözetlemesini sorun etmiyorum. Dağın yamacında beliren arabalarla dudaklarım kıvrıldı. "Bugün güzel bir gün." Bugün son kez eflatun bir elbise giyerek bu yıllar süren bir savaşı sonlandıracağım. Eflatun elbise ölümün rengiydi ve böyle anlarda üzerimde olmasından zevk alıyordum.

"Bazen beni ürkütüyorsunuz," diye homurdandı Furkan. "Gerçekten buna gerek var mıydı?" Gözleri eflatun elbiseme takıldı. "Ya da bu şeyi giymeye?"

"Neden? Yakışmamış mı?" Elbisenin eteklerini tutarak kendi etrafımda bir tur döndüm. "Bana en güzel eflatun yakışmıyor mu?"

Korumalar hep bir ağızdan, "Hayır!" dediklerinde kıkırdadım. Hayır diyenler genelde her yerde etrafımda olan o yirmi korumaydı.

İçlerinde yabancı bir yüz gördüm ve o, "Yakışmış, Bige Hanım," dedi. Karun'un ona çatık kaşlarla baktığını görmüyordu. Karun'un onun gibi olan donuk suratlı yakın korumaları sessiz kaldı ama ilk günden beri yanımda olan yirmi kişilik grup tersçe yakışmış diyen kişiye baktı. Furkan ona öldürmek ister gibi bakarken, "Sen sus lan imamın kafir oğlu!" dedi. "Eflatun seviyorsan git Ebene giydir." Yeni gelen çocuğu dışladıkları o kadar belli oluyordu ki.

Kara yağız bir delikanlı olan genç çocuk, "Abi ayıp olmuyor mu?" dediğinde Nedim gözlerini devirdi. "Rahatsız oluyorsan siktir git," dedi.

"Sizin bu çocukla derdiniz ne?" Hepsine dik dik bakmaya başladım. "İnsan olun biraz." Başımı çevirip zorbalık ettikleri korumaya baktım. "Adın ne?"

"İmamın kafir oğlu," dedi Celil. "Adı bu."

"Celil getirtme beni oraya!"

"Daha Nas ve Felak suresini bilmiyor, Bige Hanım."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen biliyor musun?"

"Benim babam imam değil." Savunması karşısında diğer on dokuz arkadaşı gülerken ben şaşkınlıkla Celil'e bakıyordum.

Karun sessizliğini koruyarak korumalarımla olan ilginç diyalogumu izliyordu. Yirmisine de sırasıyla baktım. "İçinizde Nas ve Felak bilen var mı? Veya herhangi bir sure?"

Hiçbirinden çıt çıkmayınca Karun başını çevirip elliye yakın kendi korumalarına baktı. "Sizler biliyor musunuz?" Ellisinden de onaylayan mırıltılar çıkınca Karun'un dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Bu bana karşı yapılan bir meydan gösterisiydi. "Benimkilerin hepsi biliyor." Açıkça benimle dalga geçiyordu.

Arkamdaki yirmi kişilik grubu işaret ederek Karun'a baktım. "Bunları al bana seninkilerden yirmi tane ver."

"Aşk olsun, Bige Hanım," dedi Furkan. "Bizim onlardan ne farkımız var?"

"Daha Nas ve Felak bilmiyorsunuz be!" diyerek hepsine çıkıştım. "Şu hale bak ekibe yirmi birinci kişi dahil olmuş ama imamın oğlu olmasına rağmen o bile bilmiyor!"

Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Kocam olacak adam malikanedeki tüm çürükleri bana vermiş." İhanete uğramış gibi ağlamaklı bir ifade takındım. "Üç harfliler güzel olanlara musallat olurmuş." Onlara bakarak baştan ayağa kendimi gösterdim. "Ne kadar güzel olduğumu görmüyor musunuz? Üç harflilerin saldırısına uğrarsam kim beni dualarla koruyacak?" Hepsi bana şaşkınlıkla bakarken Karun'un kısık gülüşünü duydum.

Onları adam değiştirmeye ikna etmek için Karun'un adamlarını işaret ettim. "Bana onlar lazım." Yüzüme dramatize bir ifade kondurup kendi beceriksiz korumalarımı döndüm. "Anlamıyor musunuz, çok müşkül bir durumdayım," dediğimde hepsi bir küfür savururken Karun'un gülüşü can sıkıcıydı.

Karun'un koluna yapıştım. "Al onları benden ve bana yenilerini ver."

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Seninkiler en az senin kadar değişik ve dengesiz. Hepsini tek tek vurmamak için onları sana tahsis ettim."

"Küfür gibi bir şey bu," diyerek ona çıkıştım. "Defans oyuncularını kendine almışsın, tribünde bekleyen yedekleri de bana vermişsin."

Nedim gücenerek, "Asıl sizin bu yaptığınız küfür gibi bir şey," dedi. "İki sure bilmiyoruz diye hemen bizi gözden çıkartıyorsunuz."

"Yirmi kişi, pardon yirmi bir kişiden biri bile küçük bir sureyi bilmiyorsa bu sizi beceriksiz yapar," dedim.

İsa beni hedef aldı. "Siz biliyor musunuz?"

İsa çok doğru bir noktaya değinmiş gibi hepsi gözlerini kısarak bana baktı. "Cevap verin," dedi Celil. "Siz biliyor musunuz?"

Furkan ellerini pantolonunun ceplerine koyarak göğsünü kabarttı. "Bizi bu kadar kınadığınıza göre en az on sure biliyor olmalısınız?" diyerek beni köşeye sıkıştırdı.

Çenemi kaldırarak omuzlarımı dikleştirdim. "Benim sizin gibi ezberim kötü değil." Havalı bir şekilde saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Tabii ki biliyorum."

"Kaç tane?" diye sordu Yakup.

"O kadar çok ki hiç saymadım."

Furkan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir tane bile bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, kapat çeneni," dediğimde hepsi gülmeye başladı.

Karun bile gülerek başını iki yana salladı. "Boşuna hiç sızlanma. Adamların da senin gibi olduğu için bu kadar iyi anlaşıyorsunuz." Bunu asla sesli bir şekilde kabul etmeyeceğim.

Beklediğimiz arabalar gelince sessizliğe büründük. Peş peşe yedi araba biraz ileride durdu. Furkan'a başımla küçük bir işaret yaptığımda Nedim ve Celil ile istediklerimi getirmek için arabalarına doğru yürüdüler. Buraya gelmeden önce bize gereken her şeyi yanımızda getirmiştik. İsa ve Yakup yürüyüp kollarına asılarak onu arabadan çıkardıklarında, "Merhaba, Hector," dedim gülümseyerek. "Uzun zaman oldu, değil mi?" Evet, tıpkı amcası gibi onu da havaya uçuracağım. Zaten bu yüzden özellikle eflatun bir elbise giymiştim. Amcasını havaya uçururken de üzerimde eflatun bir elbise vardı.

Onu unuttuğumu düşünüyorsa büyük yanılıyordu.

Onca zamandır benden annemi saklamanın hesabını soracağım. Amcasıyla aynı kaderi yaşayacaktı. O kadar kötü görünüyordu ki zavallı bir haldeydi.

O kaldırım kenarından vurulduğum günden beri Karun ona işkence etmeyi hiç bırakmamış olmalı ki yara bere içindeydi. Anlaşılan son bir yıldır Karun onu öldürmemişti ama hayatta da bırakmamıştı. İsa ve Yakup kollarına tutup yürümesine yardım etmese ayakta bile duramazdı.

Karun'un ondan aldığı ilk şey keyifle yediği yemekler olmalıydı çünkü son gördüğüm o kaslı ve heybetli adam şu bir yılda o kadar zayıflamıştı ki, üzerindeki eski tişört ve pantolonun içinde kayboluyordu. Vücudu kemikten ibaretmiş gibi görünüyordu. Karun'un ondan aldığı bir diğer şeyse sağlığıydı. Şiddetli bir hastalığın pençesinde kıvranıyormuş gibi teni normal olmayacak bir şekilde morarmaya ve derisi de dökülmeye başlamıştı. Vebalı birinin korkunç görüntüsünü sunuyordu.

Yüzündeki morluklar ve bir gözünün şişmesi günlük işkence dozunu da aldığını gösteriyordu. Yakup ve İsa onu bana getirirken yanımda duran Karun, "Ona fazla yaklaşma," diyerek beni uyardı. "Vücudundaki virüs bulaşıcı değil ama seni riske atamam." Virüs mi?

Soru dolu gözlerle ona baktığımda dudağının köşesi kıvrıldı. "Bir yıl önce onun vücuduna bir virüs enjekte ettirdim. Durmadan parazit üreten ve uzun vadede taşıyıcıyı içten içe tüketen bir virüs." En keyifli kısmına gelmiş gibi tehlikeli gülüşü büyüdü. "Tedavisi yok. Bir yıldır vücudu parazit ürettiği için içten çürümeye başladı." Hector'un derisindeki döküntüleri işaret etti. "Derideki döküntüler virüsün son evresine girdiğini gösteriyor. Gitmesine izin versek bile bir ayı geçirmeden ölecek."

Belki kulağa psikopatça gelecekti ama duyduklarım keyfimi yerine getirdi. "Desene son bir yılı acı çekmekle geçmiş." Hector'un şu son bir yılda virüs ve parazitlerle acı çekerek geçirmesi bana tarifi olmayan bir zevk veriyordu. Karun bir insana nasıl işkence edeceğini gerçekten iyi biliyordu. Önce onun tarikatını yok etmiş, sonra da kız kardeşini gözlerinin önünde öldürmüştü. Bu da yetmezmiş gibi onun vücuduna bir virüs enjekte ederek bensiz geçirdiği her gün için onu yoğun acılara maruz bırakmıştı. Tüm bunları benim için ona yaşatmıştı.

Böylesine tehlikeli ve intikam anlayışı korkunç birinin gazabına uğramadığımız için Duha ile gerçekten çok şanslıydık. Hector'a yaptıklarıyla kıyaslanınca bizi görmezden gelmesi aslında bizim için ödül

gibi bir şeydi. İntikam almaya kalkışsaydı ne Duha ne de ben bundan sağ çıkabilirdik.

Hector kan biriken uyuşuk gözlerini güçlükle açıp bana bakınca gözlerinde yer edinen o büyük nefreti iliklerime kadar hissettim. Gücünü, kız kardeşini ve sağlığını benim yüzümden kaybettiği için bana olan nefreti dünyanın büyüklüğüyle yarışırdı. Kollarını tutan adamlardan kurtarmaya çalışarak, "Kalender'in orospusu!" dedi tükürürcesine. "Seni o depoda gördüğüm ilk anda  ld rmeliydim!"

Karun ona doğru sinirle bir adım atınca kolunu tutarak onu durdurdum. "Tatlım bu onun son çırpınışları," dedim gülümseyerek. " zin ver i ini d ks n."

Rahat tavrım Hector'u iyice çıldırttığı için, "O gün işini bitirseydim başıma bunca belayı a mazdın!" diye bağırarak beni kızdırmaya çalıştı. Kan çanağına dönen gözleri delici bakarken sıktığı dişlerinin arasından, "Siz Saka kızlarına bir erkek yetmez!" dedi. "Belki de bende seni becermeliydim! Yatakta iyi bir iş çıkartıyor olmalısın ki bu yanındaki piç senin için tüm bunları yaptı!" diye bağırdığında Karun ona doğru atıldı ve çenesine öyle bir yumruk attı ki, kemiğin kırılma sesini duydum. Bu sefer onu durdurmama izin vermemişti.

Hector sırtüstü yere düşünce kan kusmaya başladı. İsa ve Yakup'un siyah deri eldiven taktığını daha yeni fark ediyordum. Vir sl  birini yerden kaldırıırken ona çıplak elle dokunmak istememişlerdi. Karun'u geriye çektiğimde korumalardan biri hemen arabadan ıslak mendil getirerek Karun'a uzattı. "Abi her ihtimale karşı elini sil. Gözünü seveyim ne olursa olsun ona temas etme." Son derece ciddi bir ifadeyle Karun'a bakıp, "Virüs kan ve tükürük yoluyla bulaşabilir," diye fısıldadı. "Ona yaklaşman için bilerek seni kışkırtıyor." Sertçe yutkundum. Karun'un yüzüne t k rmeden yere düştüğü için şanslıydık çünkü bunu deneyebilirdi.

Her ihtimale karşı Hector'un ağzını ve burnunu kapatan bir maske taktılar. Kollarını arkadan kelep eledikleri için yüzündeki maskeyi  ıkartamıyordu. Karun benim ısrarım üzerine ıslak mendille elini sildi. Daha sonra  antamda çıkardığım el dezenfekteyi ellerine sıkarak i imin rahatlamasını sağladı. Hector son ana kadar bizi kışkırtmayı bırakmayacaktı. Bu yüzden kontrollü

olmak zorundaydı. Bunlar ölmek üzere olan bir adamın son çırpınışları olduğu için ağır şeyler duymayı bekliyordum. Onun gibi karakersiz erkekler bel altı vurmayı çok severdi.

Az önce söylediği becermek kelimesi bile midemi bulandırmaya başlamışken sözlerine misilleme yaparak, "Bir konuda haklısın," diyerek Hector'un gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Yıllar önce beni o depoda gördüğün ilk anda öldürmeliydin." Sadistçe bir duyguyla güldüm. "Çünkü geldiğimiz son noktada seni, babanı, kız kardeşini, amcan Carlos'u, kuzenin Davit'i ve tarikatını *beceren* benim," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

Evet, Karun'un yardımı olmadan hepsinin üstesinden gelemezdim ama Karun'un onlara bulaşma sebebi bile bendim. Yani geldikleri son durumda rolüm büyüktü. Üstelik kuzenini bir depoda, amcasını burada, babasını da bir kumarhane baskınında havaya uçuran bendim. Tıpkı birazdan ona da aynısını yapacağım gibi. Onlar bana büyük acılar yaşatmış olabilir ama bende her anlamda Marasliyan'lar gibi köklü bir aile ve tarikatın içinden geçmiştim. Bunun için Karun'a ne kadar teşekkür etsem azdı. Koskoca bir tarikatı bitiren oydu.

İşaretimle birlikte adamlar onun üzerine bombaları yerleştirmeye başladı. Çırpınarak bana daha çok küfrederken dehşete kapılmış gibiydi. "Kazandığını veya senin için her şeyin bittiğini sanma!" diye bağırdığında vücudundaki parazitler yüzünden salyaları köpük halini alarak ağzındaki maskede sızıyordu. Üstelik iğrenç kokuyordu. Çürüyen vücudunun berbat kokusunu bu uzaklıktan bile alıyordum.

Çırpınmalarına rağmen bana ulaşamadıkça benim ona gitmem için resmen tüm tuşlara basıyordu. "Elbet bir gün birileri senin de işini bitirecek!" Israrla bana fahişe damgası vurarak, "Sırtını yasladığın bu adam senden sıkılıp daha iyi sürtükler bulacak! Bir köşeye atılıp benim gibi adamların masasında meze olacaksın!" diye bağırdığında sözleri bunun olması için beni lanetler gibiydi.

Sözleri başta Karun olmak üzere herkesin sabrını zorlarken beni sadece güldürdü. "Ben Karun'dan önce de vardım." Ona istediğini vermek yerine gülüşümle onu daha da kızdırdım. "Karun'un hayatımdaki yeri büyük ama

hiçbir zaman kimliğimi o oluşturmadı." Başımı iki yana salladım. "Onun sürtüğü olsaydım para ve gücü için dizlerinin dibinden ayrılmazdım." Her yaptığını da sineye çekerdim ama ben asla ona tam olarak boyun eğmedim.

Şimdi söyleyeceklerimden mutluluk duymuyorum ama Karun olmadan bir hiç olmadığımı ona göstermek için, "Ben istediğim herkese diz çöktürebilecek bir kadını," dedim. Karun kaskatı kesilerek bana tersçe bakınca hemen önüme döndüm. Onu kastetmediğimi iyi biliyordu ama ona da aynısını yaptığım için ister istemez rahatsız olmuştu.

Küçük bir baş işaretimle İsa onun bacaklarının arkasına tekme atarak dizlerinin üzerine düşmesini sağladı. Sinirden kıpkırmızı olmuş suratına sırtarak baktım. "Tıpkı sana da diz çöktürdüğüm gibi." Onların dünyasında onların kurallarıyla oynamaya sekiz yaşında başlamıştım. Zaten bu yüzden doğru şekilde sevmeyi bile bilmeyen ve her fırsatta intihara kalkışan hastalıklı bir kadına dönüşmüştüm.

Çünkü bu adamlar sekiz yaşında beni kirli dünyalarına ve çirkin oyunlarına dahil etmişlerdi. Bilinçaltım kan ve cesetlerden ibaretken kimse benden aklı başında kararlar ve normal sayılacak davranışlarda bulunmamı bekleyemezdi. Son bir yılım psikolojik tedavilerle geçmesine rağmen istediğim gelişmeyi gösteremedim. Yirmi altı yılın birikimi son bir yılda yok olmuyordu. Ben geçmişini ağır travmalarla dolu hastalıklı bir kadındım. Sevdığım adamda öyle. Bu yüzden tıpkı bizim gibi yaşadığımız ilişki de hiç sağlıklı değildi.

Bombaları kollarına hatta bir bandaj gibi kafasına bile bantla sardılar. Hector bana karşı son kozunu oynamak için, "Ablanı nasıl becerdiğimizi duymak ister misin?" diyerek gülmeye başladı. "Ya da onu becermeye kaç yaşında başladığımızı?" Vücudumda sinsi bir öfke kıvılcımlar çıkartarak harlanmaya başladığında Furkan hemen ona doğru yürüdü ve kaburgalarına sert bir tekme atarak onu yere serdi.

Bunu biraz fazla hızlı yapması dikkatimden kaçmadı. Üstelik Karun'da çok gerilmişti. Ablamın konusu açıldığı an Karun kaşlarını çatmış, Furkan ise Hector'u susturmuştu. Rahatsızca yönümü Karun'a çevirdim. "Ne söyleyecekti?" Fazla şüpheli davranmışlardı.

Karun nötr bir suratla bana baktı. "Ne söyleyebilirdi ki?" diyerek bu konudaki endişelerimi dağıtmaya çalıştı. "Ölmeden önce canını sıkmak için her yolu denediğini görmüyor musun? Yalan yanlış birçok şey söyleyip seni üzmeye çalışıyor."

Kaşlarımı çattım. "Öncesinde de canımı sıkmaya çalışıyordu ama onu susturmak için bu kadar acele etmediler." Hector'u işaret ettim. Yerde kan kusuyordu. Beyaz maske tamamen kan olmuştu. "Kaldırın şunu söyleyeceklerini duymak istiyorum." Aptal bir kadın değilim Gazel hakkında bilmemi istemedikleri bir şey olduğu çok açıktı.

Korumaların hepsi tedirgin gözlerle birbirine bakınca ortada benden gizlenen bir gerçek olduğuna emin oldum. Üstelik Karun'da çok tuhaf davranıyordu. Gazel'in konusu açıldığından beri doğru düzgün yüzüme bakamıyordu. Dişlerimi gıcırdatarak sıkarken, "Madem öyle kendim öğrenirim!" dedim.

Hector'a doğru yürüyeceğim esnada Karun kolumu tutarak beni durdurdu. "Senden saklanan bir şey yok." Beni buna inandırmak istercesine yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Bu piçin biraz daha yaşamak için zaman kazanmaya çalıştığını görmüyor musun?" Ceketimi arabada bıraktığım için kızaran burnuma baktı. "Hava soğuk ve sen üşüyorsun. Bitirelim artık şu işi."

Alay ederek üzerindeki ceketini işaret ettim. "Üşüdüğümü biliyorsan neden bana ceketini vermeyi teklif etmiyorsun?"

"Çünkü bende üşüyorum," diye homurdanınca güldüm. Ceketle bile üşürken ceketini bana vermeye kalkışsa da almazdım.

Karun'a inandığım için Hector'u konuşturmak için ısrar etmedim. Kimse engel olmadan hayatta olan son Marasliyan'ın da işini bitirip onları tarihe gömmek istiyorum. Boynu ve ensesi dahil bombaları onun virüslü vücudunun her yerine yerleştirdiler. Tıpkı Carlos'a yaptığım gibi patlayıcı gücü düşük olan bombaları seçmiştim. Onu parçalarına ayıracak kadar şiddetli ama birkaç metre uzağındakilere etki etmeyecek kadar hafif patlayıcılardı. Bombanın kumandasını aldıktan sonra tüm adamlar arabalarına atlayıp güvenli bir mesafeye çekildi. Şimdi burada Hector ile baş başardık. Tabii Karun'da yanıımızdaydı.

Kaçmak için bile yerden kalkamıyordu çünkü virüs buna izin vermiyordu. Virüs vücudunu işgal ettiği için yardım almadan ayağa kalkacak gücü yoktu. Dizlerinin üzerinde dururken konuşup bana küfredemedikçe yüzü şişiyor, gözleri yuvalarında fırlıyordu. Kustuğu kanlar boğuk sesler çıkartmasına neden oluyordu. "Tıpkı amcana olduğu gibi senin de gördüğün son yüz benimki," dedim.

Rüzgâr elbisemin eteklerini uçuştururken topuklu ayakkabılarımla ona doğru attığım her adım ses çıkartıyordu. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Son gördüğün şey güzel bir yüz." Bence bu konuda bana teşekkür etmeliydi çünkü son gördüğü şey çirkin bir suratla olabilirdi.

Güldüm. "Bugün 18 Ocak, Hector." Neyi ima ettiğimi çok iyi anladığı için dişlerini sıkarak bana baktı. Bugünün ikimiz için de özel bir anlamı vardı.

Karun hiçbir şey anlamayarak bana döndü. "18 Ocağın bir anlamı var mı?" Neden bugün ondan Hector'u istediğimi anlamaya çalışıyordu. Türkiye'ye döndüğümünden beri bir kez olsun ona Hector'u sormamışken, bugün karşısına dikilip ondan Hector'u istememin nedenini bilmek istiyordu.

Gözlerimi Hector'dan ayırmıyordum. Birbirimize nefretle bakıyorduk. "Bugün onun doğum günü." Dersini iyi çalışan sadece o değildi, bende onun hakkında birçok şeyi biliyordum. Geçmişin acı hatıraları zihnimi meşgul ederken gülmek için kendimi zorladım. "Bir kez olsun bende onlardan birinin doğum gününü kutlamak istiyorum." Onların tarzında...

Doğum günlerimi benim için cehenneme çevirmişlerdi.

Hector'un tam karşısında durup ona fazla yaklaşmamaya çalışarak belli bir mesafede durdum. Sinirden fıldır fıldır dönen siyah gözlerine bakarak, "Doğum günün kutlu olsun, Hector," dedim gülümseyerek. "Keşke sana iyi ki doğdun diyebilsem ama bu doğru olmazdı. Özellikle de doğduğun güne lanet ederken..." Doğrularak bir adım geriye çekildim. "Seninle yollarımız bu noktada ayrılıyor." Ölüm korkusuyla irileşen göz bebeklerine baktım. "Bana bir iyilik yap ve gittiğin yerde Carlos'a selamımı ilet."

Elleri bile arkadan kelepçeliyken üzerime atlamak için ayağa kalkmaya çalıştı. Burnundan fokurdayan sesler çıkartırken mümkün olsa beni

parçalayabilirdi ama tek yaptığı öfkeden çıldıran gözlerle bakmaktı. Bir kez daha denedi ama dizlerinin üstüne kalkamadı. Acizliği karşısında ne denli zevk aldığımı gizleyemiyordum. Çocukken beni öldürselerdi tüm bunları yaşamazlardı ama onlar beni öldürmek yerine her doğum günümde büyük acılar yaşatarak beni süründürmeyi tercih etmişlerdi.

O küçük çocuğun acıyla güçlenip onların saltanatını yıkacak bir kadına dönüşmesini hiçbiri beklemiyordu. Acı ve sinirden kıvranan suratına son kez bakarak, "Cehennemde beni bekle," dedim. Yanından geçerken güldüm. "Orada bile seni ve soyunu rahat bırakmayacağım!"

Karun ile ondan uzaklaşıp yürümeye başladık. Korumaların yanına yürüyüp Karun'un arabasının yanında durduk. Arabaların yanında bekleyen korumalara gülümsedim. "Hazır mısınız, en sevdiğim kısım başlıyor."

Furkan sinirden güldü. "İnsanları havaya uçurmaktan zevk aldığınızı düşünmeye başladım."

"Şaka mı yapıyorsun, bunu yapmaya bayılıyorum." Arabanın kaportasına üzerine zıpladığımda yanımda duran Karun ceketinin cebinde sigara paketini çıkardı. Onun sigara içmesinden nefret ederek elimi ona doğru uzattığımda benim için de bir dal çıkardı. "Birini öldürmenin en zevkli yolu onu parçalarına ayırmak," dediğimde Karun'un uzattığı çakmakla sigaramı yakıyordum.

Karun kalçasını arabanın kaportasına yasladığında bir elinde sigarası vardı, diğer eli ise cebindeydi. Bense onun yanında arabanın kaportasının üzerinde oturarak bacaklarımı aşağıya doğru sarkıtmıştım. Bacağı benim dizime değecek kadar birbirimize yakın duruyorduk. Mutlaka bana temas edecek bir şeyler buluyordu. Temas bağımlısıydı. Sigaranın dumanını içine çekerek uçurumun ucunda duran Hector'u izliyordu. Donuk suratından ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Bittiğinde daha iyi hissedecek misin?"

"Bittiğinde başımı eğmeden arkadaşlarımin mezarına gidebileceğim." Son Marasliyan'ı da bu dünyadan silmekten mutluluk duyacağım.

Hector'a olan bakışları kin doluydu ama onu öldürme işini bana bıraktı. Bizzat kendisi bunu yapmayı her şeyden çok istese de önceliği bana verdi.

"Bitir şu işi güzelim," diyerek beni destekledi. Her konuda yanımda olup beni desteklemesini seviyorum.

Gözlerimi Hector'dan ayırmadan tebessüm ettim. "Ölümçül sayıyı başlatıyorum."

Korumalar psikopat olduğumu düşünerek homurdanırken birden başlayıp on üçe kadar saymaya başladım. Her bir sayıyla içimde büyüyen heyecanın bir tarifi yoktu. Bana yaşatılan tüm o 13 Haziranların sonunu getirmenin heyecanı vardı üzerimde. Yüksek sesle saydığım her sayıyla sona yaklaştığını bilen Hector, "Senin de sonun bu uçurum kenarı olacak!" diye bağırdı. Bulunduğu yerden çırpınırken ondan duyduğum son sözler, "Seni bekleyen ölüm de bir uçurum kenarında olacak!" diyen sözleriydi. Belki haklıydı belki de değildi. Bunu zaman gösterecekti.

"On bir, on iki ve on üç!" dedikten sonra sabırsız bir ifadeyle bombanın kumandasına bastım.

Büyük bir patlama.

Paramparça olmuş bir vücut.

Ve tüm bunları sigarasını içerek izleyen eflatun elbiseli bir kadın.

Bitti, hiç bitmeyecekmiş gibi hissettirse de nihayet bitti.

Patlamanın sarsıntısını bulunduğum yerden hissederken sigaranın dumanını içime çektim. Gri duman dudaklarımın arasında süzülürken yere atlayıp uçuruma doğru yürüdüm. Herkes beni izlerken yoğun dumanlar çıkan uçuruma biraz daha yaklaştım. Bileklerime kadar uzanan eflatun elbisenin ipek kumaşı bacaklarıma sürtünüyor, yumuşak bir his bırakıyordu. Hector'dan kalanların arasında yürüdüm. Etrafa saçılan iç organları ve kopmuş uzuvlarına midem bulanarak bakıyordum.

Gözlerim etrafımda gezinerek kafasını aradı. Çok geçmeden bir bölümü tamamen yok olmuş, beyni akmış ve yüzündeki deri küle dönmüş şeyi buldum. Kafatasının bir bölümü yoktu. Kafasına topa vurur gibi vurup uçurumdan aşağıya yuvarladım. "Bitti." Yürüyüp uçurumun ucunda

durdum. Tek bir adım daha atarsam düşebilirdim ama yükseklik korkum yoktu.

Yarısını içtiğim sigarayı içime çekerek başımı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım. "Bitti çocuklar," dedim şehit arkadaşlarıma sesimi duyurmaya çalışarak. 13 Haziran katliamında ölen her arkadaşım için gözlerim sızladı. "Artık rahat uyuyabilirsiniz," diye fısıldadım. "Sizi bu dünyada koparan terör örgütünün son üyesi de bugün hak ettiği cezayı aldı." O patlamada ölmeselerdi şimdi hepsi benim gibi bir yetişkin olup kendi hayatını yaşayacaktı. Onlar benim hiç büyümemiş dostlarımdı.

"Bige." Başımı çevirince Karun'un hemen arkamda durduğunu gördüm. "Uzaklaş oradan." Beni bir uçurum kenarında görmekten nefret ediyordu. Özellikle de ben haddinden fazla intihara meyilliyken.

Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Başımı yukarı kaldırıp yüzüne en içten duygularıyla baktım. "Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama teşekkür ederim." Bir süre gözlerine bakarak derin bir nefes aldım. "Beni Azap tarikatından kurtardığın için teşekkür ederim, Sanrı," dedim ve hemen sonra parmak uçlarımdan yükselip onu öptüm.

Bu sefer birbiriyle dans eden dudaklarımızda şehvet yoktu. Şehvetten çok daha büyük bir duyguyu onun dudaklarında soludum. Yüreğimi ağzıma getiren saf ve yakıcı bir sevgi. Beni yatağa atmak ister gibi değil, göğsünde ağırlamak ister gibi öpüyordu. Belimi kavrayan elinin dokunuşu bile diğer dokunuşlarından çok farklıydı. Naif ve kırmaktan korkar gibi hassastı bana olan dokunuşu. Yavaşça benden ayrıldığında gözlerime olan bakışı fazla güzeldi. "Senin isteklerin olduğuna göre şimdi sıra benim isteklerimde."

Meraklı bir ifadeyle gözlerimi kırptırdım. "Senin isteklerin nedir?"

"İlk olarak şu elbiseden kurtul," dediğinde üzerimdeki elbiseye nefretle bakıyordu. "Hemen sonra ise benim bulduğum bir uzmana gideceksin." Anlaşılan psikolog konusunu kolay kolay kapatmayacaktı.

Malikanenin merdivenini çıkarken içimde Karun'a küfretmekle meşguldüm. Benim için bulduğu psikolog çok katı biriydi. Hiç acımadan gerçekleri dan diye yüzüme vuruyor, bana kendimi sorgulatıyordu. Haftanın üç günü düzenli bir şekilde o kadınla görüşmeye gidiyordum. Bunu sırf Karun istediği için yapıyorum çünkü o da kendi psikoloğuna düzenli bir şekilde gidiyordu. Eğer daha sağlıklı ve mantıklı insanlar olmamıza yardım edecekse o doktora daha fazla da gidebilirim. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama biraz sert olsa da kadın işinden gerçekten çok iyiydi.

Her ne kadar tüm görüşmelerimizin sonunda savaştan çıkmış gibi dağılmış bir halde olsam da... Karun ile olan ilişkiye tanıdığım on üç günlük süre bugün dolmuştu ama henüz evden ayrılmadım. Gitmeyi de düşünmüyorum çünkü ikimizde bu ilişkiyi kurtarmak için elimizden geleni yapıyorduk. Karun'a söz verdiğim gibi onun arkasından artık hiçbir şey çevirmiyordum. O da beni üzmekten kaçınıp beni kendi tehlikeli işlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Gitmemi isteseydi bunu bana söylerdi.

Gurur'un son yaptıklarından sonra işi başından aşkındı. Gurur tüm bölge liderlerinin öfkesini harladığı için hepsi Gurur Kalender'i ortadan kaldırmannın peşindeydi. Karun ise işgüzar amcasına belli etmeden el altında onu korumaya çalışıyordu. O dengesiz herif Uraz'ı bile öldürmüştü. O yemek masasında tüm liderlerin değer verdikleri insanların parçalanmış uzuvları vardı. Ne yazık ki Uraz'da kurbanların arasındaymış.

Çok sonradan öğrendiğime göre Ümit Tozlu'ya bir ders vermek için o masada Farah'ın kuzenine ait parçalar da varmış. Tıpkı Duha'nın canını yakmak için en yakın adamlarından biri olan Uraz'ı da öldürdüğü gibi. Duha'nın yanında kaldığım tüm o sürede Uraz'ı birçok kez görmüş, onunla konuşmuş ve çoğu zaman yardımını almıştım. Uraz'ı severdim bu yüzden o masada onun da parçalanmış cesedi olduğunu öğrenmek Duha gibi beni de çok üzmüştü.

Bu konuda Gurur'a kızdığımda yüzüstü bana bakıp, *"Uraz'ın yerine Kadem'in mi olmasını isterdin?"* demişti. *"Tunus'un en çok değer verdiği iki adamı arasında kararsız kaldığımda ilk seçeneğim Kadem oldu. Uraz'ın ölümü onu üzerdi ama Kadem'in ölümü onu yıkardı."* Daha sonra gözlerimin içine bakarak, *"Kadem'i sağ bırakmamın tek nedeni sendin,"*

demoşti. "Kadem'i öldürmek Tunus'tan çok senin canını yakardı. Ve canını yakmak istediğim son şey bile değil."

Psikopat herif o gece masada damarına basmadığı insan bırakmamıştı. Karun'un kafasından aşağıya insan uzvu dökmemiş gibi her gün yüzüzce buraya gelip herkesi delirtiyordu. İkinci katın son basamağını çıktığımda duyduğum sesle çatı katına çıkmaktan vazgeçtim. Melek'in odasında gelen seslerle adımlarımın yönünü değiştirdim. Şarkı söyleyen bu hüznölü ses Melek'in sesine benziyordu. Kapısını yavaşça açtığımda kapı aralığında gördüklerimle saç diplerime kadar ürperdim. Kahretsin!

Melek odasının köşesindeki renkli pufların üzerinde oturuyordu. Beyaz geceliğinin yaka kısmı kan içindeydi. Çenesinden süzülen kanlar boynunu ve oradan da geceliğın yakasını batırmıştı. Bağdaş kurarak oturmuş, kucağındaki ıslak mendil paketine ve elinde tuttuğı el aynasına ıslak gözlerle bakıyordu. Paketin içinde çıkardığı mendille dudakları ve çenesindeki kanları silerken sessizce gözyaşları döküyordu. Ayna yardımıyla yüzündeki kanları görüyor, ıslak mendille kustuğı kanları silmeye çalışıyordu.

Bunu yaparken de onu duyan herkesi acıya boğacak bir türkü söylüyordu. **"Niye çattın kaşlarını. Bilmiyom yar suçlarını."** Güzel gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarından süzölüdü. **"Ölürsem ben saçlarını. Yolma gayrı, yolma leyli, leyli. Yolma leyli, leyli."** Şarkının bu sözleri sanki Karun, Çağıl ve Levent içindi. Son günleri kaldığında değil, bir zamanlar onlarla geçirecek daha çok vakti olduğunda yanlarında olmayı istemişti. Yüzlerine gülse bile onları kendi içinde affedemiyordu.

Titreyen elini kaldırıp dudaklarındaki kana dokunduğunda gözleri aralandı. Islak gözlerle ciğerlerinden sökölün kana baktı, göz bebekleri titreşti. **"Ben yandım aşkın narına.**

Meyletmem dünya malına.

Ölürsem ben mezarıma.

Gelme gayrı, gelme leyli, leyli.

Gelme, leyli, leyli, gelme leyli, leyli," dediğinde kaşlarım bükölüdü, dudaklarımdan firar eden hıçkırığa engel olmak için kendimi zorladım.

Melek onlara çok kırgındı. Affetmiş gibi davranıyordu ama kimseyi affettiğı yoktu.

O hâlâ buraya geldiği ilk gün Karun'a, "*Seni anneme söyleyeceğim,*" diyen o kızdı. Hepsine kırgındı ama en çok da Karun'a çünkü en çok onu beklemişti. Dayısının ona gitmesini bekleyerek hayatını tüketmişti.

Bu şarkı sözlerini bir tek Karun'a söylediğini artık biliyorum. Dayısının yokluğunda onu düşünerek söylediği bir şarkı bile olabilirdi. **"Bir garibim, düştüm dile.**

Gerçeklerde olmaz hile.

Zalımlar elinden bile.

Alma beni, alma leyli, leyli.

Alma leyli, leyli, alma leyli, leyli," dedikten sonra elindeki ayna yere düştü. Titreyen parmakları aynayı uzun süre tutamamıştı. Fazla zamanı kalmamıştı.

Aynayı almak yerine başını eğdi ve omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Yanına koşup ona sımsıkı sarılmak istedim ama onu bu halde görmemi istemeyeceğini düşündüğüm için yerimden kıpırdayamadım. Duygularını incitmekten korkuyordum. O ise içli bir sesle ağlarken başını yerden kaldırmıyordu. "Anne ölüyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum." Usulca yaşlar yanaklarımdan döküldü.

Keşke inkâr edebilsem ama gerçek buydu, Melek ölüyordu ve hiçbirimiz bunu durduramıyorduk. Hıçkırarak, "Onu çok bekledim anne," diye fısıldadığında buradan kaçıp gitmek istedim. "Çocuk yurdunun penceresinde, hastane odamın camında, kan kustuğum tüm o anlarda onu bekledim. Neden onu beklediğim o yirmi yılda değil de hayatımın son yılında bana kapılarını açtı?" Karun bu kızın vebalinden hiç kurtulamayacaktı.

Bir masumun ahını almıştı.

Çatı katına çıktığımda suratıma yumruk yemiş gibi sarsılmıştım. Yatağın üzerine oturup bir süre boş boş karşımdaki duvara baktım. Melek'in kanlı görüntüsünün etkisinden çıkamıyorum. Hayatımızda ölüm gibi bir gerçek varken sevdiklerimize geç kalmanın pişmanlığı peşimizi bırakmayacak tek gerçektir. Bu olanlar bana kendi ailemle olanları düşünmeye zorladı. Babam ve Gazel'e olan dargınlığımı düşünmeye başladım. Onlardan birine bir şey olsa bu küskünlük bana vicdan azabıyla birlikte geç kalmanın pişmanlığı

olarak döner miydi? Karun'un Melek'e geç kaldığı gibi bende kendi aileme geç kalmak istemiyorum.

Ve büyükbabam... Onu o kadar özledim ki adeta burnumda tütüyordu. Babamın telefonlarını açmayınca ve ısrarla onunla görüşmeyince Adana'ya geri dönmüştü. Kurulu düzeni orada olduğu için büyükbabamı burada otel odalarında daha fazla tutamazdı. Bu yüzden onu da alıp gitmişti. Kadem'den alıyordum tüm haberleri ama Kadem bile Gazel'in nerede olduğunu bilmiyordu. En son benimle görüşmek istemişti fakat ben anlaştığımız yere gidemeyince Gazel kayıplara karışmıştı. Artık telefonuna bile ulaşılmıyordu. Nerede ne durumda olduğunu bilmiyorum.

Annemin yeri ise tam bir muammaydı. Çoğu zaman dilimin ucuna kadar geliyor ama Karun'a annemin yerini soramıyorum. Annemin nerede olduğunu öğrenmek için ona yaklaştığımı düşünmesin diye ona annemden bahsedemiyorum. Ailemin her bir ferdi bir yere dağılmışken kimsesizliği iliklerime kadar hissediyordum. Saka'lar artık her anlamıyla parçalanmış bir aileydik.

Bir süre odada tek başıma ne yapacağımı kara kara düşündüm ama bir çözüm bulamayınca ayağa kalktım. Hızlıca üzerimi değiştirip daha rahat bir şeyler giydikten sonra odadan çıktım. Duha'nın evine gidip Kadem ile takılmaya karar verdim. Onunla olmak bana iyi geliyordu. Bakalım bu sefer Elay'a kızmak için hangi sebepleri vardı? Elay bir aylık hamile olduğunu açıkladığından beri Kadem çok dengesizleşmişti. En son bizi sevgilisiyle tanıştıracaktı ama Uraz'ın ölümüyle bu konu araya kaynamıştı.

Son günlerde tek yaptığı şey Elay ile uğraşmaktı. Elay yakında hamile olduğunu gizleyemeyeceği kadar karnı büyümeye başlayacaktı. Duha kendine yeni bir kalp bulana kadar Elay'ın hamile olduğunu herkesten gizlemeye çalışıyordu. Ben ve Kadem dışında henüz kimse Duha'nın baba olacağını bilmiyordu. Ne yazık ki ona uyan bir kalbi hâlâ bulamamıştı. İkinci kata indiğimde Karun'un çalışma odasında çıkan Çiçek ile durdum. Elinde boş bir tepsi vardı. Karun evde miydi?

Sabah o işe bende psikoloğa gitmiştim. Yorgun argın eve döndüğüm için burada olduğunu bile anlamamıştım. Çiçek tepsiyle çalışma odasından çıktığına göre Karun orada olmalıydı çünkü onun çalışma odasını ondan

başka kimse kullanmıyordu. "Karun evde mi?" diye sorduğumda başını sallayarak beni onayladı. "Kenan Bey ile içerideler."

Aşağıya inen merdivenlere yöneldiğinde bir an onu durdurmak istediğim ama Çağıl karışmamı istemediği için bunu yapamadım. Onunla konuşup Çağıl hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum ancak Çağıl bu konunun dışında kalmamı istiyordu. Çiçek ona evet veya hayır diye bir cevap vermedikçe ve ondan kaçmaya devam ettikçe Çağıl'ın yakında tekrar dağlara dönmesinden endişe ediyordum. İzninin bitmesine kaç gün kaldığını bile bilmiyorum ama yakında görevinin başına dönmek zorunda kalacaktı.

Çiçek aşağı indiğinde bende Karun'un çalışma odasına doğru yürüdüm. Kapıyla aramda az bir mesafe kalmıştı ki içeriden Kenan'ın, "Onu evden göndermek aceleci bir karar olmaz mı?" diyen sesini duyunca adımlarım duraksadı. Kimden bahsediyorlardı?

Karun'un sert sesini duyunca kalbim kasıldı. "Onu görmeye bile tahammül edemiyorum! Buradaki zamanı doldu artık gitmeli!" Sertçe yutkundum. Benden mi bahsediyordu? Bugün on üç günlük süre dolmuştu. Zamanı doldu derken bundan mı bahsediyordu? Gitmemi istiyordu.

Hızlı adımlarla kapıdan uzaklaşıp merdiveni inerken gözlerimin ardı sızladı. Bu iki haftada onunla birçok şey yaşadığımız için gitmemi isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Kalbim acıyla kasılırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gelişme katettiğimizi düşünecek kadar aptaldım. Gerçekten denediğini, ilişkimizi kurtarmaya çalıştığını düşünecek kadar aptaldım. Yaşlar burnumun direğini sızlattıkça adımlarımı hızlandırdım. Bu evden kaçıp kimsenin beni bulamayacağı bir yere saklanmak istiyorum. Merdiveni koşarak indiğimde holde Çağıl ve Gurur'u gördüm ama selam bile vermeden yanlarından hızla geçtim.

Koşarak dışarı çıktığımda Çağıl arkamdan bağırıp, "Bige, yine ne oldu?" diye sordu ama onu duymazdan geldim.

Bahçe kapısına doğru koşarak giderken bir anda adımlarım durdu. Hayır, böyle gitmeyeceğim! O herif gitmemi istiyorsa bir de bunu yüzüme karşı söylemeliydi. Bakalım arkamda Kenan'a dediği gibi yüzüme de gitmemi

söyleyecek cesareti var mıydı? Bahçedeki korumalara döndüm. "Çağırın gelsin!" dedim sert bir sesle. Hepsi yine ne oldu dercesine birbirine bakınca bir ayağımı sinirle yere vurdum. "Size çağırın gelsin dedim!"

Furkan hemen telefonunu çıkartıp onu aradı. "Bige Hanım aşağıda sizi çağırıyor." Sanki Karun onu görecekmış gibi beni işaret etti. "Yalnız çok sinirli duruyor. Çelik yelek falan varsa bence giyin öyle gelin," demişti ki telefonu kulağından uzaklaştırdı. Telefonun ekranına bakıp, "Çağırın gelsinden sonrasını dinlemeden telefonu suratıma kapattı, değil mi?" diye homurdandı.

Gurur ve Çağıl kapının önünde merakla bana bakarken kısa sürede Karun ve Kenan'da dışarı çıktı. Kenan onlara beni gösterip, "Yine ne oldu?" dediğinde Çağıl omuz silkti. "Genelde evde terör estirmek için bir sebebe ihtiyacı olmuyor." Güldü. "Kafasına esince yapar böyle şeyler."

Üçü yan yana dururken Karun onlardan bir adım önde durdu. Bense malikane ve bahçe kapısının tam ortasında bir yerde duruyordum. Karun bir elini cebine koyarak gözlerini bana dikti. "Hayırdır? Yine kim kızdırdı seni?" Ondan başka beni kızdıran biri mi vardı?

Aramızda on beş adıma yakın mesafe varken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Omuzları gerildi. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Seni duydum."

Önce bir süre neyden bahsettiğimi sorguladı fakat daha sonra yüzü ciddiyetle kasıldı. "Topuklu ayakkabılarının sesinden kapı dinlediğini anlamıştım ama duyduklarını-"

"Her neyse zaten bugün gidecektim," diyerek onu susturdum. Beni kovmasına izin vermeyeceğim.

Yerinde rahatsızca kıpırdanırken kaşlarını belli belirsiz çatı. "Gidecek miydin?" Sesi tehlikeli boyutta soğuk çıkmıştı.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı salladım. "Bugün on üçüncü gün." Ona hatırlattıklarımla buz keşti. "On üç günlüğüne bu eve gelmiştim."

Çatık kaşlar altında bana öyle bir bakışı vardı ki neredeyse bana kalp krizi geçirtecekti. "On üç gün doldu ve şimdi de gidiyorsun öyle mi?"

"Evet," dediğimde yanındaki elinin parmakları avuçlarının içine kıvrıldı. "Git." Bana kapıyı işaret etti. "Hemen şimdi git."

Gurur ve Çağıl aynı anda, "Karun," dediler ama onları dinlemeden, "Karışmayın!" dedi sert bir sesle. "Baksanıza gün sayıyormuş. Gideni zorla yanımda tutmayacağım." Beni göndermeyi planlamamış gibi konuşması yok mu, insanı deli eder!

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürümeye başladığımda arkamdan duyduğum müzikle neredeyse duracaktım. Piç herif arkamdan bir de şarkı mı çalıyordu? Başımı çevirip ona baktığımda kafasını telefonda kaldırınca hemen önüme döndüm. Bana söylemek istediğı ne varsa telefonda açtığı bu şarkıyla söylüyor gibiydi. Bir şarkı üzerinden bildiğın bana laf sokuyordu! Telefonun sesini sonuna kadar açtığı için adımlarımı ne kadar hızlandırsam da şarkının sesi bana geliyordu. Çıldıracacağım! Resmen benden huy kapmıştı çünkü çoğunlukla ben şarkılar üzerinden ona laf sokardım. Beni benim silahımla vuruyordu.

"Sırtımda bunca yük varken halden anlamayan yâri neyleyim.

Ben aşkımın hasretiyle yanarken yanmayan yâri neyleyim.

Gidiyorsa gitsin neyleyim.

Bitiyorsa bitsin neyleyim.

Aşktan anlamayan yâri neyleyim." Hakkını vermek lazım şarkı seçimi bu duruma tam uymıştu.

Şarkının sözlerini duydukça daha fazla sinirlenmeye başlıyordum. Sanki bir şarkıyla bana haddimi bildiriyordu. Yeter be, bu ne biçim bir şarkı! Bunun altında kalacağımı sanıyorsa, büyük yanılıyordu. Adımlarımı yavaşlatıp yüksek sesle şarkı söylemeye başladım. Onun gibi telefonda da açmadım.

Kapıya doğru salınarak yürürken sesimi ona duyurmak için yüksek sesle şarkı söylüyordum. **"Adam gibi adam yok, nerde adam ya da bize rast**

gelmez.

Hele bakın bakın hele, millete kare kare bize tek as gelmez.

Yolunu tutan tutar, bulanı hemen yutar. Bize lokma vermez,"

dediğimde Karun'un sinirle çıkan hırıltısını ve Gurur'un kahkahasını duydum. "Kabul edin bu nokta atışıydı."

Karun arkamdan gök gürültüsünü andıran bir sesle konuştu. "Sen kimin adamlığını sorguluyorsun!"

Hiç arkamı dönmeden kapıya doğru yürürken onu duymazdan geldim fakat, "Siktir git," deyince durdum. "Sen siktir git!" Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Karşında emrindeki adamın yok senin düzgün konuş!"

Çenesinden bir kas seğirdi. "Nasıl konuşacağımı bana sen söyleyemezsin." Nedendir bilmiyorum ama sinirliydi ve beni de sinirlendirmek için, "Bir kadın bana ne yapabilir ki?" dedi küçümseyerek.

"Furkan!" diye bağırdım. "Silahımı getir!"

Furkan hemen belindeki silaha uzanınca kaşlarını çatıp, "Senin evveliyatını sikerim puşt!" deyince Furkan yutkunarak elini belindeki silahtan çekmişti.

Sinirden zangır zangır titrerken sıkıttığım dişlerimin arasından, "Demek bir kadın sana ne yapabilir?" dedim. Etrafıma bakınca ağacın altındaki beyzbol sopasını gördüm. Levent eşyalarını ilk kez doğru bir yerde bırakmıştı. Yürüyüp beyzbol sopasını alıp yönümü Karun'a doğru çevirdim. "Bak gör şimdi sana ne yapıyorum!"

Gözleri elimdeki sopayı bulunca kısık bir sesle küfretti. "İşe gidiyorum bu manyak karı evimden gidince dönerim!" Hızlı adımlarla arabaların olduğu yöne yürüyünce ona yetişmek için ayağımdaki topukluları çıkardım. Arkasına döndüğünde ona doğru koştuğumu görünce ağız dolusu küfredip kaçmak için o da koştu. O kadar çok kahkaha sesi duydum ki bizim dışımızdaki herkes gülüyordu.

"Buraya gel!" Bağırarak aramızdaki mesafeyi azaltmak daha hızlı koştum. "Bir kadın sana ne yapabilir ki! Tüm kemiklerini kırdığımda beni küçümsemek neymiş göreceksin!"

En yakınındaki arabanın arkasına kendini atıp, "Ciddi olmadığımı biliyorsun!" diye kükredi benden kaçarken. "Seni kızdırmak istedim deli karı!"

Arabanın etrafında dönüp dururken elimdeki beyzbol sopasını arabanın aynalarından birine geçirdim. "İstedigine ulaştın çünkü hiç olmadığım kadar kızgınım!" Onu yakalamak için arabanın ön tarafına koşunca hemen diğer tarafa kaçtı. "Bir yerde sabit dur!" Sopayı sinirle arabanın kaputuna geçirdiğimde Gurur küfrederek, "Lan o benim arabam!" diye bağırdı. "Gidin başka yerde oynayın!"

"Başlatma be arabana!" diye bağırdım.

"Elinde bir sopa varken kızdırma lan karımı!" Karun bana yakalanmamak için arabanın diğer tarafına kaçarken sinirden güldü. "Yavrum bir dur konuşalım."

"Kafanı kırdığımda duracağım ya da tüm kemiklerini kırdığımda!"

Ona doğru atıldığımda kaputun üzerine çıkarak hemen kendini diğer tarafına atınca Gurur, "Vicdansızca bastığın o araba benim!" diye bağırdı. "Git kendi arabanın üzerinde zıpla!"

Arabanın etrafında dönüp durmaktan ikimizde nefes nefese kalmıştık. Araba tam ortamızda dururken kırmızı görmüş boğalar gibi ona bakıyordum. "Demek siktir git öyle mi?"

Sıktığı yumruğunu arabanın camına geçirdi. "Başka türlü durmazdın!"

"Arabama yumruk atma lan!" diye bağırdı Gurur.

Elimdeki sopayı sıkarken ona tersçe baktım. "İnsan gibi gitme deseydin dururdum!"

Çenesini sıktı. "Duracak biri gitmeye kalkışmazdı!"

Sinirden sopayı kaldırıp arabanın camına geçirdim. "Beni göndermek isteyen sendin! Kenan'a söylediklerini duydum. Zamanı doldu dediğini

inkâr mı edeceksin!" Bağırıp ona olan sinirimi çıkarmak için arabanın camına bir kez daha vurdum. "On üç gün dolduğu için öyle dedin!"

Gurur feryat figan bağırdı. "Bana ambalajı hiç açılmamış milyon dolarlık bir araba almazsanız ırzına geçtiğiniz arabamla ikinizin üstünden geçerim!"

"Duyduklarını yanlış anladın!" Karun hızlı hızlı nefes alırken burun delikleri genişledi. Öfkeden deliye dönmüş bir halde, "Senden bahsetmiyordum!" dedi sertçe. Ne fark ettiyse bir anda öfkesi duruldu, çatık kaşları düzeldi. "Bunun için mi gitmeye kalkıştın?" Başımı salladığımda sabır dilenircesine başını yukarı kaldırıp indirdi. "Bundan sonra kapı dinlediğini görmeyeceğim. Yarım yamalak duyduğun şeyleri kendi kafanda tamamlamaya bayılıyorsun."

Öfkem saman alevi gibi söndü. "Gitmemi istemiyor musun?"

Ona yaşattığım şu gergin dakikaların acısını çıkarmak ister gibi ters ters bana bakıyordu. "Gitmeni isteseydim on üç gün önce geldiğinde seni kapı dışarı ederdim!" Artık ona saldırmayacağımdan emin olduğu için arabanın arkasından çıkıp bana doğru yürüdü. "Bana artık gitmekten bahsetme, Bige." Tam karşımda durduğunda gözleri elimdeki sopayı bulunca sinirden güldü. "Kocana saldırıp durduğun için bir gün çarpılacaksın."

"Çarpılmam çünkü resmi olarak evli değiliz."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. "Evlensene benimle." Kalbim kasıldı. Benimle ikinci kez evlenmek mi istiyor?

Ben duyduğum şeyin şokunu yaşarken Gurur dengesizi bulunduğu yerden, "Lan o benim arabam, benim!" diye bağırdı. "Git kendi arabanın yanında evlenme teklifi et!" Bunun da ne kıymetli arabası varmış!

Karun evet diyeceğimden çok emin bir şekilde bana bakarken, "Hayır," diyerek yanından geçtim.

"Ne demek hayır?" Beklenmedik cevabımla bir süre afallasa da daha sonra hızlı adımlarla peşimden geldi. "Hayır mı dedin sen?"

Adımlarımı hızlandırıp onun önünden yürürken, "Ne duyduysan o," dedim sakın bir sesle. "İkinci bir kez kimse beni bir nikah masasına oturtamaz."

Kolumu tuttuğu gibi beni sertçe kendisine doğru çevirdi. Nabzımı hızlandıracak bir şekilde sert bakıyordu. "İlkinde benimle oturmadın o masaya."

"Ama devamında senin karın olduğumu öğrendim değil mi?" Kolumu çekerek ona tatlı tatlı gülümsedim. "İlkinde bile seninle es kaza evlenmişken sence ikinci kez evlenir miyim?" Şakaklarından birkaç kas seğirdiğinde intikam alır gibi gözlerine baktım. "Beni boşamadan önce bunu düşünecektin." Önüme dönerek malikaneye doğru yürüdüm. "Nafaka bile bağlamadan beni boşadın be! Cimri herif."

Arkamda ettiği küfürleri duydum. "Derdin paraysa benimle evlen her şeyin yarısı senin olsun!"

"Beni paranla satın alamazsın!"

"Peki, nikahıma alabilir miyim?" Her şeyi parayla halledeceğini sanıyordu.

"Ancak rüyanda!"

"Yakında resmi olarak karım olduğunda rüyalarla sınırlı kalmadığımı anlayacaksın." Arkamdan onun kızgın sesini duysam da umursamadım. İkinci kez benimle evlenmesi sandığı kadar kolay değildi.

Malikaneye girmeden önce elimdeki sopayı Gurur'un ayaklarının önüne atıp, "Yemedik arabanı," dedim. İçeri girdiğimde, "Yememiş haliniz bu mu?" diyen sinirli sesi kulağıma geldi. "Bir dahaki sefere kime kızdıysan onun arabasını parçala!"

Merdiveni çıkarken, "Bağırıp durma bana!" diye bende ona bağırdım. "Hepsi birbirinin aynısı nereden bileceğim senin arabanı!"

"İçlerindeki en güzeli benimkiydi!"

"Artık değil!" dediğimde Kenan ve Çağıl gülerken Gurur bana sövmekle meşguldü.

Evlilik teklifini kabul etmediğim için günün kalanında Karun bana soğuk yapıp durdu. O kadar odundu ki ayaküstü yaptığı teklife evet diyeceğimi düşünmüş olmalı. Bunun için ekstra bir hazırlık yapmayı düşünmemişti. Ne de olsa herkes Karun Kalender'in karısı olmak isterdi. Gençti, yakışıklıydı ve ülkenin hatırı sayılı milyarderlerinden biriydi. Tüm bunlar ona gereken özgüveni verdiği için hangi kadına evlenme teklif etse evet cevabını alacağını çok iyi biliyordu. Ona hayır dememin nedeni farklı biri gibi görünmek istemem değildi. Hayır dedim çünkü bu sefer her şeyi doğru şekilde yapmak istiyorum.

Gece herkes odalarına çekilince birbirimize tripli bir şekilde yatağa girdik. İkimizde kendi tarafımızda yatıyorduk. Yatak o kadar büyüktü ki ikimizde yatağın farklı uçlarında olduğumuz için aramıza çok rahat iki kişi sığabilirdi. Ona sırtımı dönerek yatarken bu durumdan hiç memnun değildim. Aynı yataklarda iki yabancı gibi uyumak beni çok üzüyordu. Belki de artık bana dokunmak bile istemiyordu. İşin can sıkıcı tarafı şu saate kadar uyanık kaldığım için yatağa girer girmez uyumam gerekiyordu. Ancak Karun ile aynı yatağa girince aklım hep farklı şeylere çalıştığı için uyuyamıyorum.

Acaba koltukta mı uyusam?

Başka şeyler düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattığımda yataktaki kıpırtısını duydum. Yatağa girdiğinden beri her iki dakikada sağa sola dönerek uyumaya çalışıyordu. Sanki kendi için bir türlü en uygun konumu bulamamış gibiydi. Dudaklarım kıvrıldı. Benimle aynı yataktayken başını göğsüme yaslamadan uyuyamazdı. Bakalım bunu nasıl yapacaktı? Bunun için yine uyumamı mı bekleyecek yoksa ben uyumadan mı göğsüme kıvrılacak? Yatakta bana doğru kaydığını hissettim ama ona doğru dönmedim. Uyumamı bile bekleyememişti.

Nefesini ensemde hissedeceğim kadar bana yaklaşıp o klişe soruyu sordu. "Uyudun mu?" Uyuduğunu düşündüğün birine bu soruyu neden sorarsın ki?

"Daha değil." Ondan kaçarak yatağın kenarına biraz kaydım. Sırtım ona dönüktü. "Bir şey mi oldu?"

Biraz daha bana doğru kayarak az önce açtığım mesafeyi kapattı. "Uykum gelmiyor." Kolunu uzatarak karnıma doladı. "Belki sarılırsam uyuyabilirim." Beni göğsüne çekerek arkadan sarıldı. "Sarılmamın bir mahsuru var mı?"

"Bunu bana sarılmadan önce sorman gerekmiyor mu?" Karnımdaki elini ittim. "Biri bana sarılınca uyuyamıyorum."

"Ne zamandır?" Kolunu uzatarak tekrar arkadan bana sarıldı. "Bu da yeni mi çıktı?"

"Peki, sarıl bari." Beni göğsüne iyice yapıştırdığında içimdeki arzuyu bastırmaya çalışarak gözlerimi yumdum. Kalçamda hissettiğim sertlikle gülmemeye çalıştım. Bakalım şimdi ne yapacaktı? Üzerimde askılı bir atlet ve mini bir şort varken bana sarılarak büyük bir hata yapmıştı. Uyarılmıştı, üstelik bunun için fazladan hiçbir şey yapmamıştım. Benim tarafıma gelip bana sarılan oydu. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı iddia edemezdi.

En son benimle sevişmesinin üzerinden aylar geçtiği için kalçamın ona teması bile sertleşmesine neden olmuştu. Başını hafifçe kaldırıp boynumu öperek, "Bige," dedi boğuk bir sesle. Boynuma küçük öpücükler bırakmaya başladı. "Acaba sende-"

"Hayır," dedim hızlıca.

Burnunu boynuma sürterek kışkırtıcı öpücüklerini sürdürdü. "Daha ne söyleyeceğimi duymadın."

Bunun için yanıp tutuşsam da kendimi ağırdan alarak, "Ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değil," diyerek yalandan esnedim. "Başım ağrıyor uyuyacağım."

Kendini arkadan bana bastırdı. "Başının ağrması için daha çok genciz." Karnımdaki eli kayarak atletimi yukarı sıyırmaya başladı. "Bir şeyi de inada bindirmeden he desen olmaz mı?"

Atletin altına sızan elini çektim. "İstemiyorum."

Boynumu hafifçe ısırdı. "En az benim kadar istediğini biliyorum."

"Karun bana yılışma artık kocam bile değilsin." Kendimi yatağın kenarına çektim. "Evlenmeden olmaz."

Boğazında hırıltıyla karışık sinirli bir ses çıktı. "Bu saatte açık nikah dairesini nereden bulayım!" Tutuşu sertleşti. "Evlenelim deyince de hayır diyorsun!"

"Bunu beni boşamadan önce düşünseydin." Onu daha fazla kızdırarak ondan biraz daha uzaklaştım. Bu gidişle yataktan düşeceğim. "Boşandığım biriyle yatmayacağım."

"Kaç gündür boşandığın biriyle yatıyorsun."

"Boşandığım biriyle sevişmeyeceğim!"

"Çık şu yataktan koltukta uyu!" dedi.

"Uyurum."

"Sıkıysa dene."

"Sen şizofren falan mısın? Koltukta uyu diyen sensin."

"Sen kendini normal mi sanıyorsun?" Omuzumdan çekerek beni sırtüstü yatağa çiviledi. Bir kolunun üstünde dururken üzerime eğildi. Arzuyla kararan gözleri bu gece hiçbir şekilde beni bırakmayacağını çok net ifade ediyordu. "Seni özledim." Sesi birazcık nefes nefese çıkmıştı. Dudaklarımdaki bakışlarını kaydırıp gözlerime baktı. "Sende beni özlememiş olamazsın." Cevap bile vermemi beklemeden uzanıp beni öptü. Bekleseydi de zaten hiçbir şey söyleyemezdim çünkü bu noktada ona direnecek gücüm yoktu.

Beni öptüğü an vücudum dudaklarının sıcaklığıyla titredi. Elimi yumuşak saçlarının arasına daldırıp ona karşılık vermek için fazla düşünmedim. Vücudunun bir kısmı üzerimdeyken parmakları vücuduma saplandı. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirerek bıraktı. Kısık bir inilti çıkardığımda şehvetten koyulaşan gözlerle bana bakıyordu. Islak

dudaklarımı emdim. Onun iri vücudunun gölgesinde hızlı hızlı nefes alan halimi izliyordu. "Gördüğüm en güzel varlıksın." Kalbim tekledi. Restorandaki o geceden sonra bana güzel olduğumu çok sık söylemeye başlamıştı.

Boynuma doğru eğilip öpmeye başladı. Az önce ona sırtım dönük yatarken boynumun sağ tarafını öpmüştü. Şimdi öpücüklerini eşitlemek için sol tarafı da öpüyordu. Boynuma kışkırtıcı öpücükler bırakırken karnıma sürtünen eli şortuma doğru uzandı. Beklenti içinde nefesimi tuttum. Vücudum ellerine, dudaklarına ve ona teslim olarak beklenti içine girmişti. Şortumun içine sızan eli en mahrem yerime kayınca kalbim duracak sandım. Parmakları beni keşfe çıktığında elinin altında titreyerek hızlı hızlı nefesler almaya başladım. O kadar uzun zaman oldu ki bunun nasıl hissettirdiğini unutmuşum.

Boynumdaki dudaklarını çekerek yüzüme baktı. Bacaklarımın arasındaki eli rahat durmayıp beni çıldırtırken bana yaptığı şeyi yüzüme bakarak izliyordu. Terlemeye başlamıştım. Parmaklarını belli bir ritimle hareket ettirdikçe vücut sıcaklığım artıyordu. Omurgamda başlayan bir ısı uyluklarıma sızıyor, bacaklarımın arasında bir zonklamaya neden oluyordu. Karun ise nereye dokunup baskı yapacağını çok iyi biliyormuş gibi uyarılan kadınlığıma tatlı işkenceler yapıyordu.

Kalçamı kaldırıp kendimi onun eline doğru bastırdığımda dudakları kıvrıldı. "Acele etme daha yeni başlıyoruz."

Elini çekince hayal kırıklığına uğradım. Omuzlarımdan tutarak beni öne çekti. Atletimin eteklerini tutup başımdan çıkartınca sütyen takmadığım için ondan utanmadım. Göğüslerim görüş açısına girince gırtlığından kalın bir ses çıkartarak beni yatağa itti. Sırtım yatakla buluşunca gözlerini göğüslerimden ayırmadan tişörtünü ensesinden tuttu ve tek bir hamlede çıkardı. O kadar sabırsızdı ki saldırır gibi üzerime uzanıp dudaklarımı hoyratça öpmeye başladı. Beni nefessiz bırakmak istercesine öpüyordu.

Sanki bir yılın acısını çıkartıyordu. Kibar değildi, öpüşü kibar denmeyecek bir vahşilikteydi. Bunu yaparken de iri eli avucunun içine aldığı göğsümü sıkıyordu. Her hareketiyle artan iniltilerim onun dudaklarının arasından kayboluyordu. Duyularım bana eziyet edecek bir güçte keskinleşmişti.

Dudaklarının ve dilinin tadını alırken artık benim de öpüşlerim aceleciydi. Vücudumdaki tüm ısı bacaklarımın arasında toplanırken bunu dindirmesini ve bana ihtiyacım olan şeyi vermesini istiyordum.

Dudaklarımdan boynuma ve oradan da göğüslerime kaydı. Bir eli göğüslerimden birini avucunun içinde yoğurup hafifçe sıkarken dudakları diğer göğsüme yöneldi. Sırtımı yay gibi büküm. Dilimdeki tadı yerini korurken onun ilgilendiği göğüslerimdi. Göğsümün ucunu dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldığında yüksek sesle inledim. Odada duyulan tek şey benim iniltiğim ve aldığım nefeslerin sesiydi.

Sadece ağzıyla bile beni getirebilirdi. Göğüslerimi sömürürken elini uzatıp şortumun lastiğini kavradı. Aşağıya çekştirerek kalçamdan sıyrılmasını sağladı. Dizlerime kadar sıyırdığı şortun kalanını bacaklarımdan ben çıkardım. Elini bacaklarımın arasına uzattığında onun için yeteri kadar ıslak olduğumu görünce başını kaldırıp kıvrılan dudaklarla bana baktı. "Daha şimdiden benim için hazırsın."

Göğüslerimde onun dilinin ve dişlerinin sızısını hissederken yataktan çıktı. Çırılçıplak bir vaziyette kollarımı yatağa bastırarak ona baktım. Gözlerimin içine bakarak eşofmanını çıkardığında alt dudağımı dişledim. Terden ısıldayan kaslı vücuduna aç gözlerle bakıyordum. Tahrik edici bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak boxerını çıkardı. Gözlerim aşağıya kayınca gördüğüm şeyin büyüklüğüyle nabzım hızlandı. Bu gece düşündüğümünden daha uzun olacaktı.

Yatağın ayak ucundan emekleyerek bacaklarımın arasına kadar tırmandı. Kısa bir an gözlerime bakınca dudaklarımı ısırarak bacaklarımı araladım. Ne istediğimi ona açıkça belirttiğimde gözleri bir kat daha koyulaştı. İri parmakları bacaklarıma gömülerek onları biraz daha ayırdı. Dudaklarını en hassas yerimde hissedince artık çıkardığım seslere engel olamıyordum. Daha fazlasını istiyordum çok daha fazlasını. Karun'un dilini ve dudaklarını o bölgede hissettikçe sanki boğuluyormuşum gibi ağzımdan anlamsız mırıltılar çıkıyordu. O kadar iyi hissettiriyor ki.

Yatağın çarşaflarını sıkarak kıvrınmaya başladım. Vücudumu saran haz o kadar büyüktü ki tenim karıncalanıyor, açılan gözeneklerimden damarlarıma şehvet sızıyordu. İstemsizce kalçalarımı yukarı kaldırıp

kendimi ona bastırıyordum. Bu müthiş bir duyguydu. Ben bu haldeyken asla durmamalıydı. Zevkin doruklarındayken bana her ne yapıyorsa yapmaya devam etmeliydi. Çıkardığım edepsiz sesler içime girmeden de onu tatmin ediyormuş gibi gırtlığından çıkan hırıltıyı duyabiliyorum.

Ayak parmaklarım büküldüğünde çarşafı daha çok sıktım. Sırtım yay gibi bükülürken, "Karun ben-" demiştim ki vücudum sarsılmaya başladı. Onu beklemeden orgazmı yaşadım. Bunu onunla en son bir yıl önce yaptığım düşünülürse çok bile dayanmıştım. Ona aç olan vücudum küçük bir dokunuşuyla bile kışkırtılmaya müsaitti.

Vücudum titreyerek rahatlarırken sırtım yatakla buluştu. Bacaklarımın arasından çıkıp üzerime uzandığında ter içinde kalmıştım. Aldığım hızlı soluklar yüzünden göğüs kafesim şiddetle hareket ediyordu. Tadım doymamış gibi dilini dudaklarının üzerinden gezdirmesi çok tahrik ediciydi. Ensesinden tutarak onu üzerime çekip öpmeye başladım. Bu kadarıyla yetinmeyeceğimi iyi biliyordu. Dudaklarında kendi tadımı almak bacaklarımın arasını sızlatıyordu. Bacaklarımı onun için araladım ama bana istediğimi vermek yerine yatakta doğruldu.

Sinirle karışık bir homurtu çıkardım. "Beni bu halde bırakmazsın."

Terden ışıldayan vücudumu arsız gözlerle süzerken boğuk bir sesle, "Bu senin içindi," dedi. Omuzlarımı tutarak sırtımı yataktan ayırdı. Beni kucağına alıp şömineye doğru yürümesini beklemiyordum. Şöminenin karşısındaki koltuğuna oturduğunda onun kucağındaydım. Bana sahip olmak için sabırsızlanırken, "Burada olacaklarda benim için," deyince kıkırdadım. Adamın şömine fantezisi vardı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Bacaklarımı iki yana ayırarak kucağına iyice yerleştim. "Bana istediğimi verdiğin sürece nerede olduğu fark etmiyor." Kışkırtıcı bir sesle konuşup ellerimi göğüs kaslarından gezdirdim.

Dokunduğum sert kaslarını öpmeye başladığımda omuzları gerildi. Dudaklarıma karşı bile fazla zayıftı. Bu pozisyondayken hareketlerim kısıtlı olduğu için dudaklarımı göğüs kaslarının üzerinden hareket ettiriyor,

boynuna küçük ısırıklar bırakıyordum. Kendini kontrol etmeye çalışsa da ben boynunu öpüp ısırıkça gırtlğından çıkan garip sese engel olamıyordu.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp ısırıldığında bir küfür savurup kalçalarımı sertçe kavradı. Ona yardımcı olarak ellerimi omuzlarına bastırıp bacaklarımı araladım. Sert bir hareketle kendisini içime itince dudaklarımdan çıkan tiz çığlığa engel olamadım. Hazırlıksız bir şekilde içime sertçe gömülmüştü. Bana attırdığı çığlıkların onu daha fazla azdırdığını çok önceden beri biliyorum. Omuzlarına tırnaklarımı geçirerek belli bir ritimle üzerinde hareket etmeye başladım. Kahretsin, bir kez daha gelebilirim.

Her hareketimle sallanan göğüslerimi, terlerin aktığı vücuduma aç gözlerle bakıyor, baktıkça kontrolünü biraz daha yitiriyordu. Ensemdeki saçlarımı yumruğuna dolayarak beni kendisine doğru çekip dudaklarına kapandı. Beni hoyratça öperken elleri vücudumun her yerindeydi. Karun ile olan bu sevişmemizde sadece cinsellik yoktu, özlemde vardı. Birbirimizin tenine olan özlemimizi dokunarak gideriyorduk. Sanki bir yılın yokluğunu telafi etmeye çalışıyorduk. Ruhlarımız dudaklarımızın arasında birbirine karışırken kaybettiğimiz onca ayın acısını çıkarır gibiydik.

Nefesimi kesen uzun bir öpücüğün ardından bana bakarak, "Bige," diye mırıldandı hafif kalın bir sesle. "Benimle neden evlenmiyorsun?" Bunun cevabını almadan durmayacaktı.

Cevabımı beklerken göğsümdeki yara izini öpmesi dizlerimin bağına çözmüştü. İçim öyle bir titremiştim ki küçük bir öpücüğün bende yarattığı his yüzlerce voltluk elektriğe maruz kalmak gibi sarsıcıydı. Bunu yapmasını beklemiyordum. Dudakları soluğumu kesecek kadar uzun kaldı göğsümde. Kurşun yarasının tenimde bıraktığı izi öperek kapatmak ister gibiydi.

Öpünce geçmeyen, geçse de sızısı kalan bazı yaralar vardı. Göğsümdeki yara da onlardan biriydi. Yarası derin, anısı sancılıydı. İkimizin hayatını bir kabusu çeviren o günün nişanesini kalbimin tam üzerinde taşıyordum. Onun sol göğsünün üzerinde kalbimin ritimlerinin mürekkebi vardı. Benim sol göğsümün üzerinde ise patlayan bir kurşunun barut izi. Onun dövmesi atan bir kalbi, yaşamı simgeliyordu. Benim göğsüme dövme gibi kazınan iz ise

ölümü hatırlatıyordu. Güzel olan son şeyi o aldı, bense kötü olan her şeyi sol göğsümün üzerine topladım.

Yara izini öperek başını çektiğinde hisliydi bakışları. Gözlerinde gördüğüm o karanlık ruhumdaki tüm ışıkları söndürürken, "Karun," diye mırıldandım boğuk bir sesle. Boğazım düğümlendi, bu konuşmayı yapabilmek için kendimi zorladım. "Ben seni çok sevdim," dedim buruk bir sesle. "Ama seninle tekrar evlenemem. Sebebin ne olursa olsun bana bir deli raporu çıkartarak benden boşanan bir adamla evlenmem."

Omuzları gerilirken donup kaldı. Sözlerim ikimizin arasına bir bomba gibi düşerken bakışlarındaki sarsıntıyı gördüm. Nefes alışları hızlandığında aldığı darbeyi gizleyecek hiçbir yolu yoktu. Göğüs kafesini tekmeleyen kalbinin sesini duyar gibiydim. Kalbindeki o müthiş çarpıntı ona nefes aldırmiyordu. Duymak istediği ve duymaya can attığı şeyler değildi bunlar. "Hiç mi evlenmezsin?"

"Hiç demedim ama şu an için evlenmeyi düşünmüyorum." Beynine balyoz yemiş gibi gerildi. Buna inanmak istemiyordu lakin ıslak bakışlarımda en küçük bir yalan veya oyun bulamıyordu. "Seninle ikinci kez evlenme ihtimalim bana tekrar Saka deme ihtimalin kadar güç bir şey." Titreşen kirpiklerimin arasından ona bakarken başımı iki yana salladım. "Evlenmemiz en az beni affetmen kadar imkansıza yakın bir şey."

İkinci kez bir nikah masasına oturmayacağım. O beni kalbinde affetmediği sürece bunu yapamam çünkü bu en az ilk evliliğim kadar büyük bir hata olurdu. Onunla yeniden evleneceksem önce her şeyi aşıp temiz bir sayfa açmalıydık. Bu olmadan yapılan bir evlilik en az ilki kadar yıkılmaya mahkûmdu. Bana olan bakışı kararlıydı, inatçıydı ve ısrarcıydı. "Benimle evlenmeyi sana kabul ettireceğim," dediğinde kolay kolay vazgeçmeyecek gibiydi. "Seni beyaz gelinliğin içinde göreceğim," dedikten hemen sonra beni öpmeye başladı.

Bense onun dudaklarında ruhumu ona teslim ederken bunu nasıl yapacağımı düşünüyordum. Şu an için ilgilendiğim tek şey geceyi onun kollarında geçirmektir. Uzun zaman sonra onunla sevişiyorken hiç sabah olmasın istiyordum.

Ve gecemiz daha yeni başlıyordu.

Bu bölümü son haline getirene kadar yaşamadığım aksilik kalmadı ama hepsini uzun uzun burada anlatıp sizin de canınızı sıkmayacağım. Her bölümle Karun ve Bige'nin arasındaki buzlar biraz daha eriyor. Henüz Bige'yi tam olarak affedememişken Karun'un Bige'ye evlenme teklifi edeceğini bekliyor muydunuz?

Bige onunla tekrar evlenmeyeceği konusunda kararlı. Sizce Karun onun fikrini değiştirebilecek mi?

Birazda Gurur'un organize ettiği yemeği konuşalım. Gurur'un herkesin bir yakınıni öldürerek o kadar insanın düşmanlığını kazanmasını bekliyor muydunuz?

Peki, Duha'nın o haldeyken bile tek düşündüğü parmak koleksiyonuna yeni bulduğu parmak olmasına ne demeli?

Karun, Gurur'un gerçek anlamda narsist ve hasta olduğunu hatta Farah'ı köleleştirdiğini düşünüyor. Sizce bu doğru mu yoksa durum göründen tam tersi şeyler mi?

Ve Karun'un anne ve babası? Kendi hayatları için üç oğullarından Karun'u gözden çıkarmalarını bekliyor muydunuz?

Bige'nin hiç düşünmeden silahını çıkartıp Karun'un babasını öldürmeye kalkışması kimlere sürpriz oldu. Bu kadar ileri gideceğini kimler bekliyordu.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle canlarım.

(46) Uyanmaktan Korktuğum Bir Rüyasın.

"Bilemezdim bu kadar sarsılacağımı. Senden kaçarken aslında kaçtığım şeyin gerçeğin ta kendisi olduğunu bilemezdim. Yıkıl dünya, yıkıl artık kelimeler kifayetsiz kalıyor. Öyle bir yıkıl ki bir ablanın çaresizliğinde boğulsun tüm insanlık."

Parmaklarım sıcak kahve kupasını sararken sessizlik içinde karşımdaki kadını izliyordum. Karun'un benim için bulduğu bu psikoloğa düzenli olarak iki aydır geliyordum. Yılların birikimini ilerlemiş yaşının olgunluğuyla birleştirip bana akıllıca tavsiyeler veriyordu. İki ay içinde her seansta ona biraz daha kendimi anlatmış, yavaş yavaş çözülmeye başlamıştım. İki ayın sonunda ise tüm hayatımı bilen birine dönüşmüştü. Feyza Hanım aynı zamanda Karun'un da psikoloğuydu. İkimizle haftanın farklı günlerinde görüştüğü için yaşadığımız her şeyi biliyordu.

Çenesinin hizasındaki saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bana karşı tamamen dürüst olmadığını düşünüyorum." Oturuşunu dikleştirdi. "Hâlâ annenle ilgili o kâbusları görüyor musun?" Bu konu sinirlerimi bozuyordu.

"Evet," dedim bıkkınca. Ona doğruları söylemedikçe aynı soruyu farklı şekillerde sormaya devam ediyordu. "Kabuslarım bir gece için bile son bulmadı. Yıllardır olduğu gibi her gece annemi vurduğum o günün kabuslarını görüyorum."

Kocaman ela gözlerini kıstı. "Karun Bey'in bu kabuslardan haberi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Kabuslarımın devam ettiğini bilmiyor çünkü onun evine taşındığımdan beri bunu ondan gizliyorum."

"Nasıl?"

"Kabuslarım genelde annemi vurduğum o saatlerde başlıyor, yani gece üç gibi." O saatlerde başlayıp sabaha kadar sürüyordu ya da bana öyle geliyordu çünkü rüyalarımız aslında sekiz saniyeyle sınırlıydı. Sekiz saniyelik bir şey bana nasıl sabaha kadar kâbus gördüğümü düşündürebilir?

Yüzümü ovuşturdum ama görünüşüme fazla önem verdiğim için hemen sonrasında kakülümü düzelttim. "Alarmı ayarlayıp telefonu yastığımın altına koyuyorum." Üzerimdeki dar elbisenin toplanan eteğini umursamadan bacak bacak üzerine attım. "Saat üç gibi alarm çalınca Karun'u uyandırmadan hemen alarmı kapatıyorum."

Uykulu gözlerime bakıp derin bir nefes aldı. "Sonrada sabaha kadar hiç uyumuyorsun, değil mi?" Başımı salladım. Saat üçten sonrası kabusların başlangıcıydı bu yüzden o saatlerde uyumak istemiyorum.

Yataktan sessizce çıkıp odanın köşesindeki tuvalin başına geçiyor ve loş ıııkta resim yapıyordum. Bazense çizim defterimi alıp şömine karşısındaki koltukta bir şeyler çiziyordum. Saat üç ve altı arasındaki o boşlukta yaptığım şey bunlardı. Saat altıda üzerimi değiştirip ya malikanenin spor salonunda egzersizlerimi yapıyor ya da bahçede sabah koşusu yapıyordum. Spor yaptıktan sonra odaya dönüp hızlı bir duş alıyor ve aceleyle giyinip saat tam yedide kahvaltı masasında oluyordum.

Aslında abartılacak bir şey yoktu çünkü sadece üç saat uykumdan ödün veriyordum. Ben normalde de hep erken kalkardım. Uyanma saatim normalde altıydı ama kabuslarım yüzünde artık üçte kalkıyordum. Feyza Hanım'ın kırıışıklarla dolu yüzü gerilince, "Karun'a söyleyemem çünkü annemin yaşadığını öğrendiğimden beri kabuslarımın son bulunduğunu düşünüyor," dedim. Omuzlarım düştü. "Annemi görmedikçe yaşadığına tam olarak ikna olamıyorum." Bu da kabuslarımın devam etmesine neden oluyordu. Rüyamda hâlâ onu öldürüyordum.

Ellerini masada birleştirdiğinde gözleri fazla kurnazca bakıyordu. "Ona söylemen senin açısından daha iyi olmaz mı?" Gözlerini kısınca alnındaki kırıışıklıklar arttı. "Kabuslarının devam ettiğini öğrenirse sana annenin yerini söyleyebilir. Sence de annenin yerini öğrenmek için elinde iyi bir koz yok mu?"

"Evet, Karun kabuslarımın devam ettiğini öğrenirse hemen beni anneme götürür." Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. "Tam da bu yüzden bilmemesi gerekiyor çünkü bana annemi vermek için her şeyini gözden çıkardı."

Kahvemden bir yudum alarak bakışlarımı ona diktim. "Böyle bir adama psikolojik baskı uygulayarak ondan annemi almak istemiyorum." Dudaklarım burukça kıvrıldı. "Onu bırakıp gitmeyeceğimden emin olunca bana annemi vereceğini biliyorum." Gözlerimin ardı sızladı. "Ben on dört yıldır bir annenin yokluğunu çekiyorum biraz daha dayanabilirim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunda bu huysuz cadı belki de ilk kez benimle gurur duyuyormuş gibiydi. "Hiçbir hastam iki ayda bu kadar hızlı bir gelişme gösteremedi. İki ay önce bu kapıdan giren kadının tek düşündüğü kendi istekleriydi." Tebessümünü büyüdü. "Şimdi ise yan yollara sapmadan beklemeyi ve sabretmeyi öğrendin. Gösterdiğin çabayı takdir ettiğimi bilmelisin."

"İki aylık bir çabayla bu hale geldiğimi söyleyerek başarının çoğunu kendinize mi alıyorsunuz?" Elimdeki kahve kupasını önümdeki sehpanın üzerine bıraktım. "Benim zaten bir yıllık psikolog geçmişim var ve öncesinde de birkaç psikoloğa gitmiştim." Omuzlarımı dikleştirdim. "Ben tedaviye açık olmasaydım bu iki ayda bir adım bile ilerleyemezdik. Burada tüm teşekkürü ben hak ediyorum."

Nadiren ortaya çıkan kahkahası odayı doldurdu. "Hâlâ bazı konuların üzerinden çalışmalıyız. Mesela takdire şayan mütevaziliğin ve haddinden fazla olan şu açık sözlülüğün."

"İnsanlar buna dürüstlük diyor."

"İnsanlar her zaman doğruları duymayı istemez."

"Biliyorum." Hatırladıklarımla yüzümü buruşturdum. "Dün Elay'a birkaç ay sonra balon gibi şişeceğini söylediğim için üzerime kustu." Kendimi tutamayıp öğürdüm. "Bir daha onunla sinemaya gitmeyeceğim."

Kırıksıklıkların çevrelediği dudaklarını aralayıp tam bir şey söyleyecekti ki saatin tik sesiyle çantamı alıp ayağa kalktım. "Haftaya görüşürüz, Feyza Hanım." Kabanımı alıp kaçarcasına odasından çıktım. Seans boyunca o kadar geriliyordum ki süre dolar dolmaz çok hızlı dışarı çıkıyordum. Neyse ki artık bugünden itibaren haftada bir kez görüşecektik. İki ay boyunca haftanın üç günü ona gelmek beni çok yormuştu. Bu süreyi haftada bire düşürmüştüm.

Dışarı çıktığımda yirmi korumam beni bekliyordu. Pardon, yirmi bir. Bu herifler beni kendilerine benzettiği için tıpkı onlar gibi bende çoğu zaman Ali'nin varlığını unutuyordum. Karşılarında durduğumda birkaçının elindeki cep kitabını arkasına sakladığını gördüm. Gülmemeye çalıştım. "Haftaya hepinize tek tek okutacağım Nas ve Felak'ı." İki aydır bunun için onlara baskı uyguladığım için artık dua kitaplarıyla geziyorlardı.

Kendimle övünürcesine çenemi kaldırdım. "Size iyi bir örnek teşkil etmek için ben çoktan ezberledim hatta yanında ekstradan beş sure daha ezberledim." Kaşlarımı çattım. "Madem sizden kurtulamıyorum o zaman Karun'un adamlarından hiçbir farkınız kalmayacak. İki ay oldu be, iki ay! Kim olsa ezberlerdi!"

Furkan göğsünü kabartarak, "Valla ben ezberledim," diyerek güldü. "Haftaya olan sınavı çok rahat veririm. İki ayda sadece Felak suresini ezberledim ama bu da bir şey."

"Beceriksiz," diyerek ona çıkıştım. "İki ayda sadece Felak suresini mi ezberledin?"

Hemen savunmaya geçti. "Öyle demeyin, Bige Hanım." Büyük bir zorluğu aşmış gibi davranıyordu. "Felak suresi düşündüğümde daha uzunmuş."

"Nesi uzun toplansan yarım sayfayı doldurmaz."

Ortada komik bir şey varmış gibi diğerleri gülmemek için kendilerini zor tutarken Furkan, "Yarım sayfa mı?" diyerek gözlerini belirtti. "Daha Felak suresinin uzunluğunu bilmiyorsunuz ama karşımıza geçmiş bize kızılıyorsunuz. O kadar uzun cin kovucu sure mi olurmuş." Neyden bahsediyor?

Ensesini kaşıyarak kafa karışıklığıyla bana baktı. "Ruhani varlıklar size saldırdığında ben Felak okumaya başlayınca kaçarlar ama korktukları için değil, sıkıntıdan. Ne de olsa 83 Ayetten oluşan bir surenin bitmesini beklemek her babayiğit cinin harcı değil." 83 ayetten oluşan mı?

"Sen neyden bahsediyorsun Felak suresi-" demiştim ki rahmetli babaannemin verdiği mevlitlerden bir şeyler hatırlayınca, "Hadi be!" dedim şaşkınca. Şoke olmuş bir halde ona bakıyordum. "Yâsin-i Şerifi mi hatmettin dengesiz herif?"

Demek ki diğer korumaların kıkırdamalarının sebebi buymuş çünkü hepsi gülerek başını sallayınca şaşkınlıktan level atladım. Bu herifler ciddi mi? Ağzım bir karış açılmıştı. Gerçek anlamda Yasin suresini ezberlemiş olamazdı, değil mi? Furkan hiçbir şey anlamayarak bana bakınca ona yanlış sureyi ezberlettiklerini anladım. Nedim, Celil ve diğerlerine bakıp gülmeye başladım. "Adisiniz." Onlar gibi bende gülüyordum. Bunu yaptıklarına inanamıyorum.

Furkan kahve gözlerini bize dikerek, "Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu. Birazdan olacakları az çok tahmin edebiliyorum.

"Ezberlediğin bu Felak suresini sen hangi kitaptan buldun?" Bunun kimin başının altından çıktığını merak ediyorum. Furkan'ın iki ayda Yâsin suresini ezberlediğine hâlâ inanamıyorum. Ezberinin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

Gittikçe ondan uzaklaşan hatta küçük adımlarla onun yanında tüymeye başlayan Nedim'i işaret etti. "Ondan istedim o da çıktı halinde tüm o sayfaları bana verdi." Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Anlaşılan Nedim, Yasin Suresinin fotokopisini çıkarmış ve başına da Felak yazıp bu aptala vermişti.

Nedim'in arabasına doğru koştuğunu görünce kıkırdadım. "Daha hızlı kaç birazdan ona gerçeği söyleyeceğim."

"Ben arabayı çalıştırmadan söylemeyin, Bige Hanım!" diye bağırınca güldüm. Çocuk gibi haylazlar.

Furkan akli karışarak onun arkasından bakıyordu. "Bu piç neyden kaçıyor?"

"Senden," diyen İsa'da bu işin içinde olmalı ki gülererek kendi arabasına doğru koştu.

"Beni bekle lan!" Celil'de koşmaya başladı. Onun arkasından Yakup, Halil, Nazım, Mert ve birkaç kişi daha arabalara doğru koşunca kahkaha attım. Suçlular nasıl da kendini belli ediyordu.

Onlar arabalara atlayıp yola çıkınca merakla bana bakan Furkan'a döndüm. "Tatlım seni kandırmışlar." Çantamdaki telefonumu çıkartıp Google'dan Felak suresini açtım. Dört satırlık sureyi ona gösterdim. "Felak bu." Sertçe yutkununca gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Sana ezberlettikleri şey Kuran'ın en uzun surelerinden olan Yasin suresi."

Önce bir süre telefonun ekranındaki sureye baktı, daha sonra bana. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra sertçe yutkundu. Yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atmaya çalışıyordu. Başardığı şeyin güzelliğine sevinemiyordu çünkü arkadaşları tarafından tuzağa düştüğünü anlamıştı. Sinirden gözü seğirdiğinde kaşlarını çatı. "Onları sikeceğim!" Sinirle hırladıktan sonra hemen benden uzaklaştı. Onların peşlerine düşmek için arabasına doğru koşarken ağza alınmayacak küfürler ediyordu.

Onu tuzağa düşürdükleri için çok kızmıştı. "Bela olup o piçlerin üzerine yağacağım! Günlerdir gece gündüz yanlış sureyi mi ezberledim!"

"Tatlım ne kadar güzel bir şeye vesile olduklarının farkında mısın?" Arkasından seslendim. "Bu başarın için seni ödüllendireceğim. Birkaç ikramiye maaş nasıl? Nedim'in yakışıklı suratına zarar verirsen parayı unut!" İlk günden beri Nedim'in yüzünü sevdiğimi hepsi biliyordu çünkü çok yakışıklıydı.

Arabaya binmeden önce kısa bir an bana baktığında bakışları hiddet doluydu. "Onun çirkin suratına kezzap döküp yakacağım!"

"Kıskanma çocuğu gayet yakışıklı."

Tıpkı büyükbabam gibi, "Gözleriniz bozulmuş sizin!" diyerek arabaya bindi hayvan. "Gidin tamir ettirin şu gözlerinizi!"

Umarım Nedim'in yüzüne zarar vermezdi.

"Allah'ın cezası ergen!" Bağırarak Levent'in peşinden koşup merdiveni hızlıca indim. "Bu kaç etti!"

Benden kaçarken arkasına bile bakmıyordu. "Yenge, bırak peşimi!" Bu iki ayda gösterdiği tek iyi gelişme bana yenge demeye başlamasıydı ama onun dışında hâlâ canımı sıkacak şeyler yapıyordu.

"Benden kaçarak bu sorunu çözemezsin!" Evden dışarı fırladığında peşinden koştum. Ayağımda çıkardığım topuklu ayakkabıyı ona fırlattığımda hedefi tam on ikiden vurmuştum.

Ayakkabım kafasının arkasına çarpınca acıyla inleyerek durdu. Etraftaki korumaları göstererek bana döndü. "Herkesin içinde ayıp olmuyor mu? Ben artık üniversiten mezun olan bir yetişkinim!"

"Bana cevap verme!" Ona doğru yürüyüp çenesini sertçe kavrayarak yanağındaki morluğa baktım. "Şu suratının haline bak! Yarın seninle geleceğim ve bana bunu kimin yaptığını göstereceksin." Son günlerde dayak yiyip yiyip eve geliyordu.

Kaç gündür çenemden bezmiş gibi yaka silkerek, "Annem gibi davranma yenge," demişti ki ne fark ettiyse sinirden güldü. "Gerçi annem pek takmaz böyle şeyleri." Çenesini benden kurtararak geriye çekildi. "Arkadaşlar arasında olan bir şey." Umursamaz bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bu kadar büyütme."

Kafasına sertçe vurdum. "Bunlar nasıl bir arkadaş ki son günlerde seni hep bu halde eve gönderiyorlar?" Tam bir şey söyleyecekti ki kulağına yapışarak çekince başını eğmek zorunda kalmıştı. "Yenge bırak acıyor!"

Kulağını benden kurtarmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Yarın o arkadaşlarınla tanışacağım gözlüklü ergen! Beni yine atlatırsan bu sefer kafanı kırar ve abine şakalaşıyorduk derim. Ne de olsa sen alışmışsın şaka ayağıyla dayak yemeye!"

Onu sertçe bıraktım. Yüzündeki morluğu gördükçe çıldırıyordum. "Şu hale bak dayak arsız olmuştun sen!"

Savunmaya geçmek için ağzını açmıştı ki, "Kabul etmezsen beş saniye içinde diğer yanağını da ben morartacağım," diyerek ona tatlı tatlı gülümsedim. "Ve bilirsin yaparım. Şimdi bana duymak istediğim şeyi söyle bakayım."

Bu tür konularda şakam olmadığı için burnundan nefesini vererek başını salladı. "Peki ama orada sorun çıkartıp beni utandırmayacaksın?"

Göğsümü kabarttım. "Tatlım benim olduğum bir yerde insanlar utanmaz gururlanır."

"Buna benzer bir cümleyi en son kurduğunda hastanedeki bir adama kafa atmıştın." Bu hafta olanlardan bahsediyordu. Melek'in durumu çok kötüleştiği için birkaç gün hastanede kalmak zorundaydı. Oradaki bir hasta yakını car car asistan kıza bağırıp duruyordu. Adam çok saldırgandı hatta termostaki sıcak suyu zavallı kızın yüzüne dökmeye kalkışmıştı. Kendimi tutamayıp adamın yüzüne kafa atmıştım. Böylece kimsenin yüzüne zarar vermeyeceğini anlamıştı.

"Bir köşede durup sizi izleyeceğim." Onun arkadaş ortamını görmek için duymak istediklerini söyledim. "Hiçbir şeye karışmayacağım. Sadece bir süre orada durup gözlemleyeceğim."

Bana zerre kadar inanmadığı için gözlerinin ardından yoğun bir şüphe geçti. "Söz ver bana?"

"O dediğinden."

"Yenge açık bir şekilde söz ver."

"Söz veriyorum gerekmedikçe karışmayacağım." Bir şeylere karışmam için kendime çok fazla gerekçe sunabilen bir kadını.

Karun ve adamlarının arabası malikanenin kapısından içeri girince Levent kısık bir sesle küfretti. "Akşam yemeğini odamda yiyeceğim beni idare et." Günlerdir yaptığı gibi abisi suratındaki morluğu görmesin diye hemen içeri girdi. Onu nereye kadar idare edeceğim acaba? Karun bu olanları bir bilse Levent'in arkadaşlarını kurşuna dizerdi. Pardon, sözde arkadaşlarını!

Karun hep olduğu gibi akşam sekizde eve gelmişti. Yürüyüp Levent'e fırlattığım ayakkabımı alıp giydim. Şoförün açtığı kapıdan dışarı çıkan yakışıklıya kocaman gülümsedim. "Hoş geldin kocam." Yanına gidip kollarımı boynuna doladım ve dudaklarına sulu bir öpücük kondurdum. "Ne çok göresim gelmiş seni." Boğmak istercesine sımsıkı sarıldım. "Evimin direği kocam gelmiş," diyerek ona sırnaştığımda beti benzi attı. Hâlâ bu hallerime alışmadığı için hemen sonrasında kıyametin kopacağını falan sanıyordu.

Belimi tutup beni kendisine doğru çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Bana ne zaman kocam desen hemen arkasında büyük bir felaket gelecekmiş gibi hissediyorum," deyince kıkırdadım. Travma sebebiydim.

Kollarının arasından çıkıp elini tuttum. "Hadi gel senin için harika yemekler yaptım."

Şaşırdı. "Sen yemek mi yaptın?"

Gözlerimi devirerek ona kırmızı ojeli tırnaklarımı gösterdim. "Sevgilim şu tırnaklara bakar mısın? Sence bunları mutfakta harcar mıyım?" Omuzlarımı dikleştirdim. "Düzelتيyorum senin için harika yemekler yaptırdım," dediğimde başımı iki yana sallayarak güldü. "Şaşırtmıyorsun."

Kenan'da arabasından inip yanımıza geldiğinde Karun yönünü tamamen bana çevirdi. "Söyle hadi."

Safça ona baktım. "Neyi kocam?"

"Bu tatlı hallerinin sebebini?" Bakışları ciddiyetle kasıldı. "Bir yerleri veya birilerini havaya mı uçurdun? Bir mekânda kavga mı çıkardın yoksa evdekilere bir şey mi yaptın?" Kısık bir sesle küfredip malikaneye kısa bir bakış attı. "Levent ve Melek hâlâ sağ mı?" deyince ben homurdanırken Kenan kahkaha attı. Ciddi anlamda travma sebebiydim.

Suratımı astım. "Aşk olsun kocam hiç yapar mıyım öyle şeyler?"

"Daha fazlasını yaparsın Çeyrek Mafya." Şüpheli bakışlarından hiçbir şey kaybetmeden mavilerini kıstı. "Bu şirinliğin sebebi nedir?"

"Ben zaten güzel ve şirinim."

"Yavrum neler olduğunu söyle."

"Kadem'e buraya istediği zaman gelebileceğini ve ona kızmayacağını söyledim."

İfadesi sertleştiğinde tuttuğum eli gerilmişti. Bir yıl boyunca beni ölü gösterdikleri için Kadem ve Duha'yı görmeye bile katlanamıyordu. Yüzümdeki tüm gülümseme soldu. "O benim arkadaşım, Sanrı." Bu konudaki üzüntümü gizleyemeden ona baktım. "Onu her özlediğimde Duha'nın evine gidiyorum ama o beni özlediğinde buraya gelemiyor." Cebimdeki telefonu çıkartıp ona gösterdim. "Evinde olması seni rahatsız edecekse arayıp buraya hiçbir koşulda gelmemesini söyleyebilirim." Bu konuda blöf yapmıyorum. Eğer istemiyorsa Kadem'i ararım.

Sıkkın ifadesinden bir şey kaybetmedi ama Kadem'in hayatımdaki önemini bildiği için onunla olan ilişkiye karışarak bencillik yapmadı. "Burası senin de evin." Derin bir nefes alarak başını ağır ağır salladı. "Seni mutlu edecekse buraya istediği zaman gelebilir." Hemen sonrasında çatık kaşlarla ekledi. "Ancak Tunus bu kapıdan içeri girmeyecek. Bu konudaki kararımı çiğnemeye kalkışma." Hayır, böyle bir şey asla yapmam. Artık onu zorlayacak eylemlerden kaçınıyordum. Duha konusunda ona baskı uygulamam.

Eve geçtikten kısa süre sonra yemek masasına geçtik. Başlamak için Karun'u bekliyorduk. Üzerini değiştirip birazdan gelirdi. Masada Kenan ile

ikimiz vardık. Levent yemeğe bile inmemiştı. Melek ise hazırlanıp geleceğini söylemişti. Derin bir nefes alarak, "Çağıl'ı özlüyorum," diye mırıldandım. Çağıl iki ay önce orduya geri dönmüştü. Fırsat buldukça bizi aramaya çalışıyordu ama bazen günlerce ondan haber alamadığımız oluyordu.

Kenan önündeki yemeklere bakarken kısa bir an bana döndü. "Bu kadar üzölme onun işi bu. İstese de çok uzun burada kalamaz."

"Çiçek ondan kaçıp duracağına ona net bir cevap verseydi belki gitmek için bu kadar acele etmezdi." Günlerce Çiçek ile konuşmaya çalışmıştı. Ancak Çiçek onu gördüğü yerde yolunu değıştirdiğı için bu duruma daha fazla dayanamamış ve bir sabah ansızın gitmişti.

Konuyu değıştirerek, "Kadem ile aranız nasıl?" dediğimde tüm iştahı kaçmış gibi suratının rengi attı. "Bana o piçten bahsetme. Seni ölü göstererek bir yıl boyunca burada hepimizi kahreden o ama beni gördüğü yerde çeşitli triplere giren de o!"

"Anlamadım?"

"Nesini anlamadın? Arkadaşın olacak canlı türü Karun'un Duha'ya uyguladığı tarifeyi bana uyguluyor!" Eğer bu kadar sinirli olmasaydı bu dediğine kahkahalarla gülebilirdim. Duha, Kadem'den bir şeyler öğrenmeliydi. Yurtdışından döndüğümüzde Kadem başlarda Kenan ile konuşmaya çalışmıştı ama Kenan ona soğuk yapıp durunca bu seferde Kadem onu görmezden gelmeye başlamıştı. Günlerdir buna hakkı varmış gibi Kenan'a trip atıp duruyordu.

"Onun gönlünü almalısın." Hep olduğu gibi Kadem'in tarafını tutarak omuzlarımı dikleştirdim. "Benim arkadaşım çok hassastır ve sen uzun süre onu görmezden geldin. Git çocuğa çilek falan al da barışın."

Hayretler içinde kalarak gözlerini büyüttü. "O piç arkamızda onca entrika çevirmişken bir de ona çilek mi alacağım?" Katı bir suretle kaşlarını çatı. "O gelsin benim gönlümü alsın! Burada haklı olan benim." Çenesini dikleştirdi. "Karun, Duha'ya çilek alıyor mu ki ben ona alayım?"

"Ya siz juniorlar niye Karun ve Duha'nın izinden gidiyorsunuz?
Üstatlarınızdan el almayı bırakıp kendi bildiğinizi yapsanıza." Adamlar
resmen Kenan ve Kadem'i çekirdekten yetiştirip kendilerine benzetmişler.

Tam bir şey söyleyecekti ki Karun ve Melek içeri girdiği için bu konuyu
kapattık. İkisi büyük masadaki yerini alınca yemeğe başladık. Yemeğe
başlayalı daha beş dakika olmamıştı ki Gurur geldi. Sinirliydi, kızgındı ve
burnundan soluyordu. Beyaz gömleğindeki kan lekelerine baktıkça siniri
hat safhaya ulaşıyordu. "Neden boşanmayım ki ben o karidan!" Yakasını
sertçe düzeltti. "O zargananın kızı ha buraya gelup baa yalvarmadan
dönmeyim o eve!" Anlaşılan karısına kızıp yine evi terk etmişti.

Karun kollarını sandalyesinin kenarına yaslayarak ona dik dik baktı.
"Benim evimde de kalamazsın. Siktir git başka yere." Gurur'un son
yaptıklarını hâlâ unutmamıştı.

Gurur onu zerre kadar takmadan Melek'e doğru yürüdü. "Meleğumu
özleyim." Kollarını Melek'e açtığında Melek, Karun'a bakıp ona Gurur'u
gösterdi. "O benim babamdur, o giderse bende gideyim," dedikten sonra
hemen ayağa kalkıp Gurur'un kollarına atıldı. Amcasına sımsıkı sarılıp onun
göğsüne sokuldu. "Gidelum buralardan amca. Yine sadece biz olalım."

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun!" Karun'un bu konudaki duruşu sertti.
"Gidecek biri varsa o da amcan olacak bu piç."

Melek zayıf kollarını Gurur'un beline daha sıkı sardı. "Amcam nereye ben
oraya."

Karun çatık kaşlarla tam bir şey söyleyecekti ki Gurur onu tersleyerek,
"İlişme meleğume," dedi. Başını eğip burnunu onun saçlarına gömdü.

Cennet kokusunu içine çeker gibi Melek'in kendi saçlarından yapılmış
perüğünün kokusunu içine çekti. Bir perukta bile Melek'in kokusunu
soluyormuş gibi huzurluydu. Yakın zamanda Melek birkaç gün hastanede
yatmak zorunda kalmıştı ve bu sürede Gurur bir dakika bile onun yanından
ayrılmamıştı. "Ah, meleğim yanımdayken bile özleyim seni," dediğinde
sesindeki keder insanın içini dağlıyordu. Sanki nasıl ayrılıyım senden der
gibiydi. Melek gittiğinde beni en çok endişelendiren Gurur'a olacaktı.

İkisi bir süre birbirinden hiç ayrılmak istemezcesine sarıldı. Gurur her gün onu görmeye geliyordu ama birbirlerine doymuyorlardı. Melek masadaki yerini aldıktan sonra Gurur'da oturdu. Hizmetçiler hemen onun için de bir servis açınca yemeğe başladık. Kenan dayanamayıp meraklı bakışlarını Gurur'a dikti. "Bu halin nedir?" Gömleğindeki kanları işaret etti. "Senin kanın mı yoksa karının mı?"

Kendisi için bir bardak su doldururken oldukça rahattı. "İkisi de değil." Bardağı tutan eline bakınca parmak boğumlarının tahriş olduğunu gördüm. "Farah Hanım'ın pek kıymetli spor hocasını dövdüğüm için biraz tartıştık."

Melek şaşırdı. "Farah yenge seninle tartışabiliyor mu?" Bunu bile yapamayacak kadar korkak olduğunu bilmeyen yoktu.

Gurur gülmemeye çalışarak başını salladı. "Yüz yüzeyken hayır ama banyoya saklanınca evet." İştahlı bir şekilde yemek tabağını önüne çekti. "Ne zaman bana kızsın banyoya saklanıp kapıyı içeriden kilitleyerek car car konuşuyor." Gülerек başını iki yana salladı. "O kapıyı kıramayacağımı ona düşündüren nedir, anlamıyorum."

Yönümü ona doğru çevirdim. "Böyle anlarda banyo kapısını kırıyor musun?"

Ağzını yemekle doldurmadan önce, "Hayır," diyerek omuzlarını silktili. "Ona kendisini güvende hissettiren bir şeyi ondan almam," dediğinde Karun'un bakışları kısıldı, bense gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. Gurur farkında değildi ama bunlar karısını seven bir erkeğin sözleriydi.

Karun ne söylerse söylesin ben onunla aynı fikirde değildim. Gurur'un yöntemleri yanlış olabilirdi ama amacının karısını evcilleştirmek olduğunu sanmıyorum. O daha çok Farah'ı daha güçlü bir kadına dönüştürmeye çalışıyor gibiydi. Farah bölge liderlerinden birinin kızı ve Gurur gibi belalı bir adamın karısıydı. Tehlikenin tam göbeğinde olduğu için er veya geç birileri onun da peşine düşecekti. Hep babasının arkasına saklanamazdı. Gurur böyle bir şeyin yaşanmasını istemediği için karısını daha güçlü bir kadına çevirmek istiyor olabilirdi.

Aslında bunu anlamamanın çok kolay bir yolu vardı. "Bir şeyi çok merak ediyorum, Gurur." Neyin peşinde olduğumu anlamasın diye suratımı düz bir ifade de tutmaya çalıştım. "Farah'a kendisini savunmayı öğretmeyi hiç denedin mi?"

Boş bulunup, "Evet ama bunu yaparken bana sinir krizleri geçiriyor çünkü henüz yumruk atmayı bile öğrenemedi!" demişti ki ağzından kaçırdıklarıyla dilini sertçe ısırınca kıkırdadım. Gereken cevabı almıştım.

Kimse ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı ama Gurur, çok iyi anlamış gibi dik dik bana bakıyordu. "Canım sıkıldığında sadece bir kez ona bir şeyler öğretmeye kalkışmıştım," diyerek hemen kıvırmaya çalıştı. "İşim gücüm yok Ümit'in kızıyla mı uğraşacağım." Homurdanarak önüne döndü. "O korkaktan bahsetmek istemiyorum." Kahkaha atabilirdim ama bunu yaparsam canıma okuyacağını iyi biliyorum. Kim ne derse desin onun hakkında yanılmamıştım.

Birini evcilleştirmek isteyen biri onun güçlü yanlarını törpüler, zayıflıklarını ortaya çıkarırdı. Gurur ise bunun tam tersini yapıyordu çünkü amacı Farah'tan evcil bir hayvan yaratmak değildi. Farah'ın zayıf yanlarını bulup onları tek tek ortadan kaldırmanın peşindeydi. Karısının her kadının olması gerektiği gibi kimseye muhtaç olmasını istemiyordu. Gurur, Farah'ı ayakları yere sağlam basan bir kadına dönüştürmeye çalışıyordu. Babasına boyun eğmeyen, kocasının karşısında ezilip bükülmeyen bir Farah görmek istiyordu. Tüm çabaları bunun içindi. Aksi olsaydı Farah'a savunma dersleri vermeye kalkışmazdı.

Farah insanların karşısında eğilip bükülünce ona karşı sert bir tavır takınıyor ve onu ilgisinden mahrum bırakıyordu. Yöntemleri yanlış olabilirdi ama amacının yanlış olduğunu sanmıyorum. Farah'a bir şeyler öğretmenin tek yolu onu ilgisiz bırakmak olduğunu keşfetmiş olabilir. Belki de bu konuda çok fazla şey denedi ama hiçbiri işe yaramadığı için böyle bir yola başvurdu. İkisinin ne yaşadığını bilemeyiz ama emin olduğum tek şey insanların Gurur hakkında çok yanıldığıydı. Karun'un düşündüğü şeylerin aksine ben Gurur'un Farah'a değer verdiğini düşünüyorum.

"Neden spor hocasını dövdün?" diye sorduğumda ne hatırladıysa kaşları çatıldı. Gözlerinin yeşili haşın bir öfkeyle koyulaştığında çenesinden bir kas

attı. "O aptal kadın o kadar saf ki etrafındaki erkeklerin ona ne amaçla yaklaştığını göremiyor." Sinirli bir şekilde önüne döndü. "Canım yeterince sıkkın kapatalım şu konuyu. O puştı savunduğu gibi beni savunmayan bir aptalla evliyim! Boşayacağım lan bu kadını!"

Karun kısık bir sesle küfrettiğinde afallayarak amcasına bakıyordu. İyice ona doğru sokulup, "Sanrı," diye fısıldadım. "Bence ondan boşanmayacak."

Hayret verici bir şeye tanık olmuş gibi Gurur'a bakıp dururken aynı fısıltıyla, "Karısını kışkandığı evrelere girdiyse artık sikseler ondan boşanmaz," diyerek güldü. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamış görünüyordu.

Gurur'un Farah'a bir şeyler yapmasından hep endişelenmişti çünkü buna kalkışırsa Karun, Ümit Tozlu'ya verdiği sözü yerine getirmek zorunda kalacaktı. İki ay öncesine kadar Gurur'un Farah'ı üzeceğine çok emindi ama şimdi gördükleri onu rahatlatmıştı. Gurur karısını kışkandığı için önce birisini dövmüş, daha sonra Farah ile tartışmış ve en sonunda da evi terk edip buraya gelmişti. Bunlar gerçek bir evlilikte olan şeylerdi. Bizim geçtiğimiz tüm o yollardan geçtiklerinin farkında değillerdi.

Karun'da benimle aynı şeyleri düşünüyormuş gibi güldü. "Keşke sende arada bir Farah'tan feyz alsan." Gülüşünün bendeki etkisini ah bir bilse. Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "Elalemin karıları kızınca kendilerini banyoya kilitliyor ama bendeki eline bir sopa alıp beni kovalıyor." Beni kızdıran o değilmiş gibi konuşması yok mu.

Gözlerim Melek'in solgun yüzünde oyalanmaya başladı. Son günlerde durumu daha da fenaydı. Artık haftanın üç günü bizimleyse kalan dört gününü hastanede geçiriyordu. Gurur'dan gizlemeye çalışıyordu ama durumu çok kötüydü. Çok yorgun ve halsiz görünüyordu. Sadece Gurur değil Karun'da Melek konusunda çok endişeliydi. Ona bakıp, "Yarın tekneyle denize açılalım mı?" diye sordu. Ona Melek'i kan kusarken gördüğümü anlattığımdan beri Melek'e daha çok ilgi gösteriyordu.

Melek heyecanlanarak, "Balık da tutar mıyız?" diye sorunca gülümseyerek başını salladı. "Tutarız."

"Gurur amcam da gelsin mi?"

Gurur'a tersçe bakan Karun, "Sadece ikimiz olacağız dayıcığım," diyerek Gurur'u saf dışı bıraktı. "Bu piç başka zaman bizimle gelir." Bakışları muzır bir ifadeye büründü. "Yoksa benimle yalnız kalmak istemiyor musun?"

Melek boncuk gibi olan gözlerini kırpıştırarak ona gülümsedi. "Tüm gününü bana mı ayıracaksın?" Bunu çok istiyordu.

Karun yemeğine uzanırken başını salladı. "Sana ayıracak her zaman vaktim var." Tebessüm edemedi duramadım. Melek'e yakın olup ona daha çok vakit ayırması beni mutlu ediyordu. Gurur'da benimle aynı hisleri paylaşıyor olmalı ki ikisinin yakınlaşmasından memnundu. Bu yüzden onlarla gitmek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Melek'in gözlerinin arkasında mahsun bir ifade geçti. Karun'a bakarken bakışları biraz çekingendi. "Balıkların kancaya takılmasını beklerken bana annemi de anlatır mısın?"

Karun'un tabağa uzanan eli kısa bir an hareketsiz kaldı. Ters bir cevap vermesinden endişe ederek yerimden rahatsızca kıpırdandım. Gurur dahil masadaki herkes gerilmeye başlamıştı. Neyse ki korktuğumuz gibi olmadı. Karun ona kızmak yerine Melek'e bakmak için kendini zorladı. Bunu yapmak onun için hiç kolay değildi çünkü Defne onun zaafı, kanayan yarasıydı. Zoraki bir kabullenmeyle başını ağır ağır salladı. "Anlatırım dayıcığım. Sen neyi nasıl istersen öyle olacak." Hepimiz rahat bir nefes aldık. Onu kırmamıştı.

Melek'in sayılı günleri olduğunu bildiği için onun tüm isteklerini yerine getirmeye çalışıyordu. Bence Melek'te bunun farkındaydı. Farkındaydı ama dayısını üzecek şeyler söylemekten kaçınıyordu. "Yenge?" İçten bir şekilde bana gülümsedi. "Sende bizimle gelmek ister misin?"

"Bensiz gidin canım." İkisinin baş başa kalıp birlikte vakit geçirmesini istiyorum. "Bu aralar biraz halsiz hissediyorum deniz havası beni çarpsın istemiyorum." Bu yalan değildi. Son günlerde kendimi yorgun hissediyordum.

"Hasta mı hissediyorsun?" Başımı çevirince yanımda oturan Karun'un mavilerindeki endişeyi gördüm. "Doktoru çağırmamı ister misin?" Bana bir şey olmasından ödü kopuyordu. Sahte ölümümle onda yarattığım travma o kadar büyüktü ki grip olsam bile öleceğim sanıyordu. Üzerime haddinden fazla düşüyordu.

Masadaki elini tutarak korkularını yatıştırmaya çalıştım. "Ben iyiyim sevgilim." Elini sıkarak ona gülümsedim. "Son günlerde enerjim biraz düşük ama bunun uzun sürmeyeceğine eminim."

Onu olduğundan daha karizmatik gösteren çarpık bir gülümsemeyle bir süre bana baktı. "Gün içinde etrafta cazgırlık yapıp kendini çok yormamaya çalış." Elini kaldırıp avucumun içini öptü. Dudaklarını avuç içimde hissedince göğüs kafesim sıkıştı. "Evde sıkılıyorsan sana yanımda iş verebilirim." Öpücükler konusundaki takıntımı bildiği için diğer elimi de tutup öpücüğünü eşitledi. "Hem böylece istediğim her an seni görebilirim." Dudakları çapkınca kıvrıldı. "Asistanım olmak ister misin?"

Gülmemeye çalıştım. "Teklifini değerlendirmem bana ödeyeceğin maaşa bağlı ve bir de..." Ona doğru eğilip dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. "Ofisindeki çalışma masanın büyüklüğü de önemli." Kısık fakat kışkırtıcı bir sesle söylediklerim sertçe yutkunmasını sağladı. Fısıldarken dudaklarımın kulağına sürtünmesi onu deli ediyordu. "Yanımda çalışacaksam istediğim her an yakışıklı patronumla küçük kaçamaklar yapabilmeliyim." Omuzları gerildi.

Hırıltıyla karışık bir sesle, "Siktir!" diye bir şey söyleyip koyulaşan gözlerini bana dikti. "Yanımda çalışman için sana bir servet ödeyebilirim! Maaşını sen belirle." Kahkaha attım.

İki ayın her gününü değerlendirmemize rağmen seks konusunda çok doyumsuzdu. Aslında bundan şikayetçi değilim çünkü çoğu zaman onu ayartıp üzerine atlayan bendim. Gurur uyarı anlamında öksürerek başıyla Melek'i işaret etti. "Çocuk var burada. Yemeğe biraz saygınız olsun."

"Yirmi bir yaşımdayım," diyerek ona çıkıştı Melek. "Çocuk değilim."

"Çocuksun." Hepimiz aynı anda bunu söyleyince bize çatık kaşlarla bakarak önüne döndü.

Karnım çok aç olduğu için yemeklere döndüm. Karun'un sevdiği yemeklerden yaptırmıştım ama şimdi yemekler gözüme hiç iç açıcı görünmüyordu. Bu evde çoğunlukla Karadeniz yöresine ait yemekler yapılıyordu, yani onların yemeklerine çoktan alışmıştım. İtiraf etmem gerekirse hepsi de çok lezzetliydi. Ancak şu anda kara lahana çorbası, palamut dolması, hamsili pilav veya diğer yemekler pek ilgimi çekmiyordu. Mutfaktakiler her öğün için ben seviyorum diye masaya mutlaka etli bir yemekte koyardı. İşin garip tarafı şu anda tabağımdaki pirzola bile hiç ilgimi çekmiyordu. Canım farklı bir şeyler çekiyordu ama ne olduğunu bilmiyorum.

Turşu kavurmasından bir parça alan Kenan, "Hımm," diye mırıldandı. "Bu sefer çok daha güzel yapmışlar." Tavayı bana doğru uzattı. "Sen çok seviyordun bunu, değil mi? Tadına baksana."

Burnuma gelen keskin kokuyla yüzümü buruşturarak başımı arkaya çektim. "Al şunu gözümün önünde. Kokusu çok ağır... Öğğk!" Öğürdüğümde Kenan hemen tavayı çekti, Karun ve Gurur ise afallayarak bana döndü. Özellikle Karun'un bakışları şoke olmuş gibiydi. "Bu da neydi şimdi?" Yüzünde çok garip bir ifade vardı. "Sen az önce öğürdün mü?" Yaşadığımız o ateşli gecelerden öğürme refleksimin olmadığını çok iyi biliyordu. Zaten bu yüzden bu kadar şaşırmıştı. Benden daha fazla şaşırmış olamazdı.

Elimi karnıma bastırdım. "Kokusu midemi bulandırdı." Suratımı asarak önüne döndüm. Masadakilerin yoğun bakışlarından kaçmak için bulduğum tek çözüm buydu. "Canım şey çekiyor..."

Karun ilgiyle yönünü bana çevirdi. "Canın ne çekiyor?" Tabağımdaki pirzolayı işaret etti. "Düzelتيyorum senin canın et dışında başka ne çekebilir?"

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Et konusunda pek seçici olduğu söylenemez," diyerek Karun'u kızdırdı. Ne kadar ısrar ederse edelim o gece bana yedirdiği etin türünü söylemiyordu. İnsan eti yiyip yemediğimi bir tek o biliyordu.

Karun'un sorusuna karşılık olarak verdiğim cevap buradaki herkesi şoke etti. "Zeytinyağlı kabak istiyorum."

Karun bana dünyanın en garip yaratığıymışım gibi baktı. "Anlamadım?"

Tuhaf bakışları beni geriyordu. "Salatalık gibi olan taze ve yeşil kabaklar var ya, işte canım ondan çekiyor." Düşüncesi bile iştahımı kabartmıştı. "Zeytinyağlı kabak istiyorum," dediğimde Karun boynuzlarım çıkmış gibi bakıyordu. Kenan ve Melek'in bakışları da ondan kalır yanı yoktu. Gurur ise hayretler içinde kalmıştı.

Kenan konuşmak için kendini zorlayıp boğazını temizledi. "Senin canın et dışında herhangi bir şey mi çekiyor? Hem de bir sebze?"

Melek aralık dudaklarını birkaç kez kapatıp açtı. "Sen sebzeden nefret edersin yenge?"

Gurur endişeyle, "Hassiktir!" dedi. "Kenan doktoru çağır, belli ki gelin hanım hastalanıyor." Beni sinir ediyorlardı.

"Hasta falan değilim!" Keyifsiz bir şekilde önümdeki suya uzandım. "Bende aç yatarım ne olacak. Zaten şimdi başlasalar bile bir saatten önce hazır olmaz. Canım zeytinyağlı kabak çekti diye ağlayacak değilim ya." Gözlerimin ardı sızladı. Bir yemek için dolan gözlerimden nefret ettim. Bu aralar çok sık duygu değişikliği yaşıyordum. "İyiyim ben." Burnumu çekerek başımı eğdim. "Yemem olur biter." Sesim kısıldı. "Aç kalabilirim." Başımı çevirip nemli gözlerle Karun'a baktım. "Aç mı kalayım kocam?"

Bana olan bakışları yumuşarken gülmemek için kendisiyle cebelleşiyordu. "Güzel karımın canı zeytinyağlı kabak çektiyse onu yemeli." Hizmetçilerden isteyip pişmesini beklemek yerine cebinden telefonunu çıkardı. Birini arayıp telefonu kulağına yasladı. "Nedim mümkün olan en kısa sürede zeytin yağlı kabak yemeği bulup getirin," dedikten sonra telefonu kapatınca gülümsedim. Her şey için hızlı bir çözümü vardı.

"Başka istediğin bir şey var mı?" Gülümsemem onun için dünyanın en değerli şeyiymiş gibi bakışları kıvrılan dudaklarımdaydı. "Her ne olursa söyle?"

"Teşekkür ederim ama istediğim her şeye sahibim." Aşık gözlerle ona baktım. "İstediğim her şeyi zaten bana veriyorsun daha fazla ne verebilirsin ki?"

"Soyadımı," deyince kalbim kasıldı.

Elini ceketinin iç cebine daldırdı. Cebinden çıkardığı siyah kadife kutuyla nabzım hızlandı. Hayatımda gördüğüm en kaba ama bir o kadar da en heyecan verici evlilik teklifini yaparak kadife kutuyu önüme itti. Göğsüm sıkışırken titreyen ellerle kadife kutunun kapağını açtım. Şu ana kadar gördüğüm en büyük taşa sahip pırlanta yüzüğe bakıyordum. Yüzüğün kristal taşı ışıltısıyla beni büyüledi. Ona hayır demek imkansızken Karun gözlerimin içine baktı. "Bige," dedi iç gıcıklayan yumuşak bir sesle. "Soyadımı almak ister misin?" Nefesim kesildi.

Sanırım bu kendi çapında bana yaptığı ikinci evlilik teklifi oluyordu. Karun'un sabırsız bakışlarına Kenan ve Melek'in meraklı gözleri de eşlik ediyordu. Gurur ise onlara doğru eğilip kısık bir sesle, "Hayır demezse namerdim," diyerek Karun'un sinirleriyle oynamaya başladı. "Neyse ki bu sefer arabamın yanında bu teklifi yapmadı." Huzursuzca kaşlarını çattı. "Sanki ortada bir araba bıraktılar da. O araba koleksiyonumun en nadide parçalarından biriydi." Hiç rahat durmuyordu. İki aydır haşat ettiğim arabayı dilinden düşürmüyordu.

Beni etkisi altına alan yüzüğe bakıp daha sonra önüme döndüm. "Kabul edemem," dedim sakince. Onu gücendirmekten ve incitmekten kaçındığım için sesimi oldukça sıcak çıkarmaya çalışıyordum. "Seni her şeyden çok seviyorum ama evlenmeyi düşünmüyorum." Bu sefer evlilik işini aceleye getirmek istemiyorum. Sütten ağzım o kadar çok yandı ki yoğurdu üfleyerek yemek şöyle dursun, yoğurt bile yemiyordum.

İkinci kez benim tarafımdan reddedilmek tüm keyfini kaçırmıştı. Bu sadece tadını kaçırmamış aynı zamanda onu kızdırmıştı da. Kaşları belli belirsiz çatıldığında gizleyemediği bir sinirle bana bakıyordu. "Evlenmek için neyi bekliyoruz?" Çenesi kasıldı. "Beni sevdiğinden eminsen o zaman sorun ne? Aynı evin içinde ve aynı odada yaşıyoruz. Zaten evli gibi bir hayat sürüyoruz peki, bunu neden resmiyete dökemiyoruz?"

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Evlenmek istemiyorum."

Derin bir nefes alarak elimi tuttu. "Bige, zaten evli gibiyiz." Yüzüme gelen birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları yanağıma sürtündü. İçim titredi. "Birbirimizi hâlâ karı koca olarak görecektik kadar boşandığımızı kabullenemiyoruz." Çocuk kandırır gibi çenemi tutup başımı kaldırdı. "Bırak şu inadı da he de artık." Parmakları beni etkisi altına almak ister gibi çenemi okşadı. "Evlenelim mi güzelim?"

"Hayır."

"Seni şu masaya gömerim şimdi!" deyince masadaki herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Uzun süre sakın kalamayacağını herkes biliyordu.

"Bağırma bana!" Sandalyemden kayarak ondan uzaklaştım. "Evlenmeye meraklıysan git başkasıyla evlen."

Kaşlarını çattı. "Yarın başka bir kadınla evlendiğimde bu sözlerini yutarsın!"

"Furkan!" diye bağırdım. "Silahımı getir!"

Öldürmek ister gibi bana bakarken, "Senden başkasıyla evlenirsem namerdim!" dedi hızlıca. Masadakilerin gülüşü birbirine karıştı. Başka bir kadınla beni tehdit ederse ona yapacaklarını iyi biliyordu.

Araya girmeyi kendine görev bilen Gurur sırtıttı. "Onu boşayan bir adamla evlenecek kadar aptal mı?"

Karun yumruğunu sıkıdığında her an ayağa fırlayıp Gurur'un suratını parçalayabilirdi. Onu yeterince kızdırdığım için sinir krizleri geçirmek üzereydi. Onun kızgın bakışlarına başı sıkışmış gibi Gurur çok rahattı. "Keşke arada karına da böyle baksan." Kuyruk acısını çıkartmak ister gibi büyük bir kinayeye tek kaşını kaldırdı. "Belki o zaman senden biraz korkar da seni sopayla kovalamaz. Tabii o esnada milletin arabasını da parçalamaz." Ne arabaymış arkadaş.

Daha söyleyecekleri bitmemiş gibi işaret parmağını kaldırıp kendisini işaret etti. "Az önceki cümlede bahsi geçen millet ben oluyorum." Bir konuda kendisiyle övünüyormuş gibi göğsünü abarttı. "Evelallah tek başıma bir ulusum." Sırıttı. "Çok değerli bir şahsiyetim." Ruh hastası herif duygudan duyguya geçtiği için bu seferde kaşlarını çattı. "Arabamın aynısından istiyorum lan!"

Boğmak ister gibi ona bakıyordum. "Bana şüpheli bir et yedirmişken bir de sana araba mı alacağız?"

Alaycı bir üslupla, "Yerken halinden şikayetçi görünmüyordun," dedi. "İkinci tabağı isteyen kimdi?"

Yüzüm sinir ve utançla yandı. "Yediğim şey insan eti miydi?"

Kol düğmelerini düzelterek çatalı sarmaya batırdı. "Bunun cevabıyla pek ilgilendiğini sanmıyorum." Gülüşüne engel olamadı. "Seni ilgilendiren tek şey etin tadıydı." Koca bir sarmayı ağzına atarak bana döndü. "Kimi yediğini sorgulayarak o güzel kafanı yorma."

"Kafamı güzel mi buluyorsun?" diye sordum.

Karun kıskançlıkla dişlerini sıktı. "Karımın kafasını güzel mi buluyorsun?"

Gurur ise bir kahkaha patlattı. "Lafımı geri alıyorum."

Konunun değişmesine izin vermeyerek bakışlarımı Gurur'dan çekmedim. "Yediğim o et ne etiydi?" Gerildim. "Bana Uraz'ı yedirmiş olamazsın, değil mi?" O gece Duha'nın sağ kolu Uraz'ın parçalanmış cesedi de masaya düşmüştü.

Eğer Gurur'un ağzındaki lokma olmasaydı kahkaha atabilirdi. Gülüşünü güçlkle bastırıyordu. "Bir zamanlar muhabbet ettiğin birini sana yedirecek kadar şerefsiz miyim?"

"Evet."

Yüksek sesle güldü. "Lafını esirgemeyen kadınları seviyorum."

Karun dişlerini gıcırdatacak kadar çenesini sıktı. "Kimin karısını seviyorsun lan sen!" Bugün haddinden fazla kıskançtı.

"Seninkini," dedi Gurur sakince.

"Senin ecdadını sikerim piç!" Karun bir hışımla ayağa kalktığında Gurur teslim oluyormuş gibi hemen ellerini yukarı kaldırdı. "O anlamda değil lan!" Bir çılgınlık yapmadan Karun'a engel olduğunda ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. Karun'u sakinleştirmek için başıyla beni işaret etti.

"Bendeki tüm mesele kuş sevgisi," dedikten sonra iyice saçmalayıp kaşığı bulgura daldırdı. Bir kuşu yemle besler gibi bir kaşık bulguru önüme attı. "Pır pır etmeden ye bakayım."

"Karun!" diye cırladım. "Bu herif kuş besler gibi bana yem atıyor!"

"Kuş değil musun ula, ne bağıraysun? Kendunu de bilmeyene bir şey demeyim."

Elimi sertçe masaya vurdum. "İnsanım ben!" Ona sırtımı işaret ettim. "Hani nerede kanatlarım?" Benimle uğraşıp durduğu için suratımı astım. "İnsan olduğumu söyle yoksa yere oturur, ağlarım görürsün." Burnumu çekip ağlamaklı bir ifade takındım. "Seni duyamıyorum çabuk söyle."

Gözyaşlarımın buğusuna bile dayanamayan Karun belindeki silahı çıkartıp silahın emniyet kemerini açtı. Bunu yaparken kaşları çatıktı. "Ona duymak istediklerini söyle." Silahı Gurur'a doğrulttu. "Ağlarsa sikerim belanı!"

Gurur canından bezmiş gibi çatalı masaya attı. "Ağız tadıyla bir yemek yedirtmediniz." Bıkkınca bana baktı. "İnsansın." Hemen sonrasında ekledi. "Ama bunlar benim gerçek düşüncelerim değil." Karun'un ona doğrulttuğu silahı işaret etti. "Tehdit altında söylediklerim geçerli değildir." İnsanı çıldırtırdı.

Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Gidip biraz temiz hava alacağım." Masadaki yemeklerin kokusu midemi bulandırdığı için kapıya doğru yürüdüm. Midemin bulantısını gizlemek için Gurur'a kızıp adımlarımı hızlandırdım. "O çok istediğin arabayı da kendin al!" Çok acilen temiz hava

almazsam buraya kusabilirdim. "Dünya kadar paran var ama kendine bir araba alamıyorsun!"

Gurur arkamdan, "Sen parçalamadan önce benim zaten bir arabam vardı!" diye sinirle bağırdı. "Parçalamayı biliyorsan yenisi de alacaksın!"

"O kadar param yok benim!"

"O zaman paran kadar parçalayacaktın!"

"Şimdi kafanı param kadar parçalarım görürsün!" dedikten sonra hemen dışarı çıktım. Ne kıymetli arabası varmış. İki aydır arabam da arabam deyip duruyordu.

Askıdaki çantamı ve şalımını alarak dışarı çıktım. Başımı kaldırıp midemdeki rahatsız edici hissi bastırmak için birkaç kez derin nefesler aldım. Bu durum biraz daha böyle devam ederse doktora gideceğim. İnsanların midesiz diye adlandıracağı kadar sağlam bir midem vardı ama son zamanlarda olur olmadık her şeyde midem bulanıyordu. Gecenin ayazında üşümek için şalı omuzuma atarak bahçedeki çardağa girdim. Çantamdaki iki telefonu çıkartıp masanın üstüne koydum. Annemle konuşmayı özledim.

Kendi telefonumdan annemi aradım. Sabırsız bir hareketle onun telefonundan çağrıma cevap verdim. Telefonumu kulağıma yaslayıp, "Merhaba anne," dediğimde sanki beni duyacakmış gibi heyecanlıydim. "Bugün nasılsın?" On dört yıldır onunla tek taraflı bir görüşme yaptığımı ah bir bilse...

"Umarım iyisindir." Başımı kaldırıp gökyüzündeki yıldızları izlerken tebessüm ettim. "Bende iyiyim. Sana güzel haberlerim var." Dudaklarım kıvrıldı. "Hector öldü, Azap Tarikatı tarihe gömüldü ve Marasliyan defteri kapandı. Hayatım yeni yeni yoluna giriyordu." Keşke karşımda olsa da tüm bunları ona yüz yüze anlatsam.

"Hatalarımı tekrarlamaktan kaçınıyorum. Kendimi törpülemeye çalışıyorum anne, Karun'da öyle," diyerek başımı salladım. "O zaten çok önceden değişmişti bense daha yeni yeni."

Karanlık gökyüzünü ışıltısıyla süsleyen yıldızlara dalıp gittim. "Bugün ikinci kez bana evlenme teklifi etti ve bende ikinci kez onu reddetmek zorunda kaldım." Ona hayır demek benim için hiç kolay değildi ama doğru olanı yaptığımı biliyorum.

"Eski Bige olsaydı enine boyuna düşünmeden kalbinin sesini dinler ve ona evet derdi." Gözlerimi yakan yaşların sıcaklarını hissettim. "Ama ben artık eskisi gibi değilim. Korkuyorum anne." Gözümden süzülen bir damla yaşla başımı usulca salladım. "Kızın ona evet demekten korkuyor, Begüm Hanım çünkü şu zamana kadar bir kez bile beni sevdiğini söylemedi."

"Beni sevdiğini biliyorum ama bunu ondan duymaya ihtiyacım var." Sonlara doğru sesim kısılırken, "Anne," diye fısıldadım. "Geleceğin bize ne göstereceğini bilmiyorum. Ya bir gün karşıma geçip bana, '*Seni sevdiğimi de nereden çıkardın? Sana bunu hiç söyledim mi?*' derse ne yaparım?" Bir karar vermeden önce artık iki kez düşünüyordum.

Bir yıl önce bana, '*Fazla açıktı kolların, ben kaçıyordum sende sana koştüğumu sandın,*' demişken benzer şeyler yaşatmayacağından nasıl emin olabilirim? Karun ile karşılıklı birbirimizi o kadar kırdık ki aramızdaki güven duygusu zedelenmişti.

Evlilikten kaçmamın sebebi tam olarak buydu. Yaralarımızı sarmadan acele bir kararla evlenmek büyük bir hata olabilirdi. Henüz bana Saka bile diyemeyen bir adamla evlenmem aynı hatayı tekrarlamak olurdu. Birbirimizden eminsek zamanla zaten evlenirdik ama şu an için değil. O hâlâ beni affetmiş değildi ve ne kadar tam tersini söylesem de bende hâlâ bana yaşattığı birçok şeyi aşmış değilim. Karşılıklı çabalayarak tüm bunları geride bırakmadan evlenemeyiz.

Bir süre daha annemle telefonda konuştum. Ona içimi dökmem hep olduğu gibi bana iyi gelmişti. Uzun süre dışarıda kaldığım için üşümeye başlamıştım. Şalıma sarılarak malikaneye girip odama çıktım. Odaya girdiğimde Karun şömine başındaki koltuğunda kitap okuyordu. Adım seslerimi duyunca kısa bir an bana baktı. "Yemeğini getirmişlerdi, yedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Artık canım istemiyor." Ona doğru yürüyüp ayakkabılarımı çıkardım. Dizlerinin önüne kıvrılarak başımı dizlerine yasladım. O koltukta oturuyordu bense ayaklarının hemen önünde. Dizlerinde kendime yer edinerek gözlerimi yumduğumda, "İyi misin?" diyen sesiyle iç çektim. "Şefkate ihtiyacım var beni biraz sevebilir misin?" Sertçe yutkunduğunu duydum. Bu aralar duygularım çok hassastı.

Elindeki kitabı kapatıp yan tarafına bıraktığını hissettim. Daha sonra eğildi ve omuzlarımı tutarak beni yerden kaldırdı. Dizlerinin üzerine oturmamı sağladığında beni göğsüne çekerek saçlarımın tepesine dudaklarını bastırdı. Kucağında küçülerek başımı göğsüne yasladığımda saçlarımla oynuyordu. Saçlarımı okşayan eli iyi hissettiriyordu. "Neyin var güzelim?" Yumuşak bir sesle fısıldayıp bana ne olduğunu öğrenmek istedi. "Evlilik konusunda ısrar ederek seni üzüyor muyum?"

Gözlerim kapalı bir şekilde onun kokusuyla uyuşurken, "Hayır," diye mırıldandım. "Sorun bu değil, aslında sorunun ne olduğunu bile bilmiyorum." Sesim ağlayacakmış gibi kısık çıkıyordu. "Bana ne olduğunu bilmiyorum. Durduk yere bazen ağlamak istiyorum bazense gülmek. Bazı anlar başım dönüyor, gözlerimin önü kararıyor." Buz kesti.

Saçlarımdaki eli yüzüme kayarak çenemi kavradı. Başımı kaldırdığında bana olan bakışı endişeliydi. "Şu inadı bırak bir doktora gidelim." Çenemi okşayarak bana sıcaklığını hissettirdi. Eksikliğini hissettiğim her şeyi bana vermek istercesine bakıyordu ama bu bile endişesini dizginleyemiyordu. "Hastaneye gidip senin için gereken testleri yaptırmadıkça içim rahat etmeyecek," dediğinde küçük bir çocuğu doktora gitmeye ikna eder gibi sesi yumuşacıktı. "Son günlerde bir tuhafısın."

Yüzümü okşayan eline yanağımı yaslayıp gözlerimi yumdum. "Doktorluk bir şeyim yok. Uykum var."

"Bu saatte mi? Uyumak için henüz çok erken değil mi?"

"Yorgun hissediyorum." Uzanıp kollarımı beline sararak başımı göğsüne yasladım. "Bu gece beni göğsünde uyutur musun?"

Bir eli omuzuma sürtünürken diğr eli saçlarımda geziniyordu. "yle olsun bakalım," dediğnde bile benimle ilgili içine sinmeyen, onu endişeden kıvrandıran bir şeyler vardı. Bana bir şey olmasından d kopuyordu.

Eğilip dudaklarını bir kez daha saçlarıma bastırdı. "Bu gece benim göğsüm senin yastığın olacak." Kulağımın altında hızlanan kalp atışları ninni gibi geliyordu. Ben uyuyana kadar Karun'un elleri saçlarımı hep okşadı. Ara ara saçlarımın kokusunu içine çekip beni öptü ve kulağıma hep güzel şeyler fısıldadı. İhtiyacım olan şefkati beni kollarında avutarak vermeye çalıştı.

Bilincim uykuya teslim olmadan hemen önce söyledikleri ise benim için en etkileyici aşk itirafından daha tesirliydi. "Uyanmaktan korktuğum bir ryasın," demişti. "Beni hiç bırakma."

O artık benim tüm dnyamdı.

Saat tam üçte yine uyanmıştım. Kabuslarımın başlayacağı saatte uyanıp Karun'u uyandırmadan odadan çıkmıştım. Herkes uyuduğ için etrafta gezinip kimseyi uyandırmak istemedim. Malikanenin sosyal tesisleri olduğ için önce biraz spor salonunda oyalanmış daha sonra da kapalı havuza gelmiştim. Dışarıdaki havuzun suyu bu saatte buz gibidir ama kapalı havuzun suyu ılıktı. Kıyafetlerimi çıkartıp i çamaşırlarıyla havuza girdim. Odadan çıkarken aklımda yüzmek olmadığı için bikini giymemiştim.

Bikini yerine üzerimde siyah i çamaşırları vardı. Bu saatte kimse havuza girmeyeceğ için rahattım. Gerçi olsa bile bana fark etmezdi. Bu konularda pek utangaç değildim. Karun'un ailesinden birileri evde olmasaydı evde çıplak gezmeyi bile sorun etmezdim. Bunu yapmamın tek sebebi kocamın ailesine saygı duymamdı. Bazı konularda insan ölçülü olmayı bilmeliydi.

Biraz yüzdükten sonra suya dalıp en dibine oturdum. Uzun süre suyun altında nefesimi tutabiliyordum. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı dizlerime sararak bir süre öyle kaldım. İçimdeki boşluk hissinden kurtulmak istercesine suyun altında kalmak için kendimi zorladım. Ancak ailemin yokluğuna duyduğum zlem göğüs kafesinde kara delik gibiydi. O kara deliğ kapatmak için oraya ne koyarsam koyayım hepsini yutuyor ama

yama tutmuyordu. Büyükbabamı çok özölüyorum. Annemi görmek istiyorum ve kabul etmek istemesem de babamın nasıl olduğunu ve Gazel'in nerede olduğunu merak ediyordum.

Ciğerlerim hava için kıvrana kadar suyun altında kaldım. Ağzımdan baloncuklar çıkınca sınırları daha fazla zorlamadan suyun yüzeyine çıktım. Hızlı hızlı nefesler alırken yüzüme gelen ıslak saçlarımı arkaya ittim. Adım seslerini duyunca irkildim. Karun'u görünce şaşırdım çünkü saat henüz dört olmalıydı. Neden yatakta değildi? Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Saçları dağınık, gözleri uykuluydu. Havuzun kenarında durup gizleyemediği bir endişeyle bana bakmaya başladı. "Yarım saattir malikanenin her yerinde seni arıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yüzüyorum."

Kaşları yukarı havalandı. "Saat gecenin dördü?"

"Biliyorum ama uyanınca tekrar uyuyamadım."

Bir süre donuk gözlerle bana baktığında ne düşündüğünü anlamak zor değildi. "Ne zamandır bu saatlere alarm kuruyorsun?" Kahretsin, alarmı duymuştu.

Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak, "Yanlışlıkla alarmı bu saate kurmuş olmalıyım," dedim ama yalan söylediğimi anladı. Ayakkabılarını çıkartırken, "Bak sen şu işe," diyerek alay ediyordu. "Eskiden gördüğün kabuslar hep bu saatlerde başlardı, değil mi?" Gerildim ve bunu saklamanın bir yolu yoktu.

Tişörtünü ensesinden kavrayıp başından çıkardı. "Alarmı bu saate kurman sence bir tesadüf mü?" Kısık gözlerle beni sorgularken eşofmanı bacaklarından çıkardı. Artık üzerinde sadece boxser vardı. Aklımı başımdan alacak kadar dikkat dağıtıcıydı. Havuza atlayıp bana doğru kulaç atmaya başlayınca soluğumu tutarak yanıma gelmesini bekledim.

Tam karşımda durduğunda artık ondan kaçacak bir yerim yoktu. Kaçmak istediğimden emin değilim. Ara sıra kollarımı hareket ettirerek kendimi

suyun üstünde tutarken bana biraz daha yaklaştı. Bakışları hisliydi.
"Kabusların hâlâ devam ediyor, değil mi?"

İnkâr etmek için dudaklarımı araladım ama er veya geç bunu anlayacağını bildiğim için omuzlarım düştü. "Bazen."

Su damlacıkları yakışıklı yüzünden süzülürken gerildi. "Bu kelimeyi tanımla."

Bakışlarımı ondan çekerek başımı eğdim. "Her zaman."

Burnundan aldığı sert nefesi duydum. "Bunu neden bana söylemedin?" Çenemi tutarak başımı kaldırdı. Bana o kadar yaklaştı ki ciğerlerime erkeksi ve ferahlatıcı kokusu doluşunca dikkatim çok hızlı dağıldı. "Ne zamandır alarm kurup bu saatlerde uyanıyorsun?"

Gözlerimi kaçırmak istedim ama çenemi sıkarak beni ona bakmaya zorladı. "Bir süredir," diyerek ona kaçamak bir cevap verdim.

Yalan söylediğimi sezdiği için son derece ciddi bir ifadeyle, "Bige," dedi adım vurgulayarak. "Tam olarak ne kadar süredir kâbus görüyorsun?"

Gözlerinin içine bakarak, "On dört yıldır," dediğimde çenemdeki eli taş kesildi. Bu konu artık incelendiği yerden kopmalıydı. "Son iki ayda buna dahil." Nefes dahi alamadı. Evet, artık annemin yaşamasının bile kabuslarımı durdurmadığını biliyordu. Onu görüp yaşadığına kendimi inandırmadıkça bu kabusların son bulmayacağını artık biliyordu.

Elini çenemden çektiğinde yüzünde endişe verici bir ciddiyet vardı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Kanımı donduracak bir soğuklukla bakıyordu ama onu kızdıran ben değildim, bunu daha önce fark etmediği için kendine kızılıyordu. "Eğer çok önceden söyleseydin-"

"Ne yapardın?" diyerek alayla güldüm. "Bana annemi mi verirdin?" Yüzümü buruşturarak ona sırtımı döndüm. "Boş versene."

Ondan uzaklaşmama izin vermeden kolumu yakalayıp beni kendisine doğru çevirdi. "Bana kızgınsın?" Bu sorudan çok doğruluğu su götürmez bir

gerçekti. "Bige-"

"Onu özlüyorum!" Bir anda öfke patlaması yaşayarak ellerimi etrafımdaki suya vurdum. "Ben sadece onu özlüyorum hepsi bu." Gözlerimden taşan yaşlarla başımı salladım. "Bu öylesine birkaç günlük özlem değil." Başımı omuzuma doğru eğip ıslak gözlerle baktım. "Karun, ben annemi on dört yıldır görmüyorum ve bunun on üç yılı kendimi suçlayarak geçti." Kaşlarım büküldü. "Ben onu vurdum." Hiç kıpırdamadı. Öyle ki nefes dahi alamadı.

Yüzü bembeyaz olduğunda, "Şşş," diyerek beni yatıştırmak için yanıma yaklaşmaya çalıştı ama buna izin vermedim. Geriye doğru yüzerek aramıza mesafe koydum.

"Yıllardır kabuslarımda ne görüyorum, biliyor musun?" Dudaklarım titrerken hıçkırdım. "Onu öldürdüğümü! Her defasında elimde bir silah oluyor ve onun annem olduğunu bilmeden ona ateş ediyorum. Gazel'in, *'Efil, sen ne yaptın!'* diyen sesi, annemin beni Gazel'e emanet edişi ve hemen sonrasında ölmesi hiç gözümün önünde gitmiyor." Benden neyi esirgediğini hiç bilmiyordu veya kimi. Ben hâlâ annesini vuran o çocuktum.

Ellerini görmek ister gibi suyun altına baktım sonra da kendi ellerime baktım. "Annem bir yerlerde yaşıyor ama ben hâlâ ellerime bakınca onun kanını görüyorum." Hıçkırıklar içinde ağlarken gözlerimi onun fırtınalar kopan mavilerine kenetledim. "İki aydır hep bu saatlere alarm kuruyorum. Kabuslarım yüzünden değil, artık gitmeyeceğime emin olduğun için bana annemi vermeni istiyorum ama sen vermiyorsun." Başımı eğip omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Bana o kadar güvenmiyorsun ki yanında kalacağıma hiç itimat etmiyorsun. Yerini öğrenirsem giderim diye on dört yıllık bir özlemi gidermiyorsun."

Bir anda onun kollarına çekildiğimde neler olduğunu anlayamadım. Bir eli çıplak belimi kavrarken diğer eli gözyaşlarımı silmeye başladı. Göğüs kafesi sıkışmış gibi nefes almakta güçlük çekiyordu. Büyük bir suçlulukla, "Özür dilerim," dediğinde sesi konuşamayacak kadar kötü çıkmıştı. Bana yoksunluğunu çektiği şeyin ağırlığını daha yeni anlıyormuş gibiydi.

Gözlerime kenetlenen mavileri içimde bir elektrik akımına neden olurken pişmanlık içinde nefesini koyuverdi. "Kişi her şeyi kendinde bilirmiş. Ben annemi yıllarca görmesem de yokluğunu artık aramıyorum. Herkesin böyle olduğunu düşünecek kadar aptalım." İçim öyle bir kıyıldı ki bu sözlerden sonra ona kızamadım. Onun annesiyle olan ilişkisinde hiçbir zaman sevgi olmadığı için herkes böyle sanıyordu. Bu yüzden annemi bu denli özlememi yadırgıyordu. Aile sevgisinden yoksun büyüdüğü için empati yapıp annemin hayatındaki rolünü anlayamıyordu. Buna rağmen bir yıl önce kendi mutluluğundan vazgeçerek Hector'dan annemi almıştı.

"Peki, bana annemi verecek misin?"

Cevap vermedi. Herhangi bir şey söylemek yerine beni kendisine doğru çekip üzerime eğildi ve öptü. Beni öperek susturmuştu. Bende cevap almak için ısrar etmedim. Artık annemin yokluğunda ne denli acı çektiğimi biliyordu. Bundan sonra bu konuda ne yapacağına o karar verecekti. Onu zorlamak yerine kararını beklemeyi doğru buldum. Bu bile ne denli değiştiğimi gösteriyordu çünkü eskiden olsa gördüğüm kâbusları bahane eder ve onu manipüle ederek annemin yerini öğrenirdim. Artık o Bige değildim. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi onun dudaklarına teslim ederken şimdilik ikimizde bu konuyu kapatmıştık.

Beni soluksuz bir şekilde öperken sırtımdaki elleri aşağıya doğru kaydı. İri parmakları kalçalarımı kavrayıp sertçe sıkarak beni kendisine bastırınca inledim. Nefes nefese başımı geriye çekip, "Ciddi misin?" diyerek hissettiğim sertliğe değindim. Suyun altındayken bile uyarılmasını beklemiyordum.

Kalçamdaki elleri rahat durmayıp iç çamaşırlarımın altına sızarken dudağının köşesi kıvrıldı. "Kedi gibi göğsüme sokulup uyumasaydın şimdi bu halde olmazdım."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Sadece bir geceyi boş geçirdik. Bunun dışında iki ayın her günü yapıyoruz ve sende değişen hiçbir şey yok." Parmağının ucuyla bana dokunsa hemen tahrik oluyordu. Öyle garip biriydi işte.

Gözleri yoğun bir şekilde üzerimde oyalanırken tenimde kayan su damlacıklarını izliyordu. Sütyenimin arasına doğru akan damlalar göğüslerimin kıvrımında son buluyordu. "Bir yılın yoksunluğunu iki ayda kapatacağını sana düşündüren nedir?" Başını eğip gözlerinin takip ettiği noktaya, yani göğüslerimin kıvrımına dudaklarını bastırdı. İçim ürperdi.

Önce öptü daha sonra da tenimin tadını almak istercesine dilini göğüslerimin çatalında gezdirerek yukarı çıktı. Dudaklarının yolculuğu boynumun çukurunda son bulduğunda omurgama sıcak bir his yayıldı. Başımı eğerek onun için boynumun diğer tarafında da alan açtım. "Şu lanet öpücüklerini eşitle," dediğimde dudaklarında erkeksi bir kıkırtı döküldü. Gözlerinin mavisinde yoğun bir tutku oluştuğunda bunu yapmaya can atıyormuş gibi, "Emrin olur," dedi ve boynumun diğer tarafına yöneldi.

Baştan çıkarıcı öpücüklerini eşitleyince ondan uzaklaştım. Bu hareketimle kaşları çatılınca havuzun kenarına doğru yüzerek onu arkamda bıraktım. Sırtımı havuzun kenarına yaslayıp ona döndüğümde beni izliyordu. Ellerimi sırtıma uzatıp sütyenimin kopçasını açtım. Sütyenin askılarını kollarımdan çıkartarak kirpiklerimin altında ona bakıyordum. Çıkardığım sütyeni havuzun kenarına bırakırken alt dudağımı dişledim. "Eğer hızlı olacaksan yaklaş."

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki etrafa sıçrattığı sular kıkırdamamı sağladı. Tam karşımda belirince gözleri suyun gizleyemediği göğüslerimde oyalandı. Boğazında hırıltılı bir ses çıkardı. Konu seks olunca hayvani bir vahşiliği vardı. "Hızlı olmalısın," dediğimde dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bu konuda endişen olmasın." Birinin gelme ihtimaline karşı hızlı olsa iyi ederdi. Kimsenin bu saatte uykusundan uyanıp havuza geleceğini sanmıyorum ama bu hiç belli olmazdı.

Alt dudağımı dişleyerek, "O zaman acele et," diyerek kalan son parçayı da bacaklarımdan sıyırdım. Onun üzerinde sadece boxser vardı ama ben çırılçıplaktım. Açıkçası bunu hiç sorun etmiyorum. Ona yaklaşıp boxserini aşağıya sıyırdığımda belimi yakalayıp sırtımı havuzun duvarına yasladı. Bunu yaparken fazla sertti.

Ellerimi omuzlarına bastırıp bacaklarımı beline doladığımda kor gibi yanan gözlerle bana bakıyordu. Kalçalarımı sıkarak beni biraz daha yukarı

kaldırdı ve kendini sertçe içime itince, "Yavaş!" diye bağırdım. Her defasında bunu o kadar sert ve hızlı yapıyordu ki bir anda içimi doldurunca canım yanıyordu. Çığlıklarım onu azdırdığı için çoğu zaman beni hazırlamadan içime sertçe giriyordu.

"Bir daha bunu yavaş yapmazsan-" demiştim ki kalçasını geriye çekip kendini sertçe bana doğru itince inleyerek kontrolümü kaybettim. "Ya da sen bildiğin gibi devam et," dediğimde kendini tutamayıp güldü. "Sen hiç susmaz mısın?"

Başını omuzuna doğru eğip dudaklarıma uzandı. "Sanırım seni susturmanın tek yolu bu," dedi ve hemen ardından beni öptü. Seks esnasında nasıl konuşabildiğimi anlayamıyordu çünkü böyle anlarda onun tek düşündüğü yorgunluktan canım çıkana kadar bana sahip olmaktı.

Hoyrat öpüşlerine karşılık verirken tırnaklarımı omuzlarına geçirerek onun ritmine uydum. İçime giriş ve çıkışları sabırsız ve hoyrattı. Her hareketi baştan çıkarıcı ve iniltiLERİMİ arttıracak kadar kışkırtıcıydı. Vücudum sarsılıyor, göğüslerim her bir çarpışmayla hareket ediyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirerek bıraktığında dudağımdaki sızıyla kalçamı ona doğru ittim. Kalçama saplanan parmakları beni ritmine uydururken parmaklarının altındaki tenimde onun izleri kalıyordu.

Bana dokunma şekli bile insanların büyülendiği tüm o aşklar ve saçma monologlardan daha etkileyiciydi. Bacaklarımla belini mengene gibi sararken her bir darbesiyle göğüslerim zıplıyordu. Aramızdaki nefes sesleri havada izlerini bırakacak kadar keskindi. Boynuma sert ısırıklar bırakarak göğüslerime eğildiğinde başımı geriye atarak kendimi tamamen ona bıraktım. İniltiLERİM beyaz led ışıkla aydınlanan havuzun her bir köşesine çarpıyor, tüm duyguları doruklarda hissederek hızlı hızlı nefesler alıyordum.

Ereksiyonun sadece başı içeride kalana kadar kendini dışarı çıkardı ve sert bir itişle tekrar içime girince çığlık attım. Sesimin kesilmesine asla izin vermiyordu. Hızlı, sert ve acımasızdı bu konuda. Göğsümün ucunda dişlerini hissedince bacaklarımla arası zonkladı. Omurgamda sarsıcı bir ürperti geçtiğinde bacaklarımla belini biraz daha sıktım. Tırnaklarımda onun kanını hissedecek kadar gerilirken sırtım yay gibi büküldü.

Çıkardığım boğuk iniltilerle onun kollarında sarsılmaya başlamıştım. Gözlerimin önünde yanıp kayan küçük noktalarla başım boynuna düştü. İhtiyacım olan nefesi alamıyordum. Kalbim patlayacak gibiydi.

Daima orgazma ulaşan ilk kişi ben oluyordum. Bunun için istesem de onu bekleyemiyordum. Beklememi de istemiyordu çünkü beni orgazm olurken izlemek onun için keyif aldığı şeylerin başında geliyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda mayışan gözlerime, terden sıırıslıklam olmuş yüzüme ve hafif aralıklı dudaklarımı izliyordu. Yüzümün son hali onun eseri idi ve o, kendi eserine büyülenmiş gözlerle bakıp hareketlerini hızlandırdı. O da sınırdaydı. Boğuk bir sesle, "Buraya gelirken yanıma prezervatif almadım," dediğinde bacaklarımı daha sıkı beline sararak dışarı çıkmasına izin vermedim. "Sorun olmaz." Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"Düzenli olarak doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun," dediğimde daha fazla kendini tutamadı ve güçlü bir çarpmayla içimde titremeye başladı. İçimdeki kasılmalarını hissetmeyi sevdiğim için genelde dışarıya çıkmasına izin vermiyordum. İkimizde korunduğumuz için prezervatif olmasa da endişeleneceğimiz bir şey yoktu.

Nefes alışlarımız belli bir düzene girene kadar bir süre onun kollarının arasında kaldım. Daha sonra ondan ayrılıp havuzun kenarına koyduğum iç çamaşırlarımı hızlıca giydim. Havuzdan çıkıp bana elini uzatınca onun yardımıyla havuzdan çıktım. Çıkardığımız kıyafetlere doğru yürürken esniyordum. "Saat daha çok erken gidip biraz daha uyuyacağım."

Piç herif arkadan kalçamı izlemek için yanımda yürümek yerine arkamdan gelirken, "Hımm," diye garip bir ses çıkardı. "Tekrar uyuyabileceğimi sanmıyorum. Belki odada devam ederiz."

"Yuh ama artık ya!" Ona çıkışarak yerdeki taytımı ve tişörtümü hızlıca giydim. "Her gün her gün bu nedir böyle."

Eşofmanını giyip tişörtüne uzanırken güldü. "Uykumu kaçıran senin alarmındı. Bunu telafi etmelisin." Az önce bunu zaten yapmıştım. Kahretsin ki şikayetçi de değildim.

Kaşlarımı çatığımı görünce gülüşüne engel olmak için yanaklarının içini dişledi. "Tamam, bu gece için daha fazla yok." Yanıma gelip kolunu omuzuma attı. Beni kapıya doğru yürütürken göğsüne doğru çekti. "Dışarı çıkmaya ne dersin? Güneş doğana kadar birlikte vakit geçirebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Karnım aç benim."

Kafasını eğerek bana baktı. "Gecenin dördünde yemek mi yiyeceksin?"

"Aç mı kalayım ben!" Omuzumdaki kolunu ittim. "Akşam da bir şey yemedim açlıktan öleyim mi?" Suratım asıldı. "Fırında patates yemeyim mi kocam?"

Suratındaki tuhaf ifadeyle bana bakarken, "Yavrum ye," dedi şaşkınca. "İstediğin her şeyi ye, engel olanın eceli olurum ama sence de sende bir gariplik yok mu?" Mavi irisleri büyürken neyim olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. "Şu zamana kadar et dışında ağzına bir şey sürdüğünü görmedim. Akşam zeytinyağlı kabak diye tutturdun şimdi de fırında patates." Aklına kan dondurucu bir şey gelmiş gibi beti benzi attı. "Bige, ölümcül bir hastalığın mı var?"

Şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Siktir, bilmiyorum!" dediğinde fevri bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Kendin gibi davranmadığın için korkmadan duramıyorum." Yüzü gerildiğinde ters ters bana bakıyordu. "Daha düne kadar et diye tutturuyordun şimdi ise sebze. Kızım senin bir ayarın yok mu? Tam bu sefer oldu, onu çözdüm diyorum ama bir frekanstan diğerine geçiyorsun." Çenesi kasıldı. "Ortada bir yerde dur!"

"Ama ben solunda durmayı seviyorum." Koluna sarılarak yanağımı kolunun üst tarafına sürttüm. "Tıpkı şu anda olduğu gibi."

Ona sırtışmam hoşuna gittiği için bana olan siniri saman alevi gibi söndü. "Yemek yapayım mı sevimli karıma?"

Heyecanlandım. "Yapar mısın kocam?"

Başını eğdi ve boynumun çukuruna dudaklarını bastırarak kokumu içine çekti. Küçük ama etkisi büyük bir öpücüktü. Kalbim göğüs kafesime süratle çarptı, şiddetini kaburgalarımnda hissettim. Uzanıp boynumun diğer tarafını da öperek öpücüğü eşitledi. Artık ben ondan istemeden öpücüklerini eşitliyordum. Başını küçük bir açıyla kaldırdığında bakışları bana kendimi özel hissettiriyordu. "Senin bir kocam deyişine yapamayacağım hiçbir şey yok." Bana tüm dünyasıymışım gibi bakarken eğildi ve dudaklarıma tüy gibi bir öpücük bıraktı. "Benden her şeyi iste, iste ki dünyaları ayaklarının bastığı yere sereyim."

Omurgama ılık bir his yayıldı. Ağzımın içi öyle bir kurudu ki tek kelime edemeyince uzanıp onu öptüm. Daha sonra büyülenmiş bir şekilde gözlerine baktım ve sır verir gibi fısıltıyla, "Bu bana bir nafaka bağlayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Romantik bir atmosferin içindeyken benden tam olarak ne duymayı bekledi, bilmiyorum ama bir süre şaşkın gözlerle bana bakıp durdu. Hemen sonrasında ise başını geriye atıp kahkaha attı. "Sen niye böylesin?" derken bile hâlâ gülüyordu.

"Nasılım?"

"Fazla sevilesi."

Kalbim hızlandı. "O zaman sende sev beni."

Gülüşü bir tebessüme dönüştüğünde dizlerini hafifçe bükerek üzerime eğildi. Titredim. Yüzünü yüzümün hizasına getirecek kadar eğildi. Ciğerlerimdeki tüm oksijen bir anda tükendi çünkü beni zaten sevdiğini söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Gözlerime baktı ve sır verir gibi alçak bir sesle, "Gidip şu yemeği yapalım," dedi. Beni buz gibi bir suyun içine atmış gibi irkildim. Kendime gelmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açmak zorunda kaldım. Yemek mi? Ciddi mi bu? Beni sevdiğini söylemesini bekliyordum!

"Ama bu artık adilik!" dediğimde gülerek kapıya doğru yürüdü. "Oysaki nafaka konusunu açmak çok yerinde bir davranıştı, değil mi?" Beni benim hareketlerimle vuruyordu.

Somurtarak peşine takıldım. Bunu yaparken de sızlanıp duruyordum. "Ne duymayı bekliyordun ki?"

"Bir erkek sana dünyaları vermeye hazır olduğunu söylediğinde ona nafakadan bahsedemezsin."

"Peki, üstat bundan sonraki taliplerim için bu dediğini aklıma yazarım."

Bana doğru o kadar hızlı döndü ki az kalsın ona çarpacaktım. Bakışları acımasız, soğuk ve sertti. "Belki sana bir şey yapmam," dediğinde surat ifadesi kanımı donduruyordu. "Ama gözlerinin değdiği tüm o piçleri parçalar, leşini ayaklarının önüne atarım!"

Sırıttım. "Gurur'da orada olacak mı?" İştahlı bir şekilde dilimi dudaklarımın üzerinden gezdirdim. "O parçalarla harika yemekler yaptığını artık biliyoruz."

Ağız dolusu küfredip hemen benden uzaklaştı. "Siktir git yamyam karı!" deyince kahkaha attım. "Tadı gerçekten çok güzeldi."

Karşısında tehlikeli bir canlı türü varmış gibi ürkererek bir adım geriye gitmesine saatlerce gülebilirdim. Böyle anlarda onu korkutuyordum. "Gidip şu karnını doyuralım yoksa iyice zıvanadan çıkacaksın!" dediğinde hızlı hatta koşar adımlarla dışarı çıkınca gülerek başımı iki yana salladım. Onunla uğraşmayı seviyorum.

Yukarı çıkıp üzerimizi değiştirerek kuru kıyafetler giydik. Makyajımı yapıp aşağı ineceğimi söylediğim için Karun beni beklemeden mutfağa gitmişti. Zaten yemeği o yapacaktı bu yüzden ben geç gitsem de olurdu. Saatin dört buçuk olmasını umursamadan yarım kollu, siyah bir elbise giymiştim. Dar elbisenin açık yakasında göğüslerimin kıvrımı görünüyordu. Belimi saran elbise kalçamın bir karış altında bitiyordu. Karun bu elbiseyi giydiğimi görünce bir an mutfağa gitmekten vazgeçecek gibi olmuştu. Ancak etle ilgili söylediklerimi hatırlayınca önceliğin karnımı doyumak olduğuna karar kıldı.

Ondan bir ısırık alacağımı falan düşünüyor olamazdı, değil mi?

Makyajımı yapıp mutfağa geldiğimde adımlarım kapının önünde durdu. Gördüğüm görüntü yüzümde küçük bir tebessüm bırakarak beni durdurmuştu. Karun adım seslerime aşına olduğu için daha ben ona yaklaşmadan geldiğimi anlardı. Ancak Gurur ile telefonda hararetli bir görüşme yaptığı için bu sefer adım seslerimi duymadı. Sırtımı kapı kirişine yaslayarak beceriksizce patates soymaya çalışan adamı izlemeye başladım. Patatesleri mutfak adasının üzerine koymuş, yüksek taburelerden birine oturarak patatesleri soymaya çalışıyordu. Hiç beceremiyordu ama görüntüsü bile içimi sıcacık ediyordu.

Telefonun hoparlörünü açıp cam tepsinin yanına koyduğu için Gurur'un, "Patatesleri soyaysun sonra da dilimleyup tepsuye koy oni," diyen sesini duydum. "Bu saatte beni uyandırdığın şeye bak!"

"Bekle lan!" Karun elindeki patatesle cebelleşirken kaşlarını çattı. "Daha soymadım önce soymamı bekle, sonra sıradaki aşamayı söyle."

"Henüz soymadun mu?" Gurur'un küfreden sesini duydum. "On dakikadur ne halt edeysun?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Soymaya çalışıyorum. İkinci patatesteyim."

"Kapat ula!" diyerek ona kızdı. "Sabah ara anlatayım."

"Bu gece malikanede kalmadın mı? İn lan aşağıya! Buraya gelip şunu adam akıllı tarif et! Şimdi yapmam lazım bu yemeği, neden sabah arıyorum?"

"Sabaha anca soyarsunda ondan!"

İri ellerine hiç yakışmayan meyve bıçağına baktı. "Bende bir sorun yok bıçak fazla küçük. Nereye koyuyorlar bu bıçakları?"

"Ebenun-"

"Ebem senin anan piç."

"Dedenun-"

"Dedem de baban oluyor."

"Bıçaklar babanun amindadır! Oldi mi?"

Karun gülerek başını iki yana salladı. "Babam da senin abin."

"Her yerde akraba çıkayık olmayı böyle," diyen Gurur'un sesi artık sinirli gelmiyordu. "Canum isteyunce küfredemeyim bile."

"Aşağıya inip bana yardım et."

"Baa amca demediğün sürece sence sıcak yatağumdan çıkıp gelur muyum?"

"Siktir git!"

"Tüm kibarluğumla telefonu yüzüne kapatayım!" dedikten sonra kapattı.

Karun elinin tersiyle telefonu iterek kendinden uzaklaştırdı. İfadesi hoşnutsuzdu. "Amcammış!" derken küfreder gibiydi. "Benden beş ay küçük amca mı olurmuş!" Amcasının kendisinden küçük olmasına katlanamıyordu.

Yürüyüp içeri girdim. Kalın bir şekilde soyduğu patatesin kabuğunu masaya atınca kıkırdadım. "Kocamın da eline ne güzel yakışmış patates ve bıçak. Heyt be, kimin kocasıymış bu."

Önünde biriken patates kabuklarını avuçlayıp bana attı. "Dalga geçme alırım ayağımın altına."

Omuzlarımı dikleştirip mutfak adasının etrafında süzülerek ona yaklaştım. Arkasına geçip kollarımı boynuna doladım. "Pek de maharetliymiş bu adam." Başımı omuzunun üstünden uzatarak kafamı ona doğru eğdim. "Analar neler doğuruyor be!" Onu kızdırmak için sesimi kalınlaştırıp çapkınca sııttım. "Alayım mı yavrum seni nikahıma?"

Bana kızmaya çalıştı ama dudaklarından kaçan gülüşü ciddiyete yer vermiyordu. "Al ulan beni nikahına!" Gözleri hınzırca ışıldadı. "İşin ucunda seninle evlenmek varsa gel sen beni ailemden iste," deyince gülüşüm tüm mutfağı doldurdu. Çok tatlıydı.

"İsteriz oğlum, bize her yer Adana," dedim racon keser gibi. Yanına oturup bacak bacak üstüne attım. Bir tek elimde tesbihim eksikti. "Yalnız ben istemem öyle sabah dışarı çıkıp akşam eve gelen kocayı." Elimi kaldırıp yumruğumu masaya vurdum. "Dizini kırıp oturacaksın evinde. Elaleme Bige'nin kocası orada burada geziyor dedirtmem! Namusuma leke sürdürmeyeceksin!"

Başını arkaya doğru atıp gür bir kahkaha patlattığında neredeyse tabureden düşecekti. Eğlenmediğini söyleyemezdi. Gülüşü güzel gözlerine yansırken dudakları muziplikle kıvrıldı. "Başka Çeyrek Mafya?" derken gülüşünün o hoş tınısı sesini titretiyordu. "Tüm şartlarını peşin peşin söyle de bizde kime vardığımızı bilelim."

Kabuğunu kalınca soyduğu patatesleri ona gösterdim. "Bir kere işini düzgün yapacaksın. Şu hale bak patateslerin yarısı yerde. Sen beni batıracak mısın?" Avucumun içiyle şak diye masaya vurdum. "Boşarım ulan seni, boşar ve tek bir kuruş bile nafaka vermem." Gözlerinin içine imalı bir şekilde baktım. "Bunu yapan piçler var."

İncinmiş gibi gözlerini büyüttü. "Senin için saçımı süpürge ediyorum karşılığı bu mu?" Elindeki patatesi ve bıçağı yavaşça masaya bıraktı. "Yaranılmıyor bu kadın millete." Tripli bir ifadeyle çenesini kaldırdı. "Ben babamın evine gidiyorum," diyerek oturduğu yerden kalkınca gülüşümü bastırmamın bir yolu yoktu. Yerim ya ben bu adamı.

Ayağa kalktığımda üzerimde bir ceket varmış gibi elimi belimin yanına kaydardım. Hayali ceketini kenara çekip belimde bir silah varmış gibi davrandım. "Sen ölmeyi bayılmak mı sanıyorsun?" Suratımı ciddileştirerek dik dik ona baktım. "Otur şuraya kırdırma bacaklarını bana. Senin tribin şeyimde bile değil, yemeğimi yap!"

Kendimi role çok kaptırdığımı yüzünde oluşan tuhaf ifadeyle fark ettim. "Neyinde değil?" Az kalsın söylemek üzere olduğum şeyi çok hızlı yakalamıştı. Gülmemek için kendisiyle cebelleştiğinde gözleri kısıldı, göz çevresinde birkaç kırışıklık belirdi. "Senin olmayan sikini sikeyim, Bige!" Bana doğru atılınca gülerek masanın diğer tarafına kaçtım. Beni yakalamak için peşimden koşarken gırtlığından çıkan kalın bir sesle, "Hanımefendiye yemek yapıyoruz bir de üzerine küfür işitiyoruz!" diye hırladı.

"Ne oldu koçum, ağır mı geldi? Bunu yaşayan kaç kadın var senin haberin var mı?"

Kısık sesle bir küfür savurdu. "Düzelte şu ağzını! Barbie misin harbi misin belli değil!"

Masanın diğer tarafına kaçarak kıkırdadım. "Tatlım ben ikisiyim." Mutfak adasının iki farklı ucunda durduğumuzda sııttım. "Anlarsın ya adamına göre muamele."

"Öyle mi?" Masadaki patatesleri işaret etti. "Yemeğini kendin yap ben uyumaya gidiyorum."

Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurdum. "Senin elinden yemek yemeyim mi?" Başımı omuzuma doğru yatırarak dudaklarımı büzdüm. "Öleyim mi açlıktan?" Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Aç mı kalayım ben!" Yeri işaret ettim. "Bak oturur yere ağlarım görürsün!"

Bıkkınca bana bakarken burun delikleri genişleyerek nefesini verdi. "Hiç olmazsa patatesleri sen soy," dedi bezgince. "Yoksa sabaha kadar uzar bu iş."

Yürüyüp onun kalktığı tabureye oturdum. "Tabii bu işler adam öldürmeye benzemez." İnceden inceye ona laf sokarken bıçağı elime alıp patatesleri soymaya başladım. "Yaklaş da nasıl yapıldığını gör."

Ciddi bir duruş sergileyerek yerinden hiç kıpırdamadı. "Nesini göreceğim yemek yapmayı öğrenmeye ihtiyacım yok," diyerek böbürlendi. "Ben yemek yapacaksam evdeki hizmetçiler ne diye var."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Paranla bana hava atma toplamda elli dairem var."

Dudağının köşesi hınzırca kıvrıldı. "Mal varlıklarının sayısını bilen insanlar genelde fakirdirler." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sahip olduğum mülk ve paranın sayısını hiç bilmem çünkü sayamayacağım kadar çok." Zenginlik böyle bir şey olsa gerek.

"Paranla bana hava mı atıyorsun?"

Kaşları usulca havalandı. "Gerek var mı?"

"Tüm mal varlığını kaybetmediğin sürece istediğin kadar paranla bana hava atabilirsin." Sırıttım. "Ne kadar zengin olduğunu duymaktan hiç sıkılmam." Şimdi ise tehdit eder gibi ona bakıyordum. "Mümkünse hep böyle zengin kal."

Güldüğünde gülüşü dünyanın en güzel şeyiydi. "Param mı yoksa ben mi diye sormaya korkuyorum?"

"Bu nasıl bir soru kocam." Bana böyle bir soruyu sorduğu için kınarcasına ona bakmaya başladım. "Tabii ki paran."

Bu cevabı vereceğimden oldukça eminmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ciddi bir duruş sergilemek için kendini bir hayli zorladı ama kasılan yüzü tüm ciddiyetini yerle bir etti. Yüksek sesle gülerken çok sevilesi görünüyordu. "Bir kere de şaşırt beni." Bu gece ne çok gülmüştü. Birbirimizle böyle şakalaşıp gülmeyeli bir asır olmuş gibiydi.

Ojeli tırnaklarla patatesleri ustaca soyduğumu görünce yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. "Garip bir şekilde eline her şey yakışıyor." Adana'dayken kendi işimi kendim yapardım. Buradaki gibi yemek ve temizlik için evimde hizmetçiler yoktu.

Patatesleri soyup elma dilimleri şeklinde doğradım. Hepsini yıkadıktan sonra metal süzeğe koyup suyu aksın diye bir kenara bıraktım. Karun ise biber ve domatesleri birbirine karışmayacak şekilde doğradı. "Salçayı dolaptan çıkartır mısın?" dediğimde anlamayan gözlerle bana baktı. "Fırında yapmıyor muyuz? Neden salça istiyorsun?"

"Aşkım sosu için ben genelde biraz salça katıyorum," dediğimde başını sallayarak dolaba doğru bir adım atmıştı ki durdu. Ne söylediğimi yeni fark etmiş gibi başını çevirip omuzunun üzerinden bana bakınca gülümsedim. Bu halime hâlâ alışamamıştı.

Ona aşkım diye hitap ettiğimi duymak şaşırtıcı bir şekilde onu etkilemişti. Okyanus mavisi gözlerinde oluşan o parıltılara ölebilirdim. Geride bıraktığımız şu iki ayda onu tüm aşk sözcüklerine boğuyordum. Sevgi pıtırıcığı gibi bir şey olmuştum ama bundan hiç şikayetçi değilim çünkü sözcükler kendiliğinden ağzımdan çıkıyordu. Son zamanlarda Karun güzel olan her şeyi kalbime işlediği için dudaklarımdan çıkan şeyler de kalbimden süzülenlerdi.

Dolaptan salçayı çıkartınca cam kâseyi önüne ittim. "Bir kaşık salçanın üzerine biraz yağ, kekik, pul biber, dere otu ve az bir şey tuz koyup karıştır."

"Yavaş söyle." İsyan eder gibi homurdandı. "Hepsini aklımda nasıl tutayım?"

Ben tarif ettim o da yapmaya başladı. Bazen ölçüyü biraz kaçırdı ama ilk deneyimi olduğu için olur o kadar. Sosu patateslerin üzerine döküp iyice karıştırdıktan sonra hepsini tepsiye döktü. İkimizin ortak yaptığı bir yemekti bu. Domatesleri patateslerin üzerine dizmeye başladığımda arkamda durup, "Biberleri neden koymuyorsun?" diye sordu.

"Biberleri şimdi koyarsam patatesler pişene kadar yanar. Onları patateslerin pişmesine yakın koyacağım." Domatesleri dizmeye devam ettim. "Aslında ben bunun içine tavuk budu da koyuyordum ama canım şimdi hiç et istemiyor."

Ellerini belimden hissedince içim ürperdi. Belimdeki elleri kayarak karnımın üstünde durdu. "Hımm," derken arkadan bana sarılmıştı. "Kaç dakikada pişer bu?" Çenesini omuzumun çukuruna yasladığında sesi kısıktı. "Sanırım bende acıktım." Tenim karıncalandığında boynumu omuzuma doğru eğerek ona biraz daha alan açtım. "Yemek pişene kadar ne yapmamızı önerirsin?" dedi. Boynumda dudaklarını hissedince kasıklarımın arası sızladı. Yine başlıyoruz.

Öpücüğünü eşitlediği an ondan uzaklaştığımda huysuzca homurdandı. Tepsiyi alıp önceden ayarladığım fırına koyduktan sonra mutfak tezgahına yaklaştım. Suyu açıp ellerimi yıkadıktan sonra arkamı dönünce Karun'u tam

karşımda buldum. Şehvetten koyulaşan gözlerini görünce güldüm. "Ama benim canım dans etmek istiyor."

"Yavrum senin canın niye olur olmadık şeyler istiyor?" Belimi yakalayıp beni tezgâhın üzerine oturttu. "Biraz da benim canımın istediği şeyleri yapalım." Elbisemin eteğini yukarı sıyırıp araladığı bacaklarımın arasına girdi. Nefesim hızlandı. Üzerime eğilip kısa bir an gözlerime baktı. "Benim önerim dans etmekten daha zevkli." Bunları söyledikten hemen sonra beni öptü. Bu noktada ona kızmayı istedim ama ensesini kavrayıp dudaklarına teslim olurken asıl istediğim şeyi yapıyordum.

Kendimi onun ihtiras dolu öpücüklerine bırakmak üzereydim ki yavaşça dudaklarımızın temasını kopardı. Geriye çekilip bacaklarımın arasından çıkarak beni şaşırttı. Yukarı topladığı elbisemin eteklerini kalçamdan bacaklarıma doğru çekince şaşkınlığım arttı. Elbisemi düzelterek beli tuttu ve beni tezgâhtan indirdi. Karşısında durduğumda ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

Bir elimi kaldırıp avucunun içine hapsetti. Uzanıp boştaki elimi de tuttu ve göğsünün üstüne bastırdı. "Sana hayır diyememek en kötü huyum." Müzik bile olmadan dans etmeye başladık. Gözleri muzırlıkla ışıldarken dudaklarındaki çarpık gülüşünü koruyordu. "Karımın canı dans etmek istiyorsa öyle olsun bakalım." Kalbim öyle bir hızlandı ki nabzımın atışını duydum.

Benim isteklerimi kendi isteklerinin önünde tutuyordu.

Karun ile her şey rüya gibiydi ve bu rüyanın bozulmasından endişe ediyorum. Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. İkimizde ilişkimiz konusunda çok çaba gösterdiğimiz için büyük gelişme katetmiştik. Birlikte yemek yaparken o gece mutfakta onunla çok eğlenmişim. Karun o gece ilk kez mutfığa girip birine yemek yapmıştı ve belki de ilk kez biriyle mutfakta dans etmişti. Her anı benim için çok değerliydi. Ertesi gün biz Gurur ile malikanede birbirimizle uğraşıp dururken Karun ve Melek birlikte denize açılmıştı.

Küçük deniz gezileri ikisi için çok keyifli geçmiş olmalı ki Melek akşam eve döndüğünde yüzünde güller açıyordu. Levent ise beni arkadaşlarıyla tanıştırmamak için her yolu deniyordu ama er veya geç onun zorba arkadaşlarıyla tanışacağım. Çağıl'a gelince... Onunla daha dün telefonda görüştüm. Aklı hep Çiçek'te olduğu için laf arasında onun nasıl olduğunu sormuştu. Çiçek'in iyi olduğunu söyleyerek içini rahatlatmıştım. Çağıl gideli iki ay olduğu için onu çok özliyordum. Anladığım kadarıyla büyük ve tehlikeli bir operasyonun hazırlıklarındalarmış. Çağıl görevi hakkında bana pek bilgi vermedi ama hemen sonrasında söyledikleri beni endişelendiriyordu. *"Ne olur ne olmaz yenge hanım, sen yine de hakkını helal et,"* demişti.

Sağ salim eve dönmesi için dua ediyorum.

Bunun dışında her şey olması gerektiği kadar iyiydi. Hayatımızdaki her şey fazla yolunda gidiyordu ve açıkçası bu beni biraz korkutuyordu. Bu büyüünün bozulmasını istemiyorum. Şimdi ise Duha'nın evindeydim. Karun buraya gelmemden nefret etse de karışmamaya çalışıyordu. Elay'ın morali çok bozuk olduğu için onu sakinleştirmeye çalışıyordum. "Kendini üzme, bırak." İç çekerek ıslak gözlerine baktım. "Böyle yaparak bebeğe de zarar veriyorsun."

Omuzlarındaki şalına sarılarak derin bir nefes aldı. "Biliyorum ama daha yeni hastaneden çıkmasına rağmen dün gece ciddi bir kalp spazmı geçirdi." Elini hafif şişkin karnının üzerinden gezdirdi. "Bebeğimin babasız bir dünyaya doğmasını istemiyorum, Bige." Bebeği üç aylık olmuştu ama Elay onun için sevinemiyordu çünkü her geçen günle bebeği büyürken Duha'nın buradaki zamanı biraz daha azalıyordu. Duha son bir haftasını hastanede geçirip dün taburcu olmuştu ama gece tekrar kriz geçirmiş. Son günlerde kriz ve atakları sıklaşmaya başlamıştı.

Duha ve Kadem'in evden çıktığını görünce, "Neşelenmeye çalış geliyorlar," dedim kısık bir sesle. Çardakta oturup Elay ile temiz hava alıyorduk. Duha, Elay'ın üzüldüğünü görüp üzulsün istemiyorum. Elay ve bebeği için hayata tutunmaya çalışıyor ve yeni bir kalp arıyordu ama ona uyan lanet kalp bir türlü bulunamıyordu.

Çardağa girip Elay'ın yanına oturduğunda Kadem'de benim yanımdaki yerini aldı. Duha'nın solgun yüzüne, göz altlarında oluşan halkalara bakıp derin bir nefes aldım. "Bugün nasıl hissediyorsun?" Hiç iyi görünmüyordu.

Bana gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim gergin kuş. Rahatla biraz."

Asık suratımı neşelendirmenin bir yolu yoktu. Ona bir şey olmasından çok korkuyordum. "Dün gece kalbini yoracak ne yaptığını merak ediyorum?"

Dudaklarında bir sırıtiş meydana geldiğinde bunu sorduğuma pişman oldum. İhtiyatlı gözlerle bana baktığında gülmemeye çalışıyordu. "Bence bilmek istemezsin." Elay'ın kızaran yanakları ne yaptıklarını ele veriyordu. Heyecandan uzak durmalıydı!

Kadem çatık kaşlarla ona tersçe baktı. "Ameliyat olana kadar kendini tutmazsan en rezil şekilde can vereceksin." Daha sonra sert bakışlarını Elay'a çıkardı. "Küçük parazitinin babasını görmesini istiyorsan geceleri bu herifi odana alma."

Duha ekşi bir şey yemiş gibi burnunu kırıştırdı. "Çocuğuma bir daha parazit dersin sikerim o ağzını."

"O şeyin cinsiyeti belli oldu mu?" Dudaklarımdan çıkan sözlerle Elay kafamı kırmak ister gibi bana bakmaya başladı. "O şeyin mi? Siz ikinizin bebek demekle sorunu ne?"

"Çünkü parazitler korkunç yaratıklar," dedi Kadem hızlıca. "Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Oya'nın ne gazı biterdi ne de ciyaklaması." Patlamada kaybettiği küçük kız kardeşinden bahsediyordu. "O kadar çok ağlardı ki zavallı annemi hiç uyutmazdı."

Geçmişe dönerek iç çektim. "Bir seferinde ona suikast düzenlemeye kalkışmıştık. Kadem onu camdan atacaktı bende koridoru gözetleyecektim."

Elay'ın beti benzi atarken Duha bunun sonunun nereye varacağını merak ederek sessizliğini korudu. "İkimizde çocuktuk," diyen Kadem tıpkı benim gibi o günleri anımsayarak iç çekti. "Onu beşiğinden çıkartıp pencereye

yaklaştıım ama onu atamadım." Burnunun direği sızlamışçasına gözleri nemlendi. "Küçük gözlerini belerterek bana bakıyor, garip sesler çıkartarak bana gülümsüyordu." Göğsü sıkışmış gibi iç çekti. "Tam o anda sevdiğim tek parazitin Oya olduğunu anladım." O günden sonra kardeşine eziyet etmek yerine ona abilik yapmaya çalışmıştı.

Aklına ne geldiyse kısa bir an bana baktı. "İyi ki Oya'yı atmamışım çünkü Efil yine oyunbozanlık yapmıştı." Gülererek başını iki yana salladı. "Güya gözcülük yapacaktı ama bu hain beni satmış. Sırf babamın sevgisini kazanmak için ona koşup Uğur, Oya'yı camdan atacak demiş." Sinirleri bozulmuş gibi kahkaha attı. "Babamın odaya daldığı o anı hiç unutamıyorum." Zavallı adamın kalbine inecekti.

Duha'nın siyahlarında manidar bir ifade geçti. "Anlaşılan çocukken de şimdi olduğunuzdan bir farkınız yokmuş." Bakışları uyarırcasına ikimizin arasında gidip gelmeye başladı. "Çocuğumu kendinize benzetirseniz ikinizi de ülkeden sürerim." Bize benzeyecek olmasından ödü kopuyordu. Daha sonra bakışları Kadem'de durdu. "Onu camdan atmaya kalkışırsan seni çatıdan atarım!"

Masaya içecek ve atıştırmalık bir şeyler getirdiklerinde Duha, Elay'ın önüne bir bardak ılık süt koydu ama Elay'dan önce onu ben aldım. Duha süt bardağını benden almak için uzandı. "Bebeğin gelişimi için Elay'ın o sütü içmesi gerekiyor." Benim için getirdikleri kahveyi işaret etti. "Senin için kahve var."

Bardağı kendime doğru çekerek ona vermedim. "Canım çekti bende içmek istiyorum. Elay'a yenisini getirsinler."

Yüzü tiksintiyle kasıldı. "O şeyin tadı iğrenç sen içemezsin. İçinde sadece süt yok. Hamile kadınlar için birkaç karışım var." Daha önce tadına bakmış olmalı ki öğürür gibi bir ses çıkardı. "Elay onu nasıl içiyor anlamıyorum."

"Ama şimdi daha çok merak ettim tadını," dediğimde Kadem, "Bende," diyerek bardağı elimden aldı. Sütten bir yudum aldığında az kalsın içtiği yudumu püskürterek çıkartacaktı. "Berbat bir tadı var." Bardağı önüme itti. "Ayrıca içinde ilek de yok." Kendi ilekli sütüne uzandı. "Süt ileksiz içilmez."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" Bardağı alıp ılık süttten bir yudum aldığımda dilimde hissettiğim bal ve Hindistan yağıyla, "Hımm," diye mırıldandım. "Ama bunun tadı çok güzel." Bardağı kafama dikip hepsini hızlıca içtiğimde Duha tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Anlaşılan siz kadınların tat alma duygusu biz erkeklerden çok farklı."

Elay şalına daha sıkı sarılarak arkasına yaslandı. "Belki de siz erkekler ağzınızın tadını bilmiyorsunuz."

Duha gülmemeye çalışarak hınzırca ona döndü. "Ağzımın tadını bildiğim için seni yanımdan ayırmıyorum doktor."

"Yalnız bu çok ucu açık bir cümle," dedim.

Kadem sırtıttı. "Aklıma neler gelmiyor ki."

Elay ise kıpkırmızı bir suratla bize öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Çirkinleşmeyin hemen." Masadaki kurabiyelere uzandığında parmağındaki tek taş dikkatimi çekti. Gözlerimi belerttim. "Evlilik teklifi mi aldın?" Parmağında bir tektaş vardı.

Parmağındaki yüzüğe bakarak gülümsedi. "Evet."

Kadem yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Kimden?"

Kaşlarını çatan Duha omuzlarını dikleştirdi. "Ne demek kimden lan! Benden başka ona evlilik teklifi yapacak biri mi var?"

Heyecanlandım. "Ona evlilik teklifi mi yaptın?"

Kadem totosunda kurt varmış gibi bir kez daha oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Benim niye bundan haberim yok?" Kıskançlıktan her an Duha'ya saldıracak gibiydi. "Önce bir parazitinin olacağını öğreniyorum şimdi de evleneceğini. İkisine de karşıyım!" Çocuk gibiydi.

Elay kıkırdarken Duha yanımda oturan canlı türüne canından bezmiş gibi bakıyordu. "Keşke sende karşıma bu tür şeylerle çıksan. Birini hamile bırakıp ben evleniyorum diyeceğin günleri görebilecek miyim?"

"Ben damızlık boğa mıyım abi? Niye insanları hamile bırakayım?"
Düşüncesi bile onu ürkütmüş gibi beti benzi attı. "Cinsellik hiç hijyenik değil. Öpüşürken niye başka birinin salyaları ağzıma girsin? Ya da ben niye birine girip kendimi kirleteyim?" dediğinde ben kahkaha atarken Duha içtiği kahveyi öksürerek çıkardı. Kadem'den daha değişik biri dünyaya gelmemiştir ve geleceğini de sanmıyorum.

Duha'nın yüzündeki tüm kan çekildi. "Kadem?" Bakışları şoke olmuş gibiydi. "Sakın." Gözlerini kapatıp açtı. "Bana." Kelimeleri tane tane ve vurgulayarak söylüyordu. "Hâlâ bakir olduğunu söyleme."

Kadem safça, "Ne var bunda?" dediğinde Duha'nın küfürleri havada uçtu ama Kadem son derece rahat bir halde pipetle çilekli sütünü içiyordu. "Benim bedenim benim kurallarım." Omuz silkerek sütünü höpürdeterek içmeye devam etti. "Kendime çok iyi bakıyorum kimsenin vücuduma dokunmasına izin vermem."

Duha nefes almak için kravatını çekiştirirken yüzü sinirden kıpkırmızıydı. "Kimse değil bu piç öldürecek beni! Lan oğlum bir kadınla yatarak o siktiğim vücudun kirlenmez!"

"Abi beni bir sal ya." En az Duha kadar bu konuda bezmişti. "Ne kadınlar ne de erkekler ilgimi çekmiyor, nesini anlamıyorsun?"

"Hani senin sevgilin vardı?" diyerek üzerine gittim. "Hatta bizi onunla tanıştıracaktın?"

Başını salladı. "Var."

Elay merakla masadan öne eğildi. "Nerede?"

"Odamda," diyerek hepimizi şaşırttı. "Tanıştırmamı ister misiniz?"

Bunun altında nasıl bir şey çıkacağını bilmediğimiz için üçümüz kafa karışıklığıyla birbirimize baktık. Duha bize göre daha iyimser düşünmeye çalışarak, "Hemen tanıştır," dedi hızlıca. "Onu görmek istiyorum."
Kadem'in odasında bir kadın olduğunu düşünmek bile onu mutlu etmişti.

Kadem'in kadınlarla yakınlaşmasını çok istiyordu çünkü bir diğer ihtimal erkeklerdi ve bu Duha'yı ölesiye korkutuyordu.

Kadem ayağa kalkarak malikaneye girince, "Bence siz yine de fazla umutlanmayın," dedim tereddüt ederek. "Onu birazcık tanıyorsam odasında kadın falan yoktur. Büyük bir titizlikle baktığı vücuduna kimsenin dokunmasına izin vermez."

Duha küfreder gibi bir ses çıkardığında iyimser olmaya çalışıyordu. "Hiç belli olmaz. Bu piçin bana iyi bir ters köşe yapmasını bekliyorum. Belki de bir kızla gizlice buluşuyor ama beni kızdırmak için bana söylemiyor." Birazdan gerçeği anlayacağız.

Gözümüzü malikanenin kapısına dikip Kadem'in bir kızla dışarı çıkmasını bekledik. Nefes dahi almadan kapıya bakmamız çok komikti. Beş dakika sonra Kadem dışarı çıktığında ben bir kahkaha patlatırken Duha, "Gelmişini geçmişini siktiğim piçi!" diyerek küfürler yağdırıyordu çünkü Kadem kendi maketiyle dışarı çıkmıştı. Kartondan kendinin üç boyutlu bir maketini yaptırmıştı. Bir tek kendisine âşık olduğunu daha iyi anlatamazdı.

Siyah takım elbiseli maketinin boynuna sardığı püsküllü pembe fluları görülmeye değerdi. Maketi alıp çardağa girerek masanın yanına dikti. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakarken bizim aksimize çok rahattı. Bizlere bakarak son derece sakın bir sesle, "Tanıştırıyım yirmi dokuz yıldır kalbimi kazanan tek aşkım, Kadem," dedikten sonra maketine döndü. "Hayatım bunlar da Duha abi, Bige ve junior parazitinin anası Elay."

Buradan bakılınca bir akıl hastası gibi görünüyordu. Duha sinirden zangır zangır titrerken çenesinde bir kas seğirdi. Bir saniye bile düşünmeden belindeki silahı çıkartıp emniyeti açtı ve maketi alnının çatısından vurdu. "Tanıştığımıza memnun oldum!" Tüm şarjörü maketin üzerine boşaltana kadar tetiğe durmaksızın bastı. Deliye dönmüştü.

Kadem delik deşik olan maketine bakarken dudaklarını hüsrarla büzdü. "Ve böylece yirmi dokuz yıllık bir aşk son buldu." Hemen sonrasında sıırttı. "Neyse ki odamda yedekleri var."

Duha bu sefer silahı doğrudan ona tutunca korkuyla yutkunup, "Şaka yapıyordum abi," dedi hızlıca ama şaka yapmadığını hepimiz biliyorduk. Acaba odasında kendinden kaç tane vardı? O odayı bir görmek lazımdı.

Duha'yı sakinleştirmemiz hiç kolay olmamıştı. Elay'dan konuşmasını isteyene kadar sinirli halinden kurtulamamıştı. Elay'ın sesi tuhaf bir şekilde onun sinirlerini yatıştırıyordu. Bazen Elay'ı sevmeye ilk sesinden başladığını düşünüyorum çünkü Duha seslere karşı çok seçiciydi. Her ses onun kulağına güzel gitmezdi. Kemal'in sevgilisinin tiz sesinden hoşlanmadığı için yemek boyunca Kemal ile uğraşıp durması da bunun en büyük kanıtıydı.

Kadem'in kurşunlanan maketini ortadan kaldırınca Duha az da olsun kendine gelebilmişti. Elay'ın yeni yeni belli eden karnını okşayarak, "Cinsiyetini ne zaman öğreniriz?" dediğinde gözleri aşkla parlıyordu. Onu bir an önce kucağına almak için sabırsızlanıyordu.

Bu gebelikte Elay'ın en büyük destekçisi Duha'ydı. Elay karnının üzerinde duran Duha'nın elinin üstüne kendi elini bastırarak gülümsedi. "Gebeliğin dördüncü ayı dolduğunda cinsiyetini öğreneceğiz. Henüz üç aylık olduğu için bir ay daha beklemeliyiz." Duha'nın bebek konusunda bu kadar istekli olması onu mutlu ediyordu.

Kolunu Elay'ın yaslandığı sandalyeye uzatan Duha, "Eee sessiz kuş?" diyerek bakışlarını bana dikti. "Kalender ile nasıl gidiyor?"

"Endişe verici derecede güzel." Bunun bozulmasından ne kadar çok korktuğumu gizleyemiyordum. "Uzun süredir bu kadar mutlu olmadığım için her an bir terslik çıkacak diye diken üstündeyim."

"Adama saldırıp durmazsan bir sorun çıkmaz." Elay'ın mavileri kinayeye ışıldıyordu. "Onu beyzbol sopasıyla kovaladığın doğru mu?"

"Her şeyden de haberiniz var." Bir dedektif edasıyla gözlerimi kıstım. "Malikanede bir casusunuz var da benim mi haberim yok?"

"O evde bir casus var ama bizimle ilgisi yok." Bir şekilde her şeyden haberi olan Duha, tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. "Karun ve Gurur kimseyi

uyandırmadan bir süredir evdeki köstebeği arıyor. Şeref Kalender'e çalışan birinin eve sızdığı çok açık. O kişi her kimse aynı zamanda Gurur'un arabasının frenlerini de kesti." Bana bunları anlatmasının asıl nedeni beni korumaya çalışmaktı çünkü, "Dikkatli ol," diyerek beni uyardı. "O evde yediğine içtiğine çok dikkat et. Son olanlardan sonra Şeref Kalender ona sıkıdığın kurşunu yanına bırakacak biri değil."

Uyarısını ciddiye alacağım çünkü Duha asla boş konuşmazdı ama Şeref Kalender'den korkmuyorum. "Ona sıkıdığım kurşunun üzerinden iki ay geçti. Sence bir şey yapmak istese şu ana kadar çoktan yapmaz mıydı?"

Her konuda bana akıl hocalığı yaptığı için bu rahatlığım onu kızdırdı. "Bizim gibi adamların nasıl oynadığını hâlâ anlamadın, değil mi?" Oturuşunu dikleştirerek öne doğru eğildi. "Birine acı vermenin en doğru zamanı onun mutlu olduğu anlardır." Ellerini masada birleştirerek bana doğru biraz daha eğildi. "Birine sert bir düşüş yaşatmak istiyorsan önce onun göklere uçmasını beklemelisin." Kalbim endişeyle kasıldı.

Kirpiklerinin altından ikaz edercesine bana bakarken onu doğru şekilde anladığıma emin olmak istiyordu. "Ve sen çoktan kanatlanıp uçmaya başladın. Dikkat et küçük kuş çünkü avcının nereye saklandığını kanatların kanamadan bilemezsin."

"Yeterince kanamadı mı kanatlarım?" Sesim buruktu.

İç çekerek başını iki yana salladı. "Bizim dünyamızda hiçbir şey yeterince değildir. Ya ölürsün ya da öldürürsün, tek kural bu."

Kadem'in bakışları Elay ile ikimizin üzerinde oyalandı. "Siz uzun zamandır bu dünyanın bir parçasısınız çünkü kendiniz için seçtiğiniz herifler bu kirli dünyanın krallarından biri." Derin bir nefes alarak bitirdiği süt bardağını masaya bıraktı. "Kraliçe zayıf olursa-"

"Ne olur?" diye sordu Elay.

Kadem sinirden güldü. "Sonu mezarlık olur. Küçük parazitini korumak istiyorsan eskisinden daha güçlü olmalısın."

Duha dişlerini sıkıldığında gırtlğından hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. "Bebeğıme bir daha parazit dersen bu sefer kurşunlarımı harcadığım şey sıklığım maketin olmayacak!" Ne kadar kızarsa kızsın Kadem'in ağzından bebek kelimesini duyamazdı.

Telefonumun melodisi hepsini susturdu. Masadaki telefonun ekranında beliren *Kocam* yazısı hepsinin dikkatini çekmişti. Duha heyecanlanarak yerinden kıpırdandı. "Kalender arıyor," diyerek hepimizi yine çıldırtmaya başladı. "Hoparlörü aç iki aydır sesini duymuyorum." Beni deli ediyordu!

Bir kedi gibi tıslayarak ona bakıyordum. Her an ellerimi masaya bastırıp masanın üzerinden ona saldırabilirdim. "Sen böyle yaptıkça seni bir kuytuda öldürüp cinayetine kaza süsü vermek istiyorum!" Ona çıktıştığım da Elay artık ağlama raddesine gelmişti. "Ben aradığım da bir kez bile böyle heyecanlanmıyor."

Bizi hiç duymuyormuş gibi açmam için telefonu işaret etti. "Bekletme adamı." Bu herif şaka gibi bir şeydi! Kınayan bakışlarını üzerime kenetlendiğinde bana kendimi yetersiz hissettirmeye başlamıştı. "Zaten bir işe yaradığın da yok. Seni o eve bizi barıştır diye gönderdim ama sen orada gününü gün ediyorsun." Ya sabır!

Telefonu açmak yerine inadına meşgule attım. Kıskançlık damarımı ortaya çıkartacak kadar Karun'a düşküdü. "Deniyorum ama bir anda olacak bir şey değil." Yanımda oturan Kadem'i işaret ettim. "Daha Kadem'i ona yeni kabul ettirdim. Her şey zamanla olacak." Elay'ın parmağındaki yüzüğü gösterdim. "Ayrıca Karun'da bana evlenme teklifi etti hem de iki kez."

Bu habere sevinir sanmıştım fakat kaşlarını çatarak ağız dolusu küfretti. "Sikik herif kesin benimle yarışıyor!" Aceleyle parmaklarına baktı. "Yüzük nerede?"

"Kabul etmedim."

"Neden? Ya da boş ver nedenini." Siyahlarının ardından apaçık bir tehdit belirdi. "Ben evlenmeden onunla nikah masasına oturursan sana hakkımı helal etmem. Bu sefer benden önce evlenemez!" Elay'ın karnına bakarak

sırıttı. "Üstelik ondan önce baba olacağım." Her konuda yarışmalar olmuyordu.

Elay sinirle ayağa kalktı. "Bazen sana gerçekten tahammül edemiyorum!" dedikten sonra hızlı adımlarla eve yürüdü. Bense bıkkın gözlerle bu herife bakıyordum. "Karun'un seni geçmeyeceği ve geçmek istemeyeceği tek konu bebek," dedim. "Çocuk fikrinden bile nefret ediyor."

Tam bir şey söyleyecekti ki Karun bir kez daha arayınca bu sefer onu meşgule almadım çünkü açmayınca ısrarla arayacağını biliyorum. Önce telefonu sonra da hoparlörü açtım. Hoparlörü açmayacaktım ama bunu yapmazsam Duha benden telefonu zorla alacakmış gibi bakıyordu. Karun'un kızgın sesini duydum. "O piçin evinde telefonumu açmayacak kadar ne yaşıyor olabilirsin?" Duha'nın evine gelmemden nefret ediyordu ama Duha'ya olan düşkünlüğümü bildiği için bana engel olamıyordu.

"Elay'a evlilik teklifi etmiş," dediğimde telefonun diğer ucunda küçük çaplı bir gürültü duydum. "Hemen evleniyoruz!" deyişi beni deli ederken Duha'ya az kalsın kahkaha attıracaktı. Birbirleriyle konuşmalar bile hâlâ rekabet ediyorlardı.

"Bize ne onlardan," diyerek ona kızdım. "Sırf onlardan önce evlenmek için evlenmeyeceğim."

"Bige, o piçi tanıımıyormuş gibi konuşma." Duha ile ilgili son gelişmelerden hiç memnun değildi. "Benden önce evlenirse düğün fotoğraflarını görebileceğim her yere asar. Herifin şirketi tam karşımda. Şirketin tamamını düğün afişleriyle kaplatacak kadar hasta! Ceddini siktiğim piçini görmeye bile dayanamıyorum bir de kafamı çevirdiğim her yerde onun sikik fotoğraflarını göremem! Onu vurup düğüne engel olmayacaksan benimle evlenmek zorundasın." Allah'ım çıldıracağım! Bu ikisine maruz kalan herkes ya tımarhaneye düşerdi ya da kanser olup ölürdü.

Kadem kolumu dürtünce ona döndüm. Duha'yı işaret ediyordu. Duha telefonunu çıkarmış ne yapıyordu öyle? Yerimden kalkıp masadan öne doğru eğilince reklam ajanslarını araştırdığını gördüm. "Bana bak döverim seni!" dedim çıldırarak. Karun'un dediklerini duydu ya, onu kızdırmak için daha şimdiden afiş için reklam ajanslarını araştırıyordu.

Duha'ya söylediklerimi üzerine alınan Karun, "Evlenelim istediğin kadar döversin," diyerek sinirlerimi bozdu. "Ne diyorsun evlenelim mi?" Üçüncü evlilik teklifimi de bir telefonda almış bulunmaktayım.

"Hayır diyorum, Karun." Ceketimi ve çantamı alarak çardaktan çıktım. "Lütfen bu konuyu kapat artık."

Nefesini sertçe verdi. "Sen bana evet diyene kadar bu konu kapanmayacak ve mümkünse o piç evlenmeden evet de."

Keşke yüzümdeki bıkkın ifadeyi görebilseydi. "Beni neden aramıştın?" diyerek konuyu şimdilik değiştirdim.

Evlilik konusunu kapatmaya çalışmam hoşuna gitmedi ama daha fazla üzerime gelmedi. "Eve geliyorum hazırlan," dedi. "Seninle bir yere gitmeliyiz. Şimdi kapatmam gerek." Nereye gideceğiz? Bildiğim kadarıyla bugün için bir planımız yoktu. Telefonu çantama koyup malikaneden çıkarak Karun'un malikanesine doğru yürüdüm. Duha'nın evleneceğini ona söylemem hiç iyi olmamıştı. Zaten evlilik konusunda bana baskı uyguluyordu artık hiç nefes aldırmazdı.

Aralarındaki yarışa sövesim vardı!

Karun beni almaya geldiğinde nereye gittiğimiz hakkında tek kelime etmemişti. Yolda ne kadar sorarsam sorayım gittiğimizde öğreneceğimi söyleyip beni susturmuştu. Bende yol üstünde ona aldırtdığım limonlu keki yerken arkama yaslanıp beklemeye başladım. Keke yumuluyor, arada sırada bacaklarımın arasına sıkıştırdığım kivi suyundan birkaç yudum alıyordum. Her hışırtı sesiyle Karun başını çevirip bana bakıyor ve yeni bir kekin paketini açtığımı görüyordu. Üçüncü paketi açtığımda gülerek başını iki yana salladı. "Sabah kahvaltıda da iyi yedin peki, bu oburluğunun sebebi nedir?"

Ağzım kekle tika basa doluyken, "Lokmalarımı say da tam olsun," dediğimde dudağının köşesi manidar bir ifadeyle kıvrıldı. "Hangi birini?"

Kivili meyve suyundan birkaç yudum alarak ağızımdaki lokmayı yuttum. "Bu aralar yemek yememe çok taktın." Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. "Merak etme düzenli spor yaptığım için kilo alıp çirkinleşmem."

"Yavrum yüz kilo bile olsan sana olan sevgimden hiçbir şey eksilmez ama endişeleniyorum çünkü normalde bu kadar çok yiyen biri değildin. Sen üç öğününü tam saatinde yer ve arada hiçbir şey yemezdin." Kalbim boğazımdan atarken altı kelimesi dışında diğer söyledikleri kulağıma bile ulaşmadı. Laf arasında farkında olmadan söylediği o altı kelimenin büyüüne kapılmıştım. *Sana olan sevgimden hiçbir şey eksilmez* demişti. Kalbim hızlandı.

"Sanrı?" diye mırıldandım yumuşacık bir sesle.

Sesimin kadifemsi tonuyla içindeki buzlar erimiş gibi, "Emret nefesim," diyerek iç çekti.

"Çok seviyorum seni."

"Benden daha mı fazla?"

Nabzım hızlandı.

Kalbimin uğultusu tüm sesleri bastırdı.

Geriye kalan tek şey Karun'un, 'benden daha mı fazla?' diyen sesiydi.

Kulaklarımda onun sesi yankılanırken yolu kontrol edip omuzunun üzerinden bana baktı. Bugün tam olarak ne oldu veya birazdan neler olacak, bilmiyorum ama beni koruma iç güdüsüyle bakıyordu. Aklındaki tüm o kaosu içinden sıyrılıp bana sahip olduğu en güzel şeymişim gibi baktı. "Beni, seni sevdiğimden daha fazla sevemezsin, Bige," diyerek başını iki yana ağır ağır salladı. "Kimse seni benden daha fazla sevemez." İki elin parmaklarının birbirine geçmesi gibi kaburgalarım iki yandan birleşti. Birbirine geçen kaburgalarım kalbimin alanını daraltmış gibi nefes alamadım. Karun beni sevdiğini söylüyordu.

Arabanın döşemelerine bile onun kokusu sinmişken ciğerlerime çektiğim havaya kadar onunla doldum. Seyir noktasından şaşan aklımın merkezine onun adı kazınmış gibi bakıyordum. Aklım ve kalbim ilk kez bir konuda uzlaşarak Karun'a çekilmeye başlamıştı. O ise bir arabanın içinde bana kalp krizi geçirttiğinin farkında olmadan yolu kontrol etti ve bir kez daha bana döndü.

İtirafıyla suratımın aldığı ifadeyi sevmiş gibi derin bir iç çekti. "Günün sonunda herkes yasını tutup kenara çekilmişti ama 383 gün boyunca mezarının başında olan bir tek bendim." O günleri hatırlamak bile canını yakmış gibi mavileri titreşti. "Sadece dirini değil, ölünü bile seven bir adamım ben." Dolan gözlerime değen bakışları pusluydu. "İlla duymaya ihtiyacın varsa o zaman iyi dinle." Buz saçağı gözleri taparcasına bana bakınca onun her şeyi olduğumu kemiklerime hissettirdi. "Bana yaşattığın tüm o şeylere rağmen seni hâlâ çok seviyorum, Bige."

Nefesim kesildi hem de gerçek anlamda.

Bu anı kafamda o kadar çok hayal etmiştim ki bir gün beni sevdiğini söylerse ne hissedeceğimi çok düşünmüştüm. Kalbim mi hızlanırdı yoksa dizlerimin bağı mı çözülürdü? Kulaklarımda bir basınç oluşur, kemiklerime kadar titrer miydim? Soluğum kesilir ve ciğerlerime hava gitmez miydi? Beni sevdiğini söylerse bu ihtimallerden birini yaşayacağımı biliyordum ama hepsini aynı anda yaşayacağımı hayal dahi edemezdim. Bir elimde marketten alınmış garip bir kek, diğer elimde ne aromalı olduğunu unuttuğum yeşil bir meyve suyuyla öylece kalakalmıştım. Sanki zaman durmuştu.

Yolu kontrol ederek tekrar bana baktığında put gibi donmuş bir halde onu izlediğimi gördü. İtirafı karşısında donup kalmam onu endişelendirmiş olmalı ki gözlerini az bir şey kıstı. "Bir şey söyle güzelim."

Dudaklarımı açıp kapattım. Kendime gelene kadar bunu birkaç kez tekrarladım, daha sonra, "Hemen devamında evlilik teklifi gelecekse seni camdan dışarı atarım," dedim. "Sırf Duha'yı geçmek için bu anı bozup araya evlilik teklifini sıkıştır da bak sana neler yapıyorum," dediğimde aval aval yüzüme baktı. Aşk itirafından sonra duymayı beklediği şeyler kesinlikle bunlar değildi.

Karşılık olarak daha romantik bir şeyler duymayı beklemiş gibi garip bir ifadeyle bir süre bana baktı ama daha sonra yüksek sesle gülerek önüne döndü. "Asla istediğim doğrultuda hareket etmeyeceksin, değil mi?" dediğinde şikâyet eder gibiydi ama böyle olmam hoşuna gidiyormuş gibi gülüyordu. Benim yanımdayken uzun süre somurtamıyordu. Bir şekilde birbirimizi hep güldürüyorduk.

Elimdekileri yerdeki poşetin içine tıktırıp hemen doğruldum. Koltuğumdan ona doğru kayıp koltuk dayanağına yaslı koluna yapıştım. "Beni sevdiğini tekrar söylesene."

Çipil çipil bakan hevesli gözlerime kısa bir an bakıp, "Bige," dedi huysuzca. "Şu yapışkan ellerinle ceketimin kolunu batırıyorsun. O kadar şey yedin bana dokunmadan önce ellerini sil." Kolunu kek parçaları olan elimden çekmeye çalıştı. "Koala gibi yapışma yerine geç."

"Bana hemen şimdi beni sevdiğini söylemezsen on üç gün boyunca seni sevdiğimi hiç söylemeyeceğim."

"Seni seviyorum lan!" dedi kızar gibi. "Şimdi yerine kay bana kaza yaptıracaksın."

Koluna daha sıkı yapıştım. "Lan demeden beni sevdiğini söyle ve mümkünse bağırmadan yap bunu. Sonuna lan ekleyince hiç romantik olmuyor!"

Dikkatini yola veremediği için az kalsın öndeki arabaya çarpacaktı. Bunun siniriyle direksiyonu sıkarak, "Başlayacağım şimdi inadına!" diyerek hızını biraz düşürdü. "Seviyorum kızım!" Başını çevirip bana bakınca tüm siniri kayboldu. Gergin yüzü pamuk gibi yumuşadı. Gülüşüne engel olmaya çalıştı. "Allah Kuran hakkı için çok seviyorum seni." Mavileri dudaklarına kayınca bakışları dudaklarının çevresinde gezindi. Dudağının kenarlarında yediğim kekin kırıntıları olmalı ki belli belirsiz gülümsedi. "Senin gibi bir pasaklıyı kim sevmez ki?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşunca emniyet kemerimi çözüp ona doğru uzandım. "Öpeyim mi kocam?" Yanağına sulu bir öpücük

kondurduğumda benden kurtulmak için başını çekmeye çalıştı. "Yanağında kekli ruj izini bırakma," diye söylenmeye başladı ama onu dinlemedim.

Öpücüğümü eşitlemek için görüş alanını kapatıp yanağının diğer tarafına uzandım. "Kaza yapacağız rahat dur!" diye bana kızdı ama yanağının diğer tarafına da küçük bir öpücük kondurdum. Yerime geçtiğimde hâlâ bana kızmakla meşguldü. "Çocuk gibisin iki dakika rahat durmuyorsun."

Onun o meşhur cümlesini taklit ederek, "Çocuksam sana çocuğum kim ne karıştır?" dediğimde gülmemek için yanaklarının içini dişledi. Kaşlarını kinayeye havaya kaldırdığında gözleri alaycıydı. "İlla beni müşkül durumlara sokacaksın, öyle mi?" Benim sıklıkla kurduğum cümlelerden birine atıfta bulununca kıkırdadım. Birbirimizle anlaşma şeklimiz müthişti.

Ucuz bir kenar mahallesine girdiğimizde burada ne işimiz olduğunu sorguladım. Etraftaki evler alışık olduğum lüks yaşamda gördüğüm evlerden çok farklıydı. Tuğla çatısı olan evler, boyası dökülen eski binalar ve balkonda çamaşırların sarktığı daireler Karun'un yanında alıştığım o dünyaya çok tersti. Gece kondulardan birinin önünde arabayı durdurdu. "Sana söylemem gereken bir şey var, Bige," dediğinde başımı çevirip omuzumun üzerinden ona baktım. İfadesi sıkkındı. Bense buraya neden geldiğimizi anlamaya çalışıyordum. "O gün uçurum kenarında sana karşı tamamen dürüst olmadım." Neyden bahsediyordu?

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Ne konuda?"

"Ablan konusunda." Sertçe yutkundum. Gazel konusunda benden bir şey sakladıklarını hissetmiştim.

Yüzünü sıkıntıyla ovuşturup bana bakmak için kendini zorladı. "Orada gerçekleri saklamamın tek nedeni Hector'un karşısında boynunun eğilmesini istemememdi." Başıyla önünde durduğumuz eski püskü gece kondunu işaret etti. "Şu zamana kadar susmamın nedeni ise Gazel hakkındaki gerçekleri ondan dinlemeni istemem."

Arabanın içindeki hava benim için yetersiz gelmeye başladığında, "Karun?" diye mırıldandım. İçimde peydahlanan sıkıntının sebebi bugün ne

öğreneceğimi bilmememden kaynaklanıyordu. "Gazel hakkında bilmem gereken şey nedir?"

Bana cevap vermek yerine emniyet kemerini çözerek arabadan indi. Arabanın etrafından dönerek inmem için kapımı açtı. "Gerçekleri Gazel'den duymalısın çünkü ne yaşadığını en iyi o sana anlatabilir." Elimi tutarak beni arabadan indirdiğinde uzanıp içerideki pardösümü aldı. "Şu an için ablan senin nazarında bir suçlu ve bir hain, bunu biliyorum ama onu dinlemeden ona karşı kırıcı olma."

Pardösümü omuzuma atarak beni soğuk havadan korumaya çalıştı. "Sonradan pişman olmamak için onu incitecek, küçük düşürecek davranışlarda bulunma."

Beni tam olarak neye hazırlıyordu, bilmiyorum ama çok garip davranıyordu. "Hemen sonrasında adamlarım seni annene götürecektir." Kalbim hızlandığında omuzlarımı tuttu. "Seninle gelmemi ister misin?" Boğazım düğümlendi. Bana annemi verecekti. Bunun için ona gidip ısrar etmeme gerek kalmadan annemin yerini bana söyleyecekti.

Annemi bulursam onu bırakıp gitmeyeceğimi artık biliyordu. Bu yüzden annemi benden gizlemeyi bırakmıştı. Benim için bulduğu psikoloğun tavsiyelerini dinlemeye başladığımdan beri gelişme katetmiştim. Artık şuursuzca davranışlarda bulunmuyordum, bencilce cümleler kurmuyordum. Hareketlerim ölçülü, sözlerim ise önceden düşünülmüş bir şekilde çıkıyordu. Geçtiğimiz günlerde kendimi düzeltmek için elimden gelen çabayı göstermeye başlamıştım. Karun bendeki olumlu değişimi gördüğü için sanırım bana ve sevgime yeniden inanmaya başlamıştı.

Çünkü artık onun arkasından herhangi bir iş çevirmiyordum. Ona hiçbir konuda yalan söylemiyor ve öfkeme yenilip en küçük bir yanlış anlamayla gitmeye kalkışmıyordum. Ona verdiğim sözü tutmaya çalıştığımı görüyordu. Bu yüzden artık annemin yerini bilmemi sorun etmiyordu. Onu bırakıp gitmemden endişe ettiği için annemi bana karşı koz olarak elinde tuttuğunu hep biliyordum. Artık annemin yerini öğrenmek için değil, onu sevdiğim için yanında kaldığımı biliyordu.

"Bunu yalnız yapmak istiyorum," dediğimde beni anlayışla karşıladı. Beni korumak istediği şey her neyse sanırım bunun üstesinden yalnız gelebilirim. Gazel ile olan yüzleşmem anladığım kadarıyla benim için iyi geçmeyecekti. Bunun Karun'un yanında yaşanmasını istemiyorum çünkü bu benim ve Gazel arasında olan bir mevzuymuştu. Bunu yalnız yapmalıyım.

Eğilip arabadan çantamı aldıktan sonra karşısında durdum. "Günün sonunda sana gelip ağlayacak mıyım?" Gazel'in bana ne anlatacağını bilmiyorum.

İç çekerek uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Günün sonunda göğsümden ağlaman için kollarım sana açık olacak."

Kaşlarımı alayla yukarı kaldırdım. "Şimdi kolların bana kapalı mı?"

"Sende biliyorsun ki bu kollar sana hep açık," deyince sertçe yutkundum. Bir zamanlar bana, "*Fazla açıldı kolların,*" dediğini hatırlayınca içim burkuldu. Karun ile birbirimize söylediğimiz veya yaptığımız her şeyin karması bir şekilde gelip bizi buluyordu.

Ne düşündüğümünden habersiz beni eve doğru hafifçe ittirdi. "Şimdi oyalanmayı bırak ve içeri gir. O eve girdiğini görmeden buradan ayrılmayacağım." Arabaların yanında duran yirmi bir korumayı işaret etti. "Onlar evin etrafında bir güvenlik çemberi oluşturarak güvende olmanızı sağlayacak."

Kararsız gözlerle berbat görünen tuğla evi gösterdim. "Bu eve girmek konusunda emin değilim. Acaba çağırırsam o mu dışarı çıksa?" Yüzümü buruşturdum. Sorun Gazel'in yaşadığı ev değildi, evden aldığım kokulardı. "Evden çok iğrenç bir soğan kokusu geliyor."

"Neyden bahsediyorsun sen?" Havayı kokladı. "Ben soğan kokusu falan almıyorum." Elini alnıma bastırıp vücut sıcaklığımı ve ateşimi kontrol etti. "Hasta mı olacaksın? Bu aralar tazi gibi her şeyin kokusunu almaya başladın." Onun da dediği gibi sanırım hasta olacaktım çünkü son günlerde duyularım fazla hassaslaşmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, bol soğan kokulu şu eve gireyim de zehirleneyim." Onu bırakıp gecekonduya yürürken, "Furkan sende git bir yerlerde bana tahinli çörek

bul," dedim. "Sabahtan beri canım çekiyor."

Karun arkamdan, "Sence de son günlerde biraz fazla yemiyor musun?" diye sorunca ona doğru dönüp, "Aç mı kalayım!" diye sesimi yükseltince gülmemeye çalışarak teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey demedim."

"Hele ki bu aralar iştahım açıldı ya, hemen gözüne batsın." Ona kızarak eve doğru yürüyüp kapının önünde durdum. "Cimri herif çok mu paranı yedim!" Zile basmak yerine ayağımın ucuyla kapıya vurdum. "Benim bir nafakam bile yok!" dediğimde gülüşünü duydum. Bu konuda sitem etmeyi hiç bırakmayacağımı iyi biliyordu.

Kapıya tekrar vurduğumda içeriden Gazel'in, "Geliyorum," diyen sesiyle kaskatı kesildim. Bir yıldan sonra onu ilk kez görecektim. Onu görmeye hazır mıyım, bunu bile bilmiyorum.

Bana anlatacağı neyi olabilirdi ki?

İçeride adım seslerini duyunca heyecanlandım ama bu heyecanın sebebi mutluluk veya özlem değildi. Bana yaptıklarından sonra suratını dağıtma isteğinden kaynaklanıyordu. Çekip gitmek istiyordum ama Karun'un beni izlediğini biliyordum. Ben içeri girmeden gitmeyeceğini söylemişti. Bir korkak gibi görünmemek için arkaya doğru tek bir adım dahi atamıyordum. Ve kapı açıldı. Beni görmeyi beklemediği için Gazel donup kaldı, bense yutkunamadım bile. İşte buradaydı, siyah Saka tam karşımdaydı. Bir zamanlar gücüm, zayıflığım, özlemim ve yollarını gözlediğim ablam tam karşımdaydı.

Üzerinde onu son gördüğümünden farklı bir kıyafet vardı. Uzun kollu yün bir kazak ve sıradan bir kargo pantolonla karşımda duruyordu. Yine simsiyah giyinmişti. Şöyle bir düşündüm de o hep siyah giyinirdi hatta çocukken bile. Siyah giymeye ben annemi vurduğumda başlamıştı ve o günden sonra sanki siyah onun bir parçası olmuştu. Annemi gömdükten sonra yanımızda kaldığı o bir haftada hep siyah giyindiği için yas tuttuğunu düşünmüştüm. Ancak yıllar sonra tekrar karşıma çıktığında ve ondan sonraki günlerde de Gazel'i hep siyah kıyafetler içinde gördüm. Sertçe yutkundum. Bunu yeni fark ediyordum.

Ben yıllarca siyah bir kurdelenin esiri olmuştum. Ve anlaşılan Gazel'de yıllarca siyah dışındaki tüm renkleri terk etmişti. Ben siyah kurdeleden kurtulmuştum ancak Gazel hâlâ canlı renklere kavuşamamış gibiydi. Sanki onun için güneş hiç doğmamış gibiydi. Beni görünce, "Efil," deyişi içimi titretti çünkü onun da sesi titremişti.

Karun'un uyarısını unutup acımasızca, "Ne o?" dedim. "Bu sefer babasının kızı demek yok mu?" Onu iğnelemeden duramıyordum.

İncindiğini sanmıyorum öyleyse bile bunu bana belli etmedi. "Kim olarak kapıma geldiğine bağlı." Derin bir nefes alarak arkamdan bir yeri işaret etti. "Asım Saka'nın kızı olarak bana geldiysen Karun'un yanına dön." Şimdi ise kapıyı sonuna kadar açtı. "Hâlâ bir yerlerde beni ablan olarak gören o kızsan," Başıyla içeriyi işaret etti. "Buyur geç."

Bir saniye bile düşünmeden, "Siktir etsene bunu yapmayacağım," diyerek ona sırtımı döndüm. Eşikten inmek için bir adım atmıştım ki baş belası sağ kolum Furkan, "Bige Hanım, bırakın korkaklığı ve içeri girin!" diye bağırdı arabasının yanında. Bana istediğim çöreği getirmek için önce içeri girmemi bekliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Onun bana ne yaptığını bilmiyormuş gibi orada konuşma! İçeri girersem onu öldürebilirim ve bu konuda şaka yaptığımı düşünüyorsan bundan daha fazla yanılamazsın!"

Gazel arkamdan göz devirir gibi, "Beni öldürmeye gücün yetmez," dedi baygınca. "O kafesin içinde gücümün yarısını bile üzerinde kullanmadım."

Ona doğru dönmedim ama sinirden güldüm. "O kafesin içinde gücümün onda birini bile kullanmadım." Başımı çevirip omuzumun üzerinden ona küstahça baktım. "Yarısını kullanmadım demiştin, değil mi?" Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Onda birlik bir çabayı yüzde elliyle kıyaslayınca ortaya çıkan sonuç çok komik."

Kontrol edemediği bir sinirle dişlerini sıktı. "Ben şu süslü suratını dağıtmadan neden evimden siktir olup gitmiyorsun?"

Yönümü tamamen ona doğru çevirdim. "Neden gelip şu süslü suratımı dağıtmayı denemiyorsun?"

"Bige Hanım!" diye bağırdı Furkan bir kez daha. "Bırakın şu vahşiliği de içeri girin artık. Onunla konuşmayınca eve döndüğümüzde *acaba bana ne anlatacaktı* deyip kendi kendinizi yiyeceksiniz. Bu size yetmeyecek bu sefer de bize sataşacaksınız!"

Gazel'e dik dik bakarken, "Karun, Furkan'ı vurmak istersen sana engel olmayacağım!" diye bağırdım.

Karun'un sinir bozucu gülüşünü duydum. "Beni kızdırdığı ilk fırsatta sana bu sözünü hatırlatacağım. Şimdi girer misin içeri?"

Kendimi Gazel'e nefretle bakmaktan alıkoyamıyordum. "Önce tüm pencereleri açsın o soğan kokusu çıkmadan kimse beni bu eve sokamaz."

Karun arabasının yanında içeri girmemi beklerken, "Soğanı bahane etmeyi bırakıp içeri gir," dedi bıkkınca. Eve girmemek için bahane ürettiğimi düşündüğü için bana inanmıyordu ama içeriden gerçekten iğrenç bir soğan kokusu geliyordu.

Bugün bu eve girmezsem Karun ve Furkan'ın çenesinden kurtulamayacağımı bildiğim için isteksizce eve girdim. Karun'un üstesinden gelebilirdim ama Furkan için aynı şeyleri söyleyemem. İstediginde sinir bozucu olabilirdi. Aslında o hep fazla sinir bozucuydu. Ona Yasin suresini ezberlettiklerinden beri de iyice çekilmez biri olmuştu. Buna sevineceğine enayi yerine konulduğunu düşünüp canımıza okuyordu. Sadece Nedim'in suratına yaptıkları için bile onu öldürebilirdim.

İsteksizce içeri girdikten sonra Gazel arkamdan kapıyı kapatırken, "Ayakkabılarını çıkar," dedi ama çıkarmadım. "Topuklu terliklerin yoksa kimse bana ayakkabılarımı çıkartamaz."

"Bir insan hiç mi değişmez!" dedi sertçe. Ona doğru dönünce ayakkabılığını açıp bir çift terlik çıkardı. Terlikleri ayaklarımın önüne atınca eğilip onları yerden aldım.

Benim ayak numaramla aynıydı ama hatırladığım kadarıyla Gazel benden bir numara küçük giyerdi. En azından çocukken ayakları bana kıyasla daha küçüktü. Ucuz plastik terliklerin içindeki ayaklarına baktım ancak değişen bir şey yok gibiydi. Ayakları hâlâ çok zarif ve küçük görünüyordu. Elimdeki terlikler ona bir numara büyük gelirdi. Üstelik bu terlikler onun plastik terliklerinden çok daha pahalı ve kaliteli görünüyordu. Buz kestim. Bu terlik benim sıklıkla alışveriş yaptığım bir markanın kaşesini taşıyordu.

Dahası da vardı. Benim gibi gösterişi seven biri için özellikle seçilmiş gibi üzerinde taşlar vardı ve sivri bir topuğa sahipti. Topuklu ayakkabılara zaafı olan bir kadının ev terliğinde bile isteyeceği türden bir terlikti. Ve bir kez bile giyilmemiş gibi yeniydi. Midem kasıldı. Bir gün evine gelme ihtimaline karşı Gazel bunları benim için mi almıştı? Ne diyeceğimi bilmez bir halde ona bakarken elimdeki terlikleri gösterdim. "Senin zevkine göre biraz fazla süslü değiller mi?"

Umarsızca omuzlarını indirip kaldırdı. "Körkütük sarhoşken yaptığım yanlış bir alışverişin eseri."

Onu bozmadım. "Anlaşılan sadece sarhoşken zevk sahibi olabiliyorsun." Terlikleri yere bırakıp giydim. "Daha çok içmelisin."

Burnuma gelen soğan kokusuna direnerek etrafıma baktım. Dış kapıdan içeri girince kendimi kutu gibi bir holde bulmuştum. Sağda iki kapı, solda bir kapı ve arkamda da bir vardı. Soldaki kapı açık olduğu için orasının mutfak olduğunu görebiliyorum. Soğan kokusu yoğun bir şekilde oradan geliyordu. Kolumla burnumu kapatıp mutfığa girerek pencereye doğru yürüdüm. Gazel ne yaptığımı izlerken havanın soğuk olmasını umursamadan pencereyi açtım. İçerisi biraz havalanmalıydı.

Beni bu kadar çok neyin rahatsız ettiğini görmek için ocağın üzerinde kaynayan tencereye yaklaştım. Tencerenin kapağını açtığım an bamya yemeğinden yoğun bir şekilde yükselen soğan kokusu midemi bulandırdı. "Öğgk," diye bir ses çıkardığımda tencerenin kapağını hemen kapatmıştım.

Midem fokurdamaya başladığında koşarak mutfaktan çıktım. Elimi ağzıma bastırdığımda kusacağımı anlayan Gazel, "Lavabo arkandaki kapı," dedi hızlıca.

Kusmamaya çalışarak hemen lavaboya girdim. Klozetin yanına diz çöktüğümde öğürerek midemdeki her şeyi çıkarmaya başladım. Birinin saçlarını toplayıp ensemdede tuttuğunu hissettim ama üst üste öğürüp kusarsak onun kim olduğuna bakacak durumda değildim. Ellerimi klozetin kenarlarına bastırıp kusmakla meşguldüm. Gazel arkamda saçlarını tutarken, "Sen büyükbabamın ambarındaki kemirgenleri yediğinde bile kusmamıştın," dedi şaşkınca. "Neler oluyor, Efil? Sende öğürme refleksi bile yok, bir soğan kokusu seni nasıl kusturabilir?"

"Bana ne olduğunu bende bil- Öğğk!" Başımı eğip tekrar kustum. Bu iğrenç! Midemin nesi vardı!

Bu sabah yediğim her şeyi çıkartınca nefes nefese başımı kaldırdım. Gözlerimin önü kararıp duruyordu, üstelik kendimi çok halsiz hissediyorum. Gazel yığıldığım yerden kalkamayacak kadar kötü olduğumu görünce belimi tutup kalkmama yardım etti. Beni lavabonun önüne taşıyınca suyu açıp ellerimi sabunladım. Suyu avuçlayıp ağzımın içini çalkalayarak ağzımdaki berbat tattan kurtulmaya çalıştım. Yüzümü yıkarken nefes nefese, "Tüm pençeleri açıp soğan kokusunu bastırması için şu eve oda spreyi falan sık," dedim. "Eğer oda kokusu yoksa antamdaki parfümü kullan. Ve lütfen o yemekten kurtul! Ögle yemeğin için bizim çocuklar sana dışarıdan bir şeyler getirebilir."

"Yemeğimi çöpe atmayacağım."

Yüzümde sular akarken aynadan arkamdaki yansımasına baktım. "Sen ögle yemeğinde midene bir şeyler koyacaksın diye ben tüm midemi dışarı ıkartamam. Eğer hemen şimdi o yemekten kurtulmazsan tencerenin içinde kaynayan sen olursun." Dudaklarım ürpertici bir ifadeyle kıvrıldı. "Sanırım artık insan etinin tadını biliyorum ve emin ol tadı sandığın kadar kötü değil." Dilimi dudaklarımın üzerinden geçirdim. "Hatta leziz."

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyürken arkaya doğru bir adım attı. "Midemi bulandırırıyorsun."

"Senin ögle yemeğinde aynı şeyi benim mideme yapıyor."

Kaşlarını çatıp kapıya doğru yürürken kısık bir sesle bana küfretmekle meşguldü. Askıdaki havluyu alıp yüzümdeki makyajı fazla bozmadan yüzümü kuruladım. Lavabodan çıkıp parfümümü her yere sıkmaya başladım. Gazel küçük mutfağındaki kokuyu gidermeye çalışırken başka bir kapıyı açıp içeri girdim. "Anlaşılan Marasliyan'ların parası olmadan bir hiçsin." Bunları o duymasın diye kısık bir sesle söyleyip salon olduğunu düşündüğüm yere baktım.

"Seni duyuyorum lanet olası!" diye içeriden bana bağırdı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dürüstlüğümü psikoloğum bile değiştiremiyor."

Mutfaktan, "Bu dürüstlük değil patavatsızlık!" dedi yüksek bir sesle.

"Ben ve patavatsızlığım çok mutluyuz şimdi kurtul o yemekten!"

Başımı çevirip Gazel'in küçük oturma odasını gözden geçirdim. Eski koltukların döşemeleri ikinci el eşya satan bir dükkândan alınmış gibi solgundu. Yerdeki kilim bile fazla antikaydı ama değeri olmayan ve çöp sayılacak bir antika. Üstelik burası sobayla ısınıyordu. İnsanların artık soba kullandıklarını bıraktıklarını sanmıştım. Sobanın yanında duran kovanın kömürü görünce yüzümü buruşturdum. Gece uyurken zehirlenmese bari. Perdeyi çekip içerisi hava alsın diye pencereyi açtım. Gazel'in burada nasıl yaşadığını anlamış değilim. Bir yıldır bu harabede mi yaşıyordu?

Su sızdıran tavana, duvarlardaki rutubete yüzümü buruşturarak bakıyordum. Gazel'in adım seslerini duyunca surat ifademi hemen değiştirdim. Evinin çok kötü olduğunu söyleyip onu utandırmak istemiyorum. İçeri girdiğinde, "Burası berbat bir yer," dedim hızlıca. "Köpek bağlasan durmaz." Kahretsin! Neden düşüncelerim ve söylediklerim hiçbir zaman birbirine uymaz ki!

Dilimi sertçe ısırduğımda alınmak yerine sinirden güldü. "Görüyorum ki açık sözlülüğünden bir şey kaybetmemişsin." Kapıyı arkasından sonuna açarken ekledi. "Ama bir konuda yanılıyorsun." Birinin geçmesi için yana kaydı ve gözlerime baktı. "Bir köpeği bağlamadan da durur burada." İçeri

giren köpekle soluğum kesildi. Nabzım hızlanırken sertçe yutkundum. Bu o olamaz değil mi?

Kıtmir.

14 yıl önce

"Sessiz ol annem gelecek!" Elimdeki ete yumulurken şişe dibi gözlüklerimin arkasında babamın bana zorla kabul ettirdiği köpeğe kızıyordum. Havlayıp duruyordu. "Kes sesini dolapta yiyecek hiçbir şey olmadığını sende gördün!"

El kadar boyuyla dişlerini bana gösterip hırlayan küçük köpeğin üzerine eğildim. "Bu fare yerine seni yememi ister misin, Kıtmir?" Ciyaklayarak kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp deponun bir köşesine kaçınca sııttım. "Uslu köpek." Sinirlerimi bozarsa ona yapacaklarımı iyi biliyordu. Onu daha önce ısırmıştım. İlk o başlatmıştı çünkü beni ısırıldığı için onu ısırmıştım.

"Acaba-" Yerdeki fare iç organlarını ona gösterdim. "Bu şeyleri de sen yiyebilir misin? Arkamızda iz bırakmamak için birinin bunları yemesi gerekiyor." Temizlediğim farenin çiğ etine dişlerimi geçirip çekiştirirken dudaklarımda kanları akıyordu. "Gördüğün gibi ben meşgulüm sende iç organların icabına bak."

Bir kedi gibi kahverengi tüylerini kabartıp bana hırlayınca kaşlarımı çattım. "Senden önceki köpeğim her şeyi yiyordu. Bana uyum sağlamayacak bir köpek istemiyorum!" Onu hiçbir zaman sevmeyeceğim ve bence o da beni sevmiyordu. Babam birlikte büyüün diyerek bu baş belasını bana vermişti ama Kıtmir ile birbirimizden nefret ediyorduk.

Yukarıda annemin, "Efil?" diyen sesini duyunca Kıtmir havlayarak depodaki merdiveni çıkmaya başladı. "Bunu yapma!" Ona kızarak peşinden koştum ama benden daha hızlı koşuyordu.

Keşke arkamda bodrum katına açılan kapıyı kapatsaydım. Ya da en güzeli depodaki fareleri yakalamakla uğraşmak yerine bu köpekle karnımı doyursaydım! Aslında bunu düşünmüştüm ama daha önce birbirimizi ısırıp

birimiz hastaneye diğërimiz veterinerere gittiğı için onun ortada kaybolması beni ele verirdi. Babam onu yersem beni kurşuna dizeceğini söylerken fazla ciddi görünmeseydi belki kendime bir ziyafet çekebilirdim.

Kıtmir'in peşinden hızlıca merdiveni çıkarken yukarıdan babamın, "Bodrumun kapısını kilitlememiş miydin?" diyen sinirli sesi geliyordu. "Kesin yine orada kemirgenlerle besleniyor!"

"Kilitlemiştim, Asım ama senin yamyam kızın burası olmasa bile komşuların deposuna dadanıyor. Her gün kaç şikâyet alıyorum haberin var mı? Onun yüzünden kilerdeki haşerelerden kurtulmak için fare zehri bile kullanamıyorum çünkü onlar zehri yer, Efil'de onları!" Anlaşılan babamla dışarı çıkmak annemin istediğı gibi geçmemişti çünkü kolay kolay sesini yükselten biri değildi.

Kıtmir yerimizi belli ederek kapıdan fırladı, bende onun peşinden. Giriş katın holünde annem ve babam beni görünce annem bir an bayılacak sandım. Üniformamın beyaz gömleğinin yaka kısmındaki kanları görmek aklını almıştı. Dudaklarım ve çenemdeki kanları görmek ise ona kalp krizi geçirebilirdi. Elimdeki fare leşine bembeyaz bir suratla bakıyordu. Babam ise belindeki silahı çıkartıp beni vurmamak için kendine zor hâkim oluyordu. Gür kaşlarını çatıp yumruklarını sıkarak üzerime yürüdü. "Sana bir daha bunu yaparsan seni hayvanlara yem ederim dememiş miydin!" Korkudan nefes bile alamadım.

Az önce beni ele veren o değilmiş gibi Kıtmir küçük bir aslan kesilip önümde durdu. Kulaklarını dikerek babama havlamaya başlamasına afalladım çünkü onunla her gün birbirimize giriyorduk. Bildiğın vahşice boğuşuyor, birbirimizi hastanelik ediyorduk. Ancak babam üzerime yürüyünce beni korumak ister gibi önüme atılmıştı. Babamın çenesi gerildi. "Çekil yolumdan pire torbası!" Ona tekme atmak için ayağını kaldırıncı, "Bunu yaparsan ilk fırsatta bahçedeki köpeğini yerim!" dedim hızlıca. Gerçekten yaparım.

Eğilip hemen Kıtmir'i kucağıma aldığımda ikimizde dik dik babama bakıyorduk. "Köpeğıme vurursan gider senin köpeğini yerim." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kulübedeki köpeğı yemek kilerde fare yakalamaktan daha kolay."

Annem çıldırdı. "Asım ne diyor bu kız!" derken ayakta durmak için tutunacak bir şeyler arıyordu. Güzel yüzü gittikçe daha çok solarken bayılacak gibiydi. "Onca tedavi hiç mi işe yaramaz. Evde bir yamyam besliyoruz." Kahve gözleri irileşirken korkudan sertçe yutkundu. "Ya bir gün insan etinin tadını da merak ederse?"

Annemi her konuda fazla evhamlı bulan babam, göz devirir gibi bir hareket yaptı. "Kendine gel, Begüm," dedi bıkkınca. "Yakında yaşlıları gibi o da normal beslenmeye alışacak. İnsan etini nereden bulup da yiyecek?"

"Büyüyünce morgda çalışmayı düşünüyorum," dedim masumca. Açık sözlülüğüm konusunda acilen bir şeyler yapılmalıydı.

Bunu duyan annem küt diye yere yığılıp bayıldı. Annemi yerde gören babam ise adeta hırlayarak üzerime atılınca hemen çıkış kapısına doğru koştum. Kıtmir'i sıkıca göğsüme bastırırken avaz avaz bağırıp, "Baba bırak peşimi de annemle ilgilen!" diyordum. "Öğretmenim çocukların etle beslenmesinin çok yararlı olduğunu söyledi!" Tabii bunu söyledikten on dakika sonra çılglık atarak annemi aramıştı çünkü sınıfımızda bulunan akvaryumdaki balığı yemeye kalkışmıştım.

Evden fırladığım gibi kapıya doğru koştum. Arkamda sıkılan kurşun sesiyle irkilip tökezlesem de durmadım. Babam arkamda kurşun sıkarken kükrer gibi bir sesle bana bağırıyordu. "Senin yüzünden konu komşuya her gün rezil oluyoruz!"

"O Allah'ın cezası komşular üç maymunu oynayacağına polisi arasın!" diye bağırıp babamdan kaçmaya devam ettim. "Kızına kurşun sıkamazsın bu yasalara aykırı. Tüm haklarımı biliyorum baba!"

"Hayvanlarla beslenen bir yamyam benim kızım olamaz!"

"Senin yediğin o etler ne eti acaba?"

"Bana çemkiren o dilini koparacağım yamyam velet!" Kulağımın yakınında geçen kurşunla, "Baba!" diye bağırdım yerimde sıçrayarak. Kulağımda kurşunun bıraktığı uğultuyu bastırmaya çalışırken korkudan titriyordum. "Şu bahçe kapısını bu kadar uzağa yapacak ne vardı acaba!" diye sızlandım.

"Koşuyorum koşuyorum ama bahçeden çıkamıyorum. Kıtırmır'de zaten çok ağır." Durup bir ayağımı sertçe yere vurarak ona döndüm. "Anlamıyorum, çok müşkül bir durumdayım." Aşağıyı gösterdim. "Şimdi oturur yere ağlarım görürsün."

Evin önünde dururken silahı kaldırıp tam kalbime hedef alınca kanlı dudaklarımı sarkıttım. "Valla dolapta yemek yoktu." Gözyaşlarım benim isteğimle çalıştığı için gözlerim çok hızlı doldu. "Sebze bile yoktu." Burnumu çektim. "Aç mı kalayım baba?" Kalın camlı gözlüklerin ardından gözlerimi kırıştırdım. "Açlıktan öleyim mi?"

Annem olsa hemen yumuşardı ama sert çehresinden en küçük bir değişim olmadı. Ayaklarımın hemen önüne kurşun sıkıp beni birkaç adım geriletirken sinirden boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Tok evin aç kedisi!" dedi tükürürcesine. "Böyle midesizlik yapacaksan yaşama daha iyi!" Kalbim kasıldı. Sol gözümünden bir damla yaş süzüldü ama bu sefer numaradan değildi. Babam sevgisini hiç gösteremezdi ama öfkesini en ağır şekilde yansıttı. Nefretini de öyle.

"Sen öl!" Gazel'in sesini duyunca ikimizin de bakışları bahçedeki çardaktan çıkan kızı buldu. Açık havada ödevlerini yaparken tanık olduğu şeylere daha fazla dayanamamıştı.

Hızlı adımlarla bana doğru yürüyüp yanımda durarak babama nefretle baktı. Benim aksime babama karşı gelmekten çekinmeyen biriydi. Bunun sonucunda ağır bir şekilde cezalandırılacağını bilmesine rağmen babama asılık yapmayı hiç bırakmıyordu. On altı yaşında bir ergen olduğu için babama karşı böyle değildi çünkü Gazel hep böyleydi. Babamın kurallarıyla yaşamaktan nefret ediyordu. Böyle olduğu için babamla hiç geçinemezlerdi. Bu evde babama karşı çıkan bir tek Gazel vardı ve bu da babamın ona karşı daha sert olmasına neden oluyordu.

Beni babamın kırıncı sözlerinden korumak ister gibi yanımda durup babamın sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vermeye başladı. "Kemirgen ve haşerelerle beslenmeyi daha çok seviyorsa ne olmuş? Efil böyle diye yaşamayı hak etmiyor mu?" Korkusuzca babamın gözlerinin içine baktı. "Belki de Efil'in bu yamyamlığı babasına çekti çünkü babası da kontrol edemediği her şeyden kurtulmaya çalışan bir canavar," demişti ki havayı

yaratan bir kurşun sesi onu susturdu. Geriye kalan tek şey Gazel'in acı dolu iniltisiydi.

İliklerime kadar titredim.

Babam onu vurmuştu.

Parmaklarım gevşedi ve kucağımdaki Kıtmir yere atlayıp havlayarak babama doğru koştu. Yutkunarak başımı çevirip Gazel'e baktığımda kolundan sızan kanı gördüm. Babamın sıktığı kurşun onun kolunu sıyırıp geçmişti. Kurşun belki kolunu deşmemişti ama babamın istediği gibi ona haddini bildirmek için kolunu sıyırmıştı. Biz Saka kızları işte bu yüzden normal değildik çünkü her fırsatta bize silah gösteren ve etrafımıza ateş eden bir babanın kontrolü altında büyüyorduk. Odamızda spor aletleri ve ağırlıklar, arka bahçede ise parkurlar vardı. Biz normal şartlarda büyümüyorduk.

Albay Asım Saka kızlarını daha güçlü olması için eğittiğini sanıyordu ama aslında bizi kan, silahlar ve ölümlere alıştırdığının farkında değildi. Kıtmir babamın paçasına yapışıp dişleriyle onun pantolonunu çekiştirirken babam gözlerini Gazel'den ayırmıyordu. Buz gibi gözlerle en büyük kızına bakıyordu. Keşke Gazel'e bakarken gözlerinde oluşan bu nefreti gizlemeye çalışsa. "Daha kendinden üç yaş küçük kardeşinin bileğini bükemeyen bir çocuk karşıma geçip konuşamaz!" Sertçe konuşup Gazel'e beni işaret etti. "Babana sesini yükseltecek kadar büyüdüğünü düşünüyorsan önce rakibini yere sererek bunu bana kanıtla!" dediğinde Gazel'in bakışları hızla beni buldu.

O ana kadar beni korumak isteyen siyah gözlerde yoğun bir nefret harlandı çünkü babam yine onu küçük kardeşiyle kıyaslamıştı. Gazel'in tek zaafı dövüş sanatlarından benden daha kötü olmasıydı. Bunu bu kadar çok kafaya takmasının nedeni babamdı. Babam iki kardeşin arasını açıp onları birbirine düşman ettiğinin bilincinde olmayarak her defasında bizi yarıştıırıyordu. Böyle yaptığında ikimizin de en iyisi olmak için daha çok çaba göstereceğimizi düşünüyordu. Oysaki yaptığı tek şey kardeşi kardeşe kırdırmaktı. Farkında olmadan beni Gazel için nefret edilesi ve kurtulmak istediği biri haline getiriyordu.

Aramıza nifak tohumları ektiğinin farkında değildi.

İşin trajikomik tarafı bende bir çocuktum ve gönlü olsun diye bir kez bile olsun Gazel'e bilerek yenilmek istemiyordum. Bunu yaparsam babam beni sevmeyi bırakır diye çok korkuyordum. En iyisi olduğum sürece babam beni severdi çünkü babamın zayıflığa tahammülü yoktu.

Yıllardır böyle böyle iki kardeş birbirimize düşman olmuştuk. Babam yüzünden birbirimizi kardeş gibi görmek yerine rakibimiz olarak görmüştük. Birkaç gün sonra annem on üçüncü yaş günümde ölünce ve Gazel, Kıtmir'i alıp evi terk edince tamamen birbirimizden kopmuştuk. Yıllar sonraki karşılaşmamız bir kafesin içinde olacaktı. O an için ikimizde bunu bilemezdik.

Şimdiki zaman.

Başımı iki yana sallayarak geçmişin anılarından çıkmaya çalıştım. Çoktan öldüğünü sandığım köpeği karşımda bulunca ister istemez içim burkulmuş, geçmişte onunla yaşadıklarımız aklıma gelmişti. Oldukça dinç ve iyi görünüyordu. Gözlerimin ardı sızlayarak ona doğru bir adım attığımda Gazel, "O Kıtmir değil," dedi. Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Onun cinsinden sahiplendiğim başka bir köpek." Bana bakmak için kendini zorladı. "Üzgünüm, Efil," diyerek duymaktan korktuğum o cümleyi kurdu. "Kıtmir evden ayrıldıktan birkaç yıl sonra öldü."

Öldü mü?

Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülürken gözlerimden süzülen birkaç damla yaşın farkında değildim. "Yalan söylüyorsun." Duyduklarımı inkâr ederek sertçe ona baktım. "Gayet sağlıklıydı. Birkaç yıl içinde ölmüş olamaz!"

Bana karşı büyük bir suç işlemiş gibi bakışlarını kaçırdı. "Ona en iyi şekilde bakmak için elimden geleni yaptım ama onu koruyamadım." Dolan gözlerini saklamak ister gibi bana sırtını dönüp sobayı tutuşturmak için maşayı aldı. "Beni korumaya çalışırken Carlos onu vurdu."

Başını çevirip kısa bir an bana baktı. Siyahları nemli ve hüzünlüydü. "Sana fazla sadıktı." Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Önüne ne zaman et koysam onu alıp balkona çıkıyordu. Eti yere bırakıp uzaklara bakarak havlıyordu. Sanki seni çağırıyor ve yemeğini seninle paylaşmak istiyordu." Yanımdaki koltuğa yığıldım. Çocukken bazen onun kabındaki eti yerdim bazense kendi tabağımdaki eti ona verirdim. O benim çocukluğumun bir parçasıydı. Ölmüş olamazdı.

Birbirimizle hiç geçinemezdik ama birbirimizi severdik. "O benim köpeğimdi." Sesim boğuk ve ağlamaklı çıkarken suçlayan bakışlarım Gazel'in üzerindeydi. "Onu benden aldın." Kıtırmir'den önce birçok köpeğim olmuştu ama Kıtırmir'den sonra hiç köpeğim olmadı.

Gözlerim ileri derecede kötüleştiğinde bile bir köpeğin yardımını almaktansa körlere özgü değneklerden kullanıyordum. Beni her arabanın önüne çeken o aptal köpeğin bir gün bana döneceğini umuyordum. Evet, onunla düşman gibiydik ne zaman geçici körlük yaşasam ya beni bir arabanın önüne çekiyordu ya da kaldırımdaki direklerden birine çarpmana neden oluyordu. Ancak başım gerçek anlamda derde girince bir aslan kesilip hemen önüme atlıyordu. Bana sadıktı tıpkı benim de ona olduğum gibi.

Onun yokluğunda yıllarca onu beklediğim gibi acaba bensiz geçirdiği o yıllarda Kıtırmir'de bir gün bana gelmeyi beklemiş miydi? Köpeklerin ilk sahiplerini kolay kolay unutmadıklarını duymuştum. O da bir gün beni tekrar görmeyi beklemiş miydi?

Gazel sobaya birkaç odun ve biraz kömür döktükten sonra dışarı çıktı. Köpeğim için benden özür bile dilemeden salondan çıkmıştı. Kıtırmir'e tıpatıp benzeyen şu köpekle beni baş başa bırakıp gitti. Bir kedi gibi sobanın yanına kıvrılıp ısınmaya çalışan köpeğe tersçe bakıyordum. Kıtırmir ile aynı cinse sahip olması bile bana onu hatırlattığı için sinirlerimi bozuyordu.

Gazel bir süre sonra iki fincanla geri döndü. Kahvemi önüme koyarken alaycı bir ifadeyle fincanı işaret etti. "İyi ve kötü alışkanlıklarından vazgeçemediğini düşünürsek kahveyi hâlâ baban gibi içiyor olmalısın." Yüzü tiksintiyle kasıldı. "Sade ve şekersiz."

Kıtmir'e olanlardan sonra suratını dağıtmak ister gibi bakarken sesim donuktu. "Sende hâlâ sütlü ve bol şekerli içiyor olmalısın." Tıpkı annem gibi.

İç çekerek başını iki yana salladı. "Yıllardır kahve içmiyorum." Karşıma oturduğunda fincanını gösterdi. "İhlamur," dedi kısaca. "Sinirleri yatıştırır." Manidar gözlerle baktı. "Sende ister misin?"

"Köpeğimin ölmesine neden olan birine tahammül etmem için ihlamurdan daha fazlası gerekli." Ona hiç güvenmediğim için içinde zehir olma ihtimaline karşı kahve fincanını iterek kendimden uzaklaştırdım. "On dört yıl önce köpeğimi neden yanında götürdün?" Her an ayağa fırlayıp yakasına yapışabilirdim ve bunu saklama gereğinde bile bulunmuyordum.

İhlamurdan bir yudum alarak birkaç kez derin nefesler aldı. "Sanırım korktum." Bunu itiraf etmek bile canını sıkmış gibi yüzüne gelen birkaç tutam saç hızla kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yanında kendimi güvende hissedeceğim bir şeye ihtiyacım vardı." Burukça güldü. "Sonuçta evden ayrılırken on altı yaşında bir çocuktum."

"Ayrılmasaydın." Bu konuda ona anlayış sağlayacak değilim. "Kimse seni bunun için zorlamadı, sen bizi terk ettin."

Gözlerinin ardında gizleyemediği bir sır perdesi aralanmaya başladığında, "Zorlandım, Efil," diyerek yorgunca başını salladı. "Hayatım boyunca hep bir şeye zorlandım ve hepsinin bedeli çok ağır oldu." Ağzı kısmen açıktı ama nefes almıyor gibiydi. "Sana bir abladan çok rakip olmaya zorlandım ve bunu yapan babandı." Ona artık baba demiyordu.

Siyahları titreştiğinde bana bakmak için kendini zorladı. "Üzgünüm, Efil," dedi yıllar sonra. Tıpkı yıllar sonra *babasının kızı* demek yerine bana yine Efil demeye başlaması gibi. "Üzgünüm bende çocuktum ve senin gibi onun sevgisini kazanmaya çalışıyordum."

Ağlamamak için kendini zor tutarken başını eğip ihlamur çayından birkaç yudum aldı ama çayın tadını bile almıyor gibi ifadesi tatsızdı. "Çocukken sana yaptığım zorbalıklar büyüyünce yerini hep pişmanlıklara bıraktı."

Zorbalıklarının çoğuna karşılık verdiğim için bu konuda üzgün olmasına gerek yoktu çünkü bende hiçbir zaman pasif bir çocuk olmamıştım.

Açık camdan sızan rüzgâr yüzünden irkildiğimi görünce fincanını sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "O evde normal şartlarda yaşamıyorduk ama normal olan ve bize iyi davranan tek kişi annemdi." Yürüyüp pencereyi benim için kapattı. "Onu kaybetmekten hep çok korktum." Yerine oturup bir süre durgun gözlerle bana baktı. "On üçüncü yaş gününde tek istediğim annemi kurtarmaktı." Bir kez daha gözleri sızlayınca gözyaşlarına direnmek için tırnaklarını avuç içine geçirdiğini gördüm. "Bu yüzden ateş etmen için seni zorladım."

O kadınlardan birinin annem olacağını ikimizde bilemezdik ama devamında olanlar affedilemezdi. Çünkü suçladığı kişi bendim. "Sen istedin diye ateş ettim." Acımasız gözlerle ona bakarken bu konuda onu affetmeye niyetim yoktu. "Beni ateş etmeye sen zorladın ama devamında her şeyin tek suçlusu benmişim gibi davrandın." *Sen ne yaptın, Efil* diyen sesi on dört yıldır peşimi hiç bırakmamıştı.

Bunu konuşmaktan nefret ediyordu ama konuyu açan oydu, bundan kaçamazdı. Üste çıkmak yerine beni şaşırtarak başını yavaşça salladı. "Benim suçumdu ama bunu kabullenmek yerine seni suçlamak daha kolaydı." Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp bir süre kendini toparlamak için bekledi. Gardını benim karşımda düşürmemeye çalışıyordu lakin oturuşunda bile belli bir yenilgi vardı.

"Tetiğe sen bastın ama annemin katili bendim." Yüzünde eğreti duran bir gülümsemenin burukluğu içimi kor gibi yaktı. "Bu yüzden sustum ve babanın beni suçlamasına izin verdim." Hangi kızının tetiğe basıp annesinin katili olduğunu babam hiç öğrenememişti. İlk şüphelendiği kişi Gazel'di ve Gazel sessiz kalarak benim suçumu üstlenmişti.

Anlamayan gözlerle ona baktım. "Yıllar sonra bunları neden konuşuyoruz?"

Gülümsemeye çalışarak omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çünkü yeniden başlamamın tek yolu senden helallik almak."

Alayla güldüm. "Üzerinde varsa bir gram hakkım..." Gözlerinin içine bakıp, "Helal etmiyorum," dedim canım yanarak ve onun da canını yakmayı isteyerek. "Bir gün toprağın altına girdiğinde bile kardeş hakkıyla gideceksin." O kafesin içinde beni sırtımdan bıçaklamasını aşamıyorum. O benim ablamdı, beni korumalıydı. Annesinin emanetine bu kadarını yapmamalıydı.

Son söylediklerimden sonra sol gözünde süzülen bir damla yaşa engel olamadı. Birbirimize benzediğimiz tek konu buydu. Yoğun acı karşısında ikimizin de ilk sol gözünde bir damla yaş akardı. Derler ki ilk gözyaşı sağ gözden akarsa sebebi mutluluktur ama ilk gözyaşı sol gözden akarsa sebebi acıdır. Gazel sol gözünden süzülen yaşı hızlıca silerek bakışlarını kaçırdı. "Annemin ölümünde seni suçlamamalıydım ama telafi etmeye çalıştım." Başını omuzuna doğru eğerek bana baktığında kaşları büküldü. "İkimizi bu suçluluk duygusundan kurtarıp annemi geri getirmek için her şeyimden vazgeçtim."

Sinirden dişlerimi sıktım. "Evden ayrılıp bize ihanet ederek mi telafi etmeye çalıştın?" Yaptığı hiçbir şeyin savunulur bir yanı yoktu.

İnkâr etmek yerine başını salladı. "Evet, tam olarak böyle yaptım." Gözlerim önünde duran ellerine kayınca sertçe yutkundum. İşaret parmağının ucuna dokunuyordu. Üzerinde yıllar geçse de tıpkı benim gibi çocukluktan kalan bu alışkanlığı farkında olmadan o da yapıyordu. Gazel'de hâlâ unutarak parmaklarla olan bu işareti yapıyordu. Farkında değildi ama sık sık işaret parmağının ucuna dokunup duruyordu.

Korkuyorsan işaret parmağına dokun.

Kaskatı kesildim.

Gazel benimle yüzleşmekten korkuyordu.

Parmaklarına baktığımı görünce hemen ellerinin temasına son verdi. Bunu tekrar yapmamak için uzanıp çay fincanını aldı. Böylece fincanı tutarak bir elini meşgul edecek bir şey bulmuştu. "Evi terk etmek hep istediğim ama asla yapmayacağım bir şeydi çünkü o evde annem ve sen vardın. Annemin öldüğünü düşündüğümde bile gitmek aklımda geçmedi." Derin bir nefes

alarak beni işaret etti. "Sen hâlâ o evdeyken gidemezdin. Annemin benden son isteği seni korumamdı."

Soğuduğunu düşündüğüm çaydan biraz içtikten sonra bakışlarını küçük salonun içinde gezdirdi. Bu benimle göz teması kurmamak için yaptığı bir şeydi. "Seni bırakıp gitmeyi hiç istemedim ama Carlos'tan bir telefon aldım. Annemi geri istiyorsam onunla buluşmamı söylüyordu."

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp oturuşumu dikleştirdim. Gazel annemin yaşadığını on dört yıl önce mi öğrenmişti? Yüzüme sert bir tokat yemişim gibi sarsıldım. Ben bunca zamandır annemin yasını tutarken o, gerçeği benden sakladı mı? "Sen korkunç birisin!" Bir hışımla yerimden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Seninle işim bitti daha fazla dinlemeyeceğim!" Onca zamandır bunu benden saklayacak kadar bencil ve acımasızdı. Tıpkı benim gibi annemin yaşadığını daha yeni öğrendiğini sanıyordum ama meğerse o bunu yıllardır biliyormuş.

"Carlos'un şartlarından biri buydu!" dediğinde çoktan kapıya ulaşmıştım. "Annemin yaşadığını birine bile söylersem onu öldürecek! Özellikle de senin bilmeni istemedi çünkü acı çekmeni istiyordu."

"Sende buna izin verdin!" Bir anda ona dönüp bağırarak üzerine yürüdüm. "Yıllarca canımı yakmasına izin verdin hatta bunun için ona yardım ettin!" Ayağa kalktığında onu sertçe göğsünden ittim. "O benim de annemdi!" derken sinirden kendimi kaybetmiş durumdaydım. "Benden annemi nasıl saklarsın!"

"Beni dinle."

"Hayır, sen beni dinleyeceksin!" Yıllarca annemin yaşadığını benden saklamasının siniriyle onu bir kez daha ittim. "Sen istedin diye ateş ettim çünkü beni buna zorladın!" Yılların öfkesini ondan çıkarmak ister gibi ters ters bakmaya başladım. "Beni hep kıskandın ve her zaman hayatınızda yok olmamı istedin!" diye bağırırken ona vurmamak için kendime güçlkle hâkim oluyordum. "Hiçbir zaman kardeşin olduğumu kabullenmedin ama nefret etsen de biz kardeştik! Annesini kaybeden sadece sen değildin. En azından bana onun yaşadığını söyleyebilirdin!"

Karşımda dik durmaya çalışarak, "Yapamazdım," dediğinde onu anlamamı istiyordu ama anlayacağım şeyler yapmamıştı. "Sana söyleyemezdim bunun için zorlandım."

"Zorlanmadın beni cezalandırmak için benden annemi sakladın!"

Daha fazla dayanamayıp kaşlarını çatarak beni arkaya doğru itti. "Evet!" diyerek bir öfke patlamasıyla o da bana bağırdı. "On altı yaşında tecavüze uğradığımı senden nasıl sakladıysam annemi de öyle sakladım!" Donup kaldım. Nefes dahi alamadım. Öyle bir sarsıldım ki bir donma anı yaşıyordum. Kulağında tecavüz kelimesi uğuldarken yer ayaklarımın altında kaymaya başladı. Ne dediğinin farkında mı?

Tecavüz mü?

Bu bölüm normalde attığım bölümlerin iki katı uzunluğunda. Aslında daha da uzundu ama 20 bin kelimeye ulaşınca küçük bir kısmını kesmek zorunda kaldım. Bölüm çok uzun olunca sıkılırsınız diye en fazla bu kadar azaltabildim.

Şimdi gelelim okuduğunuz bölüme. Öncelikle bölümü nasıl buldunuz? Olaysız ve sakın bir bölümdü. Arada bize nefes aldirmek böyle bölümlere ihtiyacımız var.

Big e bazı konularda ilerleme katettiğini düşünüyor ve bunun için çok da uğraşıyor. Sizce istediği gibi bir gelişme gösterebilmiş mi?

Karun ve Big e için her şey yolunda gitmeye başladı ama görünen o ki şimdi de endişelenmemiz gereken başka bir şey var. Big e'nin hamileliği. Evet, Big e hamile.

Defne, yani Karun'un ablası doğum yaparken öldüğü için bu Karun'da büyük bir travma yarattı. Kurgunun başından beri çocuk istemediğini açıkça belirtmişken Big e'nin hamile olduğunu öğrenince sizce tepkisi ne olacak?

Diğer açıdan bakarsak Duha'da bu habere pek sevinmeyecek. Her konuda Karun ile yarıştığı için onun da baba olacağını öğrenince çıldıracağını tahmin etmek zor değil.

Ve Gazel... Bölüm sonunda okuduklarımız ne yazık ki Gazel'in yaşadıklarının küçük bir kısmı. Yeni bölümde onun tüm hikayesini öğrenmiş olacağız.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Son olarak okuduğunuz bölüme oy verip satır arası yorumlar yaparsanız sevinirim. Yazması da düzenlemesi de çok zamanımı aldı. En azından verdiğim emeklerin karşılığı olması beni mutlu eder. 🌸

(47) Hamile Miyim?

"İçine attığın her şey içinden bir şeyleri senden alır ve seni değiştirirdi. Bastırılan tüm duygular önce sahibiyile beslenir. Ta ki geriye ondan hiçbir şey kalmayana dek."

Gazel ile yüzleşmenin bana acı vereceğini tahmin ediyordum ancak bu denli bir acıya hazırlıklı değildim. Ondan her şeyi duymayı bekliyordum hem de her şeyi fakat Gazel, duymayı beklemediğim tek şeyi bana söylemişti. Dudaklarına bile yakışmayan tecavüz sözcüğü beni kısıkıvrak yakalamıştı. Gazel'in isminin yanına yakıştıramadığım bu çirkin bir kelimenin saldırısına uğramış gibi donup kalmıştım. Artık nefes bile almıyordum. Tecavüz kelimesi kulaklarımın tüm duvarlarına çarpıp şiddetli bir sarsıntı yaratırken nefes almak şöyle dursun, kıpırdıyamıyordum bile. Delicesine korktuğum ve kimseye konduramadığım bir şeyi ablama yaşatmış olamazlardı.

Yanlış duymuş olayım.

Bir konuda yanılmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Yüzüme bakmaya bile utanıyormuş gibi kalktığı koltuğa yığıldı. "Annem öleli henüz bir hafta olmuşken beni aradı." Dizlerinin üzerinde duran parmaklarıyla oynarken ısrarla bana bakmıyordu. "Carlos ile görüşmek şöyle dursun, onu görmeye bile tahammül edemezdim ama annen için dedi." Başını sallayarak kendi sözlerini onayladı. "Annemi görmek istiyorsan sana vereceğim adrese gel dedi."

Gitmemiş ol demeyi o kadar çok istiyordum ki ama gittiğini biliyorum. Annemin ölümünden bir hafta sonra evi terk ettiğine göre o aşağılık herifle görüşmeye gitmişti. "Bana annemin yaşadığını ve bunu bana kanıtlayacağını söylemişti."

Ayağa kalkıp bana sırtını dönerek pencereye yürüdü. "Kim olsa annesi için giderdi." Bana bakmamanın en iyi yolu camdan dışarıyı izlemektir. "Gittim,

Efil ona gittim." Gözlerimden süzülen bir damla yaşı o görmeden hızlıca sildim. Gitmemeliydi, Allah kahretsin onlara gitmemeliydi.

Bana sırtı dönük bir halde dışarıyı izlerken sesi ağlamaklıydı. "Biz Saka kızları için planları vardı," diye fısıldadığında titreyen sesi bir ağıttan farklı değildi. "Bizim anne ve babamız için yapacağımız şeyler vardı." Dudaklarından bir hıçkırık çıktığında, "Onları yaşatmalıydık yoksa ölürlerdı," dedi.

O benim tüm hayatımı bilirken ben onunla ilgili hiçbir şey bilmek istemediğimi fark ettim. Onun dünyasının benimkinden daha korkunç olduğunu anladığımda hiçbir şey bilmek istemedim. İşte bu yüzden yol yakinken onun dünyasına girmeden buradan gitmek istiyordum. Gözlerim kapıyı bulduğunda, "Sen babanı yaşatmalıydın," diyen içli sesini duydum. "Bende annemi."

"Babam için hiçbir şey yapmadım."

"Artık kendini böyle mi kandırıyorsun?" Alay ederek bana döndüğünde dalga geçmek için bile olsa yüzünde tebessümün emaresi yoktu. "Baban senden o patlamayı çıkarmanı istediğinde ne oldu, Efil?" Birçok şey.

Kaskatı kesildiğimde gereken tüm cevapları değişen suratımda alıyordu. "Tek bir patlamayla gözlerini, dostlarını ve her şeyini kaybettin. Peki, çok sevgili baban o gece ne kaybetti?" Hiçbir şey. Bir kayıp yaşamadığı gibi üzerine bir de ona madalya verdiler. Ülkesi için kızını bile gözden çıkaran kahraman asker Albay Asım Saka.

Bundan bahsetmek bile canımı sıktığı için çantamdaki sigara paketini çıkardım. "Hepsi bu da değil." Bulunduğu yerden beni izliyordu. "O geceki patlamayla baban bir şey daha kazandı ve o da kendi hayatıydı." Buruk bir şekilde gülerek başını salladı. "Artık Carlos onun değil sekiz yaşındaki küçük kızının sorunuydu. O patlamayla baban hedef olmaktan çıktı ve sen potaya girdin. Sen artık bir terör örgütünün oğlunu öldüren o çocuktun."

Yaktığım sigaranın dumanını içime çekerek kapıya yakın olan duvara sırtımı yasladım. "Zaten bildiğim şeyleri bana neden anlatıyorsun?"

"Bir de benden dinle çünkü senin hastalıklı zihninin olaylara farklı açılardan bakıyor." Elimdeki sigara paketini işaret edince çakmağı paketin içine koyup ona attım. Havada yakaladığı paketten bir dal sigara çıkartırken, "O günden sonra baban bizim için ne yaptı?" diye sordu. "Bizi hiçbir işe yaramayan o tanık koruma programına aldirmek dışında bizim için ne yaptı?"

"Nereden bileyim ben!"

"Hiçbir şey yapmadığını sende çok iyi biliyorsun." İkimizde evin farklı duvarlarına yaslanıp sigaramızı içerken artık gitmek istiyordum. "Başımıza Carlos gibi bir belayı musallat ettiği halde yanımızda kalmadı. Bizi korumak yerine bir görevden diğerine koşturmayı devam etti. O patlamanın yaşandığı gece kadınlar ve çocukları aldıklarında ve her anneden bir çocuk kopardıklarında baban yanımızda değildi."

Saçlarımı işaret etti. "Carlos bizi kaçırdı saçına siyah bir toka taktığında da baban yanımızda değildi. Annemi son kez gördüğümüz o gece de baban yanımızda değildi." Başını iki yana salladı. "Ona ihtiyacımız olduğu zamanlarda hiç yanımızda olmadı."

Gözlerinde aşağılayıcı bir ifade olduğunda bunun nedeni bir aptal olduğumu düşünmesiydi. "Yanımızda olması için daha kaç kez kaçırılıp kendimizden bir şeyler kaybetmemiz gerekiyordu?" Başıyla camdan dışarısını işaret etti. "Hiç tanımadığımız o insanları kurtarmak neden bizden daha önemliydi? O kadar berbatlar ki çoğu kurtarılmayı bile hak etmiyor!"

Yarı ettiğim sigaramdan bir nefes daha çekerek kendimi dumana boğdum. "Babamın iyi bir koca ve iyi bir baba olduğunu hiçbir zaman savunmadığımı biliyorsun. Ancak o iyi bir askerdi ve kurtardığı insanların büyük bir bölümü kurtarılmayı hak ediyordu."

"O herif hâlâ yaşıyorsa bu senin sayende."

Gerçeklikten uzak bir şekilde güldüm. "Bana bilmediğim bir şey söyle." Eğer ben Carlos'un öfkesini üzerime çekmeseydim şimdiye kadar kim bilir kaç kez babamı öldürmüştü. "Belki de bizi bu yüzden eğitti," dedim alayla.

Umursamaz bir ifadeyle başımı duvara yaslayıp nemli tavana baktım. "Onun yokluğunda aileyi korumamız için."

"Eh işe yardı da." Bir süre sustu fakat daha sonra söyledikleri hızla ona dönmeme neden oldu. "Bize aşıladığı şeyler yüzünden sen babanın kalkanı oldun, bende annem için Marasliyan'ların fahişesi. Sen babana etten bir kalkan olurken sekiz yaşındaydın, bende annemin kalkanı olurken on altısındaydım." Bakışlarım doğrudan onu bulduğunda sigarayı dudaklarına yaklaştırdığı eli titriyordu. "Hak etmediği şeyler yaşayan sadece sen değilsin."

Dudaklarından süzülen gri duman yüzünü yalayıp kirpiklerini titreştirdi. "O gün Carlos bana annemin videosunu izletti," diye fısıldadı. "Bir hücrede perişan bir haldeydi." Gözleri dolarken gülmek için kendini zorladı. "O kadar savunmasız görünüyordu ki videoda olsa bile gözlerindeki o korkuyu ve çaresizliği gördüm." Yürüyüp elindeki sigaranın izmaritini sobanın içine attı. "Annem korkuyordu, Efil çünkü hep olduğu gibi babamın ona geç kalacağını biliyordu."

Bana sırtını dönüp tekrar pencereye yürüdü. "Fazla savunmasız ve kimsesiz görünüyordu." İçerideki sigara dumanı çıksın diye pencereyi açtı. "Beni hep dışlayan baban sayesinde kimsesizlik duygusunu çok iyi bildiğim için annemin kimsesi olmak istedim." Yönünü bana doğru çevirdiğinde titreşen gözlerinden bir damla yaş aktı. "Bunun için bazı bedeller ödemem gerekiyordu." İlk gözyaşı sol gözünden akmıştı. Bir tek bu konuda birbirimize benziyorduk.

Islak kirpiklerinin arasından gözlerimin içine bakınca aceleyle başımı iki yana salladım. "Söyleme." Ona yalvardığımın farkında bile değildim. "Söyleme, Gazel bildiklerin sende kalsın." Duymak istemiyordum. Allah kahretsin duymak istemiyordum çünkü duyacaklarıma hazır değildim.

Başını eğdiğinde o günlere tekrar dönmüş gibi yıkık bir haldeydi. "Efil," diye fısıldadı ama başını kaldırıp bana bakmadı. Utanç ve acı karışımı gözlerini benden sakladı. Bu utanç ona aitmiş gibi yüzüme bile bakamadı. "Carlos bana annemin yaşadığını gösterdikten sonra-"

Hemen müdahale edip, "Gazel sus!" dedim. Susmalıydı.

"Karşı koyarsam annemi öldürecekti."

"Yeter sus!" Bağırarak sesini kesmeye çalıştım. Duyamam, o lanet kelimeyi bir kez daha ondan duyamam. Duymazsam belki daha kolay atlatırım belki de öyle bir şeyin hiç yaşanmadığına kendimi ikna ederim.

Bir süre sessiz kaldı ancak bu çok uzun sürmedi. Dudaklarından kaçan hıçkırığı tüm direncini kırmış gibi gözyaşları hızla aktı. "O bana tecavüz etti." Çoktan sönen sigaranın izmariti parmaklarımın arasından düştü. "Ona karşılık verip kendimi savunamıyordum çünkü bunu yaparsam annemi öldüreceğini söylüyordu." Kemiklerime kadar acıdım.

Eğer cümlelerin öldürücü gücü olmasaydı belki de bu denli sarsılmazdım. Duymaktan kaçındığım üç kelime ablamın titreyen dudaklarından dökülmüştü. *Bana tecavüz etti.* Artık istesem de bu gerçekten kaçamazdım. Babamın düşmanı ablama tecavüz etmişti. Carlos'u öldürdüğüme o kadar pişmanım ki. Ölmek onun için kurtuluş olmuştu.

Sol gözümünden süzülen bir damla yaşı ıslak gözlerle izledi. İçimin yangını dilime pelesenk olduğu için belki ona bir şey diyemedim ama tek bir damla yaşım gerekenden fazlasını söylüyordu. Ben gerçek anlamda acıyınca sol gözümünden yaş akıttırdım. Çünkü sağ göz mutluluktan sol göz ise saf acıdan akıttırdı gözyaşını.

Konuşmak için kendimi zorlayıp söylememem gereken en saçma şeyi söyledim. "Bilmiyordum, Gazel," dediğimde dizlerinin üzerine düştü ve başını eğerek ağlamaya başladı. Bu cümlemin ikimiz için de mazisi hazindi. Yıllardır kabuslarımızı süsleyen bu cümleyi yıllar sonra benden bir kez daha duyunca yere yıkılmıştı.

Annemi vurduğum o gece benden duyduğu son şey, "Bilmiyordum, Gazel," olmuştu. Ben yıllarca kabuslarımda Gazel'in, "Efil, sen ne yaptın?" diyen sesini duymuştum. Tepkisine bakılırsa onun da yıllarca kabuslarında duyduğu ses, "Bilmiyordum, Gazel," diyen sesimdi.

Onu ilk kez diz çökmüş bir halde görüyordum. Gazel Saka her şey olabilirdi ama asla zayıf bir savaşıcı olmazdı. Oysaki şimdi o kadar kırılgan ve zayıf görünüyordu ki, sanki tüm dünya gelse kimse onu düştüğü bu yerden

kaldıramazdı. Kimsenin değil benim karşımda yıkılmıştı. Kim bilir kaç yıldır tutuyordu gözyaşlarını. İçine attığı acılara yıllarca direnmiş gibi onca zamandan sonra daha fazla dayanamamıştı. "Bana bunu yaşattıklarında sadece on altı yaşındaydım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp boğazımı tırmalayan çığlığa engel oldum. Oysaki yanına gidip ona sarılarak ağlamaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Ancak yerimden bile kıpırdıyamıyordum. "Çocuk sayılırdım." Sayılmazdı o yıllarda zaten çocuktuk.

Başını biraz daha eğerek güzel yüzünü tamamen benden gizledi. "On altı yaşında bekaretimi kaybederken bana karşı çok acımasızdı. Hâlâ her saniyesini hatırlıyorum. İstesem de unutamıyorum çünkü bir kez olan bir şey değildi." Dizlerinin üzerinde duran elleri bir kez daha birleşti. "Sert, acımasız ve aşağılayıcıydı."

Kafamın içinde canlanan sahneler beni öldürebilirdi. Kör bir bıçakla etimi kanırta kanırta kestiklerini hissederken hâlâ nasıl ölmüyorum, aklım almıyordu. Oysaki Gazel'in anlattıkları bana soğuk bir mezarı hissettiriyordu. O anlatıyordu lakin ben ölüyordum. Ablama dokunan kirli eller boğazımı sıkıp benim nefesimi kesiyordu. O anlattıkça ben yaşıyordum o iğrenç olayı. "Sus artık," derken bile o kadar aciz ve bencildim ki. Onun artık konuşmaya ihtiyacı vardı.

Gözlerinde durmaksızın yaşlar akarken dalgın bir şekilde yerdeki kirli ve eski fayanslara bakıyordu. "O gece hepsi sırasıyla bana tecavüz etti." Kaskatı kesildim. "Ne çığlıklarım onları durdurdu ne de yalvarışlarım." Hepsi derken?

Yıkıl dünya, benim yıkıldığım gibi artık sende yıkıl.

Bu sefer yüzük parmağının ucuna dokunuyordu. Biz asker çocukları parmakların işaretini unutmazdık. O da unutmamıştı. Ne zaman canımız yansa veya kendimizi güvende hissetmezsek farkında olmadan bir parmağımızın ucuna dokunurduk. Bunu yaptığımızın bile farkında olmazdık. *Yardım istiyorsan yüzük parmağına dokun.* Hıçkırıklara boğulmamak için yumruğumu ısırdım. On altı yaşında tecavüze uğrarken kim bilir kaç kez dokunmuştu yüzük parmağına.

"Efil," diye mırıldandı utanç dolu bir sesle. "Öldürdüğün tüm o adamlar bana defalarca kez tecavüz etti." Kalbim yoğun bir acıyla kasıldı. Dizlerimin üzerine öyle bir düştüm ki yaslandığım duvarın önünde artık omuzları sarsıla sarsıla ağlayan bendim.

Bizi her anlamda bitirmişlerdi.

Tıpkı benim gibi sesli bir şekilde ağlarken nihayet başını kaldırıp ıslak gözlerle bana baktı. Yaşlar yüzünü ıslatırken bana öyle bir baktı ki içim titredi "Çok korkmuş ve utanmıştım." O lanet anı tekrar ve tekrar yaşıyormuş gibi kendini korumak istercesine kollarını kendine sardı. "Carlos, Hector ve onun babası William," diye fısıldadı. "Her gece biri mutlaka odama geliyordu ve bunlar olurken ben daha on altı yaşındaydım."

Ablama dokunduklarını bilmeden üçünü de havaya uçurup parçalarına ayırmıştım. Eğer bu duyduklarımı önceden öğrenseydim onları bu kadar kolay öldürmezdim. Allah kahretsin, bunlar duymayı beklediğim şeyler değildi! Kendimi zorlayarak, "Artık geçti," dedim bir şeyler söyleme ihtiyacı hissederek. Geçmeyecekti.

Gözyaşları içinde başını iki yana salladı. "Geçmiyor," diye fısıldadığında yardım ister gibiydi. "On üç yıl boyunca yaşadım ben bunu ve geçmiyor, geçmek bilmiyor." Geçmezdi keşke geçse ama bize yaşatılan hiçbir şey geçmiyordu.

Bir yetim gibi kaşları büküldü. "Onların yanında neler yaşadığımı veya nelere zorlandığımı bilmiyorsun," diyerek acımı katladı. "Ne zaman onlara dirensem bana annemi öldüreceklerinden bahsediyorlardı." Titreyen dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Boyun eğdiğim her şey annemi yaşatıyordu ama beni öldürüyordu." Tıpkı babamı yaşatan her şeyin beni öldürdüğü gibi.

Gözlerimin içine böyle bakmaması için her şeyimi verebilirdim. Kimsesiz, kırılğan ve acı doluydu bakışları. Tanıdığım o Gazel'den çok farklı biri vardı karşımda. "Odama gelecekler diye geceleri uyuyamıyordum." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hâlâ öyle." Çenesi titrerken ıslak gözlerle iç çekti. "Hepsi öldü ama dışarıda en küçük bir çıtırtı duysam, onlardan biri odama girdi sanıyor ve sıçrayarak uyanıyorum."

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildiğinde bakışları isyan eder gibi sarsıcıydı. "Tüm bunlara annemi yaşatmak için katlandım ama o beni hatırlamıyor bile." Kalbim sıkıştığında kırgınlığının bende yarattığı dalgaya hazır değildim. "Ben onun için ölmelere doymazken o, kendine yeni bir çocuk doğurmuş ve hayatını yaşıyormuş." O kadar savunmasız ve kırılgandı ki ona sarılarak tüm yaralarını iyileştirmek istedim ama onun her parçası bir yere dağılmış gibiydi. Sanki bir cesede bakıyordum.

Ablam on altı yaşında çoktan ölmüştü.

Daha fazla dayanamayıp hemen yanına gittim. Yanına diz çöküp onu kollarımın arasına çektiğimde sanki ikimizin de ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi geldi. Ona sımsıkı sarılarak göğsümü gözyaşlarına yuva yaptım. Anlattıkça ağladı, dinledikçe onunla ağladım. On dört yılın ardından abla kardeş bugün ilk kez birbirimize sığınmıştık. Onu bir daha asla bırakmayacağım. Olması gereken yer burasıydı, benim kollarımın arası ve benim yanım.

Sözlerinin bende yarattığı depremden habersiz, "Bizi unutmuş," diyordu ağlayarak. "Onun için çektiğimiz tüm o acılardan habersiz mutlu bir hayatı var. Onca yıl onu bulmak için katlandığım şeylerin karşılığı bu olmamalıydı." Gözyaşlarım onunkilere karışırken evet bile diyemedim. Bizi unutmamalıydı.

Bir süre ikimizde sustuk çünkü ne onun konuşmaya gücü kalmıştı ne de benim dinlemeye. Biz sustukça gözyaşlarımız akmaya devam etti. Belki de Gazel yıllar sonra ilk kez ağlıyordu. Benim gibi çok kolay ağlayan biri değildi. On dört yılın birikimini bir zamanlar zorbalık yaptığı küçük kardeşinin kollarında ağlayarak dindirdi. Annem kardeş kardeşin düşmanı olmaz derken çok haklıydı. Herkes giderdi lakin kardeş kalırdı. Canın yandığında günün sonunda yardımına koşan bir tek kardeşin olurdu.

Eğer neden evden ayrıldığını bilseydim onu aramayı hiç bırakmazdım. Belki de ben ondan çok kolay vazgeçtim. Bize ihanet ettiğine çok kolay inanıp ondan vazgeçtim. Bunda babamın beni manipüle etmesinin de payı vardı. Gazel'in düşmanlarımızın safına geçtiğini ve bize ihanet ettiğini söyleyip durmuştu. Bilinç altıma bunu yerleştirecek kadar çok sık

söylemişti. Bunun tek suçlusu babam değildi çünkü bende suçluydum. Ona bu kadar kolay inanmamalıydım.

Gazel'in gitmek için sebepleri olacağını düşünmek yerine babama inanmıştım. Hiçbirimiz Gazel'in bunu neden yaptığını sorgulamadık. Ondan çok kolay vazgeçmiştik. Hadi ben o yıllarda on üç yaşında bir çocuktum peki, ya babam? Babam nasıl kızından vazgeçti? Nasıl düşmedi peşine, neden savaştı onun için? Çünkü babam için vazgeçmek en kolayıydı. Dağların aslanı bir tek konu ailesi olunca yetersizdi.

Bize ayıracak vakti o kadar yoktu ki, bizimle ilgilenmek yerine bizden nefret edip hayatından çıkarmak onun için daha kolaydı. Böylelikle ayaklarının altında dolaşıp ona ayak bağı olmazdık. Babam bizim sebebimiz olmuştu.

Marasliyan'ların saltanatı geçen yıl yıkılmıştı ancak bizde açtıkları yaralar hâlâ kapanmamıştı. Onların on üç yıl boyunca işkence ettikleri tek kişi ben değilmişim. Gazel'in canını da en az benim kadar yakmışlardı hatta benden bile fazla. Ben onlardan birilerini sadece yılda bir kez doğum günlerimde görüyordum. Ancak Gazel onları on üç yıl boyunca hayatının her karesinde görmüş, onların zulümlerine boyun eğmişti. Bakıldığında hedefte ben vardım ama asıl kurban Gazel'di.

Annemi yaşatmak için katlandığı tüm o şeyleri tahmin bile edemiyorum. Bana küçük bir kısmını anlatmasına rağmen yıkılmış durumdaydım. Sildikçe gözyaşlarım akıp duruyordu. Gazel benimle o kafese de bu yüzden girmişti, değil mi? Annemi yaşatmaya devam etmek için. Amacı beni öldürmek olsaydı ona karşılık vermediğim tüm o anlarda bunu zaten yapardı. Yapmamıştı çünkü bana zaman kazandırmak için kafesin içinde oyalanmıştı. Karun ve Duha'nın yardımımıza gelmesi için bilerek kafeste oyalanmıştı.

O gün Kadem'i de kurtarmıştı çünkü Kadem'i arkasındaki adam konusunda uyarmıştı. Kumarhane baskınında da bize sıktığı kurşunlar hep ıskaydı. Oysaki tıpkı benim gibi Gazel'de usta bir nişancıydı, yani kolay kolay ıskalamazdı. O gün fazla üzerinde durmamıştım ancak şimdi düşününce bunu bilinçli yaptığını anlıyorum. "Haberim olmadan bana kaç kez yardım ettin?" diye sorarken ağlamaktan sesim çatallaşmıştı.

Derin bir nefes alıp benden ayrıldığında umarsızca omuzlarını silkti.
"Önemi yok."

Israr ettim. "Benim için var. Bilmem gereken her şeyi anlat."

Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacağımı anladığı için ayağa kalkıp köşedeki sehpaye doğru yürüdü. Sehpanın üzerindeki kâğıt mendillerden birkaçını alıp yüzünü silmeye başladı. "Onların yanında olmamın tek amacı annemi hayatta tutmak değildi, sen ve babanı korumak için de oradaydım."

Sigara paketini, çakmağı ve kül tablasını alarak koltuğuna doğru yürüdü. "İçlerinde olursam sizin için planladıkları her şeyi önceden öğrenebilirdim." Yerine oturup elindekileri yanına bıraktı. "İlk birkaç yılım sadakatimi test etmeleriyle geçti." Paketten bir dal sigara çıkartarak yaktı. "Her konuda beni test ettiklerini bildiğim için rolümü iyi oynuyordum."

Yanındaki koltuğa geçerek sigara paketine uzandım. Tüm bu olanlardan sonra benim de içmeye ihtiyacım vardı. Gri duman dudakları arasında süzülürken gözleri tekrar doldu. "Bana yaptıkları şeylerden zevk alıyormuş gibi davranıyor, bana verdikleri her kirli işi onların adına sorunsuz bir şekilde hallediyordum. Vur dediklerini vuruyor, bırak dediklerini yaşıtıyordum. Babanın saat dükkanını bile kundaklayan bendim çünkü yapıp yapmayacağımı görmek istediler." Buz kestim. Babam haklı mıydı? O yangın Gazel'in işi miydi?

Başını çevirip omuzunun üzerinden bir süre beni izledi. Bakışları kırılgan ama bir o kadar da hissizdi. "O gün sadece dükkânı yakmakla kalmadım, Carlos'a Asım Saka'yı da öldürmemi ister misin diye de sordum."

Gözlerim titreştiğinde başını iki yana salladı. "Yapmazdım ama yapmaya can atıyormuş gibi görünmek bana güvenmesini sağladı. Carlos'u iyi tanıyordum kimseye kolay bir ölüm yaşatmazdı. Benden onu öldürmemi istemeyeceğini biliyordum." O kundaklama olayını hatırlıyorum. Bunda Gazel'in parmağı olduğu aklıma bile gelmemiştii ama babam bunu Gazel'in yaptığını tahmin etmişti. Çünkü Gazel'in ondan ölesiye nefret ettiğini düşünüyordu ve hâlâ da böyle düşünüyordu.

Sigarasını içerken bakışları pencereden dışarıya dalgınca bakıyordu. "Onların güvenini kazandıktan sonra her şey daha kolay oldu. Sizden nefret ettiğime inanıyorlardı çünkü bu konuda gereken her şeyi yapıyordum. Bir süre sonra planlarına beni de dahil etmeye başladılar." Güldü ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Sizin haberiniz bile olmadan birçok belayı sizin için savuşturdum. Tabii bunu yaparken benden şüphe etmeyecekleri kadar temiz çalışıyordum." Başını çevirip manidar gözlerle tekrar bana baktı. "Onların yanındaki beşinci yılmda peşindeki tetikçiyi buldum."

Midem kasıldı.

"Tetikiyi buldun mu?" Bunu sorarken bile şaşkınlığım yüzüme yansıyordu.

Düz bir ifadeyle, "Onu buldum ve ondan kurtuldum," dedi. "Doğal sebeplerden ölmüş gibi gösterdim. Senin için yeni atadıkları tetikiyle de gizli bir dostluk kurdum. Onun işi seni öldürmek değil korumaktı."

Kinayeli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kumarhanedeki odada sıkışıp kaldığında tetikçinin seni koruduğunu bilmiyor olamazsın. Hepsini benim için yaptı ama o baskından sonra Hector ondan şüphelendi." Kalbim hızlandı. Öyle ki parmaklarımdaki sigara bile titriyordu. Gazel aslında benden hiç vazgeçmemişti.

Tetikçi dostunu kaybetmiş olmalı ki gözlerine yaşlar birikti. Bakışlarını hemen kaçırıp tekrar camdan dışarıya bakmaya başladı. "Hector onu öldürüp peşine yeni birini taktı. O piç de tokayı çıkardığın ilk fırsatta seni vurdu." İçi acımışçasına yüzünü ovuşturdu. "Bir sokak lambasının altında bunu yaptı."

"Engel olamadım çünkü Hector ve Karun'un annem için yaptığı anlaşmayı bilmiyordum. O sıralar arkadaşımın kaybının üzüntüsünü yaşıyordum. O benim tek dostumdu." Kaburgalarımda birbirine geçmiş gibi göğüs kafesimde bir sızı oluştu. Benim için bu kadarını yaptığını hayal dahi edemezdim. Bunların hiçbirini bilmiyordum çünkü onca yıl peşimdeki hep aynı tetikçi sanmıştım.

Oysaki hayatımda üç farklı tetikçi gelip geçmiş. Birincisini Gazel öldürmüş, ikincisi beni korumaya çalışırken ölmüş ve üçüncüsü de beni göğsümden

vurmuştu. Gazel'in dostu olan tetikçi birçok konuda bana iltimas sağladığı için peşimdeki tüm tetikçileri o sanmıştım. Bu yüzden ister istemez katilime sempati duymuştum. Öyle ki sol göğsümden vurulunca özellikle kalbimi ıskaladığını düşünmüştüm. Oysaki o beni koruyan tetikçi değilmiş ve beni öldürmeye çalışırken bilinçsizce ıskalamış.

Her bir konuşma ikimiz için çok sarsıcı geçtiği için benim dinlemeye onun da anlatmaya gücü yoktu. Bu yüzden sık sık kendimizi toparlamak için susuyorduk. Beş dakikalık bir sessizlikten sonra içtiği sigaranın izmaritini kül tablasına bastırdı. "Açık arttırmada anahtarı, yani o tarağı sana ben aldırdım," diyerek bir kez daha beni afallattı. Bu da mı onun işiydi?

Apaçık bir alayla bana bakıyordu. "Önünde yürüyen o iki kişinin Carlos hakkında konuşması sence tesadüf müydü? Ya da sunucu kadının tarağı sana satmak için bu kadar istekli olması?" Yüzünü buruşturdu. "Kuruş mu? Ciddi misin?" deyince sinirden güldüm. Kadem yüzünden tarağı kuruş farkıyla almıştık.

"Peki, o garip tarağı bana neden aldırdın? Bu arada o hâlâ bende."

Gülerek başını iki yana salladı. "Sendeki anahtar gerçeğinin replikası. Onları değiştirdiğimi bile fark etmedin, değil mi?"

Kısık bir sesle küfrettim. "Hangi ara yaptın bunu?"

"Daha güç şeyler yaptığım olmuştu. Bir anahtarı değiştirmek zor değildi.

"Bu bir cevap değil," diyerek koluna dokunduğumda irkilince kalbim kasıldı. Ateşe dokunmuşum gibi elimi hemen çektim. Habersiz bir şekilde ona dokunulduğunda korkup refleks gösteriyordu. Bir gün Gazel'i böyle göreceğimi hayal dahi edemezdim. Ona dokununca ürküp sıçramıştı. Bunu görmek benim için ölüm gibiydi. Bakışlarım ona berbat hissettiriyor olmalı ki başını yukarı kaldırıp derin derin nefesler almaya çalıştı. Bu benim de sıklıkla yaptığım bir hareketti.

Gözyaşlarını tutmaya çalışan tüm insanların yaptığı bir şeydi. Boğazında bir yumru oluştuğunda güçlkle yutkunduğunu gördüm. "Bilmiyorsun ve umarım nasıl bir his olduğunu hiç öğrenmek zorunda da kalmazsın.

Kendilerine zorla dokunulan insanlar..." diyerek başını eğdi ve acı çekercesine gözlerime baktı. "Sevdiği insanların ona dokunmasından bile ürker."

Soluğum kesildi.

Öyle ki kaburgalarım parçalanıp kalbime battı.

"Özür dilerim," dedim ağlamaklı bir sesle. "Yaşamak zorunda kaldığın ve sana yaşatılan her şey için özür dilerim." Başım öne büküldüğünde her şeyin tek suçlusu benmişim gibi tekrar ağlamaya başladım. "Eğer Carlos'un oğlunu öldürmeseydim-"

"Yine değişen bir şey olmazdı." Uzun zaman sonra bir abla gibi koltuğundan kalkıp koltuğumun kenarına oturdu. Omuzlarımdan tutup beni göğsüne çekerken benim ona az önce yaptığım şeyi şimdi o bana yapıyordu. Beni göğsüne bastırıp teselli etmek istercesine, "Senin suçun değildi," dedi ve bu beni daha çok ağlattı. Yıllardır ailemden birinin bunu bana söylemesini o kadar çok beklemiştim ki. Olanların benim suçum olmadığını duymayı çok beklemiştim.

Bir anne şefkatiyle saçlarımı okşayıp, "Senin suçun değildi," dediğinde sesi yatıştırıcıydı. "Sen o patlamayı çıkarmadan önce de Carlos hayatımızdaydı. Babamla olan husumetinin suçlusu biz değiliz, biz onların kurbanlarıyız."

Benimle ağlayarak alnını saçlarımdan tepesine bastırdı. "Üzgünüm bunu sana söylemek için çok geç kaldım ama hiçbirisi senin suçun değildi." Bunu duymanın bana iyi geleceğini hep düşünmüştüm ama iyi gelmedi. Zamanı geriye alıp Gazel'in yaşadıklarını engellemenin bir yolu olmadığı için hiçbir teselli sözcüğü bana iyi gelmiyordu.

Odanın içini serinleyince bir süre sonra benden ayrılıp sobaya doğru yürüdü. "Yıllarca annemin Carlos'un esiri olduğunu düşündüm. Onu bir depoda tutup ona işkence ettiklerini düşündüm," diyerek iç çekti. "Onu aramadığımı yer kalmamıştı ama Carlos'a ait hiçbir yerde değildi."

Sobanın kapağını açıp metal kovanın içindeki odunlardan birkaçını sobaya attı. "Son yıllarda Carlos'un çok iyi korunan bir deposu daha olduğunu

öğrendim. Açık arttırmada Carlos'tan önce sana aldırđığım o tarak Carlos'un herkesten sır gibi sakladığı o deponun anahtarıydı." Annemin tutulduğunu düşündüğü deponun anahtarını bana aldırması.

Çok zekice bir hamleydi çünkü anahtar olması gereken en doğru kişiye aldırması. Karun'un himayesi altındaydım ve Carlos, Karun engelini aşp kolay kolay benden o anahtar alamazdı. Aynı zamanda çok aptalca bir hareketti çünkü içinde annemin olduğunu düşündüğü bir anahtar kendi almak yerine bana aldırması. İyi ki annem o depoda değilmiş çünkü anahtarın bende olduğı tüm o aylarda kadın içeride açlıktan ölürdü.

Artık ona nasıl bakıyorsam bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamıştı. "Onu beslemekle uğraşmamak için deponun içini konservelerle falan doldurduklarını düşünmüştüm," diye homurdanınca sinirden güldüm. Bazı konularda hâlâ çok aptaldı.

"Eee?" dedim kollarımı göğsümde birleştirek. "Sonra ne oldu?"

Masadaki suya uzanarak bakışlarını kaçırđı. "Annemin tutulduğunu düşündüğüm o depoya gittim." Kömür karası gözleri buğulandığında yaşlar güzel gözlerine akın etti. "Deponun kapısını açarken beni görmeliydin. Binlerce duyguyu aynı anda yaşadığım için kapıyı bir türlü açamadım. O kapının arkasında annem var sanıyordum." Titreyen ellerini gizlemek için bana sırtını dönüp sobanın kapağını kapattı. Bugün benimle olan tüm bu konuşma ona acı veriyordu çünkü anlatmak istemediğı her şeyi anlatmak için kendini zorluyordu.

Canını yakan tüm defterleri tozlu raflardan çıkartıp hepsini sırasıyla açmak onun için kolay değildi. Sanki tüm bunlar onun günlüğüydü ve her cümlesiyle bana günlüğünden bir satırı okuyup geçmişi yeniden yaşıyordu. "Heyecan, korku, panik, acı ve sevinci aynı anda yaşıyordum. Heyecanlıydım çünkü annemi görecektim." Sandığı gibi annem orada değildi, annemin kendine ait bir hayatı vardı.

Burukça gülümsedi. "Korkuyordum çünkü onu ne halde bulacağımı bilmiyordum. Paniklemişim sebebi de ona geç kalma düşüncesiydi. Ya öldüyse diye acı çekiyor, iyidir diyerek kendimi kandırıyordum." Oysaki annem o kapının arkasında bile değildi, hiç olmamıştı.

Küçük bir çocuğun mahzunluğuyla bana bakınca kalbim kırk yerinden parçalandı. "Boştu, Efil," diye fısıldadı. Elinde elma şekeri alınan bir çocuğun küskünlüğüyle, "Boştu," diyerek başını iki yana salladı. "Annem orada değildi. Meğerse orada olan şey Carlos'un herkesten sakladığı kirli işlerinin belgeleriymiş."

Canı acıdıkça titreyişlerini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Onu orada bulamayınca çıldırdım. Oradaki her şeyi etrafa saçıp depoda bir yangın çıkartacak kadar kendimi kaybettim. Her şey çok zordu." Tahmin edebiliyorum.

"Peki, annemin yerini nasıl buldun?"

"Karun beni ona götürdü."

Şaşırdım. "Karun mu?"

Başını sallayarak, "Evet," dedi. "Annemi bulamamıştım üstelik herkes gibi senin de öldüğünü düşünüyordum. Bir anda her şeyimi kaybetmiştim. Bir mezbahada alkol komasına girmek üzereyken Karun gelip beni buldu." Gözlerimin içine bakarak, "Bir nevi beni kurtardı," dedi hisli bir sesle. "O gecenin sonunda intihar bile edebilirdim." Kanım dondu.

Karun beni ölü sanıp yasımı tutarken bile Gazel'i sahipsiz bırakmamıştı. "O gece beni bir otele götürdü." Tüm hikâyeyi bana anlatırken gözleri sık sık uzaklara dalıp gidiyordu. " *'Sabaha ayılmanın bir yolunu bul çünkü tekrar gelip seni annene götüreceğim,'* demişti." Islak gözlerle başını salladı. "Beni hayata bağlayan tek cümle buydu, sabah anneme gidecektim. Eskisi gibi bana kızım deyip sarılınca onun için çektiğim tüm o acılar geçecekti." Kırpıklarımın arasından süzülen birkaç damla yaşa direnemedim. Çektiği acılar son bulmamıştı çünkü annem ona hiç sarılmamıştı.

Annemi görünce yaşadığı hayal kırıklığının büyüklüğünü tahmin bile edemiyorum. Uğruna onca acıya katlandığı annesini evli ve çocuklu görmüştü. Bunun üstesinden gelebildiğini sanmıyorum. Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen annem için ondan çalınan on üç yılın kırılganlığını saklayamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşları hızlıca sildi. "O mutlu," dediğinde sesi kırılgan ve buruktu. "Çok mutlu."

Bakışlarını benden kaçırıp benim dışımda her yere bakmaya başladı. "Düşündüğüm gibi onca yıl işkence görüp acı çekmediğine seviniyorum ama-" Çenesi titreyince ıslak gözlerle bana bakmak zorunda kaldı. "Ben hiç mutlu değilim. Yıllarca canımı o kadar çok yaktılar ki her defasında dayan dedim kendime. Dayan tüm bunların sonunda annene kavuşmak var dedim." Bana sırtını dönerek çektiği acıyı gizlemeye çalışıyordu. "Oysaki beni bekleyen bir anne hiç yokmuş."

"Her karanlığın sonunda bir ışık olduğunu düşünecek kadar aptalım." Gözlerim üzerindeki siyah kıyafetlerde oyalandı. Yaşadığı karanlığı yıllardır üzerinde taşıyormuş gibiydi. Aradığı ışığı hâlâ bulamamış gibi yası bitmemiş, renkli kıyafetler onun vücudunu sarmamıştı. Hüzünlü gözlerle yerdeki halıya bakarken, "Bazılarımız için tünelin sonunda bir ışık yok," diye fısıldadı.

Boğuluyordum. Boğuluyor, nefes alamıyor, duyduklarımın acısını kaldıramıyordum. Annemi görünce bende onun gibi mi hissedecektim? Yıllardır özlemini çektiğim kadını görünce bende bu kadar çok incinecek miydim? Bütün bunlar çok fazlaydı. Bir kez daha yanına gidip ona sarılamıyordum bile. Buna ihtiyacı olduğunu çok iyi bilmeme rağmen bunu yapamıyordum çünkü hiç iyi değildim. Biraz yalnız kalıp nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Artık gitmeliyim." Hızlıca kapıya yürüdüğümde yalnız kalmaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bildiği için beni durdurmadı. Buradan ve ondan uzaklaşmam lazımdı. Gözlerinin önünde parçalarım ayrılmadan önce kaçıp uzaklaşmalıydım. Bu yüzden koşarak dışarı çıktım. Daha fazlasını duymaya gücüm kalmamıştı. Kendimi biraz toparlamadan buna devam edemem.

Koşarak evden çıktığımda Karun'u gördüm. Gitmemişti. Ben içeri girdiğimde gideceğini söylemişti ancak gitmemiş, gidememişti. Gazel ile olan yüzleşmenin beni ne denli inciteceğini bildiği için beni yalnız bırakmak istememişti. Ona ihtiyacım olursa diye buradaydı. Kalçasını arabanın kaportasına yaslayarak sigarasını içerken beni gördü. Koşarak dışarı çıktığımı görünce elindeki sigarayı hemen yere atıp bana doğru bir adım attı. Yaşların ıslattığı yüzüme bakması bile ona korktuğu her şeyi yaşıtıyordu.

"Biliyordun!" diye bağırdım onu suçlayarak. "Ablama yaptıkları şeyi biliyordun ama sustun!" Bunun olmasından hep korkmuş gibi sertçe yutkundum. "Biliyordun ve Hector'u havaya uçurmama izin verdin!" Oysaki onu havaya uçurmak yerine elime kör bir testere almalı ve her uzvunu canlı canlı kesmeliydim! Ondan kapacağım virüsleri umursamadan onu en ağır şekilde öldürmeliydim!

Aklımdan geçenleri anlamış gibi derin bir nefes alan Karun, "Hector'a dokunamazdın çünkü vücudunda virüs vardı," dedi sikkın bir sesle. "Sana ve Gazel'e yaptıkları için bir yıl boyunca en ağır şekilde işkence gördü. Yaşanılanları değiştirmeyeceğini biliyorum ancak sandığın gibi kolay ölmedi."

Bana doğru aceleyle bir adım atınca hemen ona sırtımı dönüp Furkan'a doğru koştum. "Bige!" diye bağırsa da onu dinlemedim. Dokunmalıydim! Tıpkı ablama dokunduğu gibi bende o piçe dokunmalı ve onu kendi ellerimle öldürmeliydim.

"Furkan!" diye bağırdığımda sadece iki saniye gibi kısa bir süre yüzüme baktı ve hemen cebinden çıkardığı anahtarı bana attı. Yüzüme bakınca bile tekrar ağlamak üzere olduğumu anlamıştı. Belki de o iki saniyelik sürede yüzümde birçok şey görmüştü. Karun'un ona yapacaklarını zerre kadar umursamadan bana ihtiyacım olan şeyi verip arabasının kapısını açtı.

Havada yakaladığım anahtarla arabaya girip hemen çalıştırdığımda Karun'un, "Bige!" diyen kükreyişini duydum.

Karun bana ulaşmadan gaza basıp oradan uzaklaştığımda yan aynadan kendi arabasına doğru koştuğunu gördüm. Tüm korumalar arabalarına atlayıp tıpkı Karun gibi peşime takılmıştı. "Yalnız bırakın beni!" Sinir krizi geçiriyormuş gibi üst üste direksiyona vurup bulduğum her sokağa sapmaya başladım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Çantam Gazel'in evinde kaldığı için kimse beni arayamazdı ama torpido gözünde Furkan'ın yedek bir telefonu olmalı ki durmaksızın çalmaya başladı. Karun'un aradığını bildiğim için telefonu alma gereğinde bile bulunmadım. Bu hızda arabayı kullanırken zaten torpido gözüne ulaşamazdım. Peşimde olmaları umurumda bile değil, yolumu kesmedikleri

sürece kolay kolay beni durduramazlardı. Bunu yapmalarına da ben izin vermem. Direksiyonu sıkarken yolda oynayan çocuklara çarpmamak için arabayı çok dikkatli kullanmak zorundaydım. Bu kahrolası yerde çocuklar hep yoldaydı.

"Neden?" Gözyaşlarım görüşümü puslandırıırken elimi kaldırıp avuç içimi sertçe direksiyona geçirdim. "Neden! Neden! Neden!" diye bağırıp canımı yakmak istercesine elimi vurdum. Neden tüm bunları öğrenmek için bu adar geç kaldım? Neden Carlos, William ve Hector'u havaya uçurmadan gerçekleri öğrenmedim? Neden ablama yaptıklarının karşılığında onlara daha ağır bir ölüm yaşatmadım!

"Her gece biri mutlaka odama geliyordu ve bunlar olurken ben daha on altı yaşındaydım."

Boğazımı yırtarcasına çığlık attığımda arabanın içinde sinir krizi geçiriyordum. Gazel'in anlattıkları kulaklarımda çınladıkça kontrolümü biraz daha kaybediyordum. Gerçek anlamda bir kriz geçiriyordum. Onun yanında veremediğim tüm tepkileri vermeye başlamıştım. Çok hızlı nefes alıyor, nefes aldıkça göğüs kafesim ve omuzlarım şiddetle hareket ediyordu. O kadar çok titriyordum ki direksiyonu tutan ellerim hareket ediyordu.

Kalbim patlayacakmış gibi ritmini artıyordu. Sanki boğuluyordum. Ne kadar çok nefes alırsam alayım bir türlü yeterli gelmiyordu. Karnıma giren şiddetli bir sancıyla, "Ahh!" diye inleyip öne doğru büküldüm. Hiç iyi değildim. Bir şeyler oluyordu. Karnıma çok keskin bir ağrı girmişti.

Karnımdaki kramp bana nefes aldırmadığı için dişlerimi sıkarak ani bir frenle arabayı yolun ortasından durdurdum. Bir elim karnıma baskı uygularken güçlükle kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Öne doğru bükülürken ikinci bir sancıyla dizlerimin üzerine düşmüştüm. Düştüğüm yerde ellerimi karnıma bastırıp hızlı hızlı nefesler alarak acının geçmesini bekledim. Bu lanet sızının nereden çıktığını bilmiyorum ama beni çok yanlış bir zamanda yakalamıştı.

Yerde iki büküm dururken kıpırdamaya bile korkuyordum çünkü bunu deneyince karnımın ağrısı artıyordu. Karnıma çok şiddetli bir kramp girmişti. Yaklaşan arabaların sesini duyduğumda bile yerimde hareket

edemedim. Karun'un, "Bige!" diyen sesi kulağıma geldiğinde gözlerimin önu kararmaya başlamıştı. Ben hiç iyi değildim.

Karun koşarak yanıma gelip karşımda diz çöktüğünde, "Bige-" demişti ki yeni bir sancıyla acı içinde bağırarak ellerimi daha sıkı karnıma bastırdım. Dehşete kapılmıştı. Gazel'in evinde öğrendiklerimin beni ruhsal olarak yaralayacağını biliyordu ancak fiziksel bir acı beklemiyordu.

Mavi irisleri titreşirken gözleri ellerimin baskı uyguladığı karnımı buldu. Önce yaralandığımı düşündü. Her an parmaklarımın arasında kan sızacakmış gibi beti benzi attı ancak görmeye korktuğu hiçbir şeyi göremedi. Bu onu rahatlatmadı çünkü acılar içinde kasılan vücudum ve acının yüzüme nakşedilmesi onu delirtiyordu. Hemen beni kucaklayıp yerden kaldırdı. "Hastaneye gidiyoruz!" Başımı yasladığım göğüs kafesi titriyordu. Acılar içinde kıvranmam onu dehşete düşürüyordu.

Beni yerden kaldırması bile canımı çok yaktığı için inlediğimde beni göğsüne bastırdı. "Her neyin varsa geçecek," derken benden çok onun sakinleşmeye ihtiyacı vardı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Açın şu kapıyı!" diye bağırdığında adamları hemen arabanın kapısını açtı. Beni kucağından indirmeden arka koltuğa geçtiğinde, "Hastaneye sür!" diye bağırdı çığına dönmüş bir sesle.

Normalde buna karşı çıkardım fakat onu bu kadar çok korkutmuşken öldürseler geri adım atmazdı. Beni hastaneye götürüp neyim olduğunu öğrenmek istiyordu. Açıkçası bende artık hastaneye gitmek istiyorum çünkü regl bile değilken karnımdaki bu sancı normal değildi. Buz kestim. Regl bile değilken mi? Karun'un kolları arasında kaskatı olmuşum. Bu olabilir mi? Kalbim kasıldı. Ben en son iki ay önce adet olmuşum.

Kanım dondu.

İki aydır adet görmüyordum ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

"Durdurun şu arabayı!" Panikleyerek bağırdığımda korkudan ölecek gibiydim. Karun'un kucağından inmek için kıpırdandım fakat karnıma giren yeni sancıyla, "Ahh!" demekten başka hiçbir şey yapamadım.

Beni sıkıca göğsüne bastırırken çıldırmanın eşiğindeydi. "Kıpırdama acı çekiyorsun!" Daha sonra yavaşlayan şoföre bakıp, "En kısa sürede hastanede olmazsak belanı sikerim!" dedi sert bir sesle. Şoför gaza bastı, Karun'da kıpırdamama bile izin vermedi. Gerekirse zorla beni hastaneye götürecek ve doktordan neyim olduğunu bizzat öğrenecekti. Allah kahretsin!

Ya doktordan duymaktan nefret ettiği tek şeyi duyarsa?

Ya hamileysem?

İçim korkuyla doldu. Hamile olamazdım, olmamalıydım. Hamile olmam mümkün değildi çünkü ikimizde korunuyorduk. İki aydır adet görmüyor olmamın başka bir sebebi olmalıydı. Son adet tarihimin iki ay önce olduğunu bile fark etmemiştim! Bu iki ayda Karun ile aramızdaki sorunların büyük bir bölümünü aştığımız için kendimle ilgili çoğu şeyin farkında değildim. Mutluluktan ayaklarım yerden öyle bir kesilmişti ki regli olmadığımı bile anlamamıştım. Tıpkı benim gibi o da hiç anlamadı. Yaşadığımız mutluluk sarhoşluğu en önemli detayı gözden kaçırmamıza neden olmuştu.

Büyük ihtimalle endişelerim yersizdi. Hamile değildim, olmam da mümkün değildi. İkimizde korunduğumuz için hamile olamazdım. Benim korunmadığım anlarda gereken tedbiri hep o alırdı. Bu yüzden hamile olmam ihtimal dahilinde bile değildi. Korkmayı bırakıp sakın olmalıydım.

Son yaşadığımız olaylardan etkilendiğim için adet günüm geçmiş olabilir. Bazı kadınlar yaşadıkları şeyler yüzünden hormonal açıdan etkilenebiliyordu. Bana da bu olmuş olabilir. İçimin rahatlaması için bir test yaptırmalıyım. Ancak böyle korkmayı bırakıp rahat bir nefes alırdım. Tabii öncesinde Karun'un ellerinden kurtulmalıyım. Birtakım testler yaptırmadan önce onunla hastaneye gidemem. Bu riski göze alamam.

Araba son sürat hastaneye doğru yol alırken karnımdaki sancı yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Canımı yakan şiddetli bir kramp şükürler olsun ki geçmek üzereydi. Karun'un erkeksi kokusu sinirlerimi yatıştırırken başımı kaldırıp endişeli gözlerine baktım. "İyi misin?" diye sordum.

Dizlerinin üzerinde yan bir şekilde oturduğum için birbirimize çok yakındık. "Sen iyi olmadığın sürece iyi olmam mümkün değil." Kolları beni biraz daha sardı. "Karnının ağrısı ne alemde?"

"İyi," dedim içli bir sesle. "Sanırım çok fazla stresten kaynaklandı." Kucağından kıpırdanıp onu ikna etmek için gülümsemeye çalıştım. "Küçük bir kramp için hastaneye gitmemize gerek yok. Geri dönelim ben iyiyim."

Kaşlarının kavisi çatıldığında Laz inadının tuttuğunu anladım. "Stresten kimsenin karnı o denli ağrımaz." Sert bakışlarını bana dikerek kanımı dondurdu. "Hastanelerle sorunun nedir, bilmiyorum ama bu sefer beni atlatmana izin vermeyeceğim. Bugün baştan ayağa gereken tüm testleri yaptıracağız. Son günlerde seninle ilgili kafamı kurcalayan çok şey var."

"Ama kocam-"

"Yemezler güzelim bu sefer kaçışın yok."

"Doktorda basit bir kramp olduğunu söyleyecek."

"İnşallah," dediğinde bu onunla olan son konuşmamızdı. Başımı göğsüne bastırarak beni susturmuştu. Kulağımın altındaki kalbi çok hızlı atıyordu.

Hastaneye gelene kadar kucağından inmeme hiç izin vermedi çünkü bana güvenmiyordu. Onun nazarında hastaneye gitmemek için son sürat giden bir arabadan atlayacak kadar deliydim. Hastaneye bile beni kucağından taşımayı düşünecek kadar endişeliydi. Yürüyecek kadar iyi olduğuma onu ikna etmek hiç kolay olmamıştı. Kendi özel doktoruna beni getirdiği için sıra beklemekle falan uğraşmadık. Doktorun odasına doğru yürürken buradaki herkesin gözleri üzerimizdeydi çünkü arkamızda bir ordu dolusu koruma vardı.

"Lavaboya gitmem gerekiyor." Özel hastanenin koridorunda yürürken içimde büyüyen korkuyu gizlemeye çalışıyordum. "En acilinden lavaboya gitmeliyim."

Elimi sıkıca tutup beni yürümeye zorlarken dümdüz bir şekilde karşısına bakıyordu. "Önce doktora şikayetlerinden bahsedelim sonra gidersin. Tabii

öncesinde gereken tüm testleri yaptırmalıyız." Kısa bir an omuzunun üzerinden bana baktı. "Önce testler sonra lavabo." Sanki kaçmaya çalıştığını biliyormuş gibiydi.

Yürümeyi bırakıp durdum. "Bekleyemem çok sıkıştım." Bacaklarımı birbirine bastırıp koridorun ortasında kıvranmaya başladım. "Buraya kadar gelmişken neden testleri yaptırmayayım ki? Sandığın gibi kaçmayı düşünmüyorum." Her an altıma kaçıracaktım gibi inledim. "İstersen adamlarında benimle gelsin." Bir kez daha bacaklarımı birbirine bastırıp kıvrandım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

"Hay senin müşküliyetine!" Kızgınlıkla bana bakıp sıkıdığı dişlerinin arasından, "Kaçmaya kalkışırsan sonuçlarına katlanırsın," dedi sertçe. "Beş dakika içinde burada olacaksın."

Hızlıca başımı salladım. "Hiç şüphen olmasın."

Benim için hemşirelerden birini durdurup tuvaletin yerini sordu. Hemşire tuvaletlerin koridorun sağında olduğunu söyleyince yanlarından ayrıldım. Düz bir şekilde yürüdüğümde sırtımda bakışlarını hissediyordum. Asansör ve merdiven onun arkasında kaldığı için tüm çıkışları tuttuğunu düşünüyordu. Bu yüzden peşimden gelip kapımda beklemedi. Üçüncü kattayken atlayacak değilim ya. "Gerekirse öyle bir atlarım ki."

Koridoru düz yürüyüp sağa döndüm. Ben gereken testi yaptırap hamile olmadığımın emin olana kadar doktora görünemem. Kaçmak için etrafıma baktım ama hiç çıkış yoktu. Camdan atlamak için çok yüksekteydim, merdiven ve asansörde Karun'un bulunduğu koridordaydı. Ne yapacağımı kara kara düşünürken erkekler tuvaletinden çıkan temizlik görevlisini gördüm. Dudaklarım kıvrıldı. Sanırım ne yapacağımı biliyorum.

Bir saniye bile düşünmeden adamın yanına gittim. Doğru düzgün selam bile vermeden, "Altı aylık maaşından daha fazlasını kazanmak ister misin?" dedim hızlıca.

O testleri yaptırmayacağım.

Arabadan indiğimde yaşadığım küçük çaplı aksiyon yüzünden çok gergindim. O temizlik görevlisi ona teklif ettiğim para konusunda ciddi olduğumu görünce bana yardım etmeyi kabul etmişti. Ona hızlı bir özet geçip koridorda beni bekleyen Karun'a yakalanmadan hastaneden çıkmam gerektiğini anlatmıştım. Tek düşündüğü ona ödeyeceğim para olduğu için detaylarla pek ilgilenmiyordu. Bunun nedeni televizyon ve magazin dergilerinde çıkan boy boy fotoğraflarımdı.

Ülkenin sayılı milyarderlerinden birinin eski karısı olduğumu daha ben söylemeden anlamıştı. Bu yüzden teklif ettiğim parayı ona ödeyeceğimden şüphe etmemişti. Benden kadınlar tuvaletinden beklememi söyleyip gitmişti. Bir süre sonra bir sedyeyle geri dönmüştü. Sedyeye uzandığımda üzerimi çarşafı kapatmıştı. Karun ve adamlarının önünden geçmiştik ama hiçbirisi ceset sandıkları şeyin ben olduğumu anlamamıştı.

Hastanenin otoparkına indiğimizde onun telefonuyla Kadem'i aramış ve benim yerime parayı adamın hesabına atmasını istemiştım. Telefonum yanımda olmadığı için banka hesaplarıma girip parayı transfer edemezdım. Kadem neler olduğunu anlamamıştı ancak bir terslik olduğunu hissetmişti. Adama eğer beni ona götürürse daha fazlasını vereceğini söylemişti. Ona vaat ettiğimiz parayı almak için temizlik görevlisi arabasıyla beni hastaneden çıkarmıştı. Hastaneden çıkana kadar koltukta eğilip gizlenmişim.

Kadem'in söylediğı kafeye geldiğimizde bizi kapıda bekliyordu. Şu anda adamın parasını onun hesabına transfer etmekle uğraşıyordu. Banka hesabını kontrol eden adam hesabındaki parayı görünce gözleri ışıldadı. Kadem'e teşekkür etmeye başlayınca Kadem onu dinlemeyip bana doğru yürüdü. "Yine ne işler karıştırıyorsun?"

Onun arabasına yürürken sıkıntıyla yüzümü astım. "Yolda anlatırım ama önce bir eczaneye uğramalıyız." İçimdeki bu şüpheden artık kurtulmalıyım.

Arabaya bindiğimde hiç vakit kaybetmeden sürücü koltuğundaki yerini aldı. Arabayı çalıştırıp en yakın eczaneye doğru sürerken sık sık bana bakıp duruyordu. "Hastaneden neden kaçtın, Efil? Karun seni bulamayınca şimdiye deliye dönmüştür."

"Ben eczaneden ihtiyacım olan şeyi alana kadar sende onu arayıp seninle olduğumu söyleyebilirsin." Karun'u aramasının bir sakıncası yoktu. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyorum. Kadem ile olduğumu bilirse hiç olmazsa rahat bir nefes alırdı. Tabii öfkesinde değişen bir şey olmazdı o ayrı bir konu.

Her köşe başında bir eczane olduğu için iki dakika içinde arabadan indik. Eczaneye doğru yürürken Kadem'e açıklama yapmakla meşguldüm. "Gazel ile konuştuktan sonra fenalaştım. Zorla beni bir hastaneye götürdü."

Peşimden gelirken kafası çok karışmıştı. "Hastaneye gitmenin nesi kötü?"

Eczaneye girip görevli kadına doğru yürürken, "Neden mi kötü?" diye homurdandım. Kadına bakıp, "Farklı markalara ait on üç gebelik testi istiyorum," diyerek Kadem'e döndüğümde donup kaldı. "İşte bu yüzden Karun ile hastaneye gitmek çok kötü."

Gözleri hızla karnımı bulduğunda kaskatı kesilmişti. Öyle bir dondu ki sanki hayatının şokunu yaşıyordu. Hamile olma ihtimalim bile onu dehşete düşürmüştü çünkü böyle bir şeyin ihtimalini bile aklına getirmemişti. Surat ifadesi beni endişelendirdiği için bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim. "Sakin ol büyük ihtimalle korktuğumuz gibi değil ama emin olmalıyım."

Gözleri durmaksızın karnımda oyalanırken sertçe yutkundum. "Ya korktuğumuz gibiyse?" Suratı kireç gibi soldu. "Karun'un bundan nefret edeceğini biliyor olmalısın." Benim adıma endişelenerek omuzları gerildi. "Sektir lan! Boş ver şimdi Karun'u, senin bir parazitin mi olacak?" Korkuya kapılarak bir adım geriledi. "Sülük gibi hem kanını hem ruhunu emecek."

Daha ilk dakikada beni korkuttuğu için sinirden gözlerim doldu. "Bana bak zaten çok kötüyüm bir de sen üzerime gelme." Hisli gözlerle ona bakmaya başladım. "Ne kadar müşkül bir durumda olduğumu görmüyor musun?"

"Sektirtme müşküliyetine! Senin bir parazitin mi olacak?"

"Ona parazit deyip durma gebertirim!" Bir ayağımı sertçe yere vurdum. "İkimizde korunuyorduk hamile kalmam mümkün değil. Sakin olup beni de

korkutma. Büyük ihtimalle hormonsal bir nedenden dolayı adet tarihim iki ay gecikti."

Ağır dolusu küfretti. "İki ay mı?" dediğinde yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Bu test için iki aydır aklın neredeydi geri zekalı!" Yanımdan hızla geçip istediğim şeyleri bir poşete koyan kadına yaklaştı. "Bu testlerdeki hata oranı yüzde kaç?"

Kadın poşeti ona uzatırken, "Bu tür testlerde hata oranı çok düşük," dedi. "Yüzde bir gibi bir ihtimal." Bende zaten bu yüzden farklı markalara ait on üç adet test istedim. Hiçbir hataya yer kalmamalıydı.

Kadem hızlıca parayı ödeyince poşeti alıp çıktık. Arabaya bindiğimizde ikimizde çok gergindik. Kucağımdaki poşete ölümcül bir silahmış gibi baktıkça beni daha çok endişelendiriyordu. "Ne duruyorsun yapsana hadi."

"Burada mı işeyeyim?" dedim şaşkınca.

Anlamayan bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Tuvaletin mi geldi?"

"Hayır, salak bu şeyler idrarla çalışıyor."

Önce bana sonra da poşete baktı. "Onların üzerine mi işeyeceksin?"

"Bir nevi böyle çalışıyor."

Ve bana hayatımdaki en garip cümleyi kurdu. "Senin sekin yok."

"Af buyur?"

Gözleriyle önümü işaret etti. "Sekin yok senin." Bu ayarsız hormon beni delirtmeye yemin etmiş gibi, "O şeyleri yere dizip sulamayı düşünüyorsan sandığın kadar kolay olmayacak," dedi.

"Kuş beyinli densiz!" Poşeti alıp kafasına bir tane geçirdim. "Sayende kafamda korkunç bir şey canlandı! Bu şeyler sandığın şekilde sulama yöntemiyle çalışmıyor. Paketin içinde vakumu var."

"Hepsinin üzerine damla damla mı bırakacaksın?"

"Evet."

Kafası karışmış bir halde ensesini kaşıdı. "Kendini tutamayıp bir tanesinin üzerine tüm idrarını yaparsan diğerlerini senin için sulamam."

"Onları yere dizip üzerlerine işemeyeceğim!"

İnsanı kanser ederdi.

Birbirimizle kavga ederek tekrar yola çıktım. Bir süre sonra arabayı sağa çekerek bir restorana girdik. Onlardan bir tane plastik bardak istedikten sonra kadınlar tuvaletine girip işimi hallettim. İdrar bardağını kenara bıraktığımda Kadem poşetin içindeki testleri çıkartıyordu. Beni yalnız bırakmamak için o da kadınlar tuvaletine girmişti. Testlerin hepsini paketinden çıkartıp yan yana lavabonun önüne dizdik. Plastik vakumları bardağa daldırdığımızda ikimizde çok endişeliydik.

Çektiğimiz sıvıyı testlerdeki işaretli yere damlatmaya başladık. On üç testin hepsine birkaç damla idrar damlatmıştık. Çıkacak sonuçtan çok korkuyorum. Başımızı testlerin üzerine eğdiğimizde ikimizde soluğumuzu tutmuştuk. "Kaç çizgi çıkınca sonuç pozitif oluyordu?" Bunu sorarken sesim titriyordu.

Testlerin üzerine o kadar çok eğilmiştik ki neredeyse kafalarımız birbirine çarpacaktı. "Pakette iki çizgi çıkınca sonuç pozitif yazıyor."

"Allah'ım n'olur tek çizgi çıksın," diye fısıldadığımda yüreğim ağzımdaydı. Çıkacak sonuç yüzünden o kadar endişeliydim ki kalbim patlayacaktı. Korkuyorum hem de birçok açıdan. Sonuç negatif çıkarsa yüreğimdeki tüm bu korku dağılacaktı.

Bir şeylerle meşgul olmak için ellerimizi sabunlarken gözlerimiz sık sık testlere kayıyordu. Çift çizginin çıkmasını istemiyorum. Tuvaletin kabinlerinde çıkan kadınlar burada bir erkek olmasını yadırgıyor, lavabonun üzerine dizdiğimiz gebelik testlerini görüp homurdanıyorlardı. Ellerimizi yıkayıp kuruttuktan sonra tekrar testlerin üzerine eğildik. "Çok korkuyorum." Bunu aynı anda söylemiştik. Bekledim, soluğumu tutarak

bekledim. Çubuklarda oluşan çizgilerle gözlerimden bir damla yaş aktı. Sonucun değişmesini çok bekledim ama hiç değişmedi.

Testlerin on üçünde de aynı şey vardı.

Çift çizgi.

Hamileyim.

Başımı kaldırıp Kadem'e baktığımda gergin bir sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Kalbim kasılırken acı çekercesine, "Ha-hamileyim," dedim ağlamaklı bir sesle. Fısıltım kulaklarıma ulaşmazken korku ve panikten bayılabiliirdim. Hamileydim. Elim refleksle karnıma gittiğinde dokunmaktan bile korkarak elimi çektim. Karun'un çocuğuna hamileydim. Kahrolası testlerin birinde bile tek çizgi çıkmamıştı.

Testleri toplayıp çöpe atma işini Kadem'e bırakarak hemen dışarı çıktım. Orada kalıp çift çizgiden oluşan testleri gördükçe aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Yürüyordum ama nasıl yürüdüğümü bile bilmiyordum. Uyuşuk adımlarla ilerlerken her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Restorandan çıkıp kaldırımda yürürken morgdan fırlamış bir cesetten farkım yoktu. Hissiz ve soğuk. Ayaklarım birbirine dolanırken yürümek için kendimi zorluyordum. "An-anne mi olacağım?"

Dizlerimin üzerine küt diye düştüğümde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım. "Efil!" Kadem'in endişeli sesini ve bana doğru koşan adım seslerini duydum ancak yığıldığım kaldırımda kalkamadım. Anne olacaktım ve bu korkunç bir şeydi.

Yanıma gelip karşımda diz çöken Kadem'e ıslak gözlerle bakıp daha fazla ağlamaya başladım. "Benden anne olmaz." Başımı eğip hıçkırıklarla ağlarken hep aynı şeyi söylüyordum. "Benden anne olmaz." Benden iyi bir anne olmazdı.

Benim tarafımda korunmaya ve sevmeye ihtiyaç duyan bir bebeğe iyi bir anne olamazdım. Tıpkı annemin bana yaptığı gibi bende kendi kaderimi ona çeyiz olarak bırakırdım. Berbat bir çocukluğum, kanla sulanmış bir genç

kızılığım vardı. Yetişkinliğim bile ölüm ve vahşetten oluşuyordu. Ben bir çocuğun hak ettiği kadar iyi bir anne olamazdım.

Saçma sapan hareketlerim, bilinçsizce yaptığım bencillikler, çokça edindiğim düşmanlar ve sağlıksız bir psikolojim vardı. Tüm bunlar tek bir vücutta birleştiğinde bu beni dünyanın en kötü annesi yapardı. Bakamayacağım bir çocuğu doğurmak istemiyorum.

Böylesine rezil bir dünyaya onu getirmek istemiyorum. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken bu dünyanın en kötü haberiymiş gibi davranıyordum çünkü öyleydi. Bu iyi bir haber değildi, birçok açıdan çok kötüydü. Karun aklıma gelince kalbim kasıldı, yüreğim korkuyla titredi. "Karun bunu bilinçli yaptığımı düşünecek." Bundan hiçbir suçum olmadığına inanmayacaktı. Baba olma fikrine bile tahammül edemiyordu.

Bebekten nefret edecekti.

Belki benden de.

"Bunun için beni suçlayacak." Gözyaşlarım hızla süzülürken tırnaklarımı soğuk kaldırım taşlarına geçirdim. O kadar hissiz bir haldeydim ki bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Acı dışında bir şeyler hissetmeliydim. Güzel ve iyi olan bir şeyler. "Bilerek hamile kaldığımı düşünecek." Ne düşüneceğimi bilmez bir haldeydim. "Be-beni kürtaj için zorlayacak." Vereceği tepkiyi kestirmek zor değildi. Hamile kalma ihtimalimden bile ödü kopuyordu.

Bu konu ne zaman açılrsa suratının ne denli değiştiğini birçok kez görmüştüm. Baba olmak istemiyordu hatta bunu daha önce birkaç kez açık bir şekilde bana söylemişti. Bu konuda özellikle beni uyardığı halde hamile kalmamı çok yanlış anlayacaktı. Bilinçli bir şekilde yaptığımı düşünecekti. Bana her şeyi yap ama sakın nefretimi kazanma demişti. Karun'un benden nefret edeceği tek şeyi karnımda taşıyordum. İstemediği halde baba olması benden ve bebekten nefret etmesine neden olabilirdi.

Avuç içimi sertçe yere geçirdim. "Allah kahretsin, onunla aramız henüz yeni düzelmişken bu olmamalıydı!"

Ben Elay gibi şanslı değildim çünkü Karun bebek haberine Duha gibi sevinmeyecekti. Duha baba olacağını öğrendiğinde oradaydım. Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş, gözleri dolmuştu. Ancak Karun onun gibi değildi ve hiçbir zaman onun gibi bebek fikrine sevinmeyecekti. Onu istemeyip şiddetle karşı çıkacaktı. Yanımda olup bana korkmamam gerektiğini söylemeyecek, destek olup benden iyi bir anne olacağını bana aşılamayacaktı. Karun hamile olduğumu öğrenir öğrenmez beni suçlayıp bebekten kurtulmanın yollarını arayacaktı.

Onu daha doğmadan öldürecekti.

Kendi çocuğunu öldürecekti.

Nasıl hamile kaldığımı bile aklım almıyordu. Doğum kontrol haplarını kullanmadığım tek bir gün bile olmamıştı. İlk kez birlikte olduğumuz o geceden başlayıp iki ay boyunca hapları eksiksiz kullanmıştım. Sadece ben değil Karun'da hep korunmuştu. O lanet prezervatifler tam olarak ne işe yarıyordu! Her şey bitecekti, bu bebek her şeyi bitirecekti. Hayır, hayır, bunu istemiyorum. Hayatım daha yeni rayına oturmuşken bir sorun daha istemiyorum.

"Be-ben bunu yapamam." Kadem'e bakıp çıldırmış bir halde başımı iki yana salladım. "Karun öğrenmeden bir şekilde bundan kurtulmalıyım."

Kadem kaşlarını çatarak bana ters ters bakmaya başladı. "Onu istemediğin için mi ondan kurtulmak istiyorsun yoksa Karun istemediği için mi?" Bunun ne önemi vardı ki bu bebek bize mutluluk getirmeyecekti.

Ağlayıp durduğum için sert bakışlarla yüzümü işaret etti. "Şu suratının haline bakar mısın? Bu kadar üzülüp ağlamanın sebebi bile Karun." Aklımı başıma getirmek ister gibi omuzlarımı sertçe kavrayıp ona bakmam için beni zorladı. "Karun'un ne düşüneceği değil, senin ne düşündüğün önemli çünkü anne olacak sensin!" dediğinde beni böyle görmekten nefret etmiş gibi bakıyordu.

Bu sefer daha sıcak bir ifadeyle, "Efil," diye mırıldandı. "Paraz- yani bebeğin konusunda bir karar vermeden önce kendi duygularını dinle." Beni olası tüm yanlış kararlardan korumak ister gibi bakışları destekleyiciydi.

"Onu isteyip istemediğini bile düşünmeden ondan kurtulmaktan bahsediyorsun."

Bir an bile tereddüt etmeden, "Ama istemiyorum!" dedim sertçe. "Onu karnımda istemiyorum."

Kaşlarının kavisi çatıldığında son derece ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Karun baba olmayı dört gözle bekleseydi onu yine istemez miydin?" Kaskatı kesildiğinde ona verecek bir cevap bulamadım. Karun bebeği isteseydi bende ister miydim? Anne olmayı isteyip istememem bile Karun'a mı bağlıydı?

Yüz ifademden gereken cevabı almış gibi bakışları buruktu. "Karun baba olmayı isteseydi karnındaki şeyi severdin." Derin bir nefes aldığında can sıkıntısını gizleyemiyordu. "Gittikçe annene dönüştüğünü görmek ne üzücü. Onun da önceliği her zaman babanın istekleriydi." Buz kestim. Kadem'in her sözü tokat gibi yüzüme çarpmaya başlamıştı.

Gözlerimin içine bakarak, "Baban istemeseydi belki sizi doğurmazdı bile," dediğinde içim ürperdi. Sol gözümünden bir damla yaş daha süzüldü. Haklılığı karşısında dilim tutulmuştu.

Annemin kaderi her açıdan benim çeyizimdi.

Islak bakışlarım Kadem'i bulduğunda o da en az benim kadar sarsılmıştı. Bebek haberi karşısında aslında o da en az benim kadar endişeliydi. "Ben ne yapacağım şimdi?" diye fısıldadığımda buna ne kadar çok ihtiyacımın olduğunu anlamış gibi beni kollarının arasına çekti. "İyice düşünmeden bir karar vermeni istemiyorum."

Sımsıkı bana sarılırken o bile bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremiyordu. "Her neye karar verirsen yanında olacağımı biliyorsun." İç çekti. "Onun hakkında bir karar vermeden önce onu isteyip istemediğini iyi düşün. Karun'un ne düşüneceğini işin içine katmadan bir karar vermelisin." Babası Karun'ken bu nasıl olacaktı?

İstesem de onu dışarıda bırakıp sağlıklı bir karar veremezdim.

Kendimi biraz toparlayana kadar eve dönmemiştim. Kadem beni eve bıraktığında akşam olmak üzereydi. Malikanenin kapısından içeri girdiğimde adımlarım geri geri gidiyordu. Karun her an öğrenecek diye ödüm kopuyordu. Şimdilik Kadem ile her şeyi saklamaya karar vermiştik ancak bunu uzun süre saklayamazdık. Karnım büyümeye başlamadan önce bu konuda bir karar vermeliydim. Bahçeye girip malikaneye doğru yürürken buradan kaçıp gitmeyi o kadar çok istiyordum ki. Birkaç günlüğüne herkesten uzaklaşıp kendimi dinlemeliydim.

Beni etkileyecek tüm faktörlerden uzaklaşıp en doğru kararı vermeliydim. Zile bastığımda derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyordum. Kadem, Karun'u arayıp onunla olduğumu söylemişti ancak yine de bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Hastaneden kaçtığım için delirmiş olmalı. Çiçek bana kapıyı açıp, "Hoş geldiniz, Bige Hanım," deyince tek kelime etmeden içeri girdim.

Koskoca malikanenin içinde nereye gideceğimi bilmez bir halde etrafıma baktım. "Karun evde mi?" Arabası dışarıdaydı.

Başını salladı. "Gurur Bey ile çalışma odasında."

"Akşam yemeğine katılmayacağım. Erkenden uyuyup dinlenmek istiyorum." Bugün insan içine karışmak istemiyorum.

Merdiveni çıktığımda koridorun sonundaki odada Karun'un kızgın sesi geliyordu. Öfkeli sesi çalışma odasının dışından bile duyuluyordu. "Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Hastaneden kaçmakta ne demek oluyor! Son günlerde iyice dengesizleştii!" Sesini duymak bile beni ürküttüğü için tekrar merdiveni tırmanıp çatı katına çıktım.

Odaya girince ayakkabılarımı çıkartıp yatağa girdim. Üzerimi bile değiştirmeden yorganı kafama kadar çekip yatağın içinde küçüldüm. Hamile olduğumu öğrendikten sonra o kadar çok ağlamıştım ki gözyaşların yorgunluğuyla gözlerim hemen kapanmıştı. Cenin pozisyonu aldığımda en az karnımdaki bebek kadar benim de korunmaya ihtiyacım vardı.

Odanın kapısı açılınca yorganın altında irkildim. Çiçek ona geldiğimi bildirmiş olmalıydı. "Bana bir açıklama yapmak zorundasın." Yorganı sertçe üzerimden çekince beni ne denli korkuttuğunun farkında bile değildi.

Tek kelime etmedim hatta yerimde bile kıpırdamadım. Bebeği ondan saklamak ister gibi karnıma çektiğim dizlerime kollarımı sarmış bir halde yatakta duruyordum. Gözlerimi dahi açmamıştım. "Uyumadığını biliyorum, Bige." Yatakta bir hareketlenme olunca korkularım çığ gibi arttı. Yatağın kenarına oturduğunda tam arkamda olduğunu bilmek bana iyi gelmiyordu.

Kafasını boynuma doğru uzatınca ılık nefesini omuzumda hissettim. "Neyin var?" Sesi şimdi daha sakindi. "Tüm bu dengesizliklerin sebebi Gazel ile olanlar mı?"

Omuzumdan tutup beni kendisine çevirdiğinde ondan uzaklaşmaya çalıştım ancak buna izin vermedi. Sırtımı yatağa bastırarak gözlerimi açmama neden oldu. İçimi titreten buz saçağı gözleri yüzümde hızlıca gezindi. Bakışları gözlerimde durduğunda sertçe yutkundu. "Ağladın mı?" Çok fazla ağlamaktan gözlerim kızarmış olmalı.

Dudaklarımı büktüm. "Belki biraz."

Kolunu yatağa bastırıp üzerime eğildiğinde gözlerime olan bakışı sikkindi. "Birazdan daha fazlası gibi." Yüzüme yapışan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Zor olduğunu biliyorum ama hepsi geçmişte kaldı." Gazel ile olanlardan bahsediyordu. Beni üzen tek şeyin ablamın mazisi sanıyordu. Aslında yanılmıyordu çünkü bugün döktüğüm gözyaşların tek sebebi bebek değildi. Önce Gazel'e kahrolmuş, sonra da bebek haberiyle dağılmıştım.

Parmakları yüzüme küçük dokunuşlar yapıp beni rahatlatmaya çalışırken, "Yemek yedin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Canım istemiyor."

"Hımm." Üzerime biraz daha eğildi. "Peki, güzel karımın canı ne istiyor?"

"Sarılmak desem?"

"Kollarım sana hep açık derim." Yanıma uzanıp beni göğsüne çektikten sonra arkadan bana sımsıkı sarıldı. Karnımdaki elleri bile canımı yakıyor, beni kedere boğuyordu. Hiçbir zaman diğer kadınlar gibi bebek haberini mutlu bir şekilde sevdiğim adama veremeyecektim. Ellerin altında kendi bebeği olduğunu bilmeden bana sarılıyordu.

Elimi onun elinin üzerine koyarak karnıma biraz daha bastırdım. Bu hareketimi yanlış anladı. "Hâlâ karnın mı ağrıyor?" Beni tekrar sırtüstü çevirdiğinde gözlerinde artan endişeyi gördüm. "Hastaneye gitmek istemiyorsan doktoru buraya çağırayım." Burnundan nefesini sertçe verdi. "Bige bugün tanık olduğum normal bir karın ağrısı değildi."

"Ben iyiyim." Suratımı asarak ona karnımı işaret ettim. "Regli olacağım için bunlar başlamadan önceki sancıları." Elini tutup düz karnımın üzerine bastırdım. "Biraz ovalar mısın?"

Önce Gazel sonra da bebek olayı. Bugün yaşadıklarım beni duygusallaştırdığı için yaşlar gözlerime akın etti. "Lütfen kocam," diye fısıldadığımda her an hıçkırıklarla ağlayabilirdim. Yarın için bebek hakkındaki kararım ne olacak, bilmiyorum ama ona dokunsun istiyorum. Belki de son kez bebeğinin olduğu yere dokunup farkında bile olmadan onunla vedalaşsın.

Ona hoş geldin diyecek biri değildi. Bu yüzden bilmeden vedalaşsın bebeğiyle.

Yaşlarla titreşen gözlerimi görünce yutkunarak, "Şşş," dedi yumuşacık bir sesle. "İyi gelecekse tabii yaparım." Bluzumu yukarı çekip karnımı açığa çıkardı. İri elini çıplak karnıma hafifçe bastırınca irkildim. O ellere bir bebeğin yakışıp yakışmayacağını bile bilmiyordum. Öğrenmeme de izin vermeyecekti.

Eli karnımın üzerinde gezinerek masaj yapmaya başladı. Çıplak karnımın üzerindeki elini hissediyor, dokunuşuyla içim kederle doluyordu. Acaba bebekte hissediyor muydu? Benim gibi o da babasının dokunuşlarını hissediyor muydu? Onu hissedemeyecek kadar küçük olmalıydı belki de bir kan pıhtısı kadar küçük. Karun'un eli karnımda gezinirken içli gözlerle onu izliyordum. İstesem de onu bir çocukla hayal edemiyordum.

Çocuk konusunda çok keskin çizgileri olduğu için hayal gücüm onu bir çocukla aynı karede buluşturmuyordu. Uzun süre bıkip usanmadan karnımı ovaladı. Bir süre sonra başını eğip dudaklarını çıplak karnıma bastırınca buz kestim. Dudakları düz karnımla buluşunca burnumun direği sızlamıştı çünkü hamile olduğumu öğrendikten sonra da bunu yapmasını çok isterdim. Karnımı öptükten sonra başını kaldırıp yüzüme bakınca, "Bige," diye fısıldadı endişeyle. "Karnın çok mu ağrıyor?" Yaşların aktığı gözlerimi görmek onu deli ediyordu. "Gel inat etme bir hastaneye gidelim."

Elini karnımdan iterek yataktan çıktım. "Ben... Ben bunu yapamam!" Allah kahretsin, bu kadarını yapamam! Nefret edeceği bir şeyi ondan saklarken onun yakınında olamam.

Yataktan çıktığında gözleri kısılmıştı. "Neyi yapamazsın?"

"Bir süre her şeyden uzaklaşmalıyım." Kan beynine sıçramış gibi kaskatı kesildi. "Üzgünüm." Konuşmak için kendimi zorlarken gözlerimden akan kahrolası yaşları durduramıyordum. "Bir süre buradan uzaklaşmalıyım."

Yakışıklı yüzü kireç gibi soldu. Yüzündeki tüm kan çekilirken onda bıraktığım tüm travmalar bir anda hortladı. Zihni en kötüsüyle meşgulken kendini kötü düşüncelerden kurtarmaya çalışarak, "Tamam," dedi hızlıca. "Tamam, uzaklaşalım." Korkularını bastırmaya çalışarak hemen beni onayladı. "İhtiyacın olan buysa küçük bir tatile çıkalım."

Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim. "Yalnız kalacağım bir yere gitmek istiyorum." Sözlerim yüzüne tokat gibi çarparken ona bakmak için kendimi zorluyordum. "Sensiz gitmek istiyorum." Damarlarındaki kana kadar dondu.

Bakışlarından bile ne düşündüğünü anlayabiliyordum. İsteddiğimi aldıktan sonra onunla işimin bittiğini düşünüyordu. Ablamla aramızdaki buzlar çözülmeye başladı, üstelik annemin yerini de Gazel'den öğrendim sanıyordu. Demek istediğim Karun'un bana karşı kullanacağı bir kozu kalmadı çünkü hepsini kendi elleriyle bana verdi. Ve ben istediğimi aldıktan sonra yine onu yanıltmayıp ondan uzaklaşmaya başladım. Tam olarak böyle düşünüyordu.

Sebebinin bebek olduğunu bilmeden yanlış fikirlere kapılıyordu. Uzun sayılacak bir sessizlikten sonra sesi irkilmeme neden oldu. "Yine gidiyorsun öyle mi?" Sesi buz gibiydi.

"Sadece birkaç günlüğüne."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Yalan söylemeyi kes! Senin gidişlerin hiçbir zaman birkaç günlüğüne olmadı!" Bir anda bana bağırınca ürkererek arkaya çekildim. Beni korkuttuğunu görmek bile canını sıktığı için benden uzaklaşıp odanın içinde yürümeye başladı. "Beni bırakıp gidiyorsun!"

"Sandığın gibi değil."

"Ne sandığım gibi değil, Bige!" Yanında durduğu masanın üzerindeki her şeyi elinin tersiyle yere iterek kızgınlıkla bana döndü. "Sen busun işte!" Sinirden zangır zangır titrerken sıktığı dişlerinin arasından, "İsteddiğini elde ettikten sonra çekip giden bir kadınsın!" dedi küfreder gibi. "Kimse seni uzun süre yanında tutamaz çünkü birine bağlanamıyorsun!"

Sinirden her şeyi yapacak ve her şeyi söyleyecek durumda olduğu için alttan alıp onu sakinleştirmeye çalıştım. "Senden ayrılmıyorum sadece birkaç günlüğüne uzaklaşmak istiyorum."

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Gitmekten bahsediyorsun!"

"Gitmek ayrılmak anlamına gelmiyor."

"Zırvalık bunlar siktir git!"

"İzin verirsen bende tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum!" Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Birkaç gün sonra geri döneceğim sakinleş biraz."

Yürüyüp kapı kolunu kavramıştım ki arkamdan gelip kolumu tuttuğu gibi beni kendisine çevirdi. Sırtımı kapıya yaslariken deliye dönmüş bir halde, "Gidemezsin!" dedi şuursuzca. Çenesinden bir kas seğirdi. "Bu kapıdan çıkıp gidemezsin!"

Başımı çevirip pencereye baktım. "Camdan mı çıkayım?" diye sordum şaşkınca.

Yüzündeki her kas sinirden seğirirken sıkıldığı dişlerinin arasından, "Siktiğim evimden ve hayatımdan gitmiyorsun!" dedi sertçe.

Kararımı çoktan verdiğimi göstermek istercesine başımı kaldırıp ona baktığımda kemiklerine kadar titredi. Gözlerime bakınca ne görüyor, bilmiyorum fakat bunun bir veda olduğunu düşünecek kadar kendini kaybetmişti. Artık bir terslik olduğunu hissediyordu. "Eve gelmem," dediğinde titreyen sesi beni kahrediyordu. "Sorun bensem evden gitmene gerek yok sen kafanı dinleyene kadar buraya gelmem," deyince kirpiklerimin arasından süzülen yaşlara engel olamadım. Sorun o değildi.

Onu bırakıp gitmemin acısıyla mavi irisleri koyulaşırken, "Ben giderim sen kal," dedi hızlıca. Uzanıp yüzüme dokunduğunda gözyaşlarımı silen eli bile titriyordu. "Sen gidince uzun süre dönmüyorsun." Histeri bir krizin eşiğindeymiş gibi bembeyaz olmuş bir suratla başını iki yana salladı. "Gidemezsin." Gözbebekleri titreşirken yalvarırcasına bana bakıyordu. "Gitme, Bige gitme. Sen gidince dönmüyorsun." Kalbim kasıldı.

Onu karşımda böylesine titrerken görünce kendimden tiksinererek hemen kolunu tuttum. "Gitmiyorum sakınleş lütfen." Allah kahretsin, ona gitmekten hiç bahsetmemeliydim!

"Bige gidemezsin," derken beni gördüğünü bile sanmıyorum. Bana bakıyor lakin beni görmüyor gibiydi. Tüm korkuları bir sanrıya dönüşüp ona saldırırken kafasının içindeki dünyaya çekilmişti. Kasları titriyor, heybetli vücudu endişe verici bir sarsıntı yaşıyordu. Midem kasıldı. Bir çeşit atak geçiriyordu. Tüm konuşma boyunca sağ kolumu tutan eli canımı hiç yakmazken şimdi tutuşu sertleşmeye başlamıştı.

Gözbebeklerinin büyüdüğünü görmek bile korkumu hat safhalara çıkartıyordu. "Karun beni duyuyor musun, hiçbir yere gitmiyorum!"

Kolumdaki eli gittikçe canımı yakacak bir boyuta ulaştı ancak bu umurumda bile değildi. Karun'un hızlanan nefes alışları, kasılan vücudu ve bembeyaz olan suratı korkudan beni deli ediyordu. Sanki bana bağımlıydı

ve gitme ihtimalimle yoksunluk krizine girmişti. Bir kriz geçiriyorsa bile bunu nasıl durduracağımı bilmediğim için panikleyerek ona uzandım. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak beni hissetsin istedim.

Artık daha iyi anlıyorum.

Gitmem Karun için ölümdü.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak onu öpmeye başladım. Bunu yaparken fazla aceleci ve korku doluydum çünkü bir atak geçiriyorsa bile bunun başlamadan sonlanmasını istiyordum. Bana karşılık veremeyecek kadar korkularının esiri olmuştu. Buna rağmen durmaksızın onu öpmeye devam ettim. Her şeyin yolunda olduğunu göstermenin tek yolu buymuş gibi onu öpüyordum. Bir kolum onun sert tutuşunun altında kıvrılırken boştaki kolumu kaldırarak boynuna doladım.

Korktuğun tüm o sanrıları terk edip bana dön.

Başlarda hiç tepki vermedi fakat ben onu öpmeye devam ettikçe kaskatı olan vücudu gevşemeye başladı. Yavaş yavaş bana dönüyordu. Sahte ölümünden dolayı bensiz geçirdiği o bir yılın korkunç anılarından çıkıp yavaş yavaş bana dönüyordu. Buz tutan vücudu erimeye başladı, kan akışı yeniden damarlarına nüfuz edip bana yaşadığını hissettirdi. Başını küçük bir açıyla eğdikten sonra dudakları aralandı. Artık o da beni öpüyordu.

Canımı yakan kolumdaki eli bile gevşemiş, bana acı vermeyi bırakmıştı. Gittikçe normale dönüyordu. Beni çok korkutmuştu. Nefes almaya ihtiyaç duyana kadar birbirimizi soluksuz bir şekilde öptük. Bir süre sonra yavaşça ondan ayrıldığımda yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Elimi kaldırıp endişeden kavrulan yüzüne dokundum. "Senin bana olduğundan daha fazla sana muhtacım," diye fısıldadım.

"Her ne yaşıyorsan bunun karşılıksız olmadığını artık anlamalısın." Avuç içimi yanağına bastırıp, "Seni o kadar çok seviyorum ki senden ayrılmak aklımın ucundan bile geçmiyor," dedim. Bu yalan değildi.

Yüzündeki sertlikte değişen hiçbir şey olmadı. "Madem beni seviyorsun neden gitmekten bahsediyorsun?"

Dudaklarım büküldü. "Zor günlerden geçiyorum, Sanrı." Yanağımda akan gözyaşının sıcaklığını hissettim. "Ben bugün ablamın yıllarca tecavüze uğradığımı öğrendim."

İçim acıyla dolarken beni doğru şekilde anlamasına ihtiyacım vardı. "Biz yıllarca onu dışlarken o neler çekmiş. Kendimi suçlu, kötü ve berbat hissediyorum. Her şey seninle ilgili değil." Tüm bunlarda yetmezmiş gibi üstüne bir de hamile olduğumu öğrenmiştim. Ne halde olduğumu anlayamazdı.

Gitme nedenimin kendiyle ilgili olmadığını öğrenince yüz hatları gevşemeye başladı. "Hayatımızda dönem dönem her şeyden kaçıp kendimizi dinlemeye ihtiyaç duyduğumuz anlar olabilir." Avuç içim sakalına sürtünürken, "Sebebi sen değilsin," diye fısıldadım. "Boğuluyorum, nefes alamıyorum ve uzaklaşmalıyım." Ağlayarak başımı iki yana salladım. "Sadece birkaç günlüğüne gitmeyi istemiştım ama seni bu kadar üzecekse gitmem."

Islak gözlerime ve acı çeken yüzüme bakınca buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anladı. Benden bir gün bile ayrı durmaya katlanamazken kendinden çok beni düşünerek derin bir nefes aldı. Omuzları çöktü. "Bu kafa dinleme olayı tahminince ne kadar sürer?"

"On üç gün nasıl?"

Kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Siktir etsene!"

Sinirden gülererek, "Bir hafta nasıl?" diye sordum.

"Yavrum mevzu sensiz geçireceğim günler. Bana kabul edilir bir şey söyle."

"Pekâlâ, üç gün ve bu son teklifim!"

"Bir saat nasıl?"

Onu taklit ederek, "Siktir etsene," dediğimde güldü. "En fazla altı saat," dedi.

"Sinirlenmeye başlıyorum kocam."

"Ben zaten sinirliyim karım."

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Bana kabul edeceğim bir teklif sun."

Beni kapıyla kendi arasında sıkıştırırken dudakları hınzırca kıvrıldı. "Önümüzdeki tüm yıllarda her gün bensiz geçireceğin sekiz saate ne dersin?"

Kafamı karıştırmayı başarmıştı. "O nasıl oluyormuş?"

Yatağı işaret etti. "Ortalama bir insanın uykuda geçirmesi gereken süre sekiz saat." Bana dönüp çarpık bir gülüşle, "Her gece uyuyarak sekiz saatini bensiz geçiriyorsun," dedi. "365 günü sekizle çarparsan iki bin, dokuz yüz yirmi saat ediyor." Hesap sorarcasına dik dik bana bakmaya başladı. "İki bin, dokuz yüz yirmi saatini bensiz uykuda geçiriyorsun bir de utanmadan benden teklif mi bekliyorsun?" Bunu iki dakikada mı hesapladı?

Çıldıracağım.

Hayretler içinde kalarak karşımdaki işgüzar adama bakıyordum. "Ayrı yataklarda yatmadığımıza göre uykuda geçirdiğimiz süreyi sayamazsın." Başımı omuzuma doğru eğerek ısrarımı sürdürdüm. "Bana kabul edeceğim bir teklif sun."

"Evlen benimle."

"Anlamadım?"

"Kabul etmen gereken tek teklifi sana sunuyorum." Şaşkın suratıma bakınca çok eğleniyor olmalı ki gülmemek için kendini zorluyordu. "Bu teklife ne dersin?"

"Hayır derim."

"Gebertirim!"

"Hele bir dene de bak sana beler yapıyorum."

"Ulan sen daha bana ne yapacaksın!" Kızgınlıkla bakarken beni şuracıkta boğabilirdi. "Az önce gitmekten bahsederek az kalsın bana kalp krizi geçirtiyordun. Yapmadığın bir bu kalmıştı artık bunu da yapmadım demezsin!"

O hali gözlerimin önüne gelince içim burkularak, "Üzgünüm," demiştim ki öperek beni susturdu. Beni kapıya yaslayıp nefesimi kesene kadar öptü. Bu öylesine bir öpücüktü ki diğerlerine hiç benzemiyordu. Sahiplenici tutumunu iliklerime kadar hissettiren yoğun bir öpücüktü. Dudaklarıma son bir öpücük kondurarak başını hafifçe geriye çekti.

Gözlerimden ruhumu görmek ister gibi bakarken, "Anla artık," diye fısıldadı can yakan bir sesle. "Beni bırakıp gideceksin diye çok korkuyorum." Çaresizce bakıyordu. "Benden seni çıkardıklarında benden geriye hiçbir şey kalmaz." Nabzım hızlandı.

Nemli gözlerle ona bakarken yoğun bir sevgiyle, "Sana ölürüm," dediğimde beni göğsüne bastırıp kemiklerimi kırmak istercesine sımsıkı sarıldı. "Bana ölümden bahsetme güzelim." Burnunu saçlarımın tepesine bastırarak saçlarımın kokusunu içine çekti. "İlla benim için bir şey yapacaksan yaşa. Benden bile daha uzun yaşa."

Kollarımı beline sararak onun erkeksi kokusuna teslim oldum. "Çok seviyorum seni," diye mırıldandığımda aşk sarhoşu olmuş gibiydim.

"Hımm," diyen hınzır sesini duydum. Dudaklarını saçlarıma bastırırken, "Bunun anlamı her gün için sana sunduğum sekiz saati kabul etmen olabilir mi?"

"Karun bir git ya!"

"Yavrum o küçümsediğin saatler bir yılda iki bin, dokuz yüz yirmi saat ediyor. Gidemezsin bir yere önce bu konuyu halletmeliyiz. Bige bana daha çok zaman ayırman için uykuda geçirdiğin süreyi düşürmeliyiz."

"Git tedavi ol hasta herif. Uykuyla ne alıp veremediğin var?"

"O siktiğim uykusu her gece seni benden sekiz saat alıyor."

"Ben uyurken ahtapot gibi bana sarılıp üzerimde yatıyorsun. Uyurken bile birlikteyiz anla artık."

"Aynı rüyayı görmüyorsak kapat çenenı."

"Rüyamda bari rahat bırak!"

Sabah güne gayet iyi bir şekilde başlamıştım. Karun üç günlüğüne evden uzaklaşmama izin vermişti. Dün gece ona zorla kabul ettirdiğim son teklif bu olmuştu. Üç gün boyunca birbirimizi görmeyeceğimiz için haliyle geç saatlere kadar sevişmiştik. Sabah uyanıp birlikte duş aldığımızda banyoda bile rahat durmamıştı. Şimdi ikimizde giyinip hazırlanmıştık çünkü birazdan evden ayrılacaktım. Bunun için üzgün olmasını bekliyordum lakin keyfi gayet yerinde görünüyordu. Boy aynasının önünde kravatını bağlarken bir tek ısıklık çalmadığı kalmıştı.

Ben gidiyorum diye mi bu kadar mutlu?

Kaşlarımı çatarak onu süzmeye başladım. Siyah takımın ceketi yatağın üzerinde duruyordu. Geniş omuzlarını sarıp ince belini ortaya çıkartan siyah gömleği ona çok yakışmıştı. Gömleğin manşetlerindeki gümüş kol düğmelerini ilk kez görüyorum. Bugüne özel takmış gibiydi. Belindeki kemeri, ütülü kumaş pantolonu ve sivri uçlu ayakkabılarıyla çok şık ve zengin görünüyordu. Giyim kuşam konusunda ikimizde çok özenliydik ancak bugün sanki özellikle bir şeylere hazırlanıyor gibiydi. Ben gider gitmez soluğu başka bir kadının yanında almazdı, değil mi?

Bunu yaparsa onu öldürürüm bu kadar net.

Kravatını taktıktan sonra en pahalı markalara ait parfümlerinden birini alıp sıktı. Parfümünün kokusu bile üzerimde afrodizyak etkisi yaratırken ince tarağını alıp kumral saçlarını taradı. Daha fazla dayanamayıp, "İş toplantın falan mı var?" diye sordum ama asıl sormak istediğim ben gidiyorken tüm bu hazırlık kimeydi!

Rolex saatlerinden birini kutusundan çıkartıp takarken, "Şirkete gitmeyeceğim bugün," dedi.

Ayna karşısında kırmızı rujumu sürerken yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Evde durmak için fazla şık değil misin?"

"Evde olmayacağım."

"Hangi cehennemde olacaksın?"

"Anlamadım?"

Ruju dudaklarıma yedirdikten sonra makyaj masamın önünden kalktım. "İşte olmayacaksın, evde de olmayacaksın peki, nerede olacaksın?" diye sordum sakince.

"Başka planlarım var," derken gözleriyle baştan ayağa beni süzüyordu.

Yarım kollu kırmızı elbisenin içinde dal gibi süzülüyordum. Mini elbisenin uzunluğu kalçamın bir karış altındaydı. Kırmızı dar elbisenin altına siyah tül çoraplar giymiştim. Sivri topuklu siyah stiletto ayakkabılar bu elbiseye çok yakışmıştı. Karun ise büyük bir bölümü açıkta olan bacaklarıma bakıyor, çorapların devamında nasıl bir jartiyer olduğunu merak ediyordu. Her an elbisenin dar eteğini yukarı sıyırıp kontrol edecekmiş gibi görünüyordu. "Sence de birkaç günlük tatil için fazla özenli değil misin?" diye sorduğunda buram buram kıskançlık kokuyordu.

"Geçen hafta tüm gün evde giydiğim bir elbise olduğunun farkında mısınız?"

"Bende onu diyorum ya, neden her an bir davete katılacakmış gibi hep bu kadar şıksın? Pijama veya tişört denen şeylerin varlığından haberin var mı?" diye sorunca kıkırdadım. "Ağır bir depresyona girmediğim sürece o şeyleri giymem mümkün değil."

Kıskançlıkla kaşları belli belirsiz çattı. "Libidosu yüksek ateşli bir kadın olman hoşuma gidiyor, özellikle de geceleri. Ancak bensiz geçireceğin bir tatil için bu hazırlık çok fazla değil mi?"

Blöf yaparak, "Üzerimi değiştirmemi ister misin?" diye sordum.

Burnundan nefesini vererek, "Yakışmış çıkarma," dedi sikkın bir sesle. "Sana yamuk yapan biri olursa sen zaten icabına bakarsın." Kalbim yumuşayıp mum gibi erimeye başladı. Onu bu kadar çok sevmemin başlıca nedenlerinden biri de buydu. Dışarıdaki erkekler bakar deyip kıyafetime karışmak yerine, bana güvenip sen icabına bakarsın diyordu.

"Çıkalım mı artık?" dediğimde kapının yanındaki bavulumu benim için alarak başını salladı. "Kahvaltını yaptıktan sonra yola çıkarsın." Bunu sorun etmemesini hâlâ yadırgıyordum. Gidişim dün gece onu delirtmişken bu sabah çok sakindi.

Birlikte aşağıya indiğimizde bavulumu evdeki korumalardan birine verdi. Karun tek bir şartla üç günlüğüne gitmeme izin vermişti. Şartı da seyahatimi benim için onun ayarlamasıydı. Tek istediğim birkaç gün her şeyden uzaklaşıp bebek konusunda ne yapacağıma karar vermektir. Bu yüzden Karun'un beni nereye göndereceğine karışmadım. Tatil için İtalya'ya gideceğimi söyleyince seve seve kabul etmişim çünkü İtalya'yı seviyordum. Sabah uyanıp özel jetlerinden birini benim için hazırlatmıştı.

Ona ait uçaklardan biriyle seyahat edeceğim için uçağı kaçıracakım diye bir endişem yoktu. Kabul etmekten nefret etsem de zengin biriyle olmanın birçok avantajı vardı. Yemek salonuna girdiğimizde Gurur, Melek, Kenan ve Levent kahvaltı masasındaydı. Karun masanın başındaki yerine geçmeden önce sol tarafındaki sandalyemi benim için çekti. Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim. Her zaman böyle jestler yapan biri değildi.

Yerimize geçtiğimizde kızlar hemen bizim için servis açtı. Masadakilere bakıp, "Günaydın," dedim neşeli bir sesle. "Kahvaltıdan sonra tek başıma İtalya'ya tatile gidiyorum," dediğimde masadakiler hızla Karun'a dönerken Levent rahatlayarak nefesini verdi. Bu ergen Kalender benden kurtulduğuna seviniyordu çünkü zorba arkadaşlarıyla beni tanıştırmak istemiyordu. Onlarla er veya geç tanışacağım.

Tıpkı Kenan ve Melek gibi Gurur'da şaşkınca Karun'a bakıyordu. "Oni yalnız mı göndereysun?"

Karun çayına şeker atarken başını ağır ağır salladı. "Yalnız tatile gitmesinin ne mahsuru var?"

"Kız tarafunda bir sorun yok tüm sorun sendedir."

"Ne diyorsun lan sen yine?"

"Ne işler çevirdüğünü merak edeyim." Bir şeyler yemeyi bırakıp yönünü tamamen Karun'a çevirdi. "Sen bu kuş olmayınca nefes bile almayı unutaysun. Şimdi kalkmış onı tatile göndereysun hem de yalnız." Ellerini masaya bastırarak öne eğildi. "De bakayım baa ne geçiyor o kafanda?"

Karun yalandan öksürerek boğazını temizledi. Amcasının dikkatli bakışlarından kurtulmak için çayından bir yudum aldı. "Sen ne zaman evine gideceksin?" Bir kez daha Gurur'u evden kovarak ona kapıyı işaret etti. "Siktir olup gitsene artık."

Gurur ona tersçe bakarak yeşil zeytinlerden birini ağzına attı. "Daha önce de dedüğüm gibi o zargananın kızı gelip benden özür dilemeden gitmeyim bir yere."

Karun sinirden çay fincanını sertçe masaya bıraktı. "O evden mi bahsediyorum piç! Senin kaç tane evin var, git yerleş birine. Farah özür dilese bile içgüveysi olarak gitmeyeceksin o eve."

Gurur sırtarak, "Özür dilerse giderim," dedi.

"Sen ciddi ciddi bir de kızdan özür mü bekliyorsun?" diyen Kenan sinirden ağlamak ve çıldırmak arasında bir yerdeydi. "Kızın spor hocasını dövdüğün yetmezmiş gibi Farah ile tartıştın ve taze gelinler gibi baba evine döndün. Bir de üstüne özür mü bekliyorsun?" deyince Melek ile aynı anda gülmeye başladık çünkü Gurur'un yaptığı tam olarak buydu.

"Farah Hanım ha buraya gelup benden özür dileyecek." Fındık ezmesini ekmeğe süren Gurur o kadar rahattı ki rahatlığıyla Karun ve Kenan'a sinir krizleri geçirtebilirdi. "Suçlu olan odur o gelecek da."

"Gelmezse başımıza kalacaksın?" Kenan bunu sormakta çok haklıydı çünkü Gurur burada kaldığı sürece evdeki herkesi deli ediyordu.

"Gelecek." Bileğindeki saati kontrol etti. "Eli kulağundadır birazdan ha burada olacak."

Çok emin konuştuğu için Karun kaşlarını çattı. "Ne yaptın lan kıza? Geleceğinden nasıl bu kadar eminsin?"

Furkan içeri girip, "Abi," diyerek masadaki konuşmaları böldü. "Farah Hanım geldi," dediğinde Karun ve Kenan küfretmekle meşgulken Gurur'un keyfine diyecek yoktu. Şaka gibi ama gerçekten geldi.

"Bekletmeyin Ümit'in kızını." Bir anda normal konuşmaya başlamıştı. Karadeniz ağzıyla konuşmadan kaç dakika dayanacağını çok merak ediyorum. Sandalyesine yaslanarak, "Madem geldi buyur edin içeri," dediğinde meraklı bakışlarım onun üzerindeydi. Kızı buraya getirtmek için ne yaptı?

Furkan dışarıya çıkınca Karun dışında hepimiz gözlerimizi kapıya dikip beklemeye başladık. Karun ise Farah'ın gelişinden çok benim kahvaltıyla meşguldü. Tabağımı alıp masadaki şeylerle doldurarak önüme koydu. "Dün akşamda yemek yemedin karnını doyur."

Tabağımdakileri bırakıp etli ekmeğe uzandım. Küçük bir parça ısırduğımda ağzıma gelen et kokusuyla öğürerek hemen peçeteye uzandım. Ağzımdaki parçayı peçeteye çıkardığımda masadaki herkes çok şaşkıındı. Önce etli ekmeklere sonra da bana bakıyorlardı. Karun ise inanamayan gözlerle yutkunmuştu. "Kırk yıl düşünsem etten midenin bulanacağı aklıma gelmezdi." Benimde!

Gözlerinin ardından korku dolu bir parıltı geçti. "Bige hastaneye gitmemek için inat ediyorsun ama son günlerde beslenme alışkanlıkların değişmeye başladı. Kendi rızasıyla gelsin diyorum ama bu inadının sonu gelmiyor. Bu durum devam ederse seni zorla hastaneye götürmekten çekinmem!" Bende bundan korktuğum için ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Burada kalırsam bebek konusunda bir karar vermeden önce hamile olduğumu anlayacaktı. Onlarla aynı masaya oturduğumda bile kendimi ele verecek şeyler yapıyordum.

Aceleyle bakışlarımı kaçırıp, "Midemi üşütmüş olmalıyım eğer geçmezse hastaneye gideriz," dedim kısık bir sesle.

Tam bir etoburken hamilelikte ilk tiksindiğim şey et olmaya başlamıştı. Bu korkunç bir faciaydı çünkü daha önce bu kadar uzun süre et yemeden durduğum hiç olmamıştı. Herkes şimdilik söylediğim yalana inanmış gibiydi fakat Gurur'un bakışları beni endişelendiriyordu. Kısık gözlerle bana bakıp duruyordu. Bakışları endişe vericiydi. Neyim olduğunu anladığını sanmıyorum ama bir şeyler sakladığımdan şüphelenmeye başlamıştı.

Neyse ki Farah'ın adım sesleri onun ilgisini benden uzaklaştırdı. Farah ürkek adımlarla içeri girdiğinde tüm gözler ona kenetlendi. Ona bakınca bile bölge liderlerinden birinin kızını göremiyordum. Tehlikeli bir mafyanın kızı gibi görünmekten çok uzaktı. Saçlarını özensizce toplayıp dağınık topuz yapmıştı hatta topuzunu bile bir kalemle tutturmuştu. Gözlerinde onu oldukça sevimli gösteren siyah çerçeveli yuvarlak gözlükler vardı. Beyaz camın arkasındaki gözleri fazla ürkek bakıyordu. Üzerinde ise salaş bir kazak, kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı.

O kadar duruydu ki yüzünde makyajın emaresi bile yoktu. Buna rağmen güzel ve sevimliydi. Üniversitede dirsek çürüten öğrencilerden birini andırıyordu. Hepimizin ona bakması onu daha da fazla endişelendirdiği için kapının önünde durup ayaklarına bakmaya başladı. "Hoş geldin, Farah." Ayağa kalkıp gülümseyerek ona doğru yürüdüm. "Seni burada görmek çok güzel."

Ona yaklaşıp sarıldığımda yabanilik yapıp beni geri çevirmedi. Bana sarıldıktan sonra belli belirsiz gülümseyip, "Hoş buldum," dedi. "Nasılsın, Bige?"

"Teşekkür ederim sen nasılsın?"

Kısa bir an masaya bakınca gülüşü soldu. Gurur sanki kaç gündür onun yolunu beklemiyormuş gibi kahvaltısıyla meşguldü. Kafasını çevirip bu tarafa bakmıyordu bile. Kendini ağırdan satmak bu olsa gerek! Melek'te ayağa kalkıp yanımıza geldi. Ona kocaman gülümseyerek, "Hoş geldin, Farah Yenge," dedikten sonra uzandı ve onun yanaklarına sulu öpücükler

bıraktı. Farah tedirginliğini gizlemeye çalışarak ona da gülümsemeye çalıştı. Oysaki yenge lafını duyunca bile yüzü değişmişti. Haklı olarak bu ailenin bir parçası olmayı istemiyordu.

Masaya doğru yürüdüğünde doğrudan Gurur'un yanına gideceğine çok emindik. Ancak kocasının yanından geçerek bizi şaşırttı. Karun'un yanında durduğunda tüm korkuları dağılmış gibi bakışları değişti. Belki de ilk kez Farah'ı içten bir şekilde gülümserken görüyordum ve bunun sebebi Karun'du. Karun'a olan bakışları daha içten ve daha sıcaktı. "Merhaba, Karun abi." Görmekten hoşlandığı birine bakar gibi Karun'a bakıyordu. "Kusura bakma böyle destursuz gelmek zorunda kaldım."

İşin garip yanı Karun'un ona olan bakışları da fazla sıcaktı. "Ne kusuru, Farah," dediğinde sesi onu ürkütmekten endişe eder gibi yumuşacık çıkmıştı. "Burası senin de evin geç otur bizde kahvaltı yapıyorduk."

Farah'ın gözleri tekrar Gurur'a kaydığında Gurur ısrarla onu görmezden geliyordu. Kısık bir sesle bir şeyler homurdanarak Gurur'un yanına gitti. Onun tepesinde dikilirken kısık bir sesle, "Özür dilerim," dedi isteksiz bir sesle.

Ekmeğine bu seferde tereyağını süren Gurur, "Ne için özür diliyorsun?" diye sorduğunda fazla ciddi ve umursamazdı.

Farah bunu doğrudan ona nasıl söyleyeceğini bile bilmez bir halde başını eğdi. "Sana şey dediğim için."

"Ney dediğin için?"

"Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "En küçük bir fikrim yok."

Farah birkaç saniye yukarı bakıp sabır çektikten sonra bakışlarını tekrar ona dikti. "Özür diledim işte eve dön artık."

"Dönmeyeceğim önce ne için özür dilediğini söyle."

Farah'ın bakışlarında kızgın bir ifade geçti. "Sana zorba bir haydut olduğunu söylediğim için özür dilerim."

"O değıldur diğler söylediğunden bahset."

"O kadar şey söyledim ki hangi birinden bahsedeyim?"

"Bende onu derum, Farah Hanım." Ayağı kalkıp ona sırtını dönerek yürüdü. "O kadar şey söyledun ki hangi biri için özür dileyeceksun?"

Farah onun peşinden pıtı pıtı adımlarla gitmeye başladı. "Hepsi için toplu bir özrü kabul etsen olmaz mı?"

"Olmaz ula kalbimi kirdun doğru düzgün telafi etmelisun."

Büyük masanın etrafında Gurur dönüyor, Farah'ta peşinden gidip ona yetişmeye çalışıyordu. "Tamam, dur da hepsi için tek tek özür dileyeyim. Adımların büyük sana yetişmekte güçlük çekiyorum."

Gurur adımlarını hızlandırdı. "Durmayacağum biraz da sen koş benum peşumde."

"Sen benim peşimde hiç koşmadın ki!"

"Önce sen benum peşumde koş bakayım, sonrasını düşünürüz." Kahkaha attım. Bu ikisi gerçek mi?

Farah ona yetişmeye çalışırken sinir krizleri geçiriyordu. "Masanın etrafında dönmekteki amacımızı söyler misin? Bu masa çok mu kutsal, neden onu tavaf ediyoruz?"

"Canım öyle isteyi." Gurur gülmemeye çalışarak masanın etrafında bir tur daha döndü, tabii Farah'ta onun peşindeydi.

"Başım döndü lütfen durur musun?"

"Heç umurumda değıl."

Farah onu takip etmeyi bırakıp hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Kapının önünde durup Gurur ile aralarındaki mesafeyi kontrol etti. Güvenli bir alanda olduğuna kanaat getirdikten sonra kaşlarını çatı. "Sana söylediğim tüm o şeyleri hak ettin!" diye bağırdı. "Hiçbiri için pişman değilim! Değer verdiğim o şey odamda kaybolmasaydı buraya bile gelmezdim! Özürmüş, yok sana özür!" dedikten sonra korkudan koşarak hemen dışarı çıktı.

Gurur onun arkasından bakarken sinirlenmek yerine gülerek başını iki yana salladı. "Tekrar gelecek." Karısıyla uğraşmaktan ne denli zevk aldığının farkında mı? Ondan ne aldıysa Farah'ın bunun için tekrar geleceğinden çok emindi.

Sinirden gülerek masaya yürüdüm. Bizde yemekler olaysız geçmiyordu. Şaşırtıcı olansa bunu yadırgamıyorduk bile. Bu kaos ortamına o kadar çok alışmışız ki asıl yadırgamayı sessiz sedasız yemek yediğimizde yaşıyorduk.

Kahvaltıdan sonra Karun beni götürüp bizzat kendisi uçağa bindirmişti. Korumasız beni hiçbir yere göndermediği için yirmi bir korumamda benimle uçağa binmişti. Malikaneden ayrılmadan çatı katına çıkıp doğum kontrol haplarımı ve çekmecedeki tüm prezervatifleri almıştım. Karun'a Kadem ile vedalaşacağımı söyleyip Duha'nın malikanesine gitmiş ve onları gizlice Kadem'e vermiştim. Kadem benim için onları kontrol edecekti. Haplarımı bir laboratuvara göndereceğini söylemişti. O haplarda bir terslik olmasaydı hamile kalmazdım.

Test sonuçlarında ne çıkacak merak ediyorum.

Karun'un lüks jetlerinden birinde yolculuk yapmak çok rahattı. İçkimi yudumlayarak yolculuğun tadını çıkarmıştım. İki buçuk saat sonra İtalya'ya gelmiştik. Uçaktan indiğimizde Karun her şeyi önceden ayarlattığı için havaalanında bizi bekleyen adamlarla karşılaştık. Siyah lüks arabaları korumalara teslim ederek gitmişlerdi. Arabalara geçip yola çıktığımızda, "Hangi otelde yer ayırttınız?" diye sordum.

Arabayı kullanan Furkan nereye gideceğimizi biliyormuş gibiydi. "Karun Bey'in sizin için ayarladığı yeri seveceksiniz."

"Buna hiç Şüphem yok ama otelin adı ne?"

 n koltukta oturan Nedim elindeki paketten bir Şeyler atıştırırken, "Otele gitmiyoruz, Bige Hanım," dedi. Otele gitmediğimize göre tatil konutlarından birini kiralamış olmalılar.

Başımı öne doğru uzattım. "Nedim sen ne yiyorsun çok güzel koktu."

Başını eğip elindeki pizzaya baktı. "Midem kazınınca havaalanında pizza almıştım ama soğuk ve peyniri de akışkan değil." Bana baktı. "İster misiniz?"

"İstiyor ki soruyor," dedi Furkan. "Ona da ver birkaç dilim."

Nedim tüm kutuyu bana uzattı ama almadım. EĞilip soğuk pizzayı koklayıp başımı kaldırdım. "Soğuk olduğu için bunun kokusu bile yok. Az önce farklı bir koku vardı."

Furkan arabayı ustaca kullanırken, "Bige Hanım siz K-9 köpeği misiniz?" diye sordu sakince.

"Sen ne diyorsun be!"

Gülerek başıyla açık camı işaret etti. "Az önce bir restoranın önünden geçtiğimiz esnada Nedim'e ne yediğini sordunuz. Biz hiç koku almazken bir restorandan pişen yemeklerin kokusunu nasıl alabiliyorsunuz?"

"Hayvan herif koku duyum iyi diye köpek mi oluyorum!"

Nedim tıkınırken gülmemeye çalıştığı için burnundan garip sesler çıkıyordu. "Size köpek demek istemedi sadece hepimiz gibi o da çok şaşkın," diyerek Furkan'ı savundu. "Son günlerde iyi koku alıyor ve fazla yiyorsunuz."

"Ne var bunda?" diye sorduğumda benimle arka koltukta oturan Celil camdan dışarıya bakmayı bıraktı. Dördümüz neden aynı arabaya bindik, anlamıyorum ancak bu sabahtan beri bana karşı çok korumacıları. Celil gözlerini bana dikip derin bir nefes aldı. "Bizim ocuklardan Yakup'u biliyorsunuz, değil mi? Geçen ay baba oldu."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bunun için onun maaşına zam yapıp karısına da doğum hediyesi olarak bir gerdanlık göndermiştim," diyerek vndğmde Furkan gülerek başını salladı. "Nasıl unutabiliriz ki bunu her gün hatırlatacak kadar mtevazisiniz."

"Konumuz benim cmertliğim değil," diye homurdandım.

Celil'in gözleri karnımda oyalanınca sertçe yutkundum. "Yakup'un karısı gebeliğinin ilk aylarında değişmeye başlamıştı." Kahretsin, biliyorlar!

Nedim n koltukta başını salladı. "Mesai saatleri içinde bile karısı olur olmadık zamanlarda Yakup'u arıyor ve ondan bir şeyler istiyordu."

"Sanki bebeği bize doğuruyor da her işine koşturuyorduk," diye homurdandı Furkan. "Arkadaş hatırına dokuz ay ne çektik."

"Yakup'un karısı nihayet doğurduğu için tam kurtulduk demiştik ki," Celil gözleriyle düz karnımı işaret etti. "Aynı dengesizlikleri bu seferde siz göstermeye başladınız."

"Gerçi normal haliniz de dokuz aylık hamile bir kadınla aynı dengesizlikleri içeriyor," diyen Furkan yüzünü buruşturdu. "Tabii eskiden ne zaman yola çıksak bir şeyler yiyip pnz arabamın içine atmıyordunuz."

"Durum böyle olunca," diyen Nedim pizzasından kocaman bir ısırık daha aldı. "Hamile olduğunuzdan şphelendik."

Aynadan arkaya bakan Furkan, "Bembeyaz olan yüzünüze bakılırsa yanılmıyoruz," dedikten hemen sonra bir küfür savurdu. "Her ne olacaksa umarım size benzemez."

Celil ve Nedim gülerken ben nefes bile almıyordum. Anlamalarını beklemiyordum. "Başka kim biliyor?" diye sorarken korkudan sesim pütürlü çıkmıştı.

Nedim beni rahatlatmak için başını çevirip arkaya uzandı. "Sakin olun sadece biz biliyoruz. Neden mzde bu arabadayız sanıyorsunuz?" şimdi

nedenini daha iyi anlıyordum. Bu konuyu benimle konuşmak için özellikle üçü buradaydı.

"Karun'a söyleyemezsiniz."

Aynı anda, "Söylemeyeceğiz," dediklerinde rahat bir nefes aldım. Karun'un çocuk konusundaki tutumunu çok iyi bildikleri için bu sırrı ondan saklayacaklarını biliyorum.

Arabanın iç aynasında Furkan ile göz göze geldim. Endişeli halimi gördükçe o da üzülüyordu. "Bizler bir şey söylemeyiz ancak bunu uzun süre ondan saklayamazsınız." Yolu kontrol ederek nefesini koyuverdi. "Bu seyahat bunun için değil mi? Bebeği isteyip istemediğinizi siz bile bilmiyorsunuz. Bunu düşünmek için buradasınız?" Burnumun direği sızlarken ona başımı salladım. "Yanlış bir karar vermekten çok korkuyorum."

Gizlemeye çalışsalar da bu konuda en az benim kadar endişeli olduklarını görebiliyorum. Celil içli gözlerle bir süre beni izledi. "Ya bebeği istediğinize karar vererseniz ve Karun Bey onu istemezse ne olacak?"

"Biliyor musunuz, ben çocukken hayvanlarla beslenirdim." Bir anda söylediklerimi nereye bağlayacağımı merak ederek sessizliklerini korudular. "Bir çocuğun hatta normal bir insanın bile yemeyeceği şeyleri yedim."

Camdan dışarıyı izlerken üzerimde bir ölüm sakinliği vardı. "Haşereler, kemirgenler, sürüngenler ve yakalayabildiğim canlı olan her şeyi yedim." Hepsi aynı anda yerinde rahatsızca kıpırdandığında bunları duymayı beklemedikleri çok açıktı.

Koltuğuma yaslanarak bir bacağımı diğerinin üzerine attım. "Annem ve babam beni birçok psikoloğa götürdü ancak hiçbir tedavi işe yaramıyordu. Rezil beslenme alışkanlığımı sürdürüyordum." Sahte bir gülüşle başımı salladım. "Hastalıklı bir beslenme alışkanlığım vardı ve onlar doktorların beni düzelteceğini sanıyordu çünkü sorunun bende olduğunu düşünüyorlardı."

"Değil miydi?" diye sordu Furkan.

"Değildi."

"Peki, sorun neredeydi veya kimleydi?" diyen kişi Nedim'di.

"Sorun ben değildim aslında." Camdan dışarıya bakarken bakışlarım fazla ruhsuzdu. "Sorun hiçbir zaman ben olmamıştım." O yılların hatıralarıyla iç çektim. "Sorun annem ve babamdı, sorun yaşadığım evdi."

Celil, "Nasıl?" diye sordu metalik bir sesle.

"Ne Gazel ne de benim için evimiz hiçbir zaman ev değildi. Belki bir harp meydanıydı, belki bir cephe belki de bir savaş alanıydı ancak hiçbir zaman sıcak bir yuva değildi."

Hatırladıklarımın burnumun direği öyle bir sızladı ki gözyaşlarıma direndim. "Uyuduğumuz, uyandığımız, yemek yediğimiz ve birlikte geçirdiğimiz zamanların bile saatleri hep aynıydı. Asım Saka'nın diktatörlüğünde yaşamaya çalışan üç köleden farkımız yoktu. Annem fazla pasif, Gazel asi ve bense yamyamdım." Babam bizden bir kusursuzluk abidesi yaratmaya çalışırken aslında hepimizde büyük kusurlar bırakmıştı.

"Babamın annemden aldığı ilk şey özgüveni oldu. Ablamdan öz saygısını benden de cesaretimi aldı. Babamın bizden aldığı ilk şey bunlar olmuştu." Dilimi ısırduğimde ağızımdaki kan tadını alamayacak kadar hissizleşmişim. "Babam tarafından o kadar çok bastırılmıştık ki bir süre sonra yeni huylar edinmeye başladık."

Kaldırımda annesinin yanındaki çocukları gördükçe içim burkuluyordu. "Annem artık hiçbir konuda babama itiraz etmeyen bir korkaktı." Onu görmeyi ertelediğime inanamıyorum. Her şey üst üste geldiği için annemi görmeyi İtalya dönüşüne ertelemiştim.

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Eminim o yıllarda babamdan önceki Begüm'ün nasıl biri olduğunu annem bile hatırlamıyordu. Gazel ise artık isyankâr bir asiydi çünkü yaşadığı her şey ona bir öfke patlaması olarak dönüyordu. Bizim öfke sandığımız şeyler bile aslında Gazel'in yardım çığlıklarıydı." Kendimi işaret ederek, "Bense midesiz rezil bir çocuktum," diye fısıldadım. "Değişiyorduk ve bunu bize yapan babamdı."

Bu gerçeği kabul etmek hiç kolay olmamıştı ama artık her şeyi daha iyi anlıyordum. "Çoğu zaman dolapta et olmasına rağmen kemirgenlerin peşine düşüyordum çünkü gittikçe daha fazla akıl sağlığını yitiriyordum. Çocuk gözlerim o evi vahşi bir doğa olarak görmeye başlamıştı ve ben hayatta kalmak için kendi avımı avlamaya başlamıştım." Bu hiç sağlıklı değildi.

"Farkında bile değildim ama kızgındım, öfkeliydim ve korkuyordum. Babam bizi üzdükçe hırsımı o hayvanlardan çıkartıyor, beni Gazel ile rekabete zorladıkça babama yapmak istediğim her şeyi o hayvanlara yapıyordum." Bu yıllardır kendime sakladığım kirli bir sırdı.

Başımı çevirip her birine sırasıyla baktım. "İçimde uyandırdığı öldürme tutkusunun, yani o canavarın asil istediği babamdı." Duydukları karşısında sertçe yutkunduklarında burukça gülümsedim. "O hayvanlarla beslenerek ben sadece içimdeki canavara hedefini şaşırtıyordum."

Belki de ilk kez ne diyeceklerini bilmez bir halde bana bakıyorlardı. "On üç yaşlarına kadar beslenme alışkanlığımı hiçbir tedavi düzeltemedi çünkü on üç yıl boyunca ben babamın hüküm sürdüğü o evdeydim. Sonra annem öldü, Gazel kaçıp gitti ve sadece biz kaldık." Komik bir şey varmış gibi kıkırdadım. "Artık o vahşi ormanda sadece babamla ikimiz vardık. Belki de iki avcı."

İyice meraklanarak, "Sonra ne oldu?" diye sordular.

"Annemin ölümü ve Gazel'in gidişi babamı çok değiştirdi. Belki de benden başka artık kimsesinin kalmadığını anladı. Babam işlerine daha az, bana daha çok vakit ayırmaya başladı. Kaybettiği her şeyin boşluğunu benimle doldurmak ister gibi beni hayatının merkezine koymaya başlamıştı." Annem ve Gazel'in yokluğu ikimizi de değiştirmişti.

Dudaklarımda kendiliğinden oluşan gülümsemenin farkında değildim. "Birbirimizin yarasını sarmayı öğrenmiştik. Her geçen günle çocuk gözlerimin gördüğü o vahşi orman biraz daha eve dönüşüyordu. Bir süre sonra içten içe öldürmeyi düşündüğüm o adam artık en sevdiğim kişiye dönüşmüştü. Birbirimizin tüm dünyası olmaya başlamıştık çünkü birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı." Gülüşüm soldu, gözlerimin ardı sızladı. "Belki de biz birbirimizi mecburiyetten sevdik."

Sigara içme dürtümü bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Artık o rezil beslenme alışkanlığımı bırakmıştım. Kendiliğinden düzeldim çünkü ihtiyacım olan şey hiçbir zaman psikolog tedavisi değildi. Yoksunluğunu çektiğim asıl şey içinde korkmayacağım bir ev ve beni seven bir babaydı." Sevginin birçok açıdan iyileştirici bir gücü vardı. Beni on üç yıl boyunca hasta eden babam, daha sonra sevgisi ve ilgisiyle iyileştirmişti.

Bir kez daha gözlerim uzun uzun onların üzerinde oyalandı. "Bunu size anlatmamın bir nedeni var." Elimi düz karnıma bastırdım. "Eğer bu bebeği istediğime karar veririm işte o zaman onu benden kimse alamaz." Sesim bir kaldırım taşı kadar soğuk ve katıydı. "Ben çocuk yaşta avlanmayı keşfettim. Bebeğim için tehlike olan herkesi saf dışı bırakacak kadar acımasız olabilirim."

Başımı eğip elimle baskı uyguladığım karnıma baktım. "Seninle ne yapacağıma karar verene kadar bir süre daha seni herkesten gizlemeliyiz." Burnumdan nefesimi vererek sinirden güldüm. "Sen benimsin, kaderini belirleyecek kişi de benim. Ne Karun ne de bir başkası senin yaşayıp yaşamayacağına karar veremez." Bunun tek kararı bana aitti çünkü onu içinde taşıyan bendim.

Umarım bunun için Karun ile savaşmak zorunda kalmazdım.

Bu anlattıklarımın sonrasından sonra bir daha kimse konuşmadı. Yolun kalanını sessizlik içinde geçirmiştik. Araba şehrin göbeğinde son derece merkezi bir yerde durunca arabadan indim. Merkezi bir konumda kiraladıkları en küçük bir ev bile servet değerinde olurdu. Çocuklar yanıma geldiğinde, "Nerede kalacağız?" diye sordum.

Üçü de arkamda bir yeri işaret edince başımı çevirdim ve gördüklerimle kalbim hızlandı. "Yok artık," diye fısıldadığımda bile konuşmakta güçlük çektim.

Karun'un bu kadarını yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ve bir bölümün daha sonun geldik. Karun, Bige'yi bu kadar şaşırtacak ne yapmış olabilir?

Bige bu küçük seyahati sağlıklı bir düşünüp bebeği hakkında hakkında bir karar vermek için istedi. Sizce bebek konusunda kararı ne olacak?

Bölümün sonlarında aynı şekilde Bige'nin geçmişindeki beslenme alışkanlığının nedenini de öğrendik. Ne yazık ki Asım Bey ailesindeki herkeste büyük travmalar bırakmış.

Gazel konusunda ne düşünüyorsunuz? Çoğu zaman bizi kızdıracak şeyler yapmış olabilir ama bence Gazel'de en az Bige kadar bir şeylerin

kurbanıydı.

Gurur ve Farah'ın arasındaki küskünlüğe ne diyorsunuz? Sizce Gurur'un düşündüğü gibi Farah bir kez daha gelecek mi Kalender malikanesine?

Bu arada pazartesi günü Gurur ve Farah ikilisinin kurgusunu da yayınlayacağım. Onların hikayesini yakında okuyacak çok zamanımız olacak.

Şimdilik benden bu kadar. Yeni bölümde görüşmek dileğiyle hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(48) İstenmeyen Bebek

Bir seferinde Karun bana saçımdaki siyah kurdeleyi neden taktığımı, tokenin sırrının ne olduğunu sormuştu. Sakladığım sırların ikimize de zarar verdiğine inandığı için tokayla ilgili gerçeği bilmek istemişti. Ona tokayı çıkartırsam bir tetikçinin beni öldüreceğini söyleyemediğim için sorularından kaçmaya çalışmışım. O gün tokayla ilgili gerçeği bilmek istediği için fazla ısrarcıydı. Rüyamda bile tokayı koruduğumu söyleyip gerçekler konusunda üzerime gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi tokenin sırrını ona söylemem için bana para bile teklif etmişti.

Bir yıl önce onunla çatı katındaki o konuşmalarımızı hâlâ hatırlıyorum. Tokayla ilgili gerçeği ona söylemem için bana para teklif edince, *"Hayır,"* diyerek onu geri çevirmiştim. *"Benim için İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen alsan bile olmaz."*

"Neden yüz on üç katlı?" diye sormuştu kafası karışarak.

"Çünkü on üç katlı olunca adı gökdelen olmaz." On üçe takıntılıydım. *"Mecburen bir üstüne çıkmalıyım."*

"Bir üstüne çıkınca yirmi üç katlı olması gerekmiyor mu?"

"Ama yirmi üçün içinde on üç yok."

"Yirmi üçün içinde on üç olmadığını mı söylüyorsun? Ne mezunuydun sen? İlkokul mu?"

"Düz bir şekilde baktığında yirmi üçün içinde on üç yok."

"Yirmi üçe ulaşmak için on ikiden on dörde mi atlıyorsun?"

"Düz bir şekilde baktığında dedim!"

"Düzünü tersini bilmem yirmi üçün içinde on üç var."

"O zaman düzünde on üç, tersinde on üç, önünde on üç, arkasında on üç, sağında on üç, solunda on üç, altında on üç, ortasında on üç ve üstünde dokuz katlı bir gökdelen alsan bile olmaz! Kaç etti? Ah, olamaz, yüz on üç mü?"

Ve o esnada bana söylediği tek şey, *"Dokuzun içinde on üç yok,"* olmuştu. O konuşmanın devamında ona dokuzun içinde on üç olduğunu kendi yöntemlerimle kabul ettirmiştim. İkimiz içinde tarihi bir andı.

O gün odada olan şey her zamanki gibi birbirimizle atışmamızdı. Sırf üzerime gelmeyi bıraksın diye dalga geçercesine ondan istediğim yüz on üç katlı gökdelene bakıyordum. Ondan İtalya'da yüz on üç katlı bir gökdelen isterken ciddi değildim. Bundan yola çıkarak bana İtalya'da gerçekten bir gökdelen alacağını hayal dahi edemezdim. Üstelik şehrin göbeğindeydi. Tek bir dairesini bile kiraya verirsem elime ciddi bir para geçerdi. Zengin bir iş insanıyla birlikteyken konuyu paraya bağlamam şaka olmalı.

Ön cephesinde devasa bir saka kuşu olan bu cam gökdelen soluğumu kesiyordu. Karun inanılmaz biriydi. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum.

Güvenlikten geçip yürüdükçe kalbim biraz daha hızlanıyordu. Giriş kapısının üstünde bile saka kuşu amblemi vardı. Karun her yere bana ait izler bırakmıştı. Korumalarım peşimden gelirken Nedim elindeki anahtarı bana uzattı. Anahtarın takılı olduğu anahtarlıkta küçük bir bilarde topu vardı ve üzerinde yüz on üç sayısı vardı. Nedim gökdelenin en üst katlarını işaret edip, "113 numaralı daire sizin için hazırlandı," diyerek anahtarı bana verdi.

Hiçbir şey anlamıyordum kafam çok karışık. Benim için açtıkları kapıdan devasa binanın içine girdim. Gökdelene girmek için kapıdaki şifreyi bile bilmiyordum. Tüm bu şeyleri korumalar benim için halletmişti. Asansöre binip yüz on üç numaraya bastım. Gerçek anlamda bunu yaşıyordum. Ciddi ciddi yüz on üç katlı bir gökdelenin içindeydim. Başımı kaldırıp asansörün tavanına baktığımda aşırı yoğun duygular yüzünden gözlerim doldu. Saka kuşu.

Asansörün tavanında bile kanatlarını iki yandan açan kahverengi saka vardı. Hamileliğin getirdiği hormonlardan mı, bilmem ama gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Sen inanılmazsın be adam," derken Karun'a olan sevgim içime sığmıyordu. Bir yıl önce aramızda geçen küçük bir konuşmadan dolayı benim için bir gökdelen almasını beklemiyordum.

Asansörden indiğimde çok heyecanlıydım. Anahtarın yanı sıra anahtarlığıma takılı bir kart vardı. Anahtarla uğraşmak istemediğim için kartı okutarak daireye girdim. İçeriye attığım ilk adımla harika çiçek kokuları beni karşıladı. Başımı eğince ayaklarımın önünde mor menekşe çiçekleriyle karşılaştım. Kıkırdadım. "Yollarıma güller dökmedi demem artık." İstediginde gayet de romantik olabiliyormuş.

Menekşelerin süslediği yola basarak yürümeye başladığım. Menekşe çiçekleri beni bir yere götürüyor olmalı. "Bu işin sonunda beşinci evlilik teklifi yoksa bende hiçbir şey bilmiyorum." Gülerek çiçekleri takip etmeye başladım. Karun'u birazcık tanıdıysam gökdelen sürprizinin arasına evlilik teklifini sıkıştırırdı. Bana evet dedirtene kadar durmayacağını biliyorum.

Çiçekli yol beni oturma odasına getirdi. Sanırım dairemdeki tüm eşyalar Karun'un seçimiymiş çünkü eşyalar gümüş ve beyaz tonlarındaydı. Sade, klas ve şık eşyalar. Her köşede menekşeler ve mor balonlar vardı. Hepsi de çok güzeldi. Cam masanın üzerinde birtakım evraklar gördüm. Zaten menekşe yolu beni masanın yanına kadar getirmişti. Mor bir kurdeleyle mühürlenmiş belgeleri açıp baktığımda sitenin tamamı, yani buradaki tüm katların bana devredildiğini gördüm.

"Hassiktir zengin oldum." İtalya'nın göbeğinde bana ait bir gökdelen vardı ve bu gökdelenin içinde beş yüze yakın daire vardı.

Nabzum hızlandı.

Dairelerin yarısı kiradaydı. Kiracıların yaptığı sözleşmeler, bu işlerle benim yerime ilgilenen emlakçının iletişim bilgileri falan hep buradaydı. Belgelerin yanındaki banka hesap cüzdanını açınca gördüğüm rakamla gözlerim yuvalarında fırladı. "Hadi canım." Adıma açılan bir hesaba bir yıl boyunca buradaki dairelerden para akışı vardı.

Gördüğüm miktar bana kalp krizi geçirtebilirdi. "Kaç sıfır var burada?" Gökdelenin bir yıllık gelirini hesaplamaya beynim yetmiyordu. Banka cüzdanını kapattığımda masaya yapıştırılan nottu gördüm. Karun'un el yazısını hemen tanıdım. Okuduklarım bana kahkaha attırdı. Bu adama ölünür.

"Bıkıp usanmadan başıma kaktığın nafakana sayarsın artık :)"

"Ya bir de gülücük koymuş yerim seni." Çok tatlıydı. Artık nafaka konusunda onu ne kadar bezdirdiysem çenemi kapatmak için böyle bir yol bulmuştu.

Başımı çevirince masanın diğer ucunda gördüğüm siyah kadife kutuyla kıkırdadım. "Şaşırtmıyorsun." Kutuyu açınca bir öncekinden daha büyük tek taşı olan bir yüzük gördüm. Evlenme teklifini kabul edene kadar bu yüzüklerdeki taşın boyutunun sürekli değişeceğini biliyorum. Yüzüğü yerinden bile çıkarmadım. Bunun yerine yüzük kutusuna sıkıştırdığı kağıdı aldım. Okuduklarımla tekrar gülmeye başladım. İnanılır gibi değildi.

"Sana bu gökdelenden daha fazlasını alacak kadar zengin bir adamın karısı olmak ister misin?"

Not: Bu bir rüşvet değil.

İkinci not: He dersen şirketi bile üzerine yaparım.

Üçüncü not: Rüşvet gibi görünebilir ama rüşvet değil.

Dördüncü not: Yine hayır dersen oraya gelir ve seni yüz on üçüncü kattan atarım aşağıya!

Beşinci not: Bu bir tehdit değil.

Altıncı not: Bu bir tehdit! Sabrım kalmadı evlen artık benimle!"

Yedinci not: Cevabın evetse alttaki numarayı ara.

Sekizinci not: Cevabın hayırsa beni yormadan kendini terastan aşağıya at!

Dokuzuncu not: Bir önceki not geçersizdir yavrum sakın öyle bir şey yapma."

Onuncu not: Uslu uslu otur evinde, balkon ve teraslardan uzak dur.

On birinci not: Seni çok seviyorum güzelim.

On ikinci not: Nasıl olsa yine evlilik teklifime hayır diyeceksin. Bu yüzden bilerek notları on ikide bırakacağım manyak karı!"

O kadar çok güldüm ki neredeyse gözlerimden yaşlar gelecekti. Karun Kalender'i yansıtan her şey vardı bu kâğıtta. Para, rüşvet, tehdit, hemen sonrasında gelen pişmanlık, aşk itirafı ve devamında ortaya çıkan öfke. Teklifine hayır diyeceğimi hatırlayınca notları on üçe tamamlamaması da ayrı bir olaydı. On üçe olan takıntımı bildiği için dengesiz herif notları on ikide kesmişti. Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. Evet dersem diye en alta da kendi numarasını bırakmasına ne demeli. Sanki numarası ezberimde değilmiş gibi.

Onu aramayacağım çünkü ararsam kabul ettiğimi düşünüp umutlanabilirdi. Yüzümdeki gülümsemeyle yeni dairemin tüm odalarını görmek için yürüdüm. "Tek bir imzayla benden boşanmak kolaydı, şimdi sıkıysa beni o nikah masasına oturt." Bana tekrar Saka demezse asla benden evet cevabını duymayacaktı.

Ben artık eskisi gibi Sanrı'nın Saka'sı olmak istiyorum.

Karun'un zevklerine göre döşenmiş daireyi hızlıca gözden geçirdikten sonra banyo yapmışım. Üzerimdeki yol yorgunluğunu güzel bir banyoyla dindirmeye çalışmışım. Banyoya girmeden önce Furkan bavulumu getirdiği için kıyafet bulmakla uğraşmadım. Buraya İtalya'nın turistlik yerlerini gezmeye gelmedim çünkü daha önce zaten hepsini gördüm. Kendimi ölü gösterdiğim o bir yılda İtalya dahil dünyanın her yerinde uzun soluklu bir tatil yapmışım.

Yalnız kalmak istememin asıl nedeni kendimi birkaç gün eve kapatıp dinlenmekti. Dış etkenlerin baskısı altında kalmadan bebek hakkında en doğru kararı vermek istiyorum. Bu yüzden inzivaya çekilmek istemişim.

Banyodan sonra ince askılı bir atlet ve mini bir şortla odadan çıktım. Dışarı çıkmayı düşünmediğim için evde rahat bir şeyler giymenin sakıncası yoktu. Karnım acıktığı için dairenin ferah ve pırıl pırıl olan mutfağına girdim. Buzdolabını açınca gülümsedim. Karun benim için dolabı doldurtmuştu.

Dolaptan gereken malzemeleri çıkartıp kendime sandviç yaptım. İçecek bir şeyler almak için tekrar buzdolabını açtım. Soda şişelerine uzanmıştım ki duraksadım. Asitli sodalar karnımdaki şeye zarar verir mi? "Neden umurumdaki." Homurdanarak sodayı aldım. "Sanki ben istedim hamile kalmayı." Buzdolabının kapağını kapatıp mutfak adasının üzerindeki tabağı aldım. Tabağın içinde salamlı sandviçim vardı.

Duvarları camlardan oluşan oturma odasına geçip aldıklarımı koltuğa bıraktım. Televizyon kumandasını alıp koltuğa oturdum. Televizyonu açtığımda tüm kanallar yabancıydı. Rastgele bir kanalda durdum. Nasıl olsa birden fazla dil biliyordum. Tabağı önüme koyup sandviçten bir ısırık almıştım ki öğürerek hemen çıkardım. "Salamla ne derdin var Allah'ın cezası!" Karnımdaki bücürden daha şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Tabağı kendimden uzaklaştırarak sodanın kapağını açtım. "Sen benim sevdiğim şeyleri bana yedirmezsen bende sana zararlı şeyleri yer içerim. Bu konuda pek bilgim yok ama gazlı içeceklerin zararlı olduğunu duymuştum."

Şişeyi dudaklarıma yaklaştırmıştım ki sebepsiz yere elim titredi. Beni kuşatan buruk bir hissin yakıcılığıyla tek bir yudum bile almadan şişeyi dudaklarımdan çektim. "Seni düşündüğüm için içmediğimi sanma." Homurdanarak soda ve tabağı alıp ayağa kalktım. "Canım istemediği için içmedim. Ayrıca salam et sayılmazdı!"

Elimdekileri mutfağına bıraktıktan sonra yatak odasına girip üzerimi değiştirdim. Bugün dışarı çıkmayı düşünmüyordum ancak tüm gün bebekle evde yalnız kalırsam kriz geçirebilirdim. Çiçekli bir elbise giyip bağcıklı sandaletlerimi bavuldan çıkardım. Ayakkabıyı hızlıca giydikten sonra kafama bej rengi fötr şapkamı taktım. Kırmızı rujumu tazeledikten sonra hasır çantamı aldım ve güneş gözlüğünü takarak odadan çıktım.

Evden çıktığımda karşı dairenin kapısını kapatan kişiyi gördüm. Yok artık. Onu burada görmenin şaşkınlığıyla kapının önünde donup kaldım.

"Karun?" Adını bile zikrederken sesim titremişti çünkü onu burada görmeyi beklemiyordum. "Ne işin var burada?"

Baştan ayağı beni süzerken gözlerinin mavisinde can alıcı bir ifade vardı.

Dikkatli bakan gözlerinin esiri olmak kalbimi hızlandırıyordu.

"Söyleyeceğim ama öncesinde..." Ellerimi kontrol etti. İçine çektiğı nefesi rahatlatarak vermesini izledim. "Güzel, ellerin boş." Yıldırımını andıran gözleri bu seferde kolumdaki büyük hasır çantayı buldu. "antanın içinde silah var mı?" Derdi ney bunun?

Şaşkınca başımı iki yana salladığımda gözleri kısıldı. "Bıçak var mı?"

"Yok."

"Mektup açacağı?"

"Kocam saçmalamaz mısın?"

Gözleriyle çantanın büyüklüğünü tartarken, "O şeyin içinde satır var mı?" diyerek beni afallattı.

Derdinin ne olduğunu bilmediğim için gözlerimi belerttim. "Satırın antamda ne işi var?"

Asansörü çağırırken hâlâ çantaya dik dik bakıyordu. "O şeyin içinde bana fırlatacağın herhangi bir cisim var mı?"

Kaşlarım usulca çatıldı. "Sana bir şey fırlatacağım kadar beni kızdıracak ne yaptın?"

Bana bir dakika işareti yaptıktan sonra asansörü kontrol etti. Konuşmak için asansörün yukarı çıkmasını mı bekliyordu? Kaçacaktı! "Deneme bile!"

Üzerine yürüdüğümde hemen merdivene doğru koştu. Peşinden koşarken, "Buraya gel!" diye bağırdım. "Bana ne işler karıştırdığını söyleyeceksin!"

O önde ben arkada merdiveni inerken, "Kızım bıraksana peşimi!" diye bağırdı benden kaçarken. "Yüz on üç katı merdivenle mi ineceğiz lan!"

"Lan deme bana!" Çantamı arkasından fırlatırken çıldırmak üzereydim. "Karşı dairemi kiraladın, değil mi? Buraya gel hayvan herif!" Peşinden basamakları hızlıca inmeye başladım. Yakalarsam ona yapacağımı biliyorum. "Alt tarafı üç gün benden uzak duracaktın!"

Bana yakalanmamak için basamakları ikişer ikişer inerken, "Benden ve evimden uzaklaşmak istediğini söyledin ama karşı dairelerde kalamayacağımızı söylemedin!" dedi sertçe. Savunması karşısında sinir krizleri geçiriyordum.

"Uzaklaşmak deyince birbirimizi hiç görmemeyi kastettiğimi biliyordun!"

"Siktir etsene seni görmeme engel olamazsın!"

"Alt tarafa üç gün!"

"Üst tarafı da 72 saat, 4.320 dakika!" diye bağırdı sinirle. "Her şeyin altına bakmayı bırak, bu işin bir de beni ilgilendiren üst tarafı var!" Benden kaçarken bile o lanet beyni dakikaları nasıl bu kadar hızlı hesaplıyor, aklım almıyordu.

"Sanrı, dur artık nefesim kesildi!"

"Yavrum bende keyfimden bu siktiğim merdivenlerini inmiyorum! Bırak peşimi de durayım."

"Peşinden koşacağım diye merdivenden düşersen görürsün!" Anında durdu.

Düşme ihtimalim ona yapacağım şeylerden daha çok onu korkuttuğu için hemen durmuştu. Kalan basamakları hızlıca inip karşısında durduğumda ikimizde soluk soluğa kalmıştık. Ona kızmak istedim ama kesik kesik nefesler alırken tek kelime edemedim. Benden farklı değildi çünkü ikimizde şiddetli nefes almaktan ter içinde kalmıştık. Aldığımız her nefesle omuzlarımız hareket ediyor, göğüs kafeslerimiz balon gibi şişip iniyordu. Kim bilir kaç kat aşağı indik.

Gözlerimdeki gözlüğü çıkartıp başımı göğsüne yaslayarak soluklanmaya çalıştım. "Ke-kendime gelince seni öldüreceğim," diye homurdandım.

Koştuğu için kalbi çok hızlı atıyordu.

Omuzlarımdan tutarak beni göğsüne çekerken gülüşünü duydum. "Beni bu kadar koşturan tek kadınsın." Kollarını bana sardı. "İyi misin güzelim?"

Kendimi toparlayana kadar göğsünde hiç kıpırdamadım. Bir süre sonra konuşacak duruma gelince başımı kaldırıp küskün gözlerle ona bakmaya başladım. "Birkaç gün yalnız kalmak istemiştım."

Kafamdaki şapkayı düzeltirken bana olan bakışları sitemliydi. "Sana az gibi görünen bu birkaç gün benim için bir asırdan farklı değil." Soğuk eli yanağıma sürtünerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Birkaç gününü benden uzakta geçirmek istiyorsan yine geçir. Dairene gelmeyecek veya seni rahatsız etmeyeceğim." Buna zerre kadar inanmamam beni kötü bir kadın mı yapardı?

Benden ayrılarak üstünü başını düzeltti. "Zaten benim de burada halletmem gereken birkaç iş var. İş ortaklarımla olan toplantım haftayaydı ama hazır gelmişken öne çektim." Saatini kontrol etti. "Geç bile kaldım."

Uzanıp dudaklarıma küçük ama tutkulu bir öpücük bıraktı. "Tatilinin keyfini çıkar nefesim. Bir isteğin olursa çocuklar hemen aşağıda." Gözlerinin ardından muzır bir ifade geçtiğinde bana doğru uzandı ve sağ yanağıma dudaklarını bastırdı. Hemen sonra da benden ayrılıp açılan asansöre yürüdü.

İki kadın aşağıya inerken Karun asansöre bindi. Kadınlar dönüp asansöre binen Karun'a bakmıştı çünkü fazla bakılasıydı. Bundan nefret ettim. "Bekle!" dedim aceleyle. Hızlı adımlarla asansöre yürüdüm. "Öpücüğünü eşitle!" Daha ben yetişmeden asansörün kapıları kapanmıştı. Fakat öncesinde dudaklarındaki çarpık gülüşle bana bakıp, "Prensip olarak komşularımı öpmüyorum," demişti.

Kapanan kapılarla o aşağıya inerken asansörün kapısına tersçe bakıyordum. "İşgüzar herif!" Bu konuda ne kadar takıntılı olduğumu bilmesine rağmen bilerek öpücüğünü eşitlememişti. Eşitlenmeyen bir öpücük için yollarını gözetleyeceğimi çok iyi biliyordu! Döndüğünde dairesinin kapısını çalmam için bunu yapmıştı.

"Bir de utanmadan seni rahatsız etmeyeceğim, beni görmeyeceksin diyor!" Ona küfürler ederek diğer asansörün düğmesine bastım. "Adi herif kapıma gelmese bile beni kapısına götürecek bir yol buluyor!"

Günün kalanını İtalya sokaklarını turlayarak geçirmiştım. Dışarı çıkmak berbat bir fikirdi çünkü tüm gün baktığım her yerde bir çocuk görmüştüm. Anne ve babalarının yanındaki küçük çocukları gördükçe ister istemez kendimi onların yerine koyup duruyordum. O çocuklardan birine sahip olursam nasıl olacağını sık sık düşünmeye başlamıştım. Kafamı hangi yöne çevirsem bir çocukla karşılaşmam kaderin bana kötü bir sürprizi olsa gerek.

Hava yavaş yavaş karardığı için bir markete girdim. Akşam yemeğini dairemde yiyeceğim için birkaç şey almalıydım. Diğer korumalar beni dışarıda bekliyordu ancak Furkan, Nedim ve Celil her ihtimale karşı benimle markete girmişti. Et reyonunda durup kuzu inciği almak istedim ama bundan yemek yapsam bile yiyemeyeceğimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Milyonlarca spermin içinde bir otçula döllemem şaka mı?"

Furkan gülerek karnıma baktı. "Birinin hakkınızdan gelmesi gerekiyordu ve bunu bir tek sizden biri yapabilirdi."

"O benden biri değil."

Nefesini bezgince verdi. "Sizin karnınızdaysa sizden biri."

"Karnımda olmasını ben istemedim."

"Bunu Karun Bey ile o haltı yemeden önce düşünecektiniz," dediğinde onu öldürebilirdim. Büyükbabam gibi konuşuyordu.

Başımı eğip karnıma baktım. "Onca spermin içinde yarışı kazanacak kadar ne meziyetin olduğunu merak ediyorum. Ve hayır, otçul olmak bir meziyet değil."

Nedim market arabamı sürerken güldü. "Onunda kendine göre birkaç meziyeti olduğuna eminim."

"Birkaç derken?" Et reyonundan çıkarken sataşacak birilerini aradığım için dik dik ona bakıyordum. "Tatlım benim genlerimi taşıyan birinin birkaç meziyeti olamaz." B    lenerek sa  larımı savurdum. "Annesi gibi kusursuzluk abidesi olacağına hi   ş  phem yok."

Celil heyecanlanarak, "Onu istediğinize mi karar verdiniz?" diye sorunca donup kaldım. Bunu da nereden   karmı  tı?

"Daha bir karar vermedim."

    n  n de y  z  nde g  zle g  r  l  r bir hayal kırıklığı olu  maya ba  lamı  tı. Celil karnımı i  aret ederek sorgularcasına bakıyordu. "T  m g  n onunla konu  p durdunuz," dedi sakince. "Bizde onu istediğinizi d    nmeye ba  lamı  tık."

"Onu istemiyorum."

"Onu ister gibisiniz." Furkan'ın ka  ları alayla yukarı kalktığında g  zlerinde bariz bir kinaye vardı. "T  m g  n hi   sigara i  mediniz."

Nedim onu onaylayarak ba  ını salladı. "G  n i  inde bir  ok kez sigara paketini   kardınız ancak her seferinde karnınıza ters  e bakarak paketi yeniden   antanıza koydunuz."

Celil g  lmemeye   alı  tığı i  in yanaklarının i  ini ısır  dı. "Onu   nemsiyorsunuz."

Onları katlanılmaz bulduğumu hissettirene kadar dik dik bakmaya ba  ladım. "Onu   nemsemiyorum ve ona ne olduğu umurumda değil." Daha c  mlemi yeni bitirmi  tim ki      de arkamda bir yeri i  aret etmeye ba  ladı. Bana sus dercesine baktıklarında ba  ımı   evirip arkaya baktım. Karun'u g  r  nce hemen dudaklarımı birbirine bastırdım. Neyse ki bizi duyacak kadar yakınlımızda değildi.

Korumalarım yanıma gelince onlara biraz ilerideki ikiliyi i  aret ettim. "Bu herif   lmeyi bayılmak mı sanıyor?" Karun yanındaki manken gibi bir kadınla market alı  veri  indeydi.

Yakışıklı ve oldukça karizmatik bir adamı markette görmekten daha şaşırtıcı bir şey varsa o da elindeki market sepetiydi. Takım elbisesinin içinde ciddi bir toplantıdan çıkıp buraya gelmiş gibiydi. Pahalı kıyafetlerin içinde ben bir markayım dercesine etraftaki müşterilerin ağzının suyunu akıtıyordu. Elindeki o ucuz sepet bile garip bir şekilde onu çekici ve sempatik gösteriyordu. Kadınlar mutfağa giren erkeklere bayılırdı. Özellikle de bu erkek Yunan Tanrısı gibi görünürken. Üzerindeki gözleri umursamıyormuş gibi sakince sepetine bir şeyler atıyordu.

Yanında dergi kapaklarından fırlayan sarışın bir kadın vardı. Masmavi gözleri ve kıvrımlı bir vücudu vardı. Yakası açık bir bluz giydiği için dik göğüslerinin çatalı görünüyor, mini eteği yüzünden sütun gibi bacakları dikkat çekiyordu. Furkan sırtarak kadına bakarken, "Taş gibi hatun," deyince kafasına bir tane geçirdim. "Ne taşı, kaldırım mı? Benim tırnağım bile olamaz!"

Omuzlarımı dikleştirerek bu aptal korumalara kendimi gösterdim. "Ben daha güzel, ateşli, seksi ve libidosu yüksek bir kadıyım. Dövüş sanatlarında ustayım ve silah kullanmakta üzerime tanımam. Barbie de olabilirim harbi de. O kimmiş benim yanımda? Dünyada benden bir tane yok. Mükemmelim, harikayım, bir şaheserim ve artı olarak hamileyim." Başımla kadını gösterdim. "Onun çocuğu bile yok!"

Üçü bıyık altında gülerken Nedim arkamdaki bir yeri işaret etti. "Yakınlıklarına bakılırsa bence her an onun da bir çocuğu olabilir."

"Furkan silahımı ver!" diye bağırdığımda Karun irkilerek bana döndü. Burada olduğumu zaten biliyormuş gibi şaşırmadı ancak çatık kaşlarını görmeyi beklemiyordu.

Neye sinirlendiğimi anlamak için bakışlarımı takip edince yanına döndü. Hemen yanındaki kadını görünce kısık bir sesle küfrederek ılık hızıyla ondan uzaklaştı. "Bu kim lan!" Kadından kaçarcasına onunla arasına mesafe koyması çok komikti. Panikleyerek bana dönüp, "Yavrum ekmek Kuran çarpsın ki tanımıyorum," deyince kahkaha atabilirdim. "Haberim olmadan bana yaklaşmış." Benden ödü kopuyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirip ona sinirle bakmaya başladım. "Kadın burnunun dibine kadar girmiş, ruhun duymadı. Ya bir suikastçı olsaydı? Ne zamandır bu kadar temkinsiz bir adam oldun?"

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında gözlerinin içinde haylaz parıltılar oluştu. "Sen etrafımdayken gözüm hiçbir şey görmüyor." Nabzım boğazımda atmaya başladı.

Homurdanarak ona doğru yürürken, "Bir de mafya babası olacak," diye söyleniyordum. "Daha yanında kim var onu göremiyor. Ya amacı seni öldürmek olsaydı? İşimiz gücümüz yok bir de seni mi koruyacağız?"

Yüksek sesle güldüğünde gülüşüne kaç ömür sığardı, hiç bilmiyorum. "Beyzbol sopasıyla kovalamasını biliyorsan korumasını da bileceksin."

"Kovalamasını biliyorsak korumasını da biliriz evelallah." Omuzlarımı dikleştirerek kabadayılar gibi davranmaya başladım. "Adanalıyız oğlum biz. Yeri gelince söver, yeri gelince severiz."

"Öyle mi Çeyrek Mafya?" Kaşlarını yukarı kaldırdığında yüzünde muzır bir ifade vardı. "Sevsene beni." Aramızdaki mesafeyi çok hızlı kapattı.

Belimden yakalayarak beni göğsüne çektiğinde kemiklerime kadar titredim. Gözlerimin içine haylazca bakıyordu. "Senin tarafından acayip sevilmek istiyorum." Mavilerinde tutkunun yıldırımları çakarken benimle hemen burada sevişebilirdi. Bunu yapacak kadar dengesizdi.

Üzerime eğildiğinde yanağı yanağıma sürtündü. Sakalı yanağıma batarken dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Bige," dediğinde etli dudakları kulağıma sürtünmüştü. Gırtlığından çıkan boğuk bir sesle kulağıma fısıldadı. "Eğer sevmek yeterli gelmezse..." Ilık nefesi kulağıma çarptığı için kalbim hızlandı. Dudakları bir kez daha kulağıma sürtündü, nefesi içimi titretti. "Sevişebiliriz." Kasıklarımın arası zonkladı. Kısık ve tahrik edici sesiyle ihtiyaç içinde kasıldım.

Kollarının arasından erimeme ramak kalmışken kendimi toparlayıp hemen ondan uzaklaştım. Arzuyla kararan gözlerine bakıp bugün onun yaptığı gibi

küstah bir sesle, "Komşularımla sevişmek prensiplerimin arasında yok," dedim. Kaşlarını belli belirsiz çatmıştı.

Gözlerim onu bir markette görmeyi yadırgadığı için şaşkınca ona bakıyordum. "Burada ne işin var?"

Elindeki sepeti burnumun ucuna getirecek kadar kaldırdı. "Akşam yemeği için bir şeyler alıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yapacaksın yemeği?"

Sanki ona hakaret etmişim gibi ukala bir tavırla bana üstten bakışlarını atmaya başladı. "Kendi yemeğimi kendim yapabilirim."

"Karun sen yemek yapmasını bilmiyorsun."

"Daha önce bir kez yaptım ve tadını beğenmiştin."

"Çünkü sana yardım etmiştim."

Çapkınca sırıttı. "Belki yine yardım etmek istersin."

"Yemezler canım dairene gelmem."

"Ben sana geleyim."

"Kapıyı açmam."

"Kırarım."

"Bende senin kafanı kırarım."

Bakışları alev aldığı anda sinirlenmeye başlamıştı. "Aç mı kalayım lan!"

"Bana lan deme!" Birgün bunun için onu gerçekten dövebilirdim. "Git dışarıda ye ya da kendin için bir şeyler sipariş et." Beni evine atmak için her yolu deneyeceğini tahmin etmeliydim. "Sen ne anlarsın yemek yapmaktan hiç girme bu işlere."

Karadeniz inadı tuttu ya, öldürseniz geri adım atmayacaktı. "Kendi yemeğimi kendim yapabilirim." Tersçe bana bakarak yanımdan geçti. "Bekar adamım evime kadın da atarım."

"Furkan silahımı getir!"

Sinirle bana bakarken, "Seni kastetmiştim!" diye beni tersledi.

"Kadın mıyım, ben hayvan herif!"

Kızgın bakışları şaşkınlıkla harmanlandı. "Erkek misin?"

"Artık değil."

Kaskatı kesildi. "Öncesinde?"

Ciddi görünmeye çalıştım ancak suratının aldığı şekli görünce kahkaha attım. "Soruyu yanlış sormuşum." İşaret parmağımla kendimi gösterdim. "Evine atacağın kadın mıyım?"

Dudakları düz bir çizgide buluştuğunda gözlerinin ardından yakıcı bir parıltı geçti. "Evime atmak istediğim tek kadınsın." Egoist bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Bilgin olsun her kadını evime atmak istemem."

"Bu beni şanslı mı yapmalı?" Omuzuna çarparak yanımdan geçtim. "Bilgin olsun beni evine atmak isteyen ilk erkek sen değilsin."

Öfkesinin yakıcılığını sırtımda hissettim. "Şu ağzına bir ayar çekmezsen o dilini keserim!" Gırtlığından çıkan sesinin şiddeti bile fazla sertti.

Az önce Karun'un dibine kadar giren kadının yanında durdum. Beni görünce hemen raftaki ürünlerle ilgileniyormuş gibi yapmaya başlamıştı. Elimi uzatıp mutfak ürünlerinin içinden bir bıçak aldım. Omuzları gerildi. "Bir dahaki sefere kimin yanında durduğunu dikkat et." Bıçağı paketinden çıkardığımda Karun'un, "Bige," diyen endişeli sesini duydum ama duymazdan geldim.

Parmağım bıçağın keskin ucuna sürtünürken kadının koku dolu gözlerine bakarak sııttım. "Benim olanı paylaşmaktan hoşlanmam." Bunları İngilizce

söyledikten sonra bıçağı Nedim'in sürdüğü arabanın içine attım. Kadınsa çoktan kaçmıştı.

Yürüyüp turşuların olduğu reyna geldiğimde Karun hemen arkamdaydı. En üst rafta bulunan salatalık turşusunu görünce ağzımın suyu akmaya başladı. "Komşu yardım eder misin?" Karun'a yukarıdaki kavanozu gösterdim. "Onu istiyorum."

"Benim dışımda her haltı istiyorsun." Söylenerek yanıma gelip sepetini Nedim'e uzattı. Uzun boylu olduğu için hiç zorlanmadan turşu kavanozunu aldı. Bana uzattığı kavanozun jelatinini açtım ancak kapağını açamadım. Kavanozu beni izleyen Karun'a uzattım. "Açar mısın?"

Elimdeki kavanoza baktığında kafası karışmış gibiydi. "Burada mı yiyeceksin?"

"Canım çok çekti." Kavanoza aç gözlerle bakıyordum. "Eve kadar duramam."

Beni bir turşudan bile kıskanarak, "Tahminen senin bu canın beni ne zaman çekecek?" deyince gülmeye başladım. Bazen tam bir çocuk oluyordu.

Benim açamadığım kapağı hiç zorlanmadan lak diye açtı. Kavanozu hemen ondan aldım. Kafama dikip turşunun suyunu içmeye başladım. Suyu bile o kadar güzeldi ki, içtikçe içesim gelmişti. Kavanozun yarısına kadar suyunu içtikten sonra içinde bir tane salatalık aldım. Katur kütür turşuyu yerken, "Hımm," diyerek içimi çektim. "Tadı çok güzel."

Övdüğüm şey keskin sirke kokusu olan bir turşu olduğu için Karun yüzünü buruşturarak yanımdan geçti. "Bu aralar sana bir şeyler oluyor ama hadi hayırlısı."

Elimde turşu kavanozuyla onun yanında yürüyüp tıkmaya devam ettim. Ben market arabamı çoktan doldurduğum için alacağım pek bir şey kalmamıştı. Karun akşam yemeği için balık aldı. Limon, dereotu ve birkaç yeşillik daha almıştı. Kasayı bulmaya çalışırken yanlışlıkla oyuncak reyonuna girdik. Etraftaki rengarenk oyuncaklarla içim bir tuhaf olmuştu. Burada bir çocuğun seveceği her şey vardı.

Yarısına kadar yediğim turşu kavanozunu Furkan'a uzattıktan sonra çingiraklardan birini aldım. Salladığımda zil sesi çıkan çingırağı neden elime aldığımı bile bilmiyorum. "Oyuncaklarla mı oynayacaksın?" Karun'un gülen sesini duyduğumda derimin altı ısındı. "Öylesine baktım."

Kuş şeklinde olan turuncu çingırağı alıp kulağımın yakınında salladı. "Bu tam senlik." Hınzırca gözlerime bakarak beni utandırdı. "Bunu sana almamı ister misin? Arada oynarsın." Beni çocuk yerine koyarak eğleniyordu.

Sırf kuş şeklinde diye benim için almak istediği çingırağı arabamın içine attım. "Arada oynarım bununla," diyerek onu güldürdüm.

Biraz ilerleyince rafların yanında oturan küçük bir erkek çocuğu gördük. Beş altı yaşlarındaki yaramaz çocuk ebeveynlerinden kaçıp buraya saklanmış. Oyuncak bir arabayı paketinden çıkartıp yerde sürüyordu. Karun onu gördüğünde bile yüzünde hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Ailesi nerede bunun?" Çocuğa olan bakışları fazla soğuktu. "Ayak altında dolaşan veletlerden nefret ederim." Kalbimin tam ortasına soluğumu kesen bir korku düştü.

"Çocuklardan hoşlanmıyor musun?" Bunu sorarken bile sesim fazla kısıktı. Baba olmak istemediğini biliyorum ama genel olarak çocukları sevip sevmediğini bilmiyorum.

Yerdeki çocuğa bakarken yüzünde en küçük bir yumuşama olmadı. "Baş belasılar." Bu iki kelimenin her harfi keskin bir ok gibi karnıma saplanıyordu. "Zamanının çoğunu alan bu küçük yaratıkları neden yaparlar, anlamıyorum." İstemsizce elim karnıma doğru havalandı ancak o görmeden elimi hemen indirdim. Anlam veremediğim bir koruma içgüdüsüyle karnıma dokunmak istemiştım ve bu çok endişe vericiydi. Hamile olduğumu öğrendiğinde olacakları kestiremiyorum.

Çocuğun yanına yürürken, "Bence onlar sevimli," diye homurdanarak ufaklığın yanına diz çöktüm. "Merhaba," dedim İngilizce. "Adın nedir senin?"

Başını kaldırıp boncuk gibi gözlerle bana bakıp, "Stella," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Sandığımızın aksine bu bir kız çocuğuydu.

Kısacık sarı saçları olan ve erkek kıyafetleri giyen bir kız çocuğu. Eğer benim kızım olsaydı o saçları asla kesmez, erkek kıyafetleri giymesine izin vermezdim. Kız çocuklarına özgü süslü kıyafetlerle dolabını doldurup her gün yeni bir kıyafetle onu süslerdim.

Elindeki oyuncak arabayı ona gösterdim. "Bu erkekler için değil mi, Stella?"

Arabayı göğsüne bastırıp minik omuzlarını silkti. "Ben bunu istiyorum."

"O kız çocuklarının sevebileceği bir şey değil." Ona raftaki bebekleri gösterdim. "Onlarla oynamak daha eğlenceli."

Minicik dudağını sarkıtarak arabaya sıkıca sarıldı. "Ben bunu seviyorum."

"Bebeklerle oynamalısın. O sadece bir araba."

"Bige rahat bırak çocuğu." Karun tepemizde dikilirken sanki çocuk olan benmişim gibi beni azarladı. "İstedığıyle oynar sana ne bundan."

"O bir kız neden arabayla oynuyor ki?" Ona Barbie bebekleri gösterdim. "Onlarla oynamalı. Benim kızım olsaydı buna izin vermezdim."

Son söylediklerimle bile omuzları gerildi. Yüzü kasılırken gözlerinin ardından endişe verici bir şeyler geçti. "Senin kızın değil." Bakışları sertleşmişti. "Başkalarının çocukları üzerinden varsayımlarda bulunma." Sert çehresini görünce dilimin ucuna kadar gelen tüm kelimeleri yutmak zorunda kalmıştım.

Çocuğun annesi ortaya çıkınca Stella'dan uzaklaşarak yürümeye başladım. "Kasayı siz halledin." Keyifsiz bir sesle konuşup hızlı adımlarla Karun ve korumaların yanından ayrıldım. Tüm keyfim kaçmıştı.

Dışarı çıktığımda marketin önünde durarak çantamdaki sigara paketini çıkardım. Her zamankinden daha fazla içmek istiyordum. Korumalar arabaların yanında bizi beklerken sigara dalını dudaklarımın arasına yerleştirdim. Çıkardığım çakmağı yaktım ama sigarayı yakamadım. Tüm

gün içmediğim için bir dal sigara içmek için tutuşuyordum ancak dudaklarımın arasında olmasına rağmen onu yakamıyordum.

"Baş belası bücür!" Dudaklarımın arasındaki sigarayı alıp avucumda kırarak sıkıldığında sinirden çılgılık atmak istiyordum. Karun çocuk üzerinden varsayımlarda bulunmama bile katlanamıyordu.

O böyleken ben çocuğu nasıl isteyebilirdim?

Eve geldiğimde ruh gibiydim. Bir koltuğa oturup karşıdaki duvara boş gözlerle bakıyordum. Başımı eğdiğimde elimin yine karnımda olduğunu görünce içim acıdı. İstemsizce sık sık karnıma dokunmaya başlamıştım. Sanki onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Kalbim endişe verici bir hızla atmaya başladı. Onu istiyordum değil mi? Bundan ne kadar kaçmaya çalışsam da bir yanımda daha şimdiden ona bağlanmaya başlamıştı.

Karun'un ne düşüneceğini aradan çıkarınca düşüncelerim daha da berraklaşmaya başlıyordu. Kadem haklıydı, bu benim bebeğimdi ve kimseyi düşünmeden önce kendi hislerimi dinlemeliydim. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken başımı eğdim. Elimin yaslı olduğu karnıma bakıp nemli gözlerle, "Seni istemekten korkuyorum," diye fısıldadım. "Ve korkarım ki seni istiyorum."

Onu içimden söküp aldıklarında bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi geliyordu. Kendi bebeğimin katili olunca sanki bir daha şimdi olduğum kadın olamayacakmışım gibi hissediyordum. Kendi kanında birinin katili olarak yaşamamanın ne denli ağır olduğunu benden daha iyi kimse bilemezdi. On üç yılını annemin katili olduğumu düşünmekle geçmişti. Annem hayattaydı ve artık onun katili olmadığını biliyorum. Fakat buna rağmen onu görmedikçe bana işkence eden kabuslarım son bulmamıştı.

Annemi görünce belki kabuslarım geçecekti ama kürtağ olursam yeni bir kâbus uykularımı süsleyecekti. Bunu istediğimi sanmıyorum. Bir kez daha kendi kanımdan birinin sebebi olamazdım. Benden nasıl bir anne olur, bilmiyorum ama elimden geleni yaparım. Kendi anneme dönüşmemek için

uğraşır, gerekirse onu babasından bile korurum. Ona kötü bir anne olmaktan ödüm kopuyordu. Hak ettiği gibi bir anne olmayı deneyebilirim.

Karun onu istemeyecek.

Ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. Bir çıkmaza girdiğim için gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. "Seni ondan uzun süre saklayamam." Vereceği tepki çok sert ve kırıcı olsa da baba olacağını bilmeliydi. Bunu kendisi anlamadan veya bir başkasından duymadan benden öğrenmeliydi.

Elim karnımı okşarken sol gözümde süzülen bir damlanın sıcaklığıyla iç çektim. "Zor olacak ama savaşmalıyız." Onu öldüremem, karnımda filizlenmeye başlayan gülümü solduramam. Bir çocuğun en büyük koruyucusu annesiydi. Onu korumam gerekiyordu. Sırf Karun mutlu olsun diye canımdan bir parçayı nasıl öldürebilirim?

"Bizi büyük bir savaş bekliyor küçük Saka." Üzgün bir sesle konuşarak ayağa kalktım. "Şanslısın ki annen doğuştan savaşçı."

Nefret ettiğim bir kadına dönüşmemek için onu koruyacağım. Karun istedi diye bebeğimden vazgeçmeyeceğim. Bunun kararını bir tek o veremezdi. Kendimi biraz toparladıktan sonra cesaretimi toplayıp ona hamile olduğumu söyleyeceğim. Bu konuda korkaklık yapamam.

Mutfağa girip akşam yemeği için gereken malzemeleri çıkarmaya başladığımda kafam allak bullaktı. "Gerçeği bilmeli." Kendi kendime konuşarak başımı salladım. "Artık o eski bencil Bige değilim. Bu konuda kolayca kaçamam."

Eskiden olsa Karun öğrenince bebeği istemez deyip çeker giderdim. Bebeği ondan saklayıp onun olmadığı bir yerde büyütmeye çalışırdım. Ancak artık o kadın değildim. Onca psikolog tedavisi bana bir şeyler öğretmişti. Bunlardan biri de kendi kafamda kurduklarıma inanıp önyargıyla hareket etmememdi. Karun'a hamile olduğumu söyleyeceğim. Eğer yine bebeği istemezse o zaman ne yapacağıma bakarım.

Akşam için kendimize leziz bir makarna yaptık. Yanına birkaç pirzola kızartmak istedim ancak pirzolayı kızgın tavanın içine koyunca bile çıkan koku midemi altüst etmişti. Eskiden kokusuna bayıldığım bir şeyin artık tadına bile bakamıyordum. Mutfağın camlarını açarak rahatsız edici kokunun dışarı çıkmasını bekledim. Tüm bu süre zarfında salata ve çorbayı yapıp mutfaktaki masayı hazırladım.

Tam oturup yiyecektim ki kapı zili çalınca ağlamak istedim. Kesin Karun geldi. "Akşam oldu ya duramaz artık."

Kapıyı açınca tam da tahmin ettiğim gibi Karun kapımdaydı. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı olduğu için gözüme farklı göründü. Tüm gün hiç çıkarmadığı o takım elbiseleri olmayınca daha insancıl görünüyordu. "Hayırdır komşu?" dediğimde bu yanık kokularının nereden geldiğini sorgulamaya başladım.

Hamilelikten dolayı burnum tazı gibi koku aldığı için yanmış balık kokusunu soluyordum. Bu koku Karun'un üzerine de sinmişti. Anlaşılan birileri akşam yemeğini yakmış. Son derece sakın bir ifadeyle elindeki boş tabağı bana uzattı. "Bir tabak yemek ver komşu." Bunu söylerken çok rahat, çok profesyoneldi.

Kapının önünde durup geçmesine engel olurken gülmemeye çalıştım. "İnsanlar boş tabağını alıp komşularının kapısına dayanmaz." Tek komşusu Duha olduğu için bunu bilmemesi çok normaldi. Duha ile olan tek komşuluğu birbirlerine kurşun sıkmalarıydı.

Mavi gözleri kafa karışıklığıyla bakarken keşke surat ifadesini görebilse. "Bana yemek vermeyeceksen niye komşumsun?"

"Yahu komşuluk bu değil."

"Bu siktiğim komşuluğu tam olarak nasıl bir şey? Komşun açken sen tok mu duracaksın?" Piç herif kelimelerle oynamayı iyi biliyordu.

İnatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Komşum yoksul biri olsaydı onu doyururdum ama değil."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattığında bir an beni iterek içeri gireceğini düşünüp endişelendim. Bunu yapmadı ancak burnumun dibine kadar girmekten de çekinmedi. "Karnım aç diyorum nesini anlamıyorsun?" Yakınlığından dolayı vücudumda meydana gelen ısıyı durdurmanın bir yolu yoktu.

"Git dışarıdan ye."

"Evimde yemek istiyorum."

"Evine yemek sipariş et."

"Senin yaptığın yemeği istiyorum."

"Sana yemek yapmayacağım."

Kaşlarını iğneleyici bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Malikanedeyken hiç yemek yapmıyorsun." Bunları alaycı bir üslupla söylemişti ancak sesinde küçük bir serzeniş vardı. "Annemde hiç yapmazdı." Kalbim kasıldı. "O da senin gibi ojeli tırnakları kırılсын istemezdi." Sertçe yutkundüğümde yapay bir şekilde gülümsedi. "Yapmanızı bekleyemem sonuçta evde o kadar aşçı var." Nefesini yorgunca verip omuzlarını silkti. "Neyse ben dışarıda yerim."

İçim acıdı.

Bazı konularda annesine benzediğimi şu ana dek hiç fark etmemiştim. Beni bırakıp kendi dairesine girince kapımın önünde öylece kalmıştım. Kapattığı kapıya nemli gözlerle bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Kaç yaşında olursa olsun hâlâ bir yanı anne ve babasından göremediği o ilgi ve sevgiyi arayan çocuktı. Dünya üzerindeki tüm yemekleri satın alacak gücü olsa da bir yanı hâlâ sevdiği bir kadının elinden çıkan yemeklere hasretti.

Belki de anne yemekleri hiç yememişti. Âşık oldu ancak karısının pişirdiği yemekleri de hiç yiyemedi çünkü âşık olduğu kadında bazı yönlerde annesi gibiydi. Bir seferinde ona sana yemek yaptım demiştim. Kadem'i malikaneye alması için ona şirinlik yaparken böyle bir şey söylemiştim. O an Karun'un yüzündeki şaşkınlığa odaklanmıştım ancak şimdi düşününce yüzünde olan tek şey şaşkınlık değildi.

Ona yemek yaptığımı söylediğimde heyecanlanmıştı. Bu heyecanın yılların yoksunluğuna dayandığını o an anlayamamıştım. Hemen devamında aşçılara yaptırdığımı söylediğimde yüzünde oluşan hayal kırıklığını bile şu ana dek anlayamamıştım.

Bugünden sonra onun için sık sık mutfağa gireceğimi bilmeden daireme girdim. Mutfaka geçerek bulduğum tepsiyi mutfak adasının üzerine koydum. İki kâse çorba ve iki tabak makarnayı tepsiye koydum. Anahtarımı ve telefonu şortumun ceplerine koyduktan sonra tekrar mutfağa geçtim. Salatayı da koyup tepsiyi alarak mutfaktan çıktım. Kendi dairemden çıktığımda elimdeki büyük tepsinin yüzünden dairemin kapısını kapatmakta güçlük çekmiştim.

"Adi herif vicdanıyla nasıl oynayacağını iyi biliyor." O sözleri annesine söyleseydi o kalpsiz kadının ona yemek hazırlayacağını hiç sanmıyorum çünkü annesinin bir vicdanı yoktu. Eğer olsaydı Gurur'un organize ettiği o yemek masasında, "*Karun ölsün,*" demezdi. "Sen öl şeytan karı." Kaynanamı bir kaşık suda boğmak istediğim bir sır değil.

Onun kapısının önünde durup zile bastım. Zile basar basmaz kapı anında açılınca şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. "Kapının arkasında mı bekliyordun?"

Güldüğünde kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. "Boş yere dram yapmadık herhalde." Tepsiyi elimden alınca kıkırdarak içeri girdim. Beni nasıl kandıracağını iyi biliyordu.

Ancak söyledikleri yalan da değildi. Kabul etmek istemesem de yemek konusunda şeytan annesiyle benzerliklerim vardı. Bundan sonra vakit buldukça mutfağa girip onun yemeklerini ben hazırlayacağım. Aslına bakarsak vakitten çok bir şeyim de yoktu çünkü bir işte çalışmadığım için tüm günüm evde geçiyordu. Karun ile mutfağa geçtiğimizde benim dairemin benzeri olduğu için kaşık ve çatalı bulmakta zorlanmadım. Tepsiyi masanın üzerine koyduğunda bende çatal ve kaşıkları çıkarıyordum.

İki bardak su doldurup masaya bıraktım. "Bu koku ne zaman geçer?" Yüzümü buruşturarak dağıttığı mutfağa ve tavaya yapışan yanmış balığa baktım. "Bunu bu kadar yakana kadar aklın neredeydi?"

"Sende."

Gölerek yanına oturdum. "Aklın olması gereken yerdeymiş desene."

Önündeki makarna ve çorbayı işaret ettim. "Daha farklı bir şeyler yemek istersen senin için hazırlayabilirim." Ona doğru uzanıp sol yanağını gösterdim. "Beni evine de attığına göre şu öpücüğünü eşitle ki tabağı kafana geçirmeyeyim." İstedğini aldığına göre artık öpücüğünü eşitleyebilirdi.

Beni öpmemek için ağzını makarnayla doldurmasını şaşkınlık içinde izledim. Ağız yemekle doluyken, "Karnımı doyurduktan sonra bakarız," diyerek beni geçiştirdi. Sabrımı zorluyordu!

Birbirimizle itişerek yemeklerimizi yedik. Yemekten sonra gitmek istedim ancak ısrarla öpücüğünü eşitlemediği için beni evinde alıkoymaya devam etti. Yemekten sonra birlikte mutfakı toplayıp atıştırmalıklar hazırlayarak salona geçtik. Film açıp ışığı kapatarak koltuğa geçtiğimizde içim içime sığmıyordu. Onunla daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştık. Tehlikeli ve çalkantılı bir hayatımız olduğu için sıradan insanların yaptığı şeyler bile bizim için çok yeni bir deneyimdi.

Karun viskisini yudumlarken bende yanında oturmuş, kucağımdaki büyük mısır kasesine elimi daldırıp duruyordum. Patlamış mısırları yerken izlediğim filmdeki her şeyi eleştirerek onun sabrını zorlamaya başlamıştım. Film izlerken bana tahammül eden tek kişi Kadem'di çünkü o da benim gibi hep konuşurdu. Filmde olan şeyler hakkında konuşup birbirimizi doldururduk.

Ancak Karun filmi sessizlik içinde izleyen bir adamdı çünkü ben her konuştuğumda bana susmam gerektiğini hatırlatan bir bakış atıyordu. The Swarm diye bir film izliyorduk. Filmde iki çocuk annesi olan dul bir kadın vardı. Kadın yüksek proteinli gıda olarak çekirge ürettiyordu. Beslediği çekirgeler üremediği için onları çoğaltmakta zorluk çekiyordu. Kazara çekirgelerin kana olan düşkünlüğünü fark edince çok çılgınca şeyler yapmaya başlamıştı.

Kadın fırında kızarttığı çekirgelerin tadına bakınca Karun iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Senin seçeceğin filmi sikeyim yamyam karı." İğrenerek büyük

ekran televizyonu işaret etti. "İnsanların normal şeyler yediğı bir film yok muydu?"

"Listemdeki en masum film buydu." Onun aksine iştahlı bir şekilde patlamış mısırları avuçladım. "Ayrıca çekirgelerin tadı sandığın kadar iğrenç değıl. Tadına bakmadıysan önyargılı olma."

Neredeyse öğürecekti. "Çekirge de yedim deme?"

Ağzımdaki mısırları çiğnerken masumca omuz silktim. "Okuldaki kamp gezilerine katılmadıysan beni eleştiremezsin. Orada yemek saatleri dışında yiyecek hiçbir şey vermiyorlar." Aklıma gelenlerle kıkırdadım. "Herkes balık yakalamaya çalışırken şapkamı çekirge ve şu küçük kertenkelelerle doldurmuştum."

Yakışıklı yüzündeki kan çekildi. "Onları yedin mi?"

"Aşk olsun kocam," dediğimde yemediğimi düşünüp tam rahat bir nefes almıştı ki, "Yemeyeceğim şeyi niye yakalayayım?" diyerek içtiğı viskiyi püskürtmesine neden oldum.

"Hepsini çiğ çiğ yediğim için kamp gezim kısa sürdü. Sanki zehirlenmem mümkünmüş gibi öğretmenim beni kusmaya zorladı. Bende öğürme refleksi bile yok ne kusması?" Bebek yüzünden şimdilerde her halta öğürüyordum ama normalde öğürme refleksim yoktu.

Öğretmenime olan kinim bitmemiş gibi homurdanarak bana şaşkıncı bakan Karun'a döndüm. "Ben kusmayınca midemi yıkatmak için beni zorla hastaneye götürdüler ama oradan kaçtım." Üzgünce iç çektim. "Babama yakalanmasaydım daha iyiydi." Aklıma gelenlerle kederli halim çok hızlı dağıldı. "Ceza olarak o gece beni eve almadı. Aklım başıma gelsin diye bahçede yatmam gerekiyormuş."

Hatırladıklarımla kahkaha attım. "Köpek kulübesindeki köpeğine saldırdığımda beni içeri almak zorunda kaldı yoksa sabaha kadar köpeğini yedim," dediğimde sinirden gülerək başını iki yana salladı. "Senin gibi bir kızım olmasını istemezdim." Eğer karnımdaki kızsı korktuğı şey başına gelmek üzereydi.

Gerçi bebek otçuldu. Bunu daha şimdiden belli ediyordu ama orası hiç belli olmazdı. Doğmadan hiçbir şeyi bilemezdik. Tekrar filme odaklandığımızda filmdeki kadının yaptıkları yine beni kızdırmaya başlamıştı. Çekirgelerin kana olan düşkünlüğü fark edince onların kafesine kolunu uzatıp kendi kanını veren bir hastaydı. Çekirgeler onu ısırıp kanını emdiği için kısa sürede şişmanlayıp üremeye başlamıştı. Eğer kendini yedirmeyi düşünmüyorsa onlar için kan temin etmeliydi.

"Bu kadın geri zekalı mı?" Kan bulmakta zorlanan aptala bakıyordum. "Kan bulmak ne kadar zor olabilir ki? Konu komşuyu at seranın içine," dediğimde Karun kahkaha attı. "Bulduğun çözüm bu mu?"

"Evet." Meyve suyuna uzanırken sııttım. "Ben olsam nefret ettiğim herkesi evime çağırır, size çekirge koleksiyonumu göstereyim diyerek hepsini çekirgelerin içine atardım."

"Peki, bu çekirgeleri beslemek için kesin bir sonuç olur muydu? Sonuç odaklı düşünüyorsun."

"Nefret ettiğim insanlardan kurtulduğum sürece kimin umurunda?"

Başını çevirip bana baktığında karşımda ticari zekâsı olan bir iş insanı vardı. "Civarda birçok kasap olmalı. Kafasını biraz çalıştırса onlara gidip bir iş anlaşması yapabilir. Kasaplar etle ilgileniyor kanla değil. Oradaki tüm kasapları ziyaret edip kanın litresinden fiyat biçse kasaplar kestikleri hayvanların kanını heba etmez. Sadece etten değil kandan da kâr edecekleri için kesimi kanı depolayacakları bir yerde yaparlar." Ekrandaki kadını işaret etti. "Böylece kan sorunu çözülür."

"Ama o zamanda kan için para harcamak zorunda."

"Yavrum geniş çerçeveden bakmıyorsun." Temas bağımlısı olduğu için eli farkında olmadan yine bacağıma dokunuyordu. O ise bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyordu. "Kan için harcadığı meblağ çekirgelerden kazandığı paranın yanında hiçbir şey. Kâr elde etmek istiyorsa belli bir bütçeyi gözden çıkarmalı."

"Ben yine de sıfır bütçeyle komşuları gözden çıkartıp daha çok kazanmasından yanayım."

Gülerek kadehini dudaklarına yaklaştırdı. "Bu yüzden sana vermeyeceğim tek şey şirketteki haklarım," deyince homurdanmaya başladım. O şirketi iki günde batıracağımı düşünüyordu.

Ona yılışarak en tatlı sesimle, "Bence şirketi gayet iyi yönetirdim," dediğimde dudakları titredi ve güldü. "Koskoca güvenlik şirketini iki günde kozmetik firmasına çevirirdin."

"Koruma ve güvenlik yerine güzellik satmanın nesi kötü?" Düşüncesinden bile nefret etmiş gibi bakıyordu.

Dümdüz bir suratla bana bakarken gözlerinin ardından haylaz parıltılar vardı. "Senin satacağın tüm güzellikler kendinle ilgili olanlar ve tek alıcısı da benim." Kadehindeki tüm viskiyi içip kadehi koltuğun yanında duran sehpanın üzerine bıraktı. "Bakışlarının, gülüşünün, duygularının ve vücudunun güzelliğine sonsuza kadar talibim." Bana doğru dönerek kucağımdaki mısır kasesini alıp onu da kenara bıraktı.

Alt dudağımı dişleyerek cilveli bir ifadeyle kirpiklerimin altından ona baktım. "Karşılığında ne alacağım?"

Bacaklarımdan tutup çekerek beni koltuğun üzerine sırtüstü düşürdü. Bacaklarımdan arasına girip üzerime uzanırken, "Ne istersen," dedi boğuk bir sesle. Gözleri kararırken uzanıp dudaklarını sol yanağıma bastırdı. Onun altındayken kaçmama izin vermeyeceği için öpücüğünü eşitlemişti.

Kasıklarım ona olan ihtiyaçla sızlarken yüzünü yüzüme dengeledi. Koyulaşan gözlerle gözlerime bakıp, "Bu hayatta sana veremeyeceğim hiçbir şey olamaz," diye fısıldadı.

Tahrik edici bakışlarına karşılık altından kıpırdanıp bacaklarımı onun için biraz daha araladım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Onun yakınlığının tutkusunu solurken gözlerinin en derinine yoğun bir şekilde bakmaya başladım. "Bu gökdelen için teşekkür ederim."

Üzerimde hareket edip kıyafetlerin üzerinde kendini bana sürterken, "Siktir et teşekkürü," dedi hırıltılı bir sesle. "İlgilendiğim şey sikik teşekkürler değil." Elini atletimin içine daldırınca soğuk eli beni ürpertti. "Bana sen lazımsın gerisi teferruat."

Avucunun içine aldığı göğsümü sıkınca inleyerek dudaklarımı araladım. "İlk gecede komşumla yatmam doğru değil."

"Sana kötü bir haberim var." Dudağının köşesi kıvrıldığında yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Ilık nefesi yüzüme çarpıp beni titretirken hırıltılı bir sesle, "İlk gecede komşunla yatmaktan çok daha fazlasını yapacaksın," dedi ve hemen sonrasında beni öpmeye başladı.

İşte bu yüzden onun dairesine gelmeyi istememiştim.

Bir hafta sonra

Üç günlük İtalya tatilimiz Karun sayesinde bir haftaya çıkmıştı. Bu tatile benden çok onun ihtiyacı varmış gibi işi gücü Gurur'a yıkmış, dönüşümüzü ertelemişti. Neredeyse her gün Karun ile İtalya'nın bir yerlerinde zaman geçiriyorduk. Dün masal şehri Venedik'e gidip gondola binmiştik. Köprüyü gondolla geçmek çok keyifliydi. Her günümüzü bir yerlerde geçirip birlikte çok eğleniyorduk. Kim bilir ne zamandır böyle bir tatile çıkmamıştı.

İş güçten eğlenmeye çok az zaman bulduğu için peşimden İtalya'ya gelmesine artık seviniyordum. Bu sayede o da kendine vakit ayıracak zamanı bulmuştu. İşin komik tarafı hâlâ ayrı dairelerdeydik. Daha komik olansa geceleri bensiz uyuyamadığı için geceyi ya benim dairemde geçiriyordu ya da beni tuzaga düşürüp onun dairesinde kalmamı sağlıyordu. Bu bir haftada bir kez bile geceyi tek başına uyuyarak geçirmemişti.

Farklı dairelerde kalmamız artık bizim için bir fanteziye dönüşmüştü. Ben Karun'u daireme almamaya çalıştıkça bu onun için keyifli bir oyun haline gelmeye başlamıştı. Kendini daireme attığı her an oyunu kazanmış gibi keyifleniyordu. Ya da beni evine attığı her anda. Dışarı çıkmadığımız

zamanlarda karşı dairede tek başına olmaktan sıkıldığı için sürekli bir şeyleri bahane ederek kapımı çalıyordu.

Bebeğe gelirsek... Bu bir haftada onu istediğime gerçek anlamda emin oldum. Bir hafta boyunca etraftaki çocuklu insanları gördükçe onlardan biri olmak istediğimi anladım. Bu akşam bir yemek eşliğinde Karun'a baba olacağını söylemeyi planlıyorum. Bunun için bir hafta beklememin tek nedeni Karun onca zaman sonra tatile çıkmışken hemen tadını kaçırmamaktı. Bebek haberinin onu mutlu etmeyeceğini bildiğim için biraz daha tatilin keyfini çıkarmasını istemiştim.

Bence artık zamanı geldi.

Bu akşam baba olacağını öğrenecek.

Öğle yemeğimi terasta yemek istediğim için mutfakta hazırladıklarımı terastaki masaya taşıyordum. Tabii bunu yaparken de kulaklıkla Kadem ile konuşuyordum. "Neden lafı gevelemeden bana doğrudan test sonuçlarını söylemiyorsun?" Ona verdiğim doğum kontrol haplarını laboratuvara bir hafta önce göndermişti. Sonuçlar çoktan çıkmış olmalıydı.

Sıkıntıyla nefesini vererek, "Yanılmamışsın," dedi. "Paketlerin içindekiler vitamin hapları çıktı."

Böyle bir şey beklediğim için şaşırmadım. "O hapların ambalajını açan bendim." Biri doğum kontrol haplarını paketinden çıkartıp yerine onun şeklindeki vitamin haplarını koysaydı bunu anlardım.

"Ne sanıyorsun, içindeki hapi değiştirdikten sonra üzerindeki jelatini tek tek yapıştırdıklarını mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "Böyle bir şey yapsalardı hemen anlardım. O haplar farklı bir içerikler o şekilde üretildi, değil mi?"

"Evet." Yanılmayı çok isterdim ama görünen o ki yanılmamışım.

"Biri hamile kalmanı istemiş bu yüzden bir ilaç şirketinde sana özel bu hapları yaptırmış. Görünüş olarak doğum kontrol hapi ancak içindekiler

sadece vitamin takviyesi. Hepsi bu da değil bana verdiğin prezervatiflerde delik çıktı. Hepsini açıp suyun altına tuttum," dediğinde onu buna zorladığım için sesi benden nefret etmiş gibi geliyordu. "Biri paketleri açmadan iğneyle onları delmiş çünkü hepsi sızdırıyor. Sence kim böyle bir şeye kalkışabilir?"

"Karun'un kanı bozuk babasının işi." Onun olduğunu anlamak için medyum olmaya gerek yoktu. "Tahminimce iki aylık hamileyim ve bil bakalım iki ay önce kimi öldürmeye kalkıştım?" O herif eğer elik yelek giymeseydi şimdiye toprağın altında olacaktı. Artık şeref Kalender'in iki aydır sessiz kalmasının nedenini anlıyordum. Saldırıya geçmek için hamile kalmamı bekliyordu. Beni can evimden vuracaktı.

Kadem'in kafasını karıştırmış olmalıyım ki, "şeref piçi neden böyle bir şey yapsın?" diye sordu şaşkıncı. "Hamile kalmada ne gibi bir çıkar sağlayabilir?"

"Bir taşla birden fazla kuş vurmanın peşinde." Terasa çıktığımda başımı kaldırıp temiz havayı içime çektim. "Karun'un ocuk istemediğini iyi biliyor. Hamile kalırsam Karun ile aramız açılır. ocuğu istemeyecek ve ondan kurtulmaya çalışacak." O herifin ne planladığını anlayabiliyorum.

"Bebekten kurtulması için Karun'a izin versem de vermesem de bu çatışmanın sonunda Karun'dan nefret edip giderim. Böylece Karun tamamen yalnız kalır. Bunlar tam olarak şeref Bey'in aklından geçenler." Karun bensiz nefes bile alamazdı ve herkes gibi babası da bunun farkındaydı. Aşk acısı çeken bir adamdan daha zayıf ve savunmasız kimse olamazdı. Bu olduğunda babası oğlunu ortadan kaldırmak için saldıracaktı.

Terasın korkuluklarına yaklaşıp 113. Kattan aşağıya baktım. "Hepsi bu da değil." Bu yükseklikten bakınca aşağıdaki herkes karınca kadar küçük görünüyordu. "Bir diğer ihtimal Karun'un bebeği istemesi." Sinirden güldüm. "Eminim bu şeref Bey'in olmasını ümit ettiği tek ihtimaldir. Karun çocuğu isterse bu sefer hedef Karun değil bebek olacak. Bir zamanlar ondan ablasını aldığı gibi bu seferde çocuğunu almanın peşine düşecek." İçim burkulurken acı dolu bir sesle, "Bu ocuk her iki yönden de babasını çok üzecek," diye mırıldandım.

"Peki, sen bu işin neresindesin?"

Sinirden gülererek, "Tam ortasında," dedim. "İlk ihtimal gerçekleştiğinde sevdiğim adamı kaybedeceğim, ikinci ihtimal olduğundaysa bebeğimi."

Kısık bir sesle küfrederek, "Nereden bakarsan boktan bir durum!" dedi kızgınlıkla.

"Elimden geldiğince Karun'u ve bebeğimi o heriften koruyacağım." Bir gökdelenin en tepesinde dururken sesim fazla kararlı çıkmıştı. "Şeref Kalender canımı yakmaya çalışan ilk kişi değil ve sonda olmayacak. Sabrımı zorlarsa kimin babası olduğuna bakmaksızın onu da havaya uçurmaktan çekinmem." Ben büyük patlamaların kadınıydım. Damarıma basarsa onu da paramparça eder ve kopmuş uzuvlarının içinden geçerek bir keyif sigarası yakardım.

"Anladığım kadarıyla artık o küçük paraziti istiyorsun?" Sesi bu sefer daha keyifli geliyordu. "Muhtemelen ondan nefret edeceğim ama en doğru kararı verdiğini görmek güzel."

"Ona parazit deme hayvan herif! Sen onun amcasısın ona karşı daha kibar ol."

"Dayısı lan!" diyerek beni azarladı. "Ben kız tarafıyım ne amcası?"

Kıkırdayarak, "Yeğenine parazit diyen bir dayısın," dedim.

Aklına ne geldiyse şen kahkahasını duydum. "Duha abi bebek haberine çıldıracak. Elay ile aranızda sadece bir ay olmalı ve bu onu iki kat daha fazla delirtecek. Karun'un ona yetişmek için seni hamile bıraktığını düşünecek," deyince beni de güldürmeyi başardı.

"Tepkisini bizzat görmek istiyorum lütfen benden önce güzel haberi ona verme." Her konuda Karun ile yarıştıklarını düşünürsek bebek haberi Duha'nın hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Sanki birbirleriyle rekabet etmek için doğmuşlar." Durumun trajedisi karşısında Kadem şaşkınlığını gizleyemiyordu. "İstemedен bile

yarışıyorlar." Ne yazık ki haklıydı. Duha tek bir gece Elay ile birlikte olmuştu ve o gecede Elay hamile kalmıştı. Karun ise hiç istemediği halde babasının oyunları yüzünden beni hamile bırakmıştı. Her şeyleri aynı olmak zorundaymış gibi kader bile bu yönde işliyordu.

"Kapatmalıyım," diyen sesini duydum. "Kız arkadaşım beni bekliyor."

Gözlerimi devirerek terastaki masaya doğru yürüdüm. "Bana karşı bari dürüst ol. Senin bir kız arkadaşın yok."

Gülerek, "Bir süredir var," dedi. "Kim olduğunu öğrenince kızacağımı bildiğin için sana söylemiyorum."

"Ablamla mı birliktesin hayvan herif!"

Kahkaha attı. "On yaşındaki o çocuk değilim, hoşlandığım kız Gazel değil," dedikten sonra onu daha fazla sıkıştırmayayım diye telefonu kapattı. Açıkçası bir kadınla buluştuğunu hiç sanmıyorum. Kadem gibi kendine aşık biri kolay kolay başka birine âşık olamazdı.

Karnımı doyurmak için masaya geçip hazırladığım yemeklere baktım. Aklını kaçırmış bir deli gibi beş dakika boyunca ne yiyeceğime karar vermeye çalıştım. Masadaki iki çeşit yemeğe bakarken büyük bir çekişme yaşıyorduk çünkü ne yiyeceğimize karar vermek hiç kolay değildi. Mantarlı risotto ve lazanya arasında bakışlarım gidip geliyordu.

Çatalı alıp lazanyaya elimi uzatmıştım ki midem bulanınca, "Bana bunu yapamazsın!" diye isyan ederek başımı eğdim. Dümdüz karnıma bakarken çıldırmak üzereydim. "Anneciğim proteine de ihtiyacımız var hep ot yiyemeyiz."

Lazanya tabağını önüme çektim ancak kokusu burnuma gelince hemen tabağı ittim. "Sen benim çocuğum olamazsın çünkü et sevmiyorsun." Bebek bana hiç çekmemiş. "Seni kesin hastanede karıştırdılar." Eğer doğsaydı benim çocuğum olmadığına hiç şüphem kalmazdı.

"Neyse." Homurdanarak mantarlı risottoyu önüme çektim. "Küçük Saka mantar yemek istiyorsa öyle olsun bakalım." Daha doğmadan beni

parmağında oynatmaya başlamıştı. Umarım et konusunda bana uyguladığı bu ambargoyu dokuz ay sürdürmeye kalkışmaz. Evet, dokuz ay boyunca onunla birlikteyiz ve sonraki tüm yıllarda.

Bebeğimin bizim için seçtiği yemeği afiyetle yemeye başladım. "Endişelerim var ama sana kendi annemden daha iyi bir anne olmak istiyorum," diye mırıldandım. "Seni koruyacağım ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Dairemin terasında manzarayı izleyerek yemeğimi yerken hatırladıklarımla burnumun direği sızladı. "Özür dilerim." Başımı eğip karnımı okşayarak beni duymasını istedim. "Orada olduğunu öğrendiğimde korktum ama sebebi sen değildin. O esnada yeteri kadar mutlu olamadığım için özür dilerim." Kucağımda olmasını çok isterdim. O zaman küçük ellerinin avuç içlerini öperek gerektiği gibi ondan özür dileyebilirdim.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken burukça gülümsedim. "Hiçbir şeyden korkmayan bir çocuk olacaksın çünkü senin annen Bige Efil Saka, babansa Karun Kalender. Canını yakanların canını alırız." Dilimi ısırarak güldüm. "Sanırım sana ölümden bahsetmem doğru değil, değil mi?" Birbirimizden öğreneceğimiz çok şey olacaktı.

Onu Karun'dan saklamayacağım. Bu akşam güzel bir yemekle ona baba olacağını söyleyeceğim. Tepkisinden korksam bile ona gerçeği söyleyeceğim. Hamile olduğumu öğrenmeden ne düşündüğünü anlayamam. Şarap kadehine uzanmıştım ki elimi hemen çektim. "Çok pardon bazen unutuyorum." Alkol dışında başka neler bana yasaktı? Bu konuda gereken tüm araştırmayı yapıp bebeğime sakıncalı olan şeylerden uzak durmalıydım.

Gözlerim masadaki sigara paketini bulunca burnumdan nefesimi sertçe verdim. "Zor olacak ama senin için sigarayı da bırakabilirim."

Yüzümü ovuşturarak derin bir nefes aldım. "Kadem dayın çok haklı daha doğmadan kanımı emmeye başladın. Ayrıca merak etme sana parazit demesine asla izin vermeyeceğim."

Kapı çalınca terastan çıkarak kapıya yürüdüm. Bunu yaparken de akıl hastaları gibi hâlâ karnıma bakarak konuşuyordum. "Doğduğunda birlikte alışverişe de gider miyiz? Sana harika şeyler alacağım." Daha şimdiden onunla yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Acaba cinsiyeti ne olacaktı?

Zil üst üste çalınca nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Anneciğim senin bu baban kafa dinleme olayını çok yanlış anlamış." Karun hemen karşı dairemde kalıyordu. Savunması da müthişti. "Gitmeme izin verdiğinde aklında böyle bir şey olduğunu bilmeliydim!

Kapıyı açtığımda onu karşımda bulduğuma hiç şaşırmadım. Elinde boş bir kahve fincanıyla bana bakıyordu. Buz saçağı gözleri muzırca ışıldarken dudağında çarpık bir gülüş vardı. "Bir fincan kahveni alabilir miyim komşu?" Neden bu kadar tatlı?

"Tabii." Fincanı aldığımda içeri girmek için bir adım attı ama hemen kollarımı iki yana açarak geçmesini engelledim. "Evime giremezsin komşu."

Şaşkınca bana baktı. "Sen kahveyi yapana kadar kapıda mı bekleyeyim?"

Gözlerimi belerttim. "Kahveyi ben mi yapacağım?"

"Yavrum bir fincan kahve diyoruz nesini anlamadın?"

"Fincanın içini kahveyle doldurup verecektim sana."

Ensesini kaşıyarak kafa karışıklığıyla bana baktı. "Toz şeklinde mi verecektin?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir fincan kahve dedin."

"Yap da içeyim anlamında dedim."

"Karun sen bu komşuluk işini çok yanlış anlamışsın. Dün akşam yine boş tabağını alıp geldin."

"Karnım acıkınca karımdan başka kime gideyim, Bige?"

"Dışarıdan sipariş et cimri herif! Karun kadar zenginsin ama parana kıyamıyorsun."

"Kahvemi yap."

"Gir içeri kendin yap!"

Beni tuzağa düşürdüğü için dudağının köşesi kıvrıldı. "Emrin olur karım," diyerek hemen içeri girdi. Daha ben müdahale etmeden kendini içeri atmıştı. İşgüzar herif.

O kadar sempatikti ona kızmak istedim ama kendimi gülerken buldum. Kapıyı kapatırken, "Bana da yap bari bir fincan kahve," dedim.

"Bige ben ne anlarım kahve yapmaktan?"

"Karun çık git evimden!"

İstesem de ona kahve yaptıramayacağımı bildiğim için mutfığa geçerek kahve kutusunu çıkardım. Hızlıca kahvesini yapıp onunla terasa çıktım. Kahveyi önüne bırakıp ona masadaki yemekleri gösterdim. "Öğle yemeği yemediysen bana katılabilirsin." Henüz karnımı doyurmadığım için kendime kahve yapmaktan vazgeçmiştim.

Yemeklerini bensez yemediği için kahve fincanını kenara bırakıp lazanyayı önüne çekti. Tebessüm ederek terastan çıkıp onun için de boş tabak, çatal ve bıçak alarak geri döndüm. İştahlı bir şekilde yemeye başladığında karşıdaki yerimi aldım. Mantarlı risottoyu yediğimi görünce önündeki tabağı işaret etti. "Lazanyayı yemeyecek misin?"

Başımı iki yana sallayıp, "Biz onu yiyemiyoruz," diyerek önüme döndüm. Bir an sessizlik oldu. Ağzımdan kaçırıklarım kaskatı kesildim. Kahretsin.

Hiçbir şey anlamadı. Birini arar gibi önce sağıma, sonra soluma ve en sonunda da bana bakıp, "Siz kimsiniz?" diye sordu şaşkınca.

Bunu akşam yemeğinde söylemeyi planlamıştım ama mademki konusu açıldı daha fazla ertelemek istemiyorum. "Bana baktığında bir kişi görüyorsun, değil mi?"

Konuyu nereye bağlayacağımı merak ederek sakince başını salladı. "Kendi kendine çoğalmanın bir yolunu bulmadıysan bakınca bir kişi görüyorum."

"Aslında çoğalmanın bir yolunu buldum ama bunu pek kendi kendime yaptığım söylenemez."

Gergince nefesini koyuverdi. "Seni anlamadığımın farkında mısın?"

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp stresten alt dudağımı dişlemeye başladım. "Karun bir ben var içimde senden ötürü." Böyle söyleyince de çok tuhaf oldu.

"Yavrum sende olan tek şey yüksek ateş gibi görünüyor." Neredeyse ayağa kalkıp ateşimi kontrol edecekti. "Yine dengesizce konuşmaya başladın." Gözleri kısıldı. "Dün gece çok mu yordum seni?"

Yüzümü ovuşturarak sıkıntı içinde ona bakmaya başladım. "Sana burada bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Pek iyi bir anlatıcı olduğun söylenemez." Telefonu çalınca cebinden çıkartıp ekrana baktı. "Gurur arıyor."

Sabırsızca öne doğru eğildim. "Telefona sonra bakarsın önce beni dinle." Cesaretimi toplamışken ona söylemek istiyorum aksi takdirde bir daha bunu yapamayabilirim.

Beni dinlemeyip telefonu açarak kulağına yasladı. "Söyle, Gurur," diyerek ayağa kalktığı anda kaşlarımı çattım. Gurur bekleyebilirdi önce beni dinlemeliydi.

Gurur'u dinleyerek terasın kenarına doğru yürürken, "Karun," diyerek arkasından seslendim. "O telefonu kapatıp buraya gel."

Beni duymazdan gelerek Gurur'a, "Orası artık kullanmadığımız tesislerden biri," diyerek yürümeye devam etti. "Yıkım emrini çoktan verdim."

"Karun?" Tekrar ona seslendim. "Beni dinlemelisin."

"Bina iş görececek halde değil."

"Karun kapat o telefonu."

"O arazi için farklı planlarım var."

"Ben hamileyim!"

Başını çevirip omuzunun üzerinden bezgince bana baktı. "Bige iki dakika izin ver, anladık hamilesin." Kulağındaki telefonu işaret etti. "Bu konu gerçekten önemli." Önüne dönüp terasın duvarına iyice yaklaşıp, "Arazinin imarı-" demişti ki sustu. Artık nefes bile almıyormuş gibi ağır bir sessizlik yaşandı. Sonunda idrak edebildi.

En zoru şimdi başlıyordu.

Korku dolu gözlerle sırtıyla bakışıyordum. Donmuş gibi hiç kıpırdamadan orada öylece kalmıştı. Havada öyle bir sessizlik vardı ki sanki top patlasa duymayacaktık. Karun benden duyduğu iki kelimelik küçük bir cümlemin altında ezilirken ben, bana bakmadığı her saniye onun tepkisizliğiyle eziliyordum.

Kendimi zorlayarak sandalyeden kalktım. Ona doğru attığım adımlar bile fazla ürkekti. Korkuyorum beni incitmesinden, kalbimi kıracak şeyler söylemesinden ama en çok da onu kaybetmekten korkuyordum. O Duha değildi ve bende Elay değilim. Hiçbir zaman bebek haberiyle mutlu olmayacaktı.

Yürüyüp karşısında durduğumda kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Suratındaki katı ve soğuk ifadeyi görünce irkildim. Hiçbir suçum olmamasına rağmen ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle. Bunun için üzgün olmak bile bana kendimi berbat hissettiriyordu. "Üzgünüm ama hamileyim." Üzgün olmak istemiyorum.

Ona kötü bir şaka yaptığımı düşünmek istercesine bakışları yüzümde oyalandı. Küçük bir alay veya yalan aradı ancak aradığı hiçbir şeyi bulamayınca sertçe yutkundu. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı lakin kuruyan dudaklarından tek kelime çıkmadı. Vücudundaki tüm kan çekilmiş gibi bana bakarken ne denli sarsıldığını görebiliyorum. "Hamile misin?"

Onu onaylarken bile endişe içindeydim. "Tahminimce iki aylık hamileyim."

Tepki bile vermeden bana bakıyordu çünkü herhangi bir tepki verecek durumda değildi. "Bunun için bir hastaneye gittin mi?"

"Henüz değil."

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "O zaman hamile olduğunu nereden çıkardın?" Gözlerim doldu çünkü bundan kaçmanın yollarını arıyordu. Tüm bunların benim kuruntum olmasını diler gibiydi. "Hamile olman mümkün değil."

O bundan kaçmaya çalıştıkça canım daha çok yandığı için, "İki aydır hiç regli olmadım," dedim kısık bir sesle. "Olmadığımı biliyorsun."

Kaskatı kesildiğinde onu böyle görmenin kederiyle kalbim paramparça oluyordu. "Eczaneden tam on üç hamilelik testi aldım ve hepsinin sonucu pozitif." Nefes dahi alamadı. Bundan istese de kaçamazdı.

Bir haftalık güzel bir tatili onun için cehenneme çevirmişim gibi bakışları değişti. "Nasıl?" dediğinde sesi güçlkle çıkmıştı. Bakışları bir kere bile karnıma değmemişti. "İkimizde korunuyorduk bu nasıl olabilir?"

Bakışlarındaki buz gibi ifadeden kaçış yoktu. İstesem de kaçamıyor, kurtulamıyor veya o gözlere daha yumuşak bir ifade konduramıyordum. "Biri haplarımı değiştirmiş." O bana böyle baktıkça kalbim korkudan hızlandığı için sesim pütürlü çıkmaya başlamıştı. "Prezervatiflerinin de hepsini delmişler." Ona açıklama yaparken bana inanmayacak diye çok korkuyordum. "Biri hamile kalmamı planlamış."

Söylediklerimle kaşları çatılırken konuşmak için kendimi zorladım. "Buraya gelmeden hemen önce hamile olduğumu öğrendim. Bu yüzden evden uzaklaşmak istedim çünkü bende bunu beklemediğim için çok sarsıldım."

Mavilerinde çakan yıldırımların hiddeti ruhumun derinliklerine ok gibi saplanmaya başladı. Omuzları gerilirken kızgınlıkla, "Kim?" diye sordu hırlamayı andıran bir sesle. "Kim yaptı bunu?"

Babasının ismini vermeyi çok istedim ama yapamadım çünkü bu gerçekliği kanıtlanmamış güçlü bir şüpheydi. Emin olmadan ona bir isim veremezdim. "Bilmiyorum."

İfadesiz gelen bakışlarındaki saf öfke omurgama buz gibi bir his gönderiyordu. "Uçağa binmeden önce Kadem'e uğrayıp hapları ona verdiğim için gereken testi yaptırmış. Az önce onunla konuştum." Titrek bir nefesten sonra, "Haplarımın içeri vitaminlerle değiştirmişler," demeyi başardım.

Gözleri koyulaştığında yüzündeki her kas seğirdi. Bu işin arkasında babası olduğunu o da iyi biliyordu. Bunu sesli bir şekilde söylemese de bakışlarında bunu anlayabiliyordum. Böyle bir şey yapacak kadar ileri gidebilecek tek kişi babasıydı. Bir şey söylemesini beklerken katı ifadesinde değişen hiçbir şey olmadı. Gözlerinde sadece öfke yoktu aynı zamanda yoğun bir korku vardı. Bir konuda ölesiye korkuyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bige," dediğinde bile belki de ilk kez adım onun dudaklarına yabancıydı. İsmimi vurgulayan sesi bile titremişti. Karnımı işaret ederek, "Bana onu istemediğini söyle," diye fısıldadı. Yüzünde gördüğüm tek şey yoğun bir korkuydu.

"Karun-"

"İstemediğini söyle, Bige." Bunu duymaya her şeyden çok ihtiyacı varmış gibi yalvaran gözlerle bakıyordu. "İstemediğini söyle."

Bir an ona ihtiyacı olan şeyleri söylemeyi düşündüm ancak bunu yaparsam bebeğimden vazgeçmiş olurum. İstemediğimi söylediğim an kürtaj için beni bir hastaneye götüreceğine hiç şüphem yoktu. Verdiği tepkilerden bunu anlayabiliyordum. İçim acıyarak başımı iki yana salladım. Onun duymak istediği şeyler benim asla telaffuz edemeyeceğim şeylerdi.

"İstiyorum." Gözlerimden taştan yaşlarla sesimi daha güçlü ve daha kararlı çıkarmaya çalıştım. "Onu istiyorum, Karun."

Son söylediklerimle omuzları çöktü. Duymaktan kaçındığı ve duymaktan ölesiye korktuğu bir şeyi benden duyduğu için yenilgi içinde kalmıştı. İlk kez bakışlarını karnıma indirdi. Nefret ettiği bir şeye bakar gibiydi karnıma olan bakışları. Nefret ettiği ve varlığını asla kabul etmeyeceği bir şeye bakar gibiydi. Hiçbir şey söylemedi belki de söyleyecek bir şey bulamadı.

Şaşkındı, şoktaydı, kızgındı ve üzgündü. Bebeği istediğimi söyledikten sonra bir şey söylemesini çok bekledim ancak bunu yapmadığı gibi bana sırtını dönerek gitmeye yeltendi. "Karun bir şey söyle." Koşarak yolunu kesip karşısında durdum. Ondan bir şeyler duyma ihtiyacıyla kıvranırken yalvarırcasına baktım. "Bir şey söyle," diye fısıldadım. "Her ne olursa..."

Hissiz bakışları beni tatlı bir uykudan uyandıran sert bir tokat gibiydi. "Söyleyeceklerimi duymak istemezsin." Buz kestim. Söyleyecekleri iyi şeyler değildi.

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak sözlerinin ağırlığı altında ezileceğimi anlamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Beni ağır sözlerinden korumak ister gibi kendini susturup dilinin ucuna kadar gelen tüm sözleri yutmuştu. "Hazırlan Türkiye'ye dönüyoruz," dedikten sonra yanımdan geçip gitti. Arkasından kalakaldım. Kötü olan hiçbir şey söylememişti ama kötü olan her şeyi hissettirmişti.

Araba malikaneye girince bu arabanın içinde tek başıma olmak canımı yakıyordu. Karun havaalanında beni arabaya bindirip korumalarla eve göndermişti fakat kendisi benimle gelmemişti. Arabasına binip yanına hiç koruma almadan gaza basarak gitmişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı

olduğu için yanına hiç koruma almamıştı. Uçakta bile benimle tek kelime konuşmamıştı çünkü haddinden fazla endişeliydi.

Baba olmayı istemediğini biliyordum fakat baba olmanın onu bu denli korkutacağını hayal dahi edemezdim. Bende bebeği öğrenince çok delice şeyler yapmıştım belki de o da aynı yollardan geçiyordu. Hemen kızıp tüm gemileri yakmak istemiyorum. Bir kez daha aynı hataları yapmak istemediğim için bu sefer ona biraz zaman vermek istiyorum. Belki de bunu kabullenmesi için zamana ihtiyacı vardı. En kötüsünü düşünmek yerine bu konuda iyimser olmalıydım.

Arabadan indiğimde Melek koşarak beni karşılamaya geldi. Bir haftalık yokluğumda beni çok özlemiş görünüyordu. Boynuma atlayıp yanaklarıma sulu öpücükler bıraktı. "Hoş geldin yenge," dedi neşeli bir sesle. Ona sarılırken bile kemiklerini hissedebiliyordum. Daha ne kadar zayıflayabilir ki diyordum ama Melek her geçen günle biraz daha eriyordu.

"Hoş buldum canım." Sesim keyifsiz, suratımda asık olunca bir şey olduğunu hemen anladı. "İtalya'da kötü bir şey mi oldu?" İndiğim arabaya baktı. "Dayım nerede?"

"Cehennem dibinde, nereden bileyim." Resmen çatacak yer arıyordum.

"Dayımla yine kavga mı ettiniz?"

"Keşke kavga etsek o zaman ağzıma geleni söyleyip rahatlardım." Asık bir suratla ona karnımı işaret ettim. "Bir bebeğimiz olacağını duyunca benden ışık hızıyla uzaklaştı."

Söylediklerim kulağına ulaştığı an gözleri yuvalarında fırlayacakmış gibi büyüdü. Bakışları hızla karnımı bulduğunda sanki dünya üzerindeki tek hamile kadın benmişim gibi donup kaldı. Abartısız beş dakika boyunca karnıma bakıp durdu. Artık gerilmeye başlamıştım ki Melek'in donuk yüz kasları hareket etmeye başladı. Gözlerinde mutlu parıltılar oluştuğunda bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu. "Teyze mi olacağım?" diyerek ciyakladı.

Ellerini birbirine vurup tepinmeye başladı. "Sonunda bu ailenin en küçük üyesi olmaktan kurtulacağım!" Bir dakika, sevindiği asıl şey bu muydu? Ailenin her üyesi bir değişik.

Gülerek bana yaklaşıp önümde eğildi. Yüzünü karnımın hizasına getirerek karnımdaki bebeği görmek ister gibi baktı. "Merhaba küçük Saka Kalender." Elini uzatıp hafifçe karnıma bastırdı. "Ben senin Melek teyzenim." Karnımı okşarken yüzü göbeğimin hizasındaydı. "Seni çok seveceğim."

Dünyanın en güzel gülümsemesi Melek'in dudaklarındaydı. "Sende beni sevecek misin?" Başını kaldırıp hevesli bir şekilde bana baktı. "Yenge sence bebeğin beni sever mi?" Gözlerimin ardı sızladı. Bu aile tarafından yirmi yıl boyunca hiç sevilmediği için bebeğinde onlar gibi onu hemen sevmeyeceğinden korkuyordu.

Bebeğe yakın olmak için karşımda eğilip karnımın hizasında durduğu için saçlarını okşadım. Kafasındaki bir peruk olsa da saçlarını okşadım. "Seni sevmeme gibi bir ihtimal yok," diye fısıldadım buruk bir sesle. "En az annesi kadar o da seni çok sevecek."

Bu bile onu mutlu etmeye yetmişti çünkü çok kolay mutlu olabilen biriydi. Melek'i mutlu etmek için küçük bir gülümseme ve birkaç tatlı söz yetiyordu. "Bende seni seviyorum yenge," dediğinde o kadar masum görünüyordu ki, insan ona bakmaya kıyamıyordu.

Başını eğip bakışlarını tekrar karnıma dikti. "Onu da çok seveceğim." Uzanıp karnımı öpücünce acıdan içim titredi. Melek'in onu görebileceğini bile sanmıyorum. Eğer bugün dua kapılarım açıksa sana yalvarıyorum Allah'ım, bebeği görecektir kadar ona ömür ver. Daha fazlası için de. Benim ömrümden alıp birazını ona ver ki içinde hiçbir şey ukde kalmasın.

Gurur evden çıkınca beni gördüğü için gülümsedi. "Sensiz çok sıkılmaya başlamıştım." Etrafıma baktı ama Karun'u bulamayınca nefesini sesli bir şekilde vererek karnımı işaret etti. "Bebek yüzünden mi burada değil?"

Şaşkınlık içinde gözlerimi irice açtım. "Ben bile daha yeni öğrendim sayılır sen nereden biliyorsun?"

Bana doğru yürürken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Karun ile telefonda konuşurken hamileyim diye bağırdığını duydum."

Yanıma gelip tıpkı az önce Melek'in yaptığı gibi önümde eğildi. Yüzünü karnımın hizasına getirerek, "Merhaba ufaklık," dediğinde Karun'dan görmeyi beklediğim hareketleri Melek ve Gurur'dan görmenin burukluğunu yaşıyordum. Karnıma bakarak güldü. "Babanın ödünü koparmış olmalısın." Tahmin bile edemezdi.

Karnıma bakınca sanki içindeki bebeği görüyormuş gibi bakışları fazla sahiplenici ve korumacıydı. "Babanın seni kabullenmesi kolay olmayacak. Annen ise büyümeyen bir kadın. Birçok yönden senden daha çocuk olduğunu doğunca göreceksin." Yüzünü buruşturdu. "Annen ve babanda iş yok. Şanslısın ki çocuk bakmayı iyi biliyorum." Yıllarca Melek'e baktığı için bu konuda deneyimliydi. "Bu beceriksizler sana bakamazlarsa ben bakarım."

"Ben kendi çocuğuma bakabilirim."

"Yeğenimle konuşuyorum girme araya," diyerek beni susturdu. Daha sonra yüzünü biraz daha karnıma yaklaştırıp tehdit eder gibi, "Baban olacak piç gibi sende bana amca demeyeceksen kendi iyiliğin için oradan hiç çıkma," deyince kıkırdadım. Az önce henüz doğmamış bir çocuğu mu tehdit etti?

Minik Saka ile olan küçük sohbetinden sonra doğrulup bana baktı. Gözlerimdeki endişeyi dağıtmak ister gibi, "Korkma," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştırdı. "Karun'un çocuğu istememesi için kendince haklı sebepleri var." Karun ile konuşmuş olmalı ki bebeği istemediğini biliyordu. "Kabullenmesi biraz zaman alacak ama er veya geç korkularının yersiz olduğunu o da anlayacak."

"Neyden korkuyor?" diye sordum safça.

Konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki gözleri Melek'i bulunca kendini susturdu. "Bunu Karun'dan duyman daha doğru olur."

Arabasına yürürken, "Sen içeri geçip dinlen," diyen sesi yatıştırıcıydı. "Onu ben bulurum. Konuşacak birilerine ihtiyacı olmalı." Arkasından bakarken

Gurur'un varlığına bir kez daha şükrettim. Yeğenlerinden biri ne zaman tökezlese onu yerden kaldırmak için hep yanında oluyordu. Onları kendi haline bırakıp dağılıp gitmelerine izin vermiyordu.

Sadece Melek'in değil, Karun, Çağıl ve Levent'in de en büyük destekçisiydi. Şeref Kalender'in onlara yapmadığı babalığı Gurur yeğenlerine yapıyordu. Ondan gerçekten iyi bir baba olurdu. İleride çocuğu olursa o çocuk gerçek anlamda çok şanslı olacaktı. Gurur'un Karun'u biraz sakinleştirmesini ümit ederek içeri girdim. Karun'un nerede ve ne halde olduğunu bilmemek beni endişeden deli ediyordu. Üstelik yanına da hiç koruma almamıştı. Umarım iyidir.

Karun

Viski kadehine uzandığımda daha şimdiden sarhoş olmaya başladığımı hissediyordum. Bige'nin hamile olduğunu unutmam için daha kaç kadeh içmeliydim? Hamileydi, siktir hamileydi! Gözümün önünde Defne'nin güzel yüzü hiç gitmiyordu. Bige hamile olduğunu söylediğinden beri Defne ile ilgili hatıralar gözlerimin önünde canlanıyordu.

Defne'nin bir yatakta ter ve acıyla solan yüzü gördüğüm tek şeydi. Doğumda attığı acı dolu haykırışlar ve hemen sonrasındaki kanlı görüntüsü aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Aynı şeyleri Bige'nin de yaşamasına nasıl izin veririm?

Bebek onu öldürecekti.

Defne'nin öldüğü gibi Bige'de ölecekti. O bebek hiç doğmamalıydı. Annesinin katili bir bebek istemiyorum. Onun yüzünden Bige'ye bir şey olursa ondan nefret ederim. Melek'i kabullenmem bile yirmi yılını almışken karımın katiline hiç acımam olmazdı. Asla doğmamalıydı. Annesi için tehdit olan bir çocuğu istemiyorum.

"Gözlerim kimleri görüyor, Kalender?" Duha'nın sesini duyunca çatık kaşlarla başımı kaldırdım. Keyifli bir şekilde benim masama doğru

yürüyordu. Bu piç benim mekanlarımdan birine gelecek kadar eceline mi susadı?

Masama gelip karşımdaki koltuğa yayılarak oturunca sinirden kan beynime sıçradı. "Bana ait olan bir yerden siktir git!"

Gözlerinde dikkat çekecek bir şaşkınlık oluştuğunda bana tuhaf bakışlar atmaya başladı. "Benim kulübüm lan burası." Diğer boş locaları işaret etti. "Kendi mekânın gibi buraya geldiğin yetmezmiş gibi bir de locaları boşaltmışsın." Ne saçmalıyor?

Kafa karışıklığıyla bana bakıyordu. "Beni arayıp Karun Kalender bizim mekâna geldi, kulübü kapattı dediklerinde inanmak istememiştim ama buradasın." Kısık bir sesle küfrederek bana tersçe baktı. "Oğlum hadi geldin ama kulübü niye boşaltıyorsun? Senin kulüp hemen yolun karşısında!"

"Siktir git lan burası benim." Boş kadehimi doldurmak için şişeye uzandım. "Kendi mekanımı karıştıracak kadar bunamadım. Burası Vera."

Masadaki boş şişeleri görünce yüzünü sertçe ovuşturdu. "Kulüpleri karıştıracak kadar çok mu içtin? Burası Hera."

Dişlerimi sıkıtiğında suratını dağıtmama ramak kalmıştı. "Siktiğimin piçi ben mi sana dedim karşımda bir kulüp açıp benimkinin çakması bir isim bul diye!"

Sabır dilenircesine bana bakarken en az benim kadar kızgın görünüyordu. "Buraya ilk mekân açan bendim daha sonra sen açtın! Kulüp ismini bile canımı sıkmak için Vera yapmıştın çünkü benimkinin adı Hera'ydı!"

"Ben öyle hatırlamıyorum."

"O kadar çok içtiğine göre hatırlamaman normal." Köşede dikilen adamlardan birine masayı işaret etti. "Şurayı temizleyip iki kadeh içki getirin." Daha sonra bana dönüp dağılmış halimi işaret etti. "Ne bu halin?"

Arsız piç bana yaptıklarını çok hızlı unutmuşa benziyordu. "Seni görmeye bile tahammülüm yok kaybol gözümün önünde." Buz gibi bir sesle

konusarak önüme döndüm. Bige'yi ölü göstererek bir yıl boyunca bana çektirdiklerinin kini vardı içimdeydi. Yaptıklarından sonra bir de kalkıp ona neyim olduğunu mu anlatacağım?

Masamızı toplayıp kısa sürede içki ve çerezlerle doldurduklarında bile gitmemişti. Olanlar yüzünden gerçekten üzgünmüş gibi nefesini vererek, "Özür dilerim," dedi sıkıntılı bir sesle. "Bige'yi senden saklayarak fazla ileri gittim."

"Özrün sikimde bile değil." Ona içinde bulunduğumuz kulübü ve masayı gösterdim. "Bir yıl boyunca kaç gece böyle bir masada sana içimi döktüm? Gecenin sonunda kaç kez karım beni bekler diyerek yanından ayrılıp mezarlığa gittim?" Son bir yılı bana unutturacak hiçbir güç yoktu. "O günlerde sustuysan şimdi de karşıma geçip konuşma."

Bana karşı affedilmez bir suç işlediğini çok iyi bildiği için masadaki şişeye uzandı. "Herkes hata yapar."

Alayla güldüm. "Bu hata değil ihanet." Doldurduğum kadehi dudaklarıma yaklaştırıp sert viskiden birkaç yudum aldım. "Seninle yıllara dayanan bir husumetimiz var. Bu alemde senden daha iyi kimse beni tanıyamaz." Gözlerinin içine buz gibi bir ifadeyle baktım. "Bige'ye olan düşkünlüğümü iyi biliyordun," dediğimde sesim kırılgan mı yoksa kızgın mı çıkıyordu, ayırt edemiyorum.

"Her şeyin altında bir kulp ararken boşanmamın altında da bir neden olacağını nasıl düşünemedin?" Bir yıl sonra bana neden boşandığımı sormuştu. Daha önce değil bir yıl sonra.

Kaşları büküldüğünde burnunun direği sızlamışçasına gözlerini kaçırdı. "Bige'yi o kaldırım kenarında gördüğümde bir şey düşünecek durumda değildim." Kadehi bırakıp masadaki sigara paketine uzandı. "O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi. O gece gözlerimin önünde vurulduğu için bir şeyleri sorgulayacak durumda değildim." Paketin içinde çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek çakmağı aldı. "O an tek düşündüğüm o kızın canını yakan birinin canını yakmaktı."

Yaktığı sigaradan içine bir nefes çekerek içli bir ifadeyle bana döndü. "Onu ölü gösterdiğimde neyi neden yaptığını düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmişim. Daha sonra Bige toparlanıp yurtdışına çıktıktan sonra aklım yeni yeni başıma gelmeye başladı." Hafifçe başını sallayarak pişmanlık içinde soludu. "Sanki bir akıl tutulması yaşamıştım ve daha yeni kafam çalışmaya başlamıştı."

Pişmanlığının üzerimde zerre kadar etkisi yoktu ama bunu anlamayarak konuşmaya devam ediyordu. "O bir yıl içinde defalarca sana neden onu boşadığını sormak istedim ama yapamadım çünkü cevabından korktum." Bunları benimle konuşmak bile onu rahatsız ediyormuş gibi ifadesi sıkındı. "Senin de dediğin gibi seni en iyi tanıyan kişilerden biriydim ve içten içe bir sebebin olduğunu biliyordum."

Omuzlarını kaldırıp indirdiğinde yeteri kadar umursamaz değildi. "Nedenini bilmezsem kendi yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmezdim." Bir korkak gibi gerçeklerden kaçmıştı.

İçimde zerre kadar yumuşama olmadığını çok net görüyordu. Yaptıkları yüzünden bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı o da iyi bildiği için konuyu değiştirerek, "Bu kadar içmenin sebebi nedir?" diye sordu.

Eğer sarhoş olmasaydım muhtemelen yüzüne bile bakmaz, onunla tek kelime konuşmazdım. Ancak sarhoştum ve saatler önce aldığım kötü haberin etkisindeydim. Etrafımda bu piçten başka konuşacak kimse olmadığı için, "Bige hamile," dedim keyifsiz bir sesle.

Sanki ben değil de asıl kötü haberi o almış gibi irkilerek başını kaldırdı. Gözleri büyük bir hızla beni bulurken suratında şaşkınlık ve sinir karışımı bir şeyler vardı. "Bana yetişmek için onu hamile mi bıraktın?" Ne diyor bu piç?

Alkolden kafam uyuştugu için anlamaz gözlerle onun karnına baktım. "Sende mi hamilesin?"

Ettiği küfürlerle kulaklarımı doldurdu. "Elay hamile!" Bir konuda beni suçlar gibi çatık kaşlarla bakmaya başladı. "Baba olduğumu duyunca hemen Bige'yi hamile bıraktığına inanamıyorum!"

"Siktir git lan! Bana ne senden." Onu tersleyerek sigara paketine uzandım. "Elay'ın hamile olduğunu bile bilmiyordum." Bunu bile daha yeni ondan öğreniyordum. "O bozuk kalple kızı hangi ara hamile bıraktın?"

"Konumuz bu değil." Dik dik bana bakıp durması sinirlerimi bozuyordu. "Sırf bir konuda bana yenileceksin diye bebek yapacak kadar kendini aştın."

"Her konuda senden daha iyiyim, bunun için bir bebeğe ihtiyacım yok!"

"Bu yüzden mi kızı hamile bıraktın?" Ayıplarına bana bakarken çık cıklar gibi sesler çıkarttı. "Sayemde baba olacaksın."

Masayı kafasına geçirmeme çok az kalmıştı. "Baba olmayacağım!"

Sigarasını içerken en az benim kadar sinirli görünüyordu. "Onu benimle yarışmak için kızı hamile bırakmadan önce düşünecektin."

"Onu hamile bırakmadım!"

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Çocuk benden değil dersin belanı sikerim!"

Masadaki elimi sıkmaktan parmak boğumlarım beyazlaşmaya başlamıştı. "Lafı çarpıtıp siktirtme belanı! Öyle demek istemediğimi çok iyi biliyorsun!" Omuzlarım çöktüğünde ne yapacağımı bilmez bir haldeydim. "Çocuk benden ama onu bile isteye hamile bırakmadım."

Sigaramdan bir nefes çekerek, "O çocuğu istemiyorum," dedim kısık bir sesle. Berbat bir halde gözlerine baktım. "Çocuğu istemediğim için buradayım." Taş kesildi. Bu ihtimal hiç aklına gelmemişti.

Doğrudan bana bakarken bakışları artık fazla ciddiye. "Baba olmayı istemiyor musun?"

Yarısına kadar içtiğim sigarayı masadaki kül tablasına bastırarak söndürdüm. "Ben baba olamam." Bu konuda ona karşı dürüst olarak iç çektim. "Benim baba olmam sevdiğim kadının ölümü demek." Gözlerim titrişirken, "Bige'nin ölme ihtimali var," diye fısıldadım acı dolu bir sesle. "Doğumlarda ölen kadınlar var."

Elay'da hamile olduğu için onu da korkutmuşum gibi sertçe yutkundu. "Bu çok düşük bir ihtimal."

"Bige imkânsız şeylerin kadını. İyi veya kötü, nerede düşük bir ihtimal varsa mutlaka içinde yer alıyor. 13 Haziran katliamını hatırlasan? Sekiz yaşındaki bir çocuğun onlarca terör örgütü üyesini havaya uçurması imkansıza yakındı, değil mi?" diye sordum. "Bige orada bir imkansızı gerçekleştirdi." Üstelik bunu yaparken henüz bir çocuktu.

Beni ne kadar anlıyor, bilmiyorum ama canım sıkılmış bir halde ona bakıp duruyordum. "Benim yardımım olsun veya olmasın, Bige'nin hayatta kalması ve Azap tarikatının yok olması da imkânsız denilecek bir şeydi. Hepsini geçtim, farklı bir adamla evlenip benim karım çıkması da milyonda bir ihtimaldi. Gördüğün gibi imkânsız denecek her şeyin içinde bu kadın!" Bu berbat bir durumdu. "Nerede küçük bir ihtimal varsa oraya çekiliyor. Doğumlardaki ölümler düşük bir ihtimalse Bige kesin içinde yer alır." Bunun olmasına izin veremem.

Duyduklarından sonra bana söyleyecek bir şey bulamamış gibi kısık bir sesle homurdanmaya başladı. "Olaylara bakış açını sikeyim. Böyle şeyler düşünerek kendini korkutmayı bırak." Viski şişesini alıp ikimizin kadehlerini doldurmaya başladı. "Bige gayet sağlıklı bir kadın. Nelerin üstesinden geldi, bir doğumu mu atlatamayacak?"

"Beni hiç anlamıyorsun."

"Hiç iyi anlatmıyorsun."

"Defne gibi onun da ölmesinden çok korkuyorum!" Nihayet beni korkutan asıl şeyi anlamış gibi hareketsiz kaldı. Gözlerinde soğuk bir ürperti geçtiğinde donup kalmıştı.

Sinirden saçlarımı karıştırarak dişlerimi sıktım. "Defne kollarımda öldü, Duha." O olayı aşamıyordum. "Ablam kollarımda öldüğünde küçücüktü." Daha çocuktu.

Sızlayan gözlerime yaşlar akın ederken başımı salladım. "Üşüyordu, titriyordu ve kanaması vardı." Nefret edercesine ona kendimi gösterdim.

"Hiçbir şey yapamadım. Ablamın yardımına ihtiyacı vardı ama onu kurtaracak hiçbir şey yapamadım." Hâlâ *üşüyorum kardeşim* diyen o acı dolu sesini duyuyordum. Defne bende sıcak olan her şeyi almıştı çünkü on yaşından beri bende üşüyordum.

Kirpiklerimin arasından süzülen bir damla yaşla, "Ne zaman hamile bir kadın görsem aklıma Defne geliyor," diye fısıldadım. "Öyle anlarda içim sızlıyor, bir anda on yaşına dönüyor ve kendimi ablamın cesediyle o dondurucunun içinde buluyorum." Akan tek bir damla gözyaşını hızla silerek başımı omuzuma doğru eğdim. "Şimdi Bige'de hamile ve beni bekleyen tek şey büyük bir azap."

Doğuma kadarki her günde ona baktıkça Defne'yi hatırlayacaktım. Doğum yaklaştıkça ablam gibi sevdiğim kadını da kaybetmekten aklımı kaçıracaktım. "Ben onun ölümünü daha önce yaşadım." Duha'nın da bakışları kederle değiştiğinde çaresizce başımı salladım. "383 günün her gecesi onun mezarının başında uyudum. Bir bebek yüzünden aynı şeyleri yaşayamam." Bige'yi kaybetme ihtimali bile ölüm sebebim olabilirdi.

Derin bir nefes alarak kadehi masaya bıraktı. "Bebeği istemediğini ona söyledin mi?"

"Doğrudan hayır ama istemediğimi biliyor." Çok fazla içtiğim için daha fazlasını kaldıramayacak kadar midem bulanıyordu. "Karşısına geçip ona bebeği aldirmaktan bahsedemem. Bunu yaparsam aramızdaki şey biter, bitirir." Bebekten vazgeçmektense benden vazgeçeceğini bilecek kadar onu tanıyorum çünkü o bebeği çoktan sahiplenmeye başlamıştı. Onu istediğini söylediğinde bile sesinde göz ardı edilmeyecek bir sahiplenme vardı.

Anlamaya çalışarak masadan öne doğru eğildi. "Bebeği istemiyorsun ama Bige'yi kaybetmemek için bunu ona söyleyemiyorsun. Peki, ne yapacaksın?"

"Sence ne yapacağımı biliyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Mevzu derin mi beyler?" Gurur'un sesini duyduğumuzda aynı anda başımızı kaldırdık. Hangi ara buraya geldiyse köşedeki koltuğa yayılarak oturdu. Daha sonra meraklı bir ifadeyle Tunus'a bakıp, "Ne işin var lan

senin bizim mekânda?" deyince Duha küfredip, "Zorla bana mekânın ismini değiştireceksiniz!" dedi.

Gurur buradaki çalışanlara bir işaret yapıp kendi için de bir kadeh istedikten sonra gözleri Duha ile ikimizin üzerinde oyalanmaya başladı. "Genç baba adaylarının buluşma gecesi falan mı?" Gülerек arkasına yaslandı. "Aslında genç değilsiniz, otuz bir yaşındasınız yani çocuk için geç bile kaldınız." Bizimle aynı yaşlarda değilmiş gibi konuşması yok mu. Gerçi deliye her gün bayramdı.

Tunus sorgularcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. "Benim baba olacağımı nereden biliyorsun?"

Sırtarak masadaki fındık tabağını önüne çekti. "Gaipden duyduğum sesler söyledi." İşaret parmağıyla kafasını gösterdi. "Akli melekeleri yerinde olmayanlar hep bazı sesler duyar. Benimkiler dedikoduya çalışıyor."

"Oğlum sen nasıl bir delisin lan?" Duha bunu gerçekten merak ediyormuş gibi büyük bir ciddiyetle ona bakıyordu. "Ateş görmediğin sürece bizden daha akıllısın."

Gülerек masadaki çakmağı işaret etti. "Onu yak da sana ne tür bir akıllı olduğumu göstereyim," deyince Duha hemen çakmağın üzerini peçeteyle kapattı. Gurur'un yanında kazara bile ateş yakmaktan korkuyorduk.

"Her neyse," diyerek yönünü Duha'ya çevirdi. "Seninki kaç aylık?"

"Üç," dedi Duha.

Gurur bu seferde bana döndü. "Seninki?"

Nefret ettiğim bir şeyden bahseder gibi, "Tahminen iki," dedim keyifsiz bir sesle.

Duha güldü. "Benim çocuğum bir ay önde."

"Benimki istediği kadar geride kalabilir." Bu konuda ciddiydim. "Hatta hiç büyümesin hep iki aylık kalsın. Böylece annesine zarar verme ihtimali de ortadan kalkar."

"Dinle lan piç." Gurur ciddileşerek bana doğru eğildi. "Kızın yanında da çocuğu istemediğini belli edip durma." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Telefonda bu hamileliğin babanın işi olduğunu söylemedin mi?"

Ona başımı salladığımda beni daha kötüsüne hazırlamak ister gibi sertti bakışları. "Baban olacak o puştun sence bu bebekten nasıl bir çıkarı olabilir?" Fark ettiklerimle çenemde kasılınca başını salladı. "Bige'nin ona sıkıldığı kurşunun karşılığında ondan bebeğini almaya kalkışacak." Damarlarıma kadar öfkeyle doldum. Babam Bige'nin tek bir saç teline bile dokunmaya kalkışırsa Allah şahidimdir ki kendi babamın katili olmaktan hiçbir şey beni alıkoyamazdı.

En az benim kadar babamdan nefret eden Gurur, "Bige o çocuğu doğurmasın diye elinden geleni yapacaktır," diyerek gözlerimin içine baktı. "O kızı zor bir gebelik bekliyor. Üstüne bir de senin tarafından hoş karşılanmazsa ve baban amacına ulaşırsa sence ne olur?" Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Buruk bir şekilde gülerek gözlerimin içine baktı. "Bige karşına geçip artık mutlu musun, demez mi sana? Çocuğun öldü mutlu musun, demez mi?" Bu piçin her bir cümlesi suratıma tokat gibi çarparak beni istemediğim şeyleri düşünmeye zorluyordu.

Tüm bu söyledikleri Bige'nin yapacağı şeylerdi.

Yüzüme bakınca bile beni istediği doğrultuya çekmenin memnuniyetiyle dudakları kıvrıldı. "Bu olduğunda sence onu ne kadar yanında tutabilirsin? Bige'den bahsediyoruz lan," diyerek güldü. "Belanı siker."

Duha gülmemeye çalışarak başını salladı. "Yapar çünkü daha önce yapmışlığı var."

Gurur övünerek omuzlarını dikleştirdi. "Kimin gelini takibi yapacak. Hele o çocuğa bir şey olsun asıl o zaman abim olacak piç kendine saklanacak yer arasın." Bir konuya imzasını atar gibi parmağını masaya bastırdı. "Aha da buraya yazıyorum, Şeref biraz daha o deli karıyla uğraşırsa onun da sonu havaya uçmak olacak. Saka deyince herkesin aklına büyük patlamalar geliyor çünkü düşmanlarını havaya uçurmakla nam saldı." Bige'nin böyle

olmasını çok seviyormuş gibi keyifli bir şekilde güldü. "Bizim alemde kolay kolay bir kadının ünü de namı da olmaz. Gelin hanım bir ilki başardı, haberi yok."

"Ne yok lan mafya gibi geziyor ortalarda, Çeyrek Mafya," diye söylendim. "Birazcık rahat bıraksam alemin içinden geçecek."

"Benimki de ancak banyolara saklanıp dursun," diyerek tabaktaki fındıkları yemeye başladı. "Gerçi son günlerde Farah Hanım'da kabuğunu kırmaya başladı." Aklına ne geldiyse dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "En azından artık ailesine kendini ezdirmiyor. O Seçil karısına ağzının payını verdikçe keyfim yerine geliyor."

Duha konudan çok uzak kaldığı için kafası karışarak ona döndü. "Seçil karının kuzeni değil mi?"

Ondan bahsetmek bile midisini bulandırıyormuş gibi yemeyi bırakıp elindeki fındıkları tabağın içine attı. "Eve gitmememin tek nedeni Farah ile tartışmam değil, Seçil'den uzak durmalıyım."

Öne doğru eğilerek, "Niye?" diye sorduğumda tiksinti içinde, "Niyeti bozuk," dedi. Duha ile gerilmeye başladık. Düşündüğümüz şeyden bahsediyor olamazdı, değil mi? Siktir!

Bu konular çok hassas olduğu için dışarıya sızmasın diye Duha etrafımızı kontrol etti. Buradaki tüm locaları boşalttığım için bize hizmet eden birkaç çalışandan başka kimse yoktu. Onlarda bizi duyamayacak kadar uzaktaydı ancak Duha şüpheye yer bırakmamak için onları da gönderdi. Daha sonra Gurur'a dönüp, "O senin karının kuzeni," dedi kısık bir sesle. "Bir yanlışın olmasın?"

Gurur bu konuda uzun zamandır mustaripmiş ancak durumun ciddiyetinden ötürü kimseye bahsedemiyormuş gibi sıklıkındı. "Hareketleri fazla ölçüsüz." Seçil konusu gerçekten canını sıkıyormuş gibi nefesini sertçe verdi. "Bundan bahsederek canımı sıkmayacağım. Kapatın konuyu." Konuyu kapatmasına kapatırız ancak ortada anladığımız gibi bir şey varsa bu onun başını çok ağrıtabilirdi.

Masanın üzerinde duran telefonumun çalması bu tatsız konuya son verdi. Ekranı bakınca üçümüzde *Karım* yazısını gördük. Bige arıyordu. Telefonu açmayıp meşgule attığımda Duha onaylamaz gözlerini bana dikti. "Ondan uzun süre kaçamazsın." Bunu biliyorum ama açınca ona ne diyeceğim? Muhtemelen eve dönmemi isteyecekti fakat bunu da yapamam çünkü eve gidince bebek konusu tekrar açılacaktı.

Ne halt edeceğimi bilmiyorum.

Big'e'nin planladığı gibi Karun'a hamile olduğunu söylemesini bekliyor muydunuz? Ne de olsa bu uzun süre saklayacağı bir şey değil.

Karun'un tepkisi beklediğiniz gibi miydi? Defne'den dolayı ağır bir travması olduğunu biliyoruz. Bu yüzden bebeği istemediği için ona kızamayız çünkü çocukluğu derin acılarla dolu.

Bölüm sonunda Karun'un anlatımında da yazarak onun düşüncelerini de görmenizi istedim. Sizce Karun'un bebek hakkındaki düşünceleri değişir mi?

Bu bölümde aynı zamanda Karun ve Duha uzun zaman sonra aynı masada yer aldı. İkisi açısından bence bu da bir gelişme.

Big'e şüphelerinde yanılmadı, birileri gerçekten de onun haplarının içeriğini değiştirmiş. Bu kadarını bekliyor muydunuz?

Malikanede bir hain olduğu kesin peki, sizce bu kim olabilir?

Yeni bölümde görüşmek dileğiyle Allah'a emanet olun.

DUYURU

Selamlar,

Aslında böyle bir duyuruyu yapmamayı umuyordum ama yapmak durumundayım. Geciken bölüm yüzünden panoda yazılanları az önce okudum. Bu açıklamayı orada yapmak istedim ama açıklamanın tamamı oraya sığmayacağı için burada yazıyorum. Bölüm sanıp duyuruyla karşılaşanlardan çok özür dilerim.

SVS'ye sandığınız kadar çok bir gecikme yok aslında. Son bölümü 14 Nisan'da atmıştım bugünse 29 Nisan. Bölüm aralıkları zaten iki hafta, yani tüm bu kaos bir günlük gecikme için mi?

Ramazan bittiği için imzalarım başladı ve Medusa'nın Ölü Kumları kitabım daha yeni çıktı. Arka planda meşgul olduğum şeyler var, yazdığım ve ilgilendiğim tek şey SVS değil ki. Hepsinde de öte ben evli bir kadın ve çocukları olan bir anneyim. Bazen evliliğimde sorunlar oluyor bazense çocuklarımda. Ben her şeyden önce bir eş ve dört çocuğun annesiyim. Özel hayatımda inişler ve çıkışlar oluyor, bu olduğunda günlerce yazamadığım da oluyor çünkü hepsi beni etkileyen şeyler.

Watty ortamında evli ve çocuklu çok az yazar var fakat ben çoğu zaman bekar yazarlarla kıyaslanıyorum. Örnek veriyorum, "Şu yazar düzenli bölüm atıyor ama sen atmıyorsun." Kıyaslandığım o yazarlar bile bekar olmalarına rağmen ve ilgilenecek çocukları olmamalarına rağmen aslında çoğu zaman bölümleri aksattıkları oluyordur çünkü herkesin özel hayatında yaşadığı bazı sıkıntıları vardır.

En büyük çocuklarım 13 ve 12 yaşındalar, yani ergenlik dönemindeler. Ergenliğin onlara getirdiği bazı zorluklar oluyor ve anneleri olarak hepsini doğrudan onlarla yaşıyorum. Bu yaşlar onların en hassas çağları, yanlış arkadaş mı ediniyorlar, neden onlara yetersiz gelmeye başladım, neden durduk yere böyle bir şey söyledi gibisinden

buhramlar yaşadığım oluyor. Bilemiyorum ben mi çok abartıyorum, yoksa tüm anneler bu yollardan geçti mi, hiç bilmiyorum.

Ama kendi annemi biliyorum, kendi anne ve babamı çok iyi biliyorum. Belki de bu yüzden böyle biriyim çünkü insan kendi yaşamadığı her şeyi çocuklarına yaşatmak istiyor. Benim annem çok katı biriydi ve hâlâ da öyle. Bu onun mizacı olduğu için bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Annem elalem ne der, ne düşünür diyen o insanlardan. Elalem bizim evde bizden daha çok söz sahibiydi.

Mesela hastalığımı ilk öğrendiğimde hastanede koridorunda onu aradığımda bana kurduğu ilk cümle, "Sakin kimseye söyle me, millet hastalıklı demesinler," demişti. Bu elalem kim ve neden hayatımızın bu kadar içindeler, inanın ki anlamıyorum. Otuz üçünde bile bu tür şeylerle karşılaştığım oluyor. Anneme karşı asla bir saygısızlığım olmaz çünkü katı mizacına rağmen iyi bir anne. Ancak bu tür şeyleri hayatımıza taşıdığı da oluyor.

Demek istediğim kendi çekirdek ailem dışında içinde doğduğum ailede de bazı sorunlar yaşadığım oluyor. Bunlar motivasyonumu düşürüp beni kötü yönden etkileyen faktörler. Sağlık durumum zaten ortada. Tüm bunlar beni olumsuz etkilediğinde bazen günlerce tek bir satır yazamadığım oluyor.

Sizinle onca yıllık bir hukukumuz var bölüm her geciktiğinde herkesin birbirini galeyana getirmesi doğru değil. Panoda hastaysa neden imzalara katılıyor gibisinden yorumlar okudum. Eğer hastayken imzalara katılmam eleştiriliyorsa o zaman ben hastayken bölüm de yazmamalıyım değil mi? Çünkü bu yorumlar geciken bölüm için. Hastayken nasıl bölüm yazıyorsam imzalara da katılabilirim.

Ağrılarım olduğunda zaten ne yazabiliyorum ne de imzalara gidebiliyorum. Kendimi iyi hissettiğim zamanlarda tüm bunları yapıyorum. Okurlarımı gördüğüm tek anlar imzalar, bununla linçlenmem doğru değil.

Bölüm ne zaman diyenlere şöyle cevap verenleri de gördüm. Maral'ın canı ne zaman isterse. Hayır, bitirdiğim an dakikasında bölümü

paylaşıyorum. Bu konuda asla keyfi olarak sizleri bekletmiyorum.

Hiç olmazsa bir açıklama yap diyenlere kızamam hepsi haklılar ancak bölüm bir gün bile gecikse gerçekten çok geriliyor, kendimi sizlere karşı mahcup hissediyor ve arka planda bölümü tamamlamaya çalışıyorum. Bu gecikme çok uzun sürünce zaten gereken açıklamayı yapıyorum. Bugün bile bölümü bitirmeye çalışıyordum.

Ancak son zamanlarda şöyle bir şey çok yaşanmaya başladı. Bölüm günü bir gün bile gecikince hemen linçleyenler oluyor ve savunmaları da gelmeyen açıklama. İlk günden bu linçler başlıyor ve her defasında açıklama yapılmadığı için tüm bu kaosun başladığı iddia ediliyor. Bölüm gününün üzerinden çok zaman geçse ve ben hâlâ bir açıklama yapmazsam bu linçleri anlarım ama bugün linçlendiğim olay sadece bir günlük gecikme.

Gecikmenin sebebinin Sarkaç olduğunu düşünenler de var fakat gecikmenin sebebi Sarkaç değil, aile içi sorunlarım ve rahatsızlığımdı. SVS'nin 50. bölümünü paylaştıktan sonra sezon finali yapmaya karar verdim. İki bölüm sonra sezon finaline gireceğiz.

SVS'de son düzlüğe girdiğimizi biliyorsunuz. Finale doğru olan bölümleri sağlıklı bir zihinle yazıp en iyi haliyle kurguyu sonlandırmak istediğim için bu aranın gerekli olduğunu düşünüyorum. MÖK'te yaptığım hatayı SVS'de de yapmak istemiyorum. Yorgun bir zihin ve hasta bir bedenle finale yaklaşan bölümleri sağlıklı bir şekilde yazmak istemiyorum.

SVS'de gerçekten küçük bir araya ihtiyacım var. Zorlama bölümler yazarak kurgunun son düzlüğünü bozmak istemiyorum. Finalden bahsedince hemen birkaç bölümde biteceğini düşünmeyin finale daha var, ancak sonlara yaklaştığımızısa bir gerçek. Bir kurgunun en zor kısmı sonlarıdır çünkü tüm açıkları kapatıp, hikayeyi toparlayacağımız bölümleri dikkatli bir şekilde işlemek gerekiyor.

Bunu yapmak için küçük bir araya ihtiyacım var.

Bölümü birkaç gün içinde bitirip paylaşacağım. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Gelecek olan bölümde görüşmek dileğiyle. Hepiniz Allah'a emanet olun.❤️

(49)Unutma Beni Çiçeği

Karun'a hamile olduğumu söylediğim günden beri hayatım bir anda garipleşmeye başladı. Bana karşı kötü değildi ama eskisi gibi de değildi. Kendini fazlasıyla geriye çektiği için aramıza koyduğu mesafelerin soğukluğunu yaşıyordum. Sabah ben uyanmadan evden çıkıyor, akşamları geç saatlerde eve dönüyordu. Benden kaçıyordu çünkü bana baktıkça korkuları depresiyordu. Önce neyden korktuğunu anlayamamıştım ama bir süre sonra cevap kendiliğinden zihnime düşmüştü. Sebebi Defne'ydi.

Ablası doğumda öldüğu için aynı şeyleri yaşamamdan çok korkuyordu. Korkularının sebebini bildiğim için aramıza koyduğu mesafeler yüzünden Karun'a kızamıyordum. On yaşındayken bir çocuğun çocuk doğurmasına tanık olmuştu. Bu bir insanın kolay kolay üstesinden gelebileceği bir şey değildi. Üstelik hepsi bu da değildi, ablasının cesediyle iki gün boyunca soğuk hava deposunda kalmıştı ve tüm bunlar bir doğumla başlamıştı.

Aradan yirmi bir yıl geçmesine rağmen Karun hâlâ üşüyordu. Benim ilgim ve aşkım bile onun vücuduna baharı getiremediyse, travması düşündüğümünden ağırdı. Tüm bunları bilirken aramıza koyduğu mesafeler yüzünden ona kızamaz, bebeği istemediği için ona gücenemezdim. Bana düşen tek şey bu sancılı süreçte ona karşı sabırlı olmak ve yavaş yavaş onu çocuğuna alıştırmaktı. Zor günlerden geçtiği için anlayışlı ve sabırlı olmalıyım.

Bugün Karun'a bir sürpriz yapıp onu işyerinden ziyaret etmiştim ama beni ofisine almak yerine sekreterinin odasında bekletiyordu. Asistanı onu arayıp geldiğimi bildirmişti fakat önemli bir toplantıda olduğunu, biraz beklemem gerektiğini söylemişti. Bir buçuk yıl önce bu şirkete ilk geldiğimde de beni saatlerce asistanının odasında bekletmişti. O kadar çok bekletmişti ki sıkıntıdan onun cam duvarına saka kuşu çizmiştim.

Çizdiğim kuşun hâlâ durduğunu görmek tebessüm etmemi sağladı. Bir buçuk yıl önce fosforlu kalemlerle çizdiğim saka kuşunu sildirmediğini bilmiyordum. Cam duvarı şeffaf bir şekilde kaplattığı için resim hiç

bozulmamıştı. Elimdeki kâğıt kesenin içindeki kestane şekerlerini yerken bebeğime duvarı işaret ettim. "Onu annen çizdi. İlk karşılaşmamızda da baban beni böyle saatlerce bekletmişti."

İlk seferinde gerçekten toplantı yaptığı için beni beklettiğini biliyorum ama bence şu anda içeride bir toplantı yapılmıyordu. Hamile olduğumu öğrendiğinden beri benden kaçıp durduğu için toplantı bahanesiyle eve gitmemi bekliyordu. İki saattir burada beklediğim için sıkıntıdan ayağa kalktım. Karun'un odası ve sekreterinin odası birbiriyle bağlantılıydı. Asistanının ofisine girip oradan Karun'un odasına geçiyorlardı. İkisinin odasını birbirinden ayıran cam bir duvardı.

Buradan bakınca Karun'un odasını göstermeyen ancak o taraftan bakınca buradaki her şeyi gösteren cam duvar sinir bozucuydu. Tek taraflı bir görüş sağladığı için Karun şu anda burada oturduğumu görüyordu. Fakat ben bakınca sadece cam duvarı ve o duvara çizdiğim saka kuşunu görüyordum.

Sekreterin masasının üzerindeki fosforlu kalemleri aldığımda kadın meraklı gözlerle bana baktı. Ona en küçük bir açıklama yapmadan sandalyeyi alıp cam duvara yaklaştım. Sandalyenin üzerine dikkatli bir şekilde çıkıp kahverengi fosforlu kalemin kapağını açtım. "Bence sende bu duvarda olmalısın ufaklık." Bebeğimle konuşarak onu da çizmeye başladım. Babasının duvarında o da olmalıydı.

Bir yıl önce çizdiğim devasa saka kuşunun yanına bu sefer daha küçük bir saka çizmeye başladım. Annesinin kanatları altında uçan küçük kuşu çizerken dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı. Onu sol kanadımın altına çizip diğer kalemlerle gölgelendirdim. Resim becerim çok iyi olduğu için en az anne kuş kadar gerçekçi olmuştu. Bebek kuşu çizmem yarım saatimi almıştı ancak Sanrı'yı çizmek bir saatten fazla zamanımı almıştı.

Sanrı genelde karanlığı çağırırdığı için onu karanlık bir sis şeklinde çizmiştim. Kara bir bulut gibi iki kuşun etrafını saran siyah bir sis çizmiştim. O bizim sanrımızdı. Bu resmin ne ifade ettiğini sadece bizi tanıyan insanlar anlayabilirdi. Karun bir sis gibi etrafımızı sarmış, bizi dışarıdaki tüm tehlikelerden koruyordu. Bizse onun gölgesi altında onun gökyüzünde uçuyorduk. Bir yıl önce yaptığım resmin geldiği son durum buydu.

Bu resmin anlamı anne baba ve çocuktur.

Şirketten ayrıldığım an kimse silmesin diye duvarı bir kez daha şeffaf bir filmle kaplatacağını biliyorum. Karun'un ofisinin kapısı yana kayarak açılınca donup kaldım. Bir sandalyenin üzerinde elimdeki fosforlu kalemlerle kalakalmıştım çünkü ilk seferinde olduğu gibi yine içeriden birçok adam çıkmıştı. Kahretsin, gerçekten bir toplantı yapıyormuş! Bebekten dolayı beni görmek istemediği için toplantı yalanını uydurduğunu sanmıştım.

Tarih kendini tekerrür eder gibi ikinci kez aynı olayı yaşıyordum. Ben bir şeyler çizerken tüm bu adamlar içeride beni izlemişti. İçeriden çıkan Karun'un bakışlarından kurtulmanın bir yolu yoktu. Gözleri haddinden fazla düz baktığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Yanındaki adamlara döndü ve "Karımın kusuruna bakmayın beyler," dedi tıpkı bir buçuk yıl önce beni burada gördüğü gibi. "Arada böyle çılgınlıkları var ama bunun için onu suçlayamayız, değil mi? Dört saat beklemek her kadına bu tür şeyler yaptırabilir." İçim bir tuhaf oldu. Harfî harfine bir buçuk yıl önceki sözleriydi bunlar.

Birlikte iş yaptığı adamlar ona tebessüm ederek dışarı çıktığında yönünü bana çevirdi. Hâlâ bir sandalyenin üzerinde elimdeki kalemlerle duruyordum. Arkamdaki duvara çizdiğim resme dikkatli gözlerle baktı. Annesinin kanatları altında uçan küçük kuşu görünce karnıma eğdi bakışlarını. Mümkün olsa onu bakışlarıyla öldürebilirdi çünkü karnıma olan bakışları fazla düşmancaydı. Nefretle karnıma baktıktan sonra iki kuşun etrafına çizdiğim siyah sise baktı.

Çatık kaşları düzeldi, sert yüzü gevşedi. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı çünkü bu sisle aslında onu da çizdiğimi anlamıştı. Duvardaki bu resim Saka ve Sanrı'ydı. Küçük bir yorumda bulunarak, "Güzel bir resim," dediğinde sesi metalikti. Keşke bu kadar soğuk olmasa.

Boğazım kurumuş gibi pütürlü bir sesle, "Sağ ol," dedim.

Tıpkı ilk karşılaşmamızda olduğu gibi kaşlarını büyük bir kibirle yukarı kaldırdı. "Sağ mı olayım?"

"Evet, sağ ol." Onda gördüğüm kibrin bir benzerini takınarak çenemi dikleştirdim. "Kocamın ölmesini istemek beni nasıl bir eş yapar?"

İlk karşılaşmamıza ait bir diyalğ tekrar kurduğmuzda mavilerinde hisli bir ifade geçti. O gün ofisine gelen yabancı bir kadınla yaşadığı inişli çıkışlı bir ilişkinin her anı gözlerinin önünde geşmiş gibi hisliydi. Nereden nereye der gibi bana bakıyordu. Yanıma geldiğinde kalbim hızlanmaya başladı. Belimi tutarak beni sandalyeden indirip gizleyemediğı bir özlemle ofisini işaret etti. "İçeri geç." Günlerdir benden köşe bucak kaçtığı için özlemişti.

Ofisine girdiğimde peşimden geldi. Kapı kendiliğinden kapandığında masasına doğru yürümesini izledim. "Neden buradasın, Bige?" Bana Bige dedikçe kendi adımdan nefret ediyordum. Herkese Bige ama ona Saka olmak istiyordum.

Masasının arkasına geçip yerine oturunca kendimi mülakata girmiş gibi hissettim çünkü odasının ortasında öylece dikiliyordum. Fazla ciddi bakıyordu, öyle ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Sanki hamile kalarak ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyordu. Gerginliğı beni de geriyordu.

Bu kasvetli ortamı biraz yumuşatmak için derin bir nefes alarak, "CV'im masanızda," dedim en tatlı sesimle. "İş başvurum hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bir süre ciddiye dolu gözlerle bana baktıktan sonra uzanıp masadaki belgelerden birini aldı. Benimle hiç alakası olmayan bir dosyayı açıp son derece katı gözlerle incelemeye başladı. "Hımm," diye sesler çıkardığında bile fazla ciddi görünüyordu. "Bige Efil Saka." Adımı mırıldanırken gözleri o meçhul dosyada gezinip durdu. "İş deneyimiz sınırlı, daha önce bizim gibi bir frmada alışmamışsınız. Burada arkeolog olduğunuz yazıyor." Başını kaldırıp alaycı gözlerle bana baktı. "Bir arkeolog güvenlik sektöründe ne iş yapabilir?"

Dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurarak elinde tuttuğı dosyayı işaret ettim. "Dikkatli bakarsanız orada aynı zamanda bir grafiker ve dövüş sanatlarında usta biri olduğum yazıyor. Reklamlarınızı tasarlayabilir veya yakın korumanız olabilirim."

"Hepsi için yeteri kadar çalışanım ve adamım var." Elindeki dosyayı masaya atarak koltuğuna yaslandı. "Söyler misiniz, sizi neden işe almalıyım?"

Alt dudağımı dişleyerek ona göz süzdüm. "Başka meziyetlerimde var, Karun Bey."

Gözleri kırmızı rujun süslediği dudaklarımı bulunca oturuşunu dikleştirdi. "Ne gibi meziyetler mesela?"

Ağır adımlarla ona doğru yürürken cilveli bir sesle, "Yatakta da çok iyiyimdir," dedim.

Kaskatı kesildi. "Sadece yatakta mı?" Bunu söylerken koyulaşan gözleri vücudumun kıvrımlarında oyalanıyordu.

Masasının önünde durdum ama yanına gitmedim. "Hayır, sadece yatakla sınırlı değilim." Ellerimi masaya bastırarak öne eğildiğimde gözleri elbisemin dekoltesinde görünen göğüslerimin çatalında gezindi. Kıvrımlı kirpiklerimin arasından gözlerinin içine baktım. "Şömine karşısında sevişmekte de çok iyiyim." Sertçe yutkunarak kravatını çekiştirdiğinde vücudunu ateş basmış gibiydi. Karun'u en iyi tanımlayacak kelime şömineydi çünkü şömine karşısında seks yapmaya bayılıyordu.

"Hımm." İrisleri biraz daha koyulaşırken bakışlarıyla beni soyuyordu. "Başka?"

Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Şömine karşısında, duvarda, yatakta, banyoda ve daha birçok yerde seks yapabilirim." Ona masasını işaret ettim. "Masada bile."

Başını omuzuna doğru yatırdığında aç gözlerle bana bakmaktan kendini alamıyordu. "Neden bana şu meziyetlerinizi göstermiyorsunuz?" Yanını işaret etti. "Yaklaş."

Dudaklarımı büzerek eğildiğim yerden doğruldum. "Bilemedim ki bu iş ahlakına sığar mı?" Onu kışkırtan ben değilmişim gibi kendimi geriye

çekerek onunla uğraşmaya başladım. "Tüm işe alımlarınızı bu şekilde mi yaparsınız?"

Gözlerini açık yakamdan ve kısa eteğimden ayırmadan, "İşe alımları ben yapmam," dedi boğuk bir sesle. "Bununla uğraşmayacak kadar meşgul biriyim."

"Şu anda iş görüşmesini bizzat sizinle yapıyorum."

"Ve bu seni şanslı kılıyor." Sabırsızca bana yanını işaret etti. "Buraya gel."

Suratımı asarak başımı iki yana salladım. "Hayatınızda çok belalı bir kadın olduğunu duydum. Sonra bana musallat olmasın?"

Alıcı gözlerle vücudumu incelemeyi bırakıp bakışlarını gözlerime çıkardı. Dudakları belli belirsiz kıvrılırken gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Siktir et onu."

Ölmek mi istiyor?

Sinirlenmemeye çalışarak, "Ya o sizi siktir ederse?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Sıkar o biraz."

"Sinirlenmeye başlıyorum."

"Yanıma gelmediğin her saniye bende öyle."

Masanın etrafından dönüp yanına gittiğim an kolumdan tutarak beni kucağına çekti. Bir anda kendimi onun dizlerinin üzerinde bulunca şaşırılmış gibi yaparak gözlerimi kırıştırdım. "Sevgilinizin bunu öğrenmeyeceğinden emin misiniz?"

Çenemi tutarak başımı kaldırdı. Kucağında yan bir şekilde otursam da kalçamın altındaki sertliğini hissettim. "Sevgilim yok." Baş parmağı alt dudağıma sürtünerek rujumu dudaklarıma dağıttı. "Karım var." Dudağıma dokundukça beni daha çok öpmek istediği için üzerime eğildi. "Karım iş yerime pek uğramadığı için burada yaptıklarımı öğrenemez." Beni

kışkırtarak üzerime biraz daha eğilince ılık nefesi dudaklarıma çarptı.
"Burada olan burada kalır."

Patron ve çalışan fantezisini oynadığımız için ona kızmak yerine güldüm.
"Karında gittiği her yerde acaba böyle küçük kaçamaklar yapıyor mudur?"

Bakışlarına kızgınlık eklendiğinde çenesi seğirdi. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Daha çok sen ölmek ister gibisin."

Gözlerinin ardında tehlikeli bir parıltı geçtiğinde, "Siktir et şu oyunu!" dedi
agresif bir sesle. "Yoksa elimde bir kaza çıkacak!"

"Sen yaparken iyi ama."

"Henüz sana hiçbir şey yapmadım." Çenemi sıkarak başımı biraz daha
kaldırdığında dudaklarımız birbirine değmek üzereydi. "Yapmak üzereyim."
Konuşurken dudaklarıma sürtünen dudakları aklımı başımdan alıyordu.
"Neden buradasın, Bige?"

Beni öpmesi için kıvranırken, "Seni ziyaret etmek istedim," diye fısıldadım.

Dudaklarını acı verici bir şekilde dudaklarıma sürterken beni
kıvrandırmaktan zevk alıyordu. "Neden buradasın diye sordum?"

Daha fazla dayanamayıp, "Konuşmak için," diye itiraf ettim. "Bebek
hakkında konuşmalıyız." Buz kesti. Güzel bir rüyadan uyanmış gibi
karnıma bakınca bakışları donuklaştı. Midem kasıldı. Karnıma baktıkça
mavilerindeki tüm tutku kayboldu. Az önce bana yoğun bir şehvetle bakan
gözleri şimdi fazla soğuk bakıyordu.

Beni kucağından kaldırarak uzaklaştı. "Konuşacak bir şey yok." Ayağa
kalkıp kapıya yürüdü. "Eve dön."

"Karun bu kaçtığında ortadan kaybolacak bir sorun değil." Sırtıyla
bakışırken başımı iki yana salladım. "Bu bir sorun bile değil." Sorun olarak
gördüğü şey bizim bebeğimizdi. "Sen onun babasısın."

Bir anda bana dönüp, "Değilim!" diye bağırınca yaşadığım şaşkınlığı anlatmanın bir yolu yoktu. Tüm bunların suçlusu benmişim gibi kızgınlıkla bakıyordu. "Ben onun babası değilim!"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Ne hissedeceğimi bilmez bir halde ona bakarken gittikçe sinirleniyordum. "Başkasından mı bu çocuk?"

Nefesini sertçe verdi. "Değil!"

"Başkasından mı yaptım onu?"

"Yeter, Bige!"

"Bir başkasıyla mı yattım?"

"Kes şunu!"

"Sen kes!" Ona sesimi yükselterek kızgın adımlarla üzerine yürüdüm. "Çocuk benden değil dediğinde ne anlamalıyım veya başkaları ne anlamalı?" Göğsüne bastırarak onu sertçe geriye ittim. "Bebeği istemiyorsan istemiyorum de ama sakın babası değilim veya benim değil deme!" Söylediği şeylerin gittiği yer onu parçalamama neden olabilirdi.

Sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek ellerimi sıktım. "Bundan nefret etsen de bu çocuk senin ve bununla yüzleşeceksin!" dedikten sonra yanından geçip dışarı çıktım. Er veya geç baba olacağıyla yüzleşmeliydi!

Onun ofisinden çıkıp asansöre doğru yürürken, "On üç gün!" diye mırıldandım. Kısık bir sesle kendi kendime konuşurken sinirle dişlerimi sıktım. "Sana verdiğim süre on üç gün!" Bugünden itibaren on üç gün sabredeceğim. Eğer hareketlerinden değişen bir şey olmazsa bir daha istese de bebeğini göremeyecekti. İstemediği bu bebeği de alıp giderim görür!

"Karun sinirlerimi çok bozuyor." Elimdeki kese kağıdının içinde çıkardığım erikleri yerken öfkemden hiçbir şey kaybetmemiştim. "Bu sabah onu iş yerinde ziyaret ettim ama gittiğime pişman oldum." Benimle yürüyen

Kadem'e bakarken umutsuz bir haldeydim. "Bebek hakkında konuşmak bile istemiyor."

Gazel suratını buruşturarak, "Erkek değil mi, hepsini siktir edeceksin," deyince Kadem'in ters bakışlarına maruz kaldı. "Neden genelleme yapıyorsun lan?"

Sinirden gülen Gazel gelişi güzel onu süzdü. "Senin erkek olduğundan bile şüpheliyim değişik şey."

Kadem'e ablamın yaşadıklarını anlattığım için ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordu ancak Gazel onunla uğraştıkça sinirleniyordu. Yanımda yürüyen kıza tersçe bakarak bana yaklaştı. "Bundan sonra o da mı bizimle takılacak?" Bunun olmasından nefret etmiş gibi bakıyordu.

Kadem'e doğru uzanarak, "Bizden başka kimsesi yok," diye fısıldadım. "İdare et işte."

"Sinirlerimi bozuyor."

"Çoğu zaman benim de." Karnımı işaret ettim. "Bebeğe ne kadar iyi bir anne olduğumu göstermek için teyzesine katlanıyorum."

"Bence minik parazit teyzesini sevmeyecek çünkü teyzesi çekilir gibi değil."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Bebeğe hem dayı hem de teyze olacaksan Gazel'den kurtulabiliriz."

Bu teklife balıklama atlayarak sııttı. "İkisi de olurum kurtul şu ablandan."

"Anlaştık."

"Sandığınız kadar kısık bir sesle konuşmadığının farkında mısınız?" Gazel inanamayan gözlerle bize bakarken ifadesi hayretler içinde kalmış gibiydi. "Aradan geçen onca yıla rağmen ikinizde değişen hiçbir şey olmaması ne acınası."

Saçlarımı savurarak güldüm. "Aradan geçen yıllar beni daha da güzelleştirdi." Elimi karnıma bastırdım. "Buna ek olarak hamileyim."

Kadem büyük bir kibirle parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bende artık daha yakışıklıyım." Karnımı işaret etti. "Buna ek olarak artık bir dayıyım."

"Taş gibiyiz," dedim.

"Doğal afetiz," dedi Kadem.

"Bizden bir tane daha yok."

Kadem gülerek başını salladı. "Eşsiziz."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Allah özene bezene bizi yaratmış"

Kolunu omuzuma atan Kadem, "Çok da seçiciyiz," dedi.

Yana doğru adımlar atarak Gazel'den uzaklaştık. "Herkesle arkadaş olmayız."

Gazel ikimize nefretle bakarak adımlarını hızlandırdı. "Hâlâ çocuksunuz!" Bizi arkasından bırakıp önde yürürken küfreder gibi konuşup duruyordu. "Zorla beni evden çıkartan sizsiniz şimdi de beni dışlıyorsunuz!" Onu dışlamadığımızı çok iyi biliyordu.

Elimdeki kese kağıdının içinden bir tane daha erik alarak arkasından dik dik baktım. "Yavaş yürü hamileyim ben." Ağzımı erikle doldurduğum için sesim boğuk çıkıyordu. "Ayrıca bu ev nerede? Yürü yürü bitmiyor." Annemi görmeye gelmişim fakat bunu yalnız yapmak istemediğim için Kadem ve Gazel'i de yanıma almıştım.

Karun bugün annemi göreceğimi bilmiyordu çünkü bu konuda ona hiçbir şey söylememiştim. Bebek yüzünden bana soğuk yapıp durduğu için bir de bu konuyla onun canını sıkmak istemedim. Evden gizlice çıkarak korumalardan da kurtulmuştum. Karun beni arayıp durduğu için telefonu kapatmıştım. Belki biraz merak ederse aramıza mesafe koymayı bırakırdı. Alt tarafı hamile kalmıştım fakat ona karşı büyük bir suç işlemişim gibi davranıyordu.

Gazel durunca bizde durduk. Yolun diğerk tarafındaki müstakil evi işaret etti. "Orası."

Kalbim hızlanarak yönümü eve doğru çevirdim. "Annem orada mı yaşıyor?" Bunu sorarken bile sesim fazla şaşkın ve hüzünlü çıkmıştı çünkü annemin son on dört yılını geçirdiğı ev Beşiktaş'taydı, yani Karun'un yaşadığı yerde. "Ama bu..."

Gazel iç çekerek başını salladı. "Kaldığın malikanenin sadece üç sokak aşağısında." Midem kasıldı. Annem aylarımı geçirdiğim bir yerin üç sokak uzağındaydı fakat şu zamana kadar onunla hiç karşılaşmamıştım. Bu kadar yakınımıdayken bana bu kadar uzak olmayı nasıl başarmıştı?

Gazel bileğindeki saati kontrol etti. "Kızı okulda öğlenci." Tereddüt eder gibi bana bakarken bakışları iç yakıyordu. "Hep bu saatlerde onu okula götürür." Kalbimin ritmi biraz daha bozuldu. Birazdan dışarı mı çıkacaktı?

İfademde ne gördüyse Kadem endişeli gözlerini bana çıkardı. "Bunu yapabileceğine emin misin?"

Gözlerimi küçük bir bahçesi olan bej rengi evden ayırmadan başımı salladım. "Gazel buna dayandıysa bende dayanabilirim."

Bir yabancı gibi annemi tam bu noktada izleyebilir, gözlerimle özlem giderebilir, sonra da hiçbir şey olmamış gibi ona sırtımı dönüp gidebilirim. Sessiz gözyaşları dökerek onun olduğu bir yerden gidebilir ve neden diye kaderime isyan edebilirim. Gazel son bir yıldır bunları hep yapıyordu, bende yapabilirim.

Annemin dışarı çıkmasını beklerken üçümüzün de gözleri onun evinin gri kapısındaaydı. Kaldırım kenarında durmuş yolun karşısındaki eve içli gözlerle bakıyorduk. "Dün gece bir rüya gördüm." Gazel'in kederli sesini duyduğumda bile gözlerimi evden ayırmadım. "Çok gerçekçi bir rüyaydı."

Başımı çevirip ona baktığımda gökyüzünü işaret etti. "Siyah bir Saka gördüm." Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Çok güzel bir rüyaydı çünkü o kuş bendim."

Tebessüm ettim. "Seni üzen bu mu? Kâbus değil güzel bir rüya görmüşsün."

"Hayır, Efil kabustu." Anlamayan gözlerle ona baktığımda başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. Siyahları hüznüydü. "Benim uçtuğum gökyüzünde farklı bir kuş belirdi ve bir anda gökyüzü kıızıla büründü." Gözleri puslandı. Gördüğü rüyanın etkisinden çıkamıyormuş gibi uzun uzun beni izliyordu. "Kuşlardan birini vurup öldürdüler, Efil."

Kaskatı kesildim. "Rüyaların tersi çıkar derler." Onu teselli etmek için bir şeyler söyleme ihtiyacı duydum. "Eğer vurulan siyah Saka'ysa tersi çıkacağı için diğer kuş ölür."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bakışları içimden bir yerleri kor gibi yaktı. Başını ağır ağır sallayarak, "İnşallah gördüğüm rüyanın tersi çıkar," deyince midem kasıldı. Rüyasında vurulan kuş siyah Saka değildi, değil mi?

Yerimden rahatsızca kıpırdanarak, "Gazel?" diye mırıldandım. "Rüyada hangi kuş öldü?" Bakışlarını benden alarak hiçbir şey söylemedi ama onun suskunluğundan gereken cevabı aldım. Sonradan ortaya çıkan ikinci kuş bendim, yani kahve Saka, değil mi? Kahve Saka rüyasında öldüyse ve bunun tersi çıkarsa... Siktir! Gazel.

Onu korumak istercesine elini sımsıkı tutup bana bakmasını sağladım. "Sana bir şey olmasına izin vermem." Sürekli onunla didişsem de o benim ablam, canımın bir parçasıydı. Tırnağı kırılrsa benim içim yanardı. Bizler uzun yıllar düşman kardeşler olsak da nefes aldığım sürece onu koruyacağım.

"Bu sadece aptal bir rüya." Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştım ancak rüyanın etkisinde kaldığı için tebessüm bile edemedi. "Seni korurum, Gazel."

Yapmacık bir gülümsemeyle beni avutmaya çalıştı. "Asıl ben sana bir şey olmasına izin vermem, Efil." Buz kestim. Yemin edercesine bunları söylemişti. Abla kardeş birbirimize o kadar geç kalmıştık ki, daha yeni birbirimizi bulmuşken tekrar kaybetmekten korkuyorduk.

"Kapı açıldı." Kadem'in sesiyle hemen eve döndüm. Yolun karşısındaki evin kapısı açılmıştı.

Bir kadın ve küçük bir kız çocuğu bahçe kapısından dışarı çıktığında gözlerimin ardı sızladı. "An-anne," diye mırıldanırken her uzvum donmuştu.

Aradan geçen onca yıla rağmen hiç değişmemiş gibiydi. Her şeyiyle Begüm Saka'ydı. Kalbim öyle bir hızlandı ki durmasından korktum. Ona baktıkça gözlerimin önünde onunla olan anılarım canlandığı için içim buruk, kırık ve yıkıktı. O günlerin özlemiyle dolup taşmıştım. Kahverengi saçlarında şimdilerde aklar vardı ama hâlâ güzeldi. Eskiden saçlarını hep açardı şimdiyse sıkıca bağlamıştı. Oysaki ne çok severdim onun saçlarının kokusunu. Benim annemin saçları yuva gibi kokardı. Acaba hâlâ öyle mi kokuyordu?

Yüzündeki kırıksıklıklar bile onu çirkin göstermiyordu. On dört yıl önceki haline göre biraz kilo almıştı. Keyfi yerinde olmalı ki hiç zayıflamamıştı. Üzerinde yarım kollu beyaz bir bluz ve siyah bir etek vardı. Annem gibiydi ama bir o kadar da yabancıydı.

On veya on bir yaşlarında bir kız çocuğunun elini tutuyor, arada başını eğerek ona gülümsüyordu. Oradaydı, yaşıyordu, annemdi fakat gülümsediği kişi ben değildim. Canım yanıyordu hem de çok fazla. Benim annem bana veya ablama değil, başka bir çocuğa annelik yapıp ona gülümsüyordu. Oysaki ondan ayrıldığımızda o çocuktan iki veya üç yaş büyüktüm.

İlk gözyaşım bir kez daha sol gözümünden akarken, "**Uzak diyarlarda evli barklı,**" diye mırıldanan Kadem'in ne yapamaya çalıştığını anlamadım. "**Mutluluk en çok onun hakkı.**" Çenem titrediğinde hıçkırdım. Kadem aptalının söylediği bu şarkı beni daha çok ağlatıyordu. "**Bu yorgun kırık dökük hikâyede, adı bende saklı.**" Anneme baktıkça bu şarkı sözleri canımı yakarcasına zihnimde çalışıyordu.

O kaldırımın diğer tarafında kızıyla yürüyordu, bense yolun bu tarafında onu izleyerek yürüyordum. Çantamda telefonumu çıkartıp onu aradım. Ondan bana kalan telefonunda çağrımı yanıtlayıp tekrar çantama koydum.

Yolun iki farklı ucunda yürürken bir kez daha onunla tek taraflı konuşmaya başladım. "Merhaba anne," derken onunla aynı hizada yürüyordum.

Bizi birbirimizden ayıran tek şey bir yoldu. Bu yol sanki benim için sınır çizgisiydi. Geçmeyi her şeyden çok istediğim ama geçmemem gereken bir sınır çizgisi. "On dört yıldan sonra bugün seni gördüm anne." Kadem ve Gazel bana biraz mahremiyet sağlayarak birkaç adım arkamdan geliyordu. Bense annemi izleyerek aradaki yola rağmen onunla yürüyordum.

"Hâlâ çok güzelsin." Onu yan profilinde izlerken ıslak gözlerle başımı salladım. "Sen hâlâ benim güzel annemsin." Elini sıkıca tuttuğu kız çocuğuna bakınca kaşlarım büküldü. "Sen artık bir tek onun annesisin değil mi?" Kemiklerime kadar acırken ağlayarak başımı salladım. "Sen artık bir başkasının annesisin ama yokluğunda kimse bizim annemiz olmadı." O çocuğun elini tuttukça tüm dünyam yıkılmış gibi hissediyordum. Belki de çoktan yıkıldı.

Düz bir şekilde yürüyüp bir sokağa girince bende girdim. Ne yazık ki hâlâ aramızda bir yol vardı.

Dudaklarım titrerken, "Bizi hatırlayamaz mısın?" diye yalvardım. "En azından bunun için çabalayamaz mısın?" Biliyorum yaptığım bencillikti, onun bir hayatı vardı ama bizde onun çocuklarıydık ve ona ihtiyacımız vardı. "Bizi hatırlamak istemeyecek kadar çok mu üzdük seni?" Gözyaşlarım birbiri ardına akarken öylesine çaresizdim ki, koşup ona sarılamamak beni kahrediyordu.

Küçük bir esintiyle o üşüdü, benim içim titredi. "Söz veriyorum bir daha seni hiç üzmeyeceğim." Yalvaran gözlerle onu izlerken hıçkırarak başımı salladım. "İstemezsen bir daha hiç et de yemem ama bana geri dön. Anne artık beni, bizi hatırlamalısın." On dört yıllık hayatını bırakıp bize dönmesini beklemiyorum ama bizi hatırlasın, arada bir de olsa ona gidelim istiyorum.

Kapısını çaldığımızda kimsiniz diye değil, kızlarım gelmiş diye açsın o kapıyı istiyorum. Mutlu hayatını terk edip bize dönmesini değil, bizi de o hayata dahil etmesini istiyorum çünkü Gazel ile ikimiz onun yokluğunda çok çektik. Ben yıllarımı kendimi onun katili sanarak geçirdim. Gazel ise

yıllarını onu yaşatmak için tecavüze uğrayarak geçirdi. Onu herkesten daha çok hak ediyorduk.

Durağa girerek otobüs bekledi, bende onunla bekledim. Tam karşısında durup onu izleyerek bekledim. "Tam karşıdayım," diye fısıldarken ıslak gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Sadece bir kez bak bana." Kulağıma yasladığım telefonla öylece bana bakmasını bekliyordum ancak bakmıyordu. Başını eğmiş küçük kızına gülümseyerek bir şeyler anlatırken bana bakmıyordu. Gözleri gözlerime bir kere değse ölümüm olurdu, lakin o güzel gözleri bir kez bile benim olduğum tarafı bulmadı.

"Anne n'olur bana bak." Telefonda ona yalvarırken artık sesli ağlıyordum. "Sadece bir kez bak bana. Bir yabancıнын gözleriyle olsa bile bana bakmanı istiyorum." Titreyen elimi kaldırıp karnıma bastırdım. "Sana anlatacak o kadar şeyim var ki." Bende artık anne oluyorum demek istiyordum. Bunu bir telefonla değil yüz yüze söylemeyi ne çok isterdim.

"Benim." Cılız bir sesle konuşup birbiri ardına gözyaşlarını akıttım. "Benim anne." Hıçkırığıma engel olamadım. "Senin kızın, Efil." On dört yıldır unuttuğun kızın, Efil.

Dikkatli gözlerle onun kızına baktım. Bizden esirgediği sevgiyi yıllardır ona veriyordu. Bize hiç benzemiyordu hatta anneme bile benzemiyordu. Babasını henüz görmedim ama kız kumraldı. Bu uzaklıkta küçük çocuğun gözlerinin rengini seçemiyorum ancak annemin kahve gözlerine sahip olduğunu sanmıyorum. Yuvarlak bir yüzü vardı ve saçlarını da balık sırtı örmüşlerdi. İçim sızladı. Biz küçükken annem saçlarımızı hep balık sırtı yapardı. Onun saçlarını annem örmüştü.

"O çocuk seni bizim kadar sevemez." İçim öyle bir acıdı ki sanki kalbimi kırk yerinden parçalıyorlardı. "Kimse seni bizim kadar sevemez. Özellikle de Gazel kadar kimse seni sevemez." Gazel onun için çocuk yaşta her şeyinden vazgeçmişti. Bu görüntü beni kahrediyorsa ablamı öldürüyor olmalıydı.

Başımı çevirip Gazel'e baktığımda benden daha iyi durumda değildi. Islak gözlerle annem ve küçük çocuğun birleşen ellerine bakıyor, hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ablamın acı çeken bakışlarında

ölmelere doyamazken tek kelime edemedim. Çektiği onca eziyet bunun için miydi? Onca acı annemi başka bir çocuğa annelik yaparken izlemek için miydi?

Gazel öksüzler gibi başını omuzuna eğdi ancak annem ona da bakmadı. Annem çantasından çıkardığı bir mendille küçük kızının yüzünü silerken bizim farkımızda değildi. "Efil gidelim buradan." Onlardan gözlerini ayırmayan Gazel, "Gidelim canım çok yanıyor," deyince çığlık çığlığa ağlamak istedim. Keşke onun acısını da kendi yüreğime almanın bir yolu olsa.

"Bir kez bizi görürse belki hatırlar." Kaşlarım büküldüğünde acizliğim sesimi titretiyordu. "Yanına gidelim mi abla?"

"Gitmeyelim ablam." Islak bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki saf ıstırabı gördüm. "Daha önce onun olduğu birkaç yerde bulundum. Ara ara çıktım karşısına hatta yanımdan geçip giderken kısa bir an bana baktı da." Sol gözünden bir damla yaşta o akıttı. "Hatırlamadı, Efil." Hisli bir ifadeyle başını ağır ağır salladı. "Hiç hatırlamadı kardeşim. Bizim artık bir annemiz yok."

Bizim artık bir annemiz yok.

Bundan daha acı verici bir cümle olmazdı.

Kendimden çok Gazel için üzülüyordum. Marasliyan'ların tüm o eziyetlerine, tecavüzlerine ve aşağılamalarına katlanırken düşündüğü tek şey bir gün anneme kavuşmaktı. On altısında başlayan bir zulmün karşılığı bu olmamalıydı. Yaşadığım çaresizliğin daha fazlasını yaşayan biri varsa o da Gazel'di.

Annem nasıl ki kızının elini sımsıkı tutuyorsa Gazel'de benim elimi öyle tuttu. Bu haldeyken bile kendi için değil benim için üzülüyordu. Tıpkı benim de kendimden çok onun için üzülmem gibi. Beni olmasa bile Gazel'i hatırlasa yeterdi bana. Uzanıp kulağıma yasladığım telefonu aldı ve yönünü anneme çevirdi.

Burnunun direği sızlarken gözlerini anneme kenetledi ve titreşen kirpiklerinin arasından son kez ona baktı. "Biliyorum unutmak senin seçimin veya senin suçun değildi ama yine de sana kızgın ve kırgınım." Acı dolu buruk bir tebessüm dudaklarına kondu. "Seni affetmeyeceğim anne. Son nefesimde bile seni affetmeyeceğim."

Başını iki yana sallayarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. "Ne ben ne de yaşadıklarım seni affetmeyecek." İçi acıdığında daha fazla kendini tutamayıp hıçkırdı. "Bir gün ölürsem bil ki sana hakkımı helal etmiyorum." Annem belki hatırlamıyordu ama üzerinde Gazel'in ahı vardı.

Hâlâ yaşıyorsa bu Gazel'in sayesindeydi çünkü Gazel onu yaşatmak için tüm hayatından vazgeçmişti. Bir zamanlar bize bakmaya kıyamayan annem şimdi dönüp bakmıyordu bile. Gözleri o küçük çocuktan başka kimseyi görmüyordu. Tam şu anda onun artık bizim annemiz olmadığını anlıyordum çünkü anneme benzese de annem değildi. O artık bizim değil o küçük çocuğun annesiydi.

Tek düşündüğü küçük kızıydı ne de olsa bizi hatırlamıyordu. Ancak buna rağmen ona kırılıyor ve ona güceniyorduk çünkü kimse annesini paylaşmak istemezdi. Mavi bir otobüs yanlarında durdu ve annem kızıyla gitti. Onun kızları olmamıza rağmen gitmesine izin verdik. Islak gözlerle uzaklaşmasını izlemek dışında hiçbir şey yapamadık. Bize bir kez kızım demesi için ölmeyi göze alacakken o, artık bir başkasına kızım diyordu.

Bir kez olsun bize baksaydı hatırlar mıydı?

Hiç sanmıyorum.

Bir barda tek başıma içerken masanın üzerindeki telefonlara bakıyordum. Telefonlardan biri benimdi diğeriye annemin. Son on dört yıldır yaptığım gibi yine onun telefonuyla bakışıyordum. Başka ne yapabilirdim ki, ondan bana kalan tek şey bu telefondur. Gazel ve Kadem beni yalnız bırakmak istememişti ancak ikisini de gitmeye ikna etmiştim. Annemle olanlardan sonra üçümüzün de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Gazel muhtemelen küçük gecekondlu evine gitmiş, orada yaşadıklarımıza ağlıyordur. Kadem ise soluğu Duha'nın yanında alıp ona olanları anlatıyordur. Bense bulduğum bir bara girmiş, diğer herkesten uzak bir masaya geçerek içiyordum. İçtiğim tek şeyin su olması çok komikti ama alkol kullanamazdım. Yoğun alkolün tüketildiği bir yere gelmemin nedeni kendimi sarhoş edip bugün yaşadıklarımı unutmaktı. Ancak karnımdaki ufaklığa kıyamadığım için bunu yapamamıştım.

Adana'daki avukatımı arayarak telefonu kulağıma yasladım. Telefonu açınca konuşmasına fırsat vermeden, "Adana'daki tüm konutları Begüm Saka'ya devretmek istiyorum," dedim hızlıca. "Evet, annem yaşıyor ve ondan bana kalanları ona geri vermek istiyorum. Oradaki dairem dışındaki tüm konutları ve arsaları devredeceğim. Bunu yaparken hiçbir şekilde adım geçmemeli veya kim olduğumu bilmemeli. Ölen babasından kalan miras için onu uzun zamandır arıyormuşsunuz gibi davranacaksınız." Ona ait olan şeyleri geri almalıydı.

"Anneniz yaşıyor mu?" diyen şaşkın sesiyle iç çekerek başımı salladım. "Evet ve bundan kimsenin haberinin olmaması gerekiyor. Özellikle de babam bunu asla bilmemeli." Annemin hayatını bir kez daha mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Konutlar benim üzerimde yani siz söylemedikçe babam onları devrettiğini asla anlayamaz. Devir işlemlerini bir an önce başlatın lütfen. En kısa zamanda onları anneme geri vermek istiyorum. Adımı ondan gizleyerek devir işlemlerini sorunsuz halletmenin bir yolunu bulun," dedikten sonra telefonu kapattım. O yapamazsa bu konuda Karun'dan yardım alırım. Karun'un bu tür işleri ustaca halleden avukatları vardı.

Barın içindeki gürültülü müzik bir anda kesilip yerini fısıltılara bırakınca uyuşuk bakışlarımı masadan çektim. Başımı kaldırınca baskın yapar gibi arkalarındaki korumalarla bu tarafa doğru gelen Karun, Gurur ve Duha'yı gördüm. Üçü de tanınan insanlar olduğu için onları gören herkes yollarından çekiliyor, hemen telefonlarını çıkartıp gizlice onları çekmeye çalışıyordu. Arkalarında bu kadar koruma olması onları daha çok ilgi odağı yapıyordu.

Mayışan bakışlarım Karun'un üzerinde oyalanırken derin bir nefes aldım. "Geldi buz kütlesi." Adam bana tapıyor, benim için ölüyordu ama şu zamana kadar ben bile onu ısıtamamıştım. Bana duyduğu aşk bile babasının onda yarattığı travmayı dindirip vücudundaki üşüme hissini dindirememişti. Sevişmelerimizi saymazsak onu ısıtmak hiç kolay değıldi.

Beni kaybetmekten korktuğu için doğrudan bana kürtaj olmamı söyleyemiyordu. O da aramıza mesafe koyup bebeğı istemediğini belli ederek bana kürtajı aşlamaya çalışıyordu. Sanıyor ki böyle yapınca ona kızıp bebeğı aldıracağım. Doğrudan söylese bile küçük Saka'mdan vazgeçmeyeceğim.

Bu üçünü kolay kolay aynı karede göremiyorduk. Duha'nın burada olmasını Karun bu sefer sorun etmemişti çünkü Kadem onlara annemi görmeye gittiğini söylemiş olmalıydı. Nefret etse de Duha'nın bana iyi geldiğini biliyordu. Zor bir gün geçirdiğim için Duha'nın desteğine ihtiyaç duyacağımı düşünmüş olmalı. Bu yüzden onun burada olmasını sorun etmiyordu.

Keşke hep böyle yan yana olabilseler. Ne yazık ki benim yüzümden ikisinin arası açılmıştı. Tekrar nasıl eskiye döneceklerini bilmiyorum. Meraklı bakışları bizlerden uzak tutmak için korumalar buradaki herkesi dışarı çıkartıp barı boşaltmaya başladılar. Karun bir sandalye çekerek yanıma oturdu, Duha'da diğeri yanımdaki yerini aldı. Gurur ise tam karşıma oturmuştu.

Üçünün bakışlarına somurtmakla karşılık verdim. Karun gözlerini kısarak elimdeki şişeye baktı. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır." Daha iyi görebilmesi için şişeyi yukarı kaldırdım. "Bu sadece su."

Duha'nın kaşları belli belirsiz çatıldı. "Elinde tuttuğun şey bir votka şişesi."

"Biliyorum ama içindeki su."

Kafa karışıklığıyla bana bakan Gurur, "Votka şişesinin içinde neden su var?" diye sordu.

"Çünkü içmek istedim."

"Neyi?" dedi Karun.

"Votka, viski, şarap veya alkol oranı yüksek herhangi bir şeyleri."

Bebekten dolayı Duha'nın bakışları önce karnımı buldu, daha sonra da doğrudan yüzümü. "İçtin mi?"

"Neyi?" diye sordum.

Gurur bana kızgınlıkla bakıp dişlerini sıktı. "Votka, viski, şarap veya alkol oranı yüksek herhangi bir şeyleri?"

"Hayır," dedim safça. "Hamileyim nasıl içerim onları?"

Karun yüzünü sertçe ovuşturdu. "O zaman elinde neden bir votka şişesi var!"

"Çünkü içmek istedim!"

Üçü aynı anda, "İçtin mi!" diye sorunca çıldırmak üzereydim. Bu üçünden benim çektiğim kadar kimse çekmiyordu.

"İçmedim!" Şişeyi sertçe masaya bıraktım. "Annemden dolayı çok üzülüp içmek istedim ama bebek yüzünden alkol tüketemiyorum." Şişeyi işaret ettim. "Bende garsonlardan birine votka şişesini suyla doldurup getirmesini söyledim." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Psikolojik olarak kendimi kandırıyorum."

Böyle bir şeyi ilk kez benden duymuş olmalı ki üçü bir süre birbirine baktılar, daha sonra da bana. Karun'un kafası soru işaretleriyle doluyken ifadesi fazla komikti. "İstediğin gibi kendini kandırabildin mi bari?"

Umutsuzca başımı iki yana salladım. "Bir gram bile sarhoş hissetmiyorum."

Duha gülmemeye çalışarak muzır bakışlarını bana dikti. "Suyla sarhoş olmaya çalışan aptal kuş. İlla bir şey içeceksen bari meyve suyu falan içseydin. Hiç olmazsa karnındaki de kendini gölde hissetmezdi."

Gözlerinde iç gösteren dürbün varmış gibi kısık gözlerle karnıma bakmaya başladı. "İçtiğin sular yüzünden bebek boğulmaz değil mi?"

Gurur yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Böyle bir şey mümkün mü lan?" Neredeyse yerinden fırlayıp beni kafa üstü çevirerek içtiğim tüm suları çıkartacaktı. Bir an buna kalkışacağını düşündüm çünkü yeşil irislerinde oluşan telaş görülmeyecek gibi değildi. "Gelin Hanım sen yeğenimi karnında boğmaya mı çalışıyorsun?" Bunu sorma şekli son derece ciddi olduğu için istesem de gülemedim.

Karun'un kısık bir sesle bir şeyler dedi ama ne dediğini anlayamadım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa hoşuma gidecek bir şeyler söylememişti. Ona olan sert bakışlarımı görmezden gelerek garsona masamızı donatmalarını söyledi. Canım yeterince sikkinken bir de onunla uğraşmak istemiyorum. Onun yanından kalkıp masanın etrafını döndüm. Gurur'un yanına oturduğumda Karun'un kaşları belli belirsiz çatıldı. "Bu ne demek oluyor şimdi?"

Gözlerinin içine dik dik bakarak, "Tedbir," dedim sinirleriyle oynayarak. "Senin yanında oturmak bana kendimi güvende hissettirmiyor. Ne me lazım bakarsın ondan kurtulmak için karnıma falan vurursun." Çenesi kasıldı.

Bakışlarının hiddetini üzerimden çekmeden masadan öne eğildi. "Şu zamana kadar sana bir kez bile el kaldırdım mı?" Gözlerinin ardından kinaye dolu bir ifade geçti. "Senin aksine."

"Benden bu kadar rahatsız oluyorsan gidebilirim."

"Dene bakalım!"

"Bağırma bana!" Sesim onunkini bastırırken sinirden elim ayağım titriyordu. "Ben bugün annemi gördüm ama yanına bile gidemedim!" Gözlerimin ardı sızlarken göz pınarlarıma akın eden yaşlara direndim. "On dört yılın ardından annemi gördüm ama o beni görmedi. Nasıl görsün ki beni hatırlamıyor bile." Yanağıma süzülen bir damlanın sıcaklığıyla içi acımışçasına bana olan sert tavrı yıkıldı. "Karun," diye fısıldadım. "Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdayım."

Yerinden o kadar hızlı kalktı ki yanıma gelmesi saniyelerini almadı. Yanımdaki boş sandalyeyi çekip oturduktan sonra yönünü bana çevirdi. "Özür dilerim senin için ne kadar zor geçtiğini düşünemedim." Sesi pişmanlık içinde çıkarken çenemi tutarak başımı ona doğru çevirdi. "Ona gideceğini bilmiyordum."

Gözlerimden akan yaşlar ona katlanılmaz bir acı veriyor olmalı ki bakışları saf kederle doldu. "Annene gideceğini bilseydim seninle gelirdim." Bilseydi beni yalnız bırakmayacağına hiç şüphem yoktu ancak ona benimle gel diyememiştim.

Aslında sabah iş yerine birazda bunun için gitmiştim ama orada bana karşı sert çıkınca bunu ona söyleyememiştim. Bakışlarımdan bunu anlamış olmalı ki kısık bir sesle kendine küfrederek, "Şirkete bunun için gelmiştin!" dedi suçluluk içinde. Artık iş yerine hangi sebeple gittiğimi biliyordu.

Kendine kızarak parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildi. Dokunuşu bile sinirlerimi yatıştırıyor, onun ilgili mavilerinde kaybolmamı sağlıyordu. "Çok mu kötü geçti?"

O sildikçe yaşlar gözlerimde durmaksızın aktığı için başımı salladım. "Annemdi ama annem değil gibiydi." İçim öyle bir acıyordu ki bu acıyla ne yapacağımı bilmiyorum. "Annemden geriye kalan bir kabuktan farkı yoktu." Kaşlarım büküldüğünde hıçkırdım. "Gazel'de oradaydı." Burnumu çekerek Karun'un mavilerine ıslak gözlerle baktım. "Onun için de çok kötüydü."

Acım karşısında omuzları gerilirken yakışıklı yüzü fazla içli bakıyordu. "Bile isteye sizi unutmadığınızı biliyorsunuz." Sıcak bir sesle konuşup beni teselli etmeye çalıştı ancak hiçbir teselli sözcüğünün beni yatıştıramayacağını o da çok iyi biliyordu.

Titreyen elimi kaldırıp ona sol göğsümün üzerindeki mavi çiçeği gösterdim. "Bunu onun için çizmiştim." Dudaklarımda oluşan buruk tebessüm çok yapmacıktı. "Unutma beni çiçeğini onun için göğsüme çizdim ama hiç görmedi."

Gözleri göğsümün üzerindeki çiçeği bulunca içim burkularak, "Sanrı," dedim. "Acaba çok mu kötü çizdim, bu yüzden mi hiç bakmadı?" Kemiklerime kadar titreyerek başımı eğdim. "Kötü olmuş değil mi? Onu göreceğim için çok heyecanlıydım bu yüzden aceleyle çizmiştim." Islak kirpiklerin arasından ona baktığımda dudaklarım büküldü. "Onun için çizdiğim çiçeğe hiç görmedi."

Hüzünlü bakışlarının rotasını yüzüme yönlendirdiğinde gözyaşlarımda boğuluyor gibiydi. "Senin elinin değdiği her şey güzelleşir nefesim." Son kısmı içine çektiği nefes benmişim gibi içten söylemişti. Göğsümdeki unutma beni çiçeğini işaret etti. "Sen çok güzel çizmişsin görmemek onun ayıbı." Daha sonra başını eğdi ve herkesin içinde dudaklarını sol göğsümün üzerine bastırdı. Kalbim kasıldı.

Dudaklarının sıcaklığını unutma beni çiçeğinin üzerinde hissettiğimde gözyaşlarım durdu. Başını kaldırıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Baş parmakları ıslanan yanaklarımı silerken kıyamayan gözlerle bana bakıyordu. "İste sana dünyaları vereyim, her şeyim sana feda olsun." Bana tüm dünyasıymışım gibi bakarken mavilerinin ardında yakıcı bir çaresizlik geçti. "Sana veremeyeceğim tek şey benim de hiç sahip olamadığım bir şey... Anne baba sıcaklığı," deyince bir saniye bile beklemeden ona sarıldım.

Anne ve baba konusunda Karun bana göre daha bahtsızdı çünkü o, anne ve babası tarafından hiç sevilmemişti. Uzun süre onun göğsünde soluklandım. Kendimi daha iyi hissedip sakinleşene kadar onun göğsünde ağladım. İçin için acıyarak gözyaşlarımı göğsünde topladı. Kolları beni sımsıkı sararken göğsüne akan her bir damla kalbini yakıp geçti. Bir kez daha onun varlığına şükrederek hayatımdaki yerinin büyüklüğünü anladım.

Bir süre sonra daha iyi hissedince ondan ayrıldım. Masayı içki ve çerezlerle doldurmuşlardı. Benim önümdeyse sadece su ve meyve suyu vardı. Gurur'un isteğiyle bana bunları getirmişlerdi. Gurur kadehini rakıyla doldururken, "Daha iyi misin?" diye sordu. Karun ve Duha viski içerken Gurur rakı içiyordu.

Ona başımı salladığımda Duha endişesinden hiçbir şey kaybetmeden bana bakıyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Bugün zor bir gün geçirdiğimi

bildikleri için bana karşı çok ilgililerdi.

Hayatımda büyük bir rolü olan üç erkeğe sırasıyla bakıp onlara gülümsedim. "Sizi çok seviyorum."

Karun yerinde rahatsızca kıpırdandığında kaşları çatıktı. "Senin seveceğin tek erkek benim." Gurur ve Duha'ya nefretle baktı. "Yanlışın var bu piçleri sevmiyorsun!"

Duha sıırttı. "Ama seviyor."

Gurur masadaki fındıkları avuçlayarak keyifle arkasına yaslandı. "Karın beni seviyor." Dudakları kıvrılarak bana göz kırptı. "Bende onu seviyorum." Karun'un ne kadar kıskanç olduğunu iyi bildikleri için onunla uğraşıyorlardı.

Amcasına ters gözlerle bakan Karun'un çenesinden bir kas seğıirdi. "Senin karında beni seviyor, bu konuda ne yapacaksın?"

Gurur yerinde dikleşti. "Sevmiyor lan!" Bekle, kıskandı mı? Kahkaha atmak istedim. Amca yeğen eşlerini birbirlerinden kıskanacak kadar şuursuzlardı.

"Demek sevmiyor?" Karun telefonunu çıkartarak öç almak ister gibi yönünü Gurur'a çevirdi. "İzle o zaman." Telefonda bir şeyler yaptığını görünce başımı ona doğru eğdim. Farah'a mesaj atıyordu. Bunu görmemi sorun etmediği için telefonu benden kaçırmadı.

Gurur'un karısına gönderdiği mesaja az kalsın gülecektim. *"Farah, piç kocan yanımda. Sesi dışarı vererek birazdan seni arayacağım. Konuşma boyunca bana abi demiyorsun."*

Mesajı gönderdikten sonra Farah'ı arayarak hoparlörü açtı. Telefonu masanın üzerine koyunca Gurur karısının adını ekranda gördü. Omuzları gerilerek telefona bakmaya başladı. Farah mesajı okumuş olmalı ki, "Merhaba, Karun," diyerek telefonu açınca Gurur kısık bir sesle küfretti. "Niye abi demiyor?" diyen kısık sesini güçlükle duymuştum.

Karun sırtarak amcasının sinirli yüzüne bakıyordu. Gurur'un gözlerinin içine bakarak, "Farah sana bir soru soracağım," dedi. "Beni seviyor musun?" Gurur kaskatı kesilmişti. Ciddi ciddi karısını kıskanıyordu. Bir erkeğin karısını kıskanmasında tabii ki sorun yoktu. Ancak Gurur düşmanının kızından hoşlanmadığını savunup durduğu için onu kıskanması hepimizi şaşırtıyordu.

Karun'un sorduğu soruya Farah karşılık olarak, "Evet," deyince Gurur'un ifadesi sertleşti. "Seni çok seviyorum."

Kulağına doğru eğilen Gurur kızgınlıkla telefona bakıyordu. "Sor bakayım ha şuna, hangi anlamda seveymiş?" Şivesi değiştiğine göre gerçekten çok sinirlenmişti.

Bende Karun'un kulağına eğilip, "Hangi anlamda sevdiğini sor," dedim.

Karun çok eğlendiğini gizlemeden, "Farah," dedi neşeli bir sesle. "Bende seni seviyorum." Benim kaşlarım çatıldı, Gurur'un masadaki eli yumruk oldu. Gurur her fırsatta Karun'un yanında beni sevdiğini söylediği için aklınca amcasına bir ders veriyordu.

Masadaki telefonu kapatarak ölümcül bakışlarımı Karun'a yönelttim. "Beni sevdiğini söylemen bile bir buçuk yılını aldı ama Farah'a gelince şak diye söyledin!" Elimi masaya vurarak kaşlarımı çattım. "Onu daha yeni tanıyorsun!"

Onu kıskanmamdan büyük bir keyif alarak viski kadehine uzandı. "Yavrum ben onu yıllardır tanıyorum. Farah'ın liseli hallerini bilirim."

Gurur oturduğu yerden gerim gerim gerilirken kızgınlıkla Karun'a bakıyordu. "Ben bu kadarını bilmiyorum lan sen nereden biliyorsun!"

Viskiden bir yudum aldığı anda gözlerinde muzır bir ifade vardı. "Farah'ın okuduğu lisede söyleşi yapmıştım. Konferans salonunun arka sıralarında oturan gözlüklü kız tek bir soruyla tüm dikkatleri üzerine çekmişti." Aklına gelenlerle güldü. "Babası ve benim yaptığım kirli işlere değinmişti." Birkaç yudum içtiği kadehi masaya bırakırken gözleri parıldadı. "Kim derdi ki o ufaklığın bir gün gelinimiz olacağını."

Gurur karısını kıskandığını yeteri kadar gizleyemediği için agresif bakışları Karun'un üzerindeydi. Bu ikisinin birbirini kıskanmasının en büyük nedeni birbiriyle yarışacak kadar yakışıklı olmalarıydı. Bu konuda birbirlerine rakip oldukları için eşlerini birbirlerinden kıskanmadan duramıyorlardı. Duha, Gurur'un ters bakışlarını görünce güldü. "Sen Ümit'in kızını kıskanıyor olamazsın değil mi?"

Duha'nın sorduğu soruyla hemen kendine çeki düzen vererek önüne döndü. "O çocuğun nesini kıskanacağım?" Farah'ı deli gibi kıskanıyordu ama inatla bunu kabul etmiyordu.

Arkasına yaslanan Duha'nın dudaklarında çarpık bir gülüş vardı. "Çocuk dediğin kadın artık yirmi beşinde. Bir şeyi çok merak ediyorum." Gülmemeye çalışarak kolunu sandalyenin kenarına yasladı. "Aynı odada kalıyorsunuz yani onu gerçekten hiç arzulamıyor musun?" Bunu bende çok merak ediyordum.

Hepimizin gözleri onu bulunca Gurur bakışlarımızdan kurtulmak için birkaç fındık daha ağzına attı. "Çocuk kadının nesini arzulayacağım!" Sinirli çıkan sesinin aksine bakışları tam tersi şeyler söylüyordu. "Aramızdaki evlilik gerçek değil, öyle olsa bile Farah'ın bazı şeyleri bildiğini hiç sanmıyorum."

"Bazı şeylerden kastın sevişmek mi?" dediğimde bu kadar açık sözlü olduğum için Gurur kısık bir sesle küfrederken Karun ve Duha güldü. Ne kadar patavatsız olduğumu iyi biliyorlardı.

Rakı bardağını tepesine dikerek sertçe içti. Sek rakıyı yarısına kadar içerek bardağı gürültüyle masaya bıraktığını izledik. "Farah'ın cinsellik hakkında zerre kadar bilgisi olduğunu sanmıyorum. Ona göre evlilik evcilik oynamak gibi bir şey."

Karun onu biraz daha konuşturmak için masadan öne eğildi. "Evcilikten kastın nedir?"

Gurur sinirden gülerek omuzlarını silkti. "Her şey ona oyun gibi geliyor. O kadar çocuk ki ona bakınca genç bir kadın göremiyorum." Gülüşü daha silik

bir hale geldiğinde keyfi kaçmıştı. "Her konuda fazla saf ve masum. Normalde sinirleneceğim şeyleri o yapınca kızamıyorum."

"Tam olarak ne yapıyor?" diye sordu Duha.

"O evde kaldığım süre boyunca pıtı pıtı adımlarla tüm gün ördek gibi peşimde dolaşıyor. Evdekilerden biri onu üzünce babasına şikâyet eder gibi hemen bana gelip anlatıyor," dediğinde kahkaha attım. Bunu görmek isterdim.

Gurur canından bezmiş gibi yüzünü sertçe ovuşturdu. "Onu üzenlerin canına okuduğumda bu seferde kalkıp bana kızıyor." Sinirle yüzünü buruşturdu. "Kızmak dediysem sanmayın ki karşıma geçip kızdığını, kapı arkasında bağırıp çağırıyor. Dışarı çıktığındaysa süt dökmüş kediye dönüşüyor!"

Karun gülüşünü bastırmaya çalıştığı için dudakları titriyordu. "İdeal bir ilişki."

"Nesi ideal lan!" Hıncını Karun'dan çıkarmak ister gibi ölümcül bakışlarını ona yöneltmişti. "Ben karıma her gece masal kitabı okuyarak uyutuyorum." Şaşkınca bakıp, "Kızım mı bu benim?" diye sordu. "Ben niye ona masal okuyorum?" Gerçekten her gece Farah'a masal kitabı mı okuyordu?

"Bu konuda kimse seni zorlamıyor." Karun bir şeyi anlamak ister gibi konuşurken onun tepkisini ölçüyordu. "Ona masal okumayı bırak."

Rakı bardağını eline alırken, "Masal okumayınca uyuması saatleri buluyor," dediğinde ifadesi hoşnutsuzdu. "Okuduğum masallar onu o siktiğim sarkacından daha hızlı uyutuyor."

"Onun uyku problemi senin sorunun değil." Karun umursamaz gözlerle onun üzerine gitmeye devam etti. "Senin uykuyla bir sorunun yok. Onun uyuyup uyumadığından sana ne?"

"Ne demek bana ne?" Yerinden dikleşerek inanamayan gözlerle Karun'a baktı. "Senin karın uyumayınca sen ona arkanı dönüp rahat rahat uyuyor musun?"

"Hayır çünkü ben karımı seviyorum ve onunla ilgili her şeye değer veriyorum." Karun'un gözlerinin ardında imalı bir ifade geçti. "Sevmediğin bir kadının rahatını sence de fazla düşünmüyor musun?" Kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Yoksa seviyor musun sen bu kızı?" Gurur buz kesti. Karun onu çok iyi bir yerden yakalamıştı.

Düşmanının kızına vurulmuştu ancak bunu kabullenmek yerine sonuna kadar inkâr ediyordu. Omuzlarını dikleştirerek yüzündeki şaşkın ifadeyi hızla sildi. "Onu sevmiyorum." Bunu söylerken bizi mi yoksa kendini mi kandırdığını çok merak ediyorum. Bakışlarını bizden kaçırarak rakı bardağına boş gözlerle baktı. "Melek gibi olan kadınlara karşı fazla hassasım. Farah'ta öyle olduğu için ona karşı iyi olmaya kendimi zorluyorum. Babasının öcünü kızından alacak değilim ya."

"Madem öyle boşan o zaman kızdan." Meyve suyumı pipetle içerken sırtarak ona bakıyordum. "Babasının öcünü kızından almıyorsan boşan kızdan."

"Babasıyla mı evleneyim gelin hanım?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Bunu kastetmediğimi iyi biliyorsun."

"Kapatın şu konuyu." Farah üzerinden onu köşeye sıkıştırdığımız için bizi tersleyerek Duha'ya sardı. "Sen kalp hastası değil misin?" Duha'nın elindeki viski bardağını işaret etti. "Hastayken bu zıkkımı neden içiyorsun?"

Duha gülerek viskiden birkaç yudum daha aldı. "Elay gibi konuşup durma. Alkol ciğerlerime zarar verir kalbime değil," demişti ki telefonu çalınca bize bir dakika işareti yaptı. Ekrandaki Elay ismini bize gösterip, "Sessiz olun," dedi. "Elay bir barda olduğumu öğrenirse sabaha kadar çenesiyle beni siker." Karun ve Duha'nın hiçbir şeyden korkmayıp bizden korkması şaka gibi bir şeydi.

Telefonu açarak, "Söyle doktor," dediğinde sadece Elay'ın sesini duymak bile yüzünde huzurlu bir ifadenin oluşmasını sağlamıştı. Duha'nın Elay'da en çok sevdiği şeylerden biri de Elay'ın sesiydi. Elay'ın sesinin çok hoş bir tınısı olduğu için sesi kulağa müzik gibi geliyordu.

Elay ona ne söylediye Duha'nın yüzünde garip bir ifade oluştu. "O ne kızım öyle? Pancarın tatlısı mı olurmuş?" Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Yahu doktor sen niye normal şeyler aşermiyorsun? Bu saatte ben sana pancar tatlısını nereden bulayım?"

Elay ona bağırması olmalı ki yüzünü buruşturarak telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. "Kıs şu sesini tamam, buluruz." Telefonu kapatarak barın bir köşesinde dikilen adamlarına döndü. "En acilinden pancar tatlısı bulup getirin. Elay ikinci kez beni aramadan o tatlıyı buraya getirin."

"Bekleyin bir dakika," diyerek Duha'nın korumalarını durdurdum. "Hazır gitmişken bana da limon turşusu alır mısınız?" Ağzımın suyunu akıtarak dudaklarımı emdim. "Canım çok çekti."

Korumalar başını sallayarak dışarı çıkınca aklıma gelenlerle suratımı asarak Karun'a döndüm. "Ekşili yaprak sarma da canım çekiyor."

Karun'un bakışları karnımı bulunca mavileri buz kesti. İki saniyeden daha fazla karnıma bakmayarak katı bakışlarını yüzüme çıkardı. "O şeyi beslemeyeceğim." Sertçe yutkunduğumda masadaki herkes gerilmeye başladı. Tek bir cümlesi beni o kadar çok incitti ki gözlerimin ardı sızladı lakin ağlayamadım. Bebek konusunda zerre kadar merhameti yoktu.

Korumalarım ne denli incindiğimi görünce bu halime kayıtsız kalamadılar. Furkan bir kez daha benim için Karun'un gazabını üzerine çekerek, "Bige Hanım sarma dışında istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Her ne olursa?" dedi Nedim.

"Sadece söyleyin biz getirelim," diyen Celil ile üçüne dolu dolu gözlerle gülümsedim. "Zeytin yağlı sarma, turşu suyu ve biraz da kestane şekeri," dediğimde üçü hemen kapıya yürüdü.

Karun onların arkasından ters gözlerle bakıp duruyordu. Gurur ise aynı terslikle ona bakıyordu. "Kendine çeki düzen vermezsın çocuğun doğduğunda senin dışındaki her adama baba diyecek!" Giden korumaları işaret etti. "Onlara bile baba derse hiç şaşırmmam."

Karun buz gibi bir suratla içkisini yudumlarken, "Bunun için önce doğması gerekiyor," deyince kalbim kasıldı. Betim benzim atarken inanamayan gözlerle ona bakıyordum. Bebeğin doğmasına zerre kadar ihtimal vermiyor muydu?

Onun doğmayacağına nasıl bu kadar emindi? Bu konuda bir şeyler yapmayı mı planlıyordu yoksa bu işi babasına mı bırakacaktı? Aklıma dehşet verici bir fikir gelince kanım dondu. Şeref Kalender bebeğime zarar vermeye kalkışırsa Karun ona engel olur muydu yoksa onun çok isteyip de yapamadığı şeyi babasının yapmasına izin verir miydi? Onun yerine babası bu bebekten kurtulursa Karun büyük bir yükten kurtulurdu, değil mi?

Masada duran telefonlarımı alıp çantama koydum. Ayağa kalkıp kendi korumalarım doğru yürüdüm. "Eve gidelim çocuklar." Bunu söylerken bir kez olsun Karun'un olduğu tarafa bakmamıştım. Arkamdan, "Birlikte gidelim," diyen sesini duyunca adımlarımı hızlandırdım. "Benden ve bebeğimden uzak dur! Eve sensiz gideceğim ve sakın ola ki bu gece eve gelme yoksa ben giderim o evden!" Bu gece için onu daha fazla görmek istemiyorum.

Bu sözlerden sonra bu gece eve gelmeye cesaret edeceğini sanmıyorum. Beni bu kadar kızdırmışken gelirse gideceğimi biliyordu. Ben sakinleşmeden eve gelmesin. Sırtımda onun sert bakışlarını hissederek bardan çıktım. Kendi çocuğundan kurtulmak isteyen bir babaydı!

Ertesi gün.

Çardakta tek başıma oturup açık havanın keyfini çıkartırken bebeğime en sevdiğim şarkıyı söylüyordum. Onu istediğimi anladığımdan beri hayata farklı gözlerle bakmaya başladım. Karun'un bana uyguladığı soğuk tarife rağmen bebeğimi sevmekten, onunla konuşmaktan ve onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Karun dün gece istediğim gibi eve gelmemiştii. Nerede kaldığı umurumda bile değil. Bensiz geçirdiği tek bir gece bile onun için büyük bir azap olmalıydı. Bana sarılıp kalbimin sesini dinleyerek uyumaya alışkındı.

Sabaha kadar yatağında dönüp durduğuna, bebek ve bana küfredip kızdığını çok eminim. Bir gece bensiz uyumak umarım az da olsa aklını başına getirmiştir.

Kadem'in arabası malikaneye girince tebessüm ettim. Elindeki poşetlerle arabadan inerken tebessümüne aynı şekilde karşılık verdi. "Yeğenime biraz çilek ve çilekli süt getirdim," deyince kıkırdadı. Çocuğu da kendi gibi çilek bağımlısı yapacaktı.

Çardağa girerek kutu kutu çilekli sütleri ve bir kutu çileği poşetten çıkardı. Yanıma oturduğunda bana masadaki şeyleri gösterdi. "Saldır oğlum."

Sertçe kafasına bir tane geçirdim. "Köpek miyim ben!" Hayvan herif daha bir kadınla nasıl konuşacağını bilmiyordu. "Ayrıca benim canım hiç çilek çekmiyor."

"Ne demek canın çilek çekmiyor?" Kutudaki en iri çileği alıp zorla ağzıma soktu. "Ye şunu beni sinirlendirme. Parazitin doğduğunda dayısı gibi çilek sevmezse seni gebertirim." Ya sabır!

Zorla ağzıma tıktırdığı çileği yerken Kenan ve Gurur dışarı çıktı. Bizi çardakta görünce adımlarını bu tarafa yönelttiler. Çardağa girerek onlarda masanın etrafındaki yerlerini aldı. Kenan çilekleri görünce bakışlarını bana çıkardı. "Canın çilek mi çekti?"

Çaktırmadan ona Kadem'i işaret edip, "Evet," dediğimde tüm bu çileklerin gerçek nedenini anlamıştı. Yargılayan gözleri Kadem'i buldu. "Sırf bebeği kendine benzetmek için kızı doğuma kadar çilekle beslemeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kadem çilekli sütünü pipetle höpürdeterek içerken, "Neden olmasın?" dedi masumca. "Dayısına çekecek."

Kenan göğsünü kabartarak sırttı. "Belki de amcasına çeker."

"Tövbe de lan!" Kadem tiksinierek ona bakıyordu. "Sana benzeyeceğine sokaktaki köpeğe benzesin daha iyi."

"Benim çocuğum niye köpeğe benzesin!" diye cırladığımda Gurur güldü bense çıldırmak üzereydim. Bu adamlara çocuk doğurmaya korkuyorum çünkü hepsi de onunla oyuncak gibi oynayacakmış hissi veriyordu.

Gurur etrafına bakarak, "Levent nereyedir?" diye sorunca bilmiyorum dercesine omuzlarımı silkdim. "Hamile olduğumu duyduğundan beri benden kaçıyor." Tabii kaçmasının tek nedeni bebek değildi. Beni o zorba arkadaşlarıyla tanıştırmak istemiyordu.

"İnanmıyorum bana mı aldın?" Melek'in neşeli sesini duyunca hepimizin bakışları arka bahçeden bu tarafa doğru gelen ikiliyi buldu. Furkan ve Melek kendi aralarında konuşarak yürüyordu. Melek'in elinde uğur böceği kulaklı bir taç vardı ve tacı kafasına takarken Furkan'a gülümsüyordu. "Çok teşekkür ederim, Furkan abi." Uzanıp onun yanağına küçük bir öpücük kondurunca Furkan ona gülümsedi.

Gurur, Furkan'ı iyi tanıdığı için onların bu görüntüsünden hiçbir rahatsızlık duymadı. Ancak Melek'in Furkan'ı öptüğünü gören Kadem'in kaşları çatıldı. Gurur, Kadem'in bakışlarından habersiz telefonunu çıkartıp, "Hangi cehennemdesin, Levent?" diyerek çardaktan çıktı. Levent ile konuşarak bahçenin arka taraflarına doğru yürüdü.

Endişeli gözlerimi Kenan'a diktim. "Gurur neden Levent'i arıyor?"

O da bunu merak ediyormuş gibi, "Bilmiyorum," diyerek Gurur'un arkasından uzun süre baktı. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Gurur'u sende tanıyorsun yeğenleri konusunda fazla tutucu ve korumacı." Bunu biliyorum fakat daha önce de Levent'e kızıp onu aradığına tanık olmuştum.

Sanki ortada ciddi bir sorun vardı ve Gurur, Karun'un kulağına gitmeden bu sorunu kendi başına halletmeye çalışıyordu. Bazen Gurur için gerçekten çok üzülüyorum çünkü yeğenleri kazık kadar olsalar bile onlar için kendini parçalıyordu. "Levent uyuşturucu falan kullanıyor olmasın?" Aklıma gelen en ürkütücü ihtimali söylememin nedeni son günlerde Levent'te olan değışiklikti. "Arkadaşlarına özenip böyle bir halt yemez, değil mi?" Levent'in doğru düzgün insanlarla arkadaşlık kurduğunu hiç sanmıyorum.

İhtimali bile Kenan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "O çocuğun bu kadar akılsız olduğunu sanmıyorum. O illeti kullanırsa Karun ve Gurur'un ona yapacaklarını iyi bilir." Evet ama sırf arkadaşları istedi diye bunu yapma ihtimali de vardı. Onlardan biri olduğunu kanıtlamak ve o grubun içine dahil olmak için yanlış şeyler yapabiliirdi. Levent henüz yirmilerin başında genç bir çocuktı. Bu yaşlarda yanlış arkadaş seçimleri ve yanlış tercihler çok sık görülen bir şeydi.

Kadem'in bu konudaki fikrini öğrenmek için ona döndüğümde gördüklerim bana sinir krizleri geçirtebilirdi. Kadem masadaki konuşmaları hiç duymamış gibi hâlâ ters bakışlarla Furkan ve Melek'e bakıyordu. Kenan onun bu halini görünce gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. "Alacağım cevaptan çok korkuyorum ama kıskandığın tam olarak hangisi?" Başıyla Furkan ve Melek'i işaret etti. "Bu sinirli bakışlarının nedeni bu ikiliden hangisi?"

"İnanır mısın bende bunun cevabını duymaktan korkuyorum."
Homurdanarak çilekli sütlerden birine uzandım. "Kendimi öyle bir hazırladım ki Furkan dese bile zerre kadar şaşırmayacağım."

Kenan kahkaha attı. "Al benden de o kadar."

Kadem bizi hiç duymuyormuş gibi hâlâ o ikiliye ters ters bakıyordu. Furkan diğer korumaların yanına gidince Melek'te bize doğru yürüdü. Başındaki kulaklı tacıyla ve rengarenk garip kıyafetiyle buraya geliyordu. Kadem'in burada olduğunu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Adımlarını hızlandırıp çardağa girerek Kadem'e neşeyle gülümsedi. "Hoş geldin."

Sadece Kadem'i görmek bile onu çok mutlu etmişti. Kadem'in yanına oturduğunda heyecanı gözlerine yansıyor. "Bugün buraya geleceğini bilmiyordum."

Onun neşeli gülümsemesinin aksine Kadem'in yüzü sirke satıyordu. Çatık kaşlarını düzeltme gereğinde bulunmadan başıyla Furkan'ın olduğu yönü işaret etti. "Onu neden öptün?"

Melek onun sinirli olduğunu nihayet fark edince gülümsemesi kayboldu. "Bana ta almış."

Yerinde rahatsızca kıpırdanan Kadem, Melek'in kafasındaki taca nefret etmiş gibi bakıyordu. "Neden sana ta almış?"

Onun bu tavrı karşısında afallayan Melek, "Şey... Beni mutlu etmek istemiş," diye bir şeyler geveledi.

Kenan ile ikisinin garip diyalogunu izlerken Kadem'in masadaki eli yumruk oldu. "Bu piç seni mutlu etmek için hep sana bir şeyler mi alır?"

Melek aceleyle başını iki yana salladı. "Hayır, bu ilkti. Geçenlerde Furkan abiye çarptığım için kafamdaki tacım çamurun içine düştü. Ne kadar üzüldüğümü görünce telafî etmek istemiş."

"Hatasını düzeltti diye niye onu öpüyorsun?"

"Yanağından öptüm."

"Yok bir de dudağından öpseydin."

Melek gözlerini şaşkınca kırıştırdı. "Sen beni Furkan abiden mi kıskanıyorsun?"

"Daha beni öpmedin ama karşıma geçmiş evdeki korumayı öpüyorsun." Kadem ona sinirle baktıktan sonra önüne dönüp çileklere uzandı. "Bir ta için kim kimi öper ki!" Afallayarak Kenan ile birbirimize baktık. Burada ne haltlar dönüyordu?

Bu ikisi çıkıyor mu?

Kadem'in kıskanç halleri Melek'in çok hoşuna gittiği için dudaklarından çıkan kıkırtısına engel olamadı. Başını çevirip amcasını kontrol ettiğinde çok temkinli davranıyordu. Gurur'un biraz ilerideki ağacın yanında bize sırtı dönük olduğunu görünce Kadem'e yaklaştı. Uzanıp dudaklarını Kadem'in yanağına bastırınca Kenan ile kalp krizi geçirebilirdik. Gurur bunu bir görse ikisini de kurşuna dizerdi.

Karun'dan bahsetmiyorum bile. Yeğenin Tunus tayfasından biriyle çıktığını anlarsa sadece Kadem'i değil Duha'yı da çok pis benzetirdi. Zaten Duha'ya çatmak için fırsat kolluyordu. Melek, Kadem'in yanağına tüy gibi küçük bir öpücük kondurup amcası görmeden hemen geriye çekildi. Az önce Kadem'i öpmüştü. Şoke oldum.

Küçük bir öpücük bile Kadem'in yüzündeki kızgınlığı silmeye yetti. Başını çevirip Melek'e yaramaz gözlerle bakarak, "Ben bunu saymam," dediğinde fazla çapkın görünüyordu. "O korumayla aynı mıyım ben?" Gözleri Melek'in dudaklarında oyalandı. "Benim öpücüğüm farklı olmalı." Melek kızaran yanaklarla ona güldü. "Yalnız kaldığımızda bakarız artık."

Kenan daha fazla dayanamayıp, "N'oluyor lan burada!" dediğinde yüz ifadesi en az benimki kadar komikti. "Siz ikiniz sevgili misiniz?"

Fenalık geçirir gibi masadaki suya uzandım. "Gözümün önünde birbirlerini seviyorlar!"

"Karun bunu bir öğrenirse ikisini birden sevecek!" dedi Kenan.

Etrafıma bakındım. "Telefonumun nerede Karun'u arayacağım!"

"Size ne oluyor lan!" Kadem elini sertçe masaya vurarak ikimize dik dik baktı. "Benim de bir sevgilim olamaz mı?" Kaskatı kesildim. Daha önce bir sevgilisi olduğunu söylerken ciddi miydi? Midem kasıldı. Sevgilisi Melek miydi? Allah kahretsin, ben ikisini birbirinden uzak tutmaya çalıştıkça bir araya gelmenin bir yolunu bulmuşlardı! Kim bilir ne zamandan beri gizlice buluşuyorlardı.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sorarken bile alacağım cevaptan çok korkuyordum.

Melek bana kocaman gülümsedi. "İki aydır." Kahretsin! İki aydır birliktelerdi ama benim ruhum bile duymamıştı.

Kadem'in Melek ile olmasından bir sorun yoktu fakat olmamalıydı. Kendisi için en yanlış kişiye âşık olmuştu. Onca yıldır kadınlardan uzak durmuşken onu bırakıp gidecek bir kadına gönlünü kaptırmıştı. Normalde bir sevgilisi

olmasına çok sevinirdim ancak konu Melek olunca sevinemiyorum. Melek'ten sonra Kadem'in ne hale geleceğini düşündükçe onlar adına sevinemiyordum. Ne yazık ki bu noktada onlara karışamam çünkü artık çıkıyorlardı.

Kenan'ın da benimle aynı endişeleri paylaştığını görebiliyorum. Yıllardır Kadem ile didişip dursalar da birbirlerine değer verdiklerini biliyorum. Kadem onun düşmanı olduğu kadar can dostuydu da. En az benim kadar Kadem'in acı çekmesini istemiyordu. Tıpkı benim gibi o da Melek'in yanında Kadem'e bazı şeyleri söyleyemiyordu. "Kafasız piç!" diye homurdanarak bakışlarını Kadem'den çekti.

"Aynısından," diyerek bende önüme döndüm. Bu işin sonunda onu teselli edecek yine bizlerdik.

Gurur bu tarafa doğru gelince Melek ve Kadem hemen birbirlerinden ayrılıp bankın en uzak köşelerine oturdular. Kenan ile ikimiz onlara çatık kaşlarla bakıyorduk. Er veya geç herkes öğrenecekti. Daha Gurur çardağa girmeden malikanenin kapısı açıldı. Bahçe kapısı iki yanından açılınca gördüğüm kişiyle, "Çağıl!" diye bağırarak hemen çardaktan fırladım. Üsteğmen Çağıl Kalender eve dönmüştü. Gerçekten gelmişti.

Geleceğini bize önceden bildirmediği için dönüşü sürpriz olmuştu. Sargılı kolunu görünce sertçe yutkundum. Boynuna asılı kolunu gördükçe bunun zorunluluktan kullandığı bir izin olduğunu anladım. Yaralandığı için eve dönmek zorunda kalmıştı çünkü bu haldeyken görevlere katılamazdı. Üzerinde asker yeşili tişörtü ve asker pantolonu vardı. Ayağındaki postalları ve boynundaki künyesi bile duruyordu. Buraya gelirken üzerini değiştirmeye vakti olmamış gibi hâlâ asker kıyafetlerinin içindeydi.

Ona doğru koştuğumu görünce gülerek sağlam kolunu benim için açtı. "Gel bakayım abimin karısı." Sesini duymayı bile o kadar özlemişim ki.

Koşarak dikkatli bir şekilde ona sarıldığımda keyfi yerine gelmiş gibi kolunu bana sardı. Yarasına değmemeye çalışarak ona sarılıyordum. Çenem göğsüne yaslıyken başımı kaldırdım. "Hoş geldin." Bu ev onsuz fazla boştu.

Onu gördüğüm için mutluluktan her an ağlayacağımı görünce iç çekerek başını eğdi ve dudaklarını saçlarının tepesine bastırdı. "Hoş buldum." O da beni çok özlemiş gibiydi.

Diğerleri yanımıza gelince yavaşça Çağıl'dan ayrıldım. Son durumları biliyormuş gibi Gurur'a bakarak güldü. "Sen hâlâ dönmedin mi karının evine?"

Gurur'un kaşlarının kavisi çatıktı ve bunun nedeni Çağıl'ın sargıdaki koluydu. "Kendini öldürtmeden durmayacaksın, değil mi? Kim yaptı lan bunu?"

"Bunu yapanın leşini şu anda akbabalar yiyor olmalı." Çağıl gülmemeye çalışarak amcasına yaklaştı. "Hâlâ kendini birilerine öldürtmediğini görmek güzel. Karun bu işi çoktan yapmıştır diye düşünüyordum." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Yıllardır Karun ile birbirinizi öldürmenizi bekliyorum." Başıyla beni işaret etti. "Daha sonra biz Bige'yle mirası bölüşürüz," deyince kıkırdadım. Hiç değişmiyordu.

Çağıl buradaki herkese erkelere özgü bir şekilde kabaca sarıldıktan sonra Melek'e döndü. Küçük yeğenine sağlam kolunu açıp, "Buraya gel ufaklık," deyince Melek bir saniye bile beklemeden Çağıl'ın kollarının arasındaki yerini aldı. Onun gelmesiyle eve neşe ve bahar gelmiş gibiydi. Çağıl bu evi ayakta tutan kolonlarından biriydi. Karun evin ağır abisiydi, Gurur buranın delisiydi ve Çağıl'da bu evin neşesiydi. Levent ise evin küçük çocuğuydu. Hepsine olan sevgim çok ayrıydı.

Sarılma faslımızdan sonra eve doğru yürümeye başladık. Yaralıydı ve yol yorgunuydu. Ayakta durmak yerine biraz dinlenmeliydi. Gözleri Karun'u arar gibi etrafına baktı. "Karun işte mi?"

Gurur başıyla beni işaret etti. "Bige onu kovduğu için gece eve gelmedi."

Duydukları karşısında hiç şaşırmayan Çağıl, başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. "Bu sefer seni kızdıracak ne yaptı?"

Damdan düşer gibi dan diye, "Bebeği istemiyor," dedim. "Hamile olmamı aşamıyor."

Çağıl'ın adımları yavaşladı daha sonra da durdu. Yönünü bana çevirdiğinde yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Aynı yalan konusunda fazla ısrarcı değil misin?" Daha önce beni balkondan atmaya kalkıştığında hamileyim diyerek onu kandırmaya çalışmışım.

Gurur'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Kim demiş yalan olduğunu?"

Melek elini sahiplenici bir tutumla karnıma bastırdı. "Yalan değil."

"Ne yazık ki gerçek," dedi Kadem.

Kenan biz bittik dercesine sinirden güldü. "Doğuma kadar Allah hepimize sabır versin."

"Doğumdan sonra da bana," dedim çünkü bebekle ilgilenecek olan bendim.

Çağıl hepimize sırasıyla baktığında şaka yapmadığımızı anladı. Suratındaki alaycı ifade kaybolduğunda ciddileşerek karnıma bakıyordu. "Yani şimdi orada küçük bir Kalender mi var?" Sertçe yutkundu. "Abimin çocuğu mu oluyor?" Suratındaki tüm kan çekilerek bakışlarını bana yöneltti. "Sen hamile misin?" Başımı salladığımda kısık bir sesle küfredip, "Seni balkondan atmayayım diye gerçekten hamile mi kaldın?" deyince hepimizi güldürmeyi başarmıştı. İlk aklına gelen bu mu olmuştu?

"Daha önce bir çatıdan atlamışım sence balkondan atlamak beni korkutur mu?" Omuzlarımı dikleştirip kendimi savunarak çenemi kaldırdım. "Birisi beni hamile bıraktı."

Çağıl'ın suratında hoşnutsuz bir ifade oluştu. "Kimin bıraktığı ortada."

"Abin değil."

Çatık kaşlarla hızla bana dönünce hızına inanamadım. "Çocuğun babası abim değil mi?" Sesi ölümcül derecede soğuk çıkmıştı.

Nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Babası abin ama hamile kalmama neden olan büyük ihtimalle baban," dediğimde Çağıl'ın yüzündeki damarlar belirginleşti. "Ne diyor lan bu kız!" Hiddetlenerek Gurur'a döndü. "Aklıma neler gelmiyor ki, doğru düzgün anlatın şunu!"

Gurur onun aklına gelenleri tahmin ediyormuş gibi iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Bu aptal kadın lafin nereye gittiğini anlamayacak kadar şuursuz." Kısa bir an bana tersçe baktıktan sonra Çağıl'a döndü. "Karun ile ikisi korunduğu için bebek planda yoktu. Malikaneden biri Bige'nin doğum kontrol haplarını değiştirmiş, bunu yapan kişinin babana çalıştığını düşünüyoruz. Bu yüzden hamile kalmasında babanın payı olduğunu söylüyor."

Gurur bana kıyasla konuyu daha iyi anlatınca Çağıl'ın gerilen omuzları gevşedi, tuttuğu nefesini seslice verdi. "İki dakikada bana neler düşündürttü!" Bu dengesiz herif bir an babasından hamile kaldığını falan mı düşündü? Hepsinin aklı kötüye çalışıyordu!

Gerilen yüz kasları gevşerken sırtarak karnıma bakmaya başladı. "Adını ben koyacağım."

"Annesi dururken zor koyarsın," dedim.

"Bak gör onun adını ben koyacağım."

"Çağıl defol git."

"Yeğenim değil mi adını ben koyacağım."

"Evlen kendi çocuğunun adını koy!" Elimini karnına bastırarak ondan uzaklaştım. "Çocuğumun adını ben koyacağım."

İnat ederek bana doğru yürüdü. "İleride çocuğum olursa sana söz ilk doğanın adını sen koyarsın." Karşımda durup bir anlamaya varmak ister gibi bana elini uzattı. "Erkeğe karışmam ama kız doğurursan adını ben koyacağım."

Sinir krizleri geçirerek karşımdaki inatçı adama bakıyordum. "Şu zamana kadar bebek haberini alan herkes çok garip tepkiler verdi ama hiçbiri isim babası olmaya kalkışmadı." Başımı iki yana sallayarak teklifini geri çevirdim. "Söyleyeceğin hiçbir şey çocuğumun adını koymayı sağlayamaz."

"Ölümü gör."

Bir an bile düşünmeden elini sıktım. "Tamam, onun adını sen koy!" dediğimde başını geriye atarak kakhaha attı. "Sendeki bu kararlılık seviyesine bayılıyorum."

Sıktığım eline tırnaklarımı geçirerek gözlerinin içine baktım. "Senin ilk doğan çocuğuna da ben isim koyacağım." Zamanı geldiğinde yakasına yapıştırdım. "Kız erkek fark etmez onun isim annesi olacağım."

Bunu zaten bana teklif eden o olduğu için başını salladı. "Sana söz ilk çocuğumun adını sen koyacaksın." Elini elimden çektikten sonra başını eğerek yüzünü karnımın hizasına getirdi. "Kız olsan iyi edersin çünkü artık annenle bir anlaşmam var."

Çağıl, doğrularak karşımda durdu. En içten dilekleriyle, "Rabbim kucağımıza almayı nasip etsin," dedikten sonra sağlam kolunu bana sararak sarıldı. "Olurda bana nasip olmazsa diye şimdiden söylemek istiyorum." Dudaklarını kulağımın yakınına getirdi ve "Kız olursa adını Defne koy," diye fısıldadı. Bunları sadece benim duyacağım bir ses tonuyla söylemişti. Kolları arasında buz kestim. Defne mi?

Yeğeni kız olursa ona ablasının adını mı koymak istiyordu? Gözlerimin ardı sızlayarak, "Sana söz," dedim yemin eder gibi. "Burada olsan da olmasan da kız olursa adını Defne koyacağım." Bir tek onun duyacağı bir fısıltıyla konuştuğumda kolunu daha sıkı bana sardı.

Çağıl şu zamana kadar benden hiçbir şey istememişti. Bu isteğini geri çevirmeyeceğim. Eğer kız olursa adını Defne koyacağım. Babasının onlardan aldığı bir Defne'ye karşılık onlara başka bir Defne vermeyi isterim. Tabii kız olursa.

Telefonum çalınca birbirimizden ayrıldık. Kot şortumun cebindeki telefonu çıkardığımda Karun'un aradığını gördüm. Dün gecedan dolayı ona kızgın olduğum için, "Ne var!" diyerek telefonu açtım.

Karşılık olarak, "Yavaş!" diye o da bana kızdı. "Doğru düzgün aç şu telefonu."

"Karun ne söyleyeceksen hızlı söyle kapatacağım."

"Bige sinirleniyorum artık. Geçmedi mi daha öfken?"

"Seninki geçti mi çocuk katili herif?"

"Ulan kimin çocuğunu öldürmüşüm ben!"

"Kendi çocuğunu!"

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olduğunda yutkunuşunu duydum.
"Bebeğe bir şey mi oldu?" Kalbim titredi. Karun bebeği istemediğini sanıyordu ama aslında içten içe istiyordu, değil mi? Bebeğe bir şey olma ihtimali bile sesini titretip yutkunmasına neden olmuştu.

Daha bebeği istediğinin farkında bile değildi. Kendini bebeksiz bir hayata o kadar şartlamış ki durup iki dakika düşünse aslında baba olmayı çok istediğini anlayacaktı. Dudaklarım kıvrıldı. Karun bu konuda tamamen umutsuz bir vaka değildi. Eğer kartlarımı doğru şekilde oynarsam ona bu bebeği istediğini gösterebilirdim.

"Ben ve bebeğimiz çok iyi babası." Bir anda tüm öfkem uçup gitmişti.
"Merak etme bebeğimize çok iyi bakıyorum."

"Aman ne güzel," diyen homurtusu küfreder gibiydi. "Kendine yeni bir oyuncak bulmuşsun gibi davran bakalım."

"Siktir git."

"Bige o dediğini yapmak için geldiğimde saklanacak delik ararsın. Getirtme beni oraya."

"Düzgün konuş bebeğimizin yanında!"

"Bebeğimiz deyip durma!"

"Yakında onun için deli olacaksın!"

"Ben bir tek sana deli oluyorum gerisi umurumda değil."

"O da benden bir parça."

"Diğer parçası da benden ve bu da ondan nefret etmem için yeterli bir sebep."

Anlamayan gözlerle elimdeki telefona bakıp daha sonra telefonu tekrar kulağıma yasladım. "Senin gibi olanlar sevilmez mi?"

"Yavrum benim gibi olanların hepsi boktan herifler. Nesini seveceksin?"

"Ben seni seviyorum ama.

Gülüştünü duydum. "Bu da senin dengesizliğin."

"Sevmeyeyim mi?"

"Sıkıysa sevmeyi."

"Karun iki dakikada beynimi yaktın. Hamileyim ben düzgün konuş benimle. Ayrıca sen ne için aramıştın?"

"Nabzını yoklamak için."

"Hangi konuda?"

Nefesini sesli bir şekilde verdi. "Şey konusunda." Birkaç kez öksürdüğünde sesi çekingengeliyordu. "Akşam eve döneyim mi?" deyince gülüşüme engel olmak için yanaklarımın içini dişledim. Herkese aslan kesilen Karun Kalender bana gelince kediye dönüşüyordu. Onu evden kovduğum için destursuz eve bile gelemiyordu. "Sensiz hiç uyuyamadım döneyim mi eve?"

Tek ayağımın üzerinde salınırken, "Dön kocam," dedim cilveli bir sesle. "Bende sensiz bir gram uyumadım."

"Ulan deliksiz bir uyku çektiğine o kadar eminim ki."

Gülerek başımı salladım. "Doğru bildin," dediğimde küfreden sesi beni daha çok güldürdü. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"Gurur yanında mı?" diye sorunca onaylayan mırıltılar çıkardım. "Telefonu o piçe ver nefesim." Yürüyüp telefonu Gurur'a uzattım. "Kocam seninle

konusmak istiyor," dediğimde telefonun diğer ucunda Karun'un gülüşünü duydum. "Kocam deyişine ölürüm." Biliyorum.

Gurur telefonu alıp kulağına yasladı. "Dinliyorum yeğenim," dediğinde sıırıyordu çünkü daha ilk saniyede yeğenim diyerek onu kızdırmıştı.

Karun ona ne söylediyse Gurur kaskatı kesildi. Dudaklarındaki gülüşü solarken bakışları ciddiyete büründü. Karun'u dinledikçe surat ifadesi değişiyordu. Gurur'un gözlerinde endişe verici bir parıltı geçti. Gözlerinde gördüğüm bu endişe kim içindi? Karun ona ne söylüyorsa duydukları karşısında Gurur'un nabzı attı. Şakaklarındaki damarlar belirginleşirken boşdaki elini sıktı. "Tüm bunlar olana kadar o piç babası beni arayamadı mı!"

Telefonu kapatıp bana uzatırken çok sinirli görünüyordu. Soru dolu bakışlarımı görünce sıktığı dişlerinin arasından, "Sarkacını aldığım günden beri babası Farah'ı anesteziyle uyutuyormuş!" dedi. Gözlerimi irice açtım. Anestezi mi? Farah'ın uyku problemi bu kadar ciddi boyutta mıydı?

"Versene kızın sarkacını!" Ona çıkıştığımda aynı terslikle bana bakarak, "Akşam veririm!" dedi malikaneye doğru yürürken. "Ümit piçi akşama hepimizi evine yemeğe davet etmiş." Bu davetin nedeni ortadaydı, Farah'ın sarkacını geri almak istiyordu.

Sarkaç dedikleri şey o zincirli obje mi? Bununla ilgili aklıma başka bir şey gelmiyordu. Sarkacı neyde kullandıklarını bile bilmiyorum. Farah bir sarkaçla kendini nasıl uyutabiliyor ki? Bunun için tam olarak ne yapıyordu? Sarkacı zincirinden tutup gözünün önünde sallıyor mu? Bu sarkaç olayını hiç bilmiyorum.

Telefonu cebime koyduğumda Çağıl bana bakıyordu. Yeni geldiği için olanlardan hiçbir şey anlamadığı için bakışları merak doluydu. "Sen önce biraz dinlen daha sonra anlatırım." Koluna girerek onu eve doğru çekiştirdim. "Merak etme her zamanki şeyler daha sonra sana kısa bir özet geçerim."

Çağıl'ın sorularını yanıtsız bırakarak hep birlikte malikaneye girdik. Holde Nermin ile konuşan Çiçek, Çağıl'ı görünce donup kaldı. Çiçek'in yeşil

gözleri mutlulukla titreşirken bakışlarını bir saniye olsun Çağıl'dan ayırmadı. Çağıl'ın dönüşüne çok sevindiğini bu sefer gizleyemiyordu. Asker yolu bekleyen birinin gözleriyle Çağıl'a bakıyor, sadece bakışlarıyla onunla özlem gideriyordu.

Şaşırtıcı olansa Çağıl'dı. Çiçek'i görünce gülüşü yüzünden soldu, kaskatı kesildi. İki ay önce yaptığı itirafa rağmen Çiçek'ten ne olumlu ne de olumsuz bir yanıt alabilmişti. Çiçek ondan köşe bucak kaçtığı için Çağıl bu duruma dayanamayıp görevinin başına dönmüştü. Çiçek konusunda tüm ümidini yitirmiş gibi bakışlarını sevdiği kızıdan çekti. Ona kırgındı.

Çağıl önüne dönüp odasına çıkmak için merdivene ilerleyince Çiçek sertçe yutkundu. Çağıl her eve döndüğünde Çiçek ile uğraşır, muzırlık yaparak ona sataşırdı. Ancak bu sefer Çiçek'i görünce ona sırtını dönüp gitmişti. Çiçek üzgün gözlerle Çağıl'ın arkasından bakıyordu. O da seviyordu ama ısrarla Çağıl'dan kaçıp duruyordu. Böyle yapmasının sebebi Karun olabilirdi. Karun'un onu ve abisi Nedim'i kovmasından korktuğu için Çağıl'a yaklaşılamıyordu, değil mi?

Çiçek

Neredeyse akşam olmak üzereydi fakat üzüntümden değişen bir şey olmamıştı. Çağıl Bey bu sabah gelmişti, buradaydı. Onu görmemek için tüm gün mutfaktan hiç çıkmamıştım ama görmek istiyordum. Hızlanan kalbim yüzünden nefes almakta güçlük çekiyordum. Onun yokluğunda tüm anlamını yitiren bu ev onun gelişiyse bir kez daha yuvaya dönmüştü. Peki, şimdi ne olacaktı? Burada kaldığı süre boyunca bir kez daha birbirimizi görmezden mi gelecektik?

Nermin bu gerginliğimin sebebini çok iyi bildiği için mutfaktakileri kontrol ederek yanıma oturdu. "Ondan uzun süre kaçamazsın." Nermin'de tıpkı benim gibi bu evdeki hizmetçilerden biriydi ancak diğerlerinin aksine en yakın arkadaşımdaydı. "Çiçek bu adam dört yıldır sana yanık. Onun sevgisinden şüphe ediyorsun olamazsın, değil mi?" Hayır, onun sevgisinden hiç şüphem yoktu çünkü bana açılmadan önce de beni sevdiğini hep biliyordum.

O bana verdiği değeri başından beri iyi gizleyemiyordu. Onun aksine ben ona olan sevgimi yıllardır iyi saklıyordum. Dört yıldır karşılıksız bir şekilde beni sevdiğini sanıyordu oysaki benim sevgim çok daha eskiye dayanıyordu. Henüz o benim farkımda bile değilken onu seviyordum. Benim kalbimde altı yıllık bir sevgi vardı. On sekiz yaşında başlayan ve yirmi dördünde bile hâlâ süren altı yıllık bir sevgi. Hangimizin daha çok sevdiğini bilmiyordu.

"Onunla olmaz, Nermin." Masanın üzerine koyduğum salatalıkların uçlarını keserken başımı iki yana salladım. "Ben bu evde sadece bir hizmetçiym evin beylerinden biriyle olamam." Karun Bey'in bu konuda çok katı kuralları vardı. Kardeşiyle yaşayacağım en küçük bir gönöl ilişkisini çok sert karşılar, ben ve abimi kapının önüne koyardı.

Bizim Kalender'lerin kapısından başka gidecek hiçbir yerimiz yoktu. İşimizi seviyorduk ve buradaki hayatımızdan kovulmak istemiyorduk. Nedim'e bunu yapamam çünkü o, Karun Bey'e tapıyor, buradaki arkadaşlarıyla olmaktan mutluluk duyuyordu. Nedim için ilk sırada Karun Bey varsa ikinci sırada Furkan, Celil ve diğer korumalar vardı. Bige Hanım'a olan düşkünlüğünü de unutmamak gerek.

Nedim, Furkan ve Celil abi mutfaktan içeri girince hemen kendime çekti düzen verdim. Çalışanlar malikanenin kapısını değil, mutfağın ikinci kapısını kullanırdı. Mutfağın arka kapısından içeri girerek masanın etrafındaki yerlerini aldılar. Ev sahipleri pek mutfağa girmediği için korumalar arka kapıdan mutfağa gelip yemeklerini yiyerek çıkarlardı. Ayağa kalkıp, "Abi size bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordum.

Nedim'den önce Furkan abi başını iki yana salladı. "Aç değiliz güzelim. Sen bize üç çay versen yeter."

Başımı sallayarak üç bardak çıkartıp çaylarını doldurmaya başladım. Üçünün de çayı nasıl içtiğini bildiğim için şekerlerini atarak çayları onların önüne koydum. Yerime geçip tekrar salatalıkların uçlarını kestiğimde Nedim, "Bige Hanım için mi?" diye sordu.

Başımı salladığımda Celil abi güldü. "Kim derdi ki Bige Hanım'ın eti bırakıp sebzeyle besleneceğini?" Evet, bu resmen tarihi bir olaydı çünkü

Bigge Hanım normalde kahvaltıyı bile etsiz yapmayan bir kadındı. Onun için salatalık turşusu yapıyordum çünkü turşuları sıklıkla aşeriyordu.

Furkan abi çayını yudumlarken hınzırca sıırttı. "Anlaşılan ufaklık annesinden daha dişli olacak."

"Tövbe de." Nedim onu azarladığında yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Başımıza bir tane Bigge Efil Saka yeter, ikincisini kaldıracağımı sanmıyorum." Kıkırdarak başımı iki yana salladım. Bigge Hanım bu üçüne kök söktürüyor olmalıydı.

Kulağını cınlatmış olmalılar ki içeriden Bigge Hanım'ın, "Furkan silahımı getir!" diyen bağırtısını duyunca mutfaktaki herkes gülmeye başladı. Aşçımız, "Karun Bey'de yok kim kızdırdı acaba onu?" derken yemeği karıştırıyordu.

Furkan abi homurdanarak ayağa kalktı. "Bu seferde Gurur Bey'e kızmıştır." Kapıya doğru yürürken bir çay içirtmediği için Bigge Hanım'a söylenmekle meşguldü. "Bu ailedeki erkekleri seviyor mu yoksa onlardan nefret mi ediyor, hiç belli değil. Sabah Çağıl Bey'in boynuna atlıyordu, bir saat önce de ona topuklu ayakkabısını fırlatıyordu. Levent Bey deseniz kadından köşe bucak kaçıyor. Karun Bey'in kaçışlarına değinmek bile istemiyorum." Haklıydı Bigge Hanım eve düşen yıldırım gibiydi. Her gün birilerini çarpıyordu.

Furkan abi dışarı çıktıktan sonra Nedim'in gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Bir sorun mu var abim?" Çağıl Bey'in dönüşüyle yaşadığım gerginliği yeteri kadar gizleyemiyor olmalıyım ki bakışlarının radarına takılmışım. "Yüzün fazla solgun hasta mısın, Çiçek?"

"Yok abi ben iyiyim." Ona gülümseyerek endişesini dağıtmaya çalıştım. "Sana öyle gelmiş olmalı bir sorun yok."

Yarisına kadar içtiği çay bardağını masaya bırakıp yönünü bana çevirdi. "Bu aralar seni fazla ihmal ettim. Bu hafta sonu bir yerlere gidelim mi?" Düşündüğünün aksine beni hiç ihmal etmiyordu. O hayatımda gördüğüm en iyi abiydi. "Babaannemi ziyarete gidebiliriz ya da alışveriş?"

Beni biraz keyifsiz görünce bunun onun ihmalkârlığından kaynaklandığını düşünmesi içimi acıttı. İlgili gözlerle bana gülümsedi. "Yeni kıyafetler alalım mı sana?" Bunu istemiyorum çünkü alacağı kıyafetleri giyeceğim bir işte çalışmıyordum. Burada haftanın altı günü hep hizmetçi üniformasının içindeydim. Haftada bir gün izinliydim ve onda da çoğu zaman dışarı bile çıkmazdım.

"Hafta sonu Nermin ile dışarı çıkacağız." Abime gülümseyerek ayağa kalktım. "Ben bir Bige Hanım'a bakayım. Hamileyken kendini çok yormamalı," dedikten sonra abimin bakışlarından kurtulmak için mutfaktan çıktım.

Mutfaktan çıkınca Gurur Bey'in koşarak evden çıktığını gördüm. Onu takip eden bir topuklu ayakkabı vardı. Ayakkabıdan hemen sonra ortaya çıkan Bige Hanım, "Siz beni çıldırtmak mı istiyorsunuz!" diye bağırp Gurur Bey'in peşinden dışarıya fırladı. "Hamile bir kadının üzerine bu kadar gidilmez ki! Hamileyim ben, hamile! Senin yeğenini karnımda taşıırken bana nasıl az ye kilo alacaksın dersin!" İkisinin arkasından bakarken gülerek başımı iki yana salladım. Gurur Bey, Bige Hanım gibi süslü bir kadına kilodan bahsederek canına susamış olmalı.

Gözlerim merdivenden yukarıya kayınca iç çektim. Çağıl Bey acaba odasında mı? Sabah geldiğinde yüzüme bile bakmadan yukarı çıkması kalbimi sıkıştırmıştı. Yaptığı itirafa bir cevap vermediğim için bundan sonra böyle mi yapacaktı? "Çiçek." Suzan'ın sesiyle ona döndüm. Elindeki ilk yardım setiyle yanıma geldi. "Melek Hanım'ın ilaçlarını almaya gitmeliyim ama Çağıl Bey'de beni bekliyor."

Yardım setini elime tutuşturdu. "Bunu ona sen götürebilir misin?" İtiraz etmeme fırsat bile vermeden kapıya yürüdü. "Acele et, Çiçek. Çağıl Bey yarasına pansuman yapmak için onları istedi." Bunu ben mi götüreceğim? "Suzan bekle-" demiştim ki Suzan çoktan kapıdan çıkıp gitmişti.

Derin bir nefes alıp merdiveni çıkmaya başladım. Bu çantayı onun odasına bırakıp hemen çıkacağım. Evet, bunu yapabilirim. O da artık benden uzak durduğuna göre odasına girmemin bir sakıncası yoktu. Çok gerginim! Çağıl Bey'in odasının önüne geldiğimde içeriden onun sesini duyunca kalbim

hızlandı. Yine o şarkıyı söylüyordu. Oy Sevdam şarkısını bize özel kılmıştı çünkü son dört yıldır beni ne zaman görsen hep bu şarkıyı mırıldanırdı.

Ben olmadığım anlarda bile hep beni düşünüyormuş gibi dilinden bu şarkı eksik olmuyordu. Tıpkı şu anda da olduğu gibi yanında ben yokken bile oy sevdam diyordu. **"Oy sevdam dağlara mi çıkayım?"**

Oy sevdam yollara mi vurayım?"

Oy sevdam sensuz nasi durayım?" diyen sesiyle iç çekerek kapıyı tıklattım. O en azından benden kurtulmak için kendini dağlara taşlara vuruyordu, ya ben ne yapayım?

İçeriden, "Gir," diyen sesini duyunca derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Çantayı bırakıp hemen çıkmalıyım.

Odasına girdiğimde bana sırtı dönüktü. Üzerinde sadece pantolon olduğu için üst tarafı çıplaktı. Sırt kaslarıyla bakışırken vücuduma yayılan ısıya engel olamadım. Her kadını kolayca etkisi altına alacak kaslı bir vücudu vardı. Kolundaki sargıyı açmaya çalışırken, "Çantayı yatağın üzerine bırak, Suzan," demişti ki bana dönünce beni gördü. Omuzları gerildi. Beni odasında görmeyi beklemiyordu.

Bir konuda bana sinirliymiş gibi katı gözlerle bakınca hemen başımı eğdim. Onun bakışlarından kurtulmak için önüme dönüp yatağa yürüdüm. İlk yardım çantasını hızlıca yatağın üzerine bırakıp gitmek için arkamı dönünce onu tam karşımda buldum. Az kalsın ona çarpacaktım. Eğdiğim başımı hiç kaldırmadığım için göğüs kafesiyle bakışıyordum. Kavrak tenine bakmak iyi bir fikir değildi çünkü vücuduma ateşler basıyordu.

Başımı hiç kaldırmadan yanından geçmeye çalıştım ancak yana doğru bir adım atarak yolumu kesti. Diğer yanından geçmek istedim fakat yine bana geçiş vermedi. Göğsüyle bakışırken başımı kaldırıp ona bakmıyordum. "Çağıl Bey lütfen bunu yapmayın."

"Asıl sana lütfen, Çiçek!" dediğinde küfreder gibiydi. "Daha nereye kadar benden kaçacaksın?"

"Çağıl Bey-"

"Siktir et beyi, bana adımla hitap et."

Cevap vermeyip bir kez daha yanından geçmeye çalıştım fakat yine beni durdurdu. "Yarama pansuman yapılmalı." Afallayarak başımı kaldırdığımda bana haddimi bildirmek ister gibi ters gözlerle bakıyordu. "Sen bu evde hizmetçi değil misin?"

Beni odasında tutmak için yarasını bahane ederken oldukça sert bakıyordu. "Mademki şu siktiğim mesafeyi korumak istiyorsun o zaman işini yap!" Bana kolunu işaret etti. "Pansumanımı yap."

Boş bulunup incinen gözlerle, "Sizin için bir hizmetçi miyim?" diye sorduğumda nefesini burnundan sertçe verdi. "Benim için sadece bir hizmetçi olmakta ısrarcısın." Bu konuda beni suçlar gibiydi. "İstediğin buysa öyle olsun bakalım."

Yıkılmaz bir tavırla karşımda dağ gibi dikilirken bana olan bakışları fazla acımasızdı. "İki ay önce sana söylediğim o sözleri siktir et." İki ay önce beni sevdiğini söylemişti. Buz gibi gözlerle bana bakarken artık mesafeli olan oydu. "Artık kalbimde değilsin bu yüzden beni görünce rahatsız hissetme." Acıyla doldum. Bana elini bile kaldırmamıştı ama söyledikleri yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Artık onun kalbinde değil miyim?

Burnumun direği sızlayınca bunu ondan saklamak için hemen başımı eğdim. "Pansumanınızı yapalım." Omuzundaki sargıyı sertçe açmaya başladığımda acıyla inleyerek, "Yavaş!" dedi ama umursamadım. Canını yakarcasına kaba hareketlerle sargıyı açarken ona çok sinirliydim. "Benim elim ağırdır, Çağıl Bey dilerseniz pansumanınızı Nermin yapsın."

"Benimki daha da ağırdır hadsiz *hizmetçi*," dediğinde intikam alır gibi hizmetçi kısmını vurgulamıştı. "Yavaş aç şunu."

Etrafindan dönerek sargıyı açarken, "Bana vurarak mı elinizin ağırlığını göstereceksiniz?" diye sordum sakince.

"Başka şekilde göstermenin yolları da var." Açtığım sargı bezini toplayarak yan tarafına geçtiğim için başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. Bakışları alaycıydı. "Zorlama güzelim sen zararlı çıkarsın."

"Ben sizin güzeliniz değilim, ağıl Bey."

"Olmadığını sanmaya devam et."

"ıkıyorum odadan."

"Dene bakalım!"

"O zaman rahat durun."

"Ben senin işvereninin sana mı soracağım nasıl duracağımı?"

"Beni taciz ediyorsunuz."

"Keşke sende beni taciz etsen," dediğinde inanamayan gözlerle ona bakıyordum. Bana kızgın olduğu için güya aramıza mesafe koymuştu ama iki dakikada yine eski ağıl'a dönmüştü. Uzanıp omuzundaki bandı sertçe söktüğümde kısık bir sesle inleyip bana sinirle baktı. "Bir gün öyle böyle elimde kalmayacaksın!"

Yaranın üzerindeki bandı çok sert çektiğim için canını ne denli yaktığımı kanayan yarayı görünce anladım. Omuzundaki kurşun yarası kanıyordu. İçim acıyarak ne yaptığımı bilmez bir halde elini tutarak onu yatağın yanına çektim. "Kanıyor doktor mu çağırsak?" Onu yatağın üzerine oturtup hemen yanına oturdum. "Yara daha çok yeni."

Çantayı kucağıma alıp aceleyle içindekileri çıkardım. Pamuğa tentürdiyot döküp yarasına bastırdığımda sıktığı dişlerinin arasından inledi. "içek senin elin harbiden ağır. Yavaş olsana azıcık."

Ona bakmamaya çalışarak pamukla yarayı temizlerken, "Belki de sizin canınız çok tatlıdır, ağıl Bey," dedim homurdanarak. "Asker adamsınız şu kadarcık yara mı sizi kıvrandırıyor?"

"Biz askerlerin canı yanmaz mı sanıyorsun?" Pür dikkat beni izlediğini iyi bildiğim için başımı hiç kaldırmıyordum. "Bazen sevdiğin birinin bir kaş çatması kurşun yarasından daha ağır gelir bize." Hemen sonrasında, "içek düzelt şu kaşlarını," deyince az kalsın gülecektim. Çocuk gibiydi.

Yarasını dikkatli bir şekilde temizledikten sonra sargı için gereken şeyleri çantadan çıkardım. Bunu yaparken o beni izliyordu bense onun dışında her yere bakıyordum. Canını çok yakmamaya çalışarak yarasını sardım. "Bu yara nasıl oldu?" diye sorduğumda onun yoğun bakışlarından kurtulmaya çalışıyordum. "Çok fazla dikiş atıldığına göre oldukça derin bir yara olmalı."

"Önemsiz bir yara." Umursamaz bir sesle konuşup beni geçiştirdi. "O kadar önemsiz ki baktığında içini bile acıtmıyor," diye homurdanınca kıkırtıma engel olamadım. Dağların aslanı bana gelince ilgi bekleyen çocuklardan farkı kalmıyordu.

"Çiçek," diyen içli sesini duydum. "Eğer bu yara seni güldürüyorsa sırf gülüşünü tekrar görmek için kırk kurşun daha yerim." Kalbim rotasından çıktı. Ona yenilip başımı kaldırıncaya göz göze geldik. Bakışları içimi eritiyordu.

Bana olan bakışları fazla güzeldi, hak etmediğim bir güzellikte bakıyordu. Beni göz hapsine almışken yakışıklı yüzünün her zerresini aklıma kazımak ister gibi onu izliyordum. "Çok seviyorum be kızım," dediğinde sesindeki çaresizlik ondan çok beni yakıyordu.

"Artık dağlara çıkmak bile fayda etmiyor." Nefesim kesildiğinde kalbim henüz durmadıysa da durmak üzereydi. "Hiçbir şey seni unutmaya yetmiyor, Çiçek." O böyle yaptıkça ona karşı koymak çok daha güçleşiyordu.

Elini uzatıp çenemi tuttuğunda titreyişlerim arttı. Çenemi hafifçe tutarak başımı kaldırdığında hipnoz olmuş gibi ona karşı koyamıyordum. Gözlerimin içine beni incitmekten korkarcasına bakıyordu. "Çiçek sen son dört yıldır bendesin, benimsin, her zerrenle bana aitsin." Bunu aklıma kazımamı ister gibi sahiplenici bir tutumla bakıyordu. "Israrla benden kaçarken sen sanıyor musun, benden başkasıyla olmana izin vereceği mi?"

Boynuna atlamayı her şeyden çok isterken başımı geriye çekerek elinin temasından kurtuldum. "Çağıl Bey işlerimin başına dönmeliyim."

Bir türlü bana ulaşmamanın sıkıntısıyla bakışlarına kızgınlık eklendi. "Dört yıl oldu, Çiçek. Daha nereye kadar bunu sürdüreceksin?" Gözlerini gözlerime kenetledi ve "Çiçek," diye mırıldandı kızgın fakat içli bir sesle. "Beni sevdiğini anlamam için illa sana şehadet haberim mi gelmeli?" Boğazımda bir yumru oluştuğunda nefes alamadım. Bunun düşüncesi bile kalbimi sıkıştırıyordu.

Kısık bir sesle, "Böyle konuşmayın," dediğimde derin bir nefes alarak başını bana doğru eğdi. "Kaç kez ölümün kıyısına geldiğimi hiç bilmiyorsun. Her defasında kurtulduysam seni tekrar görmek içindi." Ela hareleri bir gram sevgi için adeta bana yalvarıyordu. "Bana küçük bir umut ver ki her gidişin bir dönüşü olsun."

Dudaklarım aralandı fakat tek bir kelime edemedim. Onun benden beklediği sözleri ona söyleyemedim. Çok istedim ama onun hizmetçisiyken bunu yapamadım. Onu sevdiğimi söyleyemedim. "Hiç mi sevmiyorsun beni?" diye sorarken bu sorunun cevabından ne denli korktuğunu görebiliyorum.

Kendimi zorlayarak, "Hayır," dediğimde dilimin söylediklerini ona atan kalbim yalanlıyordu. Ona bakmakta güçlük çekerken sesimi bulmaya çalıştım. "Size karşı herhangi bir şey hissetmiyorum." Kaskatı kesildi. İlk kez ona karşı bu kadar açık olmuştum ama söylediğim her şey hissettiğim şeylerin tam tersiydi.

Yüzü kasılırken bana olan bakışlarında aynı anda birçok duygu geçti. Kızgınlık, kırgınlık ve hayal kırıklığı. Şu zamana kadar az da olsa hislerinin karşılıklı olduğunu ümit etmişti fakat şimdi duymaktan nefret ettiği şeyleri benden duymuştu. "Mademki bende gönlün yok o zaman daha fazla sende ısrarcı olmayacağım." Buz gibi bir sesle konuşup bana kapıyı işaret etti. "Gidebilirsin."

Bir saniye bile beklemeden ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım atmıştım ki, "Siktir etsene!" diyerek kolumdan tuttuğu gibi beni kendisine doğru çekti. Daha ben ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine düşmüştüm. Uygunsuz pozisyonumuz yüzünden şaşkınca, "Çağıl Bey-" demiştim ki dudaklarımın üzerine kapanan dudaklarıyla susturuldu. Beni öpmüştü.

Şoke olmuş bir halde kucagında öylece dururken o, buna hakkı varmış gibi beni hoyratça öpmeye başladı. O kadar şaşkındım ki onu itmek şöyle dursun, tepki bile veremiyordum. Yıllardır bunun hayalini kuruyormuş gibi dudaklarıma olan ilgisi sabırsız, aceleci ve doyumsuzdu. Midemde aynı anda yüzlerce kelebek uçuşmaya başladı çünkü kabul etmek istemesem de bir yanımda onun tarafından öpülmeyi hep istemişti.

Ona karşılık vermedim ama onu itmedim de. Karşılık vermek yerine dudaklarımı onun için aralayarak beni öpmesine izin verdim. Dudaklarım onun için kendiliğinden aralandığında öpücüğü çok daha büyük bir tutkuya dönüştü. Onun tarafından öpülmek düşündüğümde daha iyi hissettiriyordu. Düşlerimi süsleyen bu öpücükler rüyadaymışım gibi hissettiriyordu. Kendimi sıklıkla gördüğüm o rüyalardan birindeymişim gibi hissediyordum.

İçinde bir tek ikimizin olduğu ve dilediğimce onu sevdiğim o rüyaları yaşıyordum. Eli enseme kaydıgında başını omuzuna doğru eğerek beni daha yoğun bir şekilde öptü. Karşılık vermeme beklediğini biliyordum fakat bunu yapamazdım. Beni öpmesine izin vererek yeterince sınırı geçmişim daha fazlasını yapamazdım. Dudaklarımın üzerinde hareket eden dudakları aklımı başımdan alıyor, nabzımı hızlandırıp kalbimi durma noktasına getiriyordu. Her şey rüya gibiydi.

Nefesimi kesip beni soluksuz bırakana kadar öpmeyi bırakmadı. Nefes alma ihtiyacı hissederek başımı usulca arkaya çektiğimde yanaklarım adeta cayır cayır yanıyordu. O kadar çok utanıyordum ki ona bakmaya bile çekiniyordum. Ben az önce ciddi ciddi onun tarafından öpülmüştüm. Bunu yeni fark etmenin dehşetiyle hemen dizlerinin üzerinden kalkıp kapıya yürüdüm. Bunun için ona izin verirken aklım neredeydi!

Kapıyı açtığımda arkamda keyifli sesini duydum. "Sende beni seviyorsun artık bunu biliyorum."

Az önce yaşananlardan dolayı yüzüm utançtan kıpkırmızı olduğu için ona bakmadım. "Sizi sevmiyorum, Çağıl Bey!" diyerek odasından çıktım.

Kapıyı arkamdan sertçe kapattığımda içeriden, "Seni abinden istediğimde benden kaçacak bir yerin kalmayacak!" diyen sinirli sesini duydum.

Umarım bunu yapmaya kalkışmazdı.

Merdiveni inerken dudaklarımda hâlâ onun dudaklarının ısısı vardı. Beni öptüğünü düşündükçe dudaklarıma dokunmak istiyor, o anı tekrar tekrar kafamda canlandırıyordum. Ayaklarım yerden kesilmiş gibi merdivenin basamaklarını iniyordum. Ta ki telefonum çalana kadar. Önlüğümün cebinde çıkardığım telefonun ekranına bakınca gördüğüm isim tüm mutluluğumu elimden aldı. Ne yapacağımı bilmez bir halde ekrandaki isme bakıyordum.

Şeref Kalender arıyordu.

Bige.

Üzerimdeki kan kırmızısı elbiseye baktığımda dudaklarım kıvrıldı. Derin bir yırtmacı olan bu elbise bana çok yakışmıştı. Hem kırmızı rujumla çok uyumluydu hem de üzerime tam uymuştu. Bu elbiseye uysun diye altı kırmızı siyah, sivri uçlu ayakkabılar giymiştim. Ayakkabının on santimlik topuklularıyla bu kadar iyi yürümem herkesin yapabileceği bir şey değildi. Boynumun sol tarafına siyah kalemle küçük bir kuş çizmiştim. Geçici dövmeleleri çok seviyordum.

Gurur ve Çağıl aşağıda bağırınca homurdanarak çantamı alıp odamdan çıktım. "Bir gün bu ikisi çok pis elimde kalacak." Akşam yemeği için dünürlerimizin evine gidecektik bu yüzden hazırlanmam biraz zaman almıştı. Sadece makyajımı yapmam bile iki saatimi almıştı. Resmi olarak Tozlu ailesiyle ilk kez tanışacağımız için iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Karun iş yerinden doğruca Ümit Bey'in evine geçeceği için onunla orada buluşacaktık.

Bir kat merdiven indiğimde merdivenin en altında bekleyen Kalender erkeklerini görünce kaşlarımı çattım. "Siz dördünüz ölmek mi istiyorsunuz? Böyle mi geleceksiniz?" dediğimde dördü birbirine dönerek giydikleri şeye baktılar. Benim gördüğüm sorunu onlar görmüyormuş gibi rahatlardı.

Gurur'un üzerinde bu sabah giydiği beyaz gömleği ve siyah pantolonu vardı. Karısının evine giderken fazladan zahmet edip üzerini bile değiştirmemişti. Çağıl'ın üzerindeyse asker yeşili bir tişört ve kot pantolon vardı. Ayağındaki postallara olan bakışım fazla onaylamazdı. Künyesini bile çıkarmamıştı. Levent ise cılız vücuduna bol gelen siyah bir tişört ve yandan cepleri olan kargo pantolon giymişti. Çamurlu spor ayakkabılarını değiştirme zahmetine girmemişti.

İçlerinde en korkuncu Melek'ti çünkü onun üzerinde pullu bir badi ve gökkuşağı rengine kabarık bir tütü etek vardı. Dizlerinin üstüne kadar çektiği renkli çoraplarına bakınca bile çıldırıyordum. Barbie baskılı beyaz spor ayakkabılarına değinmek bile istemiyorum. Peruğunun üstüne taç gibi taktığı kalpli gözlüklerde neyin nesi? Pembe çerçevesli gözlükleri ve koluna astığı garip çantasıyla korkunç görünüyordu. Çantanın bile uzun kanguru kulakları vardı.

"Ay bana bir şeyler oluyor." Fenalaşır gibi merdivenin korkuluğuna tutundum. "Dünürlerimizin evine sirk cambazı gibi gidiyoruz. Bu kadar güzelken ve seçkin bir zevke sahipken bu ailenin gelini olmak için ne günah işledim? Ben dergi kapaklarından fırlamış gibiyim bir de şunlara bak!" Sırasıyla dördüne öldürmek ister gibi baktım. "Neden hazırlanmadınız!"

"Hazırlandık yenge." Melek bana kocaman gülümseyerek kendi etrafından bir tur döndü. "Nasıl olmuşum? Ne giyeceğime karar vermem iki saatimi aldı."

"Yengem iki saat düşüne düşüne bunları mı giydin? Kurban olduğum odama gelseydin ben seni yarım saatte hazırlardım!"

"Gayet güzel görünüyor gitme kızın üzerine." Gurur onu savunmak için fazla beklememişti.

Ayağımdaki ayakkabıyı çıkartıp kafasına fırlattım. "Sen hiç konuşma! O evin damadıydın ama zahmet edip üzerini bile değiştirmemişsin!"

Gurur başını eğince attığım ayakkabı Çağıl'ın alnının çatısına değdi. "Lan!" diye bağırıp alnını tuttu. "Ben ne yaptım ruh hastası!"

"Sus be! Doğru düzgün bir takım elbise bile giymemişsin. Getir ayakkabımı buraya! Ya da getirme yanındaki gözlüklü ergenin kafasına geçir."

Levent arkaya doğru kaçıp, "Yenge bana niye kızılıyorsun?" deyince kaşlarımı çattım. "Çık yukarı şu ayakkabılarını değiştir. Yarın da benden habersiz evden bir çık, asıl o zaman sana yapacaklarımdan kork."

Gurur gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Üvey anne gibisin. Rahat bıraksana bizi."

Suratımı asarak, "Hamileyim ben," dediğimde küfürler havada uçtu çünkü hepsi tüm gün benden bunu defalarca duymuştu. "Dünürlerimizin evine havalı bir şekilde girmeyi canım çekmişti ama sizin zevksizliğinizi hiç hesaba katmadım." Böyle yapacaklarını bilseydim önce onları giydirdim en son kendim hazırlanırdım.

Onların hazırlanmasını bekleyecek zamanımız olmadığı için Levent ayakkabısını değiştirince evden çıktık. Levent, Çağıl'ın arabasıyla geliyordu, Melek'te Gurur'un arabasına binmişti. Bense kendi özel aracıma geçmiş arabamı kendim sürüyordum. Arkamızdaki birçok korumayla yola çıkmıştık. Yirmi dakikanın sonunda kırmızı ışıktaki durduğumuzda Gurur ile arabalarımız yan yanaydı.

Açık camda birbirimize baktığımızda dudaklarım kıvrıldı. "Tozlu'ların evine kadar var mısın yarışa?"

Camı sonuna kadar aşağıya indirdiği için kolu cam kenarına yaslıydı. Gözlerinin ardında hınzır bir ifade geçti. Başını çevirip sağ tarafına yanaşan Çağıl'ın arabasına baktı. "Şşş Üsteğmen bozuntusu," diyerek Çağıl'a laf attı. "Tozlu'lara kadar var mısın yarışa?"

Başımı eğdiğimde Çağıl'ın sırttığını gördüm. "Kabul ama trafik kurallarına uyacaksınız. Yanlış ışıktaki geçtiğinizi yakalarsam ikinizi de atarım içeri."

"Trafik polisi misin oğlum sen," diye bağırdığımda Çağıl'ın gülüşünü duydum. "Her yerde bağlantılarım var."

"Kabul," dedi Gurur.

"Benden de evet," diyerek bende kabul ettim.

Hepimiz gözümüzü kırmızı ışığa diktiğimizde Çağl, "O zaman yenilmeye hazır olun," dedi. Yeşil yanınca hepimiz gaza basarak süratle arabayı sürdük. Melek ve Levent'in bağırışını duyduğumda güldüm. O ikisi için oldukça zor bir yolculuk olacaktı.

Tozlu'ların bahçesine girip arabadan indiğimde henüz korumalar gelmemiştir. Onları arkamızda bıraktığımız için birazdan burada olurlardı. Çağl'ın arabasından kendini yere atıp kusan Levent'i görünce kıkırdadım. Yarış kazanmak için hızımızı hiç düşürmediğimiz için Levent perişan olmuştu. Yarış kazanan Çağl olmuştu. Gurur ile ikinciliği bölüşüyorduk.

Gurur, Melek'in kolundan tutarak arabadan inmesine yardımcı oldu. Melek'in de Levent'ten farklı bir yanı yoktu. Beti benzi bembeyaz olmuş, midesi bulanmış gibi karnına tutuyordu. Gurur'dan destek almasa her an yere düşecek gibiydi. "Sizi dayıma söyleyeceğim!" diyerek bize kızıyordu.

Bizse Gurur ile aynı anda çatık kaşlarla Çağl'a bakıyorduk çünkü hile yapmıştı. Piç herif bizi içeri atmakla tehdit etmişti ama tüm ışıklarda bir tek o geçmişti. Cık cık sesleri çıkartırken ayıplayan bakışlarım onun üzerindeydi. "Bir de Üsteğmen olacaksın utanmaz herif. Bu gece kaç kuralı çiğnediğinin farkında mısın?"

Çağl kusmaktan başka bir şey yapmayan Levent'e iğrenerek bakarken, "Her kurala uyduğumu kim söyledi?" dedi rahatça. Levent öğürerek bir kez daha yere eğilince Çağl hemen geriye çekildi. "Lan çocuk anam seni kimden yaptı? Bu kadar dayanıksız Kalender mi olurmuş? Bir DNA testi şart."

Levent beni çıldırtarak ağzını koluyla silip, "Abi bi siktir git," diyerek doğruldu. "Üçünüzü de Karun abime söyleyeceğim!"

"Bende söyleyeceğim!" dedi Melek.

"İkinizin de bacaklarını kırarım," dedi Gurur.

"İkinizi balkondan atarım." Çağıl onlara beni işaret etti. "Bu konuda şakam olmadığını en iyi o bilir."

Levent ve Melek'e bakarken sinsice sııttım. "Benim size yapacaklarımı söylememe gerek bile yok."

Melek homurdanarak, "Resmen sömürge altındayız," dediğinde onu onaylayan tek kişi Levent'i. "Zincirin en küçük halkası olmaktan nefret ediyorum. Bu zorbalar küçükleri eziyor."

İçeriden bizi karşılamak için Tozlu ailesi çıktığında Karun'da onların yanındaydı. Çağıl hemen Levent'in ensesine yapışıp onu dik durmaya zorladı. "Şu omuzlarını kaldır lan. Sen erkek tarafısın bu kadar ezik görünme."

"Abi ben ezik miyim?"

"Koçum bunu bana sorma çünkü ben iyi yalan söyleyemiyorum."

Levent bana döndü. "Yenge ben ezik miyim?"

"Ne münasebet? Tatlım biz Kalender'leriz bizden ezik çıkmaz." Sevimlice ona tebessüm edip göz kırptım. "Sana ezik diyen olursa bana söyle hepsinin canına okurum." Başımla Gurur ve Çağıl'ı işaret ettim. "Onlar söylerse bile bana söyle ikisini döverim," dediğinde Levent'in yüzünde içimi ısıtan bir gülümseme oluştu. "Çağıl abim bu öğle bana ezik dedi." Dakikasında da şikâyet etmezsin be.

Dik dik Çağıl'a baktığımda gülmemeye çalışarak gelenleri işaret etti. "Onların yanında rahat dur eve gidince kırarsın kafamı. Sen ailenin hanımısın bir ağırlığın olmalı, değil mi?" Beni nasıl durduracağını iyi biliyordu.

Tozlu ailesi ve Karun yanımıza gelip belli bir mesafede durunca hepsinin gözleri Levent'in kusmuğunu buldu. İlk rezilliğimiz bu olmalıydı. Levent elalemin bahçesine kusmak zorunda mıydı? Levent'e baktığımda her an onun yaptığını söyleyeceğiz diye utançla başını eğdiğini gördüm.

Derin bir nefes alarak yönümü Ümit Tozlu'ya çevirdim. "Kusura bakmayın bahçenizi biraz batırdım." Elimi kaldırıp karnıma bastırdım. "Bebek yüzünden mide bulantılarım olur olmadık anlarda ortaya çıkıyor."

Hamile olduğumu daha yeni benden öğrendikleri için hepsi beni anlayışla karşıladı. Farah'ın babası öne çıkarak, "Hoş geldiniz," dediğinde sık sık Gurur'a ters bakışlar atıyordu. Ümit Tozlu tehlikeli bölge liderlerinden biri olsa da bir tek Gurur'un hakkından gelemiyordu. Sırasıyla bize buradaki tüm ailesini tanıştırmıştı. Tanışma faslı oldukça resmiydi çünkü aradaki düşmanlık yüzünden iki aile birbirine sarılacak kadar yakın değildi.

Bizi bahçede çok durdurmayıp içeri buyur ettiler. Tozlu'ların malikanesine girdiğimizde Karun bana yaklaşıp, "Melek ve Levent'in yüzü neden kireç gibi solgun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Nereden bileyim kocam." Koluna girerek holde onunla yürüdüm. "Belki de araba tuttu."

"Korumalarınız hangi cehennemde?"

"Gelmek üzereler. Farah nerede?" Önde yürüyenlerin içinde Farah ve annesi yoktu. Ümit Bey'in bizimle tanıştırdığı kişilerin içinde karım diye hitap ettiği kimse yoktu. Kardeşini ve kardeşinin ailesini tanıştırmıştı ancak karısı ve kızı onların arasında yoktu.

Çift kanatlı bir kapıya yaklaştığımızda içeriden, "Anne beni zorbalamayı bırak," diyen Farah'ın sesini duyduk. "O Laz Hödüğü için üzerimi değiştirmeyeceğim!" Tüm gözler Gurur'a döndüğünde Gurur'un dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Bu Nemrudun Kızını hiç özlemediğimi fark ettim."

Kapıya yaklaşırken içeriden farklı bir kadın sesi duydum. "İki aile ilk kez bir araya geliyor ve sen dünürlerimizin karşısına bu şekilde mi çıkacaksın? Farah bugün bir kuğu olmana ihtiyacım var."

"Anne ben ördeğim!"

"Bir geceliğine kuğu olsan ölmezsin!"

"O zaman bir ördek yerine kuğu doğursaydın."

"Benim muhteşem ötesi genlerimde bir sıkıntı yok sen babanın tarafına çekmişsin," diyen sesiyle Ümit Bey'in yüzü kızararak öksürdü. Karun'a dönüp, "Kusura bakmayın," dedi. "Benim hanım biraz değişiktir."

Karun başını çevirip bana baktığında gözlerinde gördüğüm alaycı ifade beni kızdırdı. "Bir benzeri de benim başımda var." Canına susamış olmalı.

"Ne demek bir benzeri?" Hakarete uğramış gibi dik dik ona bakmaya başladım. "Sen beni Ümit Bey'in karısıyla mı kıyaslıyorsun?" İnanamayan gözlerle ona bakarken herkese kendimi işaret ettim. "Ben eşsizim, dünyada bir tane bile benden yok."

Ümit Bey gülmemek için yanaklarının içini ısırırken bana kapıyı işaret etti. "Bence Demet ile tanışmalısınız." Tanışırız ya, ne var ki o kadında?

Uşakların açtığı kapıdan içeri girdiğimizde kendimizi bizimkinin benzeri olan büyük bir salonda bulduk. Farah somurtarak bir köşede oturuyordu annesi de onun tepesinde dikiliyordu. Ümit Bey onların dikkatini çekmek için hafifçe öksürünce ikisinin de bakışları bizi buldu. Farah bizi protesto eder gibi pijamalarla duruyordu. Normalde giydiği o berbat kıyafetleri bile üzerinde yoktu. Beyaz bir tişört ve çizgili pijamasıyla oturuyordu.

Ayağında uzun çoraplar ve yünlü terlikler vardı. Dağınık topuz yaptığı saçlarını ucunu dişlediği bir kalemle tutturmuş, siyah çerçeveli gözlüğünü yine takmıştı. Gözlüklerde bile göz altlarındaki morluklar görünüyordu. Uzun süredir uykusuzluk çektiği o kadar belli oluyordu ki. Bunun siniriyle kocasına yani Gurur'a ters ters bakıyordu. Gurur ise baştan ayağa onu süzüp alaycı bir ifadeyle onu daha da kızdırıyordu.

"Hoş geldiniz." Duyduğum neşeli sesle bakışlarımı Farah'tan çekip bize doğru yürüyen kadına baktım. Farah'ın annesi olduğunu düşündüğüm güzel bir kadın bize doğru geliyordu. Bu kadın gerçekten Ümit Tozlu'nun karısı mı? Düşündüğümünden daha genç görünüyordu. Tabii bunda yaptırdığı estetiklerin de payı vardı fakat geçirdiği operasyonlar öyle abartılı değildi.

Siyah saçları Farah'a göre daha parlak ve ışıltılıydı. Farah'ın bakımsız sönük saçları annesinin saçlarıyla yarışamazdı. Tıpkı Farah gibi bu kadının da gözleri simsiyahtı. Farah'ın fiziksel özelliklerini annesinden aldığı çok açıktı. Demet Hanım oldukça bakımlı ve zarif bir kadındı. Yüzündeki makyajı onu olduğundan daha da güzel gösteriyordu. Üstelik yaşına rağmen harika bir vücudu vardı.

Tıpkı benim gibi uzun bir gece elbisesi giymişti. Ben dekolteyi bacadan vermiştim o ise yakası açık elbisesinde. Şu ana kadar bu ailede gördüğüm en şık kadın olabilirdi. Yanımıza gelip tam karşımda durduğunda tıpkı benim ona yaptığım gibi o da en küçük detayına kadar beni izliyordu.

Karun, Gurur ve Ümit Bey bu karşılaşmayı uzun zamandır bekliyorlarmış gibi ikimizi izliyorlardı. O üçü neden bize böyle bakıyordu? Demet Hanım bana tebessüm ederek tanışmak için elini uzattı. "Sen şu meşhur Saka olmalısın. Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki." Dilini ısırırdı. "Kendimi tanıtmayı unuttum ben Demet."

Dudaklarıma bir gülümseme kondurarak uzattığı elini sıktım. "Memnun oldum, Demet Hanım bende Bige Efil."

"Yemekleri soğutmayalım bu taraftan lütfen." Bize kapıyı işaret ettikten sonra bakışları Gurur'u buldu. Onaylamaz gözlerle Gurur'a bakarken derin bir nefes aldı. Gurur yüzünden Farah günlerdir uykusuz kaldığı için Gurur'a çok kızgındı. Eminim biz burada olmasaydık Gurur'u parçalardı.

Yemek salonuna geçip uzun masadaki yerlerimizi aldık. Demet Hanım masayı birbirinden farklı yemeklerle doldurmuştu. Yemeklerin büyük bir bölümü Doğu yöresine ait yemeklerden oluşuyordu fakat Karadeniz ve Adana'ya özgü yemekler de masada vardı. Ne sevdiğimizi bilmediği için doğduğumuz yere ait yemekleri bizim için hazırlatmıştı. Farah'ı zorla Gurur'un yanına oturtması da çok komikti. Anlaşılan bu ev Demet Tozlu'nun hakimiyetindeydi.

Yemeğin ilerleyen saatleri benim için oldukça can sıkıcı geçmeye başladı çünkü Farah'ın ailesi oldukça sinir bozucuydu. Anne ve babasında bir sorun yoktu ama akrabaları çok uyuzdu. Farah'ın amcası Kerim Tozlu ağzını her açtığında saçma iş fırsatlarıyla bizi boğuyor, karısı Nesibe sürekli kızı

Seçil'i övüp duruyordu. Seçil denen kızda da sinirlerime dokunan bir şeyler vardı çünkü onu birkaç kez gizlice Gurur'a bakarken yakalamıştım.

Bu kızıl fettanda canımı sıkan bir şeyler vardı. Mavi gözlerinin lens olduğu o kadar belliydi ki. Bunun dışında oldukça güzel bir kadındı. Sanki eve dönen Farah'ın kocası değil de onun kocasıymış gibi özenle hazırlanmıştı. Gurur'a her baktığında gözlerinde oluşan o ifade midemi bulandırıyordu. Farah'ın kuzeni olduğu için kondurmak istemiyorum ama bence Farah, Seçil denen bu kıza dikkat etmeliydi.

Canımı sıkan sadece Seçil değildi. Farah'ın bizi istemediğini çok belli eden abisi Caner'de çok sinir bozucuydu. Bu nasıl bir aile diye sormadan edemiyorum. Gurur bu evde iyi yaşıyordu çünkü bunların arasında iki gün kalsam hepsini camdan dışarı atardım.

İki aile uzun zaman sonra ilk kez bir araya geldiği için sorun çıkarmamaya çalışıyordum ancak Farah'ın abisi ciddi anlamda sabrımı zorlamaya başlamıştı. Evlerinde olmamamızdan memnun değilmiş gibi yüzünü buruşturarak, "Ne zaman bitecek bu yemek?" diyerek sinirlerimle oynamaya devam etti. "Can sıkıcı olmaya başladı."

Ümit Bey çatık kaşlarla tam oğluna bir şey diyecekti ki daha fazla dayanamayıp, "Bu masada olmaktan memnun değilsen siktir git," diyerek ona kapıyı gösterdim. Kendi evinde onu kovarak tehdit dolu bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. "Aksi takdirde can sıkıntısını gidermek için işe canını almakla başlayacağım."

Karun gülmemeye çalışarak beni işaret etti. "Buna yeltendiğinde onu durdurmam."

Gurur açık açık gülerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Keyifle izlerim."

Farah'ın annesi Demet Hanım bunu görmeyi her şeyden çok istiyormuş gibi heyecanlanarak, "İçeride çekirdek vardı," deyince Tozlu ailesindeki herkesin bakışları onu buldu. Ağzından kaçırarak dilini ısırarak, "Ay ne çekirdeği," diyerek konuyu toparlamaya çalıştı. "Evimize gelip oğlumuzu dövecek, bizde çekirdek çitleyerek izleyecek miyiz?" Başını hızla

iki yana salladı. "Asla buna müsaade etmeyiz." Bu kadını sevmeye başladım.

Ümit Bey karısından çok çekiyor olmalı ki bıkkın bir ifadeyle, "Demet sus artık," diyerek onu uyardı.

Kocasına gülümseyip, "Hayatım Bige hamile ya şimdi, belli ki canı birilerini dövmeyi istemiş," dedi masumca. "Hamile kadınları mutlu etmek sevaptır diye öyle demiştim. Ben konuklarımı en iyi şekilde ağırlayan bir kadınıym." Gözleriyle üvey oğlu Caner'i işaret etti. "Caner zaten alışık dayak yemeye," deyince Karun ve Gurur gülüşünü saklamaya çalışırken Tozlu ailesindeki herkesin yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Kadın müthişti.

"Çok düşüncelisiniz, Demet Hanım," derken gülmemeye çalışıyordum. "Size hayran kaldığımı söylemeliyim." Bu yalan değildi. Kadını harbi sevmeye başlamıştım.

Bana gülümsediğinde samimiyeti şüpheyi yer bırakmıyordu. "Bende seni çok sevdim. Daha sık bizi ziyaret etmelisin." Bunu söylerken gözlerinde en küçük bir sahtelik yoktu. "Farah ile arkadaş olmanızı çok isterim. Hakkında duyduklarım doğruysa Farah'ın eltilisinde öğreneceği çok şey var."

"Ne gibi mesela?" diyen kişi Farah'ın kuzeni Seçil'di. "Farah" ne öğretebilir ki?"

Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Ne mi öğretebilirim?" Sadece onun anlayacağı bir ifadeyle gözlerine baktım. "Mesela biri kocasına asılırsa boynunu beş farklı yerden kırmayı öğretebilirim."

"Bunu öğrenmeye can atıyorum," diyen Farah başta Gurur olmak üzere masadaki herkesi şaşırttı. Sahiplenircesine yanında oturan Gurur'un koluna kolunu dolayarak Seçil'e döndü. "Eminim öğreneceklerim çok işime yarayacak." Manidar gözlerle kuzenine baktı. "Sen ne düşünüyorsun, Seçil abla?" İşte bu be kızım.

Demet Hanım gözleri mutluluktan dolarak elini göğsüne bastırdı. "Gururlu bir anneyim şu anda." Daha sonra başını çevirip kızar gibi Gurur'a baktı.

"Oğlum sende eve geri dön de gerçek anlamda gururlu bir anne olayım," deyince gülüşüme engel olamadım. Bu kadına bayıldım.

Gurur başını eğip koluna yapışan Farah'a muzır gözlerle bakınca Farah yanakları kızararak hemen elini çekti. Bu utangaçlığı Gurur'u güldürmüştü. Anlaşılan birisi karısını utandırmayı özlemiş.

Çatalımı Karun'un tabağındaki bonfileye uzatmıştım ki midemdeki hareketlenme yüzünden hemen elimi çektim. Tabağımdaki brokoliye çatalımı batırarak suratımı astım. "Anneciğim bırak artık şu inadı." Başımı eğerek yalvaran gözlerle karnıma baktım. "Yahu sende de ne Laz inadı varmış. Hiç mi anne tarafına çekmedin?"

Karun'un önündeki tabağı alıp karnıma doğru tuttum. "Hayatımın anlamı, bizim bu tabaktaki şeye ihtiyacımız var." Tabağı geri yerine koyup çatalımdaki brokoliyi işaret ettim. "Babam bile bu kadar uzun süre bana ot yediremedi. Sakın brokoli bir ot değil deme çünkü annen için tüm sebzeler birer ot."

"Bige ne halt ediyorsun?" Karun'un soğuk sesiyle başımı kaldırdığımda çenesi kasılarak bana bakıyordu. Bebekle konuşmama bile tahammül edemiyordu. Masadaki insanları bahane ederek, "Burada bari yapma," diyerek beni uyardı.

Elimi karnıma bastırıp gözlerimi gözlerine kenetledim ve inadına, "Anneciğim söyle şu babana rahatsız olan kalksın masadan," dedim. "Ya da biz kalkalım yoksa fena olacak."

Sandalyemden kalkmıştım ki beni yerime oturtmak için kolumu tuttu. Kaşları çatıktı. "Otur şuraya."

Kolumu sertçe çektim. "Biz oturmak istemiyoruz."

Burnundan nefesini vererek sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "Siz oturur musunuz şuraya?"

İnatçı bir tutumla ona dik dik baktığımda çıldırmak üzereydi. Elinden geldiğince sert çehresini yumuşatmaya çalıştı, daha sonra da yüzünü

karnıma doğru çevirdi. "Annene oturmasını söyler misin?" Kahkaha atmak istedim. İşte böyle onu bebeğiyle konuştururdum. Böyle böyle alıştıracığım onu.

Ona en güzel gülümsememi sunup yanına oturdum. "Şanslısın çünkü bebeğimiz babasını üzmemek istemiyor."

"Benim bebeğim değil," dediğinde kimse onu yanlış anlamadı çünkü herkes bebeğin ondan olduğunu fakat travması yüzünden bunu kabul etmek istemediğini biliyordu. Bu masadaki herkes birbirinin düşmanı olduğu için birbirleri hakkındaki her şeyi biliyordu.

Alınganlık yapmak yerine omuzlarımı silktim. "Haklısın senin bebeğin değil." Brokoliyi keyifle ağızıma attım. "Ona başka bir baba bulacağım."

Kan beynine sıçramış gibi kızgınlıkla bana döndü. "Sikerim!"

"Senin bebeğin değil."

"Benim ulan!" deyince masada birkaç kıkırtı çıktı. İşte böyle yola gelirdi.

Sırtarak Karun'a baktığımda birkaç homurtu çıkartarak önüne döndü. Bir zamanlar hiç hazzetmediğim brokoliyi yerken gözüm sık sık Karun'un tabağındaki bonfileye kayıyordu. Karun benim bakışlarımın altında o eti yiyemediği için nefesini bikkınlıkla verdi. Başını kaldırıp tabağını benim önüme itti. "Ye şunu."

Tabaktaki bonfileye içli gözlerle bakarken dudaklarımı büzdüm. "Yiyemiyorum kocam." Yüzüme dramatik bir ifade kondurup başımı iki yana salladım. "Bebek bana et yedirmiyor. Babası kılıklı daha şimdiden yediğim içtiğim şeylere karışıyor."

Kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Babası kılıklı mı? Ben senin yediklerine hiç karışmadım."

"Ama senden olan karışıyor."

"Yedi ay bunu sürdürecektir." Kolunu sandalyenin kenarına yaslayarak dikkatli gözlerle bana baktı. "Daha gebeliğin başındasın farkında mısın?"

Anlamayan gözlerle ona bakıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğuma kadar sana hiç et yedirmeyecek. Gerçekten buna hazır mısın?"
Bebekten kurtulmam için beni manipüle etmeye kalkışacağını tahmin bile edemezdim.

Ne yapmaya çalıştığını anladığım için gülmemeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Yedi ay göz açıp kapayana kadar geçer."

"Seni şişmanlatacak."

"Doğumdan sonra diyet yaparım."

"Göğsüne yapışıp duracak hem de her saat başı."

"Bunu sende yapıyorsun değişen bir şey yok ki," dediğimde az kalsın içtiği suda boğulacaktı. Öksürerek peçeteye uzanırken bana masadaki insanları işaret etti. "Herkesin içinde söylediğin laf mı şimdi!" Başımı çevirince buradaki insanların yemekleriyle meşgul olduklarını ama aslında bizi dinledikleri için bıyık altında güldüklerini gördüm.

Başımı Karun'a doğru uzatıp kısık bir sesle, "Bunlarda aynı haltı yiyor ne var bunda?" dedim. "Bizler sevişebilen varlıklarız."

"Bige ben bu çocuğu istemiyorum." Bir anda söyledikleriyle yoğun bir sessizlik oluştu. Kimseden çıt çıkmadı çünkü Karun ilk kez bebek konusunda bana açık olup onu istemediğini söylemişti. Kaç gündür sessizliğini korumuşken hiç olmadık bir zamanda patlamıştı. Bunu bana söylemek için yanlış yerde ve yanlış insanların içindeydik.

Herkesin gözleri üzerimdeyken benim baktığım tek kişi Karun'du. Farah'ın ailesinin önünde rezillik çıkartıp Gurur'u utandırmak istemediğim için soğukkanlı olmaya çalıştım. "Eve gidince bunu konuşmaya ne dersin? Şimdi hiç sırası değil." Ayağa kalkıp masadakilere gülümsemek için kendimi zorladım. "Rujumu tazeleyip döneceğim." Herkesin içinde ağlamak istemediğim için biraz yalnız kalmak istiyorum.

Karun beni ne denli incittiğini çok iyi gördüğü için ne yapacağını bilmez bir halde burnundan nefesini sertçe verdi. Bakışlarımı ondan çekerek hızlı adımlarla kapıya yürüdüm. Hizmetçilere lavabonun yerini sormadan üst katın merdivenini tırmandım. Lavaboyu kendim de bulabilirim.

Üst kata çıkıp rastgele bir odaya dalarak banyoya girdim. Suyu açıp elimi ıslatarak yüzüme hafifçe dokundum. Karun yüzünden canım çok sıkıldığı için kendimi toparlayana kadar banyodan çıkmadım. İyi yönden bakarsak artık bu konuyu konuşmak istiyordu. Uzun süre bundan kaçamayacağını o da iyi biliyordu. Eve gidince bizi zorlu ve ağır bir konuşma bekliyordu çünkü yalnız kaldığımız ilk fırsatta bana kürtajdan bahsedeceğini biliyorum.

Bana kürtaj olmamı söylerse neler olacağını düşünmek bile istemiyorum veya nasıl hissedeceğimi.

Sıkıntıyla nefesimi verdiğimde içeriden telefon sesi geliyordu. Bu kimin odasıysa telefonunu burada unutmuş olmalı. Banyodan çıktığımda şifoniyerin üzerinde çalan telefonu gördüm. Başkasının telefonunu açmayı düşünmüyordum ama o kadar çok çalıyordu ki, belki önemli bir şeydir diye telefonu açtım. Eğer önemli bir şeyse arayan kişinin mesajını sahibine iletebilirim.

Farah'ın kuzeni Seçil'in telefonu olmalı çünkü duvarda portresi vardı. Üst üste çalıp duran telefonu açıp kulağıma yasladım. Karşı tarafa tam telefonun sahibinin burada olmadığını söyleyecektim ki, "Kaçtı!" dedi telaşlı bir sesle. "Kız kaçtı! Allah kahretsin nasıl kaçabildi, bilmiyorum ama onu bulacağız! Kalender'lerle iletişime geçmeden onu bulacağız." Midem kasıldı. Kimden bahsediyordu?

Seçil kimi elinde tutuyordu ve bu kişinin Kalender'lerle ne ilgisi vardı?

Seçil'den kaçan kimdi?

Evet, bir bölümün daha sonuna geldik.

Bige duymaması gereken şeyleri duymak zorunda kaldı. Telefonda duyduğu şeyler sizce ne anlama geliyor?

Farah'ın kuzeni ne işler karıştırıyor olabilir?

Bu bölümde aynı zamanda kısa da olsa Çiçek'in de düşüncelerine yer verdim. Çiçek'in anlatımında olan kısımları nasıl buldunuz?

Daha yeni otele geldiğim için soru kısmını kısa keseceğim. Yeni bölüm aynı zamanda sezon bölümü olacak. Şimdilik benden bu kadar hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

(50 Sezon Bölümü) Öğretilmiş Çaresizlik

"Vedalar genelde ansızın ve beklenmedik olurdu. Arkasında büyük bir acı, derin bir sızı ve kapanmayacak bir iz bırakırdı. Bil diye söylüyorum senin için ölürüm derken hep fazla ciddiydim."

Bige

Misafir geldiğiniz bir evde size ait olmayan bir telefonu açmak birçok yönden yanlıştı. Seçil Tozlu'nun telefonu açarken ne düşündüğümü bilmiyorum fakat telefonda duyduğum şeyler oldukça endişe vericiydi. Bir adamdan kaçan bir kızıdan bahsetmişti. Seçil'den kaçan ve Kalender'lere ulaşmak isteyen o kız kim olabilirdi? Telefondaki adam söyleyeceklerini söyledikten sonra telefonu kapattığı için daha fazla bir şey öğrenememiştim. Kimse beni bu odadan görmeden dışarı çıkarken aklımda birçok soru işareti vardı.

Seçil kimi elinde tutuyordu?

Merdiveni inerken başımı iki yana sallayarak yukarıda duyduklarımı zihnimin kuytularına gönderdim. Tozlu ailesinde dönen entrikalarla ilgilenmiyorum. Başımda onca sorun varken bir de bu ailenin çevirdiği dolapları kendime dert etmeyeceğim. Aşağıya indiğimde herkes oturma salonuna geçmişti. Karun ve Ümit bir köşede kendi aralarında konuşuyordu. Gurur ve Çağıl pencerenin yanında duruyordu ve ifadeleri fazla ciddiydi. Sanki ikisinin de hoşlanmadığı tatsız bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Melek ve Levent ise yan yana koltuklarda otururken telefonda birbirlerine bir şeyler göstererek gülüşüyorlardı. Farah'ın annesi ve diğer akrabaları da salonun bir köşesinde oturuyordu. Gözlerim kısa bir an Seçil'e ilişkin yukarıdaki telefon görüşmesi aklıma geldi. Her fırsatta Gurur'a kaçamak bakışlar atan bu kızıl şeytan ne işler karıştırıyordu? Ne halleri varsa

görsünler bir de bunu kendime dert etmeyeceğim. Benim sorunlarım bana yeterdi.

Dünürümüz Demet Hanım'ın yanına oturduğumda başını çevirip solgun suratıma baktı. Karun'dan dolayı yemek masasından kalktığımı iyi biliyordu. Bilgece bakan gözlerinin ardında dostane bir ifade belirdi. "Bebeği isteyeceği zamanlar gelecek ama şu an için çok erken." Bu konuda canımın sıkıldığını herkes gibi o da anlamıştı.

Bakışlarını çevirip gözlerini Karun'a dikti. "Ümit'in onun hakkında anlattıkları doğruysa bebek konusunda ona zaman tanınmalısın." Anlaşılan herkes Karun'un geçmiş travmalarını biliyordu. Elimden geldiğince Karun'a karşı sabırlı olmaya çalışıyorum ama bazen beni çok zorluyordu.

İç çekerek nefesimi sesli bir şekilde verdim. "Ondan nasıl bir baba olacağını bile kestiremiyorum." Ciddi bir yüz ifadesiyle Ümit ile sıkıcı işler konuşan Karun'u izliyordum. "Bazen onu hiç tanımadığımı düşünüyorum."

Bir bacağını diğerinin üzerine atan Demet Hanım güldü. "Kadınlar ve erkekler birbirinden çok farklı. Bebek rahmine düştüğü an kadında annelik içgüdüleri gelişir, o an anne olursun. Ancak erkeklerde böyle değil. Onlar çocuklarını kucaklarına aldıklarında baba olurlar, öncesinde değil."

Manidar gözlerle karnımı işaret etti. "Onu hisseden ve dokuz ay boyunca hissedecek kişi sensin, Karun değil. Dokuz ay boyunca senin karnında büyüyor, seninle besleniyor, acını, üzüntünü ve endişeni seninle hissediyor. Bunlar Karun'un yaşamayacağı şeyler. Bu yüzden sen şu anda annesin fakat o henüz bir baba değil." Endişelerimi dağıtmak ister gibi bana gülümsedi. "Karun o çocuğu ister istemez, bunu bilemem ama bebek doğduğunda onu isteyeceğini biliyorum çünkü bir tek o zaman gerçek anlamda baba olacak."

Umutsuzca, "Umarım," demekten başka bir şey söylemedim.

Gözleri bir köşede tek başına oturan Farah'ı bulduğunda yüzündeki gülüşü soldu. Bir anne olarak kızı için endişelendiğini gizleyemiyordu. "Sanırım ben asla bir torun sevemeyeceğim." Farah'a olan bakışları sitemliydi. "Bu ördek mağarasında saklanmak dışında hiçbir şey yapmıyor."

Farah herkesten uzak bir köşede pijamalarla oturup kitap okuyordu. Annesi de çıldıran gözlerle onu izliyordu. "Ona doğru düzgün bir şeyler bile giydiremedim." Kızının dağınık saçlarına, gözlerindeki gözlüğe ve ayağındaki renkli çoraplara eleştirel gözlerle bakıyordu. "Dişilikle hiç alakası yok. Ördekler bile ondan daha kadınsı." Gülüşüme engel olamadım. Zavallı kıza ördek demeyi bırakmalıydı.

Gurur'a bakınca Çağıl ona bir şeyler anlatırken aslında Çağıl'ı hiç dinlemediğini, sık sık Farah'a baktığını gördüm. Yeşil irisleri Farah'ın üzerindeki komik pijamada oyalandıkça dudakları belli belirsiz kıvrılıyordu. Farah'ın onu boykot etmek için giydiği pijamalar Gurur'u fazlasıyla eğlendiriyordu. Farah'ı olduğundan daha sevimli gösteren gözlüğüne, dağınık topuz yaparak bir kalemle tutturduğu saçlarına uzun uzun bakıyordu.

Onu izlerken Gurur'un yüzünde hoşnutsuz hiçbir şey yoktu. Farah'taki her şeyi seviyormuş gibi bakıyordu. Farah okuduğu kitapta bir cümleyi sevmiş gibi gülümseyince Gurur'un dudağının kenarı biraz daha kıvrıldı. Karısının küçük bir tebessümü bile onu mutlu ediyordu. Farah okuduğu bir satırın altını çizmek için saçına uzandı ve topuzundaki kalemi çekip aldı. Kalemi alınca saçları dalgalanarak omuzlarına döküldü.

Bunu gören Gurur'un dudakları düz bir çizgide buluştu. Artık gülümsemiyordu çünkü gözlerinde daha yakıcı bir ifade belirmişti. Farah'ın açık saçlarına dikkatli gözlerle bakıyordu. Kalemle kitaptaki bir şeylerin altını çizen Farah, izlendiğinden habersiz kitabı okumaya devam etti. O kitabı okurken farkında olmadan elinde tuttuğu kalemi dudaklarının arasına alıyor, kalemin arkasını ısırıp dişliyordu. Gurur ilgili gözlerle onun dolgun dudaklarının arasındaki kaleme bakıyordu. Farah'ın dudaklarına olan bakışı fazla yoğundu. Midem kasıldı.

Gurur onu arzuluyordu.

Yeni bir sayfaya geçen Farah, elindeki kalemle boynunu kaşıyınca Gurur'un bakışları onun dudaklarından boynuna kaydı. Uzun boynuna, ince omuzlarına ve kalemin sürtündüğü buğday tenine baktıkça gözlerinin yeşili biraz daha koyulaşıyordu. Farah'ın boynuna baktıkça sertçe yutkunup

dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Sanki dudaklarını onun boynunda gezdirmek için çıldırıyordu. Gurur gerçek anlamda karısını arzuluyordu.

"Farah'ın dişilikle hiçbir ilgisi olmadığı konusunda sizinle hemfikirim." Gülümseyerek Demet Hanım'a Gurur'u işaret ettim. "Ama hiçbir şey yapmadan da çok şey yaptığı bir gerçek."

Farah'ın Gurur'u ayartmak için ekstradan bir çabada bulunmasına gerek yoktu çünkü pijamalarla bile Gurur'u bir şekilde ayartıyordu. Komik olansa Farah bunu yaptığıнын farkında bile değildi.

Demet Hanım, Gurur'a bakınca onun Farah'ı izlediğini gördü. Tam o esnada Farah okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Gurur ile göz göze gelince saniyesinde yanakları ısındı. Kızardığını bile gizleyemiyordu. Gurur'un onu izlediğini görünce utanıp kitabı yüzüne kadar kaldırdı. Onun bakışlarından kurtulmak için böyle bir çözüm bulmuştu. Bu Gurur'u güldürdü. Gülerек başını iki yana sallayıp önüne döndü.

Onları izleyen Demet Hanım gördüklerinden memnun kalmış gibi tebessüm etti. "Gurur'un Farah'a bakarken gözlerinde oluşan bu parıltı, Leyla'ya bakarken gözlerinde hiç oluşmuyordu." Leyla'yı yaşarken hiç görmediğim için bu konuda yorum yapamam.

Meraklı bakışlarımı ona dikip, "Sizce Leyla'yı sevmiyor muydu?" diye sordum.

"Seviyordu." Kahvesini yudumladığında bunları söylerken tereddüt bile etmemişti. "Ama ona aşık değildi veya onu aşkla sevmiyordu." Başını Gurur'a doğru çevirdiğinde bakışları kısıldı. "Gurur için Leyla'yı sevmek en kolayıydı zor olan Farah'ı sevmekti. Leyla'yı sevmek ve Farah'tan da nefret etmek için birçok nedeni vardı." Alay edencesine güldü. "Leyla'yı istediği gibi sevemedi, Farah'tan da nefret edemedi."

Hiçbir şey anlamadığımı görünce keyifli gülüşü büyüdü. "Leyla'yı sevmek için çok fazla nedeni vardı çünkü Leyla'ya karşı borçlu ve suçlu hissediyor. Farah'tan nefret etmek için çok fazla nedeni var çünkü Leyla'nın katilini Farah'ın babası sanıyor." Dudaklarını büktü. "Leyla'yı aklıyla Farah'ı da kalbiyle sevdiğini düşünüyorum. Akıl mantık ister kalp ise aşk. Birini

mantığıyla sevdi diğerini kalbiyle. Leyla'yı sevmek aklının, Farah'ı sevmekte kalbinin seçimi idi." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gurur'un henüz bunları fark ettiğini sanmıyorum."

Gurur, Farah'ı sevdiğini bile bilmiyordu. Bunu kabul etmeye yanaşmıyordu. "Farah'ın bu kadar ürkek olmasının bir nedeni, hikayesi var mı?" Konudan farklı bir soru sorduğumda Demet Hanım yerinde rahatsızca kıpırdandı. Tüm keyfinin kaçtığını görebiliyorum. Yanlış bir soru sorduğumun farkındayım ama Farah'ın neden böyle olduğunu çok merak ediyorum.

Demet Hanım'ın gözleri Farah'ın üzerinde gezindiğinde yüzü gölgelendi. "Farah çocukken böyle değildi, yani sosyal anksiyetesi olan bir çocuk değildi." Kimse doğuştan böyle olmadığı için ona nedenini sormuştum. Her dönüşümün derin bir hikayesi vardır.

Düşünceli bir ifadeyle iç çeken Demet Hanım'ın gözleri puslandı. "Farah çocukken babasının düşmanları tarafından kaçırıldı ve bir ay boyunca alıkonuldu." O günlerin kötü hatıralarıyla bakışları buruklaştı. "Aramadığımız yer, altına bakmadığımız taş kalmamıştı ama Farah'ı bir ay boyunca bulamadık." Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Farah'ın çocukluğunda bir kaçırılma vakası olduğunu bilmiyordum.

Tatsız bir konunun hatıralarıyla Demet Hanım'ın kaşları çatıldı. "O psikopat herifin yanında geçirdiği bir ayda neler yaşadığını bize hiç anlatmadı." Burnunun direği sızlamış gibi bakışları titreşti. "Onu kurtardığımızda evimize geri dönen çocuk artık Farah değildi." Yani Farah bir zamanlar böyle değildi.

Hüzünlü gözlerle kızını işaret etti. "Bize geri dönen Farah böyle birine dönüşmüştü. Gölgesinde bile korkan, insan içine çıkmaktan çekinen ve kimseye hiçbir şey anlatmayan biri olarak bize döndü. Öncesinde ele avuca sığmayan haylaz bir çocuktuk fakat orada yaşadıkları onu çok değiştirdi." Yaşadığı şeylerin büyüklüğüne göre insan değiştirdi.

"Farah eskiden kimsenin istekleri doğrultusunda hareket etmeyen bir çocuktuk. Şimdi izle." Derin bir nefes alarak yönünü kızına çevirdi. "Farah o kitabı bırakıp yanımıza gelir misin?" diye rica etti yumuşak bir sesle. "Buraya gelir misin canım?"

Farah onu duyduysa da duymazdan gelip başını kitaptan kaldırmadı. Demet Hanım kaşlarını hafifçe çatıp daha sert bir sesle, "Farah buraya gel!" deyince Farah hemen başını kaldırdı. Annesinin dudaklarından çıkan emir kipine hızla itaat ederek aceleyle başını salladı. "Peki."

Buraya gelmek için ayağa kalkınca Demet Hanım, "Otur yerine," dedi ve Farah kalktığı yere hiç sorgulamadan oturdu. Gözlerini irice açtı. Annesi rica edince değil, emir kipi kullanınca Farah harekete geçmişti. Biri ondan bir şey isteyince yapmak veya yapmamak kendi özgür iradesine bağlı olduğu için isterse yapıyordu, istemeyince yapmıyordu. Fakat biri ona emredince özgür iradesini kaybediyor, doğrudan ona itaat ediyordu.

Demet Hanım başını çevirip bana baktığında yüzünde gizleyemediği bir acı vardı. "Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun? Farah'ın beyni emirlere otomatik bir şekilde karşılık veriyor."

Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. "Henüz çocukken kızımı itaatkâr bir köleye çevirdiler. Ne yaptıysam onu bir zamanlar olduğu o Farah'a geri döndüremedim." Başıyla Gurur'un olduğu yönü işaret etti. "Gurur aslında Farah'ı değiştirmeye çalışmıyor, yapmaya çalıştığı şey bu değil. Evet, Gurur onu zorluyor ama bunun nedeni onu evcilleştirmesi değil, zaten evcilleştirilen birini özgür bırakmak." Sanırım artık Gurur'un ne yapmaya çalıştığını daha iyi anlıyorum.

Sonunda her şeyi anlamamla Demet Hanım iç çekerek başını salladı. "Gurur, Farah'ın zincirlerini kırıp eskiden olduğu kişiye geri dönmesi için uğraşıyor." Kaskatı kesildim. Farah yıllar önce kurtulmuş olabilir fakat aslında hiç kurtulmadı. Hâlâ babasının düşmanının elindeki o küçük çocuktı. Özgürlüğü tatsaydı emir verildiğinde itaat etmezdi.

Herkesin sandığının aksine Gurur karısını evcilleştirmiyordu çünkü birileri zaten bunu çok önceden yapmıştı. Gurur birilerinin evcilleştirdiği bir kızı kendi içindeki tutsaklıktan kurtarmaya çalışıyordu. Farah hakkında hiçbir şey bilmediğim için onu bu hale getiren kişinin Gurur olduğunu düşünmüştüm oysaki gerçek hikâye bambaşkaymış. Gurur bize hiçbir şey bildiğiniz gibi değil derken belki de haklıydı. Gurur ve Farah'ın hikayesini derinlemesine bilmiyorduk.

Ümit Bey ile olan sohbetine ara veren Karun'un bakışları beni bulunca ters gözlerle bakışlarına karşılık verdim. Masada çocuğu istemediğini söylediği için ona kızgın olduğumu fazla belli ediyordum. Derin bir nefes alarak bana doğru yürüyünce ayağa kalkıp pencereye yürüdüm. Adımları durdu çünkü onu yanımda istemediğimi açık bir şekilde göstermişim.

Gecenin kalanında da bunu sürdürdüm. Karun'un tüm çabalarına rağmen onu yanıma yaklaştırmadım veya doğru düzgün yüzüne bakıp onunla konuşmadım. İnsanların içinde onu görmezden gelmem onu çıldırtıyordu. Bunu daha önce hiç yapmadığım için bu yönümle ilk kez karşılaşılıyordu. Şu zamana kadar bir kez olsun insanların yanında onu görmezden gelmemiş veya rencide edip onu küçük düşürmemişim.

Ancak şimdi gerçek anlamda onun sinirleriyle oynuyordum. İki aile çaylarımızı içip tatlılarımızı yerken Seçil rahat durmayıp, "Kendini bir yıl boyunca neden ölü gösterdiğini çok merak ediyorum?" diyerek herkesin sinirleriyle oynamaya başladı. Bana karşı sözlü saldırılardan bulunarak gözlerini üzerime dikti. "Bunu yapmak için çok haklı bir sebebin olmalı?"

Normalde olsa bu kaltağın ağzının payını verir, tek bir lafımla onu yerin dibine sokardım. Fakat yapmadım çünkü haddini bildirmek istediğim kişi Seçil değildi. "Sebebi çok açık değil mi?" Rahat davranarak bir bacağımı diğerinin üstüne atarak güldüm. "Karun ile yaşadığım inişli çıkışlı ilişkiden sıkılmışım." Karun'un bakışları ok gibi beni bulunca görmezden geldim. "Bende kendimi ölü göstererek dünya turuna çıktım."

Karun'un bakışlarında kopan fırtınayı göğüslemek benim için zor değildi. Bakışlarının hiddetini herkes görüyordu çünkü benim tatil diye bahsettiğim o bir yıl onun cehennemi olmuştu. Herkesin içinde ters bir şeyler söylemek istemediği için burnundan nefesini sertçe verdi. Masada herkesin içinde lüzumsuzca bebeği istemediğini söylediğinde aynı şeyi o da bana yaşatmıştı.

Tüm bu gerginliğe damgasını vuran şey Farah'ın erik yerken çıkardığı ses oldu. Tüm gözler ona döndüğünde kucağında bir tabak dolusu yeşil erik olduğunu gördüm. Katur kutur sesleri çıkartarak eriği yemesi Gurur'un sinirine dokunuyor olmalı ki çenesi seğirdi. Çağıl gülmemeye çalışarak bana yaklaştı. "Gurur erikten nefret eder. Çocukken bile ne zaman onun

yanında erik yesek deliye dönerdi." Gülüşüne engel olamadı. "Eriğe tiki var ve ne öğrendim biliyor musun? Farah'ın en sevdiği meyve erikmiş," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Tezatlığın böylesi.

Gurur dik dik Farah'a bakınca Seçil, Gurur'a yaranmak için Farah'a dönüp onu azarladı. "Kaldır şu tabağı," dedi hadsizce. "Ne buluyorsun bu meyveden, aklım almıyor." Yüzünü buruşturdu. "Çocukken de ceplerini hep erikle doldururdun." Anlaşılan Farah, Gurur'u kızdırmak için erik seviyormuş gibi rol yapmıyormuş, eriği gerçekten seviyormuş.

Eriği sevdiğine hiç şüphe yoktu ama bu akşam erik yemesinin asıl nedeni Gurur'u kızdırmaktı. Farah tabaktaki eriklerden birini hard diye ısırarak omuzlarını silkti. "Ne yediğimden kime ne?" Sesler çıkartarak erikleri yerken Gurur ile göz göze geldi. Gurur'un sinirden kıpkırmızı olan suratını görünce gülmemeye çalışarak yanaklarının içini ısırdı. Kocasını deli ediyordu.

Bir hafta boyunca ondan sarkacını aldığı için Gurur'a çok kızgın olduğunu fazla belli ediyordu. Gurur'dan intikam almak ister gibi tabaktaki yeşil eriklerden birini aldı. Gurur'un gözlerinin içine bakarak sesli bir şekilde eriği ısırınca, Gurur'un gözü seğirdi. Bir küfür savurup, "Çocuk!" diyerek bir hışımla dışarı çıktı. O tabağı Farah'ın kafasına geçirmemek için dışarı kaçmıştı. Farah'ın ondan intikam alma şekli bile fazla masum ve tatlıydı.

Gurur'un ona yaptığını Karun bana yapsaydı muhtemelen şu anda yaşamıyor olurdu. Gurur gidince tüm keyfi kaçan Seçil çatık kaşlarla Farah'a bakıyordu. "Yaptığını beğendin mi?" deyince derinden bir sabır çektim. Bu kızı dövmek istiyorum. Şöyle kafa göz ona bir dalsam sanki on yaş gençleşeceğim.

"Seçil gereğinden fazla Gurur'u savunuyorsun," dediğimde sözlerim salona bomba gibi düştü. Hiçbir art niyet taşı mıyormuş gibi masum bir ifade takınarak ona gülümsedim. "Eniştene olan sevgin takdire şayan." İğneleyici sözlerimin gittiği yeri bir tek o anladığı için yerinden rahatsızca kıpırdandı. "Ne sevgisi canım." Bakışlarını kaçırdı. "Ben yine gerginlik çıkmasın diye öyle şey etmişim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Sen şey etme, Seçil. Karı koca arasında olan şeylere şey edip durma." Ona olan bakışlarım uyarı niteliğindeydi. "Yoksa birileri de sana şey eder aklın şaşar."

Seçil'n üzerine gittiğim için agresif bir tutumla yanındaki elini sıktı. "Senin benimle derdin ne?"

Farah'ın abisi Caner onu savunarak benden için, "Bela arıyor," dedi. "Susacağı yeri bilmiyor."

Karun doğrudan ona bakarken gözlerinde ölümcül bir parıltı geçti. "Sustursana."

"Bizim gelinimizi susturacak öyle mi?" Çağıl güldü. "Denesin bakalım."

"Hır görün lüzumu yok beyler." Ümit araya girerek olası bir kavgayı başlamadan bitirdi. "Herkes sakın olsun." Farah bir kez daha eriği katur kutur ısırınca birkaç kişinin savurduğu küfürler beni güldürdü. Dünya yansa Farah'ın umurunda değil gibiydi.

Eve gitmek için yola çıktığımızda Gurur bizimle gelmemiştii. Karısının evinde kalarak Karun'u delirtmişti. Amcasının içgüveysi olarak o evde kalması Karun'a sinir krizleri geçirtiyordu. Karun kendi arabamla eve dönmeme izin vermediği için onun arabasındaydım. VIP araçla eve dönerken Karun ile birbirimize soğuk yapıp duruyorduk. Yemek masasında söylediklerinden sonra ona karşı tavırlıydım. Bebeği istediğim için aynı soğukluğu o da bana yaşıatıyordu.

Kumandayı alıp şoför ile aramızda olan paravanı indirdim. "Bir manavda durabilir miyiz?" İştahlı bir şekilde yutkundum. "Canım yeşil erik çekti." Farah gece boyunca yediği için benim de canım çekmişti. Ekşi şeylere çok fazla aşeriyordum.

Şoför başını sallayarak, "Nasıl isterseniz efendim," demişti ki Karun elimdeki kumandayı aldı. "Hiçbir yerde durmadan düz devam et." Buz gibi

bir sesle konuşup paravanı yeniden çekti. İçim burkuldu. Bunu yapmasını beklemiyordum.

Başımı çevirip ona baktığımda ifadesi kaskatıydı. "Canım çok erik çekti." Soğuk tavrına karşı sesimi oldukça sakın çıkarmaya çalıştım. "Yol üstünde bir manavda dursak ne olur ki, iki dakikada alırız."

Çenesinde bir kas seğirirken ters bakışlarını bana dikti. "O şeyi beslemeyeceğimi sana söyledim!" Acıyla doldum. Hamile karısının aşerdiği şeyleri almayan bir adamdı.

"Kendi paramla erik alırım." Onu daha fazla kızdırdığımdan habersiz orta yolu bulmaya çalıştım. "Senin paranla almazsam onu besleyen sen olmazsın."

"Sus artık, Bige."

Bir erik için birine yalvaracağım aklımın ucuna bile gelmezdi ama canım öyle bir yeşil erik çekiyordu ki, sanki yemezsem ölecektim. Hamile kadınların aşermelerinin bu kadar kötü olduğunu daha düne kadar bilmiyordum. Beni kırmasına rağmen Karun'a gülümsemeye çalışıp, "Duralım bir yerde," dedim kıvranan bir sesle. "Canım feci bir halde erik çekiyor."

Normalde istesem bana dünyayı verirdi fakat konu bebek olunca bir eriği çok görüyordu. Katı ifadesinden hiçbir şey kaybetmeden, "Hayır!" dedi sertçe. Gözlerimin içine acımasızca baktığında zerre kadar içi sızlamadı. "Çocuğu istiyorsan bunları da göze alacaksın."

Kalbim acıyla tutuştu.

Bana çok gördüğü şey sadece bir erikti.

Önüme dönüp başımı cama doğru çevirdim. Sol gözümünden süzülen bir damla yaşı ondan bu şekilde gizledim. Sadece bir erik, normalde pek yemediğim veya sevmediğim bir erik için duymuştum tüm bu sözleri. Almadı, belki yumuşar ve alır diye düşündüm fakat eve geldiğimizde bile Karun bana istediğim o erikleri almadı. Korumalardan isteyebilirdim ama

istemedim. Canım çok çekmesine rağmen bir şeylere gücenerek ikinci kez kimseden yeşil erik istemedim.

Yol boyunca bebekten dolayı ikimizde fazla gergindik. Karun doğrudan çalışma odasına geçti bense üzerimi değiştirip uyumaya çalıştım. O gelmeden uyursam yapabileceğimiz can sıkıcı konuşmada kurtulurum sanmıştım. Oysaki onu merak ederken uyuyamazdım. Karun üç saat boyunca odaya gelmeyince ne yazık ki onu kontrol etmek için yataktan çıktım. Sabahlığımı alıp odadan çıkacağım esnada odaya girdi. Sarhoştı. Sarhoş olduğu çok belliydi.

Anlaşılan üç saattir çalışma odasında içmekle meşguldü. İçeri girdiği an odaya yayılan içki ve sigara kokusuyla camı açtım. "Bu saatte içmemeliydin." Pencereyi açarken neden bu kadar çok içtiğini biliyorum. Bu konuşmayı ayık bir kafayla yapamazdı. Sanırım bebek hakkında konuşmamızın zamanı gelmişti.

Tek kelime etmeden şömine başındaki koltuğuna yürüyünce iç çektim. Gerçek anlamda dağıtmıştı. Kumral saçlarını hırsıyla karıştırmış olmalı ki saçları darmadağındı. Çekiştirerek açtığı kravatı boynunun iki yanında atkı gibi duruyordu ve gömleğin eteklerini pantolonun içinde çıkarmıştı. Adımları sarsak, bakışları da alkolle uyuşmuştu. Heybetli vücudunu deri koltuğa bırakıp karşısındaki şömineye dalgın gözlerle baktı. İyi değildi.

"Şömineyi yakar mısın, Bige?" diyen pütürlü sesini duydum. Odanın içi sıcaktı fakat odadaki ısı onun için yeterli değildi. "Üşüyorum."

Yürüyüp sepetteki odunları şömineye attım. Şömine rafında duran yağlı odunların üzerine döktükten sonra geri çekilip kibriti yaktım. Yanan kibriti şömineye attığımda odunlar tutuştu. Onu ısıtmak için bu ateşin yeterli olmayacağını biliyorum çünkü Karun'un bir yanı hâlâ o soğuk hava deposundaydı. Hamile kalmam onu daha çok o soğuk yere itiyordu.

Yanına gidip ayaklarının önündeki yumuşak halının üzerine oturdum. Ayaklarının önüne kıvrılıp kollarımı onun dizlerine yasladım. "İyi misin kocam?" Tüm gece beni fazlasıyla kırmasına rağmen ona karşı anlayışlı ve iyi olmaya çalışıyordum.

Beni izlerken mavileri durgunlaştı. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyorum. Gündüzleri Karun dahil herkese yapmadığımı bırakmazdım ama geceleri onun dizlerinin dibine kıvrılırdım. Tıpkı onun da herkese aslan ama bana gelince kediye dönüşmesi gibi. En azından bir hafta öncesine kadar öyleydi. Hamile olduğumu öğrenince bana karşı çok değişmişti. Artık beni incitmeyi bırakıp sevdiğim adam olmasını istiyorum.

Bir süre yüzümü izledi hatta bunu haddinden daha uzun yaptı. Daha sonra içkinin getirdiği cesaretle, "Bige," diye mırıldandı hafif uyuşuk bir sesle. "Korkuyorum be güzelim." Bakışlarını karnıma indirdiğinde buz saçağı gözlerinde yıldırımlar çaktı. Her bir yıldırım onun bakışlarından kopup benim karnıma düştü. "Karnındaki seni benden alacak diye çok korkuyorum." İçim titredi.

Gözlerimin içine baktı ve acı çeken bir sesle, "Annesinin katili olur diye ödüm kopuyor," dedi. Sonunda itiraf etmişti. Bebeği istememesinin asıl nedeni günler sonra dökülmüştü dudaklarından. Annesinin ölümüyle doğan bir çocuğun ona verdiği azabı çok iyi biliyordu.

Dizlerimin üzerinde dururken kollarımı biraz daha onun bacaklarına bastırdım. "Karun ben Defne değilim." Yumuşak bir sesle konuşup korkularının yersiz olduğunu ona anlatmaya çalıştım ama bunu yaparken oldukça dikkatliydim çünkü bu konudaki travmasının ne denli büyük olduğunu biliyorum. "Çocuk değilim, Karun."

Parmak uçlarım dizine sürtünürken onu incitmeden bu konuşmayı yapmanın derindeydim. "On üç yaşında değilim." Burukça ona gülümseyip sevdiğim mavilerine baktım. "Bir doğumun üstesinden gelecek olgunlukta ve güçteyim."

İçimi titreten bakışlarında sanki çağılayan bir nehir akıyordu. Gözleri doluyor ama ağlayamıyordu. "Bige çıkmıyor aklımdan." Kısık bir sesle konuşup başını eğerek iki yana salladı. "Ben, Gurur ve Çağıl..." Yenilgi içinde omuzlarını düşürdü. "O odaya girmemeliydik ama girdik. Yaşlarımız yedi ve on arasındaydı, o siktiğim odaya girmek için uygun yaşta değildik."

Başını kaldırdığında öksüzler gibi kaşları büküldü. "O odaya girdik nefesim çünkü içerideki de bir çocuktü, daha on üç yaşındaydı." O çocuk Defne'ydı.

Nabzım kulaklarımda çınlarken gözlerimin ardı sızladı. Çocuğu istemediği için Karun'a kızarken ne denli haksızlık yaptığımı artık daha iyi anlıyordum çünkü Karun'un yarası hâlâ tazeydi. Bu olayın üzerinden yirmi bir yıl geçse de babasının onda açtığı yara hâlâ durmaksızın kanıyordu. "Defne yataktaydı ve çok acı çekiyordu." Defne'nin acıları yıllar önce son bulmuştu fakat Karun'un ıstırabı bir gram bile azalmıyordu.

O günün hatıralarından kurtulmak ister gibi başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı. "Bağırıyor, ağlıyor ve yardım istiyordu. Ne sesi ne de yüzü bir an olsun aklımdan çıkmıyor." Kısa bir an bana baktığında içli bakışları beni hıçkırıklarla ağlatabilirdi. "Oradaydım elini tutuyor ve acısını bölüşüyordum fakat hepimiz o kadar çocuktuk ki onu bu hale getiren şeyi anlamıyorduk." Başını iki yana sallayarak nefesini koyuverdi. "Hamilelik nedir, bebekler nasıl doğuyor, hiç bilmiyorduk."

Dudaklarını birbirine bastırarak kendini susturmaya çalıştı ama yapamadı. "Çocuktuk, Bige. Nasıl öldüğünü biliyorduk ama nasıl doğulduğunu bilmiyorduk." Gözlerimi yaşlar zorlarken bana olan bakışları titreşti. "Babam bize ölümü öğretti, Defne'de doğumu."

Ona sıkıca tutundum. Bıraksam sanki onu kaybedecektim. Öylesine zayıf, öylesine yıkılmış ve öylesine acıyordu. Birkaç saat önceki Karun'dan eser yoktu. Yüzünü ovuşturarak ona acı veren nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kimse Gurur'u üstsüz görmemiştir çünkü gömleğin altına bile atlet giyer. Geçmişini sırtında taşıyor." Başını ağır ağır salladı. "Gurur'un sırtı yanıklarla dolu." Öyle bir acıdım ki onların acısını kemiklerimde hissettim. Onlara tüm bunlar yapılırken henüz çocuklardı.

Bana oturduğu koltuğu işaret etti. "Babamın böyle bir koltuğu vardı. Çoğu zaman o koltuğa oturup içki ve sigara içerdi. Gurur onun kül tablasıydı." Ayaklarının önünü işaret etti. "Babamın ayaklarının önünde korku içinde titreyerek dururdu. Babam onu diz çökmeye zorlardı. İttiği sigaraları onun vücuduna bastırır, çakmağı yakarak Gurur'a işkence ederdi." Burnunun direği sızlamışçasına gözlerinden bir damla yaş aktı. "Gurur'u hep ateşle korkuturdu."

Buruk bir şekilde gülerek kendisini işaret etti. "Evimizin kilerinde de soğuk hava deposu vardı." Kaskatı kesildiğimde gözlerini yumdu ve ben

hıçkırdım. "Beni hep oraya kapatırdı." Kahretsin!

"Defne'nin öldüğü gün babam beni ilk kez soğuk hava deposuna kapatmamıştı veya o son olmadı. Tıpkı o gün ilk kez Gurur'u yakmaya çalışmadığı gibi." Kendi acısıyla dalga geçmek ister gibi güldü. "Babam bunu bize hep yapardı ve o günden sonra da hep yaptı." Boğazımda bir düğüm oluştuğunda ciğerlerim oksijensiz kalmış gibi nefes alamadım. Karun ve Gurur'un geçmişi gerçek anlamda derin acılarla doluydu.

Uzanıp elini tuttuğumda elimdeki ısı bile soğuk elini ısıtamadı. Ne acısını alabildim ne de onu susturabildim. Uzun zaman sonra bana içini dökerken yüzü kederli, bakışları mahzundu. "O evde bir tek Defne bize iyi davranırdı. Bizden üç yaş büyük olmasına rağmen bize annelik yapmaya çalışırdı. Babamın Gurur'un vücudunda açtığı yaralara merhem sürer, amca diyerek onu mutlu etmeye çalışırdı."

Kendini daha fazla tutamadı ve gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Beni soğuk hava deposundan çıkardıklarında Defne elinde bir battaniyeyle hep kapıda bekler, odama kadar sıkıca sarılarak beni ısıtmaya çalışırdı." Kıyamadığım gözleri ıslak bir şekilde beni izlerken, "Bige," diye fısıldadı. "Beni taşımaya gücü yetmezdi ama sırtına alarak odama taşırdı." Defne onların tutunduğu tek daldı ve o dalı kırmışlardı.

Kendimi daha fazla tutamayıp ona sarılmak için ayağa kalktım çünkü çok kötüydü ve acı çekiyordu. Yanında olduğumu, yalnız olmadığını hissettirmek istedim fakat o benden önce sarıldı. Kollarını belime sararken başını karnıma yasladı ve ağlamaya başladı. Kaskatı kesildim. Öyle bir dağıldım ki her parçam bir yere savruldu. Karun ağlıyordu. "Onu koruyamadım." Ağlayan sesi titrerken belki de ilk kez Karun'u sesli bir şekilde ağlarken görüyordum. "O bizi hep korurdu ama biz, bir Defne'yi şu dünyaya sığdıramadık. Kollarımda öldü, Bige kollarımda..."

Onunla ağlayarak ona sarıldım. Çektiği tüm acıyı ondan almak ister gibi ona sarılıp onu avutmaya çalıştım. "Senin suçun değildi." Hıçkırarak başımı iki yana salladım. "Sende cocuktun." Olanlar için kendini suçlaması kendine yaptığı başlıca haksızlıklardan biriydi. Tüm bunlar olurken Karun daha on yaşındaydı. On yaşındaki bir çocuk babasının zulümlerini durduramazdı. Defne, Gurur ve Karun o ailedeki mağdurlardan biriydi.

Yüzünü karnıma yasladığı için gözyaşlarının ıslaklığını hissediyordum. Başımı eğip saçlarını okşarken Karun'un her bir damla gözyaşında kanıyor, ölüyor ve dirilip tekrar ölüyordum. Onun gözyaşları dünyanın en büyük azaplarından biriydi. Kadınlar çok sık ağlardı ama erkekler nadiren. Ve bir erkeğin gözyaşı yere düşse kaldırım taşını çatlatır derler. Erkeklerin gözyaşı bu denli ağır, bu denli sarsıcıydı. Karun belime sarılıp ağladıkça gözyaşlarının çatlattığı yer kalbimdi. Oysaki benim kocam kolay ağlayan biri değildi.

"Çok acı çekti," derken Defne'ye yardım edemediği için kendini suçluyordu. "Yalvardı, yardım istedi, üşüdüğünü söyledi ama ben onu ısıtamadım bile." Onunla ağlamak dışında onu susturacak hiçbir şey yapmadım çünkü buna ne kadar çok ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yıllardır tüm bunları içine atarak yaşamaya çalıştığı için konuşmaya ve ağlamaya ihtiyacı vardı.

Bir gün ağlamak istediğinde bana gelip ağlayacağına ona söz verdirmiştim. O sözünü tutarken bende onun acısına ortak oluyordum. Bu sözü ona verdirmemin nedeni tam olarak buydu, ağladığında paramparça olacağını biliyordum. Bu olduğunda yanında olup onu toparlamak için ona bir gün ağlarsan bana gel demiştim. Sahte ölümümle de çok ağlamıştı ama beni ölü sandığı için bana gelememiş, bunun yerine mezarımın başına gidip orada ağlamıştı bana. Yani o 383 günde bile bana verdiği sözü tutmuştu.

Ne yazık ki yıllar sonra sahte bir ölümle Karun'u ağlatan ve ona ağlamayı öğreten bendim. Zamanı geriye alma şansım olsaydı kendimi asla ölü göstermez, ağlamayı bilmeyen gözlere gözyaşlarını getirmezdin. Kendini daha iyi hissedene kadar belime sarılmayı hiç bırakmadı. Başı hep karnıma yaslı kaldı ve oturduğu yerden hiç kıpırdamadı. Bende ayakta dikilirken parmaklarımı saçlarından geçirip onunla sessiz gözyaşları döktüm. Birbirimizin yaralarını gördüğümüz bir andı.

Babasının onda açtığı yaraya merhem olmaya çalıştım ama kapanmayacak bazı yaralar vardı ve Karun'da o yaralardan birine sahipti. Başı hâlâ karnıma yaslıyken, "Korkuyorum," diyen sesi ağlamaktan çatallaşmıştı. "Bir doğumla Defne gibi seni de kaybetmekten çok korkuyorum."

Yanaklarıma süzülen yaşlarla başımı tavana kaldırıp derin bir nefes aldım. "Kürtaj olmamı mı istiyorsun?" Benden istediği buydu, değil mi?

Beni saran kolları kaskatı kesildi. "Hayır, zamanı gelince sezeryanla doğum yapmanı istiyorum." Ansızın söylediği şeylerle başımı eğip aceleyle ona baktım. Kalbim umutla dolarken doğru duyup duymadığımdan emin olmak istiyordum. Karun bebeği doğurmama izin mi veriyordu?

Başını kaldırdı ve çenesini karnıma yaslayarak yüzüme baktı. Bana sığınırken içine düştüğü çıkmazdan onu kurtarmamı ister gibi beni izliyordu. "Senden bir parçayı öldüremem. Bunu düşünmediğimi söylesem yalan olur ama yapamam. Onu doğuracaksın fakat acı çekeceğin bir doğum olmasına müsaade edemem." Küçük bir iniltim bile onu deli ederken doğum sancısını bana yaşatmayacağını tahmin etmeliydim.

Katı gözlerle bana bakarken bu konuda bir anlamaya varmak ister gibiydi. "Doğum yaklaştığında her ihtimale karşı bu evi hastaneye çevireceğim. Eğer hastaneye yetişemezsen diye tüm tıbbi cihazlar ve doktorlar burada olacak." Kaşlarını belli belirsiz çattı. "İster evde olsun ister hastanede, normal doğum yapmayacaksın. Defne'ye olduğu gibi doğum sancısı çektiğini görmeyecek, çılgınlıklarını duymayacağım. Ancak bu şartlarla bebeğin doğmasına izin verebilirim." Bebek için bana sunduğu tek şart sezeryandı.

Gözyaşlarım görüşümü puslandırıırken bir yandan ağlayıp bir yandan gülümseyerek başımı salladım. "Anlaştık sezeryanla doğum yapacağım." Karun'un doğum konusundaki travması bu kadar büyükken onu daha fazlası için zorlayamazdım. Dokuz ay boyunca ona ablasını hatırlatacak ve onu geçmişin acı dolu hatıralarına sürükleyecek bir bebeği kabul etmesi hiç kolay değildi. Bu bile bizim için büyük bir adımdı.

Benim için önemli olan bebeğimi kucağıma alıp onu babasıyla tanıştırmaktı. Hangi şartlarda doğurduğumun bir önemi yoktu. Sezeryanı kabul etmemle rahatlayıp kollarını benden çekti. Koltuğuna yaslandığında dizlerinin üzerine oturup göğsüne sokuldum. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sorduğumda başımı göğsüne yaslamıştım. Konuşup içini dökmek ona iyi gelmiştir.

Saçlarımı okşarken beklediğimin aksine, "Kendimi fazla boktan hissediyorum," diye homurdanınca kıkırdadım. Şaşırtmıyordu.

"Bebeğimizle konuşmak ister misin?"

Gerildi. "Şansını zorlamasan mı?"

Bu konuda ısrar etmedim. Bebeği kabul etmesi bile onun için büyük bir gelişmeydi. Bu gece onun doğmasına izin verdi, ilerleyen zamanlarda onu seveceğini biliyorum. Her şey yavaş yavaş olacaktı. Bebeğimizi benden daha çok sevdiği günlerin geleceğine inanıyorum. Karun zor bir adamdı, zor severdi fakat bir kez sevince de ölümüne bağlanırdı. Karun Kalender'in sevgisini kazanmak hiç kolay değildi ancak imkânsız da değildi. Bunu ben yaptıysam bebeğimiz de yapabilirdi.

Doğduğu an babasının kalbini fethedeceğine hiç şüphem yoktu.

"Bir şeyi çok merak ediyorum." Çenemi göğsüne yaslayıp kirpiklerimin altından ona baktım. "Sen ve Gurur artık her şeyi yapacak güçtesiniz. Neden size tüm bu acıları yaşatan bir adamdan kurtulmuyorsunuz? Baban olduğu için mi?"

İç çekerek başını iki yana salladı. "Yapabilsek bir dakika durmaz yapardık ama bunu yapmaya yeltenemiyoruz."

Ne demek istediğini anlamadığımı görünce başını bana doğru eğdi. "Her şey kafada bitiyor, Çeyrek Mafya." Parmaklarının tersi yanağıma sürtünmeye başladı. "Şu meşhur deneyi bilir misin? Bir köpek balığını akvaryuma kapatmışlar. Akvaryumun ortasına kırılmayacak bir cam yerleştirip diğer tarafına bir balık koymuşlar." Onu daha iyi anlamam için bana bu küçük hikâyeyi anlatırken parmakları yüzüme küçük dokunuşlar yapıyordu.

Yüzüme olan bakışı sevdiği bir manzarayı izler gibiydi. "Köpek balığı acıktıkça balığı yemek istemiş fakat her defasında cama çarpmış. Aradaki camı göremediği için kendisini engelleyen şeyi algılayamıyormuş. Denedikçe daha sert bir şekilde cama çarptığı için bir süre sonra artık ne yaparsa yapsın o balığı yiyemeyeceğini düşünmeye başlamış." Gözlerimin

içine bakarak, "Deneme cesaretini kaybetmiş," deyince sertçe yutkundum. Sanırım ne demek istediğini anlamıştım.

Karun ve Gurur deneme cesaretini kaybetmişlerdi.

Parmakları alnıma sürtünüp kakülümü düzeltirken bakışları fazla yılgın ve yorgundu. "Aradaki camı kaldırmalarına rağmen köpek balığı o küçük balığı yemek için bir harekette bulunmuyor. Daha önce balığa ulaşamıyordu çünkü gerçek bir çaresizlik vardı fakat bu seferde sahte bir çaresizlik yaşıyor. İstese o balığı yiyebilir, onu alt edebilir fakat bunu denemiyor çünkü denerse o cama çarpacağını düşünüyor." Midem kasıldı.

Çocukken ve toy bir ergenken Gurur ile birlik olup Şeref denen adamdan kurtulmayı çok denemişlerdi, değil mi? Her defasında başarısız oldukları için ikisi artık bunu yapacak güçte olsalar bile denemiyorlardı. Bir zamanlar aradaki o cama çok fazla çarptıkları için camın çoktan kalktığını göremiyorlardı. Eskiden ikisi de zayıftı ve Şeref'ten kurtulmaya çalıştıkça o cama sertçe çarpmışlardı.

Artık ikisi de aradaki tüm camları kırabilecek güçlerdelerdi ancak yapamıyorlardı çünkü onlara öğretilmiş bir çaresizlik vardı. Psikolojik olarak Şeref Kalender'e karşı zayıflardı çünkü o akıl hastası adam Karun ve Gurur'da psikoloji namına bir şey bırakmamıştı. Onların bilinç altına sızıp psikolojilerini öyle bir bozmuştu ki aradan yirmi bir yıl geçmesine rağmen Karun donuyor, Gurur yanıyordu. Bu Şeref'in onlara yaptığı bir şeydi.

"Bunun adı sadece sahte çaresizlik değil." Başımı iki yana salladım.

"Öğretilmiş çaresizlik." Babası onlara bunu öğretmişti.

Gözlerini yumarak kabullendi. "O camı ne Gurur aşabilir ne de ben." Derinden gelen bir yenilgiyle burnundan nefesini verdi. "Arada hiç cam olmasa bile..."

"Babanı öldürsem benden nefret eder misin?" Dan diye sorduğum soruyla gözlerini hızla açtı. Mavilerinde şimşekler çakıyordu. "Buna kalkışma. O piçi öldürmek sandığın kadar kolay değil. İstediğim son şey kafayı sana takması!" Nabzım hızlandı. Babasını alt edecek güçteydi fakat bunu

yapamayacağını düşünüyordu. Tıpkı bana anlattığı hikâyede olduğu gibi o köpek balığıyla aynı kaderi yaşıyordu.

Azap Tarikatının sonunu getirip Marasliyan'ları bile bitirmişken aynısını babasına yapamayacağını düşünüyordu. Şeref denen herif onları psikolojik yönden zayıflatmıştı.

Kafasını kötü düşüncelerden uzaklaştırmak için kucağında kıpırdandım. Dudaklarına uzanmadan önce, "O heriften konuşmayı bırakalım," diye mırıldandım. Arzudan koyulaşan gözlerle dudaklarına bakıyordum. "Seni özledim." Onunla sevişmeye ihtiyacım vardı. Bence ikimiz de şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu.

Dudakları kıvrıldığında davetimi geri çevirmeyecek kadar beni arzuluyordu. Belimdeki eli sırtıma sürtünerek kalçama doğru hareket ederken boğuk bir sesle, "Bebek için sakıncalı değil mi?" diye sordu muzır bir ifadeyle. "Başladığımda bebeği bahane ederek beni durdurmaya çalışırsan durabileceğimi sanmıyorum." Kalçamı sertçe sıktı. "Tenin konusunda fazla zayıf olduğumu biliyorsun."

Bacaklarımı iki yanından açarak kucağına iyice yerleştirdim. "Doğuma kadar o alıştığın sert sevişmeleri unut." Kendimi ona bastırduğimde gırtlığından çıkan hırıltı beni olduğundan daha fazla tahrik etmişti. Gözlerinin içine cilveli bir edayla bakıp, "Sınırları zorlamadan yapacağız," diye fısıldadım.

Parmakları boynuma sürtünerek geceliğin askısını tuttu. "Tam olarak neleri yapmayacağız?" Parmağını geceliğin askısına takarak omuzumdan düşürdü. Bir göğsümü açığa çıkardığında kışkırtıcı bir yavaşlıkla dudaklarını emdi. "Yasakları sayar mısın?"

Göğsüme olan bakışı omurgama yakıcı bir his gönderiyordu. İri parmakları göğsümü avuçladığında uyluklarımdan başlayan sızıyı bacaklarımda hissettim. Soğuk elinin tutuşuyla irkilirken göğsümün tomurcuğunu parmaklarının arasına alıp hafifçe sıktı. Beklenti içinde inledim. Dudaklarımda dökülen iniltiyle gözlerinde vahşi bir parıltı geçti. "Siktir et kuralları, yasaklarla uğraşamam!" Gözü dönmüş bir şekilde enseme kavrayıp hoyratça beni öpmeye başladı.

Öpüşüne karşılık verirken en az onun kadar sabırsızdım. Bir an önce ona sahip olmak istediğimi gizlemiyordum. Kendimi onun nefes kesici öpücüklerine bırakırken pantolonun kemerini açtım. Fermuarını indirip boxerın kenarlarını kavradım. Kalçasını hafifçe kaldırarak bana yardımcı oldu. Parmaklarım sertliğini kavradığında gırtlığından çıkan kalın sesle alt dudağımı ısırды. Sadece ona dokunmam bile onu deli ediyordu.

Nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda ikimizde hızlı hızlı nefesler alıyorduk. Dudağımda dişlerinin bıraktığı sızıyı hissederken elim hâlâ bacaklarının arasındaydı. Elimi aşağı yukarı hareket ettirdikçe nefes alışları hızlanıyordu. Geceliğimin diğer askısını da aşağıya çekip kolumdan çıkardı. Geceliğim karnıma kadar düşmüştü. Dik ve iri göğüslerim görüş açısındaydı. Çıldırılmış gözlerle göğüslerime bakarken elimin hareketleriyle dişlerini sıkıp, "Beni öldürüyorsun!" diye hırlayıp göğüslerime yumuldu.

Dudakları sağ göğsümdeydi, eli ise sol göğsümü avuçluyor, dudaklarının bıraktığı sızıyı orada da yaratıyordu. Diğer eli de geceliğimin eteğinin altına sızıp bacaklarımın arasına ulaşmıştı. İç çamaşırı giymediğimi anlayınca kısık bir sesle bir küfür savurup, "Siktir!" dedi boğuk bir sesle. Bir saniye bile beklemeden, "Buraya gel!" dedi ve kalçalarımı kavrayıp beni üzerine çekti. Omuzlarına tutunup yavaşça üzerine oturduğumda içimi doldurmasıyla gözlerimin önünde küçük yıldızlar yanıp sönmeye başladı. Bu hissi seviyorum.

Omuzlarına baskı yaparak başımı eğdiğimde saçlarım yüzüne dökülüyordu. Arzudan kısılan bir sesle, "Bir doktora danışmadan bunu yapmamız doğru mu, bilmiyorum bu yüzden yavaş olmalıyız," dedim. Onun üzerindeyken kalçamı belli bir ritimle kaldırıp onu içime almaya başladım. İçimi tamamen doldurduğunda kalçamı biraz yukarı kaldırıyor, daha sonra tekrar hepsini içime alıyordum. Tutturduğum bu ritim onu deli ettiği için hırıltılı sesler çıkartarak boynuma küçük ısırıklar bırakmaya başladı.

İkimiz için de uzun bir gece olacaktı ama diğer gecelerin aksine sert olmamalıydı.

Sabah gözlerimi açtığımda Karun hâlâ uyuyordu. Her sabah olduğu gibi yine vücudumun bir tarafı felç olmuş gibi hissediyordum. Vücudunun yarısını benim üzerime vererek uyuduğu için sabaha kadar onun altından eziliyordum. Başı yine sol göğsüme yaslı bir halde uyuyordu. Bir koluyla belimi sıkıca sarmış, bacağını üzerime atmıştı. "Ahtapot gibi sarılarak uyumak zorunda mısın?" diye homurdanıp onu üzerimden atmaya çalıştım ama milim kıpırdamadı.

Aklıma gelen şeytanlıkla, "Karun kalk kocam geldi!" diye bağırdım. "Çabuk kalk bizi böyle görmesin!"

Uyku sersemi bir anda üzerimden çekilince az kalsın kakhaha atacaktım. "Kocan mı geldi?" Henüz uykusu açılmadığı için tam olarak uyanamamıştı. "Kocanı benimle mi aldattın?"

Hızlıca yataktan çıkarak başımı salladım. "Yukarı çıkmadan hemen gitmelisin." Kolunu tutarak onu yatakta çıkmaya zorladım. Üzerinde sadece bir boxer varken eğilip yerdeki kıyafetlerini topladım. Sık sık kapıyı kontrol edip duruyordum. "Seni burada görmesin hemen çık."

Uykulu gözlerle şaşkınca kapıya baktı. "Nereden çıkayım?"

Korku içinde gözlerimi belerttim. "Odaya girmek üzere kapıdan çıkamazsın!" Kıyafetlerini kucağına bastırdım. "Balkona saklan çabuk!"

Kendimle birlikte onu da paniklettiğim için, "Tamam," deyip balkon kapısına koştu fakat bir anda duraksadı. Kucağındaki kıyafetleri yere atarak çatık kaşlarla bana döndü. Uyku mahmuru gözleri kızgınlıkla bakıyordu. "Ben niye kaçıyorum o gitsin!"

Telaşlı bir ifade takınarak korku dolu gözlerle kapıyı kontrol ettim. "Adamın karısıyla yattın, seni burada görürse sana ne yapar?"

"Hiç bi sikim yapamaz!" Bu da uyku sersemi olsa bile cesaretinden bir şey kaybetmiyordu.

Dik dik ona bakmaya başladım. "Benim kocam mafya aptal herif!"

"Bende öyleyim!" dedi korkusuzca.

"Ama o senin karınla yatmıyor."

Çenesinden bir kas seğırdi. "Evli olduğunu söylemedin ki bana!" demişti ki nihayet uyku halinden çıkmaya başladı. Gerçekler dan diye kafasına düşerken gözleri sinirle harlandı. "Beni uyandırma şeklini sikeyim, Bige!" deyince gülmeye başladım.

Güldüğümü görünce irice sinirlenerek hızlı adımlarla üzerime yürüdü. "Buraya gel!" Ona sırtımı dönüp kaçmaya yeltendiğimde arkadan belimi yakaladı. Beni yatağa atıp üzerime çıktığında bile hâlâ gülüyordum. Sesimi kalınlaştırıp, "Kocanı benimle mi aldattın?" diyen sözlerini taklit ettiğimde sinirden o da güldü. "Elimde kalacaksın." Bacaklarımın arasına girerek kendini bana bastırdı. "Ya da altımda."

Bir kez daha onu taklit ederek kabadayılar gibi, "Hiç bi şeyim yapamazsın," dediğimde ciddi görünmeye çalıştı ama ciddiyetin emaresi bile yüzüne uğramadı. Dudaklarından çıkan gülüşüne engel olamayıp üzerime iyice yerleşti. "Neyin yapamam?" Tahrik edici bir şekilde kendini bana bastırmaya devam ediyordu. "Sansür kullanmadan söyle bakayım?"

Alt dudağımı dişleyerek, "Söylerim," dedim ona göz süzerek.

Geceliğimin eteğini yukarı toplarken iri cüssesiyle beni eziyordu. Hınzır gözlerle bana bakarken kaşlarını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. "Sikerim mi diyeceksin bana?"

Sebepsiz yere utandım. "Biraz edepi ol."

Dudaklarındaki çarpık gülüşünü saklamadan, "Emrin olur karım," diyerek bana takıldı. Kendini biraz geriye çekip bir kez daha bacaklarımın arasına baskı uygulayınca soluğum kesildi. "Ben hep edepliyimdir," demesi yok mu.

Kıkırtımı durduramadım. "Sana tüm kalbimle inanıyorum." Bacaklarımı iyice açıp onun beline sardım. "Göğüslerimin de ilgiye ihtiyacı var."

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında, "O nasıl söz öyle?" dedi sahte bir utangaçlıkla. "Biraz edepli ol."

Ensesini tutarak onu göğüslerime doğru çektim. "Ben hep edepliyimdir." Kahkaha attı.

Yataktaki oynaşmamızı bölen Çağıl oldu. Kapıya birkaç kez vurup, "Birader?" diye seslendi. "Orada mısın?" Kaskatı kesildim. Destursuzca içeri girmezdi, değil mi?

Panikleyerek Karun'u üzerimden itmeye çalıştım fakat heybetli cüssesini üzerimden çekmedi. "Sabahın köründe ne var, Çağıl?" Geceliğin yakasından çıkardığı göğsümün tomurcuğunu dişlerinin arasına alınca iniltimi güçlkle bastırdım. Kardeşi kapıdayken bunu yapması şaka mı?

"Aşağıya inmелisin," dedi Çağıl.

Karun beni delirtirken göğüslerimi avuçlayıp emmeyi bırakmıyordu. Bense her an Çağıl içeri girecek diye fazla gergindim. Gerginliğimden nefret etmiş gibi göğsümün tomurcuğunu biraz sert ısırınca az kalsın çığlık atacaktım. Bunu önlemek için tam zamanında elini ağzıma bastırmıştı. Uyaran gözlerle bana bakıp, "Sessiz ol," dedi kısık bir sesle ama hareketlerinde değişen hiçbir şey olmadı. Beni kışkırtmaya devam ediyordu.

Ona başımı salladığımda elini çekerek dudaklarıma uzandı. "Bu kadar acil olan ne var lan!" Çağıl'ı azarlayıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Daha sonra konuşuruz."

Çağıl sabırsızca, "Bu bekleyemez!" dedi.

"Çağıl keyfimin içine etme!" Boynuma küçük öpücükler bırakırken her an boxerını çıkartıp içime girebilirdi. Hoşuma gitmeyeceğini de söyleyemem. Kapıda biri varken yakalanma korkusuyla sevişmemiz daha heyecan vericiydi. Tek sorun iniltilerimi kontrol altında tutmaktı.

Çağıl, "Bige'nin babası ve büyükbabası burada," deyince Karun hızla başını kaldırdı ve ikimizde donmuş bir şekilde birbirimize bakmaya başladık. Babam ve büyükbabam mı geldi?

"Ben onlarla ilgileniyorum sende Bige'yi uyandırıp aşağıya gel." Çağıl'ın kapıdan uzaklaşan adım seslerini duyduğumda bile hiç kıpırdıyamadım. Babamın büyükbabamı da alıp İstanbul'a gelmesini beklemiyordum. Henüz babamı görmeye hazır olduğumu bile sanmıyorum.

"Karun çekil üzerimden." Onu itmeye çalıştım. "Babam gelmiş çekil."

Kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Beklesin biraz."

"Aklım babamdayken yapamam çekil."

"Yavrum saçmalama, beni bu halde bırakamazsın." Aşağısını işaret etti. "Bu halde nasıl çıkarım babanın karşısına?" Sertleşmişti.

"Senin sabah ereksiyonun umurumda değil."

"Pantolonumda belli olan bir sertlikle babanın karşısına çıkmamı mı istiyorsun?"

"Tamam, Allah'ın cezası yap şunu!"

"Tadım kaçtı ulan yapmayacağım!" Üzerimden çekilip kendini yan tarafıma attı. "Babanın zamanlamasını sikeyim."

"Düzgün konuş babamla!" Onu tersleyerek üzerine çıktım. "Hamile hamile bir de seninle uğraşıyoruz." Bu herifi rahatlatmazsam tüm sinirini babamdan çıkartacağını bilecek kadar onu tanıyorum.

Belimi tutarak beni altına alıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Bu konuda beni zorlamadığını göstermek için çatık kaşlarını düzeltti.

"İstemiyorsan kendini zorlama. Soğuk bir duş alarak kendimi toparlarım." Yataktan çıktığında tebessümüne engel olamadım. Arada düşünceli biri olabiliyordu.

Peşinden yataktan çıktım. "Birlikte duş alalım."

Kısık bir sesle küfretti. "Ben bu haldeyken benimle duşa girmeni tavsiye etmem." Hiç bu kadar haklı olmamıştı.

Yarım saat sonra sırasıyla duş alıp hazırlanmaya başlamıştık. Saçlarımı kuruttuktan sonra odaya geçip hızlıca giyindim. Aynı zamanda hayatımın en hızlı makyajını yapmıştım. Aynanın karşısında rujumu sürerken Karun kravatını bağlıyordu. Babamın ona yaşattığı gerginlik yüzünden bir türlü kravatı doğru şekilde bağlayamadığı için bıkkınlıkla soludu. Yönünü bana çevirip boynundaki lacivert kravatı işaret etti. "Yardım eder misin nefesim?"

"Tabii kocam." Rujun kapağını kapatıp yanına gittim. Uzanıp beyaz gömleğinin yakasını kaldırarak kravatını bağlamaya başladığımda başını eğmiş, dikkatli gözlerle beni izliyordu. Gözlerinin odağında dudaklarım vardı. "Kırmızı rujun bu kadar yakıştığı tek kadınsın." Sesi gördüklerinden etkilenmiş gibi boğuk çıkmıştı.

Ayağımdaki siyah stiletto ayakkabıları işaret etti. "Ve topuklu ayakkabıların..." dedi iç çekerek. "Ayakkabılarının çıkardığı tıkırtıları seviyorum."

"Bunu biliyorum." Gülümsemeden duramadım. "Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısından beni tanıdığın için gizlice kapını hiç dinleyemiyorum." Ayakkabılarımın tıkırtısını ezberleyecek kadar kendini aşmıştı.

Kravatını düzgünce taktıktan sonra yakasını düzelterip geriye çekildim. Takım elbisenin içindeki karizmatik haline bakarken ona kendimi işaret ettim. "Elbisem yakışmış mı?"

Üzerimdeki siyah elbiseye beğeni dolu gözlerle baktı. Omuzları düşük elbisenin üzerimdeki duruşunu sevmiş gibi bakıyordu. Elbisenin uzun kolları ellerimin üstüne kadar geliyor, kırmızı ojeli tırnaklarımın daha çok dikkat çekmesini sağlıyordu. Vücudumu saran dar elbise dizlerimin bir karış altına gelecek kadar uzundu. Saçlarımı çoğunlukla yaptığım gibi yine açık bırakarak hazırlığımı tamamlamıştım.

Karun büyülenmiş gözlerle beni izlerken gördüklerinden memnun kaldığını gösteren birkaç mırıltı çıkardı. "Her zamanki gibi fazla güzelsin," deyince

ondan aldığım iltifatla gülümsedim. Bana güzel olduğumu söylemesi hoşuma gidiyordu.

Birlikte kapıya doğru yürürken aklıma gelenlerle kolunu tutarak onu durdurdum. "Babama hamile olduğumu sakın söyleme." Evlilik dışı hamile kaldığımı öğrenirse bana karşı çok kırıcı olmasından korkuyordum. Babamın dengesizliğini çok iyi bildiği için başını sallayarak beni onayladı. Umarım diğerleri de bu konuda pot kırmazlardı.

Birlikte aşağıya indiğimizde babam ve büyükbabamın salonda olduğunu öğrendik. Salona doğru attığımız her adımla yaşadığım stres biraz daha arttı. Boşanmam için mahkemeye çıkıp aleyhime tanıklık edip deli olduğumu savunmasını unutamıyorum. Ona olan kırgınlığım henüz geçmemişken buraya gelmesi hiç doğru değildi. İçeri girdiğimizde babam Çağıl ile sohbet ediyordu. Onu görünce bile kalbimde kontrol edemediğim bir özlem belirdi.

Onu özlemeyi ve hâlâ sevmeyi bırakamıyorum. Birçok konuda berbat bir baba olsa da o benim babamdı. Unut deyince unutulmayacak bazı insanlar vardı ve babamda onlardan biriydi. İçeri girdiğim an başını çevirip hızla bu tarafa döndü. Beni görünce siyah harelerinde oluşan o yoğun özlem beni ağlatabilirdi. Bir, "Efîl," deyişi vardı ki insanın içini yakıyordu. Babam da beni özlemişti.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde gözlerinin irisleri titredi. Beni en son bir yıl önce ameliyata girerken gördüğü için bakışları can yakıyordu. Burada olduğumu ama en önemlisi hâlâ yaşadığımı görmek yüreğindeki yası dağıtmaya başlamıştı. İhtiyar yüzü beni görmenin sevinciyle gevşedi. Aramızda birkaç adım bırakarak durduğunda karşımda her anlamda pişman ve yaptıkları için acı çeken bir adam vardı.

Bana sarılmak istiyor fakat iznim olmadan bunu yapmaya cesaret bile edemiyordu. Ne zamandan beri birbirimize bu kadar yabancı olmuştuk? "Sana haber vermeden geldiğim için bana kızdığını biliyorum ama daha fazla duramadım." Daha önce onda hiç görmediğim bir çekingenlikle bana bakıyordu. Gözlerini kaçırmamak için kendini zorlarken, "Çok özledim," dedi ağlamaklı bir sesle.

Bir yıl daha yaşlanmıştı ve bu onu biraz daha duygusallaştırmış olmalı ki konuşurken sesi titriyordu. "Çok özledim, Efil'im."

Gözlerim sızlayınca karşımdaki kıvranışlarından nefret ederek aramızdaki mesafeyi hemen kapattım. "İyi ki geldin baba," derken kendimi ona sarılırken buldum. Babamın yanlışıları olabilir ama Karun'un babasıyla kıyaslanınca o iyi bir babaydı. Beterin beteri vardı.

En azından babam bizi seviyordu. Boynuna sımsıkı sarılıp ağlamaya başladım. "Bende seni çok özledim baba." İyi kötü bir babam vardı ve onunla kalan yıllarımı küs bir şekilde harcamak istemiyorum. Karun'un hatalarını sindirdiysem aynı şeyi babama da yapabilirim.

Onu geri çevireceğimden çok emin olmalı ki ona sarılmamı beklemiyordu. İlk beş saniye hareketsiz kaldı fakat daha sonra beni göğsüne bastırıp sımsıkı sarıldı. Gevşeyen göğüs kafesinden tuttuğu nefesini verdiğini anladım. İkimizin de birbirine karşı büyük hataları olmuştu ve ikimizde hatalarımızdan ötürü pişmandık. Bu küslüğü uzatmak yerine birbirimize yeni bir şans vermenin zamanı gelmişti. Belki de hamilelikten dolayı bu kadar duygusalım, bilmiyorum.

Babam uzun süre beni kolları arasında ağırladı. Bu süreçte defalarca saçlarımın tepesini öpüp kokumu içine çekmişti. Hayatımın en huzurlu anları olduğunu söyleyebilirim. Kaç yaşına gelirim geleyim eksikliğini hissedeceğim şeylerden biri de baba sevgisiydi. Ondan ayrıldığımda gözleri Karun'u bulunca bir an gülmek istedim. Karun'a olan nefretinden hiçbir şey kaybetmediğini görüyorum. Bakışları Karun'u bulduğu an katılaşmıştı.

Aynı şekilde Karun'da hoşnutsuz gözlerle ona bakıyordu. İkisinin birbirine olan ters bakışlarında muazzam bir nefret vardı. Karun kendini zorlayarak, "Hoş geldin," dedi kuru bir sesle. Tokalaşmak için isteksiz bir şekilde babama elini uzattı.

Babam emekli bir Albay olduğu için yasadışı işler yapan bir adamın elini kati suretle sıkmayı düşünmüyordu. Onun elini sıkmayacağını göstermek için elini cebine koydu. "Hoş buldum," dedi zorlama bir sesle.

Yerimden rahatsızca kıpırdanıp, "Baba," dedim canımdan bezerek.
"Kocamın elini sıkmayacak mısın?"

"Kocan değil." Omuzlarını dikleştirdi. "Kocan olsaydı elini sıkardım."
Yalancı.

"Sırf sen onun elini sık diye Karun ile evlenirim görürsün." Cebindeki elini
hemen çıkartıp Karun'un elini sıkması çok komikti. Dediğimi yapacak
kadar manyak olduğumu iyi biliyordu.

İkisi el sıkışırken birbirine çatık kaşlarla bakmasını durduracak hiçbir güç
yoktu. Paylaşamadıkları şey bendim. Babam kızını Karun gibi biriyle
görmek istemiyordu, Karun'da babamın beni ondan uzaklaştırmaya
çalışmasından nefret ediyordu. Etrafıma sabırsızca baktım. "Büyükbabam
nerede?" Onu o kadar özlemiştim ki adeta burnumdan tütüyordu.

Çağıl gülerek bana pencereden dışarısını işaret etti. "Anlaşılan Furkan'ı
senden daha çok özlemiş." Pencereye yaklaşıp camdan bakınca
büyükbabam ve Furkan'ın koyu bir sohbele tutuştuğunu gördüm. "Gidip bir
göreyim." Hızlı adımlarla kapıya yürürken birbirine ters bakışlar atan Karun
ve babamı Çağıl'a emanet ettim. "Birbirlerini öldürmelerine izin verme
lütfen," dediğimde Çağıl gülerek başını salladı.

Malikaneden dışarı çıkıp heyecanlı bir sesle, "Büyükbaba!" diye
bağırduğımda hemen bana döndü. Beni görünce koşup boynuma
atlayacağına çok emindim fakat o, "Furki?" diyerek koluyla Furkan'ı dürttü.
Gri gözleri baştan ayağa beni süzerken çapkınca sırtıttı. "Kim bu hatun?"
Ağzım bir karış açık bir şekilde donup kaldım.

Yüzünde beni tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu. Alzheimer olduğu için bir
yıl görmeyince beni unutmasını bir yerden sonra anlarım ancak Furkan'ı
hatırlayıp da beni unutması küfür gibi bir şeydi.

Ona doğru yürürken hayal kırıklığı ve kederle dolmuştum. "Beni unuttun
mu?" Neredeyse ağlayacaktım. Annemden sonra ailemden birinin daha beni
hatırlamaması ölüm gibi bir şeydi. Önce Kadem, sonra annem ve şimdi de
büyükbabam... Sevdiklerim tarafından unutulmak kaderim olmalı.

Beni izlerken kim olduğumu hatırlamaya çalıştığını görebiliyorum ama hatırlamıyordu. Beni hatırlamıyor olmasına rağmen her şeyiyle benim tanıdığım Fehmi Saka'ydı. Gençlere özgü garip tarzı bile hâlâ aynıydı. zerinde kuru kafa baskılı siyah bir tişört ve deri ceket vardı. Dizleri yırtık kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla tanıdığım o sapık ihtiyardı.

Karşısında durduğumda dudaklarındaki pis sırtışla göğüslerimin kıvrımına ve kalçamın şekline bakıyordu. Bunu gören Furkan, "Fehmi amca hop," dedi onu durdurarak. "Torunun yahu o senin."

Başını eğerek bacaklarımı rntgenlerken, "Nereden torunum oluyormuş?" diye Furkan'a çıkıştı. "On yedisindeyim ne torunu?"

şaşırdım. "On yedi mi?"

Gözlerini bacaklarımdan ayırmadan, "On yedi yaşındayım yavru kuş," deyince kan beynime toplandı. Onu en son bıraktığımda yirmi yedi yaşında olduğunu sanıyordu. Anlaşılan şu bir yılda on yediye kadar düşmüştü.

"Bu gidişle yakında kundaklayıp beşiğine taşırız seni." Homurdanarak ona sarılmak için bir adım atmıştım ki kendimi güçlükle tuttum. Beni tekrar hatırlayana kadar ona sarılmam çok sakıncalı olabilirdi. Kim olduğumu hatırlamadığı için beni ellemeye falan kalkışırsa, bozduğu psikolojimi hiçbir psikolog toparlayamazdı.

Boğazımı temizleyerek yalandan birkaç kez ksrdm. "Ben Bige Efil." Bundan nefret etsem de gayri resmi bir şekilde ona elimi uzattım. "Evimize hoş geldiniz, Fehmi Bey."

Elimi tutup genç erkeklere taş çıkartacak bir hareketle elimin üstünü zarifçe öptü. Kıkırdadım hâlâ çok apkındı. Doğrulduğuunda baş parmağıyla elimin üstünü okşuyordu. "Bende Fehmi." Takma dişlerini bana göstererek otuz iki diş sırttı. "Akşam boş musun bebek? Seni yemeğe çıkarayım mı?"

Kahkaha attım. "ok isterim." Ona malikaneyi işaret ettim. "Hava serin dışarıda kalmayın lütfen." Bir süre onun flört girişimlerine katlanacağız artık.

Üşütmesin diye onu eve davet etmemi kafasında çok yanlış değerlendirerek Furkan'a yaklaştı. Kısık sandığı ama aslında çok iyi duyulan bir sesle Furkan'a söylediği şeyler insanı çıldırtırdı. "Hatunun bana dibi düştü, Furki. Görmüyor musun, daha ilk dakikada beni eve atmaya çalışıyor." Furkan gözlerini belerttiğinde çok komik görünüyordu.

Tek düşündüğüm Karun'u nasıl zapt edeceğimdi. Onun yanında da bana asılırsa Karun delirirdi.

Önde yürüyecek kadar büyükbabama güvenmediğim için ona arkamı dönmeye cesaretim yoktu. Yan yana yürüyüp eve girdik. Onun önünden yürürsem gözlerini dikip kalçalarımı dikizleyeceğini tahmin etmek zor değildi. Birlikte salona girdiğimizde Karun ve babam karşı karşıya oturuyorlardı. Çağıl ve Melek'te olası bir savaşa karşı tedbirli olup ikisini göz hapsine almışlardı. Büyükbabamı içeri getirene kadar Melek'te aşağıya inmişti.

Büyükbabam Çağıl'ı hatırladığı gibi Melek'i de hatırlıyordu. Melek'in, "Fehmi amca," diyen neşeli sesine gülümseyerek karşılık vermesinden onu hatırladığı belli oluyordu. Bu herif bir tek beni mi unuttu? Kendimi dışlanmış hissediyorum.

Melek'e tebessüm ederek elini uzattığında Melek hiç gocunmadan eğilip onun elini öptü ve alnına koydu. Melek'in ona olan saygılı tutumuyla ona sarılıp, "Seni tekrar gördüğüme sevindim kızım," dedi. Allah'a şükürler olsun ki Melek'i hatırlıyordu. Ona da asılıyaydı çıldırırdım.

Karun babamdan hoşlanmıyordu ama büyükbabamı seviyordu. Büyükbabamın içeri girmesiyle ayağa kalkması bile ona duyduğu saygıydandı. Bunu gören babamın ne denli şaşırdığı gözlerinden okunuyordu. Babamın onu izlediğinden habersiz büyükbabama doğru yürüdü. Oldukça içten bir sesle, "Hoş geldin, Fehmi amca," deyişi kalbimi ısıttı.

Büyükbabam haneme bir gol daha atarak onu da tanıdı. "Hoş buldum evlat." Karun'a kollarını açması çok tatlıydı. Melek'e öpmesi için elini uzatmışken aynısını Karun'a yapmaması bile Karun'u her şeyiyle hatırladığını gösteriyordu. Karun yeraltının tehlikeli adamlarından biriydi.

Diğer mafyalara elini öptürürken birinin elini öpeceğini sanmıyorum. Büyükbabam onunla ilgili bu detayı unutmamıştı.

Karun'un yarısı kadar boyu olduğu için Karun ona sarılırken oldukça eğilmek zorunda kaldı. Büyükbabam oğluna sarılır gibi içten ve sıcak bir şekilde ona sarıldı. Daha sonra etrafına bakarak, "Bige nerede?" diyerek beni aradı. Gözlerinin önünde olmama rağmen beni tanımaması herkesin yutkunmasına neden olmuştu. Onlara beni gösterip, "Bu yavru kuşun adı da Bige'ymiş," dedi safça. "Torunumun adaşı."

Büyükbabamın beni hatırlamamasıyla herkes benim adıma üzülmüş gibi bana baktı. Derin bir nefes aldım. "Bunu ilk kez yaşıyorum. Benimle biraz zaman geçirince hatırlayacağına eminim." Böyle olmasını umut etmekten başka çarem yoktu.

Büyükbabam Karun'un koluna yapışarak ona beni gösterdi. "Nasıl? Fena parça değil, değil mi? Senin Bige'n var bana da bu hatunu al dalgamıza bakalım." Babam kısık bir sesle küfrederken Karun beyninden vurulmuşa döndü. Başlıyor bizim mesai.

Karun'un kaşları o kadar hızlı çatıldı ki hemen müdahale edip diğer koluna da ben yapıştım. "Hasta ve yaşlı bir adama karşı yanlış bir şey yaparsan beni kaybedersin," diye fısıldadım. "Bir şey yapmadan önce büyükbabamı babamdan daha çok sevdiğimi unutma." Bunları yeteri kadar kısık bir sesle söylememiş olmalıyım ki ikinci kez babamın küfreden sesini duydum.

Karun kolunu çekerek büyükbabamdan kurtulduktan sonra sinirli gözlerini bana dikti. "Gözümün önünde sana yürüyor!"

"Kim olduğumu hatırlamıyor."

"Bu gözümün önünde sana yürüdüğü gerçeğini değiştirmiyor." Tersçe büyükbabama baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Senden hatun diye bahsediyor!"

"Hatırlamıyor dedim nesini anlamıyorsun?" Ona çıkışarak babama doğru yürüdüm. "Sorun çıkarmadığı bir günü bile yok." Arkamdan sinirli sesini duydum. "Beni babana mı şikâyet ediyorsun?" Çıldıracağım.

Babamın yanında onunla kavga etmek istemediğim için üçlü koltuğa oturdum. Büyükbabam koşarak gelip yanıma oturunca Karun'un yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Hızlı adımlarla yanıma gelip beni kenara iterek ortama oturdu. Büyükbabamın çapkınlıklarını iyi bildiği için beni ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

Büyükbabam beni görmek için başını öne eğdi. "Karun'cuğum çekil aradan," dedişi insanı deli ederdi. "Senin zaten Bige'n var benimkinden uzak dur." Ne düşündüyse başını kaldırıp dik dik Karun'a baktı. "Torunumu bununla mı aldatıyorsun?"

Karşısında normal biri olsaydı Karun çoktan ona dalmıştı fakat hasta bir adama karşı eli kolu bağlıydı. Sinirlerine hâkim olmaya çalışarak birkaç kez derin derin nefes aldı. "Torunun beni terk edip gitti." Büyükbabamı kandırmak için dakikasında bir hikâyeye uydurdu. "Bige gidince bende kendime onunla aynı ismi taşıyan başka bir Bige buldum." Anında senaryo yazmıştı.

Çocuk kandırır gibi büyükbabama bakarken ona beni gösterdi. "Bu kadın benim, bir tek benim." Sahiplenici bir tutumla elimi kavradı. "Benimkinden uzak dur ben sana daha iyisini ayarlayacağım." Kısa bir an yüzüme bakıp abartıyla, "Hem bu çok çirkin," dedi büyükbabamı ikna etmek için. "Sen bu çirkinden uzak dur ben sana dünyanın en güzel kadını getireceğim."

"Ne demek çirkin?" Elimi elinden hemen çektim. "Çirkin miyim ben?"

"Çirkin değilsin," dedi büyükbabam. "Çok güzelsin."

"Bak güzelmişim."

Karun beni tersleyerek çatık kaşlarla, "Çirkinsin sus!" deyince Çağıl ve Melek kahkaha attı.

Daha sonra büyükbabama dönüp ona tekrar beni gösterdi. "Bunun orijinali çok çirkindi. Bakma böyle güzel görüldüğüne her yerini yaptırдым." Ölmek mi istiyor bu herif?

Sırf büyükbabamı benden uzak tutmak için yalanlarını sıralamaya devam etti. "Saçı yoktu saç ektirdim, gözleri şaşıydı gözlerini yaptırdım." Bana bakıp yüzünü abartıyla buruşturdu. "Dişleri seyrektiler, burnu kocamandı ve dudakları da inceydi. Dünyanın parasını harcayıp yüzünü daha bakılır bir hale getirdim." Bu gidişle kıskançlık uğruna ölecekti çünkü her an ona dalabilirdim.

Parmağını bana doğrultup baştan ayağa vücudumu işaret etti. "Yağ tulumu kilodan yürüyemiyordu tüm yağlarını aldurdım."

"Furkan silahımı getir!"

"Yavrum başlatma silahından!" Bana doğru uzanıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Belimdeki silahı çıkartıp büyükbabanın beynini dağıtmamı istemiyorsan işime karışma!" Ruh hastası herif beni tehdit ettikten sonra tekrar büyükbabama yaklaştı. "Sen bırak bu çakma hatunu ben sana daha güzelini ayarlayacağım." Yemin ederim elimde kalacaktı!

Büyükbabam kararsız gözlerle bana bakmaya başlayınca Karun nefesini tuttu. Söylediği onca şeyden sonra büyükbabamın benden vazgeçmesini bekliyordu. Ancak büyükbabam alıcı gözlerle beni süzerken, "O kadar iyi yaptırmışsın ki çakma olduğu hiç belli olmuyor," dedi hayranlıkla. "Ben bunu istiyorum," deyince Karun'un çenesinden bir kas seğirdi. "Bige büyükbabanla vedalaş çünkü ölmek üzere!"

"Biraz sakın ol," dedim.

Şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Gözümün önünde karıma yürüyor!"

"Yürümüyor."

"Yürüyor," dedi Çağır gülerek.

"Yürümüyor!" dedim inatla.

Melek eğlenerek başını salladı. "Bence de yürüyor."

Yangına körükle gittikleri için ikisine kızarak, "Size öyle gelmiş yürümüyor," dedim.

Karun'u çileden çıkartan her şey babamın hoşuna gittiği için zevkten dört köşe olarak arkasına yaslandı. Karun'un gözlerinin içine bakarak, "Bayağı bayağı yürüyor," dedi.

Yumruğunu sıkarak Karun düşman bakışlarını babama çıkardı. "Sen ve baban burada yapamazsınız," diyerek ona kapıyı gösterdi. "Size en iyi otellerimizden ağırlamama ne dersin?" Onu kovuyordu.

Babam onun düşmanca bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek, "Bana kızımın evinden kalamayacağımı mı söylüyorsun?" dedi meydan okuyarak. "Doğru mu anladım?" Başını çevirip bana baktı. "Bize tercih ettiğin bu piç kurusunun babanı kovmasına izin mi vereceksin?"

"Hiç olur mu öyle şey baba. Karun burada olmanızdan çok mutlu sen yanlış anladın." Kolunu sıkarak sinirli bakışlarımı Karun'a çıkardım. "Babamı buradan kovuyor musun? Doğru mu anladık?" Cinnet geçirmek üzereydi.

Bizimkiler geleli daha yarım saat olmamışken bu kadar kızdıysa, daha fazla kaldıklarında olacakları düşünemiyordu. Babamı evden kovarak beni gücendirmeyi göze alamayacağı için burnunun kemerini sıktı. Sakinleşmek için her yolu denerken isteksizce, "Ben onları daha rahat ettirmek için oteli teklif etmiştim," demek zorunda kaldı. Yalancı herif.

Babama öldürecekmiş gibi bakıyordu. "İstedikleri kadar burada kalabilirler." Daha sonra sinirli gözlerini bana yöneltti. "Bu herif az önce bana piç kurusu dedi. Bu konuda da bir şey yap o zaman!" Neredeyse gülecektim. Çocuk gibi davranıyordu.

"Baba bir daha kocama piç kurusu deme lütfen."

"Kocan değil," dedi babam.

Evlenme teklifini bir türlü kabul etmediğim için bunun siniriyle dişlerini sıkarak Karun, "Şeytan diyor ki tut kolundan zorla götür nikah dairesine!" dediğinde babam onun açığını yakalamış gibi sinsice güldü. "Efil'e hâlâ nikahı kıyamadıysan bundan sonrası zor iş."

Karun'un omuzları gerildi. "Neden zormuş?"

Onu kızdırmaktan büyük bir zevk alan babamın gözleri sadistçe ışıldadı. "Kızımı tanıyorum bir kere hayır derse kolay kolay evet demez. Eminim şu zamana kadar ona birçok kez evlenme teklifinde bulunmuşsundur. Yanılıyor muyum?"

Sırf onun eline koz vermemek için Karun bu konudaki sinirini gizlemeye çalıştı. "Henüz hiç evlenme teklifi etmedim." O da babamı kızdırmaya çalışarak kolunu omuzuma attı. "Evlenme teklifi ettiğim an kabul edeceğini biliyorum."

"Dört kere teklif etti kabul etmedim."

"Bige seni gebertirim!" dediğinde Çağıl ve Melek kakhaha atarken babam bile gülüşüne engel olamadı.

Babam bacak bacak üstüne atarak koltuğa iyice yayıldı. Bunu yaparken katı ve uyarıcı gözleri benim üzerimdeydi. "İlk evliliğini benden gizli yaptın, zor olsa da seni affettim ama ikincinin affı olmaz." Bu konuda kendinden taviz vermeyerek kaşlarını belli belirsiz çatı. "Bu sefer evlenmek istediğinde beni çiğnemek yerine önce rızamı alacaksın. Usulüne uygun bir şekilde gelip seni benden isteyecekler." Anladığımdan emin olmak için gözlerini kıstı. "Anladın mı?" Bir an bile tereddüt etmeden başımı salladığımda Karun'un öfkesi o kadar büyüdü ki, koskoca salona sığmaz oldu.

Beni babamdan istese bile babamın beni ona vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Zaten babamda bu yüzden ikinci kez onu yok saymamam konusunda beni uyarmıştı. Babamın benden böyle bir şey istemeye hakkı vardı. Bana nasıl bir baba olduğu umurumda değil, babam haklıydı. İlk seferinde gizlice evlenerek babamı çiğnemiştik. İkinci evliliğimde her şey usulüne uygun olmalıydı. Aynı hataları tekrar yapmayı düşünmüyorum.

Sinirden burnundan soluyan Karun'un delici bakışları babamın üzerindeydi. Hayır cevabını alacağından emindi ama yine de şansını denedi. "Kızını senden istesem bana verir misin?"

Babam bir an bile düşünmeden, "Hayır," deyince bunu zaten beklediği için şaşırmadı. İşe gider gibi ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Kapının önünde durup başını çevirdiğinde buz saçağı gözlerinde gördüğüm şeytani ifadeye anlam

veremedim. Büyükbabama bakıp dışarıyı işaret etti. "Fehmi amca sen benimle geliyorsun. İş yerinde seni birkaç güzel kadınla tanıştıracayım." Beni büyükbabama yalnız bırakacak bir adam değildi.

Büyükbabam hevesli bir şekilde onun yanına gidip dışarı çıkınca Karun hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Omuzunun üzerinden babama baktı ve ona beni gösterdi. Dudağının köşesinde pis bir sırıtış belirdi. "Kızın çocuğuma hamile. Şimdi sıkıyorsa onu bana verme bakalım," dedikten sonra daha ben onun canına okumadan hemen dışarı kaçtı. Şoke oldum. Az önce beni ispiyonladı mı?

Ciddi ciddi babama hamile olduğumu söyledi.

Söyledi ve kaçıp gitti.

Bu gidişin bir de dönüşü vardı. Karun bombanın pimini çekip kaçarken akşam kürkçü dükkanına dönmeyeceğini mi sanıyordu? Akşam eve geldiğinde ona yapacaklarımın bir sınırı yoktu! Söyleme dememe rağmen babama hamile olduğumu nasıl söylediler!

Korku içinde babama baktığımda sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla karnıma bakıyordu. Karun ile olmama tahammül edemezken onun çocuğuna hamile kalmam babam için azapların en büyüğüydü. Karnıma baktıkça siniri tepesine vuruyormuş gibi yüzündeki kılcal damarlar belirginleşiyordu. Gözlerinin siyahı ürkütücü bir karanlığa bürününce yutkunarak, "Annem yaşıyor!" dedim hızlıca. Bende annemi ispiyonladım.

Kocama çekmişim!

Kendi skandalımın üzerini örtmek için annemin olayını patlattığıma inanamıyorum. Beni buna mecbur ettiği için Karun'a iki katı işkence yapacağım. Hamileliğimden dolayı babamın kızaran yüzü, annemin haberiyle bembeyaz kesildi. Aynı anda aldığı iki büyük haberin arasında kalıp bocaladı. Ne dediğimi idrak ettikçe yüzünün rengi endişe verici bir şekilde biraz daha soluyordu. Dudaklarını güçlkle hareket ettirip, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sorduğunda sesi titriyordu. "Ne demek annem yaşıyor?" En azından artık tek düşündüğü hamileliğim değildi.

Derin bir nefes alıp ona başımı salladım. "O yaşıyor baba." Ona annemle ilgili bilmesi gereken tüm şeyleri anlatmaya başladım. Bunu yapmayı hiç planlamamıştım çünkü bilmemesi gerektiğini düşünüyordum. Ama şimdi düşününce onun da bunu bilmeye hakkı vardı. En az bizim kadar babam da annemin yaşadığını bilmeliydi.

Babama tüm hikâyeyi anlatmam benim için düşündüğümde daha sarsıcı olmuştu. Anlattığım her şeyle nefes alışları hızlandığı için fenalaşacak diye çok korkmuştum. Neyse ki bundan daha feci haberleri kaldıracak kadar dayanıklıydı. Carlos'un oynadığı oyunu eksiksiz bir şekilde anlatmıştım. Annemi aslında hiç vurmadığımı, yıllardır yaşadığını ve kendine yeni bir hayat kurduğunu anlatmam hiç kolay olmamıştı.

Bizi hatırlamadığını, yeniden evlenip çocuk yaptığını ve Gazel'in yaşadıklarını ona anlatmıştım. Anlattığım her şey babamı derinden sarsmıştı fakat Gazel ile ilgili olan kısımları duyduğunda gözyaşlarını tutamamıştı. Bugün öğrendiklerinden onu ağlatan tek şey annemi yaşatmak için Gazel'in yaşadıklarıydı. Artık Gazel'in neden evden kaçtığını biliyordu. Bunları öğrenmek babam için hiç kolay değildi, özellikle de Gazel'e yaptıklarıyla yüzleşmek...

Bunları tek başıma ona anlatacak gücü bulamadığım için başlamadan önce Kadem'i aramıştım. Çağıl ve Melek dışarı çıkıp bizi yalnız bırakırken Kadem ile tüm hikâyeyi babama anlatmıştık. Benim devam edemediğim yerde Kadem anlatmıştı. Hikâyenin sonuna geldiğimizde endişeli gözlerle babama bakıyorduk. Başını ellerinin arasına almış, kara kara bu olanları düşünüyordu.

Kadem dibime kadar girip bana babamı gösterdi. "Kendi rezilliğini gizlemek için adamı getirdiğin hale bak."

"Bana bak üzerime gelme zaten çok gerginim." Ona ayaklarımızın önünü işaret ettim. "Şimdi yere oturur ağlarım görürsün."

Kafama sertçe vurup, "Geber!" dedi sertçe. "Hamile olduğunu geçiştirmek için anneni sattın."

"Yapmak zorundaydım. Anlamıyor musun, çok müşkül bir durumdaydım."

"Sektir git, Efil!"

"Beni yargılama hamile olan sen değilsin."

"Bana mı sordun lan hamile kalırken!" Bana öldürmek ister gibi baktıktan sonra babamı işaret etti. "Sence en çok hangisi için üzülüyor?" diye fısıldadı. "Karısının onu unutup yeni bir hayat kurmasına mı yoksa kızının yaşadıklarına mı?"

İç çekerek gözlerimden akan yaşı hızlıca sildim. "Bence en çok Gazel'in yaşamak zorunda kaldıklarına üzülüyor." Evlat candı atsan atamaz, satsan satamazdın. Babamı bu denli dağıtan başlıca şeylerden biri anlayıp dinlemeden Gazel'i yargılamasıydı.

Albay Asım Saka'da çok değişmişti. Artık eskiden olduğu o inatçı ve huysuz adam olmadığını görebiliyorum. Karşımda hatalarından ders almış, ailesini bir araya toplamaya çalışan bir adam vardı.

Uzun süre başını eğdiği yerden kaldırmadı. Bunu yaptığındaysa sessizce döktüğü yaşlar yüzünden kızaran gözlerini gördüm. Onun ağlaması bile beni gözyaşlarına boğabilirdi. Ayağa kalkıp hemen onun yanına oturdum. Ağlamasına dayanamadığım için elini tutup, "Baba n'olur böyle yapma," dedim titreyen bir sesle. "Hiçbir şey bilmiyordun."

Başı bir kez daha önüne düştüğünde bir çınarın yıkılışı gibi omuzları çöktü. "Öğrenmek için hiçbir şey yapmadım." Kendini daha fazla tutamayıp omuzları sarsıla sarsıla ağladığında gözyaşlarım birbiri ardına aktı. "Ben ailesini parçalayan bir adamım." Kederli sesi pişmanlık doluydu. "Kendi gururumun kölesi olduğum için size yaptıklarımı hiçbir zaman göremedim." İçim acıyla kasıldı. Artık bunun farkındaydı.

Başını çevirip bana baktığında içli bakışları karşısında ne yapacağımı bilemedim. "Beni affedebilecek misin?"

Fazladan bir saniye bile düşünmeden ıslak gözlerle başımı iki yana salladım. Onunla barışmam onu affettiğim veya bir gün affedeceğim

anlamına gelmiyordu. "Ben affetmem baba." Acı çeken bir sesle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Allah'ta affetmesin," dediğimde gözyaşları durmaksızın akmaya başladı.

"Öl veya öldür, Efil."

"Baba ölüm ne demek?"

Çocukluğumun titreyen sesi kulaklarımda çınlarken onu affedeceğim bir gün gelmeyecekti. Onun bana yaşattığı 13 Haziran katliamı benden her şeyimi almıştı ve geçen yıla kadar bu son bulmamıştı. Babamı çok seviyorum, onu seven kalbim ona dargın kalmaya dayanamıyor. Lakin onunla barışsam bile bana yaşattıkları için onu affedemiyorum. Bu kendi yaşadıklarına ama en önemlisi 13 Haziran'da ölen arkadaşlarıma ihanet etmek olur. Bazı hataların affı yoktu. Ne burada ne de Allah katında.

Hep derim ya, ben affetmiyorum Allah'ta affetmesin.

Omuzları çökmüş bir halde kollarının dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzü yere dönükken ıslak gözlerle ayaklarının altındaki halıya bakıyordu. "Gazel'de affetmeyecek." Usul usul gözyaşları dökerken sesi çatallaşmıştı. "Ona bir kez bile babalık etmedim." İçli ağlayışı çoğaldı. "Bir kez bile kızım deyip yanında olmadım. Asi bir çocuktu, neden böyle olduğunu düşünmektense onu yok saydım." Onca yıldan sonra babam bugün ilk kez kendi hatalarıyla yüzleşiyordu.

Gazel'den nefret etmek onun için en kolayıydı, onu sevmek zor olandı. Babam kolayı seçmişti. Yüzünü ovuştururken Gazel'in çocuk yaşlarda başlayan çilesine, annemi yaşatmak için çektiği acılara ağlıyordu. "Hepinizin sebebi oldum," diyen cılız sesi güçlkle duyuluyordu. "Ben kendi kızlarımın babası değil efendisi oldum." Keşke bunu bu kadar geç anlamasaydı. "Begüm'ün karşısına çıkmaya bile yüzüm yok. Onun emanetlerine sahip çıkamadım."

Uzun süre kendini suçlayıp yaptıkları için akan gözyaşı döktü. Artık yaşı da genç değildi, üzüntü bile ona iyi gelmiyordu. O ağlayıp kendini suçladıkça ona bir şey olacak korkusuyla diken üstündeydim. Bir süre sonra başını çevirip ağlamaktan yorulmuş gözlerini karnıma dikti. Karnım onun

bakışlarının hedefindeyken yerimden rahatsızca kıpırdandım. Sıra bana gelmişti.

Evlilik dışı hamile kaldığım için bana kızmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. Normalde olsa büyük ihtimalle bunun için kalbimi kırar, canımı bir kez daha yakarak çekip giderdi. Ancak bunun olmasını engellemek için ona annem ve Gazel ile ilgili gerçekleri anlatmıştım. Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken farkında olmadan babamı hatalarıyla yüzleştirmiştim.

Ailesine yaptıklarıyla yüzleşince paramparça olmamız ve her birimizin bir yere dağılmasında büyük rolü olduğunu anlamıştı. Bu yüzden karnıma olan bakışları kızar gibi değildi. Bir kez daha gururu ve kurallarıyla kızlarından birini kaybetmek istemediğini görebiliyorum. Hisli gözlerle karnıma bakıyordu. "Babası olacak serseriden nefret etmem bir şeyi değiştirmez o benim torunum." Tuttuğum nefesimi sesli bir şekilde verdim.

Gözlerinin siyahında içimi kedere boğan bir duygu belirdi. "O bir Saka," deyince sesli bir şekilde ağlayarak ona sarıldım. Babam ilk kez bir konuda bana kızıp yargılamak yerine beni destekliyordu. Bunun benim için anlamını bilemezdi.

Baba kız bir yılın özlemini ve geçmişin acısını birbirimizin kollarında dindirmeye çalıştık. Karun'a başta çok kızmıştım ama şimdi iyi ki babama hamile olduğumu söylemiş diyorum. Eğer söylemeseydi cesaret edip babama bebeği söyleyemezdim. Uzun süre bunu babamdan saklama endişesinden beni kurtarmıştı. Tabii o hayvan herif beni düşündüğü için bunu söylememişti, babamı kızdırmak için yapmıştı. Yine de farkında olmadan iyi bir şeye vesile olmuştu.

Uzun süre babamla birbirimizden ayrılmamıştık. Kendini biraz toparlayınca Gazel'in nerede yaşadığını sordu. Gazel'i görmek istemesi beni mutlu etmişti. Gerektiği gibi ondan da özür dileyip kendini affettirmeye çalışacağını biliyorum. Gazel onu affetmese de en azından babamın ona yaptıkları için pişman olduğunu bilecekti. Gazel'in onu affedeceğini sanmıyorum çünkü bana kıyasla babam Gazel'e hiç babalık yapmadı. Ne baba evindeyken ne de gittiğinde...

Babama Gazel'in adresini vermek üzereyken Kadem ayağa kalkıp onu Gazel'e götürmeyi teklif etti. O bu haldeyken tek başına gitmesini istemedi. Babam Gazel'i görmek için Kadem ile gidince bende gözyaşlarımı sildim. Kendimi biraz toparlamak için yukarı çıkmaya başladım. Merdivende Çiçek'i görünce, "Çağıl nerede?" diye sordum. Biraz dışarı çıkıp hava almak istiyorum. Belki Çağıl bana eşlik ederdi.

Çiçek saygılı bir ifadeyle, "Az önce Melek Hanım'ı hastaneye doktor kontrolüne götürdü," dedi utangaç bir sesle. Çağıl'dan bahsetmek bile onu utandırıyordu.

Çiçek'e başımı sallayarak yukarı çıktım. Çağıl yoksa o zaman Levent dışarıda bana eşlik etmek zorunda kalacaktı. Aslında bu iş için Levent'ten daha iyi bir aday olamazdı çünkü o serseri hâlâ beni arkadaşlarıyla tanıştırmamıştı. Bugün istese de benden kurtulamazdı. Levent'in kapısının önünde durup, "Levent?" diye ona seslendim. Cevap gelmeyince kapısına birkaç kez vurdum. "Orada mısın gözlüklü ergen? Şu meşhur arkadaşlarınla tanışmaya gideceğiz."

Genç bir adamın odasına destursuzca dalmak istemiyorum. Bu yüzden kapıya vurup, "Levent!" diye bağırdım. "İkinci kez beni kapına getirmeden hazırlanıp aşağıya gel! Montumu alıp seni aşağıda bekleyeceğim." Aklıma gelenlerle duraksadım. Odada değildi, değil mi?

İçeri girince nefesimi bıkkınlıkla verdim. Burada değildi. "Hangi cehennemdesin yine!" Çantamdan telefonu çıkartarak dışarı çıktım. Son günlerde ortadan kaybolup durması canımı sıkmaya başladı. "Ben bu evin hanımıyım. En azından dışarı çıkarken bana haber ver!" Telefonunu açmıyordu. Üst üste aramama rağmen telefonu açmadı. Nasılsa akşam gelecekti, bakalım o zaman nereye kaçacaktı!

Melek'in odasının önünden geçerken kapısının aralıklı olduğunu gördüm. Hastaneye giderken kapıyı tam örtmeyi unutmuş olmalı. Kapı kolunu kavrayıp çekecektim ki kapı aralığında gördüğüm ışıltılı parıltılarla dayanamayıp içeri girdim. İçeri girdiğimde yine beni fantastik bir evren karşıladı. Melek'in odası rengarenkti. Bu odaya ne zaman girsem sebepsizce mutlu oluyordum. Odanın içi cıvıl cıvıldı.

Odasının duvarları sevdiği aktörlerin posterleriyle kaplıydı. Tavandan aşağıya simli yıldızlar sarkıyor, odaya büyü bir atmosfer katıyordu. Masasının üzeri ilaç şişeleri doluydu fakat şişelerin üzerinde bile renkli çıkartmalar vardı. Yatağının yanındaki serum askısına pembe bir kurdele takmıştı hatta oksijen tüpünü bile deniz kabuklarıyla süslemişti. Bu odaya ne zaman girsem kendimi farklı bir boyuta girmişim gibi hissediyordum.

Melek yirmi bir yaşında yetişkin bir kızdı fakat süslü şeylere, canlı renklere, tüylü ve ponponlu eşyalara merakı vardı. Onun odasında fazla oyalanmadan dışarı çıkacaktım ki yatağı gözüme ilişti. Dağınık yatağın beyaz yastığındaki kanlarla gözlerimin ardı sızladı. "Kahretsin!" Dolan gözlerle yatağa yaklaştım. Sabaha kadar kan kusmuş gibi yastığın bir kısmı hep kandı. Düşündüğümüzden daha az zamanı kalmıştı. Kustuğu kanları güzel bir gülümsemeyle hepimizden saklıyordu.

Kanlı yastığıyla bakışırken içimdeki kaybetme korkusu beni öldürüyordu. Süslü odasına yakışmayan tek şey yastığındaki bu kırmızılıktı. Yastığın altında ucu görünen defteri görünce eğilip onu aldım. Bu da neydi? Oldukça eski bir defterdi. Haddim olmayarak defterin kapağını açtım. Kapağın iç kısmında yazan yazıyla dizlerimin bağı çözüldü, iliklerime kadar titredim. "Defne?"

"Kendi hayatımın cahiliyim ama on üçünde acının yabancıları değilim. Kalbimin trajedisi, geçer dediklerim ama geçmeyince ah ettiklerimden oluşuyor. Ben bir defne ağacıym. Kendi toprağında kovulan, kökleri içten çürüyen zavallı bir defne ağacı."

Kaskatı kesildim.

Bu Defne'nin günlüğüydü.

Günlüğü alıp hemen odadan çıktığımda bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama günlüğü almıştım. Hızlı adımlarla çatı katının merdivenini çıkarken etrafımı kontrol edip duruyordum. Umarım Melek onu aldığımı bir süre daha fark etmezdi. Onlar hastaneden dönmeden günlüğü yerine koymayı düşünüyorum. Günlüğü almamın tek nedeni Kalender kardeşlerin geçmişi hakkında daha çok bilgi edinmekti.

Bu günlüğü okumamın yanlış olduğunu biliyorum fakat içimdeki merak duygusunu körükleyemiyorum. Defne Kalender hakkında daha çok şey bilmek istiyorum.

Karun'un çocukluğu hakkında her şeyi bilmek isteyen bir yanımdı. Defne belki günlüğünde onlara da yer vermiştir. Karun bu sabah erkenden işe gittiği için beni rahatsız edecek kimse yoktu. Çatı katındaki odaya girip yatağın üzerine oturdum. Günlüğün kapağını açarken fazla sabırsızdım. Bu günlük sayesinde Melek'in annesini daha iyi tanıyabilir, onun hakkında biraz fikir edinebilirdim.

Defne Kalender on üçünde ölen bir çocuk olduğu için onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Derin bir nefes alarak, "Hadi bakalım," diye mırıldandım. "Bakalım Defne'nin dünyası nasıl?" İlk sayfada başlayarak okumaya başladım. Bu günlükte aradığımdan çok daha fazlasını bulacağımı bilmeden okumaya başlamıştım. Bu günlüğü okurken tecavüze uğradığı günü bile yazdığını bilmiyordum.

Öğle saatlerine kadar odamdan hiç çıkmadım. Defne'nin günlüğünü bitirene kadar hiçbir yere gitmedim. Defne, Karun ve Gurur'un yaşadıklarına gözyaşları dökerek her bir satırını okudum. Üç çocuğun yaşadıkları düşündüğümde daha ağır şeylerdi. Şeref ve Güzin Hanım onlara o kadar çok eziyet etmiş ki okuduklarıma yürek dayanmazdı. En kötüsü bu sanıyordum ama öyle değildi. 2003'ün ikinci ayında yaşananlar kanımı dondurmuş, beni şoke etmiş ve gözyaşlarına boğmuştu.

Defne'nin tecavüze uğradığı tarihi bu. O günün bölüm başlığını sadece iki kelimeyle ifade etmişti. "*Kimse Duymadı...*"

Günlüğü yarım saat önce elimde bırakmıştım ama son yarım saattir yatağın yanına oturmuş, öylece boş duvara bakıyordum. Günlükte okuduğum şeyler kafamda canlandıkça daha fazla ağlıyor, midemin bulantısına direniyordum. Bu nasıl olabilirdi? Bu kadarı nasıl yapılabilir? Defne'nin acı ve utanç duyduğu kelimeleri aklımdan çıkartamıyorum. Keşke okuduğum her bir satırı zihnimden söküp atabilsem.

Çok yalvardım.

Çok ağladım.

Dur dedim.

Ama durmadı.

Ellerimi dudaklarıma bastırıp kısık bir sesle ağlarken boğazımı tırmalayan çığlığa direndim. On üç yaşındaki bir çocuğa yapılanları hazmedemiyordum. Midemde fokurdayan sesler gelince daha fazla dayanamayıp banyoya koştum. Klozetin yanında diz çöküp dün gece yediğim her şeyi öğürerek kustum. Karun ve Gurur bu kadarını bilmiyordu. Allah kahretsin, hiçbir Defne'nin yaşadıklarını tam olarak bilmiyordu!

Aklıma Melek gelince buz kestim. Melek biliyordu. İçim acıyla kasıldı. Melek başından beri annesinin yaşadıklarını tüm gerçeğiyle biliyordu. Bu günlük nasıl ve ne zaman Melek'in eline geçti, bilmiyorum ama bunu okumaması gereken tek kişi Melek'ti. Nasıl kaldırdı yüreği tüm bunları? Beni darmadağın eden o satırlarla Melek bunca zaman nasıl yaşadı?

Annesine yapılan tüm o korkunç şeyleri okurken kim bilir Melek ne hale geldi ama bunu herkesten gizledi. Tecavüzle ilgili kısımları da okumuştum, değil mi? Hıçkırıklarla ağlarken ellerimi yere bastırıp başımı kaldırdım ve boğazım kanarcasına haykırdım. Defne'nin yaşadıkları ciğerimi dağlarken attığım çığlıkla tüm bu acıdan kurtulmaya çalıştım. Ona yapılanlar bir insanlık suçu ve utancıydı.

Kendini koruyamayacak durumda olan bir çocuğun günlüğünü hiç okumamalıydım. O günlük ya Karun veya Gurur'un eline geçerse? İhtimali bile beni dehşete düşürdü. İkisi de yıkılırdı. Gerçek anlamda yıkılırlardı. Karun ve Gurur günlükte yazanları asla bilmemeliydi.

Kendimi biraz toparlayınca ayağa kalkıp musluğu açtım. Avucumu suyla doldurup ağzımı çalkaladıktan sonra banyodan çıktım. Biraz temiz hava almak için odamdan çıkacaktım ki telefonum çalınca durdum. Telefonun ekranına bakınca kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını gördüm. Üstelik görüntülü arıyordu. Kim olduğunu görmek için telefonu açınca Şeref Kalender'i görmenin şaşkınlığını yaşadım. Karun'un babası beni niye arıyordu?

Dudaklarında oluşan pis sırıtışla bana bakıp, "Merhaba, Saka," dediğinde gözlerindeki alaycı bakış canımı sıkmak için fazlasıyla yeterliydi. Ona bakmak bile içimde devasa bir öfke yaratıyordu.

Damarlarımı kor gibi yakan yoğun bir öfkeyle kaşlarımı çattım. "Ne istiyorsun?"

Ona iltifat etmişim gibi arsızca güldü. "Senden ne isteyebilirim ki? Bana vereceğin hiçbir şey yok ama belki benim sana vereceğim bir şeyler olabilir." Neyden bahsediyordu?

Kameranın açısını değiştirince gördüğüm kişiyle az kalsın telefon elimden düşecekti. "Karun?" diye fısıldadığımda gördüklerim karşısında dizlerim titredi, yatağın üstüne düştüm. Kocamı zincire vurmuşlardı. Benim bakmalara kıyamadığım adamı zincire vurmuşlardı.

Ellerine prangalar takmışlar, kelepçelerin zincirlerini yukarıya asmışlardı. Ona o kadar çok işkence etmişler ki beyaz gömleği kan içindeydi. Başı  ne düşmüştü, belki de baygındı. "Karun!" diye bağırarak sesimi ona duyurmaya çalıştım. "Ne yaptın ona! Ne yaptın kocama!" diye bağırırken  ıldırımış gibiydim. Babası oğluna ne yapmıştı öyle?

şeref Kalender telefonun kamerasını kendine çevirdiğinde sırtan yüzüyle karşılaştım. "Kocanla vedalaş küçük kuş." Kamerayı tekrar Karun'a doğru çevirip, "Bitirin işini," deyince bir adam elindeki demir sopayla Karun'a yaklaştı. "Hayır, hayır, yapma!" diye haykırdığımda demir sopayı Karun'un kaburgalarına öyle bir geçirdi ki, Karun'un acı dolu sesi benim ciğerimi yaktı.

Onu  ld riyorlardı.

Kan kusarak başını kaldırdığında babasının telefonunda beni gördü. Yüzü çektiği acının şiddetiyle kasıldığında bile bunu benden saklamaya çalıştı. Mavileri acıdan titreşti, kapat telefonu dercesine içli gözlerle bana baktı. Dudaklarından kan akarken kustuğu kanların arasından, "Bi-Bige," dediğinde sanki gözleriyle benimle vedalaşıyordu. "Bakma, Bige'm."

İçi acırcasına beni izlerken bana cehennem ateşlerini yaşatan o cümleyi kurdu. Belki bir daha bunu söylemeye vakti olmaz diye gözleriyle benimle vedalaşırken, "Seni Allah'a, kardeşlerimi de sana emanet ediyorum, Bige," dedi. Babasının onu öldüreceğini iyi biliyordu.

"Yapma." Kısık bir sesle konuşurken ağlayarak başımı iki yana salladım. "Böyle konuşma."

"Bitirin artık şu işi," dedi Şeref ve bir adam silahını çıkartıp Karun'a doğrulttu. Kalbim kasıldı. Onu benim gözümün önünde öldüreceklerdi. "Dur!" Boğazımı kanatırcasına haykırıp ayağa kalktım. "Dur sana bebeğimi vereceğim!" Karun başını hızla kaldırınca Şeref'e yalvararak başımı salladım. "Kocama dokunma, babasının hayatına karşılık sana onun çocuğunu vereceğim!"

Adam tetiğe basmadan durdu, Karun itiraz ederek bağırdı ve Şeref güldü. "Buraya gel."

Duydukları karşısında Karun beyninden vurulmuş gibi zincirlerini zorlayarak, "Sakin, Bige!" diye bağırdı. Deliye dönmüş bir halde onu tutan zincirleri çekiştirip bileklerini kanatıyor, öfkeyle bağırp, "Gelme!" diyordu. "Gelme seni öldürecek, gelme sana kıyacak!"

Biliyorum.

Şeref kamerayı kendisine çevirdi. Oğluna zerre kadar merhamet etmeyen bir babanın acımasız gözleriyle bana bakarken çok rahattı. Ona sıktığım tek bir kurşunun intikamını en ağır şekilde benden almaya kararlıydı. "Yalnız geleceksin kimsenin bundan haberi olmayacak." Dudakları hastalıklı bir ifadeyle kıvrıldı. "Eğer bundan birine bahsedersen Karun ölür."

Nefretle ona bakarken başımı sallayarak, "Adresi ver!" dedim aceleyle. "Yalnız geleceğim adresi ver!" Karun'u o adamın vicdanına bırakamazdım çünkü onun bir vicdanı yoktu.

"Bige gelme!" Karun'un sesi çıldırmış gibi geliyordu. "Göster lan bana onu!" Kameradan beni ona göstermesi için babasına bağıırıyordu. "Karımı göster amına koyduğum piçi! Göster onu!"

Babası kamerayı ona yaklaştırınca Karun'un korku dolu bakışları hızla beni buldu. Bana olan bakışlarında beni kahreden birçok duygu gördüm. Öfke, kızgınlık, kaybetme korkusu ve saf acı. Kan revan yüzü derin bir ıstırapla gerilirken kustuğu kanların arasında gözlerime baktı ve "Affettim gelme," dedi buruk bir sesle. Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Ona yaşattığım o 383 güne değinerek içli gözlerle beni izledi. "Affettim nefesim gelme." Karun benimle vedalaşıyordu.

"Beni ne zaman affedeceksin?"

"Belki son nefesimde."

Kaşlarım bükülürken gözyaşları içinde başımı iki yana salladım. "lrm, Karun." Ona bir şey olursa yaşayamam. "Nasıl gelmem sensiz lrm."

Buz saçağı gözleri titreşti. "Gelirsen ben lrm."

"Geleceğim."

Başını iki yana sallarken yalvarırcasına bana bakıyordu. Gözlerimin içine kalbimi kırk yerinden bıçaklayarak baktı ve dudakları aralandı. "Gelme Saka seni yaşatmazlar." Kalbim acıdı. Donup kaldım. Onca zamandan sonra Karun bugün bana Saka demişti. Beni affetmeyi ölüme sakladığı için son nefeslerinde bana Saka demişti. Mutlu olamadım çünkü Saka deyişi de en az Bige deyişi kadar acı vermişti.

Beni izlerken gözünden süzülen bir damla yaş kanlı yüzüne aktı. Mavileri titreştiğinde kendini zorlayarak, "Gelme," diye fısıldadı. "Gelme Saka lm var sana."

Onun tek bir damla gözyaşında can verirken kararımı çoktan vermiştim. "Gelirim Sanrı." Kıyamayan gözlerle ona bakarken yaşlar birbiri ardına gözlerimden aktı. "Sensiz zulüm var bana."

Bu konuda kararlı olduğumu görünce çıldırarak onu tutan zincirlere asıldı. Canını yakarak zincirleri çekiştirirken, "Seni öldürecek!" diye bağırdı. Zincirlere asıldıka yüzündeki her kas seğiriyor, buna rağmen durmaksızın, "Gelme!" diye bağırıyordu. "Bu orospu çocuğu seni benden alacak! Bana

ölümünü izletecek gelme! Saka bir kez olsun beni dinle ve gelme!"
Zincirler bileklerini kanattı, benim içim acıdı.

Nemli gözlerle bana bakan Karun çırpınmayı hiç bırakmadı. "Gelme nefesim, gelme kurban olduğum, gelme! Gelme seni öldürecek!"

Şeref Kalender kamerayı ondan çekip bana sırtıtarak baktı. "Sana attığım adrese hızlı ve yalnız gelmezsen kocan ölür!" Şakası olmayan gözlerle oldukça ciddi bir şekilde bakıyordu. "Telefonların dinleniyor eğer Gurur veya Duha'yı ararsan Karun'un katili sen olursun. Ali seni doğrudan bana getirecek," diyerek telefonu kapattı. Ali mi? İmamın kafır oğlu Ali mi? Gurur'un adamlarından biri olan Ali'den mi bahsediyordu? Midem kasıldı.

İçimizdeki hain Ali miydi?

Şimdi düşününce ne kadar aptal olduğumuzu daha iyi anlamaya başlamıştım. Ali malikaneye geldikten sonra biri Gurur'un arabasının frenlerini kesmişti. O arabada bende vardım ve Gurur usta bir sürücü olmasaydı ikimizde az kalsın ölecektik. Hepsi bu da değil Şeref'in adamlarından canımızı zor kurtarmıştık çünkü o gün peşimizi hiç bırakmamışlardı. İçeriden bilgi sızdıran ve doğum kontrol haplarımı değiştiren Ali'ydi. Tüm bunlar o malikaneye geldikten sonra başlamıştı.

"Allah'ın cezası herif!" Artık Furkan ve diğerlerinin onu neden sevmediğini daha iyi anlıyordum. O piç kurusu başından beri adamlarıma hiç güven vermemişti.

Konum telefonuma gelince hemen gardırobu açtım. Kendim için daha rahat kıyafetler çıkartırken çoktan kararımı vermiştim. Oraya gideceğim. Karun'u o herifin ellerinde bırakmayacağım. Öleceksem bile kocamla ölürüm.

Saka Sanrı'sız olamazdı.

Çıkardığım kıyafetleri yatağın üzerine bıraktıktan sonra soyunmaya başladım. Siyah elbiseyi sıyrarak vücudumdan çıkartırken elim ayağım titriyordu. Karun'un kanlı yüzünü hatırladıkça çıldıracak gibi oluyordum. Beyaz bir tişört ve siyah bir tayt giydim. Mecbur kalmadıkça giymediğim

spor ayakkabılarımı çıkardım. Orada neler olacağını bilmediğim için hareketlerimi kısıtlamayacak bir şeyler giymeliydim.

O herifi bitireceğim! Yemin ederim ki onu parçalarına ayıracağım. Kimin kocasına bulaştığı hakkında zerre kadar fikri yoktu! Spor ayakkabıları giydikten sonra derin bir nefes aldım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı lastik bir tokayla toplayıp at kuyruğu yaptım. Aynada kendime son kez baktıktan sonra ceketimi ve çantamı alıp odadan çıktım. "Gidelim anneciğim," dedim karnımı sıvazlayarak. "Babanın bize ihtiyacı var." Şeref denen o herifi gerçek anlamda parçalarına ayırmak istiyorum.

Merdiveni hızlıca inerek dışarı çıktığımda Ali arabanın yanında beni bekliyordu. Çatık kaşlarla ona doğru yürürken şahsi korumalarım hemen arabalarına doğru yürüdü ama onları durdurdum. "Bugün sadece Ali bana eşlik edecek, siz burada kalın." Karun'un hayatı söz konusuken hata yapmak gibi bir lüksüm yoktu.

Telefonlarım dinleniyorken kimseyi arayıp yardım isteyemezdim. Malikanedeki telefonlardan birini kullanıp Gurur ve Duha'yı arayabilirim fakat bu da çok riskliydi. Malikanedeki telefonların da dinlenip dinlenmediğini bilmiyorum. İçimizdeki tek hain Ali olmayabilir. Doğrudan arabama atlayıp Gurur ve Duha'ya da gidemem çünkü Ali bunu hemen Şeref'e rapor ederdi. Karun'un hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam.

Onlara burada kalın deyince şahsi yirmi korumalarım kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı. Furkan yoğun bir kıskançlıkla, "Neden bizden biriyle değil de imamın kafir oğluyla gidiyorsunuz?" diye sordu. Öldürecekmiş gibi Ali'ye bakmaya başladı. "Ne işler karıştırıyorsun lan sen!"

Siyah takım elbisenin içinde dimdik duran Ali, "Bir şey karıştırdığım yok," diyerek bana arabanın kapısını açtı. "Karun Bey beni arayıp Bige Hanım'ı şirkete götürmemi söyledi." Piç kurusu! Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu.

Nedim bu sözleri oldukça şüpheli bulmuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Biz varken Karun Bey, Bige Hanım'ı neden sana emanet etsin? Hadi etti diyelim, karısının üzerine titrerken neden tek bir korumanın Bige Hanım'a

eşlik etmesini istesin?" Bu herifler bir şeyleri kurcalamadan beni kolay kolay bırakmayacak gibiydi.

Celil, Nedim'e katılarak kuşkuyla gözlerini kıstı. "Karun Bey mümkün olsa Bige Hanım'ın peşine bin adam takacak biri." Cevap bekleyen gözlerle Ali'ye baskı uyguluyordu. "Bige Hanım'a bir şey olacak diye ödü koparken onu korumasız dışarı çıkartmaz."

"Benim içim hiç rahat değil." İsa telefonunu çıkardı. "Patronu arayıp teyit edeceğim."

"Bence de ara," dedi Yakup. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor."

Furkan bu konudaki kararını çoktan vermiş gibi inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Karun abi onaylasa bile ben Bige Hanım'ı bu piçle yalnız dışarı göndermem." Bıraksak Ali'ye dalacak kadar ondan hoşlanmıyordu. "Daha Yasin-i Şerifi bilmeyen bir adama hamile bir kadını emanet edecek değilim." Bu da hele ki bir süre ezberledi ya, başımıza kakar durur artık.

İsa kulağına yasladığı telefonu indirip arkadaşlarına döndü. "Patronun telefonu kapalı." Bu onları daha çok endişelendirmeye başlamıştı. "Onun telefonu hep açık olurdu."

Nedim dayanamayıp telefonunu çıkardı. "Kenan Bey'i arayacağım."

"Yeter artık kesin şunu!" Sert bir sesle konuşup Kenan'ı aramadan önce Nedim'i durdurdum. "Karun değil ben istedim korumasız ona gitmeyi! Buna karşı çıktığı için onunla tartıştığım yetmezmiş gibi bir de siz başlamayın." Karun'un beni korumasız dışarı çıkartmayacağını hepsi bildiği için bu benim fikrimmiş gibi davranmaya başladım.

"Hayatımda bir kez olsun peşimde korumalar olmadan kocama gitmek istiyorum." Karun'a olanların siniriyle her birine tersçe baktım. "Eski hayatımı özlüyorum! Korumasız dışarı çıktığım o günleri özlüyorum. Bir kez olsun normal bir gün geçirmek istiyorum. Bana zorluk çıkarmayı bırakın ve burada kalın. Hiçbirinizi etrafımda istemiyorum hatta sizi her yerde görmekten nefret ediyorum!" dediğimde yirmi adamın her biri sertçe yutkundu. Onları kırmıştım.

Benimle çalışmayı, bana korumalık yapmayı ve etrafımda olmayı seviyorlardı çünkü ben onların çalıştığı diğer patronları gibi değildim. Deliydim, eğlenceliydim ve saçma kurallarla onlara karşı mesafeli olmuyordum. Karun veya bir başkası gibi değildim. Haliyle benim yanımdayken her biri kendi gibi olacak kadar rahatlardı. Beni seviyor ve bana değer veriyorlardı. Benim de onları sevdiğimi, etrafımda istediğimi düşünmüşlerdi. Ta ki az önceki sözlerime kadar.

Söylediklerimle onları gerçek anlamda incitmiştim. Onları gerçekten seviyordum fakat tam tersi şeyleri düşünmelerine neden olmuştum. Hepsini ne denli kırdığımı görmemek için hemen Ali'nin arabasına bindim. Malikaneden çıktığımızda bu sefer hiçbiri bizi durduracak bir şey yapmamıştı. Çok ileri gitmiştim ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

Şeref'in attığı konuma söylediği gibi tek başıma gelmiştim. Arabayı süren Ali'yi saymazsak tek başıma gelmiştim. Karşımdaki yere bakarken derin bir nefes aldım. "Balık mı kokacağız şimdi? Birinizde buluşma yeri olarak bir kafe seçseniz olmaz mı?" Bu rehinelik olayını bu tür rezil yerlerde yapmaları çok can sıkıcıydı. Bir zamanlar balık ihracatı yapan eski bir fabrikanın önüne gelmiştik.

Buraya gelmemiz toplamda bir buçuk saatimizi almıştı. Yoğun trafik bizi çok yavaşlatmıştı. Şeref, Karun'u İstanbul'un Anadolu yakalarından bir yere kaçırmıştı. Beşiktaş Karun'un mıntıkasıydı çünkü Karun o bölgenin lideriydi. Onu kendi bölgesinden çıkarmasının en büyük nedeni bölge avantajını bizden almaktı. Sultanbeyli'de ücra bir yere beni çağırmasının nedeni burada Karun'un her yerde adamları ve teçhizat depolarının olmamasıydı.

Balık fabrikasının etrafından dönerek ön kapıya geldiğimiz için deponun etrafının Şeref'in adamları ve tetikçileriyle dolu olduğunu gördüm. Arabayla deponun arazisine girdikten sonra bir hurdalığı andıran öndeki alanda araba durdu. Bebeğimle konuşarak, "Başlıyoruz anneciğim," diye mırıldanıp saçımdaki lastik tokayı çıkardım.

Saçlarımı özgür bıraktıktan sonra arabadan indim. Kapıdaki bir düzüne adama doğru yürürken çok gergindim. Şeref'in isteği üzerine Ali beni onlara getirmişti. Adamlar yanıma gelip etrafımı sardılar. İçlerinden biri diğerlerine beni göstererek, "Üzerini arayın," dedi. "Şeref Bey bizi bekliyor."

Üzerimi aramak için iki adam bana doğru yürüyünce kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Bana dokunanı yaşatmam." Başımı omuzuma doğru eğdim. "Şeref Kalender beni canlı görmek istemiyorsa üzerimi aramayı deneyebilirsiniz." Onlara tatlı tatlı gülümsedim. "Suratınızı dağıttığımda bir tek beni vurarak durdurabilirsiniz." Kollarımı iki yana açtım. "Şimdi gelin arayın beni."

Açık açık meydan okuduğumda tereddütte düştüler. Namımı duyan herkes neler yapabileceğimi ve yakın dövüşte ne kadar iyi olduğumu bilirdi. Bu yüzden bana yaklaşmaya cesaret edemediler. Aldıkları emir beni tek parça halinde içeri götürmekti. Ali onlara beni gösterip, "Temiz," dedi. "Üzerini aramanıza gerek yok."

Öldürmek ister gibi ona bakıp, "Satılmış piç!" dedim sert bir sesle. "Buradan sağ çıkarsam Gurur'a bırakmadan ben senin işini bitireceğim."

Kolumu sertçe tutarak beni öne itti. "Yürü!"

Onu tersleyerek kolumu elinden kurtardım. Kimsenin bana dokunmasına izin vermeden gösterdikleri yoldan yürüdüm. İçeri girdikten sonra iğrenç kokan loş bir koridorda düz bir şekilde ilerledik. Artık kullanılmayan bir fabrika olsa da her yere balık kokusu sinmişti. Bu midemi bulandırıyor. Öğürmemek için kendimi zor tutarak yürüyordum. İki kat aşağıya indikten sonra başka bir koridora girdik. Sağda ve solda birçok metal kapı vardı.

Her kapının üzerinde bir numara vardı. Yanımda yürüyen adamlardan biri haddinden fazla bana yaklaşınca Ali onun kolunu tutarak benden uzaklaştırdı. "Bu sürtüğün ününü duymamış olamazsın. Ona fazla yaklaşma."

Dişlerimi sıkarak, "Ya sabır!" deyip kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sağda ve solda birçok kapı olmasına rağmen hiçbirine girmedik. Beni koridorun sonundaki deponun önünde durdurdular. Bu kapının üzerinde herhangi bir numara yoktu. Kapıyı benim için açtıklarında içeri girmekte tereddüt ettim çünkü içeride çocuğumun babası vardı. Onu ne halde bulacağımı bilmemek beni korkutuyordu. Yaşasın, ağır yaralı da olsa yaşasın ama ölümün gölgesi onun üzerine uğramasın.

Kendimi cesaretlendirerek içeri girdiğimde gördüklerim beni can evimden vurmuştu. Burası bir zamanlar balıkların muhafaza edilip tazeliği korunduğu soğuk hava deposuydu. İçerisi soğuk değildi çünkü soğuk hava üfleyen klimalar çalışmıyordu. İçerisinin sıcak olması Karun'u soğuk hava deposunda tuttukları gerçeğini değiştirmiyordu. Babası onun çocukluk travmasını canlandırarak onu soğuk hava deposuna kapatmıştı.

Bu acımasızlıktı.

Vahşetti.

İnsanlık dışıydı.

Sadece burada olmak bile Karun'a acı veriyor, onun çocukluk anılarını depreştiriyordu. Ona acı çektirmek için ekstradan bir işkence yapmasına gerek yoktu ki, soğuk hava deposunda olmak Karun için işkencelerin en büyüğüydü. Karun'u görünce soluğum kesildi. Telefonda onu görünce kendimi az çok gördüklerime hazırlamıştım fakat çıplak gözle görmek tarifi olmayan bir acıydı. Kahretsın!

Karun duvarın önünde ellerinde asılı bir şekilde duruyordu. Bileklerine taktıkları prangaların zinciri kollarını yukarıda tutuyordu. Kolları iki yanından açık bir şekilde yukarıya zincirlenmişti. Yüzü kandan görünmüyordu. Burnundan ve ağzından gelen kanlar kurumaya başlamıştı fakat alnındaki yaradan hâlâ kan sızıyordu.

Beyaz gömleği sıırıslıklam ıslak olduğu için gömleğindeki kanların rengi daha açıktı. Üzerinde ceketı yoktu. Oysaki o ceketle bile üşürdü. Bayıldıkça bir kova suyla onu ayılmış olmalılar. Bu yüzden ıslaktı. Vücudunda hiç can kalmamış gibi uyuşuk ve ölü bakıyordu. Gözleri her an kapanacakmış gibi yarı kapalıydı. Onu böyle gördükçe gözyaşlarıma direniyor, Şeref piçinin

önünde ağlamamak için kendimi zorluyordum. Karun başını kaldırıp bana bakmamıştı çünkü geldiğimi bile anlamamıştı.

Spor ayakkabı yerine topuklu ayakkabı giyseydim daha bu kapıdan içeri girmeden geldiğimi anlardı çünkü topuklu ayakkabılarımın tıkırtısına aşinaydı. Nadiren spor ayakkabı giydiğim için düz tabanlı ayakkabılarımın çıkardığı ses ezberinde değildi. Bir köşede kurduğu masasında oturup içkisini yudumlayan Şeref, beni görünce güldü. "Gerçekten geldin. İtiraf ediyorum kendi ayağınla eceline gelecek kadar aptal olmadığınızı umuyordum."

Aldığı onca darbelerden sonra Karun babasını hiç duymuyormuş gibi hâlâ yarı baygın bir şekilde asıldığı yerde duruyordu. Korkudan aklımı kaçıracağım kadar hareketsizdi. Hiç kıpırdamıyordu. Sanki artık nefes almak bile canını yakıyormuş gibi göğüs kafesinin hareketleri fazla cılızdı. Tam şu anda onu burada sağ salım çıkarabilmek için tüm kalbimle dua etmeye başladım.

Acı çeken gözlerle Karun'u izlerken Şeref'e cevap verdim. "Gelmem için iyi bir sebebim vardı."

Sesim Karun'un kulaklarına ulaştığı an küçük bir yaşam belirtisi gösterdi. Yere olan boş bakışlarında hazin bir ifade geçti ve başını kaldırmak için kendini zorladı. Boynunu kıpırdatmak bile ona katlanılmaz bir acı veriyormuş gibi inleyerek başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde omurgama derin bir acı yayıldı. Onun mavilerinde gördüğüm kaybetme korkusunun bir benzeri benim gözlerimde de vardı. İkimizde kendimizden çok birbirimiz için korkuyorduk.

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak bunu yapamadı. Göğüs kafesindeki hırıltılar artınca öksürerek kan kusmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp ona doğru koştuğumda Şeref'in adamları yolumu keserek beni durdurdular. Hepsi silahını çıkartıp üzerime doğrultunca durmak zorunda kaldım.

Karun bana doğrultulan silahları görünce kustuğu kanların içinde, "Saka," demeyi başardı. Benden dertliymiş gibi hayıflanıp gözlerle bana bakıp,

"Ge-gelmemeliydin," deyince titreyen sesiyle gözlerim doldu. Konuşmak bile ona acı veriyordu.

Ona bakmak, bu halini görmek beni mahvediyordu ama kendimi zorlayıp göz kontağını bozmadım. "Baktım sensiz yaşanmıyor bende seninle ölmeye geldim."

Gözlerime akın eden yaşlarla başımı iki yana salladım. "Duramazdım, Sanrı. Canımın bir yarısı buradayken duramazdım."

Kaburgaları göğüs kafesine batıyor olmalı ki göğsündeki hırıltılar hiç kesilmedi. Aldığı hızlı nefeslerin arasında gözlerime öyle bir baktı ki, bu bakışında kaç kez öldüm, hiç bilmiyorum. "Eğer benden önce ölürsen..." Dudaklarından sızan kanlarla başını biraz daha kaldırdı. "İki dünyada da seni affetmem." Etmeyeceğini biliyorum.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken başını çevirip babasına baktı. "Bunca yıldır bana yapmadığın babalığı bugün yap ve ilk beni öldür." Kurtulmak için değil ölmek için ona yalvarıyordu. Kaşları büküldüğünde babasına beni gösterdi. "Ondan önce benim canımı al ama bana onun ölümünü gösterme." Hıçkırıklarla ağlayabilirdim. İkimizin de buradan çıkamayacağını biliyordu.

Bir babanın ne denli acımasız olduğunu Şeref Kalender'e bakarak anlıyordum. Karun'un son isteğini zevkle geri çevirerek sırtıttı. "İlk seni öldürmek istesem onun burada ne işi var?" Ayağa kalkıp elinde bir bardak içki tutarak bana doğru yürüdü. "İlk ölecek olan bu kuş."

"Güzel." Omuzlarımı dikleştirdim. "Kocamın ölümünü izlemek zorunda kalmayacağım."

"Kocan mı?" Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Boşandığınız günden beri o senin kocan değil. Sen onun sevgilisi veya fahişesi olabilirsin ama karısı değilsin."

"O benim karım, orospu evladı!" Karun ona bağırarak kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Boşansak bile o benim karım! Bunu o siktiğim kafana sok lan!"

Şeref yalandan esneyerek, "Her neyse," dediğinde sıkılmış gibi rol yapıyordu. "Aranızdaki fanteziye kafa yormayacağım." Belindeki silahı çıkartıp namluyu karnıma doğrultunca yutkundum. Kalbim korkuyla kasıldı. İlk öldüreceği kişi bebeğimdi. Bu yüzden hamile kalmamı planlamıştı.

Başını çevirip omuzunun üzerinden Karun'a gülerek baktı. "İlk kurşun çocuğuna, ikincisi de sözde karına." Karun kaskatı kesildi. Artık nefes bile almıyordu. Bense bebeğimi korumak istercesine ellerimi karnıma bastırmıştım.

Şeref'in parmağı tetiğe hafifçe baskı yapınca Karun, "Dur!" diye öyle bir bağırdı ki, ciğerlerinden sökülen kanla gür sesi depoda yankılandı. Onu tutan zincirlerden kurtulmaya çalışarak öne atıldı ama prangalar bileklerini kanattı, zincirleri onu orada tuttu. "Bırak onları gitsin! Zihniyetini siktiğim piçi dokunma onlara!"

Mavilerinde yıldırımlar çakarken babasına büyük bir kinle bakıyordu. "Karımı bırak gitsin!" diye bağırdı. "Ne sorunun varsa benimle hallet ama karım ve çocuğuma dokunma!" Kalbim tekledi. Bugün ilk kez kendi rızasıyla bebeğimizi sahiplenmiş, ona çocuğum demişti. Onu kaybetme korkusu Karun'un içindeki sahiplenmeyi ve babalık duygusunu ortaya çıkarmıştı.

Karun'un çırpınışlarından büyük bir zevk alan Şeref, kahkahasıyla midemi bulandırdı. "İşte şimdi oldu." Silahın namlusu hâlâ karnımı hedef alırken Karun'u izliyordu. Onun acısından, çırpınışlarından ve korkusundan beslenerek oğlunu izliyordu. "Yıllardır bugünün hayaliyle yanıp tutuştum." Delici bakan gözlerinde büyük bir hırs ve intikam duygusu vardı. "Bir konuda zayıflık göstermeni kaç yıldır bekliyorum, haberin var mı?"

Gözlerini Karun'un kızgın bakan mavilerine dikti ve sadistçe sırıttı. "Gözlerindeki bu korkuyu görmek için yıllarca beklemem gerekti. Henüz küçük bir çocukken bile bakışların fazlasıyla buyurgan ve korkusuzdu. Sana ne yaparsam yapayım sende değiştiremediğim tek şey bakışlarındaki o korkusuz ifadeydi. Gurur'un bile gözlerine korkuyu öğrettim ama sen..." Gülerek başını iki yana salladı. "Sen hep fazla korkusuzdun. Bir çocukta olmayacak gözlere sahiptin."

Başıyla beni işaret etti. "Ama artık seni de korkutan bir şeyler var." Sigaradan sararan dişlerini göstererek gülmeye devam etti. "Bu kadın ve karnındaki piçi senin en büyük korkun ve zayıflığın."

Karun'un kanlı yüzündeki her kas seğirdi. "Bir daha çocuğuma piç dersen senin zürriyetini sikerim amına koyduğumun evladı!" Zincirler olmasa babasını parçalara ayıracak kadar kızgındı. "Karım ve çocuğum hakkında düzgün konuşacaksın!"

"Bakıyorum da artık çocuğu istiyorsun?" Şeref sahte bir üzüntüyle elindeki silahı ona gösterdi. "Onu istediğini bu kadar geç fark etmen yazık oldu çünkü sana asla baba diyemeyecek." Kolunu biraz yukarı kaldırarak namluyu karnıma ayarladı. "Onun babası olman için önce doğması gerekir." Tüm bunları yaparken aramızda on adımdan fazla mesafe olmasaydı çoktan o kolunu kırmıştım.

Bana doğrultulan silahı gördükçe Karun'un göz bebekleri titreşti, çırpınışları arttı. Zincirleri durmaksızın çekiştirirken ağzındaki kanı yere tükürdü. "Bırak gitsin istediğin her şeyi sana vereceğim!"

Beni kurtarmak için sahip olduğu tüm mal varlığını gözden çıkararak babasına baktı. "Şirket, yan şubeler, arsalar, gemiler, hisseler, uçaklar ve diğer her şeyi!" dedi hızlıca. "Her şeyi üzerine devredeceğim bırak karım gitsin!" Sesi gür çıkıyordu ama bakışlarıyla babasına yalvarıyordu. "Telefonumu ver avukatları arayayım. Gereken tüm belgeleri hazırlatıp hemen bugün her şeyi sana devredeyim!"

"Bu kararı tek başına veremezsin!" Ona çıkışarak itiraz ettim. "Tek bir imzayla bizi fakir bırakmayı düşünüyorsan, unut bunu!"

İnanamayan gözlerle bana bakarken çıldırmak üzereydi. "Hiçbir şey canından daha değerli değil!"

"Bırak da canımın değerini ben belirleyeyim ve hayır, bu adama bir kuruş bile vermiyoruz!"

"Saka!"

"Karun bana sormadan fakirleşemezsin!"

"Sen öldükten sonra siktiğim parasının ne önemi var!"

"Benim için çok önemi var." Şu an için tek derdim buymuş gibi inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Öleceksem bile zengin biri olarak ölmek istiyorum. Bir evrağa bile imza atmayacaksın," dediğimde bir küfür savurup zincirlere asıldı. "Sen adamı katil edersin!" Zaten katil olduğuna göre bence sorun yoktu.

Babasını ikna etmek için derin derin nefesler alıp, "Onu bırak," dedi bir kez daha. "İstedğin gücüm ve param değil mi? İstediklerini alacaksın bırak onu gitsin!"

"Sen öldükten sonra zaten senin olan her şey benim olacak," dedi Şeref alayla. "Bunun için onu yaşatmama gerek yok."

Aklıma ansızın düşen soruyla gözlerim kısıldı. Yönümü Karun'a çevirdiğimde bakışlarımda yoğun bir merak vardı. "Sen bu herifin eline nasıl düştün?"

Gözlerini babasının bana doğrulttuğu silahtan ayırmaya cesaret edemezken, "İş yerinden tedbirsiz çıktım," dedi hızlıca. Bu konuda bana açıklama yapmakla vakit kaybetmek bile canını sıkıyormuş gibi kaşları çatıktı. Bana bir şeyler açıklamak yerine beni buradan çıkarmak istiyordu. "Levent arayıp abi başım belada deyince şirketten nasıl çıktığımı bilemedim." Levent ne alaka?

Yeni bir öksürük nöbetinden sonra ağzına biriken kanı yere tükürmesini içim acıyarak izledim. "Yanımda olan adamlardan daha fazlasına ihtiyaç duyacağımı bilmiyordum çünkü bu piçin yol üstünden beni beklediğinden haberim yoktu!" Buz kestim. Düşündüğüm şey olabilir mi?

Sarsıcı bir gerçeğe yüzleşirken dudaklarımdan kendiliğinden tek bir cümle döküldü. "Levent hain." Midem kasıldı. Ne söylediğimi fark edince irkildim. Hainlerden biri de Levent'ti, değil mi? Aradığımız hain başından beri Levent'ti. İçimizde olan ve her şeye erişimi olan köstebek Levent'ten

başkası değildi. Öyle olmasaydı Karun şu anda bu halde olmazdı.
Levent'ten aldığı telefonda hemen sonra tuzağa düşmesi tesadüf olamazdı.

Levent kendi abisini tuzağa çekmişti.

Bunu Karun'a nasıl yapabilmişti?

Karun'un bakışları hızla beni bulduğunda gözlerimde gördüğü sarsıcı gerçeğe sertçe yutkundu. Levent'e ulaşmaya çalışırken yol üstünde babasının tuzağına düştüğünü sanmıştı. Levent'in hain olabileceği aklına bile gelmemişti. Düştüğü tuzağa onu çeken kişinin kardeşi olabileceğine ihtimal dahi vermemişti. Malikanedeki köstebeğin Levent olduğunu nasıl düşünsün ki, Levent onun kardeşiydi.

Yanına aldığı ve yıllardır her şeyiyle ilgilendiği kardeşinin hain olabileceğini düşünememişti. Mantıken bu işi Levent'in yaptığını artık o da biliyordu fakat duygusal yanı bunu kabullenmek istemiyor, Levent'e böyle bir şeyi konduramıyordu. Babasına bakıp dudaklarını büktü. "Levent miydi?" Sesi alacağı cevaptan korkarcasına çıkmıştı.

Şeref Kalender tıpkı bir vampir gibi Karun'un acısıyla besleniyordu. Karun'un yüzünde oluşan sarsıcı ifadeye gülerek başını salladı. "En başından beri oydu." Midem kasıldı. Kahretsin!

İçimizdeki hainin o olduğunu söylerken Karun'un gözlerinin içine bakıyordu. "Bunun için hanendeki çok fazla kişiye ulaştım." Yüzünü buruşturdu. "Hatta o sümsük hizmetçiye bile para teklif ettim." Kaşları belli belirsiz çatıldı. "Çağıl'a olan aşkından benimle iş birliği yapmaya yanaşmadı." Çiçek'ten bahsederken yüzünde küçümseyici ve aşağılayıcı bir ifade vardı. "Sanki oğlumun bir hizmetçiyle olmasına izin veririm de."

"Sanki bunun için iznini isteyen var da," dedim tersçe.

İsim vermediği için Karun onun hangi hizmetçiden bahsettiğini anlamadı ama ben Çiçek'ten bahsettiğini biliyorum. Levent, Çiçek kadar sadık olmamıştı abilerine. Çağıl her anlamda çok doğru bir kadına âşık olmuştu çünkü Çiçek onun için Şeref Kalender gibi birisini karşısına almıştı. Hayır

cevabıyla Şeref'in ona neler yapacağını hiç umursamadan Kalender'lere sadık kalmayı seçmişti. Ona teklif edilen paraya kendini satmamıştı.

Şeref çevirdiği kirli dolapları Karun'a anlatırken başarısıyla gurur duyar gibiydi. "Levent saf bir çocuk ama sen ondan daha aptalsın." Dudağının köşesi kıvrıldı. "Ondan gerçekleri gizleyerek büyük bir aptallık yaptın çünkü hiçbir şey bilmiyor." Bu da Levent'i daha kolay kandırmasına neden olmuştu. Kalbim kırıldı çünkü Levent'i kendi kardeşim gibi severdim. Ben bile bu kadar üzüldüysem Karun'un acısını düşünemiyordum.

Kardeşi onu sırtından vurmuştu.

Oğlunu kandırmak büyük bir marifetmiş gibi Şeref bununla övünüyordu. "Kendi güç tutkun yüzünden onu yıllardır anne ve babasız bıraktığını düşünmesini sağladım. Aklına girip onu yönlendirmek zor olmadı tabii güvenini kazanmak beni biraz uğraştırdı." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Başına bir çete musallat ettim. Ne zaman dayak yese orada olup onu kurtarmam işimi kolaylaştırdı." Kendi çıkarları için çocuklarını kullanacak kadar iğrenç bir babaydı.

"Levent'i kazanmak için onu dövdürdün mü?" İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. Levent'e zorbalık yapan arkadaşları değildi, babasının tuttuğu adamlardı. Önce Levent'i dövdürüyor, daha sonra da onun zor anında ortaya çıkıp ona yardım ediyordu. Bu da onu Levent'in gözünde bir kahraman yapıyordu. Rezil bir tuzak.

Levent yıllardır anne ve baba özlemi çektiği için babasına güvenmesi zor olmamıştır. Üstelik babasının nasıl biri olduğunu tam olarak bilmiyordu. Defne, Karun, Gurur'a neler yaptığını hiç bilmiyordu. Karun ve diğerleri anne ve babasının nasıl biri olduğunu Levent'ten hep saklamışlardı. Kendi yaşadıkları acılardan onu korumak için gerçekleri ondan saklamışlardı. Geçmiş hakkında Levent hiçbir şey bilmediği için anne ve babasının dolduruşlarına geldi.

Levent'i manipüle edip güç ve iktidar yüzünden Karun'un onu yıllarca anne ve babasından ayırdığını düşündürttü. Şeref ve Güzin onu bu yönden manipüle etmişti. Bu yüzden Gurur'un arabasının frenlerini kesti ve bu yüzden haplarımı değiştirip abisini tuzığa düşürdü. Çocukluğundan beri

anne ve babasına duyduğu yoğun bir özlem vardı. İçten içe bunun için amcası ve abilerini suçluyordu. Onlara karşı içinde bastırılmış bir öfke vardı. Şeref onu etki altına alarak o öfkeyi harlayıp onu kendi kuklası yapmıştı.

Karun'a baktığımda ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Hainin Levent olduğunu anladıktan sonra yüzü metalik bir ifadeye bürünmüştü fakat göz bebeklerinin titreyişinden ne denli acı çektiğini görebiliyorum. Yaşadığı hayal kırıklığı ve sırtından bıçaklanma hissini çok iyi biliyorum.

Gazel ile içi cam dolu bir kafese girdiğimde Karun'un şu anda yaşadıklarını yaşamıştım. Kardeş ihaneti o kadar ağırdı ki, ne o gün ben buna ağlayabilmişim ne de Karun şimdi düştüğü duruma ağlayabiliyordu.

Levent yüzünden babasının eline düşmüş, zincire vurulmuş ve ağır şekilde işkence görmüştü. Göğsündeki hırıltı bir an bile kesilmiyor, her öksürükle ağzından kan süzülüyordu. Tüm bunların sebebinin Levent olduğunu bilmesi ona gördüğü işkenceden daha ağır geliyordu. Oğlu gibi büyüttüğü küçük kardeşinin ihanetine hazırlıklı değildi. Bugün burada olan ve birazdan olacak her şeyin tek suçlusu Levent'ti çünkü onun yüzünden buradaydık.

Şeref sıkılmış gibi silahı bana doğrultmuştu ki içeri giren adamlarından biri, "Kızı getirdiler," deyince silahını indirdi. Gözlerinin ardından karanlık bir ifade geçti. "İçeri getirin." Gülererek Karun'a döndü. "Saka ve çocuğun biraz bekleyebilir çünkü onlardan daha çok öldürmek istediğim biri var." Kimden bahsediyordu?

"Bırakın beni!" Melek'in sesini duyduğumuzda Karun ile göz göze geldik. Melek'in burada ne işi vardı? Kahretsin, Çağıl ile hastanede olmalıydı.

İki adam kollarından sürükleyerek Melek'i içeri attıklarında dizlerinin üzerine düştü. Saçları yüzüne savrulurken düştüğü yerde başını kaldırdı. Beni görünce afallayarak, "Yenge?" demişti ki gözleri duvarın önünde bileklerinden asılan Karun'u buldu. Karun'un kan revan halini görünce suratı bembeyaz oldu. "Dayı!" diye bağırp oturduğu yerden ayağa fırladı.

Melek, Karun'a doğru koştuğunda adamlardan biri onun önüne geçti. Fakat Melek hızını hiç düşürmeden adama yaklaştı ve bacak arasına tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdü. Cılız ve hastalıklı vücudundan yoğun bir güç taşıyormuş gibi yere düşürdüğü adamın suratına tekme atarak onu sırtüstü düşürdü. "Yolumdan çekil!" diye bağırıp Karun'un yanına koştu. Bense ağzım açık bir şekilde Melek'in benzettiği adama bakıyordum. Anlaşılan Gurur onu iyi eğitmişti.

Karun'un yanına gidip onun zincirlerine asıldı. "Sana ne yaptılar?" Karun'un perişan haline baktıkça güzel gözlerine yaşlar akın ediyordu. Onu kurtarmaya çalışıyordu ancak zincirleri açamıyordu. Durmaksızın ağlayıp, "Açın şunları!" diye bağırıp Karun'un zincirlerini çekiştirdi. Parmak uçlarına basarak yukarıdaki zincirlere güçlkle ulaşıyor lakin onları açamıyordu.

Karun onun çırpınışlarını ve gözyaşlarını görünce içi parçalanmışçasına, "Dayıcığım yorma kendini," dedi kısık bir sesle. Buz saçağı gözlerine şimdi yeni bir korku daha eklenmişti. Artık sadece benim için değil Melek için de endişeleniyor ve onu kaybetmekten korkuyordu. "Malikaneden çıkmaman gerekiyordu."

Onu zincirlerden kurtaramayınca Melek'in omuzları düştü. "Hastaneye baskın yaptılar." Ağlayarak Karun'a başını salladı. "Beni almak için Çağıl dayımı vurdular," deyince Karun'un yüzü buz kesti, benim elim ayağım titredi. Çağıl'ı vurdular mı?

Karun tek kelimeyle çıldırdı. Mavilerinde şimşekler çakarken, "Ne diyorsun sen, Melek!" diye bağırarak zincirlere asıldı. Artık bileklerinden kan akıyordu fakat bunu umursayacak durumda değildi. Kızgınlıkla dişlerini sıkıp öfkeli bakışlarını Melek'e dikti. "Çağıl nasıl, ne demek onu vurdular!"

Melek onun karşısında titreyerek ağlarken tüm bunların suçlusu oymuş gibi başını eğdi. "Çatışma çıktı." Bunları söylerken Karun'un yüzüne bakamıyordu. "Hastanede çok fazla insan vardı ve bu herifler kimseyi umursamadan rastgele ateş etti. Dayım küçük bir çocuğu kurtarmak isterken vuruldu." Hıçkırarak yüzünü sertçe ovuşturdu. "Yerde kan içinde yatıyordu." Burnunun direği sızlarken başını iki yana salladı. "Hiç

kıpırdamıyordu," dediğinde Karun'un sertçe yutkunduğunu gördüm. "Yanına gitmek istedim ama bu adamlar beni ondan uzaklaştırdılar."

"Ne yaptın sen?" Karun'un bakışları babasını bulduğunda gözlerinin irisleri karanlığa büründü. Dudakları düz bir çizgide buluştuğunda kanlı yüzünde sert bir ifade geçti. "Ne yaptın lan sen!" Bu sefer daha gür bir sesle bağırıp asıldığı zincirleri zorladı. "Ne yaptın orospu evladı! Çağıl bizim gibi değil, hiç olmadı, sen ona ne yaptın!"

"Onun vurulması planımda yoktu!" Şeref'te bağırdığında hastalıklı gözlerinde belki de ilk kez gizli bir korku, saklayamadığı bir endişe gördüm. Çağıl'a değer veriyordu, Levent ve Çağıl'a değer veriyordu.

Çağıl'ın vurulmasından büyük payı olmasına rağmen öfkesini Melek'e yöneltti. Tüm bunlar Melek'in suçuymuş gibi ağzından köpükler çıkarmaya başladı. "Senin yüzünden!" diye bağırıp Melek'in üzerine yürüdü. "Her şey senin yüzünden!"

Karun, Melek için endişelenerek kaşlarını kızgınlıkla çattı. "Yaklaşma ona!" Zincirlerden kurtulup Melek'i arkasına çekmek ve onu babasından korumak istiyordu fakat yapamıyordu. "Uzak dur lan kızdan!" Bağlı olmak ona tarifi olmayan bir çaresizlik yaşıyordu.

Şeref, Melek'in kolunu sertçe tutarak onu Karun'dan uzaklaştırdı. Melek'i ondan kurtarmak istediğinde içerideki tüm adamlar silahlarını bana doğrulttu. Melek'e kıyasla daha tehlikeli olduğum için kıpırdamama izin vermiyorlardı. Şeref tırnaklarını Melek'in zayıf koluna geçirip onu sarstı. "Tüm bunlar senin suçun!" Buz gibi bir sesle konuştuğunda gözü dönmüştü. İğrenerek Melek'in korku dolu yüzüne bakıp sıkıldığı dişlerinin arasından konuştu. "Hiç doğmaması gereken bir piçsin!"

Aynı tiksinti ifadesi Melek'in gözlerinde de oluştu. Kolunu ondan kurtarmaya çalışmadı çünkü midesi bulanarak onu sarsan adama bakıyordu. "Demek ben bir piçim öyle mi?" Bir anda gülmeye başladı. Aklını yitiren bir deli gibi katıla katıla gülmeye başladı. Başta Şeref olmak üzere herkesi şaşırtarak gülerken gülüşlerinin arasından, "Peki, ben kimin piçiyim?" diye sordu.

Yüksek sesle gülerken gülüşü gerçeklikten çok uzaktı. Bastırılmış bir acıyla gülerken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Gülüşü bir anda solduğunda dudakları titredi. Gözlerini Şeref'in gözlerine kenetledi ve içi acırcasına, "Senin piçin baba!" diye haykırdı. Kolunu çekerek Şeref'in karşısına dikildi. "Ben senin kurtulmak istediğin piçinim!" Şeref'i göğsünden sertçe iterek nefretle bağırdı. "Sadece torunun değil ben senin kızınım da baba!" Deponun içi ağır bir sessizliğe büründü. Melek ona büyükbaba dememişti, baba demişti.

Melek onun kızıydı.

Karun, Çağıl ve Levent'in yeğeni olduğu kadar onların kardeşiydi de.

Evet, Defne'nin tecavüzcüsü öz babasıydı.

Bunu günlüğünde yazmıştı. Bugün günlüğü okuduğumda beni gözyaşlarına boğan, kusmama neden olan şeylerden biri de buydu. Günlükte okuduğum gerçekler tam olarak buydu. Defne'ye tecavüz edip onu hamile bırakan kişi babasının arkadaşı sanıyordum. Karun bana böyle söylediği için tıpkı onlar gibi bende böyle biliyordum. Defne'ye bunu yapan kişinin babasının arkadaşı olduğunu sanmıştım. Fakat günlükte tam tersi şeyler yazıyordu.

Ona tecavüz eden kişinin öz babası olduğu yazıyordu.

Şeref bu yüzden Defne hamile kalınca onu evden uzaklaştırıp bir yere kapattı. Kimseye konuşmaması için onu herkesten uzaklaştırdı. Doğumdan sonra bebeğin ölüm emrini vermesinin nedeni kendi rezilliğinin üstünü örtmekti. Gurur eğer Melek'i o gün kurtarmasaydı Melek şimdi yaşıyor olmayacaktı. Defne'yi bir hastaneye götürmediler çünkü bebeğin babasının kim olduğu ortaya çıksın istemediler.

Kirli sırlarını gizlemeye çalıştılar.

Defne doğumdan sonra kurtarılabilirdi fakat babası buna izin vermedi. Onu soğuk hava deposuna atarak ölmesine göz yumdu. Defne ve bebeği ölürse kızına yaptığı şeyi kimse öğrenmezdi. Şeref bu yüzden başından beri Melek'in peşindeydi. Eğer onu öldürürse bu kanlı sırrın hiç ortaya

çıkamayacağını düşünüyordu. Defne'nin arkasından bir günlük bıraktığını ve o günlüğün Melek'e ulaştığını bilmiyordu.

Eğer bilseydi elini daha hızlı tutar ve Melek'ten kurtulup günlüğü almak için her yolu denerdi. Melek başından beri gerçeği biliyordu. Lösemi olmasına rağmen dayılarının kemik iliği testi yaptırmasını bu yüzden istemedi. Gereken testi yaptırmalarına şiddetle karşı çıkmıştı çünkü test yaparlarsa birinci dereceden akraba oldukları ortaya çıkardı.

Melek onları bu gerçekten korumak için onların kız kardeşi olduğunu yıllarca gizlemişti. Susarsa bir tek o yanardı fakat konuşursa onunla herkes yanardı. Bu yüzden babasının kim olduğunu gizlemişti. Ta ki bugüne kadar. Çağıl'ın vurulması ve Karun'un işkence görmesi onun öfke patlaması yaşamasına neden olmuştu.

Karun'un şoke olmuş donuk bakışları ikisi arasında gidip gelirken ben Defne'nin günlüğünde okuduğum satırların içinde bir kez daha kaybolmuştum. Günlükte yazanlar okuyan herkesi kahrederdi.

Defne Kalender

Hayatım hiçbir zaman bir cennet değildi ama yaşadığım cehennemi güzelleştiren nadiren de olsa bazı şeyler vardı. O güne kadar sefil hayatımda küçük şeylere tutunan ve mutlu olacak bir şeyler bulan biriydim. Birileri bu satırları okur mu veya okuduğunda ben hâlâ yaşar mıyım, bilmiyorum ama anlatmalıyım. Karnımdaki dört aylık bebek dışında yanımda olan kimse yok. Ve tabii bir de sırdaşım olan bu günlüğüm.

Ondan korkuyorum evet ama susmamın sebebi bana zarar vermesi değildi çünkü zaten bana vereceği en büyük zararı vermişti. Susuyorum çünkü konuşursam, yani bunu birilerine anlatırsam Karun ve Gurur'u gözlerimin önünde öldüreceğini söyledi. Keşke boş tehditler savuran biri olsaydı ama değildi. Her şeyi yapacak kadar gaddar biri olduğunu iyi biliyorum. Acımasızlığının en büyük kanıtını karnımda taşıyorum.

O her şeyi yapabilecek bir şeytandı.

Tarih 2003 ve ikinci ayın on dokuzu. Hayatımı kabusa çeviren o günün tarihi buydu. Dört ay öncesine kadar tekdüze bir hayatım vardı ve hiçbir şey bu kadar kötü değildi. Annem ve babam bile bu kadar kötü değildi. Ya da hep öylelerdi fakat çirkin yüzlerinin bu kadar korkunç olduğunu ben henüz görememiştim.

Benim dört mucizem vardı. Bunlardan biri Gurur'du, çakır gözlerine bakmaya kıyamadığım benim küçük öksüzüm. Ne annesini dünya gözüyle görmüştü ne de babasını. Babam acımasızdı, zalimdi ve kalpsizdi. Ben kız çocuğu olduğum için beni eksik etek görür, kendi saltanatı için bir tehdit olarak algılamazdı. Ancak Karun ve Gurur için aynı şeyler söz konusu değildi.

Bu ikisi büyüdükçe gözlerinde yanan ateş babamı korkuturdu. Çağl henüz yedisinde sessiz bir çocuktı, Levent ise beşikteki bebektir. Ancak Karun ve Gurur on yaşına yeni girmelerine rağmen artık bir çocuk gibi davranmıyorlardı. Annem ve babamın zulümleri onları o kadar hızlı olgunlaştırmıştı ki, ikisi artık yaşlıları gibi oyun peşinde koşan çocuklar değillerdi. Ve ben anladım ki babamın onlardan aldığı ilk şey çocuklukları olmuştu.

Böyle olmaları beni çok korkutuyordu çünkü onlardaki bu değişim babamın ikisinden de kurtulmasına neden olabilirdi. Nefretle büyüyorlardı ve bu nefreti gizlemeyi bilmeyecek kadar çocuklardı. Babamın onlara bir şey yapmasından çok korkuyorum. Onun vicdanı yoktu. Kendi kanında olanlara bile merhameti yoktu. O gün bunu gerçek anlamda öğrenmeme sadece saatler kaldığını bilmiyordum.

O akşam Gurur uzun süre babamın çalışma odasından çıkmayınca daha fazla dayanamadım. Babam Karun'u tüm kemiklerini kırarak bir şekilde dövdüğü için Gurur babama saldırmıştı. Küçük bir çocuk olmasına rağmen babama saldırıp Karun'u ondan kurtarmaya çalışmıştı ama yapamamıştı. Babam onu kolundan sürükleyerek çalışma odasına götürmüştü. Bir saat olmasına rağmen Gurur hâlâ onun odasından çıkamadı.

Karun'un ne halde olduğunu bile bilmiyorum çünkü kanlar içinde yerde baygın yatıyordu. Tüm çırpınışıma rağmen babam onun

yanına gitmeme izin vermemişti. Karun'u odasına attılar, kapısına da iki adam koydular. Yaralıydı ve kan kusarak bilincini kaybetmişti. Hastaneye gitmesi gerekiyordu ama onu götürmüyorlardı. Hastaneye götürmedikleri gibi odasına girmeme de izin vermiyorlardı.

Karun'un odasına giremeyince bende babamın çalışma odasına yürüdüm. Ona daha fazla yalvarırsam belki kardeşimi hastaneye götürmeye ikna olur. Yoksa Karun ölecekti. Babam onu çok kötü dövmüştü. Babamın alışma odasının önünde hiç koruma olmadığı için beni engelleyecek kimse yoktu. İçeride ne göreceğimden habersiz kapıyı açıp girdiğimde gördüklerimle aklımı kaıracağımı sandım.

Babam koltuğundan oturup içkisini yudumlayarak sigarasını içiyordu. Gurur'u da sehpa olarak kullanıyordu. Gurur'un üzerindeki kazağı ve atleti yerdeydi. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Babamın ayakları önünde elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. Köpek pozisyonunda duruyor ve ağlayarak bu işkencenin bitmesini bekliyordu. Babam ayaklarını Gurur'un çıplak sırtına uzatmış, onun sırtını kül tablası olarak kullanıyordu.

Gurur'un sırtında sigara izleri vardı. Babam içtiğı sigaraların izmaritlerini onun sırtına bastırarak yakmıştı. Gördüklerim karşısında aklımı yitirebilirdim. Beni gözyaşlarına boğan bu görüntüyle, "Baba sen ne yapıyorsun!" diye bağıırıp Gurur'un yanına koştum. Bir öksüze ne yapmıştı öyle?

Gurur'un yanına diz çöküp babamın onun sırtındaki ayaklarını sertçe ittim. "Gurur kalk ablam." Yalvararak onu yerden kaldırmaya çalıştım. "Gurur'um kalk gidelim buradan."

Kalkmadı hatta hiç kıpırdamadı. Babamın ayakları önünde köpek pozisyonunda dururken sırtındaki yanık yaraları yüzünden titriyordu. En acı olansa bu izlerin bazılarının yeni olmamasıydı. Babam ilk kez onu yakmıyordu çünkü izlerin bir kısmı eskiye dayanıyordu. Bu vicdansızlığı Gurur'a uzun süredir yapıyordu.

Gurur başını çevirip bana bakana kadar ağlamaktan kızaran gözlerini görmemiştim. "Kalkamam abla." Acı içinde titrerken başını iki yana

salladı. "Kalkarsam Karun'u hastaneye götürmeyeceğini söyledi." İçime öyle bir acı oturdu ki, Gurur'un çektiği acının silsilesi benim yüreğime çarptı. Karun için buna katlanıyordu.

Titreşen yeşillerinden çocuk yüzüne bir damla yaş süzüldü. "Karun hastaneye gitmezse ölecek." Hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Karun için babamın onu aşağılamasına ve yakmasına izin veriyordu. Karun'un da aynı şeyleri onun için yapacağını biliyorum. Bu gece babamdan yediği dayakların bile sebebi Gurur'du. Karun, Gurur için babama kafa tutup kemikleri kırılana kadar dayak yemişti. İki bu cehennemin içinde birbirlerine sıkı sıkı tutunmuş, çocuk yaşta birbirlerini yaşatmaya çalışıyorlardı.

Karun ve Gurur arasında çok güçlü bir bağ vardı. Acı ve çaresizlikten oluşan bir bağ.

Gurur gözyaşlarına kıyamadığı için kendi gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Ağlama Defne abla, ben iyiyim." İyi değildi, iyi değildi sırtı hep yanmıştı. Sırtında sadece sigara yanıkları yoktu ki. Sırtına sıcak mum da akıtılmıştı. Sadece bu da değil, çocuk sırtı bıçak ve jilet yarasının açtığı izlerle doluydu. Babam bir tek onu sigarayla yakmamıştı. Çok daha fazlasını ona yapmıştı ve hâlâ yapıyordu.

Kaşlarımı kızgınlıkla çatıp sinirli bakışlarımı babama diktim. "Sen nasıl bir insansın!" Ayağa kalktığımda gözüm dönmüş bir halde karşısına dikildim. "Senin hiç vicdanın yok mu baba! Kendi kardeşine ve oğluna bu zulümleri nasıl yaparsın!" O bir canavardı.

Bana küçümseyen bir bakış atıp, "Siktir git odana," dedikten sonra elindeki sigarayı Gurur'un sırtına bastırdı. Gurur dişlerini sıkarak acıyla inleyince masadaki bibloyu aldım ve babamın suratına geçirdim. Gurur'un tek bir inleyişiyle ağır bibloyu koltuğundan oturan babamın yüzüne geçirmiştım. Neye uğradığını anlamadan yerinden kalkmaya çalışınca buna izin vermedim ve ikinci kez bibloyu kafasına geçirdim.

Tüm gücümle demir bibloyla kafasına vururken çıldırmış gibi, "Kardeşim ve amcamdan uzak dur artık!" diye bağıırıyordum.

"Dokunma onlara!" Üçüncü vuruşumda kafasından kanlar akarken başı önüne düştü. Belki öldü belki de bayıldı, hiç bilmiyorum. İlgilenmiyorum da çünkü tek düşündüğüm Karun ve Gurur'du.

Gurur şaşkınlık ve korku içinde bana bakıp, "Defne abla sen ne yaptın?" diye fısıldadı. "Artık sana da bulaşacak." Kendinden çok benim için endişeleniyordu.

Bibloyu yere atarak hemen yanına gittim. "Sen düşünme bunları." Benden üç yaş küçük olabilir ama onu kucağıma alamayacağım kadar iri bir çocuktü. Bende onu sırtıma alıp çalışma odasından çıkardım. Gurur'u ilk kez sırtımdan odalarına taşımiyordum. Babam Karun ve Gurur'u hep cezalandırırdı ve bende onları hep sırtımda taşıyıp yaralarını sarardım.

Onu sırtımdan taşıyarak odasına getirdikten sonra yatağın üzerine yavaşça bıraktım. Yüzüstü uzanmasını sağladıktan sonra, "Amca odandan çıkma olur mu?" diye ona yalvardım. Babam uyandığında çok sinirli olacaktı. Onu ayak altında görürse tüm sinirini ondan çıkarmaya kalkışabilirdi.

Bu gece odasından çıkmamalıydı. Gözlerinin içine titreyerek bakıp, "Amca odandan çıkma n'olur," dedim ağlayarak, "Çıkma kurban olduğum," diye hıçkırdım. "Karun'u hastaneye gönderip geri geleceğim. Sırtındaki yaralara merhem süreceğim. Beni burada bekle olur mu?"

Ne zaman ona amca desem inadı kırılır, ben ne dersem yapardı. Bir tek ona amca dediğimde uslu bir çocuk olurdu. Başımı sallayarak, "Tamam, çıkmam abla," deyince rahatlayarak kapıya yürüdüm. Her ihtimale karşı kapıdaki anahtarı alıp dışarı çıktım. Gurur'un üzerine kapıyı kilitledim. Ben onun için gelene kadar annem ve babam onun odasına girsin istemiyorum.

Anahtarı hırkamın cebine koyduktan sonra hızlı adımlarla çalışma odasına yürüdüm. İçeri girdiğimde babam hâlâ koltuğunda bilinçsiz bir şekilde duruyordu. Kafasından akan kan yüzünün bir kısmını kırmızıya boyamıştı. "Umarım ölürsün!" Belindeki silahı alıp ona

doğrulttum. Eğer yaşıyorsa ve sadece bayılmışsa uyandığında beni yaşatmazdı. Kendimi geçtim, Karun ve Gurur'a da gün yüzü göstermezdi.

Gurur'un sırtını yakmıştı, Karun'u da dayaktan bayıltmıştı. Babamın yaşamasına izin verirsem er veya geç onları öldürecekti. Bunları göz önünde bulundurarak tetiğe basmak için kendimi zorladım. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirebilirim veya baba katili olarak anılabilirim, umurumda değildi ama yapamıyordum! Çok istememe rağmen kendi babama ateş edemiyordum. Onun bizlere kolayca yaptığı bir şeyi ben ona yapamıyordum.

Elim titriyor, gözlerimden yaşlar akıyor ama parmağım tetiğe gitmiyordu. Kızı olmama rağmen onun kadar acımasız değildim. Silahı tutan elim yan tarafıma düştüğünde ağlayarak, "Allah'ından bul," dedim ve dışarı çıktım. Onu öldürme şansım vardı ama yapamamış, kıyamamıştım. Onun bana kıyacağını bilmeden çıkmıştım odasından.

Elimdeki silahla Karun'un odasının önüne gelip silahı kapıdaki korumalara doğrulttum. "Kapıyı açın!" Kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim.

Korumalar beni silahlı görünce ne yapacaklarını bilmez bir halde birbirlerine baktılar. Silahlarını çekip beni vuramazlardı çünkü evin kızıydim. Annem ve babamdan böyle bir emir gelmedikçe bunu yapamazlardı. Fakat kapıyı da açamazlardı çünkü babamın kesin talimatı vardı. Silahın emniyetini açıp tavana ateş ederek, "Size açın şu kapıyı dedim!" diye bağırdım. "Yemin ederim ikinci kurşunu size sıkarım!"

Kurşun sesiyle annem tatlı uykusundan uyanmış gibi gecelikle merdiveni inmeye başladı. Üst katın merdivenini hızlıca inip buraya geldiğinde şoke oldu. O sessiz ve kendi halindeki küçük kızının elinde silah tutacağına ihtimal dahi vermemişti. Gözlerini irice açarak, "Defne sen ne yapıyorsun?" deyince inanamayan gözlerle ona baktım. "Asıl sen ne yapıyorsun anne!"

Sürdüğü losyonların kokusunu alıyor, saçlarındaki bigudilere hayretler içinde bakıyordum. "Oğlun içeride ne haldeyken sen süslenip güzellik uykusuna mı daldın?" Nasıl bir kadındı? Vicdanı bu kadar mı kurumuştı?

Tek derdimiz elimdeki silahmış gibi kaşlarını çatarak üzerime yürüdü. "Bırak o silahı ve odana git! Babanın işlerine karışma," dediği an ayaklarının önüne ateş ettim. Bu onu geri püskürttü. Afallayarak gözlerini belertti. "Sen çıldırmışsın!"

"Söyle açsınlar kapıyı!"

"Defne!"

"Söyle ana!" Ona bağırarak silahı tam kalbine doğrulttum. "Söyle kardeşimi hastaneye yetiştirsinler yoksa basarım tetiğe!"

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. "Anneni mi vuracaksın?"

"Hangi annelikten bahsediyorsun sen?" En sonunda bana kafayı yedirtecekti. "Sen annelik vasfından yoksun bir kadınsın bari bırak ben kardeşlerime ve Gurur'a annelik edeyim!" Tetiğe hafifçe baskı uyguladım. "Söyle kardeşimi çıkarsınlar oradan!"

Gözümü ne denli kararttığımı görünce sertçe yutkunarak adamlara döndü. "Kapıyı açın!" Beni zerre kadar takmayan adamlar annemin tek bir lafıyla kapıyı açtılar.

İçlerinden biri odaya girip kucığında Karun ile çıktığında gözlerim doldu. "Rabbim sizlere de gün yüzü göstermesin." Karun kanlar içindeydi ve baygındı. Babamın attığı dayaklardan yüzü gözü mosmordu. Bizi bu evde yaşatmıyorlardı. İki zalimin eline düşmüşüz biz çocukları öldürüyorlardı.

Silahı tekrar anneme doğrulttuğumda isteksiz bir sesle, "Onu hastaneye götürün," dedi. Bunları söylerken Karun'un baygın yüzüne iğrenerek bakıyordu. Karun'a ne zaman baksa yüzünde hep bu ifade

oluşurdu çünkü Karun babamın bir kopyasıydı. Fiziksel olarak babama çok benzediği için annem ondan iğreniyordu çünkü asıl iğrendiği babamdı. İçten içe babamdan nefret ediyordu ama parası için ondan ayrılmıyordu.

Karun ona babamı hatırlattığı için kendi oğlundan da nefret ediyordu. Eğer içinde küçücük bir annelik duygusu olsaydı oğlundan nefret edemezdi ama onda annelik vasfı yoktu. Adamlar Karun'u götürünce rahat bir nefes aldım. Elimdeki silahı yere atarak merdivene doğru yürüdüm. Bende onlarla hastaneye gidip kardeşimin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.

Merdivene yeni yetişmiştim ki bir el kolumu kavradı ve beni sertçe arkaya çevirdi. Karşımda babamı bulunca kalbim korkuyla hızlandı. Düşündüğümde daha erken uyanmıştı. Yüzünün bir tarafı kanla yıkandığı için korkunç görünüyordu. Gözleri delici bir öfkeyle bakarken sıktağı dişlerinin arasından, "Bana el kaldırmak neymiş birazdan öğreneceksin!" dedi ve beni peşinden sürüklemeye başladı.

"Baba bırak beni." Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken, "Anne!" diye bağırdım yardım etmesi için. "Anne ona engel ol, yardım et bana!" Babam beni annemin gözleri önünde peşinden sürüklerken annem hiçbir şey yapmadı. Babam bu kadar sinirliyken araya girip ondan birkaç tokat yemeye korktuğu için beni babamın elinden almadı.

Babam beni odama getirip sertçe içeri attı. Odanın içine savrularak düştüğümde başımı çevirip kapıya baktım. Dağınık saçlarımın arasından annemi gördüm. Kapının önünde öylece dikiliyordu. Babama bakıp, "Cezasını ver ama yüzüne vurma," dediğini güçlükle duydum. "Kız çocuğudur yüzünde iz kalmasın." Midem kasıldı. Tek düşündüğü yüzümde kalacak olan izler miydi? Yüzümde iz bırakmadığı sürece bana her şeyi yapabilir miydi?

Babam içeri girip kapıyı annemin suratına çarptığında, "Anne yardım et!" diye bağırp düştüğüm yerden ayağa fırladım. "Anne n'olur beni babamın eline bırakma!" Babam beni öldürecekti.

Babam kapıyı içeriden kilitlediğinde annemin uzaklaşan adım sesleriyle gözlerim doldu. "Anne gitme!" diye bağırdım ama beni hiç duymadı çünkü odalarımızda ses yalıtımı vardı. İçerideki hiçbir ses dışarıdan duyulmazdı.

Annemin gittiğini anlayınca ıslak bakışlarımı kapının önünde dikilen babama çıkardım. "Özür dilerim baba." Korkudan tir tir titriyordum. Onun karşısında adeta ecel terleri döküyordum. "Bir daha yapmayacağım özür dilerim."

Kafasına dokununca canı yanmış gibi inleyerek bana kızgınlıkla baktı. "Yapamazsın da yapmak için önce bu odadan sağ çıkmalısın!" Üzerime yürüyüp yüzüme attığı tokatla beni yere serdi.

Tokadın şiddeti öylesine büyüktü ki yanağım zonklarken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Düştüğüm yerden kalkmaya çalıştım fakat, "Asi orospu!" diye hırlayıp karnıma attığı tekmeyle iki büklüm oldum. "Siz köpekleri beni ısırın diye mi besliyorum lan!" Suratıma attığı tekme yüzünden sırtüstü yere devrildim.

Sadece sesini duyuyordum sonra da attığı tekmelerin şiddetini yaşıyordum. "Anne baba saygısı bilmeyen küçük kaltak!" Ayakkabısının ucuyla çeneme öyle bir vurdu ki birbirine çarpan dişlerim zangırdadı. Tepemde dikilmiş bana ağza alınmayacak laflar edip beni tekmeliyordu. Nereye vurduğunun hiç önemi yoktu, gelişine vuruyordu.

Dudaklarımda kan sızarken kaburgalarıma öyle bir vurdu ki, haykırışım kanlı dudaklarımda boğuk bir şekilde çıktı. Vücudumda ağrımadık ve kırılmadık tek bir yer olduğunu bile sanmıyorum. Hırsını alana kadar beni tekmeledi. Bana saatler gibi gelen bu dakikaların her biri benim için büyük bir azaptı. Hızlı hızlı nefesler alıyor, aldığı her nefesle omuzları hareket ediyordu. Ağzından tükürükler saçarak bana küfrederken tekmelerinin dozunu hiç düşürmedi.

Kendi kanımın içinde boğulurken artık ağlayacak gücüm bile kalmamıştı. Acılar içinde kıvranırken benimle işinin bitmesini ve gitmesini istiyordum. Saçlarıma asılarak beni yerden kaldırdığında saç

diplerimde müthiş bir acı hissettim. Ayakta duracak halim olmadığı için babam saçlarımı çekerek beni yatağıma fırlattı. Savrularak yatağına düştüğümde dudaklarımdan çıkan kısık iniltieler kustuğum kanlara karıştı.

Ağlamaktan buğulanan gözlerin ardından onu gördüm. Kapıya doğru yürüdüğünü görüp nihayet bu işkencenin bittiğini düşündüm. Ancak beni son kez tehdit etmek için döndüğünde her şey değişti. "Bundan sonra kimi karşına aldığını daha iyi anlarsın!" dediğinde yüzündeki her kas seğiriyordu. Önüne dönüp gidecekken gözleri bacaklarıma ilişti. Gözlerinde geçen o kan dondurucu ifadeyi görene kadar eteğimin yukarı toplandığını hiç anlamamıştım.

Babamın gözlerinde ilk kez farklı bir duygu gördüm. Onun mavilerinde şu zamana kadar birçok ürkütücü duygu görmüştüm. Nefret, öfke, tiksinti, güç arzusu, yıkım ve acımasızlık. Şu zamana kadar onun gözlerinde beni korkutan çok fazla duygu gördüm ama şehvet onlardan biri değildi. Bir babanın gözlerinde olmaması gereken tek duyguyla çocuk bedenimi süzüyor, kararan gözlerle bacaklarıma bakıyordu.

Metreslerine bakarken gözlerinde oluşan o çirkin duyguyla bana bakıyordu. Attığı tekmelerle acı içinde bıraktığı vücudumu yataktan çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Bunu yapamayacak kadar kötü bir durumdaydım. Kolumu güçlükle hareket ettirerek eteğimi aşağıya çekmeye çalıştım. Acılar içinde kıvrılırken gördüklerimle hıçkırıklar içinde ağlamaya başladım. Babam bacaklarımla süzerken pantolonunun kemerini açıyordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Ba-baba n'olur yapma," diye ona yalvardım. Kendimi zorlayarak yataktan yere atmayı başardım fakat babam yanıma gelip beni tekrar yatağına fırlattı. Gözü kararmış bir şekilde üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başlayınca avazım çıktığı kadar bağırdım. Onu itmek için tüm gücümü kullanıp, "Baba yapma!" diye defalarca bağırdım. "Anne yardım et!" diye boğazımı yırtarcasına çok haykırdım ama babam durmadı, annem hiç gelmedi.

Çok yalvardım.

Çok ağladım.

Dur dedim.

Ama durmadı.

Annem mutlu olabilirdi, babam yüzümde hiç kalıcı iz bırakmadı çünkü izin en büyüğünü ruhumda açtı.

En acı verici olansa o gün odamda olanları ağlayarak anneme anlattığımda beni bir tokatla susturup, "Babana iftira atacak kadar aşağılık bir çocuksun!" demesiydi. Bu canımı her şeyden daha çok yakmıştı.

Ben aşağılık veya yalancı bir çocuk değilim anne. Ben bir defne ağacıyım. Köklerini kestiğiniz, yaşamasına izin vermeyip dalından kuruttuğunuz bir defne ağacı... Ahım üzerinize olsun anne. İki cihanda da hakkım helal değildir size.

Defne'nin günlüğünde okuduğum her satırın acısını iliklerime kadar yaşarken gözlerimi Karun'dan ayırmıyordum. Böylesine çirkin bir sırrı bu şartlarda ve burada öğrenmesini hiç istemezdim. Okuyunca bile okuduklarıma inanmayıp defalarca tekrar ve tekrar okuduğum korkunç bir sırrı Karun hiç olmayacak bir anda öğrenmişti. Gözleri Melek ve babası arasında gidip gelirken, "Na-nasıl?" diye fısıldadı. Kekeleyecek kadar duyduklarının şokundaydı.

Önce kısık bir sesle, "Nasıl?" diye sordu fakat daha sonra kaşlarını çatarak, "Nasıl lan, nasıl!" diye bağırdı. Onu tutan zincirlere asılırken afallayan ve kızgın gözlerini babasına dikti. "Yalan de, Melek yanılıyor desene!"

Babası tam da bunu yaptı. Bir dakika bile düşünmeden Melek'ten uzaklaşarak, "Bu piç ne dediğini bilmiyor," diye inkâr etti. Üstte çıkmaya çalışarak Karun'a baktığında onu suçlar gibiydi. Karun'un onun böyle bir şey yapacağını düşünmesi Karun'un bozuk zihniyetinden kaynaklanıyormuş gibi davranıyordu. "Kendi öz kızıma göz koyacak kadar haysiyetsiz değilim! Defne'ye tecavüz eden kansızın cezasını senin gözlerinin önünde verdim!"

"Yalan söyleme!" diye bağırdığımda günlükte yazan şeylerin öfkesiyle ona bakıyordum. "Sen kendi öz kızına dokunacak kadar haysiyetsiz ve şerefsizsin! Bu sabah Defne'nin günlüğünü okudum, babam yaptı diyordu!"

Hiddetlenerek silahı bana doğrultup, "Kes lan zırvalamay!" diye bağırdığında ondan daha yüksek bir sesle, "Zırvalık değil!" diye bende ona bağırdım. "19/02/2003 bu tarih sana bir şey ifade ediyor mu?" Sinirden yumruklarımı sıkıyordum. "Zırvalık olsa o günün gecesinde Gurur'un sırtını yaktığını, Karun'u hastanelik ettiğini ve Defne'ye odasında tecavüz ettiğini nereden bileyim? Hepsini günlüğüne yazmış!"

Şeref'e haddini bildirmeye çalışırken Karun'a nasıl bir acı yaşattığımın farkında bile değildim. Karun'un bakışları titrerken hiç tepki vermiyordu. Duyduklarından sonra transa girmiş gibi babasına bakıyor, hiç kıpırdamadan onu izliyordu. En küçük bir yaşam belirtisi vermiyordu. Sanki donmuştu. Melek hıçkırıklarla ağlayarak ona bakarken Karun ne düşüneceğini bilmez bir haldeydi.

Melek olanlar için kendini suçlayarak dayısına yaklaştı. "Özür dilerim bunu bilmemen gerekiyordu," dediğinde pişmanlığı gözlerinde okunuyordu. Bu onun suçu değildi ama Şeref'in göstermediği bir suçluluk duygusuyla ağlayıp Karun'a bakıyordu. "Annem öldüğünde günlüğünü ona bakan hizmetçilerden biri bulmuş."

Karun'un karşısında durup ağlamaktan kızaran gözlerini onun donuk gözlerine dikti. "Şeref'in korkusundan günlüğü yıllarca sizlerden gizlemiş. Kadın ölüm döşeginde bana ulaştı." Karun'un gözlerinin içine bakmak için kendini zorlarken öylece durdu dayısının karşısında. "Dört yıl önce günlüğü bana verdi. Henüz karşına çıkmadığım yıllarda gerçeği öğrendim." Mümkün olsa Melek'i kalbimin en güzel yerine saklayıp onu korurdum. Tüm bunları öğrendiğinde kim bilir nasıl acı çekmişti.

Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken boynunu büktü ve utana sıkıla Karun'a baktı. "Abim mi yoksa dayım mı olduğunu çok düşündüm ama bir cevap bulamadım," deyince sol gözümünden akan yaşa engel olamadım. "Yapamadım dayı." Başını iki yana salladı. "Canımı bu kadar acıtan bir sırrı ne sana ne de Gurur amcama söyleyemedim. Sizi annemin gerçeğinden

korumak istedim." Bacakları titrediğinde daha fazla ayakta duramayıp dizlerinin üzerine düştü. "Ben gerçek anlamda bir günah tohumuyum."

Melek'in yere yığılmasıyla Karun bir yaşam belirtisi gösterdi. Dudaklarını güçlkle aralayıp, "Sen değil," diye fısıldadı. Başını kaldırıp utanç dolu gözlerle babasına baktı. "Asıl günah tohumu bu herif!" Boynundaki damarlar şişerken kırmak istercesine zincirlere asıldı. "Nasıl yaptın lan!" Yüzü sinirden kıpkırmızı oldu, çenesindeki kaslar kan dondurucu bir hızda seğirdi. "Orospu evladı nasıl dokundun ona!" Kan beynine sıçramış gibi şakaklarındaki damarlar belirginleşti. "Nasıl elin uzandı kızına, nasıl dokundun senden olana! Nasıl lan, nasıl!"

Gırtlakını yırtarcasına gür bir sesle bağırıp onu tutan zincirlere asıldı. "Kızındı senin! Sahip olduğun tek kızındı!" Gözlerine yaşlar akın edince çırpınmayı bırakıp, "Ablamdı," diye fısıldadı. Sesi yangınlara düşmüş gibi çıktı. "Her şeyimdi."

Karun'un gözlerinde önce bir damla yaş süzüldü, daha sonra da sevdiğim mavilerinde durmaksızın yaşlar aktı. "Ablamdı, canımdı, kanımdı, nasıl dokundun lan! Nasıl kıydın ona!" Başı önüne düştüğünde hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Karun ağladı, ben ağladım ve Melek ağladı. Bu kimsenin kaldıramayacağı ağır bir yük ve kederdi. Bir babanın kızına yaptıkları hepimizi ağlatmıştı. Bu insanlığın son bulduğu bir andı.

Şeref'in yaptıklarının acısı bizi paramparça etti ama Şeref'te yaprak bile kıpırdamadı. Ar damarı çatlayan adam büyük bir arsızlıkla, "Madem her şey ortaya çıktı o zaman sizi susturmanın zamanı geldi," dedi heyecanlanarak. Bunu yapmaya can atıyordu. Karun'un canını yeteri kadar yakmamış gibi gözüne ilk beni kestirdi.

Kimseye fazladan düşünme şansı tanımadan karşıma geçtiğinde, "Dur!" diye haykırdı Karun. Kendine olduğundan daha fazla zarar vererek zincirlere asılırken, "Uzak dur ondan!" diye bağırıp babasına. Boğazını kanatacak kadar sesi gürdü. "Karımı bırak, bırak orospu çocuğu! Ecdadını siktiğim pezevengi, çekil karımın yanından!" Kendini parçalayarak bağırıyordu. Öfkeliydi ama öfkeden daha büyük bir duyguyla kuşatılmıştı. Beni kaybetme korkusu.

Şeref aramızda üç adım bırakacak kadar bana yaklaştı ama daha fazla yaklaşmadı. Silahı tutan kolunu eğip namluyu karnıma doğrulttuğunda içim korkuyla doldu. İlk beni öldürecekti. Bunu kabullenerek son kez bakar gibi başımı çevirip Karun'a baktım. Babasının tetiğe basacağını o da çok iyi biliyordu ve bunu durduramıyordu.

Gözlerimdeki korku ve nemi görünce, "Özür dilerim," dedi kendinden nefret ederek. "Özür dilerim hiçbir şey yapamıyorum, özür dilerim seni kurtaramıyorum!" Gözlerinden durmaksızın yaşlar akınca kalbim kırk yerinden parçalandı. Bu bir erkeğin yıkılışıydı.

Sevdiği kadını kurtaramayan bir erkeğin kıyametine tanıklık edince hıçkırdım. Onun tek bir göz yaşına ölürdüm. "Sorun değil." Fısıltım kulağına ulaşamayacak kadar kısıktı. Birazdan olacakların korkusuyla gözlerimi gözlerine dikerek burukça tebessüm ettim. "Biliyorum hiç zamanı değil ama canım yeşil erik çekiyor," dediğimde sözlerim ok gibi yüreğine saplandı, mavileri titreşti ve daha çok ağladı. Dudaklarımda çıkan sözlerle ona ne denli kırıldığımı artık biliyordu.

Dün gece bir erik için ona yalvarmışım ama almamıştı. Canım çok çekti dediğimde bana verdiği karşılık, "*Onu beslemeyeceğim,*" olmuştu. Şeref namluyu karnıma doğrultana kadar ona yük olan bir bebeği kaybetmek üzere olduğunu anlamamıştı. Belki de bir daha canım erik çekmeyecekti. Karun benden esirgediği o eriği belki de bir daha bana yediremeyecekti.

Tüm bunların düşüncesi onu deli ediyor olmalı ki ıslak kirpiklerinin arasından burukça baktı. "Affet," diye fısıldamıştı ki silah sesi soğuk hava deposunda yankılandı. Canımı acıtan, Karun'un kendini parçalayarak haykırmasına neden olan kurşunun uğursuz sesi kulaklarımda çınladı. Evet, Şeref tetiğe basmıştı. O an Karun'a baktığım için bunu yaptığını bile görmemişim. Beni vurmuştu.

Karnıma çarpan kurşunla birkaç adım geriye sendelediğimde Karun'un, "Bigel!" diyen gür sesini acı içinde duydum. Soluğum kesildi. Başımı eğip karnıma baktığımda beyaz tişörtümün karın kısmı kırmızıya boyanmıştı. Dizlerimin üzerine sertçe düştüm.

Beni karnımdan vurmuştu.

Düştüğüm yerde başım titrerken yaşlar gözlerimden durmaksızın aktı. Karnımdaki basınç ve acı aklımı kaçırmama neden olacaktı. Bebeğime bir şey olmazdı, değil mi? Karun'un bağırışlarını, Melek'in ağlayışışlarını duyabiliyorum fakat düştüğüm yerden başımı kaldıramıyorum. Tek düşündüğüm henüz ultrason görüntülerini bile görmediğim bebeğimin nasıl olduğıdu.

Onu kaybedersem ölürüm.

**Oldukça uzun ve birçok sırrın açığı çıktığı bir bölüm okudunuz.
Karun'u tuzaga düşüren kişinin Levent çıkmasını bekliyor muydunuz?**

Çiçek'in hain olmadığını kimler tahmin ediyordu?

Bu bölümde Defne'nin günlüğünde birkaç sayfa okuduk. Melek'in babasının Şeref çıkması?

Keşke tüm bunlar sadece kitaplarda yaşansa ama ne yazık ki gerçek hayatta da karşımıza benzerleri çıkıyor.

Karun bebeği istemediği için çoğu kez ona kızıyoruz ama böyle bir babanın yanında büyümüşken ona yaşıatılanlar hiç kolay değil.

Bu bölümü yazarken Defne hayatta olsaydı Karun ve Gurur için her şey farklı olur muydu, diye düşünmeden edemedim. Defne'nin onlara iyi ablalık yapacağı çok belliydi.

Karun'un bu bölümde öğrendiği gerçekleri Gurur öğrendiğinde sizce neler olur? Veya Çağır? Melek'in babasının Şeref olması hiçbirinin kaldıracabileceği bir şey değil.

Big'e'nin vurulmasını bekliyor muydunuz? Peki, bu olmadan hemen önce Karun'a bakıp canının yeşil erik çektiğini söylemesi?

Bu sezon bölümü olduğu için kurgumuza bir süre bölüm gelmeyecek. Verdiğim aradan sonra bölümler kaldığı yerden gelmeye devam edecek. Şimdilik benden bu kadar hepiniz Allah'a emanet olun canlarım.

Alıntı

Merhaba, bir haftanın sonunda opera yardımıyla güçlükle girebildim buraya. Bildiğiniz  zere Wattpad'e erişim kısıtlaması geldiği yetmezmiş gibi Şimdi bir de uygulama AppStore mağazasında kalktı. Arama motoruna yazınca bile uygulama çıkıyor. Yakında diğer herkeste de kaybolacağına eminim. Bu yüzden belki tekrar giremeyebilirim diye sayaç bile baŐlatmadan alıntıyı hemen paylaşıyorum.

Wattpad'e erişim yasağı geldiğinden beri gereken uyarıları ve son gelişmeleri hep Whatsapp kanalımda yapıyorum. İletiŐimde kalmak için Bi Seni Konuşurum kanalında beni bulabilirsiniz. Kanal linkini instagram hesabımın  ne  ıkanlarına sizler için ekledim.

Bu süreçte neler olacağını ve Wattpad hiç gelmezse daha sonra nasıl bir yol izleyeceğimizi oradan sizleri bilgilendireceğim.

Bu karıŐıklıĐın içinde alıntıyı paylaşmak bile doğru gelmiyor ama bir nebze kafamızı dağıtan bir Şeyler olsun diye yeni bölümün alıntısını sizler için paylaşıyorum. Keyifli okumalar.   

Kulaklıktan Duha'nın, "Her neredeysen geri d n!" diyen kızgın sesini duydum. "Seni tuzağa çekiyor olabilir hemen dönmelisin!"

Gaza yüklenerek gözlerimden taşan yaşlara direndim. "Karun yaşıyor mu?" diye sorduğumda korku içindeydim. Trafik kurallarını ihlal edip tüm arabaları sollarken gözlerimi Şeref'in arabasından ayırmıyordum. "Söyle, Duha." Sesim yalvarır gibiydi. "Yaşıyor mu?" Onu bıraktığımda durumu çok kötüydü. Kalamazdım çünkü gözlerimin önünde ölüyordu. Kalıp Karun'un ölümüne tanık olmaktansa babasının peşine düşmüştüm, yapabileceğim başka hiçbir Şey yoktu. Onu Duha'ya emanet etmekten başka hiçbir Şey yapamadım.

Duha'nın acı dolu iniltisini duyduğumda sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Geri dön, Bige."

"Karun yaşıyor mu?"

"Bige-"

"Kocam yaşıyor mu!" diye bağırıp ağlayarak elimi direksiyona vurdum. "Bana cevap ver Duha Tunus, bebeğimin babası yaşıyor mu?"

Sustu ve ben kedere boğuldum.

Sustu ve ben belirsizlik içinde kıvrandım.

Konuştı ve ben öldüm.

"Kendini en kötüsüne hazırla çünkü doktorlar hiç iç açıcı konuşmuyor." Bir süre duraksayıp, "Bige," diye fısıldadı. "Buraya gelmelisin. Bu onunla vedalaşmak için son şansın olabilir." Bir anda her şeyin durduğunu hissettim hatta kalbim ve nefesim bile. Karun benden öylece gidiyor muydu?

Ne demek gel vedalaş? Duha biliyor muydu vedaların nasıl olduğunu? Nasıl bana gel vedalaş derdi! Karnımda onun çocuğunu taşıırken oraya gidip nasıl onu uğurlarım? Onsuz yaşamayı bilmiyorum ki nasıl ona sonsuza dek veda edeyim. Birbirimizi paramparça edip ayrı kaldığımız tüm o günlerde bile ayrı değildik. Hep içimdeydi ve hep onda bir yerlerdeydim. Bunca badireyi ve acıyı onunla vedalaşmak için mi çekmiştim? Hayır, gidemez, gidemez bizim bir bebeğimiz olacaktı. İkimize ihtiyacı olan bir bebeği onsuz büyütmek istemiyorum.

Kulaklığı kulağımdan çıkartıp camdan dışarıya fırlattım. Gözyaşlarım durmaksızın akarken birkaç arabaya çarparak gaz ibresini sona getirdim. Bu kadar hızlı giderken bir kaza yapıp ölmek umurumda bile değildi çünkü Karun olmadan ben zaten yaşayamazdım. Şeref'in arabasını kaybetmemeye çalışırken direksiyonu sıktım. "Seninle işim bittiğinde her parçan bir yere savrulup akbabalara yem olacak!" Onu havaya uçuracağım evet, bunu yapacağım! "Kimse değil sonunu ben getireceğim!"

Benden kaçamazdı buna izin vermeyeceğim. Karun'a ve diğerlerine yaptıklarının hesabını bugün verecekti. Arabası anayoldan çıkınca hızımı hiç düşürmeden onu takip ettim. Bu takipleşmenin tüm gün süreceğini düşünürken sola döndüğü an tam karşısında beliren arabayla burun buruna geldi. Bende dahil olmak üzere üç araba aynı anda frene basmıştı. Öne doğru savrulduğumda ön camdan fırlamamı engelleyen tek şey emniyet kemeri idi.

Şeref'in arabası ben ve önüne çıkan arabanın tam ortasında kalmıştı. Emniyet kemerini açıp silahımı aldım. Ona merhamet etmeyeceğim! Öfkeyle dışarı çıktığımda Şeref'te arabadan inmişti. Onun yolunu kesip Şeref'i durduran kişinin bizimle bir ilgisi olmadığına neredeyse emindim. Buradan geçen herhangi biri sanmıştım fakat öyle olmadı. Öndeki arabadan çıkan Farah'ı görünce yaşadığım şaşkınlıktan gözlerim irice açıldı. Tüm bu kaostun içinde görmeyi beklediğim son kişi bile Farah değildi.

Şeref Kalender her iki gelini arasında kapana kısılmıştı.

Baktığım bu kız Farah olabilirdi ama aslında değildi. Her zaman ürkek bakan o gözlerinde zerre kadar korku yoktu. Üstelik giyimi de alıştığımız o Farah'tan çok uzaktı. Savaşmaya hazır bir amazon kadını gibi saçlarını sıkıca toplamıştı. Korkusuzca bakan gözlerinde gözlüğü yoktu. Üzerinde siyah sporcu atleti ve siyah dar pantolon vardı. Gözlerini dahi kırpmadan buz gibi gözlerle Şeref'e bakarken Farah'ın da elinde bir silah vardı.

Şeref'in önünde Farah, arkasında da ben vardım. Silahını en pasif gördüğü gelinine doğrultmak için kolunu kaldırdığı an Farah ondan önce davrandı. "Sana çok basit bir soru soracağım. Yanlış cevap hayatının hatası olabilir." Sesi bile Farah'a ait olamayacak kadar katı ve soğuktu. Şeref'in gözlerinin içine bakarak, "Gurur'a ne yaptın?" diye sordu. "Kocam nerede!"

"Öldü," dedi Şeref.

"Ölürsün!" dedi acımasızca.

Şeref onu küçümseyerek güldü. "Sen mi beni öldüreceksin? Kendi gölgesinde bile korkan bir zavallı mı bunu yapacak!"

"Ama ben yapabilirim!" dedim sinirle. Silahı kaldırıp namluyu kafasının tam arkasına doğrulttum. "Benim yapamayacağımdan da şüphen var mı piç kurusu!"

"Aslında bende yapabilirim." Farah başını omzuna doğru eğip alaycı gözlerle şeref'i süzdü. "Neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok, değil mi?" Namluyu aşağıya doğru eğip şeref'i iki bacağının tam ortasında vurdu. Onun cinsel hayatını tamamen bitiren bir darbeydi bu.

Dudakları soğukça kıvrılan Farah, "Bir delinin karısından korkmalısın, şeref," dedi sakince. "Çünkü yanında dura dura ya huyundan ya suyundan kapar bir şeyler." Acıdan bağırttığı adama sevimlice gülümseyip göz kırptı. "Benimle gerçek anlamda tanışmak üzere sin."

Farah onu cinsel organından vurduğu an şeref böğürerek dizlerinin üzerine düşüp bağırmaya başlamıştı. Ellerini bacaklarının arasına bastırıp kükrer gibi sesler çıkartıyor ve Gurur'un karısına ağza alınmayacak küfürler ediyordu. Farah önden bende arkadan şeref'e doğru yürümeye başladık. Bizim gazabımızdan sağ çıkamazdı. Kocalarımızın yapmaya kıyamadığı şeyi biz yapacaktık, yani onu öldürecektik. şeref belasını ortadan kaldıracağız.

Kalender gelinleri onun cehennemini olacaktı.

Yeni bölümde alıntı. 🌸